

张元甲

closeads

张元甲

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Vô Tự Thiên Thư

“Tiểu huynh đệ, xin dừng bước.” Một lão nhân quần áo lam lũ rách rưới, toàn thân dơ bẩn ngăn cản ngay trước mặt Tiểu Khai: “Ta xem người hai mắt vô thần, mặt đầy âm khí, ấn đường đen tối, lông mi ẩn sát khí, hiển nhiên sẽ lập tức có tai nạn phát sinh a.”

“Thôi ông đi, đã ở thế kỷ hai mươi mốt rồi còn giở trò này.” Vẻ mặt Tiểu Khai khinh thường: “Lão nhân, tôi xem khuôn mặt ông dơ bẩn, quần áo lam lũ, tay chân run rẩy, đầu trọc u ám, hiển nhiên là có đại nạn sắp tới rồi a !”

Đôi mắt lão nhân trợn tròn, phảng phất như bị hoảng sợ rất lớn, nửa ngày mới tỉnh lại: “Tiểu tử người quả nhiên lợi hại, cứ nhiên có thể tính ra ta có đại nạn sắp tới, xem ra ta quả nhiên không tìm sai người.”

“Bỏ đi, bỏ đi.” Hai tay Tiểu Khai như đang xua đuổi ruồi bọ: “Đại gia ta còn phải đi làm ngay đây, mặc dù tôn kính người già là mỹ đức truyền thống của dân tộc Trung Hoa ta, nhưng nếu lão cứ giở trò này thì coi chừng ta động tới nắm tay nga.”

“Hắc hắc, ta vẫn không tin đâu.” Trên mặt lão nhân mặc dù có vẻ u ám, nhưng cặp mắt lại có vẻ sáng rực, đang đánh giá Tiểu Khai từ trên xuống dưới: “Tiểu huynh đệ a, lão nhân ta đã già rồi, không có ý đùa giỡn với người, người gọi là Nghiêm Tiểu Khai phải không? Năm nay người được

hai mươi mốt tuổi? Nếu ta tính không sai, hôm nay là ngày sinh nhật của người đúng không?”

“Vậy cũng được sao.” Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, hung hăng sẵn tới: “Người hay thật, hiển nhiên lại quan sát theo dõi ta thật lâu rồi sao? Vậy mà cũng biết hết? Rốt cuộc người có âm mưu gì?”

“Không có âm mưu, không có âm mưu.” Hai tay lão nhân xua loạn: “Tiểu huynh đệ, hôm nay người có tai nạn sắp tới trước mắt, ta có thể giúp người, chỉ nhìn xem người có thành ý hay không thôi.”

“Người muốn thế nào?” Tiểu Khai hỏi không chút thành ý.

“Rất đơn giản.” Lão nhân thần bí cười, tay phải rút ra vài quyển sách trong ngực, mở ra như mở quạt, Tiểu Khai lập tức nhìn ra trên bìa sách có một dòng chữ phồn thể: Cửu Âm Chân Kinh, Càn Khôn Đại Na Di, Hàng Long Thập Bát Chương, Tiểu Lý Phi Dao...

“Ta khao.” Tiểu Khai trợn trắng mắt: “Lão Đại, ta thật là sùng bái người, cái trò này ta từng nhìn thấy qua nhiều lần rồi, làm ơn dùng trò mới hơn có được không?”

“Ta không phải đang đùa giỡn, đây đều là thật cả.” Lão nhân nghiêm túc nhìn Tiểu Khai: “Người có ý nghĩ sẽ bảo vệ hòa bình thế giới không? Chỉ cần đưa ta mười đồng tiền, tùy tiện mua một quyển, từ nay về sau bảo vệ hòa bình thế giới sẽ nhờ vào người thôi.”

“Không mua, chết cũng không mua.” Tiểu Khai nhìn lão nhân, vẻ mặt khinh bỉ: “Một đồng tiền ta cũng không mua!”

“Tốt lắm.” Lão nhân đã rõ ràng: “Người không mua thì khẳng định sẽ không có gì tốt, đi đường sẽ đạp phân chó, rình coi người ta sẽ bị phát hiện, ngồi xe buýt cũng sẽ bị người ta vu oan sàm sỡ, như vậy cũng không hết, thời điểm người đi làm...”

“ Dừng lại, dừng lại.” Tiểu Khai nổi giận: “ Lão nhân, ta xem người tuổi lớn không muốn đánh người, người đừng bức ta !”

“ Hắc hắc, tốt lắm, tối nay chúng ta gặp lại.” Lão nhân đại khái như sợ bị đánh, vội vàng bỏ chạy, tốc độ thật ra lại rất nhanh, phỏng chừng như Tiểu Khai có rượt theo cũng không đuổi kịp, khi chạy đã xa, lão nhân còn không bỏ cuộc, quay đầu hô to một tiếng: “ Tiểu Khai, đi đường nhất định phải cẩn thận bị xe đụng a.”

“ Thật là xui xẻo tám đời, lại gặp phải một tên vô công rồi nghề làm phiền.” Tiểu Khai tức giận mắng to, cúi đầu đi về phía trước.

Tiểu Khai luôn luôn nghĩ mình thật không may mắn, hai mươi một tuổi, tốt nghiệp đại học, tìm công việc vô cùng khổ sở, không có tiền, không bạn gái, còn bị cấp trên chèn ép, những lý tưởng năm xưa khi còn đi học chỉ trong nửa năm đã hoàn toàn tiêu biến sạch sẽ. Vốn hôm nay cảm thấy đã đỡ hơn, tâm tình cũng không tệ, nào ngờ bị lão nhân đó hoàn toàn phá vỡ, lại bắt đầu cảm thấy buồn bức như trước.

Còn đang cúi đầu phiền não, chợt thấy dưới chân đột nhiên mềm nhũn “ Phốc” không biết đạp trúng cái gì, vừa cúi đầu nhìn thấy thì hắn nhất thời “ phi, phi” ói ra vài hơi, đôi giày mới của hắn đang đạp trúng một đồng phân chó dưới đất, còn bốc lên một mùi hôi thối nồng nặc.

Tiểu Khai vô cùng buồn bức ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cái đuôi chó đang khuất sau một cây tùng.

“ Vậy mà cũng bị tên già kia nói đúng sao.” Tiểu Khai không biết nên khóc hay nên cười, hắn sờ trên người suốt cả buổi cũng không tìm được cái gì để lau phân chó dưới đôi giày mới, bèn chạy nhanh đến bên gốc cây tùng phía trước.

Cây tùng cũng có rất nhiều lá rụng, ý của Tiểu Khai chỉ là muốn dùng vài chiếc lá lau đôi giày nhưng vừa đi vào thì chợt nghe tiếng rên rỉ rất nhỏ,

thanh âm có vẻ nhu mì, Tiểu Khai nhất thời kinh hãi !

Loại thanh âm này bình thường hẳn nghe được không ít, chỉ là vẫn còn chưa tiếp xúc thực tế mà thôi, không nghĩ tới hôm nay ở chỗ này lại có thể nghe được thanh âm như thế, hẳn căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ biết ở sau lưng cây tùng đang diễn ra chuyện gì đó.

Đương nhiên đối với một nam nhân còn là xử nam(chưa tiếp xúc phụ nữ), cơ hội khó gặp như thế thì nhất định không thể bỏ qua.

Tiểu Khai đã quên đôi giày còn dính phân chó, vạch vài nhánh cây đưa mắt nhìn qua.

Ở một địa phương gần hai thước, đang có một nam một nữ đang trần truồng dây dưa cùng một chỗ, thân hình của nam nhân kia y như một con heo, đang hì hục trên mình một nữ nhân, trong miệng phát ra tiếng thở dốc trầm trọng. Nữ nhân đang nằm trên mặt đất, dưới thân có trải một tấm vải trắng, eo nhỏ, quả nhiên nhìn rất đã mắt. Giờ phút này cô ta đang híp mắt lại, thỉnh thoảng lại rên lên vài tiếng làm người ta nghe được thì máu huyết cũng sôi lên.

Tiểu Khai dùng sức xoa đôi mắt, đưa đầu đến trước dò xét, gần đến như thế nên cơ hồ nhìn thấy được toàn bộ những bộ vị bí ẩn của nữ nhân, đã thu vào đáy mắt hẳn toàn bộ.

Không chút nghi ngờ, hẳn đã bị rung động thật lớn, bất tri bất giác hẳn cảm thấy chính mình cũng có phản ứng. Đột nhiên trong lúc này nghe được nam nhân kia kêu “ a ” một tiếng trầm muộn, bỗng nhiên dừng lại, thân thể của nữ nhân đã không còn lắc lư đung đưa, sau đó chợt nghe nam nhân kia nói: “ Di, sao lại hôi thối như vậy?”

“ Phải a.” Nữ nhân cũng nói: “ Tôi cũng mới nghe được một mùi hôi thối.”

Hai người này vừa nói ra, Tiểu Khai đã cảm thấy không đúng, cẩn thận suy nghĩ, di, thanh âm sao lại quen tai như thế? Hắn nghiêng đầu nhìn kỹ, nhất thời lại càng hoảng sợ !

Nguyên lai người nam kia chính là sếp của hắn tên Cổ Chánh Kinh, mà nữ kia cũng là người quen, tại công ty được gọi là bông hoa quản lý trợ lý Tần Trăn. Sự phong lưu của Tần Trăn đã rất nổi danh, nghe nói hay quan hệ khắp công ty, nhưng bất quá trước mặt một người như Tiểu Khai, không có tương lai lại không có tướng mạo nên cô ta luôn biểu hiện vẻ nghiêm trang, cao ngạo và hình dáng ra vẻ cao quý. Trên thực tế khi bị Tiểu Khai giương mắt nhìn trộm được hết các bộ vị bí ẩn thì người luôn tỏ vẻ trinh khiết liệt nữ đã hoàn toàn lộ ra thần sắc hèn mọn.

Tần Trăn và Cổ Chánh Kinh vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tiểu Khai đang trợn mắt há hốc mồm nhìn họ cách đó không xa.

“ Nghiêm Tiểu Khai !” Cổ Chánh Kinh lập tức rít gào đứng lên: “ Người ở chỗ này làm gì?”

“ Ta...ta...” Tiểu Khai cả kinh, chuyện này không phải chuyện đùa, chỉ mới nói ra được hai tiếng thì gương mặt đã đỏ bừng, với cục diện trước mắt, căn bản là không còn gì có thể giải thích, hắn quay người lại, giống như một con thỏ nhanh chóng thoát ra khỏi cây tùng chạy trốn.

“ Người dừng lại cho ta !” Cổ Chánh Kinh ở phía sau giận dữ. Ngoài thanh âm của hắn, phảng phất còn nghe được Tần Trăn còn vang lên tiếng cười khinh miệt: “ Tiểu xử nam..”

“ Mẹ nó, tiểu xử nam thì làm sao?” Tiểu Khai vừa chạy vừa nghiêng răng nghĩ: “ Có là tiểu xử nam thì cũng sẽ làm cho người chết lên chết xuống, không tin người tới thử xem.” Trong thân thể hắn có chút xao động, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra hắn gặp phải trường hợp như thế, làm cho hắn

vừa chạy vừa hoảng hốt, trong lúc này đột nhiên nghe một thanh âm cả kinh kêu lên: “ Nha, mau tránh ra !”

“ Chi...” Một tiếng rít thẳng xe bén nhọn xuyên sát lỗ tai hắn, ngay sau đó hắn cảm thấy một trận đau nhức, bị một cỗ lực kháng cự đâm thẳng vào làm thân thể hắn liền bay ra ngoài !

“ Ba !” Hai giây sau, thân thể Tiểu Khai mới giống như một đồng búa rơi trên mặt đất, hắn chỉ cảm thấy vùng hông đau đớn nóng bỏng, hắn hít sâu một hơi lạnh khí, thiếu chút nữa ứa nước mắt, vô số ý niệm rối loạn từ trong đầu thoát ra: “ Nguy rồi...bị xe đụng rồi...xương sườn gãy rồi...Nội tạng tổn hại...kinh mạch đứt hết...ta phải chết...ô ô ta không cam lòng a...”

“ Uy, tiểu tử, còn ngồi trên mặt đất làm gì, còn không mau đứng lên !” Xe ngừng lại, nhưng phản ứng của chủ xe làm cho hắn không thể nghĩ ra: “ Mau đứng lên, mau lên, đừng có lãng phí thời gian của lão tử, mẹ nó, lão tử phải đi chém người đây !”

Tiểu Khai trừng mắt nhìn chủ xe, người này đúng là người điển hình của xã hội đen, cách ăn mặc, kính râm, giày da, thân thể cao hơn một mét tám mươi lăm, đứng xa vài thước, Tiểu Khai còn phải ngửa đầu mới có thể nhìn được hắn. Người đàn ông mang kính râm còn rống lên một tiếng: “ Còn không đứng lên !”

Đang lúc đó, Tiểu Khai cố gắng đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người, lau mồ hôi trên mặt, rờ lên cổ lên người, di, thật sự là kỳ quái, dường như không bị thương!

“ Mau tránh ra !” Người đàn ông mang kính râm còn nói: “ Lão tử phải đi chém người, còn không tránh ra lão tử chém người bây giờ.”

“ Ta kháo..còn chưa từng nhìn thấy người kiêu ngạo như vậy.” Tiểu Khai vừa tức giận nghĩ, vừa tránh sang một bên. Mắt nhìn tên kiêu ngạo đang

ngang tàng mà đi, miệng còn phun ra một luồng khói thuốc, phun thẳng vào trong mặt Tiểu Khai.

Đến lúc này Tiểu Khai mới có thời gian chú ý tới người đang đứng ven đường, vừa rồi người kêu lên nhắc nhở hẩn né tránh chiếc xe chính là người này.

Đó là một cô gái còn rất trẻ, phỏng chừng mới học tới năm ba cao trung, gương mặt trắng bệch, có thể là vừa rồi bị trường hợp xe đụng làm sợ hãi, Tiểu Khai cảm khái vạn phần, nghĩ thầm: “ Không ngờ trên thế giới này vẫn còn người tốt a...cô gái này thật là thiện lương, một cô gái thật xinh đẹp.” Hẩn một bên vừa nghĩ, một bên đi tới, đang muốn nói tiếng cảm ơn thì đột nhiên vẻ mặt cô gái lộ ra vẻ giống như đang nhìn thấy quỷ, quát to một tiếng: “ Quỷ a!” Rồi quay phắt người xô mạnh hẩn một cái, vội vàng bỏ chạy.

Cái mông của Tiểu Khai còn đang đau nhức, bị cô gái đẩy mạnh một cái, thân thể liền mất đi thăng bằng, cái mông lại rơi bịch xuống đất “ ai yêu”, hẩn hét thảm một tiếng, lần này nước mắt cũng đã chảy ra.

“ Trời ạ, thật là không còn thiên lý a !” Tiểu Khai bị phần thầm nghĩ : “ Chẳng lẽ không đúng lúc như vậy, thật là uổng phí nước miếng phải không chứ?”

“ Đúng vậy, thời điểm đúng là không chút may mắn, quả thật là uổng phải nước đắng rồi nha.” Không biết từ khi nào thì lão nhân dơ bẩn rách rưới kia lại chui ra, cười hì hì đứng ở trước mặt Tiểu Khai: “ Thế nào, ta nói đúng chứ, người hãy xem người đi, chỉ ngần ngủi trong vòng mười phút thì đầu tiên người đạp phải phân chó, sau đó rình coi thì bị phát hiện, tiếp theo thì bị xe đụng, hắc hắc, nếu người còn chưa tin ta, vậy cứ tiếp tục không may mắn như vậy đi.”

“ Người thúì lắm.” Tiểu Khai tức giận điên lên, đã không còn nghĩ đến việc dùng những từ ngữ văn minh nữa, nắm lấy vạt áo lão nhân: “ Hay oa lão bất tử, người cư nhiên còn theo dõi ta, thành thật nói đi, hết thấy những việc này có phải là người an bài không?”

“ Hắc hắc, a a, không phải vậy đâu.” Lão nhân không có chút gì sợ hãi, dùng những ngón tay dơ bẩn đen đúa chỉ vào tay Tiểu Khai đang nắm lấy quần áo mình: “ Nha, người xem, tay người đang cầm lấy quần áo của ta, sắt tử trên người ta sẽ nhảy lên người người, hắc sẽ cắn người, người có nhiều thịt như vậy, không giống như lão nhân ta xương thịt ốm nhom, cho nên nó sẽ cắn người, người sẽ bị lở loét, và nơi bị đầu tiên sẽ là...” Lão nhân dùng ngón tay chỉ vào eo của Tiểu Khai: “ Nơi này !”

Vừa dứt lời, Tiểu Khai liền cảm thấy phần eo bị đau thốn một cái, phảng phất như bị cắn một ngụm, nhin không được “ ai yêu” kêu lên một tiếng. Lão nhân vẫn không ngừng, ngón tay chỉ liên tục lên ngực hắc, cánh tay, trên lưng, trên đùi, chân...cứ như vậy lão nhân cứ kêu lên liên tục, mỗi khi kêu một vị trí, thì Tiểu Khai liền bị cắn một cái đau nhói. Đau, cuối cùng không chỗ nào không đau, quả thật cả người đều đau đến không chịu nổi.

“ Hắc hắc, còn không buông tay?”

Lão nhân nhẹ nhàng đẩy cánh tay của Tiểu Khai, tay Tiểu Khai đang nắm lấy quần áo lão cũng rất nghe lời liền buông lỏng ra. Nói ra thật kỳ quái, khi hắc vừa buông tay thì tất cả đau đớn trên người hoàn toàn biến mất.

“ Người, người đến tột cùng là ai?” Tiểu Khai kinh nghi hỏi: “ Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Lão nhân chậm rãi nhướng mắt: “ Ta không phải đã nói qua rồi sao? Ta phải giúp người tiêu tai giải nạn.”

Lão vừa nói lại vừa xuất ra vài quyển sách: “ Tiểu tử, người nói xem, người có nguyện ý bảo hộ hòa bình thế giới? Mỗi bí tịch này mười đồng một quyển, nếu người mua ba quyển, còn có thể tặng một quyển, nắm chặt cơ hội đi.”

“ Làm nháo nửa ngày, thì ra là một tên lừa gạt.” Tiểu Khai vốn đã có tám phần tin tưởng lời lão nhân nói, nhưng khi mấy quyển sách vừa được đem ra, hấn lại phản ứng: “ Chuyện vừa rồi chỉ là trùng hợp, cho nên những cái đầu vừa rồi chắc chắn là loại thuốc hóa học gì đó của lão nhân người, may là ta không ngu ngốc.”

“ Đừng có lo lắng suy nghĩ nữa, cứ mua đi.” Lão nhân tiếp tục nói: “ Mỗi một quyển sách này, đều có thể giúp người trở thành cao thủ tuyệt thế, đây là cơ hội hiếm có khó gặp, nếu người bỏ qua, tuyệt không có lần thứ hai nữa !”

“ Như vậy đi.” Con mắt Tiểu Khai vừa chuyển, đã nảy ra chủ ý: “ Mấy quyển công phu này của người quá thường tục rồi, nếu thật muốn ta mua, thì hãy lấy quyển cao cấp ra đi.”

“ Cao cấp?” Con mắt lão nhân suýt chút đã lọt ra: “ Đây là tu chân giới..nga, không đúng, ý ta nói, những quyển này đã là thiên hạ đệ nhất công phu, bao nhiêu người đánh vỡ đầu cũng khó nhìn thấy một quyển, bây giờ bán cho người ba mươi đồng tiền mà người cũng không cần, người cư nhiên còn muốn quyển cao cấp hơn?”

“ Phải.” Tiểu Khai vốn cũng là một người linh lợi, ra vẻ nói: “ Người đừng có gạt ta nữa, ai chẳng biết trong ngực người còn một quyển sách a.”

“ Cái gì!” Thanh âm của lão nhân nhất thời cao hơn, chụp lấy cánh tay hấn: “ Sao người biết trong ngực ta còn một quyển sách?”

Đừng xem lão lớn tuổi, khí lực lại không nhỏ, chỉ bị lão nắm một cái thì đã cảm thấy cánh tay giống như bị cùm sắt chộp trúng, một trận đau đớn tê

tâm liệt phế, hắc vôi vàng kêu lên: “ Nhẹ chút nhẹ chút, ngài mau buông tay, cánh tay ta gãy bây giờ. Kháo, muốn giết người đoạt của hay sao a?”

“ Nói mau, người làm sao mà biết?” Lão nhân đột nhiên trở nên nghiêm túc, hai tay vẫn không buông ra, vẫn đang như gong kìm nắm chặt cánh tay Tiểu Khai, xem giống như đang dùng lực bức cung.

“ Trực giác, trực giác a...” Tiểu Khai kêu lên: “ Ta thề, chỉ là trùng hợp thôi !”

Lão nhân nhất thời sửng sốt, cứ đứng ngây ra suốt ba phút.

Lão chẳng những sửng sốt, hơn nữa trong miệng bắt đầu thì thào tự nói: “ Ý trời...ý trời a...chẳng lẽ thật sự muốn đem sách cho hắc... Vô Tự Thiên Thư a...đại kiếp ngàn năm..bí mật phi thăng...”

Nhìn lão như đang phải làm ra một lựa chọn thật gian nan, gương mặt nhất thời âm trầm, đôi chân mày giãn ra, gương mặt toát lên vẻ quái dị, thêm thần sắc kỳ lạ, thoát nhìn có vẻ dữ tợn vô cùng. Tiểu Khai ở một bên nhìn thấy, chỉ cảm nhận trái tim mình nhảy dựng lên bình bịch.

“ Uy..uy..ta nói...” Tiểu Khai cẩn thận đẩy bàn tay đen đúa của lão, nhưng vẫn bất động: “ Lão nhân ngài rốt cuộc muốn thế nào a? Ta mua...ta mua được rồi chứ?” Vẻ mặt hắc đầu khổ mọ vào trong túi, sờ cả nửa ngày cuối cùng lấy ra tiền mặt: “ Tiền bối, lão tiền bối, lão tiền bối tôn kính a, đây là một tháng tiền sinh hoạt của ta đó, hôm nay ta đưa nó cho ngài, võ lâm bí tịch này ta cũng không cần, hòa bình thế giới ta cũng không bảo hộ gì hết, ngài để cho ta đi thôi, thêm mười phút nữa đi phải tới chỗ làm. Nếu ta tới trễ, quản lý khẳng định sẽ làm cho ta rất thê thảm đó.”

“ Người cho ta một trăm đồng này?” Thần sắc của lão nhân cực kỳ cổ quái.

“ Đúng vậy, ngài hài lòng chưa?” Tiểu Khai rầu rĩ nói.

“ Mỗi quyển sách này chỉ cần mười đồng, người lại đưa cho ta một trăm đồng, nhưng sách của ta cộng lại cũng không đủ một trăm đồng, ngoại trừ quyển sách trong ngực của ta...chẳng lẽ đây là ý trời?”

Lão nhân phảng phất như đã làm ra quyết định gì đó, dùng sức cắn răng: “ Được rồi, Tiểu Khai ! Sau hôm nay, người và ta hoàng tuyền(tuổi vàng, ý chỉ côi chết) tương cách, nếu có gì cũng đừng nên trách ta, đã là vận mệnh của người như thế, ta phải...”

“ Đừng giết ta !” Nước mắt của Tiểu Khai tuôn ra, tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên thảm thiết: “ Lần trước thầy tướng số còn nói ta có thể sống đến chín mươi chín tuổi đó! Ta không muốn chết a !”

“ Ai nói muốn giết người?” Lão nhân thò tay vào trong ngực lấy một quyển sách ra: “ Cầm đi.”

“ Đây là cái gì?” Tiểu Khai nước mắt còn đầm đìa cầm lấy quyển sách, trên bìa sách đề bốn chữ thật to: “”

“ Đây là chữ gì? Sao ta lại không biết?” Tiểu Khai đáng thương ngẩng khuôn mặt ướt đầm nước mắt lên hỏi.

“ Đây là Vô Tự Thiên Thư.” Thần sắc của lão nhân bỗng nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc: “ Người đã lựa chọn quyển sách này, vậy phải giữ gìn cho tốt, tuyệt đối tuyệt đối không thể có gì sơ thất.”

Tiểu Khai ngậm miệng chửi mắng, tay mở tới mở lui vài lần, nhưng vẫn không mở được: “ Quyển này...không mở được..”

“ Người bây giờ không thể mở, vì công lực không có, trong quyển sách này, bao gồm tất cả bí tịch ngàn năm của tu chân giới, là mấu chốt trọng đại để phi thăng thiên giới. Mà mấy vấn đề này sau này phải do người giải quyết thôi.”

Lão nhân vỗ vai hắc, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái: “ Nghiêm Tiểu Khai, người không muốn duy hộ hòa bình thế giới, vậy người cũng chỉ có khả năng phải duy hộ hòa bình của tu chân giới mà thôi.”

“ Hòa bình...của tu chân giới...” Tiểu Khai ngơ ngác nhìn mặt lão nhân, rốt cuộc nói không ra lời.

“ Ta cũng sắp chết rồi, từ nay về sau hết thảy mọi việc chỉ có thể nhờ vào người, tự mình lĩnh ngộ đi thôi.” Thanh âm lão nhân bỗng nhiên tràn ngập cảm khái: “ Một ngàn năm trước, Thiên Tuyển Môn của ta tại tu chân giới từng được xưng là môn phái tiếp cận với chuyện phi thăng nhất, nhưng cho đến ngày nay, suốt cả mười đời vẫn không có ai có khả năng mở được Vô Tự Thiên Thư, sáng tạo kỳ tích phi thăng. Hôm nay ý trời muốn ta truyền Vô Tự Thiên Thư cho người, từ đây về sau, danh dự của Thiên Tuyển Môn, tương lai của tu chân giới, tất cả ký thác vào trên người người a.”

Ở ba phút trước, Tiểu Khai còn nghĩ lão nhân chỉ là một tên cướp muốn giết người cướp của, chỉ ba phút sau, hắc nghĩ hết thảy mọi chuyện vừa nghe đã vượt qua sự tưởng tượng của mình, lão nhân trước mắt, trên mặt dù tràn đầy âm khí, nhưng khí thế trong lời nói, cùng với phong độ của một bá chủ nắm cả giang sơn vũ trụ, tuyệt đối một lão nhân bình thường sẽ không thể biểu lộ ra được. Dĩ nhiên Tiểu Khai bỗng nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hoàn toàn bị ngôn ngữ của lão nhân làm nổi lên khí khái nam nhi: “ Ta biết rồi ! Sư phó, Thiên Tuyển Môn chúng ta có phải là tu chân giới siêu cấp, cường đại siêu cấp, siêu cấp địa vị và danh tiếng hay không? Không phải ta chính là một thiên địa linh thể trong truyền thuyết mấy ngàn năm mới xuất hiện một tu chân kỳ tài đó chứ? Cho nên trước khi chết ngài mới truyền y bát cho ta, để cho ta đem Thiên Tuyển Môn phát dương quang đại?”

Lão nhân không đáp, chỉ nở nụ cười: “ Ta phải đi rồi, chúc người may mắn.” Hắc đột nhiên quay đầu, nhìn Tiểu Khai một cái, nói: “ Người nhớ

kỹ, ta là truyền nhân thứ hai trăm bốn mươi chín của Thiên Tuyển Môn, tại tu chân giới ta là môn chủ đại danh đỉnh đỉnh Nhị Tứ Cửu. Bây giờ, ta phải đi rồi, chúng ta vĩnh biệt thôi.”

“ Ngất, vậy ta đây là truyền nhân thứ hai trăm năm mươi? Vậy ta là Nhị Bách Ngũ môn chủ?” Tiểu Khai vừa nghĩ tới đó đã cảm thấy không đúng, chợt thấy hoa mắt, lão nhân đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua. Hắn lại nhìn trên tay, quyển sách vẫn còn đó, với những nét hoa văn kỳ quái, vẫn nhìn không ra đang viết cái gì. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cũng không cách nào nghĩ ra lối thoát.

Hắn lấy tay cẩn thận niết thử, sách này không giống tờ không giống trúc, vào tay bóng loáng mềm mại, hiển nhiên chất liệu cũng rất kỳ lạ dị thường, tất cả ngưng tụ thành một khối, căn bản không nhìn thấy được một khe hở nào.

“ Chẳng lẽ đây là kỳ ngộ trong truyền thuyết?” Tiểu Khai mơ màng tưởng tượng: “ Nhưng ta vẫn nghĩ không ra nó có năng lực gì chứ...phi thiên độn địa(bay lên trời chui xuống đất)? Ngự kiếm phi hành? Trữ vật thủ trạc(vòng tay giữ vật)? Ngọc đồng giản? Hay là Luyện Khí tông pháp? Trời ạ ! Ta phát hiện ra ta cũng chẳng nghĩ ra cái gì ! Quyển sách bại hoại này dường như không có tác dụng gì cả a...”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Vận Xấu Ngập Trời

Vừa định bước đi, chợt nghe sau lưng có tiếng “sưu”, vừa quay đầu lại, chợt phát hiện lão nhân đang đứng ở phía sau: “Ngất, không phải người đã chết rồi sao? Đã vĩnh biệt với ta rồi mà.”

“ Là như thế này.” Lão nhân gãi gãi đầu tóc rồi bời: “ Ta không phải muốn dây dưa, bỗng nhiên chợt nhớ ta quên nói với người một việc, cho nên trở về nói với người một chút.”

“ Có chuyện nói mau.” Tiểu Khai nói: “ Ta sẽ không chậm trễ người đi đâu.”

“ Kỳ thật ta chỉ muốn nói cho người, hôm nay người vẫn tiếp tục không may mắn, một lát nữa lại dẫm phải phân chó, ngồi xe buýt sẽ bị vu oan sàm sỡ, đi làm sẽ bị cấp trên la mắng, hôm nay gặp phải nhiều chuyện không tốt, qua khỏi ngày sinh nhật hôm nay thì mới gặp nhiều may mắn được.”

“ Ta kháo..” Tiểu Khai trợn trắng mắt: “ Người quay lại nói mấy chuyện này với ta?”

“ Đương nhiên không phải.” Lão nhân thần bí cười cười: “ Còn có chuyện này, ta nghĩ ta cần phải nói cho người hay.”

“ Ai, việc gì?” Tiểu Khai lập tức phấn khởi tinh thần: “ Có phải vừa rồi quên đưa bảo bối cho ta không? Sư phó, hoàng tuyền âm dương tương cách,

bảo bối không mang theo được đâu, tất cả đưa cho ta đi, nhiều nhất là từ nay về sau thanh minh mười lăm ta sẽ nhang khói cho người.”

Lão nhân cũng không tức giận, chỉ tủm tỉm cười nói: “ Ta nói người nghe, kỳ thật một ngàn năm trước Thiên Tuyển Môn chúng ta mặc dù rất mạnh mẽ cường đại, nhưng bây giờ đã sớm rơi xuống, tại tu chân giới, chúng ta chỉ còn là một môn phái rác rưởi, hơn nữa, ta còn phải nói cho người, ta tìm người làm đồ đệ, không phải vì tư chất cao bao nhiêu, mà là những người có chút tư chất đều bị những môn phái khác thu nhận rồi, ta tìm tới tìm lui, chỉ có thể tìm một người không đến nỗi quá tệ mà thôi. Hơn nữa, ngày hôm qua ta mới tính ra được hôm nay là đại hạn của mình, ai, khả năng tiên đoán chiêm tinh bây giờ cũng đã thối lui đến bậc này rồi, thật là quá bi ai. Đời này thật sự không còn thời gian nữa, cho nên ta đã không còn biện pháp dạy tâm pháp tu chân của Thiên Tuyển Môn chúng ta cho người nữa, dù sao tâm pháp này cũng đã trở thành rác rưởi, không học thì thôi đi, ân, đồ nhi ngoan, từ nay về sau người đúng là người của tu chân giới, nếu có mấy trăm cừu nhân của môn phái chúng ta đi tìm người báo thù, người đừng có làm cho sư phó hổ thẹn đó nha !”

“ Người...” Tiểu Khai rốt cuộc đã nói không ra lời nữa.

“ Bất quá người cũng không cần quá sợ hãi..” Lão nhân phi thường thân thiện vỗ bả vai hắn: “ Ta cam đoan, quyển sách ta cho người thật là rất kỳ lạ, chỉ có điều hơn ngàn năm nay chưa có ai mở được nó mà thôi, với tư chất của người...hắc hắc !”

Nói xong những lời này, lão nhân cũng đã không còn thấy bóng dáng, Tiểu Khai cảm thấy trong lòng bàn tay nhói đau, lại có thêm một vật, hắn mở ra thì thấy một miếng vải, dĩ nhiên là do lão nhân xé ra, ở trên chỉ viết bốn chữ to: “ Cẩn thận sư tử.”

“ Chẳng biết là cái thứ gì nữa.” Tiểu Khai vô cùng buồn bực ném miếng vải, ngửa đầu nhìn trời, dùng sức nắm chặt nắm tay, trong lòng lặng lẽ thì: “

Hừ hừ, lão thiên gia, còn muốn cho ta không gặp may, ta thật sự không tin, ta giương mắt nhìn dưới đất thì làm sao còn đạp phải phân chó, ta không ngồi xe buýt thì còn ai nói ta sàm sỡ, ta không đi làm việc thì còn có ai... Nga, không được, ta còn phải đi làm.”

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy trên bầu trời có một vật gì đó bay xẹt qua, khi bay đến trên đỉnh đầu hẳn thì chỉ thấy một bọc đen gì đó rớt xuống “ba” rơi thẳng vào trán hẳn, nhất thời, một mùi hôi thối xông vào mũi hẳn.

“Ta kháo, là phân chim!” Tiểu Khai dùng sức lau đi phân chim dính trên đầu, rốt cuộc nói không nên lời.

Sau khi Tiểu Khai lau trán sạch sẽ, điện thoại chợt vang lên, từ bên kia truyền đến tiếng rít gào bạo nộ của Cổ Chánh Kinh: “Nghiêm Tiểu Khai! Nếu hôm nay người dám đến trễ ta sẽ trừ đi tiền thưởng tháng này của người!”

“Trời ạ! Rõ ràng đây là mượn việc công báo thù riêng a!” Tiểu Khai vừa than thở, vừa cầm đầu chạy tới trạm xe buýt. Chuyện đến nước này, bất chấp lời cảnh báo của lão nhân, đúng giờ mới là quan trọng nhất.

Lúc này đúng là giờ cao điểm lúc đi làm, xe buýt đã đầy nghẹt, Tiểu Khai vừa lên xe đã nghe một mùi phấn son nồng nặc làm cho hẳn thiếu chút nữa là không sao hít thở nổi, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng trước mặt mình.

Người phụ nữ này có vòng eo khổng lồ, cái cổ thì phải cỡ đùi hẳn, gương mặt quẹt một lớp phấn dày cỡ một cân, thoạt nhìn thật sự cảm thấy rất kinh khủng. Tiểu Khai mới nhìn thoáng qua thì thiếu chút nữa đã ói ra tức khắc, vội vàng cúi đầu, trong lòng cười thầm: “Nếu loại nữ nhân này có tư cách nói ta sàm sỡ, điều này quả thật là mặt trời mọc hướng tây rồi.”

Đang nghĩ tới đây, chợt nghe bên lỗ tai có một người ho nhẹ một chút, âm thanh thật là nhu mì, hơn nữa lại có vẻ quen thuộc, trái tim của Tiểu

Khai lập tức nhảy “phanh” một cái, liền quay đầu lại thì thấy được Tần Trăn.

Vừa rồi Tần Trăn rõ ràng ở cùng một chỗ với Cổ Chánh Kinh, không biết vì sao Cổ Chánh Kinh đã đến văn phòng mà bây giờ Tần Trăn mới xuất phát, nhưng hắn cũng không hề nghi vấn gì, chỉ vừa thấy bông hoa nổi tiếng này của công ty thì trong lòng hắn đột nhiên đã rối loạn, lập tức nhớ tới thân thể trắng nõn đã nhìn thấy được sau cây tùng, tưởng tượng đến thân thể đó, hắn nhin không được lại liếc mắt nhìn trộm sang bên cạnh, nào ngờ vừa nhìn lại đã thấy gương mặt Tần Trăn tựa như đang cười, gương mặt nhìn mình, trong ánh mắt tràn ngập vẻ mập mờ nói không nên lời làm gương mặt Tiểu Khai chột đỏ hồng lên.

Nhưng lúc này còn chưa có hết, vốn Tần Trăn đại mỹ nữ chưa từng để ý gì đến Tiểu Khai, cư nhiên lại làm ra vẻ vô tình, khẽ nghiêng đầu dùng sức phất nhẹ mái tóc dài làm cho một mùi thơm ngát lan tỏa vào mặt hắn, sau đó lại bay trở về phía trước, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hé ra bên tai hắn, thổi nhẹ vào trong tai hắn. Cảm giác rờn rợn kỳ lạ làm cho trái tim Tiểu Khai nhất thời đập nhanh hơn rất nhiều.

Điểm chết người chính là, nương theo trái tim đập điên cuồng, Tiểu Khai vô cùng hoảng sợ phát hiện thân thể của mình bắt đầu có phản ứng.

“ Trời ạ! Lão thiên không phải đang muốn đùa ta đó chứ?” Tiểu Khai khóc không ra nước mắt, hương khí của Tần đại mỹ nữ cứ vây quanh bên tai, hắn liều mạng trấn định tâm thần, cố gắng trấn tĩnh, nhưng cho dù cố gắng thế nào thì phản ứng của thân thể cũng càng ngày càng rõ ràng, hắn dùng khước mắt liếc qua, ánh mắt Tần Trăn vẫn đang nhìn tới, rõ ràng là muốn nhìn xem hắn sẽ làm ra chuyện ngu ngốc thế nào.

Nhưng vấn đề mấu chốt là ở chỗ, Tần Trăn càng làm vậy thì hắn lại càng cảm thấy kích thích, cái loại cảm giác kích thích này dù thế nào cũng không cách áp chế được.

Hắn cũng không chú ý tới, nữ nhân béo ú không lồ đang đứng trước mặt, bởi vì trên xe lúc này có quá nhiều người, theo xe buýt chuyển động, đã cơ hồ cùng hắn kề sát, mà lúc này ánh mắt hắn không dám nhìn Tần Trăn, lại trùng hợp đang nhìn chăm chăm vào mặt bà béo đó. Cho nên gương mặt của bà béo đang sáng lạn đột nhiên hiện ra một đám mây đen, và đám mây đen sắp chuyển qua thành mưa bão.

“Oanh long!” Xe buýt đột ngột dừng phắt lại, Tiểu Khai mất thăng bằng ngã về phía trước, hắn chỉ cảm thấy thân thể của mình chạm vào bà béo đó một chút, sau đó chợt nghe một tiếng “ba” vang lên vô cùng thanh thúy, trên mặt Tiểu Khai nhất thời hiện rõ năm dấu ngón tay.

“Mẹ nó! Tuổi nhỏ vậy không lo đi học cho giỏi, cả món đậu hũ của lão nương mà cũng dám ăn, cha mẹ người không biết làm sao mà dạy dỗ người chứ hả!” Gương mặt phì nộn của bà béo rốt cuộc chuyển thành bão tố, hung hăng tát vào mặt Tiểu Khai một cái, còn nói: “Lão nương chính là một khuê tú, hai mươi tám xuân xanh, chưa từng có người yêu, người cư nhiên dám chiếm tiện nghi của ta? Không có cửa đâu!”

“Ta...ta...” Tiểu Khai đưa tay lên bịt mắt, chỉ cảm thấy mình đầy ủy khuất, lại không biết phải nói với ai, hắn nhìn chung quanh, mọi người trên xe đều dùng ánh mắt đồng tình và hèn mọn nhìn hắn, hắn ấp úng nói: “Các người có thể nghĩ...ta có thể...làm chuyện vô lễ...với bà ta không chứ...ta có giống loại người không có phẩm vị hay không đây chứ?”

“Cậu trẻ, ta hoàn toàn có thể giải thích nỗi khổ của người, người không cần giải thích nữa.” Một người trung niên trả lời: “Không đối gạt người, gần đây ta luôn cảm thấy có hứng thú với những người lớn tuổi, ai, những người như chúng ta rất khó tìm được tri âm a...có thể lưu lại điện thoại cho ta không?”

Tiểu Khai trợn mắt, lặng lẽ ôm lấy túi đựng điện thoại: “Không...không cần đâu!”

Khi Tiểu Khai đi ra tới cửa xe, hắn vô cùng bí ai khi nhận ra cuối cùng cũng đã trễ giờ.

Càng bí ai hơn khi hắn nhận ra cả Tần Trăn cũng đi trễ như hắn nhưng vẫn phong tình tiêu sái đi vào, Cổ Chánh Kinh ngay cả phóng hơi cũng chưa từng phóng một cái. Mà khi hắn vừa đi vào, thì đã bị Cổ Chánh Kinh chỉ ngay vào mặt nghênh đón: “ Nghiêm Tiểu Khai, người tới trễ !”

“ Phải, nhưng cô ta...” Tiểu Khai chỉ chỉ vào bóng lưng ong chập chờn phía trước.

“ Cô ta làm sao?” Ánh mắt Cổ Chánh Kinh trừng lên: “ Cô ta không có trễ, vừa đúng lúc kịp giờ. Còn người là trễ một chút, dù một chút thì cũng là trễ, người có hiểu chưa?”

“ Hiểu được.” Tiểu Khai tức giận hạ thấp giọng xuống, trường hợp như vậy đã không còn là lần đầu tiên nữa, ngay từ ngày đầu tiên hắn đi làm, người này vẫn chưa từng bỏ qua cho hắn, bây giờ hắn đã đi làm ba tháng, loại tình cảnh này đã trở thành chuyện thường ngày. Hơn nữa hôm nay mình đã phát hiện ra chuyện tốt của bọn họ, phỏng chừng mình càng dễ bị khi thường thêm gấp bội nữa.

“ Tốt lắm. Tiền thưởng tháng này người đừng có hòng lãnh được nữa.” Cổ Chánh Kinh chậm rãi nói, thuận tay đem bọc rác rưởi dưới bàn đưa đến trước mặt Tiểu Khai: “ Nhạ, mau dọn rác cho ta, người nha, đã đến đây ba tháng mà chuyện gì cũng không làm, bây giờ mau đi làm chuyện tạp vụ này đi.”

“ Tốt đấy.” Tiểu Khai cắn cắn môi, hắn cầm lấy bọc rác, chỉ trong nháy mắt hắn cảm giác được ánh mắt của mọi người trong toàn văn phòng đều chiếu trên lưng hắn, giống y như những mũi nhọn đâm thẳng từ phía sau.

“ Quản lý, như vậy không hợp quy củ.” Một thanh âm thanh thúy bỗng nhiên vang lên trong phòng: “ Dựa theo điều thứ mười ba của chế độ công

ty, mỗi lần đi trễ một phút phạt mười nguyên, vì cái gì mà trừ đi tiền thưởng tháng này của Tiểu Khai?”

Người nói chuyện là một cô gái phi thường xinh đẹp, gương mặt trắng như trứng gà bóc, hai gò má đầy đặn như trứng ngỗng không chút tỳ vết, giờ phút này nàng đang đứng, ánh nắng rọi rờ ngoài cửa sổ đang chiếu trên mặt nàng, phảng phất như những sợi lông tơ nhỏ nhất đều hiện rõ, cả làn da như trong suốt, ánh nắng chiếu sáng mái tóc dài đen nhánh, thoát nhìn quả nhiên là như thơ như vẽ, tú lệ đến mức làm cho người ta khó thở.

Cổ Chánh Kinh xoay chuyển ánh mắt nhìn lên người cô gái, lập tức mặt mày hớn hờ: “ Tiểu Trúc a, tôi biết cô là nhân viên chăm chỉ, nhưng tên Nghiêm Tiểu Khai này, hẳn không đáng giá cho cô nói tình nghĩa, hẳn là thứ người luôn luôn không tuân thủ theo luật lệ của công ty, điều này cũng không phải là lần đầu tiên, cô phải tin rằng, Cổ Chánh Kinh tôi xử lý sự tình, đó là tuyệt đối công bằng, tôi tuyệt đối sẽ không đối đãi bất công với nhân viên đâu.”

“ Đã như vậy thì chỉ nên phạt khoản mười nguyên thôi.” Tiểu Trúc kiên trì nói.

Cổ Chánh Kinh nhượng mày nhưng rồi lập tức lại giãn ra, mỉm cười nói: “ Tốt đấy, tốt đấy, vậy phạt mười nguyên đi.”

Tiểu Trúc nhàn nhạt cười cười, Tiểu Khai hướng về nàng với ánh mắt cảm kích, nhưng ánh mắt của nàng đã chăm chú vào văn kiện đặt trên bàn của mình, căn bản là không hề chú ý đến sự cảm kích của Tiểu Khai.

“ Quả nhiên...lão nhân nói toàn bộ đều ứng nghiệm rồi.” Tiểu Khai lặng lẽ nghĩ. “ Hôm nay là sinh nhật hai mươi một tuổi của ta, vậy sau ngày này, thật sự có thể chuyển vận hay không?”

“ Nghĩ lung tung gì đó.” Cổ Chánh Kinh đá vào hông hắn: “ Tranh thủ thời gian ! Đem rác đi đổ rồi nhanh về làm việc, đừng tưởng rằng mỗi tháng

công ty phát lương không công cho người !” Hấn nặng nề hừ một tiếng, xoay người đi vào văn phòng quản lý của mình, dùng sức đóng mạnh cánh cửa. Chỉ qua ba giây, cánh cửa lại mở: “ Uy, Tần trợ lý, mau đến đây bàn công việc với tôi.”

“ Ai, được.” Tần Trần phong tình vạn chủng đứng lên, nữ nhân này mỗi một cử động đều mang theo vẻ mị hoặc của nữ nhân, nghe nói rất nhiều quản lý của công ty đều có quan hệ với cô ta, cô gái này tiêu sái đi vào văn phòng quản lý, đôi giày cao gót dưới chân vang lên những tiếng vang thanh thúy, theo cánh cửa phòng quản lý khép lại, chợt nghe phía sau vang lên liên tiếp những tiếng nuốt nước miếng ừng ực.

Tiểu Khai cầm bọc rác đi đổ, rồi lại chăm chỉ rửa sạch toilet, lúc này cả người ướt đầm quay trở lại văn phòng ngồi xuống. Hấn vừa ngồi xuống thì có bảy, tám người liên vây quanh tụ tập.

“ Tiểu Khai, đây là bản đồ họa của ta ngày hôm qua, mau giúp ta vẽ lại một chút.”

“ Tiểu Khai, ta vừa mới nhận được điện thoại của khách hàng cần phải ra ngoài, phần văn kiện này người giúp ta đánh ra đi.”

“ Tiểu Khai, bọc rác của ta ngày hôm qua quên đổ, người hỗ trợ làm giùm một chút a.”

“ Tiểu Khai, đây là bài tập của con nhỏ của ta, hấn phải đem nộp ngay a, người làm cho ta đi.”

.....

Tiểu Khai vô cùng buồn bực nhìn trên bàn mình chỉ trong nháy mắt đã đặt đầy các loại văn kiện, báo chí, bộ sách, thậm chí là bài tập của tiểu học. Tiếp theo cửa phòng quản lý lại “ ba” mở ra, Cổ Chánh Kinh mang theo một gương mặt ửng hồng nghiêm túc tiêu sái đi đến trước mặt hấn, nhìn

thấy những đồ đạc lộn xộn trên bàn hãn thì chau mày, thập phần uy nghiêm nói: “ Tiểu Khai, người dùng thời gian đi làm để làm chuyện riêng ! Được, tháng này trừ một nửa tiền lương !”

“ Nhưng...mấy thứ này không phải là của ta !” Tiểu Khai không cách nào nhìn về bốn phía, đám đồng sự phảng phất như biến thành đà điểu, đem đầu mình giấu vào sau cái máy tính, mỗi người đều làm ra bộ dáng chăm chú làm việc.

“ Còn nói không phải của người ! Không phải của người thì là của ai !” Cổ Chánh Kinh nổi giận: “ Thái độ làm việc của người có vấn đề nghiêm trọng ! Mau viết bản kiểm điểm cho ta, nếu không ta sẽ không tha cho người !”

“ Cổ quản lý, mấy thứ này quả thật không phải của hãn đâu, tôi có thể làm chứng.” Thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên, cô gái tú lệ Tiểu Trúc lại đứng lên: “ Lại nói, mặc dù dùng thời gian đi làm để làm chuyện riêng, cho tới bây giờ cũng không có việc trừ đi một nửa tiền lương bao giờ?”

Thần sắc của Cổ Chánh Kinh rõ ràng có chút ngạc nhiên, vẻ mặt hãn phi thường bất thiện, trầm mặc suốt nửa phút mới hít sâu một hơi, rồi mớ ngẩng đầu cười nói: “ Tiểu Trúc, cách nói của cô có vẻ như là tôi đã làm quá mức..”

“ Mẹ nó, nếu không phải vì Tiểu Trúc, lão tử đã sớm không tha cho người !” Trong lòng Tiểu Khai vừa mắng chửi, nhưng bên ngoài vẫn thành thật làm ra vẻ quy củ: “ Quản lý, sự phê bình của ngài đều là tôi đã sai lầm, sáng mai tôi sẽ đem bản kiểm điểm nộp cho ngài.”

“ Ân, vậy thì không tệ lắm.” Cổ Chánh Kinh vừa lòng gật gật đầu, quay trở lại phòng: “ Được, mọi người cứ lo làm việc, Tần trợ lý, chúng ta vào trong tiếp tục bàn việc.”

Tiểu Khai lặng lẽ thở dài, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, ở phía trước hắn ở ngay vị trí thứ hai là cô gái thập phần thanh tú: “ Trì Tiểu Trúc.”

Theo một phương diện nào đó mà nói, Tiểu Khai là một người rất ngu ngơ về chuyện tình cảm, lúc hắn còn là một học sinh, hắn chưa từng có bạn gái, cho đến khi tốt nghiệp, đi làm, đến một công ty, người đầu tiên nhìn thấy là Trì Tiểu Trúc, hắn mới phảng phất hiểu được cái gì gọi là tình yêu.

Ở ánh mắt lần đầu tiên nhìn Trì Tiểu Trúc, trong tim hắn như có gì đó đập vỡ, sau đó một thân ảnh của một cô gái đi vào, chiếm cứ cả tâm hồn hắn, làm trong lòng hắn rốt cuộc không còn chứa đựng bất cứ ai khác, Tiểu Trúc thanh tú, Tiểu Trúc u nhã, Tiểu Trúc như mê ảo, còn có khí chất như thơ như vẽ, phảng phất như có một đạo sét đánh, trực tiếp bổ trúng vào trái tim của hắn, chỉ trong một giây ngắn ngủn, hắn đã bị giam cầm ngay tức khắc.

Vì thế, hắn đối với nàng vừa gặp đã yêu, nếu không phải hắn vì đã mê luyện nàng, theo tính tình khi xưa tại trường học của hắn, hắn đã sớm mắng thẳng vào mặt Cổ Chánh Kinh.

Chỉ tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, mặc dù trong lòng hắn yêu nàng đến không muốn sống, nhưng nàng đối với hắn tựa hồ như không có một chút ý tứ nào, ngoại trừ những lúc hắn bị khi dễ thì nói giúp dùm vài câu trượng nghĩa, bình thường nàng đối với Tiểu Khai đều như không nhìn thấy. Nàng là một cô gái vô cùng trầm tĩnh, lặng lẽ đi làm, lặng lẽ tan sở, một câu một lời, một vẻ nhàn nhã không chút vội vã, nhìn nàng như có gì đó bí ẩn, tràn ngập vẻ đang chìm đắm trong sự bình hòa cuộc sống, thần nhiên độc lập, không giống người của nhân gian.

Nghe nói nhà nàng cũng rất giàu có, nàng đi làm ở đây là vì cha mẹ nàng và cấp trên của tổng công ty có giao tình, cho nên mặc dù nàng thường xuyên chỉ trích Cổ Chánh Kinh, nhưng Cổ Chánh Kinh cũng không dám

làm khó dễ nàng, một danh môn khuê tú như nàng, cho dù có sa sút cách mấy cũng không bao giờ gả cho một người như Tiểu Khai.

Lại nói, mặc dù nàng coi trọng Tiểu Khai, nhưng rõ ràng nàng và Tiểu Khai cũng không thể có kết quả gì.

Nhưng duy trì như thế, Tiểu Khai càng mê luyện nàng, càng mê luyện nàng bao nhiêu, thì hẳn càng có thể chịu đựng được sự khi dễ áp chế của Cổ Chánh Kinh.

Tiểu Khai đánh vào trong máy tính một tin tức: “ Cảm ơn cô.”

Rất nhanh Tiểu Trúc đã nở một nụ cười đáp lễ, sau đó Tiểu Khai cũng không biết nói thêm gì nữa. Mặc dù hẳn khờ khạo, nhưng hẳn cũng nhìn ra được, Trì Tiểu Trúc căn bản là không chút mảy may có hứng thú gì với hẳn, dù cho là hứng thú để nói chuyện.

Thời gian đi làm cũng nhanh chóng trôi qua, vừa đảo mắt đã qua năm giờ, Tiểu Khai khẩn trương nhìn điện thoại trước mặt mình, trong lòng khẽ đếm: “ Còn có nửa phút...hai mươi giây...mười giây..a...thật là kích động, lập tức sẽ qua hai mươi một tuổi ! Ta thật sự lập tức có thể chuyển vận hay không a?”

“ Nghiêm Tiểu Khai !” Một tiếng rít gào quen thuộc vang lên bên tai: “ Người đang làm cái gì !”

Tiểu Khai sợ tới mức bật run, vừa ngẩng đầu đã thấy gương mặt Cổ Chánh Kinh đang gần trong gang tấc.

“ Ta...ta không làm gì.” Tiểu Khai bối rối giải thích.

“ Không làm gì?” Cổ Chánh Kinh cười lạnh, hai tay chống lên bàn thủy tinh, cổ ý chằm sát gương mặt đến gần, hình thành một loại uy áp, trong miệng từng đợt từng chữ buông ra: “ Ta rõ ràng nhìn thấy thời gian đi làm

mà người chỉ giương mắt nhìn đồng hồ, rõ ràng người chỉ ngồi ở chỗ này để chờ tan sở, người căn bản cả một chút tích cực làm việc và trách nhiệm làm việc đều không có !”

“ Ta sai rồi !” Tiểu Khai rõ ràng hiểu phải lập tức nhận sai, dựa theo kinh nghiệm mấy tháng làm việc, nếu không trực tiếp nhận sai, thì kết quả không những là bị nói mình sai đồng thời còn thêm tội danh là thái độ có vấn đề.

“ Chỉ nhận sai là được sao?” Cổ Chánh Kinh hươ tay, cả thân thể chồm tới, hét lớn: “ Nếu mỗi nhân viên trong công ty đều giống như người vậy thì công ty chúng ta đây còn có tương lai gì nữa? Nếu mỗi nhân viên công ty đều...”

Đang nói tới đó đột nhiên nghe được trên đỉnh đầu phát ra “ đương đương đương” thanh âm du dương thanh thúy, năm giờ đã tới.

“ Ta sẽ chuyển vận rồi...” Tiểu Khai lặng lẽ suy nghĩ.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Tuyệt Thế Hảo Mệnh (Vận Tốt Tuyệt Thế)

Cổ Chánh Kinh hung hăng trừng mắt nhìn cái đồng hồ trên đầu, quay đầu lại giáo huấn: “ Nếu mỗi nhân viên...Ai nha !” Đang nói đến đó, chợt nghe dưới tay truyền đến một tiếng nứt vỡ lớn, nguyên lai tay hắn chống dưới cái bàn thủy tinh trong suốt, bỗng nhiên trong lúc đó gãy đoạn làm đôi, thân thể Cổ Chánh Kinh nhất thời mất đi thăng bằng, hắn còn đang muốn gắng gượng giữ vững thân hình, lập tức lấy tay bám chặt vào bàn, thân thể liều mạng ngã về phía sau, nhưng một mảnh thủy tinh đã lập tức rơi ra, rốt cuộc hắn hoàn toàn mất đi thăng bằng, thân thể mạnh mẽ té nghiêng ra phía trước, nương theo góc bàn đang rơi, thời điểm rơi cái đầu hắn còn thuận tiện va chạm vào góc bàn một cái thật mạnh.

“ Bồng.” Một thanh âm vang lên, va chạm này quả thật không nhẹ, Tiểu Khai ở một bên chỉ nhìn, cảm thấy cả trí não cũng đều run lên.

Trên mặt đất rải đầy những mảnh vỡ thủy tinh nát vụn, còn Cổ Chánh Kinh thật không may, loại thủy tinh làm bàn ở văn phòng này có độ cứng cực cao, mặc dù cả thân thể mập mạp của hắn có té xuống cũng không thể làm nứt được, nhưng lại trong tích tắc này lại vỡ nát thành hai, gương mặt Cổ Chánh Kinh đúng lúc lại rơi vào giữa đồng thủy tinh, chợt nghe hắn phát ra một tiếng như heo bị giết: “ Ai yêu”, rồi không còn nghe được thanh âm gì nữa.

“ Trời ạ, Cổ quản lý, ngài không có việc gì chứ !” Nhất thời có ba bốn người vọt tới, phi thường nhiệt tâm kéo Cổ Chánh Kinh đứng lên, Tiểu

Khai liếc mắt nhìn, nhìn thấy gương mặt hắn bị cắm đầy vô số mảnh vỡ thủy tinh, nhin không được bật cười ra tiếng. Vừa cười xong hắn liền cảm thấy không đúng, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy gương mặt đầy máu kia mở ra một cái lỗ nhỏ, từ trong lỗ bay ra tiếng rít gào: “ Nghiêm Tiểu Khai, người còn dám cười !”

“ Ta...!” Trên trán Tiểu Khai nhất thời toát ra mồ hôi.

“ Reng...reng...” Ngay trong lúc này, điện thoại lại vang lên. Tần Trăn vội vàng chạy tới tiếp điện thoại, điện thoại vừa thông, gương mặt cô ta chợt trắng bệch không còn chút máu: “ Cổ quản lý...”

“ Chuyện gì, cứ nói !” Cổ Chánh Kinh quả nhiên là bị tức giận đến hồ đồ, đã không nhìn thấy được sắc mặt Tần Trăn có vẻ không đúng: “ Đừng có ấp a ấp úng nữa.”

“ Nga, được, là thế này.” Tần đại mỹ nữ lập tức nói: “ Cấp trên thông báo, tài vụ của chúng ta có điểm không chính xác, hai ngày nữa tổng giám đốc tài vụ sẽ xuống đây thị sát.”

“ Tổng giám đốc tài..tài vụ..” Gương mặt Cổ Chánh Kinh như không còn chút máu, bất quá bây giờ chỉ có thể nhìn thấy một mảnh màu đỏ đầy mảnh vỡ thủy tinh: “ Chuyện này...khi nào đến?”

“ Ngày một.” Tần Trăn nói.

Cổ Chánh Kinh hít sâu một hơi như muốn tiêu hóa tin xấu này, quắt mắt quay đầu trừng Tiểu Khai: “ Nghiêm Tiểu Khai, chuyện hôm nay đều là người làm ra hết ! Ta sẽ trừ tháng...”

Lần này Cổ quản lý đáng thương còn chưa nói hết lời, chiếc đồng hồ treo trên tường vốn đang bất động bỗng nhiên rớt xuống, không hề có một dự báo, vô thanh vô tức nện xuống ngay giữa đầu hắn, hắn liền ngất đi.

“ Oa ! Cổ quản lý, ngài làm sao vậy?” Không ít người xông tới, ba chân bốn cẳng dìu hần lên. Tiểu Khai ngơ ngác đứng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng, hết thấy như đang nằm mơ, rốt cuộc nói không nên lời.

“ Chuyển vận rồi, thật sự chuyển vận rồi a !” Trong còi lòng tiêu sái Tiểu Khai rời khỏi văn phòng, chỉ cảm thấy trong lòng có sự thống khoái nói không nên lời, bước chân so với ngày trước nhanh hơn rất nhiều, còn đang vui vẻ bước đi, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một tràng tiếng chó sủa, nhất thời dọa hần nhảy dựng, vội vàng quay đầu, chỉ thấy một con chó hoang lông lá bẩn thỉu đang rít gào gầm gừ với hần.

“ Ta kháo ! Muốn làm gì?” Tiểu Khai vốn sợ chó, vội vàng dừng bước, khẩn trương run lên, còn chưa kịp phản ứng thì ở bên cạnh xuất hiện một tên ăn mày, tay cầm một sợi dây ôm lấy con chó rồi kéo một vòng dây trên mặt đất tròng vào đầu nó.

“ Uông uông..ô ô..” Con chó kia kêu lên một tiếng ăng ăng, rồi xụi lơ bất động, tên ăn mày ôm lấy nó, nhìn Tiểu Khai cười, nhanh chóng lui lại bên cạnh góc tường.

“ Chuyện này cũng thật là quá khoa trương a.” Tiểu Khai trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này.

Trên đường về nhà hết thấy đều thuận lợi, ngay cả người trên xe buýt cũng rất ít, Tiểu Khai tìm được một chỗ ngồi. Sau khi đến nơi, hần liền vội chạy tới một tiệm xổ số, không thể không nói tới hần có ý nghĩ thật đáng buồn cười, nếu đã có vận khí tốt, vậy đương nhiên là phải mua xổ số, đối với Tiểu Khai mà nói, đây là do xem tiểu thuyết huyền huyền nhiều năm hình thành ý nghĩ này. Bất quá hần lại chạy quá nhanh, ở ven đường có một miếng vỏ trái cây gì đó mà hần không kịp chú ý, kết quả là đạp trúng một cái, nhất thời trượt nhanh như đăng vân giá vũ hung hăng ngã về phía trước.

“ Nhạc cực sinh bi (vui quá sẽ có chuyện buồn), đã gặp báo ứng rồi.” Đây là phản ứng đầu tiên của Tiểu Khai: “ Điều này không phải trở thành giống như Cổ quản lý hay sao.” Trong đầu hắn vừa xẹt qua ý niệm này thì liền té trên mặt đất, nhưng...

“ Di, kỳ quái, không đau nga.” Tiểu Khai chú ý nhìn xuống, khi mình té thì cánh tay vừa lúc đặt trên một cái bao da màu đen, cái bao mềm mại, thoạt nhìn chất lượng cũng tốt. Tiểu Khai đứng dậy, mở bao da, bên trong chia thành bốn lớp, không có vật gì, Tiểu Khai không cam lòng tìm tới tìm lui, cuối cùng ở bên trong tìm được một cái khóa kéo, kéo ra thì thấy bên trong có khoảng mười cái thẻ, cơ bản đều là thẻ ngân hàng và hội viên, còn có những thứ Tiểu Khai rất quen thuộc, tỷ như ngân phiếu công thương, ngân phiếu chiêu thương, còn có những thứ hắn chưa từng thấy nhưng cũng đã nghe qua, tỷ như thẻ của câu lạc bộ đánh golf, tư nhân thương vụ hội sở, hắn không hề nghi vấn, biết ngay chủ nhân của túi da này tuyệt đối là kẻ có tiền. Nhưng hắn biết mấy thứ này không có chút giá trị với hắn, bởi vì hắn không biết mật mã của mấy cái thẻ này.

Thu hoạch duy nhất của Tiểu Khai là trong đó có một tấm ảnh chụp của một cô gái, cô gái trong ảnh có tóc dài buộc cao như đuôi ngựa, thoạt nhìn thấy rất tú lệ rạng rỡ, đôi mắt thật đẹp, thật sự là đáng yêu đến nói không nên lời, tràn ngập vẻ thanh xuân sức sống, trông rất vui vẻ.

“ Ân, không thể nghi ngờ, đây là bạn gái của kẻ có tiền này.” Tiểu Khai ghen ghét nghĩ: “ Trong năm nay, tất cả các cô gái tốt đều bị mấy con heo có tiền này cướp đi hết rồi.” Vừa nghĩ hắn vừa tưởng tượng ra một người đàn ông trung niên mập ú như heo đang kéo một cô gái xinh đẹp hoạt bát.

Tiểu Khai lắc đầu, bỏ ý nghĩ miên man linh tinh này đi, miễn cho việc phá hư tâm tình thật tốt hiện thời của hắn, hắn đi đến điểm xổ số, kêu lên thật khỏe khoắn: “ Mua xổ số!”

“ Mua xổ số mà cũng lớn tiếng như vậy!” Bà cụ bán xổ số cũng đã quen biết Tiểu Khai, vừa lầm bầm vừa đi tới: “ Tiểu Khai nha, mua xổ số này cũng là phương pháp đó, mua kiểu như người thì thật là không đúng đâu.”

“ Tránh ra, tránh ra..” Tiểu Khai vừa cầm lấy xổ số thì đã bị một tên đàn ông to con đẩy sang một bên: “ Tên nghèo rớt này cút qua một bên, lão tử phải mua một trăm vé.”

“ Hừ, đại nhân không chấp nhất thứ tiểu nhân.” Tiểu Khai ở sau lưng lén lút giơ lên ngón giữa, thấy bà cụ bật cười, hắn cũng cười, chỉ thấy tên to con kia chụp lấy một cọc xổ số, huơ qua mặt Tiểu Khai, nói với vẻ tự hào: “ Tiểu tử nhìn thấy chưa, lão tử sẽ trúng thưởng cho người xem.”

Tiểu Khai đang vui chợt thấy hơi buồn bực, người này muốn mua thì cứ mua, cần gì phải khoe khoang trước mặt mình? Thật kỳ quái, chỉ thấy một thiếu phụ ăn mặc nóng bỏng đi tới, lớn tiếng nũng nịu: “ Cưng à, có tốt không?” Sau đó tựa thân thể mềm oặt vào bên người tên to con, còn quay đầu nhìn Tiểu Khai với vẻ phong tình, nháy mắt với hắn một cái. Trái tim Tiểu Khai nhất thời nhảy dựng, nghĩ thầm: “ Kháo, nguyên lai là như thế.”

Tên to con hiển nhiên là loại nam nhân có lòng hư vinh khoe khoang, động tác của bàn tay thật nhanh, đã mở ra năm mươi vé, kêu to lên: “ Ha ha, trúng thưởng rồi.”

“ Nhiều ít?” Thiếu phụ vui vẻ nhìn qua.

“ Hai nguyên.” Gương mặt của tên to con hơi hồng lên một chút rồi lập tức có vẻ ngang tàng: “ Đại gia có cần gì đến tiền kia chứ, đây là đồng tiền mua vui mà, nào, bảo bối, hôn một cái coi.”

Nghe vậy thiếu phụ quay mặt qua, hôn gã một cái, Tiểu Khai nhìn thấy chợt nổi da gà.

Tên to con mở ra một trăm vé xổ số nhưng lại chỉ trúng có hai đồng tiền, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái, còn chưa nói được gì thì bên cạnh có một tiếng nói: “Được rồi, người đã mua xong rồi, đến phiên ta.”

“Sao, tiểu tử nghèo mạt, người cũng có tiền mua?” Gã nổi giận.

“Ta không mua.” Tiểu Khai chỉ vé số của mình: “Ta trúng thưởng.”

“A, trúng thưởng?” Gã như nằm mộng: “Nhiều ít?”

“Hắc hắc, cũng không nhiều.” Tiểu Khai nhàn nhạt nói; “Một vạn mà thôi.”

Mặt trời còn chưa lặn xuống núi, nhưng hào quang chợt chiếu ra trên tờ xổ số ở tay Tiểu Khai, ở giữa trung tâm tấm vé, đang có dòng chữ một vạn nguyên hết sức rõ ràng xộc thẳng vào trong mắt tên to con.

“Ta kháo, người lợi hại, lão tử nhận thua.” Tên to con lôi kéo thiếu phụ, bỏ đi thật nhanh.

Vô luận như thế nào, từ khi đi làm tới nay là ngày Tiểu Khai vui vẻ nhất, mặc dù hẳn trúng thưởng được một vạn nguyên kể từ khi mua hơn trăm vé xổ số mà chưa từng trúng thưởng, hẳn cũng đã thấy thỏa mãn.

Tiểu Khai trở lại nhà mình, dọn dẹp xong mọi thứ, sau đó mới lấy Vô Tự Thiên Thư ra, cẩn thận đặt lên bàn, bắt đầu từ từ nghiên cứu.

Vốn hẳn không hề xem trọng quyển sách này, nhưng lão nhân đã nói về sự chuyển vận thật quá linh nghiệm, đã làm cho Tiểu Khai bắt đầu tin tưởng những chuyện lão đã nói, nếu như nói không lầm, chính mình đã gặp được kỳ ngộ, có thể không lâu sẽ giống như nam nhân vật trong tiểu thuyết có thể hô mưa gọi gió, điều đáng chờ mong chính là, đại khái có thể hưởng thụ tất cả phong tình của các mỹ nữ, nếu chỉ vì điểm này thôi, hẳn cũng đã cố gắng nghiên cứu Vô Tự Thiên Thư một chút.

Quyển sách này màu sắc ngả vàng, thoạt nhìn thật rất giống với những cổ thư vào thời kỳ dân quốc, hơn nữa tựa sách cũng được sắp xếp rõ ràng, lấy tay sờ thì cảm thấy như nổi lên, có điểm thô ráp, khá cứng rắn so với điêu khắc. Cả dòng chữ như có người dán vào thành một khối. Tiểu Khai dùng tay cạy mạnh vào ngay góc thật cẩn thận nhưng vẫn không có gì phản ứng, hắn cau mày nghĩ nghĩ, lại lấy ra một cây châm căn răng đâm vào ngón tay mình, một giọt máu chảy ra, hắn lập tức nhỏ vào trên quyển sách.

Không thể không thừa nhận, việc hắn thường xem tiểu thuyết trên internet làm ảnh hưởng, ít nhất trong ý nghĩ đầu tiên của hắn là có liên quan đến “máu”, tất cả những việc làm này là dựa theo cách nói trên huyền huyền tiểu thuyết, bình thường hay có tác dụng như trong tiểu thuyết đã nói, luôn luôn không tránh khỏi việc dùng máu nhận chủ, đương nhiên, máu của người thường thì không có tác dụng, chỉ có người hữu duyên mới có thể hữu dụng.

Thực hiển nhiên, Tiểu Khai lúc này đúng thật là hữu duyên nhân, giọt máu vừa nhỏ xuống, Vô Tự Thiên Thư lập tức nổi lên phản ứng, phát ra hoàng quang âm đạm phi thường yếu ớt.

Trái tim Tiểu Khai đập bình bịch, dùng ngón tay mở ra trang đầu tiên, nhưng chỉ thấy trang sách trống rỗng không có dòng chữ nào, hoàn toàn trống rỗng.

“Ta kháo, đúng thật là Vô Tự Thiên Thư!” Tiểu Khai vừa mới nói thầm một tiếng, đột nhiên trên trang giấy trắng nổi lên nhện nhạo rung động, sau đó những dòng văn tự hiện lên, lần này không phải là những dòng phù hào cổ quái nữa, mà đúng là Hán tự chính thức.

“Thâu thiên chi danh, hành tuyền chi thật, khai tu chân chi môn, độ vạn vạn kiếp số, đều ở Vô Tự Thiên Thư.” Tiểu Khai nhẹ nhàng niệm ra tiếng: “Đệ nhất thiên, Phong Ma Thiên.”

Văn tự đến chỗ này đã hết, Tiểu Khai giương mắt nhìn xem, quả thật chỉ có mấy từ này, phía sau cái gì cũng không có: “ Ta khát, đây không phải là vô nghĩa chứ, phía trước thì thần thần bí bí như vậy, cả nửa ngày nháo lên cuối cùng lại không có biện pháp tu luyện !”

“ Hắc, người nói cái gì?” Tiểu Khai vừa mới mắng ra tiếng, chợt nghe một âm thanh phi thường non nớt thậm chí còn mang theo âm thưởng như trẻ con vang lên, dọa hấn nhảy dựng, liền quay phắt qua nhìn, chợt thấy được một quái nhân.

Hình dáng người này thật cổ quái, làm người ta đau đầu chính là chỉ cao cỡ một thước năm, dung mạo chỉ là một đứa trẻ con, vẻ mặt hồng nhuận, tinh thần rạng rỡ, đôi mày còn không dài lắm nhưng trên đầu không một sợi tóc, cái đầu bóng lờng đến mức có thể soi được, hấn mặc trường bào không biết làm từ tài liệu gì, chiếc áo dài cỡ một thước sáu, một thước bảy, còn muốn dài hơn cả thân thể hấn, cho nên toàn thân hấn đều được bao phủ trong chiếc áo, huống chi hấn lại mập tròn, cho nên chiếc áo bao tròn nhìn y như một khối hình cầu tròn trịa.

“ Người là ai?” Tiểu Khai vọt nhanh ra sau đưa hai tay lên thủ thế.

“ Hì hì, ta là ở trong này đi ra.” Tiểu hài tử chỉ vào quyển sách: “ Đã lâu ta không được đi ra rồi !”

Trong đầu Tiểu Khai nhất thời chuyển qua hàng ngàn ý niệm: “ Phong ấn...phong ấn...oa ! Chẳng lẽ hấn là đại nhân vật bị lịch đại tổ sư phong ấn trong Vô Tự Thiên Thư? Trong sách ghi Phong Ma Thiên, có phải là tên hấn không? Còn có...hấn vì sao có thể đi ra? Hấn định làm gì?”

Tiểu hài tử có lẽ đã lâu lắm không có nói chuyện, vừa ra ngoài thì đã thao thao nói không ngừng: “ Nơi này thật quá nhàm chán, cái gì cũng không có, không có thức ăn, không nước uống, mỗi ngày ta ngoại trừ ngủ thì lại ngẩn người, ngẩn người xong lại tiếp tục ngủ, ân, ta cũng không biết

ta ngủ bao lâu, ngủ đến nỗi tâm trạng của ta cũng như chết, ở trong này có muốn chết cũng không chết được, nơi này căn bản không cho phép vận dụng chân nguyên lực, ngay cả lực lượng để tự sát ta cũng đều không có nên không làm được, trời ạ ! Trong đó thật sự không phải là cuộc sống của người a ! Đại ca ca, ta rất cảm tạ người, là người thả ta ra, người thật sự là một người tốt a.”

Tiểu Khai nhìn biểu hiện của hắn, sự sợ hãi trong lòng đột nhiên giảm đi rất nhiều, cẩn thận hỏi: “ Vậy..người tốt cuộc là ai? Đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“ Ta không biết a.” Ánh mắt tiểu hài tử như vô tội nhìn Tiểu Khai, thần tình có vẻ mờ mịt: “ Có thể ta bị nhốt đã lâu lắm rồi, cái gì ta cũng không nhớ rõ, ngay cả chính mình là ai ta cũng không nhớ rõ nữa.”

“ Ta ngất.” Tiểu Khai buồn rầu vỗ trán, than thở: “ Lại là một người bị mất trí nhớ sao.”

“ Đại ca ca, người cho ta một cái tên đi, dù sao người thả ta ra, ta sẽ ở chung với người.” Tiểu hài tử suy nghĩ rồi hỏi: “ Được rồi, đại ca ca tên là gì?”

“ Ta gọi là Nghiêm Tiểu Khai, còn người gọi là Nghiêm Tiểu Quan đi, nói với người ngoài thì nói người là em họ của ta.” Tiểu Khai đã bình tĩnh lại, hắn quan tâm là vấn đề khác: “ Người cũng là người tu chân, vậy người đã đạt tới cảnh giới gì? Nga, ta nói cảnh giới tức là cái gì mà gọi là Ánh Sáng kỳ, Toàn Chiếu kỳ gì đó.”

“ Phát ra Ánh Sáng? Toàn Chiếu? Đó là vật gì vậy?” Tiểu hài tử cau mày suy nghĩ cả nửa ngày: “ Đại ca ca, ta dường như hoàn toàn không rõ người nói cái gì a.”

Tiểu Khai lại trợn trắng mắt: “ Vậy người ở cấp bậc gì người phải biết chứ?”

“ Hắc hắc, cái này thì ta có ấn tượng, ta là Ma Tướng cấp.” Tiểu hài tử lập tức đặc ý: “ Như vậy đi, ta biểu diễn cho người xem một chút.”

“ Được a, được a.” Tiểu Khai hứng chí kêu lên.

Tiểu hài tử quét mắt nhìn quanh phòng, cuối cùng nhìn vào góc tường, ở đó có một quả chuông: “ Đại ca ca, người xem đây, ta sẽ đem quả cầu sắt này tạo thành một cái đĩa sắt nhé.”

“ Ách...quả cầu sắt...à..tốt..tốt đấy..” Tiểu khai gật đầu.

Vì vậy tiểu hài tử rất tự nhiên tiêu sái bước đi, một tay cầm quả chuông, định nhắc lên...

Hoàn toàn bất động.

Tiểu hài tử kinh ngạc kêu “ di” một tiếng lại dùng sức, nhưng lại hoàn toàn bất động.

“ Tiểu Quan, người không cần nói nữa.” Tiểu Khai xem như đã hiểu ra, vị ma tướng này giờ đây chỉ như một cái gối mềm: “ Có phải vì đã quá lâu người không tu luyện nên đã bị phế đi?”

“ Không có khả năng nha.” Tiểu hài tử cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên giật mình hiểu ra: “ Ta biết rồi ! Đại ca ca, là người thả ta ra, người là chủ nhân quyển sách này, phải do người cho phép ta mới có thể hiển xuất ra lực lượng mà thôi!”

“ Thôi người đi !” Tiểu Khai liếc mắt trừng hăn: “ Được rồi, sách này người còn có thể tiến vào nữa không?”

“ Nhưng...nhưng mà ta thật sự rất mạnh mà...phi thiên độn địa(bay lên trời,chui xuống đất), di sơn đảo hải(dời non lấp biển), hô phong hoán vũ(hô mưa gọi gió), ân, ta nhớ rõ ta đều biết hết.”

Tiểu hài tử ủy khuất giải thích vài câu, xem vẻ không kiên nhẫn của Tiểu Khai, bèn gật đầu nói nhanh: “ Có thể đi vào được, ta có thể ở trong đó, đại ca ca, từ nay về sau khi nào người muốn gọi ta đi ra thì trong lòng cứ nghĩ một chút là được, vô luận là sự tình gì ta cũng có thể giúp người làm được hết.”

Tiểu Khai không cho là đúng nên không lên tiếng, hoàn toàn không để lời hắt vào lòng, theo hắt xem ra, vị ma tướng bị phong ấn này chắc chắn là do tổ sư gia ngày trước bởi vì phán đoán sai lầm mà bắt vào, hắt chỉ là một tiểu yêu quái trộm gà trộm chó mà thôi.

“ Ta, ta thật sự rất mạnh mà.” Tiểu Quan đáng thương vô lực giải thích: “ Muốn làm năm...”

Tiểu hài tử mới nói được tới đây, chợt nghe bên ngoài cửa đã truyền đến tiếng chuông cửa “ đình đông đình đông..”

“ Ngất..bên ngoài có người đến.” Tiểu Khai vội vàng bật dậy, chụp lấy thiên thư, thuận tay khép lại, trong lòng vừa định thu Tiểu Quan đi vào thì chợt nghe “ hừ” một tiếng, tiểu hài tử hóa thành một đạo quang mang tiến vào trong sách, hào quang màu vàng nhạt của quyển sách nhất thời ảm đạm xuống.

“ Oa, đúng là tâm linh có thể khống chế chuyện này, thật quá cao cấp!” Tiểu Khai vui vẻ nghĩ ngợi, chợt nghe thanh âm của Tiểu Quan vang lên trong tâm linh: “ Hì hì, đại ca ca, chúng ta có tâm linh cảm ứng nga.”

“ Đáng tiếc, nếu người là mỹ nữ thì tốt hơn.” Tiểu Khai thở dài có chút tiếc nuối.

Ngày hôm sau Tiểu Khai vừa đến văn phòng, chợt nghe mọi người đang nghị luận, nguyên lai bởi vì ngày hôm qua Cổ quản lý vì bị thương đã vào bệnh viện, cho nên bây giờ cả ngành sẽ do ai phụ trách còn chưa có quyết định. Tiểu Khai trộm nhìn Tiểu Trúc, nàng vẫn im lặng ngồi đó, ánh sáng

ngoài cửa sổ sáng rõ, khuôn mặt trắng như tuyết cơ hồ trong suốt, trên tóc lóe lên màu vàng hào quang của ánh nắng, nhìn qua trần ngập vẻ thần thánh. Mặc cho mọi người ồn ào bàn tán, nhìn nàng như chẳng chút ảnh hưởng gì của thế tục, trong suốt, hài hòa và trầm tĩnh.

Tiểu Khai ngơ ngác nhìn khuôn mặt của nàng, nhu tình trong lòng lại bắt đầu tràn ngập.

“Đại ca ca, người đang nhìn lên mỹ nữ a !” Bỗng nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên trong lòng: “ Hắc hắc, đây là thời gian đi làm đó !”

“ Kháo, người làm sao đi ra được?” Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, lập tức phản ứng bảo Tiểu Quan: “ Đi ngủ đi, đừng có làm phiền ta làm việc.”

“ Ta không ngủ được, ta đã ngủ suốt ngàn năm, ngủ đến muốn chết cho rồi, còn bắt ta ngủ?” Tiểu Quan nói: “ Đại ca ca, người đừng có làm ra vẻ đứng đắn với ta, ai chẳng biết người thích tỷ tỷ kia nha !”

Tiểu Khai thở dài, không nói chuyện nữa, hẳn thật ra rất thích Tiểu Trúc, nhưng Tiểu Trúc đâu có thích hắn, đúng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, tình nam nữ trên thế gian luôn là như thế, Tiểu Khai cũng biết mình chỉ là một tiểu nhân vật, hẳn cũng không tin tưởng có năng lực có thể thay đổi vận mệnh.

“ Đừng nản chí a.” Tiểu Quan không hổ là có tâm linh cảm ứng với hắn, lập tức cảm nhận được sự mất mát của hắn: “ Kỳ thật, người cùng nàng quả thật rất có duyên phận đó.”

“ A?” Tiểu Khai nhất thời cảm thấy vui vẻ: “ Vì sao?”

“ Ân, là ta tính ra thôi.” Tiểu Quan nói: “ Người sinh ra cho tới năm hai mươi một tuổi, cho đến trước ngày hôm qua, nàng ta thì nhỏ hơn người ba năm lẻ ba tháng ba ngày, tuổi tác lại cách nhau với con số ba trùng hợp, dựa theo ta biết về đường nhân duyên bậc pháp, thì hai người các người vừa lúc

tương hợp hoàn toàn, nên sẽ rất nhanh có thể hòa hợp ở chung với nhau thôi.”

“ Ngất, người cư nhiên biết cả ngày sinh nhật của nàng?” Tiểu Khai cảm thấy có chút ghen tuông kỳ lạ: “ Nói như vậy sinh nhật của nàng không phải là ngày mốt hay sao?”

“ Hahaha.!” Tiểu Quan cười vang trong lòng hắc: “ Đại ca ca, lòng ghen tuông này quả thật là không cần đâu, ta nhìn mỗi người thì đều có thể nhìn ra được hết, người cùng nàng ngày sinh bất tự vô cùng tương hợp, lại cận kề nhau thế này, trong vận mệnh nhất định hữu duyên, người nên cao hứng mới phải a.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Mỹ Nhân Đồng Hành

“ Hứ, ai biết người nói là thật hay giả.” Tiểu Khai đã tin tám phần nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ không phục: “ Người đúng là một kẻ khoe khoang, ngày hôm qua ta đã thấy người biểu diễn qua rồi a.”

“ Mặc kệ người tin hay không, ta phải nói cho hết lời.” Tiểu Quan nói chuyên môn của mình với vẻ thật nghiêm túc: “ Người cùng nàng mặc dù nhất định sẽ hữu duyên nhưng bởi vì bất tự quá hợp nhau, có thể sẽ bị ông trời đổ ky, cho nên sẽ rất có thể xảy ra ít chuyện ngoài ý muốn...”

“ Ta kháo ! Người đã quá đáng rồi !” Tiểu Khai nhất thời nổi giận: “ Cho dù ta không tin người, người cũng không nên nguyên rủa ta chứ !”

“ Ta không rủa người a !” Tiểu Quan ủy khuất nói: “ Ta nói thật đó, bởi vì vận mệnh của các người tốt đến nỗi làm cho trời đổ ky, cho nên mặc dù cuối cùng các người sẽ thành một, nhưng quá trình cũng sẽ chia chia hợp hợp, gần ít xa nhiều, phiêu lãng khắp nơi, tương tư hai phương, trong lúc đó sẽ có thêm vô số chuyện xấu xảy ra, nặng yếu nhất chính là bản thân người, người điển hình là có đào hoa chiếu mạng, sao hồng loan bám vào, từ nay về sau còn không biết sẽ gây ra biết bao nhiêu chuyện tình cảm ngang trái, ta phỏng chừng vị tỷ tỷ kia sẽ còn phải ăn phải không ít dấm chua mà thôi.”

“ Ta, sao hồng loan chiếu?” Tiểu Khai quả thực oan uổng đến muốn khóc: “ Ta, hai mươi một năm qua, chính là có cuộc sống của một hòa thượng a ! Người xem xem, trong công ty chúng ta, Trì Tiểu Trúc, cho tới

bây giờ không để ý tới ta, Tần Trăn, mỗi lần nhìn thấy ta đều chỉ có một bộ dáng khinh thường, ngay cả những bạn học thời đại học nếu có tụ tập thì cũng chỉ ở chung với những nam sinh khác mà uống rượu, nữ sinh viên bọn họ có hoạt động gì, căn bản cũng không nhớ tới ta, như vậy mà gọi là sao hồng loan bám vào, đào hoa chiếu mệnh sao?”

Đang nói tới đó, điện thoại vang lên, Tần Trăn cười vui vẻ chạy tới tiếp điện thoại, Tiểu Khai có chút khinh thường cười cười, hắc cơ hồ có thể khẳng định, vị trí đại quản lý nhất định là Tần Trăn, vô luận như thế nào “ công ty chi hoa”(bông hoa của công ty) này đều có giao tình với rất nhiều lãnh đạo.

Bất quá tình huống tựa hồ không như hắc tưởng tượng, bởi vì Tần Trăn đang cười mủm mỉm chỉ mới nói có hai câu thì bỗng nhiên thất thanh kêu lên: “ Cái gì? Trì Tiểu Trúc?”

Cả văn phòng lập tức yên lặng, chỉ nghe Tần đại mỹ nữ chột nghiêm mặt nói: “ Dạ.” Sau đó gác điện thoại, xoay người lại nói với giọng yếu ớt: “ Cấp trên tuyên bố, do Trì Tiểu Trúc tạm thời tiếp nhận chức vụ đại quản lý, chủ trì mọi công việc thường ngày.”

Thần sắc của Trì Tiểu Trúc có chút ngạc nhiên, nhưng lập tức có phản ứng, nói: “ Được.” Rồi gom lại vật dụng trên bàn mình, dọn tới văn phòng quản lý.

“ Ân, không biết khi nào ta mới học được sự trầm ổn như cô ấy nhỉ.”
Tiểu Khai âm thầm nghĩ: “ Nhưng với tính cách của ta, phỏng chừng cả đời cũng sẽ học không nổi.”

Cả buổi sáng gió êm sóng lặng, đến khoảng giữa trưa, Tiểu Trúc gọi Tần Trăn vào văn phòng, nửa giờ sau Tần Trăn nghiêm mặt đi ra, đi đến bên bàn Tiểu Khai, mang theo vẻ tức giận vỗ vỗ lên mặt bàn: “ Vào trong, quản lý tìm người.”

“Tìm ta?” Tiểu Khai ngạc nhiên. Nhưng Tần Trăn mặc kệ hắn, đôi giày cao gót vang lên thanh âm thanh thúy đi đến chỗ ngồi của mình, kiêu hãnh ngồi xuống.

Tiểu Khai đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương nói không nên lời, đi làm ba tháng, nghiêm khắc mà nói, hắn cùng Trì Tiểu Trúc chưa từng nói chuyện gì với nhau, ở ngày thường, Tiểu Trúc mặc dù nhiều lần giúp hắn ra mặt kháng nghị Cổ Chánh Kinh, nhưng Tiểu Khai hiểu được, chỉ là vì cô gái này có tính chính nghĩa mà thôi, mà không phải là có tình ý gì với hắn, nhưng không nghĩ tới nàng vừa lên nhậm chức đã tìm ngay mình.

“Đừng sợ, không phải chuyện xấu.” Tiểu Quan chột vui vẻ lên tiếng trong lòng hắn, cười hì hì nói: “Ta đã sớm nói, hai người các người hữu duyên, mặc dù từ nay về sau còn nhiều khó khăn, nhưng tình cảm sẽ thuận lợi, yên tâm đi, nàng sẽ đối với người rất tốt.”

“Ta..ta không sợ một chút nào.” Tiểu Khai đỏ mặt, tim nhảy bình bịch, ương ngạnh nói: “Ta là một nam nhân chân chính a.”

Nàng định nói gì với mình chứ? Tiểu Khai cẩn thận đẩy cửa, cẩn thận đi vào, sau đó nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa, thấp giọng nói: “Tiểu Trúc...Trì quản lý, cô tìm tôi?”

Tiểu Trúc vẻ mặt kỳ quái nhìn từng động tác của Tiểu Khai, đến khi nghe hắn nói thì sững sốt hồi lâu, rồi cuộc bật cười ra tiếng. Nàng vốn là một đại mỹ nữ, hơn nữa cử chỉ ngày thường rất rụt rè nhẹ nhàng, rất khó thấy nàng có tâm tình cởi mở, bây giờ tự nhiên bật cười, thì y như hoa mai nở rộ trong mùa đông, vẻ thanh tân uyển chuyển thế này làm Tiểu Khai chột ngẩn ngơ.

“Cô..cô cười cái gì?” Tiểu Khai thấy nàng cười, đột nhiên cảm thấy thoải mái.

“ Anh yên tâm, tôi tìm anh không phải để phê bình gì anh đâu.” Tiểu Trúc có chút cười cười chỉ ngoài cửa: “ Anh cùng Tần Trăn không giống nhau đâu.”

“ Đó là chuyện gì?” Tiểu Khai hỏi.

“ Là thế này.” Tiểu Trúc nói: “ Anh tới đây xem.”

Nàng mở ra một phần bản kế hoạch trên bàn, Tiểu Khai thò đầu qua xem, gương mặt trắng như tuyết của Tiểu Trúc ở ngay trước mắt, trong mũi hắt chột nghe được một mùi thơm thanh đậm, làm tim hắt đập lên thật nhanh, thanh âm đã ấp úng: “ Cái..cái..cái vật gì vậy?”

“ Đây là một phần bản kế hoạch.” Tiểu Trúc không để ý đến thần thái của Tiểu Khai, tự nhiên quay đầu qua, một hơi thở như lan tỏa vào mặt Tiểu Khai: “ Chiều hôm nay, công ty bất động sản Trung Hành sẽ mở ra một buổi đấu thầu tại siêu thị lớn, dựa theo ý tứ của cấp trên, chúng ta phải tham gia hội đấu giá lần này, cho nên tôi nghĩ muốn anh đi theo giúp tôi.”

“ Tôi và cô cùng đi?” Tiểu Khai kinh ngạc nói: “ Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng tham gia đấu thầu, không có chút kinh nghiệm nào đâu.”

“ Tôi biết.” Tiểu Trúc thản nhiên cười: “ Kỳ thật cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng tham gia qua, nhưng tôi nghĩ, anh đi còn tốt hơn là bọn họ.”

Trong công ty Tiểu Trúc vốn chưa từng nói chuyện với ai, luôn luôn điềm đậm, nhưng chỉ ngắn ngủn vài phút, nàng đã cười hai lần, Tiểu Khai chỉ cảm thấy cao hứng trong lòng, cũng cười nói: “ Chẳng lẽ tôi lại giỏi và tuần tú hơn họ sao?”

“ Tên tiểu tử thối người.” Tiểu Trúc liếc hắt: “ Bình thường tình hình trong văn phòng đâu phải tôi nhìn không ra, kỳ thật anh đã rất lợi hại, dám người kia chuyện gì cũng ép anh làm hết, vậy mà mỗi lần trước khi tan sở anh đều làm xong hết, khó được nhất là anh làm mọi chuyện cho bọn họ

nhưng chưa từng sai sót bao giờ, anh nói, tôi không tìm anh thì còn có thể tìm ai?”

“ Ân, cô nói quá lời.” Có mỹ nữ nói lên nỗi bất bình cho mình như vậy, Tiểu Khai nhất thời thấy cảm động vô cùng: “ Đám người này cũng thật không tốt, được, nếu cô đã nói vậy thì tôi cùng cô đi đấu thầu, sẽ nhất định hoàn thành nhiệm vụ !”

“ Hì hì, không cần tự tin quá như thế.” Tiểu Trúc nói: “ Kỳ thật lần này đi, tôi cũng chỉ muốn đi thử thôi, ý tứ của cấp trên cũng chỉ là muốn chúng ta tham dự một chút, bởi vì cạnh tranh lần này quả thật quá khó khăn, cơ bản thật sự không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.”

“ Vì cái gì?” Tiểu Khai khó hiểu hỏi: “ Thiên Dật chúng ta không phải đã là đại xí nghiệp hay sao?”

“ Đúng vậy, Thiên Dật đúng là đại xí nghiệp, nhưng bản kế hoạch này...” Tiểu Trúc thở dài, đưa bản kế hoạch trong tay cho Tiểu Khai: “ Anh xem, đây là của Cổ quản lý đưa ra đó.”

Tiểu Khai cầm bản kế hoạch, mới nhìn vào một phút, sắc mặt đã thay đổi: “ Cái này không phải là đùa chơi chứ?”

“ Quả thật là chuyên nghiệp a...” Tiểu Trúc nói: “ Nếu không phải vì bản kế hoạch này quá kém, cấp trên cũng sẽ không cảm thấy Cổ quản lý có vấn đề, cũng sẽ không phái người điều tra bộ phận này, nếu phát giác ra được vấn đề này trước, thì có thể kịp làm lại lần nữa, nhưng bây giờ thời gian đã không còn đủ nữa, nếu thêm một lần khảo sát rồi tra tư liệu cùng xác định phương án, khẳng định sẽ không còn kịp rồi, cho nên ý tứ của cấp trên là chỉ muốn tôi mang bản kế hoạch đi thử một lần.”

Tiểu Khai nghe được thì há mồm cứng lưỡi: “ Vậy những hạng mục trước kia, Cổ quản lý làm sao thực hiện được?”

“ Hừ.” Trên mặt Tiểu Trúc lộ ra thần sắc khinh thường: “ Cũng là do... Tần Trần!”

Tiểu Khai mê hoặc hỏi: “ Tần Trần làm sao?”

Sắc mặt Tiểu Trúc chợt có chút đỏ lên: “ Trước kia mỗi lần đều là Tần Trần đi ký hợp đồng.”

Tiểu Khai càng nghi hoặc: “ Tần Trần lợi hại như vậy sao? Nhưng tôi thấy cô ta cũng chỉ bình thường thôi.”

“ Không phải là ý tứ này...” Tiểu Trúc hung hăng trừng mắt: “ Anh thật không rõ hay chỉ giả vờ?”

“ Đương nhiên là thật chứ.” Tiểu Khai kỳ lạ nói: “ Cho tới bây giờ tôi chưa từng tham gia chuyện thế này..làm sao mà biết được.”

Gương mặt trắng như tuyết của Tiểu Trúc chợt đỏ lên, cắn môi: “ Ý của tôi là, Tần trợ lý luôn lên giường cùng với người của công ty khác...”

Tiểu Khai bỗng nhiên hiểu được, gương mặt chợt đỏ bừng, hai tay nhất thời không biết làm thế nào, chỉ ấp úng giải thích: “ Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi..tôi..”

“ Ân, không có gì.” Tiểu Trúc xoay đầu sang bên, gương mặt đỏ hồng lan tới cổ: “ Tôi không có trách anh..”

Trong văn phòng đột nhiên trở nên yên lặng, sự xấu hổ giữa hai người chợt lan ra. Tiểu Khai lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Tiểu Trúc, lại cũng đang gặp ánh mắt Tiểu Trúc nhìn qua, hai người vừa nhìn nhau chợt bật cười ra tiếng.

“ Chúng ta đi ra ngoài thôi.” Tiểu Khai cảm thấy âm thanh của mình phi thường ôn nhu, ôn nhu đến độ hân giật nảy mình.

“ Ân.” Tiểu Trúc thật nghe lời gật gật đầu.

Tiểu Khai cảm thấy như được uống mật ngọt đi ra cửa, trong đầu chỉ có một ý niệm chuyển tới chuyển lui: “ Quả nhiên là nàng hữu duyên với ta ! Nàng quả thật hữu duyên với ta !”

Đúng vậy, nếu không phải trong vận mệnh có sự hữu duyên, thì làm sao ngày hôm qua còn đường ai nấy đi, hôm nay lại trở nên có quan hệ mập mờ như thế?

Hai người ra cửa đứng giữa trưa, trên bầu trời trống rỗng không một áng mây, thuận lợi đi tới hội đấu thầu, vừa tiến vào hai người lại càng hoảng sợ.

Trong đại sảnh ngồi đầy người, mỗi người đều có bộ dáng là người thành đạt, đàn ông mặc đồ vest, tóc chải láng bóng, còn phụ nữ thì mặc đồ văn phòng, dung mạo sang trọng xinh đẹp, khi vừa nhìn thấy, Tiểu Khai chợt cảm thấy xấu hổ, nhìn bộ quần áo trên người mình, thoát nhìn qua cảm thấy như cũ kỹ, Tiểu Trúc xem như hoàn hảo hơn nhiều, quần áo toàn một màu trắng, nhìn nàng thật là thanh tân sáng khiết, đầu tiên hấp dẫn không ít ánh mắt đàn ông, chỉ tiếc đám phụ nữ nhìn nàng với ánh mắt khinh miệt, bởi vì theo các nàng trang phục của Tiểu Trúc không thích hợp xuất hiện tại chỗ này.

“ Xin chào, xin hỏi các vị thuộc công ty nào vậy?” Mị lực của Tiểu Trúc quả thật khác thường, hai người còn chưa phục hồi tinh thần, đã có một người đàn ông phong độ đi tới gần: “ Có phải cũng đến đấu thầu không?”

“ Nga, đúng vậy.” Tiểu Trúc trấn tĩnh gật gật đầu: “ Chúng tôi thuộc công ty Thiên Dật.”

“ Thiên Dật? Nga, thật sự là có lỗi, dường như tôi chưa từng nghe qua.” Người đàn ông này thoát nhìn cao chừng một thước tám mươi lăm, cỡ hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, chẳng những gương mặt có vẻ thành thực, hơn nữa thanh âm ôn nhu hữu lễ, cử chỉ phiêu sái có thừa, không thể phủ nhận,

quả thật có lực hấp dẫn không nhỏ: “ Tôi tự giới thiệu một chút, tôi là quản lý của Tư Mã gia tộc, Tư Mã Thính Tuyết.”

Tập đoàn Tư Mã, bốn chữ này vừa nói ra, ngay cả những người đang đi ngang qua bên cạnh nghe được đều quay đầu nhìn thoáng qua. Phải biết rằng, tập đoàn Tư Mã không chỉ là một xí nghiệp nhỏ bình thường, đó là một trong tứ đại tập đoàn xí nghiệp trong nước, hơn nữa còn là hoàn toàn thuộc về gia tộc xí nghiệp, vị tổng tài của Tư Mã xí nghiệp có hai trai, hai gái, có tên là Tư Mã Thính Phong, Tư Mã Thính Tuyết, hai gái tên là Tư Mã Thính Hoa, Tư Mã Thính Nguyệt, đều đảm nhiệm những chức vụ trong Tư Mã tập đoàn, mà vị Tư Mã Thính Tuyết ở trước mặt này là tam công tử của Tư Mã gia.

Chi nhánh của Tư Mã tập đoàn khác hẳn với chi nhánh của công ty Thiên Dật, chi nhánh của Tư Mã tập đoàn có đến mấy ngàn nhân viên và những nhân viên văn phòng cao cấp với tiền lương cao ngất ngưởng, còn của công ty Thiên Dật chỉ là những người tốt nghiệp đại học loại hai rồi đến làm việc kiếm sống, chỉ là một công ty nhỏ bé.

Tư Mã Thính Tuyết mặc dù ngôn ngữ có vẻ ôn nhu hữu lễ, nhưng trong lòng vẫn có điểm ngạo khí, sau khi tự giới thiệu thì đứng yên ở đó chờ đợi sự ngưỡng mộ của người khác.

Nhưng Tiểu Trúc chỉ khẽ gật đầu: “ Nga.” Cũng không hề tỏ vẻ gì khác.

Vẻ mặt Tiểu Khai càng tỏ vẻ mờ mịt, tùy tiện nhìn hắn một cái rồi tiếp tục đưa mắt dò xét khắp phòng.

Gương mặt Tư Mã Thính Tuyết nhất thời trở nên khó coi, ánh mắt tham lam nhìn lướt trên mặt Tiểu Trúc, đè bất mãn trong lòng xuống, mỉm cười nói: “ Không biết làm sao xưng hô tiểu thư?”

“ Tôi họ Trì.” Tiểu Trúc nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn rồi quay đầu nhìn Tiểu Khai, thản nhiên kéo tay Tiểu Khai: “ Đi, chúng ta đến bên kia ngồi.”

“Được a, bên kia cũng được, tôi đang muốn qua đó.” Tiểu Khai chỉ lặng lẽ nhìn bàn tay đang được Tiểu Trúc nắm chặt, chỉ cảm thấy bàn tay nóng lên, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, chỉ gật đầu với Tư Mã công tử bên cạnh: “Đi thôi, chúng ta cần phải nghiên cứu lại bản kế hoạch một chút.”

Mặt mũi Tư Mã Thính Tuyết trắng bệch, nhìn theo bóng lưng hai người, hai tay nắm chặt lại.

“Thiếu gia, có muốn tôi điều tra về cô gái kia không?” Một người đi lên, thấp giọng hỏi.

Tư Mã Thính Tuyết nghiêm mặt gật gật đầu: “Công ty Thiên Dật là gì vậy? Giúp ta điều tra rõ ràng, nếu có thể, hãy chuẩn bị mua nó đi.”

Tiểu Trúc lôi kéo Tiểu Khai đến một góc đại sảnh rồi mới buông tay ra, thấp giọng cười nói: “Cái tên Thính Tuyết gì đó nhất định rất tức giận.”

“Hừ! Tôi thật không quen nhìn thấy những người tự đại!” Vẻ mặt Tiểu Khai chính nghĩa dương dương: “Cái gì là Tư Mã tập đoàn hay không Tư Mã tập đoàn, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe qua, phỏng chừng cũng chỉ là tiểu xí nghiệp hàng thứ ba mà thôi, cư nhiên dám ở trước mặt chúng ta ngạo nghễ!”

Tiểu Trúc nhất thời ngây dại: “Anh muốn nói..anh thật sự không biết?”

“Đúng vậy, sao thế?” Tiểu Khai nhìn lên đài: “Nga, đã bắt đầu rồi.”

Ở sâu trên đài, có một cái bàn, ngồi trên đó đúng là người của công ty bất động sản Trung Hành. Tiểu Khai vừa liếc mắt nhìn thì chợt sững sốt, hắn vừa nhìn thấy được một người quen.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, mặc một bộ quần áo màu trắng giống Tiểu Trúc, thoạt nhìn cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa, giờ phút này đang ngồi bên một lão nhân thân nhiên mỉm cười,

lời nói có vẻ như đang vui vẻ, mái tóc buộc đuôi ngựa không ngừng lúc lắc, tràn ngập sức sống thanh xuân, cái mũi nho nhỏ đáng yêu đang nhướng lên, cộng thêm chiếc miệng anh đào nhỏ xíu, làm Tiểu Khai nhìn đến ngẩn ngơ một hồi mới thu lại ánh mắt.

Cô gái này không phải người khác, chính là cô gái trong tấm hình ở trong bao da mà ngày hôm qua Tiểu Khai nhặt được. Tiểu Khai nhìn lại Tiểu Trúc bên người mình, ngẫm nghĩ hai cô gái này một người thì trầm tĩnh, một người thì hoạt bát, đều xinh đẹp, thật sự khó phân biệt được rõ.

“ Chẳng lẽ bạn trai của cô ta đúng là người của công ty bất động sản Trung Hành?” Tiểu Khai âm thầm nghĩ ngợi: “ Lão nhân kia là ai? Là ông nội của cô ấy? Xem ra cô ấy cũng là một cô gái nhà giàu nga.”

Lần này buổi đấu thầu của công ty Trung Hành, quả thật là rất lớn, bọn họ đã mua được một khu đất khoảng hơn ba vạn thước tại khu buôn bán mới, định thành lập một khu giải trí xa hoa, mà lần này đem đấu thầu, chính là muốn lựa chọn đơn vị thích hợp để tiến hành cả bố cục xếp đặt chỉnh thể cho khu đất. Thậm chí có thể nói, chỉ cần có được thắng được buổi thầu này, thì cũng đủ cung ứng cho nhiều đơn vị có tiền lời trong rất nhiều năm. Đó cũng chính là lý do Tư Mã tập đoàn đã cử người có chức vụ lớn tự mình đến buổi đấu thầu.

Mà buổi đấu thầu đại quy mô khổng lồ này, những đơn vị đến đây không những là những đại xí nghiệp nổi danh trong nước, Tiểu Trúc và Tiểu Khai cùng quan sát, cơ hồ mỗi xí nghiệp đi lên đài để tự giới thiệu đều là những đại xí nghiệp to lớn, lịch sử lâu đời, kỹ thuật hùng hậu, còn có những kế hoạch thật chu đáo, toàn là những cái tên rất kêu như “ Kỹ thuật cao cấp chủ đạo cuộc sống”, hoặc là “ Nhân tính hóa xếp đặt”, hay “ Độc giả tiêu phí tâm lý” tất cả những danh từ này được xuất ra bất tận, làm hai người nghe một hồi thì đầu cũng lớn ra, mồ hôi lạnh tuôn xuống, khoảng hai mươi phút sau khi nghe xong thì hai người đối với bản kế hoạch của chính mình hoàn toàn cảm thấy tuyệt vọng.

“ Tiểu Khai, hay là chúng ta về thôi.” Một cô gái trầm tĩnh như Tiểu Trúc cũng cảm thấy xấu hổ: “ Không cần phải lên để mất mặt nữa.”

“ Ân, tôi cũng nghĩ như vậy.” Tiểu Khai gật gật đầu: “ Mặc dù bản kế hoạch của Cổ quản lý có kém một chút, nhưng mặc dù chúng ta hao hết toàn lực đi làm cũng sẽ không có cơ hội gì.”

“ Đúng vậy.” Tiểu Trúc khách quan nói: “ Cạnh tranh quá kịch liệt, mấy xí nghiệp này, đừng nói kế hoạch bọn họ làm được như thế nào, chỉ cần quy mô, kích thước và danh dự trong ngành thì cũng đã vượt xa sự suy nghĩ của chúng ta rồi.”

“ Giờ phải làm sao?” Tiểu Khai có điểm không cam lòng nói: “ Bỏ đi như vậy tôi cảm thấy thật không cam tâm.”

“ Không cần do dự nữa.” Tiểu Trúc thật quyết đoán, quyết định chủ ý xong lập tức kiên định đứng lên, bỏ bản kế hoạch trong tay vào trong giỏ rác: “ Chúng ta đi thôi.”

“ Nhưng...” Tiểu Khai còn đang do dự, đã nghe người chủ trì trên đài lớn tiếng nói: “ Công ty kế tiếp, chính là Tư Mã tập đoàn. Xin mời quản lý Tư Mã Thính Tuyết tiên sinh.”

Tiểu Khai đặt mộng ngồi xuống: “ Chúng ta nghe thử xem hắn nói gì đã.”

Biểu hiện của Tư Mã Thính Tuyết quả nhiên không phụ với thanh danh của Tư Mã tập đoàn, hắn thập phần ưu nhã tiêu sái đi lên đài, cầm lấy microphone, còn chưa vội nói chuyện, đầu tiên lộ ra nụ cười mỉm đầy mỉa mai của người đàn ông từng trải, làm cho nhiều vẻ mặt của phụ nữ dưới đài cũng đều sáng lên, sau đó mới dùng âm thanh thật quyến rũ nói: “ Chư vị đều biết, Tư Mã tập đoàn của chúng tôi sở dĩ có thể trong vài năm ngắn ngủi quật khởi nhanh chóng, trở thành đại xí nghiệp lớn nhất Trung Quốc, tất cả là vì bốn chữ “ chất lượng làm nền”, cho nên chúng tôi có ý niệm,

hoặc là không làm, nếu làm thì phải làm được tốt nhất, làm được tận thiện tận mỹ, không có chút tỳ vết nào, chẳng những không lộ chút sơ suất, thậm chí cả chính mình cũng vậy, bởi vì chỉ có tự hà khắc với chính mình, yêu cầu nghiêm khắc mới làm ra được điều chúng ta muốn, đây là lời của người xưa đã nói, là đạo lý, là mục tiêu, vừa đạt đến đỉnh cao nhất cũng là tốt nhất, cảm ơn.”

Một đoạn diễn văn này vừa xong thì lập tức dẫn đến một tràng tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Tiểu Khai chú ý tới, những người ngồi phía sau của Trung Hành công ty cũng đều vỗ tay.

“ Cũng thật sự có chút tài năng a !” Tiểu Khai nghiêng đầu cảm khái nói: “ Tư Mã tập đoàn này mặc dù không có danh tiếng gì, nhưng xem ra quả thật có phòng bị mà đến a!”

Tiểu Trúc che miệng gật đầu, Tiểu Khai rõ ràng thấy được nàng đang lén bật cười.

“ Di, cô cười cái gì chứ?” Tiểu Khai ngốc nghếch hỏi: “ Chẳng lẽ tôi nói sai rồi? Chẳng lẽ Tư Mã tập đoàn rất có danh?”

Trên đài, Tư Mã Thính Tuyết đang xuất ra bản kế hoạch, rồi phân phó cho trợ lý của hắn chiếu lên màn hình.

“ Oa !” Dưới đài nhất thời sợ hãi kêu lên.

Phần tài liệu này thật sự làm cho người ta phải than thở, hình ảnh có thể nói không chê vào đâu được để hình dung, người cẩn thận thậm chí có thể phát hiện, trên đó còn có những đoạn quảng cáo chi tiết đến mức không thể hơn được, cũng giống như lời của Tư Mã Thính Tuyết đã nói, đã dùng toàn bộ tâm huyết để làm bản kế hoạch này, bản kế hoạch như vậy nếu hòa cùng tài lực cường đại của Tư Mã tập đoàn, và những uy tín tuyệt đối của họ, thậm chí có thể nói nếu không có gì ngoài ý muốn, thì buổi đấu thầu hôm nay đã là vật nằm trong tay Tư Mã tập đoàn.

“ Ông trời ! Đây mới chính là một bản kế hoạch tốt nhất a !” Tiểu Khai ngơ ngác nhìn lên đài, vô cùng cảm khái.

“ Hừ ! Mấy thứ này chỉ rối loạn mà thôi, nếu hắn làm như vậy, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề.” Bỗng nhiên, một thanh âm rất nhỏ vang lên bên lỗ tai Tiểu Khai, hắn chợt sững sốt khoảng nửa giây rồi nhớ tới, đây là tiểu hài tử quái dị ở trong Vô Tự Thiên Thư, thanh âm của Tiểu Quan.

“ Tiểu Quan, ngươi biết cái gì?” Tiểu Khai thử câu thông với Tiểu Quan ở trong lòng: “ Theo ánh mắt chuyên nghiệp của ta, phần kế hoạch này tuyệt đối là cực phẩm a !”

“ Oa ha ha, đương nhiên là không tốt rồi ! Làm như vậy nhất định sẽ chết người!” Tiểu Quan ở trong tâm linh Tiểu Khai không chút kiêng kỵ cười to: “ Người xem bản đồ này của hắn, đối diện khách sạn là bể bơi, ở giữa còn có một nửa ngọn núi, ngươi có biết đây là cái gì không? Đây là điển hình của Tán Tài Chi Cục(tiêu tan tài sản), trong khách sạn có bao nhiêu vàng bạc, sẽ bị nước chảy trôi đi hết. Hơn nữa nửa ngọn núi kia, càng ngăn trở tất cả con đường trở về, vì thế chỉ có tán tài, không có con đường tiến tài(tiền bạc đổ vào) đâu.”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Ngũ Hành Khám Tham

“Nga, người không phải đang nói chuyện phong thủy học đó chứ?” Tiểu Khai cười rộ lên: “Đây là thời đại của khoa học, còn có ai tin chuyện này. Nói thật ra, cả ta cũng không tin.”

“Người...người dám không tin ta.” Tiểu Quan phảng phất như bị kích động, lớn tiếng nói: “Người tin hay không tin, theo kiến thiết này của hã, không đến nửa năm sẽ chết người thôi!”

Tiểu Khai suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc trong lòng cũng cảm thấy hồ nghi.

Vô luận thế nào, Tiểu Quan vốn là một ma đầu không biết đã bị phong ấn biết bao lâu, mặc dù hã bị mất trí nhớ, hơn nữa dường như không có năng lực gì, nhưng luận kiến thức, thực phong phú vô cùng, hơn nữa chuyện phong thủy này đã được truyền lưu rất nhiều năm, mặc dù thầy phong thủy bây giờ đều là gạt người mà thôi, nhưng thời cổ đại, nói không chừng quả thật có tài năng thật sự.

“Như vậy đi, Khai ca.” Chẳng biết khi nào Tiểu Quan đã thay đổi cách xưng hô: “Ta sẽ làm một thí nghiệm cho người để người tin tưởng ta.”

“Tốt a.” Tiểu Khai nhất thời cảm thấy hứng thú.

“Tốt lắm, người không phải rất thích Tiểu Trúc tỷ tỷ hay sao.” Tiểu Quan cười hì hì nói: “Người có ý nghĩ muốn ôm nàng một chút không?”

“ Ách...có nghĩ.” Mặt Tiểu Khai đỏ lên nhưng vẫn nói lời thật vô sỉ: “ Nếu có thể hôn một cái thì rất tốt.”

“ Hôn một cái thì rất khó khăn nhưng ôm thì rất dễ dàng a.” Tiểu Quan nói: “ Người xem xem người trên đài kia gọi là cái gì mà Thính Tuyết, trên người hẳn có khí âm nhu rất nặng, cùng Tiểu Trúc tỷ tỷ đối nghịch, cho nên người cần dẫn khí âm nhu của người này đối diện với Tiểu Trúc tỷ tỷ, mặt khác, vị trí địa lý của đại sảnh này bất hảo, hỏa tính rất nặng, hỏa khắc mộc, cho nên người cần dẫn hỏa tính của nơi này công kích vào chiếc ghế dựa của Tiểu Trúc tỷ tỷ, như vậy, một khi chiếc ghế gãy đoạn, tỷ tỷ sẽ té xuống, một khi nàng té xuống, bởi vì âm khí đối diện xộc tới, sẽ té sang phương hướng khác. Nếu người đứng lúc đứng ở ngay đó, vậy tỷ tỷ nhất định sẽ bị người ôm lấy thôi.”

“ Cái đó làm sao mà làm?” Tiểu Khai nuốt nước miếng một cái, đưa mắt nhìn Tiểu Trúc, nghĩ thầm: “ Tiểu Trúc, tôi cũng là vì yêu em yêu đến không còn cách nào khác, em đừng trách tôi.”

Tiểu Quan trộm nở nụ cười: “ Khai ca, đó là một trận pháp đơn giản, nguyên lý ta sẽ không nói tỉ mỉ với người, bây giờ, người đi tìm bốn thùng rác, một cái bỏ ngay chỗ tên Thính Tuyết gì đó, một cái bỏ ngay trước mặt Tiểu Trúc tỷ tỷ mười bước, còn có hai cái bỏ ở chỗ góc sáng sủa và xa nhất từ chỗ các người, ừ, sau đó người trở lại, đi đến phía sau Tiểu Trúc tỷ tỷ là được rồi.”

Tiểu Khai khẽ cắn môi, nghĩ thầm: “ Vì hạnh phúc của chính mình, làm chuyện ngu ngốc thì ngu ngốc thôi.” Hắn đứng dậy, chạy tới góc phía xa đại sảnh, bắt đầu di chuyển mấy thùng rác. Tiểu Trúc kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn đã chạy xa, nàng nghĩ hẳn muốn đi nhà vệ sinh, nên cũng không để ý tới, tiếp tục nghe sự giải thích của Tư Mã Thính Tuyết.

Tiểu Khai mặc bộ quần áo tầm thường, tay cầm thùng rác, thoát nhìn giống như một công nhân đổ rác, căn bản không khiến cho ai hoài nghi, có

vị nữ sĩ thậm chí còn rất có lễ phép gọi hẳn lại, dùng tư thế ưỡn nhả ném rác vào thùng, sau đó nói: “ Vất vả rồi, đồng chí.”

Tiểu Khai trợn trắng mắt, chưa kịp nói gì, đem thùng rác đi tới góc phía xa.

Ba thùng đầu tiên đã làm được hoàn hảo, nhưng tới thùng thứ tư thì phiền phức, Tiểu Khai cầm thùng rác đi tới trước mặt Tiểu Trúc, rồi sau đó từ từ lui về phía sau, miệng lẩm bẩm đếm: “ Một, hai, ba, bốn...”

“ Tiểu Khai, anh làm gì đó?” Tiểu Trúc kỳ lạ kêu lên.

“ Hắc, không có gì, rèn luyện thân thể thôi.” Tiểu Khai vừa cười vừa lui, vừa lui đến bảy bước, bỗng nhiên nghe tiếng Tiểu Trúc kêu lên: “ Uy, cẩn thận phía sau có người....”

Lời còn chưa nói hết, chợt nghe “ ai yêu” một tiếng thanh thúy, phía sau lưng va chạm vào một thân thể mềm mại, hai cái vòng tròn nhỏ tiếp xúc vào trên lưng hẳn một cái. Dưới chân hẳn liền đạp trúng một cái gì đó, nhất thời té ngã ra sau “ đặng, đặng, đặng” Hẳn lui ba bước, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, cái thùng rác kia rớt xuống ngay đúng vị trí mà hẳn tính toán, đúng mười bước.

“ Uy, người đã làm dơ hết quần áo của ta !” Nghe thanh âm đó, Tiểu Khai liền quay đầu lại, liền thấy được một cô gái mặc nguyên bộ áo trắng, không phải ai khác, chính là cô gái trong tấm ảnh mà hẳn đang giữ.

Giờ phút này cả bộ quần áo trắng như tuyết của cô gái đã lấm lem thành màu đen, thoạt nhìn đã thấy được, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu đã có chút tức giận, tiến đến ngay mặt hẳn, gắt giọng: “ Hừ, người ta mới mua bộ quần áo mới này ngày hôm qua, người đền cho ta đi.”

“ Ta...ta không phải cố ý đâu.” Tiểu Khai có khuyết điểm rất lớn, là vừa nhìn thấy mỹ nữ liền khẩn trương, bị một tiểu mỹ nữ đứng ngay trước mặt,

mùi thơm lan tỏa, nói chuyện lại bắt đầu ấp úng: “ Thật..thật..thật..xin lỗi.”

“ Hừ, xin lỗi là được hay sao?” Tiểu mỹ nữ này cũng là một cô gái có tính ủy mị, nước mắt chọt muốn tuôn ra: “ Người ta chỉ muốn bỏ rác mà thôi, người đem qua bên kia người lại đem qua bên này, ta đến bên này thì người cũng lấy bên này luôn, thật vất vả ta mới tìm được một thùng rác, kết quả là người còn dùng nó đổ vào người ta, người...người bức hiếp ta !”

Những người xung quanh từ khi nhìn thấy Tiểu Khai té xuống thì đã đưa mắt nhìn qua, còn có cả Tư Mã Thỉnh Tuyết, mọi người nhìn thấy Tiểu Khai đang ôm cái thùng rác thì đã cảm thấy quái dị, lại làm cho tiểu mỹ nữ kia lấm lem dơ bẩn nên nhất thời dùng ánh mắt cổ quái nhìn Tiểu Khai. Có mấy người cũng đã bắt đầu xì xầm bàn tán.

“ Xem ra người này là muốn đến ăn trộm a, thật là kỳ quái, sao hắn không ăn trộm cái gì mà lại đi thu gom mấy thùng rác rưởi kia chứ?”

“ Ta xem hắn không phải ăn trộm, hắn là một tên biến thái thôi, các người nghĩ lại coi, nam nhân thời nay có nhiều thứ sở thích kỳ cục, có người thích quần áo lót, còn có người thích tính ngược đãi, còn người này thật là kỳ quái, lại đi thích thùng rác đó.”

“ Không đúng, không đúng, các người đều sai rồi, người xem người này, không phải là hắn thích thùng rác, ta phỏng chừng hắn đang tìm thứ gì đó trong thùng rác, à, mười phần là thứ bậy bạ gì đó thôi.”

“ Ai, người hiện đại áp lực thật sự là quá lớn a, những gì có chút kỳ quái cũng giải thích được a, bạn thân, ta phục người ! Thật là hay a !”

Tiểu Khai chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, há mồm cứng lưỡi, cuộc đời này chuyện xấu hổ gặp được cũng không ít, nhưng xấu hổ đến thế này còn thật sự là lần đầu tiên, điểm chết người chính là tại đại sảnh lúc này đã bắt đầu có những thanh âm của những máy chụp hình lóe sáng.

“ Xong đời rồi, bị chụp hình rồi, danh dự của ta tiêu rồi.” Tiểu Khai bị ai nghĩ: “ Ngày mai, bộ dáng của ta sẽ truyền khắp thành phố thôi.”

“ Khai ca, yên tâm, có ta ở đây, không có việc gì đâu.” Tiểu Khai trong lòng hẳn đắc ý khoe khoang: “ Người yên tâm, những ảnh chụp của bọn họ khi ra khỏi đại sảnh lập tức sẽ phế đi. Hắc hắc, bởi vì ta đã thi triển ma pháp rồi.”

“ Thôi người đi.” Lúc này tâm tư của Tiểu Khai cũng không còn để ý tới hẳn: “ Ta đã bị người hại chết rồi.”

“ Ta đền quần áo cho cô.” Tiểu Khai ấp úng nói: “ Bao nhiêu tiền? Ta đền cho cô.”

“ Mười vạn nguyên ! Hừ !” Tiểu mỹ nữ đột nhiên mỉm cười, đưa bàn tay nhỏ bé đến trước mặt Tiểu Khai: “ Đưa đây !”

Tiểu Khai nhìn bàn tay đó, phảng phất như trong suốt, còn mang theo một mùi hương nhàn nhạt ngọt ngào, móng tay trong suốt sáng ngời, mơ hồ nhìn thấy những sợi gân rất nhỏ, hoàn toàn không chê vào đâu được, thật là đẹp đến nói không nên lời, hẳn nhin không được thăm nghĩ muốn cắn một cái, nhưng ba chữ “ mười vạn nguyên” phảng phất như bị đánh mạnh vào đầu, dọa hắn hoảng sợ, thanh âm cao lên: “ Mặc như vậy !”

“ Đương nhiên, đây là sản phẩm có hạn đó a, là loại thời trang mới nhất của nước Pháp, là ngày hôm trước ta bay về đúng thời điểm mới mua được đó, mười vạn nguyên là tiện nghi cho người rồi, vốn...” Tiểu mỹ nữ còn đang thao thao bất tuyệt, Tiểu Khai đã ngắt đại: “ Ta...ta giúp cô giặt sạch sẽ được không?”

“ Không thể dùng nước giặt được.” Tiểu mỹ nữ nghiêm trang nói: “ Nếu dùng nước, chiếc váy sẽ bị hư mất.”

Tiểu Khai không có biện pháp nào, quay đầu nhìn Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc ban đầu còn cảm thấy kỳ lạ, sau đó cảm thấy sự tình có điểm ngộ nghĩnh, vừa thấy thích thú thì Tiểu Khai đã nhìn nàng, nàng so với Tiểu Khai thì trầm ổn hơn rất nhiều, nói: “ Tiểu Khai, tôi giúp anh trả tiền này.”

“ Nga, tỷ tỷ, chị mặc chiếc áo giống em nha.” Tiểu mỹ nữ chạy tới, vừa rồi còn bộ dáng khóc lóc, giờ khắc này lại cười như hoa nở rộ, quả nhiên là có tính tình như một đứa trẻ: “ Tỷ tỷ mua hồi nào vậy?”

“ Bằng hữu tặng thôi.” Tiểu Trúc không chút phản ứng nói: “ Mười vạn nguyên tôi đền cho cô, Tiểu Khai là bạn của tôi, cô đừng có trách hăn nữa.”

“ Hì hì, nếu hăn là bạn của tỷ tỷ, vậy không cần đền nữa.” Tiểu mỹ nữ thân thiện kéo tay Tiểu Trúc: “ Các người cũng đến đấu thầu phải không?”

“ Ách...đúng vậy.” Vừa rồi gương mặt Tiểu Trúc không có chút phản ứng, nhưng vừa nghe được câu này thì gương mặt liền ửng hồng, nhưng tiểu mỹ nữ lại không quan nhiều như vậy, lập tức nhìn lên đài chủ tịch kêu lên: “ Ông nội, để tỷ tỷ bọn họ lên trước đi.”

Ông nội của tiểu mỹ nữ, hiển nhiên là đại nhân vật ngồi trên đài chỗ của công ty Trung Hành, giờ phút này đang ở trên đài nhìn tiểu mỹ nữ gật đầu, vẻ mặt sủng ái.

“ Thật ra chúng ta...” Đến lúc này Tiểu Trúc thật sự chịu không được nữa, dù nàng có trấn định đến thế nào thì cũng chỉ là một cô gái, nàng nhìn vào bản kế hoạch thư đang trộn lẫn trong đồng rác rưởi, hoàn toàn không nghĩ được gì nữa.

“ Ta lên !” Vào thời khắc mấu chốt, Tiểu Khai đột nhiên phát ra dũng khí cường đại, bước tới từng bước: “ Tiểu Trúc, cô cứ ở đây mà nhìn, để tôi nói !”

“...Được rồi.” Tiểu Trúc sờ khuôn mặt mình, cảm thấy có chút ít phát sốt.

Tâm tình của Tiểu Khai giờ phút này giống như một tráng sĩ chuẩn bị ra sa trường, đi nhanh lên đài, sau đó thấy người chủ trì tiêu sái đi tới đầy vẻ hữu lễ: “Tiên sinh, xin đợi chút, Tư Mã tiên sinh còn chưa nói hết.”

“Nga..được.” Vì thế, cái đầu đầy bụi của Tiểu Khai cúi xuống, khiến cho cả đại sảnh một trận cười to.

“Xong rồi, xem như hôm nay mất mặt từ đầu đến cuối.” Tiểu Khai nhìn Tiểu Trúc, Tiểu Trúc nhìn Tiểu Khai, mặc dù họ cách nhau tới hơn mười thước, nhưng lại như vô hình tìm được cảm giác đang nương tựa vào nhau, cùng khê thở dài.

Biểu diễn của Tư Mã Thỉnh Tuyết có thể nói là hoàn mỹ, hẳn lên đó, thì đã có rất nhiều người trên mặt đã lộ ra vẻ mặt thất bại, tiếp đó, người chủ trì đi tới hỏi Tiểu Khai: “Tiên sinh họ gì?”

“Họ Nghiêm.” Tiểu Khai nói.

“Được rồi, xin mời Nghiêm tiên sinh của bộ quản lý công ty Thiên Dật lên triển lãm bản kế hoạch của các vị.” Người chủ trì lập tức tuyên bố.

“Nga, không phải đâu.” Tiểu Khai cầm lấy microphone nói: “Tôi không phải quản lý, quản lý của chúng tôi đang nằm bệnh viện, tôi là nhân viên thôi.”

“Nga, vậy chắc Nghiêm tiên sinh cũng là nhân viên nòng cốt a.” Người chủ trì rất có tổ chất: “Mời ngài sang bên này.”

“Cũng không đúng.” Tiểu Khai ngại ngùng cười cười: “Tôi mới đi làm có ba tháng thôi.”

“Oanh!” Cả đại sảnh cười vang lên ha hả.

“ Chuyện này...vậy Nghiêm tiên sinh đúng là tuổi trẻ tài cao, mới đi làm ba tháng mà đã nổi bật như vậy.” Người chủ trì có chút xấu hổ, vừa nhìn thấy Tiểu Khai tựa hồ còn muốn biện bác, lập tức đưa thanh âm rộng lên thật lớn: “ Được, Nghiêm tiên sinh, ngài bắt đầu đi !”

“ Được rồi.” Tiểu Khai cúi đầu nhìn bàn tay trống trơn, rồi lại nhìn bên dưới có vô số con mắt, bỗng nhiên cảm thấy không biết nói gì.

“ Kế hoạch thư của anh đâu?” Ông nội của tiểu mỹ nữ lên tiếng hỏi.

“ Tôi..tôi không có kế hoạch thư.”

“ Vậy cậu định nói bằng miệng phải không?” Tính tình của ông nội tiểu mỹ nữ thật ra cũng được: “ Cậu nói đi, chúng tôi nghe đây.”

“ Tôi..tôi chưa nghĩ ra.” Tiểu Khai gãi gãi đầu: “ Cho tôi chút thời gian..nếu không..hay để cho bọn họ lên trước?”

“ Trữ tổng, có muốn đuổi hẳn ra không? Tôi xem hẳn giống như đang tới đảo loạn.” Vệ sĩ bên cạnh lão nhân đã đi tới, thấp giọng nói: “ Loại nhân vật nguy hiểm này, đối với tính mạng của ngài sẽ có uy hiếp.”

Lão nhân, đúng là Trữ tổng, khẽ lắc đầu, cười nói: “ Không cần đâu.” Sau đó nói với Tiểu Khai: “ Tốt lắm, cậu cứ nói đại khái đi, bố cục cơ bản của mảnh đất này ra sao.”

Tiểu Khai nắm nắm tay, khẩn trương đến đầu đầy mồ hôi, chột nghe Tiểu Quan đang nói chuyện trong lòng mình: “ Khai ca, đợi lát nữa ta nói một câu, người nói một câu, cứ nói theo ta, không có gì đâu.”

Tiểu Khai đúng là có bệnh đi xem thầy thuốc loạn xạ, liền đáp ứng ngay.

Vì vậy Tiểu Khai bắt đầu nói.

“ Nơi này, tu kiến khách sạn.” Tiểu Khai chỉ vào khối đất trống trên màn hình bắt đầu nói.

“ Vì sao phải xây khách sạn ở chỗ này?” Người chủ trì bắt đầu hòa nhịp với Tiểu Khai hỏi: “ Có nguyên nhân gì sao?”

“ Vì nơi này là nơi hội tụ của kim mộc hai khí, được địa chi linh khí, sinh ý sẽ rất tốt, hiệu quả tụ tập tiền tài vô cùng tốt.” Trong đầu Tiểu Khai căn bản không nghĩ ra cái gì, dựa theo từng câu của Tiểu Quan lập lại y hệt.

Người chủ trì kỳ lạ quay đầu nhìn Trữ tổng rồi lại nhìn xuống dưới, vẻ mặt cổ quái: “ Nghiêm tiên sinh, ngài đang nói là Phong Thủy học, Kiến Trúc học hay Thiết Kế học?”

Lời này vừa hỏi ra đã làm cả đại sảnh cười đến vang rân, bọn họ cho tới hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy sự tình ngộ nghĩnh như vậy, đối với những người suốt ngày luôn sống trong căng thẳng mà nói, trường hợp hôm nay thật sự là làm họ thư giãn công tác mệt nhọc, là một con đường rất tốt để phát tiết áp lực cuộc sống a !

Nhưng Tiểu Khai hoàn toàn không chút phản ứng: “ Đây là Ngũ Hành Ám Tham Cổ Pháp, làm sao lại là cái thứ phong thủy học tạp nham gì đó chứ.”

Người chủ trì nhìn Tiểu Khai hồi lâu, xác định hẳn cũng không phải nói giỡn, lại hỏi: “ Vậy...thứ này có ý nghĩa không? Ngài thấy có thể tin không?”

“ Đương nhiên có thể tin!” Tiểu Khai bây giờ hoàn toàn là hóa thân của Tiểu Quan, lời nói tràn đầy lực khí hùng hồn: “ Ngũ Hành Khám Tham này là phương pháp từ xưa tới nay là chuyển vận tụ khí thuật cao cấp nhất, tất cả các đời đế vương người nào không nhờ vào phương pháp này nhờ vào ngũ hành địa mạch để tích tụ vương khí, cuối cùng nhất thống thiên hạ?”

“ Vậ...được rồi.” Người chủ trì ra vẻ vô tội quay đầu hỏi ý của ông chủ, nhưng ngược lại Trữ tổng lại có nhiều hứng thú khi nhìn thấy Tiểu Khai biểu diễn, vì vậy người chủ trì chỉ đành tạm thời xếp lối suy nghĩ khoa học qua một bên, bỏ qua lương tâm ở bên cạnh giúp đỡ Tiểu Khai: “ Tốt lắm, ngài cứ nói tiếp.”

“ Nơi này, nên làm bể bơi.”

“ Vì sao lại thế?”

“ Bởi vì nơi này hỏa khí quá nặng, phải dùng thủy để áp chế, nếu không sẽ thường xuyên có lửa cháy.”

“ Ngài tiếp tục, ngài tiếp tục.”

“ Oa ! Nơi này địa hình khá hiểm yếu, tuyệt đối không thể xây dựng công viên a!”

“ Nhưng mà...Nghiêm tiên sinh, nơi này có núi có nước, đúng là địa phương rất tốt để xây công viên a.”

“ Nói bậy! Người quả thật là nói hươu nói vượn muốn lấy mạng người!” Tiểu Khai nổi giận: “ Người phải biết rằng, nước ở nơi này rõ ràng là thanh long nằm nghỉ, núi rõ ràng là bạch hổ ngồi châu, hai bên tương tranh tất có một bị thương, địa khí nơi này xung đột vô cùng lợi hại, nếu người làm một cái gì trên đó, chỉ cần một cơn lốc từ trên cao thổi xuống, ta trăm phần trăm cam đoan người mỗi ngày gặp chuyện không may, đây là không hề nghi vấn đó!”

“ Người...người..đây là lời nguyên rửa trắng trợn !” Người chủ trì một hơi tức giận: “ Nghiêm tiên sinh, ngài thật là quá đáng!”

“ Nguyên rửa? Nguyên rửa mẹ người!” Tiểu Khai mắng chửi tứ tung: “ Ta nói cho người, ta đây là vì người trong thiên hạ, vì biết bao dân chúng !

Nguyên rủa, đó là lý lẽ của phương Tây, ta lập lại một lần, đây không phải là cái gì phong thủy thuật linh tinh, đây chính là Ngũ Hành Khảm Tham chính tông tổ pháp ! Là địa mạch cải tạo thuật cao cấp nhất !”

“ Ta..ta..” Người chủ trì mặt đỏ lên, thở dốc cả nửa ngày, bỗng nhiên cầm lấy microphone: “ Người muốn nói gì cứ nói, lão tử mặc kệ người.”

“ Ân, ta tiếp tục nói.” Tiểu Khai căn bản không hề bị ảnh hưởng: “ Mời mọi người xem, nơi này thích hợp để xây nhà hàng, mà nơi này xây thành một hội quán thể dục tu thân cũng được, triền núi bên kia, có thể làm sân golf, mà đây là công viên thì xây chỗ này mới thích hợp..”

Nếu vừa rồi cả phòng còn đang cười, ngược lại lúc này họ lại không cười nữa, bởi vì thật sự cười đến phát mệt, gương mặt họ đỏ bừng, cười đến chảy cả nước mắt, Tiểu Trúc trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Khai đang ở trên đài huơ chân múa tay, thầm nghĩ nam nhân này thật sự là quái dị đến nói không nên lời, cùng người ngày thường mình gặp thật sự không giống chút nào, mặc dù những lời hăn nói mình cảm thấy hoang đường lung tung gì đó, nhưng với loại khí thế này, còn có lòng tự tin trên người hăn tỏa ra, cư nhiên lại có loại lực hút cường đại dị thường đặc biệt, làm cho Tiểu Trúc của chúng ta nhìn thấy, đột nhiên trong lòng thoáng chút rung động.

“ Nam nhân này...thật sự là kỳ quái a..” Tiểu Trúc lặng lẽ cảm thán.

Tiểu Khai nói chừng hai mươi phút, sau khi buông microphone, mới phát giác thân thể mình ướt đầm mồ hôi lạnh, điều hòa trong đại sảnh cũng đang mở, vốn không có nóng chút nào, nhưng quần áo của hăn đã hoàn toàn dán sát vào người hăn.

Trừ tổng vẫn đợi cho hăn nói xong hoàn toàn, mới mỉm cười gật gật đầu: “ Tốt lắm, Nghiêm tiên sinh, mời cậu đi xuống trước, kế hoạch của cậu chúng tôi đã ghi chép lại, ba ngày sau chúng tôi sẽ công bố kết quả của lần đấu thầu này.”

Tiểu Khai đi nhanh xuống đài, tới bên người Tiểu Trúc, lúc ở trên đài hắn bị vây trong một cảm giác hưng phấn, lúc đó còn chưa thấy gì, nhưng đến bây giờ nhất thời cảm thấy da mặt nóng như lửa đốt, xấu hổ tới cực điểm, đưa mắt nhìn Tiểu Trúc, nàng cũng có vẻ như thế, nhưng dù sao cô gái này vẫn tốt hơn, im lặng giống như một đóa sen nước, mặc dù trong tình hình như thế này, vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, Tiểu Khai đã không kìm chế được ngồi ngay vào sau lưng nàng.

Nhưng hắn vừa đứng vào sau lưng Tiểu Trúc, chợt nghe “hoa lạp” một tiếng, chiếc ghế dựa của Tiểu Trúc đột ngột gãy đoạn, thân hình mềm mại nhỏ nhắn của nàng nhất thời mất đi thăng bằng, vừa lúc ngã xuống ngay trong lòng hắn.

Một cái ôm này cảm giác vô cùng tuyệt vời, hai tay Tiểu Khai ôm gọn Tiểu Trúc vào trong lòng, hai tay đặt lên bụng nàng, từng trận nhiệt khí tỏa ra, làm cho hắn nhất thời hít sâu một hơi, trái tim thiếu chút nữa vọt ra ngoài.

Đây không phải là một cô gái tầm thường a ! Đây là nữ thần trong tâm trí của ta a ! Tiểu Khai vui vẻ kêu lên trong lòng, rồi nhìn thấy bờ hông đầy đặn mượt mà của nàng ngồi ngay vào trên người mình, sau đó một cỗ khí nóng xông lên óc, chỉ mới một giây, thân thể hắn đã có phản ứng, địa phương quan trọng trong thân thể đã phản ứng lên, và bởi vì thân thể cả hai đang quấn sát vào nhau, phản ứng này hiển nhiên đã ảnh hưởng tới Tiểu Trúc, Tiểu Khai cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng mình đột nhiên run nhẹ nhẹ một chút, sau đó nhanh chóng trấn định trở lại.

Phản ứng của Tiểu Khai cũng không chậm, lập tức dìu Tiểu Trúc đứng lên, buông hai tay, thấp giọng nói với nàng: “Thật xin lỗi.”

Tiểu Trúc đứng vững lại, hung hăng quay đầu liếc hắn một cái, thấp giọng nói: “Anh là bại hoại!” Rồi lúc này mới xoay người bước sang ghế trên ngồi xuống. Tiểu Khai bị một cái trừng mắt và một câu oán trách của

nàng, cảm thấy thiếu chút nữa là hồn phi phách tán, chỉ thấy như bị chết cả nửa hồn, đại khái là chỉ cái liếc mắt đó mà cảm giác được có trăm ngàn kiểu my, muôn vàn tình ý, mặc dù ra vẻ trách cứ, nhưng nhu tình trong mắt, vô luận thế nào cũng không thể che giấu.

“ Trời ạ, chẳng lẽ nàng thật sự coi trọng ta sao?” Tiểu Khai dùng tay đỡ lấy ngực, thở ra hai hơi, lúc này mới bình phục lại, ngồi vào bên người Tiểu Trúc.

“ Hắc hắc, Khai ca, Ngũ Hành Thuật của ta cũng được đó chứ?” Tiểu Quan bắt đầu ở trong lòng của Tiểu Khai khoe khoang công lao.

Trong lòng Tiểu Khai tràn đầy vui mừng, nói: “ Cũng được, cũng được, thật cũng được a, khi nào lại cho ta hôn nàng một cái nữa đây?”

Tiểu Quan bắt đầu giáo huấn đại ca của mình: “ Khai ca, loại tư tưởng này của người đúng là có vấn đề a, người thích Tiểu Trúc tỷ tỷ, thì đừng cảm theo đuổi nàng đi, còn muốn chiếm tiện nghi của nàng làm gì? Đây không phải là thái độ đúng đắn của một nam nhân có trách nhiệm a.”

“ Kháo, từ bao giờ người lại có cái kiểu nói như thế đây?” Tiểu Khai kỳ quái: “ Ta nhớ rõ nhiều năm trước người là nhân vật như thế nào a.”

“ Điều này rất đơn giản.” Tiểu Quan nói: “ Bây giờ có thể tự do hoạt động, ta không muốn lãng phí thời gian để ngủ, mỗi ngày người ngủ thì ta đi ra ngoài chơi, bằng vào một thiên tài nhi đồng như ta, chỉ nhìn vài ngày thôi thì cái gì cũng hiểu biết hết rồi.”

Tiểu Khai không nói gì.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Sư Tử Xuất Mã

“ Tiểu Khai.” Tiểu Trúc bỗng nhiên tiến đến bên Tiểu Khai khẽ nói: “ Chúng ta về trước đi.”

“ Được đó.” Tiểu Khai nhìn lên trên đài còn có những người đang nói chuyện, cũng hiểu được chẳng còn gì để quan tâm nữa: “ Đi thôi.”

Hai người nhẹ nhàng đi ra khỏi đại sảnh, chợt thấy Tư Mã Thỉnh Tuyết đang đứng trước cửa nói chuyện với ai đó.

Tư Mã Thỉnh Tuyết vừa nhìn thấy hai người đi tới, lập tức mỉm cười đi lên đón: “ Hai vị phải đi về sao?”

“ Vâng, phải về rồi.” Trong lòng Tiểu Khai chỉ có hình ảnh của Tiểu Trúc, toàn bộ tâm tư chỉ đặt vào người ngọc bên cạnh, làm gì còn chú ý đến người khác, hờ hững trả lời.

Nhưng Tư Mã Thỉnh Tuyết không dễ bỏ qua như vậy, hắn mỉm cười nhìn Tiểu Khai nói: “ Kế hoạch của Nghiêm tiên sinh, quả nhiên vô cùng phần khích, ta thật sự là chưa từng thấy qua !”

Sự chú ý của Tiểu Khai lập tức dời qua hắn, trầm giọng nói: “ Ông nói cái gì?”

Tư Mã Thỉnh Tuyết không thềm quan tâm, ung dung chậm rãi nói: “ Ta muốn nói, Ngũ Hành Khảm Tham Cổ Pháp gì đó của Nghiêm tiên sinh, quả

nhiên là thâm ảo vô cùng a, sau khi ta nghe xong suốt hai mươi phút, cũng không hiểu gì, không có cách nào đành đi ra tìm người nói chuyện chơi còn thoải mái hơn.” Hấn chỉ vào người bên cạnh: “Nha, giới thiệu với hai vị một chút, vị này là đại thiếu gia của công ty bất động sản Trung Hành, Trữ Nguyễn.”

Thái độ của Trữ Nguyễn cũng khá tốt, hấn nhìn Tiểu Khai gật đầu chào, cười nói: “Anh còn thiếu em gái tôi mười vạn nguyên nga.”

Nhất thời hấn làm cho Tiểu Khai đỏ mặt, Tiểu Trúc cau mày, kéo Tiểu Khai ra phía sau nói: “Tiền do tôi trả.”

“Đừng, đừng, đừng, tôi chỉ nói giỡn thôi.” Trữ Nguyễn cười rộ sang sảng: “Trữ gia chúng ta còn không có keo kiệt như vậy, em gái tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, còn phải xin hai vị thông cảm.”

“Ân, vậy cảm ơn.” Tiểu Trúc khẽ gật đầu, nói: “Chúng tôi cáo từ trước.”

“Đừng vội.” Tư Mã Thính Tuyết vội vàng chen lời, hỏi: “Hai vị có lái xe tới sao?”

“Không có.” Tiểu Khai nói: “Chúng tôi ngồi xe điện được rồi.”

“Thời gian này ngồi xe điện thật là không tiện, đây là thời điểm tan sở, người nhiều lắm.” Tư Mã Thính Tuyết xoay người làm tư thế như mời mọc: “Trì tiểu thư, nếu như không chê, để cho Thính Tuyết đưa tiễn hai vị một đoạn đường nhé!”

Mặc dù hấn nói là “tiễn hai vị” nhưng ánh mắt tràn ngập ái mộ lại nhìn đăm đăm Tiểu Trúc, làm gì có nửa phần nào hỏi ý Tiểu Khai?

Tiểu Trúc nhú mày, nhìn ra được nàng có sự chán ghét đối với Tư Mã Thính Tuyết, nhưng vì là người có giáo dục nên nàng thủy chung không

muốn nói ra những lời nặng nề, chỉ nói: “ Không cần đâu, đa tạ Tư Mã tiên sinh đã có ý tốt, chúng tôi không muốn chậm trễ thời gian của ông.”

“ Không chậm trễ, không chậm trễ. Một chút cũng không chậm trễ.” Tư Mã Thính Tuyết căn bản là không nhận ra được tình huống, mặt mày hớn hờ nói: “ Ai nha, tôi nói Nghiêm Tiểu Khai tiên sinh, anh hãy nhìn xem một đại mỹ nữ ra cửa mà cũng không lái xe đưa nàng, chẳng lẽ muốn để cho một đại mỹ nữ ngồi xe điện mới được hay sao? Anh không đau lòng nhưng tôi thì không, điều này rõ ràng là đối xử tệ quá mà...”

“ Thực xin lỗi, ông đã hiểu lầm rồi.” Tiểu Trúc hờ hững đánh gãy cảm giác hưng phấn của hắn: “ Thật ra tôi muốn cùng bạn trai tôi đi mua sắm, cho nên không tiện đi cùng với người ngoài, xin thứ lỗi.” Nàng nói xong thì vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay của Tiểu Khai, ngẩng đầu nói: “ Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Khai cảm thấy cả người như tràn đầy nhiệt huyết, trong tích tắc sự sáng khoái trong lòng quả thật không còn ngôn ngữ nào đủ để hình dung, mặc dù hắn biết rõ Tiểu Trúc nói vậy căn bản chỉ là muốn lừa gạt Tư Mã Thính Tuyết, nhưng đôi tay ngọc mềm mại đang ôm lấy cánh tay hắn, hương thơm tỏa vào trong mũi, tất cả đều là sự thật, hắn liếc mắt nhìn gương mặt của Tư Mã Thính Tuyết, chợt thấy gương mặt hắn đang trầm xuống nặng nề.

“ Quá sáng khoái, tiểu tử ngươi thật đáng đời !” Tiểu Khai cười hắc hắc, cùng Tiểu Trúc sánh vai đi ra ngoài.

Ở phía sau, Trữ Nguyên nhìn thấy gương mặt nặng nề của Tư Mã Thính Tuyết, nhin không được mỉm cười nói: “ Tư Mã, tu dưỡng của cậu từ lúc nào mà lại trở nên kém như vậy? Hơn nữa..chẳng lẽ cậu nhìn không ra cô gái kia rất chán ghét cậu?”

“ Tôi biết.” Tư Mã Thỉnh Tuyết kiêu hãnh giơ tay: “ Tôi cũng không tin, Tư Mã Thỉnh Tuyết ta không thể đeo đuổi được nữ nhân đó, mặc dù cô ta đã là bạn gái của Nghiêm Tiểu Khai, thì tôi cũng phải cướp cho được cô ta.”

“ Tư Mã, xem ra tâm tính của cậu đã có sự sa sút, cư nhiên mưu kế đơn giản như vậy mà nhìn cũng không ra.” Trữ Nguyễn lắc đầu, thở dài nói: “ Chẳng lẽ cậu không phát giác, Trì Tiểu Trúc kia chỉ là lừa dối cậu mà thôi? Cô ta và Nghiêm Tiểu Khai chẳng có mối quan hệ gì hết.”

“ Thật chứ?” Ánh mắt của Tư Mã Thỉnh Tuyết chợt sáng.

“ Tuyệt đối.” Trữ Nguyễn khẳng định gật đầu.

Vừa ra đến đường cái, Tiểu Trúc liền buông cánh tay Tiểu Khai ra, hân chợt buồn vô cớ liếc mắt nhìn gương mặt của Tiểu Trúc, gương mặt của nàng đang cười lại thoáng chút đỏ ửng, cũng không nhìn hắn, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

“ Hôm nay thật mất mặt.” Tiểu Khai giận dữ nói: “ Lần này đấu thầu chẳng những không học được cái gì, ngược lại còn bêu xấu quá nhiều.”

“ Hoàn hảo.” Tiểu Trúc cười nói: “ Tôi thấy anh biểu diễn rất có trình độ a.”

“ Cô đừng cười tôi nữa.” Tiểu Khai cười khổ nói: “ Ngày mai phỏng chừng tôi sẽ hiện diện trên các tờ báo cảnh đang ngời ở trên đồng rác rưởi đó thôi.”

Tiểu Trúc lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn, bật cười yếu ớt.

“ Chúng ta thật sự ngồi xe điện chứ?” Tiểu Khai nói: “ Thật ra đây là giờ cao điểm có rất nhiều người a.”

“Đương nhiên là không.” Tiểu Trúc nhẹ nhàng cười nói: “Tôi chỉ gạt họ thôi.”

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Tiểu Khai mơ hồ hỏi: “Đi bộ hay là ngồi xe buýt?”

“Cũng không.” Tiểu Trúc lấy ra điện thoại, bấm một dãy số: “Bây giờ tới đón tôi đi, tôi đang ở đường Nam Kinh.”

“Cô đang làm gì thế?” Tiểu Khai cẩn thận hỏi: “Ai tới đón cô? Bạn trai cô à?”

Tiểu Trúc nhìn thấy hình dáng của Tiểu Khai chợt bật cười khúc khích, nhin không được lại nhoẻn cười: “Tôi không có bạn trai, đây là lái xe nhà tôi.”

“Nhà của cô...có lái xe..” Tâm tình của Tiểu Khai nhất thời trầm xuống.

Đúng vậy, sao mình có thể quên được điều này chứ? Tiểu Trúc không phải là một cô gái bình thường, quần áo trên người nàng giá hơn mười vạn nguyên, trong nhà còn có lái xe, hơn nữa, nghe nói nàng đến công ty làm chỉ vì gia đình, một cô gái như nàng làm sao mình có thể với tới được?”

Xe của gia đình Tiểu Trúc quả nhiên cũng có cấp bậc, màu đỏ tươi như lửa chạy đến sát bên thì dừng lại, liền lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt, Tiểu Trúc không có phản ứng gì, chỉ lôi kéo Tiểu Khai ngồi vào trong: “Nhà anh ở đâu?”

“Số tám đường Trương Dương.” Tiểu Khai có chút uể oải nói.

Tiểu Trúc kỳ quái liếc mắt nhìn hắn , dặn tài xế: “Đến đường Trương Dương.”

“Tiểu Trúc.”

“ Ân?”

“ Ngày mốt là sinh nhật của cô.”

“ Đúng vậy.” Tiểu Trúc có chút kinh ngạc nghiêng đầu qua nhìn: “ Sao anh biết?”

“ Ân, nghe người khác nói...” Thanh âm Tiểu Khai phi thường nhỏ: “ Tôi muốn...tôi muốn...tôi muốn mừng sinh nhật với cô...”

“ À, chuyện này...” Đôi mày của Tiểu Trúc chột nhú lại.

“ A, nếu không tiện thì thôi.” Tiểu Khai vội vàng nói.

“ Không phải như thế...” Tiểu Trúc suy tư một lúc thì gương mặt mới giãn ra: “ Được rồi, Tiểu Khai, tối ngày mốt chúng ta đi ăn cơm, nhưng... phải trễ một chút mới được.”

“ Vậy, mấy giờ?”

“ Sau mười giờ a..” Tiểu Trúc áy náy nhìn Tiểu Khai: “ Sớm hơn tôi không ra được.”

“ Được, được, vậy mười giờ đi.” Tiểu Khai vội gật đầu: “ Một lời đã định nha !”

“ Đương nhiên.” Tiểu Trúc nở nụ cười: “ Một lời đã định, chúng ta vỗ tay ước đi.”

Hai bàn tay nhẹ nhàng chạm vào một chút, hai trái tim đã nhẹ nhàng nhích sát vào nhau hơn một chút.

Ngày hôm nay cuối cùng đã trôi qua.

Tiêu Vận gần đây phi thường khó chịu, làm sư tử của Thiên Tuyển Môn mang danh là môn phái tiếp cận nhất với truyền thuyết phi thăng, hôm trước nàng nhận được thiên lý truyền âm của sư phó, nói là đã nhận cho mình một tiểu sư đệ, hơn nữa sư phó còn truyền chức vị môn chủ cho hẳn, đương nhiên mấy chuyện này nàng còn có thể chịu được, nhưng chính là sư phó còn vô sỉ phi thường nói với Tiêu Vận là ông ta đại hạn đã tới, không còn thời gian để dạy dỗ cho tiểu đồ đệ, cho nên: “ Trách nhiệm truyền nghề sư phó không thể thực hiện đành để cho vị đồ đệ ngoan nhất, nên người nhất nhận lãnh, đó chính là Tiêu Vận nhi.”

Cho tới bây giờ đã qua bốn mươi tám giờ, mỗi khi Tiêu Vận nghĩ tới thần thái dương dương của lão, còn nghĩ đến hàm răng dương dương, nghĩ tới ba năm trước lão thu mình làm đồ đệ còn chưa có bộ dáng như bây giờ. Khi đó lão tiên phong đạo cốt, râu bạc phiêu phiêu, mang đầy hình tượng của một thể ngoại cao nhân, vì thế thời điểm lúc đó có cả ba môn phái chạy tới thu nàng làm đồ đệ, mà nàng không chút do dự lựa chọn Thiên Tuyển Môn.

Lúc ấy lão nhân khoe khoang với nàng là Thiên Tuyển Môn là môn phái tiếp cận nhất với việc phi thăng thành thần, mặt khác người của hai môn phái kia lại không hề phản bác, dựa theo quan điểm của Tiêu Vận, môn phái tiếp cận thần nhất dĩ nhiên là tốt nhất, nàng cũng không có chú ý tới, trong ngôn ngữ của lão nhân luôn có mang theo một câu “ một ngàn năm trước”, cho đến khi nàng chính thức trở thành đại đệ tử của Thiên Tuyển Môn, chính thức học bộ tâm pháp do lão nhân truyền thụ, nàng mới vô cùng hối hận phát hiện, mình đã bị lừa.

Mà sau đó chuyện nàng phát hiện càng làm cho nàng thống khổ hơn, đó là hai môn phái kia, một là phái Nga Mi, một là phái Thanh Thành, chính là đương kim tu chân giới hai đại môn phái tối cao nhất. Dựa theo thực lực của các môn phái tại tu chân giới thì lão nhân lại chỉ có thể tranh hơn thua được với đệ tử đời thứ ba của hai môn phái kia mà thôi.

Từng có một cơ hội lớn xảy ra trước mặt mà nàng không quý trọng, đợi đến khi mất đi thì mới hối hận, đây là chuyện thống khổ nhất trong cuộc sống, nếu trên trời cho nàng một lần cơ hội lựa chọn nữa thì nàng nhất định sẽ nói với hai danh môn đại phái kia: “ Nhận lấy tôi đi.” Nếu có thể cấp cho nàng một thời gian thôi, nàng hy vọng nhất là : tu luyện đến lúc đạt đến phi thăng mới thôi.

Tiêu Vận nắm chặt nắm tay nhỏ, nhớ tới chuyện làm mình tuyệt đối khó chịu nhất: “ Mấy chuyện này ta cũng có thể nhẫn nhịn được đi. Nhưng điều làm cho ta không thể chịu đựng nổi chính là lão già đáng chết kia đã nói cho ta biết, dựa theo quy củ chó má của Thiên Tuyển Môn, nữ đệ tử phải gả cho môn chủ đương đại.”

Nghe nói Thiên Tuyển Môn là môn phái ngàn năm sâu xa từ thuở xưa, loại môn phái này thường thì hay có những quy củ thật cổ quái, tỷ như quy tắc này đối với Tiêu Vận, lão nhân trước kia chưa từng đề cập qua, nếu lúc ấy mà lão nói, phỏng chừng như thế nào nàng cũng sẽ không đáp ứng sẽ nhập môn, nhưng hôm nay lão nhân đã đem gạo nấu thành cơm rồi, đợi đến sau khi nàng đã trở thành đại sư tỷ suốt ba năm thì đột nhiên lão nhân buông tay đi xuống hoàng tuyền, bỗng nhiên dùng hình thức gọi là di chúc nói ra loại quy củ này.

Cho nên bây giờ, Tiêu sư tỷ của chúng ta vừa hận lại vừa giận, nhưng nàng cũng không nguyện ý làm sai lời nói của sư phó, mặc dù cho tới bây giờ nàng vẫn còn đau lòng vì chuyện bị lừa gạt khi xưa, nhưng trong nội tâm ở chỗ sâu trong nàng vẫn có cảm tình với vị sư phó này, nếu không sau khi nghe được thiên lý truyền âm của sư phó thì nàng cũng đã trốn trong nhà khóc cả đêm. Mãi cho đến giữa trưa ngày hôm qua, ánh mắt nàng cũng đã chuyển hồng, cuối cùng cũng hồi phục lại hơn nữa còn quyết định được chủ ý.

Nàng quyết định đi xem thử nam nhân nàng phải gả cho hẳn sẽ có hình dáng gì, để xem có xứng với nàng không, nếu xứng thì còn tốt, còn nếu

không xứng thì, hừ hừ ! Đừng trách bốn cô nương giáo huấn cho người một bài học ! Tiêu đại tiểu thư như ta trời sinh lệ chất, mị cốt thiên thành, cốt cách thanh kỳ, ngộ tính tuyệt cao, thêm gia thế hiển hách, văn võ song toàn, thân là lá ngọc cành vàng của tập đoàn Thiên Dật, tại nhân gian là tuyệt sắc khuynh thành họa quốc, tại tu chân giới là kỳ tài trăm năm khó gặp, có thể nào đem một đóa thiên hoa kiều mỹ cắm trên bãi phân trâu kia chứ?

Cho nên bây giờ Tiêu đại tiểu thư thay một bộ quần áo gọi cảm vô cùng: “ Hừ, Nghiêm Tiểu Khai, để cho ta đến thử một chút, người là nam nhân như thế nào a.”

Nàng đi ra khỏi phòng, quản gia liền đi tới đón: “ Tiểu thư, dựa theo an bài của cô, cô cần phải đi xem tình huống của chi nhánh công ty, nhưng trang phục này....”

“ Không quan hệ gì.” Tiêu Vận xoay vòng tại chỗ khẽ cười, vén nhẹ mép quần cũng không dài lắm: “ Bác Trương, bác không thấy như vậy là rất tốt hay sao?”

“ Nga, tốt lắm, tôi lập tức an bài lái xe cho cô.” Bác Trương mỉm cười nhìn cô gái, cả Tiêu gia, cô gái bảo bối này, hẳn đã xem nàng từ nhỏ cho đến lớn, trong lòng hẳn nàng chẳng khác gì con gái ruột của mình, khi còn bé thì đã là một cô gái thật đáng yêu, có thể vài năm nay vì nàng luyện một chút ít công pháp kỳ quái, chẳng những tính cách ngày càng cổ quái mà dung mạo cũng ngày càng mị diễm. Có đôi khi lộ ra một ánh mắt hay một động tác, ngay cả lão nhân như hẳn còn chịu không được, đương nhiên làm lão nổi lên ý nghĩ về những mỹ nhân cổ đại như Bao Tự, Đắc Kỷ ngày xưa.

“ Ân, xem ra sau này lão gia phải tìm một người con rể thật lợi hại a, nếu không làm sao trị được tiểu thư đây.” Vị quản gia âu yếm suy nghĩ.

“ Ách xì...” Tiểu Khai hắt hơi một cái thật mạnh, vuốt mũi nói: “ Kỳ quái, ngày hôm qua ta ngủ đâu có mở điều hòa chứ.”

“ Khai ca, người không phải bị cảm mạo đâu. Mà là sau lưng có người nguyên rửa người, bởi vậy mới sinh ra cảm ứng tâm linh vi diệu như thế.”

Tiểu Quan bây giờ càng lúc càng xuất hiện nhiều hơn, chỉ cần Tiểu Khai nghĩ tới thì hắn sẽ lập tức đi ra: “ Dựa theo giải thích về số mệnh, cái này gọi là tâm động phản ứng.”

“ Phi, phi, phi..đúng là nói năng không kiêng kỵ chút nào.” Tiểu Khai nói: “ Đừng tưởng rằng người biết chút thuật phong thủy thì muốn nói gì thì nói, Nghiêm Tiểu Khai ta không làm gì có tội, lẽ nào lại bị nguyên rửa được, chẳng lẽ...là Tư Mã Thỉnh Tuyết kia?”

“ Không phải Tư Mã Thỉnh Tuyết.” Tiểu Quan nói: “ Người này có duyên với người, nếu ta tính không sai, hắn rất nhanh sẽ tìm đến người, nặng yếu nhất là, đó là một cô gái.”

“ Hắc hắc, có phải là Tiểu Trúc đang nghĩ đến ta không?”

Bây giờ Tiểu Khai đang ngồi ở trong văn phòng, trước kia còn có thể trộm nhìn lén Tiểu Trúc, nhưng bây giờ Tiểu Trúc đã ngồi trong phòng quản lý, Tiểu Khai vô cùng nhàm chán, chỉ có thể nhìn Tần Trăn để giết thời gian, lại nói mặc dù Tần Trăn không linh tú như Tiểu Trúc, nhưng cái loại yêu mị phong tao tư thái này, đã làm cho Tiểu Khai có chút ngo ngoe dục động.

“ Khai ca, người đừng hạn chế năng lực của ta quá.” Tiểu Quan nói: “ Hãy cho ta thêm lực lượng, ta mới có thể tính được rõ ràng một chút, giúp người những chuyện tốt hơn a.”

“ Ngất, ta hạn chế người khi nào chứ?” Tiểu Khai ủy khuất nói: “ Người muốn làm gì là làm cái đó, ta chưa bao giờ quản người.”

“ Nhưng là người thả ta ra, năng lực của ta cũng chỉ có người mới có khả năng phóng thích a.” Tiểu Quan nói: “ Khai ca, quyển sách kia của

người thật sự rất lợi hại, ta vẫn nghĩ giam cầm ta là thần khí gì đó, sau đó mới phát hiện, nguyên lai chỉ là một tờ quyển sách mà thôi, mặc dù bây giờ thân thể ta có thể tự do ra vào, nhưng lực lượng của ta còn bị giam cầm trong quyển sách, cũng còn cần người dùng máu của mình mới phóng thích ra được.”

“ Ta nên làm như thế nào?” Tiểu Khai hỏi: “ Người cứ nói đi.”

Tiểu Quan đáp: “ Kỳ thật cũng không khó, nhỏ thêm chút máu vào trong sách, quyển sách này chỉ dùng máu của người mở ra, vậy nơi giam cầm và tâm pháp đều phải dùng máu của người dẫn ra ngoài hết.”

Tiểu Khai móc Vô Tự Thiên Thư ra đặt ở trên bàn, mở trang thứ nhất, cắt ngón tay nhỏ giọt máu, giọt máu vừa tiếp xúc quyển sách thì chợt toát ra một cỗ sương khói, sau đó Tiểu Khi nhìn thấy trên tờ giấy hiện ra một cái lỗ, toát ra kim quang ẩn ẩn, lại lóe sáng một chút, rồi lại khôi phục nguyên trạng, bất quá theo cái lỗ mở ra, Tiểu Khai chợt cảm thấy như có thứ gì đó bay ra, sau đó liền biến mất không thấy. Cả quá trình xảy ra vô cùng bí mật, những người khác trong phòng căn bản không hề cảm giác.

“ Haha, Khai ca, ta cảm thấy cả người đều mạnh mẽ !” Tiểu Quan ở trong lòng hân hoan to một tiếng: “ Ta cảm giác năng lực tăng lên mười lần, đi, ta cảm giác được người vừa phát sinh tâm động phản ứng với người đang đi đến gần đây.”

“ A, là người nào?” Tiểu Khai liền hỏi: “ Chẳng lẽ là Tiểu Trúc?”

“ Không phải.” Tiểu Quan hưng phấn nói: “ Là một cô gái, nga, không ngờ là người tu chân, nhưng cô ta tu luyện không tới đâu, cả cửa tu chân cũng chưa từng đi vào.”

“ Cô gái tu chân?” Tiểu Khai có điểm mơ hồ.

“ Chúc mừng a Khai ca.” Tiểu Quan cười kỳ lạ: “ Là một mỹ nữ, hơn nữa lại là cực phẩm mỹ nữ, ta phỏng chừng là cô ta tới tìm người, đừng lo lắng, có vấn đề gì ta sẽ kịp thời thông tri cho người.”

Mới nói được tới đây thì chuông cửa đã vang lên, trái tim Tiểu Khai phanh phanh nhảy lên, vừa muốn nhìn cho rõ đã thấy một người trên đầu quần đầy băng đang đi nhanh vào, thấp lùn, mập mạp, mặc dù nhìn không ra khuôn mặt nhưng hình dáng đó lại quá quen thuộc, không ai khác chính là Cổ Chánh Kinh!

“ Nghiêm Tiểu Khai, người đi làm mà dám xem tiểu thuyết!” Những vết thương của Cổ Chánh Kinh có thể nói là vì Tiểu Khai mà có, cho nên hắn vừa vào cửa, ánh mắt đầu tiên là nhìn về Tiểu Khai, nhìn thấy quyển Vô Tự Thiên Thư: “ Lần này có bằng chứng rõ ràng, ta xem người làm sao giải thích.”

“ Ân, Cổ quản lý, ngài đã trở lại, làm người ta quá lo lắng đó.” Ánh mắt Tần Trần chột sáng, vội chạy tới thân nhiệt bá vai Cổ Chánh Kinh, lộ ra một bộ dáng đau đớn đáng thương bị khi dễ, quả thật nhìn rất giống.

“ Đúng vậy, ta đúng là còn ốm bệnh mà vẫn về kiểm tra công việc đó.” Cổ Chánh Kinh lộ ra bộ dáng đau lòng: “ Ngày hôm qua ta nằm bệnh viện, còn lo lắng chuyện đầu thầu của công ty Trung Hành, cho nên sáng sớm hôm nay vội chạy tới xem kết quả vừa tới thì nhìn thấy Nghiêm Tiểu Khai đang đọc tiểu thuyết !” Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ, nhưng một phần miệng còn đang băng bó nên tiếng nói vô cùng quái dị: “ Người nói, còn có luật lệ gì nữa không chứ? Nếu mỗi nhân viên đều như hắn, thì công ty chúng ta sẽ...”

“ Sẽ thế nào, Cổ quản lý?” Một thanh âm vang lên ngoài cửa, thanh âm có vẻ gần gần, nghe vào tai giống như là một con mèo nhỏ dùng móng vuốt nạo vào tim người một cái, làm cho người ta toàn thân nổi ốc, Tiểu Khai

quay đầu lại thì thấy một cô gái, vừa thấy cô gái này, chẳng những là hấn mà những người khác trong văn phòng cũng đều ngậy ra.

Đập vào mắt đầu tiên là một đôi giày cao gót vô cùng tinh xảo, theo đó là một đôi vớ da màu đen bao lấy đôi chân thật dài thon thả, cặp chân dài kia vô cùng mịn màng, thon dài vô cùng, trong tích tắc này trái tim Tiểu Khai nhảy lên “đông” một tiếng, cái mũi nóng lên, thiếu chút nữa chảy ra máu, đối với loại thanh niên nhỏ tuổi như hấn chỉ một chi tiết nhỏ này cũng đủ làm hấn điên đảo thần hồn.

Cô gái vừa đi vào bất quá chỉ chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, nghiêm khắc mà nói gương mặt của cô gái xinh đẹp không chệ vào đâu được, ánh mắt, cái mũi, miệng, lỗ tai, ngũ quan đối xứng với nhau không một chỗ khuyết, vẻ đẹp này khác hấn với Tiểu Trúc, loại sắc đẹp này khi nam nhân nhìn thấy chỉ nghĩ đến mỹ mộng trên giường, đối với tiểu xử nam mà nói thì cũng là một loại sắc đẹp tuyệt mỹ, cho nên Tiểu Khai há to miệng, hoàn toàn ngậy dại.

Nhưng trên người cô gái có nơi làm cho người chịu không được không chỉ vì sắc đẹp, mà là vì trên người nàng có một loại phong tình hiếm có, trong cặp mắt hàm chứa ánh nước long lanh, vốn chỉ liếc mắt nhìn quanh phòng một cái nhưng chỉ một cái liếc mắt đó, phảng phất như mang theo một lực hấp dẫn. Tiểu Khai bị cái liếc mắt đó thì chợt cảm thấy tim đập nhanh như trống, khoe miệng nóng lên, chợt sờ lên miệng thì thấy đã chảy cả nước miếng. Cuối cùng hấn cũng cảm thấy ngại ngùng, bèn cúi đầu xuống, cảm thấy không nhìn thấy sẽ yên tĩnh, nào ngờ vừa cúi đầu thì nhìn thấy đôi chân thon dài đập vào mắt. Tiểu Khai cảm thấy cái mũi nóng hổi, tựa hồ như đang muốn bốc cháy.

“ Trời ạ, sao ta lại như vậy chứ?” Tiểu Khai bi phần thẳm nói: “ Ông trời rõ ràng biết ta thích Tiểu Trúc, vì sao còn cho ta nhìn thấy nữ nhân như vậy, đây không phải là có chủ tâm làm cho ta tối ngủ không yên hay sao?”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Công Tử Trữ Nguyễn

Cô gái dĩ nhiên nhìn thấy vẻ khờ ngốc của Tiểu Khai nhưng không hề tức giận, ngược lại còn mang theo điểm khiêu khích nhìn hẩn thản nhiên cười, sau đó cao ngạo ngẩng đầu lên, hiển lộ phong thái đẹp như một con thiên nga đi thẳng vào, cái eo nhỏ dong đưa, quả nhiên giống như một con rắn, Tiểu Khai hít sâu một hơi, vừa nghĩ đến Tiểu Trúc, vừa thở sâu, tâm tính vững vàng buông lỏng tâm tình, điều chỉnh lại vẻ mặt.

“ Cô... cô là ai?” Thanh âm của Cổ Chánh Kinh có điểm mất tự nhiên, cuối cùng mở miệng hỏi, cúi đầu nhìn lại quần áo coi có sạch sẽ hay không, hẩn vốn là một tay háo sắc, bình thường cùng Tần Trần lêu lổng không chỉ là một hai ngày, tư chất của Tần Trần miễn cưỡng cũng có thể xem như là đại mỹ nữ, vậy mà nữ nhân này xuất hiện thì y như vệt xiêm gập thiên nga, nhất thời đầu đầy bụi đất phủ kín, một tia sáng cũng không còn nhìn thấy được nữa.

“ Vị này là Tiêu Vận tiểu thư, là tổng giám tài vụ của Thiên Dật tập đoàn mới nhậm chức, hôm nay ta đưa Tiêu tổng giám xuống đây thị sát..”

Người đi theo phía sau cô gái đột nhiên mở miệng nói chuyện, đến lúc này mọi người mới phát hiện không phải chỉ một người đến, mà là hai người.

Cổ Chánh Kinh thập phần quen thuộc với người vừa nói chuyện: “ Vương..Vương phó tổng, sao ngài đến đây, nga, vị tiểu thư này là Tiêu tổng

giám?”

Tiêu Vận căn bản là không để ý tới hân, chỉ trực tiếp đi tới chỗ Tiểu Khai, Tiểu Khai giương mắt nhìn siêu cấp đại mỹ nữ hấp dẫn trước mắt, thẳng đến lúc này hân mới kích động chú ý tới, đến lúc mỹ nữ tới sát bên người hân mới cảm nhận được nàng là người thật, chẳng những đôi ngọc thon dài, uốn lượn như rắn, ngay cả bộ ngực cũng cực kỳ kinh người, theo từng bước chân run lên, Tiểu Khai nhìn thấy thì kinh tâm động phách, theo làn hương thoï thẳng vào mặt, mỹ nữ đến ngay sát bên, sự kiều diễm của nàng cũng đủ làm cho người ta ngạt thở mà chết, từ nụ cười, thần thái, hàm răng, cất tiếng oanh vàng: “ Người đúng là Nghiêm Tiểu Khai a.”

“ Là ta.” Tiểu Khai vô cùng khẩn trương gật đầu, thật sự không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra: “ Cô biết tôi ư?”

“ Đương nhiên.” Mỹ nữ nhìn Tiểu Khai với ánh mắt long lanh, quả thực nhu tình mật ý tràn dâng bao phủ, thanh âm nhu hòa chẳng khác gì mật ong: “ Có lẽ là trước kia ta từng nghe nói qua đại danh của anh.”

Nhìn ánh mắt của nàng sao lại giống như một tổng giám tài vụ đang nói chuyện với một nhân viên nhỏ, rõ ràng là giống như một cô gái nhỏ đang nói chuyện với tiểu tình lang của mình. Tiểu Khai bị ánh mắt này của nàng liếc tới, nghe thanh âm kiều mỹ của nàng thì đầu choáng váng, cơ hồ ba hồn bảy vía đều bay lệch vị trí, hoàn hảo nơi này là văn phòng, Trì Tiểu Trúc còn ở nơi đây, Tiểu Khai dùng hết sức lực cuối cùng của mình nhìn tới chỗ văn phòng quản lý, mới nhìn tới thì dường như đã tỉnh táo lại đôi chút, nói một câu không đầu không đuôi: “ Quá khen, quá khen.”

Cổ Chánh Kinh đứng ở bên cạnh, trên lưng trong nháy mắt toát ra mồ hôi lạnh, trong đầu liệu mạng suy nghĩ: “ Vì sao cô ta biết Nghiêm Tiểu Khai? Chẳng lẽ Nghiêm Tiểu Khai là nhân vật gì đó đang ẩn dấu? Nga, đúng rồi, kể từ ngày đầu tiên Trì Tiểu Trúc vẫn luôn nói giúp cho hân, với gia thế của Tiểu Trúc, với Tiểu Khai căn bản là không có gì quan hệ, vậy cô

ta vì cái gì mà nói giúp cho Tiểu Khai mãi, vậy có nghĩa là cô ta đã sớm biết rõ về hắn, vậy Tiểu Khai khẳng định không phải là người bình thường ! Nga, trời ạ! Vấn đề nằm ở chỗ này ! Một vị công tử mà bình thường bị ta chửi mắng hoài như thế, chỉ sợ không quá ba ngày là đã bỏ việc, nhưng hắn chẳng những chịu được, hơn nữa mỗi ngày đều cười giòn, căn bản không hề bị đả kích, bây giờ xem ra, hắn cùng với vị nữ nhân tên Tiêu Vận này tựa hồ như rất quen thuộc, vậy hắn ở chỗ này không phải vì làm việc, mà là...”

Đồng chí Cổ Chánh Kinh cắn răng nhéo nhéo năm tay, cho ra một kết luận đáng sợ: “ Nguyên lai hắn là do tổng bộ phái đến điều tra ta !”

Quản lý đại nhân vừa quay đầu lại nhìn Tần Trăn thì gương mặt đã trắng bệch.

Vào lúc này cánh cửa văn phòng quản lý mở ra, Tiểu Trúc nghi hoặc tiêu sái đi ra: “ Sao lại thế này? Di, Vương phó tổng đã đến.”

“ A a, Tiểu Trúc a, cô tới thật đúng lúc, giới thiệu một chút, vị nỳ chính là tổng giám tài vụ vừa mới nhậm chức của công ty ta, Tiêu Vận tiểu thư.” Vương phó tổng vội vàng nói: “ Tiêu tiểu thư, vị này là đại quản lý của nơi này tên là Trì Tiểu Trúc.”

“ Chào cô.” Tiêu Vận thân nhiên vươn tay cười.

“ Chào cô.” Trì Tiểu Trúc cũng mỉm cười vươn tay bắt lại.

Hai vị đại mỹ nữ vừa cùng đứng chung, giống như hai ngôi sao đang chiếu sáng, hai bàn tay bạch ngọc nắm vào nhau, liền đạt hiệu quả chấn động xung quanh. Tiểu Khai ở một bên tham lam ngắm nhìn Trì Tiểu Trúc, tựa như trái tim mình vừa rồi bị Tiêu Vận làm cho nhảy bình bịch đã bắt đầu yên ổn trở lại. Tiểu Trúc dĩ nhiên đã nhận ra bên cạnh có ánh mắt cháy bỏng, khuôn mặt trắng như tuyết chột đỏ ửng, thoạt nhìn càng xinh đẹp.

Cô gái Tiểu Trúc này quả nhiên có một loại mị lực thâm lặng, có thể làm cho người đang nổi sóng chợt bình tĩnh trở lại, Tiểu Khai yêu nhất là khí chất đặc biệt này của nàng.

Tiêu Vận nhạy cảm liền chú ý tới biến hóa của Tiểu Khai, có chút nhúu nhúu mày, nghĩ thầm rằng: “ Xem ra hẳn đối với cô Tiểu Trúc này có ý tứ, hắc hắc, ta phải làm cho hẳn xuất ra bản tính chân thật mới được.”

Tiểu Khai cũng nghĩ: “ Thật vất vả ngày hôm qua mới có thể tiến triển cùng Tiểu Trúc một chút, hôm nay nói gì cũng phải bảo vệ cho tâm thần tuyệt đối không thể phạm sai lầm !”

Bởi vậy mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Khai và Tiêu Vận bắt đầu tiến hành một đoạn đối thoại của vở kịch hài hoàn toàn sai lệch vị trí.

“ Tiểu Khai, anh ở chỗ này vẫn tốt chứ?”

“ Nga, hoàn hảo, cảm ơn tổng giám đại nhân.”

“ Tiểu Khai, anh ở chỗ này làm mấy tháng, có người nào cố ý khi dễ anh không?”

“ Rất tốt, không ai khi dễ tôi cả, cảm ơn tổng giám đại nhân.”

“ Hì hì, không cần phải nói chuyện khách sáo như vậy, tôi xem tuổi của anh nhỏ hơn tôi, tôi làm xấu gọi anh một tiếng Tiểu Khai đệ đệ nhé, anh gọi tôi là Tiêu Vận là được rồi mà.”

“ Làm sao nói vậy được, chúng ta lần đầu gặp mặt, bình thủy tương phù, lại cao thấp rõ ràng, nếu xưng hô như vậy thì trong những trường hợp đang công tác như thế này thật là không nghiêm túc chút nào.”

“ Điều đó thì có gì là quan hệ chứ? Tiểu Khai đệ đệ, tỷ tỷ vừa nhìn thấy đệ là đã thấy có duyên, hay là sau khi tan sở ta cùng ăn cơm nhé?”

“ Tôi hẹn bạn ăn cơm, có thể không rảnh.”

“ Vậy ngày mai giữa trưa thế nào?”

“ Tôi phải vào bệnh viện khám bệnh thật không rảnh.”

“ Vậy tối mai?”

“ Tôi có công việc phải làm, không rảnh a.”

“ Vậy khi nào thì đệ rảnh, khi nào mới có thể đi ăn cơm với ta, tỷ tỷ chờ đệ nga.”

“ Không phải đâu, vì cái gì nhất định phải ăn cơm mới được?”

Cổ Chánh Kinh nhìn Tần Trăn, Tần Trăn nhìn Vương phó tổng, tất cả mọi người nhìn mặt nhau, rốt cuộc không ai nói ra lời.

Phải nói rằng Tiêu Vận là một đại mỹ nữ kinh thế hãi tục, lại thêm năng lực phi phàm, đúng là đương kim thế giới là một cô gái điển hình của sự hoàn mỹ. Còn Tiểu Khai dung mạo chẳng có gì làm cho người ta kinh ngạc, địa vị thấp kém, đi làm ba tháng biểu hiện rất là bình thường, nhưng hôm này vận tốt lại đến, Tiêu Vận muốn làm quen với hần vậy mà hần lại nghĩ đủ mọi biện pháp cự tuyệt.

“ Rối loạn rồi, hết thấy đều rối loạn rồi!” Mồ hôi của Cổ Chánh Kinh không ngừng chảy xuôi, trong lòng ráng đoán thái độ của hai người: “ Không hề nghi ngờ, Tiểu Khai mới vừa đi làm gần đây, hơn nữa lại nảy sinh ra sự việc ngoài tưởng tượng của ta, đã đích thân tổng giám hẹn hò, mà lại còn ba lần bốn lượt không đồng ý. Phóng mắt nhìn ra cả nước, gia tộc có thể lực mạnh đến thế này không đến mười nhà, lại kết hợp với những tin tức

gần đây về các công tử con nhà thế gia, có thể kết luận, hẳn, Nghiêm Tiểu Khai tên thật chắc chắn là Tư Mã Thính Phong, chính là tiểu công tử của một trong bốn tập đoàn gia tộc lớn nhất! Truyền thuyết nói vị công tử này không thích giang sơn chỉ thích mỹ nhân, thường xuyên ở bên ngoài không về nhà, thay hình đổi dạng chơi đùa nhân gian, vậy là không hề nghi vấn, vị tiểu công tử trong truyền thuyết kia chính là người trước mắt này đây: Nghiêm Tiểu Khai !”

Tiêu Vận cũng không dây dưa với Nghiêm Tiểu Khai, quay đầu nhìn Cổ Chánh Kinh cười, nhất thời làm cho trống ngực hắn đập nhanh hơn: “ Quản lý, ta nhớ rõ là bây giờ do Trì Tiểu Trúc làm đại quản lý thay thế cho ông tạm thời, hình dáng bây giờ của ông còn không ở lại bệnh viện cho tốt, còn chạy tới đây làm gì? Còn để người ta tưởng rằng công ty Thiên Dật ngược đãi nhân viên đó.”

“ Tôi..tôi đến để kiểm tra công tác..” Cổ Chánh Kinh ấp úng nói: “ Bởi vì ngày hôm qua có buổi đấu thầu...”

“ Chuyện đấu thầu đã an bài cho Trì quản lý đi làm rồi.” Tiêu Vận không để cho hắn một chút mặt mũi: “ Chẳng lẽ ông không tin được Trì quản lý?”

“ Tôi không...không...” Cổ Chánh Kinh vô cùng xấu hổ nuốt nước bọt: “ Kỳ thật...ân, tôi có cái gì để quên ở văn phòng nên thuận tiện tới lấy thôi, tôi..đi ngay..đi ngay..”

“ Đừng nóng vội, tôi còn chưa nói xong đâu.” Tiêu Vận lại nói: “ Lần này tôi đến là muốn kiểm tra tình huống của ngành tài vụ một chút, vốn nghĩ ông đang ở trong bệnh viện nên tìm không được ông, nào ngờ ông lại đến đây, cũng vừa đúng lúc, chúng ta đi vào trong nói chuyện đi.”

Mồ hôi Cổ Chánh Kinh càng chảy càng nhiều, mặc dù trên mặt còn đầy băng trắng những vẫn thấy rõ đã ướt đầm, hẳn đã thấy rõ vị nữ thủ trưởng

này chắc chắn đang muốn gây phiền toái cho hắn, thuận tiện lấy lòng người bị mình khi dễ suốt ba tháng nay Nghiêm Tiểu Khai, nga, không phải, phải gọi là Tư Mã Thính Phong.

“ Ân, Trì quản lý, cô cũng vào đây luôn đi.” Tiêu Vận nhìn Tiểu Khai với ánh mắt thâm sâu thản nhiên cười, lúc này mới đi vào văn phòng quản lý.

Trong tâm Tiểu Khai lại một trận xao động mãnh liệt, gương mặt nhìn bóng lưng chập chờn của Tiêu Vận, nuốt mạnh một ngụm nước bọt, lúc này mới cúi đầu xuống.

“ Khai ca, cô ta đối với người chắc có mưu đồ.” Tiểu Quan nói chuyện: “ Người cũng đừng quên, cô ta không phải người thường mà là người của tu chân giới, người nên ngàn vạn lần cẩn thận một chút.”

“ Ta có gì đáng cho cô ta mưu đồ chứ.” Tiểu Khai rõ ràng còn chưa khôi phục lại sau sự hấp dẫn vừa rồi, tự suy tưởng: “ Chẳng lẽ cô ta muốn dùng sắc dụ ta? Chẳng lẽ cô ta luyện lấy dương bổ âm đại pháp, muốn thu thân nguyên dương xử nam?”

“ Uy, uy người đừng nằm mộng giữa ban ngày nữa được không?” Tiểu Quan ở trong lòng hắn cố gắng kêu to vài tiếng mới làm cho hắn bừng tỉnh lại: “ Cô ta có thể là để ý đến quyền quái thư của người mà tới.”

“ Sách của ta?” Tiểu Khai bỗng nhiên cảnh giác.

“ Cũng không chắc, đừng quá lo lắng.” Tiểu Quan an ủi hắn: “ Quyền sách kia chỉ có dùng máu của người mới có thể mở, người khác có lấy đi cũng vô dụng. Hơn nữa còn có ta mà, ta sẽ luôn luôn nhắc nhở người.”

Đang nói tới đó, chợt nghe cửa phòng quản lý bật mở, thanh âm Tiêu Vận vang lên: “ Tiểu Khai, anh vào đây.”

Đợi khi Tiêu Vận đóng cửa lại, Tiểu Khai bỗng nhiên có chút ít cảm khái.

Ở hai ngày trước, chính mình còn bị Cổ Chánh Kinh giáo huấn như con chó cùng đường, Tiểu Trúc đối với mình vẫn còn khinh thường, nhưng bây giờ chỉ mới qua hai ngày, Cổ Chánh Kinh thì ngồi yên trong ghế co ro, ánh mắt ân cần của Tiểu Trúc thì lại đảo quanh trên người mình, mà nay lại xuất hiện thêm nữ tu chân này, lại thêm hình dáng u tình như rất quan tâm mình.

“Chuyển vận, thật sự là một chuyện tốt vô cùng a.” Tiểu Khai lặng lẽ hò hét trong lòng: “Để cho những vận khí thể này tới thật nhiều đi a!”

“Tiểu Khai, là như thế này.” Tiêu Vận nói: “Tôi vừa mới hỏi qua chủ tịch, công ty quyết định giao bộ tài vụ này cho anh và Tiểu Trúc phụ trách. Đương nhiên Tiểu Trúc là quản lý còn anh làm trợ lý, còn Cổ quản lý vì năng lực công tác và năng lực tác phong có vấn đề, chúng tôi định chuyển hẳn qua ngành khác làm việc. Ân, anh có ý kiến gì không?”

“Tôi..tôi không có ý kiến.” Tiểu Khai có chút mờ mịt gật nhẹ đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào ngực Tiêu Vận, Tiêu Vận kỳ quái nhìn hẩn liếc mắt mỉm cười, bộ ngực tựa hồ còn ưỡn cao hơn một chút: “Tốt lắm, vậy trước tiên anh hãy nói một chút về tình huống đấu thầu ngày hôm qua đi.”

“Ừc...” Trong văn phòng đột nhiên vang lên một tiếng nuốt nước bọt đánh ực nghe thật rõ ràng, Tiểu Trúc quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Khai làm hẩn vội vàng cúi đầu.

“Buổi đấu thầu ngày hôm qua thật là thất bại.” Tiểu Trúc mặt đỏ hồng nói: “Cạnh tranh quá kịch liệt, vô luận theo phương diện nào mà nói, Thiên Dật chúng ta không có chút ưu thế, tôi phỏng chừng buổi đấu thầu này chúng ta sẽ không có cơ hội nào cả.”

Tiêu Vận dùng ánh mắt ranh mãnh nhìn Tiểu Khai, cười nói: “Tôi nghe nói, ngày hôm qua biểu hiện của anh thập phần nổi bật a.”

“ Cô nghe ai nói vậy?” Gương mặt Tiểu Khai chợt nóng bỏng vô cùng.

“ Hi, hi tôi đã ở đó.” Tiêu Vận nở nụ cười tươi như hoa khiến cho nước bọt của Tiểu Khai thiếu chút nữa đi ra: “ Anh thật sự là có khả năng đặc biệt, nói về Ngũ Hành Khảm Tham Thuật gì đó, bộ dáng thật là hùng hồn, thiếu chút nữa cũng làm cho tôi hồ đồ theo.”

“ Ách..” Tiểu Khai gãi gãi đầu, có chút xấu hổ cười cười: “ Tôi cũng không nghĩ là trực tiếp nói như vậy...cho nên mới nghĩ gì nói nấy..dù sao việc đấu thầu cũng không đến phần chúng ta nữa.”

“ Điểm ấy tôi đã biết.” Tiêu Vận có chút an ủi nói: “ Anh cũng không nên tự trách, vốn chúng ta đã không có thực lực cạnh tranh với đại công ty, ngày hôm qua chỉ là đi xem một chút, học hỏi kinh nghiệm.”

“ Vô sự lại ân cần, phi gian tức đạo a(không có chuyện lại tự nhiên ân cần, không là người gian tức là trộm cướp)!” Tiểu Quan trong lòng Tiểu Khai lên tiếng: “ Xem ra cô ta có đại âm mưu.”

Đang nói đến đó chợt nghe có người gõ cửa nói: “ Quản lý, bên ngoài có người tìm.”

Tiểu Trúc gật đầu: “ Được” Rồi trực tiếp đi thẳng ra bên ngoài. Tiêu Vận nghĩ nghĩ rồi cũng lôi kéo Tiểu Khai đi ra cửa, Cổ Chánh Kinh cũng lặng lẽ đi theo phía sau, chỉ thấy một người tuổi trẻ vô cùng anh khí tuấn tú đang mỉm cười nhìn mọi người.

Người này chính là người ngày hôm qua Tiểu Khai đã gặp mặt, chính là người đã đứng ngay cửa nói chuyện cùng Tư Mã Thính Tuyết, đại thiếu gia của công ty bất động sản Trung Hành: Trữ Nguyễn.

“ Trì tiểu thư, ngày hôm qua chúng ta đã từng gặp nhau, cô còn nhớ không?” Trữ Nguyễn rất lễ phép chào hỏi, ánh mắt nhìn không được nhìn Tiêu Vận đang đi bên người Tiểu Khai: “ Vị này là...”

“ Tôi gọi là Tiêu Vận, tổng giám tài vụ của Thiên Dật tập đoàn.” Tiêu Vận thản nhiên cười, vươn tay ra : “ Hân hạnh, hân hạnh.”

Tay nàng trong suốt như tuyết trắng, phảng phất như bạch ngọc, ngón tay tinh tế thon dài, Tiểu Khai nhìn bàn tay Trữ Nguyễn đưa tới, trong lòng nhin không được có điểm ghen ghét.

Trữ Nguyễn dĩ nhiên cũng có chút ngẩn người, nắm chặt bàn tay ngọc nhỏ bé, qua đại khái chừng mười giây mới luyến tiếc buông ra, ngữ khí cũng trở nên khách sáo lại thêm ý vị ôn nhu: “ Tiêu tiểu thư, rất cao hứng được quen biết cô.”

“ Quen biết Trữ thiếu gia là niềm cao hứng của tôi.” Tiêu Vận không chút phản ứng rút tay về, nhích lại gần bên người Tiểu Khai: “ Không biết lần này ông đến có chuyện gì?”

“ Nga, là thế này.” Lúc này Trữ Nguyễn mới có phản ứng: “ Tôi lấy thân phận là quản lý của công ty bất động sản Trung Hành, đại biểu công ty Trung Hành chính thức thông báo cho các vị, chúng tôi cuối cùng đã quyết định đem kế hoạch khai thác giao cho tập đoàn Thiên Dật các vị.”

“ Ông nói gì, giao cho chúng tôi?” Tiểu Trúc có chút ngoài dự liệu: “ Là buổi đấu thầu ngày hôm qua phải không?”

“ Đương nhiên, Trữ Nguyễn mỉm cười nói: “ Nói đơn giản, các vị đã trúng thầu.”

Tiểu Khai nhìn Tiểu Trúc, Tiểu Trúc nhìn Tiểu Khai, hai người há to miệng ngơ ngác.

“ Ông không lầm chứ?” Tiểu Khai dò xét từ trên xuống dưới thân thể Trữ Nguyễn một hồi lâu: “ Ông xác định ông là quản lý của công ty bất động sản Trung Hành?”

“Đương nhiên.” Trữ Nguyễn ngạo nghễ gật đầu: “Tôi cần phải thanh minh một chút, tôi không phải nhờ quan hệ mà bò lên chức này, tôi là có năng lực thực tế đó.” Hắc vừa nói vừa không nhịn được nhìn trộm Tiêu Vận, Tiêu Vận hiển nhiên đã chú ý tới ánh mắt của hắc, nụ cười trên mặt càng ngọt ngào hơn nữa.

“Kháo, hãy nói thật đi, ông không phải vì sự ủy thác của Tư Mã Thính Tuyết mà đi tới đây chọc ghẹo chúng ta đó chứ?” Tiểu Khai vỗ hai tay: “Khẳng định là vậy rồi!”

Trữ Nguyễn lộ ra một vẻ mặt buồn cười: “Nghiêm tiên sinh, ngài thật sự không tự tin chút nào, vì sao lại không tin là mình đã trúng thầu?”

“Bởi vì rất là vớ vẩn.” Tiểu Khai đắc ý dương dương nói: “Một xí nghiệp lớn như vậy, lại dám đem một kế hoạch trọng yếu như vậy cho người hợp tác thậm chí không có cả một bản kế hoạch thư, bẳng vào chuyên nghiệp của tôi dùng cái mũi cũng cảm thấy nơi này có vấn đề.”

Trữ Nguyễn lắc đầu: “Nghiêm tiên sinh, ông hãy xem đây này.” Hắc đưa ra phần văn kiện trong tay, đó là một phần hợp đồng dày cộp, bên trên ghi bốn chữ “Trung Hành địa sản”, bốn chữ màu đen nhánh đập thẳng vào mặt người ta.

“Đây là bản hợp đồng sơ bộ của chúng ta.” Trữ Nguyễn nói: “Hôm nay tôi tới đây chính là muốn bàn chi tiết cụ thể, bởi vì lần hợp tác này liên quan đến rất nhiều nguyên nhân, hơn nữa phải cần đến thời gian hơn năm năm mới có thể hoàn thành toàn bộ, cho nên chủ tịch mới muốn tôi tự mình đi tới.” Hắc đưa hợp đồng cho Tiêu Vận: “Tiêu tiểu thư, cô nhìn thử xem?”

Tiêu Vận lắc đầu, chỉ Tiểu Trúc: “Cô ấy mới là quản lý nơi này.”

Gương mặt Trữ Nguyễn có chút đỏ lên, cũng không đưa văn kiện cho Tiểu Trúc mà lại nhìn ra bên ngoài, đề nghị: “Đã đến trưa rồi, như vậy đi, hôm nay tôi mời khách, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé.”

“ Cũng đúng, đi đâu ăn?”

“ Tiêu tiểu thư, cô quyết định là tốt rồi.” Trữ Nguyễn có vẻ phá lệ khẩn khoản tâm tình, thanh âm đột nhiên ôn nhu hơn, Tiểu Khai lén bĩu môi, vẻ mặt không cho là đúng.

“ Mấy vị công tử nhà giàu này đều là như vậy.” Tiểu Khai phần hận suy tưởng: “ Ngày hôm qua con ngựa chết kia đối với Tiểu Trúc có ý đồ, hôm nay Trữ Nguyễn này lại có chủ ý với Tiêu Vận, thật là ăn no sinh tật quá.”

Nơi bốn người ăn cơm là một nhà hàng gần bên công ty, hoàn cảnh cũng không tệ lắm. Trữ Nguyễn yêu cầu phục vụ viên bao cả một phòng, chọn hơn ba mươi món đồ ăn bày đầy cả một bàn, Tiểu Khai nhìn trong mắt, hận trong lòng, phỏng chừng nơi này đồ ăn nhún chân một cái cũng đủ ăn tươi nửa năm lương bổng của mình, nhịn không được cảm khái, ăn chơi trác táng, playboy quả nhiên là thứ ăn chơi trác táng, playboy a.

Ánh mắt Tiêu Vận long lanh, cười nói: “ Trữ tiên sinh nghĩ chúng ta là trư nha.”

“ Không có, không có.” Trữ Nguyễn cấp tốc giải thích: “ Tiêu tiểu thư, hôm nay vạn phần vinh hạnh, hôm nay có thể mời hai vị đại mỹ nữ ăn cơm là đương nhiên không thể chậm trễ, ân, Tiêu tiểu thư không cần xa lạ như vậy, cứ trực tiếp gọi tên tôi là được, nếu không chê tôi mạo muội, tôi sẽ gọi cô là Tiểu Vận nhé.”

Tiểu Vận cười khúc khích: “ Còn nhỏ như thế, còn tôi đã già rồi, cũng đủ làm chị của cậu rồi đó.”

“ Sao lại như thế được.” Trữ Nguyễn ân cần nói: “ Tháng trước tôi vừa tròn hai mươi ba tuổi, tôi xem Tiểu Vận chỉ mới mười tám tuổi a.”

Tiểu Khai lặng lẽ rút cổ lại, nghĩ thấy trên mình nổi da gà, Tiêu Vận mặc dù xinh đẹp nhưng nhìn như thế nào cũng không giống một cô gái mười

tám tuổi. Trữ Vận trước mặt mọi người mà dám nói nên lời này, quả nhiên không phải người bình thường a.”

Tiêu Vận bật cười khúc khích ra tiếng: “ Trữ Nguyễn, khen người cũng không nên khoa trương như thế.”

Tiếng cười này làm cho Trữ Nguyễn có chút đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “ Tôi chỉ là đối với Tiểu Vận vô cùng ngưỡng mộ mà thôi.”

Tiểu Khai nhìn lên Tiểu Trúc, nha đầu này đang cúi đầu che miệng cười trộm, theo vai nàng đang run rẩy, thì nàng có vẻ đang cười rất kịch liệt.

“ Khái..khái..cái..kia..” Tiểu Khai tăng hăng lên tiếng: “ Rốt cuộc chúng ta lại đây là để nói chuyện gì vậy?”

“ Nga, đến nói chuyện hợp đồng đó.” Trữ Nguyễn lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại, vội lấy hợp đồng ra: “ Tôi giới thiệu đơn giản một chút.”

Tiêu Vận phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Tiểu Khai, cúi đầu dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn cắn một cái vào con tôm, vừa nhìn thấy đã làm trống ngực Tiểu Khai nhảy tung lên.

“ Đối với sự hợp tác lần này, chúng tôi nghĩ như vậy...” Trữ Nguyễn mở hợp đồng, đang định nói cho tỉ mỉ thì chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân ồn ào, còn có người đang kêu to.

“ Bắt lấy hã, đánh chết hã!”

“ Kháo, ngay cả bóp tiền của Kính ca của bang đầu búa chúng ta mà người cũng dám ăn cắp, quả thật không muốn sống phải không!”

“ Kính ca, ta xem bọn họ chạy qua bên này.”

Bốn người còn đang ngồi đối diện nói chuyện, chợt nghe “đương” một tiếng, cánh cửa đã bị người đẩy bật ra, mấy tên xông vào, người đi trước chính là người Tiểu Khai biết đã lâu, chính là người hôm trước đã đụng xe vào hắn, vị kính râu hôm trước.

“Kính ca, tên trộm khăng định chạy vào đây.”

Một tiểu lưu manh lớn tiếng nói: “Ta thấy rõ ràng.”

“Không có a.” Tiểu Khai vội nói với vẻ vô tội: “Chúng ta ở nơi này chẳng thấy có ai vào hết.”

Chỉ tiếc không ai để ý tới hắn, Kính ca kia vốn là tìm tên ăn cắp, nhưng vừa mở cửa thì nhìn thấy Tiểu Trúc và Tiêu Vận, lập tức khựng lại rồi quay đầu lại mắng: “Các người im lặng một chút đừng kêu nháo um sùm vậy, một chút phong độ cũng không có.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Bị Bách Quyết Đấu

Mấy tên lưu manh đột nhiên sững sốt rồi ngậm miệng lại.

Cái lưng của Kính ca đột nhiên thẳng tắp, ưỡn ngực tiêu sái đến trước mặt bốn người, hắc hắc cười nói: “ Hai vị mỹ nữ, làm sao xưng hô?”

Tiểu Trúc nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, căn bản không có hứng thú mở miệng. Tiêu Vận nhú nhú chân mày, mở miệng: “ Xin lỗi, chúng tôi không biết ông.”

“ Hắc hắc, bây giờ thì đã biết rồi.” Kính ca vỗ vỗ ngực: “ Ta tự giới thiệu, ta là một trong tứ đại mãnh tướng của bang chủ của đệ nhất bang phái Phủ Đầu bang, được người ta tôn xưng là Kính ca, nằm trong tay mười phòng nhảy và câu lạc bộ về đêm, nếu mỹ nữ có hứng thú, ca ca mang hai nàng đi chơi a.”

“ Thật xin lỗi, không có hứng thú.” Tiêu Vận lạnh lùng nói: “ Ở nơi này không có người người muốn tìm, người hãy đi ra ngoài đi.”

“ Thật sự không có hứng thú sao?” Kính ca đầy vẻ thành ý: “ Bản nhân (ta) còn trẻ nhiều tiền, nhất biểu nhân tài, yêu thương nữ nhân, đa tình chuyên nhất, hơn nữa khả năng đàn ông rất mạnh, là hình tượng nam nhân lý tưởng trong mắt các cô gái hiện đại nga.”

“ Đi ra ngoài.” Tiêu Vận cau mày, nặng giọng nói.

Nàng không một chút sợ đám lưu manh này, vô luận như thế nào nàng cũng là đại sư tỷ của Thiên Tuyệt Môn, đối phó với yêu ma quỷ quái khẳng định không đủ sức, nhưng đối phó với hạng lưu manh này thì dễ như trở bàn tay, còn Tiểu Trúc thì vẫn ngồi yên lặng, như những chuyện này không liên quan gì đến nàng.

Tiểu Khai trộm nhìn Trữ Nguyên, thấy hắn im lặng ngồi yên không cử động, một bộ dáng thờ ơ không phản ứng, trong lòng mừng rỡ nghĩ: “ Hắc hắc, người khoe khoang cho lắm, bây giờ gặp nguy hiểm thì lại không làm được gì, nhìn sáng láng lại không có tác dụng gì, hãy xem đại gia Tiểu Khai của người nè.”

Hắn nghĩ tới đó, đột nhiên trong lòng khởi lên một cỗ hiệp nghĩa khí ra tay bất bình đã dâng trào, bèn bật người ra oai: “ Trong khắp càn khôn, ban ngày ban mặt mà các người dám chọc ghẹo con gái nhà lành, trong mắt các người còn có vương pháp hay không?”

“ Ai yêu, cư nhiên có người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân a!” Kính ca vừa mới bị Tiêu Vận chọc giận, nay lại bị tiểu tử này chọc tới, trong lòng giận dữ, nhưng lại nở nụ cười: “ Được, hãy để cho Kính ca dạy cho người biết đạo lý của người có nắm tay mạnh mẽ là như thế nào!”

“ Nắm tay có mạnh cũng không qua được đạo lý!” Tiểu Khai lời đầy chính nghĩa, khẳng khái mà nói: “ Chỉ có trong lòng ngực có chính nghĩa thì đi đâu cũng thẳng, không có gì phải sợ hãi, chỉ có khí thế anh hùng thì không sợ bất cứ gian tà nào.”

Hắn vừa nói vừa trộm nhìn Tiểu Trúc và Tiêu Vận, chỉ thấy ánh mắt Tiểu Trúc lóe sáng, còn ánh mắt Tiêu Vận thì càng thêm long lanh, chỉ cảm thấy trong lòng như được ăn mật ong, lại nhìn thấy gương mặt Trữ Nguyên thật cổ quái, đang há to miệng như ngạc nhiên, rõ ràng là đang bị kinh ngạc vì khí thế anh hùng của mình, hắn cảm thấy đắc ý, miệng lại càng phát ra hăng say: “ Cho nên, cho tới bây giờ ta chưa từng đánh nhau, nhưng mà...”

“Phanh!” Một nắm tay bay thẳng vào mắt Tiểu Khai, nắm tay càng lúc càng lớn rồi đập thẳng vào con mắt hấn, nhất thời hấn nhìn thấy toàn là ngôi sao nhỏ, lão đảo té xuống, bên tai còn vang lên thanh âm của Kính ca: “Nguyên lai là một thẳng ngốc, kháo, làm ta cứ tưởng là gặp cao nhân.”

“Ta...ta không phải thẳng ngốc.” Tiểu Khai rất muốn phản bác, nhưng đầu lại vô cùng choáng váng, lỗ tai lùnh bùng, một chữ cũng không nói nên lời, chỉ nghe một trận bước chân hỗn loạn rồi một trận những nắm tay dấm vào da thịt, trong lòng nhịn không được từng cơn gập gáp, nghĩ thầm: “Không biết Tiểu Trúc và Tiêu Vận thế nào rồi, nhưng hai cô gái như các nàng cũng thật là kiên cường, bị đánh đến như vậy mà không nghe kêu đau một lời nào.”

Vừa nghĩ đến đó chợt nghe thanh âm bình tĩnh của Trữ Nguyên: “Hừ, dám ở trước mặt ta khi dễ phụ nữ, đây là kết cục của các người.”

Tiếp theo lại chợt nghe tiếng thở dốc của Kính ca: “Người...người là ai?”

“Ta gọi là Trữ Nguyên.” Trữ Nguyên thoải mái phui tay: “Ta không phải người trong hắc đạo, bất quá nếu các người muốn tìm ta phiền toái, thì hãy đi hỏi bang chủ của các người trước.”

“Trữ...Trữ Nguyên.” Thanh âm của Kính ca bắt đầu run rẩy: “Trách không được chỉ một mình người lại có khả năng đánh bảy người chúng ta, nguyên lai người chính là đại thiếu gia của Trung Hành địa sản, danh xưng thiên tài toàn năng tiểu thần đồng, là người được xem là nhân tài kiệt xuất nhất, Trữ Nguyên đại thiếu gia?”

“A, a quá khen, quá khen.” Mặc dù tiếng cười của Trữ Nguyên có vẻ rụt rè nhưng Tiểu Khai vẫn nghe ra sự đắc ý trong đó.

“Khai ca, người bị người ta chơi.” Tiểu Quan xông ra nói: “Ta dám khẳng định đám lưu manh này là do Trữ Nguyên tìm tới, mục đích là muốn

biểu diễn một phen trước mặt mỹ nữ.”

“ Vậy hẳn vì cái gì mà chơi ta, ta không có đặc tội hẳn.” Tiểu Khai nổi giận.

“ Bởi vì hẳn là bạn tốt của Tư Mã Thỉnh Tuyết, người đã đặc tội Tư Mã Thỉnh Tuyết mà.” Tiểu Quan nói: “ Hơn nữa chẳng lẽ người xem không ra hẳn có hứng thú với cô gái tu chân này? Mà cô ta lại có hứng thú với người?”

Tiểu Khai thở dài đứng lên: “ Hồng nhan họa thủy a.”

Trữ Nguyên còn đang nói: “ Đã biết ta là ai, còn không mau giải thích cho bằng hữu của ta!” Hẳn vẫn nói chuyện cùng Kính ca, cũng không đến xem Tiểu Khai té trên mặt đất ra sao. Cũng may Tiểu Trúc và Tiểu Vận có lương tâm, hai người chạy tới mỗi bên nắm lấy hai cánh tay hẳn kéo hẳn đứng lên.

Kỳ thật Tiểu Khai cũng không có việc gì, chỉ là con mắt bị đánh sưng bầm đen, đầu có choáng váng mà thôi. Bị hai đại mỹ nữ dìu đỡ, chợt thấy hai tay chạm trúng hai thứ gì đó mềm mại, bên trái khéo léo mà cao vút, bên phải đầy đặn mà mềm mại, quả nhiên là hoàn toàn bất đồng nhưng cảm giác lại rất tuyệt vời, còn chưa kịp nghĩ gì thì đã dùng tay sờ thử một cái.

“ A..” Hai tiếng kêu to duyên dáng truyền đến, Tiểu Khai nhất thời cả kinh liền có phản ứng ngay lập tức, một cỗ nhiệt huyết xộc thẳng lên đầu, nhất thời có chút ít mê man, Trữ Nguyên quay đầu ân cần hỏi: “ Sao vậy, Tiểu Vận?”

“ Không...không có gì.” Tiểu Vận mặt đỏ như lửa, răng cắn mạnh, thật muốn đem Ngũ Hành Chi Hỏa thiêu rụi móng vuốt của Tiểu Khai, trong lòng không ngừng nói: “ Quả nhiên là một sắc lang ! Quả nhiên là một sắc lang ! Ở lúc này mà còn muốn chiếm tiện nghi, nam nhân này căn bản là không xứng với ta.”

Trữ Nguyễn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thần thái xinh đẹp đở ửng trên gương mặt Tiêu Vận, không khỏi ngây người, vừa mới dờ mắt cũng phát hiện gương mặt đỏ bừng của Tiểu Trúc, nhất thời có chút suy tưởng: “Đoạn phim anh hùng cứu mỹ nhân này quả nhiên là hữu dụng a, chỉ mới có vài phút đã thu phục được trái tim của hai đại mỹ nhân, ai, bất quá đành xin lỗi Tiểu Trúc muội muội, ta đối với Tiêu Vận muội muội là toàn tâm toàn ý, chỉ đành phụ tình em thôi.”

Hắn nghĩ như vậy nên trong mắt nhất thời tràn đầy nhu tình, giọng nói với Kính ca cũng trở nên ôn nhu: “Các người đi ra ngoài đi, nơi này không còn chuyện của các người nữa.”

Kính ca mang theo một đám tiểu đệ cười nói xin lỗi với hai nàng, sau đó rời khỏi.

Lúc này Tiểu Khai mới hoàn hồn, đang định mượn lực của hai nàng để đứng dậy thì hai nàng đã đồng thời buông tay, Tiểu Khai rơi đánh bịch xuống đất, mông hắn bịch xuống sàn, đau đến nước mắt cũng đã ứa ra.

“Thật sự là một người làm chuyện tốt a!” Nhìn thấy Tiểu Khai bị ngược đãi, Trữ Nguyễn sáng khoái cười, nghĩ: “Xem ra vừa rồi hai vị đại mỹ nữ còn đối xử tốt với hắn, bây giờ đã ghét hắn, bất quá ta cũng vì muốn tốt cho các nàng thôi, các nàng là cực phẩm mỹ nữ, lẽ nào để cho con cóc này ăn tươi chứ?”

“Bỏ đi, hợp đồng bữa nào bàn lại, ta sẽ đưa hắn về trước.” Tiểu Trúc nhìn thấy hình dáng của Tiểu Khai chột cảm thấy có chút yêu thương, đi tới kéo hắn đứng lên, bỗng nhiên nghĩ tới vừa rồi hắn cũng sờ Tiêu Vận, nhẹn không được có chút ít ghen, bèn nhéo mạnh một cái vào cánh tay hắn, Tiểu Khai bị nhéo đến nổi ráng hít sâu một hơi, không dám kêu lên một tiếng.

“Hay lắm, hay lắm.” Trữ Nguyễn cầu còn không được: “Các người đi trước đi, ta cùng Tiêu Vận muốn nói chuyện một lát.”

“ Không được, Trữ Nguyễn.” Tiêu Vận đứng lên: “ Ta cùng Tiểu Trúc đưa hân về.”

“ Được a, được a.” Tiểu Khai vội vàng nói bỗng nhiên nhìn thấy thần sắc của Tiểu Trúc không đúng, vội vàng nói: “ Không cần đâu, Tiểu Trúc đưa ta về là được rồi. Ân, các người cứ từ từ nói, chúng ta không quấy rầy nữa.”

“ Ách...nói chuyện thêm một lát nữa đi.” Trữ Nguyễn ấp úng nói: “ Kỳ thật, tôi còn muốn thương lượng với cô một chút về vấn đề hợp tác toàn diện của địa sản Trung Hành và tập đoàn Thiên Dật.”

Tiêu Vận thở dài: “ Được rồi.”

Tiêu Vận cũng không ngốc, nàng so với đại đa số người còn thông minh hơn nhiều, trò diễn của Trữ Nguyễn nàng đã sớm nhìn ra cho nên đối với sự anh hùng khí khái hân biểu hiện nàng cũng không có cảm giác gì, ngược lại biểu hiện của Tiểu Khai làm cho nàng nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra, nam nhân này một chút lực lượng cũng không có mà cũng dám động thân đi ra, chẳng lẽ hân không biết nếu gặp đúng xã hội đen, hân sẽ bị giáo huấn cho thật thảm hay sao chứ?

Tiểu Trúc dìu Tiểu Khai đi xuống lầu, đón một chiếc taxi, đi thẳng đến nhà Tiểu Khai.

“ Ta thật mệnh khổ.” Tiểu Khai dựa vào lưng nệm xe, miệng lao thao: “ Vốn còn muốn ăn nhiều chút, rốt cuộc bị người đánh cho đã.”

Gương mặt Tiểu Trúc có chút hồng: “ Anh cũng đâu có thiệt thòi gì, người ta là Tiêu đại mỹ nữ mà cũng đã bị anh chiếm tiện nghi rồi.”

Tiểu Khai khựng lại vài giây, mới nhỏ giọng lầm bầm nói: “ Không phải nàng cũng giống như thế...”

“ Người ta sao có thể so sánh với hân..” Thanh âm của nàng cũng đã thấp xuống.

“ Đừng nói lung tung, Tiểu Trúc.” Tiểu Khai trừng mắt nhìn nàng, đôi mắt mở lớn, nhìn thật là tức cười: “ Kỳ thật tôi thấy cô đẹp hơn cô ta.”

“ Anh chỉ gạt người.” Tiểu Trúc liếc mắt nhìn hân: “ Vừa rồi không phải anh bị mê hồn lạc phách vì cô ta hay sao.”

“ Tôi nói thật lòng đó.” Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy ngọt ngào: “ Cô xem.” Hân giơ cánh tay có vết nhéo vừa rồi của Tiểu Trúc: “ Tôi quyết định cả tuần nay sẽ không rửa cánh tay này đâu.” Sau đó lại giơ lên cánh tay kia: “ Còn bên này vừa trở về thì sẽ rửa ngay, hắc hắc.”

Gương mặt Tiểu Trúc càng đỏ hơn, cúi thấp đầu không nói một lời.

Qua hồi lâu, Tiểu Khai chủ động nói chuyện: “ Tiểu Trúc.”

“ Ân?”

“ Làm bạn gái tôi đi.” Trái tim Tiểu Khai nhảy phanh phanh, ánh mắt không hề nháy nhìn gương mặt cô gái bên cạnh, vẻ mặt giống như một tội phạm đang chờ lời tuyên phán.

Vẻ mặt Tiểu Trúc lại càng ngọt ngào, lại càng ngượng ngùng, đôi môi xinh đẹp mở ra mấp máy, rốt cuộc nhả ra một chữ: “ Tôi...”

“ Chỉ...” Đúng ngay thời khắc mấu chốt thì chiếc xe dừng lại: “ Tiên sinh, đã tới, hai mươi đồng tiền, cảm ơn.”

“ Tiểu Khai, tôi đi anh đi.” Tiểu Trúc thở ra một hơi dài, vội vàng chui ra khỏi xe.

Tiểu Khai vô cùng u oán trừng mắt với lái xe, lúc này mới tức giận bước ra.

Ngày hôm sau Tiểu Khai vừa đến văn phòng, chợt đem đến một trận cười to. Qua một đêm, con mắt của hắn chẳng những không giảm sưng, ngược lại còn ần ần như có dấu hiệu màu đen, thoát nhìn giống như một con gấu trúc.

“ Trữ Nguyên vương bát đản người, dám chơi ta, ta nhất định sẽ báo thù đó.” Tiểu Khai lặng lẽ nguyên rửa rồi mở máy tính.

“ Khai ca, muốn báo thù thì tìm ta nha.” Tiểu Quan lại chạy ra: “ Không đối gạt người, ta phát hiện bây giờ ta đã có chút lực lượng đó.”

“ Nga, là lực lượng gì?” Tiểu Khai vui vẻ hỏi: “ Nào, chúng ta nghiên cứu cẩn thận một chút, làm sao sửa trị hắn?”

“ Hay là làm đui mắt hắn?” Tiểu Quan nói: “ Nếu không thì làm cho hắn bị bệnh trĩ cũng được.”

“ Có ý kiến khác không?” Tiểu Khai thập phần bất mãn.

Tiểu Quan suy nghĩ nửa ngày, nói: “ Hay là làm cho hắn bị bệnh giang mai, thoát dương sớm, bất lực, nội tiết không đều, bị trọc đầu, bị ung thư hay bất cứ chứng bệnh gì ta cũng có thể làm được, người cứ tự mình chọn đi.”

Tiểu Khai trợn trắng mắt, cũng may là còn chưa ngất đi: “ Tiểu Quan nha, người thật không hiểu sự, ta làm ca ca phải dạy cho người đạo lý làm người, làm người không thể độc ác như vậy. Ta và hắn không có thâm thù đại hận, đơn giản chỉ là vì tranh giành một chút ý khí, chỉ muốn đánh cho hắn bỏ tật hoặc là cho hắn hao tổn chút tiền tài, vậy là đủ rồi.”

“ Cái này thì không được.” Tiểu Quan suy nghĩ hồi lâu, lực lượng của thân thể ta phi thường bạc nhược yếu kém, không có biện pháp uy hiếp được hắn, bây giờ ta chỉ biết nguyên rửa thuật và Ngũ Hành Khảm Tham thuật, còn những chuyện khác thì không được.”

“Được rồi, không nhờ người được thì thôi, ta tự mình làm.” Tiểu Khai còn đang thất vọng, chợt nghe một thanh âm vang lên: “Tiểu Khai, sao lại phát ngốc ra đó?”

Người nói chuyện không phải ai khác, chính là Trữ Nguyễn.

“Sáng sớm người đến công ty chúng ta làm gì?” Tiểu Khai nhìn thấy hắc thì chợt giật mình hoảng sợ.

“Chúng ta nói chuyện một chút, được không?” Trữ Nguyễn dùng một loại ánh mắt truy bức Tiểu Khai: “Về chuyện của Tiêu Vận.”

“Chuyện của cô ta thì cứ nói với cô ta, tìm ta làm chi?” Tiểu Khai cảm thấy kỳ lạ: “Ta cũng chỉ là mới gặp Tiêu tổng giám lần đầu ngày hôm qua.”

“Hừ, người đừng có giả vờ.” Trữ Nguyễn quét mắt nhìn những nhân viên gần đó đang cố đóng lỗ tai lên nghe: “Chúng ta đi ra ngoài nói.”

“Ách...được thôi.” Tiểu Khai cẩn thận dò xét hắc từ trên xuống dưới một lần, xác định hắc không có giấu hung khí gì, lúc này mới gật đầu nói: “Đi đâu?”

“Chỗ cũ.” Trữ Nguyễn nói: “Làm nam nhân cần phải sáng khoái một chút, đi thôi.”

Tiểu Khai đang muốn xác nhận lại một chút động cơ của Trữ Nguyễn, chỉ thấy Tiểu Trúc đang điềm đăm tiêu sái tiến đến, nhất thời toát ra một cổ dũng khí vô hạn, ương ngạnh nói: “Đi thì đi, ai sợ ai.”

Trữ Nguyễn cười hắc hắc, bỏ đi ra trước.

“Tiểu Khai, anh đi đâu?” Tiểu Trúc kéo tay áo hắc: “Đừng làm bậy đó.”

“ Không có gì, tôi chỉ cùng ăn sáng với Trữ thiếu gia thôi.” Tiểu Khai đánh bạo vỗ vỗ tay Tiểu Trúc, nhìn thấy gương mặt nàng có chút đỏ lên bèn đi nhanh ra ngoài, chỉ cảm thấy bầu trời rất xanh, không khí thật tốt, tâm trạng trở nên rất thoải mái, chợt nhin không được đem bàn tay vừa chạm tay Tiểu Trúc lên mũi, chợt nghe một mùi hương thoang thoảng.

Hai người đi vào căn phòng ngày hôm qua đã bao, gọi bữa sáng, Trữ Nguyên nói: “ Tiểu Khai, ta với người công bằng cạnh tranh!”

Tiểu Khai ngạc nhiên: “ Cạnh tranh cái gì?”

“ Người đừng giả bộ hồ đồ nữa, nơi này không có người ngoài.” Trữ Vận nói tiếp: “ Đương nhiên là Tiêu Vận tiểu thư.”

“ Người thật là kỳ lạ.” Tiểu Khai nói: “ Người muốn đeo đuổi cô ta thì cứ trực tiếp theo đuổi, liên quan gì tới ta. Ta thật không biết mấy kẻ có tiền như các người đang nghĩ gì.”

“ Tiểu Khai, người có phải là nam nhân hay không?” Trữ Nguyên nhất thời nổi giận: “ Ngày hôm qua chính miệng Tiêu Vận đã thừa nhận người là bạn trai của cô ta, người còn không thừa nhận là người không xứng với cô ấy!”

“ Yêu, yêu, yêu! Ta không xứng với cô ta cũng không cần người tới quản!” Tiểu Khai nổi giận: “ Được rồi, cho dù ta là bạn trai của cô ta thì thế nào? Muốn đánh phải không? Đừng ép ta làm cho người nội tiết không đều đó!”

“ Hãy bớt nói nhảm đi!” Trữ Nguyên lập tức trấn tĩnh: “ Người thừa nhận là tốt rồi. Trữ Nguyên ta cũng không phải là thứ vô lại, ta thừa nhận ngày hôm qua ta đã làm không đúng, nhưng Trữ Nguyên ta không phải là kẻ chỉ biết âm mưu quỷ kế, ta là người như thế nào người chắc cũng có nghe qua. Bây giờ ta phải chứng minh cho Tiêu Vận thấy ta mạnh hơn người gấp trăm lần, cô ta nếu chọn lựa người, tuyệt đối là một sai lầm.”

Tiểu Khai rất muốn nói một câu, cô ta chọn ta khi nào chứ, nhưng nhìn thấy bộ dáng đã chắc chắn của Trữ Nguyễn thì hết lần này tới lần khác tức giận, lại nghĩ đến chuyện mình bị hấn chơi ngày hôm qua, vậy đã sai thì cho sai luôn, gật đầu nói: “Được, tùy ý người muốn chứng minh thế nào thì cứ làm vậy, ta không sao cả. Chuyện cảm tình vốn không thể miễn cưỡng, nếu cô ta muốn chọn người thì ta cũng không còn lời gì để nói.”

“Được.” Trữ Nguyễn hét lớn một tiếng: “Như vậy mới sáng khoái, khi nào thì chúng ta quyết đấu?”

“Quyết đấu?” Tiểu Khai hoảng sợ kêu lên: “Ta không quyết đấu với người.”

“Nghiêm Tiểu Khai, hãy xuất dũng khí của người ra đi.” Trữ Nguyễn lớn tiếng kêu lên: “Hãy làm một nam nhân thật sự, vì nữ nhân mình yêu thương mà chiến đấu.”

“Trữ Nguyễn, người là thứ vô sỉ.” Tiểu Khai đã nóng nảy: “Người biết rõ ta không biết đánh nhau, người không phải dùng sở trường tấn công sở đoản của ta sao? Người đúng là không có phẩm đức chút nào.”

Trữ Nguyễn sừng sốt một chút: “Người không được nói vậy, Trữ Nguyễn ta sẽ không bao giờ làm chuyện như thế, như vậy đi, người cứ quyết định làm sao tỷ thí, ta sẽ phụng bồi người.”

Ánh mắt Tiểu Khai lập tức sáng lên: “Tỷ thí cái gì cũng được cả?”

Trữ Nguyễn gật đầu: “Đương nhiên.”

“Được lắm.” Tiểu Khai vỗ tay: “Người muốn chết, tuy ta đánh không lại người nhưng ở phương diện khác ta mạnh hơn người nhiều lắm, người cứ chờ chết đi.”

“ Hừ.” Trữ Nguyễn khinh miệt liếc mắt nhìn hắn: “ Nghiêm Tiểu Khai, chắc là người chưa biết ta là ai, phiền toái người trở về tra lại tư liệu, rồi hãy quyết định theo ta tỷ thí cái gì.”

Tiểu Khai nhìn thấy bộ dáng chắc chắn của hắn, trong lòng thật sự có điểm không yên, cũng không nói thêm lời nào, gật đầu nói: “ Tốt lắm, chờ ta nghĩ ra xong sẽ đến tìm người.”

“ Không thể lâu.” Trữ Nguyễn nói: “ Ta chỉ cần nghĩ đến Tiểu Vận một cô gái hoàn mỹ như thế lại phải ở cùng một nam nhân đáng khinh như người thì ta lại cảm thấy giống như ruồi bọ đang bu quanh giọt mật, ngày mai chúng ta sẽ tỷ thí.”

“ Được, khi nào bắt đầu?” Người bùn đất cũng có phần hỏa khí, huyết tính của Tiểu Khai cũng đã bắt đầu bốc lên: “ Ngày mai người chờ thua đi.”

“ Được, sáng mai chín giờ, ta ở phi luân cảng khẩu chờ người, chúng ta không thấy không về.” Trữ Nguyễn hắc hắc cười lạnh nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, người hãy nghe cho kỹ, ta tùy tiện người tuyển chọn ba cách tỷ thí, chỉ cần ta thua một, thì vĩnh viễn ta cũng sẽ không dây dưa với tiểu Vận, nhưng nếu cả ba trận ta đều thắng, thì ta hy vọng người cũng làm một người đàn ông giữ lời, rời khỏi tiểu Vận, không được làm ô uế cô gái hoàn mỹ như Tiểu Vận nữa.”

Mặt trời đã lên cao, ánh sáng trong suốt đã chiếu xuống khắp nơi, chiếu lên hai bàn tay của hai người đàn ông đang nắm chặt vào nhau, làm nổi bật lên phong thái truyền kỳ chẳng khác gì những pho tượng trong truyền thuyết.

Lại nói, có cái gì đáng sợ chứ, Tiểu Khai không hề quan tâm đến, dù sao cô ta cũng không phải bạn gái của ta, dù ta có rời đi thì có sao, hơn nữa lẽ nào Trữ Nguyễn lại là thần tiên hay sao? Ta thật không tin ta không thể mạnh mẽ hơn hắn, kháo !

Lúc Tiểu Khai trở lại văn phòng, cả phòng đang tụ tập nghị luận chuyện của hắn, trước tiên Tiểu Trúc gọi hắn vào phòng quản lý: “ Tiểu Khai, Trữ Nguyễn có khi dễ anh không?”

Tiểu Khai có chút buồn bực: “ Ta lại yếu ớt như vậy sao chứ? Hắn đừng mong khi dễ ta nha.”

“ Tôi không phải có ý tứ này.” Thanh âm Tiểu Trúc bỗng nhiên thấp xuống : “ Anh không phải không biết, người ta quan tâm anh...”

Tiểu Khai vui vẻ chấn động, nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiểu Trúc: “ Cô yên tâm, tôi không có việc gì.”

“ Ân, tôi tin tưởng anh.” Tiểu Trúc nói: “ Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“ Kỳ thật...kỳ thật là...” Nội tâm Tiểu Khai có vô số ý niệm trong đầu, cuối cùng quyết định hay là không đem sự tình này nói cho Tiểu Trúc: “ Kỳ thật Trữ Nguyễn cũng không có xấu như cô tưởng đâu, hắn tới tìm tôi là nói chuyện hợp đồng thôi.”

“ Nga, tốt như vậy?” Tiểu Trúc thở ra: “ Tôi cứ nghĩ hắn đến tìm anh để tranh chấp ghen tuông.”

“ A a, hắc hắc.” Tiểu Khai cười có vẻ xấu hổ: “ Không có đâu, kỳ thật Trữ gia bọn hắn đối với chuyện Ngũ Hành Khảm Tham của tôi có điều hứng thú, ân, bọn họ nguyện ý theo chúng ta hợp tác kỳ thật cũng là vì chuyện này, cho nên hắn tìm tôi tham khảo chút thuật phong thủy này thôi mà.”

“ Hì hì, không nghĩ tới nga.” Tiểu Trúc cười nói: “ Nguyên lai ông chủ của Trung Hành địa sản lại có nghiên cứu phong thủy. Khó trách bọn họ làm việc cho tới bây giờ không hề lỗ vốn.”

“ Đúng vậy, bọn họ chiêu theo phong thủy tổ truyền mà mở ra ngành bất động sản, nhưng Ngũ Hành Khảm Tham cổ pháp của tôi họ chưa từng nghe qua bao giờ, cho nên họ nghĩ tôi là cao thủ, hắc hắc, nhưng thật ra bọn họ không nghĩ tới tôi chỉ là kẻ lừa gạt thôi.” Tiểu Khai cuối cùng nói ra lời này, rõ ràng không hề lộ ra chút sơ hở, đem tất cả vấn đề giải thích thật rõ ràng.

Đương nhiên sau này hắn mới biết được, những lời hoang đường này kỳ thật lại bao hàm rất nhiều chân tướng.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Thật Giả Chuyện Xưa

Giải thích với Tiểu Trúc xong, Tiểu Khai trở về chỗ ngồi, định dùng internet tra tìm thử xem rốt cuộc Trữ Nguyên là người như thế nào, vì cái gì mà lại có thể tự tin cuồng vọng đến như vậy. Nhưng vừa mở máy tính thì điện thoại lại reo lên.

“Tiểu Khai đệ đệ, là ta nga.” Thanh âm đầu kia của điện thoại phảng phất như một cô gái đang làm nũng với người yêu: “Hì hì, sai sai, đoán xem ta là ai.”

Tiểu Khai cảm thấy trái tim mình rạo rực mãnh liệt, bất thốt: “Tiêu tổng giám.”

“Gọi ta là Vận tỷ là được rồi.” Tiếng nói của Tiêu Vận thật là gợi cảm, thực tế là như đang làm nũng, cái loại này như là thanh âm vọng lại trong mũi, làm cho phòng tuyến trong tâm lý Tiểu Khai nhất thời như tảng băng tan rã: “Tiểu Khai đệ đệ, ta tìm đệ có việc nga.”

“Vừa đúng lúc, ta cũng tìm cô có việc.” Tiểu Khai nói: “Làm sao cô biết số điện thoại của ta vậy?”

“Còn nói nữa.” Tiêu Vận oán trách nói: “Không ngờ trong công ty lại phân ta tính tiền lương cho nhiều nhân viên như vậy, hại người ta cả buổi sáng tra tìm suốt từ bảy giờ sáng tra tới bây giờ mới có được số của đệ, đệ nói, đệ làm sao bồi thường cho ta đây?”

“ Ta...ta..” Tiểu Khai rất muốn nói là cũng không phải ta kêu người tra tìm, nhưng trong lòng nghĩ lại thì thấy dương dương, vì thế lời tuyệt tình như vậy hẳn cũng không thể nói ra lời, chỉ là thở dài: “ Được rồi, cô ở đâu, tôi tới tìm cô.”

“ Hì hì, Tiểu Khai đệ đệ là tốt nhất đó, đệ ra khỏi cửa thì quẹo trái sẽ gặp ta thôi.” Tiêu Vận cười khanh khách gác điện thoại.

Tiểu Khai đẩy cửa đi ra ngoài, quẹo bên trái đi hơn mười bước thì nhìn thấy Tiêu Vận.

Hôm nay Tiêu Vận ăn mặc thật là tỉ mỉ, thoát nhìn diễm quang bắn ra bốn phía, ánh mặt trời chiếu xuống, làm cho toàn thân nàng toát ra một tầng sáng vàng, thoát nhìn giống như một ma nữ tràn đầy mị hoặc, lại giống như một tiên tử xuất trần, nhưng tiên tử lại tuyệt đối không có vẻ gợi cảm như vậy, còn ma nữ thì lại không có phiêu dật như thế. Trong tâm lý Tiểu Khai đã có lòng chuẩn bị nhưng phảng phất vẫn như bị sét đánh, đứng đó ngây ngốc hơn mười giây mới thanh tỉnh lại.

“ Lên xe đi.” Tiêu Vận vỗ cửa xe phía sau, Tiểu Khai mới chú ý nàng tự mình lái xe tới, điều này hiển nhiên chính là xe của nàng, trong xe lại có một mùi thơm dịu dịu, Tiểu Khai ngồi vào, Tiêu Vận liền nổ máy xe.

“ Chúng ta đi đâu?” Tiểu Khai hỏi.

“ Theo giúp ta mua quần áo.” Ánh mắt long lanh của Tiêu Vận nhìn một lượt trên mặt Tiểu Khai, bổ sung nói: “ Nội y.”(quần áo trong)

Trong đầu Tiểu Khai vang lên một âm thanh “ ông” một tiếng lớn, ánh mắt không tự chủ được nhìn xuống ngực mình, hít thở đã bắt đầu dồn dập.

Tiêu Vận làm như vô tình, hít sâu một hơi, hai vú trước ngực có vẻ càng thêm cao vút: “ Vốn ta muốn tìm một người bạn đi với ta để giúp ta, nhưng

đột nhiên cô ấy lại có việc không thể đến đây, ta thì lại muốn đi, vì thế đã nghĩ đến đệ.

“ Nhưng ta...ta...” Tiểu Khai nói: “ Ta cùng cô đi mua nội y, không tốt lắm đâu.”

“ Không có gì không tốt cả.” Tiêu Vận ra vẻ như vô tư nói: “ Cuối cùng ta cũng tìm được người giúp đỡ đề ra ý kiến, nói lên cách nhìn, không tìm đệ chẳng lẽ bảo ta đi tìm Trữ Nguyệt?”

“ Tuyệt đối không được.” Tiểu Khai buột miệng thốt: “ Tìm hẳn chi bằng tìm ta.”

“ Hẳn cũng tốt đấy nha.” Tiêu Vận nói: “ Hẳn tốt với ta hơn đệ nhiều, ngày hôm qua còn thổ lộ với ta...”

“ Vậy sao cô còn cự tuyệt hẳn làm chi...” Tiểu Khai buồn bực nhỏ giọng lầm bầm: “ Cô còn nói ta là bạn trai...”

Tiêu Vận nhất thời nở nụ cười, cười đến lạc hồn, cười thật lâu mới quay đầu lại, đôi mắt long lanh nhìn Tiểu Khai: “ Tiểu Khai đệ đệ, đệ ghen sao?”

“ Ta không có.” Tiểu Khai mặt đỏ lên: “ Cô cẩn thận lái xe, đừng có để xảy ra chuyện.”

“ Hì hì, không cần ghen đâu.” Tiêu Vận có vẻ vui vẻ, giải thích: “ Chuyện ngày hôm qua thật ra là như thế này, hẳn chờ các người vừa đi, thì thổ lộ với ta, nói thích ta, nhưng ta một chút cũng không thích hẳn, cho nên ta nói, ta là bạn gái của Nghiêm Tiểu Khai, muốn cho hẳn biết khó mà lui, nhưng lại không nghĩ đến hẳn tìm đệ quyết đấu nga.”

“ Vậy cô làm sao biết hẳn đi tìm ta quyết đấu?” Tiểu Khai hỏi.

“ Bởi vì hẳn vừa tìm đệ xong thì gọi điện thoại cho ta.” Tiêu Vận nói.”

“ Ngay cả số điện thoại của cô mà hần cũng có.” Tiểu Khai giống như ăn phải thứ gì khó chịu lắm lắm: “ Còn nói không thích hần...”

Tiêu Vận cười càng ngọt ngào hơn, nụ cười làm nước dãi của Tiểu Khai cũng muốn chảy ra, thanh âm của nàng cũng đã bắt đầu ôn nhu dịu dàng: “ Tiểu Khai đệ đệ, chẳng lẽ đệ thích ta?”

“ Không..không có.” Tiểu Khai lau mồ hôi trên trán: “ Ta chỉ là tò mò.”

“ Tiểu Trúc là bạn gái của đệ sao?” Tiêu Vận bỗng nhiên hỏi một câu.

“ Phải, đúng vậy, cũng..” Tiểu Khai liên tục gật đầu rồi lại lắc đầu, trong tích tắc cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì: “ Nàng không đáp ứng ta.”

“ Hì hì, ta làm bạn gái của đệ, được không?” Tiêu Vận bỗng nhiên tấp xe vào bên đường, quay đầu lại, nhiệt tình nhìn Tiểu Khai: “ Tiểu Khai đệ đệ, đệ thấy tỷ tỷ thế nào?”

“ Đừng, đừng có nói giỡn nữa.” Gương mặt Tiểu Khai như phát sốt lên từng đợt, từng đợt: “ Tiêu tổng giám, kỳ thật ta cũng muốn hỏi, cô làm sao mà biết ta vậy?”

Tiêu Vận bỗng nhiên trầm mặc xuống, nụ cười trên mặt đều biến mất sạch sẽ, Tiểu Khai nhìn thấy kỳ lạ, cả nửa ngày mới hỏi: “ Ta hỏi sai gì sao?”

“ Không có.” Trên mặt Tiêu Vận lộ ra thần sắc miễn cưỡng, khẽ thở dài: “ Tiểu Khai đệ đệ, đệ thật sự không nhớ ta sao?”

“ A...” Tiểu Khai hoàn toàn ngạc nhiên: “ Trước kia chúng ta có quen biết hay sao?”

“Đương nhiên.” Tiêu Vận lộ ra bộ dáng thản nhiên: “Nếu không phải như vậy, làm sao ta lại muốn làm bạn gái của đệ chứ?”

“Nhưng mà...nhưng mà...nhưng...một chút ấn tượng ta đều không có a.” Tiểu Khai nuốt nước miếng, cố gắng nhớ lại chuyện ngày xưa của mình, nhưng nghĩ đến nhức cả đầu cũng không biết khi nào mình đã từng biết qua một đại mỹ nhân như vậy.

“Như vậy đi.” Tiêu Vận lộ ra vẻ mặt có chút thất vọng: “Ta kể cho đệ nghe một chuyện xưa, là một chuyện đã nhiều năm trước, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy nhưng ở trong trí nhớ của ta, phảng phất như chỉ mới xảy ra thôi.”

Tiểu Khai vẻ mặt ngây ngốc gật gật đầu, hẳn cảm giác như mình sắp nghe được một chuyện xưa giống như đang xảy ra trong tiểu thuyết tình cảm về một chuyện xưa cũ nào đó, thanh mai trúc mã, nhưng mà hẳn chỉ nghĩ giống như nghe một chuyện thần thoại, mà hôm nay...không ngờ Nghiêm Tiểu Khai ta lại thật sự gặp phải chuyện như thế hay sao?

“Tại rất nhiều năm trước, có một tiểu nam hài, lúc đó hẳn còn rất nhỏ, cha mẹ hẳn thường ra ngoài đi làm, cho nên hẳn luôn một mình ở nhà. Hẳn rất độc lập, rất giỏi giang, nhưng lại thật cô độc...” Tiêu Vận nói rất chậm, rất vững vàng, mang theo ý tứ như trở về lúc đó, làm cho Tiểu Khai cũng từ từ bị lôi cuốn vào trong không khí câu chuyện: “Tiểu nam hài mỗi buổi sáng đều phải đi học, hẳn rất nghe lời, rất tiết kiệm, mỗi buổi sáng đều chỉ có hai cái bánh bao, một ly đậu tương, thẳng đến có một ngày...”

“Ngày hôm đó, tiểu nam hài tại góc phố gặp được một tiểu nữ hài rất kỳ quái, tiểu nữ hài lại mặc một cái váy rất kỳ quái và một cái áo khoác mỏng manh, vào trong một ngày mùa thu giá lạnh đứng ngay ngã tư đường có vẻ cô đơn và co ro, mỗi một cơn gió lạnh thổi qua thì thân thể tiểu nữ hài lại co rút lại, dùng ánh mắt đáng thương nhìn tiểu nam hài..” Tiêu Vận có chút động tình, trong ánh mắt xinh đẹp dâng lên một làn nước: “Đó là một thế

giới lạnh lùng, những người đi ngang qua, không có một ai dừng ánh mắt quan tâm liếc nhìn xem cô bé, lại càng không có ai dừng lại hỏi thăm cô bé làm sao vậy, ngoại trừ chỉ có một người, hẳn chính là tiểu nam hài kia.”

Trong lòng Tiểu Khai chợt nhảy lên, hẳn nhớ rất rõ ràng, khi hẳn còn bé có một đoạn cuộc sống mỗi ngày quả thật chỉ có uống đậu tương và bánh bao, mỗi ngày đi dọc theo ngã tư đường đi đến trường học, thậm chí hẳn còn nhớ tới vị tiểu nữ hài kỳ quái đó.

“ Cô...cô là đang nói..tiểu nữ hài...kỳ quái đó chính là cô?” Tiểu Khai dùng sức nuốt một ngụm nước bọt.

Tiêu Vận không để ý đến hẳn, vẫn tiếp tục nói: “ Tiểu nam hài đưa bữa sáng của mình cho tiểu nữ hài, sau đó hỏi cô bé có phải bị lạc đường không? Nhưng tiểu nữ hài cũng không có nói chuyện, chỉ là đáng thương nhìn hẳn, vì vậy tiểu nam hài chỉ còn cách đưa tiểu cô nương đến nhà mình rồi sau đó đi học.”

Nàng mặc dù đang kể chuyện xưa nhưng đôi mắt vẫn đang nhìn Tiểu Khai đăm đăm, dù là kẻ ngốc cũng biết nàng đang nói ai: “ Tiểu nữ hài vẫn không chịu nói, vì thế tiểu nam hài chỉ có thể để cho cô bé ở lại nhà mình, mỗi buổi sáng vẫn đưa cho nàng ăn hai cái bánh bao và ly đậu tương, cuộc sống như vậy vẫn kéo dài một tháng, nhưng bỗng nhiên có một ngày, tiểu nam hài nói cho tiểu nữ hài cha mẹ mình sẽ nhanh chóng trở về. Ngày hôm sau, tiểu nữ hài bỗng dưng đã mất tích, rốt cuộc chưa từng xuất hiện trở lại.”

Chuyện xưa nói đến đây, trí nhớ của Tiểu Khai cũng đã trở nên rõ ràng, mỉm cười nói: “ Tiểu nam hài tan học trở về, phát hiện tiểu nữ hài đã mất tích, hẳn liều mạng chạy đi tìm, ở nhà không tìm được, hẳn chạy ra ngoài đường. Hẳn tìm cả một buổi tối, cuối cùng vẫn tìm không thấy người, đi qua hai ngày, tiểu nữ hài vẫn không xuất hiện, mà cha mẹ hẳn ở thời điểm

này lại xảy ra chuyện, vĩnh viễn rời khỏi hẳn, vì vậy...Sau khi hẳn khóc lớn một trận, chuyện này vĩnh viễn đã phong kín trong lòng của hẳn.”

Tiểu Khai kỳ thật rất ít nhớ lại lúc mình còn bé, rất ít nhớ đến cha mẹ của mình, nhưng lúc này sau một trận hồi ức, cảm thấy tâm trạng có tư vị như đau xót, nhịn không được tâm tình trầm xuống, lặng lẽ thờ dài, cúi đầu.

Tiểu Khai chợt thấy bàn tay mát lạnh, một bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay hẳn: “ Tiểu nữ hài kia, thật lâu sau mới nhớ tới, chính là từ khi mình xuất hiện, tiểu nam hài kia cũng không còn ăn qua bữa sáng nữa, mà sau hơn một tháng, tiểu nam hài cũng dần dần gầy đi, đến thời điểm đó, cô bé mới biết mình không thể nào bằng tiểu nam hài, bởi vì mặc dù hai tay cô bé trống trơn rời khỏi nhà đi, nhưng quần áo trên người, vòng tay, vòng cổ, còn có những trang sức khác trên người, đối với gia đình bình thường mà nói, đều là một lượng tài phú rất lớn. Kỳ thật cô bé nên đem những thứ này đưa cho tiểu nam hài, nhưng cô bé đã không làm vậy.”

Nước mắt của Tiêu Vận đã chảy ra: “ Tiểu Khai đệ đệ, đệ có biết không? Thật ra vào lúc đó ta cũng chưa từng tin tưởng đệ, ta nghe người ta nói ra nhân tình rất hiểm ác, ta vẫn một mực cẩn thận đề phòng người, ta nghĩ người có ý đồ đối với ta, ta còn nghĩ mỗi ngày người cho ta bánh bao và đậu tương thì ta đều quăng vào trong đồng rác, chỉ là cho tới lúc ăn cơm ta mới dám ăn, lúc đó ta không nói gì, cũng không phải là không thể nói mà vì không muốn nói chuyện. Kỳ thật ta vẫn đang lừa người, mãi cho đến lúc ta về đến nhà ta cũng còn nghĩ vì sự thông minh cẩn thận của mình mà tự hào.”

Tiêu Vận nhẹ nhàng dựa vào đầu vai Tiểu Khai: “ Ở rất nhiều năm sau, mới cảm thấy mình ti liệt đến thế nào, Tiểu Khai đệ đệ, người cũng biết đó, kể từ hôm đó, bộ dáng của người đã mọc rễ trong lòng ta mặc dù qua nhiều năm như vậy, một chút cũng đều không có thay đổi qua.”

“ Không đúng nga.” Tiểu Khai gãi gãi đầu: “ Ta nhớ rõ tiểu nữ hài kia so với ta thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng người thì lớn hơn ta đó.”

“ Đứa ngốc.” Tiêu Vận dùng ngón tay chỉ vào đầu hắn, phá ra cười: “ Người ta khi còn bé phát dục trễ một chút không được sao? Dựa vào cái gì mà nhỏ hơn người chứ?”

“ Nhưng..nhưng mà người phát triển thật là nhanh quá.” Tiểu Khai trộm đưa mắt ngắm vùng hông và bộ ngực kinh tâm động phách của nàng, có điểm ngạc nhiên lắm bèn nói.

Tiêu Vận nửa người như lửa nóng, khuôn mặt kiêu diễm ửng ửng, cơ hồ như dán sát vào trên người Tiểu Khai, xúc cảm như lửa nóng nhanh chóng lan ra gấp trăm lần hiệu quả khi gương mặt, chóp mũi, đôi mắt, làn môi kề sát vào mặt hắn, loại không khí hết sức tưởng tượng này làm cho Tiểu Khai cho dù định lực cao tới đâu cũng trở nên phiêu phiêu mê hoặc.

Nặng yếu nhất là lòng cảnh giới với động cơ của Tiêu Vận dành cho hắn mà chỉ trong chốc lát này đã hoàn toàn tiêu biến mất.

Nguyên lai, nguyên lai Tiêu Vận là muốn báo ân mà đến!

Tâm trí Tiểu Khai nghĩ đến hoàn cảnh này giống như phim võ hiệp, lịch sử, tình yêu rồi trong đầu hắn lại vang lên một câu nói: “ Tiểu nữ tử không có cách nào báo đáp, chỉ đành lấy thân báo đáp mà thôi!”

May mắn thay, trong lúc vạn phần nguy cấp này, Tiểu Quan rốt cục đi ra; “ Khai ca, không đúng!”

“ A!” Tiểu Khai như nghe một tiếng chuông vang, nhất thời tỉnh táo lại: “ Cái gì không đúng?”

“ Cô ta không phải là tiểu nữ hài đó!” Tiểu Quan nói: “ Ta vừa mới tính qua bát tự, tiểu nữ hài kia nhỏ hơn người ba tuổi, làm sao lại là cô ta? Cô ta

rõ ràng lớn hơn người ba tuổi.”

Tiểu Khai nhất thời có điểm mờ lung: “ Nhưng..cô ta nói..hết thấy đều đúng cả.”

“ Khai ca, người sao lại hồ đồ như vậy?” Tiểu Quan đau lòng nói: “ Cô ta nói đúng, mà càng rõ ràng là càng có chuẩn bị mà đến, cô gái này không phải là một cô gái giáo hoạt bình thường, biết rõ cách sử dụng Công Tâm Thuật, cả ta thiếu chút nữa cũng bị cô ta lừa gạt.”

Tiểu Khai thở ra một hơi dài, trong lòng đã nói không nên lời là sự cao hứng hay là thất vọng: “ Tiểu Quan a, người thật là quá giỏi đó, cả một tiểu nữ hài trong trí nhớ của ta mà người cũng có thể tính ra bát tự nữa.”

“ Dĩ nhiên.” Tiểu Quan bắt đầu kiêu ngạo, hãnh diện: “ Nói như thế nào ta cũng là cấp bậc Ma Tướng a. Được rồi Khai ca, gần đây ta càng ngày càng nhớ lại những năng lực trước kia, bây giờ ta đã rất mạnh đó.”

“ A a, không có gì cả.” Tiểu Khai nói: “ Dù gì ta cũng không đánh nhau với ai.”

Hắn cùng Tiểu Quan dùng tâm linh nói chuyện Tiêu Vận không hề hay biết, trong lòng nàng ta đang cười thầm, nghĩ: “ Hắn chỉ cần dám sờ lão nương một chút, lão nương lập tức một cước đá hắn ngã lăn ra mặt đất, sau đó xuất ra thân phận đại sư tỷ của Thiên Tuyên Môn giáo huấn hắn, nhất định phải làm cho hắn xấu hổ đến không còn mặt mũi, tốt nhất là lập tức bỏ luôn ngôi vị môn chủ của Thiên Tuyên Môn, đó là kết cục hoàn mỹ nhất, cho dù không được, thì cũng buộc hắn viết một lá thư cam đoan vĩnh viễn không được mạo phạm ta, vĩnh viễn không được gặp mặt ta, như vậy có thể bảo đảm cho ta cả đời được an bình.”

Cô ta một bên đắc ý nghĩ, một bên nhìn thấy tay Tiểu Khai đang run rẩy hướng tới ngực mình, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, mắt thấy đã sắp đụng vào bộ ngực mềm mại của mình....

“ Nhấn một chút, nhin một chút nữa...” Tiêu Vận khẩn trương lên: “ Chỉ cần hấn chạm trúng, ta lập tức động thủ!” Mắt nàng ta gắt gao nhìn chăm chăm vào bàn tay đang hướng tới không hề nháy mắt.

Nhưng...khi bàn tay kia chỉ còn cách ngực nàng khoảng một ly thì bỗng nhiên ngừng lại, trong đầu Tiểu Khai đang giao chiến, một giọt mồ hôi lạnh yên chảy xuống.

“ Sờ a...sờ a...sờ ta a !” Ý nghĩ hiện giờ của Tiêu Vận mà nói ra nhất định sẽ bị người ta cho là dâm oa đẳng phụ(người dâm loạn trác nết), nhưng có trời đất chứng giám, cô ta thật sự là nghĩ như vậy: “ Chỉ cần sờ một chút là được, chỉ cần một chút thôi, một chút..”

Đúng lúc này, chỉ thấy bàn tay kia thông thả buông xuống.

“ Như vậy không được, hạnh phúc phải chính mình tranh thủ tới.” Tiêu Vận cắn răng, ưỡn ngực đem hai vú của mình hướng tới trước: “ Vô luận như thế nào hôm nay cũng phải giải quyết vấn đề này cho xong.”

Nhưng do Tiểu Khai rút tay lại, tốc độ hai người không sai biệt lắm, ngọn núi đầy đặn mềm mại chạm vào ngón tay hấn một chút xú thì hấn đã như điện rút vội tay về, xem tư thế hấn, vẻ mặt hấn, không giống là một nam nhân vừa được nếm qua miếng đậu hũ của mỹ nữ, mà ngược lại giống như một nữ nhân bị nếm đậu hũ, cư nhiên còn lằm bằm nói: “ Người..người muốn làm gì?”

Vẻ mặt của hấn rõ ràng giống như con thỏ trắng rơi vào trong tay một con sói lang.

Trong tích tắc, gương mặt của Tiêu Vận đen thui, lần này đúng là lỗ vốn.

Bất quá Tiêu đại tiểu thư cũng không phải người bình thường, cô ta chỉ buồn bực một giây, rồi nhanh chóng điều chỉnh trạng thái chiến đấu, trên mặt lập tức nở nụ cười ngọt đến mức làm cho người ta run lên: “ Tiểu Khai

đệ đệ, tỷ tỷ biết người là chính nhân quân tử, ân, không đùa người nữa, kỳ thật ta chỉ là muốn nói cho người một sự việc thôi.”

“ Chuyện gì?” Tiểu Khai đề phòng nhìn tiểu yêu tinh trước mặt.

Tiêu Vận lộ ra một nụ cười ngượng ngùng khó thấy: “ Tiểu Khai đệ đệ, ta chỉ là muốn nói cho người, tỷ tỷ vĩnh viễn chờ người.”

Tiêu Vận nhìn thấy vẻ mặt có chút ngây ra của Tiểu Khai, đỏ mặt bổ sung thêm một câu: “ Chờ đợi làm bạn gái của người.”

Tiểu Khai rốt cuộc nói không ra lời.

“ Chúng ta đi khỏi đây thôi.” Tiêu Vận then thùng vô hạn mở cửa xe, nhẹ nhàng đẩy Tiểu Khai ngồi vào, thanh âm đã hạ thật thấp: “ Nhớ rõ trận quyết đấu ngày mai nha, hạnh phúc khi còn sống của ta đều nằm trong tay người đó.”

“ Yên tâm đi, sẽ tốt thôi.” Tiểu Khai nhéo nhéo nắm tay, bỗng nhiên cảm thấy có thêm phần trách nhiệm, vốn hắn không xem trọng chuyện thắng bại trong lòng nhưng bây giờ thì hắn đã quyết định phải thắng Trữ Nguyên.

Tiêu Vận chậm rãi khép cửa xe lại, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

Muốn bắt lại thả, đó là chiêu thức Tiêu đại tiểu thư đã biết từ lâu, nhìn thấy hình dáng trở lại kiên nghị của Tiểu Khai thì cô ta đã biết hắn nhất định sẽ cố đấu với Trữ Nguyên.

Ai thắng ai thua đối với cô ta căn bản không sao cả, cô ta chỉ muốn giáo huấn cho hắn một chút, sau đó làm cho Tiểu Khai lộ bản tính chân thật trần trụi bại lộ ra.

Khi Tiểu Khai trở lại văn phòng, hết thấy đều sóng yên gió lặng, văn phòng quản lý vẫn đóng cửa, Tiểu Khai nhẹ chân nhẹ tay trở lại chỗ ngồi,

đang muốn ngồi xuống, chỉ nghe tiếng cửa phòng quản lý mở ra, Trì Tiểu Trúc kêu lên: “ Tiểu Khai, vào đây.”

Mông của Tiểu Khai còn chưa kịp ngồi xuống, bèn xấu hổ đứng lên, vừa đi vào cửa, cửa đóng lại thì lập tức giải thích: “ Tiểu Trúc, ta đi ra ngoài...”

“ Ân, tôi biết, là Tiêu tổng giám gọi anh ra ngoài làm việc.” Tiểu Trúc tựa hồ như có tâm sự nên không chú ý đến thần thái của Tiểu Khai: “ Tiểu Khai, tôi có chuyện muốn nói với anh, chuyện buổi tối hôm nay...”

Tiểu Khai cười nói: “ Cô yên tâm đi, mười giờ tối hôm nay tôi sẽ ở nhà chờ cô, chúng ta sẽ cùng mừng sinh nhật cho cô.”

“ Không phải.” Tiểu Trúc cắn răng nói: “ Tiểu Khai, thật là có lỗi, tối hôm nay tôi không thể đi được.”

Vẻ mặt Tiểu Khai lập tức trầm xuống: “ Tại sao?”

“ Bởi vì...bởi vì...” Tiểu Trúc nhướng mày, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “ Tôi nói cho anh cũng không có ý nghĩa, tóm lại buổi tối hôm nay anh không cần phải chờ tôi nữa.”

“ Được rồi.” Gương mặt Tiểu Khai đỏ lên, đứng lên đi ra cửa.

“ Tiểu Khai.” Tiểu Trúc ở phía sau kêu lên.

“ Cô không cần phải nói nữa, tôi hiểu được.” Tiểu Khai khoát khoát tay: “ Kỳ thật tôi nên sớm biết, con cóc không thể sánh được với thiên nga.”

Nước mắt Tiểu Trúc đã chảy ra, nhìn cánh cửa đóng lại phanh một tiếng. Gương mặt nàng đỏ bừng, răng cắn chặt môi, thật lâu bỗng nhiên cười khò, lắc đầu thở dài ngồi trở xuống.

Trong đầu Tiểu Khai ông ông nổ mạnh, trong lồng ngực một cổ khí u oán khó thể nói thành lời, cũng không biết làm sao cho thời gian trôi qua,

vừa thấy thương tâm, vừa thấy tức giận, rồi lại hối hận, Tiểu Quan lặng lẽ nói: “ Khai ca, người có thể hiểu lầm Tiểu Trúc tỷ tỷ đó.”

“ Không đâu.” Tiểu Khai cắn răng nói: “ Ta vốn cũng chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.”

“ Vậy người...” Tiểu Quan thử thăm dò: “ Hưởng tới nàng xin lỗi a?”

“ Không đi.” Tiểu Khai đặt trán trên mặt bàn, cắn răng nói: “ Kiên quyết không đi.”

Bình thường Tiểu Khai phi thường ôn hòa và vô nguyên tắc, nhưng một khi rơi vào chuyện tình cảm thế này, rồi lại cố chấp không buông, loại tính cách này thường rất khó khuyên ngăn, Tiểu Quan nhìn bộ dáng như con trâu bị cưa sừng, thì cũng đành mặc kệ hăn muốn làm gì thì làm.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc tan sở, Tiểu Khai đứng lên đầu tiên, như nước lửa phóng vọt ra ngoài, vừa vọt tới cửa thì thấy ở phía sau căng thẳng, có người kéo lấy quần áo của hăn nói: “ Tiểu Khai, chờ ta một chút.”

Tiểu Khai ngạc nhiên quay đầu, người gọi hăn không phải ai khác, chính là người chưa bao giờ xem hăn vào mắt, luôn luôn ngửa đầu nhìn lên trời, chính là bông hoa nổi tiếng của công ty: Tần Trăn.

“ Tìm ta làm gì?” Tiểu Khai rất là nghi hoặc.

“ Không có việc gì thì không thể tìm người hay sao?” Tần Trăn hì hì cười, ngày thường vẻ mặt lạnh lùng băng sương của cô ta bây giờ hiện ra vẻ long lanh nhu mì, tay đang nắm quần áo hăn đã thuận thế giữ chặt cánh tay hăn: “ Nhà chúng ta không xa lắm, chúng ta cùng đón xe bus về thôi.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Nguyệt Hạ Đỉnh Ước

Tiểu Khai xoay chuyển ý nghĩ trong đầu liền hiểu được ý tứ của cô ta.

Trước kia Tần Trần vẫn luôn kề cận Cổ Chánh Kinh, nhưng tình huống bây giờ rõ ràng Cổ Chánh Kinh đã rơi đài, nếu cô ta muốn được tiếp tục ở trong công ty hô mưa gọi gió thì phải tìm ngọn núi để dựa vào, nhưng bây giờ trong công ty so sánh hai người thì chỉ có hắc và Trì Tiểu Trúc, Trì Tiểu Trúc là thân con gái dĩ nhiên cô ta không thể câu dẫn được, vì vậy cô ta đương nhiên nhắm tới Tiểu Khai.

Cô ta suy nghĩ, một nam nhân còn trẻ và khờ khạo như Tiểu Khai, cũng chỉ cần cô ta vẫy ngón tay, đóng đưa liếc mắt thì đã quá dễ dàng thu phục.

Tiểu Khai vừa hiểu được thì trong lòng dấy lên một nổi tức giận, hất mạnh cánh tay cô ta: “ Không cần đâu.”

“ Ai yêu, anh thật là kỳ nha.” Tần Trần hơi sửng sốt một chút, gương mặt đột nhiên hớn hở: “ Tiểu Khai, đừng như vậy, tỷ tỷ trước kia nếu có gì không đúng thì thật xin lỗi người, bây giờ giải thích cho người nghe được không?”

“ Không cần thiết. Ta không có trách gì người, người cứ làm việc của người, ta làm việc của ta, chúng ta không có gì quan hệ.”

“ Đừng nói như vậy mà.” Tần Trần u oán quét mắt nhìn Tiểu Khai: “ Bây giờ người là Nghiêm trợ lý, từ nay về sau cần phải chiếu cố tiểu nữ tử

như ta nga.”

Tiểu Khai sửng sốt một chút, mới nhớ tới hiện giờ mình đã là một trợ lý quản lý, mà trợ lý trước kia chính là bông hoa đang đứng bên cạnh mình.

Tần Trăn thấy Tiểu Khai không nói lời nào thì nghĩ hẳn đã bị thuyết phục, cố ý vươn đầu lưỡi liếm nhẹ lên môi vài cái, thanh âm càng nhu nhuyễn: “ Nghiêm trợ lý, tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm đi.”

Nghiêm Tiểu Khai chỉ cảm thấy một trận rùng mình lạnh lẽo, chỉ cần ngẫm lại cô ta từng cùng Cổ Chánh Kinh và rất nhiều đàn ông khác lên giường, tự nhiên cảm thấy buồn nôn, nhanh chân bỏ ra ngoài, miệng nói cho qua: “ Không cần nữa, buổi tối ta có việc.”

Kỳ thật không phải hẳn chưa từng dao động tâm tư với Tần Trăn, nhưng vài ngày gần đây liên tục gặp được vài đại mỹ nữ, ánh mắt nhất thời chột cao lên, còn từng cảm nhận qua sự dẫn dụ tuyệt vời của Tiêu Vận, giờ phút này đối mặt với trò diễn của Tần Trăn, thì dĩ nhiên không có chút cảm giác gì.

Tần Trăn đứng yên tại chỗ, sắc mặt tâm tình bất định, thật lâu mới nặng nề hừ một tiếng: “ Ta còn thật không tin, lão nương tung hoành tình trường hơn mười năm mà chỉ một đứa nhỏ như ngươi cũng không thu phục được.”

Tiểu Khai sau khi về đến nhà, nằm ở trên giường cũng còn cảm thấy buồn bực vô cùng, cơm chiều cũng không ăn mà nằm trên giường đến hơn tám giờ mới ngồi dậy, thuận tay vỗ vỗ Vô Tự Thiên Thư trong lòng ngực, vô tình nói: “ Tiểu Quan, ra tâm sự chút đi.”

Tiểu Quan thì vẫn vĩnh viễn vui vẻ “ sừ” một tiếng đi ra, tay chân vũ động uốn éo thân thể một chút cho thư giãn mới nói: “ Khai ca, hãy bớt nói lời thừa đi, chúng ta thảo luận một chút chuyện tình cần đối phó cho ngày mai.”

“ Ta cũng nghĩ như vậy.” Tiểu Khai có chút bình thản cười cười: “ Có cần thảo luận hay không chứ? Cho dù hắc có lợi hại thì cũng chỉ là con người mà thôi, ta muốn tìm ba hạng mục để thi đấu vượt qua hắc thì cũng thật sự là quá dễ dàng.”

“ Điều đó không nhất định, ta vừa mới tính qua tình huống của hắc rồi.” Tiểu Quan nói: “ Hắc không chỉ mạnh mẽ như bình thường đâu.”

“ Nga, hay là thi đánh bóng bàn đi.” Tiểu Khai nói: “ Ta từ khi còn đi học đã thích đánh bóng bàn, ở trung học có tham gia đội huấn luyện, luôn đoạt được giải ba, trình độ này cao hơn hắc rồi chứ?”

“ Không.” Tiểu Quan lập tức lắc đầu: “ Trữ Nguyên là tuyển thủ thuộc cấp quốc gia, hắc tuyệt đối là cao hơn người rất nhiều.”

“ Được, vậy thì đổi cái khác.” Tiểu Khai cũng không hề sợ: “ Ta không so năng lực với hắc, ta so sức khỏe thân thể, thị lực của ta so với người khác luôn cao hơn, tất cả những ai so sánh thị lực với ta đều phải chịu thua.”

“ Hắc hắc, cái này cũng không được.” Tiểu Quan tiếp tục lắc đầu: “ Trữ Nguyên từ năm năm trước đã từng làm thủ thuật bằng tia laser, chứng minh thị lực của hắc rất cao, cho tới bây giờ vẫn chưa từng giảm xuống, hắc phi thường chú ý đến chuyện bảo dưỡng cho chính mình đó.”

“ Ok, chúng ta lại đổi cái khác.” Tiểu Khai nói: “ Khi còn bé ta từng ở trong nông thôn một đoạn thời gian cơ hồ tất cả đồ ăn ta cũng đều biết hết, chúng ta so kiến thức với hắc.”

“ Vô dụng Khai ca.” Tiểu Quan thở dài: “ Thực vật học tri thức của Trữ Nguyên rất là phong phú, hơn nữa năm hắc mười hai tuổi đã tham gia hoạt động dã ngoại về cuộc thi thực vật học, hắc nhận thức về thực vật ít nhất là gấp hai người.”

Tiểu Khai có điểm mơ hồ: “ Hãn tham gia loại cuộc thi đó nữa sao? Người không phải đang nói giỡn với ta đó chứ?”

“ Ta không có nói giỡn đâu.” Tiểu Quan nói: “ Người cứ tự mình lên inte điều tra đi, từ nhỏ Trữ Nguyên đã được gọi là thần đồng, truyền thông từng tôn xưng hãn là suốt năm trăm năm mới xuất ra một thiên tài như hãn, thân thể hãn khỏe mạnh, không hề có tỳ vết gì, vận động thể dục đều có thể đạt đến trình độ cao nhất, học thức phong phú, tràn ngập lòng hiếu kỳ, cho nên cả tri thức giai đoạn khi đọc sách đều không hề bỏ sót, hơn nữa còn tham gia hoạt động tại các cuộc thi quốc tế quy mô, hơn nữa còn có năng lực sinh tồn rất thâm sâu, sau khi tốt nghiệp đại học, lập tức tiếp thu xí nghiệp gia tộc, hơn nữa còn xử lý tất cả mọi chuyện rất tốt, chỉ trong nửa năm đã thắng được tất cả lòng tôn kính của các đối thủ cạnh tranh, hơn nữa người này tâm tư nhẫn nại, tính cách quyết đoán, chỉ dùng có thời gian ba tháng ngắn ngủi đã lập ra mối liên lạc khắp toàn bộ giới hắc đạo, ngay cả vị bang chủ của bang phái Phủ Đầu bang lớn nhất cũng cùng hãn xưng huynh gọi đệ.”

Tiểu Khai nghe được trợn mắt há hốc mồm: “ Hãn...hãn..chẳng lẽ không có khuyết điểm gì sao?”

Tiểu Quan nói: “ Ta còn chưa có nói xong, Trữ Nguyên không chỉ có năng lực đặc biệt, hơn nữa đối với các loại hiện tượng thần bí đều có nghiên cứu rất sâu, hãn từng tham gia qua các cuộc leo núi, phiêu lưu mạo hiểm, xông qua các loại động núi, tham quan cổ mộ, tiếp xúc với các loại nhân chủng học, nghiêm khắc mà nói hãn không những là một thương nhân, mà còn là một nhà mạo hiểm. Hơn nữa vì hãn thường xuyên tiếp xúc với những sự vật thần bí, nên cũng học không ít năng lực kỳ quái, đương nhiên những thứ này đối với ta cũng chẳng có gì gọi là thần bí, bởi vì những thứ đó bất quá cũng chỉ là một ít phương pháp tu ma và tu chân mà thôi. Bởi vì hãn vô cùng hoàn mỹ, cho nên những người biết hãn đều cho rằng hãn là kỳ tích, thậm chí có khoa học gia cho rằng hãn đã được sinh ra bằng cách dùng gen

hoàn mỹ để thụ tinh ống nghiệm, nhưng thông qua những kiểm nghiệm nghiêm khắc, những người này không thể không tin tưởng rằng Trữ Nguyên chính là một nam nhân được sinh ra từ người mẹ bình thường.”

Tiểu Quan nhìn Tiểu Khai, phát hiện hắn đã sớm bị hóa đá, lúc này mới cười cười: “ Hắn cũng có khuyết điểm đó.”

Tiểu Khai nhất thời mừng rỡ: “ Là khuyết điểm gì?”

Tiểu Quan nói: “ Hắn quá lợi hại, quá hoàn mỹ, nhưng dù sao cũng là người, đã là người thì có cực hạn, mỗi một người dù có thiên phú nhưng cũng chỉ là giới hạn mà thôi, không thể rèn luyện, cũng không cách nào đạt đến siêu việt được cả.”

Tiểu Khai nghe được một đầu lòng búng: “ Vậy rốt cuộc là cái gì chứ?”

Tiểu Quan cười nói: “ Ta không biết, người tự mình nghĩ đi.”

Tiểu Khai cau mày thẳng một hàng, nghĩ tới nghĩ lui, cư nhiên cũng không tìm ra được mình lợi hại nhất là cái gì, cùng người tranh đấu lại gặp phải tình huống loại này thì đã được xem như là độc nhất vô nhị.

“ Đánh bóng bán không được, so bơi lội không được, thi chạy cũng không, chơi cờ vua cũng không, so nấu ăn cũng không, đánh nhau thì càng đánh không lại, thi tri thức thì không qua, khả năng ngôn ngữ thì mình chỉ biết tiếng Anh, người ta lại biết đến mười tám loại ngôn ngữ, tốc độ phản ứng đã được thí nghiệm về thần kinh nghe nói đạt tới 0.07 giây, điều này quả thật là quá biến thái rồi.”

Đầu của Tiểu Khai như muốn nổ tung, ở trong phòng đi tới đi lui bảy, tám mươi vòng vẫn không tìm ra được biện pháp xử lý.

“ Khai ca, người nên cố gắng lo lắng về phương diện khác đi.” Tiểu Quan nói: “ Người ngẫm lại, người có thói quen kỳ quái gì mà người khác

không có hoặc không làm được đó?”

Ánh mắt Tiểu Khai đột nhiên sáng ngời: “ Có !”

Tiểu Quan nhảy đến trước mặt hắn: “ Cái gì?”

Tiểu Khai cười hắc hắc, chậm rãi nhõ ra mấy chữ: “ Một tay vẽ tròn, một tay vẽ vuông.”

Rất nhiều năm trước, một đời tông sư Kim Dung đại hiệp đã viết trong tiểu thuyết của mình về một người tên là Quách Tĩnh, người này khờ khạo, ngu ngốc, nhưng hắn hết lần này tới lần khác đúng là có thể một tay vẽ tròn, một tay vẽ vuông mà người so với hắn thông minh gấp trăm lần như Hoàng Dung hết lần này tới lần khác lại vẽ không ra, bởi vậy mới nói ngộ tính và tuệ căn của con người kỳ thật không phải chỉ biểu hiện ra bên ngoài, cho nên Kim Dung đại hiệp mới cấp cho Quách Tĩnh một sự đánh giá gọi là “ Đại Trí Nhược Ngu” (người trí tuệ giả ngu).

Dựa theo khoa học hiện đại giải thích, muốn làm cho hai tay cùng vận động theo hai việc bất đồng, vậy phải làm cho bản thân mình phân tâm làm hai, chia đại não ra khổng chế hai đường, yêu cầu như vậy rõ ràng là phản lại cấu tạo bản năng của con người, chuyện như vậy cho dù là ở tu chân giới và ma giới thì cũng đã tuyệt tích, cho nên tám chữ này của Tiểu Khai vừa nói ra, ngay cả Tiểu Quan cũng sửng sốt.

Tiểu Khai đắc ý chạy đi tìm hai cây bút ngòi đối mặt Tiểu Quan, quả nhiên đường đường chánh chánh vẽ một hình tròn một hình vuông, Tiểu Quan nhìn thấy trầm tư thật lâu sau, nhin không được thở dài nói: “ Khai ca, trách không được ngươi có khả năng mở được quyển Vô Tự Thiên Thư, nguyên lai ngươi quả nhiên là người có đại trí tuệ.”

“ Đó là đương nhiên.” Tiểu Khai nói: “ Bất quá một biện pháp thì cũng không đủ, nghĩ thêm nữa đi.”

“ Ân, cũng được.” Tiểu Quan nói: “ Mặc dù ta nghĩ Trữ Nguyên không chắc làm được nhưng có chuẩn bị vẫn hay hơn.”

Lần này tư duy của Tiểu Khai linh hoạt hơn, mới suy nghĩ hai phút liền nói: “ Ta lại có rồi.”

Tiểu Quan đang có hứng thú nghe hắn nói, chợt nghe Tiểu Khai bảo: “ Ta muốn cùng so cách đánh bài với hắn.”

“ Thôi đi.” Tiểu Quan trợn trắng mắt: “ Người cho rằng người là Đồ Thần(thần bài) Cao Tiến sao, bài bạc là làm bừa, dối trá hay dùng kỹ thuật, người cho là những gì biểu diễn trên tivi đều là thật sự? Người cho rằng người có năng lực nhớ rõ được toàn bộ những lá bài?”

“ Đúng vậy, nhớ rõ a.” Tiểu Khai gật đầu thản nhiên: “ Ta vốn có thể nhớ rõ.”

Tiểu Quan nhìn kỹ ánh mắt hắn: “ Khai ca, người đừng có lầm đó, ta nói như vậy không có nghĩa là người chậm rãi nhớ từng quân bài đầu, mà là muốn người nhớ được trong lúc xào bài và tẩy bài người phải cố gắng ghi nhớ cho thật nhanh, điều này căn bản không có khả năng hoàn thành được đâu.”

“ Nhưng...nhưng mà ta thật có khả năng hoàn thành a.” Tiểu Khai có vẻ rất ủy khuất: “ Trước kia ta cùng bạn học đánh bài đều làm như vậy, cho nên sau này bọn họ không đánh với ta nữa.”

Vẻ mặt Tiểu Quan cổ quái: “ Chúng ta thử xem.”

Tiểu Quan không nhiều lời, chạy xuống dưới lầu mua hai bộ bài đi lên, Tiểu Quan cầm trong tay thuần thực xào bài, thủ pháp giống như những người chia bài chuyên nghiệp, cái tên cổ quái này mới từ trong sách đi ra có vài ngày mà hình như cái gì cũng đều học xong, Tiểu Khai nhìn thấy rõ, trong lòng cũng lấy làm kỳ.

Tiểu Quan thành thực xào bài một cách thật kỹ thuật, làm một loạt các loại động tác thật khó khăn vô cùng, mới “ba” một tiếng khép bài lại nói: “Bắt đầu chưa?”

“Đến đây đi.” Tiểu Khai nói: “Ta đã nhớ hết rồi.”

Kế tiếp, Tiểu Khai ngồi đối diện Tiểu Quan, đem bộ bài vừa mới được xào lên báo từng lá không chút sai lầm, cho đến lá cuối cùng thì nước miếng của Tiểu Quan cũng đã chảy xuống.

“Trời ạ, Khai ca, người làm sao làm được?” Tiểu Quan kêu to lên: “Điều này đã siêu việt ra khỏi năng lực cực hạn của trí nhớ và phản ứng rồi a!”

“Ta cũng không biết.” Tiểu Khai nói: “Ta làm những chuyện khác thì đều bình thường, nhưng là xem bài thì quả thật cổ quái, vô luận người che dấu xào nhanh đến thế nào, ta cũng có thể nhìn thấy được hết, hơn nữa nhớ rõ rành mạch trong đầu.”

“Thiên phú dị bẩm, quả nhiên là thiên phú dị bẩm(tài năng trời sinh), trách không được người có khả năng mở ra Vô Tự Thiên Thư a...” Tiểu Quan ngoại trừ thở dài, cũng không có lời nào hay hơn để nói: “Đã như vậy, ngày mai Trữ Nguyên kia khẳng định là thua chắc rồi.”

“Điều thứ ba có cần nghĩ đến nữa không?” Tiểu Khai hỏi.

“Không cần suy nghĩ.” Tiểu Quan cười nói: “Hai điều này của người đã tuyệt vời đến mức cực hạn rồi, nếu hãn cũng có thể làm được thì hãn cũng đã đi tu chân mất rồi, lẽ nào còn ở lại trần thế để làm một thần đồng nữa chứ.”

“Nhưng...nhưng mà...” Tiểu Khai nghĩ tới lui vẫn cảm thấy lo lắng, suy nghĩ vài phút, lại không nghĩ ra, vì vậy đành buông lỏng tâm tình, mới cảm giác được bụng đã đói, Tiểu Quan cười nói: “Đi ăn cơm đi.”

Tiểu Khai gật gật đầu, bỗng nhớ tới Trì Tiểu Trúc, lòng đặc ý mới rồi thoáng chốc đã hoàn toàn biến mất sạch sẽ, chạy xuống lầu dưới ăn cái bánh bao, bụng vẫn còn chưa no, nhưng lại cảm thấy không có khẩu vị nên lại đi về nhà, đi tới bên lan can cao chừng nửa người, leo lên ngồi xuống, ngơ ngác nhìn những vì sao trên bầu trời.

Tiểu Quan nhìn thấy hắc tử ra một bộ dáng bị tình yêu tổn thương thì đã tự giác không đến quấy rầy hắc tử nữa. Tiểu Khai cũng không biết đã ngồi bao lâu, chợt thấy sương đêm đã tràn ngập, làm ướt hết quần áo của hắc tử, bất giác cảm thấy lạnh, móc điện thoại ra nhìn nhìn, nguyên lai đã qua mười giờ, bây giờ cũng đã đến mười một giờ rồi.

Vốn ngày hôm qua hắc tử đã ước hẹn với Trì Tiểu Trúc mười giờ gặp mặt, nhưng mới qua một ngày, Tiểu Trúc đã bỏ hắc tử mà đi, bây giờ thời gian hẹn ước đã trôi qua, có lẽ lúc này Trì Tiểu Trúc đã ở trên giường chìm vào mộng đẹp, hoặc là nàng đang ở trong buổi tiệc sinh nhật hưng phấn vui vẻ, làm sao còn nhớ tới một nơi khác còn có một tiểu tử đang từng giây phút nhớ tới nàng nữa chứ?

Tiểu Khai càng nghĩ càng thấy buồn bực, đang muốn đem điện thoại bỏ vào túi, liền phát hiện điện thoại rung lên, vang lên một tiếng chuông, hắc tử liếc mắt nhìn thì chợt thấy được tên của Trì Tiểu Trúc.

“ Uy, tìm ta có chuyện gì?” Tiểu Khai cố gắng làm cho ngữ khí của mình thoải mái một chút nhưng thanh âm vẫn khàn khàn: “ Buổi tối hôm nay có vui vẻ không?”

Tiểu Trúc không trả lời vấn đề của hắc tử, cũng không nói gì, trầm mặc hơn mười giây, bỗng nhiên nhẹ nhàng gọi một tiếng: “ Tiểu Khai.”

Thanh âm này nói không nên lời với vẻ ôn nhu, không biết có bao nhiêu nhu hòa, Tiểu Khai chợt cảm thấy trong lòng rung động, sự nguy trang kiên cường nhất thời như băng tan rã, nói giọng khàn khàn: “ Cái gì?”

Thanh âm Tiểu Trúc rất nhẹ, thanh thúy, cũng rất rõ ràng, nói lên từng chữ: “ Tiểu Khai, anh yêu tôi sao?”

“ Tôi..” Tiểu Khai gian nan nuốt một ngụm nước miếng, dùng sức bình phục một chút nhịp tim, thấp giọng nói: “ Tôi yêu cô, nhưng...”

“ Ân, được rồi.” Thanh âm của Tiểu Trúc đột nhiên trở nên rõ ràng, phảng phất như đang nói giỡn cùng tình nhân của mình, giọng điệu trở nên xảo quyệt tinh ranh, theo tính cách trầm tĩnh của nàng mà lại bộc lộ ra như vậy làm cho Tiểu Khai động tâm: “ Nói cho anh một bí mật, kỳ thật tôi là một không gian ma pháp sư, tôi có thể di động trong nháy mắt đó a.”

“ Tốt lắm, vậy bây giờ cô hãy di động đến trước mặt tôi đi.” Tâm tình của con người quả thật rất kỳ quái, mới vài giây trước Tiểu Khai buồn bực đến chết đi sống lại, nhưng đến lúc này tự nhiên lại cao hứng phiêu diêu: “ Tiểu Trúc, tôi rất muốn gặp cô.”

“ Được thôi.” Tiểu Trúc ở đầu dây bên kia nở nụ cười khúc khích: “ Nếu mặt anh có lòng thành, tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng của anh.”

“ Thật hay giả đó?” Tiểu Khai há to miệng.

Tiểu Trúc ở bên kia cười đến nói không ra lời, tiếng cười thanh thúy quanh quẩn bên tai Tiểu Khai, chỉ vài giây thôi, Tiểu Khai cảm thấy hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời đã đến, qua thật lâu sa, mới nghe Tiểu Trúc ở bên kia mắng: “ Ngốc tử, còn chưa đoán ra sao? Mở cửa cho tôi nhanh lên a.”

Tiểu Khai sửng sốt một giây rồi vọt nhanh xuống “ Ba” một tiếng, mở ngay cánh cửa.

Ngoài cửa, Tiểu Trúc mặc một bộ quần áo màu trắng, ánh trăng đầy đủ người, yên lặng, ảm áp, hàm chứa vẻ cười yếu ớt, đứng trước mặt Tiểu phất

qua gò má Tiểu Khai, quần quýt, mát lạnh, tình cảnh này, Tiểu Khai lập tức đã như say.

“ Ngốc tử, anh một chút cũng không tin tưởng tôi, anh nghĩ rằng tôi lại là cô gái như vậy hay sao?”

“ Ngốc tử, anh nghĩ rằng tôi có thể từ chối anh hay sao chứ?”

“”

“ Ngốc tử, anh cũng biết đó, trong nhà tôi thật sự xảy ra chuyện, căn bản là không có buổi tiệc sinh nhật nào cả.”

“ ...”

“ Ngốc tử a, anh vốn không biết là tôi lén chạy đến, phải mạo hiểm biết bao nhiêu sợ anh trách tôi, hiểu lầm tôi, nổi giận với tôi.”

“ Tôi..” Tiểu Khai rốt cuộc nói không ra một câu nào, chỉ đưa tay ra, đã ôm lấy cô gái như một vầng trăng đêm rơi xuống vào sát trong lòng ngực mình, chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo, thân thể mềm mại nhu nhược, Tiểu Trúc tựa như một con thỏ con bị sợ hãi, ở trong lòng ngực hần nhẹ nhàng run rẩy, nhất thời vô hạn thương tiếc dâng lên trong lòng hần.

Thật ra, Tiểu Trúc ngồi lại trong phòng hần chỉ vài phút là lại vội vã đi về nhưng tâm tình hiện tại của Tiểu Khai so sánh với vừa rồi đúng là hai bầu trời hoàn toàn khác biệt.

Hần nhẹ nhàng cầm sợi tóc dài còn vương trên ghế, sợi tóc đen nhanh mềm mại, tràn ngập hấp lực, hần đặt lên mũi, dường như vẫn còn đậm hương của người ngọc, hần đem sợi tóc quần lên tay, cũng giống như có vô hạn sợi tơ quần chặt ở trong lòng.

Một đêm nay, Tiểu Khai ngủ một giấc ngon nhất trong đời.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Thiên Tài Trữ Nguyễn

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Khai chạy tới Phi Luân cảng khẩu nhìn thời gian thấy mới tám giờ rưỡi, còn kém ba mươi phút mới tới chín giờ đã ước hẹn với Trữ Nguyễn. Trữ Nguyễn tới còn sớm hơn hẳn, mặc bộ đồ thể dục màu lam, đang làm những động tác khởi động, tay chân linh hoạt, thân thể mềm mại, thoát nhìn quả thật có phong thái của một vận động viên, Tiểu Khai cúi đầu nhìn lại chính mình, áo sơ mi, quần tây, còn có đôi giày đi làm, không thể không thừa nhận đối phương chuẩn bị còn chu đáo hơn cả mình.

“Chúng ta ở nơi này so tài?” Tiểu Khai nhìn quanh bốn phía, hỏi Trữ Nguyễn: “Không thích hợp lắm đâu.”

“Ta đã có an bài.” Trữ Nguyễn mỉm cười, chỉ vào một chiếc du thuyền trong cảng đang đậu: “Chúng ta sẽ so tài ở trên đó.”

Đó là một chiếc du thuyền khí phái hào hoa, sàn bằng gỗ đào, lan can màu trắng, vách màu lam nhạt, kết cấu nhìn thật phóng khoáng, ẩn ước như vầng ánh sáng mặt trời mới mọc lên, có vẻ mỹ luân mỹ hoán, nhìn thấy nó làm Tiểu Khai ngẫm than thở không thôi.

Trữ Nguyễn đương nhiên thấy được hình dáng của Tiểu Khai, có chút khinh miệt cười cười, lại nói: “Vì trận đấu hôm nay, ta còn mời một vị trọng tài nổi tiếng trên quốc tế, Đạo Nhĩ tiên sinh.”

Trên du thuyền có một người nước ngoài đang hướng tới chỗ hai người Tiểu Khai phất phất tay, chào hỏi bằng tiếng Trung Quốc hơi cứng: “ Xin chào, Trữ tiên sinh đã chuẩn bị xong chưa?”

“ Đợi thêm lát nữa.” Trữ Nguyễn cao giọng nói: “ Còn có người đang đến.”

“ Còn có ai?” Tiểu Khai kỳ quái hỏi.

“ Tiêu Vận tiểu thư nói sẽ tới.” Trữ Nguyễn đặc ý nói: “ Hẳn nói sẽ mang theo một người bạn tới.”

Đang nói đến đó chợt nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của Tiêu Vận từ xa đi tới, Tiểu Khai nhú mày, nghĩ thầm: “ Sao hôm qua cô ta không cho ta biết nhỉ?”

Cửa xe mở ra, người đi xuống đầu tiên là Trì Tiểu Trúc, nàng vừa nhìn thấy Tiểu Khai, liền nao nao khựng lại, Tiểu Khai nhìn thấy Trì Tiểu Trúc thì càng ngoài ý muốn.

“ Tiêu tổng giám, đây là...” Tiểu Trúc hiển nhiên cũng không biết tại sao lại như vậy: “ Không phải là cô muốn dẫn tôi đi xem kịch vui gì đó sao?”

“ Đúng vậy.” Tiêu Vận nở nụ cười phong tình vạn chủng: “ Kịch vui lập tức sẽ bắt đầu rồi.”

“ Rốt cuộc sao lại thế này?” Tiểu Trúc kỳ quái nhìn Trữ Nguyễn đang có vẻ hưng phấn lại nhìn Tiểu Khai đang lặng lẽ co người lại: “ Tiểu Khai, anh nói cho em biết đi.”

“ Kỳ thật cũng không có gì.” Tiêu Vận cười khanh khách nói: “ Tiểu Khai đệ đệ và Trữ đại thiếu gia hôm nay quyết đấu vì ta. Ai thua thì phải rời khỏi việc đeo đuổi ta.”

Lời này vừa thốt ra thì gương mặt Tiểu Trúc chợt có chút trắng nhợt.

Tiểu Khai tức đến cắn răng, hơi có chút xấu hổ nhẹ nhàng đi đến bên người Tiểu Trúc: “ Tiểu Trúc, không phải như em nghĩ vậy đâu...”

“ Anh không cần nói nữa...” Tiểu Trúc ngẩng đầu lên, quay về phía Tiểu Khai cười, nhẹ giọng nói: “ Mặc dù em không biết tại sao lại thế này, nhưng em tin tưởng anh.”

Tiểu Khai nuốt lời nói vào bụng, trong lòng như biển sông nổi sóng, chỉ nghe mấy câu nói đó của Tiểu Trúc, chỉ cảm thấy như mình hạnh phúc đến muốn chết đi được, đã vô oán vô hối, nhưng ngược lại cũng không nói ra được lời nào, chỉ nhìn Tiểu Trúc cười: “ Khi trở lại sẽ giải thích với em, anh đi đấu với hãn trước.”

“ Ân, Tiểu Khai cố gắng lên.” Ánh mắt Tiểu Trúc sáng lên long lanh, Tiêu Vận ở bên cạnh nhìn thấy, bỗng nhiên cảm thấy buồn bực kỳ lạ, có điểm khó chịu, có điểm ghen ghét.

“ Ta làm sao vậy?” Tiêu Vận dùng sức cắn cắn đầu lưỡi làm cho mình tỉnh táo lại, nhẹ nhàng cười: “ Đi thôi, trận đấu bắt đầu rồi.”

Tiểu Khai bước lên mũi thuyền, du thuyền chạy ra ngoài khơi, tốc độ phi thường nhanh, đảo mắt đã thấy ra rất xa, quay đầu lại nhìn, cảng khẩu đã chỉ còn lại rất nhỏ trong tầm mắt. Đến lúc này Trữ Nguyên mới ra lệnh cho mấy thủy thủ dừng thuyền lại, quay đầu nói: “ Tốt lắm, nơi này rất yên tĩnh, chúng ta so tài ở đây.”

“ Được.” Tiểu Khai đã tính trước bèn nói: “ Chúng ta trước tiên nói cho rõ, ta tùy tiện đưa ra ba hạng mục, chỉ cần người thua một thì tính người thua.”

“ Đó là đương nhiên.” Trữ Nguyên thâm tình nhìn Tiêu Vận, tràn ngập tin tưởng nói: “ Vì Tiêu Vận tiểu thư, ta tuyệt đối sẽ không thua đâu.”

“ Tốt lắm.” Tiểu Khai nói: “ Ta muốn so trận thứ nhất với người: so đánh bài.”

Kỳ thật so toa cáp(đánh bài) là cách gọi của người Hồng Kong, cũng là phương pháp đánh bạc thường dùng, Trữ Nguyễn vừa nghe được hai chữ này thì sững sốt, sau đó cười ha ha lên: “ Nghiêm Tiểu Khai, chẳng lẽ ngày hôm qua người không có lên inte để tra chút tình huống của ta hay sao?”

“ Ta vì cái gì phải tra?” Tiểu Khai tỏ vẻ không quan tâm, nói: “ Ta khẳng định có thể thắng mà.”

Sau đó có người đi đến trải chiếu bạc, đem đến những bộ bài mới, Trữ Nguyễn vỗ vỗ tay thì đã có người mang đến hai cái ghế dựa, phân biệt đặt ở hai đầu chiếu bạc, Tiểu Khai và Trữ Nguyễn cùng ngồi xuống đối diện.

“ Chúng ta đổ thế nào?” Trữ Nguyễn vẫn ung dung hỏi: “ Mười vạn một ván, hay là hai mươi vạn một ván?”

“ Ách..mười đồng tiền một ván.” Mặt Tiểu Khai có chút hồng, nói chuyện có chút chậm rãi: “ Chúng ta chủ yếu so thắng bại cũng không phải đang bài bạc.”

“ Nhưng ta không có tiền lẻ.” Trữ Nguyễn tiện tay rút ra một xấp trăm đồng vỗ trên tay: “ Làm sao bây giờ đây?”

“ Nga, cái này không quan hệ.” Tiểu Khai tiện tay rút ra một xấp mười đồng: “ Ta có rất nhiều, ta cho người mượn.”

Tiêu Vận nhìn gương mặt có chút trắng bệch của Trữ Nguyễn, bỗng nhiên nghĩ thầm tên Tiểu Khai này kỳ thật không có vẻ nhu nhược như mình vẫn nghĩ, hăn hình như cũng là người có chút tâm kế.

Đạo Nhĩ tiên sinh rất thành thực đứng ngay trung gian, nói: “ Hai vị chuẩn bị xong chưa?”

Tiểu Khai gật gật đầu: “ Người phát bài đi.”

Đạo Nhĩ tiên sinh hiển nhiên cũng là cao thủ, rút ra một bộ bài, xốc lên khoảng một trăm lần, Tiêu Vận và Tiểu Trúc ở bên cạnh nhìn đến hoa mắt, đang tán thưởng, đột nhiên Tiểu Khai nói: “ Đạo Nhĩ tiên sinh, một bộ quá chậm, hay là người lấy hai bộ đi.”

Hai mắt Trữ Nguyễn căng căng nhìn hai tay của Đạo Nhĩ tiên sinh, không hề nháy mắt, miệng cười nói: “ Hai bộ cũng không nhanh, nếu thật muốn chơi thì bốn bộ đi.”

“ Được, bốn thì bốn.”

Đạo Nhĩ tiên sinh dĩ nhiên bị hai người làm khựng lại, cẩn thận hỏi: “ Các người xác định?”

“ Đương nhiên.” Hai người cùng trả lời.

Đạo Nhĩ tiên sinh cũng không nói nhiều, xuất ra ba bộ bài nữa, trộn lại cùng một chỗ, bắt đầu xào bài, bởi vì năm mươi bốn lá bài biến thành hai trăm mười sáu lá, xào bài thật khó khăn hơn nhiều lắm, nhưng Đạo Nhĩ tiên sinh đôi tay như thật lớn, mà thủ pháp cũng vô cùng nhuần nhuyễn, xấp lá bài trong tay hăn như biến thành một con rồng đang bay múa, lần này Tiêu Vận và Tiểu Trúc hoàn toàn không nhìn thấy rõ được nữa. Ánh mắt Tiểu Khai nhìn chăm chăm, trên trán đã toát ra mồ hôi, bây giờ theo tình hình, với sự yêu cầu của khó khăn và cường độ trí nhớ, đã đối với hăn có sự khiêu chiến không nhỏ.

Nhìn lại Trữ Nguyễn, mặc dù bộ dáng vẫn đang chăm chú nhưng thần thái vẫn thoải mái như cũ, nhàn nhã đi chơi, tựa hồ như không hề bị ảnh hưởng.

Đạo Nhĩ một tay xào bài, khoảng chừng năm phút, mới “ ba” một tiếng khép bài lại: “ Nghiêm tiên sinh, Trữ tiên sinh, có thể bắt đầu rồi chứ?”

Tiểu Khai khẽ gật đầu, chẳng ừ hử gì cả, trong đầu chỉ là thứ tự của hai trăm mười sáu lá bài, quả thật không dám phân tâm, Trữ Nguyễn lại mỉm cười rất thoải mái: “ Có thể.”

Cuộc thứ nhất, bài của Tiểu Khai là hai lá một một lá K, còn Trữ Nguyễn là ba, năm, bảy, phần thắng của Tiểu Khai thật lớn, nhưng Tiểu Khai không chút do dự ném bài đi: “ Bỏ.”

Trữ Nguyễn có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Khai, mỉm cười ném bài đi.

Tiểu Trúc chau mày, nhỏ giọng nói: “ Hẳn đang làm cái gì nha.”

“ Hẳn làm đúng.” Tiêu Vận giải thích: “ Nếu bọn họ kéo thêm hai lá, Tiểu Khai khẳng định sẽ thua.”

“ Cô làm sao biết?” Tiểu Trúc nói: “ Cô cũng biết trò này?”

Tiêu Vận mỉm cười: “ Ta đương nhiên không có trình độ này, nhưng có thể tưởng tượng được, hai người bọn họ đều biết rõ thứ tự của bài, bây giờ họ chỉ đổ vận khí, nhưng đối với họ như là một trò đùa.”

Miệng của Tiểu Trúc có chút mở lớn, kinh ngạc nói: “ Lợi hại như vậy?”

Tiêu Vận thở dài: “ Ta vốn nghĩ cách nhớ bài như vậy chỉ là truyền thuyết mà thôi, không nghĩ tới hôm nay lại có thể thật sự nhìn thấy.”

Sự thật chứng minh, Tiêu Vận nói rất là chính xác, nửa giờ kế tiếp, Tiểu Khai và Tình Nguyễn không có phạm sai lầm gì, hai người đều buông bài, cho nên bốn bộ bài lại đã được biến đổi thêm năm lần, bây giờ hai người chỉ còn xem thắng bại nhờ vào trí nhớ, mà sự thắng bại này hoàn toàn chỉ dựa vào vận khí.

Bất quá Tiểu Trúc chú ý tới, Trữ Nguyễn vẫn đang có bộ dáng rất thoải mái, còn mồ hôi trên trán Tiểu Khai ngày càng dày đặc, thật hiển nhiên, nếu

tiếp tục như thế, đối với Tiểu Khai thật sự là bất lợi.

Quả nhiên Tiểu Khai vỗ vỗ cái bàn: “ Bỏ đi, cuộc thứ nhất ta nhận thua.”

“ Tốt lắm.” Trữ Nguyễn phi thường ưu nhã đứng lên, nhìn Tiêu Vận lộ ra một nụ cười tràn ngập mỉa mai: “ Tiêu Vận tiểu thư, ta nhất định sẽ đoạt được tư cách để theo đuổi cô.”

“ Khai ca, hắc quá gian trá.” Tiểu Quan ở trong lòng Tiểu Khai nói: “ Hắc có thể nhìn thấy bài, căn bản không phải là nhờ trí nhớ.”

“ Ta biết.” Tiểu Khai thở dài : “ Nếu không phải là có thể nhìn xuyên thấu, hắc làm sao có thể nhớ rõ tình huống như vậy mà lại vẫn thoải mái, đầu óc ta đã nhanh suy nghĩ được, nếu cùng hắc tiếp tục như vậy, ta sợ ta sẽ bị mệt chết đi.”

“ Không quan hệ.” Tiểu Quan tức giận nói: “ Chúng ta còn có chiêu thứ hai, chiêu này chính là vô địch đó.”

Chỉ thấy Trữ Nguyễn nhìn tới với vẻ áp bức: “ Nghiêm Tiểu Khai, đưa ra nội dung thi đấu thứ hai của ngươi đi .”

Tiểu Khai hít sâu một hơi, tràn ngập tin tưởng nói: “ Tốt lắm, chúng ta so nội dung một tay vẽ tròn một tay vẽ vuông!”

Cả du thuyền bỗng nhiên im lặng.

Ánh mắt Tiểu Trúc sáng rực lên, trong ánh mắt Tiêu Vận đã lóe ra hào quang kỳ dị.

“ Một tay vẽ tròn, một tay vẽ vuông!” Trữ Nguyễn hít sâu một hơi.

Chợt nghe Đạo Nhĩ tiên sinh dùng tiếng Trung Quốc cứng ngắt thốt lên kinh ngạc: “ Úc, thượng đế a, một tay vẽ tròn, một tay vẽ vuông, có thể hay không chứ?”

“Đương nhiên.” Tiểu Khai ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Trữ Nguyên: “Thế nào, kinh ngạc sao, sợ hãi a, không được phải không? Muốn đại gia biểu diễn cho người xem làm sao sử dụng cách một lòng hai việc đấy không?”

“Nga, người hiểu lầm rồi.” Trữ Nguyên bỗng nhiên nở nụ cười: “Ta chỉ là cảm thấy ngoài ý muốn, ta vốn nghĩ chỉ có ta mới có thể một tay vẽ tròn một tay vẽ vuông, không nghĩ tới người cũng làm được.”

“Người đừng có nói láo.” Tiểu Khai bất nhẽ đưa ngón giữa giơ lên: “Bây giờ có người trọng tài quốc tế ở đây nga, người muốn dùng chiêu khoa trương này thì thật là mất mặt.”

Trữ Nguyên mỉm cười, vỗ vỗ tay, lập tức có người cầm giấy bút đi lên, Tiểu Khai chú ý tới việc Trữ Nguyên cũng xuất ra bút lông, thuận tiện còn lấy ra một nghiên mực, trong đó lại có đầy mực, hiển nhiên là vừa mới mài ra.

Bút lông này dùng loại chỉ mềm mại, còn hơn cả cương bút, cảnh giới thật sự là thấp vô cùng, Tiểu Khai ngậm miệng mắng thầm, lặng lẽ nói: “Ăn chơi trác táng, playboy, thật sự là phụ sự phong nhã.”

Nhưng Tiểu Trúc và Tiêu Vận đều bị sự việc trên làm nổi lên lòng hiếu kỳ, không hẹn mà cùng tiến lên, đưa ánh mắt nhìn vào tờ giấy.

Trữ Nguyên mở tờ giấy trắng ra, hai tay cầm hai bút lông, thủ thế vô cùng tiêu chuẩn, đặt ở hai bên giấy, nhắm mắt lại, dùng một tiết tấu và tốc độ, bất đồng di động phương hướng của hai cây bút, theo quy củ vẽ ra một hình tròn, chẳng những cùng lúc vẽ mà còn cùng lúc chấm dứt, hơn nữa cả hai hình vẽ đều cơ hồ giống nhau, mà kích thước còn đều đặn hơn cả đo đạc, nét mực ướt đầm, đều đặn có lực, biểu hiện tạo nghệ thư pháp vô cùng sâu đậm.

Tiểu Khai ở bên cạnh nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, con mắt như muốn rơi xuống.

“ Lão thiên của ta ! Hẳn cư nhiên có thể vẽ ra được.” Tiểu Quan ở trong lòng Tiểu Khai kêu to lên: “ Trời ạ ! Tài năng trời sinh, tài năng trời sinh a ! Khai ca, tư chất người này không phải cao bình thường, mà là trăm năm chỉ xuất hiện một người, thiên tài thật sự !”

Bây giờ thiên tài ung dung mở to mắt, nhìn Tiểu Khai mỉm cười: “ Thế nào?”

Tiểu Khai mặt xanh như chàm, cúi đầu: “ Ta thua.” Hẳn nghĩ không nhận thua cũng đã không được, mặc dù hẳn cũng có thể vẽ nhưng nói về chi tiết, tỉ mỉ, nói về tiêu chuẩn trình độ, Tiểu Khai thật sự là có cưỡi ngựa cũng không thể theo kịp.

Trữ Nguyên dùng vẻ mặt miệt thị nhìn Tiểu Khai: “ Coi như người đã uống phí tâm tư, bất quá người căn bản không có khả năng thắng ta, bây giờ đưa ra trận đấu thứ ba đi.”

Tiểu Khai nhìn Tiểu Trúc rồi lại nhìn Tiêu Vận, hai vị mỹ nữ đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn hẳn, hiển nhiên không ai có ấn tượng tốt về hẳn rồi.

“ Làm sao vậy, không thể tưởng tượng ra sao?” Trữ Nguyên nhìn thấy hình dáng của Tiểu Khai, châm chọc nói: “ Ngày hôm qua không phải người đã nói, muốn thắng ta rất đơn giản hay sao? Như thế nào lại không nói gì đi?”

Tiểu Khai không nói gì.

“ Khai ca, người không phải nói còn có một chiêu nữa sao?” Tiểu Quan nóng nảy: “ Hẳn đã nói như vậy, người còn không sử dụng?”

“ Nhưng..nhưng chuyện này thật là rất ngại a..”

“ Kháo, lúc này mà còn nói chuyện đo, mặt mũi trọng yếu hay là thắng bại trọng yếu?” Tiểu Quan cả giận nói: “ Người nhận thua, Tiêu Vận tỷ tỷ sẽ không còn là của người nữa.”

“ Cô ấy vốn không phải là của ta mà.” Tiểu Khai mặt đỏ nhìn trộm Tiêu Vận: “ Cô ta đối với ta là có ý đồ, cô ta không phải là thiết tình thích ta, ta làm sao quản việc Trữ Nguyên muốn làm gì cô ta chứ.”

“ Hắc hắc, thật hay giả đó Khai ca?” Tiểu Quan cười gian: “ Người đừng có tự mình lừa gạt mình nữa, đừng nói ta không nhắc nhở người nha, cô ta với người trong số mạng có duyên phận đó, nếu nhường lại cho Trữ Nguyên, đến lúc đó có hối hận cũng không còn kịp rồi.”

“ Ta...” Tiểu Khai khẽ cắn môi: “ Không hối hận !”

Đang nói tới đó, chợt nghe Trữ Nguyên cười ha hả: “ Nghiêm Tiểu Khai a Nghiêm Tiểu Khai, không còn chiêu gì a, haha, haha, ta nói với người, thứ hạ cấp như người tuyệt đối không có khả năng chiến thắng một tinh anh nhân sĩ của xã hội như ta, nếu không thế giới này đã sớm náo loạn rồi.”

Lửa giận của Tiểu Khai bốc lên: “ Trữ Nguyên, thắng là thắng, thua là thua, người không được mắng chửi người.”

“ Ta mắng chửi người?” Trữ Nguyên cười ha ha: “ Không, không đúng, ta cho tới bây giờ không có mắng chửi người, ta chỉ là nói thật mà thôi, nói cho người, dù cho người thêm mười tám cơ hội, người vẫn không có cơ hội thắng ta, Trữ Nguyên ta có thể không chút khoa trương mà nói nếu người có thể thắng ta, ta chẳng những không hề dây dưa Tiêu Vận tiểu thư, hơn nữa ta còn đem du thuyền này tặng cho người.”

Tiểu Khai đột nhiên trong tâm nhảy dựng lên, thanh âm nhất thời cao hơn: “ Người nói thật sự? Du thuyền đưa cho ta?”

“Đương nhiên là thật.” Trữ Nguyễn vỗ vỗ lan can bên người: “Xem, du thuyền tốt như vậy, vì ta đã giữ gìn kỹ, giá trị là tám trăm vạn Mỹ kim, là cực phẩm a.”

“Đây là người bức ta đó.” Tiểu Khai cắn răng nói: “Trữ Nguyễn, người có thua cũng đừng trách ta !”

“Ai yêu, ta phải sợ sao.” Trữ Nguyễn hoàn toàn không xem hấn vào mắt: “Nói đi, so cái gì, bốn thiếu gia sẽ phụng bồi hết.” Hấn quay đầu nhìn Tiêu Vận liếc mắt: “Tiêu Vận tiểu thư, ta sẽ biểu hiện thật tốt cho cô xem.”

Tiểu Khai hít sâu một hơi thật dài, nắm chặt nắm tay, vẻ mặt bi tráng nhìn chằm chằm ánh mặt trời mới mọc lên từ phương đông, lớn tiếng nói: “Vì chiếc du thuyền này, ta quyết định hy sinh hình tượng, ta muốn so với người, so với...so với...”

“Rốt cuộc so với cái gì?” Tiêu Vận nóng nảy.

“So với đi tiểu !” Tiểu Khai lớn tiếng nói.

“Đi tiểu?” Trữ Nguyễn có chút kinh ngạc.

“Đúng, so đi tiểu !” Tiểu Khai đỏ mặt dị thường kiên định nói: “Người dám hay không dám?”

“Đi tiểu có cái gì mà so?” Mặt của Trữ Nguyễn đã hồng lên: “Tiểu Khai người giỏi, người là tên lưu manh thú, chính mình vô sỉ không biết xấu hổ, còn muốn kéo ta xuống nước, người có muốn bêu xấu ta thì không, muốn ta thất thố trước mặt hai vị đại mỹ nữ, ta khẳng định làm không được.”

Đạo Nhĩ tiên sinh miệng ha ha nở nụ cười: “Trữ tiên sinh, việc này thật thú vị, nếu so việc này, ta thập phần vui vẻ giúp các người làm trọng tài.”

“ Ta không phải lưu manh.” Tiểu Khai nói: “ Người đừng có nói oan uổng người, ta là muốn so với người xem ai đi tiểu xa hơn, nếu người không dám thì có thể nhận thua.”

Tiểu Trúc sờ hai gò má đang nóng lên, thấp giọng hỏi: “ Tiêu tổng giám, Tiểu Khai có ý tứ gì a?”

Ánh mắt Tiêu Vận lờ lờ tỏa sáng, như là tán thưởng như là buồn cười: “ Tiểu Khai lần này thắng.”

“ Vì sao?” Tiểu Trúc mơ hồ không hiểu.

“ Bởi vì Tiểu Khai còn là xử nam.” Tiêu Vận cảm thấy có điểm then thừng, thấp giọng nói: “ Tiểu Trúc muội muội, cô cũng biết, nam nhân nếu chưa từng có chuyện đó với đàn bà, thì đi tiểu luôn xa hơn một chút, cô không nhớ sao, khi còn bé luôn có một ít tiểu nam hài hay quay về vách tường tiểu thành một loạt, là loại trận đấu coi ai tiểu xa hơn.”

Gương mặt của Trữ Nguyên lúc hồng lúc trắng, trước tiên không nói tới thắng bại như thế nào, với một người như hần, một đại thiếu gia luôn xem trọng hình tượng, địa vị, danh tiếng, lại trước mặt hai đại mỹ nữ cùng Tiểu Khai so việc đi tiểu, điều này đã làm cho hần không dám nhận rồi, huống chi hần cũng không ngốc, Tiểu Khai vừa nói xong, hần đã biết dụng ý của Tiểu Khai. Nhưng bây giờ so hay không so? Hần lặng lẽ nhìn Tiêu Vận, chỉ cảm thấy càng nhìn càng yêu, trong lòng dù sao cũng không thể dứt bỏ, vì vậy cắn răng: “ So thì so, ai sợ ai, bất quá ta có yêu cầu, hai chúng ta một mình so tài, có Đạo Nhĩ tiên sinh làm trọng tài là được rồi.”

“ Không được.” Vì du thuyền Tiểu Khai cũng đầy mặt: “ Tiểu Trúc có thể không, nhưng Tiêu tổng giám là người trong cuộc, vô luận như thế nào cũng phải ở lại.”

“ Người thật quá vô sỉ!” Trữ Nguyên thật sự nói không nên lời.

“ Hắc hắc, tùy người thôi.” Tiểu Khai nói: “ Người không muốn so với ta cũng được, dù sao người thua là chắc rồi.”

Trữ Nguyễn cắn răng đáp: “ Được, ta đáp ứng.” Rồi nhìn về phía Tiêu Vận: “ Tiêu Vận tiểu thư, hy vọng cô hiểu được nỗi khổ tâm của ta.”

Tiêu Vận nhìn hần miễn cưỡng cười cười, tâm tư toàn đặt trên người Tiểu Khai, tưởng tượng xem lát nữa sẽ nhìn thấy gì đó, vừa nghĩ tới trong lòng chợt nhảy lên dữ dội, rồi lại thấy Tiểu Khai vô sỉ, lại thấy hần vô lại, nhưng nghĩ thêm lát lại thấy hần thật thông minh, một chiêu này quả nhiên lợi hại.

Kỳ thật nàng không có lo lắng gì, vấn đề là thân thể của Tiểu Khai và Trữ Nguyễn có phản ứng, hai người cùng đi ra sau du thuyền, rồi lén nhìn đại mỹ nữ đang đứng bên cạnh, cả hai cùng đỏ mặt, không chút động tĩnh.

“ Người trước đi.” Tiểu Khai nói: “ Người là thiên tài, ta là nhân vật nhỏ, người ưu tiên.”

“ Không cần, không cần.” Trữ Nguyễn nói: “ Vừa rồi ta trước, giờ tới người trước.”

“ Người trước, người trước, đừng có khách khí, có thủy có chung a.”

“ Không, không không, lẽ phải làm thôi, có qua có lại người trước đi.”

Đạo Nhĩ tiên sinh thấy vậy cười ha ha, người ngoại quốc rốt cuộc vẫn sáng một chút, hần cười nói: “ Các người đừng cãi nữa, không có gì phải ngại hết, cùng làm một lúc đi.”

“ Tốt lắm, cùng làm.” Tiểu Khai và Trữ Nguyễn nhìn nhau, cùng hung hăng trừng mắt, bắt đầu chậm rãi kéo quần xuống, bây giờ là mùa hè, hai người đều mặc quần lót mỏng, dưới ánh mắt Tiêu Vận, đều nhìn thấy chỗ đó của hai người cao cao, nhìn không được sắc mặt càng đỏ ửng, sóng mắt

như nước, tư thái then thùng vô hạn, càng làm cho hai vị tuyển thủ dù đang niệm “ Sắc tức là không” như thế nào thì cũng vô dụng.

Đạo Nhĩ tiên sinh đợi chừng hai phút, thật sự là nhịn không được bèn dùng mỗi tay kéo mạnh quần của hai người “ xoạt”, đồng thời kéo quần của cả hai xuống cùng một lúc.

“ Nha !” Tiêu Vận nhẹ nhàng kinh hô một tiếng, vội lấy tay che mắt lại, chỉ cảm thấy trong lòng một trận kinh hoàng khuôn mặt y như một quả trứng, cảnh tượng kinh hãi xấu hổ vừa nhìn thấy vẫn còn lưu lại trong đầu nàng, nhịn không được thầm nghĩ: “ Ân, Tiểu Khai dường như lớn hơn chút ít...phi phi phi, sao ta lại nghĩ đến chuyện này kia chứ...”

Mặc dù trong lòng nàng nghĩ sẽ không xem, nhưng nhịn không được hé ngón tay ra, trộm nhìn ra ngoài.

Hai đại nam nhân đứng đó, bị Đạo Nhĩ tiên sinh đánh lén đều cùng ngây dại, đợi khi có phản ứng thì đồng loạt kêu to một tiếng.

“ Kêu la cái gì, nên làm gì thì làm đi.” Đạo Nhĩ tiên sinh không kiên nhẫn nói: “ Bây giờ là thời gian quyết đấu, không phải thời gian đứng ngây ra đó.”

Nghe nói như vậy cả hai nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương hùng hùng ý chí chiến đấu.

“ Tiêu Vận tiểu tử, cô buông tay xuống đi, hãy nhìn cho kỹ đó.” Đạo Nhĩ tiên sinh nhìn Tiêu Vận kêu: “ Hãy làm vị trí trọng tài của mình cho đúng đi.”

“ Ta cũng không phải là một trọng tài...” Tiêu Vận ở một bên lăm bắm, rồi bỏ tay xuống, vẻ mặt vừa ủy khuất vừa tò mò khiến cho Tiểu Khai và Trữ Nguyên đều cảm thấy không chịu nổi.

“ Ta tuyên bố, trận đấu bắt đầu.” Đạo Nhĩ tiên sinh có điểm không còn kiên nhẫn nhìn đồng hồ trên tay: “ Ba phút nữa nếu không thi đấu, thì sẽ tính là thua.”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Du Thuyền Đối Chủ

Vì vậy, hai bị tuyến thủ bắt đầu vất vả tìm kiếm cảm giác, tích tụ cảm giác muốn tiểu, tụ tập lực lượng, đại khái khoảng vài giây sau, Tiểu Khai mới “hắc” một tiếng hô, mãnh liệt phát ra một hơi, hai tay đẩy ra phía trước, chỉ thấy “sưu” một tiếng, một luồng chỉ trắng với tư thái thập phần mạnh mẽ bắn ra ngoài, cư nhiên vượt ra đến gần khoảng cách bốn thước, mới thẳng tắp rơi xuống trên sàn thuyền, cùng lúc đó chợt nghe “phốc” một thanh âm vang lên, Tiểu Khai phát ra một cái đánh rầm thú vị hoặc vang lên thật to!

Đạo Nhĩ tiên sinh trong thời khắc mấu chốt này biểu hiện tài năng của chức nghiệp trọng tài của mình, trước tiên cầm cây thước trong tay mình đo ra, cẩn thận nói: “Ba thước chín mươi lăm, Nghiêm Tiểu Khai tiên sinh.”

Biểu diễn của Trữ Nguyên so với Nghiêm Tiểu Khai đã muộn một giây, bị Tiểu Khai đánh rầm một cái giật mình hoảng sợ tới mức run run, vì thế tốc độ bị ảnh hưởng thật lớn, bay ra chỉ khoảng không đến một thước, yếu ớt vòng lên rồi mới hạ xuống.

Đạo Nhĩ tiên sinh lập tức báo lên: “Trữ Nguyên tiên sinh, chỉ có không thấy chín mươi lăm thước, theo sự quyết đấu, Nghiêm Tiểu Khai tiên sinh với ưu thế xa hơn ba thước nên đã thắng.”

“Ha ha ha...!” Tiểu Khai bắt đầu phản ứng, ngưỡng cổ cười ha ha lên: “Trữ Nguyên ơi Trữ Nguyên, ngươi không được a, cư nhiên một thước cũng

không tới được, ta gấp hơn người bốn lần nha, sự chênh lệch này quá xa rồi đó !”

Trữ Nguyễn không nói được lời nào, mặt đen thui, hung hăng nhìn Tiểu Khai suốt nửa ngày, bỗng nhiên nhớ tới người ngọc trong tim còn đang đứng bên cạnh, muốn nhìn một chút phản ứng của người ngọc, rồi lại không dám nhìn, trộm quay đầu liếc mắt, mới phát hiện Tiêu Vận ở một bên đã cười đến đứng không vững, hai tay đang ôm lấy miệng che lấy tiếng cười muốn văng cả nước bọt, gương mặt cười đến nước mắt cũng đã dàn dụa.

“ Lão thiên của ta!” Trữ Nguyễn ngửa mặt lên trời thở dài, trận chiến hôm nay, mặt mũi và hình tượng chính mình bị hủy sạch, hắc có chết sống cũng không nghĩ ra, bỗng nhiên quay đầu hét lớn: “ Ta kháng nghị! Là hắc cố ý đánh rắm ảnh hưởng đến trạng thái phát huy của ta !”

Đạo Nhĩ tiên sinh kinh ngạc nhìn về phía Trữ Nguyễn: “ Trữ tiên sinh, đây là chiến thuật phát huy bình thường nha, với sự phân xét của ta mà xem, quá trình trận đấu không có vấn đề gì, mọi người phải tin tưởng chức nghiệp của ta chứ.”

“ Ta...ta...” Trữ Nguyễn như muốn khóc, nhìn Tiêu Vận đứng bên kia, rồi lại nhìn Tiểu Khai không chịu kéo quần lên mà chỉ lo ngửa mặt lên trời mà cười, chợt nghĩ người này đúng là có hình tượng của một tiểu nhân đang đắc chí, không hề muốn buông tha: “ Mẹ nó, ta thua không cam lòng!”

“ Đó là lời nói thật.” Đạo Nhĩ tiên sinh thật tinh táo gật gật đầu: “ Do hắc đưa ra ba cách đấu, phương thức đấu như thế đối với Trữ tiên sinh phi thường có hại, bất quá phương thức này là do các người chọn ngay từ đầu, cho nên không có gì để than oán nữa.”

Trữ Nguyễn ngậy người nửa ngày, bỗng nhiên kêu lên: “ Ha ha, không đúng, ta có ý kiến !”

“ Người có ý kiến gì?” Tiểu Khai hung hăng trừng mắt: “ Nói cho người hay, bây giờ du thuyền này là của ta rồi, người đừng mong đòi về.”

“ Ta không cần du thuyền.” Trữ Nguyễn nói: “ Ta vẫn tưởng Tiêu Vận tiểu thư là bạn gái của người nên mới đánh cuộc quyết đấu với người, nhưng trên sự thật, người căn bản không phải là bạn trai của Tiêu Vận tiểu thư, ta đây vì cái gì mà phải quyết đấu với người chứ? Ngay cả điều kiện chủ yếu cũng không thành lập, thì phải nói là Tiêu Vận tiểu thư là người độc thân đương nhiên là ta còn tư cách để đeo đuổi nàng.!”

Hắn thốt ra lời này, Tiểu Khai đã ngây dại.

“ Ân, có đạo lý, rất có lý.” Đạo Nhĩ tiên sinh nói: “ Nghiêm tiên sinh, ta phán đoán tiêu chuẩn, lời này của Trữ tiên sinh nói rất có đạo lý.”

“ Nhưng...nhưng..nhưng là...” Tiểu Khai buồn bực: “ Không phải hôm nay ta quyết đấu vô nghĩa với hắn hay sao?”

“ Người có được một chiếc du thuyền còn không thỏa mãn a?” Trữ Nguyễn thật buồn bực: “ Ta mới thật sự là không có việc gì làm, tự dưng mất đi chiếc du thuyền ta yêu thích nhất, còn bị mất mặt như vậy!”

“ Như vậy đi.” Đạo Nhĩ tiên sinh suy nghĩ một hồi, nghĩ ra được một biện pháp công bình: “ Đã như quyết đấu hôm nay không công bình, thì cứ để lần sau Trữ tiên sinh đưa ra ba phương cách, cùng Nghiêm tiên sinh tỷ thí một lần nữa, xem ai thắng ai thua, như vậy mọi người đã công bình với nhau, nếu Nghiêm tiên sinh thắng lợi, vậy Trữ tiên sinh tự động mất đi tư cách, nếu Trữ tiên sinh thắng lợi, vậy các người cứ công bình cạnh tranh. Nếu các người có trận đấu gì đó, thì ta rất vui lòng làm trọng tài cho các người.”

“ Ta phản đối!” Tiêu Vận lúc này đã đi tới, nghe nói như thế, lập tức nói: “ Như vậy đối với Tiểu Khai không công bình.”

“ Vì sao?” Đạo Nhĩ tiên sinh nghi hoặc nói: “ Ta nghĩ đây là biện pháp công bình nhất mà ta đã nghĩ ra.”

Tiêu Vận rất muốn nói “ Bởi vì Trữ Nguyên vốn là một thiên tài, còn Tiểu Khai vốn chỉ là một người bình thường” Nhưng lời này hiển nhiên không thể làm lý do, nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được biện pháp xử lý nào, đành níu cánh tay của Tiểu Khai: “ Bởi vì...ta đúng là bạn gái của Tiểu Khai.”

Trữ Nguyên nóng nảy: “ Nói bậy, bạn gái hẳn rõ ràng là Trì Tiểu Trúc!”

“ Đúng vậy, vậy thì thế nào?” Tiêu Vận nói: “ Trì Tiểu Trúc có thể làm bạn gái hẳn, chẳng lẽ ta lại không được a? Chẳng lẽ ta không xứng với hẳn sao?” Nàng nói xong còn cố ý ưỡn ngực ngẩng đầu lên, phảng phất muốn nói mình thật là vĩ đại.

Trữ Nguyên thật sự là không có chuyện gì để nói nữa, hẳn rất muốn nói “ Nàng dĩ nhiên xứng với hẳn nhưng hẳn lại không xứng với nàng” Nhưng nhìn thấy hình dáng của Tiêu Vận như cố ý, lời nói hết lần này tới lần khác đều không thể thốt ra, chỉ có thể nói: “ Ta không tin, tuyệt đối không tin.”

“ Người không tin cũng không được.” Tiểu Khai bỗng nhiên thoát ra: “ Được rồi, Trữ Nguyên, ta cũng không nói lời vô nghĩa với người, xem ra ta dấu diếm hoài, thì người sẽ không biết lợi hại của ta. Được rồi, sự khiêu chiến của người ta tiếp đón vậy!”

“ Đúng vậy, như vậy là tốt nhất.” Đạo Nhĩ tiên sinh vừa lòng gật đầu.

“ Người nói cái gì?” Phản ứng đầu tiên của Tiêu Vận chính là hoài nghi lỗi tai của mình đã nghe lầm: “ Người muốn nói là người lại quyết đấu với hẳn nữa?”

“ Đúng vậy, không được sao?”

“ Nhưng lại muốn cho hãn lựa chọn phương pháp quyết đấu?” Tiêu Vận lấy tay sờ sờ cái trán Tiểu Khai, muốn xác định có phải là Tiểu Khai bị sốt hay không.

“ Đừng sờ ta, ta đang tỉnh táo.” Tiểu Khai đẩy tay Tiêu Vận, vô cùng kiêu ngạo tiêu sái bước tới hai bước, vừa lúc ánh mặt trời chiếu tới sau lưng, tạo hình thật là rất tuyệt: “ Ta chính là muốn đường đường chính chính chiến thắng hãn, cho hãn biết ai mới chính thức là người có tư cách nhất !”

“ ...” Tiêu Vận không nói gì nữa.

“ Tốt!” Trữ Nguyên hét lớn một tiếng, nhất thời tinh thần chấn hưng tỉnh táo, phấn chấn vô cùng, nhảy đứng lên: “ Chúng ta quyết định vậy!”

“ Tốt đấy, bất quá ta có điều kiện.” Tiểu Khai chậm rãi ung dung nói: “ Người phải cho ta biết nội dung trận đấu trước, bởi vì ta cần phải chuẩn bị.”

“ Được, ta đáp ứng.” Trữ Nguyên vô cùng hiểu rõ điều kiện của Tiểu Khai: “ Chỉ cần người dám theo ta so tài, cho dù phải chuẩn bị một năm ta cũng không sợ, bởi vì người căn bản là không có cơ hội thắng!”

“ Một lời đã định!”

“ Một lời đã định!”

Hai bàn tay của hai nam nhân vỗ chặt vào nhau, Tiêu Vận ngơ ngác nhìn vẻ kiêu ngạo của Tiểu Khai, ánh mắt sáng lạn do mặt trời chiếu vào, thế nhưng lại làm cho nàng có một cảm giác không thể tả được, trong lòng nàng rối loạn, nghĩ lại vị thiếu niên này đột nhiên có chút thần bí.

“ Ha ha ha!” Tiểu Quan tránh ở chỗ tối cười đến chết đi sống lại: “ Khai ca, người yên tâm, ta cam đoan, chỉ cần có ta ở đây, vô luận hãn đưa ra nội dung gì, người tuyệt đối có thể thông qua sự huấn luyện mà thu phục hãn!”

“ Một đời anh danh của ta đều đặt trên người người hết đó.” Tiểu Khai cắn răng nói: “ Nếu ta thua, ta sẽ làm cho người đẹp mắt.!”

Bốn người một lần nữa đi trở về mũi thuyền, ngoại trừ Đạo Nhĩ, còn ba người đều cúi đầu không nói, mặt của mọi người đều hồng hồng, không khí xấu hổ lan tràn lặng lẽ, Tiểu Khai vốn muốn nói với Tiêu Vận vài câu nhưng vừa rồi lại bị nàng xem phải thứ không nên xem, chợt cảm thấy trong bụng có chút rung động, mà Tiêu Vận lại là một cô gái, càng cúi thấp đầu, không còn bộ dáng phong lưu mấy ngày trước, nên khi Tiểu Trúc nhìn thấy bộ dáng họ đi ra thì cảm thấy là lạ, chạy tới giữ chặt Tiểu Khai nói: “ Ai thắng?”

“ Anh thắng.” Tiểu Khai nhìn lên Tiêu Vận đỏ mặt nói.

“ Cái..kia..” Tiểu Trúc lặng lẽ nói bên tai Tiểu Khai: “ Tiêu tổng giám đều thấy được?”

“ Ân” Tiểu Khai nói nhỏ: “ Đều thấy được.”

Vì thế Tiểu Trúc nhéo vào tay Tiểu Khai một cái sau đó cười hì hì nín tay hẳn: “ Vừa rồi xem như giáo huấn, bây giờ chúng ta đi làm thôi.”

“ Đừng nóng vội.” Tiểu Khai đắc ý nở nụ cười: “ Ta còn có một đại sự muốn làm, ta phải tiếp thu chiếc du thuyền này.”

Trữ Nguyên cũng là một hán tử, sự thật mặc dù đối với vị thiếu gia nhà giàu như hắn mà nói du thuyền cũng là sự tồn tại xa xỉ, chẳng những phải mua mất bảy tám trăm vạn Mỹ kim, hơn nữa hàng năm còn phải bỏ ra năm, sáu mươi vạn Mỹ kim để bảo dưỡng du thuyền, có thể nói chơi chiếc du thuyền này tuyệt đối là chỉ có siêu cấp phú hào mới có khả năng nhưng hắn nhất thời xúc động đem chiếc du thuyền ra đánh cược, vậy cũng có khi phách mà chịu thua.

Bất quá trước khi xuống hần nói một câu: “ Hừ hừ, Nghiêm Tiểu Khai, mặc dù du thuyền này ta đã bại, nhưng người cũng không bảo dưỡng nó nổi, người xem thủy thủ và hoa tiêu trên thuyền, còn có tiền đậu thuyền, hàng năm phải sửa chữa bảo trì nó, lau chùi nó, ta không chút khoa trương mà nói, mỗi một thứ thôi với tiền lương của người cũng không đủ đâu, người muốn chơi du thuyền, hắc hắc, đợi cả đời đi !”

“ Đây, khi nào ta đã nói qua ta muốn chơi du thuyền chứ?” Tiểu Khai vẻ mặt thản nhiên nhìn bên cạnh, vừa lúc thấy Tiêu Vận, thuận tay chỉ tới, nói: “ Ta không bảo dưỡng nó nổi, vậy có thể tặng cho người khác cơ mà, Tiêu tổng giám, chiếc du thuyền này ta tặng cho cô đó, cô chắc là tu dưỡng được nó chứ?”

“ A, đưa cho ta? Tốt a tốt a.” Tiêu Vận vui vẻ nhận lấy.

Trữ Nguyễn tức giận đến nổi lỗ mũi bốc khói: “ Tiêu Vận tiểu thư, chiếc du thuyền này đã quá cũ, tôi tặng cho cô chiếc mới nhé.”

“ Vậy thì không được.” Tiêu Vận thản nhiên nói: “ Ta nhận quà của bạn trai thì còn coi được đi, lấy đồ của người không phải là kỳ cục lắm sao?”

“ Ta...” Trữ Nguyễn trợn trắng mắt, may là không ngất xỉu, Đạo Nhĩ tiên sinh nhìn thấy không đúng, vội vàng lôi kéo Trữ Nguyễn đi xuống.

Nhìn thấy Trữ Nguyễn đi xa, ba người nhìn nhau, rốt cục bật cười ha ha.

“ Đi thôi, chúng ta đi làm.” Tiểu Khai cao hứng giữ chặt tay Tiểu Trúc, đột nhiên điện thoại của Tiểu Trúc vang lên, nàng lấy ra, mới nghe một tiếng thì sắc mặt đại biến: “ Cái gì?”

Tiểu Khai vội hỏi: “ Chuyện gì vậy?”

“ Có chút việc.” Tiểu Trúc có vẻ lo lắng tắt điện thoại, tay bỗng run run, cái điện thoại đột nhiên rớt xuống mặt đá cẩm thạch cứng rắn.

“ Nga, em nên cẩn thận một chút chứ.” Tiểu Khai xoay người nhặt lên, chỉ nghe Tiểu Trúc nói: “ Tiểu Khai, em không thể đến công ty, em phải về nhà trước.”

“ Anh đưa em về.” Tiểu Khai nói.

“ Không cần đâu, có việc gấp, lái xe sẽ lập tức tới đón em.” Tiểu Trúc lắc đầu, nhìn Tiêu Vận: “ Tiêu tổng giám, phiền cô đưa Tiểu Khai về dùm, tôi phải đi trước.”

“ Yên tâm đi.” Tiêu Vận cười nói: “ Tôi còn định mời hân ăn cơm, cảm tạ hân tặng du thuyền này cho tôi, ân, Tiểu Trúc muội muội, từ nay về sau có rảnh cùng ra biển chơi nga.”

“ Tốt lắm.” Tiểu Trúc miễn cưỡng cười cười, vội vàng xoay người đi, Tiểu Khai nhìn theo bóng lưng của Tiểu Trúc, trong lòng có một loại dự cảm, Tiểu Trúc vốn là một người trầm tĩnh, nhưng theo bóng lưng của nàng bây giờ, vẫn không còn loại đặc chất yên tĩnh như ngày thường. Liên tưởng tới chuyện hôm qua nàng nói làm Tiểu Khai cảm thấy càng bất an.

Trong nhà nàng rốt cục xảy ra chuyện gì?

Tiêu Vận cũng không chú ý tới nhiều chi tiết như vậy, thấy Tiểu Trúc đi rồi, trong lòng có chút vui mừng, giữ chặt tay Tiểu Khai nói: “ Đi thôi, theo giúp ta mua chút đồ.”

“ Không cần đâu.” Tiểu Khai từ chối: “ Ta còn phải đi làm nữa.”

“ Tiểu Khai, tỷ tỷ thật sự làm cho người chán ghét như vậy sao?” Tiêu Vận u oán nhìn Tiểu Khai: “ Tỷ tỷ chỉ muốn làm bạn gái của người mà thôi, chẳng lẽ người hoàn toàn quên duyên phận năm đó của chúng ta rồi sao?”

“ Ta..ta không phải có ý tứ này.” Tiểu Khai giải thích.

“ Vậy người vì cái gì mà đáp ứng quyết đấu với Trữ Nguyên?” Tiêu Vận dựa đầu vào vai Tiểu Khai, một tay chạm đến ngực hắn: “ Người dùng chính lương tâm mình nói cho tở tở, người đối với tở tở thật sự không có một chút cảm tình nào sao?”

Tiểu Khai bị nàng sờ như vậy, lại hỏi, trong lòng nhất thời cũng là mềm nhũn: “ Đương nhiên là không phải.”

Tiêu Vận thở dài sâu kín: “ Ta không cầu danh phận gì, cũng không phải muốn tranh gì với Tiểu Trúc muội muội, ta chỉ hy vọng, người đối với ta tốt hơn một chút, có thể không?”

Giờ phút này mỹ nhân như ngọc, nhu tình như nước, Tiểu Khai không thể nói nên lời, ngưng thần nhìn lại, chỉ cảm thấy trên mặt Tiêu Vận có vạn ngàn u oán, vô hạn mềm mại, hắn nghĩ cũng không nghĩ, ôn nhu nói: “ Tiêu tổng giám..”

“ Người còn gọi ta là Tiêu tổng giám hay sao?” Tiêu Vận che miệng hắn, bàn tay bóng loáng ôn nhu như ru: “ Người không thể gọi ta là Vận tở hay sao chứ?”

“ Cái...này..Vận...tở...” Tiểu Khai đỏ mặt nói: “ Ta..ta sẽ đối với người tốt hơn.”

Tiêu Vận bỗng nhiên cười khanh khách: “ Tốt a, vậy thì đi theo ta mua chút đồ a.”

Tiểu Khai lúc này mới tỉnh ngộ đã bị nàng ta lừa: “ Mua cái gì?”

“ Mua nội y a.” Tiêu Vận cười hì hì nói: “ Ngày hôm qua người bỏ đi quá sớm, ta cũng chưa mua, hôm nay người phải theo giúp ta.”

“ Ta..” Tiểu Khai rất muốn cầm đao nói thẳng vào vấn đề: “ Người là người tu chân, ta còn là người phàm, người liều mạng tiếp cận ta rất cuộc

muốn làm gì chứ.” Nhưng khi đối diện với sóng mắt và dung nhan mỹ nữ, phong cảnh chết sống nói không nên lời, trong lòng chuyển qua vô số ý niệm trong đầu, rốt cục thở dài, gật gật đầu: “ Đi thôi.”

“ Khai ca, phải nhớ kỹ, trên đầu chữ sắc là một con dao.” Tiểu Quan trịnh trọng nhắc nhở hắn: “ Vô luận cô ta giờ ra chiêu gì, người nhất định phải kiên trì trụ vững.”

“ Ta biết.” Tiểu Khai tràn ngập tin tưởng nói: “ Cô ta nhiều nhất cũng chỉ là muốn thái dương bổ âm mà thôi, chỉ cần đề phòng một chiêu này, còn những điều khác coi như là khảo nghiệm đi.”

Địa phương Tiêu Vận mua nội y là nằm ở đường Nam Kinh hào hoa nhất, khi Tiểu Khai có chút xấu hổ đi theo Tiêu Vận đi vào chỗ bán nội y, cũng không có gặp phải ánh mắt kinh ngạc nào, rất nhiều nữ nhân nhìn thấy Tiểu Khai tiêu sái đi đến, cũng bất quá chỉ mỉm cười bước đi, Tiểu Khai đang nhìn tới nhìn lui, chợt thấy Tiêu Vận cầm tay hắn: “ Ngốc tử, bên này.”

Thanh âm ngốc tử này thật sự là thân mật vô hạn, có vẻ phiêu đảng, đầu óc Tiểu Khai có chút 몽 lung, theo nàng ta đi vào.

“ Theo ta vào đây.” Tiêu Vận mặt đỏ hồng nói với hắn: “ Giúp ta tham khảo một chút.”

“ Vào..vào nơi này?” Tiểu Khai chỉ vào gian phòng thử đồ.

“ Đương nhiên rồi, bằng không thì phải làm sao.” Tiêu Vận liếc mắt nhìn hắn với vẻ thiên kiều bá mỵ: “ Nhanh lên, đi vào đi.”

“ Tiểu thư, chuyện này...” Phục vụ viên hiển nhiên cũng ngoài ý muốn, nhưng Tiêu Vận lập tức trừng mắt nhìn: “ Thế nào, tôi muốn bạn trai ta tham khảo dùm một chút cũng không được sao?”

“Được, được, mời ông.” Phục vụ viên lập tức lui trở về.

Vì vậy Tiểu Khai mơ mơ hồ hồ tiến vào.

“Không được xem loạn nga.” Trong tay Tiêu Vận cầm năm, sáu bộ đủ màu sắc, mỗi cái so với nhau càng nhỏ hơn, một cái so với một cái càng tiết kiệm vải hơn. Tiểu Khai đi theo sau phía nàng ta vào một phòng thử đồ, mặc dù đã có tâm lý chuẩn bị, biết rõ đối phương lòng có mưu đồ nhưng cũng khó giữ cho tim không đập nhanh được.

Phòng thử đồ tổng cộng không vượt qua nửa thước, hai người cùng vào một chỗ vốn đã gần trong gang tấc, Tiêu Vận xoay người, bắt đầu thoải mái thoát y(cởi quần áo), chỉ thoáng chốc quần áo đã bắt đầu cởi xuống, da thịt trắng như tuyết phảng phất như bạch ngọc, tản mát ra vẻ nhu hòa động lòng người sáng lạn, Tiểu Khai đứng ở sau lưng cô ta, không dám thở mạnh, hai mắt nhìn trừng vào tấm lưng trắng nõn mịn màng như lụa, trong lòng hẳn có một thanh âm không ngừng vang lên: “Lên! Mau lên đi, sờ một cái, cắn một cái, ăn cô ta vào bụng nào!”

“Đi tới đi, nhanh lên đi tới đi !” Tiêu Vận một bên cố ý kéo dài thời gian, một bên hò hét trong lòng: “Sờ một cái, cắn một cái, vô luận làm cái gì, please(làm ơn), nhanh bại lộ bản tính của người đi, tiểu sư đệ của ta.”

Nhưng Tiểu Khai vẫn không nhúc nhích, đến mấu chốt thời khắc, Trì Tiểu Trúc bỗng biến thành một ánh đèn sáng, treo cao trong lòng hẳn, cho hẳn định lực vô hạn và lực nhẫn nại đến vô cùng.

“Tiểu Khai đệ đệ, giúp một chút nga.” Tiêu Vận xuất ra chiêu mới: “Đi tới giúp ta cởi ra một chút.”

Tay nàng chỉ vào chỗ nút thắt ở ngay lưng mình, cố ý lắc vài cái nhưng vẫn làm như không cởi ra được.

“ Ta...được thôi.” Tiểu Khai thở mạnh một hơi, đi về phía trước nửa bước, cái lưng trắng nõn kia, cái cổ đẹp tuyệt kia, thân thể tuyệt vời với những đường cong, có thể thấy được cả ngọn núi cao, cũng thấy mơ hồ những đường lượn mịn như tơ, quả nhiên là hấp dẫn đến chết người. Ngón tay hần vươn ra, không thể không chạm vào da thịt của Tiêu Vận, ngón tay tiếp xúc vào da thịt bóng loáng, làm Tiểu Khai cảm thấy rất là thoải mái.

“ Nhẫn nại ! Nhẫn nại!” Thân thể Tiêu Vận có chút run rẩy, cố gắng báo cho chính mình: “ Vì muốn cho hần bại lộ, phải có một chút hy sinh, vừa rồi trong xe bị hần chiếm đại tiện nghi, huống chi chỉ một điểm tiểu tiện nghi này chứ?”

Cô ta mặc dù có ý dẫn dụ, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một xử nữ mà thôi, bị Tiểu Khai ở sau lưng chạm tới chạm lui, thì cảm thấy có một luồng khí nóng lạnh lẽ xông tới, nhin không được đã khẩn trương lên.

“ Ân, cởi rồi.” Tiểu Khai buông tay, cái áo kia thuận tay rơi xuống trên mặt đất, Tiêu Vận thay một cái áo mới, chỉ tiếc cái áo này nút thắt lại nằm ở phía trước, cô ta có thể tự mình làm được, Tiểu Khai lặng lẽ thở dài, nhin không được có chút thất vọng.

“ Người xem thế nào?” Tiêu Vận mặc xong bộ quần áo, bỗng dừng xoay người lại, mỉm cười đối diện Tiểu Khai.

Giờ phút này khoảng cách hai người không đủ một cm, chỉ cần ngẩng đầu, bộ ngực vun cao lập tức sát rạt ngay ngực Tiểu Khai, vừa lúc chạm ngay vào ánh mắt của hần, cái loại cảm giác này bỗng dừng mà đến làm cho thị giác của hần rung động, nhất thời làm hần giống như bị sấm đánh sợ run cả người, hần hít một hơi không khí, răng bắt đầu va vào nhau lập cập: “ Tốt..đẹp lắm.”

“ Thật vậy chẳng?” Tiêu Vận ưỡn ngực lên: “ Người xác định? Có cần thử lại bộ khác không?”

“ Không...không cần đâu.” Tiểu Khai dùng sức đè lại cái mũi, ngẩng đầu lên dùng sức nhìn cái đèn treo bên trên, nói gì cũng không dời đi tầm mắt: “ Đẹp mắt, cái này đi, tin tưởng ta, chắc chắn là vậy!”

“ Tốt lắm.” Trong lòng Tiêu Vận mừng thầm: “ Thêm một lần nữa, coi như hấn sẽ sập bẫy thôi, ha ha..”

“ Đã thử xong quần áo, bây giờ thử nội y a.” Tiêu Vận cố ý đến bên cạnh nói nhỏ vào lỗ tai Tiểu Khai, vừa thối và nhẹ giọng nói.

“ Trời ạ!” Tiểu Khai như muốn khóc: “ Cô ta sao làm vậy a?”

“ Hắc hắc, Khai ca, cái này rất đơn giản a.” Tiểu Quan nhảy ra đúng lúc: “ Ta hoài nghi cô ta khẳng định đã luyện thái dương bổ âm công phu, chỉ cần người cùng cô ta vừa lên giường, thì hơn mười năm nguyên dương gìn giữ chắc chắn sẽ rơi vào trong tay cô ta, đây cũng là việc vô cùng đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn nữa là cô ta sẽ hấp khô người, hấp thành một cái xác khô.”

Trong đầu Tiểu Khai nhất thời hiện ra hình dáng của một bộ xương khô, sau đó cái đầu đầy lửa đục nhất thời tiêu tán hơn phân nửa.

“ Bất quá Khai ca, hay là có thể lo lắng một chút.” Tiểu Quan bắt đầu xuất ra chủ ý ngu ngốc: “ Nghe nói công phu trên giường của nữ nhân loại này rất là tiêu hồn, chết dưới hao mầu đơn làm quỷ cũng phong lưu, giống như tên Trữ Nguyên kia, phỏng chừng hấn cũng rất vui làm quỷ phong lưu dưới hoa mầu đơn đó.”

“ Hấn là hấn, ta là ta.” Tiểu Khai nghiêng răng nói: “ Đã như vậy, ta sẽ phụng bồi cô ta đến cuối cùng, xem yêu nữ này thật ra muốn làm gì! Mẹ nó, lòng kiên định của ta quyết tâm lần đầu tiên phải là Tiểu Trúc.”

“ Tốt lắm, Khai ca, ta vừa mới nhớ ra một đoạn khẩu quyết, vừa lúc chỉ dùng để thanh tỉnh, người có muốn học hay không?” Tiểu Quan nói: “ Trình

độ của nữ tu chân này quá tệ, nếu không ta đã trực tiếp xử lý cô ta là được.”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Cực Hạn Hấp Dẫn

“Xử lý cô ta?” Tiểu Khai nhin không được mắt nhìn Tiêu Vận, giờ phút này Tiêu Vận đã xoay người đi, đang từ từ cởi chiếc váy xuống dưới chân, bờ mông đầy đặn vừa mới lộ ra, Tiểu Khai cảm thấy người đã muốn ngất, nghĩ tới nghĩ lui cũng không đành đem một tuyệt thế vũ nữ như vậy mà xử lý: “Hay là người dạy cho ta cách nào thanh tâm đi...Phật tổ nói trên trời có đức hiếu sanh, chúng ta cho nàng ta một con đường sống.”

Đang nói tới đó, Tiêu Vận đột nhiên xoay người, vừa lúc vướng phải chiếc váy bên dưới mắt cá chân, phòng thủ đồ vốn rất chật chội, cái ngã này của nàng may mắn lại ngay trên bụng Tiểu Khai, hắn chỉ cảm thấy một cổ khí nóng từ đâu xông lên, thật sự là không thể nào nhẫn nhịn hơn được nữa, “A”, một tiếng kêu sợ hãi, vừa mới kêu xong, liền nghĩ phía dưới có một thứ gì đó vừa mới lớn lên, khe khẽ cử động, một cái đã vọt lên cao, vừa lúc đánh vào mông của Tiêu Vận.

Nói tới Tiêu Vận, lần này quả đúng là vô tâm, bị Tiểu Khai một gậy đánh uyên ương, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, cơ hồ muốn xụi lơ trên mặt đất, trong người có một cổ dục vọng ẩn núp chợt bị câu dẫn lên, dù sao nàng cũng còn là thân xử nữ, ngày thường mặc dù có vô số sự theo đuổi, nhưng cũng chưa bao giờ thế này, cùng nam nhân có sự mập mờ cũng là lần đầu tiên trong đời, khuôn mặt của nàng như bị thiêu nóng lên, nhưng lần này lại không có cách nào đại phát tính tình, chỉ có thể lặng lẽ nói với mình: “Trời trước khi giao nhiệm vụ quan trọng cho ai, tất nhiên phải gặp nhiều

khổ sở, chuyện nhỏ không nhin sẽ loạn mưu lớn, vì tương lai tốt đẹp của ta, vì hạnh phúc trăm năm của ta, thì cứ cho hăn chiếm chút tiện nghi đi thôi!”

Tiểu Khai vốn không hay biết lịch trình phức tạp trong lòng của nàng, hăn thật tự nhiên rút súc cả người, cả thân thể lui bật tới cửa, ấp úng nói: “A, thực xin lỗi, ta không phải cố ý đâu.”

“Người khẳng định là cố ý thôi!” Tiêu Vận vừa phẫn nộ thầm mắng, vừa lộ ra nụ cười mê người: “Tiểu Khai đệ đệ, tỷ tỷ sao lại trách người được chứ? Tỷ tỷ còn muốn cho người nhìn xem cái quần này được không a.”

Hiện ra trước mặt Tiểu Khai là một cái quần nhỏ xíu, nhỏ còn không nói, hơn nữa lại mỏng như cánh ve, mặt trên còn có vô số hoa văn trong suốt, muốn nói thợ nào quả thật khéo tới điểm, Tiểu Khai chỉ cần hơi nhúu mày nghĩ tới chiếc quần này sau khi được mặc vào là đã cảm thấy nổi giận.

Tiêu Vận cười hì hì xoay người, từ từ cởi chiếc quần trên người mình xuống, làm cho cả cái móng và chân đều bại lộ ngay trước mặt Tiểu Khai, Tiểu Khai vô cùng kinh hoàng, rốt cuộc nhin không được không tài nào dời mắt đi chỗ khác, theo góc độ của hăn, thậm chí từng dấu vết đều có thể thấy được, nếu chính thức mà xem, chỉ cần hăn ngồi xổm xuống là có thể đem hết cảnh sắc thu vào trong đáy mắt, tình cảnh này, Tiểu Khai chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, toàn thân đổ mồ hôi, lấy tay dùng sức giữ chặt cái móc áo trên vách tường, khó khăn lắm chống đỡ bước chân của mình muốn tiến đến.

“Khai ca, theo ta niệm chú.” Tiểu Quan giống như một cái đèn sáng trong biển khổ vọt ra: “Sắc tức là không, không tức là sắc.”

Tiểu Khai lập tức mặc niệm theo: “Sắc tức là không, không tức là sắc.”

“Ăn bồ đào không nhả vỏ bồ đào, không ăn bồ đào thì nhả vỏ bồ đào.” Tiểu Quan tiếp tục nói.

“ Người đây là đang nói cái gì?” Tiểu Khai ngạc nhiên: “ Đây là Thanh Tâm quyết của người?”

“ Người đừng quản, niệm theo ta là được.” Tiểu Quan lại nói: “ Đen hóa phì biến thành bụi bay tung, bụi hóa phì bay tung biến thành màu đen.”

Tiểu Khai mơ hồ nửa ngày cũng không sao niệm được câu này thật chuẩn: “ Chẳng lẽ khẩu quyết tu chân đều khó niệm như vậy hay sao? Trách không được lại khó tu tiên đến như vậy.”

“ Cái này thì không phải.” Tiểu Quan cười khúc khích một tiếng: “ Đây là thủ đoạn dời đi lực chú ý mà, người không nghĩ người đã cảm thấy tốt hơn rồi sao?”

Tiêu Vận ở bên kia âm thầm cảm thấy kỳ lạ, đã hy sinh tới cực hạn rồi, cả trần trường cũng đã làm luôn, người này như thế nào còn không có phản ứng gì? Chẳng lẽ hẳn thật sự có định lực như vậy?”

Nàng khẽ cắn môi, rốt cuộc hạ quyết tâm: “ Thôi, đã muốn hy sinh, vậy hy sinh cho tới cuối cùng a!” Nàng dứt khoát xoay người lại, kiều mỹ nói: “ Tiểu Khai đệ đệ, giúp ta nhìn xem được không nga.”

“ A! Người nói cái gì?” Tiểu Khai phảng phất như hồn phách đang bay trên trời vừa mới trở về, kinh hãi kêu lên kỳ quái: “ Cái gì cần xem?”

Răng của Tiêu Vận cắn chặt đến vang lên, nắm tay nhỏ niết mạnh, phi thường muốn đánh vào mặt nam tử trước mặt, chính mình tìm được dũng khí như vậy, làm ra hy sinh lớn như vậy, người này cư nhiên...cư nhiên..hắn cư nhiên nói lời như thế!

“ Giúp ta nhìn bộ đồ lót này.” Tiêu Vận cố gắng nở một nụ cười, lần này rốt cuộc cũng không thể ngọt ngào được nữa.

Đây là một bộ đồ lót nhỏ xíu.

Bộ đồ lót này tràn ngập những hoa văn trong suốt.

Đây là một cái quần mỏng như cánh ve.

“ Phốc.” Vừa mới còn đang cố gắng niệm ảo khẩu lệnh, Tiểu Khai đồng chí trực tiếp gần như phun ra hai dòng máu mũi.

Gương mặt Tiêu Vận kiều diễm xinh đẹp, eo thon chân dài, bờ mông tròn trịa lộ rõ đường cong làm cho người ta hoa mắt: “ Đẹp không, Tiểu Khai đệ đệ?”

“ Hồng phượng hoàng, phấn phượng hoàng, phấn hồng phượng hoàng, hoa phượng hoàng, lão Đổ và lão Cố, cùng là người giàu có. Lão Đổ nuôi con thỏ, lão Cố nuôi con nai.” Tiểu Khai dùng tốc độ nhanh nhất nhắm mắt lại, bắt đầu lớn tiếng đọc: “ Hội đôn ta đôn đồng đậu hũ, lai đôn ta đôn đồng đậu hũ, sẽ không đôn ta đôn đồng đậu hũ, đừng đôn ta đôn đồng đậu hũ...”

Tiêu Vận cả kinh đến nỗi động tác đều dừng lại, trợn mắt há hốc mồm.

“ Người đang làm cái gì?” Tiêu Vận hỏi.

“ Người mặc cái này xem đẹp lắm.” Tiểu Khai nói thật nhanh bảy chữ, tiếp tục nói: “ Lái xe mua con gà, nhìn kỹ có tới bốn con gà, vô cùng vui mừng, lái xe cười hì hì.”

“ Đầu óc người có vấn đề gì không?” Tiêu Vận dùng tay quơ trước mặt hắn: “ Bị kích thích quá mạnh mẽ rồi sao?”

Tiểu Quan ở trong lòng Tiểu Khai cười ha ha, cả nước mắt cùng đều tuôn đầm đìa, nếu Tiêu Vận biết Tiểu Khai vì chống đỡ hấp dẫn, không biết có thể phát điên lên không.

Vô luận thế nào, đại sư tỷ của chúng ta cuối cùng đã thất bại, cô ta hận hận liếc mắt trừng Tiểu Khai, mặc quần áo vào thật nhanh “ phanh”, một

cước mở tung cửa: “ Lão bản, tính tiền!”

Nhìn thấy cô ta đi ra ngoài, Tiểu Khai nhanh chóng mở mắt, lóe lóe đi theo ra ngoài.

“ Người được rồi?” Tiêu Vận tức giận nói.

“ Được rồi, hắc hắc.” Tiểu Khai ngại ngùng nói: “ Vừa mới bỗng nhiên như mơ hồ, giống như có quỷ ám vậy.”

“ Quỷ cái đầu người!” Tiêu Vận nắm lấy cánh tay hắn, thân mật nắm chặt, sau đó nhéo một cái vào bắp tay non cạnh sườn.

“ A!” Một tiếng kêu như heo bị chọc tiết vang vọng toàn trường.

“ Là người, Nghiêm Tiểu Khai?” Một thanh âm thanh thúy vang lên ngoài cửa, Tiểu Khai vừa ngẩng đầu thì thấy có một tiểu mỹ nữ đang đi vào.

Tiểu mỹ nữ này không phải người khác, đúng là cháu gái của Trung Hành địa sản Trữ tổng, là cô gái lôi kéo Tiểu Khai đòi bồi thường váy áo, ở bên cạnh nàng còn có một người quen, không phải ai khác, chính là Trữ Nguyên.

Trữ Nguyên liếc mắt nhìn thấy cánh tay Tiểu Khai còn đang ăn đậu hũ trước ngực Tiêu Vận, trong mắt lập tức toát sự ghen ghét mãnh liệt, từng bước đi tới, nhìn Tiêu Vận cất tiếng thân thiết: “ Tiểu Vận, cô cũng ở đây nha.”

“ Đúng vậy, bạn trai ta đi theo ta giúp ta mua nội y.” Tiêu Vận thoải mái nắm thật chặt cánh tay Tiểu Khai: “ Các người làm gì? Đây là bạn gái của người?”

“ Nga, không phải, không phải, người đừng hiểu lầm, cô ấy là em gái ta Trữ Tình.” Trữ Nguyên vội vàng giải thích: “ Ta còn chưa có bạn gái, nếu

tìm không thấy một cô gái hoàn mỹ như Tiểu Vận cô, ta sẽ không tìm bất cứ ai khác.”

“ A a, cảm ơn khách lệ.” Tiêu Vận căn bản không có hứng thú dây dưa với hắn: “ Tiểu Khai đệ đệ, chúng ta đi.”

“ Chậm đã.” Trữ Tình nắm chặt Tiểu Khai: “ Hay a! Người là Trần Thế Mỹ, người không phải là bạn trai của Tiểu Trúc tỷ tỷ hay sao? Sao người lại giúp Tiêu Vận tỷ tỷ đi mua nội y, ta nhất định sẽ nói cho Tiểu Trúc tỷ tỷ!”

“ Người..người đừng nói bậy.” Tiểu Khai lập tức xuất mồ hôi, lặng lẽ dùng sức định rút cánh tay đang hưởng diễm phúc khôn cùng ra, nhưng Tiêu Vận nắm quá chặt, khí lực không đủ, Tiểu Khai cố gờ thể nào cũng không được, mặt hồng lên, ấp úng nói: “ Trữ tiểu thư, không phải như người nghĩ, kỳ thật ta...ta chỉ là..”

“ Hắc hắc, ta biết, người là một đại sắc lang!” Tiểu mỹ nữ ra vẻ đã hiểu rõ: “ Tiểu Trúc tỷ tỷ xinh đẹp, Tiêu Vận tỷ tỷ cũng xinh đẹp, người là muốn ăn cả lớn nhỏ, nam nhân bây giờ đều như vậy, ta cũng đã thấy qua, hừ, Trữ Tình ta tuyệt đối sẽ không coi trọng loại sắc lang như người, ỷ vào gương mặt trắng nơi nào cũng trâu chọc phụ nữ.”

“ Ta..ta có tuần tú như vậy không chứ?” Tiểu Khai thật ngại ngùng nói: “ Đây là lần đầu tiên có người nói ta là tên mặt trắng, thực sự là cảm động a.”

Trữ Tình nghe được trợn mắt há hốc mồm, nàng cũng là lần đầu tiên gặp phải một nam nhân như vậy.

Tiểu Khai nhìn Trữ Tình làm một cái mặt quỷ, rồi bước đi, Trữ Tình tức giận ở phía sau nắm chặt nắm tay, hướng theo hắn dứ một cái, lúc này mới quay đầu hướng ca ca của nàng nén giận nói: “ Thật không biết hắn rốt cuộc có điểm nào tốt, không những là một tên vô lại, còn lẳng nhăng, thật không biết ông nội vì sao lại mơ hồ đem kế hoạch lớn như vậy giao cho hắn nữa.”

“ Không, người này thật không đơn giản.” Trữ Nguyễn trầm ngâm nói: “ Xem ra là ta đã coi thường hắn rồi.”

“ Không phải đâu ca ca, anh mà cũng cảm thấy hắn lợi hại?” Trữ Tình dùng ánh mắt bất khả tư nghị và khó tin nhìn Trữ Nguyễn: “ Anh không thấy hắn đúng là một tên vô lại hay sao chứ?”

“ Đương nhiên không phải, theo hai phương cách quyết đấu hôm nay thì nhìn ra được, hắn kỳ thật là một người có trí tuệ phi thường thiên phú.” Trữ Nguyễn trịnh trọng nói: “ Ta bây giờ bắt đầu hoài nghi, ngày đó hắn nói về Ngũ Hành Khảm Tham cổ pháp, có thể đúng là một môn học vấn, hơn nữa so với phong thủy chuyển vận thuật của Trữ gia chúng ta cao minh hơn nhiều lắm, khó trách ông nội có ý muốn đem kế hoạch giao vào trong tay hắn.”

Trữ Tình sửng sốt nửa ngày, rồi cuộc chà mạnh chân dưới đất: “ Dù sao em cũng tuyệt đối không thích hắn đâu.”

Trữ Nguyễn tựa hồ có chút thất thần, không nói gì.

Trữ Tình xuất ra cái túi nhỏ của mình, cẩn thận lấy ra một tấm ảnh chụp, đó là một tấm ảnh đã cũ, trên ảnh chụp một thiếu nam hài vẻ mặt sáng sủa đang mỉm cười, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, phảng phất như không được ăn uống đầy đủ, nhưng nét cười lại chân thành ngây thơ, tràn ngập vẻ ấm áp vô cùng.

“ Em gái, em còn không quên được hay sao?” Trữ Nguyễn nhẹ nhàng hỏi.

“ Ân, không có khả năng buông bỏ được.” Thần sắc Trữ Tình có chút ảm đạm: “ Em đã sớm có lời thề, còn sống ngày nào, nhất định phải tìm cho được anh ấy.”

Tiểu Khai đưa Tiêu Vận đi ra đến ngoài đường thì nhận được điện thoại của Tiểu Trúc.

Trong thanh âm của Tiểu Trúc mang theo tiếng khóc, nói: “ Tiểu Khai, em rất sợ hãi, anh có thể tới đây giúp em không?”

Tiểu Khai lại càng hoảng sợ: “ Em làm sao vậy?”

“ Mẹ của em sắp không được rồi.” Tiểu Trúc khóc ròng nói: “ Vốn vẫn đang khỏe lắm mà, mấy ngày nay lại không được nữa, vô luận thế nào cũng tìm không ra nguyên nhân, còn xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ cổ quái, em cảm thấy rất cô đơn, rất sợ hãi.”

“ Em đừng sợ.” Tiểu Khai luống cuống: “ Em ở đâu? Anh sẽ đến tìm em.”

“ Em ở nhà.” Tiểu Trúc nói: “ Em sẽ kêu lái xe đến đón anh.”

Tiêu Vận vẫn đang ngóng lỗ tai lên nghe, nghe đến đó lập tức chen vào: “ Người hỏi cô ấy ở chỗ nào, ta đưa người đi là được.”

Tiểu Khai gật gật đầu: “ Cảm ơn người, Vận tử.” Một tiếng “ Vận tử” này thật ra gọi được rất tự nhiên, cực kỳ thuận miệng, trong lòng Tiêu Vận có chút ngọt ngào, bỗng nhiên nghĩ tới sở dĩ Tiểu Khai gọi như thế, hoàn toàn là vì mình đã nguyện ý đưa hắn đi, nghĩ thông suốt chuyện này xong, nhin không được có chút lộ ra nụ cười khổ.

Đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Khai đến nhà của Tiểu Trúc, xe dừng lại trước một căn biệt viện, Tiểu Khai nhìn thấy Tiểu Trúc chạy tới đón, ánh mắt nàng có điểm hồng, vừa ra là lập tức ôm cánh tay Tiểu Khai không buông, nói: “ Theo em vào trong đi.”

Tiểu Khai quay nhìn Tiêu Vận nở nụ cười xin lỗi, xoay người đi theo Tiểu Trúc vào cửa, tâm thần của Tiểu Trúc thật loạn, nên không còn nhớ tới

việc đón tiếp Tiêu Vận, tâm thần của Tiêu Vận lại rối loạn, nhìn thấy Tiểu Khai không có chút lưu luyến xoay người đi xa, bỗng nhiên nghĩ thấy trong lòng chợt trống rỗng.

“ Ta làm sao vậy?” Tiêu Vận lặng lẽ hỏi chính mình: “ Ta sẽ không phải đã thích hắn rồi chứ?”

Cha của Tiểu Trúc tên Trì Định Nghiêu là một trung niên nhân nhìn có vẻ vô cùng nho nhã, sắc mặt trắng nhợt, quần áo sạch sẽ, một đôi tay được bảo dưỡng trắng nõn bóng loáng, trên mặt mang theo vẻ ngạo mạn của người trí thức, chỉ là trong vẻ ngạo mạn mang theo sự sầu lo rất sâu đậm, hắn nhìn thấy Tiểu Khai tiến đến, chỉ có chút gật đầu: “ Cậu gọi là Nghiêm Tiểu Khai?”

“ Đúng vậy.” Tiểu Khai lập tức trở nên nghiêm túc, trường hợp bây giờ đúng là con rể báỉ kiến cha vợ, ấn tượng đầu tiên nhất định là quan trọng, hắn lặng lẽ ưỡn lưng thẳng tắp, tận lực cất tiếng thật rõ ràng: “ Chào bác.”

“ Ừm..” Trì Định Nghiêu hồ hững nói: “ Gia thế như thế nào, bao nhiêu tuổi rồi, đang làm việc gì?”

“ Tôi là cô nhi, năm nay hai mươi một tuổi.” Tiểu Khai thành thật nói: “ Tôi và Tiểu Trúc là đồng nghiệp.”

“ Tại Thiên Dật?” Khóe miệng Trì Định Nghiêu khởi lên một tia khinh miệt, rồi nhanh chóng biến mất: “ Là Thiên Dật mà ta kêu Tiểu Trúc đến chơi đùa đó à?”

“ Ách...chơi?” Tiểu Khai sửng sốt một chút, gật đầu nói: “ Đúng vậy.”

Trì Định Nghiêu không nói gì nữa, phất phất tay: “ Các người vào đi thôi.”

“ Ba, con đi về phòng trước.” Tiểu Trúc xoay đầu: “ Đợi lát nữa sẽ đi thăm mẹ.”

Trì Định Nghiêu gật đầu, chậm rãi đỉnh đạc đi ra ngoài.

“ Tiểu Trúc, ấn tượng của ba em đối với anh thế nào?” Tiểu Khai ở hành lang hỏi Tiểu Trúc.

“ Bình thường thôi.” Thần sắc của Tiểu Trúc có chút ảm đạm: “ Người như ông ấy, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện môn đăng hộ đối...có một chút cổ hủ, nhưng người cũng tốt.”

“ A, như vậy à, vậy nhà em rốt cuộc là làm gì?” Tiểu Khai thật ra không để trong lòng: “ Dường như rất có thể lực nga.”

“ Có thể lực gì a.” Tiểu Trúc cười khổ nói: “ Chỉ mạnh hơn một chút mà thôi.”

Tiểu Khai còn muốn hỏi nữa, nhưng thấy nàng không muốn nói, đành im lặng, đi theo nàng, một lúc nhìn thấy tòa đình thủy tạ, toàn một màu xanh mát mắt, lại có vẻ phong thái của đình viện cổ đại Trung Quốc, không khỏi tán thưởng: “ Nhà của em bố trí rất hay.”

Tiểu Trúc hé miệng cười: “ Nhà của em nổi tiếng là thư hương môn đệ nga(gia đình lễ giáo danh gia).”

“ Nhưng có điểm không đúng.” Tiểu Khai nhíu mày nói: “ Bây giờ rõ ràng là mùa hè, sao anh lại cảm thấy nhà em có vẻ lạnh lẽo sao đó.”

“ Đúng là rất kỳ quái a.” Tiểu Trúc gật đầu nói: “ Trước kia chỉ cảm thấy mát mẻ thôi, nhưng gần đây em cảm thấy có điểm lạnh lẽo, có thể vì tâm tình của mọi người cũng không tốt, cho nên không khí trong nhà không có sự ấm áp a.”

“ Khai ca, nhà của bọn họ có vấn đề.” Tiểu Quan lặng lẽ đi ra: “ Phong thủy nhà họ tựa hồ không đúng.”

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, lặng lẽ hỏi: “ Sao lại thế này?”

Tiểu Quan có vẻ thật nghiêm túc: “ Chỗ đình viện đang ngồi khẳng định có trận pháp gì đó áp chế linh giác của ta, ta bây giờ còn không có biện pháp tra xét toàn bộ địa hình của đình viện, nhưng ta nghĩ trong viện này khẳng định có một đại kiếp phong thủy, làm cho cả địa khí và nhân khí trong đây đều có vấn đề...nếu có cơ hội, người dẫn ta đi quanh trong viện, xem có thể tìm ra trận nhãn hay không.”

Tiểu Khai nhất thời cảm thấy trầm trọng, nói: “ Người có thể hóa giải kiếp số này không?”

“ Bây giờ còn không thể.” Tiểu Quan có chút uể oải nói: “ Trước kia thì khẳng định ta có thể, nhưng lực lượng bây giờ của ta còn quá yếu, chủ yếu là trí nhớ ta còn không khôi phục, rất nhiều pháp thuật trước kia còn dùng không được, chỉ cảm thấy có điểm quen thuộc nhưng nhớ không nổi tại sao lại như vậy.”

“ Điều đó không quan hệ.” Tiểu Khai khẽ cắn môi: “ Buổi tối ta sẽ cho người lấy máu nhiều hơn một chút, vậy là người sẽ có lực lượng rồi.”

“ Không đơn giản như vậy.” Tiểu Quan cười khổ nói: “ Phóng thích lực lượng cũng phải từ từ mà tiến, cũng không phải người lấy máu là có thể, lại nói bốn thiên thư kia còn thật sự cổ quái đến cực điểm, ta dám cam đoan, từ khi ta sanh ra tới nay còn chưa có gặp qua giam cầm thuật lợi hại như vậy, đáng sợ chính là đây chỉ mới là trang đầu tiên của nó, trời ạ, ta quả thật không dám tưởng tượng ở những trang sau còn có thứ gì cường mãnh tồn tại.”

“ Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Khai hỏi.

“ Đi từng bước tính từng bước thôi.” Tiểu Quan nói ra kết luận.

Đang nói tới đó bỗng nhiên thối tới một trận gió mát, Tiểu Khai nhất thời rùng mình, cảm giác Tiểu Trúc đang run nhè nhẹ, đã đưa thân thể yếu đuối nhích lại gần bên người mình, Tiểu Khai vươn tay ôm lấy eo của nàng.

“ Khái khái..” Cách đó không xa truyền đến một tiếng ho khan, Tiểu Khai vừa ngẩng đầu thì thấy Trì Định Nghiêu, ông ta đang giương mắt nhìn tay Tiểu Khai đang ôm eo Tiểu Trúc, nghiêm túc nói: “ Tiểu Khai, con gái ta vừa mười tám tuổi.”

“ Nga, thật xin lỗi.” Tiểu Khai mặt đỏ tới mang tai buông tay ra.

Tiểu Trúc cũng không quan tâm đến ba của mình, chỉ kéo tay áo Tiểu Khai, nhẹ giọng nói: “ Đi thôi, chúng ta đi thăm mẹ của em.”

Đi qua đình đài lầu các, Tiểu Khai đi vào một cái sân, vừa vào cửa thì gặp một cái bóng đen theo cạnh cửa chạy trốn ra ngoài, chui vào phía dưới một ngăn tủ, Tiểu Khai thấy rõ ràng, đó là một con chuột mập rất lớn, còn lớn hơn cả con mèo, lông của nó trơn nhẵn, xem ra đã ăn uống thật béo mập sáng khoái.

Tiểu Khai khó hiểu hỏi: “ Nhà của em sao lại có chuột? Sao không tìm người lai xử lý một chút?”

“ Vô dụng thôi.” Tiểu Trúc nói: “ Nhà của em trước kia không có chuột, nhưng mấy ngày nay trong nhà phát sinh chuyện kỳ quái, đầu tiên là mẹ em ngã bệnh, sau đó trong nhà xuất hiện nhiều chuột lớn, đuổi không đi, bắt không được, lần trước tìm vài con mèo về kết quả sáng hôm sau đã phát hiện bị cắn chết hết, máu đầm đầy thi thể nằm ở cửa.”

Tiểu Khai rùng mình: “ Vậy sao nhà em không dời ra ngoài a, đây đúng là có quỷ.”

“Đã dời ra...” Tiểu Trúc nói: “Những người khác đều ra khỏi..nhưng mẹ em lại không thể ra, bà vừa đi ra là xảy ra vấn đề.”

“Xảy ra vấn đề gì?” Tiểu Khai nói: “Dù sao cũng tốt hơn ở lại trong phòng quý khí này chứ.”

Bọn họ vừa nói tới đây thì đi tới trước cửa, ở cửa có hai người đang đứng, nhìn thấy Tiểu Trúc nhất thời kêu một tiếng: “Tiểu thư.”

“Ở chỗ này làm gì?” Tiểu Trúc hỏi.

Một người nói: “Là lão gia mời thầy thuốc đến, đang bắt mạch cho phu nhân.”

Tiểu Trúc gật đầu, kéo Tiểu Khai đi vào cửa.

Trì Định Nghiêu đã ở trong phòng, nhìn thấy hai người, có chút chau mày, nhưng không nói gì.

Mẹ của Tiểu Trúc là một người phụ nữ trung niên có vẻ ung dung nhã lệ, mặc dù tuổi đã lớn nhưng dung nhan vẫn có vẻ tú lệ của ngày xưa, tóc bới thành một búi, nằm yên trên giường, khuôn mặt an tường tĩnh lặng, giống như đang ngủ, giờ phút này một cánh tay đặt trên mép giường, một lão nhân ngồi ở bên giường, đang bắt mạch cho bà, vẻ mặt lão nhân vô cùng cổ quái, hai mắt nhìn lên trần nhà, ba ngón tay vẫn không nhúc nhích, xung quanh còn có bốn người đang đứng, xem ra cũng là trợ thủ lão mang đến, bọn họ nhìn thấy Tiểu Khai và Tiểu Trúc đi đến thì khẽ gật đầu chào, không dám nói một câu, trong phòng yên tĩnh đến cây kim rơi cũng nghe được.

Tiểu Khai và Tiểu Trúc không dám nói gì, đợi khoảng ba, bốn phút, mới thấy lão nhân buông tay ra, đứng dậy lắc lắc đầu.

“Mẹ tôi thế nào?” Tiểu Trúc hỏi.

“ Không biết.” Vẻ mặt lão nhân cổ quái lắc đầu: “ Theo tôi xem, bà không có vấn đề gì, mạch tượng vững vàng, hít thở đều đều, chỉ giống như đang ngủ mà thôi.”

“ Không đúng a.” Tiểu Trúc vội la lên: “ Mẹ tôi đã ba ngày không tỉnh rồi.”

“ Tôi biết.” Lão nhân cười khổ nói: “ Tôi Kim Châm Âu Dương Sanh cũng không phải là một người trọng mặt mũi, tôi thừa nhận bệnh này xem không được, hay là các người tìm cao nhân khác đi.”

Tiểu Khai ở phía sau lặng lẽ le lưỡi, Kim Châm Âu Dương Sanh chính là cao thủ trung y cao nhất trong nước, được gọi là “ Khinh địch bất xuất thủ, xuất thủ tất hoàn hồn.” (Không dễ dàng ra tay, ra tay nhất định sống), có ba cây kim châm, có thể tung hoành thiên hạ. Không ngờ hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy thì cũng là lần thất bại đầu tiên của ông ta.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Yêu Quái Thần Toán

Vẻ mặt Trì Định Nghiêu vô cùng sầu lo, thở dài: “ Tây y tìm không ra vấn đề, Trung y cũng tìm không ra vấn đề, rốt cuộc đây là căn bệnh gì chứ?”

“ Trì tiên sinh, tôi có một đề nghị.” Âu Dương Sanh nói: “ Mặc dù tôi tìm không ra là vấn đề gì, nhưng tôn chỉ hành y tại giới Trung y vẫn có câu nói phong thủy vận số phối hợp cho thuốc, tôi xem tình huống của quý phu nhân có thể là do trong phương diện phong thủy nảy sinh vấn đề, vừa rồi lão phu vừa đi vào thì đã nhìn thấy trong viện có dịch chuột hoành hành, vô cùng quỷ dị, hiển nhiên địa khí đã mất, tà khí xâm nhập, trước mắt là nên đưa phu nhân đến nơi nào có phúc duyên thật nhiều, rồi sau đó mới tính tiếp.”

“ Lời ngài nói sao ta lại không tính qua chứ.” Trì Định Nghiêu cười khố nói: “ Nhưng trên người vợ ta đã nảy sinh hiện tượng dị thường cổ quái, chỉ cần đưa bà ấy rời khỏi phòng này thì lập tức hai mắt sẽ trợn trắng, miệng phun bọt mép, tay chân run rẩy, trạng thái như bị nổi phong, chúng ta đã thử qua hai lần, thật sự không đành lòng nhìn bà ấy chịu sự thống khổ như vậy chỉ đành đưa bà ấy trở vào thôi.”

“ Nga, như vậy a.” Âu Dương Sanh vuốt râu, trầm ngâm một lát, rốt cuộc thở dài: “ Nếu như thế, Trì tiên sinh thử đi tìm cao tăng danh đạo thử xem, chuyện này rõ ràng không thể giải quyết bằng y thuật được nữa.”

Trì Định Nghiêu thở dài: “ Không dối gạt Âu Dương tiên sinh, ta định nếu lần này lại thất bại, ta định đi Định An Tự để thỉnh chủ trì phương trượng đến.”

Đang nói đến đó, bỗng nhiên nghe được xa xa truyền đến một thanh âm vang vang: “ Đây là nhà nào, mà sao âm khí nặng như thế? Địa khí mất dạng, trăm bệnh sanh ra, sau mười năm thì huyết mạch đoạn tuyệt nha!”

Trì Định Nghiêu lắp bắp kinh hãi: “ Đây là thanh âm gì? Sao lại như bên ngoài sân?”

Phải biết rằng Trì gia chiếm diện tích rất lớn, người ngoài nếu muốn vào thì phải đi bằng cửa lớn, mà tại cửa lớn đứng nói chuyện, vô luận thế nào cũng nghe không được. Nhưng mà thanh âm người này lại cao vút vang xa, hiển nhiên cách nơi này không xa, chuyện này có chút kỳ quái.

Cánh cửa bị bật ra, một người hầu vội vàng chạy đến: “ Lão gia, bên ngoài có thầy tướng số tiên sinh muốn vào cầu kiến.”

Trì Định Nghiêu nhíu mày nói: “ Thập Thất, ta bình thường dạy người như thế nào, dù thái sơn có sập trước mắt thì thần sắc vẫn không thay đổi, đó mới là sự tu dưỡng của người đọc sách, người nhìn xem hình dáng này của người...Người a, người nói hử vẫn còn ở ngoài cửa lớn?”

Thập Thất lập tức trấn định lại, nhẹ nhàng nói: “ Đúng vậy, hử nói muốn gặp mặt ngài.”

Trì Định Nghiêu nói: “ Nếu đã muốn gặp mặt, sao lại còn ở ngoài cửa cao giọng ồn ào?”

Thập Thất ngạc nhiên nói: “ Không có ồn ào a, người này thật ra đỉnh đặc khách khí, đứng ở cửa, một câu cũng không có nhiều lời.”

Sắc mặt Trì Định Nghiêu biến đổi, mới nói: “ Mời hử vào đi.”

Chỉ chốc lát sau, Thập Thất mang theo một người, là một thầy tướng số tiên sinh đi vào, vị thầy tướng số này có vài cọng râu mép, lông mi màu trắng so với người bình thường thì dài hơn gấp đôi, rũ xuống hai bên, thoạt nhìn có điểm tiên phong đạo cốt, Trì Định Nghiêu trực tiếp đón hấn, nói: “Đại sư có gì chỉ giáo?”

Lúc hấn đi ngang qua, không biết vô tình hay cố ý xuyên qua giữa Tiểu Khai và Tiểu Trúc, tách đôi hai bàn tay hai người đang nắm lấy nhau.

Thầy tướng số tiên sinh a a cười: “Ta hôm nay ngẫu nhiên đi ngang qua quý phủ, phát hiện bên ngoài quý phủ có một tầng vụ khí nhàn nhạt đang bay thoát ra bên ngoài, cần thận xem xét, mới phát hiện đó là cục diện địa khí bị lưu tán, như thế xem ra, người ở đây có chuyện tai bệnh xảy ra, trăm bệnh phát xuất, vừa lúc bản thân tinh thông thuật phong thủy, cho nên không biết tự lượng sức mình không mời mà đến, muốn xem thử có giúp được điều gì hay không.”

Trì Định Nghiêu dò xét hấn cả buổi, mới nói: “Ta làm sao có thể tin tưởng người?”

Thầy tướng số tiên sinh mỉm cười: “Duyên phận vốn là trời định, thiên ý vốn vô tình, tin hay không do ý niệm của thí chủ trong lúc đó, người nếu không tin, ta lập tức xoay người đi liền, tuyệt đối sẽ không nói nhiều một câu.”

Trì Định Nghiêu bị hấn nói sừng sốt cả nửa ngày, mới gật gật đầu: “Được, vậy người cứ nói, vì sao mà địa khí nhà ta bị lưu tán, làm sao để hóa giải được?”

Thầy tướng số tiên sinh cầm cây trúc trên tay xuống mặt đất, bên ngoài sân vốn là một con đường nhỏ làm bằng đá, chắc chắn dị thường, bị hấn cầm xuống thế này, lại giống như một cây sắt xuyên qua đậu hũ, vô thanh vô tức đã ngập sâu vào, vững vàng đứng ở nơi đó, thầy tướng số tiên sinh

bày ra một thế, hiện ra một mặt chữ thật to “ Chu”, viết rằng: “ Ta họ Chu, thí chủ có thể gọi ta là Chu đại sư.”

Hắn tiện tay lấy trong ao ra một lọ đồng, nói: “ Thí chủ, tiền đồ sau này, hung hiểm hay hoan lạc, đều ở trong đây.”

Trì Định Nghiêu gật gật đầu, cũng không nhiều lời, thò tay rút một cây xăm trong lọ đồng ra.

“ Người này có phải là có vấn đề?” Tiểu Khai âm thầm hỏi Tiểu Quan: “ Ta vẫn cảm thấy không đúng a.”

“ Đương nhiên là có vấn đề.” Tiểu Quan thái độ thật nghiêm túc: “ Khai ca, Chu đại sư này là một con yêu quái.”

“ Yêu quái!” Tiểu Khai lại càng hoảng sợ: “ Trên thế giới này vẫn thật sự có yêu quái a?”

“ Đương nhiên, có tu chân thì có yêu quái, có gì đáng kinh hãi kỳ quái đâu.” Tiểu Quan nói: “ Trong nhà này không chỉ có một yêu quái, vừa rồi con chuột lớn kia cũng là tu luyện thành tinh, mặt khác, trong nhà này ngoại trừ chuột, còn có nhện, kiến, còn có rất nhiều cổ quái gì đó. Đều là yêu quái, bất quá có thể biến ảo hình người cũng như tên trước mặt mà thôi.”

Tiểu Khai hít sâu một hơi: “ Người nói nơi này là chỗ của yêu quái a?”

“ Không sai, đúng là như vậy.” Tiểu Quan nói: “ Ta xem ít nhất cũng có mười tám con yêu quái.”

Mặt Tiểu Khai có chút trắng bệch: “ Chúng nó muốn làm gì? Nếu không người bắt bọn nó xử lý hết đi.”

“ Ta cũng không biết chúng nó muốn làm gì, bất quá ta phỏng chừng không phải muốn hại người, nếu muốn hại đã hại từ sớm, còn dùng nhiều

trò như vậy, cho nên phỏng chừng là đang tìm vật gì đó.” Tiểu Quan nói: “Mấy yêu quái này đều có mấy trăm năm đạo hạnh, còn có thể hóa hình làm người, ta có lẽ không đối phó được.”

“ Người đã tu luyện mấy vạn năm rồi, cả mấy yêu quái cũng không đối phó được?” Tiểu Khai nóng nảy: “ Vậy Tiểu Trúc làm sao bây giờ?”

“ Hừ, nếu lực lượng của ta mà khôi phục, chúng nó có tới một vạn con cũng không bằng một móng tay của ta.” Tiểu Quan buồn bực nói: “ Lực lượng của ta bây giờ bị giam cầm thảm như vậy, cũng đều tại cuốn sách bại hoại kia của người, người còn muốn giận ta.”

“ Vậy làm sao bây giờ?” Mồ hôi trên trán Tiểu Khai toát ra: “ Ta mặc kệ, vô luận thế nào ta cũng phải cứu cho được Tiểu Trúc.”

Tiểu Quan thở dài: “ Đừng nói thêm nữa, đi từng bước tính từng bước thôi phỏng chừng chúng nó là muốn tìm thứ gì đó ở nhà Tiểu Trúc tỷ tỷ, chỉ cần thứ đó không tìm được, khẳng định là chúng nó chưa giết người đâu.”

Đang nói đến đó, chỉ thấy Chu đại sư bỗng nhiên quay đầu lại, con người lóe tinh quang lờ lờ, nhìn Tiểu Khai liếc mắt một cái thật sâu, Tiểu Khai bị ánh mắt của hắn làm cho cả người run run, đang muốn trừng mắt trở lại thì Chu đại sư đã xoay người, bắt đầu giảng giải cho Trì Định Nghiêu.

“ Vì có người phản trắc, ở những đời trước không hợp thiên hòa, cần phải diệt tham diệt dục tu bản tâm. Đây là một xăm hạ hạ a.” Chu đại sư khàn khàn nói: “ Trên đây nói rõ ràng, kiếp nạn của gia đình các người là do nghiệp số từ bảy đời trước để lại, bởi vì trước kia đã có làm chuyện tổn thương người khác, cho nên bây giờ gặp báo ứng, chẳng những như thế còn có tiểu nhân tâm mang phản trắc muốn tiếp cận các người, cho nên muốn tiêu tai giải nạn thì phải bỏ đi sự tham lam, cần phải tu chân a.”

“Đại sư, không thể nói cụ thể một chút sao?” Trì Định Nghiêu nhíu mày nói: “Những lời nói này quá mơ hồ a.”

“A a, ta nói thẳng một chút.” Chu đại sư nói: “Nói cách khác, các người cần bỏ qua tiền tài hôm nay, đoạn tuyệt tà dục trong lòng, buông tha cho nghiệp số, nhảy ra khỏi hồng trần, vậy thì sẽ không phải chịu nghiệp báo, chỉ có thể như thế, người mới có thể miễn trừ đi tai nạn trong gia đình.”

Trì Định Nghiêu sừng sốt thật lâu, mới nói: “Chu đại sư, người không phải nói muốn ta đi làm hòa thượng sao?”

“Không phải làm như vậy, mọi người đều có tạo hóa của mỗi người, nếu đã có cơ duyên, thí chủ hãy nói ra ngày tháng năm sinh, đợi ta tính cho người một quẻ.” Chu đại sư nhìn gương mặt chột xanh của Trì Định Nghiêu: “Thí chủ không cần quá mức lo lắng, nếu thật sự bỏ qua không được, ta cũng có biện pháp bảo vệ cho người bình an ba năm.”

Trì Định Nghiêu gật gật đầu, nói ra ngày sinh năm sinh của mình.

“Tiểu Quan, hẳn rồi cuộc là muốn làm gì?” Tiểu Khai cảm thấy kỳ lạ: “Sao ta xem không hiểu gì cả.”

“Hẳn nói loạn nói bậy mà thôi, người không cần quản.” Tiểu Quan cười nói: “Người xem đi, cuối cùng là khẳng định muốn Trì Định Nghiêu trao ra vật gì đó, bọn yêu quái này đang dòm ngó vật gì trong tay Trì Định Nghiêu, nếu ta đoán không sai thì là một vật tổ truyền.”

Sau một lúc, thanh âm Chu đại sư bỗng vang lên: “Thí chủ họ Trì, trong họ có nước, mà ngày sinh lại là ngày nước đầy, nước lưu động không ngừng, không bao giờ ngừng nên trong chữ lót phải lấy chữ Định, có thể nói cha của thí chủ năm đó đặt tên cũng hao tổn tâm tư, nhưng cũng phải biết rằng, ý trời không thể trái, thí chủ yên ổn nửa đời, nay thì chữ Định cũng đã suy kiệt, không còn cách nào xoay chuyển, cho nên trong nhà bây

giờ mới bị nước lấn át, nước vốn âm lạnh, vì thế trong nhà âm khí quá thịnh, chiêu dụ Quỷ Hồn, người sống sanh bệnh, đây là nguyên nhân thứ nhất làm cho địa khí lưu tán.”

“ Vậy phải làm sao bây giờ?” Trì Định Nghiêu hỏi.

“ Rất đơn giản, đổi tên.” Chu đại sư nói: “ Nước chảy mà không thể chảy quá mạnh, nhưng có thể chuyển hóa một chút, thủy sinh mộc, mà mộc thì lại trầm lắng, gốc rễ thâm hậu, mặc dù không thể tạo rễ, cũng có thể cản bớt nước, đúng là có thể chuyển hướng của nước cho nên tên của thí chủ có thể có thể chữ Mộc.”

Trên mặt Trì Định Nghiêu vui vẻ: “ Vậy thì đơn giản rồi.”

“ Không đơn giản như vậy đâu.” Chu đại sư không cho là đúng, lắc đầu: “ Vừa rồi trên quẻ thì nói vậy, vấn đề trong nhà thí chủ, chủ yếu là do có người phản trắc đang theo nghiệp báo bảy đời của gia tộc, chuyện này cần phải giải quyết cho sớm.”

“ Người phản trắc thì làm sao giải thích?” Trì Định Nghiêu rất là buồn bực: “ Ta luôn luôn đóng cửa đọc sách, ít hỏi chuyện bên ngoài, làm sao có được người phản trắc gì đó bên cạnh?”

Trên mặt Chu đại sư hiện lên vẻ cười: “ Thí chủ mặc dù đóng cửa không tiếp khách, nhưng người có phu nhân, có con gái, bọn họ cũng không có khả năng không giao tiếp với bên ngoài đâu.”

“ Khai ca, hẳn đây là ý xỏ xiên nói người đó.” Tiểu Quan lặng lẽ nói: “ Phỏng chừng hẳn cũng có chút nhìn không thấu người nên trước tiên muốn đuổi người đi.”

Quả nhiên lời này của Chu đại sư vừa nói xong thì ánh mắt của Trì Định Nghiêu đã nhìn về hướng Tiểu Khai, trên mặt đã hiện ra vẻ không tốt lắm.

“ Ha ha, Khai ca, lão nhân này nhất định nghĩ là người coi trọng tài sản của lão rồi.” Tiểu Quan nhìn có chút hả hê cười rộ lên.

Tiểu Khai tức giận cắn chặt răng, thật muốn một quyền đâm thẳng vào mặt tên Chu đại sư đang làm ra vẻ cao thâm khó lường, nhưng khi nghĩ lại hẳn là một yêu quái cao cấp mà ngay cả Tiểu Quan cũng không chắc đối phó được đành đem cục tức này nuốt xuống.

“ Vậy oan nghiệt gia tộc thì làm sao giải thích?” Trì Định Nghiêu hỏi.

“ Người đời trước của thí chủ, hoặc là kiếp trước của thí chủ, khẳng định đã có làm qua những chuyện thương thiên hại lý, cho nên bây giờ mới bị báo ứng.” Chu đại sư nói: “ Nếu ta tính toán không sai, trong nhà thí chủ có một ít nghiệp báo gì đó tồn tại, cho nên mới có oan nghiệt tìm tới cửa, tai họa khắp nhà, địa khí lưu tán, thí chủ nếu muốn tránh họa, không có biện pháp nào khác, chỉ có đem thứ nghiệp báo gì đó buông ra mới có thể tĩnh tu bản tâm, chính thức làm được sự vô tranh cùng nhân thế.”

Trì Định Nghiêu suy nghĩ hồi lâu mới lắc đầu: “ Không thể nào, Trì gia ta mấy đời đều lấy việc tích thiện làm đầu, cho tới bây giờ không có làm việc gì tổn thương thiên lý, đến đời này của ta, càng tích thiện nhiều hơn, ngay cả con kiến còn không dám giết, làm thế nào có thể làm ra chuyện gì thương thiên hại lý? Đại sư có phải là tính sai rồi.”

“ Đúng vậy, tuyệt đối đúng vậy.” Chu đại sư gật đầu nghiêm trọng: “ Thí chủ, người phải nghĩ lại, có phải đã quên sự tình gì không?”

Tiểu Khai nhạy cảm chú ý tới, thần sắc của Chu đại sư đã có chút khẩn trương, nhưng vẻ khẩn trương này lại rất nhạt, bị hấn che dấu rất khá, nếu không phải Tiểu Khai sớm biết hẳn là một con yêu quái, khẳng định nhìn không ra.

“ Ha ha, quả nhiên đã lộ ra cái đuôi.” Tiểu Quan cười nói: “ Người xem, kịch vui đến rồi.”

Sắc mặt Trì Định Nghiêu xoay chuyển mấy lượt, bỗng nhiên nói: “Đại sư, hay là vào trong xem thử tình huống của vợ ta xem sao.”

Chu đại sư cười: “Thí chủ, người không tin tưởng ta, cũng được, ta trước hết xem thử tình huống của phu nhân.”

Nói đến đây, chỉ thấy một con chuột lớn từ góc tường chạy ra, hướng một ngăn tủ chạy tới, mới chạy nửa đường, Chu đại sư đột nhiên trừng mắt, trong miệng quát một tiếng: “Đốt!” Tay vung lên, chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, con chuột kia nhất thời khựng lại trên nền kê lên “chi chi” hai tiếng thảm thiết rồi ngheo đầu bất động.

Trì Định Nghiêu nhìn kỹ, thấy con chuột này lớn như một con mèo nhỏ, bị một cây trúc ghim trên mặt đất, cây trúc ghim sâu vào tấm gỗ, tới ba tấc, không khỏi tấm tắc kỳ lạ, đối với Chu đại sư càng thêm tin tưởng.

“Hắn đang giở trò nữa.” Tiểu Quan nói: “Khai ca, ta nói cho người nghe, con chuột này chỉ là ảo tượng, là giả thôi.”

Quả nhiên mới qua nửa phút, con chuột lớn kia máu tươi đầm đìa trên mặt đất đột nhiên biến mất không thấy, thần sắc Chu đại sư ngưng trọng, thở dài: “Con chuột này đã tu thành yêu quái, ta nhất thời không giết, để cho nguyên thần của hắn bỏ chạy rồi.”

Trì Định Nghiêu nghe được hai chữ yêu quái, thì hít một hơi thật sâu, một chữ cũng không nói ra lời.

Chu đại sư xoay người nhìn mẹ Tiểu Trúc, trầm tư nửa ngày, dùng ba đầu ngón tay áp lên xem mạch bà, qua vài giây, bỗng nhiên vươn tay trong hư không vẽ ra mấy hình phù kỳ lạ, mấy tấm bùa này được vẽ ra thì kim quang lóe lên, phảng phất như là thật, hắn ném bùa lên giường, miệng quát: “Quỷ quái biến mất, tỉnh lại cho ta!”

Nói ra thật lạ, mẹ của Tiểu Trúc đột nhiên ho khan, từ từ mở mắt.

“ Tiểu Nhan, em tỉnh rồi !” Trì Định Nghiêu nhất thời kích động, nắm lấy tay mẹ của Tiểu Trúc: “ Em cảm thấy thế nào?”

Mẹ của Tiểu Trúc ngơ ngác nhìn Trì Định Nghiêu, sau hồi lâu mới nói: “ Anh là...Định Nghiêu?”

“ Đúng vậy.” Trì Định Nghiêu nóng nảy: “ Em làm sao vậy, không biết anh sao?”

“ Em không biết.” Mẹ của Tiểu Trúc mờ mịt nói: “ Em dường như biết lại như không, anh là chồng của em sao?”

Mọi người nhìn nhau, Trì Định Nghiêu quay mặt năn nỉ: “ Chu đại sư, vợ tôi làm sao vậy?”

“ Yêu khí xâm nhiễm, âm khí nhập thể, thần trí của bà ta còn chưa thanh tỉnh.” Chu đại sư dù bận rộn vẫn ung dung nói: “ Ta chỉ có thể để bà thanh tỉnh một lát, nếu thật muốn giải quyết vấn đề, còn phải nghĩ biện pháp.”

Thật hiển nhiên, Trì Định Nghiêu đối với mẹ Tiểu Trúc đúng là si tình thăm thiết, vừa rồi còn đang trấn định như một kẻ thường đọc sách, nhưng khi nhìn thấy mẹ Tiểu Trúc tỉnh lại thì đã thất thố, vội la lên: “ Vậy phải làm sao bây giờ?”

“ Ta vừa mới nói qua, thí chủ còn mang theo nghiệp số oan nghiệt của tiền kiếp, cần phải kết thúc mới có thể giải quyết giải quyết vấn đề, bằng không thì chẳng những lần này xảy ra chuyện, hơn nữa trong vòng mười năm sẽ huyết mạch đoạn tuyệt, chính là thảm kịch rất lớn.” Chu đại sư híp mắt nói: “ Thí chủ suy nghĩ cho kỹ một chút, rốt cuộc có cái gì trước kia xem nhẹ, nhất định phải nhớ cho kỹ.”

Nói xong những lời này thì nhìn thấy mắt của mẹ Tiểu Trúc lại nhắm lại, rồi nằm yên như cũ, lại hôn mê trở lại.

“ Ai, chuyện bất khả kháng a...” Chu đại sư cao thâm khó lường thở dài.

Trì Định Nghiêu xoay người lại nói: “ Để cho cho suy nghĩ kỹ lại...đại sư, chẳng biết có thể ở lại nhà ta mấy ngày không?”

“ A a, ta luôn luôn không ở một nơi, du lịch bốn biển, ở lại lâu cũng không sao.” Chu đại sư hiển nhiên tâm tình rất tốt, lại mở miệng nói đùa một câu.

Trì Định Nghiêu lại không có tâm tình này, miễn cưỡng cười, nói: “ Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài trước đi.”

“ Đi, em đưa anh đến phòng em ngồi một lát.” Tiểu Trúc lôi kéo tay Tiểu Khai, thấp giọng nói. Lại nghe Trì Định Nghiêu ở một bên lên tiếng: “ Tiểu Trúc, ba có chuyện nói với con.”

“ Nga, được rồi ba.” Tiểu Trúc không thể làm gì đành dừng chân lại, lôi kéo Tiểu Khai: “ Anh đến phòng chờ em.”

“ Tiểu Trúc, con là con gái, nên giữ gìn một chút.” Trì Định Nghiêu trầm giọng nói: “ Sao lại để cho người ngoài nhìn phòng riêng của mình, lại còn là con trai, ba đã dạy con thế nào?” Mắt hắt nhìn qua rồi lại nhíu mày: “ Hai người các người làm sao lại quăn vào một chỗ? Con là danh môn khuê tú, Tiểu Trúc, con sao lại ở cùng một chỗ với người như thế được.”

Tiểu Khai vô cùng xấu hổ vội buông tay ra, nở một nụ cười: “ Tiểu Trúc, anh đi với em là được.”

“ Không được.” Trì Định Nghiêu nói: “ Tiểu Trúc, ba muốn nói với một mình con.”

Lời đã nói đến cùng, nếu da mặt Tiểu Khai còn chịu nổi, thì cũng lạ: “ Tiểu Trúc, anh về trước, chúng ta gặp lại ngày mai.”

“ A a, Nghiêm tiên sinh, thật là ngại, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, Tiểu Trúc từ ngày mai sẽ không đi làm nữa.” Trì Định Nghiêu mặt cười mà lòng không cười: “ Người đi thông thả.”

Tiểu Khai thẳng một đường đi tới, trong lòng không biết rửa xả Trì Định Nghiêu bao nhiêu, mãi cho đến khi tiêu sai rời khỏi Trì gia, mới quay đầu hung hăng nhổ một cái: “ Mẹ nó, nếu không phải vì Liễu Tiểu Trúc, ai thèm nhìn cái mặt nửa chết nửa sống của người, thật không hiểu, người như người mà sao có thể sinh ra một cô gái như Tiểu Trúc vậy, ta nghiêm trọng hoài nghi năm xưa người đã dùng cách bất chính để đoạt được bác gái đó!”

“ Khai ca, người không thể buông ra.” Tiểu Quan xông ra: “ Bây giờ chính là lúc sinh tử a!”

“ Ta đương nhiên biết.” Tiểu Khai tức tối nói: “ Người xem không phải ta đang đi vòng quanh nhà họ sao, ta phải tìm một chỗ đi vào nè.”

Tiểu Quan thở dài: “ Khai ca, người là Thiên Tuyển Môn môn chủ đương kim mà thật là uất ức, đương nhiên cả đẳng thuật mà cũng không biết, pháp bảo cũng không có một món, bỏ đi, người đừng vòng vo nữa, hay là ta đưa người vào thôi.”

“ Nga, tốt.” Tiểu Khai nói: “ Người làm phép đi.”

“ Người trước tiên đứng trên vách tường đã.” Tiểu Quan nói: “ Lực lượng của ta quá yếu, xa quá ta không khống chế được.”

Vị trí nhà của Tiểu Trúc tương đối rộng lớn, bên ngoài bao vây bởi vách tường khá cao, Tiểu Khai tùy tiện tìm một góc, giấu thân thể vào trong bóng tối của vách tường.

“ Nhắm mắt lại.” Tiểu Quan trầm giọng nói: “ Đừng có lộn xộn, đừng lên tiếng, bên kia tường có chó, nếu bị phát hiện thì thảm, ta dùng thổ độn

thuật, ta sẽ tận lực độn xa một chút, chờ ta làm phép xong người mới mở mắt.”

Tiểu Khai sợ run cả người: “ Ta sợ chó nhất đó.”

Hắn nhắm mắt lại, đứng vài giây, rồi nghĩ thấy mình đang di động, bên người có vật gì đang tách ra, có tiếng gió yếu ớt, nhưng không có gì cảm nhận được, qua chừng nửa phút, chợt nghe Tiểu Quan nói: “ Tốt lắm, vào được rồi.”

Tiểu Khai mở mắt, liền phát giác mình đang đứng giữa đình viện, đúng là nơi vừa rồi Tiểu Trúc đưa hắn đi qua chỗ thủy tạ, đây là lần đầu tiên hắn chính thức nhìn thấy pháp lực như vậy, không khỏi rất là tán thưởng.

Chợt nghe xa xa có thanh âm truyền đến, Tiểu Khai vội vàng ngồi xổm xuống, giấu người vào sau tòa núi giả, chợt nghe Chu đại sư nói: “ Buổi trưa ngày mai, hướng đông nam có quý nhân có đại thần thông, quý nhân từ hướng tây đến, cơ hội vô cùng hiếm có, thí chủ nên đi cầu hắn, như vậy có thể được quý nhân giúp đỡ, giải quyết vấn đề sẽ không còn khó nữa.”

“ Tốt lắm, ngày mai ta tự mình đi, nhất định sẽ đưa quý nhân trở về.” Trì Định Nghiêu hiển nhiên đã nghe theo lời Chu đại sư: “ Thật là đa tạ đại sư, nếu không có đại sư, thêm vài ngày là đã không biết ra sao.”

“ Đúng vậy, thật nguy hiểm.” Chu đại sư có vẻ tràn ngập cảm khái: “ Nhất là tên phản trắc bên mình, càng làm tăng tai họa, nếu chậm trễ một ngày để hắn vào nhà, thì hậu quả thật sự là không thể cứu lại được nữa.”

“ Ai, đáng tiếc là tiểu nữ không hiểu chuyện, bị yêu tà điều khiển.” Trì Định Nghiêu thở dài, chậm rãi cùng Chu đại sư tiêu sái đi xa.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Vị Quý Nhân

Tiểu Khai tức giận đến thất khiếu(tai, mắt, mũi, miệng) khói bay, hết lần này tới lần khác không phát tác được, răng cắn chặt đến vang lên, suy nghĩ hồi lâu, nói: “ Tiểu Quan, chúng ta ngày mai cũng đi hướng đông nam tìm một chút, để xem là quý nhân gì đây.”

“ Làm gì có quý nhân.” Tiểu Quan “ xuy” cười: “ Bất quá là con yêu quái khác thôi.”

Tiểu Khai đi ra khỏi Trì gia, trở lại văn phòng, thì đã là hai giờ chiều. Trong văn phòng không có một người nào, chỉ có một người đang mặc bộ đồ vệ sinh đang đi kiểm tra, Tiểu Khai đi tới vỗ vai hắn: “ Uy, cho hỏi một chút, bọn họ đi đâu hết rồi?”

Người này vừa nhấc đầu, Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, nguyên lai đúng là Cổ Chánh Kinh, Tiểu Khai vừa biết mình nhận lầm, chỉ thấy Cổ Chánh Kinh lộ ra một nụ cười: “ Nghiêm trọng lý, bọn họ đi họp rồi, dường như đang nghiên cứu chuyện hợp tác với Trung Hành địa sản, bởi vì Trì quản lý vắng mặt, cho nên Tiêu tổng giám tự mình chủ trì.”

“ Nga.” Tiểu Khai cẩn thận hỏi: “ Người...người đây là...”

Cổ Chánh Kinh ưỡn ngực: “ Ta bây giờ là phó quản lý bộ vệ sinh.”

Tiểu Khai lúc này mới nhớ tới, vị này hình như đã bị mất đi quyền lực mấy ngày nay, bây giờ nhìn hình dáng của Cổ Chánh Kinh, quần áo lẫn lộn

mũi đều dính tro bụi, thật sự không biết nói cái gì mới tốt, hần trở lại chỗ ngồi của mình, nhàm chán ngồi xuống, thuận tay đem Vô Tự Thiên Thư ra.

“ Nghiêm trọng lý, người dường như thích đọc sách nha.” Cổ Chánh Kinh không có chuyện cũng tìm lời để nói: “ Di, là quyển sách người xem lần trước đây mà.”

“ A a, đúng vậy.” Tiểu Khai dùng tay áo che đi tựa sách, ngẩng đầu lên nói: “ Có chuyện gì không?”

“ Không có gì, chỉ là muốn nhìn một chút.” Cổ Chánh Kinh có điểm xấu hổ đưa tay chỉ Vô Tự Thiên Thư trên bàn, hai người cách nhau rất gần, ngón tay hần vừa chạm vào trên bìa Vô Tự Thiên Thư, chỉ thấy trên sách nhất thời nhấp nháy một đạo quang hoa màu vàng rất nhạt, sau đó dưới chân Cổ Chánh Kinh đột nhiên trượt đi, nhất thời cả thân thể lại té xuống, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, vừa lúc dưới đất lại có một vũng nước, làm bắn cả lên người hần. Hần lấy tay chống xuống đất, kết quả nước bắn lên cả trên đầu hần.

Tiểu Khai thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

Ha ha ha, cười chết ta mất.” Tiểu Quan trong lòng Tiểu Khai cười to: “ Chỉ với tư cách như hần mà cũng muốn đụng đến Vô Tự Thiên Thư, hần hiển nhiên là bị trời phạt đó.”

“ Ta khát, quyển sách còn có công năng này?” Tiểu Khai kinh nghi không chừng nói: “ Vậy nói, nếu có ai muốn đổi phỏ ta, ta dùng quyển sách này đánh hần, hần có bị trời phạt không?”

“ Theo lý luận thì có lẽ như vậy.” Tiểu Quan nói: “ Bất quá, ai lại cho người cơ hội đánh hần, nếu người có khả năng đánh hần, còn không bằng cầm lấy một thanh đao chém hần còn hơn.”

Đang nói đến đó, chợt thấy Cổ Chánh Kinh lão đảo đứng lên, vọt lại rác rưởi trên đầu xuống, miễn cưỡng cười nói: “ Cũng may ta phản ứng nhanh...”

Lời còn chưa nói dứt thì cái đồng hồ bên trên vô thanh vô tức rớt xuống tới, đập ngay trên đầu hắn, Cổ Chánh Kinh chưa kịp kêu lên một tiếng đã gục xuống mặt đất....

Tiểu Khai khi tối trở về nhà còn đang nghĩ tới chuyện trời phạt, suy nghĩ hồi lâu, đem sách ra xem, đặt trên mặt bàn, cẩn thận nghiên cứu.

“ Khai ca, mau bỏ thêm một giọt máu đi.” Tiểu Quan nói: “ Nhìn xem có thể cho ta thêm chút năng lực, ngày mai đối phó được yêu quái.”

Tiểu Khai gật gật đầu, cắt đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu, chợt thấy quyển sách một trận nhộn nhạo, đầu óc hắn có chút hôn mê, sau đó lại thấy tốt hơn.

“ Không tác dụng Khai ca.” Tiểu Quan nói: “ Ta không có chút cảm giác nào.”

“ Ta có cảm giác, hình như ta học được cái gì đó.” Tiểu Khai cau mày cố gắng nhớ từng chữ: “ Phong...Ma...Khẩu...Quyết, đó là cái gì?”

“ Có thể sao?” Tiểu Quan lắp bắp kinh hãi: “ Lại là Phong Ma Khẩu Quyết!”

“ Không biết!” Tiểu Khai thử nói thầm vài câu, nhưng trong đầu vô cùng mơ hồ, âm thanh phi thường cổ quái, không cách nào niệm được ra.

“ Người thử lại xem?” Tiểu Quan nói: “ Nếu thật là Phong Ma Khẩu Quyết, vậy ngày mai yêu quái sẽ không còn mạng nữa.”

“ Phong Ma Khẩu Quyết thật nổi danh như vậy sao?” Tiểu Khai hỏi: “ Nói ta nghe xem.”

“ Đơn giản mà nói, Phong Ma Khẩu Quyết là một loại pháp thuật không cần nhiều lực lượng, nhưng lại có rất ít người luyện thành, bởi vì luyện khẩu quyết này phải nhờ thiên phú, có thể luyện thì chỉ cần một ngày luyện được, còn không thể luyện thì cho dù một ngàn năm cũng vô dụng, hơn nữa tác dụng của khẩu quyết này phi thường cổ quái.” Tiểu Quan nói: “ Nó nhằm vào mỗi một yêu ma chỉ có thể sử dụng một lần, sau khi phong ấn thì vĩnh viễn không thể hóa giải, hơn nữa chỉ có thể phong ấn một năng lực mạnh nhất của đối phương, mà không phải phong ấn đối phương hoàn toàn, cho nên loại khẩu quyết này bình thường chỉ có thể phụ trợ trong chiến đấu mà không thể quyết định chiến cuộc.”

Tiểu Quan ngừng lại một chút, lại nói: “ Khai ca, ta nhớ ra rồi, ta đúng là trúng Phong Ma Khẩu Quyết, cho nên dù bây giờ ta khôi phục thể nào nhưng năng lực cũng chỉ có hạn, bởi vì năng lực mạnh nhất của ta không thể hoàn toàn khôi phục được tất cả.”

Tiểu Khai nói: “ Vậy năng lực quan trọng nhất của người là cái gì?”

“ Không biết.” Tiểu Quan buồn rầu nói: “ Hoàn toàn nghĩ không ra.”

Tiểu Khai lại nghiên cứu kỹ lưỡng một trận, nhưng Phong Ma Khẩu Quyết kia trong đầu hắc chỉ có một cảm giác mơ mơ hồ hồ, vô luận như thế nào cũng không thể niệm ra vài câu chú ngữ, hắc đành bỏ qua.

Ngày hôm sau.

Được xưng là đường Nam Kinh phồn hoa nhất đô thị, đang lúc mở ra một buổi biểu diễn huyền học phục hưng, đương kim thế giới, theo chất lượng cuộc sống ngày một đề cao, trình độ khoa học lại phát triển, rất nhiều điều trước kia được cho là mê tín phong kiến đều đã thay hình đổi dạng, bắt đầu phát ra sức sống mới, mọi người đem những điều không giải thích được

đặt tên là : Huyền Học. Cho nên tại rất nhiều địa phương phát đạt ở các tỉnh thành, việc xem phong thủy, thầy tướng số, xin xăm hỏi chuyện lại trở thành một loại trào lưu.

Giống như bây giờ, ba người trên đài cao, lại có tính đại biểu phi thường, một người là hòa thượng, một người là đạo sĩ, còn thêm một tiểu hài tử.

Nghe nói rất nhiều năm trước trong tiểu thuyết võ hiệp từng nhắc nhở qua, hòa thượng, đạo sĩ, nữ nhân, tiểu hài tử đều là những cao nhân hành tẩu giang hồ không dễ trêu chọc, dựa theo lý luận này, ba người trên đài cũng có chút ít sắc thái thần bí.

Tiểu Khai đi dọc theo nhà Tiểu Trúc thẳng theo hướng đông nam, kết quả đi ra đường Nam Kinh, liền thấy được buổi biểu diễn này, sau đó Tiểu Quan cũng trực tiếp nói với hắn: “ Yêu quái ở trên đài.”

“ Nga, thì ra là nơi này.” Tiểu Khai lập tức dừng chân lại, nhìn lên đài cao.

Vừa nhìn thấy thì đã bị không khí nhiệt liệt của hiện trường làm cho hoảng sợ, dưới đài vây quanh chừng hơn một ngàn người, Tiểu Khai cũng không quản nhiều như vậy, liều mạng đi đến một chỗ đông nhất, la lớn lên: “ Thật xin lỗi, thật xin lỗi, nhường đường nhường đường, ta muốn lên đài biểu diễn!”

Mọi người nghe hắn nói như vậy liền tránh ra một con đường, Tiểu Khai thuận lợi chen ra phía trước, sau đó thì đứng bất động.

“ Uy, không phải ngươi muốn lên biểu diễn hay sao?” Một người bên cạnh hỏi.

“ Nga, là ta vừa mới nói là ta đến xem biểu diễn mà.” Tiểu Khai ra vẻ vô tư nói: “ Có thể là nói dư một chữ.”

Mắt của mọi người trừng lên dữ tợn, nhưng Tiểu Khai bây giờ là vì Tiểu Trúc có thể bài trừ muôn vàn khó khăn, vốn không lo chuyện này, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn lên đài cao.

Trên đài, buổi biểu diễn đã bắt đầu. Đầu tiên chính là vị đại hòa thượng mặt mày hồng hào, hòa thượng vừa lên đài, lập tức hai tay tạo thành chữ thập, hét lớn một tiếng: “ Bần tăng chính là đại truyền nhân thứ ba mươi tám của Thiếu Lâm Tự Phúc Kiến, pháp danh Ngô Minh! Hôm nay ta sẽ cho mọi người kiến thức một chút Phật Môn Thiên Nhân truyền đời tám trăm năm, có thể biết được chuyện ngàn năm thần thông sau!”

Tiếp theo là tên đạo sĩ, người này cũng rất có lai lịch: “ Các vị thí chủ, bần đạo là truyền nhân đại đệ tử đời thứ ba mươi bảy của Long Hồ Sơn Trương Thiên Sư tên là Trương Cửu Linh, mạo muội hiến tài cho mọi người.”

Cuối cùng đi lên chính là tiểu hài tử kia, thoát nhìn hình dáng thì chỉ có mười tuổi, lời nói lên lại thật dọa người: “ Bản nhân trời sinh linh thể, năm tuổi khai thiên nhân, tám tuổi ngự quỷ thần, thân được phật giáo chuyển thế tuệ căn, là thần đồng trong nhân thế. Ba cõi chín giới trong vũ trụ, còn chưa có địa phương nào mà ta không nhìn thấy cả.”

Người chủ trì lập tức phi thường phối hợp kêu lên: “ Vị bằng hữu nào nguyện ý đi lên hiệp trợ giúp đỡ cho ba vị đại sư đây? Có thể nhắc tay báo tên, ba vị đại sư sẽ ở trong điều kiện không có chút tài liệu nào làm chứng, sẽ chính xác nói ra tương lai của ngài, rồi nói cho ngài nghe làm sao tránh tai nạn, tiêu tai miễn họa.”

Đúng lúc này, Tiểu Khai cảm thấy trên vai bị người vỗ một cái, quay đầu lại thì nhìn thấy vị người hầu hôm qua gặp trong nhà Tiểu Trúc, Thập Thất.

“ Di, người tới đây làm gì?” Tiểu Khai nói: “ Ta rõ ràng nhờ lão gia người nói tự mình đi mời quý nhân cơ mà.”

“ Ông ấy có nói qua sao? Sao ta không biết?” Thập Thất hiển nhiên cũng không biết thái độ của Trì Định Nghiêu đối đãi Tiểu Khai, ngày hôm qua hẳn gặp Tiểu Khai là khẳng định hẳn là bằng hữu của lão gia mình, cho nên thành thật trả lời: “ Sáng sớm ông ấy đã kêu ta đi tới đây a.”

Tiểu Khai ngây người một chút, lúc này mới nhớ là do mình nghe lén câu chuyện ngày hôm qua, bất quá may mắn là Thập Thất cái gì cũng không biết, nên cũng không lo lắng lộ ra, hẳn nghĩ nghĩ, lại hỏi: “ Vậy lão gia người ở nhà làm gì?”

Thập Thất nói: “ Có điểm kỳ quái, tiểu thư luôn luôn rất nghe lời, ngày hôm qua không biết sao đã cãi nhau với lão gia một trận, kết quả hôm nay tiểu thư chết sống cũng không chịu ra khỏi phòng, lão gia rất lo lắng nên phái ta tới đây.”

“ Vì sao cãi nhau? Tiểu Trúc không có việc gì chứ?” Tiểu Khai lo lắng: “ Bọn họ tại sao cãi nhau?”

Thập Thất cau mày suy nghĩ một hồi, nói: “ Bọn họ hình như nói về cái gì mà nữ nhân bình quyền, đại khái tiểu thư yêu cầu nam nữ phải ngang hàng, sau đó lão gia không đồng ý, vì vậy mới như vậy đó.”

“ Nữ nhân bình quyền? Là ý tứ gì a?” Tiểu Khai gãi đầu.

“ Không cần suy nghĩ, khẳng định là tranh thủ nữ quyền, chuyện như vậy thì rất thường thấy.” Thập Thất lộ ra hình dáng như rất tự tin như thế.

Tiểu Khai suy nghĩ hồi lâu, mới nghĩ được cẩn thận, Trì Định Nghiêu nói khẳng định là người phản trắc nịnh bợ đang ở bên cạnh mà không phải cái gì mà nữ nhân bình quyền gì đó, hẳn hiển nhiên là muốn khuyên Tiểu Trúc không được quan hệ với Tiểu Khai, nhưng Tiểu Trúc rõ ràng không tin

chuyện này, nói cách khác Tiểu Trúc cãi nhau với ba nàng chẳng qua tất cả là vì mình, nghĩ tới đây, Tiểu Khai bắt đầu thấy cảm động.

“ Khai ca, đột nhiên ta có ý nghĩ đùa chơi hay lắm.” Tiểu Quan chạy ra: “ Người có muốn nghe một chút hay không?”

“ Ta cũng không có thời gian đùa chơi.” Tiểu Khai nghiêm trang nói: “ Ta còn chưa kịp nghĩ cách cho Tiểu Trúc muội muội đây nè.”

“ Hắc, hắc, ta biết, biện pháp này của ta là có thể trợ giúp Tiểu Trúc tỷ tỷ đó.” Tiểu Quan hắc hắc cười, nói cho Tiểu Khai nghe một lần, nói đến mức mặt mày Tiểu Khai hớn hờ: “ Tốt, cứ làm như vậy.”

Người ở bên cạnh đang xem, đột nhiên cảm thấy trước mắt bỗng nhiên trước mắt hoa lên, khoảng cỡ năm giây lại khôi phục bình thường cho nên cũng không ai phát hiện, thừa dịp này từ phía sau, Tiểu Quan đã ở trong sách bay ra, nhanh như chớp đã vụt đi xa.

Trên đài cao phía sau buổi biểu diễn còn chưa có bắt đầu, Thập Thất đang ở phía dưới lầm bầm: “ Lão gia nói muốn tìm quý nhân, nhưng ở trên đó lại có tới ba người, thực hiển nhiên chính là ba quý nhân này rồi a.”

Tiểu Khai lập tức xoay mặt qua: “ Điều này không nhất định nga.”

“ Vì cái gì?” Thập Thất nói: “ Chẳng lẽ còn có người muốn lên biểu diễn?”

“ Người nói đúng rồi.” Tiểu Khai cười hăng hắc, chỉ vào mũi mình: “ Người đó đúng là ta.”

“ Người” Thập Thất há to miệng tròn vo như chữ O.

Người chủ trì đang nhiệt tình hiệu triệu quần chúng: “ Ai có hứng thú lên nhận sự chỉ điểm của cao nhân thì hãy khẩn trương lên một chút a, thời

gian quý giá, cơ hội khó được, qua rồi thì thôi a.”

“ Xem ta đây.” Tiểu Khai vỗ vai Thập Thất, đi thẳng lên đài. Nhất thời dọa cho người chủ trì giật mình, lui bật ra sau ba bước, tập trung nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên trước mặt mặt mũi thanh tú, nhưng tóc lại rối loạn, thoạt nhìn như đã nhiều ngày không có tắm gội.

“ Người là ai? Người muốn làm gì?” Người chủ trì nhìn thấy Tiểu Khai cầm một cái bao màu đen dài trong tay, hẳn cảm thấy rất giống như một thanh đao được bao bọc trong đó.

“ Người quên rồi sao? Ta gọi là Tiểu Khai.” Tiểu Khai nhìn người chủ trì với vẻ ngập tràn chờ mong: “ Ngày đó người có nói qua, cấp cho ta một lần cơ hội biểu diễn.” Hắn xốc xốc lên cái bao trong tay, nguyên lai là một bó dây điện trong đó.

“ Cho người một cơ hội?” Người chủ trì cúi đầu ra chiều suy nghĩ chùng vài giây: “ Ta dường như không nhớ rõ, có chuyện này hay sao?”

“ Đương nhiên là có! Chẳng lẽ người muốn nuốt lời!” Thanh âm Tiểu Khai nhất thời cao lên, “ Sư”, hắn lén đến bên người chủ trì, chỉ một tay đã nắm được quần áo người chủ trì: “ Lão huynh, người mau cẩn thận ngấm lại, người nhất định sẽ nghĩ ra a.”

Người chủ trì thấy Tiểu Khai đã nắm tới ngực mình, bây giờ thấy hắn đang có vẻ kích động, người chủ trì đành nuốt ngụm nước bọt, quyết định khuất phục: “ Ta...ta nhớ ra rồi...”

“ Ha ha, tốt quá! Ta nói làm sao mà người không nhớ rõ được chứ!” Tiểu Khai hưng phấn nhảy xuống dưới đài, ánh mắt mọi người nhất thời lướt nhìn theo, chỉ thấy đám người dạt ra hai bên, một chiếc xe thể thao màu đỏ tiến đến, nhìn màu sắc thật có phong cách, nhưng trong xe lại lòi ra nhiều cái thùng lớn, thoạt nhìn cũng vô cùng bất nhã, mọi người nhìn lại thì thấy trong xe bước ra một mỹ nữ, bất quá mỹ nữ giờ phút này đang nghiêm

mặt sầu thảm, hình dáng như đang bị tổn thương, cũng không biết là đang bị ủy khuất gì.

“ Cái này...” Người chủ trì có điểm ngây ngốc: “ Người đang làm gì?”

“ Đây là công cụ tính toán vận khí của ta a.” Tiểu Khai nói: “ Ta tính không giống bọn họ đâu, đây là công cụ tính toán tướng số mới nhất của ta, máy tính đoán trước, tuyệt đối mới mẻ, trước sau chưa từng có.” Hắc nói tới đó thì chớp mắt nhìn mỹ nữ sầu thảm kia vài cái, thấp giọng nói: “ Tiểu tử người thật biến thái, sao lại biến thành nữ nhân?”

“ Khai ca, người nghĩ sai rồi.” Thanh âm Tiểu Quan vang lên trong lòng hắc: “ Tỷ tỷ kia là bị ta khống chế mà tới, hắc là người thật đó.”

Tiểu Khai sửng sốt một chút, lại nhìn mỹ nữ đối diện, đang dùng một đôi mắt ướt đẫm trừng mắt nhìn hắc, vẻ mặt như đang tức giận nghiêng rằng, gương mặt Tiểu Khai chợt hồng lên, xấu hổ cười cười, bắt đầu bày đồ đạc ra.

Ngô Minh đại sư, Trương Cửu Linh đạo trưởng và Mật Tông tiểu thần đồng đứng trên đài liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhíu nhíu mày, bất quá động tác này rất nhẹ, tất cả mọi người không nhìn thấy.

Người chủ trì cũng không nói gì chỉ nhìn Tiểu Khai đang dọn đồ ra, sau đó cẩn thận hỏi: “ Xin hỏi, ta có thể tiếp tục không?”

“ Nga, có thể rồi.” Tiểu Khai làm ra vẻ phong độ phát tay: “ Các người cứ biểu diễn trước đi, đợi lát nữa ta sẽ cho các người mở rộng tầm mắt!”

Vì vậy người chủ trì tùy tiện tìm ba người bên dưới đi lên đài, bắt đầu xem tướng số.

Đầu tiên chính là một người trung niên cỡ ba mươi tuổi, người này hình như có vẻ không tin tưởng tướng số cho lắm, vẻ mặt chế nhạo như nhìn ba

người trong giang hồ: “ Xin hỏi ba vị cao nhân, các người muốn xem chỉ tay, hay là xem mặt, hay hỏi ngày sinh tháng sinh?”

Ba vị cao nhân căn bản không để ý tới hắc, chỉ từ trên xuống dưới nhìn hắc, vị thần đồng kia vốn rất lùn, còn phải lấy một cái ghế leo lên đứng xem, nhìn chừng ba phút thì trung niên nhân bắt đầu không còn kiên nhẫn: “ Ta nói các người rốt cuộc có tính được hay không đây? Không tính thì ta đi xuống!” Chân hắc vừa nhấc lên, đang muốn đi xuống, chợt bên lỗ tai nghe được một thanh âm cất lên như tiếng nổ.

“ Tiên sinh người năm nay ba mươi hai, mười hai năm trước cha mẹ cùng qua đời, hiện có một anh một em gái, bần tăng nói có đúng không?” Thanh âm Ngô Minh đại sư quả nhiên có hương vị của Phật môn sư tử hống, bất quá hắc không phải thanh âm của hắc làm cho trung niên nhân khựng lại, mà chính là vì nội dung trong câu nói, bởi vì trung niên nhân đã dừng chân lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn qua.

“ A a, bần tăng còn biết, người sinh nhằm mùa thu đông, cả đời lao碌 bốn ba, áo cơm coi như không tẻ, nhưng vẫn chưa có con.” Xem ra Ngô Minh đại sư đối với phản ứng của trung niên nhân rất vừa lòng, trên mặt đang mỉm cười.

“ Đại sư nói thêm chút nữa.” Trung niên nhân khẩn trương giương mắt nhìn Ngô Minh.

“ Vô lượng thọ phật, ta nói.” Trương Cửu Linh đạo trưởng đi tới: “ Bất quá có một số việc, là chuyện riêng tư, không biết thí chủ có ngại không?”

“ Không quan hệ, người nói đi.” Trung niên nhân nói.

“ Tốt lắm, ba năm trước đây thí chủ nhất thời động sắc niệm, từng làm điều sai lầm, hôm nay trên thân có bệnh kín, chuyện nam nữ cấm tuyệt, tuy trị liệu có khởi sắc nhưng muốn khỏi hắc thì cần đến một năm thời gian, thật là đáng tiếc..”

Lời nói này cho dù mật mờ, nhưng mọi người nghe được thì hiểu, dưới đài đột nhiên một trận cười to, trung niên nhân đứng ở trên đài, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, muốn nổi giận cũng không được, không giận cũng không xong, chuyện xấu này dĩ nhiên không thể nói với người ngoài, nhưng hết lần này tới lần khác là do hăn đồng ý cho Trương đạo nhân nói ra, cho nên hăn không thể làm được gì nữa.

May mắn là người chủ trì là một người có kinh nghiệm phong phú, lập tức chạy tới: “ Các vị, các vị, các người xem, hai vị đại sư chính là cao nhân có chân tài thực học nha, bây giờ chúng ta lại tìm một vị khách thí nghiệm tiếp theo thôi.” Hăn không chút phản ứng đẩy trung niên nhân đi xuống, muốn dời đi lực chú ý.

“ Đừng nóng vội, cứ từ từ.” Thần đồng leo xuống ghế: “ Đã hôm nay có duyên gặp, ta sẽ giúp người tiêu tai giải nạn a.”

Trung niên nhân ngạc nhiên xoay người: “ Ý tứ của người là..?”

Tiểu thần đồng nở nụ cười cao thâm khó lường, đưa tay vào người tha tha một hồi xuất ra một viên đất, thấy dưới đài có nhiều người đang âm thầm nhíu mày suy nghĩ: “ Tiểu hài tử này cũng thật quá đáng, trên người không ngờ lại bẩn như vậy!”

Tiểu thần đồng đưa cục đất cho trung niên nhân: “ Viên này, người trở về uống chung với nước, ba ngày sau kỳ đi ra ngoài, kỳ uống rượu hút thuốc, sau đó người sẽ khỏi bệnh, tinh lực càng tăng tiến.”

Sắc mặt mọi người lập tức kinh ngạc!

Sắc mặt trung niên nhân vừa rồi là màu trắng xanh, còn bây giờ đã biến thành màu đen, một tay chộp tới viên đất rồi sau đó ném mạnh vào mặt tiểu thần đồng. Vừa rồi hăn đã tức giận đến muốn nín thở, nhân cơ hội này phát tác, mắng to: “ Tiểu súc sinh! Thật là không có dạy dỗ!”

Tiểu thần đồng quả nhiên là người có hàm dưỡng, cũng không hề tức giận, đứng ở nơi đó cũng không nhúc nhích, nhưng khi viên đất bay đến trước mặt hắn, lại phảng phất như gặp phải thứ gì đặc biệt, trực tiếp bay ra ngoài, theo gương mặt bay sát qua, bay ra sau đầu hắn, Tiểu Khai đang hưng phấn gắn thêm một sợi dây điện cuối cùng, vừa quay đầu lại, há miệng nói mới một từ: “ Ta...”

Chợt nghe một tiếng rít gió, viên đất đã hướng thẳng vào miệng hắn.

Cả toàn trường trợn mắt kinh ngạc.

Thời khắc mấu chốt, chỉ thấy Tiểu Khai thật trấn định, vẫn không nhúc nhích, viên đất bay đến trước mặt hắn, phảng phất như chạm phải vật gì ngăn trở, đột nhiên bị kìm hãm, sau đó thẳng tắp rơi xuống.

“ Chân khí hộ thể!” Đạo sĩ, hòa thượng, và tiểu thần đồng ba người sáu con mắt đồng thời bắn ra tinh quang.

“ Ta kháo...đây là cái gì?” Tiểu Khai lúc này mới có phản ứng, bất chấp tất cả hắn liền nói: “ Là ai làm, mẹ nó, ta nhất định phải báo thù.”

Vẻ mặt Tiểu Khai khiêu khích ngẩng đầu lên, theo ánh mắt mọi người nhìn về hướng trung niên nhân.

“ Không phải ta.” Trung niên nhân hiển nhiên thân thể khỏe mạnh chỉ có hạn, vừa gặp phải một tiểu tử cao lớn có ánh mắt phẫn nộ, lập tức sợ hãi: “ Kỳ thật là hắn làm.” Tay hắn chỉ vào hướng tiểu thần đồng.

Tiểu thần đồng giống như một pho tượng Phật đang mỉm cười, ánh mắt hiền lành quét về phía Tiểu Khai: “ Người không cần phẫn nộ, viên vừa rồi không phải là vật dơ bẩn phạm tục, mà là đại hồng đơn quý giá nhất của Mật Tông ta, có thể chữa lành trăm bệnh, đáng tiếc người vô duyên, lãng phí một viên thuốc tốt.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Điện Nảo Thần Toán

“Tiểu tử, đừng nghe hăn gạt người.” Trung niên nhân nói chuyện hùng hồn: “Đó chính là đất bấn trên người hăn tha xuống, ta phỏng chừng hăn đã một tuần không có tắm rửa đó.”

“Tốt lắm, tốt lắm, vị tiếp theo.” Người chủ trì lúc này không thể không tiếp tục đứng ra, liều mạng đẩy trung niên nhân: “Vị tiên sinh này phiền ngài đi xuống đi.”

Vị thứ hai tình nguyện xem tướng số là một thiếu niên chỉ có mười bảy, mười tám tuổi, thái độ của thiếu niên này hoàn toàn không giống trung niên nhân, vừa lên đài đã ôm lấy tay của tiểu thần đồng lắc mạnh: “Cao nhân, cao nhân, vô luận là Mật Tông hay là giáo đình, hay là các loại môn phái tu chân, ta đều hướng tới đã lâu a! Năm năm trước ta đã xem Phiêu Miểu Chi Lữ nga, hôm nay khó khăn mới được gặp cao nhân, người hãy thu ta làm đồ đệ a, được không?” Thiếu niên lui về phía sau vài bước, hình dáng ra vẻ khổ sở: “Cao nhân, người xem ta căn cốt thế nào? Có phải là một kỳ tài tu đạo năm trăm năm mới xuất hiện chăng?”

Đại hòa thượng Ngô Minh nhìn hăn liếc mắt nở nụ cười: “Phàm phu tục tử, nhưng bất quá phúc khí đến rồi.”

Thiếu niên nổi giận: “Người tuyệt đối đã xem lầm rồi, ta tuyệt đối là một kỳ tài tu luyện, ta từ nhỏ đã cảm thấy trong cơ thể ta có một cỗ khí, hơn

nữa ta đặc biệt thích ăn trái cây...đại sư, người không thể nói ta như vậy nga.”

Tiểu Khai bình thường vốn cũng rất thích xem tiểu thuyết huyền huyền, bất quá khi gặp biểu hiện của thiếu niên này, rõ ràng là đã đọc sách đến mức bị tẩu hỏa nhập ma rồi, hẩn lạng lẽ lắc đầu: “ Ai...mới tuổi nhỏ như vậy....”

“ Được rồi, đừng có làm vậy nữa.” Tiểu thần đồng cũng cười: “ Bây giờ người đi theo phía đông năm mươi thước, quẹo trái, sẽ gặp một chỗ xổ số, đúng là kịp giờ để mua, người đi mua mười đồng tiền, chắc chắn người sẽ trúng thưởng.”

“ Thật hay giả đó?” Thiếu niên nghi ngờ.

“ Thử xem không phải sẽ biết sao?” Vẻ mặt thần đồng cao thâm rõ ràng là đang trấn an thiếu niên, thiếu niên không nói hai lời, quay đầu bước đi. Mọi người dưới đài đang bàn tán không ngừng, đều cảm thấy phi thường tò mò.

Phải biết rằng tính toán cho số mệnh một người, có thể tìm người hợp mệnh số, nhưng loại mua xổ số này thì tuyệt đối thật là công phu, viên đất vừa rồi của tiểu thần đồng cho đến bây giờ còn không biết là thật hay giả, nếu lần này tính toán của hắn có thể thành công, vậy viên đất vừa rồi tám phần là thánh dược Đại Hồng Đan của Mật Tông không sai.

Động tác của thiếu niên rất nhanh, năm phút sau đã thở hỗn hển chạy trở về, cầm trong tay năm tờ xổ số.

“ Nga, cao nhân, ta đã mua xổ số về đây, ta sẽ mở trước mặt các người.” Thiếu niên vừa nói vừa mở ra tờ thứ nhất, ở trên viết: “ Cảm ơn đã quyên góp sự nghiệp phúc lợi của Trung Quốc.”

Thiếu niên tiếp tục mở tờ thứ hai cũng là câu viết đó.

Tờ thứ ba, thứ tư cũng là cảm tạ.

“ Di, chẳng lẽ tiểu thần đồng tính sai rồi?”

“ Nha, dĩ nhiên rồi, ta đã nói đâu dễ trúng như vậy.”

“ Ha ha, ha ha, ta nói mà, thứ Huyền Học này không huyền bí như vậy đâu.”

“”

“ Tiểu...tiểu thần đồng, chỉ còn tờ này thôi.” Tay của thiếu niên chỉ vào tờ xổ số: “ Hay là...người xem đi?”

“ Không cần, người xem là được.” Tiểu thần đồng đã tính trước, mỉm cười: “ Đừng lo, mở nó ra đi.”

Thiếu niên cẩn thận mở tờ xổ số, lộ ra vài chữ tinh mỹ.

“ Một số 0, hai số 0, ba số 0, bốn số 0...Oa! Thật sự trúng rồi, một vạn nguyên a!” Thiếu niên kêu to lên.

“ Trời ạ, thật sự là trúng thưởng lớn rồi! Tiểu thần đồng này thật sự là quá thần kỳ a!”

“ Đúng vậy, đúng vậy, đây không phải thần đồng, đây là phật sống a!”

“ Ai, tại sao ta không lên nhờ phật sống tính toán cho ta chứ?”

“ Ta hỏi người chủ trì, còn nhận báo danh không?”

“ ...”

Thiếu niên hưng phấn đi xuống, có một vạn nguyên, hẳn đã quên chuyện mình cần bái sư phó học tu chân, người chủ trì nhìn vị tình nguyện thứ ba,

lại nhìn vẻ mặt nhiệt tình của Tiểu Khai, có chút chần chờ nói: “ Nếu không...hay là người tới biểu diễn đi?”

“ Ha ha, rốt cuộc đến ta rồi!” Tiểu Khai nhảy lên một cái: “ Được, vậy bây giờ đến phiên ta đến biểu diễn, ta cho các người kiến thức kiến thức, cái gì mới gọi là tướng số công nghệ cao, trăm tính đều linh, tuyệt đối không sai!”

“ Ân...vị..tiên sinh này ngài họ gì?” Người chủ trì hỏi.

“ Nga, ta họ Nghiêm, người gọi ta là Tiểu Khai là được.” Tiểu Khai thuận thực mở ra năm vật dụng đặt trên đài, tất cả đều lóe sáng, dụng cụ vận hành đã ông ông vang lên, đứng ở vị trí thứ ba vị tình nguyện xem tướng rõ ràng đã bị Tiểu Khai dọa khiếp, nuốt nước bọt một cái quay đầu hỏi người chủ trì: “ Ta...ta có thể mời Trương đạo trưởng tính cho ta không?”

“ Không được, tuyệt đối không được! Người là của ta đó!” Lỗ tai Tiểu Khai thật thính, nhào tới giữ chặt cổ tay vị tình nguyện đó, bị Tiểu Khai lôi kéo, nhất thời không thể động đậy, mặt hắn cũng đỏ lên, nhưng nhìn thấy hình dáng sẵn sàng nổi điên của Tiểu Khai, hắn thật sự không dám nói ra chữ “ không” chút nào.

Tiểu Khai thuận thế chụp micro trong tay người chủ trì: “ Các vị xem, các vị nữ sĩ, ta, Nghiêm Tiểu Khai, năm nay hai mươi một tuổi, tướng mạo đoan chính, thân thể khỏe mạnh, không hút thuốc, không uống rượu, không có điểm nào không tốt, đang làm việc tại một công ty tài chính, nghiệp vụ thuận thực, chưa lập gia đình, còn đang độc thân...”

“ Người nên nói về máy móc của người đi.” Người chủ trì lặng lẽ nhắc nhở hắn.

“ Nga, nói vào việc chính đây..” Động tác của hắn có vẻ ngại ngùng: “ Kỳ thật, ta là một khoa học gia...”

“ Oanh!” Bên dưới vang lên một trận cười to.

“ Ân, các người không cần cười, chờ ta giải thích cho các người cách xếp đặt nguyên lý, các người sẽ biết ta là một khoa học gia vĩ đại thế nào.” Tiểu Khai nghiêm trang nói: “ Nói cho các người, đây tuyệt đối là phát minh mới của thời đại, các người có thể nhìn thấy đầu tiên, là vinh hạnh lớn nhất của các người.”

Nghe nói như thế, dưới đài lại một phen cười to.

Khi mọi người đã bình tĩnh trở lại, Tiểu Khai bắt đầu nói chuyện.

“ Dựa theo quan niệm của ta, trước tiên hoàn toàn đánh vỡ chuyện tính toán không chính xác, tất cả những người học vật lý nên biết, trong thế giới điện não, quỹ tích vận động của điện tử không thể tính toán, chúng ta chỉ có thể căn cứ vào việc kết quả mà đại khái xác định cách vận động của nó nhưng ta vẫn kiên trì cho rằng, trên thế giới này mọi sự vận vật kỳ thật đều có thể tính toán chuẩn xác, nhưng vì điều kiện để suy đoán chưa đủ nên mới không thể tính toán chuẩn xác được, nếu trong điều kiện đầy đủ, ta nghĩ có thể nhìn thấy sự vật phát triển biến hóa, sau đó tiến triển thế nào, đều có thể tính toán một cách chuẩn xác cả!” Tiểu Khai đột nhiên ngưỡng cổ, tiêu sái nhìn lướt qua dưới đài, khẳng khái nói: “ Cả thế giới, thậm chí cả vũ trụ, đều có thể đoán trước được hoàn toàn!”

Hắn vỗ vỗ vào máy tính của mình: “ Ta đã giải thích trình tự này suốt năm năm, có thể hoàn thành cỗ máy tính toán hết sức phức tạp này!”

“ Cao, cao, thật sự là rất cao a!” Tiểu Quan nghe được trợn mắt há hốc mồm: “ Khai ca, người đang diễn giảng hả? Ta không thể không thừa nhận ta đã bị người mê hoặc rồi.”

“ Hắc hắc, bình thường thôi.” Tiểu Khai nói: “ Kỳ thật đây là luận văn tốt nghiệp đại học của ta, bất quá cuối cùng thầy giáo đã cho ta một câu kết luận quá kém.”

Tiểu Quan không nói gì.

“ Cáp...ây!” Người chủ trì ngáp một cái: “ Nói xong rồi chứ? Nói xong thì hãy biểu diễn cho mọi người xem một chút đi, Tiểu Khai đồng chí.”

“ Nga, được.” Tiểu Khai thuần thục trên máy tính mở ra một hình ảnh, bắt đầu phỏng vấn vị tình nguyện thứ ba.

“ Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“ Cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu?”

“ Có bao nhiêu đứa con? Bao nhiêu con gái? Tên gọi là gì?”

“ Nhóm máu của ngài là gì?”

“ Có cao huyết áp hay không? Có bệnh gì khác không?”

“ Nhà của ngài ở đâu? Bao nhiêu phòng?”

“ Khi ngài còn trẻ có cuộc tình nào khác không? Trong cuộc đời từng có mấy nữ nhân?”

“ Nơi này có ba tấm hình, nếu một chọn một ngài chọn cái nào?”

“ Một hay nhiều?”

“ Áo tưởng của ngài là Tiêu Sắc hay là Lâm Chí Linh?”

“ Tiền dành dụm của ngài nhiều không? Mật mã nhiều số chứ?”

“...”

Lão nhân gia tính tình rất tốt, mặc dù vậy chỉ nửa giờ sau khi Tiểu Khai hỏi tới mật mã ngân hàng của ngài thì ngài đã phát tác, tay hăn run run chỉ vào Tiểu Khai, môi đánh bần bật run rẩy: “ Người...người con thỏ đáng

chết, người đúng là có mưu đồ làm loạn, tiểu súc sanh..rõ ràng người có âm mưu đoạt gia sản của ta a.!”

“ Không phải, không phải lão nhân gia, ta tuyệt đối không có ý tứ này.”
Tiểu Khai nóng nảy: “ Ta là muốn dùng điều tra tường tận để có thể đạt được kết quả chuẩn xác nhất a.”

“ Người...người đúng là một tiểu tử táng tận lương tâm, người đừng mơ tưởng! Lão nhân ta còn chưa hồ đồ, ta chết cũng không nói cho người mật mã là ngày sinh của ta đâu!” Lão nhân gia dĩ nhiên cũng đã tức giận đến hồ đồ luôn.

“ Nga, vậy ngày sinh của ngài là gì?” Tiểu Khai liền hỏi.

“ Hừ, hừ, sáu tây tháng ba.” Lão nhân nói: “ Ta sẽ không nói cho người.”

Tiểu Khai cuối cùng cũng không ngốc, không dám nói nữa, thấp giọng nói thầm: “ Được được, hãy dùng tư liệu không trọn vẹn này mà tính thôi.”

“ Tư liệu không đầy đủ thì kết quả thế nào a?” Ở dưới đã bắt đầu có người tò mò.

“ Không có gì.” Tiểu Khai nói: “ Trình tự của ta phi thường vĩ đại, nếu hãn không dùng đủ trọn vẹn tư liệu để tận lực tính toán, tuy hãn cấp ra kết quả không sai, bất quá nếu tư liệu quá ít, hãn cũng chỉ có thể làm ra bảng tính toán sơ lược bên ngoài, không có khả năng làm ra tính toán thật tỉ mỉ chính xác.”

“ Nga, nếu là không sai, thì chỉ cần có kết quả là được.” Người bên dưới yêu cầu cũng không cao.

Tiểu Khai lại quay về máy tính bận rộn bấm gì đó. Không thể không thừa nhận hãn thao tác máy tính rất là lão luyện, ngón tay không ngừng

khua động, thanh âm liên tục giống như đang có những hạt đậu đang nổ, vang thành một mảnh, người đi đường bên ngoài nhìn vào cảm thấy thao tác này quả thật hiệu suất vô cùng cao cường, nhìn máy móc của hắn, cách tính toán, tựa hồ là vô cùng cao cấp a!

Sự thật, Tiểu Khai vốn không hiểu được, thật ra thời đại học hắn có học qua ba tháng nhưng sau đó đã sớm trả lại hết cho thầy cô, sở dĩ bây giờ hắn có thể làm nhưng gió cuốn như thế là do ngày thường hay chơi trò chơi, bây giờ tay hắn làm nhanh như chớp như thế quả nhiên là có sự rung động đầy hiệu quả trong tầm mắt mọi người.

Nếu nói những biểu diễn khi nãy của Tiểu Khai chỉ là nháo kịch, vậy nãy giờ biểu diễn đánh chữ suốt nửa tiếng mới chính thức hấp dẫn được đám người đang vây xem, cả vị lão nhân tình nguyện đang còn giận dữ khi nãy, đều từ từ đi tới gần, muốn nhìn xem màn hình máy tính thật ra hiện lên cái gì.

Rốt cuộc Tiểu Khai cũng ngừng lại: “ Các vị hãy xem, kết quả có rồi đây!”

Tất cả mọi người ồn ào lên, Thập Thất vô cùng khẩn trương nhìn lên đài, miệng thì thảo niệm liên tục: “ Tiểu Khai có phải là quý nhân...Tiểu Khai có phải là quý nhân....”

“ Rốt cuộc ai mới chính thức là quý nhân đây? Trong bốn người này tuyển ra quả thật vô cùng khó khăn a.” Thập Thất lặng lẽ cảm thán.

Cả màn hình bỗng nhiên tối đen, sau đó một màu bích lục chậm rãi hiện ra, cả quá trình tràn ngập cảm giác thần bí, người chủ trì đã sớm chồm tới nhìn xem, giơ microphone lớn tiếng đọc ra chữ viết trên màn hình: “ Năm phút sau, ngài sẽ gãy một cái chân.”

“ Năm phút sau, ngài sẽ gãy một cái chân?”

Cả hiện trường, theo câu nói này hoàn toàn yên lặng hẳn, tất cả mọi người cổ quái nhìn nhau rồi lại nhìn lên đài, hoàn cảnh có vẻ vô cùng trang nghiêm mỹ cảm.

“ Hắc...” Rốt cuộc có người bật cười đầu tiên, bởi vì nhịn không được mà phun ra một ngụm đồ uống, sau đó cả trên lẫn dưới đài, bộc phát ra tiếng cười vô cùng đặc ý.

“ Ha ha ha ha! Quả thật vô cùng buồn cười a! Năm phút sau, ngài sẽ bị gãy một cái chân, nga, trời của ta ạ, ta bây giờ còn đang khỏe lắm a!” Vị tình nguyện khi này còn đang tức giận đến vênh râu mép mà bây giờ đã cười lên ha ha, cười đến râu mép cũng run lên, thoát nhìn vô cùng tức cười.

“ Ta đã nói, thần thần bí bí như vậy, thì ra là một tên lừa gạt!”

“ Vui thật, vui thật, hôm nay lại gặp sự tình vui vẻ như thế, ai, đáng tiếc ta không đưa bạn gái tới xem nga.”

“ Đúng vậy, đúng vậy, tiểu tử này gọi là gì nào? Nga, đúng rồi, Tiểu Khai, tiểu tử này tuyệt đối là một tên hoạt bảo a.”

“ Hắc, bằng hữu, ta thường thức người, người tuyệt đối có tiềm lực đi đóng phim!”

Tiểu Khai hắc hắc cười đứng ở trên đài, một chút cũng không bối rối, còn có quay mắt nhìn trộm ba con yêu quái kia, sắc mặt của ba yêu quái đều có vẻ vui mừng, đại khái là do nhìn thấy Tiểu Khai làm trò cười nhất thời cảm thấy Tiểu Khai đối với bọn họ không chút uy hiếp.

“ Tiểu Khai tiên sinh, ngài có cái gì giải thích không?” Người chủ trì đưa microphone tới.

“ Các vị, năm phút còn chưa tới mà.” Tiểu Khai cười nói: “ Đợi thêm lát nữa được không?”

Hắn nói chưa hết lời, Tiểu Quan đã bắt đầu phát công.

“ Lão nhân, vì Tiểu Trúc, xin đừng trách ta, thành thực xin lỗi người a, dù sao ta cũng không phải nhà từ thiện.” Tiểu Khai một bên cầu nguyện, một bên mệnh lệnh: “ Chuẩn bị...xuy!”

Chữ “ xuy” vừa ra khỏi miệng, thì mặt đất bỗng nhiên nổi lên một trận gió lớn, vừa lúc thổi thẳng về phía lão nhân tình nguyện kia, lão nhân vì cười quá sức nên không còn hơi sức mà thở, đang ngưỡng cổ thở dốc, chân thối lui ra sau, lui mãi, lui mãi, lui tới bên mép đài cao, người chủ trì mắt thấy không hay, đang muốn dùng tay níu lại, nhưng có cơn gió thổi đến, chỉ thấy lão nhân ngã mạnh ra sau, rớt ngay xuống đài!

Một tiếng hét thảm.

Người đứng quanh đài nhanh chóng vây tới, chỉ thấy lão nhân nằm trên mặt đất đang nắm lấy chân mà thở dốc đau đớn, trong đám người có một trung niên nhân đi tới nói: “ Ta là thầy thuốc, để cho ta xem.”

Năm phút sau, trung niên nhân ngẩng đầu lên: “ Đưa đến bệnh viện đi, chân gãy rồi, gãy ngay khớp xương.”

Cả hiện trường đang náo nhiệt ồn ào bỗng nhiên biến mất, mọi người ta xem người, người nhìn ta, vẻ mặt đều nói không ra sự cổ quái, vẫn trầm mặc chừng vài phút, mới tất cả dồn ánh mắt lên Tiểu Khai trên đài đang mỉm cười.

Trong nháy mắt, cả sân rộng liền bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Người chủ trì phản ứng đầu tiên, đi đến bên người Tiểu Khai nói: “ Người thành công rồi, chúc mừng người, có muốn nói thêm gì không?” Hắn vừa nói vừa đưa microphone tới.

“ Ta muốn nói một câu.” Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, dùng sức nắm chặt microphone, ánh mắt gắt gao nhìn Thập Thất chăm chăm, nhấn mạnh từng chữ: “ Ta chính là quý nhân!”

“ Quả nhiên là người.” Thập Thất cũng không do dự: “ Ta cũng không nhiều lời nữa, đợi lát nữa đi theo ta gặp lão gia đi.”

“ Điều đó là đương nhiên.” Về mặt Tiểu Khai thâm tình khẩn khoản: “ Vì Tiểu Trúc thân ái, ta nhất định phải đi.”

Ba yêu quái nhìn nhau, gương mặt tối đen.

Trương Cửu Linh đạo trưởng là người đi lên đầu tiên, nhìn Thập Thất nói: “ Vị thí chủ này, ta xem mặt người đầy vẻ sầu lo, ẩn đường tối đen, có phải trong nhà có chuyện tai họa gì không?”

“ Đúng vậy.” Thập Thất nói: “ Đạo trưởng quả nhiên là cao nhân.”

Trương Cửu Linh cao thâm cười cười: “ Nếu bần đạo tính toán không sai, tên của thí chủ nhất định là con số.”

“ Oa, thật sự là thần a!” Thập Thất nói: “ Ta gọi là Đinh Thập Thất, chính là con số, đạo trưởng, ngài tới nói chuyện đi.”

“ Được, nhưng mà...” Lão đạo cố ý trầm ngâm nói: “ Bần đạo còn có một vị bằng hữu, đó chính là Ngô Minh hòa thượng.”

“ Nga, đúng lúc, đúng lúc.” Thập Thất thở ra một hơi dài: “ Ta đang lo không có cách nào khác để nhận ra, xem ra đúng là ba vị quý nhân rồi, kêu luôn Ngô Minh đại sư luôn a. Kỳ thật lão gia của ta muốn mời các vị đi xem trong nhà, có việc thỉnh giáo, còn xin mời ba vị cảm phiền một lần.”

Trương Cửu Linh lại nói: “ Vị kia tiểu thần đồng...”

“ A a, không cần nữa, hănh không tính.” Thập Thất hưng phấn kéo hòa thượng và đạo sĩ, sau đó tiếp đón Tiểu Khai: “ Đi thôi, đi thôi.”

Tiểu Khai nhún nhún vai, không nói hai lời, đi theo sau lưng Thập Thất, Trương Cửu Linh và Ngô Minh nhìn nhau, rồi chỉ tiểu thần đồng: “ Nhưng mà hănh...” Vừa quay đầu thì Thập Thất đã chạy đến ven đường lái xe tới.

“ Ai, chúng ta đi trước thôi.” Trương lão đạo lắc đầu, nói khẽ với Ngô Minh đầy tức giận: “ Thật không hiểu nổi, Trì Định Nghiêu tại sao lại phải tên ngu ngốc này tới đây chứ.”

Tiểu Khai đi theo phía sau Thập Thất, được vài bước đột nhiên nói: “ Thập Thất, ta có xe riêng, ta đi theo người đằng sau là được.”

Chiếc xe màu đỏ của Tiểu Khai đậu nơi đó thật là bắt mắt, vẫn đang đợi hănh, Tiểu Khai hỏi Tiểu Quan: “ Xe này ở đâu ra, còn mỹ nữ kia thì sao lại vậy?”

“ Nga, không có gì.” Tiểu Quan làm ra vẻ thản nhiên: “ Xe kia là ta cướp tới, thuận tiện giả mạo yêu quái một chút, kết quả là mỹ nữ kia biến thành như vậy.”

“ Còn máy tính này? Là người chạy về đem tới?” Tiểu Khai nói: “ Người thật là rất nhanh đó.”

“ Ấy, người thật là không có kiến thức.” Tiểu Quan nói: “ Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật, là cổ pháp thô thiển nhất của Ngũ Hành Khảm Tham, nếu ngay cả thứ này mà ta không biết, còn không bằng tìm một khối đậu hũ đập đầu chết cho rồi.”

Thập Thất ngồi xe đằng trước, ló đầu ra nói với Tiểu Khai: “ Theo sát a, đừng để lạc đó.”

“ Yên tâm” Tiểu Khai chắc chắn: “ Vì hạnh phúc của Tiểu Trúc, ta sẽ tuyệt đối không nửa đường mà bỏ đi.”

Tiểu Quan ngồi vào xe, không nhìn vị mỹ nữ bị Tiểu Quan áp bức mà tới, nhưng nhìn mặt nàng đang đầm đìa nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn chu ra có thể treo được một cái bình, đang hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Khai, bất quá trừng thì trừng nhưng không dám làm gì, xem ra là bị Tiểu Quan làm cho sợ hãi.

“ Người...tên là gì?” Tiểu Khai có chút xấu hổ, tìm lời để nói.

Mỹ nữ căn bản không để ý tới hấn.

“ Người có biết lái xe hay không?” Tiểu Khai lại hỏi.

Mỹ nữ đáng thương gật đầu.

“ Người tên là gì?” Tiểu Khai tiếp tục tìm lời để nói.

Chỉ tiếc là người ta không cho hấn chút mặt mũi, chẳng ừ hử câu nào.

“ Được rồi, người lái theo xe phía trước đi.” Tiểu Khai nói.

Mỹ nữ gật đầu, thật nghe lời nhẩn chân ga.

“ Tiểu Quan, người làm sao dọa cô ta vậy?” Tiểu Khai nói: “ Sao ta cảm thấy thần kinh cô ta có vấn đề, nếu không tại sao không nói gì?”

“ Không có gì, ta chỉ lừa cô ta một chút.” Tiểu Quan giải thích: “ Ta nói với cô ta, người là một con rết tinh, thích nhất là chui vào miệng người ta uống não tủy, cho nên cô ta chỉ cần mở miệng nói, não tủy sẽ bị người hút hết.”

Tiểu Khai lại hỏi: “ Vậy người biết cô ta là ai không? Có một chiếc xe thể thao xinh đẹp như vậy, ta xem không giàu cũng quý a. Ta sợ chộc phải

đại nhân vật.”

“ Ta đâu có lo được nhiều như vậy.” Tiểu Quan ủy khuất nói: “ Ta cũng là có bệnh tìm đại thầy mà thôi, có thể tìm được một chiếc xe là không tệ rồi, sớm biết người có nhiều vấn đề như vậy ta sẽ không giúp người đâu.”

Tiểu Khai trợn trắng mắt, bèn trầm mặc không nói.

Khi Trì Định Nghiêu nhìn thấy Tiểu Khai từ trong chiếc xe thể thao phong cách siêu cấp chui ra, hắt cả kính há miệng, đang định mở miệng giáo huấn thì chỉ thấy một bóng trắng bên người vọt ra ngoài, trực tiếp chạy đến bên người Tiểu Khai, thân thiết giữ chặt tay hắn: “ Tiểu Khai, em biết anh sẽ đến mà!”

Đạo bóng trắng này chính là Trì Tiểu Trúc.

Mũi của Trì Định Nghiêu như muốn bốc khói, lớn tiếng nói: “ Tiểu Trúc, con làm gì?”

Tiểu Trúc cũng không còn là cô con gái thật nghe lời như hôm qua nữa, nàng xoay người nói: “ Ba, hôm qua con đã nói rất rõ ràng rồi, Tiểu Khai tuyệt đối không phải là người nịnh phản trặc gì cả.”

“ Con..con ngay cả lời của Chu đại sư cũng không tin?” Trì Định Nghiêu nổi giận: “ Chẳng lẽ Chu đại sư gạt người hay sao chứ?”

“ Hừ, ngày hôm qua con đã cảm thấy hắn có vấn đề.” Tiểu Trúc nói: “ Còn có cái gì mà quý nhân hôm nay, rất có thể bọn họ đúng là một bọn mà thôi.”

Chu đại sư vừa theo cửa đi ra, nghe nói như thế lập tức biến sắc: “ Thí chủ, ta chỉ muốn cứu người, người khinh miệt như thế, xem ra ta nên rời đi là hơn.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Tú Hoa Gối Đầu (Chiếu Gối Thêu Hoa)

Trì Định Nghiêu lập tức thay đổi gương mặt tươi cười đi tới, bồi lễ nói: “Đại sư, tiểu nữ tuổi nhỏ không biết, xin đại sư đừng chấp nhứt với nó, vô luận thế nào, Trì Định Nghiêu ta tuyệt đối tin tưởng đại sư, đương nhiên cả ba vị quý nhân ta cũng tin tưởng hết.”

Lời vừa nói xong thì chợt nghe Thập Thất ập a ập ứng nói: “Lão...lão gia, có chuyện nói với ngài.”

“Người nói đi.” Trì Định Nghiêu nói: “Quý nhân hôm nay đã mời đến chưa?”

“Đã mời đến.” Thập Thất nhìn Tiểu Khai, lại nhìn Trì Định Nghiêu, thấp giọng nói: “Nghiêm Tiểu Khai tiên sinh là một trong những quý nhân mà tôi mời về.”

Trì Định Nghiêu rút cuộc ngậy ra.

Thật lâu sau, Trì Định Nghiêu mới hung hăng trừng Thập Thất, nói: “Được rồi...Nghiêm Tiểu Khai, nếu Thập Thất đã mời người về, vậy người cũng vào ngồi đi.”

Tiểu Khai cười hắc hắc, kéo Tiểu Trúc tiến vào.

“Cô gái kia là ai? Thoạt nhìn rất được đó.” Tiểu Trúc có chút ghen tuông hỏi Tiểu Khai: “Còn lái xe thể thao chở anh đến đây nữa.”

“ Nga, đó là lái xe của xe taxi.” Tiểu Khai nói: “ Gần đây thành phố ngày càng phồn vinh, cả xe taxi cũng dùng xe thể thao nữa.”

“ Hừ hừ, nhưng mà người ta còn đang đứng ở cửa không đi kìa.” Tiểu Trúc quay đầu lại nhìn thoáng qua, chiếc xe thể thao đỏ rực vẫn đứng yên ngoài cửa, không hề có ý muốn rời đi.

“ Nga...là anh yêu cầu cô ta chờ chờ anh về thôi.” Tiểu Khai nói: “ Lái xe của công ty thái độ phục vụ thật là tốt a.”

Vừa nói xong lời này thì cửa xe thể thao đột ngột đập mạnh một tiếng, chiếc xe đã phóng vọt đi.

“ Ta kháo, máy tính của ta!” Tiểu Khai qua vài giây mới phản ứng, chạy ra ngoài cửa, nhưng chiếc xe cũng chỉ còn là một chấm đỏ.

“ Đây là thái độ phục vụ của lái xe thuê sao?” Tiểu Trúc cười cười trừng mắt, cắn môi nói: “ Đợi lát nữa tính sổ với anh.”

Trì Định Nghiêu mang theo Chu đại sư, Trương Cửu Linh, Ngô Minh đi thẳng tới, Tiểu Khai cũng không khách khí vẫn đi theo sát phía sau, đi đến một căn phòng có cửa sắt, Trì Định Nghiêu quay đầu, liếc mắt trừng mắt: “ Nghiêm Tiểu Khai, chúng ta có việc đúng đắn muốn làm, người tốt cuộc muốn làm gì?”

“ Ta là quý nhân của người nha.” Tiểu Khai thản nhiên nói: “ Ta đương nhiên phải giúp người tiêu tai giải nạn rồi.”

Trì Định Nghiêu mấp máy môi vài cái, xem ra là muốn phát tác, bất quá nhìn con gái vẫn đang đứng cạnh Tiểu Khai, cuối cùng thở dài: “ Được, người cũng vào đi.”

Đây là một căn phòng rất cổ xưa, trong phòng còn mang theo mùi vị ẩm mốc, xem ra đã thật lâu không có mở ra. Trì Định Nghiêu đợi tất cả mọi

người đi vào, liền cẩn thận quan sát bên ngoài, sau đó lục lọi trên vách tường một hồi, nhẹ nhàng ấn một cái, trên vách tường nhất thời hiện ra một cái lỗ kín, hẩn cẩn thận lấy ra một cái hộp bằng gỗ hồng, đặt lên bàn.

Trương Cửu Linh, Chu đại sư, Ngô Minh sắc mặt đều kích động lên, hơi thở cũng trở nên trầm trọng.

“ Mời chư vị xem đi, nếu nói Trì gia chúng ta có cái gì liên lụy nghiệp báo gì đó, thì là vật này thôi.” Trì Định Nghiêu nói: “ Đây là một món bảo bối ông nội truyền cho ta.”

“ Nó tên là gì?” Thanh âm Chu đại sư có chút run rẩy: “ Thí chủ phải nên kể lại một chút mới được.”

“ Ta nhớ rõ khi còn bé ông nội có nói qua, nó gọi à Yêu Hồn Ngọc.” Trì Định Nghiêu ráng nhớ lại rồi nói: “ Qua nhiều năm như vậy ta đã không còn nhớ rõ chi tiết tỉ mỉ nữa, nhưng lúc ấy ông nội có nói với ta một chuyện xưa, dường như là tổ tiên của ta từng lỡ tay làm bị thương người nào đó, cuối cùng người kia không trị bệnh mà chết, nên khối ngọc này được lưu lại.”

“ Vậy khối ngọc này có chỗ nào đặc thù?” Trương Cửu Linh vội hỏi.

“ Có một chút đặc thù.” Trì Định Nghiêu nói: “ Khối ngọc này đông ấm hạ mát, đeo vào một năm bốn mùa không bị khí nóng hay lạnh xâm nhập, theo ông nội ta nói, đeo trong người còn có thể ngăn chặn yêu ma, quỷ quái không xâm nhập được.”

Ngô Minh hòa thượng nuốt ngụm nước bọt, tiếp tục hỏi: “ Đã như vậy, sao thí chủ không đem nó ra để bên người?”

“ Ai, không thể a.” Trì Định Nghiêu thở dài: “ Năm đó tổ tiên lỡ tay làm người đó bị thương đã là một sai lầm lớn, tự tiện giữ lại bảo vật của người

khác lại thêm sai, nếu con cháu đời sau chúng ta lại còn dùng bảo bối của người ta mà sử dụng, vậy thì càng vô sỉ, thẹn với ba chữ người đọc sách a.”

Chu đại sư vỗ tay một cái: “ Cái này được rồi, khối ngọc này đúng là căn nguyên của nghiệp báo!”

“ Thật là...làm sao bây giờ?” Trì Định Nghiêu nói: “ Ta nên đem nó hiến cho quốc gia, hay là hủy diệt.”

“ Cũng không đúng.” Trương đạo trưởng thở dài: “ Thiên ý tuần hoàn, báo ứng trước mắt, hôm nay bản đạo rút cuộc hiểu được đạo lý của hai câu nói này, thí chủ còn nhớ rõ năm đó lỡ tay đánh thương người nọ có họ gì không?”

“ Ta nhớ rõ ông nội nói qua...tựa hồ là họ Trương.” Trì Định Nghiêu bỗng nhiên hiểu được, ngẩng đầu kinh ngạc nói: “ Chẳng lẽ đạo trưởng ngài là...”

“ Đúng là tại hạ.” Trương đạo trưởng hai tay đan vào nhau, thật sâu bái một bái, thái độ vô cùng trang nghiêm, ẩn chứa vài phần cảm khái và kích động.

“ Ta kháo, chuyện này cũng quá trắng trợn a!” Tiểu Khai nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm: “ Chẳng lẽ thật là nhân quả báo ứng?”

“ Báo ứng khi mồi.” Tiểu Quan nói: “ Hẳn sống mấy trăm năm rồi, đã sớm biết người chết họ Trương, chỉ có điều chuyện Trì gia trước kia đã có người tu chân, bọn họ không dám đến thôi, rơi vào đời này, phương pháp tu chân đã đoạn tuyệt, cho nên bọn họ mới khởi âm mưu đến đây.”

Trì Định Nghiêu trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc nói: “ Nếu đã là ý trời, vậy hôm nay ta đem khối ngọc này trả lại cho đạo trưởng, thuận tiện thay thế tổ tiên tạ lỗi với đạo trưởng.”

“ Vô lượng thọ phật.” Trương Cửu Linh nói một câu rồi đứng thẳng dậy: “ Thương hải tang điền(Ruộng dâu hóa biển xanh), người đã thành không, sự sai lầm năm đó không còn khẩn yếu, bất quá bản đạo biết được khối ngọc này cũng không đơn giản như lời của thí chủ, bên trong nhất định còn có nhiều điều huyền bí, chẳng biết thí chủ có thể có một ít ghi chép của tổ tiên về khối ngọc này không?”

“ Ghi chép...ghi chép cái gì?” Trì Định Nghiêu trầm ngâm nói: “ Ý của đạo trưởng là khối ngọc này còn có tác dụng gì khác sao?”

“ Thí chủ sai rồi, ở trong mắt phàm phu tục tử, đây có lẽ chỉ là một khối ngọc.” Trương Cửu Linh mỉm cười nói: “ Nhưng trong mắt lão đạo, đây rõ ràng là một pháp bảo tiên gia.”

Trì Định Nghiêu nghe được thì trầm ngâm thật lâu, lúc này mới thở ra một hơi: “ Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự còn có thần tiên chi đạo?”

Trương đạo trưởng không đáp mà hỏi lại: “ Vậy thí chủ có thể có phương pháp đó.”

Trì Định Nghiêu ra vẻ quan trọng gật gật đầu: “ Đạo trưởng dĩ nhiên là cao nhân, trong lòng ta quả thật có cất giấu vài câu khẩu quyết, nhưng cho tới bây giờ không biết có tác dụng gì, nếu ý trời đã như thế, ta sẽ truyền cho đạo trưởng.”

Trương đạo trưởng vừa lòng gật đầu, không nói.

“ Làm sao bây giờ?” Tiểu Khai lặng lẽ hỏi: “ Mấy yêu quái này diễn xuất không chút sơ hở, nếu không phải người nói cho ta biết, ta cũng nghĩ bọn họ là thần tiên đó.”

“ Cuối cùng ta cũng đã biết bọn họ làm ra nhiều trò như vậy là vì cái gì rồi.” Tiểu Quan nói: “ Nguyên lai muốn gạt Trì Định Nghiêu nói ra vài câu khẩu quyết kia, sự thật mấy câu khẩu quyết nọ mới là mấu chốt.”

“ Chúng ta có thể làm cái gì đây? Trơ mắt nhìn bọn họ lấy khối ngọc này đi hả?” Tiểu Khai nói: “ Ai biết sau khi bọn họ lấy được khẩu quyết thì có giết người diệt khẩu hay không?”

“ Vậy cướp khối ngọc kia đi.” Tiểu Quan khề cần môi: “ Ta đếm một... hai..ba, chúng ta cùng động thủ, cướp được lập tức chạy trốn, chuyện tới nước này không thể tính gì thêm nữa.”

Trì Định Nghiêu nói: “ Đạo trưởng, chúng ta đổi chỗ khác, ta một mình nói khẩu quyết cho người.”

Ánh mắt Trương Cửu Linh hơi đổi, nhìn qua ánh mắt hai đồng bạn đang đăm đăm nhìn, miễn cưỡng cười nói: “ Không cần đâu, tất cả mọi người đều là người tu đạo, không tham không cầu, không có cái gì cần giữ bí mật cả.”

“ Tốt lắm.” Trì Định Nghiêu nói: “ Khẩu quyết là như thế này...”

Tim của Tiểu Khai như muốn nhảy ra ngoài, đang đợi Tiểu Quan hô lên một...hai...ba thì dùng tốc độ nhanh nhất cướp ngọc, nhưng ngay thời khắc mấu chốt này, mọi người đột nhiên cảm giác được dưới chân chấn động, chấn đến gần tận nơi tường cũng lay động không ngừng.

“ Chẳng lẽ là động đất?” Tiểu Khai kinh nghi ngẩng đầu lên, liền cảm giác được cả phòng đều chấn động mãnh liệt.

Lúc này đây chấn động càng thêm kịch liệt, Chu đại sư quắc mắt nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: “ Bên ngoài có người!”

Vừa dứt lời, chợt nghe “ ba lạp” một tiếng, cả nóc phòng đổ sụp một khối lớn, may mắn không có đè trúng mọi người, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, ánh sáng sáng rỡ bên ngoài tràn vào, nhất thời nhìn thấy hai người đang uy phong lẫm lẫm đứng ngoài cửa phòng.

Tiểu Khai mới liếc mắt nhìn thì thất thanh kêu lên: “ Tư Mã Thính Tuyết!”

Trên nóc phòng đứng hai người, mặc toàn quần áo trắng như tuyết, cao ngạo như cây tùng, một người đứng là Tư Mã Thính Tuyết, mà người còn lại là một lão giả, tóc râu đều bạc trắng, trong tay cầm một thanh trường kiếm chiếu ra quang hoa lóe sáng, ánh mặt trời chiếu rọi, phản xạ chiếu ra vạn đạo kim quang, hai mắt tinh quang lờ lờ chăm chú vào ba người Chu đại sư, lớn tiếng quát: “ Yêu ma phương nào, lại dám công nhiên hiện thế, khi dễ Nga My ta không có người sao?”

Ba người Chu đại sư cùng hít một hơi không khí, thất thanh nói: “ Phái Nga My?”

“ Cũng được.” Lão giả kia cất cao giọng nói: “ Bản nhân là đại đệ tử phái Nga My Tuyết Mi, ba người các ngươi hôm nay đã gặp được ta, còn có lời gì để nói?”

Tư Mã Thính Tuyết đứng bên cạnh Tuyết Mi mặt mày hớn hờ, thấp giọng nói: “ Tuyết Mi gia gia, uy phong thêm chút ít, uy phong thêm chút ít, hắc hắc.”

Hắn quay đầu lại, nhìn Tiểu Trúc cao giọng nói: “ Trì tiểu thư, ta có nghe nói nhà cô xảy ra chuyện, đây là tu chân cao thủ do ta cố tình về gia tộc mời ra, cô yên tâm, chỉ cần có Tuyết Mi gia gia của ta ở đây, nhà cô nhất định sẽ bình yên vô sự.”

Tiểu Khai thấp giọng hỏi Tiểu Quan: “ Đây là tại sao?”

“ Kháo, còn hỏi sao lại thế này.” Tiểu Quan nói: “ Bây giờ tu chân giới thật quá tệ rồi, vậy mà còn ở lại nơi phạm gian, tên Tuyết Mi này là tay đánh thuê của Tư Mã gia tộc đó a.”

Tư Mã Thỉnh Tuyết dĩ nhiên đã thấy hình dáng không ừ không hử của Tiểu Khai, càng đặc ý: “ Nghiêm Tiểu Khai, người thật vô dụng, trong nhà Trì tiểu thư xảy ra chuyện lớn như vậy, người không giúp được một chút nào, chỉ biết đi theo nịnh bợ, người xem ta...”

Hắn mặc dù nói còn chưa dứt lời, nhưng trong lời nói biểu hiện ý tứ chê bai không bỏ sót, Tiểu Khai tức hận trừng mắt nhìn hắn, một câu cũng nói không ra lời.

Vô luận thế nào sự xuất hiện của hắn cũng quả thật có nhiều chỗ tốt a.

Trì Định Nghiêu cau mày, quay đầu nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, rốt cuộc là sao?”

“ Vậy còn không rõ ràng?” Tiểu Khai nói: “ Người tin phải mấy người này tất cả họ đều là yêu quái, bây giờ Tư Mã thiếu gia đưa cao thủ tới là đi tới bắt yêu đó.”

Trì Định Nghiêu giật mình há to miệng, nhảy dựng lên trốn ngay vào sau lưng Tiểu Khai.

Lão nhân Tuyết Mi cười tủm tỉm nhìn phản ứng của mọi người, nghĩ thấy thật thích thú, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, nói: “ Thời gian đã không còn sớm nữa, các người muốn chết từng người một hay là cùng một lúc đây? Yên tâm, Tuyết Mi ta dù sao cũng là đệ tử danh môn đại phái, nhất định sẽ cho các người chết toàn thây.”

Chu đại sư nhìn Trương Cửu Linh, Trương Cửu Linh nhìn Ngô Minh, ba người đồng thời gật gật đầu, cùng quát to: “ Hiện thân!”

Tiểu Khai cảm thấy bên người bốc lên một mùi tanh hôi, ba vị tiên phong đạo cốt yêu quái đã hiện ra nguyên hình, vị Chu đại sư nguyên lai là một con heo mập, Trương đạo trưởng là một con gián, điểm chết người chính là Ngô Minh đại sư lại là một con hồ ly, ba loại động vật này vốn

không sạch sẽ, khi bọn họ khôi phục nguyên hình, nhất thời cả người toát ra một mùi hôi thối, Tiểu Khai bị mùi hôi này làm bật lui ra sau năm bước tới sát vách tường rồi “phác thông” đặt mông ngồi bệch xuống.

“Tà ma ngoại đạo, còn dám cậy mạnh?” Tuyết Mi đại sư ánh mắt trừng lên, một tay giơ lên cao, quát một tiếng: “Tật!” Thanh kiếm kia nhất thời chia ra làm năm, cao cao bay lên trời, giắt trên đỉnh đầu hắc, thoạt nhìn có vẻ như là người bất khả chiến bại, mỗi một cử động của hắc toát ra sự tin tưởng cường đại, cả động tác rút kiếm, hoàn mỹ không chê vào đâu được, cả Tiểu Quan nhìn thấy cũng phải thở dài: “Cao thủ, cao thủ a!”

Phải biết rằng, mặc dù lực lượng của Tiểu Quan chưa khôi phục, nhưng ánh mắt thì tuyệt đối đứng đầu, cả hắc cũng nói là cao thủ, thì ba yêu quái kia rung động đến thế nào có thể tưởng tượng mà biết, chợt nghe con heo yêu kia cả giận nói: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ, đánh thôi.” Tiếng nói chói tai của hồ ly: “Đây rõ ràng là cảnh giới cao nhất của Nga Mi Ngũ Lôi Thiên Tâm kiếm trận, nghe nói phải có năm người liên thủ mới có thể thi triển, vì sao chỉ một mình hắc có thể xuất ra được? Chẳng lẽ thanh kiếm này là tiên gia chi bảo?”

Con gián kia nhảy dựng, nói: “Nói cái gì cũng vô dụng, Ngũ Lôi kiếm trận như sét đánh, chạy khăng định không thoát, chúng ta hay là toàn lực kháng cự một kích thôi!”

“Come on, baby.” (Đến đây, cứng) Tuyết Mi móc ngón út lại, nói thêm một câu: “Ta sẽ cho các người chết vui vẻ một chút.”

Ba con yêu liếc nhau, cùng rống to lên, chỉ thấy ba đạo hào quang nhấp nháy, ba con yêu quái đã xuất ra bốn mạng nguyên đan của chính mình, rõ ràng đã hoàn toàn liều mạng đánh thẳng tới hướng Tuyết Mi.

“ Người xuống dưới đi.” Tư thái của Tuyết Mi ưu nhã vô cùng, đã đẩy Tư Mã Thỉnh Tuyết rơi xuống phòng, thân thể Tư Mã Thỉnh Tuyết giống như một sợi lông vũ, bị hãm dừng chân nguyên lực nâng, bình yên vô sự rơi xuống mặt đất, vừa lúc dừng ngay đối diện Tiểu Khai.

Với chi tiết này, tỉ mỉ vô cùng đã làm cho Tuyết Mi đại tông sư có những thái độ biểu hiện hoàn mỹ không chút sơ sót.

“ Ba yêu quái này thật sự nếm khổ lớn, đã bị mất phu nhân còn tồn binh, ngay cả mạng cũng mất luôn.” Tiểu Khai cũng không nhẫn tâm nhìn thêm nữa, phảng phất như đã nhìn thấy ba con động vật bị một kiếm phân thân.

Nhưng, một giây sau, chợt nghe Trì Định Nghiêu lớn tiếng kinh hô: “ Di?”

Tiểu Khai vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy ba con yêu quái đang thẳng tắp vọt thẳng vào trong kiếm quang đầy trời, trong phút chốc, kiếm quang có ánh sáng thật hoa lệ nhất thời như tảng băng tan rã, hoàn toàn thu liễm, ba con yêu quái phá tan trăm đạo kiếm quang, tốc độ không giảm chút nào, hung hăng hướng thẳng tới chỗ Tuyết Mi.

“ Phan!” Một tiếng nổ rung trời, thân hình thon dài cao lớn của Tuyết Mi bị đâm cho máu thịt bầy nhầy, phân ra thành bốn, năm mảnh.

“ Ta kháo!” Tiểu Khai nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo hơi gió thổi vào đình viện, sự yên tĩnh đến nỗi cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

“ Đã chết?” Tiểu Trúc là người phản ứng đầu tiên.

“ Không có khả năng a.” Tiểu Khai lấy tay khép miệng mình đang mở to hết cỡ.

“ Hai vị huynh đệ ngàn vạn lần không cần kinh hãi!” Con heo yêu kia hừ hừ nói: “ Đây là Chưởng Nhân Pháp, hắc muốn lừa gạt chúng ta!”

“ Đúng, Chưởng Nhân Pháp, tuyệt đối là Chưởng Nhân Pháp.” Mồ hôi trên người con gián và hồ ly tuôn ầm ầm: “ Phương pháp tiềm ẩn của người này cao minh tới cực điểm, chúng ta cũng không cảm giác được hơi thở của hắc. Hơn nữa, Chưởng Nhân Pháp của hắc cũng quá chân thật, người xem, ngay cả cổ thi thể bây giờ còn chưa có biến mất.”

“ Đúng vậy.” Con heo yêu cảm thán: “ Chẳng những không biến mất, ngay cả máu cũng chảy thành vũng, cả ngũ tạng lục phủ(bộ đồ lòng) cũng đi ra hết kìa.”

“ Đúng vậy, đúng vậy. Người xem bên kia màu xanh gì đó, dường như là mật đó a.” Hồ ly chia chia tay nói.

“ Mật thì nói gì, các người xem đi, nơi đây đỏ đỏ trắng trắng, giống như là não tủy nga.” Con gián đã bắt đầu nghi ngờ.

Ba yêu quái nhìn nhau, nói không nên lời sợ cổ quái.

“ Nếu không...chúng...ta đi.. nhìn xem?” Con heo đề nghị đầu tiên.

“ Vậy người đi đi.” Hồ ly vốn đa nghi, hắc tuyệt đối không chịu tự đi nhìn.

“ Để ta đi.” Con gián nhảy dựng lên chạy tới, đem thi thể qua nhìn lại, rồi lại bay qua bay lại, cả nửa ngày, bỗng nhiên nhảy lên cao ba thước: “ Ha ha, chúng ta đã xử lý được một đại đệ tử phái Nga Mi!”

Phải biết rằng, trong cả tu chân giới, Nga Mi và Thanh Thành đều đứng đầu các môn phái, đệ tử của hai phái cơ bản đã bế quan tu luyện nhiều năm không hỏi thế sự, cho nên các đệ tử của phái Nga Mi, cơ bản như là cấp bậc

tồn tại cao nhất trong tu chân giới, bây giờ lại bị ba tiểu yêu quái vừa biết hóa hình tiêu diệt, quả thật khó trách con gián lại cao hứng như vậy.

“Thật sự xử lý rồi?” Con mắt hồ ly nhất thời trừng lên.

Tư Mã Thỉnh Tuyết đặt mông ngồi trên mặt đất, mặt mũi trắng bệch.

Hắn nghe người của Thiên Dật công ty nói nhà của Tiểu Trúc xảy ra chuyện, lúc này mới chú ý hỏi thăm, cuối cùng hắn phát hiện có điều không đúng, vì vậy về nhà mang theo Tuyết Mi trưởng lão thần bí của Tư Mã gia tộc đi ra, theo hắn nghĩ, chỉ cần giải quyết được chuyện phiền toái này, Tiểu Trúc thế nào cũng sẽ có thêm vài phần kính trọng với hắn, đương nhiên, chuyện tình hôm nay hắn đã giấu diếm cả cha hắn.

May mắn là Tuyết Mi trưởng lão cũng là một người dễ nói chuyện, thật nhiệt tâm cùng hắn đi đến đây, vốn tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn, hơn nữa hắn nghe cha hắn nói Tuyết Mi trưởng lão là người có đại thần thông, cũng là một nhân vật có thể dời non lấp biển, ai mà biết chỉ một chút lại bị đánh chết như thế.

Ba yêu quái có thể giết người diệt khẩu hay không hắn còn chưa kịp lo lắng, hắn chỉ biết Tuyết Mi chết thì xem như hắn đã gây ra đại họa tày trời.

“Nguyên lai chỉ là một cái gỏi thêu hoa!” Vừa nghe nói Tuyết Mi đã chết, ba yêu quái lập tức đắc ý, thân hình nhoáng lên, nhất thời hóa thân làm người, Chu đại sư tức hận đá vào thi thể Tuyết Mi một cước, nhổ nước miếng lên người lão, lúc này mới quay đầu hung hăng nhìn về phía mọi người đang có mặt.

“Các người đã nghe rồi, đã biết chúng ta là yêu quái, vậy nên nghe lời, bằng không chúng ta sẽ ăn tươi các người!” Chu đại sư lộ ra răng nanh nói: “Lão già kia, mau đưa Yêu Hồn Ngọc ra đây, còn khẩu quyết nữa.”

“ Ta...ta không giao.” Trì Định Nghiêu mặc dù là người cổ hủ, nhưng vẫn có điểm ngạnh khí của người đọc sách, mặc dù hai chân đang run cầm cập y như lá cây trong cơn gió, nhưng kiên quyết không chịu thua.

“ Hắc, hắc, lão già này, vốn chúng ta thăm nghĩ lừa đi bảo bối của người, nhưng bây giờ người đã biết chúng ta là yêu quái, chúng ta cũng phải hạ độc thủ mà thôi.” Trương Cửu Linh đạo trưởng từng bước đi tới, hung hăng nắm lấy cánh tay Trì Định Nghiêu, đoạt đi Yêu Hồn Ngọc trong tay hắn.

“ Không cho người!” Trì Định Nghiêu sanh ngạnh lớn tiếng nói: “ Không nên ép ta!”

“ Hừ! Ta muốn bức người, người làm gì nào?” Trương đạo trưởng dùng sức giật lấy, Trì Định Nghiêu mắt thấy không được, bèn dùng sức, khôi ngọc trong tay hung hăng đập thẳng xuống mặt đất.

Trong lòng ba yêu quái vẫn xem khối ngọc này là bảo bối, vốn không nghĩ có người lại hủy diệt nó, chiêu thức này không ai ngờ tới, chỉ nghe “ bình bàng” một tiếng, khối ngọc đập xuống đất vỡ thành ba khối nhỏ.

“ Ta kháo!” Trương đạo trưởng giận dữ, tay giơ lên, Trì Định Nghiêu bị bắn tung lên nóc nhà, may mắn sao lại rơi xuống đúng ngay trên đầu Tư Mã Thính Tuyết.

Tư Mã Thính Tuyết sớm đã bị dọa đến hai chân như nhũn ra, ngồi ở trên mặt đất không hề đứng lên, mắt thấy một người đang đè xuống, muốn chạy cũng không thoát, bị Trì Định Nghiêu áp xuống: “ Phốc” một thanh âm trầm muện vang lên, trực tiếp phun ra một búng máu, Trì Định Nghiêu thì không bị gì cả, nhưng Tư Mã Thính Tuyết trợn mắt rồi hôn mê.

“ Nội thương, hiển nhiên là nội thương.” Tiểu Quan ở trong lòng Tiểu Khai có chút hả hê nói.

“ Chúng ta làm sao bây giờ?” Tiểu Khai nóng nảy: “ Chúng nó khẳng định sẽ giết người diệt khẩu đó.”

“ Đừng nóng vội, Khai ca.” Tiểu Quan nói: “ Tuyết Mi kia mặc dù là một cái gổi thêu hoa nhưng phản ứng cũng không chậm, trước khi hấn chết đã phát ra tín hiệu cầu cứu phái Nga Mi, chúng ta chỉ cần kéo dài thời gian, sẽ có cứu binh thôi.”

Mới nói tới đây, chỉ thấy Ngô Minh đại hòa thượng gầm lên giận dữ, hai tay đã chụp lấy cánh tay Tiểu Trúc, lôi tới. Đáng thương thân thể Tiểu Trúc lại mảnh khảnh, bị hấn kéo như vậy, nhất thời hai chân hồng lên bay tới.

“ Người muốn làm gì?” Tiểu Khai nhất thời nóng nảy.

“ Hắc hắc, người nghĩ ta muốn làm gì?” Chu đại sư dù bận vẫn ung dung đi đến trước mặt Tiểu Trúc, dò xét từ trên xuống dưới thân thể nàng hồi lâu, ánh mắt dần dần trở nên thâm đẳng: “ Nếu Trì Định Nghiêu không hợp tác, chúng ta đây lấy con gái hấn mà trút giận.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Thu Yêu Ngoài Ý Muốn

“Đừng có làm bậy.” Trì Định Nghiêu nóng nảy: “Các người muốn giết cứ giết ta, không được làm hại con gái ta.”

“Người nghĩ có thể hay không?” Chu đại sư cười hì hì nhìn Trì Định Nghiêu: “Chúng ta không phải là người lương thiện, chúng ta là yêu quái, biết cái gì gọi là yêu quái hay không? Đúng là loại chuyên môn làm chuyện xấu, chuyên môn giết người, càng nhìn người khác đau khổ thì càng cao hứng, nếu không có ích lợi gì thì chúng ta tuyệt đối sẽ không bao giờ nhân từ nương tay đâu.”

“Ta...ta..” Vừa rồi Trì Định Nghiêu chưa từng khuất phục, giờ nhìn thấy con gái gặp nguy hiểm, nhất thời cả đầu đầy mồ hôi hột cuộn cuộn tuôn xuống, chán nản nói: “Ta nguyện ý nói khẩu quyết cho các người nghe.”

“Người thú lắm!” Chu đại sư mở miệng mắng to: “Bây giờ người mới nói cho chúng ta biết thì còn có tác dụng gì, Yêu Hồn Ngọc đã bị người đập nát, kế hoạch chuẩn bị hoàn hảo của chúng ta hoàn toàn phá sản, nói cho người, lão tử bây giờ rất tức giận, ta muốn xử lý hết toàn bộ các người!”

“Đúng, nam toàn bộ giết chết, nữ toàn bộ cưỡng gian.” Ngô Minh phụ họa nói: “Vừa lúc ta suốt một trăm năm không có thưởng thức qua mùi vị của đàn bà rồi.”

“ Đúng, cô nàng này cũng được.” Trương đạo trưởng bây giờ còn gì hình dáng của một đạo sĩ, mà là một con quỷ, bộc lộ tâm ý toát ra ngoài: “ Hắc hắc, để lão đạo ta trước tiên kiểm tra căn cốt cô ta trước, nếu thiên tư cao, ta có thể thu một nữ đồ đệ.”

Tiểu Khai vốn thật định chờ viện quân, nhưng trong lòng hấn Tiểu Trúc là một nữ thần, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào ô nhục, vừa thấy tay của con yêu đang giơ đến trước ngực Tiểu Trúc định sờ, đâu còn quản được nhiều như vậy, nhất thời dẫn người lên: “ Không được chạm tới nàng!”

“ Hừ, hừ không biết tự lượng sức mình, ta vốn nhìn người không vừa mắt rồi.” Trương đạo trưởng nói: “ Lão tử muốn sờ, người làm được gì nào?”

“ Ta...ta..” Tiểu Khai mặt đỏ lên, một quyền đánh tới, nhưng Trương đạo trưởng phất tay áo một cái, Tiểu Khai nhất thời bật lui ra sau hai ba thước, lại nhìn tay của Trương lão đạo chỉ cách ngực của Tiểu Trúc còn chút xíu..

“ Ta kháo, chuyện tới hôm nay, đành phải bất chấp thôi.” Tiểu Khai một tay chỉ trời, một tay chỉ vào Trương lão đạo, uy phong lẫm lẫm quát: “ Phong! Ma ! Khẩu ! Quyết !”

“ Phong Ma Khẩu Quyết?” Ba yêu quái cũng là người có kiến thức, cùng quắc mắt nhảy dựng, ánh mắt ngưng trọng trừng trừng nhìn Tiểu Khai.

Gió nhẹ, mây vờn, ánh nắng tươi sáng...chưa từng phát sinh chuyện gì.

“ Người là tên lừa gạt, nhưng thật ra cũng biết nhiều thứ a.” Trương đạo trưởng nhẹ nhàng thở ra, lại thò tay tới. Tiểu Khai nhìn thấy trong lòng nhảy lên, khế cắn môi, một tay móc ra Vô Tự Thiên Thư, vỗ mạnh lên bìa sách: “ Tiểu Quan, đi ra cho ta!”

Nhất thời mặt đất bằng phẳng nổi lên một đạo sương khói, một tiểu hải tử như một quả cầu nhảy ra, trên đầu không có một cọng tóc, Trì Định Nghiêu quên hết tất cả, mở to miệng nhìn qua.

“ Tiểu Quan, mau cứu Tiểu Trúc!” Tiểu Khai quát to.

“ Khai ca, lực lượng của ta...còn không..” Lời của Tiểu Quan còn chưa nói hết, chỉ thấy toàn thân ba yêu quái đều run rẩy lên, run rẩy vô cùng kịch liệt, ngay cả tay của Ngô Minh hòa thượng cũng không còn chút sức, Tiểu Trúc rơi bịch xuống mặt đất.

“ Chúng nó bị phát bệnh phát điên rồi à?” Tiểu Khai kỳ quái hỏi Tiểu Quan: “ Đây cũng là pháp thuật của người?”

“ Không có.” Tiểu Quan cau mày, như đang suy nghĩ: “ Ta dường như đang nhớ ra cái gì thì phải.”

“ Nhớ tới cái gì?” Tiểu Khai đã khẩn trương lên.

“ Ta nghĩ...lực lượng của chúng ta nên đến từ chỗ ta.” Tiểu Quan càng chau mày chặt hơn.

Tiểu Khai ngạc nhiên.

Ba yêu quái run rẩy ngày càng kịch liệt, xem ra đang tốt đẹp là thế mà bỗng nhiên giống như sanh ra tật bệnh siêu cấp, làm cho Tiểu Trúc nhìn thấy kinh tâm động phách, thực sự sợ chúng nó không cẩn thận da thịt trên người cũng phải run cho đến rơi xuống. Nàng cẩn thận nhìn về mặt ba yêu quái, như khóc như cười, nhìn chừng vài giây thì Tiểu Trúc đột nhiên tỉnh ngộ: nguyên lai chúng nó là quá kích động mà thôi.

Vừa mới nghĩ ra nguyên nhân, chỉ thấy ba yêu quái đang quỳ sụp xuống, khóc hô: “ Vạn Yêu Vương, Thái Tổ gia gia đại nhân, không nghĩ tới lúc chúng ta còn sống còn có vinh hạnh nhìn thấy lão nhân gia ngài nha!”

“ Ách...” Tiểu Khai hoàn toàn hồ đồ rồi.

Biểu hiện của Tiểu Quan tốt hơn, hăn trừng đôi mắt làm ra vẻ vô cùng áp bức quét một vòng trên người ba yêu quái, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng: “ Các người quả có lá gan lớn, cả Khai ca của ta mà cũng dám đắc tội!”

“ Khai...Khai ca?” Chu đại sư thất thanh nói: “ Hăn...hăn..hăn là ca ca của thái tổ gia gia?”

“ Không sai.” Tiểu Quan dùng một tư thế thật xinh đẹp tại chỗ xoay một trăm tám mươi độ bay lên, đặt mông ngồi trên bàn, nói: “ Hăn là đại ca kết bái của ta, ý kiến của hăn chính là ý kiến của ta, Tiểu Trúc tỷ tỷ là chị dâu của ta, người lại dám có chủ ý với tỷ ấy?”

Tay của Trương đạo trưởng như chạm phải điện vôi rút nhanh trở về: “ Dạ, thái tổ gia gia, ta sai rồi, ta sẽ cấp cho ngài công đạo a.” Hăn cũng không nói hai lời, đưa một tay nhoáng lên, trong tay đã hiện ra một cây đao, sau đó ánh đao chột lóe, máu văng ra, đã bổ cánh tay kia xuống.

“ Ti!” Trương đạo trưởng hít sâu một hơi, không kêu một tiếng, quăng cánh tay xuống, cũng không nói một câu nào dư thừa, cặp mắt vẫn nhiệt tình nhìn Tiểu Quan.

“ Ân, cũng không tệ lắm.” Tiểu Quan vừa lòng gật đầu: “ Từ bây giờ bắt đầu, Khai ca là người nói chuyện thay ta, nếu các người là tiểu đệ của ta, thì cũng là tiểu đệ của Khai ca, từ nay về sau hăn có chuyện gì thì các người nhất định phải nhanh chóng thi hành, hăn có gì phân phó các người cũng phải nhanh chóng làm ngay, nhất định phải làm một tiểu đệ thật sự trung thành, có nghe hay không?”

“ Nghe được.” Ba yêu quái thành thành thật thật trả lời.

“ Vây thì tốt, ta đi trước.” Tiểu Quan liếc mắt nhìn về phía chân trời, sau đó “ sừ” một tiếng bay trở vào trong Vô Tự Thiên Thư.

Trường hợp bây giờ thật có điểm cổ quái, Tiểu Trúc nhìn Tiểu Khai, vô cùng nghi vấn, Trì Định Nghiêu nhìn Tiểu Khai, ánh mắt đã có vẻ lo lắng, đại khái sợ Tiểu Khai có âm mưu đáng sợ gì đó, chỉ có Tư Mã Thỉnh Tuyết, thật ra là hạnh phúc, vẫn đang trong trạng thái hôn mê, cái gì cũng chưa từng nhìn thấy.

“...Khai gia.” Chu đại sư suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới tìm được một xưng hô: “ Ngài có cái gì phân phó?”

“ Cũng không có gì cần làm.” Tiểu Khai bây giờ đã có ý: “ Mặc dù các người là yêu quái, nhưng cách làm người của Tiểu Khai ta, cũng rất rõ ràng, ta sẽ không bởi vì các người là yêu quái mà kỳ thị các người, coi thường các người, ta luôn là người thích tôn trọng người khác, nhân cách tôn nghiêm, cho nên, ta đối với các người có yêu cầu về việc đề cao đạo đức.”

“ Tốt quá, Khai gia ngài cứ nói.” Ba yêu quái cảm kích nói.

“ Đầu tiên, từ nay về sau không thể tiếp tục giết người nữa, ngay cả đánh thương người cũng không được, tính mạng rất là quý giá, các người làm yêu quái cũng đã hiểu rõ sự tu hành, nhưng các người có thể sống mấy trăm năm, người xem người thường, cuộc sống ngắn ngủi, nếu còn bị yêu quái giết chết, thì đời này không phải rất tội nghiệp hay sao? Cho nên con kiến còn muốn sống chứ đừng nói chi con người, nhà phật có nói, rất có đạo lý a.” Tiểu Khai chậm rãi nói: “ Ta yêu cầu các người từ nay về sau ăn chay niệm phật, mỗi ngày phải thắp hương, mỗi ngày tắm rửa, không cần hề một chút là đánh đánh giết giết, nếu các người thật tâm mà làm, thì hãy đi đến Định An Tự tìm chủ trì phương trượng quy y một chút, làm đệ tử phật môn đi.”

“ Ách...cái này...” Ba yêu quái chỉ cảm thấy vớ vẩn vô cùng, nhưng người đang nói chuyện cũng là vị ca ca của Vạn Yêu Vương mà họ vô cùng tín ngưỡng, vậy lời này hiển nhiên là khuôn vàng thước ngọc, cho nên bọn họ gật đầu: “ Được rồi Khai gia, ngày mai chúng ta sẽ đi.”

“ Cũng được, cũng được, dễ dạy dễ dạy a.” Tiểu Khai nói: “ Vậy khối ngọc trên mặt đất này sao đây?”

“ Khối ngọc này đã không còn ý nghĩa nữa.” Ngộ Minh hòa thượng nói: “ Vốn trong khối ngọc này ẩn chứa một ít bốn nguyên yêu lực của Vạn Yêu Vương thái tổ gia gia đại nhân, nhưng nếu thái tổ gia gia đã đích thân tới nhân gian, vậy điểm lực lượng trong khối ngọc này không còn ý nghĩa gì nữa, huống chi, ngọc đã nát, lực lượng trong đó đã biến mất rồi.”

Tiểu Khai lúc này vô cùng sáng khoái, đặc ý thích thú, không hề chú ý tới Tiểu Trúc đang đứng ở sau lưng hắn, trong ánh mắt đã bao phủ một nỗi mất mát nhàn nhạt.

“ Nguyên lai, hắn là cùng một đường với việc tu chân và yêu quái, ta chỉ nghĩ hắn là một người bình thường, ai ngờ hắn lại là một đại nhân vật...” Tiểu Trúc lặng lẽ thở dài: “ Ta vốn muốn cùng hắn tương tu yêu thương, nhưng trên trời là một ngày, nhân gian lại trăm năm, chờ cho đến khi ta đã già, hắn vẫn còn hình dáng tuấn tú như hôm nay, cho đến khi ta về với đất, hắn lại có thể có người yêu khác, vậy thì ta và hắn có khoảng trống lớn như thế nào, nguyên lai hết thảy những gì trước kia, chỉ là ta theo ý mình mà thôi.” Nàng càng nghĩ, lại càng cảm thấy ảm đạm thương tâm.

Lúc này, Tiểu Khai bưng bưng hứng phấn quay đầu lại, kêu lên: “ Tiểu Trúc.”

Đúng lúc này, đột ngột có dị biến phát sinh!

Một đạo hào quang chói mắt làm cho người ta không thể mở mắt ra được theo phía chân trời xa xôi phóng tới như điện, chỉ trong một giây đã

đảo qua hiện trường một vòng, đạo ánh sáng kia phảng phất như có thể xuyên qua tất cả, nhất thời những vách tường trong phòng biến thành bột phấn, mà ba yêu quái kia vẫn như cũ không hề nhúc nhích đứng ở đó, nhưng nơi ngực của bọn họ lại cùng xuất hiện một lỗ hồng.

“Bồng.” Tuôn ra một luồng mưa máu.

Ba yêu quái, vừa rồi còn sống sờ sờ, nhưng bây giờ đã chết rồi sao?

Đạo hào quang kinh thiên động địa trong nháy mắt biến mất, mọi người cùng ngẩng đầu lên, chỉ thấy có một trung niên nhân đeo mũ đạo sĩ đang hư không giữa không trung, đôi mắt như trắng sáng chiếu rọi, đang nhìn xuống, cất giọng nói: “Yêu ma phương nào, dám can đảm giết môn hạ Nga Mi ta?”

Trên mặt đất, thi thể Tuyết Mi lẳng lặng nằm, ở một nơi không xa, là thi thể Chu đại sư, Trương đạo trưởng và Ngô Minh hòa thượng ba người, Tiểu Khai, Tiểu Trúc, Trì Định Nghiêu ngơ ngác nhìn lên bầu trời, trong vòng nửa giờ này, động tác thật sự là mau lẹ, tình thế thay đổi liên tục, đến giờ phút này đầu óc mọi người cũng không suy nghĩ được gì nữa.

Bên người trung niên nhân là một cô gái phi thường xinh đẹp, gương mặt hoàn mỹ không chê vào đâu được, trên đầu vai đeo một cái áo choàng màu vàng, mặc dù thoát nhìn phảng phất như bằng tơ vàng, nhưng áo choàng lại màu sắc lưu động, ẩn ẩn có loại cảm giác thâm sâu không lường được, hiển nhiên không phải là phàm vật.

Cô gái này vẻ mặt thập phần cao ngạo, trong cao ngạo mang theo lạnh lùng, có chút băng giá quét mắt nhìn mọi người dưới mặt đất, vẻ rất khinh thường biểu hiện rõ ràng ra ngoài, có thể xưng bằng tám chữ: “Đẹp như đào lý, lạnh tựa băng sương.”

Người trung niên nói xong, liền dò xét chung quanh, nhất thời thần sắc có chút ngoài ý muốn, nói: “Di, không ngờ lại là Thiên Tuyến môn chủ

đương kim, tại hạ Nga Mi Tuyết Phong, xin thứ cho tội bất kính.”

Hắn mặc dù ra vẻ khách khí, nhưng trong ngữ khí cũng có ý khinh miệt, dị thường rõ ràng Tiểu Khai vừa bị một kiếm kinh thiên động địa của hắn làm hoảng sợ, cũng không thềm so đo thái độ của hắn, ha ha cười hỏi: “ Sao người biết?”

Tuyết Phong cười ngạo nghễ: “ Tại hạ đứng đầu Nga Mi, chuyện của tu chân giới có gì mà ta không biết?”

Tiểu Khai chấn động, nhất thời chỉ vào thi thể của Tuyết Mi nói: “ Người...người là chưởng môn phái Nga Mi? Vậy người này người biết hắn sao?”

“ Đương nhiên.” Tuyết Phong thở dài: “ Ta chính là vì nhận được sự cầu viện của sư đệ mới vội vàng chạy tới đây, sư đệ này của ta, cho tới bây giờ đều không hề học võ thuật, bản lãnh chân thực thì không học được, chỉ học được chút ít Chưởng Nhân Pháp hoa lệ bên ngoài, bình thường những người khác xem trọng mặt mũi Nga Mi ta nên không cùng hắn so đo, lần này gặp phải mấy tên yêu quái chẳng ra gì lại mất luôn cả mạng.”

“ Phải, nhưng...” Tiểu Khai ấp úng nói: “ Hắn vừa dùng chính là..Ngũ Lôi Thiên Tâm kiếm trận nga.”

“ Giả thôi.” Tuyết Phong lại thở dài: “ Ngũ Lôi Thiên Tâm kiếm trận là trấn phái chi bảo của Nga Mi ta, cả ta phải cùng bốn vị sư huynh đệ liên thủ mới có thể thi triển ra được, huống chi là hắn, thanh kiếm kia của hắn, thật ra là tìm được một loại tài liệu tốt tu luyện qua, đáng tiếc hắn luyện chỉ là công phu mặt ngoài, cũng không có được khí lực của chính đạo.”

“ Như vậy cũng đúng.” Tiểu Khai nghe được trợn mắt há hốc mồm.

Đang nói tới đó, chợt nghe trên mặt đất “ A” một tiếng kêu, mọi người đảo mắt nhìn lại, nguyên lai Tư Mã Thỉnh Tuyết cuối cùng đã tỉnh lại. Hắn

vừa tỉnh, mắt lại nhìn ngay bốn cỗ thi thể, trong đó có ba thi thể đang chậm rãi biến hóa thành thi thể động vật, Tư Mã Thính Tuyết lại càng hoảng sợ, hét lớn một tiếng, nói: “ Cứu mạng a!”

“ Hắc..” Chợt nghe nữ tử bên người Tuyết Phong đột nhiên bật cười, mới khoảng nửa giây thì cũng đã thu lại nụ cười, gương mặt lại không chút thay đổi. Nhưng nụ cười vừa rồi, phảng phất như xuân về đại địa, trăm hoa đua nở, loại mỹ thái như núi băng hòa tan này nhất thời làm Tiểu Khai trợn mắt.

Tư Mã Thính Tuyết vừa ngẩng đầu, lại gặp lúc nữ tử kia thu lại nụ cười, nhất thời ánh mắt cũng ngậy ra, ngơ ngác hỏi: “ Các người là ai?”

Nữ tử kia nhìn Tiểu Khai, rồi lại nhìn Tư Mã Thính Tuyết, có vẻ chán ghét và khinh bỉ, cau mày quay đầu đi chỗ khác, một câu cũng không nói. Tuyết Phong cười nói: “ Tư Mã gia tộc cùng Nga Mi ta rất có duyên phận, ta là chương môn Nga Mi, không biết người có nghe nói qua không?”

“ Nghe nói qua.” Tư Mã Thính Tuyết ngơ ngác gật đầu, nói: “ Đó là sư môn của Tuyết Mi gia gia.” Nói đến đây, đột nhiên phản ứng, lớn tiếng nói: “ Trời ạ, ngài đúng là chương môn Nga Mi?”

Tuyết Phong mỉm cười gật đầu: “ Đã như vậy, ta hỏi người, việc hôm nay rốt cuộc là phát sinh như thế nào?”

Tư Mã Thính Tuyết cũng không hề giấu diếm, lập tức đem hết mọi sự tình ra kể một lần, nguyên lai hắc tử ngày ấy gặp qua Tiểu Trúc trong lòng vẫn nhớ mãi không quên, cố tình đi đến công ty Thiên Dật để tìm Tiểu Trúc, nhưng vì trong nhà xảy ra chuyện nên Tiểu Trúc không có đi làm, hắc tử vốn có tiền có thế, nghe được nhiều nơi nói lại, trong khi Tư Mã Thính Tuyết thì không giống với Trì Định Nghiêu, gia tộc bọn họ đúng là có người tu chân Tuyết Mi ở phía sau làm chỗ dựa, cho nên hắc tử đã sớm xác định là có yêu quái và người tu chân tồn tại, cho nên hắc tử kết luận đây là vấn đề có

liên quan đến phong thủy và yêu quái, vì vậy hắn trở về tổng bộ mời Tuyết Mi tới.

Nói về Tuyết Mi, mặc dù lực lượng không mạnh, nhưng những thứ kỳ lạ cổ quái đã luyện được không ít, hắn chỉ tính toán một chút đã tính ra mấy yêu quái có mưu đồ làm loạn, lập tức xuất ra bảo kiếm, phá đi nóc phòng, cùng ba yêu quái tranh đấu.

Chuyện kể tiếp thì Tiểu Khai đã nhìn thấy, chỉ tiếc Tư Mã Thỉnh Tuyết hôn mê quá nhanh, chuyện xảy ra phía sau không nhìn thấy, cho nên hắn nói đến lúc mình ngất đi thì không nói thêm gì nữa.

“ Chuyện sau đó cũng rất đơn giản.” Tiểu Khai nói: “ Chúng ta đã cố gắng kéo dài đến lúc chưởng môn Tuyết Phong xuất hiện, một kiếm đã chém chết ba yêu quái, vì vậy chúng ta được cứu.”

“ Không phát sinh chuyện khác?” Tuyết Phong nhíu mày: “ Ta vừa rồi rõ ràng cảm giác được nơi này có yêu khí ngập trời dị thường khủng bố, cả phi kiếm của ta cũng bị ăn mòn có chút không thể khống chế. Nhưng trước khi ta đến thì cổ yêu khí bỗng nhiên biến mất, sao đó tìm lại không thấy, ta đã kêu Bội nhi xem xét chung quanh đây một vòng, nhưng vẫn không có phát hiện gì. Chẳng lẽ là ảo giác của ta thôi sao?”

“ Nguyên lai nàng gọi là Bội nhi...” Tiểu Khai trộm nhìn cô gái áo vàng liếc mắt, nhưng phản ứng của nàng cũng thật nhạy cảm, ánh mắt Tiểu Khai vừa tiếp xúc, đã bị ánh mắt của nàng nhìn trở lại, vừa nhìn thấy hắn đang nhìn trộm, nàng nhíu mày lại, trên mặt vẻ chán ghét càng thêm nhiều hơn. Tiểu Khai vừa quay đầu, phát hiện Tiểu Trúc đang nhìn mình, trong mắt mang theo ít ưu tư, nhin không được nhìn nàng cười hắc hắc, hơi có chút ngại ngùng.

Nhưng hắn lại không ngờ, Tiểu Trúc lại đang suy nghĩ vấn đề khác: “ Nguyên lai hắn là Thiên Tuyền Môn môn chủ, hơn nữa thoát nhìn là hình

như còn ngang hàng với phái Nga Mi, vậy thân phận của Tiểu Khai thật là rất cao a. Cao còn hơn ý nghĩ của ta nữa.”

“ Chào Tuyết Phong chưong môn, trước tiên xin đa tạ ân cứu mạng của ngài.” Trì Định Nghiêu cuối cùng mở miệng: “ Kỳ thật chuyện vừa rồi là như thế này...”

“ Ha ha, hiển nhiên là ảo giác của người mà!” Tiểu Khai lập tức lớn tiếng nói: “ Nơi này ngoại trừ ba yêu quái đầu có ai đến qua, ta vừa mới đang cùng ba yêu quái giảng đạo lý, ta muốn khuyên chúng nó cải ác hướng thiện, nhưng chúng nó vốn không nghe, nếu không phải ngài tới kịp thì chúng ta đã xong đời rồi.”

Tuyết Phong nghi ngờ liếc mắt nhìn Tiểu Khai, bỗng nhiên chau mày, quay về cách đó không xa quát: “ Người nào? Đi ra cho ta!” Lời vừa nói ra, ngón tay bắn ra, một chút lực quang ung dung bắn ra ngoài theo phương hướng đối diện bay đi.

“ Oa, hạ thủ lưu tình!” Một thanh âm rất quen thuộc vang lên, sau đó Tiểu Khai liền trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy Tiêu Vận như đang bị người ta đốt mông từ sau tường nhảy dựng lên, nha đầu kia cũng biết Đằng Na Thuật, nhảy dựng nhảy vài thước cao, khó khăn lắm mới phóng qua đầu tường, thật chặt vật khó khăn hạ xuống, nhìn Tuyết Phong rất là xấu hổ kêu nhanh: “ Tuyết Phong tiền bối.”

“ Nga, nguyên lai là đại sư tỷ của Thiên Tuyền Môn.” Tuyết Phong gặp lại Tiêu Vận, thần thái bỗng nhiên trở nên có điểm cổ quái.

“ Tiền bối, ngài còn nhớ rõ ta nha.” Thần thái của Tiêu Vận càng xấu hổ: “ Ba năm không gặp, ngài vẫn tốt a.”

“ Vẫn tốt, đương nhiên vẫn tốt.” Tuyết Phong cười ha ha: “ Bội nhi, người xem, người vẫn nhớ không quên vị bằng hữu tốt này đây, đã xuất hiện rồi đó.”

“Hoàng Bội!” Tiêu Vận vừa nhìn thấy cô gái áo vàng bên người Tuyết Phong thì kinh hãi vui vẻ kêu lên.

“Chào tử tử.” Cô gái áo vàng vui vẻ cười rộ lên: “Ba năm qua có được khỏe không?”

“Ta còn khỏe..” Tiêu Vận nhìn thấy mình vừa bị đạo lực quang đốt đi một ít quần áo, lại nhìn xem người bạn tốt đang lửng lơ không phiêu nhiên giữa không trung, suy nghĩ lại ba năm trước hai người cùng là phàm phu tục tử mà thôi, nghĩ tới đó thì rằng lại cắn chặt: “Cũng nhờ phúc của sư phó, ta thật sự là tốt không thể tốt hơn.”

Tuyết Phong cười nói: “Nhị tứ cửu môn chủ vừa mới đi về cõi tiên, chính là sự tổn hao lớn nhất của tu chân giới, Vận nhi đau khổ là đúng rồi.”

Hoàng Bội từ trên bầu trời bay xuống, thân thiết giữ tay Tiêu Vận: “Tử tử, nếu lúc trước ngươi theo ta bái nhập môn hạ Nga Mi là tốt rồi, chúng ta có thể mỗi ngày ở chung với nhau, dù sao bây giờ Nhị tứ cửu môn chủ cũng không còn nữa, nếu không ngươi vào Nga Mi đi.”

“Bội nhi, không được nói bậy.” Tuyết Phong quát: “Trong tu chân giới môn phái sâm nghiêm, ai dám tùy ý thay đổi, đại nghịch bất đạo như vậy từ nay về sau không được nói nữa.”

“Bội nhi biết rồi...” Hoàng Bội kỳ thật rất nghe lời sư phó: “Hay là... tử tử, nếu không đến Nga Mi chúng ta chơi vài ngày đi.”

“Cái này...thì..khái khái...ta không đi được.” Tiêu Vận trộm nhìn Tiểu Khai, phát hiện hắn đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, bỗng nhiên lòng tình nghịch khởi lên, quay về Tiểu Khai nháy mắt cười kêu lên: “Sư đệ.”

“Ngươi...ngươi..kêu ta sư đệ...” Tiểu Khai ấp úng nói: “Ngươi cũng là người Thiên Tuyền Môn?”

“ Đúng vậy, làm sao, không được à?” Tiêu Vận như bị xúc phạm trừng mắt: “ Bằng không ta lại cứ dây dưa với người không rõ như vậy hay sao? Cũng do lão già kia làm ra chuyện này thôi đó.”

“ Ông ấy đã chọc giận người cái gì?” Tiểu Khai không vui: “ Ông ấy nói gì đi nữa cũng là sư phó của hai ta, người nên khách khí với ông ấy một chút đi.”

“ Ta phải khách khí với hắn?” Tiêu Vận nổi giận: “ Có loại sư phó bỏ mặc đồ đệ đi như thế không? Lão già chết ấy gạt ta nói Thiên Tuyền Môn là môn phái gần nhất với thần linh, gạt ta vào Thiên Tuyền Môn, kết quả chưa từng học được cái gì, còn bỏ lỡ bao thời cơ, phải biết rằng lúc ấy ta hoàn toàn có thể tiến vào Nga Mi hay Thanh Thành a, người có biết đó là địa phương nào không chứ? Đó là thánh địa của tu chân giới!”

Tiêu Vận càng nói càng giận, lớn tiếng: “ Chuyện này còn không nói, trước khi chết hắn còn nói với ta, nữ đệ tử của Thiên Tuyền Môn phải gả cho môn chủ!”

Câu nói cuối cùng vừa nói ra nàng đã cảm thấy không đúng, vội vàng che miệng lại, nhưng đã muộn, trường hợp mới đầu đang náo nhiệt, bỗng nhiên hoàn toàn im lặng xuống, im lặng đến nỗi chỉ nghe được tiếng hô hấp.

Tiểu Khai đã hoàn toàn hóa đá, một đầu ngón tay chỉ vào Tiêu Vận, miệng mở to, rồi lại khép, khép lại mở, rốt cuộc nói không ra một chữ nào.

Hoàng Bội đã ngây dại, chăm chú nhìn vẻ mặt của Tiêu Vận, nhìn thế nào cũng không giống đang nói giỡn, nàng lại nhìn Tiểu Khai, lòng nghĩ càng nhìn càng chán ghét, mày tặc mắt chuột, thần kinh hề hề, không có bản lãnh, tỷ tỷ mà phải gả cho hắn sao?

Cả Tuyết Phong cũng ngây dại, trầm mặc thật lâu sau mới rốt cuộc thở dài: “ Quy củ cổ quái của Thiên Tuyền Môn, quả nhiên thật hiếm có.”

Những lời này không biết là tán dương hay đang xiên xỏ, nhưng nghe lọt vào lỗ tai mọi người lại có thêm một tư vị trong lòng.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Quan Môn Đệ Tử (Đệ Tử Nhập Thất)

“ Tiêu tổng giám gia thế hiển hách, xinh đẹp như hoa, cùng với Tiểu Khai còn có hôn ước, bọn họ lại cùng tu chân, lại cùng chung môn phái, bọn họ mới chính thức là kim đồng ngọc nữ a.” Trong miệng Tiểu Trúc thập phần khổ sở, cẩn thận nhớ lại, chỉ cảm thấy mấy ngày trước đây từ khi Tiêu Vận xuất hiện, mỗi một động tác, mỗi một quyết định đều ẩn chứa tình nghĩa sâu đậm với Tiểu Khai, hiển nhiên là toàn tâm với Tiểu Khai, mà chính bản thân mình lại mơ hồ không biết, vẫn ôm ấp giấc mộng đẹp của một cô gái, nàng càng nghĩ càng cảm thấy ảm đạm thương tâm, cơ hồ nước mắt cũng đã sắp chảy xuống.

“ Tỷ tỷ, tỷ thật sự phải gả cho hần sao?” Hoàng Bội lắc lắc phe phẩy tay áo Tiêu Vận: “ Tỷ không phải nói giỡn chứ?”

“ Ta không có nói giỡn.” Da mặt Tiêu Vận giống như bị lửa thiêu, thấp giọng nói: “ Sư phó tay đúng là nói như vậy đó.”

“ Vậy chính bản thân tỷ thì sao? Tỷ cũng muốn gả cho hần?” Hoàng Bội nóng nảy: “ Tỷ tỷ, ta thật không muốn nhìn thấy tỷ nhảy vào lò lửa đâu.”

“ Ta còn chưa nói sẽ gả cho hần mà.” Đầu của Tiêu Vận đã cúi sát ngực, thanh âm cũng đã nhỏ xíu giống như hết hơi: “ Hần không có thích ta...” Mặc dù nàng nói vậy, nhưng một đôi mắt long lanh vẫn đang nhìn về phía Tiểu Khai, như muốn nghe Tiểu Khai nói cái gì, lại sợ Tiểu Khai nói ra cái

gì, tâm tư con gái thật là phức tạp, chính mình nghĩ gì mà cũng không hay biết.

Tuyết Phong cuối cùng cũng là cao nhân tu chân, rất nhanh đã bỏ qua những việc phàm trần này, hạ xuống đất, cầm lấy ba khối ngọc bị vỡ trên đất, kinh ngạc nói: “ Nguyên lai là Yêu Hồn Ngọc, trách không được vừa rồi lại có yêu khí mãnh liệt như vậy xuất hiện, đây là của ai?”

“ Không dối gạt Tuyết Phong chương môn, đây là vật tổ truyền của ta.” Trì Định Nghiêu nói: “ Ba yêu quái kia đúng là vì nó mà đến, bất quá ta không muốn giao ngọc cho chúng nó vì vậy mới đập bể nó mà thôi.”

Tuyết Phong động dung nói: “ Cử chỉ này của thí chủ quả thật là thiện sự lớn lao, tất có trời phù hộ. Nghe nói tương truyền, trong ngọc này có ẩn chứa lực lượng đáng sợ, nếu bị yêu quái có được, hấp thu lực lượng trong đó, tất nhiên sẽ thương tổn vô số sinh linh, trở thành họa lớn của tu chân giới.”

Tiêu Khai đi lên: “ Là lực lượng gì vậy?”

Tuyết Phong trầm tư một lát, chậm rãi nói: “ Cũng được, hôm nay Nga Mi ta mất đi một tính mạng, lại nhìn thấy Yêu Hồn Ngọc trong truyền thuyết, ta cùng các vị xem như có duyên, ta sẽ kể cho mọi người nghe một sự tình của tu chân giới.”

“ Dựa theo quan điểm của người tu chân chúng ta, tại thế giới này, không chỉ có nhân gian, mà còn có hai không gian khác, một là tiên giới, một là ma giới, chúng ta người tu chân sau khi tu luyện trăm ngàn năm, tu vi đạt thành kim thân, xuyên qua không gian, tới tiên giới, suốt đời bất diệt, mà cùng chúng ta tồn tại, trên thế giới này cũng có rất nhiều yêu quái, chúng nó trời sinh không thể tu luyện tiên thuật, nên chỉ có thể đi một con đường khác, tu luyện yêu thuật ma công, mà mục đích bọn họ tu luyện cũng là xuyên qua không gian, tới ma giới.”

“ Thời điểm chúng ta tu luyện tại nhân gian, ngoại trừ đều tự tu luyện bản thể của mình, rất nhiều thời điểm còn mượn lực lượng của tiên giới hoặc ma giới, tỷ như Ngũ Lôi Thiên Tâm kiếm trận của phái Nga Mi chúng ta, thông qua sự phối hợp của năm người, có thể gọi về lực lượng của thủy tổ đạo gia tại tiên giới, cho nên có thể dùng để hàng yêu trừ ma, cơ hồ không gì kháng cự nổi, mà yêu pháp của yêu ma môn tu luyện, đương nhiên cũng có cùng loại tình huống, chúng nó có thể theo rất nhiều ma đầu của ma giới mà mượn được lực lượng, bởi vì ma giới sẽ không giảng giải cách thu liễm, mà lại giảng giải chuyện công khai bạo hành, cho nên muốn mượn lực lượng của ma giới thì có hơn nhiều so với người tu chân chúng ta, thậm chí có thể thường xuyên mở được đường thông không gian, trực tiếp gọi ma đầu xuất hiện tại thế giới này, mà trong đó đám yêu quái sùng bái nhất, thích nhất là mượn lực lượng của một Ma Tướng, tên của hắn là Vạn Yêu Vương.”

Vẻ mặt của Tuyết Phong mười phần nghiêm túc, nói: “ Vạn Yêu Vương là một người phi thường nổi tiếng tại ma giới, hắn độc ác vô cùng, hung tàn bá đạo, thích ăn thịt người, uống não hút tủy, giết người thì vô duyên vô cớ, vừa ra tay là giết hơn trăm hay ngàn mạng người, làm cho máu chảy thành sông, trong truyền thuyết từng có tám đại kiếm phái liên thủ giết Vạn Yêu Vương, kết quả trong vòng một ngày đã bị hắn giết chết hết. Vào mấy vạn năm trước thời kỳ hoàng kim của người tu chân, Vạn Yêu Vương chỉ là một đứa nhỏ, mà ngàn năm trước sau đại thiên kiếp, không biết đã xảy ra chuyện gì mà không cho ai biết, cả tu chân giới điêu linh thất lạc, vô số phương pháp tu luyện cao thâm cũng thần bí mất tích, tất cả đều giảm xuống tới ba, bốn cấp bậc, hơn ngàn năm nay, không một người nào có thể tu đạo thành tiên, có thể vượt không phi thăng, cho nên ở niên đại này, chỉ một Vạn Yêu Vương cũng đủ làm cho cả tu chân giới long trời lở đất.”

Hắn dùng ba ngón tay cầm lấy một mảnh Yêu Hồn Ngọc, lại nói: “ Mà trong khối ngọc này, lại cất giấu bốn nguyên thuần chánh lực lượng của Vạn Yêu Vương yêu ma nguyên lực!”

Tiểu Khai trong lòng nhảy lên liên tục, một trái tim suýt chút cũng vọt ra, hẳn cơ hồ có thể khẳng định Tiểu Quan ở trong thiên thư của mình, đó chính là vị ma tướng khủng bố vô cùng lạ thường: Vạn Yêu Vương. Vừa rồi phi kiếm của Tuyết Phong đến nơi, tất nhiên là cảm giác được khi Tiểu Quan xuất hiện thì ngập trời yêu khí, xem ra pháp bảo này có cảm ứng vô cùng mãnh mẽ, chính mình từ nay về sau khi phóng thích Tiểu Quan đi ra cần phải cẩn thận hơn một chút mới được.

Hoàn hảo Vô Tự Thiên Thư quả nhiên là một kiện bảo bối, Tiểu Quan là một ma đầu mà giấu trong sách như vậy cũng không bị tiết lộ.

Tuyết Phong một hơi nói xong những lời này, nhìn mọi người đang trợn mắt há hốc mồm, mỉm cười: “ Tốt lắm, những gì đã hỏi ta cũng trả lời xong, cũng nên cáo từ rồi. Sư đệ chính là môn hạ Nga Mi, ta sẽ mang đi thôi.” Hắn cầm ba khối ngọc trong tay, nói: “ Trì thí chủ, ta nghĩ sẽ mang ba khối ngọc này về Nga Mi nghiên cứu một phen, chẳng biết được không?”

Trì Định Nghiêu vội vàng nói: “ Tuyết Phong chưởng môn ngài cứ mang đi.”

“ Tốt.” Tuyết Phong đem mảnh ngọc bỏ vào xong, lại nhìn Tư Mã Thỉnh Tuyết: “ Tư Mã gia tộc cùng Nga Mi ta có quan hệ sâu xa, hôm nay Tuyết Mi sư đệ đã chết, người lại đã thấy qua thần thông của chư tiên gia, ta xem tư chất của người cũng tốt, không biết có hứng thú theo ta về núi tu luyện hay không?”

“ Ta...” Tư Mã Thỉnh Tuyết lưu luyến nhìn Tiểu Trúc, rồi lại quay đầu nhìn Hoàng Bội đứng ở một bên, chỉ cảm thấy nói không nên lời sự kiêu diễm xinh đẹp, không thể dứt bỏ, hẳn do dự thật lâu sau, vẫn không thể ra quyết định.

Tuyết Phong mỉm cười: “ Người tu chân vô dục vô cầu, nếu người không bỏ được trần thế, hay là bỏ đi.”

“ Không, ta đi.” Tư Mã Thỉnh Tuyết nhìn Hoàng Bội thật sâu, nuốt một hơi, cắn răng nói: “ Ta quyết định rồi, ta muốn tu chân!”

Tuyết Phong vừa lòng gật đầu: “ Nếu như thế, theo ta đi thôi.” Cũng không thấy hấn làm tư thế gì, trường kiếm sau lưng nhẹ nhàng ra khỏi vỏ, bay đến giữa không trung, hấn một tay giữ chặt Tư Mã Thỉnh Tuyết, cả người thẳng tắp bay lên, vừa lúc dừng trên thân kiếm, ngón tay vung lên, thi thể Tuyết Mi nhất thời bị hấn thu vào trong một chiếc nhẫn nhỏ, cứ như điện, kiếm kia xẹt qua một đạo bạch quang sắc bén vô cùng, mới nháy mắt cả cái bóng đều thành không.

Hoàng Bội quay đầu nhìn Tiêu Vận: “ Tỷ tỷ bảo trọng.” Xoay người bay lên, áo vàng phiêu phiêu, đảo mắt cũng đã đi xa.

Chỉ thấy Thập Thất từ bên ngoài lão đảo chạy tới, vừa chạy vừa kêu: “ Lão gia, chuyện tốt rồi! Phu nhân đã tỉnh, phu nhân hoàn toàn rất tốt.”

Trên mặt Trì Định Nghiêu vui vẻ, nói: “ Ta đi xem.” Xoay người đi liền, căn bản không để ý tới Tiểu Khai.

Tiểu Khai vốn muốn nói với Tiểu Trúc cái gì, nhưng khi Tiểu Trúc nhìn hấn liếc mắt , trong ánh mắt đúng là nói ra sự phức tạp không nên lời, cũng không mở miệng, cũng không mở miệng, xoay người bước đi, căng thẳng theo sát phía sau cha nàng, đảo mắt cũng đã đi xa...

Tiểu Trúc đi theo Trì Định Nghiêu vẫn buồn bực không vui xuyên qua hành lang, chợt nghe cha đang đi phía trước thì dừng chân lại, kinh ngạc nói: “ Tuyết Phong chương môn, sao ngài còn ở đây?”

Tiểu Trúc ngẩng đầu, liền nhìn thấy được Tuyết Phong đang mỉm cười, đang đứng ngay trước mặt.

“ Ta vốn vẫn chưa đi.” Tuyết Phong mỉm cười nói: “ Trì thí chủ, ta ở lại chỗ này là vì Tiểu Trúc cô nương.”

“ Con gái ta có vấn đề gì?” Trì Định Nghiêu thấy kỳ lạ.

“ Theo ta quan sát, Tiểu Trúc cô nương tư chất cực cao, căn cốt tuyệt giai, tâm cảnh lại bình thản yên ả, chính là thích hợp với phương pháp tu chân của ta, hôm nay gặp được cũng là có duyên, cho nên ta bỗng có ý niệm này trong đầu.” Tuyết Phong lạnh lạnh nói: “ Ta nghĩ ta cũng nên thu một quan môn đệ tử rồi.”

Tuyết Phong chính là đệ nhất cao thủ môn phái Nga Mi tại tu chân giới, càng được xưng là truyền nhân kiệt xuất nhất của Nga Mi gần ngàn năm qua, mà hãn tu luyện đạo pháp gần ba trăm năm, tổng cộng cũng chỉ thu ba đệ tử, trong tu chân giới, biết bao người muốn bá làm môn hạ của Tuyết Phong, hôm nay hãn lại coi trọng Tiểu Trúc, khách quan mà nói, thật sự là cơ duyên trời cho của Tiểu Trúc. Trì Định Nghiêu rốt cuộc cũng là người có chút ít kiến thức, hãn chỉ chần chờ một chút thì gật đầu: “ Tuyết Phong chưởng môn coi trọng tiểu nữ, là vinh hạnh lớn lao cho nó, chỉ cần tiểu nữ đồng ý thì ta đều đáp ứng.”

Tuyết Phong vừa lòng gật đầu, ánh mắt chuyển hướng Tiểu Trúc: “ Vậy người có nguyện ý không?”

“ Ta nguyện ý không...” Tiểu Trúc tư lự rồi lại nghĩ: “ Tu chân...tu chân...Tiểu Khai cũng đang tu chân đó mà? Ta muốn cùng hãn song túc song phi, cùng nắm tay nhau cùng tương tư, làm sao mà lại không tu chân được chứ?”

.

“ Tiểu Trúc cô nương, cô có nguyện ý không?”

“ Tu chân...sẽ trường sinh phải không?”

“ Mặc dù không thể trốn đời bất diệt, nhưng so với người thường thì xem như là trường sinh rồi.”

“VẬY...” Gương mặt của Tiểu Trúc có chút hồng, nhưng cũng lên tiếng: “Nếu ta thành đệ tử đời thứ ba của Nga Mi, ta có xứng với Tiểu Khai không?”

Tuyết Phong sững sốt, nhất thời cười ha ha: “Nghiêm Tiểu Khai, là Nghiêm Tiểu Khai của Thiên Tuyển Môn phải không? Xứng, dĩ nhiên là xứng!”

“Nhưng mà hẳn đứng đầu một phái, ta chỉ là một môn đồ nho nhỏ...” Tiểu Trúc vẫn lo lắng.

Tuyết Phong giải thích: “Môn phái cũng có lớn nhỏ phân biệt, Thiên Tuyển Môn mặc dù cùng Nga Mi xưng là môn phái, nhưng địa vị của Nga Mi tại tu chân giới thì Thiên Tuyển Môn không thể so sánh, mặc dù chỉ là đệ tử đời thứ ba của Nga Mi cũng đủ thực lực để chống lại Thiên Tuyển Môn môn chủ, đây là không thể nghi ngờ, cho nên, đệ tử của Nga Mi ta, đương nhiên là xứng với Thiên Tuyển môn chủ.”

“Nhưng không phải vừa nói Thiên Tuyển Môn là môn phái tiếp cận với thần nhân nhất hay sao?” Lời này của Tiểu Trúc vừa nói ra, Tuyết Phong càng cười ha ha: “Đúng vậy, ở một ngàn năm trước, bọn họ quả thật là môn phái tiếp cận thần nhân nhất, nhưng trong một ngàn năm nay, Thiên Tuyển Môn nhân tài điêu linh, tâm pháp mất mát, sớm đã bị rơi xuống thành môn phái tam lưu, hôm nay họ chỉ còn lại duy nhất là một chút lịch sử mà thôi.”

“Nga, nhưng mà...” Tuyết Phong bổ sung: “Bọn họ còn có một quyển sách được coi là bảo bối, gọi là Vô Tự Thiên Thư, là sự chê cười lớn nhất của tu chân giới, nghe nói mở thiên thư có thể lĩnh ngộ thiên địa bí mật, chỉ tiếc một ngàn năm nay, còn chưa có người có thể mở được. Cho nên tu chân giới đã có kết luận, quyển sách này căn bản chỉ là gạt người mà thôi, dựa theo quy củ xưa của Thiên Tuyển Môn, quyển sách này bây giờ đang ở trong tay của Nghiêm Tiểu Khai.”

Tiểu Trúc gật gật đầu: “ Được, ta nguyện ý bái nhập môn hạ Nga Mi.”

Bây giờ bên ngoài cũng chỉ còn Tiêu Vận và Tiểu Khai hai người, cả hai nhìn nhau, đều cảm thấy có chút xấu hổ, gương mặt Tiêu Vận đỏ hồng, không nói một lời.

“ Khái..khái...cái..kia..à..sư tỷ...sao ngươi lại ở bên ngoài?” Tiểu Khai chủ động nói: “ Còn nữa, ta muốn hỏi một chút...”

“ Ai nha, ta bỗng nhiên nhớ tới ta còn việc muốn làm! Ta đi trước nha, bye bye!” Tiêu Vận bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhanh chóng cắt đứt lời Tiểu Khai, vội vàng bỏ chạy.

“ Uy, từ từ.” Tiểu Khai nhìn theo hô: “ Ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi...” Nhưng Tiêu Vận vốn không để ý tới hắn, đã vội vàng bỏ chạy đi rồi.

“ Ta kháo, sao lại thế này a.” Tiểu Khai bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi đi ra ngoài.

Vài ngày kế tiếp sóng êm gió lặng, Tiểu Khai đợi vài ngày cũng không thấy Tiểu Trúc đi làm, gọi điện thoại cũng gọi không được, trong lòng thật sự buồn bực. Tiêu Vận cũng kỳ quái, trước kia mỗi ngày đều chạy tới đây đưa Tiểu Khai, từ khi bị vạch trần thân phận thì không tới nữa, Tiểu Khai thân là trợ lý của quản lý nhưng mỗi ngày đều phải kiêm luôn công việc của quản lý, Tần Trăn vốn đã xem ra Tiểu Khai không phải người thường, cũng chằm chằm quán quýt, chỉ tiếc Tiểu Khai cũng đã cảnh giác, vẫn không cho cô ta cơ hội.

Vài ngày sau, Tiểu Khai tan sở về nhà, cuối cùng đã gặp một chuyện xảy ra.

Một chiếc xe đỗ cạnh bên người Tiểu Khai, làm hắn giật mình nhảy dựng.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt của một lão nhân, nhìn Tiểu Khai mỉm cười: “ Nghiêm Tiểu Khai tiên sinh, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Tiểu Khai nhìn kỹ, lại là Trữ tổng của Trung Hành địa sản, đúng là ông nội của Trữ Nguyên và Trữ Tình.

“ Đương nhiên có thể.” Tiểu Khai gật gật đầu: “ Ngài tìm ta có chuyện gì?”

Trữ tổng cười: “ Lên xe rồi nói sau.”

Tiểu Khai cũng không khách khí, ngồi vào xe, mới phát hiện bên cạnh còn có người ngồi, một hương thơm thanh nhã lan tỏa vào mũi, nhin không được quay đầu nhìn lại, người bên cạnh cũng đang mở to hai mắt trừng hăn, hai người cách nhau quá gần, cho nên cặp mắt kia có vẻ càng lớn, đen nhánh sáng trong, như hai viên pha lê đen lớn, sáng lên lòe lòe, làm Tiểu Khai sợ tới mức lui ngay ra sau.

“ Hài, Trữ tiểu thư, lại gặp lại.” Tiểu Khai hô.

“ Hừ!” Trữ Tình liếc mắt nhìn hăn, quay phắt đầu đi.

Trữ tổng cảm thấy buồn cười: “ Tình nhi, đối đãi khách nhân phải có lễ phép.”

“ Hử, hăn mà là khách nhân gì chứ.” Trữ Tình khinh thường bĩu môi: “ Hăn đúng là một tên háo sắc hoa tâm, ngày hôm đó con còn thấy hăn ở chung với Tiểu Trúc tỷ tỷ, qua hai ngày sau lại gặp hăn đi cùng Tiêu Vận tỷ tỷ mua nội y, nếu thêm vài ngày không biết lại ra sao nữa.”

“ Không được làm càn.” Sắc mặt Trữ tổng trầm xuống: “ Nghiêm tiên sinh là cao nhân giữa trần thế, làm việc gì cũng đều có thâm ý cả.”

Miệng của Trữ Tình dẫu lên, cũng không dám cãi lại, chỉ căng thẳng bày ra bộ dáng ta không thềm chấp nhất người.

Vẻ mặt Tiểu Khai lộ ra vẻ phiêu nhiên, hắc hắc cười nói: “ Không cần khách khí, ngài tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?”

Trữ tổng nói: “ Cũng được, Nghiêm tiên sinh, nếu người cũng là hành gia trong thuật phong thủy, ta sẽ nói thật với người luôn...”

“ Ngài gọi ta là Tiểu Khai là được.” Tiểu Khai nói: “ Ngài gọi ta là tiên sinh, ta cảm thấy trên người mình rét lạnh đó.”

“ A a, tốt lắm.” Trữ tổng nói: “ Tiểu Khai, thật không dám giấu diếm, Trữ gia chúng ta sở dĩ có thể trong giới bất động sản làm ra được thành tích lớn như vậy, kỳ thật hoàn toàn nhờ vào bộ phong thủy tổ truyền kham dư thuật, kể cả lần trước chúng ta đấu thầu thảo luận về mảnh đất kia, cũng là thông qua phong thủy kham dư thuật chọn lựa mà ra thôi, nhưng ở không lâu trước kia, mảnh đất đột nhiên xảy ra vấn đề....”

Hắn bỗng cười, hỏi Tiểu Khai: “ Người không phải rất kỳ quái vì sao chúng ta cuối cùng bỏ qua Tư Mã gia tộc mà lại lựa chọn một tập đoàn nhỏ như Thiên Dật các người?”

“ Đúng vậy.” Tiểu Khai nói: “ Tập đoàn chúng ta ngay cả kế hoạch thư còn chưa có chuẩn bị, vốn chỉ muốn đi tìm hiểu một chút thôi, không nghĩ tới các người lại tuyển trúng ngay chúng ta, mãi cho tới bây giờ ta cũng cảm thấy thật khó tin.”

“ Không có gì khó tin cả.” Trữ tổng mỉm cười nhìn Tiểu Khai, nói: “ Kỳ thật, chúng ta lựa chọn Thiên Dật, hoàn toàn là vì một mình Nghiêm Tiểu Khai người.”

Tiểu Khai ngạc nhiên.

“ Kỳ thật là như thế này.” Trữ tổng thay đổi tư thế, thoải mái nhích lại gần: “ Kỳ thật phong thủy của mảnh đất kia phi thường tốt, chúng ta cũng không để ý hạng mục đầu tư là của ai, bởi vì vô luận là người nào làm cũng sẽ có tiền lời, nhưng làm ta chính thức lo lắng chính là phong thủy địa khí của mảnh đất kia, tại không lâu trước kia đã bắt đầu tan đi.”

“ Địa khí tan đi?” Tiểu Khai há to miệng: “ Sẽ không trùng hợp như vậy chứ, phong thủy ở nhà Tiểu Trúc vừa mới giải quyết, người lại xảy ra vấn đề giống vậy nữa?”

Mày của Trữ tổng có chút nhú lại, hình dáng có vẻ suy nghĩ: “ Kỳ thật rất là kỳ quái, mảnh đất kia vốn là phong thủy bảo địa tuyệt đối, nhưng có một ngày địa khí bắt đầu điên cuồng tán mất, cho tới hôm nay thì đã tán đi bảy, tám phần, nếu cứ tiếp tục như vậy, qua một đoạn thời gian, mảnh đất này hoàn toàn là một mảnh đất chết. Ngày hôm đó người đi tham gia hội đấu thầu, ta vốn đang bị chuyện này làm cho buồn rầu, cả quá trình đấu thầu, vốn cũng chỉ là một hình thức, từ đầu chúng ta sớm đã định Tư Mã tập đoàn.” Ánh mắt hần bỗng nhiên sáng ngời bắn về phía Tiểu Khai: “ Nhưng ta không nghĩ tới trong hội đấu thầu ta lại thấy được một đại sư phong thủy!”

“ Ngài không phải là nói ta chứ?” Tiểu Khai chỉ vào mũi mình: “ Ta chỉ là...một..tên lừa gạt...bất tài vô học mà thôi.”

“ Đừng có nói giỡn nữa.” Trữ tổng thân nhiên nói: “ Sự biểu diễn của người mặc dù ra vẻ hoang đàn, nhưng mỗi một ý kiến đều điểm ngay vào huyết chết, kể cả khi người bày mấy thùng rác rưởi cũng thể hiện ra là có nghiên cứu đối với ngũ hành, làm ta rất là kinh ngạc, nhưng để cho ta rung động chính là, người xếp đặt cho mảnh đất này lại hoàn toàn tránh được tử kết lớn nhất của nó!”

“ Tử kết? Cái gì là tử kết?” Tiểu Khai gãi gãi đầu: “ Chưa từng nghe qua.”

Trữ Tình nặng nề hừ một tiếng: “ Ông nội, ông xem hắn cái gì cũng không biết, hắn ngày hôm đó đúng là phen chó may mắn thôi.”

Nhưng Trữ tổng vốn đã khẳng định Tiểu Khai đúng là cao nhân: “ Tình nhi không được nói bậy, ta còn chưa già đến hồ đồ. Ca ca ngươi cùng Tiểu Khai quyết đấu chuyện đó người không phải không nghe nói qua, đến bây giờ người còn không chịu nhìn vào sự thật hay sao chứ?”

“ Như vậy đi.” Tiểu Khai nói: “ Chúng ta nói thêm cũng đã không còn ý nghĩa, người dẫn ta đi đến chỗ đó nhìn xem, có vấn đề gì ta phải nhìn mới biết được.”

“ Tốt, tốt, tốt, Tiểu Khai, đa tạ.” Trên mặt Trữ tổng lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng: “ Chỉ cần có thể thay đổi được phong thủy của mảnh đất đó, Thiên Dật các người sẽ hợp tác lâu dài với Trung Hành chúng ta đó.” Hắn lập tức ra lệnh cho lái xe: “ Bây giờ thì quay đầu đi thẳng tới đó.”

“ Còn phải từ từ.” Tiểu Khai khóc tang nghiêm mặt nói: “ Trữ tổng, lão nhân gia ngài phải cho ta ăn một chút gì chứ, ta từ trưa đã không ăn gì rồi.”

“ Cái này dễ thôi.” Trữ tổng cầm điện thoại: “ Tiểu Nguyễn, con mau đi mua đồ ăn đến, Nghiêm tiên sinh cần ăn cơm trưa, đúng rồi, càng phong phú càng tốt, phải đồ đắt tiền, xa hoa, mua tới đây hết, trực tiếp mang tới mảnh đất đó, nga, nếu xe quá nhỏ thì gọi xe tải đi.”

“ Ngất.” Tiểu Khai trợn trắng mắt: “ Ta cũng không phải trâu.”

“ Hích...” Tiểu mỹ nữ nghe được không khỏi nở nụ cười, thấy vậy Tiểu Khai mở to mắt nhìn thật lâu, nghĩ thầm: “ Hay thật, nha đầu kia từ nay về sau cũng sẽ là một yêu tinh hại dân hại nước a....”

Một lát sau đã đi tới mảnh đất kia.

“ Khai ca, nơi này quả thật có vấn đề.” Tiểu Quan lặng lẽ xông ra: “ Ta cảm nhận có yêu khí mãnh liệt.”

“ Yêu quái cái đầu người.” Tiểu Khai nói: “ Người không phải mới là Vạn Yêu Vương trong truyền thuyết đó sao, chẳng lẽ còn sợ yêu quái?”

“ Không giống, Khai ca.” Thái độ của Tiểu Quan thật nghiêm túc: “ Ta không có nói ta không phải là yêu ma, dù sao cổ yêu khí này tuyệt đối không phải yêu ma khí, mà là Thiên Yêu khí, là thứ đáng sợ đó a.”

“ Nga, gọi là Thiên Yêu? Bộ không giống như yêu ma sao?” Tiểu Khai có chút hứng thú nói: “ Giải thích ta nghe một chút.”

“ Hôm nay Tuyết Phong đã giải thích qua, người tu là tiên đạo, mà yêu quái tu chính là ma đạo nhưng trên thực tế có những người luôn làm ác đa đoan thì hẳn sẽ đi tu ma đạo, mà rất nhiều yêu quái ngược lại có bản tính thiện lương vì vậy đi tu tiên đạo, cứ như vậy, sẽ xuất hiện hai chủng loại, một loại là người tu ma, chúng ta gọi hẳn là tà tu, mặt khác một loại là yêu quái tu tiên, gọi là Thiên Yêu, bình thường mà nói, yêu quái nếu tu thành hình người thì cần mấy trăm năm hay hơn một ngàn năm thời gian cho nên căn cơ bọn họ rất vững chắc, tâm tính vững vàng, xa hơn loài người rất nhiều, một khi bọn họ quyết tâm tu tiên, vậy ý chí sẽ vững như đá, tiến độ tiến triển cực nhanh, một ngày ngàn dặm, phi thường dễ dàng thành công.”

“ Đã như vậy, sao yêu quái còn muốn tu ma đạo nữa?” Tiểu Khai nghi ngờ hỏi: “ Chúng nó đi tu tiên không phải còn mạnh hơn nhiều so với loài người sao?”

“ A a, không đơn giản như vậy.” Tiểu Quan nói: “ Yêu quái dù sao cũng là yêu quái, ý trời không tán thành cho bọn họ tu tiên, trong quá trình tu tiên mặc dù rất nhanh tiến bộ, nhưng lại phải gặp vô số lần ma nan, trong đó có thiên kiếp mỗi trăm năm một lần.”

“ Ta khát, thiên kiếp, lại có danh từ khí thể như vậy a!” Tiểu Khai nghe được nương cao mày: “ Nghe nói độ kiếp là có thể thành tiên rồi.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Thiên Yêu Xuất Thế

“A a, đâu có đơn giản thế này.” Tiểu Quan nói: “ Người chưa nghe Tuyết Phong nói qua sao? Gần nghìn năm rồi chưa có người nào phi thăng được, hơn nữa cả phương pháp phi thăng cũng thất truyền, người có biết điều này có ý nghĩa gì không chứ? Có nghĩa là loài người cũng mất đi tư cách độ kiếp rồi, cho nên bây giờ căn bản loài người không có cơ hội phi thăng, ngược lại thì yêu quái vẫn còn chút cơ hội.”.

Qua đây Tiểu Khai mới biết tính nghiêm trọng của vấn đề này : “ Người vừa mới nói người cảm giác được khí tức của Thiên Yêu, điều đó sẽ không phải muốn nói lên tất cả.....”

“ Không sai, Thiên Yêu đang tu luyện gần đây, hơn nữa nếu như ta đoán không sai, tên Thiên Yêu này đã có vấn đề.” Ngữ khí Tiểu Quan tương đối ngưng trọng :” Trong cổ yêu khí này ẩn chứa oán khí vô cùng nồng hậu, ta đoán hẳn đã độ kiếp thất bại rồi”.

“ Thất bại rồi chẳng phải là xong đời luôn sao?” Tiểu Khai nghe xong mồm há hốc: “ Thế thì còn sợ cái gì?”.

“ Hừ ai nói cho cho người độ kiếp thất bại thì xong đời chứ?” Tiểu Quan nói.: “ Người có biết có một cách giữ mạng, tên là Bình Giải không?”

”Ta...ta không biết.” Tiểu khai ngượng ngùng nói.

” Cái gọi là Binh Giải, là dưới tình huống biết rõ ràng không có cách nào kháng cự được đối phương thì cứ lợi dụng lúc đánh nhau, giết chết chính mình trước, ngược lại có thể để nguyên thần chạy trốn đi, bảo trì thần chí không bị diệt”.

Tiểu Quan từ tốn nói : “ Thế nhưng phương thức này thường sẽ khiến thần chí của mình tổn mất đi một phần, cho nên sau khi giữ được nguyên thần thì tính cách sẽ biến thành hung tàn bạo ngược, hơn nữa, bởi chết vì đánh nhau cho nên trong nguyên thần tự nhiên sẽ sinh ra oán khí, vì thế sẽ có một ngày loại nguyên thần này sau khi được tu luyện ra, nhất định sẽ trở thành mối họa cho nhân gian.”.

“ Cái này...thế xử lí sao?” Tiểu Khai bắt đầu sợ hãi nói :” Chúng ta nên chạy trốn hay không? ”.

“ Lúc trước chia nhau ra còn có thể chạy trốn, hiện giờ đã không kịp rồi, ” Tiểu Quan thở dài: “ Thần thức của ta vừa mới tiếp xúc với hắc một cái, hắc đã phát hiện sự tồn tại của ta rồi.”.

“ Trời ạ! ” Tiểu Khai kêu thét lên.

Tiểu Quan nói xong những lời này, trên đường trường phong vân chợt biến đổi.

Yêu khí đậm đặc từ một nơi nào đó dưới lòng đất bay lên, yêu khí này dường như đã hiện nguyên hình rồi, cả Trữ Tình bên cạnh cũng nhìn ra, nàng cũng kinh hô: “ Oa! Khí đốt! Chẳng lẽ dưới chỗ này có dầu mỏ?”

“ Dầu cái đầu người, danh xưng tiểu nha đầu lừa gạt cái gì cũng không biết ”.Tiểu Khai lẩm bẩm một câu sau đó lùi lại mấy bước, đang muốn nói tiếp thì nhìn thấy vài mấy người ăn mặc giống bộ đội đặc chủng cầm theo một vật đen thui thúi như cái thùng.

“ Cái này để làm gì?” Tiểu Khai hỏi Trữ tổng.

“Ồ ta muốn như vậy.” Trữ tổng nói: “Địa khí trên mặt đất đều từ nơi này thoát ra, mà cái chốt chặn phong thủy nơi đây khiến ta hao phí rất nhiều khí lực cũng không mở thông được, vậy không bằng cứ sử dụng bạo lực làm nổ bay chỗ này đi”.

Tiểu Khai nghe xong trợn mắt há mồm, chỉ vào cái thùng kia nói: “Cái..cái này chẳng lẽ là...”

“Đây là những chuyên gia bộc phá của quân đội mà ta mời đến.” Trữ tổng giải thích: “Bên cạnh là thuốc nổ TNT”.

“Hồ đồ a hồ đồ.” Tiểu Quan giận dữ: “Làm vậy không phải là cố tình chọc giận Thiên Yêu sao? Lẽ ra còn có chút cơ hội chạy trốn, Khai ca, mau ngăn cản hân”.

Tiểu Khai đang định mở miệng nhưng muộn rồi, đã nghe một tiếng vang “oanh long”, một chiếc xe xúc đất công kênh hung hăng khoan xuống, mũi khoan nhất thời đâm thật sâu vào trong đất.

“Tiểu Khai người nhìn xem, đầu tiên bọn họ phải khoét thành một cái hố to chôn thuốc nổ vào đó.” Trữ tổng rất kiên nhẫn tiếp tục giải thích.

Cổ yêu khí này càng nồng đậm hơn, khủng bố vô cùng, vươn về hướng bầu trời, mù mịt cả bốn phương tám hướng, lập tức toàn bộ Tu Chân Giới đều chấn động!

“Không tốt rồi, Thiên Yêu xuất thế, sinh linh đồ thán, ta phải đi xem.” Trưởng môn Nga Mi Tuyết Phong dậm mạnh chân, thân hình như điện xẹt bay lên, nhìn về phương xa, ngạc nhiên nói: “Ồ, môn chủ Thiên Tuyền môn đời hai trăm năm mươi cũng ở đây, chẳng lẽ Thiên Yêu xuất thế có quan hệ với hân?”.

Tiểu Trúc nghe xong hai chữ Tiểu Khai thì hai mắt lập tức sáng lên, cầu khẩn nói: “Sư phụ dẫn con đi cùng”.

“ Cũng được.” Tuyết Phong khẽ gật đầu “ Sự việc rất khẩn cấp, chúng ta phải lên đường luôn”.

Tiểu Trúc gật gật đầu , một tiếng vang lên, từ trong tay áo bay ra một thanh kiếm nhỏ lơ lửng trên không trung, nàng nhẹ nhàng nhảy lên, động tác vẫn còn lộ ra sự khó khăn, nhưng dù sao cũng đứng được, nghiêng nghiêng ngả ngả đi theo Tuyết Phong.

Hoàng Bội đứng bên dưới nở nụ cười xinh đẹp : “ Tiểu sư muội quả nhiên thiên phú siêu tuyệt, mới vài ngày đã đem phi kiếm sư phó tặng cho mà luyện hóa.”

“Ai, đúng vậy ” , Tư Mã Thỉnh Tuyết buồn bực đến ngồi xuống bậc tam cấp, móc ra túi kiếm của mình : “ Ta còn không biết phải đến năm nào tháng nào đây.”

Hoàng Bội khinh miệt liếc hắt một cái, chuyển thân tiếp tục bay đi. Tư Mã Thỉnh Tuyết ngẩng đầu lên nhìn nhìn bóng lưng của nàng đã đi xa, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, trong ánh mắt phảng phất hình bóng ác lang.

Khi hơn 10 kg thuốc nổ đã được vùi vào trong hố, cả bầu trời đều biến sắc, mây đen mù mịt, thoát nhìn thì sự âm u này dường như báo trước bất cứ lúc nào cũng sẽ mưa xuống, ngày thường mọi người ở đây khó thấy kỳ cảnh này.

Khi khí trời âm u kia hạ xuống, vô số đạo hào quang hoặc sáng như tuyết hoặc xanh biếc hoặc đỏ thẫm từng đạo từng đạo phát sáng, lấp lánh, tốc độ của chúng như cầu vồng ngày thường, như sao chổi bắn phá mặt trăng, chỉ trong chớp mắt đã bao vây quanh đây, vừa đúng lúc này thì nghe thấy chuyên gia thuốc nổ Lý Nhất Nhân hạ quyết tâm kêu lên: “ Diễm hỏa!”.

“ Oanh long ” một tiếng, núi rung đất chuyển, Tiểu Khai cảm thấy mặt đất nơi mình đứng dường như không chịu nổi sự giằng xé của thuốc nổ mà

run lên bần bật trong thoáng chốc. Mặc dù đã đi ra xa gần năm trăm thước, thế nhưng vẫn tiếp tục nhìn vào vị trí thuốc nổ bạo phá, một đám mây uế oải cỡ nhỏ đen thui mang theo màu vàng xám từ từ bay lên, cả lớp đất bị nổ đã biến dạng hoàn toàn, toàn bộ bị lõm xuống dưới hai mét.

“ A a, uy lực này vừa đủ lớn rồi.” Tiểu Khai đang lặng lẽ cảm thán thì chợt nghe thấy tiếng quát lớn từ những quang mang đang phát sáng truyền đến : “ Không thể!”

“A a cái này không có việc gì rồi.” Trữ tổng vui vẻ vỗ vỗ bả vai Tiểu Khai : “ Tiểu Khai, nếu không thì người dùng phương pháp cổ xưa Ngũ Hành Khảm Tham đến khảo sát một chút, nhìn coi phong thủy của khối đất kia hiện giờ hình dạng thế nào”.

“ Không cần dò xét nữa, chết là chắc rồi.” Tiểu Khai cười khố nói:” Bởi Thiên Yêu đã đi ra rồi.”

Quả thực Thiên Yêu đã nhảy ra, vào lúc Trữ tổng đang nói chuyện , toàn bộ vùng đất cháy đen trên mặt đất đã ngưng tụ thành một đoàn khối đặc, đám khối này tụ mà không tan, mờ mờ mịt mịt chừng nửa tiếng mới lập thành hình người đứng thẳng ở trên mặt đất trống. Thoạt nhìn mỏng manh mà cô độc, thế nhưng cỗ khí yêu tà phô thiên cái địa kia, đến ngay cả Nga Mi Tuyết Phong nhịn không được hơi rùng mình.

Tiểu Khai nhìn kỹ, Thiên Yêu không khác biệt với loài người lắm, nhưng đôi mắt đỏ tươi như máu, mà trên trán không có một cọng lông mày, mũi lại gãy khúc, xem phảng phất có vẻ cứng rắn như mũi ưng, môi của hắn tựa hồ như bị sứt mất, lộ ra hàm răng nanh trắng, đang hung hăng quét mắt nhìn mọi người đang có mặt.

Ở nơi phương xa, Tiểu Khai nhìn thấy vô số hào quang đang thu liễm, hạ xuống bảy, tám thân ảnh, trong đó có Nga Mi Tuyết Phong.

“ Ha ha, ha ha!” Thiên Yêu phát ra liên tiếp tiếng cười quái dị: “ Các người, loài người đáng chết, cũng dám hại lúc ta tu luyện hình thể mà phá hư, ta nhất định phải đem các người đều ăn tươi, mới có thể giải đi mối hận trong lòng ta!”

“ Thiên Yêu!” Tuyết Phong quát to: “ Người cùng một lòng tu tiên, nên có thiện ý trong tâm, cố gắng độ kiếp, há có thể có ý nghĩ đại nghịch bất đạo nay?”

Thiên Yêu lại cười một trận quái dị: “ Tu tiên? Ta tu tiên cũng đã tu năm ngàn năm, kết cục là cái gì? Ta bị thiên kiếp đánh cho cơ hồ hồn phi phách tán, chỉ có thể bình giải bảo tồn nguyên thần, bây giờ ta ngay cả hình thể đều không có thì như thế nào tu tiên? Ta vốn muốn ẩn núp ở nơi phong thủy bảo địa hấp thu thiên địa linh khí, dùng một trăm năm thời gian tu luyện xuất ra hình thể, nhưng mà lại bị loài người đáng ghét các người nổ tung mặt đất ép ta đi ra, người nói ta còn giữ lòng thiện tâm được hay sao?”

Miệng của Trữ tổng mở thật to, một chữ cũng không nói ra được.

Tuyết Phong chau mày, nói khẽ với mọi người bên cạnh: “ Thiên Yêu ma tính đã phát, đợi chút nữa chúng ta đồng loạt ra tay, chỉ cầu một kích trí mạng, ngàn vạn lần không thể tự do hành động.”

“ Tuyết Phong chương môn, người cứ yên tâm đi, Côn Lôn Phi Hạc ta mặc dù thô lỗ, nhưng nặng nhẹ thế nào ta còn phân biệt được, mời Tuyết Phong chương môn cứ hạ lệnh, bọn tại hạ toàn lực phối hợp.” Người nói chuyện là một người lùn mập mập, mặc dù hình dáng thấy tức cười, nhưng cặp mắt lờ lờ tỏa sáng, lông lánh tinh quang sáng ngời.

“ Đúng, Thục Sơn ta cũng có ý nay.”

“ Cũng được, phái Thanh Thành ta nguyện nghe theo sự phân phó của Tuyết Phong chương môn.”

Tuyết Phong gật gật đầu, chợt nghe Thiên Yêu cười quái dị nói: “ Bất quá hôm nay cũng là ngày các môn phái chính đạo các người kết thúc, vừa rồi ta còn cảm nhận được khí tức của ma giới yêu vương, chỉ cần hai người chúng ta liên hợp, mấy đại chưởng môn các người hôm nay chắc chắn đều chết ở chỗ này, mà ta sẽ hút nguyên khí của các người...ha ha ha ha ha!”

Tuyết Phong nhướn mày, quát khê: “ Động thủ!”

Nhất thời bảy, tám đạo kiếm quang từ bảy góc độ phảng phất như tia chớp bắn về khắp toàn thân Thiên Yêu, những kiếm quang này sắc bén hung mãnh, Tiểu Khai có kiến thức qua, hôm nay bảy đạo cùng đến, sát khí bao trùm trời đất làm Tiểu Khai cảm thấy trong lòng kinh hãi, bỗng dừng ánh mắt vừa chuyển, chợt nhìn thấy sau lưng bảy vị chưởng môn còn đang đứng một cô gái, chính là Tiểu Trúc mà hắn vẫn nhung nhớ không quên!

Tiểu Trúc vẫn nhìn Tiểu Khai, trong mắt nhu tình mật ý, dù cho là sắt thép trăm luyện cũng hóa mềm đi, Tiểu Khai mới nhìn thấy thì trong lòng nháy động, vạn ngàn tư vị hiện lên trong lòng, muốn lập tức xông lên hỏi ngay rốt cuộc là vì sao mấy ngày nay không nhìn thấy nàng, nhưng ở giữa bọn họ còn có Thiên Yêu và mấy vị chưởng môn, chỉ có thể đứng xa như vậy mà nhìn.

Bảy đạo kiếm quang, không phải là kiếm quang bình thường, các đại môn phái đều có vô số thần thông, nhưng đã đạt được danh vị chưởng môn, đều cùng một màu kiếm quang, đây chính là phản phác quy chân la cảnh giới cao nhất. Bảy đạo kiếm quang này ở tu chân giới là lực lượng không thể kháng cự, đó là Nga Mi Ngũ Lôi kiếm trận, cũng có thể phá xuyên hư không. Nhưng dùng trên người Thiên Yêu thì lại thất bại.

Thiên Yêu vốn không hề tránh né, miệng của hắn niệm nhanh nổi lên từng đợt, từng câu ngữ cổ quái cực điểm, lần lượt toàn thân hắn biến hóa thành trong suốt như pha lê, bảy đạo kiếm quang đánh vào trên người hắn

thì giống như ngón tay gõ vào trong tấm sắt, căn bản không có chút phản ứng thì biến mất vô tung.

“ Ha ha, ha ha, các người nhìn thấy rồi chứ, không thể thương tổn được ta đâu.” Thiên Yêu vô cùng cuồng vọng cười ha hả: “ Mặc dù ta còn chưa chính thức luyện thành hình thể nhưng bốn mạng nguyên thần của ta chắc chắn các người không thể tưởng tượng được đã tới cảnh giới nào.”

“ Hẳn rồi cuộc là thứ gì?” Tiểu Khai lặng lẽ hỏi Tiểu Quan: “ Theo lý thuyết mấy vị cường môn đã hạ thủ, là cỡ lực lượng mạnh nhất của tu chân giới rồi chứ?”

“ Ai, quả thật hiện giờ lực lượng của tu chân giới đã tới cực hạn, nhưng vẫn không đủ.” Tiểu Quan nói: “ Ta vừa mới nhìn ra, bản thể của tên này chính là Bạch Ngọc Dạ Hồ, tu suốt năm ngàn năm lại tu thành yêu, đã vô cùng cường hãn.”

“ Bạch Ngọc Dạ Hồ...” Cái cảm của Tiểu Khai cũng đã muốn rớt.

“ Đúng vậy, Bạch Ngọc Dạ Hồ, toàn bộ thần thông của hắn chính là xuất ra từ miệng, bình thường yêu quái đều là động vật, rất ít khi là đồ vật, nhưng một khi chúng thành yêu, vậy thì vô cùng lợi hại, Thiên Yêu tu luyện thành hình người đã tu suốt năm ngàn năm, lực lượng tuyệt đối cường hãn, tu chân giới bây giờ lại điêu linh, không có khả năng làm gì được hắn.” Tiểu Quan buồn bực nói: “ Ta xem hôm nay chúng ta cũng sẽ xong đời tại đây rồi.”

“ Tiểu Khai, có phải ta làm sai cái gì không?” Trữ tổng kéo tay áo Tiểu Khai, vẻ mặt mờ mịt hỏi.

Gương mặt Tiểu Khai đen thui, nhìn hình dáng của Trữ tổng, hận không được bóp chết hắn. Lại nhìn đám chuyên gia quân đội bên cạnh thì càng quá đáng, còn dám lấy ra điện thoại chạy tới chạy lui tìm góc độ quay chụp hiện

trường đang đánh nhau. Có tên còn quá phận, còn dám lấy một cái máy chụp ảnh chụp đến sáng khoải không ngừng.

“ Không thể trách bọn họ, ai, tu chân là thứ mà cho tới bây giờ bọn họ chưa từng được thấy qua.” Tiểu Khai lặng lẽ đưa lên ngón giữa: “ Không may mắn nhất là ta, khi không lại trở thành một kẻ chết oan.”

Tuyệt Phong tấn công một kiếm không thành, sắc mặt khế biến, quát to: “ Tổ sư trên trời, cho ta tiên lực, hàng yêu tru ma!” Bỗng dừng hẳn căn đầu lưỡi, một búng máu phun ra trên thân kiếm, thân kiếm vốn đã ảm đạm thì hào quang lại sáng lên, phát ra một tiếng rít chói tai, lại bay về phía Thiên Yêu.

Sáu vị cường môn khác cũng đều biết đây là lúc sống chết trước mắt, đều xuất ra tuyệt chiêu, lợi dụng bốn mạng nguyên thần thúc dục trường kiếm, lại bắn tới hướng Thiên Yêu.

“ Đến đây đi, cứ đến đây đi!” Thiên Yêu cao giọng ngâm lên một đoạn âm thanh cổ quái chú ngữ không thể hình dung, hần phát âm phi thường kỳ quái, mang theo âm thanh của sắt thép nồng hậu, tiết tấu cực nhanh, đã xa hơn cực hạn trí não có thể tưởng tượng. Tiểu Khai chỉ nghe lỗ tai đã loạn thành một mảnh, bảy đạo kiếm quang bay đến trên người Thiên Yêu thì lại thất bại lần nữa, không hề hiệu quả.

“ Oa ha ha, ta cũng phải phản kích rồi.” Thiên Yêu vặn eo một cái, bỗng dừng quay người lại, không đi công kích mấy đại cường môn, ngược lại thẳng phóng tới hướng Trữ Tình, cánh tay vươn thật dài phía trước, móng vuốt cơ hồ dài cả tấc, xem ra vô cùng đáng sợ, đảo mắt đã vọt tới trước mặt Trữ Tình.

“ Cứu mạng!” Tiểu nha đầu nhất thời bị dọa đến òa khóc: “ Mẹ ơi, ba ơi, bạch mã hoàng tử cứu mạng a!”

“ Tránh ra!” Tiểu Khai hét lớn một tiếng, phóng người tới, vừa lúc đẩy Trữ Tình ra xa, quay đầu lại nhìn thấy móng vuốt thật dài của Thiên Yêu mang theo tiếng gió gào thét đập vào mặt mà đến, hấn sợ hãi đến mức nước mắt như chảy xuống nhưng vẫn không hề lui lại, bỗng dừng giơ tay lên đầu, mở miệng quát to, thanh âm hướng lên bầu trời tru lên: “ Hãy cho ta lực lượng a, Tiểu Trúc muội muội!”

“ Hấn đang làm gì vậy?” Côn Lôn Phi Hạc kỳ quái quay đầu hỏi Nga Mi Tuyết Phong: “ Hấn gọi tên đồ đệ người làm cái gì?”

“ Hấn điên rồi.” Tuyết Phong thở dài: “ Đáng tiếc cho một bộ da thật tốt.”

Hai người nói đến đây, chợt nghe Tiểu Khai đang niệm ra từng chữ: “ Phong! Ma! Khẩu! Quyết!”

naughtkelvin : cảm ơn bạn đã nhắc nhở

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Phong Ma Khẩu Quyết

“Ti...” Sáu đại trưởng môn nhân đồng thời hít sâu một hơi: “Phong Ma Khẩu Quyết?”

Lúc ấy móng vuốt dài của Thiên Yêu chỉ còn cách cổ họng của Tiểu Khai chừng 3cm, trong ánh mắt Trữ Tình tràn ngập sự sợ hãi, Tuyết Phong và Phi Hạc còn đang lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc.” Mà đứng ở xa xa, Tiểu Trúc đang há to cái miệng nhỏ nhắn, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ kinh hãi tột cùng, ngay cả Tiểu Quan đang ẩn trong sách cũng phải tru lên một tiếng: “Ta không muốn chết nha.”

Những lời này của Tiểu Quan nói ra là bởi vì hắn cùng Tiểu Khai là có quan hệ cộng sinh(cùng sống), nói cách khác, Tiểu Khai chính là túc chủ(chủ thể để ký sinh) của hắn.

Tiểu Khai đương nhiên không có chết, trong nháy mắt này, trong đầu hắn mơ hồ có ấn tượng đột nhiên trở nên rõ ràng vô cùng, mấy thứ âm tiết cổ quái vốn không thể hình dung tự nhiên từ miệng hắn đi ra, sau đó đôi móng vuốt thật dài kia chỉ trong tích tắc bỗng nhiên dừng lại.

Thiên Yêu này cùng với những Thiên Yêu khác hoàn toàn không giống, bởi vì hắn chính là Bạch Ngọc Dạ Hồ, toàn bộ lực lượng và đạo pháp của hắn đều từ miệng mà ra, mà bây giờ, hắn còn đang niệm chú không ngừng thì đột nhiên cái miệng ngậm lại, cho nên toàn bộ lực lượng, thần thông, tốc độ ở trong nháy mắt hoàn toàn thu ngược trở vào.

Trên lưng của Tiểu Khai đổ mồ hôi lạnh, khi phát hiện mình còn chưa chết thì trước tiên đá lên một cước vào thẳng Thiên Yêu.

Hắn không phải võ lâm cao thủ, cũng không phải cường nhân tu chân, hắn thuần túy chỉ là một người bên bờ vực cái chết nên bộc phát ra một chút tiềm lực mà thôi, cho nên một cước này, mặc dù tư thế phi thường nghiệp dư, kỹ xảo cũng phi thường khó coi, nhưng lực lượng lại quá đủ, một cước bay đi, Thiên Yêu “phác thông” một tiếng, hét lên ngã gục.

Mọi con mắt như muốn rơi xuống đất.

Gương mặt Thiên Yêu đỏ bừng, liều mạng cử động, xem hình dáng là muốn mở miệng ra, nhưng vô luận hắn dùng sức như thế nào, cái miệng vẫn như bị dán chặt, một chút khe hở cũng không có.

Tiểu Khai dùng ống tay áo lau đi nước mắt và nước mũi vừa rồi bị dọa khiếp, cúi đầu nhìn thấy Thiên Yêu đang lăn lóc trên mặt đất, liền xông lên dùng đủ loại quyền cước loạn xạ. Đáng thương Thiên Yêu miệng không chỗ thoát, pháp lực năm ngàn năm toàn bộ bị phong bế ở trong miệng, thân thể hắn chẳng khác gì người phàm trần, hơn nữa bởi vì còn chưa luyện thành hình, so với người bình thường còn không bằng, bị Tiểu Khai một phen ôm hận ra tay, đánh cho chết đi sống lại, trong lỗ mũi đã bị ra máu.

“Chẳng lẽ thật là Phong Ma Khẩu Quyết?” Côn Lôn Phi Hạc rốt cuộc không còn chút phong phạm cao thủ nào, một đôi mắt trợn lên nhìn một đờn Thiên Yêu bị Tiểu Khai đặt trên mặt đất mà hành hung, liền cảm thấy rét lạnh, lại nhìn Tiểu Khai, lại cảm thấy môn phái rác rưởi đệ nhất từ xưa tới nay có chút sắc thái thần bí thêm rồi.

“Xem ra thật là Phong Ma Khẩu Quyết, bởi vì chỉ có Phong Ma Khẩu Quyết có đặc tính quái dị như vậy.” Về mặt Tuyết Phong khiếp sợ, một chữ liền nói: “Hắn rõ ràng đã phong ấn ngọn nguồn pháp lực của Thiên Yêu, đã biến Thiên Yêu thành phế vật!”

Phong Ma Khẩu Quyết này chính là một ngàn năm qua không có xuất hiện bao giờ, lại có thể xuất hiện trên người của vị môn chủ đời thứ hai trăm năm mươi của Thiên Tuyển Môn, chỉ bằng một khẩu quyết này đã có thể làm cho môn phái rác rưởi như Thiên Tuyển Môn biến thành môn phái đứng đầu tu chân giới, bởi vì một chiêu này, chính là sát chiêu tuyệt đối với tất cả yêu ma quỷ quái.

Trong mắt Tiểu Trúc lóe lên tia sáng kỳ dị liên tục, gương mặt rạng rỡ, nhìn người trong lòng của mình từ xa xa, quả nhiên là có niềm tự hào nói không nên lời.

Lúc này Thiên Yêu đã bị Tiểu Khai đánh cho mềm nhũn, hăn cũng đã không còn sức phản kháng, dùng toàn bộ sức lực nằm trên mặt đất hường tới Tiểu Khai đập đầu liên tục “ phát phát” không ngừng.

Tất cả các trưởng môn nhân đều trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Khai há hốc miệng thở hổn hển, vỗ vỗ tay, mắng: “ ***, xương cốt thật cứng, làm tay của tay đau quá đi.”

Thiên Yêu lại vội vàng đập đầu lia lịa, ý tứ như muốn nói: “ Đều là ta đã sai.” Mọi người vốn đã phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy cảnh này lại xuất mồ hôi lạnh.

“ Tiểu Khai, chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Đến lúc này, Trữ tổng mới thanh tỉnh lại, ôm cánh tay Tiểu Khai vội vàng hỏi, nhưng Tiểu Khai mặc kệ hăn, đặt mông ngồi xuống mặt đất, cảm thấy sức lực toàn thân cũng cạn kiệt, liền nằm ngửa xuống, ngay cả điểm tâm hăn cũng chưa kịp ăn, vừa rồi lại bị sợ tới mức nước mắt nước mũi chảy tuôn, lần này quả thật vô cùng chật vật, trên mặt vừa bám đầy bụi đất lại cộng thêm nước mắt nước mũi, thoát nhìn y như còn mèo lem luốc, nhưng từ đầu quả thật cũng đã có vốn để nói chuyện, nhưng qua biểu diễn vừa rồi của hăn, bây giờ hăn nằm dài như vậy, không ai xem hăn không hiểu lẽ phép hay không biết điều, bậy đại

chương môn âm thầm than thở: “ Người này nguyên lai là một cao nhân có phong thái đang đùa chơi nhân gian a.”

Còn đang cảm thán như vậy, chợt nghe thanh âm Tiểu Khai kêu lên: “ Có gì ăn không? Ta thật sự đói không chịu nổi rồi.”

Trữ Tình còn đang đứng ngẩn người, nào ngờ tới bỗng nhiên nghe hắn nói ra những lời này, nhất thời bật cười khúc khích, lúc này hiện trường dù là một cây kim rơi xuống cũng nghe được, đại đa số mọi người còn đang chìm đắm trong khiếp sợ, tiếng cười này của nàng vô cùng thanh thúy, nhất thời ánh mắt mọi người đổ dồn tới, tiểu nha đầu đỏ bừng mặt, trốn vào phía sau ông nội, bỗng nhiên nhìn thấy Tiểu Khai nhìn nàng nháy mắt, nói : “ Đại sắc lang, vừa rồi đa tạ người đó.”

Ánh mắt Tiểu Khai thuận tiện lướt xuống, bỗng nhiên kinh ngạc nói: “ Di, đây là cái gì?” Nguyên lai trên mặt đất đang có một tấm ảnh nhỏ rơi xuống, màu ảnh đã ố vàng, hiển nhiên đã lâu năm lắm rồi.

“ Đó là của ta!” Trữ Tình phóng nhanh tới, muốn chụp tấm ảnh trở về, nhưng Tiểu Khai đã nhanh tay cầm lấy.

Trong ảnh chụp một tiểu nam hài mặt mày sáng sủa, còn đang mỉm cười, sắc mặt hắn có chút tái nhợt phảng phất như không được nuôi dưỡng đầy đủ, nhưng ý cười rất thuần chân, tràn ngập ý vị ấm áp.

“ A, không phải đâu.” Tiểu Khai kêu lên: “ Sao ngươi lại có ảnh chụp của ta khi còn bé?”

“ Ảnh..ảnh chụp của ngươi?” Trữ Tình nhất thời ngây dại.

Theo góc độ này nhìn lại, ánh mắt, mũi, lông mày của Tiểu Khai so với tiểu nam hài có điểm giống nhau, nụ cười bây giờ mặc dù có chút thành thực, nhưng ý vị ấm áp này cũng không hề thay đổi.

Trong tích tắc này Trữ Tình có điểm thất thần, nàng hít sâu một hơi, bàn tay nhỏ bé che ngay trước ngực mình, phảng phất như muốn che giấu đi con tim đang nhảy loạn.

Ở lúc này, “tích tích” tiếng còi xe vang lên, một chiếc xe tải vững vàng dừng lại cách đó không xa, gương mặt Trữ Nguyễn trong xe lộ ra: “Ông nội, đã mua cơm đến, rốt cuộc là ai cần ăn vậy?”

“Là ta!” Tiểu Khai nhảy lên, trực tiếp nhảy vào sau xe, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Thiên Yêu đáng thương vẫn đang quỳ gối ở đó, nhìn theo phương hướng Tiểu Khai biến mất, rồi quay đầu nhìn bảy đại cao thủ đang trừng trừng nhìn hắn như cọp rình mồi, lại nhìn những thành viên của bộ đội đặc chủng đang chụp ảnh lia lịa, nhin không được lau máu trên mũi, vẻ mặt mờ mịt.

“Chúng ta đi thôi.” Tuyết Phong nói: “Phong Ma Khẩu Quyết có tác dụng vĩnh cửu, chuyện của Thiên Yêu đã giải quyết, chúng ta cũng nên về núi thôi.”

“Không vội.” Người nói chuyện là một đạo trưởng mặc đạo bào màu vàng: “Hoàng Sơn Tự Linh đại hội trăm năm một lần của tu chân giới sắp mở ra, với thực lực hiện giờ của Nhị Bách Ngũ (hai trăm năm) môn chủ, cũng có tư cách nhận lời mời a.”

Côn Lôn Phi Hạc gật đầu: “Cũng được, ta cũng có đồng cảm.”

Đôi mày của Tuyết Phong chau nhẹ một chút, sau đó giãn ra, cười nói: “Cũng được, cũng được, ta thiếu chút đã quên, Nhị Bách Ngũ môn chủ có được Phong Ma Khẩu Quyết kỳ thuật này, đương nhiên là có tư cách tham gia Tự Linh đại hội, còn mời Tùng Phong đạo hữu đến đó mời đi.”

Người mặc đạo bào màu vàng là Tùng Phong đạo trưởng, thân là chủ môn Hoàng Sơn, lần này Tự Linh đại hội hắn làm địa chủ, cho nên

chuyện mới là do hấn ra mặt, hấn lẳng không bay qua đến bên chiếc xe tải, trầm giọng nói: “ Nhị Bách Ngũ môn chủ, bản đạo Hoàng Sơn Tùng Phong có việc cần thương lượng.”

Thần tình của Tiểu Khai như thoải mái, đang cầm một cái bánh mì nướng, lại nhìn thấy lão đạo sĩ đi tới đưa ra một tấm thiệp mời màu trắng nói: “ Ba ngày sau, là một trăm năm một lần Hoàng Sơn Tự Linh đại hội của tu chân giới, đến lúc đó mong rằng Nhị Bách Ngũ môn chủ đến tham dự.”

“ Di, mở hội?” Tiểu Khai sửng sốt một chút, tay cầm lấy thiệp mời, khi cầm vào trong tay thì cảm thấy phi thường nặng nề, phảng phất như làm bằng đá, thiếu chút nữa không cẩn thận làm rơi xuống, hấn vội vàng dùng sức cầm chắc, nhẹ nhàng sờ sờ, có vẻ bóng loáng lạnh lẽo, cực kỳ cổ quái, nhin không được đưa lên xem xét thật kỹ.

“ A a, không cần nhìn, đây là thiệp mời bằng bạch ngọc.” Tùng Phong đạo trưởng cười nói: “ Tự Linh đại hội còn có nhiều chỗ tốt, mong rằng môn chủ không chối từ.”

“ Đương nhiên không chối từ.” Tiểu Khai sáng khoái nói: “ Nhưng người phải nói cho ta biết địa phương.”

“ Điểm này không cần lo lắng.” Tùng Phong đạo trưởng cười nói: “ Môn chủ chỉ cần ngự kiếm bay đến trước Hoàng Sơn Thiên Đô Phong, chúng ta sẽ có đệ tử đi ra nghênh đón.”

Gương mặt của Tiểu Khai có chút hồng lên: “ Nhưng...ta..ta không biết bay.”

Tùng Phong đạo trưởng há mồm sửng sốt một giây, mới nở nụ cười: “ Môn chủ nói đùa rồi, thân là truyền nhân đương thời của Phong Ma Khẩu Quyết, sao lại không thể ngự kiếm?”

“ Ta không lừa người.” Tiểu Khai thành thật nói: “ Thật không dám dấu diếm, sư phó ta chưa kịp dạy ta, bây giờ ta chỉ là một người thường mà thôi.”

“ Vậy..” Tùng Phong rốt cuộc là một đạo sĩ, phản ứng cũng không chậm: “ Vô phương, không sao, đến lúc đó ta phải đệ tử đến nghênh đón môn chủ là được.”

Tiểu Khai lúc này mới nở nụ cười: “ Đa tạ chưởng môn.” Hắn thuận tiện chỉ ngón tay vào Thiên Yêu còn quỳ gối trên mặt đất: “ Đã như vậy, tên kia đưa cho người.”

Tùng Phong nhất thời mừng rỡ, cả hàm dưỡng cũng thất thố, nói: “ Được đại lễ như thế, Tùng Phong đa tạ môn chủ.”

“ Khai ca, chiêu này cũng được đó.” Tiểu quan đặc ý nói: “ Người đừng xem Thiên Yêu này không còn lực lượng, nhưng hắn chính là bạch ngọc ngàn năm thành tinh a, nếu bắt nó luyện hóa, đó là một pháp bảo tiên gia nha, mặc dù cùng với thượng cổ thần khí xuất ra, giá trị cũng không kém chút nào đó.”

“ Kháo, người không chịu nói sớm.” Tiểu Khai buồn bực: “ Chúng ta tự mình luyện thì tốt rồi.”

“ Luyện cái đầu người đó.” Tiểu Quan hèn mọn nói: “ Người một chút pháp lực đều không có, còn đòi luyện pháp bảo, cho người cũng là uống phí, nếu là động vật thành yêu thì quá tốt, da có thể làm áo, thịt có ăn, máu có thể hấp thu, nhưng còn có thể ăn nội đan của nso, nhưng đồ vật mà thành yêu, trời sinh không có nội đan, toàn bộ tinh hoa nguyên khí đều bị súc vào trong bạch ngọc thể chất, ngoại trừ luyện khí thì không còn tác dụng nào khác nữa.”

Bên ngoài Tùng Phong đạo trưởng hưng phấn xuất ra một thanh phi kiếm, chỉ một ngón tay về phía Thiên Yêu quát: “ Sắt” thanh kiếm “ sừ”

một tiếng đâm vào bụng Thiên Yêu, Thiên Yêu truyền đến một tiếng ú ớ trầm muộn kinh thiên động địa, bắn cao lên, sau đó giống như một con cá chết rơi xuống, Tuyết Phong bọn họ còn đang kinh ngạc, chợt nghe Tùng Phong đạo trưởng cao giọng nói: “ Các vị đạo hữu, Nhị Bách Ngũ môn chủ đã giao quyền xử trí Thiên Yêu cho bản đạo rồi, bản đạo bây giờ sẽ luyện hóa nó, xin thỉnh chư vị giúp ta hộ pháp.”

Sáu vị cường môn nhìn nhau, đều nghĩ: “ Tùng Phong này thật là giáo hoạt, chủ động đi phát thiệp mời, nguyên lai là có chủ ý này.”

Dựa theo quy củ bất thành văn của tu chân giới, tự nhiên là ai hàng phục được yêu quái thì do người đó xử lý, mà Thiên Yêu này là một chỉ bảo để luyện khí, tất cả mọi người đều nghĩ là Tiểu Khai sẽ tự mình tu luyện, không ngờ hẵn lại xem nhẹ chuyện luyện khí như vậy, đó là chuyện hiếm có trong tu chân giới, dĩ nhiên với đạo hạnh kém cỏi của hẵn vốn sẽ không thể luyện khí, vậy Thiên Yêu này Tiểu Khai khẳng định là sẽ tặng cho người khác. Không ngờ bị Tùng Phong chỉ đưa ra một thiệp mời nho nhỏ mà lại được tặng một bảo bối quý như vậy, cũng khó trách mọi người hối hận, nhất là Tuyết Phong, hẵn thân là sư phó của Tiểu Trúc, biết rõ Tiểu Trúc là ý trung nhân của Tiểu Khai, lại không nghĩ tới lợi dụng quan hệ này, càng nghĩ càng thấy vô cùng hối hận.

Trên thân kiếm của Tùng Phong phát ra từng đạo hào quang màu trắng, hào quang kia mang theo hơi nóng cực độ làm cho tất cả mọi người đang vây xem phải lui về phía sau chừng mười thước, đã vậy vẫn còn cảm thấy như đang ở trong lò lửa, Thiên Yêu bị lửa thiêu liêu mạng giãy dụa, tiếng hừ thê lương kinh thiên động địa, nhìn thấy thê thảm, bị luyện như vậy chừng nửa giờ, Thiên Yêu giãy dụa yếu ớt, mọi người trố mắt nhìn thấy thi thể Thiên Yêu hoàn toàn thiêu mất, sau đó hiển nhiên đã lộ ra bản thể bằng ngọc trắng thật sự, đều tấm tắc kỳ lạ.

Tùng Phong hét lớn một tiếng, lại xuất ra một món bảo bối, đó là một món đồ giống như một cái lư hương, xoay tròn chậm rãi bay tới trên đỉnh

đầu Thiên Yêu “ Sưu” một tiếng đã hút khối bạch ngọc kia đi vào.

Tiểu Khai nhảy xuống xe, thở một hơi khoan khoái, vuốt cái bụng no căng, nhìn vào giữa sân.

“ Đó là chí bảo do Hoàng Sơn truyền lưu xuống tới..Luyện Yêu Lô, là một món tiên khí, một trong mười đại tiên khí của tu chân giới.” Tuyệt Phong giải thích cho Tiểu Trúc: “ Nghe nói mặc dù là ma vương của ma giới, chỉ cần bị thu vào trong đó, cũng bị luyện hóa tan thành mây khói, Thiên Yêu này hôm nay pháp lực đã mất hết, chỉ cần vài phút sẽ bị luyện hóa.”

Lời mới nói đến đây, đột nhiên sinh ra dị biến!

Trong lư hương kia đột nhiên kịch liệt run rẩy, Tùng Phong đạo trưởng biến sắc, lập tức phun ra một ngụm bạch khí, dùng trường kiếm gắt gao đè chặt nắp lư hương, muốn ngăn chặn sự run rẩy này, nhưng run rẩy kia vẫn kịch liệt, Tùng Phong nhìn thấy phi kiếm không chịu được, hét lớn một tiếng: “ Các vị đạo hữu giúp ta!”

Vừa dứt lời chợt nghe “ oanh” một tiếng, bên trong lư hương như bị nổ mạnh, phát ra thật lớn tiếng oanh minh, lư hương bay lên cao, cơ hồ đồng thời sáu đạo kiếm quang đã từ trong tay sáu cường môn bắn ra nhanh như điện vừa lúc chặn ngay nắp lư hương, đè ép nó trở xuống.

Trong lư hương càng run rẩy dữ dội, nhưng do bảy thanh trường kiếm áp chế, rốt cuộc không có cơ hội đẩy nắp lư hương ra, chừng mười phút sau, sự run rẩy mới dừng lại, Tùng Phong đạo trưởng mặt vàng như đất, đổ đầy mồ hôi, thở ra một hơi, thở dài nói: “ Thiên Yêu này khi bị luyện hóa nơi miệng, không ngờ công lực hồi phục, nếu không phải đang ở trong đó, có thể sẽ không có người nào áp chế được hẳn, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!” Hắn vừa nói, ngón tay còn có chút run rẩy, run run xuất ra một chiêu, lư hương kia biến thành nhỏ như móng tay, bay vào lòng bàn tay hắn.

Trữ Tình chẳng biết khi nào chạy tới bên người Tiểu Khai, vỗ vai hắn: “ Uy, đại sắc lang, vừa rồi người có phát hiện hay không, lúc lư hương kia bị bay lên, có một thứ bay ra đó.”

“ Đừng gọi ta là đại sắc lang được không.” Tiểu Khai cả giận nói: “ Ta vốn không nhìn thấy cái lư hương gì, ta đang nhìn Tiểu Trúc muội muội của ta.”

“ Phi, phi, phi, đại sắc lang!” Trữ Tình kéo tay áo hắn: “ Ta nói với người nga, vừa rồi cái lư hương bay lên trời, ta rõ ràng có nhìn thấy một chút bạch quang bay ra ngoài, nhưng bọn họ lại không có nhìn thấy.”

“ Xuy.” Tiểu Khai dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng một thoáng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì: “ Nga, người chạy tới tìm ta làm gì, không phải người ghét ta nhất sao?”

“ Ta..” Trữ Tình mới nói ra một chữ, gương mặt bỗng nhiên hồng lên, cái miệng nhỏ nhắn đã cong lên tức giận liếc mắt nhìn Tiểu Khai một cái, cúi đầu không nói.

Tiểu Khai bị nàng làm cho cảm thấy kỳ lạ, cúi đầu cẩn thận dò xét vẻ mặt nàng, liền phát hiện tiểu nha đầu này có bộ dáng nhu thuận, vẻ mặt còn có một chút làm cho người ta động tâm, tim của Tiểu Khai bỗng nhiên nhảy lên một cái, nói: “ Uy, người không phải coi trọng ta đó chứ?”

“ Hừ, tên xấu xa, không để ý tới người nữa!” Trữ Tình hung hăng liếc mắt nhìn hắn, sau đó bỏ chạy.

Trữ Nguyễn đứng ngay sau đám người, vẻ mặt nghiêm túc thì thào nói: “ Không nghĩ tới không nghĩ tới, hắn lại là người tu chân, xem ra ta phải xem kỹ lại cuộc đấu với hắn.” Hắn nắm chặt tay: “ Tiểu Vận, vì nàng, dù đối mặt với người tu chân ta cũng không sợ hãi.”

“ Khai ca, nói cho người một sự kiện.” Tiểu Quan cười hì hì chui ra: “ Ta phát hiện Trữ Tình với người phi thường có duyên phận.”

“ Đừng có nói giỡn nữa.” Tiểu Khai có vẻ đắc ý nhưng miệng lại nói: “ Tiểu nha đầu dữ dằn này ta không có hứng thú, người không nhớ sao, lần trước cô ta có nói vô luận thế nào cũng không coi trọng ta đâu.”

“ Khai ca, gần đây ta xem không ít kịch trên tivi, phát hiện một chân lý.” Tiểu Quan nghiêm trang nói: “ Nữ nhân nói chuyện thật không thể tin được đâu.”

Trong phòng ngủ Trữ Tình toàn là hình ảnh búp bê, chiếc giường lớn hình tròn có không ít những chiếc gối hình động vật, đủ mọi màu sắc, thoạt nhìn giống như một vườn động vật, tiểu nha đầu đang chỉ chỉ vào một con gấu lớn, cầm bức ảnh nhỏ ố vàng kia trong tay, ánh mắt ngơ ngác nhìn tiểu nam hài trong ảnh, chợt thấy trong lòng ngọt ngào, lại là thương cảm, lại là mê man, phảng phất không biết bao nhiêu tư vị, tâm tư phức tạp, thật sự là không lời tả hết.

Tâm tư con gái thường kỳ diệu như vậy, tại mấy giờ trước, nàng còn tràn ngập lòng chán ghét với Tiểu Khai, nghĩ rằng hắc diện hình là kẻ háo sắc và là công tử hoa tâm, mà trong lòng tiểu nha đầu luôn mơ tới tình yêu ngọt ngào, giống như công chúa Bạch Tuyết và hoàng tử, nhưng đúng trong lúc đó, tình huống lại quay nhanh ngược lại, nàng bỗng nhiên phát hiện tên bại hoại kia chính là tiểu nam hài của nhiều năm trước, là đối tượng mà mình tìm kiếm đã lâu. Vì vậy trong lòng nàng cân nhắc tiêu chuẩn, liền hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn vỡ vụn, nàng liền lâm vào trong mê mang.

Nếu chán ghét một người thì hắc làm gì cũng thấy chán ghét, nếu yêu thích một người thì thấy hắc cái gì cũng đáng yêu, giống như Trữ Tình bây giờ, nàng bắt đầu chủ động tìm lý do giải thích cho Tiểu Khai.

“ Kỳ thật hần không có xấu như ta nghĩ vậy nga, hần chỉ là có chút đa tình mà thôi, lúc hần ở cùng với Tiểu Trúc tỷ tỷ, vì muốn giúp cho tỷ tỷ không khó chịu, đã tự mình đi lên đài làm ra bộ dáng ngốc nghếch, cũng như lúc hần cùng Tiêu Vận tỷ tỷ đi mua đồ, thật ra hần cũng đâu có làm cái gì, ta nhớ rất rõ ràng, là do Tiêu Vận tỷ tỷ bám theo hần thôi.”

“ Nghe ca ca nói, hần cùng ca ca quyết đấu thì hai tỷ tỷ cùng đi nhưng hai tỷ tỷ gặp nhau cũng vui vẻ nha, đây rõ ràng hần cũng không có lỗi với ai, kỳ thật là hần vẫn chỉ thích Tiểu Trúc tỷ tỷ, còn Tiêu Vận tỷ tỷ lại thích hần, vẫn quần quýt lấy hần mà thôi.”

Tiểu nha đầu càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, hai tay nhỏ bé ôm ngực, tim đập như trống trận: “ Hơn nữa, hần đã nói với ta Tiêu Vận tỷ tỷ không phải bạn gái của hần mà, hần có thể khắc chế chính mình như vậy, chứng tỏ hần không phải đại sắc lang, hơn nữa còn có phong phạm của quân tử. Vừa rồi ta thật không ngờ, hần lại mạo hiểm tính mạng tới cứu ta, ta chỉ là một tiểu nha đầu thường xuyên mắng hần, châm chọc hần, ta không có thông minh như Tiểu Trúc tỷ tỷ, cũng không có xinh đẹp như Tiêu Vận tỷ tỷ, nhưng hần vẫn không để ý hết thấy đẩy ta ra còn chính mình thiếu chút nữa chết ở trong tay yêu quái.”

“ Kỳ thật hần vốn không để ý ta là người như thế nào, hần cứu ta bởi vì hần trời sinh đúng là một người ra tay trượng nghĩa, một nam nhân có tâm địa nghĩa hiệp thật là tốt.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, trong ánh mắt ánh sáng ngày càng tăng lên, nàng đã tìm được chân tướng: “ Hần năm đó cái gì cũng không hỏi đã mang ta về nhà đó sao? Kỳ thật nhiều năm qua hần cũng không có thay đổi a, hần vẫn là ca ca nhiệt tâm, thân thiết, ấm áp của năm đó a!” Tiểu mỹ nữ nháy dặng dặng trên chiếc giường lớn: “ Không được! Ta đã sớm thề rằng, ta nhất định sẽ ở cùng đại ca một chỗ, mẹ nói với ta hạnh phúc của mình phải chính mình tranh thủ.” Nàng giật mạnh cửa phòng: “ Ta nhất định phải đem Tiểu Khai ca đoạt lại trong tay các nàng!”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Tiểu Mỹ Nhân Kế

“ Phốc!” Trữ Tình vừa ra khỏi cửa liền va vào một người, sau đó nghe tiếng Trữ Nguyên cả giận nói: “ Muội muội, em điên điên nháo nháo như vậy đang làm gì a?”

“ Ca ca, anh tới đúng lúc!” Tiểu mỹ nữ hai mắt tỏa ánh sáng, ôm lấy cánh tay Trữ Nguyên: “ Em quyết định rồi, em phải giúp anh theo đuổi Tiêu Vận tỷ tỷ.”

“ Từ lúc nào mà em tự nhiên tốt vậy?” Trữ Nguyên nghi ngờ nhìn nàng: “ Lần trước không phải em khuyên bảo anh đừng đi tìm Tiêu Vận hay sao, còn nói hoành đao đoạt ái (dùng đao cướp tình) là hành vi không đạo đức đó ư.”

“ Bây giờ không giống nữa, em đã nghĩ thông rồi.” Tiểu mỹ nữ chân thành nói: “ Ca ca, chúng ta là người một nhà mà, em nên đứng kế bên anh mới phải, cho nên em quyết định phải giúp anh.”

“ Được rồi.” Trữ Nguyên đã cảm thấy hứng thú: “ Em làm sao giúp?”

“ Hi hi, rất đơn giản nga.” Trữ Tình nói: “ Tên Nghiêm Tiểu Khai kia là một đại sắc lang, em định đi quyến rũ hắn, để cho hắn yêu em, sau đó hắn sẽ bỏ rơi Tiêu Vận tỷ tỷ, sau đó anh có thể thừa dịp đó mà vào rồi.” Tiểu mỹ nữ ưỡn ngực, tạo ra hình dáng thật hấp dẫn: “ Ca ca, em của anh trời sinh là

đại mỹ nữ lệ chất nga, chỉ cần em cho hần một chút ngọt ngào, Nghiêm Tiểu Khai đại sắc lang khẳng định sẽ bị em dụ tới tay thôi.”

Trữ Nguyễn trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, suốt hồi lâu bỗng nhiên cười ha ha lên, rồi hần lại cười cười, gương mặt của Trữ Tình bắt đầu hồng lên, mắt thấy Trữ Nguyễn cười mãi không ngừng, nàng bữu bữu môi, hung hăng nhéo vào cánh tay Trữ Nguyễn một cái, cảm tức nói: “ Chỉ biết cười, anh rốt cuộc có đáp ứng hay không đó?”

Trữ Nguyễn bỗng nhiên thu hồi nụ cười, nói: “ Em gái, Nghiêm Tiểu Khai đúng là tiểu nam hài của năm đó sao?”

Trữ Tình nhất thời ngây dại, gương mặt chợt đỏ hồng như lửa thiêu, qua thật lâu mới nhẹ nhàng gật đầu: “ Ân, đúng vậy.”

“ Vậy...” Thần sắc của Trữ Nguyễn đã trở nên nghiêm túc: “ Em thật sự muốn cùng hần ở chung một chỗ?”

Trữ Tình khẽ gật đầu, then thùng cúi đầu xuống.

“ Nhưng mà hần đã có Trì Tiểu Trúc rồi.” Trữ Nguyễn nhú mày nói: “ Tiêu Vận đã thích hần, hơn nữa hần lại là người tu chân, khoảng cách hần với em thật là quá xa rồi.”

“ Không có vấn đề gì.” Thần sắc tiểu mỹ nữ mặc dù then thùng vô hạn, nhưng lại dị thường kiên quyết: “ Anh hai, người khác có thể thích hần, em cũng có thể thích hần, hần có thể tu chân, em cũng có thể tu chân, tại nhiều năm trước em đã có quyết định, đời này em cũng sẽ không thay đổi.”

Trữ Nguyễn ngây người thật lâu, mới thở dài: “ Được rồi, thật ra em muốn anh giúp em thế nào đây?”

Vẻ mặt Trữ Tình lại đỏ lên, qua nửa ngày mới dùng thanh âm còn nhỏ hơn muỗi nói: “ Em...em nghĩ sẽ dùng kế gạo nấu thành cơm...”

“ Ách..xì..!” Tiểu Khai hung hăng hắc hơi một cái, sau đó dùng sức day mũi: “ Kỳ quái a, gần đây khí trời cũng không lạnh, sao lại hắc hơi được chứ?”

“ Khai ca, đây không phải là phản ứng sinh lý của người, đây là chân nguyên cảm ứng.” Tiểu Quan chậm rãi nói: “ Gần đây người chú ý đến người đã nhiều hơn, cho nên phản ứng của người sẽ trở nên kịch liệt một chút.”

Bây giờ Tiểu Khai đang nằm trên giường, đêm đã rất khuya, nhưng Tiểu Khai vẫn ngủ được. Hắn đang suy nghĩ chuyện xảy ra ngày hôm qua cùng Tiểu Trúc gặp mặt, Tiểu Khai cảm thấy sự ngọt ngào nói không nên lời nổi lên trong lòng, dưới ánh mắt của bảy đại cường môn, trong tiếng ho ám chỉ không ngừng của Tuyết Phong, Trì Tiểu Trúc với gương mặt đỏ bừng nhón chân nhẹ nhàng hôn hắn một cái, tuy chỉ là trong vài tích tắc tiếp xúc nhưng vẫn làm Tiểu Khai dao động tới bây giờ, đã ba mươi sáu giờ trôi qua hắn còn không chịu rửa mặt, khi đi làm cũng chỉ luôn tự cười một mình, cả văn phòng và công ty chi hoa Tần Trần nổi tiếng cũng bị sợ tới mức không dám tới quyến rũ hắn, sợ tinh thần hắn xảy ra vấn đề.

“ Đừng cười nữa, mau tắm rửa ngủ đi.” Tiểu Quan không nhịn nổi: “ Ngày mai người còn phải đi làm đó.”

“ Không có việc gì, ta muốn nghĩ thêm một chút.” Tiểu Khai vui vẻ gác chân lên, nhắm lại hai mắt, chợt nghe tiếng chuông reo.

Kỳ quái, đã muộn như vậy mà ai còn điện thoại? Tiểu Khai nghi hoặc cầm lấy điện thoại, nhìn thấy một dãy số lạ lẫm: “ Uy, tìm ai?”

“ Tiểu Khai ca ca, là em a!” Thanh âm bên kia của điện thoại thật thanh thúy, còn có điểm quen thuộc: “ Nhanh tới cứu em nha!”

“ Cô là ai?” Tiểu Khai “ sừ” một cái nhảy xuống giường: “ Cô làm sao vậy?”

“ Em là Trữ Tình a, anh không nhớ em sao.” Thanh âm bên kia mang theo tiếng khóc nức nở: “ Ô ô ô...bọn họ bắt cóc em, ô ô ô...anh mau tới cứu em đi!”

“ Ta ngất.” Tiểu Khai trợn mắt, có chết cũng không nghĩ ra: “ Chúng ta đâu có quen lắm đâu? Cô bị bắt cóc mà không gọi điện thoại về nhà, lại gọi cho tôi? Được rồi, tôi cũng không biết cô làm sao có số điện thoại của tôi, cô đừng có giỡn với tôi chứ?”

“ Em đang ở tại khách sạn Kim Đế phòng bốn lẻ ba, anh mau tới nhanh.” Trữ Tình nói rất nhanh, phảng phất như đang cố đuổi thời gian: “ Bọn họ đi tới rồi, em bị phát hiện rồi, em...”

Đang nói tới đó thì thanh âm đã bị cắt đứt, mơ hồ nghe được tiếng đàn ông đang hắc hắc ha ha cười dâm, có tiếng hỗn loạn cùng với tiếng tiểu nha đầu kinh hô, sau đó “ cụp” một tiếng thì điện thoại đã bị đứt đoạn.

“ Kháo, bất chấp thôi.” Tiểu Khai phóng nhanh, chụp lấy quần áo mặc vào: “ Ta phải đi xem sao.”

“ Khai ca, yên tâm, lần này có kinh hãi nhưng không có nguy hiểm, có ích không hại.” Tiểu Quan hắc hắc cười: “ Ta đã bói cho người một quẻ rồi.”

Khách sạn Kim Đế là một khách sạn năm sao, đó là khách sạn cao cấp nhất quốc nội, bởi vì danh khí lớn, cho nên không sợ tìm không ra, Tiểu Khai lao ra cửa nhanh như chớp đón taxi chạy tới mục tiêu, một đường xông qua đèn đỏ, hứa sẽ cho lái xe mấy trăm đồng tiền phạt, cuối cùng chỉ mười lăm phút đã chạy tới ngay cửa khách sạn Kim Đế.

Thời điểm hắc vọt tới cửa còn đang lo lắng, sợ bảo an và bảo vệ bên ngoài sẽ không cho hắc lên lầu dễ dàng, nhưng khi hắc chạy vào, đại sảnh rộng rãi hào hoa chỉ có mấy người bảo an, bảo vệ và phục vụ, mấy người

này phảng phất như là người mù, căn bản cũng không nhìn hăn, vì vậy hăn vội vàng chạy qua thật nhanh.

“ Tiểu Quan, mau chuẩn bị ra tay.” Tiểu Khai đứng ở trong thang máy ướt đầm mồ hôi, nghiêm túc nói với tiểu đệ của mình: “ Bây giờ là thời khắc mấu chốt, không thể tâm từ nương tay, nhất định trước tiên phải đánh ngã kẻ bắt cóc, nhưng người nhớ cho kỹ, không thể giết người.”

Vừa dặn dò đến đó, chợt nghe “ Đỉnh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Tiểu Khai lao ra, chợt thấy được bốn đại hán vạm vỡ to con đang đứng trước cửa phòng, với hình dáng cơ thể đó chỉ một người tùy tiện xông lên, thì có thể đánh văng mười tám người như Tiểu Khai, hăn còn chưa kịp có phản ứng, thì đã nhìn thấy bốn đại hán kia đột nhiên nhảy lên, kêu thảm một tiếng: “ A! Quả nhiên là cao thủ!” Sau đó đã đột ngột té xuống.

“ Ta kháo, Tiểu Quan người phản ứng thật nhanh!” Tiểu Khai tán thưởng.

“ Khai ca, không phải ta làm.” Tiểu Quan cũng mơ hồ: “ Ta còn chưa nhúc nhích đó, bọn họ tự mình ngã thôi.”

“ Ách...” Tiểu Khai sửng sốt một giây, vội la lên: “ Mặc kệ, chúng ta vào nhanh lên.” Hăn chạy nhanh tới, trên cánh cửa kia quả nhiên có số 403 bằng chữ vàng kim, xem ra Trữ Tình đúng là ở chỗ này.

“ Hô, vận khí cũng không tệ.” Tiểu Khai nghĩ: “ Nơi này có nhiều phòng như vậy, nếu không phải có người đứng ngay cửa, ta còn không có biện pháp tìm được gian phòng này đâu.”

Tiểu Khai phun ra một ngụm vào hai tay rồi xoa nhanh, lui ra sau ba bước, hét lớn một tiếng rồi học phương pháp trên tivi, đá mạnh một cước vào cửa!

“ Ba..tháp” Cánh cửa phát ra một thanh âm rất nhỏ rồi mở ra, nguyên lai nó chỉ khép nhẹ, Tiểu Khai dùng sức mở ra nên mắt trợn té ập trên mặt đất, cũng may trên sàn là một lớp thảm dày nên không bị thương, hắn cũng bất chấp sự chật vật của mình, chạy nhanh ra phía trước nhìn lại.

Không khí trong phòng mờ ảo, ngọn đèn màu phấn hồng, âm nhạc mềm nhẹ vang lên, trong phòng còn có mùi thơm lan tỏa, mùi hương còn có vẻ mị hoặc, Tiểu Khai hít vài hơi, tự nhiên trống ngực đập thật nhanh.

Không hề nghi vấn, sự thất thân của Trữ Tình nha đầu đúng là có hiềm nghi a, Tiểu Khai tưởng tượng đến đây càng nóng vội vô cùng.

Trong phòng có một cái giường mềm mại thật lớn, trên nóc giường cái móc, máng một dây màn sa phủ xuống, vừa bao phủ hết cái giường, màn sa kia không biết làm bằng chất liệu gì, vừa nhìn không thấy, nhưng khi hắn mở to mắt nhìn kỹ, thì thấy mơ hồ trên giường có một bóng người, nghi ngờ đúng là Trữ Tình.

Nhưng kỳ quái chính là trong phòng còn có một đại hán, xem ra là người bắt cóc Trữ Tình, hắn mặc bộ đồ màu đen, thoạt nhìn không ra có vẻ gì là đang muốn có hành vi cưỡng hiếp, ngược lại có vẻ như một cao thủ ăn trộm, đôi mắt hắn sáng ngời có thần, tốc độ phản ứng càng làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt Tiểu Khai vừa nhìn tới thì hắn đột nhiên hét lớn một tiếng: “ Oa! Thiên hạ lại có cao thủ như thế, nhanh như vậy mà đã tìm tới rồi, như ta một người hiệp cốt đan trường kiếm đảm cầm tâm ngọc diện phi long tung hoành giang hồ hơn mười năm mà hôm nay cũng phải nhận thua!” Nói cho hết lời, hắn vận eo một cái, đánh thẳng tới cửa kiếng, làm cánh cửa vỡ tan, sau đó phi thân nhảy ra ngoài.

“ Ta kháo, đây chính là lâu mười bốn a.” Tiểu Khai nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, vội chạy nhanh đến bên cửa sổ, chỉ thấy trong bầu trời đêm có một sợi dây thừng đang treo lủng lẳng thật dài, người nọ dùng quần áo

khoát lên dây thừng, một đường theo vách tường tuột xuống, đã thành công tuột tới một mái nhà của một tòa lâu.

“ Khai ca, thật kỳ quái.” Tiểu Quan nói: “ Sợi dây thừng này sớm đã chuẩn bị sẵn, người này làm vậy có gì không a?”

“ Quả nhiên là một tổ chức bắt cóc cấp quốc tế a, cả Trữ tiểu thư của Trung Hành địa sản mà cũng dám bắt cóc.” Tiểu Khai lắc đầu thở dài đi vào, vén lên màn sa.

Miệng của tiểu nha đầu bị một miếng băng lớn dán ngang, cổ tay và mắt cá chân cũng bị dây thừng trói lại, một đầu dây thừng buộc vào giường, cả người bị căng ra bốn góc giường mềm mại, vốn không thể động đậy. Cách trói này thật chuyên nghiệp, thân thể tiểu nha đầu hoàn toàn giãn ra, ánh mắt Tiểu Khai vừa nhìn thấy, nhất thời cũng trợn lên.

Tuổi của tiểu nha đầu còn chưa lớn lắm, nhưng thân thể phát dục thật ra đã thành thực, chỗ nào nên lớn thì lớn, nên nhỏ thì nhỏ, nên thon thì thon, nên kiều my thì kiều my, có thể vì đây là mùa hè, tiểu nha đầu ăn mặc rất mát mẻ, một cái áo ngắn và một cái váy ngắn đến mức không thể ngắn hơn, trong tư thế bị trói này cơ hồ đã hoàn toàn lộ ra hết tiền vốn. Đôi chân như điêu khắc cùng với cái eo nhỏ lả lướt đang vẫy vẫy, hiệu quả thật làm cho người ta kinh tâm động phách hoàn toàn lộ ra trước mắt Tiểu Khai.

Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, chậm rãi vươn tay qua, tháo miếng băng dán trên miệng Trữ Tình xuống, Trữ Tình trước tiên kinh hãi vui mừng kêu to lên: “ Tiểu Khai ca, anh thật sự tới cứu em rồi.”

“ Vô nghĩa.” Tiểu Khai kiêu hãnh nói: “ Nói thế nào ta cũng là một công dân có chính nghĩa đó mà.”

Ai cũng không có chú ý, lúc này trên bầu trời đêm đang có một đạo kiếm quang mỏng manh yếu ớt bay qua, thẳng tới khách sạn Kim Đế bay tới, đó rõ ràng là một người tu chân đang ngự kiếm phi hành.

Tiêu Vận đứng ở trên phi kiếm, căng thẳng cố gắng khống chế phi kiếm của mình, công pháp của nàng vô cùng yếu ớt, bình thường mười lần cũng khó thể thành công một lần, bất quá hôm nay có ông trời phù hộ, thành công bay cao tới như vậy, bây giờ đã tiếp cận lầu mười bốn của khách sạn Kim Đế, nàng lão đạo điều chỉnh vị trí cho tốt, quay về phía cửa sổ mở ra phân nửa “sưu” một tiếng bay thẳng vào phòng tắm hào hoa của phòng 403.

“ Trữ Nguyên đáng chết, dám nói sẽ mở toàn bộ cửa sổ.” Tiêu Vận tức giận sửa sang lại mái tóc hơi rối, sau đó nhẹ chân bước lên dán lỗ tai vào vách cửa phòng tắm, lắng nghe động tĩnh bên ngoài phòng.

“ Nghiêm Tiểu Khai a Nghiêm Tiểu Khai, nếu như hôm nay người không trải qua được khảo nghiệm, ta nhất định tuyệt đối giáo huấn người.” Tiêu Vận căn răng đến nỗi vang ra tiếng, hai tay nhỏ nắm chặt: “ Người là lão công do sư phó an bài cho ta, nếu người dám đối với nữ nhân khác ngoài Tiểu Trúc động tay động chân xem, ta còn không thiên người mới lạ!” Nàng vừa nói thầm, vừa đi đóng nhẹ cửa sổ, nhẹ chân nhẹ tay kéo bức màn, sau đó đứng ngay trước gương, trên gương mặt có chút hồng lên, căn môi suy nghĩ thật lâu mới căn răng, đem chiếc váy dài trên người tuột xuống, hiển lộ ra một thân thể hoàn mỹ, tiếp theo nàng lại cởi luôn những gì còn sót trên người, cẩn thận giấu vào một góc sáng sủa, giờ phút này trong phòng tắm có một phong cảnh tuyệt vời, không hề kém phòng bên ngoài chút nào, chỉ tiếc những chuyện này Tiểu Khai hoàn toàn không hay biết chút gì.

Sau khi cởi hết trên người mình sạch sẽ, gương mặt Tiêu Vận đã đỏ lên như lửa thiêu, nàng cố nén sự xấu hổ đứng thẳng lên, hai tay tạo thành hình chữ thập, trong miệng niệm vài câu chú ngữ, sau đó thân thể nàng cũng chậm chậm biến mất trong không khí. Tiêu Vận quay qua tắm gương nhìn kỹ vài phút, xác định không còn nhìn thấy hình ảnh mình trong gương, mới nhẹ chân nhẹ tay mở cửa phòng tắm.

“ Ân, Ân Thân Thuật này thật là hữu dụng a.” Tiêu Vận nhìn thấy hình ảnh trống rỗng trong gương, dùng sức nắm chặt tay: “ Bây giờ ta phải ra hiện trường mà xem, xem Nghiêm Tiểu Khai có làm ra chuyện có lỗi với ta không.” Tiêu Vận lặng lẽ nói với mình: “ Mặc dù bốn tiểu thư không thích hấn một chút nào, nhưng dù sao hấn cũng phải có trách nhiệm với ta ma...”

Nàng đi đến trong phòng khách, trong lòng vẫn không yên, thành công của pháp thuật chính mình quá thấp, nếu lâu một chút bỗng nhiên hiệu lực thì rất xấu hổ, cho nên nàng quay đầu nhìn quanh, tìm được một ngăn tủ thật to, vội vàng chui nhanh vào, trong ngăn tủ có hai khăn tắm thật to, nàng vội trốn vào mặt sau của một chiếc, tay kéo lên che trước ngực.

Cùng lúc đó tại Trữ gia, Trữ Nguyên cũng đang hắc hắc cười: “ Nghiêm Tiểu Khai a Nghiêm Tiểu Khai, đừng trách ta hôm nay đem sự việc nói cho Tiêu Vận nga, ta đối với Tiêu Vận là thật tâm đó, cần phải cho nàng nhìn thấy người là một nam nhân như thế nào. Cho nên người cứ an tâm mà làm cậu em rể của ta đi. Có thể ở cùng một chỗ với tiểu muội của ta, coi như là người rất may mắn.”

Hơi thở của Trữ Tình có chút dồn dập, Tiểu Khai cởi hết dây thừng trên tay chân nàng, nàng chợt lao tới đem cả thân hình chui vào lòng Tiểu Khai, hai cánh tay trơn mượt đã như rắn ôm lấy cổ Tiểu Khai, kêu lên một tiếng: “ Tiểu Khai ca, ôm chặt em đi.”

Tới nay Tiểu Khai vẫn luôn nghĩ Trữ Tình là một tiểu nha đầu mà thôi, nhưng ngọc nhuyễn ôn hương(thân hình mềm mại thơm ngát) thu vào lòng mình, rốt cuộc hấn đã nhận thức rõ mình đã sai lầm, tiểu nha đầu căn bản không còn là tiểu nha đầu, mà là tiểu yêu tinh, vô luận là nơi ngực tràn đầy vẻ mềm mại xúc cảm, mà cánh tay ôm trên cổ, và ngay cả hơi thở thơm như hoa lan bên tai, tất cả đều nói cho hấn biết một đạo lý: “ Tiểu nha đầu tuyệt đối có đủ tiền vốn hùng hậu biến một nam nhân thành dã thú.”

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong bụng chột nóng lên, một luồng khí ấm áp trỗi lên thật nhanh, sau đó mỗi bộ phận trên người đột nhiên cứng ngắc.

Tiếng nói của tiểu yêu tinh vang lên đầy mỉa mai hoặc nói không nên lời: “Tiểu Khai ca, hôn em đi.” Nàng mỉm cười khúc khích, nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai hắn, một hơi này làm hắn chột run run, hai cánh tay dùng sức ôm lấy Trữ Tình vào lòng, từ từ cúi đầu, nghĩ thầm sẽ hôn xuống cái miệng xinh tươi đỏ hồng nhỏ nhắn.

Tiêu Vận khẩn trương hít sâu một hơi, bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương đến nỗi nói không nên lời, cặp mắt trừng thật to, gắt gao giương mắt nhìn khoảng cách hai cái miệng của Tiểu Khai và Trữ Tình.

Năm phân...bốn phân....ba phân...hai phân...năm ly...

Hai đôi môi mang theo hơi thở nóng hổi, theo góc độ này nhìn qua, tựa hồ như đã hợp vào thành một.

“Ta..vì sao lại khổ sở như vậy?” Tiêu Vận lấy tay ấn vào ngực mình, cảm thấy trái tim cơ hồ đang nhảy tung trong lòng ngực: “Ta...ta không thích hắn, ta tới nơi này chỉ là xem kịch vui thôi.”

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Quan nhảy ra: “Khai ca, sự tình này ta xem không hay, vừa lúc gần đây nhớ tới một ít chuyện, ta cần phải bế quan một lần, có chuyện gì người chỉ cần trích một giọt máu là ta sẽ tỉnh lại.”

Tiểu Khai lập tức tỉnh táo lại, sau khi tỉnh táo lại càng hoảng sợ, hai tay đẩy ra, tiểu yêu tinh ngã xuống giường, Tiểu Khai dùng sức lắc đầu, đang muốn sửa sang lại một chút suy nghĩ rồi loạn, chột thấy tay chân căng thẳng, nguyên lai tiểu yêu tinh đang trườn lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang giống như mây đỏ trên trời, miễn cưỡng thở hào hển nói: “Tiểu Khai ca ca, em..em bị bọn họ bỏ thuốc rồi.”

“Cái gì?” Thanh âm Tiểu Khai lạc đi: “Xuân được?”

“ Ân, đúng vậy.” Trữ Tình hít thở dồn dập, tản mát ra hơi nóng bức người: “ Tiểu Khai ca, em nóng quá, em..em nóng quá...em chịu không được nữa.”

“ Trời ạ.” Tiểu Khai nhắm mắt lại than thở: “ Chẳng lẽ phim truyền hình tam lưu thường xuyên xuất hiện cảnh phim như hôm nay lại thật sự xảy ra trên người ta?”

“ Tiểu Khai ca giúp em...nhanh nhanh lên giúp em..” Cánh tay Trữ Tình như con rắn cuốn tới ôm lấy cổ Tiểu Khai, kéo mạnh đầu hấn xuống, dùng cái miệng nhỏ nhắn muốn hôn miệng hấn, hàm răng trắng muốt hé lộ sau đôi môi anh đào, thật sự là có lực hấp dẫn không thể chống đỡ.

“ Không..không được đâu.” Tiểu Khai dùng sức cắn đầu lưỡi: “ Ta không thể có lỗi với Tiểu Trúc.” Hấn mạnh mẽ lắc đầu, hai tay đẩy ra, xô tiểu nha đầu xuống giường, bản thân lui nhanh hai ba bước, bỗng nhiên cảm thấy khí lực toàn thân như mất hết, đặt mông ngồi xuống đất.

“ Hử...” Tiêu Vận thở ra một hơi dài, chậm rãi buông tay ra khỏi ngực.

“ Tiểu Khai ca...anh không giúp em..em sẽ chết đó.” Sóng mắt của Trữ Tình trở nên vô cùng vũ mị mê ly, trên gương mặt hoa đào đỏ hồng, tiên diễm đến kinh tâm động phách, da thịt toàn thân nàng lộ ra hoàn toàn, sự diễm lệ hồng hào đỏ rực này, thoát nhìn thật sự gợi cảm không thể hình dung, tiếng nói bình thường thanh thúy như chuông bạc, đã mang theo vẻ gợi tình khó tả, tràn ngập vẻ gợi cảm khác thường. Xem trạng thái của nàng, nếu cổ lửa dục này không thể tiêu trừ, tựa hồ thật sự có thể bị lửa dục công tâm mà chết.

Lại nói, tiểu nha đầu làm việc thật là độc địa, phản ứng này của nàng không thể giả ra được, không hề nghi ngờ là nàng đã thật sự uống xuân dược rồi.

Tiểu nha đầu thở gấp hỗn hển, trên chiếc giường lớn mềm mại uốn éo liên miên, toàn thân Tiểu Khai đã mất đi khí lực nhưng vẫn còn một nơi tràn ngập lực lượng rướn cao lên đỉnh đỉnh uy danh, rốt cuộc phải làm sao bây giờ đây?

“ Nghiêm Tiểu Khai, còn gì để do dự nữa? Lên đi, vừa có thể chiếm tiện nghi, vừa có thể cứu người, loại chuyện tình nhất cử lưỡng tiện mà không làm thì đúng là tên ngốc.” Trong đầu có một thanh âm vang lên nói với hắn.

“ Nghiêm Tiểu Khai, làm người nhất định phải có nguyên tắc, đối với tình yêu nhất định phải chuyên tâm một lòng, người yêu Tiểu Trúc, người nhất định phải đem lần đầu tiên cấp cho Tiểu Trúc a, Tiểu Trúc là một cô gái truyền thống, nàng sẽ không thích kẻ háo sắc nga.” Một thanh âm khác lại nói với hắn.

“ Tiểu Quan, cho ta chủ ý đi.” Tiểu Khai bắt đầu cầu trợ giúp.

Đáng tiếc Tiểu Quan không có một chút phản ứng, tiểu tử này rõ ràng không muốn xem kịch vui trên giường nên đã lựa chọn việc trực tiếp bế quan.

Tiểu Khai cắn răng, nhanh chóng lao vào phòng tắm, từ trong lao ra trong tay bưng một chậu nước, toàn thân Trữ Tình đã thiêu thành đỏ rực như lửa, diễm sắc càng thêm dâng khí, Tiểu Khai đi đến trước mặt nàng, cắn răng nhắm mắt “ Hoa” một tiếng, đã đổ cả thau nước lạnh lèo vào người Trữ Tình.

“ Thật là kiêu hãnh đến tốt quá, kiêu hãnh đến diệu quá, hừ hừ...” Tiêu Vận trốn trong tủ quần áo tán dương cách chọn lựa của Tiểu Khai.

Cả hiện trường một mảnh hoang tàn, có bao nhiêu hỗn loạn thì hỗn loạn, tiểu mỹ nữ bị ướt đẫm trong nước lạnh run rẩy vài phút, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mang theo tiếng khóc nặng nề: “ Tiểu Khai ca, anh không cần em?”

“ Ta..ta không có.” Ánh mắt Tiểu Khai cũng không dám nhìn xuống, quần áo trên người tiểu mỹ nữ vốn đã rất ít, bị ướt đầm thế này cũng chẳng khác gì đang trần truồng, ngược lại càng có thêm vài phần vẻ đẹp lãng loạn, Tiểu Khai cởi áo sơ mi của mình ném qua: “ Nào, ngoan, mặc xong quần áo ta đưa cô về nhà.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Hoàng Sơn Lai Khách (Khách Đến Từ Hoàng Sơn)

Trữ Tình bị nước lạnh tạt trúng, hiệu quả của xuân dược đã tan đi, đáng thương đứng lên, khoát áo của Tiểu Khai vào, thấp giọng nói: “ Tiểu Khai ca, hôm nay quá muộn rồi...không về được đâu.”

Tiểu Khai rùng mình, bây giờ mới nhớ đã nửa đêm: “ Vậy trước tiên ngủ lại một đêm, ngày mai nói sau đi.”

“ Vậy..còn anh?” Màu hồng trên người Trữ Tình bây giờ mới chậm rãi hạ xuống, cắn môi tiên diễm, mang theo vài phần chờ mong và vài phần ngượng ngùng nhẹ giọng nói: “ Một mình..em sợ..”

Tiểu Khai thở dài, không thể do dự hươ tay: “ Ta ở lại với cô.”

“ Ân..” Trữ Tình gật gật đầu, đột nhiên hắt hơi một cái.

“ Nhanh đi tắm nước nóng đi.” Tiểu Khai luống cuống tay chân cầm lấy cánh tay tiểu mỹ nữ đẩy nàng vào phòng tắm, vì dùng sức, chợt cảm giác được thân thể tiểu mỹ nữ mềm mại thì nhanh như tia chớp rút trở về, ấp úng nói: “ Ta...ta giúp cô lấy khăn tắm.”

Tiểu mỹ nữ cắn môi, một hình dáng không cam lòng, chậm rãi đi vào phòng tắm, đợi đến khi cửa phòng “ ba tháp” một tiếng rồi khép lại, Tiểu Khai mới phảng phất thở ra một hơi dài, đặt mông ngồi xuống cái ghế chỗ hỗn loạn. Ngồi chừng năm phút, mới đứng dậy, có khí vô lực đi tới trước tủ quần áo, đưa tay mở cửa tủ.

Tiêu Vận đang trốn trong tủ nhất thời khẩn trương “ Xoát” thụt sâu hơn vào trong tủ, trong tay cầm chặt hai cái khăn tắm, không dám cử động.

Đã có nhắc qua, ngọn đèn trong phòng có màu phấn hồng, không khí lãng mạn tình điệu cũng quá đủ, nhưng để chiếu sáng thì vẫn còn kém một chút, Tiểu Khai lại đứng ngay cửa tủ, dùng tay cầm lấy một cái khăn tắm kéo mạnh ra ngoài.

“ Di, sao lại lấy không ra?” Tiểu Khai kinh ngạc “ y” một tiếng, lại dùng sức kéo, lúc này khăn tắm bị kéo r một nửa, Tiểu Khai vừa buông tay, “ Sưu” một tiếng khăn tắm lại rụt trở về.

Hắc, thật là kỳ quái, Tiểu Khai không nghĩ suy nghĩ, lại dùng lực kéo ra ngoài, lúc này đây khăn tắm cơ hồ đã kéo ra khỏi cửa tủ, mà lại mơ hồ nghe được bên trong truyền đến “ Nha” một thanh âm kinh hô nhỏ xíu.

“ Chẳng lẽ ở trong đó có người?” Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, vội buông tay, chiếc khăn tắm kia lại nghe lời “ sưu” một tiếng lại rụt trở về, Tiểu Khai lui về phía sau ba bước, cẩn thận nhìn cửa tủ thật lâu, lúc này mới đưa tay “ ba” một tiếng mở tung hai cánh cửa tủ, cẩn thận nhìn vào trong.

Trong ngăn tủ ngoại trừ khăn tắm, cũng chỉ là khăn tắm, căn bản nhìn không ra có cái gì khác thường, Tiểu Khai nghiêng ngó cẩn thận đánh giá cái khăn tắm khi này kéo không ra, cẩn thận lấy tay giữ chặt, chậm rãi kéo ra ngoài, lúc này thì hoàn hảo, chỉ là hơi có chút lực cản, sau đó thì không cần dùng lực đã kéo ra.

Ở phía sau khăn tắm cũng vẫn trống không, nhìn không ra có chuyện gì khác thường.

“ Kỳ quái, chẳng lẽ ta bị tiểu nha đầu khiêu khích đến thần kinh suy yếu?” Tiểu Khai cẩn rắng suy nghĩ.

Tiêu Vận khẩn trương đến không dám thở một hơi, theo bản năng bảo vệ thân thể của phụ nữ, nàng và Tiểu Khai giằng co hai lần, sau đó lập tức phát hiện mình đã làm sai, vì vậy nàng mới chịu buông tay, mặc cho Tiểu Khai kéo khăn tắm ra ngoài. Bây giờ, nàng đang đứng ngay trước mặt Tiểu Khai, cả người trần như nhộng, trần truồng không mảnh vải che thân, mặc dù toàn thân vẫn trong trạng thái trong suốt, nhưng mắt nhìn thấy có một người đàn ông đang đứng trước mặt mình chỉ khoảng nửa thước giương mắt nhìn ngay những bộ vị thân thể bí ẩn của mình, vô luận là cô gái nào cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên, trong tích tắc này, gương mặt Tiêu Vận cũng giống như lửa thiêu đỏ rực, chỉ cảm thấy cả lỗ tai cũng bị nóng bỏng như thiêu.

Tiểu Khai nhìn thật lâu cũng không cảm thấy có gì khác thường, mang theo điểm nghi hoặc vẫn còn trong lòng, đưa tay ra sờ vào trong tú.

Bàn tay mềm mại và ấm áp, ân, ngón tay này thật là rất tốt, không biết là tài liệu gì làm ra, Tiểu Khai một bên chậm rãi suy nghĩ, bàn tay vẫn tiếp tục sờ xuống, chỉ cảm thấy ngón tay không hề bằng phẳng, nhưng cũng tuyệt đối mềm nhẵn, tay cảm thấy thật dễ chịu.

“ Ân, không thể nghi ngờ, vật này đúng là cao cấp, trước kia ta còn chưa thấy qua.” Tiểu Khai âm thầm gật đầu, lại không biết ngay trước mặt mình, Tiêu Vận đã hoàn toàn sợ hãi.

Nàng đứng ở nơi đó, không dám có một cử động, chỉ cảm thấy bàn tay của Tiểu Khai đang lướt theo bụng và tay của nàng rồi đi xuống, theo cặp đùi thon dài thẳng tắp sờ xuống tiếp, cuối cùng dừng lại nơi mắ cá chân, vuốt ve tới lui, hoàn hảo vẫn không có sờ tới bộ vị mẫn cảm nhất, coi như là phúc trời cho, Tiêu Vận vốn cũng là một hoàng hoa đại khuê nữ thanh thanh bạch bạch, mặc dù bình thường người đeo đuổi vô số, nhưng vẫn giữ thân trong sạch, làm sao chịu được bàn tay nam nhân sờ soạng như vậy, chỉ cảm thấy cả người nóng rực lên, một cổ nóng ấm từ bàn tay Tiểu Khai truyền tới, phát tán ra các nơi, nàng nắm chặt nắm tay cắn chặt răng cố nén, Tiểu Khai chậm rãi đứng lên, bàn tay kia còn không có lấy trở về, theo đùi sờ

ngược lên, dần dần hướng tới đôi gò ngực cao vút của nàng, sờ soạng một lát, còn vô ý thức xoa cả hai tay, dưới hai bàn tay này, Tiêu Vận rất cuộc chịu không được, cả người chợt run run lên. Cảm thấy ở chỗ kín trong cơ thể mình, bắt đầu lạnh lẽo ươn ướt.

“ Trời ạ, ta đang làm cái gì?” Tiêu Vận nhắm chặt đôi mắt đẹp, hai dòng nước mắt đang lạnh lẽo chảy xuống, trong lòng có tám phần cảm thấy phần nộ uất ức đến muốn chết, lại còn mang theo hai phần bí ẩn không nói ra lời khoái cảm, trong lòng nàng liều mạng hò hét: “ Nghiêm Tiểu Khai, bốn tiêu thư nhất định phải giết người!”

Nhưng Tiểu Khai đứng phía trước, một chút thanh âm nàng cũng không dám phát ra.

Hoàn hảo thời gian do dự của Tiểu Khai cũng không dài, hần nhanh chóng thu tay lại rồi đóng cửa tủ, bởi vì trong phòng tắm đã truyền đến tiếng thúc giục làm cho Tiểu Khai run sợ: “ Tiểu Khai ca, mau giúp em đem khăn tắm đến đây, chẳng lẽ anh muốn em tự mình đi ra lấy?” Thanh âm thanh thúy lại kèm theo tiếng cửa mở, làm Tiểu Khai sợ tới mức không còn tâm tư tìm hiểu ngăn tủ cổ quái nữa.

Trong tủ, Tiêu Vận thở ra một hơi thật dài, chỉ cảm thấy toàn thân không còn một chút sức lực, chậm rãi xụi lơ trên mặt đất, giờ phút này nếu nhìn thấy nàng, chỉ là một khuôn mặt hồng rực, có chút thở gấp, có chút rối loạn mái tóc, ánh mắt mê ly, tuyệt đối có thể làm cho bất cứ nam nhân nào trên thế giới cũng phải gây ra thất thố nghiêm trọng.

Không lâu chợt nghe bên ngoài vang lên thanh âm của Trữ Tình: “ Khai ca, em đi ra đây.”

Những lời này nói xong, bên ngoài đột nhiên yên tĩnh, một chút thanh âm cũng không nghe được nữa.

Vừa rồi Trữ Tình kiều mỹ vô hạn, biểu hiện ra một mặt gợi cảm, hôm nay đã đến bước này, vừa đi ra đứng trong phòng khách, mái tóc đen nhánh xõa trên vai, còn điểm thêm đôi mắt long lanh, sắc như thanh đao, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt hồng hào, mang theo hương thơm ngát vừa mới tắm rửa, rõ ràng là một cô gái siêu cấp mỹ nữ, giờ phút này chỉ bọc một chiếc khăn tắm, lộ ra vẻ thanh xuân mơn mớn, nhất thời làm Tiểu Khai lại trợn mắt há hốc mồm, không nói ra lời.

“ Tách” Một giọt nước bọt rơi xuống mặt bàn, trong sự yên tĩnh lặng lẽ của căn phòng vô cùng thanh thúy. Nhất thời đã làm Tiểu Khai bừng tỉnh.

Trong lòng Trữ Tình có tư vị ngọt ngào, nở nụ cười trộm, cũng không nói chuyện, chỉ có khuôn mặt thuần khiết thanh lệ đang đỏ ửng, trong lòng nghĩ: “ Tiểu Khai ca quả nhiên là có thích ta, hẳn chỉ là không thừa dịp người gặp nguy mà thôi, hẳn quả thật là một nam tử hán chân chính a...”

Một đêm hỗn loạn vô hạn, tiểu nha đầu khi xem ti vi thì lại nói dói bụng, nửa đêm còn nói ngủ không được, quần quýt lấy Tiểu Khai bắt hẳn phải nói chuyện phiếm, Tiểu Khai cũng không ngốc, hẳn hiển nhiên nhìn ra được tiểu nha đầu có ý với hẳn, nhưng cho dù có chết hẳn cũng không nghĩ ra một người vốn khinh bỉ hẳn vô cùng như tiểu mỹ nữ này lại vì cái gì bỗng nhiên lại thích hẳn, hẳn mang theo nghi vấn đầy mình, hẳn vẫn cố gắng tự chủ cho đến bốn giờ sáng mới ngủ tại sofa, vì thế Tiêu đại tiểu thư của chúng ta đến lúc này mới lặng lẽ rời đi, theo nàng xem xét, biểu hiện hôm nay của Tiểu Khai đúng là hợp cách.

Cho nên chuyện mình bị chiếm tiện nghi...Ai, kẻ không biết không tội, dù sao trước kia cũng đã bị hẳn chiếm tiện nghi qua rồi mà...Tiêu đại tiểu thư cắn răng nghĩ: “ Ta sẽ nhẫn nhịn.”

Gần đây Cổ Chánh Kinh phát hiện, có thể mình đang xảy ra những chuyện thật là kỳ lạ, mà bây giờ hẳn đã phát hiện ra chân tướng của sự việc.

Đầu tiên, Nghiêm Tiểu Khai chính là vị tam công tử thần bí nhất của Tư Mã gia tộc Tư Mã Thính Phong, nếu không sẽ không khiến cho Trì Tiểu Trúc và Tiêu tổng giám hai đại mỹ nữ đối xử tốt với hắn, Tư Mã Thính Phong hiển nhiên cũng không phải người thường, nếu không sẽ không để cho mình khi dễ hắn, không hay ho rồi, có thể tưởng tượng, vị công tử ca có nhiều tiền mà lại thần bí này lại có một lực lượng kỳ quái mà người thường không thể có.

Tiếp theo, Trì Tiểu Trúc và Tiêu tổng giám đã trải qua chuyện đổi mặt trong tình trường, cuối cùng là Tiêu tổng giám chiến thắng, vì thế Trì Tiểu Trúc mới từ chức mặc kệ mọi việc, mà Nghiêm Tiểu Khai hai lần ngồi trên xe Tiêu tổng giám ra ngoài, bị hắn nhìn thấy.

Thứ ba, gần đây Nghiêm Tiểu Khai và Tiêu tổng giám xuất hiện một ít vấn đề, bởi vì ngày hôm qua trên đường Cổ Chánh Kinh đã nhìn thấy xe của Tiêu tổng giám, nhưng lại thấy Nghiêm Tiểu Khai chạy tới, nhưng chỉ mới chạy được một nửa thì chiếc xe đã bỏ chạy, điều này chứng minh Tiêu tổng giám đang trốn tránh Nghiêm Tiểu Khai.

Dựa theo câu nói ai đúng ai sai, lời vàng lời ngọc, chẳng lẽ là nàng thay lòng đổi dạ? Đối với nữ nhân xinh đẹp mà nói, nàng thay nam nhân khác cũng không có chuyện gì kỳ quái.

Thứ tư, Nghiêm Tiểu Khai có người mới, bởi vì gần đây mỗi khi tan sở, Cổ Chánh Kinh thường nhìn thấy một cô gái đáng yêu tràn đầy vẻ thanh xuân đứng dưới lầu chờ hắn tan sở, nếu hắn không nhìn lầm, cô gái kia chính là tiểu công chúa của Trung Hành địa sản. Ân, nếu Trung Hành địa sản muốn hợp tác với Tư Mã gia tộc, điều này hoàn toàn hợp lý.

Cổ Chánh Kinh bây giờ đã hoàn toàn ngoan ngoãn làm quản lý bộ vệ sinh, bởi vì vô luận là tổng giám Thiên Dật, hay là tiểu công chúa của Trung Hành địa sản, hoặc là thiếu gia của Tư Mã gia, đều là những người hắn không thể đắc tội được.

“ Ai...” Một tiếng thở dài tang thương, vị Cố quản lý tham lam của năm đó khi nhìn thấy Tần Trần đại mỹ nữ đi ngang thì nuốt ngậm nước bọt, đành nhận mệnh cầm sọt rác đi vào trong nhà vệ sinh. Cuộc sống như vậy, bất tri bất giác đã nhiều ngày như nước chảy qua, thẳng đến ngày Tụ Linh đại hội của Hoàng Sơn.

Tiểu Khai từ sớm đã thu dọn giường, đem Vô Tự Thiên Thư đặt vào trong túi tiền trong người, mở cửa thì đã thấy một đạo kiếm quang màu trắng từ xa xoi bắn tới, đảo mắt đã thấy đứng ngay cửa.

“ Ách...sao lại là con gái chứ?” Lời này Tiểu Khai cũng không nói ra, chỉ nghĩ trong lòng, lập tức mặt mày hớn hờ nói: “ Chào cô, mỹ nữ làm sao xưng hô?”

Người ngự kiếm mà đến đúng thật là một cô gái, nhưng lại là một tiểu cô nương, thoát nhìn bất quá chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, da thịt trắng như tuyết, ánh mắt thật to, trong ánh mắt cất giấu vài phần tò mò, vài phần hưng phấn, còn có vài phần sợ hãi, mặc một bộ váy màu xanh biếc, lộ ra hai đôi chân thon dài, giờ phút này đối diện Tiểu Khai khiếp khiếp nói: “ Xin..xin hỏi ngài chính là môn chủ Nhị Bách Ngũ của Thiên Tuyển Môn phải không?”

Gương mặt của Tiểu Khai đỏ hồng lên, ngượng ngùng nói: “ Gọi ta là Tiểu Khai là được rồi...Đừng gọi ta là cái gì môn chủ.”

“ Hì hì..” Tiểu cô nương nở nụ cười: “ Người thật là lợi hại nga, tuổi còn trẻ như vậy mà đã là môn chủ, ân, người gọi ta là Hiếu Lâm là được, người ta vâng lệnh thầy tới đón người đó.” Con mắt đen nhánh của nàng xoay chuyển, bỗng nhiên cười nói: “ Nghe nói người còn chưa biết bay?”

“ Ách...đúng vậy.” Tiểu Khai rất là xấu hổ, ấp úng nói: “ Chủ yếu là...thời gian của ta đều dùng để tu luyện nội công...”

Hiếu Lâm hì hì cười, cũng không nhiều lời, tay giơ lên, một tiếng quát trong trẻo vang lên: “ Khởi”, thanh trường kiếm màu trắng lẳng không bay lên, vừa nhìn thấy Tiểu Khai cảm thấy đẹp không thôi.

Hiếu Lâm liếc mắt nhìn Tiểu Khai, đôi mày như đang giãn ra như cười, nhẹ nhàng thả người lên, phiêu phiêu dừng trên thân kiếm, một cái chân nhỏ điểm trên chuôi kiếm, thoạt nhìn như sắp bay lên, nói: “ Đi lên đi, Tiểu Khai ca ca.”

Tiểu Khai bị cái liếc mắt của nàng làm cho trong lòng nhảy dựng, thầm nghĩ: “ Nha đầu này lớn lên khẳng định lại là một tiểu yêu tinh hại nước hại dân.” Hắn học theo hình dáng của Hiếu Lâm cũng là nhảy dựng lên, nhưng hai chân lại đặt trên thân kiếm, nhưng động tác lại mười phần nặng nề, ép trường kiếm trầm xuống, Hiếu Lâm lại càng hoảng sợ, phát ra một tiếng kinh hãi nhẹ nhàng, vội vàng tăng thêm lực lượng, cuối cùng thanh trường kiếm cũng ổn định, nàng hậm hậm quay lại liếc mắt nhìn Tiểu Khai, sẵn giọng: “ Tiểu Khai ca ca, sao anh không dùng Khinh Thân Thuật chứ a.”

“ Ta...ta không biết.” Tiểu Khai buồn bực nói: “ Nếu ta biết thì đã không nhờ cô tới tiếp ta.”

“ Nhưng...nhưng...” Gương mặt Hiếu Lâm đỏ lên, phảng phất như gặp chuyện gì khó khăn, suy nghĩ hồi lâu mới cắn răng: “ Không quan hệ, chúng ta xuất phát thôi.”

Lại nói, Hiếu Lâm cũng gặp khó khăn, ngự kiếm thuật của nàng vốn luyện thành không bao lâu, lần này nhờ vào sự sủng ái của sư phụ, trăm phương ngàn kế đòi đến đây tiếp người, vốn định biểu hiện một phen cho sư phụ biết mình cũng hữu dụng, ai biết tiếp phải vị môn chủ gì mà ngay cả khinh thân thuật cũng không biết, bằng điểm ngự kiếm thuật mình mới luyện thành, chính mình khi bay còn có thể, muốn dẫn một người hơn một trăm cân bay lên trời, vậy thật là quá miễn cưỡng.

Đương nhiên, tiểu nha đầu không cam lòng chịu thua, nàng quyết định vô luận thế nào cũng phải mang Tiểu Khai về, không thể để cho sư phụ xem thường mình.

“ Tốt đấy” Tiểu Khai vừa gật đầu, liền nghĩ thấy dưới chân chợt động, nhất thời còn chưa đứng vững, hai tay ở trên không trung quơ lên loạn xạ rồi từ trên không trung ngã xuống.

“ Người lại làm sao vậy?” Hiếu Lâm đã thấy phiền: “ Như thế nào ngay cả đứng cũng đứng không xong?” Tiểu nha đầu vốn rất tôn kính người tuổi trẻ như Tiểu Khai đồng chí mà đã lên làm môn chủ, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ thì vẫn nhỏ, liên tiếp gặp hai ba vấn đề, đã bắt đầu đại phát tính tình.

“ Ta khát, ta có biện pháp gì đây.” Tiểu Khai ủy khuất nói: “ Ngồi trên xe bus còn có chỗ cầm tay, phi kiếm của người trống trơn, chỗ để nắm còn không có, ta chỉ là một người thường thì làm sao đứng được?”

“ Nhưng...nhưng người là người tu chân a.” Hiếu Lâm tròn tròn mắt.

“ Vừa rồi ta không phải đã nói sao?” Tiểu Khai nói từng lời: “ Thời gian của ta chỉ dùng để tu luyện nội công thôi.”

“ Nhưng...nhưng...” Gương mặt Hiếu Lâm ngày càng hồng lên, căn môi suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc hận hận trừng mắt nhìn Tiểu Khai: “ Được rồi, người có thể ôm ta..” Lời này vừa nói xong, khuôn mặt đỏ ửng đã tràn lên tới lỗ tai, một đôi mắt to gắt gao nhìn xuống mặt đất, rốt cuộc không ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai một cái nào.

“ Chuyện này...không hay lắm đâu.” Tiểu Khai hắc hắc cười, lần này đã học ngoan, chậm rãi nhẩy lên phi kiếm, sau đó hai tay ôm lấy vai Hiếu Lâm, nói: “ Ta chuẩn bị tốt lắm rồi, xuất phát thôi!”

Trường kiếm dừng lại chừng mười giây, sau đó phảng phất như lão ngưu kéo xe thông thả bay lên, một đường bay tới cách mặt đất đại khái khoảng

hơn ba mươi thước độ cao, từ nơi này nhìn xuống thì người và xe trên mặt đất phẳng phất như một hộp que diêm, Tiểu Khai cúi đầu nhìn thoáng qua, sợ tới mức vội vàng nhắm mắt ại, chợt nghe Hiếu Lâm dùng khí lực thật khó khăn nói ra ba chữ: “Chú ý đi.” Sau đó “sưu” một chút, phi kiếm liền bắn ra ngoài như mũi tên.

“ Má ơi!” Trong tích tắc này, Tiểu Khai phẳng phất như ngồi trong xe, quán tính cường đại đã làm cho thân thể hắn tựa hồ muốn văng ra khỏi thân kiếm, nhất thời hồn phi phách tán, kêu thảm thiết một tiếng, đã bất chấp kiêng kỵ, hai tay căng thẳng, ôm cứng lấy Hiếu Lâm ở phía trước, phẳng phất như ôm lấy cành cây cứu mạng, không hề buông ra.

“ Ân, mềm mềm, mượt mượt, mịn mịn, mặc dù không lớn, nhưng cảm thụ nơi tay cũng được.” Trong lúc tiếp xúc đó, Tiểu Khai mơ hồ có ấn tượng, nên vô thức siết mạnh vài cái.

Thanh phi kiếm kia đột nhiên dừng lại ở không trung, sau đó có chút run rẩy, run rẩy hồi lâu, sau đó phẳng phất như một vận động viên nhảy cầu lao xuống trên mặt đất, khoảng chừng hơn mười thước mới ổn định lại, sau đó lại như con trâu kéo xe thong thả bay lên, xem ra đã thật sự dùng hết sức đến cực điểm.

Tiểu Khai nghe gió rít bên tai, toàn thân giữa không trung lúc lên lúc xuống, lúc trước lúc sau, ánh mắt càng nhắm càng chặt, khí lực nơi tay càng lúc càng mạnh, đáng thương cho tiểu nha đầu chúng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, miệng đã sớm bị tức giận đến mấp máy, nhưng bây giờ đang ở giữa không trung, động tác đang sống chết trước mắt, năng lực của nàng có hạn, căn bản không dám mở miệng làm tổn hao nguyên khí, chỉ có thể căng thẳng cắn chặt răng, cố nén cảm giác hai cánh tay Tiểu Khai đang ôm chặt, liều mạng thúc dục nguyên khí điều khiển phi kiếm bay cao, trong lúc này, tiểu nha đầu vô cùng hối hận nhớ tới trong lòng ngực mình đang có hai vé máy bay.

Tùng Phong đạo trưởng coi như là một vị sư phụ rất tốt, hẳn đã mua sẵn hai vé máy bay cho tiểu nha đầu, chỉ chờ nàng tìm được Tiểu Khai, sau đó có thể ngồi máy bay bay thẳng tới Hoàng Sơn, việc của Hiếu Lâm là chỉ cần đưa Tiểu Khai lên núi mà thôi, nhưng Hiếu Lâm lại không nghĩ như vậy, nàng từ nhỏ ở trong núi học đạo, đã sớm ước mơ đi ra ngoài du ngoạn, làm sao lại chịu ngồi máy bay? Cho nên nàng trực tiếp ngự kiếm bay tới chỗ Tiểu Khai, sau đó lại định mang theo Tiểu Khai đi tới Hoàng Sơn, cho nên chuyện khi phi hành trên đường có kiệt lực hay không thì nàng không hề lo lắng qua.

Đương nhiên có thể kinh động người thường trong thế tục hay không, nàng cũng không hề lo lắng vấn đề này.

Cho nên bây giờ, Trung Hành địa sản tiểu công chúa Trữ Tình đang đứng cách nhà Tiểu Khai không xa, ngẩng đầu lên há to miệng tò mò đánh giá kỳ cảnh trong không trung, càng xem càng thấy không rõ, trong lúc đang mơ hồ, chợt nghe “ sừ” một tiếng, phi kiếm dùng tốc độ mà mắt thường không thể thấy được thoát ra khỏi tầm mắt của nàng.

Không hề nghi ngờ, Hiếu Lâm đã làm hoảng, cho nên nàng không để ý tới hậu quả mà bắt đầu dùng nguyên khí mạnh mẽ thúc dục phi kiếm, ý đồ đưa vị môn chủ Nhị Bách Ngũ đáng chết này lên Hoàng Sơn.

Lần phát lực này quả nhiên không giống bình thường, phi kiếm nhất thời bay cao hơn mười thước, toàn lực hướng Hoàng Sơn bay đi, càng lên cao độ ẩm không khí lại càng thấp, vốn đang là mùa hè mà Tiểu Khai cảm thấy gió lạnh rít quanh, thối đến hẳn toàn thân phát lạnh, thân thể càng ôm sát vào người Hiếu Lâm.

Hai người bay chừng hơn mười phút, cuối cùng sự sợ hãi của Tiểu Khai cũng hạ xuống, đôi mắt đã mở, đầu đã bắt đầu nhìn ngó qua lại.

“ Ai, ta nói Hiếu Lâm a, đường dài cứ từ từ, thật là nhàm chán. Chúng ta nói chuyện phiếm đi.” Tiểu Khai lắc đầu nói: “ Cô nói trước cho ta biết, đại hội này rốt cuộc là làm cái gì vậy, ta chưa từng nghe nói qua.”

Hiếu Lâm không đáp.

“ Uy, đừng có lạnh nhạt như thế mà, ta thừa nhận vừa rồi biểu hiện của ta quá thất bại, lá gan quá nhỏ, phỏng chừng nàng đang khinh bỉ ta, nhưng khinh bỉ thì cứ khinh bỉ, ta cuối cùng vẫn xem như là khách nhân của phái Hoàng Sơn các người a, nói chuyện với ta đi.” Tiểu Khai nói: “ Dù sao ta cũng là đường đường môn chủ của Thiên Tuyền Môn mà.”

Hiếu Lâm không đáp.

“ Ân, nàng không đúng nghe, con gái nên ôn nhu một chút, khoan dung một chút, như vậy mới có con trai thích đó, chắc chắn thế, ta thừa nhận sai lầm với nàng, ta có lá gan nhỏ, không ôm nàng thì ta sẽ té xuống đó, mặc dù ta biết thế này xem bất nhã nhưng chỉ đành xin nàng tha thứ thôi.” Tiểu Khai chân thành nói: “ Dù sao, tính mạng quý giá lắm a.”

Hiếu Lâm run nhè nhẹ, trong lòng quả thật có ngàn lời muốn nói, nhưng hôm nay trời gió rất lớn, nguyên khí đại thương, một câu cũng nói không nên lời, chợt thấy lỗ tai có chút nóng lên, nguyên lai Tiểu Khai đã kề sát tai nàng nói chuyện: “ Như vậy đi, nàng đã giận như vậy, ta sẽ nói chuyện cười cho nàng nghe nha.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Ngự Kiếm Kinh Hồn

Nhìn hản quả thật đang vô cùng hứng chí, mặc dù Hiếu Lâm thủy chung chẳng ừ chẳng hử, nhưng hản không biết gì, vẫn như cũ hứng chí bừng bừng nói tiếp: “ Một cô giáo vẽ lên bảng một quả táo, sao đó hỏi học trò mình vẽ cái gì, học trò nhìn, sau đó đồng thanh nói “ đây là cái mông”, cô giáo tức giận khóc, chạy đến chỗ hiệu trưởng tố cáo, sau đó, hiệu trưởng cũng rất tức giận, quyết định đi tới giáo huấn mấy học trò này một chút. Hiệu trưởng vừa đến phòng học, nhìn lên bảng đen, liền nổi giận nói: “ Tại sao các trò là chọc cô giáo khóc? A! Còn vẽ lên bảng một cái mông nữa!”

Hiếu Lâm từ nhỏ ở trong núi học đạo, làm sao được nghe qua những chuyện cười, mặc dù không hiểu cái gì gọi là phòng học, cái gì gọi là bảng đen, nhưng ý tứ đại khái vẫn hiểu được, nghe đến đó, rốt cuộc nhin không được “ phác xích” một tiếng, bật cười.

Đáng thương cho tiểu nha đầu đang liều mạng ngự kiếm, đã tới cực hạn, bây giờ miệng bị mở ra, nguyên khí tiết ra ngoài, làm sao còn chịu đựng được, nhất thời trường kiếm dừng lại.

“ Cứu mạng a!” Tiểu Khai nhất thời kêu to một tiếng tê tâm liệt phế.

“ Kêu cái đầu người, đều là người làm hại.” Tiểu nha đầu hôm nay đã chết đến nơi, nhưng thật ra có thể nói ra lời, nhất thời ngàn lời vạn câu làm một tràng: “ Người tên hỗn đản, ngu ngốc, đứơc ngốc, bằng thứ đầu heo ba cấp! Người hại chết ta rồi!” Một bên vừa mắng, bàn tay nhỏ đã gõ lên đầu

Tiểu Khai, hai tay Tiểu Khai gắt gao ôm Hiếu Lâm, không còn cách nào phản kháng, mắt nhìn thấy kết cục của hai người chắc phải ngã chết.

Giờ phút này vị trí của hai người là trên một ngọn núi liên miên, mà địa phương bọn họ hạ xuống là bạch quang lờ lờ, toàn bộ là những khối tảng đá cứng rắn, nếu rơi xuống, tuyệt đối tất cả xương cốt đều bị đập nát, bất quá ở thời khắc mấu chốt, trên bầu trời xẹt qua một kiếm quang trắng như tuyết, một hoàng ảnh nhàn nhạt từ không trung xẹt qua nhanh như điện!

Sau một khắc, hai người bị gió thổi dầm dìa nước mắt đang đứng ở giữa không trung, được một cô gái mặc áo vàng dùng một tay chộp lấy một người, bất đồng là ở chỗ, Hiếu Lâm bị chộp ở cánh tay, Tiểu Khai lại bị bắt trúng cái chân, cho nên một người còn có thể nhìn xem phong cảnh, còn một người bất luận nhìn cái gì cũng bị lộn ngược, lúc này sự kinh hồn bao phủ, nhất thời cảm thấy trời rung đất chuyển, liều mạng kêu lên thảm thiết. Thanh âm thảm thiết kia làm cho cô gái áo vàng nắm được hắc châu mào, hận không thể bỏ hắc rơi xuống.

Hiếu Lâm phản ứng đầu tiên, kinh hãi vui mừng nói: “ Bội tử tử, nguyên lai là tử!”

Thì ra cô gái này không phải ai khác, chính là người từng có duyên gặp với Tiểu Khai, Hoàng Bội.

Sắc mặt Hoàng Bội lạnh như băng, nói: “ Sao lại thế này?”

Thanh âm của Hiếu Lâm nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu: “ Ta...ta vâng lệnh thầy, đưa hắc đi Hoàng Sơn tham gia Tụ Linh đại hội...”

“ Tùng Phong tiền bối lại phái người đi tiếp hắc?” Hoàng Bội hồ nghi nói: “ Chẳng lẽ ông ấy không biết công lực của người còn chưa đủ?”

“ Sư phụ biết...” Cuối cùng tiểu nha đầu còn biết sâu cạn, thành thật nói: “ Ta vốn có hai vé máy bay...”

Hai người bọn họ nói tới đây, bỗng nhiên phát hiện Tiểu Khai không la nữa, nhất thời nhìn xuống, vừa nhìn thấy, một cô gái lạnh như băng như Hoàng Bội, sắc mặt chợt đỏ lên, trách mắng: “ Người làm gì?”

Từ lúc hai người bắt đầu nói chuyện, Tiểu Khai đã tỉnh táo lại, hẳn vừa tỉnh táo, liền cố gắng nhìn lên trên xem người vừa cứu mạng là thần thánh phương nào, nhưng theo góc độ của hắn nhìn lại, dĩ nhiên không nhìn thấy được hoàn toàn tướng mạo của ân nhân, nhưng lại nhìn thấy được một ít thứ đặc biệt...

Ân, mũi trắng như tuyết, phảng phất như ngọc được điêu khắc, nhìn sang bên, một cái gì đó tròn tròn màu phấn hồng, cảm giác thật là thần bí nga, đúng là thiếu đi chút ánh sáng, nếu có thể nhìn ra phía trước một chút, thì có thể thấy rõ rồi...

Thật sự là nhìn không ra, Hoàng Bội vốn là một mỹ nữ lạnh như băng, không nghĩ tới lại tròn đầy như vậy...Tiểu Khai lặng lẽ suy nghĩ.

Hắn đang cố gắng đưa đầu về phía trước, nghe một tiếng hét của Hoàng Bội, lại càng hoảng sợ, lập tức xoay mặt, hớn hờ nói: “ Chào mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt.”

Gương mặt Hoàng Bội lạnh như băng, bay nhanh xuống, không hề nghi vấn nàng đã chọn được góc độ, gió thổi ộc vào miệng Tiểu Khai, đợi khi rơi xuống ngọn núi, gương mặt Tiểu Khai đã biến thành trắng xanh gần như ngất đi.

“ Bội tử tử, ta yêu cầu tử một việc.” Gương mặt tiểu nha đầu đỏ hồng, nhỏ nhẹ nói: “ Người không thể...không thể...người giúp ta đưa Tiểu Khai ca ca một chút.”

Hoàng Bội gương mặt nhìn Tiểu Khai trong ánh mắt toát ra khinh bỉ rõ ràng, âm thanh lạnh lùng nói: “ Ta vì cái gì phải giúp người?”

“ Nhưng...nhưng ta thật sự không còn khí lực nữa.” Hiểu Lâm nói: “ Ta đáp ứng sự phụ trước khi Tụ Linh đại hội bắt đầu phải đưa hân lên núi.”

“ Đây là chuyện của Hoàng Sơn người, có quan hệ gì với ta?” Xem ra sự lạnh lẽo như băng của Hoàng Bội cũng là một loại trời sinh, hiển nhiên nàng quen biết Hiểu Lâm nhưng lời nói vẫn không có chút tình cảm nào.

“ Nhưng...nhưng...nhưng mà ta...” Gương mặt tiểu nha đầu đỏ bừng, mắt nhìn thấy đã sắp khóc, Hoàng Bội nhìn nàng thở dài nói: “ Được rồi, được rồi, ta giúp người là được.”

“ Da! Bội tử tử tốt nhất!” Hiểu Lâm nhất thời mỉm cười, hôn lên mặt Hoàng Bội một cái.

Hoàng Bội mặc kệ nàng, hai ngón tay chỉ vào trường kiếm sau lưng bay ra trước mặt, nàng phiêu phiêu đạp lên, quay mặt nhìn Tiểu Khai hất đầu: “ Người đi lên.”

“ Ai, đến đây.” Tiểu Khai cẩn thận đứng lên thanh kiếm, hai tay đưa ra trước một chút, lại ra sau một chút, rồi nhích người tới một chút, tiếp theo lại rút trở về, co co rút rút, nhưng không dám đưa tay đặt lên bờ vai phía trên.

Hoàng Bội nhú mày: “ Còn không mau nắm chặt ta? Nếu người lại rơi xuống thì ta mặc kệ người.”

Tiểu Khai như được đại xá, lập tức hai tay nắm lấy bả vai mềm mại, nhỏ giọng nói: “ Chuẩn bị xong rồi.”

Vừa dứt lời, thanh trường kiếm “ sưu” một tiếng bay ra còn nhanh hơn phi kiếm của Hiểu Lâm, vừa nhanh hơn rất nhiều, Tiểu Khai mặc dù đã có chuẩn bị, vẫn hoảng sợ như cũ, trên tay căng thẳng, muốn tìm chỗ ôm, tay còn chưa động thì chợt nghe thanh âm Hoàng Bội truyền tới lạnh như băng: “ Tay người dám để vào nơi khác, ta lập tức ném người xuống mặt đất.”

Tiểu Khai rụt cổ, nhất thời không dám động, mười ngón tay căng thẳng bám chặt trên vai Hoàng Bội, đầu ngón tay đều đã trắng bệch, nhưng không dám nhích ra phía trước động đậy chút nào.

Công lực của Hoàng Bội đương nhiên Hiếu Lâm không thể so sánh, tốc độ của phi kiếm còn nhanh hơn vừa rồi không chỉ gấp đôi, nàng mang theo người nặng hơn trăm cân như Tiểu Khai, tốc độ bay lượn so với khi Hiếu Lâm đi một mình còn nhanh, tiểu nha đầu mặt đỏ lên cắn răng ở phía sau liều mạng đuổi theo, nhưng không dám mở miệng gọi Hoàng Bội đợi nàng, phải biết rằng, một mình đối với một mình bất quá thời gian tu luyện còn thấp, nhưng đối phương mang theo một người còn sống, nếu mình còn bay không kịp thì nàng không phải là đệ tử phái Hoàng Sơn nữa, làm cho người ta không cười chết hay sao.

Vô luận như thế nào, khi diễn viên của chúng ta bị Hoàng Bội không chút ôn nhu đem xuống ngọn núi thì gương mặt đã trắng không còn chút máu, thoát nhìn như sắp đoạn khí, đặt mông ngồi trên núi đá, thở dốc hỗn hển.

Hoàng Bội khẽ nhú mày, đưa ngón tay trắng như bạch ngọc phất vài cái trên vai, cũng không quản Tiểu Khai đang ngồi trên mặt đất, bỏ đi mất. Nàng đi cũng không nhanh, nhưng dưới chân như nước chảy mây trôi, nửa như đang bước, nửa như đang bay, chỉ một lát mà chỉ còn thấy bóng lưng mà thôi.

Tiểu Khai thở dốc xong, ngẩng đầu nhìn thấy, nhất thời hoảng hốt, nguyên lai đây là đỉnh núi Hoàng Sơn, giờ phút này đã đứng đầy người tu chân của các môn phái, lúc Hoàng Bội bỏ hẵn lại nơi này thì bốn phương tám hướng đã có người nhìn tới, còn có một lão già có râu mép còn có phong độ, chỉ nhàn nhạt liếc mắt cũng không nhìn thêm, mà các đệ tử tuổi còn trẻ đều nhìn tới, hơn nữa chân còn bước tới, liếc mắt nhìn lại họ xem hẵn như một con khỉ đang làm trò.

“ Di, người này rất kỳ quái a, thoát nhìn không có chút nguyên khí, vì sao có thể đi vào Thiên Đô Ẩn Phong cấm tuyệt người thế tục a?”

“ Hắc hắc, người không thấy được hắc bị Hoàng tiên tử dẫn tới hay sao, xem thái độ Hoàng tiên tử đối với hắc, ta phỏng chừng có thể là tặc tử bị Hoàng tiên tử thuận tay bắt giữ a.”

“ Vậy cũng không đúng a, mặc dù là tặc tử, nhưng cũng không có tư cách lên Thiên Đô Ẩn Phong đâu, Hoàng tiên tử sẽ không làm chuyện phạm cấm kỵ này, ta xem hắc là một người tu ma, là bị Hoàng tiên tử chộp tới để tế Tụ Linh đại hội đó.”

“ Nhưng người xem người này hai mắt vô thần, hai tay vô lực, thân thể suy yếu, dưới chân hư phù, ma đạo bình thường đều dừng mãnh tinh tiến, làm sao lại có người tu ma nhỏ yếu như vậy?”

“ Người không hiểu, tên ma nhân này hiển nhiên đã bị Hoàng tiên tử phế bỏ ma công, phải biết rằng Nga Mi công pháp cao thâm khó lường, Hoàng tiên tử càng là phượng hoàng trong loài người, tiện tay phá vỡ ma công của hắc cũng dễ dàng, ta vốn có lòng kính ngưỡng đối với Hoàng tiên tử của Nga Mi nhất phái giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt, đương nhiên chủ yếu là đối với Hoàng tiên tử...”

Tiểu Khai thúc đẩy cánh tay, chân, phát hiện mình đã khôi phục không tệ lắm, lúc này mới lão đảo đứng lên, ánh mắt lúc này còn có điểm lay động, loại say sóng này vẫn còn chưa tiêu trừ hết, lập tức ôm quyền: “ Các vị đạo hữu, ta...tại hạ là Thiên Tuyền Môn Nhị Bách Ngũ môn chủ, ta gọi là Tiểu Khai...”

“ Oa!” Mọi người cùng phát lên tiếng hô, phảng phất như gặp ôn dịch, nhất tề nhảy ngược ra sau, mở rộng vòng vây ra gấp đôi.

“ Có cái gì không đúng?” Tiểu Khai sờ sờ khuôn mặt của mình, lại cúi đầu nhìn xuống người mình, ân, bình thường nha.

“ Tiểu tử, đừng gạt người nữa, nghe nói vị Nhị Bách Ngũ môn chủ thân cao bảy thước, vòng eo..cũng là bảy thước...một lần xuất chiêu là đánh chết Thiên Yêu ngàn năm chính là tuyệt thế cao thủ, làm sao có bộ dáng như người?”

“ Hừ hừ, quả nhiên là một ma đầu, dám dùng những lời nhìn ra là biết người nói dối, tưởng Nhị Bách Ngũ môn chủ người mang Phong Ma Khẩu Quyết tuyệt truyền ngàn năm, nguyên khí mạnh, nghe nói không dưới tứ đại cường môn, đâu phải người bình thường có khả năng giả mạo?”

Tiểu Khai nghe được trợn mắt há mồm, không tin hỏi “ Các người nghe ai nói ?”.

“ Hừ hừ, ta nghe sư thúc nói, sư thúc ta nghe sư tổ nói, sư tổ là người tham gia trận chiến với thiên yêu, người nghĩ rằng ta và mọi người lừa người?”.

“ Chính là nghe sư thúc kể lại, hôm đó tại thư phòng sư tổ kể lại sự việc, nghe chân thật như tại hiện trường ”.

“ Các người...” Tiểu Khai nuốt nước bọt khó khăn nói: “ Các người xác định nghe sư tổ nói như vậy?”.

“ Không hề nghi ngờ!”. Người nọ khẳng định, sau đó chỉ Nghiêm Tiểu Khai nói: “ Ma đầu người có tài nói xạo thiệt!”.

Nói đến đây, chợt nghe ở không trung có tiếng “sang lang”. Một thanh phi kiếm từ trên không trung rơi xuống, đồng thời còn có một thân hình nhỏ nhắn tóc dài tung bay trên không trung, làn da trắng như tuyết xuất ra hào quang chói mắt đang rơi xuống.

Người vừa rơi xuống chính là Hiếu Lâm, tiểu nha đầu một hơi kiên quyết truy đuổi Hoàng Bội, tiến tới Thiên Đô Phong đã không đi được, liều mạng đột phá Ấn Phong cấm chế xông vào, đang bay trên đầu Tiểu Khai thì

kiệt sức rơi xuống, vừa lúc Tiểu Khai đưa tay ra ôm vào ngực. Tiểu Khai thật ra không định anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng cơ hội tới, thực ra là bỏ không được, Hiếu Lâm rơi về phía hăn buộc phải Tiểu Khai đưa tay ra đỡ, bị người tiểu nha đầu đè xuống. Trước mắt Tiểu Khai là tiểu nha đầu trắng như tuyết đẹp như thiên nga, ngọc cảnh, tỏa ra mùi u hương nồng nàn, đó là mùi thơm tự nhiên của thiếu nữ, không phải mùi mỹ phẩm, đáng tiếc hăn không thể hưởng thụ, bị đè trên mặt đất, cơ thể rơi vào một tảng đá, cơ hồ đau muốn ngất đi.

“ Mau, cứu sư thúc” , tên gia hỏa kia kêu to một tiếng: “ Ma đầu tại Thiên Ân Phong lại còn dám làm càn” Chợt nghe một tiếng nói mơ hồ, sau đó “sang lang” một nắm tuyết bay tới cản trường kiếm.

“ Mau dừng tay” Hiếu Lâm tức giận, vội vàng quát: “ Vị này thiên tuyến môn chủ các người muốn làm gì?”.

“ Ách...” tất cả mọi người sửng sốt: “ Hăn ...hăn thật là Thiên...Thiên Tuyến môn chủ ?”.

“ Đương nhiên” Hiếu Lâm mặc dù tuổi nhỏ, nhưng ở chỗ này bối phận cực cao, cao giọng phân phó “ Nhanh đi thỉnh sư phó tới”.

Tiểu Khai vẻ mặt đau khổ, nằm trên mặt đất không chịu đứng lên, tay hăn che một lỗ lớn trên quần, cái lỗ đó do đá tạo ra, không nghi ngờ nữa quần đã bị rách. Hăn còn không biết nên làm cái gì bây giờ, không có cách nào tránh ánh mắt mọi người, chỉ thấy tiểu nha đầu rút rè đưa bàn tay trắng ra: “ Đứng lên”.

Hai má của tiểu nha đầu bắt đầu ửng hồng, dù sao đã tới mức này, đầu tiên đã cho Tiểu Khai ăn đậu hủ bây giờ đã ra khỏi lòng Tiểu Khai, cho nên lúc này đưa tay ra có chút do dự bởi vì danh môn đệ tử có phong phạm, còn Tiểu Khai thì cầm tay không do dự.

Tiểu Khai cười hắc hắc, giữ chặt ngọc thủ, còn không muốn đứng lên, chợt nghe phương xa có tiếng ồn ào, một thanh âm hét lớn: “ Lục đại chương môn nhân giá đáo!”.

Từ phía xa lập tức đáp xuống sáu người, sáu đại trưởng môn vừa đi vừa cười nói vui vẻ, Tiểu Khai trong lòng nhất thời kinh động “xoát” đứng lên, mới đi được hai bước, chợt cảm thấy phía sau có tiếng cười nén lại, nguyên lai là do quần bị rách một lỗ to, làm lộ ra một mảng da trắng, bị gió lùa vào phát ra tiếng “sửu sửu”.

Cả tu chân giới ngàn năm bất phục, nhưng đều là các đại môn phái quy cũ thâm nghiêm, Hoàng Sơn Tùng Phong thân là đông đạo chủ nên đi hàng trước, sau đó là , tứ đại chương môn của Nga Mi, Côn Lôn, Thanh Thành, Thục Sơn, đi sau cùng là là một nữ tử tuổi chừng 30 khoác một bộ trường bào màu đen phát phối trong gió. Khuôn mặt đoan trang, thoạt nhìn có phần phong tình mê hoặc, đây chính là Vân Thủy Tà đại chương môn Lam Điền Ngọc.

Trong 6 đại môn phái thì có 4 đại môn phái nổi tiếng nhất, Hoàng Sơn đứng thứ 3. Nhưng mà Hoàng Sơn trăm năm lại tổ chức Hoàng Sơn tụ linh đại hội một lần, nên chiếm được tiện nghi, vì đệ tử các môn phái khác ít có cơ hội tham gia đại hội, nên đại hội có sự thu hút rất lớn. Ngược lại với sự kiêu ngạo của tứ đại môn phái phái Vân Thủy Tà vô luận về công pháp hay lực lượng đều kém 5 đại phái còn lại nên đi sau cùng. Đương nhiên sáu đại phái đã có thể lưu danh trong hậu thế, nên Vân Thủy Tà tự nhiên có ưu thế, chính là Vân Thủy Tà thu nhận đệ tử toàn là nữ, từ trước đến nay được đệ tử các đại môn phái các đại môn phái khác chú ý, mặc dù công pháp và lực lượng có hạn, nhưng đối với việc giữ nhan sắc lại tinh diệu vô cùng, bởi vậy Vân Thủy Tà có những đệ tử đẹp khuynh nước khuynh thành, mà bí pháp của Vân Thủy Tà chính là song tu chi pháp, mà mọi người tu chân giới đều hướng tới.

Tùng Phong đạo trưởng đối với Tiểu Khai tương đối nhiệt tình, liền đi lên trước, ôm quyền: “ Thiên tuyến môn chủ giá đáo, nghênh đón chậm trễ mong lượng thứ! ”

Tiểu Khai ngượng ngùng, ôm quyền thấp giọng nói: “ không sao, có thể đổi cho ta bộ y phục khác”.

“ Nga, được, môn chủ mời bên này” Tùng Phong Đạo trưởng tìm Hiếu Lâm tới: “ Người dẫn hắc đi thay quần áo”.

“ Vì sao lại là đệ tử....” Hiếu Lâm tức giận nhưng nói được nửa câu, bỗng nhiên thấy các đại trưởng môn ở phía sau đang nhìn mình, vội vàng nói: “ Vâng, sư phó”.

Tùng Phong mỉm cười, với đệ tử này trong lòng rất vừa ý, mặc dù tu vi còn thấp, nhưng thông minh trời phú. Hắc đối với Hiếu lâm kỳ vọng cực cao, tự linh đại hội năm nay hắc thực sự hy vọng tiểu nha đầu này cơ duyên xảo hợp.

“ Uy, trên núi không ít người gọi muội là sư thúc ” . Tiểu Khai theo Hiếu Lâm đi mấy vòng, vào đến một một đại sảnh không thấy có ai liền không giữ được miệng nói: “ Nghe nói bối phận của muội rất cao?”.

“ Cũng không tính là cao” Tiểu nha đầu miệng mặc dù khiêm tốn nhưng trên mặt cao hứng vô cùng: “ Bất quá so với bọn chúng cao hơn một chút thôi, hắc hắc”.

“ Ta vừa đếm, đại khái có hơn mười người gọi muội là sư thúc ?” Tiểu Khai giật mình: “ Nói vậy muội tại Hoàng Sơn rất có địa vị ?”.

" Như thế nào lại không thể, " Hiếu Lâm mặt trắng không còn chút máu liếc mắt nhìn hắc: “ Người tu chân chúng ta sống mấy trăm năm không thành vấn đề, sống lâu như vậy huynh nói có bao nhiêu hậu bối, vừa rồi trên

đỉnh núi mới chỉ có 14 gọi muội là sư thúc, sau này còn có bao nhiêu người gọi muội là sư tổ”.

Tiểu Khai kinh ngạc nói: “ Những người vừa rồi tất cả là đệ tử của Hoàng Sơn sao?”.

“ Đương nhiên” Hiếu Lâm cười nói: “ Tụ Linh đại hội không phải ai cũng tùy ý tới, chúng ta là đệ tử, nên có thể thử cơ duyên, các đại phái cũng chỉ mang một số ít đệ tử tới”.

Tiểu Khai hỏi :“ Cái gì là cơ duyên? Tụ Linh đại hội là làm cái gì?”.

Hiếu Lâm mở to mắt nói: “ Không phải cái gì huynh cũng không biết chứ?, huynh chính là Thiên Tuyển môn chủ nga, đích thân sư phó muội mời tham gia đại hội”.

Tiểu Khai má ửng hồng nói: " Không phải huynh đã nói với muội rồi mà, thời gian của huynh toàn để tu luyện nội công”.

Hiếu Lâm không khách khí nói: “ Muội xem huynh không có chút nguyên khí, phát hiện huynh đúng là người thường”.

“ Nói bậy !” Tiểu Khai đỏ mặt lớn tiếng nói: “ Chỉ là bởi vì ta đã đạt tới cảnh giới khác, thực lực của muội căn bản không nhìn ra”.

Hiếu Lâm nhìn hẩn tức giận, nhưng bởi vì hẩn do sư phó mời đến nên cũng không dám cùng hẩn tranh cãi, nàng khoát tay nói: “ Được rồi, huynh đã không biết Tụ Linh đại hội muội sẽ nói cho huynh biết”.

Truyền thuyết ngàn năm trước, ở vùng phụ cận Hoàng Sơn Thiên Đô Ẩn phong, từng có một trận đại chiến kinh thiên động địa, hai bên là ai cũng không biết. Đánh nhau đến lưỡng bại cầu thương, cao thủ đó và đại ma đầu cùng nhau phong ấn, hồn phi phách tán, tóm lại hai bên không ai sống sót.

Sau đó, tại Thiên Đô Ẩn phong bỗng nhiên xuất hiện một đạo cấm chế, ngoại trừ một bộ phận nhỏ phía ngoài, còn các địa phương khác đều có một lực kỳ quái cấm chế. Các cao thủ đời sau, không ai có thể phá vỡ cấm chế đi vào.

Qua mấy trăm năm sau, một ngày bỗng nhiên Thiên Đô Ẩn phong xuất hiện một lượng lớn sương mù trắng, sương mù bao phủ toàn bộ Thiên Ẩn phong, lúc đó có người ở Hoàng Sơn phát hiện ra hiện tượng quái dị, lập tức thông tri cho các đại cao thủ đến xem. Kết quả mọi người vừa thấy kinh ngạc vô cùng trong sương mù ẩn chứa nhiều tiên khí, so với linh khí người tu chân hít buổi sáng còn nồng hậu hơn gấp trăm lần.

Nhưng cái làm cho mọi người sợ hãi đó là, trong sương mù còn ẩn chứa nhiều hào quang lập lòe rất có thể là tiên gia pháp bảo. Những pháp bảo này thuộc loại thượng phẩm mà Hoàng Sơn đệ tử năm mơ cũng không thấy.

Đương nhiên Hoàng sơn đệ tử tìm mọi cách thu pháp bảo, nhưng vì cấp bậc không tương đương nên thu phục rất khó khăn, thậm chí có pháp bảo còn là tiên khí, bằng vào thực lực của người tu chân thì không thể thu phục được sở dĩ đợi đến ngày hôm nay là vì khi mây mù biến mất, pháp bảo cũng tiêu thất theo.

Sau dị tượng này, chưởng môn cũng không biết sự kiện này bao giờ xuất hiện lại, Hoàng Sơn đệ tử ngày nào cũng chờ đợi suốt mấy trăm năm, nhưng không thấy xuất hiện lại. Tiếp tục chờ đợi đến một trăm năm sau, đến khi chưởng môn tiếp theo tại Hoàng Sơn cơ hồ không còn nhớ rõ thời điểm xảy ra chuyện này, dị tượng này mới một lần nữa xuất hiện.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Thiên Thư Dị Tượng

Vào lúc đó, bởi vì đã chuẩn bị sẵn suốt cả trăm năm trước, mọi người trên Hoàng sơn bày ra Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận, tập hợp lực lượng của mọi người, cuối cùng thu lấy một món tiên khí và những pháp bảo thấp hơn một chút, tính ra cũng đã thỏa mãn mà về. Mà tiên khí này, chính là khi Tùng Phong đạo trưởng luyện hóa Thiên Yêu lấy ra sử dụng Luyện Yêu Lô, ngay sau đó, do sáu đại môn phái chỉ định, thì sẽ mười năm luận kiếm chi ước đem ra lấy danh tiếng, từ đó Luyện Yêu Lô trở thành một trong mười đại tiên khí của tu chân giới.

Lần này sau khi phát sinh dị tượng, phái Hoàng Sơn cũng muốn có được, tiên khí nơi này phi thường nhiều, nhưng muốn thu lấy thì vạn ngàn gian nan, căn bản không phải một mình phái Hoàng Sơn có khả năng làm được, đã như vậy, còn không bằng cấp cho các môn phái điểm nhân tình. Vì vậy chưởng môn Hoàng Sơn đã phái đệ tử đi thông cáo cả tu chân giới, nói đến chuyện sau trăm năm nếu có cơ duyên xuất hiện, sẽ mời cao thủ các phái đến tụ hội, thu lấy pháp bảo, mà lần tụ hội này được đặt tên là Tụ Linh đại hội.

Kỳ thật các đại môn phái cũng biết rõ ràng, bọn họ đi thu pháp bảo, hiển nhiên đúng là ngàn năm trước vị tuyệt đại cao thủ kia lưu lại, hết thấy đều là cao nhân chính thức, đều tự mình sẽ có pháp bảo trữ vật, mấy pháp bảo này phải do nguyên khí chính mình mở ra, nhưng mấy vị cao thủ lúc ấy đều đã chết hết, cho nên sau khi họ chết, trữ vật pháp bảo đều mất đi hiệu lực, tất cả pháp bảo nhất thời bị phóng thích ra, may mắn cả Thiên Đô Ẩn

Phong bị lực lượng cuối cùng của bọn họ bày ra cấm chế kỳ quái, cho nên mấy pháp bảo này mới có thể trong vùng đất đó bay loạn, nhưng không có biện pháp chạy ra ngoài, chỉ có đợi mỗi trăm năm bởi vì đạo lý huyền ảo khi thiên địa vận hành, cấm chế nơi này bị giảm đến yếu nhất, cho nên trong khu vực tràn ngập tiên linh khí và các loại pháp bảo mới bay ra khỏi khu vực, mà cao thủ các đại môn phái mới có cơ hội thu lấy pháp bảo.

Hiếu Lâm một hơi kể ra chuyện này xong mới thở ra một hơi thật dài, cảm thán nói: “ Không biết người tu chân trước kia mạnh mẽ như thế nào, chỉ có điều pháp bảo bọn hã luyện ra, đã làm cho chúng ta phải tập hợp lực lượng toàn phái, bày ra Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận mà cũng khó thu lấy, nghe sư phụ nói, một ngàn năm nay, thực lực của cả tu chân giới đã giảm xuống gấp trăm lần a!”

“ Nga, chuyện này ta đã nghe nói qua.” Tiểu Khai đặc ý dương dương ra vẻ huyền bí nói: “ Lão nhân đã nói qua, đã một ngàn năm không có người phi thăng, vấn đề này chỉ có Thiên Tuyển Môn chúng ta có thể giải quyết.”

“ Phi...” Hiếu Lâm cười phì ra: “ Thiên Tuyển Môn các người có thể giải quyết? Ha ha, đại khái lại là nói tới Vô Tự Thiên Thư gì đó phải không?”

“ Di, bí mật của môn phái chúng ta, người làm sao biết?”

“ Ta đương nhiên biết.” Hiếu Lâm cố nén cười nói: “ Chẳng lẽ người không biết Vô Tự Thiên Thư tại tu chân giới rất nổi danh hay sao?”

“ Hắc hắc, ta còn thật không biết.” Tiểu Khai nhất thời mặt mày hớn hờ: “ Kỳ thật nhập vào Thiên Tuyển Môn, cái...kia...cái...kia cũng không lợi hại tới như vậy...”

“ Người hiểu lầm rồi.” Gương mặt Hiếu Lâm đỏ lên, ra vẻ mặt muốn cười mà không dám cười: “ Kỳ thật..kỳ thật Vô Tự Thiên Thư, tại tu chân giới có cái xước hào, tên là...tên là...” Tiểu nha đầu ập úng nửa ngày, Tiểu Khai ngóng cổ lên nghe, mới nghe nàng nói: “ Tu chân lớn nhất âm mưu

quý kế.” Những lời này nói xong, tiểu nha đầu đã không còn chút thực nữ mà cười ha hả.

“ A!” Tiểu Khai ngây dại.

“ Một ngàn năm nay, mỗi một đời môn chủ Thiên Tuyển Môn đều nói cho truyền nhân của mình là Vô Tự Thiên Thư là bảo bối quý giá nhất của tu chân giới, là mấu chốt phi thăng của tu chân giới, là bằng chứng duy hộ hòa bình cho tu chân giới, nhưng có phải thật không? Quyển sách này căn bản không có tác dụng gì, một đời rồi lại một đời các môn chủ Thiên Tuyển Môn liều mạng nghiên cứu Vô Tự Thiên Thư, nhưng thủy chung vẫn không nghiên cứu ra được cái gì, trong khi đó công pháp của bọn họ lại vô cùng tệ hại, cho nên một ngàn năm nay, chuyện Thiên Tuyển Môn theo câu nói Thiên Tuyển Môn là môn phái tiếp cận thần nhất cũng đã rơi xuống vực thẳm.” Tiểu nha đầu coi như còn lòng tốt, kiên nhẫn giải thích: “ Cho nên, quyển Vô Tự Thiên Thư này, mặc dù được xưng là đệ nhất pháp bảo của tu chân giới, nhưng cho dù người đưa cho người khác, nhưng họ cũng chưa chắc thềm nhận. Cũng chỉ có các người tự mình xem là bảo bối.”

“ Nhưng...nhưng rõ ràng là ta...” Cuối cùng Tiểu Khai còn không ngốc, mấu chốt thời khắc không có bật ra chuyện của Tiểu Quan, chỉ là ngượng ngùng sờ gáy, hắc hắc nở nụ cười, hỏi: “ Đã như vậy, vì cái gì mà sư phó người mời ta tham gia Tụ Linh đại hội này?”

“ Sự thật sư phó mời người tới tham gia Tụ Linh đại hội cũng không có quan hệ gì với chức vị môn chủ của người, với Vô Tự Thiên Thư lại càng không, chủ yếu chính là bởi vì Phong Ma Khẩu Quyết của người.” Hiếu Lâm vô thức nói hết ra sự thật: “ Phong Ma Khẩu Quyết a, đây là phương pháp đã tiết truyền suốt ngàn năm đó a!”

Nói xong những lời này, Hiếu Lâm mới nhớ tới, trước mắt người đã bị nàng gần như miệt thị lại là truyền nhân duy nhất của Phong Ma Khẩu

Quyết đương thời, cho nên một chút khinh miệt trong lòng đã lặng lẽ biến mất: “ Ân, nói không chừng hẳn lại là con heo ăn thịt được lão hổ a.”

Tiểu nha đầu nghĩ như vậy, không hề nhiều lời, mang theo Tiểu Khai đi xuyên qua đại sảnh.

Phái Hoàng Sơn đông đảo đệ tử, nhưng quần áo đều chỉ là đạo bào màu xanh, Tiểu Khai cũng chỉ có thể thay đổi một bộ đạo bào. Đợi hai người trở lại Thiên Đô Ẩn phong thì đã là giữa trưa, mặt trời lên cao trên đỉnh đầu, gió núi phần phật, nơi này cũng không có nóng bức, tất cả đệ tử Hoàng Sơn đều đứng nơi đó, gió thổi dưới chân họ, đạo bào của họ cũng cùng một màu, đưa mắt nhìn chỉ thấy một mảnh màu xám, rồi một mảnh màu đen, nhưng thật ra cũng không có vẻ hỗn độn, mà ở địa phương xa một chút, gần sát mặt đông bên ngọn núi, sáu chưởng môn đang đứng nơi đó, gió thổi vạt áo phiêu phất, thực sự có vài phần tiên phong đạo cốt.

Ở phía tây còn có một mảng lớn đất trống, còn lại là những người mặc trang phục không giống nhau, còn có hình thù kỳ lạ cổ quái, nhưng gương mặt họ ngưng trọng, vô số ánh mắt không hề nhìn về phía Tiểu Khai đang đi tới mà lại tập trung vào nơi mây mù bốc lên ở bên vách núi đen sâu bên trong.

“ Nha, người xem, đúng là nơi này rồi.” Hiếu Lâm giải thích: “ Nghe nói tiên linh khí và tiên gia pháp bảo đều là theo chỗ này phóng thích ra.”

“ Nga.” Tiểu Khai gật đầu, đi xuống nhìn lại, vừa nhìn thấy bỗng nhiên trong lòng có chút nháy dưng, quyền Vô Tự Thiên Thư ở trong ngực đột nhiên lặng lẽ cử động một chút.

Tiểu Khai dứt tay vào ngực giữ chặt thiên thư, rồi đưa mắt nhìn, ánh mắt vừa nhìn qua thì quyền thiên thư lại nhúc nhích. Hẳn cũng không quản nhiều như vậy nữa, tay nắm thật chặt thiên thư, cẩn thận nhìn mây mù đang

bốc cao, chợt thấy ánh mắt rất nhẹ nhàng xuyên qua hơn mười trượng mây mù, trực tiếp thấy được phía dưới.

Thị lực của Tiểu Khai vốn không tốt lắm, nhưng vách núi trăm trượng kia lại bị hắt liếc mắt thì thấy rõ tinh tường, chỉ thấy nơi đó là một đầm nước thật to, nước đầm màu xanh, thoát nhìn tựa như một tấm ngọc thạch, không có chút rung động, lại có mây mù nồng hậu màu trắng từ dưới đầm nước đi lên, thông thả bay lên, chậm rãi lên cao tới trăm trượng thì mây mù trên vách núi đen bị đạo mây mù màu trắng này trùng lên, nhất thời băng tuyết dung hợp, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Mây mù màu trắng kia rất nhanh theo sương khói tản ra .

“ Đến đây, đến đây, tiên linh khí!” Đám người phía tây đã có người kích động kêu lên. Tiên linh khí này vô cùng nồng đậm, đó chính là bốn mạng nguyên khí của những cao thủ năm đó biến thành, tinh khiết, nguyên chất chẳng thua gì thiên địa nguyên khí, đối với người tu chân mà nói, quả thật là cơ duyên có thể gặp mà không thể cầu, tu luyện một ngày trong đó còn bằng mấy năm tu hành, mấu chốt nhất chính là nhiều công pháp có cửa ải khó, bằng vào tiên linh khí này, đều có thể nhanh chóng đột phá, cho nên Tụ Linh đại hội trăm năm một lần này, thật sự là điều mà người tu chân mong ước nhất, khó trách Hoàng Sơn thực lực mặc dù không phải đứng đầu, nhưng trong hàng đệ tử đều có nhân tài rất nhiều.

“ Uy, Hiếu Lâm, các người có đi qua phía dưới vách núi đen kia chưa?” Tiểu Khai nhìn thấy đầm nước màu xanh kia, cảm thấy thật cổ quái, liền gọi hỏi một câu, đợi hồi lâu không thấy trả lời, quay đầu lại thấy, tiểu nha đầu đã sớm khoanh chân ngồi xuống, ngũ quan hướng lên trời, vẻ mặt nghiêm túc hấp thu tiên linh khí đang tản ra.

“ Uy, uy, Hiếu Lâm?” Tiểu Khai kêu hồi lâu phát hiện tiểu nha đầu căn bản không để ý tới hắt, trong lòng có chút buồn bực, rồi lại nhìn thấy tất cả mọi người đang khoanh chân ngồi hấp thu linh khí, cả chương môn sáu đại

môn phái cũng đang có bộ dáng như gặp đại địch, không thể tìm thấy ai để nói chuyện.

Tiểu Khai bắt đầu buồn bực, hắn không có công pháp gì cả, mặc dù cơ duyên này trăm năm mới được một lần, nhưng hắn căn bản không có phúc hưởng thụ, hắn đang trong lúc nhàm chán, chợt cảm thấy thiên thư trong lòng ngực chợt động, lúc này khí lực lại rất lớn, thiếu chút nữa trong tay hắn thoát ra, nhất thời lại càng hoảng sợ, hai tay đút vào trong ngực nắm chặt thiên thư.

Giờ khắc này, hắn bỗng nhiên vô cùng nhớ nhung Tiểu Quan, nếu Tiểu Quan ở chỗ này, khẳng định có thể nói cho hắn nên làm như thế nào, đáng tiếc Tiểu Quan đã bế quan, mà mình lại có tinh thần nhân đạo chủ nghĩa, định để cho Tiểu Quan tu luyện vài ngày, không có kịp thời gọi tỉnh hắn, thật sự là có hại rồi.

Xa xa truyền đến thanh âm của Tùng Phong đạo trưởng: “ Các vị đạo hữu chú ý, pháp bảo sắp hiện thế, tất cả Hoàng Sơn đệ tử, mau lập Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận!”

Vừa dứt lời, Tiểu Khai chợt nhìn thấy dưới đầm nước bỗng nhiên phun ra vô số hào quang đủ mọi màu sắc, y như đang phun bạc từ dưới vách núi đen trực xông lên, trong phút chốc tràn ngập cả bầu trời!

Giờ phút này, cả đỉnh núi quả thật như hoa cả mắt, còn đẹp hơn loại pháo bông rực rỡ nhất trên thế giới gấp trăm ngàn lần, tất cả người tu chân đều đã đem những pháp bảo đặc ý nhất của mình ra ngoài, ý đồ bắt lấy bảo bối bay đầy trời. Nhất thời, màu hồng, vàng, lam, xanh, tím, đen, lục, xám, vô số hào quang sáng lạn như mặt trời, Tiểu Khai đứng ở dưới bảo bối bay đầy trời, ngẩng đầu kêu lên một tiếng: “ Kháo!”

Đệ tử Hoàng Sơn đại khái chừng mấy trăm người, đã liên kết thành một đại trận, Tùng Phong đạo trưởng đứng ở vị trí trung tâm đại trận, trong

miệng lẩm bẩm, mang theo môn hạ đệ tử chậm rãi vận chuyển Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận, được xưng là trận pháp chi bảo trấn phái cao nhất.

Một tiếng “ Kháo” của Tiểu Khai không phải bị tình cảnh này chấn động, mà là vì thiên thư trong lòng ngực, bởi vì Vô Tự Thiên Thư lúc này bỗng nhiên có vẻ xao động vô cùng, ở trong lòng ngực hấn tả xung hữu đột, liều mạng giãy dụa, hai tay hấn nắm giữ hồi lâu rốt cuộc không nắm được nữa, chợt nghe “ sừ” một tiếng, Vô Tự Thiên Thư đã chạy ra khỏi đạo bào, bay cao lên không trung. Đồng thời truyền đến tiếng “ xích lạp” một tiếng, đạo bào của Tiểu Khai đã bị xé ra một cái lỗ thật to, lộ ra bộ ngực trắng trẻo của hấn.

Nhưng không ai chú ý đến hấn, bởi vì Vô Tự Thiên Thư đã bay lên bầu trời.

Giờ khắc này, những người đang phẫn kích trước vô số pháp bảo, nhưng bởi vì Vô Tự Thiên Thư xuất hiện, bỗng nhiên dừng lại.

Được xưng là “ âm mưu quỷ kế lừa gạt lớn nhất” của tu chân giới Vô Tự Thiên Thư, sau khi yên lặng suốt ngàn năm, đây là lần đầu tiên tại trước mặt cả tu chân giới, triển lãm lực lượng cường đại của chính mình!

Pháp bảo bay múa đầy trời, vô luận là tiên khí vô chủ, hay pháp bảo mọi người thả ra, phảng phất như gặp phải thời gian dừng lại, khựng giữa không trung, giờ khắc này, phảng phất như là màn ảnh trên phim bị bấm dừng, khựng lại ngay trước mặt người tu chân.

Mỗi pháp bảo của một người tu chân, đều là bí mật lớn nhất của chính mình, nhưng bây giờ không còn bí mật gì nữa để nói, bởi vì tất cả pháp bảo đều đang quang minh chính đại hiện ra trước mặt mọi người.

Đương nhiên, đã bắt đầu có rất nhiều người trong lòng đã xuất hiện một ít cảm xúc.

“ Nga, nguyên lai Luyện Yêu Lô này hình dáng như vậy a...”

“ Oa, phi kiếm của Tuyết Phong cường môn đẹp quá a, vừa thấy là biết thường xuyên dùng tới!”

“ Ân, Lam Điền Ngọc cường môn thật ra cũng phong vận lắm, chuôi kiếm kia quần chỉ thật là xinh đẹp.”

“ Kháo, Thiên Sơn Diệt Sát Sanh vẫn luôn xưng là mình dùng phi kiếm, nháo cả nửa ngày thì ra là gạt người nga, đây rõ ràng là một cây gậy sắt, mệt cho hắn còn có xước hào là Quân Tử kiếm nữa.”

“ ***, sao ta lại nhìn thấy dạ mình châu trên phi kiếm do sư đệ dùng lại giống như ta đem tặng cho vợ ta, hừ hừ, xem ra có gian tình!”

.....

Trong lúc này có vài người vừa cảm thán thì Vô Tự Thiên Thư bắt đầu phát uy. Trên đỉnh núi tràn ngập mây mù màu trắng đang phảng phất như rác rưởi gặp máy hút bụi, bắt đầu thành một sợi chỉ dài bị Vô Tự Thiên Thư hấp thu vào, cả quá trình đều rung động, sợi chỉ kia thô kệch chừng ba bốn trượng, bay nhanh tới Vô Tự Thiên Thư tụ tập lại, thoát nhìn y như một con cá to đang há miệng lớn hút lấy dòng nước toàn bộ hấp vào miệng.

Cả quá trình giằng co ba, bốn phút, mà trong khoảng thời gian này, tất cả người tu chân đều bị ngậy ra, bọn họ trơ mắt nhìn mây mù trắng trên đỉnh núi bị quyển sách nho nhỏ này hấp thụ hoàn toàn sạch sẽ, một chút cũng không còn, trên Thiên Đô Ẩn phong, có lẽ mấy vạn năm qua, cũng là lần đầu tiên sạch sẽ như thế, trong suốt như thế, dù cho một chút mây mù cũng tìm không thấy nữa. Vô số pháp bảo dưới ánh mặt trời lóe sáng rực lên.

Sau một khắc...

“ Hoa lạp lạp.” Một mảnh rối loạn ồn ào, pháp bảo có chủ đều tự quay về chủ nhân, mà pháp bảo vô chủ thì toàn bộ hóa thành lưu quang một lần nữa trùng vào trong chỗ thâm sâu của vách núi đen, từ vị trí của Tiểu Khai nhìn lại, hẳn thấy rõ những pháp bảo đều trực tiếp bay vào hồ sâu, nhưng dù chúng bay rất mãnh liệt, nhưng đầm nước kia vẫn không có mảy may bọt nước bắn lên, phẳng phất như có một bàn tay vô hình đang ép cả đầm nước thật chặt, không hề động dậy một chút nào.

“ Xem ra đây là cấm chế theo như lời Hiếu Lâm nói.” Tiểu Khai lặng lẽ trầm nghĩ.

“ Kháo, đây là làm gì?”

“ Tiểu tử, người là ai nha, sao lại hấp thu toàn bộ linh khí vậy, làm cho lão tử uống không khí a!”

“ Con mẹ nó đây là cái gì, sao giống như là một quyển sách vậy? Là vị nào cao nhân luyện được tân pháp bảo?”

“ Không phải đâu, như vậy cũng không đúng, Tùng Phong, chúng ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây, người phải cho chúng ta một công đạo!”

Không hề nghi vấn, cả sáu đại phái đều bị chấn động, sáu vị cường môn nhân vẻ mặt đều phấn khích, Tùng Phong xung phong bước tới trước, đã thấy cách đó không xa Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận chỉ mới lập được một nửa trận, hẳn đi tới ấp úng hỏi: “ Tiểu...Tiểu....Khai thí chủ, này...đây là sao? Cái..kia..quyển kia..chẳng lẽ đúng là Vô Tự Thiên Thư?”

“ Ta không có biện pháp.” Vẻ mặt Tiểu Khai bất đắc dĩ: “ Vô Tự Thiên Thư vốn không nghe theo ta, chính mình bỏ chạy lên bầu trời, nha, người xem đi nè.” Hắn chỉ vào cái lỗ bị xé rách trên đạo bào: “ Nó xé rách quần áo của ta đó.”

“ Nhưng...nó...nó...nó rất cuộc là muốn làm gì a?” Muốn nói Tùng Phong không có ý kiến là không có khả năng, dù sao đây là cơ duyên trăm năm khó gặp, lại như vậy bị Tiểu Khai phá hư, nhưng hắn đã từng nhìn thấy Tiểu Khai đánh nhau với Thiên Yêu, giờ phút này chợt nhìn thấy biểu hiện của Vô Tự Thiên Thư, trong mắt hắn Tiểu Khai đã trở nên thần bí vô cùng, cho nên hắn kiên quyết không chịu đắc tội Tiểu Khai.

Hai tay Tiểu Khai ngửa ra: “ Ta cũng không biết nó muốn làm cái gì.”

Lời nói tới đây, liền nhìn thấy Vô Tự Thiên Thư ở trên không trung bỗng nhiên phảng phất như mất đi lực lượng, mềm mại rớt xuống tới, vừa lúc ngay trước mặt Tiểu Khai.

Tiểu Khai nhặt Vô Tự Thiên Thư lên, không hề cố kỵ, trước mặt người tu chân thiên hạ mà nhìn trái nhìn phải, nhìn nửa ngày cũng không thấy có vấn đề gì, thử lấy ta mở ra, kết quả một tờ cũng không mở được, nhìn quyển sách chẳng khác một khối sắt.

“ Môn chủ...này...này có thể cho bản đạo xem chút không?” Tùng Phong nói ra phi thường cẩn thận, phải biết rằng hỏi bảo bối của môn phái khác mà xem, cơ hồ là chuyện kiêng kỵ nhất của tu chân giới, mặc dù Vô Tự Thiên Thư một ngàn năm nay đều bị cho rằng là phế vật, nhưng hôm nay Vô Tự Thiên Thư không hề nghi ngờ đã chứng minh mình không phải phế phẩm, vậy bây giờ muốn xem nó, thì cũng không thể tùy tiện được nữa.

Nhưng hắn cũng đã lướt qua cố kỵ của chính mình, hơn nữa nhìn vị Nghiêm Tiểu Khai môn chủ này, thoát nhìn rất dễ nói chuyện, cho nên Tùng Phong vẫn thẳng thắn nói ra.

“ Cái gì, người muốn xem sách của ta? Người xem sẽ có chuyện đó.” Tiểu Khai nói: “ Đừng nói ta không nhắc nhở người a, quyển sách này chỉ có người có duyên mới xem được, nếu người ngoài nhìn vào sẽ bị trời phạt đó, vị Cổ quản lý của công ty chúng ta đã từng bị rồi.”

“ Khái..khái..này..bần đạo không sợ.” Tùng Phong dày mặt nói: “ Bần đạo đã già rồi, đối với việc sinh tử, trước giờ vẫn thấy phai nhạt.”

Tùng Phong nghĩ rằng Tiểu Khai đang muốn từ chối, vậy chuyện hôm nay rõ ràng hấn cố ý phá hư, đã là cố ý phá hư thì có phải là khi dễ chủ nhà là mình không, vậy thì mình không thể mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua được.

Nhưng, ai biết Tiểu Khai lại lập tức thống khoái đưa sách qua: “ Vậy cho người xem.”

Tùng Phong đạo trưởng nửa tin nửa ngờ cầm quyển sách trong tay, còn chưa suy nghĩ cẩn thận rốt cuộc tại sao lại thế này, hấn cúi đầu cầm sách lật qua lật lại cả nửa ngày, vẫn nhìn không ra một chút đầu mối, thử dùng nguyên khí nhập vào trong sách thử cảm ứng một chút, kết quả quyển sách cũng như những quyển sách tầm thường, hoàn toàn đúng là vật chết.

“ Chẳng lẽ bị hấn giở trò? Không nhanh như vậy đâu, hấn cũng không phải thiên vương chi vương.” Tùng Phong đạo trưởng buồn bực trả lại sách cho Tiểu Khai: “ A a, là bần đạo quá đa tâm.”

Tiểu Khai không để ý tới chuyện này, chỉ kỳ quái giương mắt nhìn hấn: “ Di, kỳ quái nga, sao trời phạt còn chưa tới, rõ ràng lần trước tới rất nhanh nha.”

“ Người nói cái gì?” Tùng Phong đạo trưởng không có nghe rõ ràng, còn đang nghiêng đầu muốn cúi tới chút nữa, bỗng nhiên nghe được trên tinh không một tiếng sét đánh, tạc đến cả đỉnh núi bị chấn động, sau đó một cỗ hơi nóng hồi bổ thẳng tới ót, hai lỗ tai cơ hồ bị chấn điếc, thân thể nhỏ gầy khô héo bị một cỗ lực lượng thật lớn tạc văng xuống, “ xịch” một tiếng, núi đá cứng rắn lại bị lún xuống ba tấc, hai chân hấn vừa lúc đâm trúng cái hố đó.

“ Xem, trời phạt đến đó!” Tiểu Khai vỗ tay một cái: “ Các người xem, không phải ta nói hoang a. Các người cần phải làm chứng cho ta, nếu hấn

có vấn đề gì ta không chịu trách nhiệm.”

“ Tiểu Khai thí chủ, xuất hiện chuyện gì vậy?” Tùng Phong đạo trưởng loạng choạng oanh long với cái đầu vừa bị tạc trúng, kỳ lạ dò hỏi.

Mặt khác năm đại chương môn còn lại đều trợn mắt há hốc mồm, năm ánh mắt đăm đăm, rốt cuộc nói không nên lời.

Trong mắt bọn họ, rõ ràng nhìn thấy tinh không sét đánh, đánh văng Tùng Phong đạo trưởng vào dưới đất ba tấc, mà một thân trường bào của lão đạo kia tức thì bị chém thành bột phấn tại hiện trường, tóc dài đầy đầu đã dựng đứng lên, thoát nhìn giống như một con heo mập đang hung hăng giương vuốt.

Gió thổi qua, se se lạnh, quần áo của Tùng Phong đạo trưởng hóa thành mảnh vỡ phiêu tán, thân thể khô gầy hoàn toàn lồ lộ hiện ra trước mặt người tu chân khắp thiên hạ.

“ Sư phó...ngài..” Gương mặt của Hiếu Lâm chợt hồng lên, muốn cười lại không dám cười, lấy tay chỉ chỉ thân thể của sư phó. Tùng Phong đạo trưởng vẻ mặt mờ mịt cúi đầu nhìn, rồi ngẩng đầu nhìn xem đồng đạo đang đứng khắp bốn phương tám hướng chung quanh đang lộ ra vẻ mặt kỳ quái, bỗng nhiên phản ứng, phảng phất như gặp quỷ hú lên quái dị, xoạt một cái hóa thành một đạo lưu quang chạy trốn ra ngoài, mọi người chỉ nhìn thấy một bóng màu trắng chợt lóe qua, một mùi cháy khét nhất thời tràn ngập trong mũi.

“ Các người còn có ai muốn xem nữa không?” Tiểu Khai lớn tiếng đưa ra Vô Tự Thiên Thư, đưa về hướng Hiếu Lâm: “ Nào, thử xem.”

Vẻ mặt Hiếu Lâm đỏ bừng, phi hắt một cái rồi lẩn ra xa xa, e thẹn nói: “ Người là đại sắc lang.”

“ Ngất, sao ta lại có quan hệ với đại sắc lang chứ?” Tiểu Khai vốn định giải thích, bỗng nhiên nhớ tới chuyện tạo hình trần truồng vừa rồi của Tùng Phong đạo trưởng, nhất thời liền phản ứng, ánh mắt là lạ nhìn Hiếu Lâm, thấy tiểu nha đầu đang then thùng, nàng vừa lúc nhìn thấy Hoàng Bội đang cách đó xa xa, liền trốn ngay sau lưng Hoàng Bội.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Đêm Tham Linh Mạch

“ Ách...này..” Tiểu Khai vốn còn muốn hỏi Hoàng Bội, nhưng bị ánh mắt chán ghét và lạnh như băng của nàng, nhất thời liền mất đi hứng thú để hỏi, ngượng ngùng cất quyển sách vào trong lòng ngực.

Cuối cùng người nói chuyện chính là Nga Mi Tuyết Phong, không hề nghi ngờ, trong sáu đại môn phái hôm nay, Nga Mi Tuyết Phong đúng là một vị có khí chất đứng đầu, hẳn liền ôm quyền, cất cao giọng nói: “ Các vị đạo hữu, chuyện tình hôm nay, ai cũng không ngờ tới, Tụ Linh đại hội không có khả năng hấp thu thiên địa linh khí, cũng không có khả năng thu được pháp bảo, đối với các vị mà nói mặc dù là một tổn thất, nhưng có thể nhìn thấy Vô Tự Thiên Thư yên lặng suốt ngàn năm lần đầu phát uy, coi như việc này không uổng phí, hôm nay Tùng Phong đạo trưởng đã vào trong, tại hạ Nga Mi Tuyết Phong đành xin làm chủ, thỉnh các vị đến Hoàng Sơn biệt viện nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường trở về.”

Mọi người, người xem ta, ta nhìn người, cũng không có biện pháp gì, vốn định tìm Tiểu Khai trút giận, nhưng nhìn thấy uy lực của Vô Tự Thiên Thư, rồi lại kiêng kỵ nói không nên lời, hơn nữa mấy đại cường môn đều đứng bên cạnh Tiểu Khai, hiển nhiên định ra mặt cho hắn, nếu sáu đại môn phái không có ý kiến, bọn họ đương nhiên cũng không thể ý kiến gì, vì vậy đành tự tản ra.

Mắt thấy mọi người đã đi hết, Tiểu Khai nhìn Tuyết Phong, ấp úng nói: “ Tuyết Phong cường môn, ta...ta muốn hỏi ông một chuyện.”

“ Có vấn đề gì, cứ hỏi đi.” Tuyết Phong mỉm cười nhìn Tiểu Khai, thần thái cùng động tác tiêu sái xuất trần, thoát nhìn cơ hồ không có chút khí tức phiền giận.

“ Nghe nói...ngài thu Tiểu Trúc làm đệ tử nhập thất phải không?” Tiểu Khai đỏ mặt: “ Ta chỉ muốn hỏi một chút, hôm nay sao nàng không có tới.”

“ Nga, nó quả thật không có tới.” Trên mặt Tuyết Phong có chút mất tự nhiên rồi biến mất, mỉm cười nói: “ Tiểu Trúc thiên phú cực cao, hôm nay ở trong Nga Mi đang tu luyện tâm pháp nhập môn, vì không muốn quấy rầy đạo tâm của nó, nên ta không đưa nó theo.”

“ Nga, kia..quan trọng là sự tu luyện của Tiểu Trúc muội muội thôi.” Gương mặt Tiểu Khai thất vọng, lại hỏi: “ Ta..có thể đến thăm nàng không? Ngài yên tâm, ta sẽ không quấy rầy nàng đâu, ta chỉ cần đứng xa xa nhìn nàng là được rồi.”

Hoàng Bội đứng ở sau Tuyết Phong, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt, nghĩ thầm: “ Người này đã cùng Tiêu Vận ước định cả đời, rồi lại nhớ tới nữ nhân khác, quả nhiên là một tên trêu hoa ghẹo nguyệt thiếu gia, loại nam nhân này, quả nhiên không đúng chút nào, cũng không biết Tiêu Vận vì cái gì mà lại coi trọng hẳn.”

“ Đây...có thể không tiện a.” Tuyết Phong lộ ra vẻ mặt khó xử: “ Người cũng biết, tâm pháp Nga Mi chúng ta, không thể để cho người ngoài xem được...”

“ Nga, bỏ đi, a a, bỏ đi.” Nguyên nhân bởi vì Tiểu Trúc, Tiểu Khai đối với Tuyết Phong thật ra phi thường khách khí, khoát tay: “ Không có việc gì nữa, ta cũng đi nghỉ ngơi đây.”

“ Từ từ.” Tuyết Phong lại gọi Tiểu Khai: “ Nếu môn chủ có rảnh, chẳng biết có thể theo giúp ta một chút hay không.”

“Đương nhiên có thể.” Đối với sư phó của Tiểu Trúc, Tiểu Khai vốn không có ý nghĩ cự tuyệt.

Tiểu Khai đi theo Tuyết Phong một đường đi tới, vô thức vòng qua một khúc quanh, vài khối núi đá thật lớn đã che khuất ánh mắt của người khác. Dọc theo đường đi, Tuyết Phong giảng giải cho Tiểu Khai: “Đây Thiên Đô Ẩn phong, kỳ thật cũng không phải theo lời gọi của mọi người là Thiên Đô Phong, người nhân thế đều biết Hoàng Sơn có ba núi, cao nhất chính là Thiên Đô Phong, lại không biết có một nơi còn cao hơn Thiên Đô Phong, kỳ thật còn có một ngọn núi, chỉ có điều ngọn núi này từ lúc hồng mông hỗn loạn đã bị tiên nhân có đại thần thông bố trí cấm chế, phàm nhân căn bản không thể nhìn thấy. Mà nơi chúng ta đứng bây giờ, chính là nơi mà phàm nhân nhìn không thấy, Thiên Đô Ẩn Phong.”

“Nguyên lai như thế.” Tiểu Khai gật đầu nói: “Ta còn đang buồn bực, Thiên Đô Phong nói thế nào cũng là danh lam thắng cảnh, làm sao lại không có một du khách nào tới, nguyên lai vốn là nơi mà phàm nhân không thể tới được.”

Tuyết Phong mỉm cười gật đầu: “Người không phải phàm nhân, mặc dù vì Nhị Tứ Cửu môn chủ ra đi vội vàng, người không học được tu chân thuật, nhưng người là Thiên Tuyển Môn môn chủ, trong người mang theo Phong Ma khẩu quyết truyền thuyết, người hiển nhiên có thể xem như người đồng đạo tu chân, hơn nữa hôm nay ta xem thấy dị tượng của thiên thư, rõ ràng đã bị người mở ra, có lẽ tu chân giới phi thăng tiên giới mẫu chốt sẽ ở trên người người.” Hắn nói xong lời này, hai mắt chớp mạnh nhìn Tiểu Khai chăm chăm, muốn tìm thấy gì đó trên mặt Tiểu Khai.

Tiểu Khai đối với lời này vô cùng thông hiểu, cười hắc hắc: “Nếu ta có thể tìm ra bí mật này, ta cam đoan sẽ nói cho người trước.”

Tuyết Phong gật gật đầu, bỗng nói: “Môn chủ, vừa rồi ánh mắt người trực nhìn phía dưới vách núi đen, chẳng lẽ người nhìn ra được gì sao?”

“ Có một chút.” Tiểu Khai nói: “ Phía dưới có đầm nước quả thật có chút kỳ quái, chẳng lẽ các người không biết hay sao?”

“ Một đầm nước? Màu sắc thế nào?” Tuyết Phong có vẻ kích động: “ Người thật sự có thể nhìn thấy?”

“ Chẳng lẽ người nhìn không thấy?” Tiểu Khai dùng tay chỉ vào chỗ sâu trong của vách núi: “ Người xem nơi đây, bây giờ không có một chút mây mù, rãnh mạch vô cùng a, một cái đầm màu thiên thanh, còn rất xinh đẹp đó.”

Đang nói đến đó, liền thấy bên người gió nhẹ phẩy, một âm thanh nghe như nguyên khí bị đại thương xa xa truyền tới: “ A a, Hoàng Sơn Vân Vụ chỗ ta có thể công nhận là một trong những thắng cảnh, ánh mắt môn chủ thật sáng a.”

Tiểu Khai quay đầu, nhìn thấy Tùng Phong đạo trưởng đang hoảng hoảng tiêu sái đi tới.

Tùng Phong đạo trưởng quả nhiên công lực thâm hậu, vừa rồi bị luồng sét tinh không đánh trúng phá nát quần áo toàn thân, lúc này chỉ sau một lát, đã khôi phục được không tệ lắm, mái tóc dựng đứng đã mềm mại chải xuống, khuôn mặt đen thui đã rửa sạch, thoạt nhìn bước chân phiêu phiêu, đạo bào phiêu phiêu, lại là một hình dáng tiên phong đạo cốt, chỉ tiếc trong mắt cao thủ như Tuyết Phong nhìn thấy, bước chân còn chút yếu ớt, hiển nhiên còn chưa khôi phục được như ban đầu.

Tiểu Khai có chút khẩn trương: “ Đạo trưởng, người đừng đi tới, người cẩn thận một chút, cái..kia..trời phạt..”

“ Trời phạt? A a, quả nhiên là trời phạt.” Lão đạo tổ vẻ một hình dáng như tự giễu, lắc đầu cảm thán nói: “ Vô Tự Thiên Thư quả nhiên là thiên hạ chí bảo, xem ra trong ngàn năm nay, chúng ta đều đã nhìn lầm rồi a.”

“ Không phải, ta không phải nói cái đó.” Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, vô thức lui về phía sau hai bước: “ Ta là muốn nói, trời phạt...không phải chỉ có một lần thôi, lần trước Cổ quản lý sờ vào thiên thư sau đó đã ném khố hai lần.”

“ A..?” Tùng Phong đạo trưởng nghiêng đầu, còn muốn đi tới phía trước để nghe, nhưng...

“ Oanh long!” Một tiếng vang lớn rung trời, lại là một đạo tinh không sét đánh bổ xuống, không sai không trật, ngay giữa cái ót của Tùng Phong đạo trưởng.

“ Ta kháo!” Lão đạo sĩ lần này không có bị đánh lún xuống mặt đất, ngược lại bị đánh cho văng lên.

Sau một khắc, lại một bộ dáng đen thui, toàn thân xẹt điện hình tượng lại xuất hiện giữa ban ngày. Mái tóc dựng đứng, râu mép chĩa thẳng lên, còn có bộ đạo bào vừa mới thay mới..đã hoàn toàn rách nát.

“ Trời ạ...” Tùng Phong đạo trưởng dùng sức hít vào một hơi, vẻ mặt không biết là khóc hay là cười, nhìn Tiểu Khai rồi lại nhìn Tuyết Phong, rồi lại cúi đầu nhìn chính mình, gió thổi qua, lại một trận mát lạnh, lão chương môn đức cao vọng trọng phảng phất như gặp quỷ, lại hú lên quái dị, lại lần nữa hóa thành một luồng bạch quang biến mất nơi khúc quanh.

“ Vèo!” Mặc dù là người trầm ổn như Tuyết Phong, rốt cuộc không nhịn được nữa, bật cười ra tiếng.

Hoàn hảo, hoàn hảo, nơi này không có người khác, ở trên núi mọi người chỉ nghe được một tiếng sét đánh, nhưng lại không thấy được hình tượng quang huy của Tùng Phong đạo trưởng, coi như là vạn hạnh trong phần bất hạnh.

Tuyết Phong thoáng bình phục một chút tâm tình, nói: “ Môn chủ, tại hạ quả thật không nhìn thấy bên dưới vách đá, theo ta suy đoán, đây là cấm chế thập phần lợi hại, cho nên chúng ta chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ mây mù, còn môn chủ có lẽ bởi vì uy lực của Vô Tự Thiên Thư, cho nên không bị cấm chế này ảnh hưởng, đã như vậy, môn chủ nên giúp ta diễn tả một chút, phía dưới là hoàn cảnh như thế nào.”

“ Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là một cái đầm nước màu xanh.” Tiểu Khai lấy tay vẽ ra: “ Nha, hình dáng thế này, nước đầm có điểm kỳ quái, không có chút gợn sóng, những tiên khí này đều chui vào trong đầm nước, nếu không...hay chúng ta đi xuống xem thử?”

Thần sắc Tuyết Phong vui vẻ, bật thốt: “ Hay.”

Kỳ thật có nói gì cũng vô nghĩa, Tiểu Khai nghĩ muốn đi xem thử, nhưng mình không có phi kiếm, phải nhờ vào lực lượng của Tuyết Phong mới có thể đi xuống, mà Tuyết Phong kỳ thật cũng muốn đi xuống nhìn xem, hắn mặc dù có thể ngự kiếm phi hành, nhưng lại không nhìn thấy được tình huống phía dưới, cho nên hai người có thể nói là ăn nhip với nhau, vì vậy hợp tác khoái trá.

“ Đi lên.” Phi kiếm của Tuyết Phong cũng không rộng lớn, nhưng còn hơn Hiếu Lâm và Hoàng Bội, Tiểu Khai vừa đứng lên, mặc dù vẫn chưa có chỗ nắm, nhưng dưới chân tự nhiên truyền đến một lực lượng giữ chặt, để cho thân hình hắn cố định trên phi kiếm, eo lưng thẳng tắp, có thể giống như đang đứng trên mặt đất bằng phẳng.

“ Quả nhiên công lực có khác nhau.” Tiểu Khai cảm thán, chỉ điểm đường đi cho Tuyết Phong: “ Nha, đi bên này, sau đó đi xuống khúc nhô ra, oa, nơi này có một khối đá nhô ra, người phải vòng xuống...”

Tuyết Phong càng bay càng kinh ngạc, vách núi đen này bên dưới là địa phương thần bí nhất của Hoàng Sơn, cũng là địa phương dày đặc linh khí

của tu chân giới, nhưng một đường bay xuống, không có may mắn cảm nhận được một chút linh khí, thật sự cổ quái nói không nên lời.

Đáng sợ nhất chính là, Tuyết Phong rõ ràng cảm giác được, mình đã bay vào một trận pháp mình không giải thích được. Trước mắt hắn, nơi nơi là gió tuyết, sét đánh, tia chớp, có đôi khi thậm chí còn có những mỹ nữ trần truồng xẹt qua trước mắt, đều là những ảo tưởng mê hoặc người tu chân, hoàn hảo hắn cũng từng kinh nghiệm qua ngàn vạn gian nan khi tu chân, có thể chính thức làm theo câu nói: “ Thái Sơn có đổ trước mắt mà sắc mặt vẫn không đổi.” Nghiêm khắc dựa theo chỉ điểm của Tiểu Khai mà phi hành, ở trong mắt hắn xem ra, mỗi con đường Tiểu Khai chỉ điểm, cơ hồ đều là tránh thoát địa phương nguy hiểm, nhưng trong hắn hiểu rõ, chỉ có đi theo chỉ dẫn của Tiểu Khai, mới là đường đi chính xác.

Đương nhiên, để cho hắn không thể giải thích mà lại vô cùng hâm mộ chính là Tiểu Khai lại không hề bị trận pháp ảnh hưởng, ánh mắt Tiểu Khai nhìn thấy gì cũng đều là chân thật hoàn toàn.

Chẳng lẽ quyền thiên thư ngàn năm nay bị người cười nhạo đã thật sự tìm được chân mệnh thiên tử của mình rồi sao?

Rốt cuộc Tiểu Khai dừng lời, thấp giọng nói: “ Tới.”

Phi kiếm của Tuyết Phong dừng lại, trước mắt nhất thời trở nên sáng sủa! Nơi này vốn là chỗ sâu trong của vách núi đen, vốn là địa phương quanh năm mây mù bao phủ không thấy ánh mặt trời, nhưng nơi này chẳng những không tối tăm, ngược lại còn sáng sủa, ánh sáng nhu hòa theo bốn phương tám hướng trên vách đá chiếu xuống, sáng đến rục lên, Tuyết Phong cẩn thận dò xét, phát hiện bốn phía vách núi lại có rất nhiều hạt châu khảm trên vách sáng lóe, thoạt nhìn như quả trứng gà, ánh sáng nhu hòa là từ những hạt châu tỏa xuống.

Kỳ quái chính là những hạt châu này thoạt nhìn cũng không phải chuyên môn để chiếu sáng, bởi vì chúng nó vây quanh cũng không có quy tắc, có chỗ dày đặc có chỗ thưa thớt, có hạt tròn trịa thậm chí có hạt vỡ vụn, nhìn qua giống như bị người ta ném mạnh ghim vào trong vách đá. Nguyên nhân làm Tuyết Phong hoài nghi chính là như vậy, cho nên sau khi nhờ Tiểu Khai đưa xuống tới đầm nước, thì hắn cẩn thận đi dọc theo mép đầm cẩn thận quan sát, chỉ thấy một viên hạt châu trong suốt nhìn xuyên thấu, mơ hồ lộ ra hàn khí nhàn nhạt, hắn đưa tay sờ, cảm thấy lạnh lẽo tận xương.

Tuyết Phong cẩn thận đánh giá mấy hạt châu này, càng xem càng cảm thấy kỳ dị, phải biết rằng, hạt châu lạnh buốt tận xương như vậy, nếu không có năng lượng cường đại duy trì độ lạnh, cũng chỉ có thể tồn tại trong nơi có khí hậu hàn khí mà thôi, nhưng địa phương này tồn tại đã ngàn năm, vậy mà khí hậu Hoàng Sơn cũng không rét lạnh, mà mấy hạt châu này tồn tại suốt ngàn năm, nếu không có nguyên nhân nào giải thích được, thì chỉ có thể nói mấy hạt châu này tự chính nó cũng đủ năng lượng để duy trì suốt ngàn năm nay.

Có thể suốt một ngàn năm phát ra hàn khí, thì đó là vật gì chứ, xưng là tiên khí cũng không đủ nữa. Nhưng nhiều hạt châu như thế, thoạt nhìn chừng mấy trăm viên, lại có mục đích gì, mà năm đó các vị tiền bối lại bắn những hạt châu này vào trong vách đá kia chứ?

Tuyết Phong suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên trong đầu hiện ra một ý niệm như tia chớp, nhất thời toàn thân chấn động, cơ hồ muốn kêu lên một tiếng!

Thiên Băng Tràng, đây nhất định là Thiên Băng Tràng!

Truyền thuyết ở vô số năm trước kia, khi đó chính là thời đại hoàng kim của tu chân giới, môn phái ở tu chân giới có hơn vạn, khi đó đại tự nhiên còn chưa bị phá hủy, khi đó thiên địa linh khí dị thường dư thừa, khi đó mỗi môn phái cứ hơn mười năm là có một hai người tu chân phi thăng tiên giới, mà lúc này những đại phái nổi tiếng có người tu chân phi thăng cơ hồ đạt

tới ba mươi phần trăm, vào thời đại đó, được tu chân giới tôn xưng là “Thời đại thần thoại.”

Tại thời đại thần thoại, từng có mười đại tiên khí trong truyền thuyết, mà mười đại tiên khí này, đương nhiên không phải mười đại tiên khí của tu chân giới hiện nay, hôm nay Luyện Yêu Lô của phái Hoàng Sơn được gọi là tiên khí, nếu đặt vào thời đại đó, thậm chí chỉ có thể xem là một món đồ pháp bảo nhị lưu, mà khi đó trong mười đại tiên khí kia, thì có một món đồ mang tên, đó là Thiên Băng Tràng.

Thiên Băng, bề ngoài chỉ là một mặt băng, nhưng ở trên phân bố chín trăm chín mươi chín viên băng châu, băng châu này không phải là băng châu bình thường, mà lấy từ cực bắc vạn tái hàn băng tinh hoa, cơ hồ mỗi một băng châu được xem là một bảo bối lợi hại, mà gần ngàn viên châu hợp vào nhau, cũng không phải có uy lực điệp gia đơn giản, bởi vì trong Thiên Băng Tràng có trận pháp kỳ lạ, uy lực phù chú cũng làm cho tất cả những uy lực khác tăng lên vài lần, cho nên thời đại đó cao thủ có nhiều như mây, Thiên Băng Tràng dĩ nhiên lại bất khả tư nghị, uy lực khó tin đương nhiên đã được liệt vào bảng danh khí.

Mà bây giờ trên vách núi đá lại có mấy hạt châu này, không hề nghi ngờ chính là chủ nhân Thiên Băng Tràng trước khi chết đã dùng toàn bộ những lực lượng cuối cùng dùng Thiên Băng Tràng phát ra một kích trí mạng, kết quả tiên khí nát, băng châu toàn bộ bay tán, vậy là bảo bối trong truyền thuyết cứ như vậy mà bị phá hủy.

Tay của Tuyết Phong có chút run rẩy, nhẹ nhàng đụng vào một viên băng châu, thăm vận huyền công, muốn đào hạt châu ra, nhưng vừa động nguyên khí một chút, liền cảm thấy cả khu vực đáy núi chấn động khẽ, phảng phất như dưới mặt đất có nguồn năng lượng thật lớn muốn phát tiết ra, Tuyết Phong lại càng hoảng sợ, vội vàng rút tay về, còn chưa kịp hiểu được nguyên do, chợt nghe Tiểu Khai ở cách đó không xa quát to một tiếng: “ Mau dừng tay!”

“ Tại sao vậy?” Tuyết Phong phóng nhanh trở lại bên người Tiểu Khai.

“ Vừa rồi người làm cái gì?” Tiểu Khai dùng tay chỉ vào không trung trống rỗng: “ Người xem, nơi này toàn bộ bao phủ luồng khí màu trắng, người vừa động vào vách núi, luồng khí trắng này bỗng nhiên chạy tới chui vào chỗ này, tựa như nơi này là một cái miệng, luồng khí này có thể bay mất vào đó vậy.”

Tuyết Phong đối với thiên phú của Tiểu Khai hoàn toàn không còn gì để nói, hẳn vốn không thể nhìn thấy cái gì gọi là luồng khí màu trắng, nhưng hẳn uyên bác kiến thức, lập tức hiểu được ý tứ của Tiểu Khai, địa phương này phong bế thiên địa linh khí vô cùng phong phú, đồng thời còn có rất nhiều lực lượng tính chất bị phong bế suốt ngàn năm, mấy lực lượng này cho nhau tác dụng nguyên lý vô cùng phức tạp, nhưng nhờ có băng châu áp chế nên vẫn bình hành, nếu mình thật sự đào băng châu, khẳng định sẽ tạo thành lực lượng xáo trộn, có thể đối với nơi này tạo thành một tai nạn hủy diệt.

“ Ai..” Tuyết Phong lặng lẽ thở dài, đều nói người tu chân vô dục vô cầu, nhưng đối mặt với loại tiên khí tuyệt thế này, chỉ có thể nhìn mà không thể có được, Nga Mi chương môn cũng cảm thấy phi thường buồn bực.

“ Người xem đầm nước này.” Tiểu Khai nói: “ Không biết vì cái gì mà có màu sắc tinh khiết như vậy, không chút bụi trần hay làn khói, hoàn toàn là màu thiên thanh, nhìn qua không giống như một đầm nước, mà giống như một khối phi thủy, có thể nước trong đầm đúng là màu xanh đó.”

Tuyết Phong gật gật đầu, ống tay áo phát một cái, một cỗ nguyên khí dũng mãnh tiến vào trong đầm, muốn kích khởi một chút bọt nước để nhìn xem màu sắc, nhưng nguyên khí bay đi, nhưng phảng phất như nhập vào đại dương biển rộng, đầm nước vẫn không nhúc nhích, cả một chút rung động cũng không có.

Tuyết Phong nhúu mày, hừ một tiếng, lần này vận dụng lực lượng rất lớn, nhưng khi nguyên khí lại bay đi, vẫn không có phản ứng, nước trong đầm tựa như sâu không thấy đáy, dù cho có bao nhiêu lực lượng, chỉ cần tiếp xúc với mặt nước, đã bị hoàn toàn tan rã.

“Đừng có phiền toái như vậy.” Tiểu Khai chạy tới, trực tiếp dùng tay nhúng vào trong nước, Tuyết Phong lại càng hoảng sợ, lớn tiếng kêu: “Không thể!”

Vừa dứt lời, Tiểu Khai đã từ trong đầm hốt lên một bùm nước đặt giữa lòng bàn tay mà nhìn, nước đầm trong suốt, hiển nhiên cũng không có màu sắc gì.

Phải biết rằng đây là địa phương hoàn toàn bị cấm chế, đều kiêng kỵ trực tiếp chạm vào, kinh nghiệm của Tuyết Phong phong phú, vừa thấy Tiểu Khai dứt tay vào trong nước chợt cảm thấy sẽ gặp chuyện không may, không ngờ Tiểu Khai có thể hốt nước lên, còn khẩn trương thêm một trận, nhưng một lúc lâu sau vẫn không có phản ứng gì, đã nhin không được có chút tự giễu mình: “Xem ra địa phương này đối với vị Nhị Bách Ngũ môn chủ này đối xử thật là tốt đấy, nhưng đối với mình lại thập phần không tốt lắm.”

Bỗng nhiên “hoa lạp” một thanh âm vang lên, chợt nghe Tiểu Khai quát to một tiếng: “Ai yêu!”

Tuyết Phong lấp bắp kinh hãi, bất chấp tất cả, ôm lấy Tiểu Khai, cả hai cơ hồ hóa thành lưu quang, thối lui chừng bốn năm trượng, lúc này mới quát: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Giọng Tiểu Khai có chút gấp gáp: “Vô Tự Thiên Thư của ta chui tọt vào trong đầm nước rồi.”

Không thể như vậy...sao lại như thế chứ, ánh mắt Tuyết Phong nhìn qua, vừa lúc nhìn thấy một góc của quyển Vô Tự Thiên Thư đang chìm khuất

vào trong đầm nước.

Tiểu Khai chợt cảm thấy cánh tay bị nắm chặt, nguyên lai là Tuyết Phong vô thức đã bóp chặt cánh tay hắn, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn vào trong đầm nước.

Đầm nước bắt đầu phát sinh biến hóa!

Đầm nước vốn không chút gợn sóng phảng phất như sôi trào lên, bắt đầu toát ra một chuỗi xuyên bong bóng nước, lần lượt trên mặt nước vỡ tan, “ba ba” âm thanh vỡ tan mặc dù rất nhỏ, nhưng ở trong tình cảnh như tại đây lại có vẻ kinh tâm động phách, Tuyết Phong không chút chậm trễ, tay giương lên, phi kiếm đã xuất ra, quát to: “Tiểu Khai, đi lên!”

Tiểu Khai cũng không dám nhiều lời, liền nhảy lên ngay, Tuyết Phong không nói thêm lời nào, liền cho phi kiếm phóng lên cao.

Hết thủy ở nơi này đều rất quý dị, cũng không biết xúc động cấm kỵ gì, bây giờ vị chưởng môn Nga Mi chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu là bay khỏi vách núi đen, dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy, có bao xa chạy bấy nhiêu xa, mấy thứ viên cổ này một khi được giải trừ cấm chế, thật sự khó có thể tưởng tượng tình cảnh sẽ như thế nào.

Chỉ tiếc rằng, kế hoạch của hắn đã nhất định là thất bại, bầu trời của đầm nước phảng phất như có một tầng vách ngăn, khi phi kiếm xông lên, phảng phất như tiến vào trong bùn đất, bị giữ chặt đến kinh người, với công lực của Tuyết Phong, nhưng lại không thể bay lên được chút nào, mà theo áp lực phô thiên cái địa, Tuyết Phong chau mày, trên trán trong phút chốc đổ mồ hôi cuồn cuộn, hét lớn một tiếng: “Trá!” Hắn xuất ra công lực toàn thân bắn lên cao!

“Bồng!” một tiếng, phảng phất như đâm vào tấm sắt, Tuyết Phong và Tiểu Khai bị chấn tới ngất, phi kiếm đã bị mất hết khí lực, bắn nhanh một cái mới hạ xuống.

“ Ai, thôi thôi, thiên ý hôm nay là như thế rồi.” Tuyết Phong thở dài, dù sao hắc cũng là nhân vật có tu dưỡng cực cao, đã tới bước này, cũng đã thấy ra, đứng bên cạnh đầm nước nhìn thấy bong bóng nước ngày càng dày đặc, đột nhiên im lặng hoàn toàn.

Tiểu Khai có loại cảm giác thật cổ quái, hắc cảm thấy bản thân mình đang cảm ứng được Vô Tự Thiên Thư của mình đang ở trong một địa phương trong đầm nước, mặc dù nhìn không thấy, nhưng hắc có thể cảm giác được một cỗ năng lượng từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn tiến vào trong Vô Tự Thiên Thư, mặc dù trên mặt nước nhìn thật dọa người, nhưng hắc đã cảm giác được không có nguy hiểm.

Di tượng giằng co khoảng mười phút, rồi sau đó nước trong đầm hoàn toàn sôi trào, vô số bong bóng nước tranh nhau toát ra thật kinh khủng, cả vách núi đen bị nóng hực đặng đặng, giống như thiên nhiên đang cháy lên, trên người Tuyết Phong tự động bức ra luồng chân khí vài thước nên cũng không bị ảnh hưởng, nhưng Tiểu Khai bị nóng đến toàn thân đổ mồ hôi, quần áo đã toàn bộ ướt đầm. Đang trong lúc khó chịu đến phát hoảng, chợt nghe được “ hoa lạp lạp” một tiếng nước vang lên, một thứ từ trong đầm nước bắn ra, vọt thẳng vào trong lòng ngực Tiểu Khai.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Bốn Lão Nhân

Nga Mi chường môn nhìn thấy rất rõ, không phải là thứ gì khác, mà chính là Vô Tự Thiên Thư vừa mới rơi vào trong đầm nước.

Nói ra kỳ quái, Vô Tự Thiên Thư vốn là từ trong nước đi ra, nhưng trên sách không hề bị ướt nước, Tiểu Khai cầm ở trong tay, lật qua lật lại xem xét, nhưng làm sao cũng nhìn không ra chút cổ quái nào, mà nước trong đầm, từ lúc thiên thư trở về, bỗng nhiên lại yên tĩnh trở lại, dần dần màu xanh toàn bộ biến mất, biến thành nước đầm trong suốt.

Cùng lúc đó, mấy trăm viên hạt châu khảm trên vách đá, cũng chậm chậm ảm đạm xuống, không hề phát ra hào quang, cả vách núi đen liên tối tăm xuống.

“Sao lại thế này?” Tiểu Khai hỏi Tuyết Phong.

“Ta không biết sao lại thế này.” Tuyết Phong cười khổ nói: “Nhưng ta biết, cấm chế nơi này đã toàn bộ phá hủy, từ nay về sau, Hoàng Sơn Tự Linh đại hội chỉ còn là lịch sử.”

“Vậy...chúng ta bây giờ đi đâu?” Tiểu Khai hỏi ý của Tuyết Phong.

“Không vội, trước tiên hãy từ từ.” Tuyết Phong nảy sinh ý tức giận, cắn răng nói: “Đã vào núi há có thể tay không mà quay về, chúng ta sẽ tìm xem có vật gì tốt hay không.”

Muốn nói Tuyết Phong không ghen ghét thì tuyệt đối là gặt người, mặc dù Tiểu Khai chỉ là gặp may, nhưng hẳn cũng hiểu rõ, hẳn nhìn ra tiên linh khí của nơi này đã toàn bộ bị Vô Tự Thiên Thư hấp thu sạch sẽ, luôn cả sự huyền bí trong đầm nước cũng bị Vô Tự Thiên Thư phá hư toàn bộ, đương nhiên, cấm chế và đại trận trên đỉnh đầu của nơi này đã hoàn toàn mất đi hiệu lực, nếu cứ như vậy đi tới, thì những tiện nghi này đều bị Tiểu Khai chiếm hết, còn mình mạo hiểm tính mạng tham tầm nơi nguy hiểm này, đúng thật là một chuyến đi tay không, cho nên vô luận như thế nào thì mình cũng phải tận thêm chút lực, dù sao Tiểu Khai có nói qua, những tiên khí còn lại đều ở trong đầm nước.

Giờ phút này, nước đầm trong suốt đến nhìn thấy đáy, mặc dù xung quanh tối đen, nhưng cũng không thể làm khó được chương môn Nga Mi của chúng ta, hẳn tiện tay lấy ra một món bảo bối, bảo bối dừng lại trên không trung lưu chuyển, đó là một thanh tiểu kiếm tu chân, thanh kiếm này vừa lên không trung, liền dựng đứng bất động, toàn thân phát ra ánh sáng như ngọn đèn trắng, chiếu sáng rực phía dưới.

“ Đây là thanh kiếm do ta tự mình tu luyện, tên là Thái Dương kiếm, ngoại trừ chiếu sáng chẳng có tác dụng gì đặc biệt.” Tuyết Phong giải thích một chút rồi quay đầu nhìn vào trong đáy đầm.

Nước đầm thật ra cũng không sâu lắm, trong đáy đầm còn có một lỗ thùng thật lớn, phía dưới lỗ thùng ẩn hiện màu sắt thép sáng bóng, Tuyết Phong cũng không chậm trễ, trực tiếp phi thân xuống, hay ở chỗ, nước đầm cũng tách ra hai bên, không dính một chút lên người hẳn.

“ Hay hay, quả nhiên có phong phạm cao thủ.” Tiểu Khai tán dương.

Qua chừng vài phút, liền nhìn thấy Tuyết Phong ôm một đồng khí vật hình thù kỳ lạ cổ quái dưới nước bay ra, bỏ xuống mặt đất, nhưng chán nản nói: “ Xong rồi, không thể dùng.”

Những vật trên mặt đất đều là những tiên khí mà Tiểu Khai từng nhìn thấy qua, nhưng khác nhau ở chỗ, không lâu trước, chúng nó còn mang theo đủ loại hào quang, ở trên đỉnh núi bay tới bay lui lộ ra phong cách thật kỳ ảo, nhưng bây giờ thì chỉ còn là một đồng sắt vụn đen thui đen thui đang nằm xụi lơ trên mặt đất, làm sao cũng nhìn không giống tiên khí chút nào.

“ Ấy, chúng nó không còn là tiên khí nữa.” Tuyết Phong buồn bực nói: “ Quyển sách này của người thực sự là sát thủ của tiên khí, đem tất cả tiên khí hủy diệt sạch, cả những hạt châu này cũng diệt luôn.”

Tiểu Khai há to miệng, thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt.

“ Nhìn thử quyển sách của người đi.” Tuyết Phong vô tình nói: “ Phòng chừng nó phải có phản ứng gì đó rồi.”

“ Không phản ứng, người xem.” Tiểu Khai cầm sách lật qua lật lại xem, quả thật một chút phản ứng cũng không có, nó hấp thu nhiều năng lượng như vậy, làm ra những hiệu quả oanh động như thế, thậm chí hấp thu toàn bộ năng lượng của nhiều thượng cổ tiên khí, kết quả là không hề biểu hiện ra chút gì, y hệt như một quyển tiểu thuyết đang được hoan nghênh nồng nhiệt, viết ra tiết tấu và phát triển thật oanh oanh liệt liệt, đợi cho đến lúc kết cục thì tác giả lại trở thành tên thái giám.

Tuyết Phong không cầm quyển sách của hắn, chuyện của Tùng Phong đạo trưởng là vết xe đổ trước mắt, là nghiêm lệ cảnh cáo với bất cứ người nào, Tiểu Khai khẳng định không thể nghĩ ra được, bởi vì có Tùng Phong trở thành bằng chứng rành rành, vì thế thời gian dài sau này, tất cả mọi người đều biết Tiểu Khai có mang theo trọng bảo trong người, nhưng không có một ai dám đi cướp Vô Tự Thiên Thư của Tiểu Khai, điều này thật sự đúng là vô tâm nhưng lại được bảo vệ thật an toàn hoàn hảo vô cùng.

Đến lúc này cũng không còn gì để nói nữa, Tuyết Phong cũng không cần Tiểu Khai chỉ đường nữa, mang theo Tiểu Khai trực tiếp bay lên, mới phát

hiện sắc trời đã là hoàng hôn, hai người lập tức trở lại Hoàng Sơn biệt viện tìm địa phương nghỉ ngơi.

Đến lúc này, phái Hoàng Sơn còn không biết linh mạch của mình đã bị hủy diệt, bởi vì sắc trời ảm đạm, mấy đệ tử phụ trách đã sớm vào nhà rồi, cho nên Tiểu Khai và Tuyết Phong đi ngang qua, vô cùng dễ dàng không ai ngăn trở, chỉ có Hiếu Lâm nhìn thấy Tiểu Khai thì bắt lấy hản hỏi nửa buổi, định hỏi hản hồi trưa đã đi đâu, Tiểu Khai ắp úng đâu chịu nói thẳng, Tuyết Phong xen vào nói: “ Chiều hôm nay đã xảy ra một sự tình, ta sẽ tự mình tìm Tùng Phong đạo hữu giải thích, người không cần hỏi nữa.”

Hiếu Lâm đối với trường bối vô cùng tôn trọng, lẽ lười, nói với Tiểu Khai: “ Đi, theo ta đến phòng ngủ.”

“ A? Cái này...” Tiểu Khai cười hì hì nhìn tiểu nha đầu: “ Như vậy không tốt đâu, phái Hoàng Sơn các người chiêu đãi khách nhân đều nhiệt tình như vậy hay sao?”

“ Người nói cái gì.” Tiểu nha đầu hung hăng liếc mắt nhìn hản, nhìn thấy Tiểu Khai đang dò xét cười hề hề nhìn mình từ trên xuống dưới, bỗng nhiên nhận ra câu nói của mình có vấn đề, nhịn không được cắn môi, hung hăng đấm Tiểu Khai một cái, đến nỗi Tiểu Khai phải hít sâu vào một hơi.

“ Ân, Hiếu Lâm nha...ta nghĩ cần người một chuyện..” Tiểu Khai ắp úng nói: “ Ta nghĩ...”

“ Nghĩ cũng không được!” Mặt Hiếu Lâm đỏ lên, cả giận: “ Vừa mới rồi ta lỡ lời mà thôi, người nghĩ rằng ta là một cô gái không biết tự kiểm điểm hay sao chứ?”

“ Ta ngất, người nghĩ đến đâu rồi.” Tiểu Khai nói: “ Có thể cho ta một thanh kiếm không, ân, tùy tiện kiếm nào cũng được.”

“ Ây, không phải ngay cả phi kiếm người cũng không có chứ.” Hiếu Lâm tiện tay vẩy tới một người: “ Đưa kiếm người cho hănh.”

“ Của ta sao, sư thúc?” Tên đệ tử kia vẻ mặt tiếc nuối cời thanh kiếm của mình đưa cho Tiểu Khai: “ Thanh kiếm này ta luyện suốt một tháng, sắp có cảm ứng rồi đó...”

“ Na, còn nói nhảm nhiều vậy, có tin ta xử người không!” Bàn tay ngọc của Hiếu Lâm giương lên, vị huynh đài kia liền vọt nhanh ra sau.

Tiểu Khai lặng lẽ le lưỡi, rốt cục đã thấy được một vẻ mặt kiêu ngạo dữ dằn khác của tiểu nha đầu.

Đợi về tới phòng ngủ, Tiểu Khai cẩn thận đóng cửa phòng, thay áo rồi lấy Vô Tự Thiên Thư trong lòng ngực, đặt ngay ngắn trên bàn, thử lật tranh đầu tiên, quả nhiên không thể lật ra được trang đầu, hănh lấy thanh kiếm kia ra, quả nhiên là một thanh bảo kiếm thật sắc bén, dưới ngọn đèn tỏa sáng, Tiểu Khai có chút run rẩy cắn ngón tay trở, hít sâu một hơi. Máu tươi theo miệng vết thương nhỏ giọt xuống, một giọt rồi lại một giọt rơi xuống trên Vô Tự Thiên Thư.

Vào lúc này, máu tươi cũng không còn nhỏ giọt như trước, mà miệng vết thương mở lớn, mắt thấy hơn mười giọt máu tràn hội tụ trên tờ giấy, nhưng lại không bị hấp thu vào, Tiểu Khai không có biện pháp, chỉ có thể cắn răng kiên trì, vẫn cố gắng nhỏ nhiều hơn hai mươi giọt, sắc mặt Tiểu Khai đã khấn trương trắng bệch, mới nghe được một tiếng “ xuy”, lượng lớn máu tươi bỗng nhiên thấm thấu vào trong quyển sách.

Vô Tự Thiên Thư lập tức phát ra màu vàng kim, hào quang màu vàng kim, Tiểu Khai xé một góc đạo bào, bằng bó ngón tay qua loa, rồi bắt đầu run rẩy mở sách ra.

Trang thứ nhất...không mở ra được...

Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, ngón tay dùng sức thật mạnh, “ xích lập”, một tiếng vang, trang thứ nhất không mở được, nhưng trang thứ hai đã mở ra.

Trang thứ hai vừa mở ra, Tiểu Khai nhất thời trừng lớn con mắt!

Hiện tại ở trước mặt hắn, có bốn lão nhân, nghiêm khắc mà nói, cả bốn thoạt nhìn giống nhau như đúc.

Trang sách này thoạt nhìn như bị xé toạt ra, rồi sau đó đặt vào một cái hộp vuông hình lập thể, mà Tiểu Khai bây giờ phảng phất như đang từ trên đỉnh hộp nhìn xuống, nhìn thấy bốn lão nhân giống y đúc nhau đang im lặng ngồi trong hộp, nghiêm trang, chẳng ừ chẳng hử, nhìn thấy nắp hộp mở ra, bốn lão nhân ngẩng đầu lên nhìn, khi nhìn thấy Tiểu Khai, có lão nhân nhất thời hét lớn lên một tiếng: “ Người là ai?”

Lão nhân này đầu tuy nhỏ, nhưng thanh âm lại có khí lực mười phần, rất có vài phần giống khí chất vương giả, Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, cuống quýt nhìn ra ngoài, hoàn hảo không ai nghe thấy được.

“ Ta...ta..gọi là Tiểu Khai.” Tiểu Khai ấp úng nói: “ Xin hỏi ngài tôn tính đại danh?”

“ Tiểu Khai? Tiểu Khai là cái thứ gì? Là môn phái nào? Là đệ tử của ai?” Lão nhân thứ hai vẻ mặt thật ngạo mạn: “ Trước tiên ngươi hãy nói cho ta biết ngươi có thân phận gì!”

“ Ta gọi là Tiểu Khai a.” Tiểu Khai mơ hồ: “ Ngươi còn muốn biết cái gì?”

“ Hừ, hừ, xem ra là một tên phàm phu tục tử.” Lão nhân thứ ba hừ lạnh một tiếng, thế nhưng lại không nói chuyện với Tiểu Khai, hai mắt vẫn nhắm, bày ra một bộ dáng đang dưỡng thần.

“ Lão nhân gia, ngài là ai, có thể nói cho ta biết không?” Tiểu Khai rất có lễ phép nói: “ Có phải là cao nhân tiên bối không a?”

Bốn lão nhân hừ lạnh một tiếng, chẳng ừ chẳng hừ.

“ Này..này..bốn vị ăn cơm chưa?” Tiểu Khai bắt đầu không chuyện nói thì kiểm lời nói.

Bốn lão nhân chẳng những giống nhau như đúc, cả thần thái động tác cũng giống như đúc, đều đồng loạt dùng ánh mắt khinh bỉ liếc mắt nhìn Tiểu Khai, cùng phát ra một tiếng hừ lạnh, hai tay ôm ở trước ngực, vẫn đang không thèm lên tiếng.

“ Này..bốn vị ở chỗ này có phải là nhầm chán lắm không?” Tiểu Khai tiếp tục tìm lời để nói.

Một lão nhân mở hé mắt, the thé tức giận nói: “ Tiểu tử, đừng uổng phí tâm cơ nữa, chỉ bằng thân phận của ngươi, thì không có tư cách nói chuyện với chúng ta, ngươi hãy tỉnh ngộ đi.”

“ Thân phận các ngươi là gì?” Tiểu Khai hỏi.

Bốn lão nhân tiếp tục bảo trì vẻ trầm mặc.

“ ***, ta cũng không tin ta không đối phó được các ngươi.” Tiểu Khai âm thầm nảy sinh tức giận, con mắt vừa xoay chuyển, đã nghĩ ra biện pháp: “ Như vậy đi, xem các ngươi ở chỗ này có vẻ quá tỉnh mịch rồi, ta kể chuyện cười cho các ngươi nghe nha.”

Lần này, bốn lão nhân ngay cả ừ hừ cũng không thèm.

“ Ở trước kia, trong một thôn trang có bốn tiểu hài tử, thường xuyên cùng chơi chung với nhau, có một ngày, có một tên ăn mày tha phương đi

đến đây, nhìn thấy bốn tiểu hài tử, vì vậy người này hỏi tiểu hài thứ nhất: “Bình thường người thích nhất là làm gì?”

Tiểu hài cười hì hì nói: “Ta thích nhất là ném tảng đá xuống sông.”

Tên ăn mày rất kỳ quái, nghĩ thầm: “Người ném tảng đá xuống sông làm gì a?”

Vì vậy hắn lại hỏi tiểu hài thứ hai, kết quả tiểu hài cũng nói: “Ta cũng thích ném tảng đá xuống sông.”

Tên ăn mày hỏi hài tử thứ ba, cũng trả lời giống vậy, vì vậy hắn nghĩ thầm, trong thôn này thật quá lạc hậu, không có gì chơi, tiểu hài tử cũng chỉ có thể chơi tảng đá, vì vậy hắn cười tủm tỉm hỏi tiểu hài thứ tư: “Bình thường chắc người cũng thích ném tảng đá xuống sông chứ?”

Tiểu hài này u oán nhìn hắn, thấp giọng nói: “Ta...ta...chính là tảng đá...”

Tiểu Khai một hơi nói xong, còn có âm thanh lên xuống bổng trầm, tay hươu nhanh, tự cảm thấy cảm giác rất tốt, trừng mắt nhìn bốn lão nhân, bốn lão nhân cũng không hề nháy mắt một chút, gương mặt vẫn lạnh như băng, hừ cũng không hừ một tiếng.

Tiểu Khai cắn răng, con mắt xoay chuyển một vòng, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ bốn lão già này thích điều gì đó đặc sắc, ta phải kể thêm mới được!”

Vì vậy Tiểu Khai lại bắt đầu: “Trước đây có một nòng nọc, có một cuộc sống thật khoái hoạt ở trong nước, kết quả là, có một ngày có một nữ hài tử đến sông bơi lội, con nòng nọc nghĩ ra là chui vào hạ thể của cô gái...” Nói đến đây, Tiểu Khai trộm nhìn vẻ mặt bốn lão nhân, phát hiện khóe miệng của bốn lão già này có chút nhúc nhích, trong lòng không khỏi vui vẻ, tiếp tục nói: “Vài ngày sau đó, con nòng nọc đã chết, bên cạnh thi thể của nó có lưu lại một phong di thư, bên trong viết: “Từ khi đi vào nơi này, mỗi ngày

đều bị loạn côn đánh đập...” Tiểu Khai chờ cho bốn lão nhân bật cười, kết quả bốn lão nhân đều ngẩng phắt đầu, giận tím mặt cùng quát lên: “ Nhân thể càng ngày càng tệ, lòng người không biết hoài cổ, nghiệt chướng, người đang nói đến thứ gì vậy! Quả thực vô cùng vô sỉ!”

Một tiếng quát lớn này, quả nhiên sức lực mười phần, giống như Sư Tử Hồng thần công của Kim Mao Sư Vương, chấn động đến làm toàn thân Tiểu Khai run lên, ngay sau đó cảm thấy trên đỉnh đầu như muốn ong ong, tro bụi từ trên đổ rào rào xuống tới.

Tiểu Khai có tật giật mình, vội vàng tiến đến bên cửa, nghiêng tai nghe ngóng bên ngoài, hoàn hảo, hoàn hảo, mặc dù bên trong kinh thiên động địa, nhưng bên ngoài vẫn như cũ lặng lẽ vô cùng.

“ Người đang nhìn cái gì? Có tật giật mình hay sao?” Một lão nhân the thé tức giận nói: “ Người sợ hãi à?”

“ Ta có cái gì phải sợ?” Tiểu Khai ngụy biện nói: “ Người đừng nói bậy.”

“ Hắc, ta có nói bậy hay sao?” Lão nhân nhìn hắn, tựa như nhìn thấy vật gì đáng khinh bỉ: “ Nếu không sợ, có muốn ta kêu thêm tiếng nữa không?”

“ Không cần nữa, không cần nữa.” Tay Tiểu Khai xua nhanh: “ Ngài đã lớn tuổi, cẩn thận một chút đi.”

Bộ dáng của lão nhân như đã nhìn thấu Tiểu Khai, thần thái thật là có chút khó chịu, nhìn Tiểu Khai nửa buổi thì bỗng nhiên thở dài.

“ Sao người than thở?” Tiểu Khai hỏi.

“ Ta chỉ là cảm thấy...” Lão nhân lộ ra nụ cười hèn mọn, đợi cho Tiểu Khai nghiêng tai lắng nghe, mới gằn từng chữ: “ Người thật sự là tên rác rưởi!”

“ Ta kháo!” Tiểu Khai vỗ mạnh bàn, bật đứng lên.

Lão nhân này chẳng những cổ quái ngang ngược, hơn nữa khí phái to lớn quả thật trước đó chưa từng có, Tiểu Khai vốn cũng còn trẻ tuổi, tính tình cũng không còn nhỏ, mới bắt đầu hăn nghĩ bốn lão nhân là người ở trong sách, hơn nữa do thiên thư phá hủy Hoàng Sơn linh mạch mới mở ra được, khẳng định có tính giá trị lợi dụng thật lớn, cho nên mới ủy khúc cầu toàn, nhưng người tuổi trẻ đúng là người tuổi trẻ, bị mấy lão nhân chửi mắng liên tục, rốt cuộc nổi giận: “ Các người đúng là rượu mời không uống đòi uống rượu phạt, lão hồ không phát uy thì người cho là con mèo bệnh, hôm nay đại gia cho người xem thế nào là mở rộng tầm mắt!”

“ Hừ!” Bốn lão nhân lại trợn mắt, rồi tiếp tục khoanh tay tỏ vẻ lạnh lùng, vốn không thèm để ý tới Tiểu Khai.

Tiểu Khai rốt cuộc ra tay.

Cả Vô Tự Thiên Thư đều là nhờ máu tươi của Tiểu Khai mở ra, theo bản chất mà nói, đã xem như nhận chủ, mặc dù thiên thư quá mức thần bí, Tiểu Khai còn chưa biết nhiều lắm, nhưng tâm linh hăn vẫn có thể khống chế thiên thư, hăn mặc dù không thể hiểu rõ không gian của bốn lão nhân đang ở, nhưng tâm linh hăn cũng có thể có tác dụng với không gian này, hăn hoàn toàn có thể cảm giác được cả chiếc hộp trong sách là dựa vào đường khí mà tồn tại, mà điểm ấy sinh khí, đúng là từ máu tươi của hăn mà đến, hăn có thể hoàn toàn khống chế, cho nên hăn chỉ dùng ý niệm khống chế điểm sinh khí này bắt đầu đi ra ngoài.

Điểm sinh khí này không hề nghi vấn chính là điểm sinh tồn của bốn lão nhân, cũng tương đương như không khí, nước đối với cá, Tiểu Khai vừa kéo, bốn lão nhân nhất thời liền bắt đầu thiếu không khí, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, nhưng bốn lão nhân vẫn còn ngạnh khí, ngậm miệng không nói một câu, cả tư thế cũng chưa từng động một chút.

“ Hay, hay, ta cho người cứng, nhìn người cứng bao lâu.” Tiểu Khai đã nổi giận, không chút chần chờ rút một lượng lớn sinh khí đi ra, sinh khí bị rút ra nhanh, hiện lên trang giấy trong thiên thư, biến thành máu tươi mớ hồ.

Bốn lão nhân bắt đầu không gượng được nữa, râu mép cũng run rẩy lên, Tiểu Khai chú ý, trên mặt bốn lão nhân đều hiện lên vẻ thống khổ dị thường, tám bàn tay khô héo đã bắt đầu run rẩy.

“ Có phục hay không?” Tiểu Khai hắc hắc cười lạnh nói: “ Nói cho người, mặc kệ người có thân phận gì, bây giờ trong địa bàn của ta, người phải nghe theo ta. Người nói là hồ lạc đồng bằng cũng tốt, rồng bị nhốt trong hồ cạn cũng được, người không nghe theo ta, ta có thể chơi chết người.”

Bốn lão nhân cùng ngẩng đầu, trợn mắt nhìn hăn, mặc dù miệng há hốc như con cá đang mắc cạn ngáp ngáp, nhưng không ai lộ ra thần thái khuất phục.

“ Giỏi, các người độc.” Tiểu Khai khẽ cắn môi, trong lòng hung hăng lại kéo ra một cỗ sinh khí, vừa kéo như vậy, trong hộp y như là bị rỗng không, không chút dưỡng khí.

Bốn lão nhân giơ tay lên ôm lấy yết hầu của mình, tám con mắt đã bắt đầu trợn lên như mắt cá chết, bốn gương mặt giống nhau như đúc đã trở nên xám trắng.

“ Có phục hay không?” Tiểu Khai hỏi.

Bốn lão nhân như sắp chết, toàn thân run rẩy, còn đâu khí lực trả lời hăn nữa.

Tiểu Khai hừ hừ cười lạnh, lại bỏ vào một chút dưỡng khí, hỏi: “ Có phục hay không?”

Chút sinh khí ấy làm cho bốn lão nhân nhất thời tham lam hít vào một hơi, sau đó cùng quay đầu nhìn xem Tiểu Khai, Tiểu Khai tràn ngập kỳ vọng nhìn lại, chợt nghe bốn lão nhân gian nan nói: “ Chết..cũng không phục!”

“ Mẹ nó, ta thật sự nổi giận!” Tiểu Khai không nói hoang, hẳn đã thật sự nổi giận, tâm niệm vừa động, lúc này đây thật sự rút sạch dưỡng khí bên trong hoàn toàn!

“ Bịch, bịch..” Bốn lão nhân đã hoàn toàn kiệt lực, cùng té xuống, rốt cuộc đã bất động.

“ Ta ngất, không phải chỉ vậy mà chết rồi sao?” Tiểu Khai dù sao cũng là thanh niên tốt của thời đại văn minh, vừa nhìn thấy bốn lão nhân như vậy, thì lòng trắc ẩn chợt dâng lên, đành bỏ hết nguồn dưỡng khí kia đi vào, thấp giọng nói: “ Uy, uy, không có việc gì chứ? Còn không thêm quan tâm sao?”

Qua chừng gần một phút, bốn lão già mới tỉnh lại, suy yếu ngẩng bốn gương mặt xám trắng lên, vô lực trừng mắt nhìn Tiểu Khai.

“ Thế nào, nể khổ?” Tiểu Khai giải thích: “ Các người có thể có hiểu lầm với ta, kỳ thật ta là người tốt...”

“ Người là...rác rưởi!” Lời của Tiểu Khai lại bị cắt ngang, bốn lão nhân dùng ngữ khí kiên quyết và thần thái vô cùng kiên định trừng mắt nhìn Tiểu Khai, nghiêng răng nói xong thì sau đó nửa chết nửa sống cúi đầu, bắt đầu thở dốc từng hơi.

Tiểu Khai rốt cuộc cảm thấy bất đắc dĩ.

“ Các người...chẳng lẽ không sợ chết?” Tiểu Khai không giải thích được: “ Các người không biết sống chết của các người đang bị nắm trong tay ta sao?”

“ Hừ, chết có gì đáng sợ?” Một lão nhân ngang nhiên nói: “ Đại nghĩa phía trước, vạn tử không chối từ!”

“ Đúng.” Một lão nhân nói: “ Tà ma ngoại đạo, mỗi người đều có thể tru sát!”

“ Đúng vậy.” Lão nhân thứ ba nói: “ Mặc dù không biết người dùng pháp bảo gì vậy khốn chúng ta, nhưng tinh thần của chúng ta sẽ không bị chinh phục đâu.”

“ Quả nhiên là huynh đệ.” Lão nhân thứ tư khẳng khái vỗ vai ba lão nhân kia, kích động nói: “ Mặc dù chúng ta đều mất đi trí nhớ, nhưng đã sớm hòa nhập trong máu sự chính nghĩa và công lý, vĩnh viễn bất diệt!”

Tiểu Khai lại trợn mắt há hốc mồm.

“ Bỏ đi, bỏ đi các người không phục, ta phục rồi, không nói nữa.” Tiểu Khai thở dài, cũng không thèm để ý đến họ, đưa tay ra định đóng thiên thư lại, trực tiếp bỏ đi ngủ, nhưng bốn lão nhân lúc này lại kêu lên: “ Chờ một chút!”

“ Sao vậy?” Tiểu Khai hờ hững hỏi.

“ Người muốn giam cầm chúng ta bao lâu?” Một lão nhân nói: “ Ta xem khí sắc của người không tốt, nguyên khí thấp kém, có lẽ người cũng chỉ là một ma tốt nho nhỏ, chẳng biết chủ nhân của người là vị ma thần nào?”

Gương mặt Tiểu Khai chợt xanh đi: “ Ta..ta không phải ma..nga, không đúng, kỳ thật ta là thuộc hạ của Vạn Yêu Vương.”

“ Vạn Yêu Vương!” Bốn lão nhân lại rống to một tiếng: “ Nguyên lai là hần!”

“ Di, các người không phải bị mất trí nhớ hay sao? Sao còn nhận biết hân?” Tiểu Khai kỳ quái nói.

“ Di, đúng nga, không phải ta bị mất trí nhớ hay sao, vì sao lại nhận ra Vạn Yêu Vương?” Bốn lão nhân gãi đầu, suy nghĩ hồi lâu, vẻ mặt mê mang: “ Ta tựa hồ có điểm ấn tượng, chúng ta năm đó có đánh nhau với hân...”

Tiểu Khai lặng lẽ tặc lưỡi, hân hiểu ra Tiểu Quan năm đó như thế nào, bốn lão nhân này năm xưa từng đánh với Tiểu Quan, xem ra cũng không phải là người bình thường.

Bất quá quyển Vô Tự Thiên Thư này thật là thú vị, đem hai phương giao chiến cùng nhốt vào, cũng không biết nên xem nó là chính hay tà, điểm chết người chính là, thiên thư này còn có tác dụng chế tạo ra việc mất trí nhớ. Đã làm cho tất cả họ đều hoàn toàn không còn nhớ được gì nữa.

“ Không nói nữa, ta phải nghỉ ngơi.” Tiểu Khai vừa muốn đóng lại thiên thư, nhưng bốn lão nhân lại kêu lên: “ Đợi lát nữa.”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Quái Dị Mạt Chước

“ Lại có chuyện gì?” Tiểu Khai hỏi.

“ Ai, cuộc sống tu tiên thật sự rất khó qua, trước kia chúng ta còn có thể nâng chén đối thơ, trải qua thời gian, nhưng nơi này hoàn toàn trống trơn, chúng ta chỉ có ngủ mà thôi, người ít nhất phải cho chúng ta một bộ cờ đi.” Có lẽ là vừa bị chinh xong, bốn lão nhân mặc dù không có khuất phục, nhưng lời nói đã có vẻ dễ chịu hơn.

“ Ta đi đâu tìm bộ cờ cho các người a.” Tiểu Khai buồn bực nói: “ Thời bây giờ, có mấy người còn chơi cờ chứ.” Ánh mắt hẩn nhìn quanh, chợt nhìn thấy một bộ mạt chước trong góc phòng: “ Được, bộ mạt chước này cho các người đây.” Thuận tay ném bộ mạt chước vào trong sách, không cho họ nói thêm gì thì đóng nhanh Vô Tự Thiên Thư lại.

Một đêm không có chuyện gì để nói.

Ngày hôm sau rời giường, chuyện đầu tiên Tiểu Khai làm là mở thiên thư, thiên thư vừa mở, Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, nguyên lai bốn lão nhân đều có một bộ dáng nửa sống nửa chết đang ngồi trong cái hộp kia, nơi vùng đất trống trước mặt bọn họ, đổ đầy hơn một trăm khối bài mạt chước, tán lác khắp nơi, thoát nhìn là một mảnh hỗn độn.

“ Các người...làm sao vậy?” Tiểu Khai cẩn thận nói: “ Đây là...”

Bốn lão nhân bỗng đứng ngẩng đầu lên, tám con mắt đều đỏ bừng, một bộ dáng ba ngày không được ngủ: “Tiểu bằng hữu, thứ gọi là mặt chược thì đó, rốt cuộc làm sao mà chơi a?”

Bốn lão nhân vừa mở miệng, Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, thanh âm vô cùng tiêu tụy và khàn đặc, trầm thấp, còn mang theo vẻ thêu thào, phảng phất như vừa gặp phải chuyện gì quá nặng nề.

“Các người...không phải cả đêm lo nghiên cứu cái này chứ?” Tiểu Khai ấp úng hỏi.

“Ai, đúng vậy.” Một lão nhân thở dài nói: “Năm canh giờ này, chúng ta tiến hành chín trăm năm mươi bảy loại thí nghiệm khác nhau, nhưng thủy chung không tìm thấy phương pháp sử dụng, chẳng lẽ những năm gần đây, thực lực của ma giới phát triển đến trình độ này sao? Cả một ma tốt nho nhỏ đều có thể lĩnh ngộ bộ mặt chược cao thâm vô cùng này.”

“Các người làm sao thí nghiệm?” Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, khó khăn hỏi.

“Là như thế này.” Một lão nhân thoạt nhìn còn có chút tinh thần nói: “Chúng ta phát hiện bộ mặt chược này, tổng cộng có một trăm bốn mươi bốn khối, vô luận là tính theo bảy bảy, chín chín, hay là năm năm, cũng không thích hợp, nhưng chữ viết và hình vẽ trên mặt chược, cũng vô cùng thâm ý, trong đó ám hợp thất sát cùng cửu cung, nhưng cho tới bây giờ chỉ nghe nói cửu cung cùng bát quái kết hợp, thất sát và cửu cung cùng kết hợp trước đó chưa từng có, nên biết thất sát là sát phạt khí, mà cửu cung chính là viên mãn chi triệu, vốn không thể dung hòa, cho nên lão phu không thể giải thích được sự huyền diệu trong đó.”

“Hơn nữa bộ mặt chược này còn không đơn giản như vậy.” Một lão nhân khác nói tiếp: “Ngoại trừ thất sát cùng cửu cung, dựa theo sự giải thích của ta, còn có mai, lan, cúc, trúc cùng xuân, hạ, thu, đông đúng là một

tiên thiên bát quái giản dịch, mà bốn thứ đầu tiên đó lại là tinh hoa cỏ cây, còn bốn thứ sau lại là tự nhiên chi thể, trong đó bao hàm vũ trụ núi non đại trí tuệ, theo sự giải thích thô thiển của lão phu, thật sự không thể hoàn toàn thông suốt hết a.”

Tiểu Khai thật sự là một câu cũng không nói ra được, hết lần này tới lần khác bốn lão nhân còn chưa nói hết, lại thêm một lão nhân tiếp lời: “Thất sát kia càng cổ quái dị thường, khác hẳn trong cổ tịch ghi lại, cũng phương hướng là bạch thất tự, trước bốn chữ thì có thể giải thích, còn ba chữ sau thì hoàn toàn không thể giải thích, nhưng tinh tế thưởng thức, rồi lại có thêm thực vị, lão phu cũng hiểu về đồ trường, cũng khó có chút đoạt được, vật ấy không chỉ dùng ngộ đạo mà giải thích, vậy tất nhiên là một vật thật cao minh.”

“Này...này...các người có phải là đã nghĩ quá nhiều không?” Tiểu Khai nói: “Kỳ thật nó chỉ dùng để....”

“Không, tuyệt đối không phải!” Vị lão nhân thứ tư vẫn không nói chuyện rồi cuộc cũng mở miệng: “Ngoại trừ mấy thứ này ra, bộ mật chước này cũng là một món tiên khí tuyệt thế!”

Không thể không nói, nói lâu như vậy, nhưng chỉ những lời này là có lực rung động, Tiểu Khai nhảy dựng lên, thất thanh nói: “Tiên khí?”

“Đúng vậy, tiên khí.” Lão nhân kinh ngạc nhìn Tiểu Khai: “Chỉ là một món tiên khí, đáng giá cho người kinh ngạc như vậy à? Bộ mật chước này dù là tiên khí nhưng mười phần cổ quái, tựa hồ mỗi khối mật chước đều không có lực công kích, nhưng ta phỏng chừng, nếu dựa theo phương pháp nào đó tổ hợp chúng thì mới có thể phát huy hiệu quả.”

Tiểu Khai trợn mắt há hốc mồm, tiên khí, có thể nói là vô cùng trân quý, mặc dù ngày hôm qua Vô Tự Thiên Thư đã hủy diệt nhiều tiên khí, nhưng căn cứ theo tu chân giới ghi lại, cả tu chân giới tổng cộng cũng chỉ có mười

đại tiên khí mà thôi, nếu trong gian phòng này chỉ là một bộ mặt chược tùy tiên mà cũng là tiên khí, vậy chẳng phải muốn nói tu chân giới có tới mười một đại tiên khí hay sao? Nhưng đã là tiên khí, vì cái gì mà lại bị đặt trong phòng khách một cách kỳ lạ như vậy?

“ Người tuổi trẻ, nhìn thần thái của người, khẳng định người cũng không biết bộ mặt chược này chính là một món đồ tiên khí.” Lão nhân cuối cùng như tìm được một chút tự tin: “ Trong mặt chược ẩn chứa tiên linh khí mười phần quái dị, nhưng cũng vô cùng đậm bạc, nếu không có công lực cảnh giới đạt tới như bọn tại hạ, thì bình thường rất khó cảm giác được.”

“ Vậy..” Tiểu Khai cảm thấy trống ngực đang đập nhanh: “ Nó có tác dụng gì?”

Lão nhân lắc đầu: “ Ta cũng không biết.”

Tiểu Khai sửng sốt.

“ Bộ mặt chược này, đều bao hàm tiên linh khí cổ quái, phương thức phân bố tiên linh khí này mười phần quái dị, theo ta phỏng chừng, cũng tương đương một trăm bốn mươi bốn khối bài toàn bộ dựa theo phương vị mà lập nên, giống như là một trận pháp đáng sợ, uy lực của trận pháp này, cao thâm xa viển vượt qua cả Ngũ Lôi Thiên Tâm kiếm trận gấp mười lần.” Lão nhân giận dữ nói: “ Đáng tiếc, đáng tiếc lão phu tài sơ học thiển, vô luận như thế nào cũng tìm không ra cách sắp xếp thứ tự của nó.”

Tiểu Khai đối với chuyện của tu chân giới thì mít đặc, hẳn đương nhiên không biết Ngũ Lôi Thiên Tâm kiếm trận là trận pháp trấn sơn của phái Nga Mi đứng đầu tu chân giới, cơ hồ cũng là sự tồn tại siêu việt, nếu hẳn mà biết, còn không biết hẳn sẽ khiếp sợ như thế nào.

Bất quá hẳn nghe được lời này của lão nhân, cũng giật mình, nói: “ Ta có thể bày thử được trận pháp này.”

“ Nga, thật tốt quá!” Thanh âm của lão nhân che dấu không được sự kinh ngạc vui mừng: “ Chẳng biết tiểu hữu có thể cho lão phu được kiến thức một chút không.”

“ Đương nhiên có thể.” Tiểu Khai vui vẻ nói: “ Người có thể xem tốt lắm.”

Mạt chược nằm trong chiếc hộp, cả chiếc hộp trong sách đều nằm trong ý niệm khống chế, cho nên hãn cũng không cần động thủ, chỉ cần trong lòng suy nghĩ một chút, mạt chược bắt đầu theo ý của hãn lần lượt sắp thành hàng.

Tiểu Khai sắp xếp cũng không phải là traten pháp gì, cũng không có dùng hết hơn một trăm khối bài, hãn chỉ tùy tiện lấy ra hơn mười khối, bày ra một bộ hồ bài mạt chược tiêu chuẩn.

Bốn lão nhân bình tĩnh ngưng thần, nhìn thấy Tiểu Khai đầu tiên là xếp bài theo ba vạn, sau đó tiếp theo theo thứ tự bày ra hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám vạn, cuối cùng là ba lần chín vạn.

Mười ba khối bài một khi đã bày ra, bốn lão nhân thở mạnh một hơi, đồng thanh kêu lên: “ Diệu a!”

“ Làm sao vậy?” Tiểu Khai nghe bọn họ quát, động tác liền dừng lại.

“ Traten này quả nhiên uy lực vô cùng!” Bốn lão nhân cùng nói: “ Quả nhiên hơn xa Ngũ Lôi Thiên Tâm kiếm traten, chỉ là...sao cứ cảm thấy như đã thiếu một khối a?”

“ Vậy theo các người nghĩ, nên đặt khối này ở đâu?” Tiểu Khai hiểu được cách thức bày bố rõ ràng, động tác vẽ mạt đã lộ ra vẻ tính toán trước.

“ Nên tại đây.” Lão nhân thứ nhất chỉ vào một chỗ.

“ Không nên, là ở đây.” Lão nhân thứ hai chỉ vào chỗ khác.

“ Cũng không đúng, là nơi này.” Người thứ ba chỉ thêm một chỗ.

“ Các người đều sai rồi, nơi này là tốt nhất.” Lão nhân thứ tư chỉ thêm một chỗ hoàn toàn bất đồng.

Theo sự phán đoán của bốn lão nhân, dĩ nhiên tất cả đều khác nhau, bốn người nhìn nhau, đều cảm thấy hoảng sợ kinh hãi, trận thế này cổ quái, quả nhiên trước đó chưa từng có.

Tiểu Khai mỉm cười, tùy tiện cầm lấy khối bài một vạn, đặt vào.

Một chiêu cuối cùng này vừa đặt xong, vốn không giống như vị trí của bốn lão nhân đã chọn, nhưng khi trận thế hoàn thành, bốn lão nhân cả kinh, đồng loạt lui về phía sau hai bước.

Uy lực của trận pháp, đã có thể thấy được.

Tiểu Khai lại cười, nhẹ nhàng lấy đi khối bài một vạn, tiện tay cầm lấy một khối khác, lại đặt vào.

Lần này bốn lão nhân đều không nhúc nhích, nhưng khi trận thế hoàn thành, uy phong sát khí xộc đến, có ngu ngốc cũng biết trận pháp đã hoàn thành.

Ý niệm của Tiểu Khai không hề ngừng lại, liên tục thay thế chín lần bài, tổ hợp chín trận thế khác nhau, đương nhiên không có một trận thế nào thất bại, mà uy lực cũng cường đại khác nhau, tình hình như vậy, đối với bốn lão nhân mà nói, thật sự là trước đó chưa từng có, không thể tưởng tượng.

Tiểu Khai thực sự vui vẻ cười rộ trong lòng, hẳn quá tình tường, trận thế hẳn bày ra kỳ thật chính là Cửu Liên Bảo Đăng trong cách đánh bài mạt

chược, là thể bài cao mãn, đương nhiên lại có thể chấn nhiếp bốn lão nhân thành như vậy, thật sự là thống khoái a.

Cửu Liên Bảo Đăng, đúng là ba khối một vạn, ba khối chín vạn, ở giữa hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám vạn, sau đó lại đặc ý sắp đặt thành một hồ bài, đơn giản mà nói, trận pháp này kỳ thật tự thân có chín loại bài pháp, đương nhiên cũng chưa là cao nhất, nếu là Quốc Sĩ Vô Song (còn gọi là Thập Tam Chiếu), thì đó là mười ba loại phương pháp hồ bài, còn không biết bốn lão nhân sẽ kinh ngạc đến thể nào nữa.

Cũng không biết bảo bối này là do vị cao nhân nào xếp đặt, có thể đem kỹ thuật mật chú sắp xếp đến thiên y vô phùng(che kín trời không một chỗ hở), không thể không nói thật ra là một thiên tài, Tiểu Khai cơ hồ có thể khẳng định, bộ bài mật chú này nếu có thể tổ hợp thành một bộ hồ bài, khẳng định đúng là một loại trận pháp, chỉ cần suy nghĩ một chút thêm những cách sắp xếp đại mãn quán, Tiểu Khai hưng phấn đến nói không nên lời.

Tiên khí này, vốn tương đương với mấy trăm chủng loại trận pháp lớn nhỏ, tác dụng so với mười đại tiên khí kia còn lớn hơn nhiều!

Bốn lão nhân đã hoàn toàn bị Tiểu Khai chấn nhiếp, lúc này nhìn Tiểu Khai, không còn ánh mắt coi rẻ, mà là ánh mắt sùng bái, thế giới này vẫn là thực lực đệ nhất, mặc dù tu chân giới cũng không thể tránh khỏi, bốn lão nhân lúc này đã nhìn không được bắt đầu thỉnh giáo: “ Kiến thức của đạo hữu thâm hậu, chẳng biết có thể giải thích cho ta một chút không?”

Từ rác rưởi cho đến người tuổi trẻ, từ tiểu hữu cho đến đạo hữu, Tiểu Khai cuối cùng đã thành công chuyển đổi vai diễn, có thể lớn tiếng nói chuyện: “ Đây là tiên thiên số thuật vô cùng huyền ảo, chính là học vấn do gia môn ta cha truyền con nối truyền từ đời này sang đời khác, thật sự là không có thuận tiện tiết lộ cho người ngoài a...”

“ Ai, vậy không có cách nào nữa...” Bốn lão nhân buồn buồn không vui ủ rũ xuống.

Nhưng Tiểu Khai lại nói: “ Bất quá...”

“ Bất quá cái gì?” Bốn lão nhân tinh thần rung lên!

“ Bất quá chúng ta có thể trao đổi.” Tiểu Khai hắc hắc cười nói: “ Ta cũng không phải là người ngu muội thủ cựu, nếu các người có thể cho ta đủ ích lợi, ta có thể đưa mật chước đại trận thần bí vô cùng này dạy cho các người.” Tiểu Khai không sợ bốn lão nhân học xong trận pháp thì sẽ xảy ra vấn đề gì, dù sao bốn lão nhân này hiển nhiên là bị khốn chết ở trong sách, khác hẳn Tiểu Quan, Tiểu Quan là có thể tự do ra vào, bốn lão nhân này bị nhốt sống như trong nhà lao, còn không biết sẽ ngồi đến năm tháng nào nữa. Nhưng tuyệt học trong tay bốn lão nhân đối với Tiểu Khai đã rất hữu dụng.

“ Cứ nói, cứ nói.” Bốn lão nhân liên tục gật đầu: “ Thành giao, người muốn cái gì?”

“ Ta nghĩ muốn tiên khí.” Tiểu Khai trần trụi nói: “ Còn nữa, ta muốn học tu chân.”

Bốn lão nhân nhất thời không lên tiếng, người nhìn ta, ta nhìn người, về mặt cổ quái nói không ra lời.

“ Như thế nào, không được sao?” Tiểu Khai có chút nóng nảy: “ Ta biết các người rất lợi hại, ta cũng không phải muốn học tuyệt học của các người, chỉ cần các người dạy ta tâm pháp nhập môn là được rồi.” Bàn tính như ý của hắn rất tốt, bốn lão nhân đã từng cùng Vạn Yêu Vương quyết đấu qua, không hề nghi vấn chính là cao thủ của ngàn năm trước, căn cứ vào chút tư liệu biểu hiện, người tu chân của ngàn năm trước thực lực so với bây giờ ít nhất cao hơn thập bội, nói cách khác, năm ấy chỉ một cao thủ nhị lưu, nếu ở thời bây giờ thì đúng là tuyệt đỉnh cao thủ rồi, huống chi Vô Tự Thiên Thư

chuyên giam cầm những người khẳng định không phải người bình thường, bốn lão nhân cho dù ở một ngàn năm trước cũng khẳng định vang danh, chỉ cần mình tùy tiện học được ở họ cái gì phỏng chừng cũng không thua kém với tâm pháp của sáu đại môn phái hiện tại.

“ Ai, đạo hữu có điều không biết.” Một lão nhân giận dữ nói: “ Tâm pháp của chúng ta cũng không phải cần giữ bí mật, lại xem mặt chước đại trận vô cùng huyền diệu, còn hơn xa tâm pháp của chúng ta, chúng ta chỉ khó xử là tiên khí...”

“ Các người...chẳng lẽ..các người...” Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, nói: “ Nghe nói người tu chân đều có rất nhiều pháp bảo, ta xem vị Tùng Phong đạo trưởng có Luyện Yêu Lô rất có phong cách, các người vốn là lão tiền bối, không phải cái gì cũng không có a.” Trước kia chúng ta đương nhiên là có.” Ngữ khí của lão nhân có điểm chần chờ, cũng có chút mê mang: “ Kỳ thật...chúng ta bây giờ cũng không biết chính mình đang ở trạng thái gì...thân thể của chúng ta tựa hồ cũng không phải là thân thể ban đầu...người xem bốn người chúng ta giống nhau như đúc, kỳ thật trước kia cũng không phải như vậy...”

“ Đó là cái gì?” Tiểu Khai cũng mơ hồ không hiểu, truy hỏi.

“ Ta nghĩ thế này, thân thể bây giờ của chúng ta là do một lần nữa tu luyện ra.” Lão nhân nhíu nhíu mày, lộ ra thần thái suy nghĩ sâu xa, chậm rãi nói: “ Nếu ta không đoán sai, chúng ta đã dùng một thời gian rất dài, dùng nguyên khí bản thân tu luyện ra thân thể này, mà nguyên tiên thân thể của chúng ta ở thời gian lâu dài trước kia đã bị phá hủy.”

Lão nhân nhìn Tiểu Khai đang cứng lưỡi há mồm, lại nói: “ Nói cách khác, ở thật lâu trước kia chúng ta chỉ còn lại nguyên thần thôi.”

“ Đúng vậy.” Một lão nhân tiếp lời: “ Theo lý thuyết, nếu chỉ có nguyên thần, thì tùy lúc sẽ dễ bị tiêu tán, nhưng chúng ta bây giờ ở nơi này thập

phần cổ quái, tiên linh khí và hồn phách khí đều không thể xuyên thấu, cho nên nguyên thần chúng ta bị nó giam cầm, đồng thời đã giữ lại nguyên thần cho chúng ta. Mà nơi này còn có thể trống rỗng sinh ra tiên linh khí rất yếu ớt, chúng ta nhờ vào điểm tiên linh khí này chậm rãi tu luyện, tích cát thành tháp, ta cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, tóm lại cho tới hôm nay chúng ta cũng có thể xuất được hình thể như vậy.”

Lão nhân thứ ba lại tiếp theo: “ Cho nên trước kia chúng ta mặc dù có rất nhiều bảo bối, nhưng bây giờ thì không còn gì nữa.”

Bốn lão nhân nói hết lời, hiển lộ thần thái bất đắc dĩ, nhưng trên mặt vẫn hiện lên vẻ chờ mong dễ dàng bán đứng bọn họ, bọn họ mặc dù không thể lấy ra tiên khí, nhưng đối với mặt chước đại trận của Tiểu Khai, cũng vô cùng hướng tới.

“ Nguyên lai là như vậy.” Tiểu Khai gật gật đầu : “ Chẳng lẽ các người không thể tự mình luyện khí hay sao? Ta nhớ người tu chân luôn tự mình tu luyện pháp bảo. Ít nhất là phi kiếm a.”

“ Điều này thật ra có thể.” Bốn lão nhân gật gật đầu: “ Chỉ có điều bây giờ trong tay chúng ta không có bảo bối luyện khí, cũng không có tài liệu luyện khí, không có cách nào luyện ra pháp bảo.”

“ Nói hay, nói hay.” Tiểu Khai cũng nghĩ thông suốt, tiên khí cũng không dễ cưỡng cầu, có pháp môn tu luyện thì cũng được rồi, ít nhất giải quyết được vấn đề trụ cột căn bản tu luyện, hẳn không muốn nghĩ chính mình là môn chủ Thiên Tuyền Môn nhưng lại chạy tới sáu đại môn phái thỉnh giáo tâm pháp nhập môn của tu chân, vậy thì vô cùng mất mặt.

“ Nói như vậy là đạo hữu đồng ý trao đổi rồi?” Bốn lão nhân vẻ mặt mừng rỡ: “ Đạo hữu cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đem tất cả sở học bình sinh ra trao đổi, tuyệt không giấu diếm!”

“ Hắc hắc, hắc hắc..” Tiểu Khai đắc ý cười: “ Không lãng phí thời gian nữa, bây giờ ta đem phương pháp sử dụng mặt chược đại trận cho các ngươi.” Hắn tìm khắp trong phòng hồi lâu cũng tìm ra được một cây viết, rồi lấy giấy trên bàn ra bắt đầu viết lại phương pháp, đó chính là Mặt Chược Hồ Bài quy tắc.

Mặt Chược Hồ Bài quy tắc đại toàn chính là phương pháp chơi hồ bài, còn có các yêu cầu khi chơi, mấy thứ này đối với một người hiện đại mà nói đều vô cùng đơn giản. Tiểu Khai viết hết sức lưu loát, một mạch đã viết xong, phồng chừng mười phút, vừa mới dừng viết, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, đồng thời truyền đến thanh âm vội vàng của Hiếu Lâm: “ Nghiêm Tiểu Khai! Nghiêm Tiểu Khai! Mau ra đây!”

Tiểu Khai vội vã ném tờ giấy vào trong Vô Tự Thiên Thư, thuận tay đóng sách lại rồi bỏ nhanh vào trong lòng ngực, chạy tới mở cửa, nói: “ Uy, ta là Thiên Tuyển môn chủ nga, sao ngươi lại trực tiếp hô tên ta, ta sẽ nói cho sư phó ngươi đó.”

“ Hừ, đừng có đắc ý, ngươi xong đời rồi.” Hiếu Lâm tỏ vẻ không thèm quan tâm: “ Theo ta đi thôi, sư phó đang ở Vân Vụ đại điện chờ thu thập ngươi đó!”

“ Vì cái gì mà muốn thu thập ta?” Tiểu Khai lại càng hoảng sợ.

“ Nói hay lắm, hừ!” Hiếu Lâm hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “ Ngươi đem thiên cổ Hoàng Sơn linh mạch quý giá nhất hủy đi, giết người cũng không oan uổng, nếu không phải nể mặt Tuyết Phong chương môn, bây giờ ngươi không còn đi bộ được tới đó đâu.”

“ Tại sao không thể đi?” Tiểu Khai không nhịn được nói một câu.

“ Nằm mà đi.” Hiếu Lâm lập tức nói ra câu trả lời: “ Nằm trên cang đi tới.”

Tiểu Khai le lưỡi, không nói.

Hoàng Sơn Vân Vụ đại diện, là nghị sự đại sảnh chủ yếu nhất của phái Hoàng Sơn, Tiểu Khai đi vào đại sảnh, trong đại sảnh đã đầy người.

Tùng Phong đạo trưởng ngồi ở trung tâm, vị trí ngay giữa, vẻ mặt sương lạnh bao phủ, ở hai bên hắc có năm chưởng môn các đại phái, giờ phút này, Côn Lôn phái Phi Hạc thượng nhân và Thanh Thành phái Thanh U tán nhân vẻ mặt có chút hả hê. Thục Sơn phái Lục Mi tiên sinh lại có bộ dáng như đang tức giận, còn Lưu Vân thủy tạ mỹ nữ chưởng môn Lam Điền Ngọc vẫn là bộ dáng nhàn nhã, thoát nhìn có chút hương vị không nhiễm thế sự. Tiểu Khai nhìn Tuyết Phong chưởng môn ngày hôm qua đã cùng hắc gây ra đại họa, vẻ mặt Tuyết Phong cười khổ, nhưng thần sắc vẫn trầm tĩnh, không hề sợ hãi, quả thật rất có phong phạm.

Phía dưới đại sảnh đứng đầy các đệ tử phái Hoàng Sơn, ít nhất là bốn năm mươi người, nhìn thấy Tiểu Khai tiến đến, ánh mắt mọi người đều bắn tới.

“ Khái, khái..” Tùng Phong đạo trưởng hắng giọng nói: “ Thiên Tuyển môn chủ đã đến đây rồi, vậy chúng ta chính thức bắt đầu đi.”

“ Rốt cuộc sao lại thế này?” Tiểu Khai nhìn thấy nhiều người trong đại sảnh, có chút sợ hãi: “ Các người muốn thế nào?”

“ Hừ hừ, người còn dám hỏi thế nào.” Thục Sơn chưởng môn Lục Mi tiên sinh quả nhiên có bộ dáng đang phẫn nộ kia, là người thứ nhất mở lời quát lớn: “ Ngày hôm qua phá hư Tụ Linh đại hội trăm năm một lần của tu chân giới thì thôi đi, lại dám đoạn tuyệt cả linh mạch của Hoàng Sơn ngàn năm tồn tại, người không thấy mình đã làm quá đáng rồi hay sao?”

Tùng Phong đạo trưởng hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “ Tiểu Khai môn chủ, Tùng Phong ta cũng không phải là người vô lý kiếm chuyện, chỉ là linh mạch Hoàng Sơn, chính là trợ lực nặng yếu nhất của đương kim sáu

đại môn phái, hôm nay chương môn sáu phái đều có mặt tại hiện trường, Tùng Phong ta cũng không giấu diếm, trên thực tế, tu chân tâm pháp của Hoàng Sơn so với Nga Mi, Thục Sơn, Thanh Thành và Côn Lôn đều xếp dưới, sở dĩ ngàn năm nay có thể vững vàng đứng được trong sáu đại phái, toàn nhờ vào linh mạch này. Hôm nay người cùng Tuyết Phong chương môn hủy đi linh mạch của Hoàng Sơn, mặc dù lão đạo biết rằng hai vị không phải cố ý, nhưng vô luận như thế nào, cũng phải cấp cho mấy ngàn đệ tử Hoàng Sơn chúng ta một công đạo.”

Lời này xem thật thông tình đạt lý, Tiểu Khai nhìn thấy bốn phía, vô số đệ tử Hoàng Sơn ánh mắt vô cùng phần nộ nhìn mình, ngay cả Hiếu Lâm sư muội vốn dễ nói chuyện cũng có một bộ dáng tức giận, nắm chặt tay Tiểu Khai, thoát nhìn chỉ hận không thể dùng một quyền đánh hắn. Kỳ quái chính là những người này đều chỉ nhìn vào hắn, không có một người nào nhìn Tuyết Phong, trong lòng Tiểu Khai âm thầm sợ hãi, nhin không được thầm nghĩ: “ Chẳng lẽ Tuyết Phong đổ hết cái sai lên người ta rồi?”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Tiên Khí Đại Chiến

Vừa đến đây, chợt nghe được Tuyết Phong nói chuyện: “ Việc hôm qua, Tuyết Phong ta quả thật không có gì để nói, ta cùng với Thiên Tuyền môn chủ cùng nhau xuống vực, chủ ý chỉ muốn tìm hiểu một chút căn nguyên linh mạch, ai ngờ xảy ra việc hoàn toàn không thể khống chế, lại làm hủy diệt linh mạch, lúc Tuyết Phong mới đi lên thì còn nghĩ là mình vô tâm làm sai, nhưng đêm qua tự hỏi lòng mình, hết thấy mới biết là do mình có một ý niệm tham lam, tâm tính thiếu chút nữa nhập ma, chợt nghĩ nếu không có lòng tham, thì há có thể làm ra chuyện đêm thám linh mạch, cho nên Thiên Tuyền môn chủ, là do ta tận lực mời nên mới giúp ta đi xuống, lại nói, sai thì do một mình ta, mong rằng Tùng Phong chưông môn có thể trách phạt nhẹ cho Thiên Tuyền môn chủ.”

Hắn nói xong một hơi dài, lại thở ra, nói: “ Nga Mi ta thân là đứng đầu sáu phái, cũng không nguyện ý làm tổn hại người khác, việc hôm nay, nếu muốn khôi phục linh mạch thì làm không được, ta nguyện ý đại biểu Nga Mi đem tiên khí Khổn Tiên Tác đền bù cho phái Hoàng Sơn, xem như đền tội hôm nay.”

Lời này nói ra, mọi người đang ngồi toàn bộ thay đổi sắc mặt!

Phải biết rằng đương kim tu chân giới nổi tiếng mười đại tiên khí, cũng là mười đại tiên khí duy nhất tồn tại, trong đó Hoàng Sơn cùng Lưu Vân Thủy Tạ có hai, Thục Sơn, Côn Lôn, Thanh Thành có một, mà Nga Mi lại chiếm tới tam đại tiên khí, đây cũng là duyên cớ mà Nga Mi có thể đứng

đầu sáu đại môn phái, hôm nay ý tứ của Tuyết Phong, đồng ý lấy tiên khí tôn sùng suốt ngàn năm của mình đền bù cho Hoàng Sơn, nếu như vậy thì Hoàng Sơn có được tam đại tiên khí, đã trở thành môn phái có tiên khí nhiều nhất.

Hơn nữa, đang giá nhắc tới chính là Khổn Tiên Tác của phái Nga Mi, cũng là một trong mười đại tiên khí, mà vẫn được xưng là đứng đầu mười đại tiên khí, chính là lợi khí trăm yêu trừ ma đệ nhất của tu chân giới!

Thanh U tán nhân cùng Phi Hạc thượng nhân hít vào một hơi dài, vẻ mặt hả hê của hai người nhất thời tiêu mất, lại nhìn Tuyết Phong chưởng môn với thần thái vài phần tôn kính, không hề nghi vấn, lần bồi thường này của Tuyết Phong, quả thật không phải giả dối mà là thành ý thật tình, hẳn chỉ cần xuất ra một trong ba món tiên khí của Nga Mi thì Tùng Phong đạo trưởng cũng không có lời gì để nói, nhưng hẳn chủ động xuất ra Khổn Tiên Tác, hiển nhiên đã biết rõ giá trị của nó, xa xa không thể sánh được với ngàn năm linh mạch của Hoàng Sơn.

Tùng Phong đạo trưởng ngậy người sau nửa ngày, lúc này mới làm ra một thi lễ thật sâu, thở dài: “ Ý chí của chưởng môn quang minh lỗi lạc, Tùng Phong bội phục.”

Tuyết Phong cũng không dài dòng, tay áo phất một cái, trong tay đã có thêm một món đồ.

Đó là một sợi dây thừng màu vàng kim, mặc dù trong đại sảnh không nhiều ánh sáng, nhưng sợi dây vẫn phát ra vẻ sáng lạn, hào quang cũng không phải từ bên ngoài chiếu vào, mà từ bên trong tỏa ra màu vàng kim, hào quang màu vàng kim chiếu rọi trên mọi người, nhất thời một cỗ tiên linh khí nồng hậu di tản ra.

Dù đây chỉ là một sợi dây thừng không đến ba thước, nhưng ánh mắt mọi người nhìn nó tràn ngập kính sợ, bởi vì đó chính là đương kim đệ nhất

kỳ bảo của tu chân giới: “ Khổn Tiên Tác.”

“ Tùng Phong chưởng môn, người thu đi.” Tuyết Phong chưởng môn đưa sợi dây thừng tới trước mặt Tùng Phong, không có chút lưu luyến, về mặt Tùng Phong ngược lại có chút khẩn trương, tay phải có chút cứng nhắc tiếp nhận Khổn Tiên Tác, căng thẳng cầm ở trong tay, về mặt kinh ngạc lại là vui mừng, còn mang theo ba phần không tin tưởng: “ Bảo bối này...làm sao sử dụng?”

“ Rất đơn giản.” Tuyết Phong nghiêng đầu sát bên tai Tùng Phong: “ Khẩu quyết là như thế này...”

Tùng Phong kinh ngạc nhìn Tuyết Phong: “ Đơn giản như vậy?”

“ Đương nhiên.” Tuyết Phong gật đầu nói: “ Nếu khó dùng, thì sao lại được xưng là đương kim thiên hạ đệ nhất tiên khí?”

Tùng Phong thu Khổn Tiên Tác vào trong lòng ngực, không nói thêm nhiều lời, bốn vị chưởng môn khác không nói nên lời, ánh mắt vô cùng hâm mộ.

Tuyết Phong thần nhiên xuất ra một món đồ bảo bối như vậy, vậy mà sắc mặt không chút thay đổi, mỉm cười nói: “ Nếu như thế, mong rằng Tùng Phong chưởng môn có thể khoan dung với Thiên Tuyền môn chủ một chút.”

Thần sắc Tùng Phong nghiêm nghị gật đầu: “ Việc hôm qua, không nhắc tới, Tùng Phong ta cũng không phải kẻ tham lam, nếu Tuyết Phong chưởng môn đã tỏ ý này, ta sẽ cầu một thứ ở Thiên Tuyền môn chủ thôi.”

“ Vật gì vậy?” Tiểu Khai nói: “ Ngoại trừ Vô Tự Thiên Thư, ta chỉ có hai bản tay trắng. Người muốn thiên thư thì cứ cầm lấy, nếu người không sợ trời phạt.”

Hai câu này nói ra không có chút cốt khí, một thái độ tư lợi rõ ràng, người ở trong đại sảnh nhìn hẩn với ánh mắt xem thường, chợt nghe Tùng Phong đạo trưởng mỉm cười nói: “ Vô Tự Thiên Thư của Thiên Tuyển môn chủ chính là đệ nhất kỳ vật của tu chân giới, bọn tại hạ là người vô duyên, có lấy được cũng uống công, ta đương nhiên là không cần, ta muốn chính là tuyệt học thất truyền : Phong Ma Khẩu Quyết.”

Lời này thốt ra, vài vị cường môn đang ngồi nhất thời hít sâu một hơi.

Phong Ma Khẩu Quyết có thể nói cực kỳ quý trọng, nhưng lại cực đơn giản, nói nó quý trọng là bởi vì nó có lực chấn nhiếp đối với yêu ma cơ hồ là tuyệt đối, được xưng “ Thiên hạ không có yêu ma nào mà không thể phong bế”, chính là thứ mà ma đạo sợ hãi nhất, nói nó đơn giản, vì khẩu quyết này từng làm khủng hoảng tu chân giới, mặc dù đang ở thời đại hưng thịnh của tu chân giới, nhưng người có thể học được Phong Ma Khẩu Quyết không có mấy ai, chính là công pháp khó đoán trước, cho nên đối với tuyệt đại đa số người mà nói, tìm được Phong Ma Khẩu Quyết, vốn không có ý nghĩa gì, tu luyện nó không cần ngộ tính, không cần nguyên khí, không cần kinh nghiệm, cũng không cần tuổi, mà toàn bằng hai chữ: Duyên Phận.

Người có duyên, chỉ cần luyện là thành, còn người vô duyên cho dù có luyện một ngàn năm cũng chỉ uống công.

Tiểu Khai đương nhiên hiếu kỳ: “ Người cần thứ này làm gì?”

Sắc mặt Tùng Phong có chút bất đắc dĩ: “ Lão đạo cũng không có cách nào, chi tiết về môn chủ ta rất rõ ràng, ngoại trừ bốn thiên thư này, môn chủ quả thật chỉ có hai bàn tay trắng, đã như vậy, ta chỉ có thể hỏi về Phong Ma Khẩu Quyết mà thôi. Ai, hy vọng trong mấy ngàn đệ tử của ta, có thể xuất hiện một người hữu duyên.”

Lục Mi tiên sinh chậm rãi gật đầu: “ Nguyên lai là như thế.”

Mọi người nhất thời liên tục gật đầu, Phong Ma Khẩu Quyết này có đòi hỏi cũng như vô vị, nhưng lại đáng tiếc, Tùng Phong đạo trưởng quả thật xem như có lo xa, điều kiện này đối với Tiểu Khai mà nói, có thể xem cũng không quá đáng.

Nhưng không ai nghĩ tới Tiểu Khai lại lắc đầu: “Thật xin lỗi, điều này ta làm không được.”

“Ta không phải từ chối.” Tiểu Khai nhìn hình dáng khinh bỉ vô hạn của mọi người, cũng cảm thấy bất đắc dĩ: “Ta thật sự không có biện pháp để dạy a, Phong Ma Khẩu Quyết không có khẩu quyết thực tế, chính ta cũng không biết làm sao học được, ngày đó đối phó Thiên Yêu, bỗng nhiên trong tâm dâng lên, rồi dùng ra được.”

Đó chính là lời nói thật, nhưng không ai tin tưởng hẳn, mọi người nhìn hẳn y như nhìn một tội phạm mới bị bắt vào nhà lao.

“Ta không có gạt người, đó là sự thật.” Tiểu Khai chỉ còn có nước phải bật lên lời thề thốt.

“Tên lường gạt người, đại bại hoại, hừ!” Người nói ra lời này chính là Hiếu Lâm, tiểu nha đầu vừa rồi chỉ là tức giận, nhưng bây giờ trong ánh mắt tràn ngập vẻ “người thật hết cứu”, bị một tiểu mỹ nữ nhìn như vậy, làm Tiểu Khai cảm thấy khó thể chịu được, cho nên hẳn nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên trong đầu linh cơ vừa động, nhớ tới bộ mật chước kia, nhất thời bộc phát ra lời: “Ta có thể đền cho người một món tiên khí khác!”

“Người đền tiên khí cho ta?” Cả Tùng Phong cũng nhin không được cười lắc đầu, thở dài: “Tiểu Khai thí chủ, biểu hiện của người làm ta rất thất vọng. Cũng được, đã có Tuyết Phong chưởng môn cầu tình cho người, ta cũng không truy cứu nữa, người xuống núi đi.”

“Ta nói lời thật đó.” Tiểu Khai lấy bộ mật chước trong sách ra, bỏ xuống mặt đất trong đại sảnh: “Các người xem, đây là một món tiên khí!”

Mọi người đưa mắt nhìn lại, bộ mặt chước kia cơ hồ giống như một bộ hòm đồ nát, mép khối cũng đã bị trầy xước biến thành màu đen, thoạt nhìn mười phần cũ kỹ, có nơi còn có màu ố vàng, vô luận là nhìn ngang nhìn dọc, cũng không giống một món tiên khí.

Huống chi chư vị cao thủ đều hoàn toàn hiểu được, trong thiên hạ tổng cộng có mười đại tiên khí, làm gì dễ dàng lại có thêm món thứ mười một nữa chứ.

“ Vật này thật là tiên khí?” Lam Điền Ngọc nhin không được hỏi một câu, thanh âm của nàng thập phần vô cùng nhu hòa dễ nghe, Tiểu Khai vội vàng gật gật đầu: “ Đúng vậy, là tiên khí.”

Lam chưởng môn tiến lên hai bước, nhìn về hướng bộ mặt chước một lúc, rồi chậm rãi lui xuống, thấp giọng nói: “ Có lẽ bản nhân năng lực thấp kém, thật sự là cảm thụ không được linh khí trên mặt chước.”

Thanh U tán nhân lắc đầu: “ Lam chưởng môn, ta cũng không thể cảm thụ được.”

Ánh mắt hai người nhìn về hướng Tuyết Phong, ít nhất trong sáu đại phái, bọn họ công nhận tu vi của Tuyết Phong là cao nhất. Tuyết Phong nhìn bọn họ lắc đầu, tuy không nói lời nào, nhưng ý tứ cũng thật rõ ràng: Mặt chước này hiển nhiên không phải là tiên khí.

Tùng Phong đạo trưởng giương mắt nhìn bộ mặt chước nửa ngày, gương mặt như sương lạnh từ từ biến thành đỏ, cả ánh mắt cũng đỏ lên, lão đạo sĩ vốn luôn biểu hiện là người rất có phong độ khí lượng rốt cuộc bị Tiểu Khai làm bộc phát sự tức giận, kêu to lên: “ Nghiêm Tiểu Khai, người không cần quá đáng như vậy! Người hủy linh mạch của ta, phá Tụ Linh đại hội, ta đã không truy cứu nữa, nhưng người...nhưng người...nhưng người dám đưa ra một bộ mặt chước tầm thường của phái Hoàng Sơn ta mà gạt ta nói đây là

tiên khí, người tốt cuộc có ý tứ gì? Chẳng lẽ thật khi dễ Hoàng Sơn ta không có người sao?”

“ A! Sao người biết bộ mặt chước này là của các người?” Tiểu Khai chấn động.

“ Hừ, hừ, ta đương nhiên biết.” Tùng Phong cố nén lửa giận nói: “ Bộ mặt chước này vốn là đặt ở trong kho của hậu viện Hoàng Sơn ta, đã bỏ ở đó không biết bao nhiêu năm, do một đồ đệ không thành tài của ta đem nó ra, lại triệu tập thêm mấy đệ tử tụ tập đánh bạc, bị ta bắt ngay tại trận, bây giờ nghiệt đồ khó dạy kia còn đang bị diện bích trong hậu viện, còn bộ mặt chước này cũng do lão đạo ta tùy ý bỏ trong phòng của tên nghiệt đồ đó.”

Tùng Phong nhìn Tiểu Khai, bộ dáng như tùy ý có thể ra tay: “ Buổi tối ngày hôm qua người đã ở trong phòng nghiệt đồ của ta.”

“ Đừng kích động, đừng kích động.” thấy lão đạo nổi giận, Tiểu Khai cũng nóng nảy: “ Ta không có nói giỡn với người, vật này thật là tiên khí a, chẳng lẽ người không cảm giác được năng lượng ở bên trên sao?”

Tiểu Khai nhìn không được lặng lẽ cảm thụ một chút, mặt ngoài mặt chước quả thật tràn đầy linh khí a, vì sao bọn họ lại không cảm thấy? Tiểu Khai kinh ngạc, cầm lấy bộ mặt chước: “ Chưởng môn, vật này chính là bảo bối, ngài đừng bỏ lỡ. Bảo bối này khẳng định còn tốt hơn Luyện Yêu Lô vô cùng đó.”

Trên lưng Tùng Phong đạo trưởng có một vỏ kiếm, trong vỏ kiếm dĩ nhiên là có kiếm, bây giờ thanh kiếm kia đang muốn xuất ra khỏi vỏ, cứ bắn ra rồi lại rút về, rồi lại bắn ra, lại rút về, những đệ tử như Hiếu Lâm đều hiểu rõ tính tình của Tùng Phong, biết rõ lão đạo trưởng đã sắp điên lên rồi, gân xanh nơi huyết thái dương đã nổi lên rần rật, nếu Tiểu Khai còn kích thích hấn, phỏng chừng thanh kiếm kia sẽ thoát ly sự trói buộc của lão đạo

sĩ, dùng tốc độ nhanh nhất mà ra khỏi võ, sau đó sẽ hung hăng phóng tới cổ Tiểu Khai.

Hoàn hảo lúc này Tiểu Khai có câu nói dời được sự chú ý của lão đạo trưởng: “ Nếu không như vậy đi, ta biểu diễn cho các người xem một chút!”

“ Được!” Tùng Phong đạo trưởng căn răng gật gật đầu: “ Để cho lão đạo kiến thức một chút tuyệt thế tiên khí của Thiên Tuyển Môn môn chủ!”

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn đại sảnh, nói: “ Nơi này quá hẹp, uy lực của tiên khí này quá lớn, hay là chúng ta đi ra ngoài đi!”

“ Được, vậy đi ra ngoài.” Ánh mắt Tùng Phong đạo trưởng đã biến hồng: “ Người muốn như thế nào thì ta cho người làm như thế, nhưng nếu người không làm ra được gì, đừng trách lão đạo không khách khí nữa.”

Tiểu Khai thật ra đã tính trước, trực tiếp ôm mặt chược đi thẳng ra ngoài, đến ngay sân rộng của Thiên Đô Ẩn Phong, sân này vô cùng rộng lớn, từng khối núi đá lớn cứng rắn kéo dài đến nơi xa, Tiểu Khai nhìn trái phải, nói: “ Nơi này đúng rồi.”

“ Xin hỏi môn chủ định làm sao biểu diễn?” Côn Lôn Phi Hạc tiên sinh vẻ mặt có chút hả hê đi tới: “ Có phải là muốn tìm một đối thủ thử sức với người một chút? Ân, nếu không ta đến thử xem.”

Tiểu Khai liếc mắt nhìn hẳn: “ Trên tay người có tiên khí hay không?”

“ Côn Lôn ta tự nhiên là có tiên khí, bất quá lần này đường đến đây quá xa, cho nên...” Phi Hạc mới nói một nửa, đã bị Tiểu Khai cắt lời: “ Nga, pháp bảo này của ta uy lực quá lớn, không có tiên khí thì đứng sang bên đi.”

“ Người...” Phi Hạc thượng nhân nuốt câu nói vào bụng, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Khai, lui đi xuống.

“ Ta đến đây.” Tùng Phong đạo trưởng hiển nhiên đang rất muốn đánh người, liền đi ra: “ Trên tay lão đạo có bốn kiện tiên khí, vậy là đủ rồi chứ.”

“ Bốn kiện? Sao lại có nhiều đến như vậy?” Thanh U tán nhân kêu to lên: “ Không phải là ba kiện sao?”

“ Là bốn kiện.” Tuyết Phong thấp giọng nói: “ Chẳng lẽ các người đã quên, Thiên Tuyển môn chủ lần trước đã tặng bản thể của Thiên Yêu ngàn năm cho phái Hoàng Sơn sao.”

Bốn vị chưởng môn người xem ta, ta nhìn người, nhất thời giật mình hiểu ra.

Thiên Yêu ngàn năm do Bạch Ngọc Dạ Hồ thành yêu, bản thể là một đại khối ngọc tinh khiết, trải qua ngàn năm rèn luyện, trải qua thiên địa linh khí cải tạo và tu dưỡng, khối ngọc kia bản thể có thể được xưng là tiên khí rồi, hơn nữa Hoàng Sơn chí bảo Luyện Yêu Lô rèn luyện, trải qua thời gian dài như vậy, phỏng chừng đã sớm bị Tùng Phong luyện thành pháp bảo, hôm nay xem khẩu khí của Tùng Phong, hiển nhiên pháp bảo này cũng là một món tiên khí.

Chính vì như vậy, Hoàng Sơn dĩ nhiên có tới bốn kiện tiên khí, điều này tuyệt đối là tin tức oanh động, mấy vị chưởng môn nhân trong lòng đều âm thầm giật mình, từ nay về sau, có thể Hoàng Sơn sẽ trở thành đại phái đệ nhất tu chân giới.

Tiểu Khai thật ra không suy nghĩ nhiều như vậy, hắn gật gật đầu: “ Tốt lắm, người tới đi, chú ý đó, ta ra tay đây.”

“ Người ra tay đi, không cần lưu tình.” Tùng Phong xanh mặt nói: “ Ta cũng sẽ không lưu tình đâu, môn chủ cần phải cẩn thận nhiều hơn.”

Tuyết Phong ở bên cạnh lặng lẽ lắc lắc đầu, vị Tùng Phong đạo trưởng này vốn cũng là người có tu dưỡng thâm hậu, hôm nay đã động sát khí, hiển

nhiên là do bị Tiểu Khai trêu cợt quá độc ác, cũng không biết lát nữa sẽ phát sinh sự tình gì.

Bất quá suy nghĩ một chút nữa, Tiểu Khai cũng tự mình gây ra, chẳng biết tiến lui, đã như vậy thì tùy duyên thôi.

Tuyết Phong thở dài, cũng không cưỡng cầu nữa, chuyên tâm chú ý cuộc tỷ thí trong sân.

Tiểu Khai ra tay.

Bộ mặt chước này có thể tổ hợp rất nhiều trận pháp đến phi thường, Tiểu Khai cho tới bây giờ không có chính thức cùng người đấu qua, nói hăn không khẩn trương thì tuyệt đối là nói dối, cho nên vì cam đoan cho an toàn, Tiểu Khai vừa ra tay liền bày ra một trận thế rất mạnh.

Lần này hăn không bày ra mười bốn khối bài đơn giản như vậy, mà là hai bộ, chẳng những là hai, hơn nữa hăn còn cảm thấy không an toàn, vì vậy còn bày thêm mai, lan, cúc, trúc và xuân, hạ, thu, đông tám khối ghép vải(đó là một loại thủ công mỹ nghệ, dùng các mảnh vải hoặc nhung màu may thành bài mà đánh ra) toàn bộ nằm giữa trung gian của hai bộ bài.

Mà hai bộ bài này, cũng không phải là tiểu hồ bình thường, mà là một bộ Cửu Liên Bảo Đăng và một bộ Thập Tam Chiếu, đều là thiên đại hồ bài.

Mọi người nhìn thấy mặt chước trong tay Tiểu Khai lần lượt bay ra, như là có linh tính, hướng tới bên cạnh Tùng Phong đạo trưởng bay đi, chỉ đảo mắt đã thấy bảy bảy tám tám che kín Tùng Phong đạo trưởng bốn phương tám hướng, vây quanh đạo trưởng, mà từng khối mặt chước chỉ cỡ đầu ngón tay vừa bay ra thì đón lấy gió liền trưởng lớn, một khối rồi một khối đều lớn cỡ một tấm bình phong, thực hiển nhiên, đã bày ra một trận thế, chỉ có điều trận này cổ quái dị thường, không phải thất sát cũng không phải bát quái, không phải cửu cung, mà lại là giống như một cái mê cung, đợi đến khi mọi người có phản ứng thì trên sân đã bãi đầy ba mươi bốn khối bài mặt chước.

Ba mươi bốn khối bài này, trong đó có tám khối là Bồ Hoa(thêu ghép vải), còn lại là hai mươi sáu khối là bố cục của hai bộ bài, lộ ra chính là hồ bài. Bộ Cửu Liên Bảo Đẳng có chín khối bài, nhìn thấy chính là Vạn Tự tự hồ, còn bộ Thập Tam Chiếu lại có mười ba khối bài, nhìn thấy chính là Yêu Cửu tự hồ, mà thời khắc mấu chốt này Tiểu Khai đem chín vạn đánh ra ngoài.

Khối chín vạn này có thể bao gồm Cửu Liên Bảo Đẳng, còn có cả Thập Tam Chiếu, được gọi bằng danh từ trận pháp chuyên nghiệp, đó chính là Trận Nhãn mấu chốt, là trung tâm của trận thế, khối bài này vừa ra, hai tòa đại trận nhất thời trở nên sống động, trong tích tắc, cả bầu trời bắt đầu âm u, trên đỉnh núi có vô số đệ tử Hoàng Sơn và năm vị cường môn đứng đầu tu chân giới vô cùng kinh hãi khi nhìn thấy, bầu trời đang trống rỗng lại sinh ra mây đen dày đặc, những tia chớp sấm sét vang rền liên tục đến không kịp bịt tai bao trùm cả bầu trời, mây đen như mực, mà trong sự âm tu tối đen lại có lôi điện oanh long long càn càn làm cho người ta tâm phiền ý loạn, quang cảnh này, chẳng khác gì Độ Kiếp trong truyền thuyết!

Trong nháy mắt này, tất cả mọi người biết ngay đại sự không hay, uy lực trận pháp này vô cùng to lớn, căn bản đã siêu việt sự tưởng tượng của bọn họ, lại có cả thiên triệu xuất hiện, nếu còn không có hành động gì, phỏng chừng cả ngọn núi đều sẽ bị thiên lôi san bằng. Thời khắc mấu chốt, năm đại cường môn nhìn nhau, cũng không dám giấu diếm gì nữa, liền đồng loạt hét lớn một tiếng: “Sắt!”

Năm thanh phi kiếm như tia chớp bay ra khỏi vỏ, trực hướng thẳng tới mây đen đậm tối, đồng thời Tuyết Phong đã xuất ra âm lôi, quát to: “Tất cả đệ tử Hoàng Sơn, mau thành lập Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận, xua tan lôi điện vân vụ!”

Nha đầu Hiếu Lâm kia, mặc dù bình thường thì giống như một tiểu hài tử, nhưng ở thời khắc mấu chốt thì phản ứng cũng thật nhanh, một thân ảnh nhỏ nhắn yêu kiều đã nhanh như điện bắn ra ngoài, vừa lúc ở ngay nơi ngày

hôm qua đã tổ hợp Vân Vụ đại trận, nàng vừa bay qua vừa kêu to: “ Các sư huynh sư đệ, nhanh chóng quy vị, ta làm trận nhĩn, động tác mọi người phải nhanh, cùng tổ hợp trận pháp và xuất phi kiếm ra, cùng năm vị chương môn đồng thời hành động!”

Mệnh lệnh của Hiếu Lâm rất có hiệu lực, tất cả đệ tử Hoàng Sơn nhất thời đều đồng loạt hành động, không thể không thừa nhận, đệ tử Hoàng Sơn làm việc rất nhanh, ít nhất năng lực xử lý sự việc khẩn cấp cũng không tệ lắm.

Tiểu Khai có vẻ nhàm chán, hẩn đứng ở đó, không biết sự việc có bao nhiêu nghiêm trọng, cũng không biết chính mình có thể làm cái gì, trơ mắt nhìn tòa đại trận bắt đầu vận hành, từng đợt, từng đợt cát bay đá chạy, tiếng sấm chớp hòa lẫn điện quang lóe lên.

Vào lúc đại trận bắt đầu vận chuyển thì Tùng Phong liền phát hiện : mình đã xong đời.

Mạt chước đại trận này, vốn không phù hợp với ngũ hành sinh khắc và phục hi bát quái đạo lý, Tùng Phong nhìn mãi đến đầu óc mê man vẫn không nhìn ra nguyên lý, mà áp lực của trận pháp đã bắt đầu tăng lớn, trường kiếm sau lưng hẩn đã ra khỏi vỏ, làm cho hẩn hít thở không thông, chân nguyên khí tu luyện liều mạng phóng thích ra, khó khăn ngăn cản áp lực bên ngoài, khoảng vài phút thời gian, sau lưng hẩn đã ướt đầm mồ hôi.

“ Ba!” Một đạo điện quang giống như con rắn dài kinh thiên bổ xuống tới, đánh ngay xuống chỗ tòa mạt chước đại trận, Tuyết Phong nhanh tay lẹ mắt, phi kiếm nhanh như điện bay lên chặn lại, vừa đúng lúc chặn đứng đạo điện quang này, nhất thời “ phốc” một tiếng, hẩn phun ra một ngụm máu tươi, thở dốc nói: “ Các vị đạo hữu, ngàn vạn lần không thể để cho lôi điện bổ tới bên trên trận pháp, theo ta sở liệu, trận pháp này là muốn mượn thiên uy vận chuyển, nếu lôi điện và trận pháp cùng kết hợp, thì sẽ không có thứ gì phá được!”

Kiến thức của Tuyết Phong rất cao, trận pháp này kỳ thật là muốn mượn lôi điện trợ uy, nếu vừa rồi đạo lôi điện kia đánh xuống, phỏng chừng Tùng Phong đạo trưởng sẽ bị tan thành mây khói ngay hiện trường. Cho nên nói, Tuyết Phong cũng vừa cứu một mạng sống của hắn.

Bốn vị chương môn cũng không phải kẻ ngốc, vừa nghe Tuyết Phong nói thì liền hiểu được, nhất thời toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn lên tia chớp trên bầu trời, mắt nhìn thấy những tia chớp cứ một đạo rồi một đạo đánh xuống, nháy mắt đã là năm đạo tia chớp, cả năm vị chương môn nhân đều lần lượt phun cả máu tươi.

“ Kiên trì trụ vững.” Tuyết Phong nói: “ Không còn lâu lắm đâu!”

“ Thiên Tuyển môn chủ, người mau dừng lại đi.” Một Hoàng Sơn đệ tử nắm lấy tay áo của Tiểu Khai: “ Phái Hoàng Sơn chúng ta nhận thua rồi!”

“ Ta...ta cũng không biết làm sao.” Tiểu Khai lúng túng nói: “ Ta cũng không biết làm sao để dừng lại a, ta...ta cũng chỉ vừa mới học được trận pháp này thôi.”

Lôi điện bổ xuống năm, sáu đạo, mắt thấy cuối cùng cũng không đánh xuống được bên trên trận pháp, rốt cuộc cũng dồn lại, Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận cũng đã vận chuyển, uy lực này so với những vị chương môn nhân đang bị thương thì lớn hơn rất nhiều, chỉ thấy vô số phi kiếm ở không trung xuyên qua tung hoành, mây đen dày đặc kia cuối cùng chậm rãi bị kiếm khí phá tan, lộ nguyên bầu trời xanh lam tinh khiết.

“ Hô...” Sau khi mây đen tiêu ẩn đi, tất cả mọi người xụi lơ đặt móng ngồi xuống mặt đất, vô luận thế nào, thiên triệu này cuối cùng cũng đã giải trừ, chỉ còn lại trận pháp đang tự mình vận chuyển

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Lực Lượng Tuyệt Đối

Sau khi thiên triệu giải trừ, trận pháp vẫn còn vận chuyển bình thường, ba mươi lăm khối mặt chước đang xoay tròn, ở trong trận pháp, che kín lôi đình, tia chớp, băng tuyết, liệt hỏa, cơ hồ là những thiên triệu của đại tự nhiên đều tồn tại bị phong bế trong không gian trận pháp toàn bộ hiện ra, Lam Điền Ngọc nhìn Tuyết Phong, do dự nói: “Chúng ta...có lẽ nên giúp Tùng Phong một tay không?”

“Không có biện pháp gì.” Tuyết Phong cười khổ nói: “Ta cũng không biết đó là trận pháp cổ quái gì, nhưng hiển nhiên nó có thể hấp thu lực lượng của ngoại giới, ta chỉ sợ chúng ta không giúp được hần mà ngược lại hại hần.”

Lam Điền Ngọc có chút cau mày, nói: “Ta thử xem?”

Tuyết Phong làm ra động tác như “xin mời”, nhưng không nói.

Lam Điền Ngọc kỳ thật cũng chỉ dùng thử hạ sách cuối cùng, phi kiếm nàng cũng đã ảm đạm không còn ánh sáng, nhưng còn ráng quay về trận pháp đâm tới một kiếm, chợt nghe “Xoát” một tiếng, trường kiếm đâm vào khối mặt chước, khối bài kia nhất thời lóe ra hào quang, tốc độ chuyển động chợt nhanh hơn gấp đôi, Tùng Phong trong trận “oa” lên một tiếng, nhổ ra một ngụm máu tươi.

Bên ngoài năm người kia hít sâu một hơi!

Trận pháp này thật sự là quá cổ quái, lại có thể hấp thu lực lượng công kích của ngoại giới, vậy theo lý thuyết, trận pháp này hoàn toàn không thể phá từ bên ngoài!

“ Không có biện pháp nữa.” Ánh mắt Thanh U tán nhân phức tạp nhìn Tiểu Khai, thấp giọng nói: “ Chỉ có thể xem tạo hóa của Tùng Phong đạo hữu.”

Tùng Phong bây giờ thật sự sợ hãi, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết!

Đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được uy lực cường đại như thế này tồn tại.

Bây giờ tất cả bảo bối của Tùng Phong đều đã toàn bộ xuất ra, giắt trên đỉnh đầu, là bảo bối ngàn năm truyền thừa của phái Hoàng Sơn Luyện Yêu Lô, Luyện Yêu Lô là luyện khí pháp bảo, lực phòng ngự cũng vô cùng cường hãn, vì hắn mà ngăn cản áp bách đến từ phía trên.

Ở sau lưng Tùng Phong là một khối bạch ngọc bình phong trắng như tuyết, đây chính là tiên khí đến từ Thiên Yêu bị luyện hóa, bình phong này trải qua thí nghiệm của hắn, thậm chí có thể thoải mái ngăn trở sự công kích của Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận, công hiệu không hề nghi vấn cũng được xưng là tiên khí, bây giờ khối bình phong này đang ngăn trở sự uy hiếp đến từ phía sau.

Bên dưới Tùng Phong, có một pháp bảo hình dáng như lá sen, vật này gọi là Thiên Hà Thủy Diệp, dùng hàn ngọc ngàn năm luyện thành, có thể ngăn cản gió tuyết phía cực bắc, đương nhiên cũng có thể ngăn cản các công kích thuộc âm tính.

Đại trận này chẳng những bốn phương tám hướng đều có lực sát thương, hơn nữa còn có công năng áp chế, có thể từ dưới chân người bị nhốt trong trận mà lấy đi chân nguyên khí, cung ứng cho trận pháp vận chuyển, có thể

nói là âm độc chi chí, mà Thiên Hà Thủy Diệp này vừa lúc có thể ngăn cản sự uy hiếp khó lòng phòng bị này.

Ở trước mặt Tùng Phong, chính là Khổn Tiên Tác do Tuyết Phong mới bồi thường, Khổn Tiên Tác chính là đệ nhất tiên khí của tu chân giới, quả nhiên uy lực tuyệt đại, uy lực lớn nhất của trận pháp chính là ngay trước mặt của Tùng Phong, vậy mà Khổn Tiên Tác có thể chống đỡ được, mặc dù vô cùng nguy cấp nhưng dù sao cũng không đến nỗi bị kìm hãm tận cùng.

Nếu không phải hôm nay Tùng Phong vừa lúc có được bốn kiện tiên khí không tiền tuyệt hậu(trước không có sau cũng không có), có thể hãn đã sớm hồn phi phách tán, bây giờ, Tùng Phong vừa cảm thấy may mắn, vừa cảm thấy từ từ tuyệt vọng.

Bởi vì hãn phát hiện nguyên khí của chính mình đã sắp tiêu hao sạch sẽ, mà đại trận này còn chưa có khuynh hướng dừng lại.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“ Ta..ta thật không có biện pháp a.” Tiểu Khai đỏ mặt quay về mấy chương môn giải thích: “ Ta chỉ biết dùng sẽ không dừng lại, cũng là ta không đúng, ta không nên dùng hai tòa trận pháp, sớm biết thì chỉ dùng một tòa là được rồi.” Sau đó vỗ vỗ ngực, lại có vẻ sợ hãi nói: “ Cũng may chỉ dùng hai tòa, nếu thật sự xuất ra bảy tám tòa, phỏng chừng nơi này đã xong đời rồi.”

Năm vị chương môn nhân nhìn nhau, nhin không được nói: “ Chẳng lẽ người còn có thể xuất ra được bảy, tám tòa đại trận sao?”

“ Đương nhiên.” Tiểu Khai thản nhiên gật gật đầu.

Mọi người còn không kịp kinh ngạc, chợt nghe một thanh âm “ ba” từ trong trận vang lên, bạch ngọc ngàn năm được luyện hóa đã bị ép tới dập nát!

“ Ba” lại là một tiếng, Thiên Hà Thủy Diệp cũng đoạn liệt.

“ Phan” một tiếng vang nhỏ, Luyện Yêu Lô trên đỉnh đầu liền tan thành mây khói, vỡ tan thành mảnh nhỏ, vừa đảo mắt lại bị tia chớp và liệt hỏa đánh thành tro tàn.

Tu chân giới tổng cộng mười đại tiên khí, hơn nữa có thêm bạch ngọc bình phong thì đã là mười một kiện, chỉ một lần này đã bị phá hủy hết ba kiện.

Khổn Tiên Tác toàn thân kim quang đại thịnh, toàn thân vừa tránh ngang, lại trống rỗng dài ra gấp mười lần, uốn lượn loan khúc phong tỏa công kích từ bốn phương tám hướng xông tới, vẫn đang bảo vệ cho Tùng Phong đạo trưởng thật chu mật.

“ Người xem, Khổn Tiên Tác tiến hóa kìa” Phi Hạc thượng nhân hưng phấn nói: “ Nói không chừng có thể phá tan được trận pháp này đó.”

Tuyết Phong khẽ thở dài, thấp giọng nói: “ Trong Nga Mi cổ tịch có ghi lại từ lâu, Khổn Tiên Tác một khi tiến hóa, chỉ là lần cuối cùng bộc lộ sức mạnh, chỉ sau ba phút, tất sẽ hủy diệt.”

“ Vậy..làm sao bây giờ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiếu Lâm trắng bệch, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Khai: “ Nếu sư phó ta chết, ta nhất định sẽ giết ngươi.”

Tiểu Khai há mồm cứng lưỡi, một câu cũng không nói nên lời.

Ở thời khắc mấu chốt này, chợt nghe được “ vèo” một tiếng vang nhỏ, Khổn Tiên Tác đã bị tạc vỡ ra một đoạn dài chừng một thước.

“ Khổn Tiên Tác bắt đầu hủy diệt rồi.” Sắc mặt Tuyết Phong lộ vẻ sầu thảm.

“ Không a!” Thanh âm Hiếu Lâm mang theo tiếng khóc, liền xông tới hướng trận pháp, Tiểu Khai chụp tay nàng, miệng hét lớn: “ Đừng làm bậy!”

“ Ta không có làm bậy.” Nước mắt Hiếu Lâm đầm đìa: “ Sư phó đối với ta ân trọng như núi, nếu sư phó chết, ta cũng không muốn sống nữa.”

Nàng tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng tu luyện từ bé, khí lực cao hơn Tiểu Khai, Tiểu Khai không kéo được nàng mà ngược lại còn bị nàng kéo tới hai bước, đang muốn mở miệng thì trên tay lại bị một cổ lực mạnh kéo lần nữa, nhất thời lại thêm hai bước, thì cũng đã đến gần bên trận pháp.

Hiếu Lâm hít sâu một hơi, giọng căm hận nói: “ Sư phó ta phải chết, người cũng phải đi vào, chúng ta cùng nhau chết đi!” Nàng giữ chặt Tiểu Khai, lao đầu vào trong mặt chước đại trận.

Tiểu Khai trong nháy mắt sợ đến hồn phi phách tán, miệng kêu liên thanh: “ Người điên rồi sao...” Thì cả thân hình đã bay lên, hướng vào trong mặt chước đại trận.

Giờ phút này Khôn Tiên Tác đã tạc tới một thước cuối cùng, mắt thấy sẽ không còn che chở cho Tùng Phong được gì nữa.

Giờ phút này Tùng Phong đạo trường máu tươi đang trào ra, sắc mặt trắng bệch, đã tới bước cuối cùng, hai ngón tay đưa về phía trước, muốn phát ra một đạo chân nguyên lực cuối cùng.

Giờ phút này đầu của Hiếu Lâm và ngón tay của Tiểu Khai cơ hồ đụng chạm tới bên ngoài trận pháp.

Giờ phút này ánh mắt mọi người cơ hồ trừng thật to, vô số ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cảnh tượng này.

Đúng lúc này, cả hiện trường bỗng nhiên đã xảy ra biến hóa.

Cả mặt chước đại trận bỗng nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Hiếu Lâm đâm đầu đụng ngay vào bụng của Tùng Phong đạo trưởng, Tiểu Khai vừa lúc nhào luôn tới, đè luôn Hiếu Lâm ở dưới thân, một hương thơm con gái tràn vào trong lỗ mũi.

Mà ngón tay Tùng Phong đạo trưởng cũng vừa lúc đứt vào trong hai lỗ mũi của Tiểu Khai, làm hấn ai yêu hét thảm một tiếng, hoàn hảo Tùng Phong đạo trưởng cũng đã hoàn toàn kiệt lực, mặc dù đầu ngón tay cắm vào nhưng chân nguyên lực không hề phóng ra được chút nào.

Giờ phút này trời xanh thanh khiết, gió thổi nhẹ nhẹ, ngàn dặm mặt trời đang lên cao, bốn phía vách núi đen biến mây mang mang, tất cả mọi người xụi lơ trên mặt đất, người xem ta ta xem người, rốt cuộc không ai nói được nửa lời.

Vô luận như thế nào thì tràng nháo kịch này cuối cùng cũng không hề nháo ra một tấn thảm kịch nào.

Tiểu Khai ôm lấy cái mũi suốt hồi lâu, bỗng nhiên cảm thấy cảm thấy dưới thân đau nhói, nhin không được quát to một tiếng, nhảy lên, cả giận nói: “ Hiếu Lâm, ngươi làm gì?”

“ Ngươi nói ta làm gì?” Hiếu Lâm tức giận trừng mắt nhìn hấn, bộ ngực nhỏ ưỡn lên, bỗng nhiên đỏ mặt, nói: “ Ngươi...ngươi...ngươi nắm được thoải không? Hừ!”

Tiểu Khai sửng sốt một chút, lúc này mới có phản ứng, nguyên lai tư thế vừa rồi quả thật có điểm thật bất nhã. Hấn đang muốn mở miệng, chợt nghe Tùng Phong đạo trưởng ung dung nói: “ Thiên Tuyển môn chủ, nguyên lai bộ mặt chước này...đúng thật là một món tiên khí a...”

Tiểu Khai cười hắc hắc, cuối cùng nhớ tới việc chính: “ Bây giờ ngươi tin rồi a, ta đem tiên khí này tặng cho ngươi, có thể bồi thường được linh mạch kia rồi nha.”

Tùng Phong kinh ngạc suy nghĩ hồi lâu mới thở dài: “ Ta có được món tiên khí này lại mất đi bốn kiện tiên khí, còn bị hủy diệt cả linh mạch ngàn năm, mà bộ mật chước này của người còn vốn là vật của Hoàng Sơn ta, lần được này quả nhiên là khó thể phán đoán a...” Trong giọng nói đầy vẻ cô đơn, nghe được khiến cho Tiểu Khai cũng cảm thấy đau xót.

“ Tùng Phong cường môn, không thể so sánh như vậy.” Tuyết Phong đi ra nói: “ Hôm nay Hoàng Sơn mặc dù bị hủy diệt bốn kiện tiên khí, nhưng tìm được bộ mật chước này, càng lợi hại hơn rất nhiều lần so với bốn kiện tiên khí kia, để ta bình phán, hôm nay đạo trưởng đã có lời lớn rồi đó.”

Vẻ mặt Tùng Phong có chút vừa động, nhin không được nhìn về phía Tuyết Phong.

Tuyết Phong mỉm cười, lại nói: “ Theo ta được biết, bộ mật chước này không chỉ dùng lập một trận pháp này mà thôi.”

“ Thật vậy chăng?” Tùng Phong đạo trưởng tràn ngập hy vọng nhìn qua: “ Còn có trận pháp khác sao?”

“ Đương nhiên là có.” Đến lúc này, Tiểu Khai đương nhiên biểu hiện: “ Vừa rồi ta chỉ dùng hai trận pháp, còn bộ mật chước này nếu toàn bộ thi triển ra, ít nhất cũng có thể hợp xuất hơn mười trận pháp, hơn nữa trong mỗi trận còn có vài biến hóa, như vậy mà tổ hợp, quả thật là vô cùng vô tận nha!” Hắn suy nghĩ, lại nói: “ Nếu phát huy toàn bộ uy lực của bộ mật chước này, ta phỏng chừng đối phó bất cứ tà ma gì đó, thì tuyệt đối là vô địch.”

Tâm tính tu dưỡng của Tùng Phong đạo trưởng cũng rất thâm hậu, nhưng hôm nay đầu tiên là bị Tiểu Khai chọc giận đến mất phong độ, bây giờ lại bị trận pháp làm cho nguyên khí đại thương, còn ối ra không ít máu, công lực suy thối lượng lớn, cho nên tu dưỡng đã hạ xuống, lúc này không

thể không chế được tâm tình nữa, mừng rỡ nói: “ Như thế còn phải thỉnh môn chủ dạy ta phương pháp sử dụng.”

“ Ân, kỳ thật rất đơn giản.” Tiểu Khai nói: “ Người cảm thụ một chút tiên linh khí trên mặt chược, sau đó dùng ý niệm khu động là có thể làm cho trận pháp tổ hợp, đơn giản vậy thôi.” Hắc tiện tay đem ra tờ giấy ghi mặt chược hồ bài quy tắc đại toàn: “ Nha, người xem, chỉ cần tổ hợp ra một bộ hồ bài là được rồi.”

Mấy vị cường môn nhân nhìn nhau, không ai nghĩ tới, thoát nhìn một bảo bối huyền diệu như vậy, nhưng khi sử dụng lại đơn giản như vậy, quả thật có điểm như đùa giỡn.

“ Nhưng..nhưng là..” Về mặt Tùng Phong đau khổ nói: “ Ta vốn không cảm thụ được tiên linh khí trên mặt chược a.”

“ Thì do người không có duyên phận.” Tiểu Khai nghiêm trang hạ kết luận.

“ Nhưng..nhưng là...” Tùng Phong cứ nhưng là cả hồi lâu, rốt cuộc nhìn Hiếu Lâm đứng bên cạnh: “ Hiếu Lâm, con tới thử xem.”

“ Sư phó, con cũng không được.” Hiếu Lâm nói: “ Con không cảm thụ được gì hết.”

Ánh mắt mọi người cổ quái nhìn Tiểu Khai, nhin không được nhất thời sinh ra lòng ghen ghét, đầu tiên là Vô Tự Thiên Thư, rồi đến Phong Ma Khẩu Quyết, bây giờ lại là bộ mặt chược, tiểu tử này gặp được những bảo bối cần phải có duyên phận, mà tiểu tử này hết lần này tới lần khác cũng đều có duyên với bảo bối tuyệt thế, duyên phận đến mức siêu nhân như vậy, cũng khó trách mọi người nhin không được mà ghen ghét.

“ Hiếu Lâm, gọi đệ tử Hoàng Sơn đến thử xem.” Tùng Phong khê căn môi, cố chấp nói: “ Ta cũng không tin trong mấy ngàn đệ tử của Hoàng

Sơn, lại không có được một người hữu duyên.”

Trơ mắt nhìn tình hình, đối với Hoàng Sơn đúng là sinh tử tồn vong thời khắc, chỉ trong một đêm, Hoàng Sơn chẳng những mất đi linh mạch, còn mất đi tất cả tiên khí, nếu không có người kế thừa bộ mật chước này, thì Hoàng Sơn thật sự không còn cơ hội nào nữa, có lẽ rất nhanh sẽ rơi xuống thành môn phái nhị lưu.

Chuyện kể tiếp có điều nhằm chán, một đám rồi một đám đệ tử tràn ngập hy vọng tiêu sái đi tới, rồi lại một đám rồi một đám đệ tử cúi đầu ủ rũ quay trở về, mắt thấy một đệ tử cuối cùng của Hoàng Sơn đều thử xong rồi, thế nhưng vẫn chưa tìm được một người có thể cảm ứng được tiên linh khí.

“ Chẳng lẽ....trời thật muốn diệt Hoàng Sơn ta hay sao?” Tùng Phong như tuyệt vọng nhìn Hoàng Sơn Vân Vụ đại sảnh phía xa xa.

“ Còn có ai chưa thử không?” Tùng Phong có chút gấp gáp hỏi: “ Gọi mấy người hầu trà, tạp vụ, nấu bếp, toàn bộ kêu lên thử một lần.”

“ Sư phó, đều thử qua rồi.” Một đệ tử cung kính nói: “ Toàn bộ thử xong rồi.”

Con mắt Hiếu Lâm xoay chuyển, bỗng nhiên nhớ tới cái gì: “ Sư phó, còn có một người chưa thử.”

Tùng Phong nhảy dựng lên: “ Còn chờ cái gì, kêu hắn tới thử a!”

“ Hắn còn bị nhốt ở biệt viện sau núi đó.” Hiếu Lâm trộm nhìn Tùng Phong: “ Con nói chính là tiểu sư đệ...hắn lần trước trộm đánh mật chước, không phải bị sư phó đích thân hạ cấm chế nhốt lại sao?”

Tùng Phong nhảy lên: “ Đi, ta tự mình đi giải phong cho hắn!”

Hoàng Sơn biệt viện kỳ thật là rất lớn, ngoại trừ biệt viện tại Thiên Đô Ẩn Phong, ở sau núi còn có một biệt viện, nếu muốn đi thì trước tiên phải xuống Thiên Đô Ẩn Phong, đương nhiên phải ngự phi kiếm mới có thể tới, Tiểu Khai bây giờ không dám tìm Hiếu Lâm hỗ trợ nữa, hắn vừa mới làm cho sư phó người ta học máu, nên có điểm sợ tiểu nha đầu đẩy hắn ngã chết, cho nên định chạy tới chỗ Tuyết Phong, vừa mới nói câu: “Tuyết Phong chưởng môn...” Câu kể tiếp còn chưa kịp nói thì bỗng nhiên nghe được một thanh âm thật ôn nhu dễ nghe: “Thiên TUYỂN môn chủ nếu như không chê, Lam Điền Ngọc nguyện ý đưa môn chủ đoạn đường.” Đích thân chưởng môn nhân của Lưu Vân Thủy Tạ mở miệng muốn giúp đỡ.

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn, giờ phút này Lam chưởng môn chỉ cách vài thước, khuôn mặt tinh tế không một tia vết nào, ánh mắt ôn uyển hiền lành, thần thái ôn nhu mỉm cười, mặc dù mặc áo đen, nhưng gió núi thổi tới, tóc dài phiêu phù, thế nhưng có loại phiêu nhiên xuất trần vẻ đẹp, so với nữ hài tử bình thường thì lộ ra mỹ thái, một phong vị bất đồng, Tiểu Khai vừa nhìn thấy thì có chút ngẩn người, chỉ cảm thấy thế gian mỹ nữ, tới cảnh giới này có thể xem như là cực hạn.

Lam Điền Ngọc thấy Tiểu Khai không đáp, một bàn tay trắng như ngọc đưa ra quơ nhẹ trước mắt Tiểu Khai, thản nhiên cười: “Môn chủ, nghĩ cái gì vậy?” Theo ngọc thủ vươn ra, một hương thơm nhàn nhạt lan tỏa, Tiểu Khai giật mình giật đầu nói: “Đương nhiên là có thể, đa tạ chưởng môn.”

Lam Điền Ngọc mỉm cười, bàn tay đưa lên mái tóc dài trên đỉnh đầu gỡ xuống một vật, đón gió nhaoáng lên, vừa đến không trung liền hóa thành một cái thuyền nhỏ, nói: “Đi lên đi.”

Tiểu Khai là lần đầu tiên gặp loại phi hành thể này, trong lòng âm thầm tán thưởng, nghĩ thấy còn tốt hơn phi kiếm rất nhiều, bước vào trong, bảo bối này hình dáng y hệt chiếc thuyền nhỏ, khẽ khàng lay động, Tiểu Khai không thể đứng yên, liền ngã qua một bên, nhưng tay có thể chụp ngay một thứ gì đó, hắn ôm lấy, cuối cùng đứng vững thân thể, lúc này mới nhận ra

mình vừa chộp trúng bàn tay của Lam Điền Ngọc, không khỏi đỏ mặt lên, cuống quýt buông tay.

Lam Điền Ngọc nhìn hình dáng của hắn, cũng không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn hắn đầy thâm ý, hé miệng cười, ôn nhu nói: “ Môn chủ ngồi vững nhé.” Không nghe rõ nàng thấp giọng niệm chú ngữ gì đó, thuyền nhỏ cũng chậm chậm bay ra ngoài, tốc độ mặc dù nhanh, nhưng lại cực kỳ vững vàng, Tiểu Khai ngồi trên thuyền, nhìn trái nhìn phải, còn có vẻ nhàn nhã quan sát phong cảnh biển mây bốn phía, trong lòng lặng lẽ đánh giá chiếc thuyền nhỏ này là pháp bảo phi hành tốt nhất.

Giờ phút này, vô luận là đệ tử Hoàng Sơn, hay là mấy vị chương môn nhân, đều đã phi xa xa phía trước mặt, hai người một thuyền này đã là người đi cuối cùng, Hoàng Bội từ xa xa quay đầu lại nhìn chiếc thuyền nhỏ liếc mắt, trong mắt càng khinh miệt hơn vài phần, trong lòng lặng lẽ hồ nghi nói: “ Lam Điền Ngọc lại sử dụng Ngọc Nữ Tâm Kinh đối với hắn, không biết có ý nghĩa gì, chẳng lẽ một tên háo sắc vô học bất tài như hắn mà cũng có giá trị lợi dụng nào đó sao?”

Nàng nghĩ tới đây, trong đầu liền hiện lên một màn cảnh tượng khi bị Tiểu Khai nhìn thấy bên dưới quần mình, nhất thời sắc mặt lạnh lùng, thầm nghĩ: “ Nếu để cho ta nhìn thấy hắn làm ra việc gì thương thiên hại lý, ta nhất định phải thay trời hành đạo một kiếm trăm chết hắn!”

Tiểu Khai không biết có người có chủ ý chém chết mình, hắn ngồi ở trong thuyền nhỏ, vừa tấm tắc xưng tán, vừa thưởng thức phong cảnh bốn phía, ánh mắt thủy chung không nhìn Lam Điền Ngọc, bởi vì hắn chợt nghĩ lực hấp dẫn của vị chương môn này thật sự không nhỏ, mới nhìn thì không có gì đặc biệt, nhưng càng ngồi gần thì càng cảm thấy động lòng người, làm cho người ta nhịn không được mà tâm trạng nhảy lên, loại phong độ nghi thái này thật sự xinh đẹp đến làm cho người ta run sợ, nếu mình càng nhìn nàng thêm nữa, thì có thể xảy ra chuyện thật sự, thế nhưng là vì Tiểu Trúc, hắn tuyệt đối không để cho mình động tâm với bất cứ nữ nhân nào khác.

Lam Điền Ngọc không biết điều này, mỉm cười nói: “ Môn chủ cảm thấy Thất Bảo Kim Thuyền này như thế nào?”

“ Tốt lắm, thật hay lắm.” Tiểu Khai có chút cứng nhắc nói: “ Theo ta xem, đây là pháp bảo phi hành tốt nhất.”

Lam Điền Ngọc khẽ gật đầu, bỗng nhiên nói: “ Đã như vậy, ta đưa bảo bối này cho môn chủ nhé?”

“ A! Đưa cho ta?” Tiểu Khai chấn động: “ Không nên, không nên, vật này quá quý trọng rồi, ta làm sao thu được chứ.”

“ A a, đây cũng không phải là vật phẩm quý trọng gì, bất quá năm đó ta mua một vật trang sức bình thường mà thôi. Mấy năm nay nhàn rỗi vô sự, mới tu luyện thành một món đồ bảo bối, dùng để thưởng thức phong cảnh.” Lam Điền Ngọc cười cười, thanh âm càng nhu hòa, trầm thấp: “ Nếu ngày sau có rảnh, môn chủ có hứng thú đến làm khách Lưu Vân Thủy Tạ không?”

“ A, người nói gì?” Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi.

“ Ta có ba gã đệ tử thân truyền, đại đệ tử năm nay hai mươi ba tuổi, tên là Bạch Lộ, dung mạo tố nhã khiết tịnh, tại tu chân giới có được hiệp danh, nhị đệ tử hai mươi tuổi, tên Ngưng Hương, phong vận uyển trí, trời sinh có dị hương, tiểu đệ tử vừa mới qua mười bảy, chưa trưởng thành tên là Khinh Hồng, chính là thiên tài tu chân được công nhận của Lưu Vân Thủy Tạ.” Thần sắc của Lam Điền Ngọc có chút phức tạp, ánh mắt dừng ở mây trắng trên bầu trời, khẽ nói: “ Nếu có ba nữ đệ tử này bồi tiếp, chẳng biết môn chủ có ý đến làm khách hay không?”

Lời nói xong, thần thái Lam Điền Ngọc vẫn điềm tĩnh thế nhưng vẫn có chút ba động, hai mắt không nháy nhìn ánh mắt Tiểu Khai, có chút khẩn trương chờ mong câu trả lời.

Tiểu Khai có chút kỳ lạ gật gật đầu: “Được a, ta còn đang muốn tìm cơ hội đến các đại môn phái tham quan, để tăng trưởng kiến thức, cho nên cái gì mà bồi tiếp gì đó, bỏ qua đi.”

Hàm răng ngọc của Lam Điền Ngọc càng cắn chặt, sắc mặt ngưng trọng vô cùng, hít sâu một hơi dài: “Vậy ý của môn chủ là...chẳng lẽ...muốn ta..tự mình bồi tiếp?”

Một câu này nói xong, gương mặt vốn bình tĩnh tố tụng như nước mùa thu có chút hồng lên, còn mang theo một tia quyết tuyệt, như đã làm ra sự lựa chọn gian nan!

Tiểu Khai hoàn toàn hồ đồ.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Cao Thủ Mạt Chước

“Chưởng môn...người...muốn giúp ta làm gì?” Tiểu Khai ấp úng nói: “Ta..ta đáp ứng người đi làm khách là được, không cần khách khí như thế đâu.”

Lam Điền Ngọc thở ra một hơi dài, một bộ dáng như trút được gánh nặng, rồi lại mang theo điểm mất mát, ánh mắt cổ quái nhìn Tiểu Khai hồi lâu, thấp giọng nói: “Môn chủ thật sự đáp ứng rồi?”

“Đương nhiên.” Tiểu Khai trịnh trọng gật đầu: “Ta đáp ứng mà.”

Tiểu Khai nói thầm: “Vị Lam chưởng môn này tu chân tu đến đầu óc choáng váng rồi, lời nói lại ngạc nhiên cổ quái, khó trách Lưu Vân Thủy Tạ xếp hạng cuối cùng trong sáu đại phái, bây giờ ta đang ở không trung, sinh tử đều nắm giữ trong tay nàng ta, vô luận nàng nói cái gì, ta còn không theo ý nàng ta sao, nếu không có thể bị nàng bỏ rơi giữa không trung, đến lúc đó thì thảm rồi.”

Hai người nói chuyện, Thất Bảo Kim Thuyền đã bay xuống Thiên Đô Ẩn Phong, phía trước hơn mười thước có một đám người đang đi ra sau biệt viện nơi hậu sơn. Tùng Phong đạo trưởng xung phong đi lên phía trước.

“Chúng ta đi nhanh hơn đi.” Tiểu Khai nhìn Lam Điền Ngọc đang chậm rãi mà đi, nhìn không được có chút gấp gáp, nói: “Nếu không ta đi trước nhé?”

Lam Điền Ngọc mỉm cười, vươn tay nắm lấy bàn tay của Tiểu Khai, nhất thời một cổ ấm nóng tràn vào tay hắn, Tiểu Khai chỉ cảm thấy cả người nhẹ bồng, bóng người bên cạnh hiện lên, Lam Điền Ngọc đã chân không chạm đất nhẹ nhàng mà đi, Tiểu Khai còn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trên bàn tay có một cổ lực lượng truyền đến, tay hắn bị kéo theo phiêu phiêu bay đến phía trước, đảo mắt đã thấy vượt qua mọi người, bay thẳng đến nhóm người phía trước.

Hoàng Bội đi ở bên người Tuyết Phong, ánh mắt dừng ở tay hai người họ đang nắm chặt, nhìn không được đôi mày chau một chút, vẻ chán ghét càng đậm, nghĩ thầm: “Bọn họ câu dẫn được nhau nhanh như vậy.”

Tùng Phong đá mở cửa lớn của biệt viện, nóng như lửa vọt vào, nhẹ nhàng xuyên qua một cánh cửa, cuối cùng đi vào một cái động khẩu, nói: “Viễn nhi ở chỗ này.”

Mọi người dừng chân lại, ánh mắt nhìn vào trong, cả đám trợn mắt há hốc mồm.

Động phủ này rất có hương vị quý thủ thần công(ý rằng thiết kế tinh xảo), do những tảng đá thiên nhiên hình thành, mà trong động còn có vô số chung nhũ thạch to nhỏ, trung ương động phủ có bỏ một tấm bồ đoàn, bên cạnh có cái bàn nhỏ, trên bàn bày ra tấm trái, bên trên có bảy, tám cái bánh bao, đã có chút biến thành màu đen, thoạt nhìn khô héo, hiển nhiên đã bỏ đó rất nhiều ngày.

Mà ở phụ cận, lại có một cái nồi lớn, bên trong còn đang tỏa ra hơi nóng, vừa nhìn thấy là biết ngay đang nấu thịt, mọi người lại nhìn trên mặt bàn có những xương cốt linh tinh, liền hoàn toàn hiểu được.

Mà bây giờ, trong động quả thật có một người tuổi trẻ, phỏng chừng đúng là Viễn nhi nào đó mà Tùng Phong đạo trưởng vừa nói ra, chỉ có điều người được nghĩ là đang diện bích sám hối tên Viễn nhi lại không có diện

bích, cũng không có sám hối, mà đang tụ tập tinh thần tựa vào vách động, cúi đầu giương mắt nhìn vào một cái hộp hình chữ nhật trong tay mình, hai tay đang ấn không ngừng ở trên cái hộp, trong cái hộp kia thỉnh thoảng còn truyền ra thanh âm du dương của tiếng nhạc và tiếng hò hét.

“ Phì...” Tiểu Khai nhin không được nhất thời cười ra tiếng, thanh âm này hẳn thật sự quá quen thuộc, đó chính là tiếng nhạc của trò chơi điện tử, mà khối hộp kia không hề nghi ngờ lại chính là một cái máy chơi game tay.

Mọi người còn đang nhìn đăm đăm, chỉ thấy người tuổi trẻ kia vỗ mạnh đùi, quát to một tiếng: “ Ta khát, tức chết, bát thần thật sự là một tên rác rưởi a!” Sau đó lắc lắc đầu.

Khi hẳn cử động đầu, mọi người mới phát hiện, nguyên lai tóc của hắn nhuộm qua, màu hồng, vàng, xanh lục, lam, các loại màu sắc lung tung trên tóc hắn, thoát nhìn không giống người tu chân chút nào mà nhìn giống như là một con gà rừng đủ màu sắc.

Sắc mặt của Tùng Phong đạo trưởng đã hoàn toàn đen thui, môi run rẩy, hai tay giơ lên rồi lại buông xuống, buông xuống rồi lại giơ lên, xem thần thái, đã phần nộ tới cực điểm, hận không thể lập tức tát một cái vào mặt người tuổi trẻ.

“ Sư...sư phó.” Hiếu Lâm cẩn thận nhìn thần thái của sư phó, khiếp sợ nhắc nhở: “ Trước tiên nên mở cấm chế.”

Trước động khẩu nổi lơ lửng một tầng sương khói không thể nhìn rõ, đó chính là cấm chế do Tùng Phong đạo trưởng tự mình lập ra, Tùng Phong đạo trưởng thở ra một hơi dài, cố gắng bình phục một chút tâm tình, đi qua dùng một kiếm bổ ra cấm chế, đi nhanh vào như sao băng, chụp lấy cánh tay người tuổi trẻ!

“ Ta khát, đừng có kéo ta, đang bận rồi đây, ai yêu, thua rồi, thua rồi.” Người tuổi trẻ cũng không ngẩng đầu lên, dùng đầu cụng vào cánh tay

Tùng Phong đạo trưởng: “ Muốn ăn thịt gà thì đi bên trái, muốn xem tiểu thuyết thì qua bên phải, đừng lại đây đảo loạn, đi, đi, đi!”

Tùng Phong đạo trưởng hung hăng cười lạnh một tiếng, đoạt lấy máy game trong tay người tuổi trẻ, giơ lên đập mạnh xuống mặt đất, nhất thời “ ba” một tiếng, đã vỡ thành bốn năm mảnh.

Người tuổi trẻ ngẩng phắt đầu, sau đó vẻ mặt kinh ngạc há to miệng, không thể tin quát to một tiếng: “ Sư phó, sao lại đến đây?”

“ Hừ, hừ, vì sao ta không thể đến?” Giờ phút này chương môn phái Hoàng Sơn khuôn mặt dữ tợn, làm gì còn phong phạm của một tu chân cao thủ: “ Người thành thật nói cho ta biết, thịt gà này làm sao tới, máy chơi game làm sao tới, còn có tiểu thuyết nữa, người rốt cuộc đã làm gì trong Dịch Trần động của ta?”

“ Hắc hắc, sư phó, kỳ thật con không có làm cái gì.” Con mắt của người tuổi trẻ vừa chuyển, lập tức mặt mày hớn hở: “ Sư phó, kỳ thật con rất có thành ý đi vào diện bích, nhưng ngài xem, thời gian thật rất dài, ngài nói muốn nhốt con một năm, nhưng bây giờ một tháng cũng chưa tới, cho nên..cho nên đệ tử...đệ tử ngẫu nhiên nghiên cứu một chút tạp học, cũng là có tình có lý phải không.”

Tùng Phong đạo trưởng cả cái mũi như nở to lên: “ Tạp học, cái này gọi là tạp học? Là y thuật chế thuốc, lễ nhạc thi thư, hay là máy chơi game và thịt gà? Hôm nay người không thành thật khai báo, ta nhất định phải đem người trục xuất sư môn!”

Lão đạo sĩ thật sự là giận dữ đến hôn mê, hăn cũng không ngấm lại, nếu đem đệ tử này trục xuất sư môn, thì Hoàng Sơn còn có thể tìm ai kế thừa bộ mật chước kia?

Những lời này nói ra, quả thật là có lực sát thương rất lớn, người tuổi trẻ lập tức thành thật ngay, thành thành thật thật bắt đầu khai báo: “ Sư phó, là

như thế này, lần trước ngài nói muốn con đến Địch Trần động để diện bích sám hối một năm, con nghĩ một năm này thật sự là khó qua a, vì vậy..ân, con bỗng nhiên nghĩ đến, ngài từng đưa cho con một cái nhẫn trữ vật làm quà, vì vậy con xuống dưới chân núi mua không ít đồ ăn đồ uống, còn có mấy chơi game và tiểu thuyết, đều bỏ vào trong trữ vật, sau đó...con đã bị nhốt lại đây.”

Người tuổi trẻ thành thành thật thật đem chiếc nhẫn trữ vật ra: “ Nha, ngài xem, con mua một ngàn con gà, nơi này còn có chín trăm tám mươi sáu con, con..con ăn thật sự không nhiều lắm đâu.”

Tùng Phong xanh mặt cầm lấy chiếc nhẫn, xuất ý niệm bắt đầu xem xét, vừa xem vừa hít thở thật sâu, cả thân thể trở nên run rẩy, cắn răng nói: “ Ân, cũng được, quả nhiên rất giỏi, chẳng những có thịt gà, còn có đồ biển, và đồ nướng, có cả bếp gas và cả bình gas, chắc chắc...còn có bài tây, mặt chược, truyện tranh, đầu DVD...còn có cả tivi, lại còn có cả mười bình điện...”

Vẻ mặt mọi người đều cổ quái, không ngờ thiên hạ còn có một đệ tử tu chân hư hỏng như vậy, lại thêm một điều là không ngờ Tùng Phong đạo trưởng đối với vật trong trần thế lại hiểu biết được nhiều như vậy.

Tùng Phong đạo trưởng xem xét chừng năm phút mới xem hết mọi thứ trong nhẫn trữ vật, mạnh mẽ quay đầu lại, một tay rút ra trường kiếm, cao giọng nói: “ Hoàng Sơn liệt vị tiền bối trên cao, ta Hoàng Sơn Tùng Phong thu tên đồ đệ này, thật sự là làm cho thiên hạ chê cười, hôm nay tại Địch Trần động này tuyên bố, từ ngày hôm nay đem đệ tử Diêu Viễn trục xuất sư....”

Tùng Phong lão đạo còn chưa nói ra chữ “ Môn” thì Hiếu Lâm đã phóng tới, một tay che miệng sư phó, thấp giọng nhắc nhở: “ Sư phó, ngài không nhớ chúng ta đến làm gì sao?”

Tùng Phong đạo trưởng thở hốt hển, cuối cùng nhớ tới chuyện chính hôm nay.

“ Hoa lạp” Bộ mặt chược kia lại một lần nữa bị ném lên mặt đất.

“ Viển nhi, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng.” Tùng Phong nghiêm mặt nói: “ Thứ này ngươi có nhận ra không?”

“ Đương nhiên nhận ra.” Nhìn bộ dáng sư phó đã thật sự nổi giận, Diêu Viển nói chuyện đã bắt đầu có quy củ: “ Vì đệ tử đã lấy bộ mặt chược này từ trong kho ra và còn tụ tập huynh đệ đánh bạc, mới bị sư phó phạt diện bích một năm.”

“ Tốt lắm, ta hỏi lại ngươi.” Tùng Phong bắt đầu chờ đợi kỳ tích: “ Ngươi có thể cảm nhận được bộ mặt chược này có cái gì bất đồng không?”

“ Không có gì khác a.” Diêu Viển mờ mịt nói: “ Ngày đó lấy trong kho ra, chúng ta đánh suốt một đêm cũng không có cái gì bất đồng a.”

Sắc mặt Tùng Phong chợt ảm đạm xuống, nhưng đúng vào lúc này, Diêu Viển bỗng nhiên tiến lên, kinh ngạc nói: “ Di, giống như có điểm kỳ quái nga.”

“ Tiểu sư đệ, ngươi cảm giác được cái gì không?” Hiếu Lâm khẩn trương hỏi.

“ Ân, có loại hơi thở kỳ quái.” Diêu Viển cau mày cẩn thận nhận thức: “ Kỳ quái, lần trước rõ ràng là không có, lần này sau lại có phản ứng thế này chứ.”

Hiếu Lâm nhìn Tùng Phong, trong mắt như ẩn chứa vẻ kinh hãi vui mừng, vui vẻ nói: “ Ngươi hãy cẩn thận nhận thức thêm lần nữa.”

Diêu Viễn quay về bộ mặt chước nhìn hồi lâu, trịnh trọng gật đầu: “ Có phản ứng, quả thật có phản ứng rồi!”

Sự thật là không cần hẳn phải khẳng định nữa, mặt chước trên mặt đất, đã một khối rồi một khối thay nhau toát ra bạch quang, hiển nhiên đã cùng Diêu Viễn sinh ra cảm ứng.

Thanh U tán nhân nhìn Phi Hạc thượng nhân, Phi Hạc thượng nhân nhìn Lục Mi tiên sinh, Lục Mi tiên sinh nhìn Tuyết Phong chưởng môn, tất cả mọi người có chút ngây ngốc, nhin không được thâm nghĩ: “ Chẳng lẽ tu chân giới thật sự đã rơi xuống bước đường này sao? Tiên khí uy lực tuyệt đại như vậy, lại nhận một chủ nhân hư hỏng như thế.”

Tiểu Khai ở bên cạnh nói: “ Diêu Viễn, người biết đánh mặt chước không?”

Diêu Viễn kinh ngạc nhìn Tiểu Khai, trên mặt hiện ra vẻ mặt cao ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “ Đương nhiên, Diêu Viễn ta từ ba tuổi đã học qua, năm tuổi biết chơi đánh bạc, lúc mười tuổi đã quét ngang Giang Nam, mười lăm tuổi tham gia Trung Hoa Đồ Vương đại hội, mặc dù không có thắng được quán quân, nhưng cũng được Đồ giới cho rằng là một Á Châu Đồ Thần có tiền đồ, người nói ta không biết đánh mặt chước hay sao?”

Tiểu Khai bị một chuỗi thành tích này làm ngây ra, nhất thời nghĩ được mình thấp hơn hai phần, vẫn cẩn thận hỏi: “ Vậy người cũng biết đại mãn quán rồi?”

Diêu Viễn cười hắc hắc, cũng không trả lời, chỉ bước tới, hai bàn tay đưa ra, cầm lấy hòm mặt chước nhắc lên, mặt chước hoa lạp lạp rơi xuống mặt đất, trong sơn động mặt đất không được bằng phẳng, nhưng hai tay hăn phất nhanh trên mặt đất, bộ mặt chước như bị một lực vô hình sửa sang lại, lộ ra một mặt nguyên vẹn nằm trên mặt đất không bằng phẳng, thành một mặt phẳng toàn màu(một màu), không hề sót một khối nào.

Diêu Viễn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Khai, tiện tay cầm một khối bài ra, nói: “ Đây là ba vạn.” Vừa mở tay ra thì thấy đúng là ba vạn, hần lại xuất ra: “ Đây là năm đồng.” Bàn tay lướt qua, đúng là năm đồng.

Hần cứ như vậy một đường lấy bài một đường báo bài, bộ mặt chược trước mặt hần căn bản không có xem qua, không hề làm ký hiệu, nhưng một đường đi tới, lại liên tục báo ra, không kém chút nào, đảo mắt đã thấy nói xong hoàn toàn chính xác.

Mọi người ở đây nhìn thấy há mồm cứng lưỡi, trợn mắt há hốc, rốt cuộc nói không nên lời. Tất cả mọi người là cao thủ đứng đầu của tu chân giới, ánh mắt như điện, đương nhiên nhìn ra được thủ pháp bắt bài của Diêu Viễn cùng động tác sờ bài nhìn qua như dễ dàng nhưng lại vô cùng khó khăn, mấy vị chưởng môn người xem ta, ta nhìn người, đều cùng thở dài, lắc lắc đầu, ý tứ thật rõ ràng: “ Người làm không được, ta cũng không được, có thể làm được chỉ có người tuổi trẻ này mà thôi.”

Diêu Viễn biểu diễn chiêu thức ấy, còn chưa tận hứng, chỉ thấy hai tay hần như con bướm xuyên hoa bay múa, mặt chược trên mặt đất đã bị bày thành bảy, tám hồ bài, hần nhất nhất chỉ điểm: “ Đây là Thập Tam Chiếu, đây là Đại Xa Luân, đây là Đại Tứ Hỉ, đây là Đại Tam Nguyên...”

Đến tận đây, Tiểu Khai không nghi ngờ nữa, vị tuổi trẻ tên Diêu Viễn này, quả nhiên là trời sinh đồ đồ.

“ Tốt lắm, tốt lắm.” Sự phấn nộ của Tùng Phong đã sớm không cánh mà bay, vượt râu, cười tươi rói: “ Nào, Viễn nhi, người mau thử lại xem, dùng tâm niệm khống chế bộ mặt chược, bày ra một bộ hồ bài đi.”

“ Dạ, sư phó!” Diêu Viễn từ khi lên Hoàng Sơn, làm bất cứ chuyện gì cũng bị sư phó mắng, cuộc sống đã buồn bức vô cùng, không nghĩ tới hôm nay lại có cơ hội biểu hiện kỹ thuật mặt chược của mình trước mặt mọi người, hơn nữa xem thần thái của sư phó, tựa hồ còn phi thường ủng hộ,

trong lòng hẳn đắc ý không sao nói, tâm niệm vừa động, đã đem hai vạn, ba vạn và bốn vạn ném ra ngoài, ba khối bài đón gió liền trưởng lớn, đảo mắt biến thành như tấm bình phong, dừng ở một mảnh đất trống cách đó không xa động khẩu, Diêu Viễn tâm hoa nở phóng(hoa nở trong tim, ý nói vui vẻ): “Oa, bộ mặt chước này nguyên lai là bảo bối a, tốt lắm, ta sẽ bày ra cho các người xem một Cửu Liên Bảo Đăng!”

Tiểu Khai chấn động, ôm lấy tay Diêu Viễn: “Dừng! Không được bày Cửu Liên Bảo Đăng!”

“Vì sao?” Diêu Viễn kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Không thể bày ra Cửu Liên Bảo Đăng, tuyệt đối không thể bày Cửu Liên Bảo Đăng!” Tiểu Khai cứng rắn gằn giọng: “Người chỉ có thể bày tiểu hồ, không, bày thí hồ, là thí hồ nhỏ nhất!”

Đến lúc này mấy vị chưởng môn nhân mới có phản ứng: “Đúng, chúng ta muốn thí hồ, chúng ta chỉ cần thí hồ.”

Diêu Viễn mặc dù có chút mất hứng, nhưng nghe sư phó cũng phụ họa, chỉ có thể gật gật đầu: “Được thôi.”

Tâm niệm của hắn vừa động, nhất thời lại đem ba khối bài bay ra, cũng ba vạn, bốn vạn, năm vạn rơi xuống trên đất trống.

Tiểu Khai vừa định buông lỏng một chút, bỗng nhiên nhìn thấy Diêu Viễn định đem ra năm vạn và sáu vạn, liền chụp lấy tay Diêu Viễn: “Không được! Nhất sắc tam bộ cao (Một màu ba bước cao) cũng không được!”

“Lại vì sao?” Diêu Viễn có chút buồn bực: “Thí hồ này đã rất nhỏ rồi.”

“Không, còn chưa đủ nhỏ.” Tiểu Khai nói: “Không được bày nhất sắc tam bộ cao!”

Diêu Viễn liếc mắt nhìn Tiểu Khai: “ Tam sắc tam bộ cao(ba sắc ba bộ cao) thế nào?

“ Không được, đương nhiên không được!” Tiểu Khai hừ nói: “ Chẳng lẽ người không hiểu cái gì gọi là thí hồ hay sao chứ?”

Diêu Viễn hận hận cắn răng, hôm nay khó có dịp có thể biểu hiện ra tuyệt học đặc ý của mình trước thiên hạ người tu chân, nhưng lại bị người này liều mạng cản trở, nếu không phải có sư phó ở đây, nếu bây giờ không phải ở Hoàng Sơn mà đang ở trong gia tộc của mình, phỏng chừng hẳn đã sớm tìm người trừng trị Tiểu Khai.

Nhưng bây giờ, hẳn duy nhất có thể làm là tiếp tục chiến đấu.

“ Sáu, bảy, tám vạn được chưa?”

“ Ta khát, người còn muốn cả Lục Liên Trường (sáu trường liên hoàn), không có cửa đâu!”

“ Vậy năm, sáu, bảy đồng thì thế nào?”

“ Hừ, đừng tưởng rằng giả ngu là có thể vượt qua kiểm tra của ta, đó rõ ràng là Đoạn Yêu Cửu(đoạn yêu chín)”

“ ***, Tam Đông Phong, một đôi hồng trung, vậy thì được rồi.”

“ Hắc hắc, năm cửa cùng lên, ta cũng không phải ngu ngốc.”

“ Ai, ta nhận thua rồi, một đôi hai Tác Tố Hương, là thí hồ đó.”

“ Hừ, hừ, đó không phải là thí hồ, hai, năm, tám tố tương chính là phiên chuyển, đừng có nghĩ chạy thoát hỏa nhãn kim tinh của ta!”

....

Lời đối thoại của hai người càng nói càng nhanh, quả nhiên là một phen long tranh hổ đấu a, những danh từ chuyên nghiệp liên tiếp đều được hô ra, lại hiện ra thế cục càng ngày càng kịch liệt: “ Thanh nhất sắc (toàn màu xanh), liên thất đối (liên tiếp bảy đối), cùng đánh ra thì như vậy là còn thiếu một cửa, yêu cầu khắc, chỉ là bình thường thôi, song ám khắc...”

Mấy vị chương môn nhân đã hoàn toàn nín lời, trường hợp như vậy đối với bọn họ mà nói hiển nhiên là bình sinh mới gặp, nhưng hai người này còn không có nhìn thấy vẻ mặt của người khác, ngược lại càng đấu càng hăng say, đấu đến nổi mặt mày đỏ kè tức hận. Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Tiểu Khai trình trọng võ võ lên vai Diêu Viễn, nhất thời cười ha ha: “ Cũng được, cũng được, chính là bày ra thí hồ này đó.”

Diêu Viễn thở dài một tiếng, hiển nhiên là đã chiến đấu thất bại, nhưng lời nói lại không có vẻ ủ rũ, mà chỉ có hai tiếng: “ Tri kỷ, tri kỷ a!”

Bộ mật chước này đương nhiên là không thể lập ra một bộ thí hồ giả vờ, tâm niệm của Diêu Viễn hiện lên, đem những khối bài hồi nãy ném ra thu trở về, mặt khác đưa mười bốn khối bài lưu loát liền mạch liên tục phóng ra.

Thí hồ đại trận rốt cuộc đã xuất hiện.

“ Ba!” Trên không một tiếng sét đánh, một đạo tia chớp bổ xuống trận pháp, mười bốn khối mật chước nhất thời xoay tròn, trận pháp đang trống rỗng tự nhiên sinh ra vô số lôi đình, tia chớp, nước lửa, phô thiên cái địa vô cùng mãnh liệt, sau đó “oanh long” một tiếng nổ mạnh ra, mười bốn khối mật chước đảo bay ra, trong nháy mắt quay về chỗ cũ.

Mọi người đưa mắt nhìn tới, địa phương vừa rồi bị trận pháp bao phủ, trên mặt đất đã bị tạc thành một cái hố to sâu siêu cấp chừng năm sáu thước.

“ Ti...” Diêu Viễn hít sâu một hơi: “ Sư phó, uy lực này thật là khác thường a!”

“ Đúng vậy.” Tùng Phong đạo trưởng vốn có cảm thụ trực tiếp nhất, thở dài nói: “ Hoàn hảo lần này chỉ là thí hồ...”

“ Hừ, hừ, biết khổ tâm của ta rồi a.” Tay của Tiểu Khai còn khoát lên vai Diêu Viễn, nhin không được vỗ vai hẳn: “ Nếu vừa rồi người phóng ra cả Cửu Liên Bảo Đăng, người cho rằng người còn sống đứng ở chỗ này sao?”

Vẻ mặt Diêu Viễn cảm kích: “ Đúng vậy, huynh đệ người thật sự là người tốt, có rảnh chúng ta nhất định phải vui vẻ luận bàn luận bàn a.”

“ Nhưng thời gian của lần này có chút ngắn ngủi đó.” Tuyết Phong hỏi: “ Xin hỏi môn chủ, thời gian của trận pháp này làm sao không chế?”

“ Đừng hỏi ta, ta không biết.” Tiểu Khai xòe hai tay: “ Ta cũng vừa mới biết dùng, còn cái gì khác cũng không biết. Được rồi, bây giờ bộ mặt chược đã đền bù rồi...ta cũng không còn chuyện gì trách nhiệm nữa, tự các người chậm rãi nghiên cứu đi.”

“ Ai, đừng đi a.” Diêu Viễn giữ chặt cánh tay của Tiểu Khai: “ Huynh đệ, người tên gì vậy, là người của môn phái nào? Đi, đến phòng ta chúng ta từ từ tâm sự, được rồi, có bạn gái chưa?”

Tiểu Khai trợn trắng mắt, đang muốn nói: “ Ta chính là Thiên Tuyền Môn môn chủ, đồng bối phận với sư phó của người đó a.” Nhưng lời còn chưa nói ra, thì đã bị Diêu Viễn kéo tay cơ hồ bay lên, nguyên lai vị Hoàng Sơn đồ đồ này chẳng những tính tình hư hỏng, lại nóng nảy, và khí lực cũng mạnh mẽ, chỉ hai ba bước đã kéo Tiểu Khai đi xa hơn mười thước.

Bây giờ Tùng Phong đạo trưởng hiển nhiên là tâm tình rất tốt, bộ mặt chược kia trong tay, hẳn đương nhiên là không còn tức giận nữa. Ông tay áo phất một cái, cất bộ mặt chược vào nhẫn trữ vật, quay hướng Diêu Viễn

đang đi xa xa lớn tiếng hô: “ Viễn nhi, hôm nay ta tuyên bố, vận mệnh của Hoàng Sơn nhất mạch ta, sẽ hoàn toàn trông cậy vào ngươi, ngươi sẽ là chủ môn phái Hoàng Sơn đời kế tiếp!”

“ Sư phó vừa mới nói cái gì?” Diêu Viễn thọt móc lỗ tai, nói: “ Gần đây cái lỗ tai không tốt, lời người ta nói vẫn nghe không được rõ ràng lắm.”

“ Nga, hửn muốn ngươi tối nay về sớm một chút, không nên chậm trễ giờ cơm.” Tiểu Khai cũng không có nghe rõ ràng, nói: “ Chúng ta đi đâu đây?”

“ Đương nhiên là đến phòng ta rồi.” Đường của Diêu Viễn đi thì Tiểu Khai rất quen thuộc, chính là gian phòng kia, phòng của hửn ở chính là phòng của Diêu Viễn, chỉ là bởi vì Diêu Viễn phải diện bích một năm nên mới không dùng tới, nhưng không ai nghĩ được hôm nay hửn lại được thả ra, Tùng Phong còn chưa kịp giải thích với hửn, vì vậy hai người cứ kéo nhau đi tới.

“ Cái gì, ngày hôm qua ngươi ở phòng của ta sao?” Diêu Viễn ôm bả vai Tiểu Khai, vẻ mặt như vui vẻ ra vẻ thần bí: “ Duyên phận a, huynh đệ, chúng ta thật sự là rất có duyên, nói thực ra, tối hôm qua ngươi có đụng đến bảo bối của ta không?”

“ Bảo bối của ngươi là cái gì?” Tiểu Khai phát hiện mình có chút không thể thích ứng sự nhiệt tình của người này, thoáng lui ra sau từng bước: “ Ngoại trừ bộ mặt chước, ta chưa từng nhìn thấy vật gì.”

Diêu Viễn cười hắc hắc, nói: “ Ngươi tới xem.”

Hửn lật nệm giường lên, sau đó sờ hồi lâu ngay giữa giường, Tiểu Khai chỉ nghe tiếng gì đó răng rắc vang lên, đã có một tấm gỗ bị kéo lên, lộ ra một cái lỗ chứa gì đó.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Mỹ Nhân Tương Yêu

Xem, bảo bối của ta đều ở chỗ này cả, đây là trước khi ta lên núi đã lên mang theo. Diêu Viễn đem từng món đồ bỏ lên bàn, vừa bày ra vừa nói lao tao: Ai, vốn ta đang ở nhà rất tốt, gia đình ta không lo ăn không lo uống, nhưng bỗng nhiên có một ngày sư phó chạy tới nhà ta, với bộ dáng như rất thân thiết và ba mẹ của ta, nói ta thiên phú rất cao, còn nói ta cốt cách thanh kỳ, là kỳ tài tu chân, gạt ta lên núi, Hoàng Sơn đáng chán này, cái gì cũng đều không có, không có inte, không có thức ăn ngon, không có mỹ nữ, không có tivi, không có máy chơi game, ai, ta đã buồn bức muốn chết.

Con mắt của Tiểu Khai đã trừng thật to, nhìn thấy Diêu Viễn xuất ra toàn tập chí(tên là long hổ báo), lại nhìn thấy Diêu Viễn một xấp đĩa, trên mặt ghi một hàng chữ: Phạn Đảo Ái toàn tập- toàn thạch trên toàn bản(tiếng Trung tự Mặc).

Mắt của Tiểu Khai gần như muốn rơi xuống, nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, Diêu Viễn lại đào ra từ trong hộc một cái máy camera mi ni, nói: Xem, ta chuẩn bị sẵn rồi, có thứ này là có thể xem được đĩa rồi.

Có thể không đầy đủ đâu. Tiểu Khai nghi ngờ nói: Máy camera quá nhỏ, nhìn không hay lắm.

Diêu Viễn liền lộ ra bộ mặt như đã sớm biết rằng hắn sẽ nói như vậy, ấn vào sau máy một cái, nhất thời một đạo bạch quang bắn tới vách tường: Xem, là như vậy nè...đây không phải máy bình thường đâu nga, đây là bộ

máy chiếu phim siêu cao có thể rõ ràng phản chiếu hình ảnh lập thể ba chiều, là loại máy cao cấp bán có hạn trên toàn thế giới đó.

Tiểu Khai lắc đầu, thật sự là không biết nói cái gì nữa.

Diêu Viễn đã nhìn ra, nói: Huynh đệ, ta và người có duyên, ta nhận người làm tiểu đệ a.

Tiểu Khai kháng nghị: Người bao nhiêu tuổi rồi, dựa vào cái gì muốn làm ca ca ta.

Điều này người không biết đâu. Diêu Viễn đặc ý dương dương nói: Phong chừng người cũng là người của môn phái nào đó đi tới tham gia Tự Linh đại hội, phải biết rằng đương kim tu chân giới có tổng cộng sáu đại môn phái, phái Hoàng Sơn chúng ta là một trong đó, cho nên nói, ta là đệ tử đương kim của đại phái tu chân giới nga, hơn nữa ta còn là tiểu đệ tử nhập thất của chương môn Hoàng Sơn, thân phận này lại càng không bình thường nữa, nếu người là đệ tử bình thường của nhị lưu môn phái, vậy sư phó người phong chừng còn phải gọi ta là một tiếng sư huynh, đương nhiên rồi, người cũng có thể là người của sáu đại phái, nhưng dù người thuộc sáu đại phái, cũng không có thể là chương môn thân truyền đệ tử, phải biết rằng, tình huống của mấy vị chương môn ta thực rất hiểu rõ nga, hơn nữa ta phát hiện người căn bản là không có chút nguyên khí, phong chừng chỉ là một người vừa vào học tu chân mà thôi, hắc hắc, ta nói đúng không a.

Hắn nhìn bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Tiểu Khai, nhin không được vỗ vỗ vai Tiểu Khai, nói: Thế nào, nhận ta làm lão đại, cam đoan sẽ có rất nhiều chỗ tốt nga.

Miệng của Tiểu Khai còn mở to, còn chưa kịp nói, thì Diêu Viễn lại nói tiếp: Đương nhiên, nếu người cảm thấy mất mặt, thì chúng ta có thể nói ra tuổi, người đừng xem ta còn trẻ anh tuấn, hoạt bát đáng yêu, thoát nhìn thì còn rất nhỏ, nhưng kỳ thật bởi vì ta có một trái tim trẻ trung mà thôi, năm

nay ta đã hai mươi sáu tuổi rồi, người này, phỏng chừng không vượt qua hai mươi bốn chứ?

Tiểu Khai vô thức gật gật đầu: Ta hai mươi một tuổi.

Vậy được rồi. Con mắt của Diêu Viễn xoay chuyển, bỏ ra vòng bích ngọc trên cánh tay ra, nói: Nào, tiểu đệ, hôm nay khó được lão đại cao hứng, tặng cho người một món lễ vật a.

Tiểu Khai cũng không để ý, thuận tay nhận lấy khối bích ngọc, có vẻ âm u, cũng có vẻ không có gì tốt, thuận tay đặt ở trong túi, nói: Thật ra...nếu tuổi của người lớn hơn ta, nhận người làm ca ca cũng không có gì, chỉ là... Lời mới nói được đến đây, chợt nghe phanh một tiếng, cánh cửa đã bị đá mở, Hiếu Lâm bước vào, lớn tiếng nói: Tiểu sư đệ, tiểu sư đệ, mau nhanh đến đại sảnh, sư phó tìm người. Sau đó nàng quay đầu nhìn Tiểu Khai: Sư phó nói, thỉnh môn chủ cùng đi.

Hắc, môn chủ gì, cái gì môn chủ? Diêu Viễn cười a a vỗ vai Tiểu Khai: Thanh Hư môn? Phục Hồ môn? Hay là Thạch Quật Long môn? Nhìn không ra thân phận của tiểu tử người không thấp nga.

Cũng không gì. Tiểu Khai thành thành thật thật trả lời: Ta là Thiên Tuyền môn Nhị Bách Ngũ môn chủ, ta gọi là Nghiêm Tiểu Khai.

Thiên..Thiên Tuyền môn.. Miệng của Diêu Viễn mở to: Là môn phái được xưng là tiếp cận thần Thiên Tuyền Môn?

Đúng, đúng là vậy. Tiểu Khai nghiêm trang gật gật đầu, cuối cùng cũng tìm được cơ hội trút ra cảm giác âm ứ.

Ha ha, ha ha! Diêu Viễn nhất thời cười ha ha, cả nước mắt thiếu chút nữa cũng tuôn ra: Nháo cả nửa ngày người cư nhiên lại thuộc Thiên Tuyền môn a, người xem bộ dáng đặc ý của người kia, Thiên Tuyền Môn có cái gì tốt chứ, người còn tưởng người thật sự gặp được môn phái tu chân đệ nhất

sao? Người còn tưởng rằng đang ở trong môn phái tiếp cận thần nhất a? Nói cho người, đó chỉ là một âm mưu quỷ kế, là âm mưu quỷ kế! Hắc nử nộ cười nửa ngày, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cười a a nói: Nào, đem thứ âm mưu quỷ kế được xưng là đệ nhất tu chân giới Vô Tự Thiên Thư ra cho ta xem đi.

Vô Tự Thiên Thư không thể cho người xem được. Tiểu Khai lắc đầu: Người đụng vào Vô Tự Thiên Thư sẽ bị trời phạt đó.

Không quan hệ. Diêu Viễn to tiếng nói: Hừ hừ, than là đệ tử nhập thất của Hoàng Sơn chương môn, ta còn sợ trời phạt gì sao? Hắc quay đầu nhìn Hiếu Lâm cười hì hì: Phải không sư tỷ.

Đương nhiên không phải. Hiếu Lâm không cho hắc một chút mặt mũi: Sư phó đã bị lôi điện bổ hai lần, người cho rằng người so với sư phó còn mạnh hơn?

Diêu Viễn chột ngây dại, ngây người hồi lâu mới a a cười: Sư tỷ, chuyện cười này không buồn cười chút nào đâu.

Buồn cười cái đầu người, nhanh lên đi theo ta đến đại sảnh! Hiếu Lâm nhướng cao mày, néo lỗ tai hắc, kéo hắc đi ra, vừa đi vừa mắng: Người dám xem thường Thiên Tuyền Môn? Người có biết bộ mật chước kia là ai phát hiện ra không hả? Người có biết Hoàng Sơn linh mạch là ai hủy diệt hay không? Người có biết Hoàng Sơn tứ đại tiên khí là bị ai hủy diệt không chứ? Người...

Tiểu Khai bật cười đứng ở đó, nhìn thấy Hiếu Lâm đang kéo lỗ tai Diêu Viễn chậm rãi đi xa, ngẫu nhiên còn có thể được tiếng kêu đau như heo bị giết hòa lẫn tiếng than sợ hãi của hắc truyền tới.

A! Vô Tự Thiên Thư thật sự hữu dụng a!

Không phải đâu, hắc hủy đi linh mạch của chúng ta?

Trời ạ, chẳng lẽ trước kia sư phó đã làm ra chuyện thương thiên hại lý hay sao, bằng không sao lại bị sét đánh chứ?

Ta khát, không mãnh liệt như vậy chứ, nói như thế bây giờ Hoàng Sơn chúng ta không có bảo bối nữa rồi?

....

Tiểu Khai mỉm cười, cất chân đuổi theo.

Trong Hoàng Sơn Vân Vụ đại điện, có rất nhiều pho tượng thần, giờ phút này đệ tử Hoàng Sơn đang đứng cúi đầu trong đại điện, ở giữa đại điện mây mù liễu nhiễu, Tùng Phong đạo trưởng đứng ở phía trước, thần thái hưng phấn nói: Trong hai ngày nay, Hoàng Sơn ta bị hủy linh mạch, mất pháp bảo, rồi lại được tiên khí, được pháp bảo, trong đó sự được mất thật khó tính toán, vô luận như thế nào, hôm nay chính là ngày truyền thừa ngàn năm của Hoàng Sơn chúng ta, là thời khắc mấu chốt, sau này Hoàng Sơn nhất mạch chúng ta là hưng là suy, phải toàn xem vào một người, người này chính là đệ tử duy nhất trong mấy ngàn đệ tử có thể kế thừa Mạt Chước đại trận, Diêu Viễn. Tùng Phong đạo trưởng lấy tay chỉ Diêu Viễn vừa được kéo vào đại điện: Vì thừa dịp này, hôm nay vừa lúc thiên hạ tu chân tề tựu, ta mượn cơ hội này tuyên bố lập đệ tử nhập thất Diêu Viễn là đại chưởng môn đời kế tiếp của Hoàng Sơn, ban cho đạo danh là Tuyệt Thạch, còn mời các vị làm chứng.

Phì.. Tiểu Khai nhin không được cười ra tiếng: Tuyệt thực, tuyệt thực, quả nhiên là tên rất hay!

Môn chủ, Khai ca, Khai gia, ngài đừng nói như vậy nữa đi. Diêu Viễn rầu rĩ đứng ở bên cạnh hắn, thấp giọng nói: Nháo cả nửa ngày lão nhân gia ngài lại có bản lĩnh lớn như vậy, làm cho ta còn muốn nhận ngài làm tiểu đệ, cái này ta đúng là làm thẳng ngực rồi.

Đừng nói như vậy, huynh đệ. Lòng hư vinh của Tiểu Khai được thỏa mãn thật lớn, thân thiết vô bờ vai Diêu Viễn: Chúng ta bình đẳng kết giao là tốt lắm.

Diêu Viễn u oán nhìn hẩn liếc mắt, rồi cẩn thận nhìn sang Hiếu Lâm đang chau mày bên cạnh, ra vẻ đáng thương nói: Tốt lắm, hay là người làm đại ca, ta làm tiểu đệ cho rồi...

Tiểu Khai đắc ý dương dương khoanh tay trước ngực, trịnh trọng gật gù đầu.

Chuyện kể tiếp không có gì để nói, đợi khi Tùng Phong đạo trưởng hoàn thành nghi thức môn phái, các vị tu chân đồng đạo đến từ tam sơn ngũ nhạc dần dần tan đi, chỉ thấy trên ngọn núi bạch quang lờ lờ, đám người tu chân ngự phi kiếm bay xuống núi, Tiểu Khai nhìn thấy thì hâm mộ không thôi, chợt cảm thấy bên người có một luồng gió mát, một thanh âm nhu hòa nói: Điền Ngọc xin hỏi môn chủ, chẳng biết khi nào có thể đến chơi nơi Lưu Vân Thủy Tạ của ta?

Tiểu Khai quay đầu lại, liền thấy được Lam Điền Ngọc đang nở nụ cười.

Vẻ mặt Diêu Viễn kinh ngạc há to miệng, nhìn Lam Điền Ngọc, lại nhìn Tiểu Khai, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái và hâm mộ.

Phải biết rằng Lưu Vân Thủy Tạ là thiên đường của nhiều người tu chân phái nam, bình thường đừng nói chủ động mời mọc, dù cho muốn đến cũng không có cơ hội, nhưng hôm nay đích thân chương môn Lưu Vân Thủy Tạ đi tới mời Tiểu Khai, đây là khái niệm gì chứ?

Suy nghĩ lại hồi một năm trước có gặp qua nữ đệ tử của Lưu Vân Thủy Tạ, còn muốn có được song tu đạo pháp của Lưu Vân Thủy Tạ, Diêu Viễn lặng lẽ nuốt ngụm nước bọt, quyết định vô luận như thế nào cũng phải đi theo Tiểu Khai lẫn lộn.

Nga, khi nào thì cũng được a. Tiểu Khai không thể từ chối đành nói: Dù sao ta cũng không còn việc gì quan trọng làm.

Thần sắc Lam Điền Ngọc vui vẻ: Nếu như thế, bây giờ môn chủ theo ta về Lưu Vân Thủy Tạ được không?

Có thể không được. Tiểu Khai nghĩ nghĩ: Ta phải trở về một chuyến, đã đi hai ngày rồi, phải về công ty để báo cáo.

Lam Điền Ngọc nhìn kỹ thần sắc của hắn, nhin không được hỏi: Môn chủ làm việc Điền Ngọc thật sự thấy lạ lùng, Điền Ngọc thật sự không hiểu với khả năng của môn chủ, cần gì phải đi truy đuổi theo danh lợi hồng trần?

Tiểu Khai kỳ quái liếc mắt nhìn nàng, nói: Ta vốn là phàm phu tục tử a.

Lam Điền Ngọc ngẩn người, phảng phất như hiểu được cái gì, gật đầu nói: Tu hành đường nhỏ thì vào núi, tu hành đường lớn thì vào nơi nhân gian, môn chủ quả nhiên là cao nhân. Lời nàng vừa chuyển, lại nói: Nhưng Điền Ngọc vẫn không rõ, mặc dù môn chủ muốn nhập thế tu hành, cần gì phải đi cực khổ, làm việc mỗi ngày như thế? Với thần thông của môn chủ, nếu muốn xuất thế, chẳng lẽ không chỉ một lần nhấc tay mà thôi?

Tiểu Khai sững sờ, cẩn thận cân nhắc, nghĩ ra Lam Điền Ngọc nói cũng có đạo lý, nhưng khi hắn suy nghĩ lại, lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc chỉ là mỉm cười, một câu cũng nói không nên lời.

Lam Điền Ngọc nhìn thấy hắn miễn cưỡng cười, càng cảm thấy Tiểu Khai cao thâm khó lường, trong lòng còn nghĩ về môn phái tùy thời có thể bộc phát ra nguy cơ, rốt cuộc căn rằng, hứa hẹn: Nếu môn chủ đã muốn đi về một chuyến, Điền Ngọc cũng không ngăn trở, mong rằng môn chủ có thể nhanh chóng đến Lưu Vân Thủy Tạ. Chỉ cần môn chủ tới kịp thì Lưu Vân Thủy Tạ ta nguyện ý xuất ra thành ý lớn nhất. Lam Điền Ngọc dừng lại một

chút, rồi khó khăn bổ sung: Điền Ngọc sẽ đưa ba vị đệ tử thân truyền tự mình nghênh đón môn chủ đến.

Tiểu Khai cảm thấy nữ nhân này nói chuyện có vẻ cổ quái cổ lý, một lời mời đơn giản, theo miệng nàng nói ra, luôn làm cho người ta có cảm giác như là chuyện lớn, còn chưa kịp nghĩ lại, thì thấy bàn tay ấm áp, Lam Điền Ngọc đã vươn bàn tay ấm áp như ngọc nắm lấy bàn tay hắn, đặt một vật mềm mại là lướt vào giữa lòng bàn tay hắn, sau đó rút tay ra, nhẹ nhàng khép bàn tay Tiểu Khai lại, ôn nhu nói: Khi môn chủ muốn đến, chỉ cần bóp vỡ túi hương này, Điền Ngọc tự sẽ phái người đi nghênh đón.

Thân phận Lam Điền Ngọc vốn là một trong sáu chương môn địa vị sùng cao trong sáu đại phái, nhưng động tác này lại giống như một nữ tử đang xấu hổ đem túi hương của mình tặng cho tình lang sắp rời xa, với thần thái đó, với nghi thái đó, quả nhiên cho tới bây giờ không có ai được nhìn thấy qua.

Miệng của Diêu Viễn đã mở to không sao khép lại được, nhìn thấy một màn này, đối với Tiểu Khai quả thực đã bội phục đến sát đất. Mắt thấy Tiểu Khai trấn định gật gật đầu, bình tĩnh nói một câu: Tốt đấy. Thần thái được yêu mà không chút sợ hãi, làm Diêu Viễn bội phục thêm vài phần.

Lam Điền Ngọc u oán bước đi, Hiếu Lâm đã theo sư phó đi luôn, Diêu Viễn lôi kéo tay của Tiểu Khai, thở ra một hơi thật dài, nói: Ta phục rồi, lão Đại, ta thật sự phục rồi.

Phục cái đầu người. Tiểu Khai trừng mắt: Đầu óc người là bã đậu hả?

Ai, đừng có nói giỡn. Diêu Viễn thở dài một tiếng: Lúc trước, ta vẫn luôn nghĩ mình là cao thủ tán gái, khi đó, ta còn trẻ lại nhiều tiền, trò chơi hồng trần, tùy tiện tham gia lăn lóc, cũng có người nói ta tiêu sái vô cùng, tùy tiện là có ngay một cô gái, cũng có người nói ta phong lưu anh tuấn, cho dù tùy tiện mang đôi dép, bọn họ đều nói ta có phong độ, ta cũng từng nghĩ

mình thật sự là cao thủ tình trường chính thức, nhưng từ khi tiếp xúc tu chân giới, mới phát hiện mỹ nữ của tu chân giới khác hẳn mỹ nữ của hồng trần, mà mấy tu chân mỹ nữ này vốn không xem ta vào mắt. Ta từng chạy tới bên ngoài Lưu Vân Thủy Tạ trộm nhìn, nhưng nguyện vọng đơn giản như vậy mà cũng bị đệ tử tuần tra của Lưu Vân Thủy Tạ bắt được đem trả về Hoàng Sơn, không có cách nào thực hiện. Nhưng hôm nay, ta xem lão nhân gia ngài ngay cả một ánh mắt nhìn cũng không có, có thể đã làm cho chương môn Lưu Vân Thủy Tạ tự mình đi tới mời ngài đi làm khách, hơn nữa còn buông lời hứa hẹn trịnh trọng như vậy. Hẳn lộ ra một bộ dáng như đau khổ không muốn sống, hung hăng lắc lắc, phe phẩy đầu, thở dài: Bây giờ ta mới biết được, nguyên lai ngài mới là thiên hoàng siêu sao trong giới cao thủ tán gái a!

Người không cần khoa trương như vậy a! Tiểu Khai bị hấn làm cho hồ đồ: Không phải chỉ đơn giản là đến làm khách của Lưu Vân Thủy Tạ thôi hay sao, đáng giá cho người kích động như vậy? Nếu người muốn, đến lúc đó ta mang người đi cùng là được.

Diêu Viễn sửng sốt, kinh ngạc nhìn hấn hồi lâu, hỏi: Lão đại, người không biết quy củ của Lưu Vân Thủy Tạ sao?

Đương nhiên không biết. Tiểu Khai trực tiếp lắc đầu: Ta vừa mới tiếp xúc với người tu chân thôi, ta làm sao biết được nhiều điều như vậy.

Trời ạ! Diêu Viễn lại bắt đầu ngửa mặt lên trời thở dài: Hấn *** cái gì cũng không biết mà lại có được loại điểm phúc này, chẳng lẽ lão thiên gia bị mù mắt hay sao chứ?

Đừng nói nhảm. Tiểu Khai hung hăng gõ vào ót hấn: Nhanh nói cho ta biết.

Là như thế này. Diêu Viễn nói: Lưu Vân Thủy Tạ tu chân tâm pháp kỳ thật rất yếu, bọn họ mạnh là ở chỗ tâm pháp của họ có hai loại đặc thù, thứ

nhất là thuật dưỡng nhan(giữ gìn nhan sắc) và trụ nhan, thứ hai là có thể song tu, người đã biết đó người thì ai cũng thích đẹp, chỉ điểm này thì người tu chân cũng không ngoại lệ, cho nên nữ đệ tử của Lưu Vân Thủy Tạ vẫn được nhiều người mơ tới, nếu có thể tìm được nữ đệ tử của họ để mắt, chẳng những được thân thiết gần gũi mà còn có cơ hội học tập được song tu tâm pháp cao minh nhất, cho nên tới nay, đều có rất nhiều người tu chân muốn tiến vào Lưu Vân Thủy Tạ, nhưng người muốn đi vào nhiều lắm, khiến cho trong đó náo loạn, cho nên sau này họ bèn quy định, không được tùy tiện đưa nam nhân đi vào, trừ khi là có người mời, ai mời thì tự phụ trách, quy định này sau đó được thay đổi một chút... Nói đến đây, Diêu Viễn thần bí nhìn Tiểu Khai liếc mắt cười nói: Lão đại, người đoán thay đổi như thế nào?

Tiểu Khai mờ mịt lắc đầu.

Diêu Viễn nói: Sau họ quy định, trừ phi nữ đệ tử nào nguyện ý cùng nam nhân tiến hành nghi thức song tu, nếu không tuyệt đối không cho phép đưa người tu chân phái nam tiến vào thủy tạ, cứ như vậy, quả nhiên không có đệ tử dám dẫn người vào, mà quy củ này của họ đã truyền xuống cho tới bây giờ.

Tiểu Khai tự hỏi một chút, nghi ngờ nói: Như vậy nói, một khi có nữ đệ tử nguyện ý cùng người song tu cũng đành rời khỏi thủy tạ, nếu là như vậy thì thực lực của Lưu Vân Thủy Tạ không phải bị tước yếu đi sao, hoặc là ngược lại, nếu người tu chân phái nam muốn song tu thì cũng phải gia nhập Lưu Vân Thủy Tạ? Như vậy thì môn phái khác cũng không đồng ý đâu.

Đương nhiên không phải như vậy. Diêu Viễn nói: Điều này lại là một đặc thù khác của song tu tâm pháp nữa.

Nga, người nói xem. Tiểu Khai hứng thú nói.

Song tu tâm pháp của Lưu Vân Thủy Tạ khác hẳn những song tu tâm pháp khác, song tu bình thường thì vẫn có thể liên tục song tu, đối với hai bên đều có chỗ tốt, nhưng song tu tâm pháp của Lưu Vân Thủy Tạ thì chỉ có thể vận hành một lần thôi. Diêu Viễn nói tiếp: Nói cách khác, chỉ có nữ đệ tử khi còn là xử nữ thì có thể tiến hành một lần song tu, mà nữ đệ tử sau khi phá thân, từ nay về sau dù có song tu thì cũng không còn ý nghĩa gì, chỉ là thuần túy nam nữ hoan lạc, mà chỉ thuần túy hoan lạc không có trao đổi nguyên khí, đối với tu luyện sẽ có hại, cho nên nữ đệ tử của Lưu Vân Thủy Tạ, cho dù muốn tìm nam nhân tu chân song tu, cũng là duy nhất một lần, sau đó các nàng cũng không rời khỏi thủy tạ, nhưng một lần song tu hiệu quả cũng phi thường cao, có thể cho hai bên đề cao thực lực rất lớn.

Lúc này Tiểu Khai mới hiểu được, quay đầu lại ngẫm nghĩ chuyện Lam Điền Ngọc mời mình đi làm khách, sau lại thêm tiếp xúc hai lần, nhớ lại từng chút một, cuối cùng đã hiểu được ý nghĩa những hành động kỳ quái của nàng, hẳn càng nghĩ càng kinh ngạc, nhin không được nói: Nói như vậy, Lam chương môn tự mình mời ta đi, chẳng lẽ là...chẳng lẽ là...

Đúng vậy. Diêu Viễn vẻ mặt như mơ màng: Lam chương môn mặc dù là chương môn của Lưu Vân Thủy Tạ, nhưng đến nay vẫn còn tấm thân xử nữ, ta thật sự không nghĩ ra, vì cái gì mà nàng lại chủ động chạy tới mời người đi làm khách, nhưng lại có bộ dáng như rất vội vàng vậy. Với thực lực mạnh của nàng, nếu cùng song tu, người sẽ tăng cường thực lực rất mạnh a.

Trong đầu Tiểu Khai nhất thời xuất hiện vẻ mặt mỉm cười thản nhiên của Lam Điền Ngọc, còn có hương thơm nhàn nhạt, thanh âm nhu hòa, nghĩ nghĩ, trong lòng lại có chút rung động, nhất thời thấy kinh hãi, thở ra một hơi, lớn tiếng nói: Đã là như vậy, ta đây vô luận thế nào cũng không thể đi.

Đúng vậy, là vì Tiểu Trúc, mình tuyệt đối không thể đi!

Thời điểm Tiểu Khai xuống núi, do Diêu Viễn tiễn hân đi xuống, phi kiếm của Diêu Viễn thoát nhìn so với Hiếu Lâm còn không bằng, hai đại nam nhân, hơn hai trăm cân nặng, phi kiếm phát ra tiếng rít ồ ồ như trâu kéo xe, Tiểu Khai đứng ở trên vẫn luôn lo lắng chờ đợi, hoàn hảo là dọc theo đường đi có kinh hãi mà không gì nguy hiểm, cuối cùng thành công xuống được Hoàng Sơn.

Đứng dưới chân Hoàng Sơn, nhìn thấy dọc theo đường đi du khách như nêm, Tiểu Khai bất giác sinh cảm khái, hàng năm đều có vô số du khách đến du lãm những danh sơn cổ kính này, Hoàng Sơn, Thục Sơn, Thanh Thành, Nga Mi, đều là thắng cảnh du lịch, nhưng có lẽ cũng không ai biết, bọn họ nhìn thấy núi non kỳ thật không phải chính thức là danh sơn, mà ngọn núi chính thức đã sớm bị các đại môn phái tu chân dùng cấm chế khổng lồ ngăn trở, người phàm nhìn thấy thì căn bản chỉ là phong cảnh bên ngoài của danh sơn mà thôi.

Du khách cũng không biết, trên đỉnh đầu của bọn họ, nơi vạm vỡ trời cao mà ánh mắt không thể phát hiện, kỳ thật thường xuyên có người tu chân ngự phi kiếm tung hoành lướt qua.

Chính mình nếu không có cơ hội hồ đồ trở thành Thiên Tuyển môn chủ, đã đồng dạng không có tư cách biết rõ những chân tướng này.

Tiểu Khai đang suy nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên khóe mắt nhìn thấy không xa phía trước có một thân ảnh màu vàng chợt lóe qua, thân ảnh kia thập phần quen thuộc, đúng là Hoàng Bội đã gặp qua từ một ngày trước, bất quá bây giờ Hoàng Bội không chỉ đi một mình, mà sau lưng còn đi theo một người thoát nhìn có vẻ phong lưu, người này cũng là người quen của Tiểu Khai, đúng là Tư Mã Thính Tuyết.

Hoàng Bội nhìn có vẻ tốt hơn, tư thái đi đường cũng phi thường đẹp hơn, bờ mông tròn trịa đúng đưa theo từng bước đi, Tư Mã Thính Tuyết đi

ở sau nàng, cặp mắt hắt nhìn chăm chăm vào bờ mông tròn, nhìn như mù quáng.

Tiểu Khai nhìn theo bóng lưng chập chờn quyến rũ của Hoàng Bội, nhin không được nuốt ngậm nước bọt.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Bí Mật Hoàng Bội

“ Di, sao nơi này lại có yêu khí?” Bỗng nhiên có một thanh âm kêu lên, thanh âm này thập phần vang xa, Tiểu Khai lấp bắp kinh hãi, thoáng tra xét, thì phát hiện đúng là từ trong Vô Tự Thiên Thư truyền ra, hắc vội vàng nhìn những người đang đi bên trái rồi phải, vốn không có ai chú ý tới thanh âm này.

“ Không cần tìm, Tiểu Khai đạo hữu.” Thanh âm trong Vô Tự Thiên Thư lại truyền ra: “ Bọn họ nghe không được chúng ta nói chuyện đâu.”

Tiểu Khai gật gật đầu, bỗng nhiên hiểu được, nguyên lai bốn lão nhân này cũng giống như Vạn Yêu Vương Tiểu Quan, có thể cùng mình trực tiếp thông qua tâm linh mà nói chuyện, mình đã nhỏ máu vào trong sách, đó chính là môi giới thành lập sự liên lạc.

“ Sao các người lại biết tên của ta?” Tiểu Khai có điểm tò mò.

“ A a, Tiểu Khai đạo hữu, chúng ta mặc dù không ra được, nhưng những chuyện xảy ra bên ngoài chúng ta đều có thể nghe được, nguyên lai nơi này vốn không phải là ma giới, người cũng không phải ma tốt, bất quá bây giờ tu chân giới thật sự là quá yếu, chưởng môn nhân sáu đại môn phái kia, vậy mà chỉ có trình độ nhị lưu mà thôi. Ai, thật sự là một đời không bằng một đời a.” Ngử khí lão nhân thật cảm khái.

“ Người nói làm sao có yêu khí?” Tiểu Khai có vẻ khấn trương, mặc dù hãn vừa ở Hoàng Sơn Thiên Đô Ẩn Phong làm ra danh tiếng thật lớn, nhưng hãn tự biết mình, mình vốn không có nguyên khí, lại không có pháp bảo công kích, càng không có phi kiếm, tay không yếu ớt, đừng nói yêu quái, cho dù là một lưu manh đô con đầu đường xó chợ đều có thể uy hiếp được mình.

Cho nên Phong Ma Khẩu Quyết lúc linh lúc không kia mà chỉ có trời biết, tốt nhất là không nên nói ra.

“ Đúng là cô gái giống như búp bê ở phía trước kia.” Tiểu Khai cũng không biết là lão nhân nào đang nói chuyện, thanh âm của bốn lão nhân này căn bản là giống nhau như đúc: “ Khẳng định có yêu quái đang đi theo sau lưng cô ta, ta phỏng chừng trên người cô ta có bảo bối.”

“ Cái gì bảo bối?” Tiểu Khai nói: “ Cảm giác được sao?”

“ Không được, cảm giác không ra.” Lão nhân nói: “ Phỏng chừng bảo bối kia cũng không có gì tốt lắm, nếu không chúng ta đã sớm phát hiện ra rồi.”

“ Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Khai có chút khó xử: “ Có cần nhắc nhở cô ấy hay không?”

Hãn vốn không nghĩ muốn có quan hệ gì với Hoàng Bội, ngay từ lần đầu tiên gặp Hoàng Bội, Hoàng Bội chưa từng có nét mặt tốt đẹp với hãn, sau đó tiếp xúc thêm vài lần, mỗi lần đều có một bộ dáng khinh miệt và khinh thường, Tiểu Khai có ngu xuẩn thế nào cũng biết Hoàng Bội chán ghét mình, nhưng dù sao hãn cũng có tấm lòng đồng tình và chính nghĩa, vừa nghe nói nàng bị yêu quái theo dõi, liền nhịn không được mà muốn đi làm chuyện tốt.

“ Nhắc nhở cô ta cũng vô dụng.” Lão nhân nói: “ Ta muốn hành hiệp trượng nghĩa, có làm cũng không lưu tên họ, ta xem người hay là nên lặng

lẽ đi theo phía sau, nếu yêu quái xuất hiện, người trực tiếp bắt lấy yêu quái là được.”

“ Ta bắt yêu quái?” Tiểu Khai thất thanh nói: “ Yêu quái không bắt ta là đã cảm ơn trời đất rồi.”

“ Hắc hắc, đừng sợ, có chúng ta đây.” Bốn lão nhân nở nụ cười: “ Thực lực của chúng ta bây giờ mặc dù không có đến một phần mười, bắt quá đối phó với mấy thứ nhị lưu này thì rất nhẹ nhàng. Huống chi, không phải người còn có Phong Ma Khẩu Quyết hay sao?”

Tiểu Khai nghĩ nghĩ, vẫn lo lắng, nói: “ Người cam đoan ta không có nguy hiểm?”

“ Yên tâm đi.” Lão nhân vỗ ngực nói: “ Có chúng ta ở đây, bảo đảm người bình yên vô sự, nào, trước tiên cho người lá phù này, người đem nó dán tại mi tâm là được.”

Tiểu Khai nhất thời cảm thấy trong tay có một vật, cúi đầu nhìn thấy, nguyên lai là một miếng tròn đen đen, thoát nhìn không giống sợi chỉ cũng không giống sợi dây, cũng không biết do tài liệu gì chế thành, hắn dán vào giữa trán, tiểu viên phiến tựa hồ như có lực hấp dẫn, liền dính ngay vào giữa trán.

“ Miếng Ấn Thân Phù chỉ dùng chân nguyên của chúng ta biến thành, độ tinh thuần phi thường cao, bây giờ người đã ấn thân rồi.” Lão nhân đặc ý nói: “ Yên tâm được rồi, cứ đi theo sau, phù chú của chúng ta, tuyệt đối người tu chân của hiện tại không có khả năng phá giải được.”

Tiểu Khai cảm thấy mới mẻ, nhin không được vươn tay ra, ở trước mặt mỗi người đi đường quơ tay liên tục, quả nhiên không ai có phản ứng, hắn liền đến bên một người đi bên phải, vỗ lên đầu hắn, người nọ kinh ngạc kêu: “ Di” một tiếng, quay đầu lại, nhìn không thấy ai đã hạ thủ, lập tức chửi văng lên: “ Là ai đang giỡn mặt lão tử? Có gan đứng ra!”

Tâm trạng đùa giỡn của Tiểu Khai nổi lên, vừa chuyển đầu, lại gặp sau lưng có một người, vì vậy giữ chặt cánh tay của hắn, dùng sức kéo tới.

Trong mắt mọi người thì nhìn thấy người nọ đang vươn tay ra, một quyền đánh thẳng vào bụng người đang mắng chửi, một quyền này mặc dù không có lực, nhưng người đang mắng chửi chợt nổi giận, quát to một tiếng: “ Nguyên lai là người trêu ta!” Rồi nhất thời đánh tới.

Người hiện đại chỉ trong lúc xô xát bằng miệng và mâu thuẫn nhỏ kỳ lạ như vậy, người kia mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng còn chưa kịp nói chuyện đã bị đối phương đánh một quyền vào bụng, nhất thời nổi giận, lớn tiếng nói: “ Đúng là ta đánh đó, vậy làm sao?”

Vừa dứt lời thì cũng đá ra một cước.

“ Có người đánh nhau rồi, có người đánh nhau rồi!” Đám người chung quanh ầm ầm tản ra, nhường một khoảng trống chừng ba thước, hai đại nam nhân đã quần vào nhau đấm đá. Còn Tiểu Khai đã sớm trốn đi.

“ Sư tỷ, sư tỷ, mau nhìn, có người đang đánh nhau.” Tư Mã Thỉnh Tuyết chạy đến bên cạnh Hoàng Bội, nói lấy lòng: “ Chúng ta có đi xem không?”

Hoàng Bội cau mày, quay đầu nhìn đám người liếc mắt, âm thanh lạnh lùng nói: “ Muốn xem thì người đi xem đi, ta đi trước.”

Tư Mã Thỉnh Tuyết xấu hổ, nhưng vẫn gượng gạo cười nói: “ Đương nhiên là ta đi theo sư tỷ rồi, những người này chỉ biết đánh nhau quần ẩu, ảnh hưởng phổ thị, thật sự là không có tư cách, chúng ta là đệ tử Nga Mi đương nhiên không thể theo chân giống như bọn họ.”

Hoàng Bội dùng ánh mắt châm chọc chế nhạo nhìn hắn, bỗng nhiên mỉm cười: “ Sư đệ là người có tu dưỡng như vậy, tự nhiên sẽ không đánh nhau quần ẩu, ảnh hưởng phổ thị.” Nàng vốn cực mỹ, nở nụ cười, đã giống như trăm hoa đua nở, làm Tư Mã Thỉnh Tuyết lập tức ngây người ngẩn ngơ,

miệng mở ra, cơ hồ cả nước miếng đều cũng chảy xuống, vội vàng nuốt ngụm nước bọt, hắc hắc cười nói: “Đương nhiên, đương nhiên, ta như thế nào có thể làm mất đi mặt mũi của sư tỷ a.”

Trong mắt Hoàng Bội ánh cười chế giễu càng nhiều, chậm rãi nói: “Ta nhớ rõ hồi trước, phái Nga Mi ta có một đệ tử rất có tu dưỡng, đã trộm lên chạy xuống phòng mát xa dưới chân núi lẫn lộn một đêm, khi trời sáng vẫn còn cùng người ta đánh nhau một trận, bị người đánh cho mặt mày sưng húp, nếu không phải sư phó trùng hợp đi ngang qua, còn không biết kết quả sẽ như thế nào.”

Gương mặt của Tư Mã Thỉnh Tuyết đen thui, há to mồm, rốt cuộc nói không ra lời.

Tiểu Khai tránh sang một bên, nhìn thấy cảnh này cảm thấy thích thú, nghe những lời này thật sự là vô cùng thống khoái, nhìn thấy hình dáng kinh ngạc của Tư Mã Thỉnh Tuyết, nếu không phải vì muốn giữ bí mật, có lẽ đã sớm cười ha ha.

Nhưng đột nhiên, Hoàng Bội bỗng thay đổi sắc mặt, kẻ đôi môi đỏ hồng đến sát bên tai Tư Mã Thỉnh Tuyết, nở nụ cười ngọt ngào, nhẹ giọng nói: “Sư đệ, người ta đang nói giỡn với người, người không phải lại tức giận chứ?”

Trong ấn tượng của Tiểu Khai, Hoàng Bội, luôn lãnh nhược băng sương, hình tượng như hoa đào hoa lý, nhưng hôm nay lại nở nụ cười, đôi mày như vẽ, đôi môi đỏ mọng, răng trắng như ngọc, ngũ quan tinh xảo đến không thể hình dung, chẳng những ánh mắt tràn đầy lực sát thương trước nay chưa từng có, âm thanh ngọt ngào êm ái, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong lòng nháy động, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp không sao tả nổi, làm cho trong lòng xuất hiện ra ý nghĩ mơ hồ.

Tư Mã Thính Tuyết như chạm phải lửa, hoàn toàn tiếp nhận lực sát thương cường đại của Hoàng Bội, càng lập tức ý loạn tình mê, bất tri bất giác miệng đã mở rộng, một dòng nước miếng lạnh yên chảy xuống, ngơ ngác nói: “ Không tức giận, đương nhiên không tức giận, chỉ cần sư tỷ có thể cười một cái, Thính Tuyết có tan xương nát thịt cũng không nửa câu oán hận.”

Hoàng Bội gật gật đầu nói: “ Tốt lắm, ta muốn người giúp ta làm việc, người có nguyện ý đáp ứng không?”

Tư Mã Thính Tuyết trịnh trọng gật đầu: “ Sư tỷ cứ phân phó, vô luận sự tình gì, Thính Tuyết dù có vào biển lửa, cũng không hề chối từ!”

“ Hì hì...” Hoàng Bội cười khê: “ Thật ư, cái gì cũng đều nguyện ý?”

“ Đương nhiên.” Tư Mã Thính Tuyết không chút chần chờ nói: “ Chỉ cần Thính Tuyết có thể làm được, Thính Tuyết tuyệt không chối từ.”

Khuôn mặt của Hoàng Bội bỗng nhiên lạnh lùng: “ Nếu ta muốn người giết chết sư phó, chẳng lẽ người cũng nguyện ý hay sao?”

Tư Mã Thính Tuyết sững sờ, lại nhìn vẻ kiêu my của Hoàng Bội, trong lòng một trận mơ hồ, bất tri bất giác gật đầu: “ Nguyện ý!”

Vẻ mặt Hoàng Bội lập tức đại biến, hiển nhiên trong nội tâm đang có tâm lý tranh đấu kịch liệt. Tư Mã Thính Tuyết gương mặt nhìn chăm chăm gương mặt đang tươi cười như hoa, tâm tư toàn bộ đã bị nàng hấp dẫn, hoàn toàn như lọt vào mê vọng.

Tiểu Khai ở bên cạnh cũng không dám hít thở, hắc bỗng nhiên phát hiện, chính mình hình như có thể nghe được chuyện bí ẩn gì đó.

Qua chừng vài phút, khuôn mặt Hoàng Bội bỗng nhiên thay đổi, lại nở nụ cười: “ Bỏ đi, không nói chuyện cười này nữa, sư đệ, chúng ta đi thôi,

sắc trời đã không còn sớm, chúng ta phải nhanh hơn một chút.”

Bây giờ trời đã tối, ánh đèn bàng bạc đã bắt đầu lặng lẽ bao phủ xuống, Hoàng Bội nói xong những lời này thì không nói nữa, bước chân cũng không nhanh hơn, nhưng tốc độ cũng đã tăng cao, thân hình như nước chảy mây trôi, phiêu phiêu ung dung, Tiểu Khai thấy rõ ràng, mặc dù nàng ra vẻ đang bước đi, nhưng vốn không hề chạm chân xuống đất, chỉ như đang đập trên gió, Tư Mã Thỉnh Tuyết hiển nhiên còn chưa tu luyện được như vậy, bắt đầu thì có thể cùng đi, nhưng sau đó thì chỉ còn có thể chạy, mặc dù chạy đến thở hồng hộc, nhưng khi nhìn thấy vẻ lạnh lùng băng sương của Hoàng Bội thì lại không dám nói ra một tiếng : “ Không”, chỉ có thể luống cuống tay chân chạy theo phía sau, phát ra tiếng hít thở hỗn hển.

Cho nên Tiểu Khai, hẳn còn không bằng Tư Mã Thỉnh Tuyết, đã sớm bị rơi tuột lại phía xa, về mặt khổ sở nhìn theo bóng người phía trước, hỏi: “ Bây giờ làm sao bây giờ?”

“ Người thật vô dụng.” Một lão nhân nói: “ Ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy người tu chân yếu nhược như người vậy, người quả thật yếu nhược đến kinh thiên động địa.”

“ Ta khát, đừng nói lời vô nghĩa.” Tiểu Khai nói: “ Người còn không hỗ trợ ta sẽ không theo.”

“ Nha, cho người đây.” Lão nhân nói vừa xong, trong tay Tiểu Khai lại trống rỗng xuất hiện hai miếng giấy nhỏ: “ Đây là thần hành phù chú, có thể ban ngày đi ngàn dặm ban đêm vượt tám trăm dặm, ta nói Tiểu Khai đạo hữu, người phải biết rằng, phù chú chúng ta cho người bây giờ đều phải dùng nguyên khí ngưng tụ ra, làm tổn thương thân thể, người không thể luôn đòi hỏi chúng ta nha!”

“ Hử, nhìn người nhỏ mọn như vậy đó.” Tiểu Khai vừa nói vừa thuận tay dán hai miếng giấy lên hai chân: “ Nhiều lắm thì tối nay trở về lại cho

các người thêm vài giọt máu nữa.”

Thần hành phù chú một khi dán vào, Tiểu Khai nhất thời cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, hai chân tràn ngập lực lượng, đi tới phía trước vài bước, gió nhẹ theo bên người phất qua, thế đã bay ra ngoài hơn ba bốn thước xa.

Đây là lần đầu tiên thể nghiệm qua tư vị thế này, Tiểu Khai chỉ cảm thấy sáng khoái, dưới chân không ngừng, chân đạp gió mà đi, không đến vài phút thì đã vượt qua hai người phía trước.

Đại khái hơn mười phút, dựa theo tốc độ đi đường, ít nhất đã đi hơn mười dặm đường, Hoàng Bội và Tư Mã Thỉnh Tuyết cuối cùng dừng chân lại, địa phương này cũng là một mảnh hoang vu dã ngoại, những cây cỏ đại ngang hông, gió đêm thổi qua nhẹ nhàng vang khẽ.

“ Kỳ quái, bọn họ muốn làm gì?” Tiểu Khai đang tò mò, chỉ thấy trong tay Hoàng Bội xuất hiện một thanh trường kiếm màu trắng như tuyết, một kiếm điểm vào hư không ngay trước mặt, chợt phát ra “ thương ” một tiếng va chạm vào sắt thép.

Sau một khắc, trước mắt trở nên sáng sủa, phẳng phất như một tầng vải vô hình bị giật ra, ở trước mặt mấy người trống rỗng xuất hiện một gian nhà cỏ.

“ Sư tử quả nhiên công lực thâm hậu!” Tư Mã Thỉnh Tuyết lập tức vỗ hông ngửa, chỉ tiếc gương mặt Hoàng Bội lạnh như băng như sương, phẳng phất như không có nghe thấy.

Gian nhà cỏ thoạt nhìn đồ nát, tựa hồ như tùy lúc có thể sụp đổ xuống, những sợi cỏ như rơi rải rác, nhìn thế nào cũng là một gian phòng cũ nát sắp sập, nhưng Tiểu Khai rất rõ ràng, một địa phương kỳ quái như vậy, một gian nhà kỳ quái như thế, khẳng định cũng có chuyện cổ quái rất lớn.

Quả nhiên, gian nhà cỏ này vừa hiện hình, chợt nghe bên trong vang lên một thanh âm lạnh lùng nói: “ Người lại đây làm gì?”

Thanh âm này thập phần thâm lương mà hung ác, phảng phất như cất giấu cừu hận thật sâu, nhưng Tiểu Khai nghe ra, kỳ thật thanh âm này cũng rất dễ nghe, nhu mỹ mà thanh thúy, không hề thua kém âm sắc nhu hòa đến mức tận cùng của chương môn Lưu Vân Thủy Tạ Lam Điền Ngọc.

“ Chào tiền bối, tại hạ chính là đệ tử Nga Mi chương môn Tuyết Phong tên Hoàng Bội, phụng mệnh đem đan dược đến đây cho tiền bối.” Thanh âm Hoàng Bội không mang theo chút cảm tình, trên mặt không chút dao động, nhưng giờ phút này Tiểu Khai đang ở trước mặt nàng, thấy được rõ ràng một tia tâm tình cực nhỏ đang ba động.

“ Ân, tim đập nhanh hơn hai mươi nhịp, huyết mạch lưu động nhanh hơn, nữ búp bê này đang khẩn trương.” Một lão nhân lập tức làm ra phán đoán: “ Hôm nay tới không uống nha, hôm nay có náo nhiệt để nhìn, ha ha..”

Tiểu Khai có chút ít kỳ quái: “ Không phải nói người tu chân vô dục vô cầu hay sao, sao lại còn thích xem náo nhiệt như vậy?”

“ Hử, ai nói là vô cầu chứ?” Lão nhân từ tốn nói: “ Người tu chân chính là một loại người có dục vọng cực kỳ mãnh liệt, vì trường sinh bất lão, vì đắc đạo phi thăng thiên giới, bọn họ có thể nhẫn nhục tận cùng, hơn trăm năm mà như một ngày bế quan tu luyện, ở niên đại ngày xưa của chúng ta, chọn lựa đệ tử truyền nhân nặng yếu nhất chính là những ai có dục vọng mãnh liệt cầu sống và nghị lực cứng cỏi, người còn nói người tu chân vô cầu, chẳng lẽ thế đạo này thật sự lạc hậu đến nước này sao? Cứ nhiên ngay cả yêu cầu cơ bản nhất của người tu chân cũng không hiểu được?”

Tiểu Khai há to miệng, ú ớ nói: “ Ta đây..chẳng phải là phi thường không thích hợp để tu luyện đó a?”

“ Điểm này không thể nghi vấn.” Lão nhân không ngại đả kích Tiểu Khai: “ Người là dạng người thích ăn ngon lại không có chí lớn, tham tài háo sắc, căn bản là sỉ nhục của tu chân giới.”

“ Kháo, tin hay không ta sẽ giáo huấn các ngươi, đừng quên các ngươi đang trong tay ta.” Tiểu Khai nổi giận: “ Nói chuyện không thể uyển chuyển một chút sao?”

“ Hắc hắc, cũng được, cũng được.” Lão nhân chẳng những không sợ hãi, ngược lại vỗ tay cười rộ lên: “ Như vậy còn có điểm khí phách, điều này cũng có chút giống người tu chân rồi, tiếp tục cố gắng lên.”

Tiểu Khai lập tức không lời để nói.

Ở trong phòng trầm mặc khoảng vài phút, mới truyền đến thanh âm thanh lương kia: “ Người không phải là Tuyết Phong đáng chém ngàn đao kia! Người là đồ đệ của Tuyết Phong?”

“ Đúng vậy, tiền bối.” Hoàng Bội bình tĩnh nói.

“ Người...người nói người gọi là Hoàng Bội?” Thanh âm trong phòng bỗng nhiên có chút kích động: “ Người họ Hoàng?”

“ Đúng vậy, tiền bối.” Đôi mày của Hoàng Bội cau mạnh, sau đó chậm rãi giãn ra, thản nhiên nói: “ Tiền bối có gì chỉ giáo?”

Gian nhà bỗng nhiên run rẩy lên, đây không phải là một chỗ run rẩy, mà là cả gian nhà cũng cùng run lên, ngay cả lớp vỏ bên ngoài cũng chớp lên, lúc này, run lên chừng năm phút mới nghe được thanh âm run giọng nói: “ Người năm nay...phải hai mươi ba tuổi? Người sinh ngày tám tháng tư? Sau hôm nay có ba dấu màu đen?”

Tiểu Khai thấy rõ ràng, một chút tâm tình ba động của Hoàng Bội càng mãnh liệt, khoe miệng tiên nhuận bỗng khẽ nhúc nhích, sau đó lập tức khô

phục nguyên trạng, thanh âm vẫn bình tĩnh như cũ, còn lộ ra vài phần kinh ngạc: “ Người làm sao biết?”

“ Hống!” Trong phòng truyền ra một thanh âm như dã thú đang hống lên, cả gian phòng dao động kịch liệt, Tiểu Khai có chút sợ hãi, lạng lẽ né ra xa, chợt nghe bốn lão nhân cười lên: “ Tiểu Khai đạo hữu, đừng sợ đừng sợ, có chúng ta tại đây, người không có việc gì đâu.”

“ Rốt cuộc là chuyện gì thế?” Tiểu Khai nói: “ Nơi này chẳng lẽ có dã thú?”

“ Đương nhiên không có.” Một lão nhân cười nói: “ Tiếng hống vừa rồi, chính là do nữ nhân trong phòng phát ra, chắc là nàng ta đang bị phần tới cực điểm mới có thể phát ra thanh âm như vậy, cho nên gian nhà cỏ này cũng không phải là nhà cỏ bình thường, mà là một trận pháp cực kỳ lợi hại, tu vi của nữ nhân trong phòng cực cao, nhưng bởi vì gian nhà cỏ này bị giam cầm năng lực cường đại, nàng vô luận thế nào cũng không cách nào tránh thoát đi ra.”

“ Cao bao nhiêu?” Tiểu Khai thất kinh: “ Chẳng lẽ so với Tuyết Phong chương môn còn cao hơn nữa?”

“ Điểm này không hề nghi vấn.” Một lão nhân nói: “ Gian nhà cỏ này rõ ràng là một kiện pháp bảo, nếu ta sở liệu không kém, tên là Kim Quang Đỉnh, chính là một món đồ bảo bối nổi danh của phái Nga Mi.”

“ Phái Nga Mi Kim Quang Đỉnh...” Tiểu Khai thì thào tự nói: “ Chẳng lẽ là Tuyết Phong chương môn nhất nữ nhân này ở đây sao?”

Hắn vừa suy tư, lại không biết lão nhân đang nói chuyện trong Vô Tự Thiên Thư cũng đang gãi tai, thì thào lẩm bẩm: “ Di, kỳ quái, sao ta lại nhớ tới phái Nga Mi, ta sao lại nhớ rõ Kim Quang Đỉnh? Vì cái gì ta lại thấy quen thuộc như vậy? Nha, ta tựa hồ như nhớ tới cái gì, nhưng cần thận suy nghĩ thì cái gì cũng nghĩ không ra!”

Ba lão nhân khác cũng khẩn trương nhìn hắn, sáu nắm tay niết chặt lắc hắn: “ Cố gắng nghĩ đi, cố gắng nghĩ, nhất định sẽ nhớ chúng ta là ai!”

Trước tiên không nói Tiểu Khai, lại nói trước cửa nhà cỏ, Tư Mã Thỉnh Tuyết mắt thấy Hoàng Bội tựa hồ đang ngăn người, nhin không được đánh bạo lôi kéo ống tay áo của nàng: “ Sư tỷ, nơi này giống như rất nguy hiểm, chúng ta trước tiên nên lui trước a...”

Hoàng Bội chợt phản ứng mạnh, hung hăng hất mạnh tay hắn, lớn tiếng quát: “ Ai mượn người kéo ta? Cút ngay cho ta!” Nàng vốn là người lạnh lùng, một lần phản ứng này chợt thất thố, Tiểu Khai nhìn thấy trong mắt, càng cảm thấy nơi này có cái gì đó bí mật.

Gương mặt Tư Mã Thỉnh Tuyết đỏ bừng, luôn miệng nói: “ Dạ, dạ...” rồi quả nhiên thành thật lui ra phía sau, hai mắt vẫn khẩn trương nhìn gian nhà cỏ đang lay động ngày càng mãnh liệt, trong lòng quyết định chủ ý, chỉ cần xuất hiện nguy hiểm, nhất định trước tiên phải bảo vệ cho nữ thần của mình, dù phải liều một mạng, cũng không để cho Hoàng Bội bị hao tổn.

Nhà cỏ kịch liệt run rẩy chừng hơn mười phút, cuối cùng dừng lại, người trong đó như thở hỗn hển, bỗng lạnh lùng nói: “ Hoàng Bội, Tuyết Phong thu người làm đồ đệ, có từng yêu cầu người làm ra hành động gì mà lén lút không dám đối mặt người khác hay không?”

Hoàng Bội cung kính nói: “ Sư thúc đối với ta ân trọng như núi, phái Nga Mi chúng ta càng là thánh địa của người tu chân, làm sao có thể đi làm cái gì mà không dám gặp người chứ.”

Nghe nói như thế, người trong phòng cười lạnh liên tục, trong tiếng cười ẩn chứa sự khinh bỉ hèn mọn không hề che giấu, Tư Mã Thỉnh Tuyết đã sớm nhin không được nữa, lúc này lớn tiếng mắng: “ Người là người chẳng biết tốt xấu, sư phó tìm vô số tâm huyết, thu thập thiên hạ linh dược, mới luyện thành một viên Tạo Hóa Đan, mệnh lệnh chúng ta phải toàn lực tới

tặng cho người, đúng là vì cho người kéo dài mười năm tuổi thọ, người không hồi báo, ngược lại cứ nói xấu sư phó ta, rốt cuộc có tư tâm ra sao?”

“ Hừ ,hừ, hồi báo?” Thanh âm kia cười lạnh nói: “ Người chỉ biết là hăn tìm vô số tâm huyết, người lại không biết hăn từng làm chuyện gì đối với ta, chỉ một viên Tọa Hóa Đan này có thể đền bù hay sao? Mười năm tuổi thọ này, sao lại có thể đền bù được cả đời xuân sắc của ta?”

“ Hay, hay, người nói, sư phó rốt cuộc đã làm cái gì?” Tư Mã Thỉnh Tuyết đã nổi giận.

“ Hừ hừ, ta đang muốn nói với người, hăn đã làm ra chuyện không bằng cầm thú.” Thanh âm của nữ nhân âm trầm nói: “ Ba mươi năm trước, chương môn tốt của các người...”

Hoàng Bội cau mày, trầm giọng nói: “ Được rồi sư đệ, cái gì cũng không cần nói, ta đưa Tọa Hóa Đan cho bà ta, chúng ta đi thôi.”

“ Ta không cần!” Thanh âm trong phòng như bị bệnh thần kinh kêu to lên: “ Ta không cần ăn cái gì Tọa Hóa Đan, ta không cần sống thêm nữa, nha đầu, người cất đan dược cho mình đi, tương lai người sẽ dùng nó đó!”

“ Hừ, người nói không cần thì không cần sao?” Hoàng Bội tiến lên từng bước, tay giương lên, một viên hạt châu màu đỏ như lửa bay nhanh tới cửa phòng bắn vào trong.

“ Ta không cần là không cần, lấy trở về đi!” Trong phòng có một cỗ lực lượng vô hình mạnh vọt đi ra, nhất thời đem đan dược lao ra khỏi phòng, hướng tới Tư Mã Thỉnh Tuyết bay đi.

Tư Mã Thỉnh Tuyết đã tu luyện vài ngày, vẫn còn có điểm đạo hạnh, nhanh tay lẹ mắt, liền chop đan dược trong tay, nhất thời một cỗ lực mạnh vọt tới, hăn lui từng bước, rồi lại tiếp tục lui thêm, rốt cuộc không ổn định được thân thể: “ Đẳng, đẳng, đẳng.”, lại lui mười bảy, mười tám bước, cuối

cùng mới ổn định lại được, há miệng ra “oa” một tiếng, một ngụm máu tươi phun lên mặt đất.

“ Ti!” Tiểu Khai hít sâu một hơi, nữ nhân trong nhà cỏ này, tùy tiện một kích như thế mà lại có uy lực kinh khủng, xem ra quả nhiên giống như lão nhân nói, tu vi cực cao.

....

“ Ta không cần thứ Tạo Hóa Đan đáng chết này, các người đừng uổng phí tâm cơ nữa!” Nữ nhân trong phòng rống to: “ Người đi nói cho Tuyệt Phong đệ tiện kia, ta chỉ cần hoa, ta muốn hoa! Đem hoa đến cho ta!”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Thân Hãm Yêu Quái

Vẻ mặt Hoàng Bội vừa đau đớn vừa mâu thuẫn, nhìn Tư Mã Thỉnh Tuyết liếc mắt, thấp giọng mắng: “ Phế vật!”

Thân hình thối qua, nhất thời giật lấy đan dược trong tay Tư Mã Thỉnh Tuyết, lại giương tay lên, ném vào trong nhà cỏ.

“ Sưu.” Một tiếng, đan dược lại bay đi ra, chỉ có điều lúc này lại hướng Hoàng Bội bay tới.

Hoàng Bội hừ lạnh một tiếng, bàn tay xẹt qua, đã tiếp được đan dược thật dễ dàng, thân hình vẫn không nhúc nhích, phảng phất như một cây đinh được đóng trên mặt đất. Tư Mã Thỉnh Tuyết nhìn thấy một màn này, sự khuynh mộ trong mắt càng tăng cao vài phần.

“ Ha ha, kịch vui khai mở rồi.” Tiểu Khai nhìn đến nhập thần, chợt nghe một lão nhân kêu to lên: “ Tiểu Khai đạo hữu, tập trung chú ý, phía sau có hai nhóm người chạy tới!”

“ Hai nhóm người!” Tiểu Khai lại càng hoảng sợ: “ Không phải nói chỉ là một yêu quái hay sao?”

“ Vừa rồi chỉ có một yêu quái, bây giờ thì không phải nữa.” Lão nhân có thần thái như sợ thiên hạ không loạn thì không vui, vô cùng hưng phấn nói: “ Vừa rồi yêu quái kia lại gọi thêm một người tới giúp đỡ, đây là nhóm đầu

tiên, còn một người là cao thủ đang đi tới, nga, đương nhiên là với các người nói thôi, đối với lão nhân gia ta thì là một tên nhị lưu.”

Tiểu Khai nháy nháy mắt: “ Chẳng lẽ là Hiếu Lâm? Hoặc là Diêu Viên?”

“ Không đúng.” Lão nhân hưng phấn nói: “ Là Tuyết Phong, Nga Mi chương môn Tuyết Phong!”

Tiểu Khai nhất thời hít sâu một hơi, dưới chân vừa động, đã nghĩ muốn chạy trốn ngay, lão nhân vội vàng nói: “ Uy uy uy, đừng chạy a, người sợ cái gì, tiểu tử kia có gì đáng sợ?”

“ Các người đương nhiên không sợ rồi.” Tiểu Khai nói: “ Ta là người thường, mạng chỉ có một, ta cũng không phải không thấy hấn giết qua yêu quái, chỉ giống như giết gà, quá là thuần thực, vạn nhất để cho hấn biết được ta đã biết bí mật của hấn, ta sẽ xong đời rồi.”

“ Ai, không tranh cãi a.” Lão nhân phi thường buồn bực thở dài: “ Ta thề, Ấn Thân phù của ta tuyệt đối không phải là hấn có thể khám phá được. Người vì cái gì không tin ta chứ?”

“ Ta vì cái gì phải tin tưởng người?” Tiểu Khai nói: “ Người đừng lầm, vạn nhất hấn phát hiện ra thì ta xong đời, đó là mạng của ta, không phải người, người nói ta không sợ?”

Lão nhân không nề hà lắc lắc đầu: “ Thôi, thôi, lão phu lại đưa thêm cho người một thứ, ai, vất vả luyện ra một chút nguyên khí đều bị tiểu tử người dùng hết.”

Nói cho hết lời, Tiểu Khai chợt cảm thấy trong tay có thêm một mảnh giấy nhỏ.

“ Tiểu Khai đạo hữu, người nghe cho rõ, vật người cầm trong tay không phải bình thường, đây là trận pháp phù chú cao nhất của phái Nga Mi, tên là

Trần Nguyên Thiên Phù, uy lực to lớn, dù là yêu tướng ma đầu đều không thể trụ được!” Ngờ khí của lão nhân nghiêm túc: “ Mặc dù nó chỉ có thời gian một chén trà nhỏ, nhưng trong hiện tại xuống dốc của tu chân giới hiện nay, sẽ không có sinh linh nào có thể chống cự được uy lực của nó.”

Trong lòng Tiểu Khai lúc này mới vừa lòng gật đầu: “ Nói như vậy, cả Tuyết Phong cũng có thể vây khốn?”

“ Điểm này không hề nghi vấn.” Lão nhân nói: “ Cho dù là Tuyết Phong, cũng có thể vây khốn.”

Lúc này Hoàng Bội đã cùng nữ nhân trong nhà cỏ đã triển khai cuộc giằng co đưa đẩy suốt mười phút, Hoàng Bội đẩy đan dược vào, nữ nhân đẩy ra, vì vậy Hoàng Bội lại tiếp tục đẩy, nữ nhân lại tiếp tục đánh ra, hai người đẩy đưa đến không ngừng nghỉ, người như Hoàng Bội, thiên tính cao ngạo mà cứng cỏi, là một người nhất quyết không chịu buông tay nhận thua, cho nên dù trong lòng biết tu vi của đối phương cao hơn mình thập bội, nhưng vẫn không chút nào nổi giận, mà nữ nhân trong phòng cũng nhất định không nhận lấy đan dược mà đẩy ra cho Hoàng Bội, cho nên hai người cứ kéo dài cuộc chiến giằng co. Tư Mã Thỉnh Tuyết ở một bên nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, một câu cũng nói không nên lời.

Lúc này đây, nữ nhân trong phòng đại khái như nổi giận, hừ lạnh nói: “ Ta nói không cần là không cần, đừng đến phiền ta nữa!” Lúc này đan dược cũng lui tới thêm vài lần, hơn nữa lại hướng tới Tư Mã Thỉnh Tuyết, hắn đang đứng gần người thì bỗng nhiên phát hiện hồng quang lòe lòe, đảo mắt đã thấy đến trước mặt, lúc này đây lực đạo to lớn, làm sao hắn có khả năng ngăn cản, trong chớp mắt, thậm chí cơ hội ra tay đều không có, trong lòng chỉ kịp kêu một tiếng : “ Mạng ta xong rồi.” Chợt thấy trước mắt hoa lên, một bàn tay ngọc trắng tuyết nhãn nhụi chụp tới, bắt ngay đan dược.

Tư Mã Thỉnh Tuyết mừng rỡ kêu lên: “ Đa tạ ân cứu mạng của sư tỷ.”

Quay đầu nhìn lại, lại thấy sư tử đứng cách mình hơn hai thước, đang hung hăng trừng mắt lớn tiếng nói: “ Còn không mau truy!”

Tư Mã Thính Tuyết nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy một người yếu điệu mảnh khảnh đang bỏ chạy vào trong hoang dã, tốc độ nhanh như một đạo sương khói, sừ một tiếng đã bắn ra địa phương thật xa, ngay sau đó, một thân ảnh quen thuộc bên cạnh mình đã bay lướt qua đuổi theo, chỉ đảo mắt đã hóa thành một đạo khói xanh.

Đến lúc này hắn mới phản ứng: “ Đan dược bị người đoạt đi rồi.”

“ Nhanh, nhanh, đuổi theo!” Lão nhân còn kích động hơn so với hắn, lớn tiếng thúc giục nói: “ Tiểu Khai đạo hữu, thần hành phù chú tuyệt đối so với bọn họ còn nhanh hơn, người mau đuổi theo a!”

Vừa mới dứt lời, chợt nghe xa xa có một tiếng quát lớn, đúng là thanh âm hùng hồn sáng ngời của Tuyết Phong chương môn, một đạo thân ảnh so với Hoàng Bội còn nhanh hơn mười lần nhất thời đã bắn ra xa xa, Nga Mi chương môn quả nhiên danh bất hư truyền.

“ Truy cái đầu người.” Tiểu Khai mắng: “ Một chút đầu óc cũng không có, rõ ràng đó là kẻ điếu hổ ly sơn, vậy mà cũng nhìn không ra.” Tiểu Khai vừa nhìn thấy rất rõ ràng, viên đan dược kia đúng là bị giật đi, nhưng người cướp đan dược cũng không có đem đi, mà là thuận tay ném vào trong bụi cỏ, bây giờ viên đan dược nằm cách Tiểu Khai không đủ hai thước, đang yên lặng nằm giữa bụi cỏ đại tươi tốt.

Tiểu Khai không chút chần chờ chạy tới, quơ đan dược vào trong tay, cẩn thận xem xét.

Viên Tào Hóa Đan thoát nhìn rất giống như một viên thuốc cảm mạo, cỡ như móng tay cái, đan dược màu hồng, để dưới mũi cũng không có mùi thơm gì, lấy tay sờ thử còn thấy cứng ngắt, y hệt như một viên đá nhỏ, Tiểu Khai nhìn không ra đó là gì, rồi thuận tay đặt vào trong túi.

Sau khi cất xong đan dược, lại nhìn thấy một luồng khói xanh nhạt nhanh như chớp bắn tới, trực tiếp bắn thẳng tới nơi Tiểu Khai đang đứng, cúi đầu cẩn thận tìm tòi, Tiểu Khai tập trung nhìn, người này lại là một mỹ nữ, hơn nữa còn là loại mỹ nữ có lực sát thương phi thường.

Mỹ nữ này nhìn thật vũ mị, hai ánh mắt long lanh, khóe mắt còn có chút mê mị, đúng là điển hình của đôi mắt hoa đào, mũi cao vút, miệng tròn tròn, khóe miệng hồng nhuận nhếch nhẹ lên, xem ra có sự vũ mị phong lưu nói không nên lời, nếu đưa vào hồng trần thế tục thì đúng là một hình tượng phong lưu mỹ nữ. Nếu sáng mắt như vậy vừa chuyển, đôi môi đỏ mọng bữu ra, chẳng biết sẽ làm mê đảo bao nhiêu nam nhân háo sắc.

Nhưng lúc này mỹ nữ lại không có một động tác vũ mị nào, ngược lại vẽ mặt khẩn trương, tìm trên mặt đất không đến nửa phút, mồ hôi tuôn trên trán thành từng dòng, răng ngọc cắn chặt, thần thái khẩn trương này, thật làm người ta cảm thấy tương liên. Bất quá nàng còn chưa chịu bỏ qua, hai bàn tay nhỏ bé không chút để ý rác rưởi và dơ bẩn dưới đất, mười ngón tay bươi móc không ngừng dưới cỏ dại, muốn tìm cho được viên Tào Hóa Đan kia.

Tiểu Khai nhìn thấy, trong lòng mềm nhũn, cơ hồ nhịn không được muốn đem đan dược cho nàng.

“Chú ý, Tiểu Khai đạo hữu, kịch vui khai mở rồi.” Lão nhân xem ra rất hứng thú, liên thanh nói: “Đó chỉ là một tiểu hồ ly chỉ có trăm năm đạo hạnh, người đi theo cô ta, nhìn xem các nàng rốt cuộc muốn làm gì.”

“Nga.” Tiểu Khai giật mình hiểu ra gật gật đầu, điều này được rồi, nếu không phải hồ ly tinh, thì không có thái độ phong lưu vũ mị như thế, xem ra thần thoại của tổ tiên xưa có truyền thuyết vẫn là có điểm đạo lý.

Tiểu hồ ly tìm chừng ba phút, bỗng nhiên xa xa truyền đến một tiếng huýt gió bén nhọn, tiếng huýt gió làm cho tiểu hồ ly lập tức đứng dậy, thần

tình như bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn ra phía trước, vừa lúc thấy được Tư Mã Thính Tuyết đang ngăn người, nàng cắn chặt răng, lập tức quyết định chủ ý.

Tiểu hồ ly dù sao cũng tu luyện thành hình người, vẫn có chút pháp lực, dùng một chưởng bổ vào trên cổ Tư Mã thiếu gia, vị thiếu gia lập tức hôn mê đi.

Lại nói Tư Mã Thính Tuyết cũng là bất đắc dĩ, tự mình còn chưa học được bốn sự gì, nhìn thấy sư tỷ nhanh chóng đi xa, hăn truy theo thì cũng khẳng định là không đuổi kịp, nghĩ tới nghĩ lui, hay là ở tại chỗ chờ đợi là tốt nhất, hăn như thế nào cũng không nghĩ đến sư phó và sư tỷ bị dẫn dụ đi rồi, mà chính mình lại đứng đối diện với một mỹ nữ, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận tại sao lại thế này, liền đã mất đi tri giác.

Khí lực của tiểu hồ ly không nhỏ, ôm lấy Tư Mã Thính Tuyết cao lớn, phảng phất như đang ôm lấy một người làm bằng cỏ thật nhẹ nhàng, dưới chân không ngừng, vừa đi vừa như đang bay, tốc độ quả thực không hề chậm chạp, hoàn hảo Tiểu Khai cũng có thần hành phù chú, thoải mái đi theo phía sau nàng, không hề bị bỏ lại phía sau.

Đợi cho Tiểu Khai và tiểu hồ ly đã đi xa, mới nhìn thấy hai đạo kiếm quang đang bay vọt tới. Tiểu Khai ngửa đầu nhìn lại, trên tay Tuyết Phong cầm lấy một con hồ ly mao sắc tiên diễm, cái đuôi hồ ly ở không trung phiêu phiêu dang dang, thoạt nhìn ít nhất cũng có ba bốn cái đuôi.

Tiểu hồ ly ngửa đầu nhìn lên trời, trong mắt nước mắt cuồn cuộn, thì thào lầm bầm: “ Tỷ tỷ, muội không tìm được Tạo Hóa Đan, muội thật xin lỗi tỷ, muội là tội nhân của gia tộc...”

Nàng nói xong mấy câu nói đó, liền nhanh chóng cúi đầu, dùng hết khí lực toàn thân bắt đầu chạy như điên.

Ước chừng chạy hơn nửa giờ, tiểu hồ ly dừng chân lại, Tiểu Khai thật sự là có chút bội phục nàng, một nữ tử thân thể kiều nhược như vậy, thế nhưng

lại chạy suốt nửa giờ, nếu tham gia á vận hội, phỏng chừng sẽ trở thành vận động viên Trung Quốc đoạt giải quán quân.

Xuất hiện trước mặt Tiểu Khai là một bãi tha ma rộng lớn, nơi này hiển nhiên cũng là hoang vu dã ngoại, nơi nơi còn phiêu đảng một ít quỷ hỏa màu xanh biếc, thoạt nhìn âm trầm khủng bố, hoàn hảo Tiểu Khai cũng không còn là Tiểu Khai của một tháng trước, mắt hấn nhìn thấy tiểu hồ ly hướng đến mộ bia trước mặt thì trào vài câu, nơi đây tự nhiên vỡ ra một cái động khẩu, tiểu hồ ly liền chui vào, Tiểu Khai cũng không chậm trễ, liền theo sát chui luôn vào trong.

Động khẩu mặc dù hẹp hòi, nhưng cũng có chỗ rất rộng, tiểu hồ ly vừa đi vừa khóc, đi được một lát thì đến một cánh cửa, gõ gõ, cửa nhanh chóng mở ra, hiện ra hai cô gái có gương mặt thanh tú, hai người cùng kêu lên hỏi: “ Tiểu Hân, có lấy được Tạo Hóa Đan không? Hiếu Nguyệt tỷ tỷ thế nào rồi?”

Tiểu hồ ly khóc ròng nói: “ Hiếu Nguyệt tỷ tỷ đã bị bọn họ bắt rồi, nhưng...nhưng ta lại không lấy được Tạo Hóa Đan.”

“ A, tại sao vậy?” Hai cô gái mỗi người một bên, ôm cánh tay tiểu hồ ly: “ Tiểu Hân, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?” Nói xong lời này, bỗng nhiên nhìn thấy trên tay tiểu Hân còn ôm một nam nhân, càng kinh ngạc nói: “ Hấn là ai vậy?”

Tiểu Hân ghen ngào nói: “ Ta cùng Hiếu Nguyệt tỷ tỷ mai phục đã lâu, mới tìm được một cơ hội, Hiếu Nguyệt tỷ tỷ công lực thâm hậu, cho nên do tỷ dẫn dụ đệ tử Nga Mi, sau đó do ta đi lấy đan dược, vốn hết thầy kế hoạch đều rất chu toàn, ta đã thấy Hiếu Nguyệt tỷ tỷ lấy được Tạo Hóa Đan, nhưng ném vào bụi cỏ ven đường, sau đó dẫn dụ đệ tử Nga Mi ly khai, ta lập tức đi lấy đan. Nhưng ở trong bụi cỏ..nhưng...thế nhưng lại không có Tạo Hóa Đan, viên đan dược kia...viên đan dược kia vốn không có ai động qua, nhưng thật sự là không có ở đó.”

Tiểu Hân hận hận bỏ Tư Mã Thỉnh Tuyết lên mặt đất, giọng căm hận nói: “ Ta nghĩ đi nghĩ lại, nếu lấy không được Tào Hóa Đan, chúng ta chỉ có thể bắt lấy một đệ tử Nga Mi làm con tin, nếu có thể đổi được Tào Hóa Đan là tốt nhất, thật sự đổi không được thì ít nhất cũng có thể đổi được Hiếu Nguyệt tỷ tỷ về.”

Tay của hai cô gái chậm rãi buông xuôi xuống khỏi cánh tay của tiểu Hân, sắc mặt tái nhợt, thần sắc tràn ngập tuyệt vọng lấm bầm: “ Xong rồi, xong rồi, sao người lại dám bắt đệ tử Nga Mi trở về, toàn bộ lực lượng của yêu tộc chúng ta vốn cũng không dám đối chiến với phái Nga Mi, Hiếu Nguyệt tỷ tỷ thân là người thứ nhất thiên tài của Hồ tộc tu hành ngàn năm đạt tới được Ngũ Vĩ Linh Hồ(Hồ Ly năm đuôi)cảnh giới, vậy cũng bị chưởng môn Nga Mi dễ dàng bắt đi, người bắt đi một đệ tử Nga mi, đây không phải bức phái Nga Mi đuổi tận giết tuyệt chúng ta hay sao?”

Tiểu Hân rất là sợ hãi, cả kinh nói: “ Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phái Nga Mi không thèm quan tâm tới đệ tử của mình?”

Trong hai cô gái có một người thở dài, nói: “ Tiểu Hân, người cũng không nghĩ lại, với đạo hạnh trăm năm của người mà có thể bắt được đệ tử Nga Mi này, chứng tỏ hẳn vốn chỉ là một cái bao cỏ, phái Nga Mi cao thủ nhiều như mây, chỉ một cái bao cỏ thế này thì có đáng giá gì để phái Nga Mi chịu hy sinh điều gì đó vì hẳn?”

“ Nhưng...nhưng...” Tiểu Hân nói: “ Ta rõ ràng nghe hẳn gọi chưởng môn Nga Mi là sư phó đó.”

“ Thật sự?” Ánh mắt hai cô gái nhất thời sáng lên.

“ Thật sự!” Tiểu Hân trịnh trọng gật đầu.

“ Như vậy còn có cơ hội.” Hai cô gái suy tư một chút, bèn nói: “ Đã như vậy, chúng ta đi gặp bà bà trước đã.”

Tiểu Khai đi theo ba hồ ly tinh một đoạn đường, tiến vào trong một đại sảnh. Cả kiến trúc nơi này đều tu kiến dưới mặt đất, đại sảnh này là một cái động dưới đất rộng lớn, chỉ là trong động bố trí không ít dạ minh châu, cùng với chung nhũ thạch hỗn hợp trời sinh và những chiếc ghế dựa bằng đá trên mặt đất, thoạt nhìn có vẻ trí tuệ.

Ở trong đại sảnh ngồi không ít người, Tiểu Khai nhìn thấy toàn bộ đều là nữ nhân, có chưa trưởng thành, có khoảng hai mươi tuổi, có đầy đặn thành thực, cũng có người già lão, vô luận là tuổi lớn nhỏ, đều là đôi mày như vẽ, không ai không là mỹ nữ. Ở trong đại sảnh mùi hương thoang thoảng, say cả lòng người, Tiểu Khai cũng chưa từng nhìn thấy qua nhiều mỹ nữ như thế, vừa nhìn thấy, nhất thời liền có điểm khẩn trương.

“ Chậc chậc, Hồ tộc nhất mạch, quả nhiên là yêu tộc điểm lệ nhất trong truyền thuyết a.” Lão nhân chui ra: “ Tiểu Khai đạo hữu, người không cảm thấy chuyện này ngày càng chơi vui hơn sao?”

Ở cuối đại sảnh có một cái giường đá rất lớn, trên giường nằm một lão thái, ba tiểu hồ ly vừa đi vào, ánh mắt mọi người đều nhìn tới.

Tiểu Khai ở trong đại sảnh tùy tiện tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, vặn mình một cái, thuận miệng hỏi lão nhân: “ Người..Ấn Thân phù kia không có thời gian hạn chế chứ?”

“ Nga, thời gian hạn chế là có, nhưng không quan hệ, ta sẽ cho người một đạo phù nữa là được rồi.” Lão nhân mới nói được đến đây, bỗng nhiên kinh ngạc nói: “ Di, chẳng lẽ thời gian tới rồi sao? Sao người lại bị hiện hình rồi?”

“ Không phải vậy chứ?” Tiểu Khai đã hiện hình, đang ngồi đỉnh đặc ngay giữa đại sảnh của Hồ tộc, con mắt xoay chuyển, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, ánh mắt từ bốn phương tám hướng đã xoát xoát nhìn tới.

“ Người là người phương nào!” Một tiếng oán khí vang lên trong đại sảnh, thanh âm bén nhọn cao vút, đâm vào lỗ tai Tiểu Khai đau nhói, làm hắn nhảy dựng lên, khẩn trương nhìn qua.

“ Phan!” một tiếng, chén trà trên bàn đá bị thanh âm này chấn ngã xuống, rơi xuống mặt đất bể nát.

Người nói chuyện là một trung niên mỹ phụ, mặc dù thanh âm nàng rất lớn, nhưng vẻ mặt rất gấp gáp, thoạt nhìn tựa hồ như còn muốn khẩn trương hơn Tiểu Khai, thét to: “ Người là đệ tử Nga Mi?”

“ Ta...ta...” Tiểu Khai bị nàng kêu đến choáng váng, nặng nề lắc đầu, sau đó dùng sức gạt đầu để bình ổn lại tâm tình của mình, nhưng cái gạt đầu này của hắn, nhất thời làm cho trung niên mỹ phụ càng thêm sợ hãi, lại hét lớn một tiếng: “ Người tới một mình? Chưởng môn các người biết không?”

Không thể không nói, thanh âm vị đại tỷ này thật sự là khủng bố, nếu đem thi hát, chắc chắn sẽ là một nữ nhân có thể hát được nhạc opera, mấy câu nói của nàng một câu rồi một câu cao ngang, một câu so với một câu thê lương, trong động núi này âm thanh phản hồi rất lớn, y như một cái microphone thiên nhiên, Tiểu Khai bị nàng làm chấn động đến mơ màng trầm trầm, làm sao còn có ý thức gì nữa, lắc đầu nói: “ Không ai biết, một mình ta tới.”

Thanh âm của trung niên mỹ phụ càng thêm bén nhọn, nói: “ Đóng cửa nhanh lên.” Lời vừa nói ra, bốn phía đại sảnh oanh oanh long long hạ xuống từng khối thạch bản lớn, đem cả động phủ phong bế thật nghiêm ngặt, không còn một khe hở.

Hoàn hảo là trần động còn có những viên minh châu lớn, có thể chiếu sáng khắp đại sảnh.

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, nói: “ Các người muốn làm gì?”

“ Hừ, đệ tử Nga Mi mặc dù lợi hại, nhưng tất cả cao thủ Hồ tộc chúng ta đều ở chỗ này, ta cũng không tin một mình người có thể đối phó toàn tộc hồ ly của chúng ta.” Thanh âm trung niên mỹ phụ thư giãn một chút: “ Hồ tộc chúng ta khẳng định không dám đối kháng cùng Nga Mi, nhưng hôm nay đã bị người phát hiện kế hoạch của chúng ta, chúng ta đây cũng chỉ có liều mạng hy sinh giết người diệt khẩu!”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn ba cô gái vừa đi vào, lại nói: “ Tiểu Hân, sao lại thế này?”

Tiểu hồ ly đáng thương, vốn sự tình không thành đang tự trách mình đến chết đi sống lại, vạn lần không nghĩ tới mình đã gây ra họa còn lớn hơn thế, chính mình còn thần không biết quỷ không hay dẫn theo một cái đuôi tiến vào động, mà cái đuôi này lại đúng là đệ tử Nga Mi, nói thật sự là sợ điều gì thì có điều đó ngay, hôm nay chẳng những không lấy được Tào Hóa Đan, có lẽ còn phải hao tổn vô số nhân thủ mới có thể lưu lại vị đệ tử Nga Mi xem ra rất lợi hại này.

“ Ta..ta..” Tiểu Hân vừa kinh vừa sợ, bật khóc òa lên: “ Ô ô ô, xong rồi, hết thầy xong rồi, Hiếu Nguyệt tỷ tỷ đã bị bắt đi, Tào Hóa Đan cũng không lấy được, ô ô ô..bây giờ cả phái Nga Mi cũng đã tìm tới nhà chúng ta.”

Trung niên mỹ phụ hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “ Mọi người nghe lệnh, toàn lực ra tay, bắt lấy đệ tử Nga Mi này cho ta. Hồ Nhất, Hồ Nhị, Hồ Tam, Hồ Tứ, các người bảo vệ lão tổ tông!”

Cả động đều đồng thanh hô lên: “ Dạ!” Bốn trung niên phụ nhân bỏ nhào vào trước giường đá, đoàn đoàn vây quanh lão bà bà đang nằm trên giường, những người khác cũng đã kêu lên, nhất thời đánh tới, y phục rục rờ bay tán loạn, mùi thơm tràn ngập, vô số tay phấn đùi ngọc hướng tới chỗ Tiểu Khai đang đứng đánh tới, trường diện náo loạn, thật sự không thể hình dung.

Vạn phần nguy cấp trước mắt như vậy, Tiểu Khai còn chưa kịp cầu trợ với bốn lão nhân, hắn chỉ dựa theo bản năng thân thể mà vận chuyển tốc độ chạy trốn lớn nhất tránh né.

Trên người hắn có thần hành phù chú, vừa rồi dùng để theo dõi có vẻ còn chưa có bao nhiêu cường hãn, nhưng lần quần ẩu này, sự cao minh của thần hành phù chú liền biểu hiện, thân thể Tiểu Khai đảo mắt liền hóa thành một đạo tia chớp không thể nhìn thấy, trong không gian có hạn ở đây, né trái tránh phải, mặc dù ở hiện trường có hơn mười đại mỹ nữ đang đuổi giết hắn, nhưng không có một ai có thể đụng tới một cọng tóc gáy của hắn.

Mà theo hắn xem ra, tựa hồ thân thể của chính mình biến thành một quả banh da có thể tự do khống chế, chẳng những trước sau trái phải đều có thể tùy ý di động, ngay cả cao thấp cũng có thể tùy tiện khống chế, hắn thậm chí có thể dừng lại trên nóc động khoảng vài phút vẫn không nhúc nhích, trước sau trái phải trên dưới bốn phương tám hướng dù có ai công kích hay ám toán, hắn vốn không cần nhìn xem, cũng có thể hoàn toàn hiểu rõ, quả nhiên là thừa sức, loại cảm giác này phi thường sáng khoái, tuyệt đối từ khi hắn sinh ra cũng chưa từng nhận thức qua.

“ Ha ha, thực sáng, sáng quá a, cao thủ, người quả nhiên cường hãn.” Tiểu Khai cười ha ha, thuận tiện còn có thể cùng với lão nhân trong Vô Tự Thiên Thư trò chuyện: “ Thần hành phù chú này có hạn chế không?”

“ Có chứ.” Lão nhân ngược lại có điểm khẩn trương: “ Thời gian như đã đến rồi.”

“ Vậy mau đưa cho ta hai mảnh phù đi.” Tiểu Khai nói: “ Để cho ta làm cho đám ếch ngồi đáy giếng này biết...nga, là đám hồ ly đáy giếng này...”

“ Ấy, đâu có đơn giản như vậy.” Lão nhân than oán: “ Ta đã nói nguyên khí của ta có hạn, người lại vừa bức ta đưa cho người Trấn Nguyên Thiên Phù, bây giờ ta không còn một chút nguyên khí nào nữa.”

“ Ta khát, không phải chứ.” Tiểu Khai nóng nảy: “ Người không có, ba người bọn họ còn có chứ a.”

“ Ta khát, người cho rằng nguyên khí này miễn phí cung ứng sao?” Lão nhân cũng nóng nảy: “ Ta dùng nguyên khí của bốn người mới có được phù chú cho người đó.”

“ Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Khai hỏi.

“ Chịu thôi.” Lão nhân nói: “ Được rồi, toàn bộ nguyên khí đều cho người hết rồi, người nên bảo trọng đi.”

Tiểu Khai có điểm nóng nảy, đang muốn mắng chửi người, chợt cảm thấy dưới chân trầm mạnh xuống, người đã rơi xuống giữa không trung, vừa lúc rơi xuống trên bàn đá, nhất thời làm cho những cái chén rơi đầy đất, vang lên ầm ỉ.

Thần hành phù chú ở ngay thời khắc mấu chốt, rốt cuộc đã mất đi hiệu lực.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Thiên Lôi Uy Hiếp

Tiểu Khai khẩn trương hề hề nhìn địch nhân chung quanh, địch nhân chung quanh cũng khẩn trương hề hề nhìn hắn, cùng một thời gian đồng loạt dừng hết các động tác.

Trường hợp đang cực động đột nhiên biến thành cực tĩnh, những mỹ nữ không nháy mắt nhìn Tiểu Khai, mỗi người đều có vẻ như muốn lao tới, nhưng không có một ai dám đi tới đầu tiên.

Không phải vì cái gì khác, mà thật sự là vì Tiểu Khai vừa mới thể hiện ra thân pháp kinh người, đám hồ ly này, bởi vì công pháp đã bị thất truyền và thân là yêu quái tu luyện nên chứa nhiều hạn chế, thủy chung vẫn không thành tài, nhưng dù sao các nàng cũng đã sống được nhiều tuổi, tầm mắt vẫn có, với thân pháp vừa rồi của Tiểu Khai, loại tốc độ, loại này tung hoành giữa vạn quân, đã sớm làm cho đám hồ ly cảm thấy rét lạnh, nhất là những hồ ly lớn tuổi, trong lòng đã âm thầm có sự so sánh giữa Tiểu Khai và chương môn Nga Mi trong truyền thuyết.

Thật sự là không thể không biết, đã dọa họ nhảy dựng, vừa so sánh, các nàng đã cảm thấy vô hạn khủng bố khi phát hiện, vị đệ tử Nga Mi thần bí này, theo thân pháp vừa rồi bộc lộ, không hề kém hơn đương kim chương môn Nga Mi Tuyết Phong, càng đáng sợ chính là , hắn vừa rồi hoàn toàn không có xuất thủ qua, một mực bỏ chạy, nếu hắn chỉ xuất thủ một chút, phỏng chừng không có bất luận kẻ nào chống đỡ được một kích.

Trời ạ, vậy thế nào mà lại có một cao nhân thế này chạy đến?

“ Người..các người đừng tới đây, cẩn thận đừng chọc giận ta đó.” Tiểu Khai bắt đầu khoa trương hù dọa.

“ Người..người hãy bó tay chịu trói đi, chúng ta có hơn ba mươi người nga.” Trung niên mỹ phụ thanh âm đã nhỏ đi.

“ Ta..ta sẽ không nhận thua đâu, ta khuyên các người hay là thả ta đi.” Con mắt của Tiểu Khai xoay chuyển, tìm tới tìm lui vẫn không thấy một lỗ hổng, bốn khối tảng đá lớn đã phong kín đại sảnh.

“ Người không nhận thua cũng không được, đừng ép chúng ta sử dụng chí cao trận pháp trong truyền thuyết Hồ tộc Vạn Hồ Triều Tông, đến lúc đó người hồn phi phách tán, không phải là chúng ta nguyện ý nga.” Trung niên mỹ phụ nuốt ngụm nước bọt, nói: “ Chúng ta có hảo sinh chi đức, người mau bó tay chịu trói, chúng ta cam đoan không giết người, thế nào?”

“ Hắc hắc, người cho ta là đứa ngốc hay sao?” Tiểu Khai đã xem qua không ít bộ phim trên tivi, loại âm mưu tam lưu này, hắc phá hắc: “ Hãy bớt lời thừa đi, nếu không muốn diệt tộc, mau phóng ta ra ngoài, người tu chân có hảo sinh chi đức, ta cũng không muốn tạo sát nghiệt.”

Song phương nhìn nhau hồi lâu, xem ra không thể thỏa thuận, trung niên mỹ phụ khoát tay chậm rãi nói: “ Đã như vậy, Hồ tộc chúng ta phải phụng bồi thôi.”

Tiểu Khai không biết làm sao, cắn răng nói: “ Đến đây đi, đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc.”

Hơn ba mươi mỹ nữ cùng nhau xông tới, Tiểu Khai từng bị ai nghĩ tới một chuyện thế này: “ Nếu đang ở trên giường thì tốt biết bao nhiêu.” Nghĩ hết vấn đề này thì hắc phải mượn ra tuyệt chiêu cuối cùng của mình: Trần Nguyên Thiên Phù.

Trần Nguyên Thiên Phù, được xưng có thể vây khốn Tuyết Phong, sau khi xuất ra uy lực vô cùng, mắt nhìn thấy sáu mươi mấy cánh tay và đầu muốn lao tới, bỗng nhiên trong lúc đó một cỗ lực lượng cường đại từ cơ thể Tiểu Khai bộc phát ra, nhất thời đem tất cả lực lượng công kích chấn bay trở về, ngay sau đó đám hồ ly này cũng không bay trở lại, bởi vì cỗ lực lượng này trong nháy mắt đã từ lực lượng bài xích biến thành lực lượng hấp dẫn toàn bộ lôi kéo các nàng trở lại, sau đó, Tiểu Khai thần kỳ chợt lóe, đã vọt đến bên ngoài trung tâm chiến đấu, mà tất cả đám hồ ly đều bị vây quanh bởi một vòng hào quang sáng chói.

Vòng hào quang này lóe ra bạch quang, vô số phù hào quái dị bên trên hào quang đang phiêu động, thoát nhìn chỉ là một tầng vụ khí nhàn nhạt, nhưng trong vụ khí này vô luận chư vị hồ ly giấy dựa thế nào đều rung chuyển không được phân hào, làn da các nàng chỉ cần chạm vào quang giới, đã bị hung hăng bắn ngược trở về, dùng sức càng lớn thì bị bắn ngược càng lớn, trong tích tắc, Trần Nguyên Thiên Phù hóa thành trận pháp, những âm thanh oanh yến vang lên lao tào thành một mảnh.

“ Hừ hừ, là do các người bức ta thôi.” Tiểu Khai nhìn thấy Trần Nguyên Thiên Phù nổi lên tác dụng, cuối cùng thở dài một hơi, vỗ vỗ tay, nói: “ Vốn ta còn muốn buông tha, nhưng các người lại dám đối với ta như vậy, ta đây cũng không thêm khách khí nữa.”

“ Người muốn thế nào?” Trung niên mỹ phụ lộ vẻ sâu thẳm nói: “ Chẳng lẽ người thật sự muốn đem Hồ tộc chúng ta đuổi tận giết tuyệt hay sao chứ? Bộ tộc của chúng ta vẫn dốc lòng tu luyện, cho tới bây giờ cũng không có ngộ thương nhân loại, thậm chí cũng chưa có đi qua trần thế, các người là người tu chân làm vậy thì còn gì gọi là chính đạo?”

Tiểu Khai vừa mới trở về từ giây phút sống chết, muốn nói trong bụng không có tức giận thì là giả, mặc dù hẳn cũng không muốn giết người, nhưng bây giờ ta cầm đao, người là cá, đương nhiên phải cẩn thận đe dọa người một phen, Tiểu Khai hắc hắc hắc cất lên một trận cười gian: “ Chính

đạo? Chính đạo là cái gì? Ta nói cho các người, ta không phải là kẻ tu chân chính đạo nga, ta bắt đám tiểu hồ ly các người, chuẩn bị để luyện chế pháp bảo, vừa lúc pháp bảo của ta cần phải có bảy bảy bốn mươi chín hồn phách yêu quái, sau khi đem các người luyện hóa, thì đã đủ rồi.”

Thần sắc của trung niên mỹ phụ càng trắng bệch như tờ giấy, ngữ khí mềm nhũn: “Hồ tộc nhất mạch của chúng ta, đến đời này của chúng ta cũng đã vô cùng đơn bạc, xin thỉnh thượng tiên lưu lại cho chúng ta một chút huyết mạch, đại ân đại đức trên dưới Hồ tộc vĩnh viễn không quên.”

“Lưu lại một chút huyết mạch?” Tiểu Khai hắc hắc cười, nhìn đám hồ ly từ trên xuống dưới: “Có chỗ tốt gì không? Chuyện không có lợi, ta mặc kệ không cần.”

Trung niên mỹ phụ kinh ngạc chừng vài giây, mới bị phần cắn răng: “Có, có lợi.”

“Nga, người nói xem.” Tiểu Khai hứng thú nói.

Trung niên mỹ phụ kéo tiểu Hân bên người qua, sau đó lại kéo hai cô gái giữ cửa kia, nói: “Thượng tiên mời xem, đây là ba nha đầu có căn cốt tốt nhất của Hồ tộc nhất mạch đời này, tiểu Hân có trăm năm đạo hạnh, mà Đằng Na Thuật danh liệt thứ hai trong Hồ tộc ta, bức thiên phú này cũng không hề có người thứ hai, mà Vô Song và Vô Đối hai nha đầu này, càng là trời sinh tâm ý tương thông, liên thủ sáng lập một bộ đồng thể song tu thuật, là bí thuật chưa từng có trước đó của Hồ tộc ta, ba nha đầu này chính thức đều có thân thể hồ mị, trời sinh mị cốt, đối với một người tu chân mà nói, nguyên âm nữ tử của các nàng đều là đại bổ vật khả ngộ mà không thể cầu a!”

Thần tình của tiểu Hân và Vô Song, Vô Đối ba nha đầu đều bị phần, khóc ròng nói: “Tộc trưởng, chúng ta nguyện ý cùng Hồ tộc cùng sống cùng chết, cũng không nguyện ý bị người xấu này lăng nhục.”

Trung niên mỹ phụ thở dài một hơi, thanh âm bỗng nhiên nhu hòa, ép tới cực thấp: “Bọn nha đầu, các người phải nhớ kỹ, chỉ có còn sống mới có cơ hội báo thù, nhẫn nhục cầu sống không phải sỉ nhục, mà là quang vinh của Hồ tộc chúng ta.”

Ba tiểu nha đầu sừng sốt hồi lâu, rốt cuộc cùng gật đầu, thần sắc trên mặt đã nói lên sự quyết tuyệt không nên lời.

Tiểu Khai thật ra không đành lòng xem tiếp nữa, thở dài: “Bỏ đi, bỏ đi, không chơi với các người nữa, các người xuất hiện đi.” Tay vung lên, Trấn Nguyên Thiên Phù đã tan thành mây khói, hơn ba mươi hồ ly tinh liền thoát khỏi trói buộc, rốt cuộc không thể đứng vững, liền cùng nhau ngã xuống.

“Tiểu Khai đạo hữu, người làm như vậy rất nguy hiểm đó.” Lão nhân vừa than thở kiệt hết nguyên khí lại xông ra: “Bây giờ người đúng là một con gà tay không yếu ớt, các nàng muốn giết người, người sẽ xong đời rồi.”

“Không quan hệ.” Tiểu Khai không quan tâm lắc đầu: “Ta xem mấy hồ ly này cũng thiện lương.”

Vừa mới dứt lời, chợt nghe một thanh âm rỗng giân: “Ta liều mạng với người!”

Tiểu Khai chợt quay đầu, liền nhìn thấy thân ảnh một nữ nhân dùng một loại tư thế chưa từng có từ trước tới nay đánh tới, mười ngón tay nhọn hoắc, móng tay dài thượt, đã quơ vào ngực hấn.

“Dừng tay!” Phía sau vang lên những tiếng kêu sợ hãi của đám hồ ly tinh vừa được thả ra.

Trong phút chốc, Tiểu Khai bỗng nhiên hiểu được mình đã phạm vào sai lầm gì.

Vừa rồi đám hồ ly đến đuổi giết mình, cũng không phải toàn bộ hồ ly trong động, nơi phụ cận giường đá của lão bà bà kia, vẫn còn bốn hồ ly đang vây quanh, Trấn Nguyên Thiên Phù của mình mặc dù vây khốn đại đa số hồ ly, nhưng vẫn còn lọt lại bốn người này, mà một trong bốn hồ ly tinh này đang nhào tới quơ móng vuốt vào ngay ngực mình.

“ Ta khát, bị chết rất là mệt a.” Đây là ý niệm duy nhất trong đầu khi Tiểu Khai tự cho là mình chết chắc.

Mười móng tay sắc bén, cứ như vậy xuyên qua áo ngoài của Tiểu Khai, đâm xuyên qua áo trong, sau đó đâm vào Vô Tự Thiên Thư trong lòng ngực.

“ Oanh long long!” Một tiếng sét đánh tinh không vô cùng cường đại!

Ổ hồ ly này nằm dưới mười thước đất tại bãi tha ma, theo lý thuyết mà nói thì sét đánh dù sao cũng không thể đánh tới, nhưng Vô Tự Thiên Thư quả thật là vật nghịch thiên, móng vuốt hồ ly vừa chạm vào Vô Tự Thiên Thư, thì có một đạo tinh không sét đánh xoát xoát đánh xuống tới, đạo sét đánh này không phải từ trên bầu trời đánh xuống, mà là trực tiếp theo nóc động chung nhũ thạch ngưng tụ đi ra, có lẽ trên thế giới này không ai hiểu được nguyên lý sét đánh có thể ngưng tụ vào chung nhũ thạch, nhưng không hề nghi vấn, thiên lôi này, chính là chém vị cao thủ hộ pháp Hồ tộc tên Hồ Nhất này thành một con nhím.

Một đạo sét đánh này bổ xuống đúng là kinh thiên động địa, Hồ Nhất hiện nguyên hình ngay hiện trường, hóa thành một con hồ ly màu đỏ lửa nằm hôn mê trên mặt đất, lông mao toàn thân dựng đứng, hàm răng nhọn đang há ra, chảy ra chất lỏng màu trắng.

Tất cả những người chứng kiến ở hiện trường đều cảm thấy một trận rét lạnh, đồng loạt rùng mình.

Hết thầy yêu quái tu luyện thành hình người bởi vì bản năng trời sinh, đối với lôi điện phi thường sợ hãi. Mà sau khi bọn họ có ý thức, bọn họ càng biết, thiên kiếp đáng sợ là vì mượn hình thức của lôi điện hàng lâm, mà yêu quái phải thừa nhận thiên kiếp, còn hơn loài người thập bội, cho nên Tiểu Khai lộng xuất ra một tinh không sét đánh, dừng ở trong mắt bọn họ, cơ hồ là khủng bố tận cùng.

Người nắm giữ lôi điện, ở trong mắt yêu quái, thì phải là thần.

Ngũ Lôi Thiên Tâm kiếm trận của phái Nga Mi sở dĩ có thể chấn nhiếp thiên hạ yêu ma, đúng là vì có thể bằng vào pháp lực trận pháp mà giáng xuống lôi điện, mà người tuổi trẻ thần bí này hẳn không có làm gì, không niệm chú, chỉ vừa động một chút, lại có thể trống rỗng sinh ra lôi điện, nhưng rõ ràng lôi điện vạn vạn không có khả năng đả kích được xuống dưới mặt đất mười thước, đây lại là loại thần thông thế nào?

Cho nên lúc tộc trưởng Hồ tộc trung niên mỹ phụ nhìn Tiểu Khai, không phải là sợ hãi, mà là tuyệt đối sợ hãi: Thượng...thượng...thượng tiên...chuyện này...tuyệt đối là hiểu lầm. Nàng run lên, cố gắng hít thở, bộ ngực đầy đặn từ trên mặt đất chật vật đứng lên.

Hồ Nhất đáng thương còn đang nằm hôn mê trên mặt đất, nhưng không có sự cho phép của Tiểu Khai, đương nhiên không có một hồ ly nào dám đi tới thử xem nàng ta còn sống hay không.

Hiểu lầm cái gì? Tiểu Khai cũng có chút nổi giận, lúc này thiếu chút nữa là xong đời, nếu không phải có Vô Tự Thiên Thư nằm trong ngực, phỏng chừng mình đã trở thành một cỗ thi thể.

Là như thế này. Trung niên mỹ phụ gian nan nuốt ngụm nước bọt, cố nén sự sợ hãi trong lòng nói: Vừa rồi khi thượng tiên giải trừ giam cầm của chúng ta thì lại nói là không theo chúng ta chơi nữa, Hồ Nhất vừa nghe được thượng tiên nói những lời này, nghĩ là thượng tiên muốn xuất sát thủ,

hắn cũng vì có lòng hộ tộc, đã bất chấp mọi thứ, không để ý mà xông lên. Trung niên mỹ phụ lặng lẽ nhìn thần sắc của Tiểu Khai, lại cẩn thận nói: Đương nhiên rồi, với đạo hạnh của nàng ta, muốn làm tổn thương ngài, khẳng định chỉ là trứng chọi đá, thượng tiên chỉ là tiện tay, liền..cấp...cấp..cấp cho một sự trừng phạt.

Trung niên mỹ phụ rõ ràng là đang khổ sở, Hồ Nhất thì cũng bị đánh chết rồi, nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui, nếu không muốn đắc tội vị tiên gia trước mắt này, cũng chỉ có thể dùng từ trừng phạt mà nói cho qua.

Tiếng Trung bát đại tinh thâm, thông qua ngôn ngữ nghệ thuật của một yêu tinh, đã nói ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Tiểu Khai gật gật đầu, nhìn Hồ Nhất trên mặt đất: Các người đi xem cô ta đi, ta khống chế không được khí lực, không biết cô ta có chết hay không.

Nghe câu đó, Hồ Nhị và Hồ Tam, Hồ Tứ vội vàng chạy tới ngồi xổm xuống bắt đầu xem xét.

Cũng may, còn một hơi thở. Hồ Tam ngẩng đầu nói với trung niên mỹ phụ: Cần phải lập tức trị liệu.

Trung niên mỹ phụ lại cẩn thận nhìn Tiểu Khai: Xin hỏi thượng tiên, chúng ta có thể đem cô ta xuống trị liệu được không?

Ách...đương nhiên có thể. Tiểu Khai kỳ lạ sờ sờ đầu: Nhanh đi xuống đi, nếu không không cứu sống được.

Trung niên mỹ phụ cảm kích nhìn hắn, lúc này mới phất tay bảo ba hồ ly đem Hồ Nhất đi xuống.

Đây là tác dụng của lực lượng tuyệt đối, năm phút trước, tất cả hồ ly còn đối với Tiểu Khai hô đánh hô giết, nhưng năm phút sau, Tiểu Khai đánh cho một hồ ly chết khiếp, sau đó lại cho phép người khác cứu giúp, vậy mà đám

hồ ly còn cảm kích đến sát đất, nghĩ vị thượng tiên này mặc dù thực lực mạnh mẽ cũng không ỷ thế khinh người, thật sự là một người rất tốt.

Trường hợp kế tiếp thì có chút kỳ quái, không có một hồ ly nào dám tùy tiện nói chuyện, muốn cho Tiểu Khai tìm một cơ hội để nói lý do mình tìm đến cũng không có, những con hồ ly chỉ trơ mắt nhìn Tiểu Khai, đều cảm thấy một vị cao nhân như vậy không có lý do mình bạch thì sẽ không tìm tới, mà nghĩ cao nhân làm việc thì thường có thâm ý, khi cao nhân không chủ động biểu lộ ý tứ, thì làm kẻ yếu không có tư cách nói chuyện, cho nên các nàng mặc dù cảm thấy khó chịu, cũng không dám tỏ vẻ gì, chỉ chờ đợi cao nhân chỉ điểm, các nàng cũng không thể làm được gì. Nếu cao nhân muốn trầm mặc đến khi trời hoang đất già, thì lựa chọn duy nhất của các nàng chính là cùng cao nhân trầm mặc đến biến cạn đá vỡ.

Không khí âm lãnh chừng năm phút, Tiểu Khai rốt cuộc nhịn không được quay về trung niên mỹ phụ đặt câu hỏi: Xin hỏi...người tên là gì?

Tiểu nhân tên là Hồ Vân Vũ. Trung niên mỹ phụ trăm phần trăm cho rằng Tiểu Khai ít nhất cũng có cấp bậc Tán tiên, phỏng chừng ít nhất cũng phải hơn một ngàn tuổi, cho nên lời nói khách khí vô cùng: Thượng tiên nếu không chê, có thể gọi tiểu nhân là Vũ nhi.

Toàn thân Tiểu Khai nổi da gà, nhìn thế nào cũng xem vị trung niên mỹ phụ này cỡ tuổi a di của mình, câu gọi Vũ nhi thật sự là đánh chết hấn cũng không nói ra lời, vì vậy lại hỏi: Cái...kia..hôm nay các người muốn lấy Tạo Hóa Đan rốt cuộc là...

Vấn đề này vừa hỏi ra, các vị mỹ nữ cuối cùng cũng nhớ tới chính sự hôm nay, nhất thời đều lộ ra thần thái bi phẫn.

Hồ Vân Vũ há mồm, thở dài thật sâu, thấp giọng nói: Nguyên nhân có chút phức tạp, nếu thượng tiên có lời hỏi, Vũ nhi nguyện kể hết cho thượng tiên nghe.

Ân, nói đi. Tiểu Khai cuối cùng cũng tìm được chủ đề để nói, đặt mông ngồi lên ghế, nói: Ngồi xuống nói, ngồi xuống nói, không cần khách khí như vậy, bây giờ chúng ta đã là bằng hữu rồi, còn khách khí như vậy làm gì.

Bằng hữu? Ánh mắt Hồ Vân Vũ bỗng nhiên chột sáng: Thượng tiên nguyện ý làm bằng hữu của chúng ta?

Đúng vậy, có vấn đề gì không? Tiểu Khai nói to: Ta cho tới bây giờ cũng không cho rằng yêu quái có gì xấu, ta xem các người cũng thiện lương, làm bằng hữu thì có gì đâu.

Hồ Vân Vũ có chút không thể tin, cẩn thận hỏi: Chẳng lẽ thượng tiên không sợ những đồng đạo khác chê cười hay sao?

Hừ, có gì phải sợ chứ. Tiểu Khai giơ ngón tay giữa lên: Dù sao bọn họ cũng đã xem thường Thiên Tuyền Môn chúng ta.

Thiên Tuyền Môn? Người là người của Thiên Tuyền Môn? Cả động hồ ly bỗng nhiên sôi trào lên: Trời ạ ngài đúng là Thiên Tuyền Môn, chẳng lẽ...chẳng lẽ lão tổ tông lưu lại lời tiên đoán là thật hay sao?

Tiểu Khai kỳ lạ nhìn, liền phát hiện đám hồ ly này nhìn mình đã thay đổi, nếu nói vừa rồi là sợ hãi mang theo ánh mắt chờ đợi, bây giờ là thuần túy mang theo nhiệt tình sùng bái và tín ngưỡng.

Các người không có việc gì chứ? Tiểu Khai nhin không được lấy tay sờ vào trán Hồ Vân Vũ, nghiêng đầu nói: Không phát sốt a.

Hắn chỉ tùy tiện sờ sờ, không có ý tứ gì muốn chiếm tiện nghi, Hồ Vân Vũ mặc dù nhìn ra rất phong vận, bất quá có trời đất chứng giám, Tiểu Khai đối với nàng không có tà niệm gì cả, bất quá kỳ quái chính là, một lần sờ này của hắn làm cho gương mặt của Hồ Vân Vũ chột hồng lên như lửa thiêu, ngượng ngùng như một cô gái đang cúi đầu, luôn miệng kêu lên: Trong lời tiên đoán có nói, cứu tinh của chúng ta có nhu cầu trên giường phi

thường mãnh liệt, thượng tiên..thượng tiên nếu có yêu cầu gì với Vũ nhi..vô luận cỡ nào..hoang đàng..Vũ nhi đều có thể đáp ứng hết.

Nếu nói trên thế giới này có tộc quần nào am hiểu thuật câu dẫn nam nhân nhất, không hề nghi vấn đúng là hồ ly tinh, Hồ Vân Vũ vốn tuổi không còn nhỏ, nhưng một lần biểu hiện này lại có thể câu được trong lòng Tiểu Khai nhảy phanh lên một chút, hoàn hảo trong lòng Tiểu Khai chỉ có Tiểu Trúc, lập tức đè xuống tà niệm, liên tục lắc đầu: Đừng nói bậy, chúng ta nói chính sự.

Lời mặc dù nói như vậy, nhưng Tiểu Khai cũng bất đắc dĩ phát hiện, tất cả hồ ly tinh trong động, vô luận là lớn hay nhỏ, tựa hồ như bắt đầu phát ra phong vận, cả đám đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, ngay cả ba cô tiểu hồ ly vừa rồi không nguyện ý đi theo mình như tiểu Hân và Vô Song Vô Đối tỷ muội, lúc này như đã phát hoa si, cái loại ánh mắt cô gái hoài xuân này, khiến cho Tiểu Khai vô luận thế nào cũng không sao tiếp tục bình tĩnh.

Hồ Vân Vũ mang theo điểm mất mát, lại mang theo chút u oán liếc mắt nhìn Tiểu Khai, thần thái trở nên đoan chính nói: Kỳ thật, chúng ta cần Tạo Hóa Đan, cũng không phải vì chính mình muốn dùng, mà là để hiến cho Thiên Vương thôi.

Thiên Vương, lại là một cái tên mới.

Tên này vừa nói ra, phần đông đám mỹ nữ đều lộ ra thần sắc bi phần bất đắc dĩ, Tiểu Khai âm thầm kinh ngạc, nghĩ người này thật uy phong, nhin không được nói: Thiên Vương là ai?

Hồ Vân Vũ nói: Thượng tiên, nguyên do thập phần phức tạp, vừa lúc quan hệ đến thiên đại nguy cơ của Hồ tộc chúng ta lần này, nếu ngài có thời gian, Vũ nhi có thể giải thích lại cho ngài.

Người nói đi. Tiểu Khai nói: Ta nghe đây.

Đám hồ ly nhìn nhau, trong lòng tràn đầy vui mừng, vị cao nhân đã nói ra lời này, hiển nhiên là định quan tâm nhân sự rồi, mà một vị cao nhân cấp bậc Tán tiên thế này một khi nhúng tay, đại nguy cơ của Hồ tộc bên trong cũng tan thành mây khói.

Yêu tộc chúng ta từ xưa tới nay luôn bị chính đạo các phái nghiêm khắc đả kích, mắt thấy đã ngày càng suy yếu, rất nhiều tộc nhỏ đã bị diệt tuyệt, mà tộc quần chúng ta sở dĩ còn hậu nhân là bởi vì chúng ta không phải chỉ có một mạch Hồ tộc, mà là cùng mười bảy tộc quần hợp thành một liên minh rất lớn, tên của liên minh chính là Thập Bát Động. Thập Bát Động yêu tộc luôn cùng lui cùng tiến, cộng đồng phát triển, cùng nhau sinh sống, chống cự ngoại lực, lúc này mới sinh tồn cho tới bây giờ.

Hồ Vân Vũ dừng một chút, lại nói: Thập Bát Động chúng ta vốn mục đích rất hòa hợp, nhưng theo thời đại thay đổi, thực lực các tộc quần trở nên chênh lệch càng lúc càng lớn, vì vậy dần dần phân ra thành trận doanh mạnh yếu, Hồ tộc, Lang tộc thân thể cường hãn hợp thành một trận doanh, bắt đầu áp bách những tộc quần khác.

Thần thái của nàng bất đắc dĩ, lại có chút tức giận: Hồ tộc chúng ta mặc dù trời sinh thông minh, trí tuệ siêu nhân, nhưng đối với tu luyện giả chúng ta mà nói, càng thông minh, lại ngược lại càng dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, tâm ma luôn thừa dịp xâm nhập, rất khó tu luyện thành công, cho nên Hồ tộc luôn là kẻ yếu trong Thập Bát Động, hơn nữa nữ tử Hồ tộc chúng ta mỗi người đều mỹ mạo như hoa, càng làm cho những tộc quần khác khinh dễ, tỷ như Hồ tộc đã nhiều lần yêu cầu chúng ta tiến cống Hồ tộc xử nữ...những năm gần đây, Hồ tộc chúng ta gặp sự áp bách thật là...thật là khổ không chịu nổi, nhưng vì sự sinh tồn của tộc quần, chúng ta vẫn luôn nhẫn nhịn, thẳng đến hôm nay...

Ánh mắt nàng trộm nhìn Tiểu Khai, Tiểu Khai truy hỏi: Lần này làm sao?

Hồ Vân Vũ thở dài: Lúc này đây, một mạch của chúng ta rốt cuộc đã đi đến bước đường cùng rồi, bởi vì Hàn Ngọc Sàng(giường hàn ngọc) chúng ta luôn dùng để tu luyện đã bị hủy.

Tiêu Khai nghe được nhưc đầu không thôi, chuyện này xem ra có điểm phức tạp: Hàn Ngọc Sàng là vật gì vậy? Vì sao Hàn Ngọc Sàng bị hủy thì các người gặp bước đường cùng?

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Tuyệt Phong Nổi Giận

Thượng tiên đại nhân, để ta nói. Tiểu Hân đỏ mặt đi đến bên người Tiểu Khai, cặp mắt hoa đào kia chan chứa hàm tình nhìn Tiểu Khai, mới cung kính cúi đầu: Bởi vì tiên linh khí của thế giới này càng ngày càng ít, cho nên vô luận là người tu chân hay là luyện yêu giả tu luyện càng ngày càng chậm, trước kia trên thế giới này có rất nhiều yêu quái, nhưng bây giờ đều nhanh tuyệt tích rồi, tỷ như chúng ta Thập Bát Động Hồ tộc, năm đó cũng là một tộc quần nổi danh tại yêu ma giới, nhưng là bây giờ tổng cộng không có đến bốn mươi thành viên, mà chúng ta sở dĩ mỗi một đời có thể thành công tu luyện thành, đúng là bởi vì tổ tiên có lưu lại cho chúng ta một thiên tài địa bảo Hàn Ngọc Sàng.

Hàn Ngọc Sàng dùng Bắc Cực Vạn Tái Huyền Băng Tầng hàn ngọc chế thành, bao hàm tiên linh khí vô cùng nồng hậu, tiên linh khí này phân thuần âm nhu, vừa lúc thích hợp cho thể chất của Hồ tộc chúng ta, ngồi trên giường Hàn Ngọc tu luyện, tu luyện một ngày có thể so được với tu luyện một năm, ta và Vô Song, Vô Đối tỷ tỷ, còn có Hiếu Nguyệt tỷ tỷ đã bị bắt, đều là nhờ món bảo bối này mới tu luyện thành hình người. Mười năm gần đây, tiên linh khí trên thế giới ngày càng phai nhạt, nếu không có bảo bối này, cơ hồ không có sinh vật nào có cơ hội tu thành hình người nữa, cho nên Hồ tộc chúng ta nếu muốn tiếp tục sinh tồn, biện pháp duy nhất là mượn tiên linh khí của Hàn Ngọc Sàng.

Nhưng mà bây giờ, giường Hàn Ngọc rốt cuộc đã bị hủy, Hồ tộc chúng ta đã bước đến con đường tiêu vong. Tiểu Hân cắn răng nói: Vì để tiếp tục

sinh tồn, chúng ta chỉ có thể đến Hồ tộc cầu trợ, bởi vì bên Hồ tộc còn có một Hàn Ngọc Sàng.

Hãy từ từ.. Tiểu Khai kinh ngạc nói: Giường Hàn Ngọc làm sao bị hủy? Không phải bị hủy một cách kỳ lạ đó chứ?

Ai, giường Hàn Ngọc bị hủy căn bản không thể giải thích, điều này đúng là làm cho chúng ta tuyệt vọng. Sắc mặt Hồ Vân Vũ trắng bệch nói: Vì ngày thọ gần đến, sinh cơ trong cơ thể càng héo rút, vì muốn để cho bà bà có thể sống lâu thêm một chút, trong khoảng thời gian này luôn để cho bà bà sử dụng giường Hàn Ngọc, nhưng hai ngày trước, trong lúc bà bà đang hấp thu tiên linh khí, bỗng nhiên trong động mây mù lưu chuyển, tiên linh khí áp súc trong giường Hàn Ngọc suốt ngàn năm lại bị một lực lượng cổ quái chẳng biết từ đâu mà đến hút ra, hướng theo phương hướng Hoàng Sơn mà tán đi, chỉ khoảng thời gian một chén trà nhỏ, đã làm cho giường Hàn Ngọc biến thành ngọc giường bình thường, rốt cuộc không còn chút linh khí nào còn lại, bà bà đương trường gục ngay trên giường, mãi cho đến bây giờ không có biện pháp tỉnh lại.

Hồ Vân Vũ còn ra vẻ sợ hãi: Thượng tiên, ngài đã biết, loại thiên địa chí bảo này, trong đó bao hàm nguồn năng lượng như biển, căn bản trên thế giới này không có lực lượng nào có thể phá hủy, nhưng chúng ta lại phải trở mắt nhìn thấy giường Hàn Ngọc biến thành phế phẩm ngay trước mắt mình, dấu hiệu này ngoại trừ dùng hai từ Thiên Ý để mà giải thích, nhưng cho đến hôm nay chúng ta không hề giao tiếp với trần thế, càng chưa từng làm việc gì thương thiên hại lý, nhưng vì điều gì thượng thiên lại muốn diệt tuyệt Hồ tộc chúng ta chứ?

Tiểu Khai nhin không được hỏi: Người nói chuyện xảy ra khoảng lúc nào của hai ngày trước?

Vào buổi tối. Hồ Vân Vũ khẳng định nói: Ta nhớ rất rõ ràng, đó là buổi tối hai ngày trước, đúng là đêm Hoàng Sơn Tụ Linh đại hội.

Tiểu Khai cảm thấy rùng mình, không nói ra được một câu.

Buổi tối hai ngày trước, đó chính là đêm mình cùng Tuyết Phong dò thám linh mạch? Chính Vô Tự Thiên Thư của mình ngay đương trường phá hủy vô số tiên khí tại vách núi đen, nhưng vạn vạn lần không thể tưởng được, khoảng cách hơn trăm cây số từ Hoàng Sơn lại còn có một giường Hàn Ngọc bị biến thành phế phẩm.

Lại nói tiếp, thiên triệu mà Hồ tộc nói bị diệt vong thì tác giả chính là Nghiêm Tiểu Khai.

Thượng tiên, Vũ nhi sẽ nói tiếp. Hồ Vân Vũ nói: Chúng ta không thể chậm trễ, chỉ có thể đi cầu tộc trưởng Hồ tộc, cũng là vị đại yêu ma cực mạnh của Thập Bát Động liên minh của chúng ta, bởi vì tuyệt chiêu đặc ý của Hồ Vương tên là Thiên Vương Khai Bi Thủ, cho nên cả thập bát động đều xưng hô hần là Thiên Vương.

Hư...nháo cả nửa ngày nào ngờ cũng là một con yêu quái, ta còn tưởng là thần tiên. Tiểu Khai nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nhất thời nhẹ hơn phân nửa.

Mặc dù hần thật nhỏ yếu trước mặt những người tu chân, nhưng trước mặt yêu quái thì lại rất mạnh, không nói đến bốn lão nhân ở trong Vô Tự Thiên Thư đều là người tróc yêu, còn chính hần lại có Phong Ma Khẩu Quyết, như vậy cũng đã đủ uy hiếp thiên hạ bầy yêu.

Huống chi, lão tổ tông của yêu ma giới Vạn Yêu Vương, còn đang bế quan trong quyển sách bảo bối của hần.

Hồ Vân Vũ lại nghĩ hần nói ra lời này là đương nhiên, đã cười nói: Thiên Vương mặc dù lợi hại, nhưng ở trước mặt thượng tiên lại không chịu nổi một kích, ngày hôm qua chúng ta đã phái người cầu trợ Thiên Vương, Thiên Vương đã đưa ra ba yêu cầu.

Ân, nói vậy thật quá hà khắc rồi. Tiểu Khai gật gật đầu: Người tiếp tục nói.

Yêu cầu thứ nhất, muốn chúng ta cung cấp ba Hồ tộc xử nữ xinh đẹp tuổi trẻ. Hồ Vân Vũ có vẻ có chút khổ sở: Ân, ý định của chúng ta là định đưa tiểu Hân và Vô Song, Vô Đối ba nha đầu đi, vì sinh tồn của Hồ tộc, cũng chỉ có thể hy sinh các nàng... Nàng trộm nhìn Tiểu Khai, phát hiện Tiểu Khai cũng không tỏ vẻ gì, tiếp theo nói: Yêu cầu thứ hai, là từ nay về sau Hồ tộc phải phụng Hồ tộc làm chủ, phải theo họ tộc của Hồ tộc, điều này chúng ta cũng đành phải đáp ứng, mà yêu cầu thứ ba của hãn là Tạo Hóa Đan, điều này mặc dù khó khăn hơn, nhưng chúng ta căn bản không có lựa chọn, cũng chỉ đành liều mạng mà thôi.

Tiểu Khai nhin không được nói: Chẳng lẽ Thiên Vương kia so với Nga Mi Tuyết Phong còn khó đối phó hơn?

Hãn trực tiếp gọi tên Tuyết Phong, vốn cũng chỉ vô tình thốt ra, không có hàm nghĩa nào khác, nhưng phần đông đám hồ ly nghe lọt vào lỗ tai, càng trăm phần trăm tin tưởng thân phận của vị cao nhân trước mặt.

Đã dám trực tiếp gọi tên vị cường môn của đệ nhất đại môn phái tại tu chân giới, vậy thân phận của cao nhân phải rất cao, tuổi lớn, tu vi thâm hậu, tự nhiên có thể tưởng tượng mà biết.

Thiên Vương cùng Tuyết Phong cường môn so sánh với nhau, đương nhiên không xứng. Hồ Vân Vũ giận dữ nói: Nhưng chúng ta thà phải tình nguyện thu lấy Tạo Hóa Đan trong tay phái Nga Mi, cũng không dám trở mặt với Thiên Vương, lại càng không dám cướp lấy giường Hàn Ngọc từ trong tay Hồ tộc, chỉ vì Thập Bát Động chúng ta quá quen thuộc lẫn nhau.

Tiểu Khai cuối cùng đại khái đã hiểu rõ ràng: Vậy các ngươi biết Thiên Vương cần Tạo Hóa Đan để làm gì không?

Để luyện Thiên Vương Khai Bi Thủ. Vô Song Vô Đối hai tỷ muội chẳng những giống nhau như đúc, ngay cả nói chuyện cũng đồng thanh: Khai bẩm thượng tiên, Thiên Vương Khai Bi Thủ của Thiên Vương còn kém một bước cuối cùng là có thể luyện đến đại thành, mà trong thiên hạ có thể trợ giúp hẳn hoàn thành bước cuối cùng thì ngoại trừ thiên tài địa bảo trong truyền thuyết, cũng chỉ có những linh đan tốt nhất của các đại môn phái, Nga Mi Tạng Hóa Đan, Hoàng Sơn Vân Vụ Tán, Thanh Thanh Cửu U Hoàn, còn có Lưu Vân Thủy Tạng Thiên Hương Phấn, đều là có thể. Chúng ta đi thu Tạng Hóa Đan của phái Nga Mi, cũng là tình báo do Thiên Vương cung cấp cho chúng ta.

Tình huống giới thiệu đến nơi đây, đã cơ bản như xong, còn lại là biểu hiện của Tiểu Khai, phần đông đám hồ ly dùng ánh mắt nóng bỏng gắt gao nhìn hẳn, nhìn đến nỗi gương mặt đều cũng hồng lên, nhất là tiểu Hân và Vô Song, Vô Đối ba hồ ly, trong mắt tràn đầy hào quang sùng bái đối với anh hùng, phỏng chừng trên thế giới không có mấy nam nhân có thể chịu được.

Ách...các người định làm sao bây giờ? Tiểu Khai xấu hổ sờ sờ mũi, cuối cùng nói ra một câu.

Bây giờ không có cách nào nữa. Hồ Vân Vũ nhanh chóng đem tình huống sửa sang lại một lần: Tạng Hóa Đan không lấy được, Hiếu Nguyệt nha đầu bị phái Nga Mi bắt được, Thiên Vương khẳng định sẽ không đem giường Hàn Ngọc đưa cho chúng ta, thực lực chúng ta thấp kém, thật sự là vô lực xoay mình, ai, Hồ tộc chúng ta sẽ đoạn tuyệt ở nơi này rồi. Lời nàng nói mặc dù có vẻ đáng thương, nhưng ngữ khí lại không có vẻ mất mát, lại tràn đầy chờ mong, cặp mắt chờ đợi vô hạn nhìn Tiểu Khai.

Tiểu Khai quả nhiên không có làm nàng thất vọng: Kỳ thật...Tạng Hóa Đan cũng không có vấn đề... Tay hẳn lật ra, viên đan dược đỏ tươi đã xuất hiện trong tay.

Bên dưới lập tức vang lên tiếng kinh hô: Trời ạ, thật là Tào Hóa Đan!

Chẳng lẽ...chẳng lẽ hẳn muốn tặng cho chúng ta sao?

A, ta nhất định là đang nằm mơ, quá hạnh phúc rồi...

Đa tạ tổ tông phù hộ, hẳn quả nhiên đúng là cứu tinh của Hồ tộc trong lời tiên đoán a!

Tiểu Khai nói: Tào Hóa Đan đối với ta vô dụng, tặng cho các người cũng được, bất quá ta phỏng chừng, mặc dù các người có thể giao Tào Hóa Đan ra, cũng không thể tìm được Hàn Ngọc giường đâu.

Hồ Vân Vũ biến sắc: Vì cái gì?

Bởi vì... Tiểu Khai thở dài, nghĩ thấy sự thật có chút tàn khốc: Nếu ta liên tưởng không sai, Hàn Ngọc Sàng của chỗ Thiên Vương cũng đã biến thành phế phẩm rồi.

Sắc mặt của tất cả hồ ly nhất thời đại biến!

Các nàng vẫn luôn giãy dụa cầu sống, nhưng lại không hề nghĩ tới vấn đề này, đợi đến khi Tiểu Khai nhắc nhở thì họ mới cẩn thận suy nghĩ, loại tình huống này thật sự có thể.

Dựa vào cái gì Hàn Ngọc Sàng của ta bị hủy, mà Hàn Ngọc Sàng của Hồ Vương lại bình yên vô sự được?

Kia...kia vậy làm sao bây giờ? Hồ Vân Vũ lần này là thật nóng nảy, những cẩn thận trong lời nói vừa rồi cũng đã quên, vô thức ôm lấy cánh tay Tiểu Khai: Thượng tiên, ngài có biện pháp gì không?

Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Tiểu Khai nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng: Ta mặc dù chưa nghĩ ra biện pháp nào tốt nhất, nhưng ta sẽ tận lực trợ giúp các

người. Huống chi, giường Hàn Ngọc chỗ Thiên Vương chưa chắc thật sự bị hủy.

Vậy...chúng ta có cần giao Tọa Hóa Đan giao cho Thiên Vương? Hồ Vân Vũ đã hoàn toàn mất đi chủ kiến, chỉ hy vọng nắm níu vào cọng cỏ cứu mạng Tiểu Khai.

Tiểu Khai ngược lại nở nụ cười: Người hãy tỉnh táo lại đi, vô luận có tính toán gì, người trước tiên hãy thả ta ra đã, chúng ta từ từ thảo luận.

Lúc này Hồ Vân Vũ mới phát hiện, vừa rồi thạch bản hạ xuống trong đại sảnh vẫn chưa thu lên, nàng vỗ vỗ tay, mấy khối thạch bản từ từ chậm rãi được rút lên cao, lộ ra đại sảnh sáng ngời.

Ở lúc này, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng oanh long trầm muện!

Sao lại thế này? Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi.

Tuyệt Phong đã đến. Lão nhân trong sách cũng đã có chút khẩn trương.

Thật là kỳ quái, sao hắn lại phát hiện được ổ hồ ly này chứ.

Vừa mới nói hai câu, lại chợt nghe một tiếng oanh long, lúc này đây, so với lần trước kịch liệt hơn rất nhiều, Tiểu Khai lại có thể cảm giác được trên đỉnh đầu mãnh liệt chấn động hơn một chút!

Mau nhanh ra ngoài nhìn xem! Hồ Vân Vũ bên cạnh lớn tiếng phân phó mấy tộc nhân, một bên nói: Thượng tiên, thỉnh bên này.

Tiểu Khai chạy nhanh đi theo qua, xuyên qua đại sảnh không đến mười bước, liền nhìn thấy một vách pha lê, Hồ Vân Vũ sờ vài cái lên mặt pha lê, pha lê chợt sáng ngời, chiếu xuất ra một bộ đồ họa, đúng là tình cảnh bên ngoài của bãi tha ma.

Sắc trời đã có chút sáng lên, bên ngoài đã có nhàn nhạt chút ánh sáng, một thanh kiếm trắng như tuyết đang huyền phù tại không trung, phát ra hào quang sáng ngời như ngọn đèn trắng sáng, chiếu rọi cả bãi tha ma, thanh kiếm này là khi Tiểu Khai ở Hoàng Sơn đáy cốc từng nhìn thấy Tuyết Phong có sử dụng qua, Thái Dương kiếm.

Đứng ở dưới vầng hào quang sáng lạn đó, chính là Tuyết Phong và Hoàng Bội.

Đây là do tộc trưởng Hồ tộc chúng ta truyền xuống tới Thiên Lý Kính. Hồ Vân Vũ giải thích: Có thể nhìn thấy tình cảnh bên ngoài.

Giờ phút này Tuyết Phong, một thân áo trắng như tuyết, trường kiếm phiêu phù trên đỉnh đầu, vẻ mặt trầm trọng, thoạt nhìn tâm tình thực khó chịu, nhìn vào trong pha lê, Tuyết Phong đang dùng một lòng tay, khống chế phi kiếm bay đâm xuống mặt đất, nhất thời lại là một tiếng oanh long, lúc này đây, Tiểu Khai cảm thấy mặt đất dưới chân đều run rẩy lên.

Chắc là huyết động dưới đất sẽ nhanh sụp thôi. Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt: Uy lực của thanh kiếm này ghê gớm thật.

Tuyết Phong khống chế phi kiếm ba lần, trong mắt tinh quang lòe lòe, quan sát khắp bốn phía bãi tha ma, đột nhiên nướng mảy, phi kiếm bắn ra nhanh như điện, chợt nghe oa một tiếng hét thảm, một đạo huyết quang nhất thời bắn tới giữa không trung, Tiểu Khai nhìn thấy trong pha lê, một thân ảnh kiều mỹ nhỏ nhắn đã bị bổ làm hai, đang rơi xuống đất.

Hồ Tam! Hồ Vân Vũ hét thảm một tiếng, hai mắt nhất thời tuôn lệ.

Nguyên lai bị một kiếm của Tuyết Phong bổ làm hai chính là Hồ Tam do nàng phái ra điều tra.

Hồ Tam vốn cũng không có hiện thân, mà là ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó lặng lẽ quan sát, nàng chết cũng không hiểu, Tuyết Phong làm sao

tìm được nơi ẩn thân của nàng.

Gương mặt Tuyết Phong đằng đằng sát khí, đôi mày lại vừa nhú, phi kiếm lại bắn ra, lúc này đang nhắm vào một phương vị khác.

Lại một tiếng hét thảm, một đạo huyết quang, một cỗ thi thể trống rỗng bay lên, sau đó tách ra làm hai, phiêu phiêu rơi xuống.

Đây là Hồ Nhị. Tiểu Khai lặng lẽ hít sâu một hơi lạnh, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một gương mặt đáng sợ như vậy của Tuyết Phong, mấy yêu tinh mới vừa rồi còn khóc còn cười, chỉ trong chớp mắt đã bị hồn phi phách tán, tựa hồ tu vi mấy trăm năm của các nàng, trước mặt Tuyết Phong nhất thời giống như cọng cỏ bị tùy ý chém giết.

Hồ Vân Vũ ôm cứng trụ đá dưới pha lê, ánh mắt đỏ rực như thiêu đốt, tảng đá cứng rắn lại bị mười ngón tay bấu vào lõm xuống.

Tuyết Phong cất cao giọng nói: Yêu ma ngu ngốc, dám trộm linh dược của Nga Mi ta, bắt cóc đệ tử Nga Mi, khi dễ ta không dám đại khai sát giới hay sao?

Thanh âm này mặc dù không lớn, nhưng khí lực dư thừa, xuyên thấu xuống dưới mặt đất sâu mười thước, rõ ràng truyền vào từng lỗ tai của mỗi người trong động, làm chấn điếc cả màng nhĩ, Tiểu Khai nghe lọt vào trong tay, liền lặng lẽ hít sâu một hơi.

Lão nhân, người phải giúp ta a. Tiểu Khai bắt đầu cầu cứu: Tuyết Phong nổi giận rồi.

Ta cũng không có biện pháp, thời gian quá ngắn, vốn không có biện pháp khôi phục nguyên khí. Lão nhân thở dài: Tiểu Khai đạo hữu, lúc này sống hay là chết, chỉ có thể xem thiên ý thôi, người tự bảo trọng đi.

Gương mặt Tiểu Khai có chút trắng bệch.

Tình thế bên ngoài càng nóng bỏng hơn, nhìn thấy Hồ Nhị và Hồ Tam bị giết chết, Hồ Tứ nhất thời mất đi thần trí, đang ẩn thân mà lại lao ra, hét to: Ác côn, trả mạng tử tử cho ta!

Tuyết Phong lạnh lùng cười, mắt nhìn thấy đạo thân ảnh màu đỏ càng lúc càng gần, lúc này đây ngay cả phi kiếm cũng không thềm dùng, vẫn đợi Hồ Tứ bổ nhào vào trước mặt hắn, hắn mới nhẹ nhàng đẩy một chưởng bắn ra ngoài.

Oanh! Một tiếng nổ, thân thể Hồ Tứ nhất thời giống như điều đứt dây bay bắn ra xa xa.

Một chưởng này, đã làm kinh mạch của Hồ Tứ toàn bộ đoạn liệt, lúc rơi trên mặt đất, cả hình người cũng không bảo trì được, trực tiếp hóa thành một hồ ly màu hỏa hồng, xụi lơ trên mặt đất, cả xương cốt cũng đều như vỡ vụn.

Lui, mau lui lại! Thần kinh Hồ Vân Vũ như nổ tung, kêu to lên: Nhanh lên, gọi bọn hắn toàn bộ lui lại! Nàng vừa kêu to, vừa giương mắt nhìn tấm pha lê, giương mắt nhìn gương mặt âm trầm của Tuyết Phong, trong ánh mắt ngập tràn cừu hận và lửa giận quả thật như khắc cốt minh tâm.

Trên tấm pha lê, Tuyết Phong phảng phất như cảm giác được có người đang nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, tay vung lên phía trước, quát một tiếng: Người nào đang rình rập?

Phanh. Một tiếng, pha lê trước mặt bỗng nhiên nổ mạnh ra, vô số mảnh nhỏ lòe lòe tỏa sáng nổ tung đầy trời. Không kịp đề phòng, Tiểu Khai nhất thời bị phun mảnh vỡ thủy tinh đầy người.

Trời ạ! Tiểu Khai rốt cuộc nhìn không được sợ hãi kêu ra tiếng.

Đây là thực lực gì chứ?

Người luôn ôn văn nho nhã, tiên phong đạo cốt như Nga Mi chưởng môn, lần này ra uy quả thật có lực lôi đình như núi, uy thế phô thiên cái địa, trực tiếp chấn nhiếp Tiểu Khai ngay đương trường!

Oanh long! Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng nổ, từng tảng lớn bùn đất nhất thời tuôn xuống, phương viên chừng vài cây số của bãi tha ma nhất thời toàn diện sụp đổ xuống tới!

Tiểu Khai chật vật không sao chịu nổi chạy theo Hồ Vân Vũ, mặc dù nơi này không có đường để chạy đi, nhưng ở phía sau chừng mười thước vừa lúc có một gian phòng được chế tạo bằng thép, vừa lúc có thể ngăn cản bùn đất và đá tảng từ trên tuôn xuống, lúc Tiểu Khai đi vào ẩn nấp cùng Hồ Vân Vũ, trong căn phòng nho nhỏ đã đầy người, tất cả thành viên còn lại của Hồ tộc đều đã đến đông đủ, chúng hồ ly nhìn thấy hình dáng chật vật của Tiểu Khai, lại kinh ngạc, vừa là thất vọng, một vị trung niên nữ tử đã nhìn không được hỏi ra miệng: Thượng tiên, ngài có thể cứu được chúng ta không?

Ta? Cứu các người? Khóe miệng Tiểu Khai lộ ra một tia cười khổ, hẳn thật muốn nói: Ta ngay cả chính mình còn cứu không được. Nhưng lời ra đến miệng, lại nuốt trở xuống, chỉ mỉm cười: Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ các người.

Ai cũng không bảo vệ được các người! Bên ngoài phòng truyền đến thanh âm đầy khí lực của Tuyết Phong: Các người trộm Tọa Hóa Đan của ta, hôm nay các người đều phải chết!

Vừa dứt lời, mọi người cảm thấy hoa mắt, hai đạo thân ảnh phảng phất như tia chớp sấm sét nhanh chóng hiện ra, vừng vàng đứng ngay bên ngoài phòng.

Áo trắng như tuyết, mỹ nhân như ngọc, đó không phải là Tuyết Phong và Hoàng Bội đó sao?

Thanh phi kiếm giết người như cắt cỏ kia, đang phiêu phù ở trước mặt mọi người, khoảng cách gần đến như vậy, mọi người cơ hồ cơ hồ có thể nhìn thấy kiếm khí lờ lờ sáng, lóe ra hào quang dày đặc, sau khi đã giết người, vậy mà không hề nhiễm chút máu tươi.

Thanh âm của Tuyết Phong, vừa nhìn thấy Tiểu Khai, thì sát khí đầy trời kia, đã phảng phất lặng lẽ thu liễm đi vài phần.

Thiên Tuyên môn chủ? Tuyết Phong chậm rãi nói ra bốn chữ, trong thanh âm mang theo vẻ kinh ngạc nói không nên lời.

Gió nhẹ nhàng thổi, trong thiên địa một mảnh sát khí, huyết tinh nhàn nhạt thổi qua không khí, cả trường hợp trong nháy mắt chợt căng thẳng đến cực điểm.

Chào Tuyết Phong chương môn. Tiểu Khai cố gắng nở một nụ cười: Không nghĩ tới ở chỗ này cũng có thể gặp được người.

A a, quả nhiên người sống trên đời không có chỗ nào mà không thể gặp nhau. Tuyết Phong mặc dù đang cười, nhưng sắc mặt hân lạnh lùng, làm gì có ý tứ cười: Xin hỏi môn chủ vì sao lại ở nơi này?

Nga, là như thế này. Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy trong cuộc đời từng gặp qua vô số chuyện, nhưng chưa bao giờ lại hung hiểm như bây giờ: Trên đường trở về ta vô tình đi ngang qua nơi này, bỗng nhiên phát hiện có yêu khí tràn ngập, vì vậy đi tới tìm hiểu.

Quả nhiên tấu xảo, môn chủ lại tìm được ổ hồ ly này. Ý cười của Tuyết Phong càng lạnh: Hơn nữa dường như còn cùng đám hồ ly này làm bằng hữu.

Ân, chuyện này...a..a kỳ thật, những hồ ly này cũng không phải người xấu. Tiểu Khai chỉ cảm thấy phía sau lưng rét lạnh, mồ hôi lạnh cũng chảy

ra: Ta cùng các nàng tiếp xúc một chút, phát hiện các nàng đều là người tốt, vì vậy các nàng mời ta đến làm khách.

Nói như vậy, ngược lại là ta mạo muội rồi? Những lời này của Tuyết Phong không biết là tự hỏi hay là nghi vấn, một lời nói ra, Tiểu Khai cảm thấy có một cỗ sát khí thâm nghiêm tràn ngập ra, làm cho cả trái tim hắn cũng phải nhảy dựng lên.

Lời nói này, nếu đối diện là yêu ma, Tiểu Khai khẳng định không nói hai lời sẽ xuất ngay Phong Ma Khẩu Quyết, những lời này, nếu có bộ mật chược trong tay, không hề nghi ngờ hắn nhất định sẽ xuất ra bốn mươi hai khối bài mật chược làm ra một tổ hợp siêu cấp đại trận, những lời này, nếu muốn giết Tuyết Phong, hắn tuyệt đối trước tiên dùng Vô Tự Thiên Thư chạm vào ngón tay Tuyết Phong, lời nói này, nếu trên tay hắn còn Trấn Nguyên Thiên Phù, hắn khẳng định không chút do dự đánh ra rồi.

Lời nói này, mặc dù ánh mắt Hoàng Bội càng thêm khinh bỉ, ánh mắt Hồ Vân Vũ tràn ngập nghi hoặc, ánh mắt tiểu hồ ly hàm chứa thất vọng, nhưng hắn đã bất chấp tất cả, dù sao sinh tồn mới là chuyện trọng yếu nhất.

Chỉ tiếc, lời nói này không xảy ra bất cứ chuyện gì, một chút lực chống cự cũng đều không có, hắn duy nhất có thể làm, đúng là bảo trì vẻ mỉm cười cứng ngắc trên mặt, bày ra một hình dáng cao thâm khó lường, như đang đợi người khác tuyên phán kết cục của chính mình.

Mệt a, mệt lớn a, nếu cho ta một ngày thời gian, ít nhất ta có thể có được một đạo phù a... Tiểu Khai không nề hà mà thở dài.

Tuyết Phong lẳng lặng nhìn Tiểu Khai chừng năm phút, bỗng nhiên nở nụ cười: Xem ra quả thật là ta đã hiểu lầm rồi, mấy hồ ly này trong lúc sống chết ngay trước mắt mà ánh mắt vẫn trong suốt, hiển nhiên là không phải ác nhân.

Nụ cười này của hắn, nhất thời làm sát khí đầy trời đột nhiên thu liễm, cả sắc trời cũng đột nhiên sáng lên vài phần, Tiểu Khai nghe được đám hồ ly ở phía sau truyền đến vô số tiếng thở ra nhẹ nhõm.

Tuyết Phong chẳng những nở nụ cười, hơn nữa còn cúi mình thật sâu, nói: Vừa rồi Tuyết Phong ngộ thương người tốt, còn phải thỉnh các vị thứ lỗi cho. Hắn nhìn gương mặt đang giãn ra của Tiểu Khai, mỉm cười nói: Tuyết Phong đã làm sai trước, rất là áy náy, nếu các vị có yêu cầu gì, Tuyết Phong nhất định tận lực thỏa mãn.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Phong Hồi Lộ Chuyển

Đám hồ ly nào dám đưa ra yêu cầu gì, vừa rồi Hồ Vân Vũ vốn oán hận đến căn răng nghiền lợi, nhưng chỉ một chút chuyển đổi của chuyện sống chết này, bỗng nhiên ngay lúc này tất cả dừng khí cũng không cánh mà bay, cẩn thận nói: “ Chúng ta...không có yêu cầu gì, đa tạ ân tha mạng của chưong môn.”

“ Ha ha, ha ha..” Tuyết Phong cười ha ha: “ Ta không thể giết các người, bởi vì các người là người tốt, ta tin tưởng các người, là bởi vì có Thiên Tuyền môn chủ làm chứng, ta và các người cho tới bây giờ cũng không có quan hệ gì, các người muốn tạ, thì trực tiếp tạ Thiên Tuyền môn chủ là được.”

Toàn thân Tiểu Khai đều là mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy việc hôm nay như đang nằm mơ, rõ ràng phải có kết cục chết chắc, chẳng biết như thế nào mà phong hồi lộ chuyển(gió thay đổi hướng) thái độ của Tuyết Phong đối với hắn càng thay đổi chuyển biến hết một trăm tám mươi độ, chẳng những thả cho mọi người một con đường sống, hơn nữa còn đem tất cả công lao đều đổ lên người mình, càng không tiếc tại hiện trường giải thích với mấy hồ ly.

Chuyện này rốt cuộc là vì sao?

Tuyết Phong nói xong những lời này, nhìn Tiểu Khai đăm đăm, bỗng nhiên hỏi: “ Tạo Hóa Đan có thể trả lại cho ta không?”

“ Không...” Thiếu chút nữa Tiểu Khai nói sai lời: “ Nga, Tào Hóa Đan là cái gì?”

Tuyết Phong ý vị thâm sâu nở nụ cười: “ Thiên Tuyển môn chủ nếu muốn dùng Tào Hóa Đan, Tuyết Phong có thể cấp cho ngay, nhưng viên đan dược này đối với ta mười phần trọng yếu, thỉnh môn chủ trả lại cho ta.”

Tiểu Khai sửng sốt hồi lâu, rốt cuộc cắn răng nói: “ Ta thật sự không có lấy Tào Hóa Đan gì.”

Tuyết Phong nhíu mày, gọi Hoàng Bội: “ Đem ra đây đi.”

Hoàng Bội gật gật đầu, thần thái lạnh lùng giơ tay lên, mặt đất trước mặt bỗng nhiên hiện ra một con hồ ly.

Con hồ ly này có màu sắc cực kỳ hiếm có, đó là màu xanh biếc, lông sáng lạn mà mềm nhẵn, thoát nhìn giống như nước chảy, do một sợi dây thừng trói chặt bốn chân, đang giãy dụa trên mặt đất, mắt nhìn mọi người trong phòng.

Tiểu Khai nhạy cảm chú ý tới, nó có năm cái đuôi.

“ Con hồ ly này chắc là người của Hồ tộc các người.” Tuyết Phong nói thẳng: “ Cô ta có đáng giá một viên Tào Hóa Đan hay không?”

Hồ Vân Vũ trợn mắt há hốc mồm.

Vừa rồi nàng còn tưởng rằng Tiểu Khai thật sự đã lừa gạt được Tuyết Phong, nhưng đến lúc này mới phát hiện, nguyên lai trong lòng Tuyết Phong cái gì đều cũng biết, nói cách khác, hẳn nguyện ý buông tha cho trên dưới Hồ tộc, quả thật là do xem trọng mặt mũi của Tiểu Khai.

Nhưng rõ ràng Tiểu Khai chưa làm cái gì, rõ ràng có một bộ dáng sợ đến muốn chết, Tuyết Phong rốt cuộc dựa vào cái gì mà cho hắn mặt mũi?

Tuyết Phong rõ ràng biết là Tiểu Khai đang cầm Tạo Hóa Đan, nhưng lại tình nguyện dùng lợi thế mà hoán đổi, cũng không dám chủ động cướp đoạt, còn nói sáng tỏ điều gì đây?

Nàng cơ hồ nghĩ là Tiểu Khai chỉ là một cái gói thêu hoa, nhưng bây giờ nàng mới phát hiện, cao thủ trong lúc giao phong, có thể cao minh đến nỗi nàng không nhận ra, hoàn toàn không hiểu nổi. Vị thượng tiên trước mặt mình đây quả nhiên như trong lời tiên đoán : vị cứu tinh hoàn toàn không giả dối.

Lần này cuối cùng Tiểu Khai cũng gật đầu: “ Đáng giá.”

“ Tốt lắm, đưa Tạo Hóa Đan cho ta, cô ta thuộc về người.” Tuyết Phong giơ tay, con hồ ly màu xanh tựa như bị một lực lượng vô hình nâng lên, bay đến rơi xuống dưới chân Tiểu Khai.

Tiểu Khai gật gật đầu, đã xuất ra Tạo Hóa Đan: “ Nha, trả người.”

Hắn không có pháp môn lẳng không nhiếp vật gì, chỉ có thể trực tiếp đưa đan dược vào tay Tuyết Phong, điều này rõ ràng là biểu hiện vô lực, nhưng trong mắt Hồ Vân Vũ, chỉ cảm thấy vị Thiên Tuyền môn chủ này càng thêm cao thâm khó lường.

Tuyết Phong nhận lấy Tạo Hóa Đan, gật đầu với Tiểu Khai, cũng không nói gì, xoay người bước đi, tay hắn xuất một chiêu nhẹ nhàng về hướng bùn đất và cát đá lổn nhổn, chợt nghe “ Hoa lạp lạp” một trận âm thanh, một hình người đã bị hắn trống rỗng đưa ra từ đồng đồ nát kia, chính là Tư Mã Thính Tuyết.

Tư Mã thiếu gia đáng thương kia, mãi cho đến bây giờ còn đang bị hôn mê, nhưng gương mặt vốn được bảo dưỡng cực tốt kia bây giờ đã bị thương và loang máu, quần áo trên người càng bị rối loạn thành một đoàn, thoát nhìn chật vật nói không nên lời, chỉ thoáng nhìn qua, cũng không biết

xương cốt có phải đã gãy vài nơi, máu tươi chảy ra, vô luận thế nào, cũng không phải là chuyện mà Tiểu Khai quan tâm.

Hoàng Bội nhìn Tiểu Khai, lại nhìn con hồ ly màu xanh bên chân hắn, lộ ra một tiếng cười lạnh khinh thường, thấp giọng mắng: “Ồ háo sắc, sỉ nhục của tu chân!”

Tiểu Khai bị nàng mắng mà cảm thấy kỳ lạ, còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe Hồ Vân Vũ ở phía sau thở ra một hơi thật dài, nói: “Thượng tiên, từ bây giờ, Hiếu Nguyệt nha đầu là nô lệ của ngài.”

Tay của Tuyết Phong nắm lấy Tư Mã Thỉnh Tuyết ngự kiếm phi hành, một hơi bay ra hơn trăm cây số, lúc này mới bay chậm lại, quay đầu nhìn lại phương hướng vừa rời khỏi, sắc mặt ngưng trọng vô cùng, lại có một bộ dáng như lâm đại địch.

“Sư phó, rốt cuộc sau lại thế này?” Hoàng Bội hỏi: “Vì sao không giết hết bọn họ? Rõ ràng chính là bọn họ trộm Tạo Hóa Đan, còn có Nghiêm Tiểu Khai kia...”

“Người sai rồi.” Tuyết Phong cắt lời Hoàng Bội, thở dài một hơi: “Nguyên lai ta vẫn luôn bị Nghiêm Tiểu Khai lừa.”

“A?” Hoàng Bội sửng sốt.

Tuyết Phong nói: “Người nghĩ hắn là người như thế nào?”

Hoàng Bội khinh miệt nói: “Bất quá hắn chỉ là người có vận khí khá hơn phàm phu tục tử một chút thôi, tham tài háo sắc, ham sống sợ chết, hơn nữa tư chất bình phàm, căn cốt cũng kém, con nghĩ không biết Nhị Tứ Cửu môn chủ vì điều gì mà đem vị trí chương môn của Thiên Tuyển môn truyền lại cho hắn.”

Tuyết Phong lạnh lùng cười: “ Người phải biết rằng, chuyện gì mà không nghĩ ra, tất nhiên là có lý do không muốn cho người ta biết ở bên trong, Nhị Tứ Cửu môn chủ đã truyền vị cho hắc, tự nhiên là có đạo lý, mà mấy ngày trước hắc thu Thiên Yêu, phá linh mạch, bày Mạt Chước đại trận, trộm Tọa Hóa Đan, mặc dù mỗi một chuyện xảy ra đều giống như là vô tình gặp phải, nhưng tu chân giới ngàn năm nay, ngoại trừ hắc, lại có người nào có thể làm nhiều sự tình như vậy? Thiên Tuyển môn mấy vạn năm qua có nhiều vị môn chủ như vậy, lại có vị nào làm ra được thành tích như hắc?”

Thần sắc Hoàng Bội trở nên nghiêm túc: “ Ngài nói rất có lý.”

“ Không chỉ là như vậy.” Tuyết Phong nói: “ Người nói hắc háo sắc, ta lại nghĩ không phải. Hắc biết rõ sư tỷ Tiêu Vận là muốn gả cho hắc, nhưng lại chậm chạp không lấy đi thân xử nữ của cô ta, hắc cùng với đám hồ ly này tụ tập một chỗ, nhưng lại vẫn duy trì được thân đồng nam. Hắc đi Hoàng Sơn Tự Linh đại hội, nghe nói dọc theo đường đi cũng là nháo kịch hành trình, thậm chí thiếu chút nữa té xuống từ trên không trung, nhưng cuối cùng vẫn bình yên vô sự. Hắc cùng với ta đêm thám linh mạch, nhìn như ta mời hắc, nhưng căn bản là do nghe hắc nói lên những chủ kiến khi đàm luận, dẫn dụ tham niệm trong nội tâm của ta, mượn linh khí của Hoàng Sơn, hắc cuối cùng hấp thu vô số linh khí, ta lại không có được thu hoạch gì, ngược lại tổn thất một món đồ tiên khí. Mặc dù trước mắt ta còn không biết hắc rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng tâm tư của người này thật kín đáo, tính toán chính xác, thiết cục phức tạp, đã là bình sinh ta mới nhìn thấy.”

Một phen phân tích này thật chi tiết tỉ mỉ, không lọt một giọt nước, Hoàng Bội nghe được thì hít sâu một hơi: “ Ý tứ của ngài là muốn nói...khi hắc và Hiếu Lâm cùng nhau té xuống từ trên không trung, tấu xảo bị con cứu, cũng là hắc cố ý sao?”

Tuyết Phong chậm rãi gật đầu: “ Phải.”

Hoàng Bội im lặng thật lâu, lúc này mới nói: “ Hãn đã đáng sợ như vậy, sao sư phó vừa rồi không thừa dịp hãn còn chưa thành tài mà diệt trừ hãn đi?”

Tuyết Phong cười khở nói: “ Ta muốn có ý đó, chỉ tiếc...chỉ tiếc...” Hãn thở dài một tiếng: “ Chỉ tiếc đã muộn.”

Hoàng Bội lại ngây người.

“ Hãn có thể trộm được Tạo Hóa Đan, thật hiển nhiên đã sớm theo dõi sau lưng người và Thính Tuyết, nhưng hai người các người đi đường hơn trăm dặm, có từng phát hiện ra chút gió thổi lá động nào không?” Tuyết Phong nói: “ Đám hồ ly kia pháp lực mặc dù thấp kém, nhưng mà to gan lớn mật, cả Tạo Hóa Đan của Nga Mi ta còn dám trộm, bọn họ rốt cuộc có gì ỷ lại? Nếu không có một người lộ ra lực uy hiếp còn lớn hơn Nga Mi ta, các nàng sao dám mạo hiểm thiên hạ to lớn không ai, lại dám đắc tội với đệ nhất đại phái của tu chân giới?”

Hoàng Bội không chỉ là ngoài ý muốn, quả thật đã khiếp sợ, cẩn thận nói: “ Chẳng lẽ sư phó cho rằng...người có thể chấn nhiếp Hồ tộc...đúng là Nghiêm Tiểu Khai?”

Tuyết Phong gật gật đầu, trầm giọng nói: “ Không hề nghi ngờ, đúng là Nghiêm Tiểu Khai!”

Hai bàn tay ngọc của Hoàng Bội nắm chặt vào nhau, đắm chìm trong sự rung động thật lớn.

Tuyết Phong bỗng lạnh lùng cười: “ Nghiêm Tiểu Khai là cây đinh trong mắt ta, trước tiên làm cho ta loạn tâm, rồi lại dùng Hồ tộc làm cho ta hao tổn nguyên khí, muốn tìm cơ hội cuối cùng cho ta một kích trí mạng, nhưng hãn vạn lần không thể tưởng được, Tuyết Phong ta cũng không phải đứa ngốc, ở thời khắc cuối cùng, ta bỗng nhiên nghĩ thông suốt tất cả mấu chốt

nơi này, vì vậy chuyện ở vách núi đen, rồi lại lúc ấy nếu ta phân tán nguyên khí công kích đám Hồ tộc, tất yếu sẽ bị một kích của hãn mà chết rồi.”

Hoàng Bội gật đầu: “ Sư phó anh minh.”

Trên mặt Tuyết Phong đã có thần sắc: “ Cho nên ta đương trường giải thích với Hồ tộc, bày ra một bộ dáng yếu thế, sau đó nhanh chóng nhắc tới chuyện của Tạo Hóa Đan, đồng thời đem con hồ ly kia trao ra, những việc làm sạch sẽ gọn gàng, vừa mềm vừa cứng, quả nhiên đã làm rối loạn kế hoạch của Nghiêm Tiểu Khai, thừa dịp hãn không thể phán đoán tình huống chân thật của ta, ta liền ngự kiếm nhanh chóng rời đi.”

Tuyết Phong nói xong chuyện này, quay nhìn Hoàng Bội gật nhẹ đầu: “ Vì một lần nữa gia trì Kim Quang Đỉnh, hôm nay ta đã nguyên khí đại thương, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng trở về núi thôi.”

Hai đạo kiếm quang trắng tuyết nhanh chóng đi xa, trong nháy mắt đã biến mất tại cuối chân trời.

Đệ nhất cao thủ của Thập Bát Động liên minh, Hồ tộc tộc trưởng Thiên Vương gần đây cảm thấy tâm tình phiền não, từ vài ngày trước chí bảo của tộc nội Hàn Ngọc Sàng bỗng nhiên mất đi công hiệu, hãn cảm thấy sắp có việc trọng yếu phát sinh, cho đến khi Hồ tộc chạy tới nói Hàn Ngọc Sàng của các nàng đã mất đi công hiệu, hãn càng cảm thấy đã xảy ra chuyện. Đúng là bởi vì trong lòng lo lắng, hãn mới càng vội vàng muốn luyện thành tuyệt chiêu của mình Thiên Vương Khai Bi Thủ, mới có việc yêu cầu Hồ tộc đi trộm Tạo Hóa Đan.

Hôm nay, đã là ngày thứ ba rồi, Hồ tộc còn chưa tìm tới cửa, Thiên Vương bắt đầu nghĩ thấy không đúng, hãn bắt đầu đoán, rốt cuộc là Hồ tộc bị Nga Mi diệt môn rồi, hay là biết mình đang lừa gạt các nàng?

“ Nếu hôm nay các nàng còn không tới, ta phải phái người đến hỏi.”
Thiên Vương vừa mới quyết định chủ ý này, chợt nghe có người đến báo cáo: “ Hồ tộc phái người đến.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Trí Thủ Thiên Vương

Thiên Vương thật sự là nổi giận, lớn tiếng rít gào: “Tiểu tử, người thật là quá kiêu ngạo! Đừng tưởng rằng người là người tu chân thì ta sợ người, Thiên Tuyển môn căn bản là một môn phái rác rưởi, người nghĩ rằng ta không biết hay sao?”

Tiểu Khai đi tới vài bước, ngoắc ngón tay: “Đến đây nha, chúng ta tỷ thí tỷ thí.”

Thiên Vương oa nha nha kêu lên quái dị, thân thể khổng lồ nhất thời đánh tới, hắc vốn có yêu thuật, nhưng hắc không thích sử dụng pháp thuật, hắc chỉ nghĩ mình có thân thể cực mạnh, mà trên thực tế, hắc có thể đệ nhất cao thủ của Thập Bát Động liên minh, thì cũng nhờ vào thân thể của hắc.

Móng vuốt sắc bén của hắc cơ hồ như muốn xuyên phá vào trong ngực Tiểu Khai, nhưng bỗng nhiên lại thấy hoa mắt, tiểu tử chán ghét kia đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thiên Vương có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mặc dù có kinh ngạc cũng không bối rối, hai móng vuốt lập tức chuyển ra phía sau đảo qua, đại khái hắc cao cỡ ba thước, chiều dài hai cánh tay đã đạt tới một thước rưỡi, hai móng vuốt này đảo qua, cơ bản những gì trong vòng hai thước rất khó tránh né được.

Nhưng lần này đảo tay đúng là đã thất bại, thời điểm Thiên Vương quay đầu, trước mặt đã hoàn toàn trống trơn.

Điều này làm cho Thiên Vương có chút sợ hãi, hét lớn một tiếng, hai trảo xuất ra, nhất thời một đạo quang hoa mờ mờ theo móng vuốt xuất ra, móng vuốt của hắn lập tức bành trướng gấp đôi, liền đảo qua, tốc độ này còn nhanh hơn vừa rồi gấp đôi, cả ánh mắt cơ hồ không còn thấy rõ.

Đây chính là tuyệt chiêu thành danh của Thiên Vương, Thiên Vương Khai Bi Thủ, nghe nói có lực đánh nát đá, luyện đến đỉnh cao, ngay cả ngọn núi cũng có thể bị chém thành hai nửa.

Đáng tiếc là, vào lúc này Thiên Vương lại thất bại nữa, Tiểu Khai đột nhiên lại biến mất trong không khí, ánh mắt của Thiên Vương đảo quanh, vô luận trước mặt hay bên phải bên trái, đều nhìn không ra bóng dáng của tiểu tử kia.

Bỗng nhiên Thiên Vương phát hiện có chút không đúng, hắn phát hiện đám hồ yêu dưới tay mình, cả đám đang nhìn mình đăm đăm, vẻ mặt đều lộ ra vẻ kỳ quái phi thường, loại vẻ mặt này...có điểm lo lắng, có điểm sợ hãi, còn có một chút...đồng tình?

“ Bọn họ vì điều gì mà đồng tình ta?” Thiên Vương còn không suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này, liền nghe thấy bên lỗ tai bị người thổi gió, một thanh âm cười hì hì nói: “ Còn đánh nữa thôi?”

“ A!” Thần kinh Thiên Vương căng thẳng quát to một tiếng, điên cuồng huy vũ cánh tay của mình, Thiên Vương Khai Bi Thủ của hắn đã xuất ra tới tầng cao nhất, một khi thi triển ra, quả thật uy lực vô cùng, chợt nghe trong đại sảnh có tiếng gió hô hô, tiếng vang oanh long thiên địa, đá cẩm thạch trên mặt đất từng khối từng khối bị chấn bay lên.

Hắn đánh Thiên Vương Khai Bi Thủ khoảng chừng mười phút, càng luyện thì càng kinh ngạc sợ hãi, chỉ cảm thấy thân ảnh của Tiểu Khai không

sao nhìn thấy được nữa, tùy lúc tùy chỗ đều có thể cảm nhận được Tiểu Khai ở bên cạnh thối hơi, có đôi khi còn nói mấy câu, nhưng vô luận hãn có cố gắng như thế nào, xuất trảo như thế nào, nhưng thủy chung không chạm được một mảnh vạt áo của Tiểu Khai. Chỉ mười phút ngắn ngủi này, nhưng đối với hãn mà nói phảng phất như đã đi qua trăm ngàn năm, trong lòng kinh hãi ngày càng mãnh liệt, cơ hồ đã đạt tới bước đường không thể khắc chế.

Ở trong mắt người bên cạnh, Tiểu Khai cho tới bây giờ không từng biến mất qua, hãn giống như một mảnh lá cây, vĩnh viễn dính vào trên lưng Thiên Vương, vô luận Thiên Vương xoay chuyển nhanh đến thế nào, nhảy mạnh thế nào, hãn vẫn duy trì khoảng cách y hệt, không hề xa hơn, không hề gần hơn, thân thể hãn giống như một cái bóng không có sức nặng, phiêu phiêu dang dang ở sau lưng Thiên Vương di chuyển, thân pháp như vậy, vô luận là đạo thuật hay là yêu pháp, đều làm cho người ta phải sợ hãi khi nhìn thấy.

Thiên Vương hét lớn một tiếng, rốt cuộc dừng lại, thở hào hển không ngừng, cũng không quản có thể bị phản kích hay không, đặt mộng xụi lơ ở trên ghế.

Vừa ngồi xuống, chợt cảm thấy trên cổ mát lạnh, lại bị thối một hơi, hãn vô cùng sợ hãi quát to một tiếng, nhảy mạnh lên, kêu thảm thiết: “ Ta nhận thua rồi!”

Trong đại sảnh bỗng nhiên im lặng hoàn toàn, ba con hồ ly, cộng thêm những ánh mắt của lão hổ nhìn tới, đám hồ ly thì ánh mắt kinh hãi tràn ngập vẻ không thể tin tưởng, đám lão hổ lại tràn ngập cảm giác vô lực.

Thiên Vương thở dốc mấy hơi, lúc này mới nhìn thuộc hạ xung quanh, nói giọng khàn khàn: “ Đúng vậy, ta nhận thua rồi.”

Đến lúc này, Tiểu Khai mới chậm rãi từ sau lưng Thiên Vương đi vòng ra, gật gật đầu nói: “ Tốt lắm, bây giờ chúng ta nói chuyện chính sự.”

“ Được, nói chuyện chính sự.” Thiên Vương hung hăng gật đầu, giương mắt nhìn Tiểu Khai, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh quang.

Tiểu Khai đang muốn tiếp tục nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy trên người căng thẳng, phảng phất như bị vật gì khốn trụ, hăn thử tránh qua, một cỗ lực mạnh bắn ngược trở về, nhất thời toàn thân một trận đau nhức.

“ Ha ha ha!” Thiên Vương cười ha hả, hung hăng ác độc nói: “ Người không phải chạy hay lắm sao? Bây giờ nhìn người làm sao mà chạy!”

Tiểu Khai chẳng những không có lộ ra vẻ uể oải, ngược lại mỉm cười đứng lên: “ Thiên Vương, người thật làm ta thất vọng quá.”

Hăn nói xong câu này, liền làm ra một động tác làm cho toàn bộ đám lão hồ như bị hóa đá.

Hăn đã biến mất.

Trong đại sảnh thập phần sáng ngời, ánh mắt lão hồ cũng thập phần lợi hại, Thiên Vương càng thông hiểu cách dò xét thông qua nguyên khí của đối phương mà phát hiện vị trí, nhưng Tiểu Khai lại ngay giữa sự chứng kiến của nhiều yêu quái như vậy mà hư không tiêu mất, chẳng những không có hơi thở, hơn nữa cả tim đập, và cả nguyên khí đều hoàn toàn biến mất!

Dựa theo kinh nghiệm của tu chân giới và yêu ma giới, tình cảnh này vốn không có khả năng xuất hiện!

“ Người...người đi đâu rồi?” Thanh âm của Thiên Vương run rẩy lên.

“ A a, ta không phải ở trước mặt người sao?” Tiểu Khai cười khê, thanh âm từ trước mặt Thiên Vương truyền đến: “ Người không ngại thì công kích

thử xem xem.”

Thiên Vương hít sâu một hơi, nhìn thấy trước mặt chừng hơn một thước, mặc dù có vô số lý do để ra tay, nhưng tay chân lại cứng ngắc, hoàn toàn không dám vươn tay ra.

Hắn vốn cũng là một kẻ không sợ trời không sợ đất, nhưng hắn vừa mới bị Tiểu Khai trêu đến lòng can đảm cũng bay mất, bây giờ lại gặp lại tình cảnh không thể tưởng tượng như vậy, nhất thời cảm thấy một cổ hàn khí theo bàn chân chạy thẳng lên trực tiếp vọt thẳng lên óc, vô số dũng khí và nhiệt huyết của hắn cũng bị cổ hàn khí này làm tiêu mất sạch sẽ, chân mềm nhũn, ngay đương trường lại lộ vẻ sầu thảm nói: “ Thôi, thôi, ta thật sự nhận thua rồi.”

Thanh âm của Tiểu Khai chợt uy nghiêm: “ Còn không buông ta ra!”

Thiên Vương cũng không dám cãi lời, ngón tay giật giật, đạo trói buộc vô hình kia liền được giải trừ.

Trói buộc một khi giải trừ, Tiểu Khai liền hiện ra thân hình, quả nhiên còn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, tựa như cả tay chân vẫn còn trong hình dáng bị trói buộc, nhưng lúc này Thiên Vương cũng không còn dám động chút cân nào để tranh đấu nữa.

Hắn cũng không biết vừa rồi Tiểu Khai còn khẩn trương hơn hắn.

Tiểu Khai bị một lực trói buộc giữ chặt, lập tức biết ngay đại sự không ổn, hoàn hảo hắn gấp quá sanh trí, lập tức dùng ngôn ngữ chấn nhiếp Thiên Vương, sau đó trước tiên sử dụng phù chú ẩn thân, mà trong cơ thể hắn vốn là không có chút nguyên khí nào, cho nên vô luận Thiên Vương làm sao cảm ứng, đều không thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Trên sự thật, Tiểu Khai đã có khoa trương, trong tay đã nắm năm phù chú, chỉ cần Thiên Vương lộ ra thêm dấu hiệu công kích, hắn sẽ phát động

Trần Nguyên Thiên Phù.

Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân một trái một phải vọt lên, nắm chặt hai cánh tay Tiểu Khai, thanh âm vui vẻ không che giấu nổi: “ Chủ nhân, ngài quá lợi hại rồi!”

Tiểu Khai chỉ cười cười, nụ cười lọt vào trong mắt mọi người, có lẽ họ đang nghĩ: “ Hẳn thực lực hùng hậu, có lẽ căn bản không để chút thành tích này vào trong mắt a.” Bọn họ còn không biết, Tiểu Khai kỳ thật là vừa hạ xuống tâm tình khẩn trương, chỉ là lúc này đang cảm thấy tâm tình hư thoát mà thôi.

Thiên Vương chán nản nói: “ Môn chủ có cái gì phân phó, cứ nói ra đi.”

Tiểu Khai gật gật đầu: “ Tốt lắm.” Tiểu Khai quay đầu nhìn Hồ Vân Vũ nói: “ Người tới nói đi.”

Hồ Vân Vũ có vẻ khách khí, dù sao đối với Hồ tộc mà nói, Thiên Vương là quá mạnh mẽ: “ Thiên Vương, Hồ tộc chúng ta nhỏ yếu, cũng không dám có hy vọng xa vời, lần này tiến đến cũng thật sự là bất đắc dĩ, chỉ hy vọng Thiên Vương nể tình chúng ta đều là yêu tộc, đưa giường Hàn Ngọc cho chúng ta, có thể kéo dài được Hồ tộc nhất mạch, đại ân đại đức, Hồ tộc vĩnh viễn không quên.”

“ Giường Hàn Ngọc? Thiên Vương cười khố: “ Nào có cái gì giường Hàn Ngọc nữa, từ vài ngày trước đã bị hủy diệt rồi.”

Gương mặt Hồ Vân Vũ có chút trắng bệch, nói: “ Chính là lúc hoàng hôn năm ngày trước?”

Thiên Vương gật đầu, ánh mắt cũng có chút mê vờng: “ Chuyện tình ngày đó, quả thật là ta bình sinh mới gặp.”

Hồ Vân Vũ kinh ngạc thật lâu, gương mặt phong vận tái nhợt, rồi cơ hồ không còn chút huyết sắc, thì thào lẩm bẩm: “ Xong rồi...xong rồi...chẳng lẽ là trời muốn diệt Hồ tộc sao?”

Sắc mặt Thiên Vương cũng có chút trắng bệch, thấp giọng nói: “ Người chỉ biết là trời diệt Hồ tộc, lại không biết cuộc sống của Hồ tộc ta cũng không có gì tốt, nếu còn tiếp tục như vậy, qua không được bao lâu, Hồ tộc ta cũng bị diệt.”

Hồ Vân Vũ mặc dù tâm tình trầm thấp, nhưng kinh ngạc nói: “ Hồ tộc không phải là bộ tộc cực mạnh nhất trong Thập Bát Động hay sao?”

Thiên Vương a a nở nụ cười, thanh âm như tự giễu, nói: “ Cường đại? Cường đại có tác dụng gì? Linh khí của thế giới này càng ngày càng ít, địa phương thích hợp cho yêu quái tu luyện cũng càng ngày càng ít, Hồ tộc các người thể chất âm nhu có thể thông qua giường Hàn Ngọc hấp thu linh khí, còn Hồ tộc ta thiên tính dương cương, mặc dù có giường Hàn Ngọc, nhưng căn bản không thể sử dụng, duy nhất có thể làm là ở khắp nơi thu thập bảo bối hữu dụng cho chúng ta, tìm kiếm địa phương thích hợp để tu luyện, mà đại bộ phận bảo bối và bảo địa đều là có chủ, vì vậy chúng ta chỉ không ngừng cướp bóc, không ngừng xâm chiếm, bởi vì không như vậy, chúng ta căn bản không thể tiếp tục sinh tồn.”

Vị hán tử cao ba thước này lại cười có chút thê lương: “ Người nghĩ là ta và bộ tộc trời sinh thích khi dễ kẻ nhỏ yếu hay sao? Chúng ta cũng chỉ vì sinh tồn.”

Hồ Vân Vũ sửng sốt nửa ngày, rốt cuộc nhin không được sâu kín thờ dài, bỗng nhiên cảm thấy vị Thiên Vương trước mắt cũng không có gì đáng sợ.

“ Nhưng theo ta đã biết, chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa.” Về mặt Thiên Vương kiên nghị: “ Trong thiên hạ đều biết các linh mạch và bảo

địa đều đã bị các môn phái tu chân lấy hết sạch sẽ, yêu quái chúng ta muốn sinh tồn cũng chỉ có biện pháp phải liên tục xâm chiếm thổ địa của bọn họ, cướp bóc bảo bối của bọn họ, cho nên ta đã sớm hạ quyết tâm, vô luận như thế nào cũng phải luyện cho xong Thiên Vương Khai Bi Thủ, chỉ có như vậy, ta mới có cơ hội cùng những nhân vật chính đạo bất phàm đối diện một trận!”

Hắn nói xong lời này, bỗng nhiên nhớ tới hôm nay chỉ giở tay nhắc chân đã thoả mái đánh bại mình, lại là một người ở trong một môn phái từ xưa bị cho là rác rưởi của chính đạo tu chân, nhin không được ghé mắt nhìn Tiểu Khai, vẻ mặt lại bắt đầu sầu khổ trở lại.

Tiểu Khai hít sâu một hơi, trong lòng cũng có vài phần thê lương, hắn vốn là ôm theo suy nghĩ đi diệt trừ kẻ ác, nhưng vạn lần không thể tưởng được Hồ tộc tộc trưởng hung thần ác sát này lại cũng có một mặt bất đắc dĩ.

Như vậy tưởng tượng, tựa hồ hắn khi dễ nhỏ yếu, gạt lấy Tào Hóa Đan theo tình lý cũng có nguyên nhân, dù sao, ai cũng đều phải có quyền được sinh tồn.

“ Chúng ta về trước thôi.” Tiểu Khai nói với Hồ Vân Vũ: “ Hàn Ngọc Sàng đã bị hủy, ở lại nơi này cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Hồ Vân Vũ gật gật đầu, bỗng thở dài: “ Có trở về cũng như không, không có ý nghĩa gì nữa.”

Ồ hồ ly đã hoàn toàn bị Tuyết Phong hủy diệt, mấy ngày nay, bọn họ đều ở lại một chỗ tạm thời trên mặt đất, mà từ nay về sau, giường Hàn Ngọc đã bị hủy diệt, con đường sinh tồn của Hồ tộc cũng bị đoạn tuyệt, duy nhất có thể làm, đúng là nên quý trọng tuổi thọ còn lại. Tuổi thọ của yêu quái cũng không phải vô hạn, nếu không thể không ngừng đột phá tu vi, bọn họ cũng sẽ chết.

Thiên Vương bỗng nhiên mở miệng nói: “ Nếu...không chê, các người cứ ở lại nơi này đi.” Hắc nhìn về mặt kính ngọc của Hồ Vân Vũ, bỗng nở nụ cười: “ Người yên tâm, ta sẽ không bắt buộc các người làm cái gì đâu.”

Hồ Vân Vũ nhìn cái đầu hồ có chút hung ác của hắc, nhìn hồi lâu, bỗng nhiên thản nhiên cười: “ Cũng tốt, vậy quấy rầy rồi.”

Hai yêu quái vốn cầm đầu hai bộ tộc yêu giới, nhưng lời vừa nói ra, nhớ tới vận mệnh ảm đạm như nhau, nhất thời có chút cảm giác đồng bệnh tương liên, trong tâm lý nhất thời gần nhau hơn.

Sự tình đến nơi đây coi như đã xong, mặc dù vấn đề sinh tồn của đám yêu quái này chưa được giải quyết, bất quá Tiểu Khai dù sao cũng không phải là lãnh đạo quốc gia chuyên đi giải quyết vấn đề cơm gạo của nhân dân, cho nên hắc phải cáo từ, Hồ Vân Vũ mang theo toàn tộc già trẻ mỹ nữ ngàn ân vạn tạ một đường tiễn hắc ra tới ven đường, mới chịu quay đầu tạm biệt.

“ Hiếu Nguyệt, Tiểu Hân, từ nay về sau phải chiếu cố môn chủ thật tốt, buổi sáng phải nhớ...buổi tối khi đi ngủ phải nhớ...bình thường khi ra ngoài cũng phải nhớ rõ...” Hồ Vân Vũ dặn dò hai tiểu nha đầu suốt nửa giờ, Tiểu Khai đứng cách vài thước chỉ cười khổ. Hắc coi như là một thanh niên tốt của thế kỷ hai mươi mốt, đã hiểu được bây giờ cũng không còn xã hội nô lệ hay xã hội phong kiến, hai nha đầu này hắc vốn không muốn nhận, bất quá đôi khi tình thế thật bức người, cả Hồ tộc suốt ba ngày ba đêm mệt nhọc oanh tạc cuối cùng làm cho hắc bó tay, hắc có chết cũng không nghĩ ra bây giờ còn có người liều mạng xin làm nô lệ cho người khác như thế, hơn nữa khi được chấp nhận còn có bộ dáng hoan hỉ vô cùng, chẳng lẽ bởi vì mình dùng Tạo Hóa Đan hoán đổi tính mạng của Hiếu Nguyệt?

“ Ai, đại khái phương thức tư duy của yêu quái không giống với nhân loại a.” Tiểu Khai lén nhìn Hồ Hiếu Nguyệt và Hồ Tiểu Hân đứng cách đó không xa, nhìn không được chợt cảm thấy khó khăn: “ Cô nam quả nữ cùng

ở một nhà, từ nay về sau làm sao an bày đây, vạn nhất bị Tiểu Trúc nhìn thấy...”

“ Chủ nhân, chúng ta đi thôi.” Nhìn thấy Hồ Vân Vũ đi rồi, tiểu Hân lập tức hoan hỉ đi tới, ôm chặt lấy cánh tay Tiểu Khai, bộ ngực mềm mại không hề cố kỵ áp chặt vào trên cánh tay Tiểu Khai.

“ Đúng, thật thích khi cùng chủ nhân đi đến thế giới nhân loại tham quan nga.” Hiếu Nguyệt cũng hưng phấn vội vàng ôm lấy cánh tay kia của Tiểu Khai, bộ ngực của nàng so với Tiểu Hân thì nhỏ hơn một chút, nhưng xúc cảm cũng dễ chịu như thế. Hồ Hiếu Nguyệt kỳ thật là một con hồ ly tu hành ngàn năm, tính ra cũng là một lão hồ ly rồi, bất quá nàng vẫn mãi ở trong ổ hồ ly dốc lòng tu luyện, cho tới bây giờ không có đi ra ngoài, thậm chí chưa từng gặp qua bất cứ nam nhân nào, cho nên tâm tính hay thói quen đều chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, thiên chân vô tà. Tiểu nha đầu vốn không biết động tác của mình đối với vị chủ nhân huyết khí phương cương này tạo thành ảnh hưởng như thế nào.

“ Ba người trở về, giống như có vấn đề nha.” Tiểu Khai rầu rĩ móc ra tiền mặt trong người: “ Ta không đủ tiền.”

“ Ha, đâu cần thứ này.” Hai nha đầu nhìn nhau cười, hai bên ôm lấy Tiểu Khai, trong phút chốc bay lên khỏi mặt đất, đã xông lên tận trời, nhất thời, Tiểu Khai kinh hô kêu lên, cả thanh âm tiếng cười của hai cô gái, hỗn hợp với tiếng gió tạo thành một mảnh, ba đạo thân ảnh dán chặt vào nhau nhanh chóng đi xa.

Thành phố, số 8 đường Trương Dương.

Tiểu Khai “ khách sát” một tiếng cửa mở, quay đầu lại hô: “ Vào đi, về nhà rồi.”

“ Dạ, chủ nhân.” Hai tiểu hồ ly tiêu sái đi vào, bỗng nhiên đồng loạt kêu lên: “ Oa, người là ai?”

“ Ta còn chưa hỏi các người là ai kìa!” Một nữ hài tử bấu môi từ sô pha trong phòng khách đứng lên, hung hăng nói: “ Có quan hệ gì với Tiểu Khai ca ca?”

Từ cửa nhìn vào, cô gái mặc áo trắng quần trắng, toàn thân tràn đầy hơi thở thanh xuân nồng hậu, thanh thuần đến cùng cực, đây mới là vừa tỉnh ngủ, nên hai mắt còn mờ mờ lung, đang dùng tay xoa xoa khóe mắt, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, ngáp một cái thật to.

Miệng của Tiểu Khai cũng há hốc, ha ha nói: “ Trữ...Trữ Tình?”

“ Hừ, em chờ anh suốt một tuần rồi!” Trữ Tình nói: “ Anh đã chạy đi đâu, thời gian dài như vậy cũng không trở về.” Tiểu nha đầu xem ra đợi đến buồn bực, ngữ khí nói chuyện có chút ít ủy khuất: “ Người ta mấy ngày nay vội vã muốn chết, hỏi Tiêu Vận tỷ tỷ, chị ấy cũng không biết anh thế nào nữa.”

Tiểu Khai sững sốt hồi lâu, rốt cuộc cũng có phản ứng, lập tức phản khách làm chủ: “ Cô vào bằng cách nào?”

Trữ Tình bấu môi đi vài bước ra ngoài cửa, sau đó xoay người giữ chặt cửa, “ Phan” một tiếng đóng cửa lại.

“ Cô..cô ta tức giận rồi?” Tiểu Khai kỳ lạ nhìn hai tiểu hồ ly.

“ Giống như...có thể a.” Tiểu Hân khiếp khiếp nói: “ Chủ nhân, có phải chúng ta làm sai chuyện gì không?”

Lời mới nói đến đây thì chợt dừng lại, bởi vì ba người đều nghe được trên cửa truyền đến âm thanh kỳ quái, sau đó lại nghe giống như có tiếng bấm điện thoại, từ trên xuống dưới di động vài cái, rốt cuộc cánh cửa chợt kêu lên một tiếng, “ khách sát” Thì bật mở.

Trữ Tình cầm trong tay một cái hộp, đang yên tĩnh đứng ở cửa, ra vẻ như vô tội, ý tứ thật rõ ràng: “Nha, là mở như vậy đó.”

Tiểu Khai nhướng to mắt, một câu cũng không nói nên lời.

Trữ Tình thoải mái tiêu sái tiến vào, giữ chặt cánh tay Tiểu Khai, người thử một lần, rồi lại người áo hần, sau đó giữ chặt quần áo người tiếp, rồi xoay Tiểu Khai một vòng một trăm tám mươi độ nhìn kỹ gáy hần, lúc này mới vừa lòng gật gật đầu: “Ân, còn chưa làm gì có lỗi với em.” Thanh âm nàng cao lên, tay chỉ hai tiểu hồ ly, giọng nói tràn đầy dấm chua: “Nhưng anh phải giải thích, các nàng là ai?”

Tiểu Khai bị nàng làm mơ hồ, hỏi lại: “Tại sao ta phải nói cho cô?”

“Hừ hừ, anh đương nhiên phải nói cho em.” Trữ Tình ngẩng cao đầu, lộ ra chiếc cổ dài trắng như tuyết của thiên nga: “Bởi vì em là bạn gái của anh mà.”

Tiểu Khai lập tức hóa đá.

Hồ Hiểu Nguyệt và Hồ Tiểu Hân phản ứng rất nhanh, lập tức chạy tới cúi mình vái chào, cùng kêu lên: “Ra mắt chủ mẫu.”

Đến đây, Trữ Tình đã ngây dại.

“Cô là bạn gái của ta hồi nào?” Tiểu Khai lắc lắc đầu, kiệt lực sửa sang lại suy nghĩ: “Chúng ta...như chưa từng phát sinh qua chuyện gì a?”

“Đương nhiên đã xảy ra.” Gương mặt Trữ Tình chợt biến hồng, thanh âm đã thấp xuống: “Ngày đó, nếu không phải anh cứu em, em đã..em đã...”

Tiểu Khai vỗ vỗ trán: “Nhưng dù sao cũng không thể nói là cô làm bạn gái của ta chứ?”

“ Nhưng mà anh đã nhìn thấy hết rồi mà.” Trữ Tình ngang nhiên nói: “ Em ngoại trừ gả cho anh, đã không còn lựa chọn nào khác.”

Tiểu Khai ngược lại nở nụ cười: “ Please(làm ơn), Trữ tiểu thư, đừng có nói giỡn với ta, bây giờ là thời đại nào rồi, cô cho rằng còn trong xã hội phong kiến a.”

“ Em mặc kệ.” Trữ Tình tức giận đặt mông ngồi xuống sofa: “ Dù sao em đã bị anh xem hết rồi, anh phải có trách nhiệm với em.” Con mắt nàng xoay chuyển mấy vòng, rồi bỗng nhiên nước mắt tuôn xuống: “ Em biết rồi, anh không thích em, anh thích các nàng này.” Nàng nhin không được liền lặng lẽ đi dò xét hai tiểu hồ ly đang đứng cung kính trước mặt.

Đại khái bởi vì có gen của Hồ tộc, hai tiểu hồ ly không hề nghi vấn đều chính là vưu vật, hai người mặc quần ngắn đến đầu gối, lộ ra hai đôi chân trắng như tuyết, cơ thể nên to thì to, nên nhỏ thì nhỏ, ánh mắt như thu ba, xuân thủy linh linh, thần sắc như hoa đào, răng đều như bắp, vô cùng phong tình, quả thật phân biệt rõ với vẻ thanh thuần của Trữ Tình.

“ Chủ mẫu, cô không nên hiểu lầm.” Tiểu Hân vội vàng giải thích: “ Chúng ta chỉ là người hầu của chủ nhân mà thôi, cô không cần đặt chúng ta vào trong lòng.”

“ Chủ nhân? Người hầu?” Trữ Tình sợ run, bỗng nhiên nước mắt tuôn ào ra: “ Ta biết rồi..ô ô..Tiểu Khai ca ca, anh là hỗn đản..các người nhất định đang chơi trò chơi, hai người này...nhất định là thứ gái đó...ô ô..người ta đợi anh lâu như vậy, anh lại chạy ra phong lưu khoái hoạt, anh thật là có lỗi với em!”

“ Chủ mẫu, đây là cô không đúng rồi.” Hiếu Nguyệt nhin không được nói: “ Từ xưa tới nay, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, chủ nhân có như vậy cũng là chuyện rất bình thường rồi.”

“ Người nói hừ nói vượn!” Trữ Tình lập tức phản bác: “ Ai nói ba thê bốn thiếp là bình thường chứ, bây giờ rõ ràng là nam nữ ngang hàng, một vợ một chồng!”

“ Chủ mẫu không thể nói như vậy nha, nói chuyện phải bằng lương tâm chứ.” Hiếu Nguyệt nóng nảy: “ Đừng tưởng rằng ta không biết xã hội nhân loại, ngay cả Khổng Tử đã nói là nam tôn nữ ti...”

“ Ta kháo..người nói chuyện chuyên nghiệp như vậy nha!” Trữ Tình đã nóng nảy, cả lời thô tục cũng nói ra: “ Người còn tưởng bây giờ đang đóng phim cổ trang sao? Nói cho người, bây giờ đã là thế kỷ hai mươi một rồi!”

Tiểu Khai choáng váng, ngoại trừ cười khố, thật sự không tìm ra lời gì để nói. Hồ Hiếu Nguyệt thông hiểu chính là xã hội một ngàn năm trước, còn Trữ Tình kiên quyết cho rằng hai tiểu hồ ly là cô gái không đàn ông, mình lại không thể nói rõ thân phận của hai nàng, xem ra chỉ đành im miệng nghe họ cãi nhau.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Dấm Chua Song Xu

Chỉ trong chốc lát, biện luận của hai vị mỹ nữ đã bay lên độ cao ngất trời.

“Người thuần túy là điên đảo trắng đen, quá hỗn hào rồi, vì kim tiền, ngay cả linh hồn người cũng bán đứng!”

“Người mới là vô lý gây nháo, đang ở trong phúc mà không biết phúc, một chút tinh thần tam tông tứ đức đều cũng không có.”

“Người xong rồi, không cứu.”

“Người mới xong rồi đó, người hết thuốc trị!”

Hồ Hiếu Nguyệt đối với Tiểu Khai trăm chiều trăm thuận, đối với bình dấm chua chủ mẫu như Trữ Tình cũng không có tôn trọng được như vậy, tiểu hồ ly chưa từng có kinh nghiệm sống, gặp được sự tình cũng không hiểu được cái gì gọi là nhẫn nhịn lui bước, bị Trữ Tình mắng chửi đến nóng nảy, nhất thời mày nhướng cao, vung tay áo như sắp động thủ.

“Xoát.” Một đạo bạch khí, lạnh lẽo hướng Trữ Tình vọt đi.

Hồ Hiếu Nguyệt cũng không phải là một hồ ly tinh bình thường, trước đã nói qua, nàng là hồ nữ thiên tài của mười tám động Hồ tộc, tu hành ngàn năm đạo hạnh cao thâm, khi Hồ tộc đi trộm Tạo Hóa Đan thì do nàng đi dụ dẫn lực chú ý của phái Nga Mi, thì có thể nói rõ thực lực của nàng, nàng

quá kích động mà ra tay, mặc dù không định lấy mạng của Trữ Tình, nhưng chiêu thức mà đánh trúng, có lẽ Trữ Tình vô luận thế nào cũng phải nằm trên giường mà tỉnh dưỡng suốt nửa năm.

Tiểu Khai vừa nhìn thấy cổ kinh khí này thì sợ hãi, hét lớn một tiếng: “Dừng tay!” Thanh âm vừa khởi, đã bay nhanh vào giữa hai người.

Cử động này của Tiểu Khai, Hiếu Nguyệt nhất thời hồn phi phách tán, lập tức không để ý hết thấy thu chưởng lực về, nhưng lực lượng đã phát ra ngoài như nước đã đổ ra, đâu dễ dàng thu hồi như vậy, mắt chợt nhìn thấy đạo bạch khí kia chắc chắn đánh tới ngực Tiểu Khai.

Thời khắc mấu chốt, trước mặt Tiểu Khai bay ra một thân thể mềm mại, tiểu Hân đã ngăn ngay ở phía trước, bị cổ khí lưu kia đánh trúng bay lên, bay ngược ra sau, hung hăng chòng vào trong lòng ngực Tiểu Khai, Tiểu Khai ôm tiểu Hân tiếp tục bay ra sau, liền hung hăng văng vào thân thể mềm mại của Trữ Tình.

“ Hoa lạp lạp.” Một mảnh âm thanh vang lên, Tiểu Khai ôm tiểu Hân té trên mặt đất, lăn mấy vòng mới giữ vững thân hình, quay đầu lại nhìn thì thấy Trữ Tình đã bị đánh ngã gục trên mặt đất, sau đó còn kéo dài thành một đường trên mặt đất, trực tiếp văng thẳng ra ngoài cửa.

“ Đing đang.” Hạt châu phong linh bên trên khung cửa rơi xuống, rơi ngay vào giữa bộ ngực cao vút của tiểu nha đầu, sau đó bắn lên, rơi xuống trên mặt đất bên cạnh, phát ra tiếng vang thanh thúy, vỡ ra làm hai.

Tiểu nha đầu khóc ngay đương trường, vẻ mặt sầu thảm: “ Ô ô...các người hòa nhau khi dễ ta...người còn đánh ta...ô ô, ta phải nói cho ông nội của ta...”

Tiểu Khai hoàn toàn tròn tròn mắt.

“ Trữ..Trữ Tình, người đừng khóc, chúng ta không phải cố ý đâu...” Tiểu Khai ấp úng giải thích: “ Kỳ thật nàng ta vừa mới...nàng ta vừa rồi không phải muốn đánh cô đâu...cô ấy kỳ thật...” Hãn nói cả nửa ngày, thật sự không thể giải thích được hành vi của Hiếu Nguyệt, những lời này vô luận như thế nào cũng không sao nói tiếp được nữa.

Trữ Tình đương nhiên không phải đứa ngốc, nước mắt nàng đầm đìa giã dụa đứng lên, mắt cá chân trắng như tuyết còn bị một chút ửng hồng, xem ra đã bị trầy trụa khi té trên mặt đất, đầu gối đã xanh, tóc cũng rối loạn, miệng méo xệch, vô hạn ủy khuất liếc mắt nhìn Tiểu Khai, vừa khóc vừa bỏ chạy.

Trong phòng im lặng đến đáng sợ, Tiểu Khai còn ôm tiểu Hân nằm trên mặt đất, song phương hiện ra một tư thế thật mập mờ, Tiểu Khai nằm ở trên đất, tiểu Hân đã nằm gọn hoàn toàn trên người Tiểu Khai, bộ ngực vừa gọn nằm ngay trước mặt Tiểu Khai, từng trận nhũ hương nồng đậm xộc vào, đợi đến khi Tiểu Khai có phản ứng, nhất thời cũng là phản ứng sinh lý.

“ Ân!” Tiểu Hân nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhất thời mị nhãn như tơ, hàm răng trắng nhẹ nhàng cắn đôi môi đỏ mọng, ngọt ngào nói: “ Chủ nhân, ngài...”

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, dùng sức lăn qua trên mặt đất, vội vàng đứng dậy. Chợt nghe phía sau “ bịch” một tiếng, truyền đến thanh âm run rẩy của Hiếu Nguyệt: “ Chủ nhân, ngài...ngài có bị thương hay không?”

“ Ta không có việc gì.” Tiểu Khai quay đầu nhìn thấy, nhất thời lại càng hoảng sợ: “ Người quỳ gối trên mặt đất làm gì, mau đứng lên.”

Hiếu Nguyệt cũng không đứng lên, kiên trì nói: “ Hiếu Nguyệt nhất thời xúc động, thiếu chút nữa thương tổn chủ nhân, đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng, xin chủ nhân trách phạt.”

Tiểu Khai thật sự là phục nàng ta rồi, đành thở dài: “ Đứng lên đi, đứng lên đi, người đừng tạo thêm phiền toái cho ta là ta cảm ơn trời đất rồi.”

Sắc mặt Hiếu Nguyệt có chút trắng bệch, trong mắt ứa ra hai dòng nước mắt, cúi đầu thấp giọng nói: “ Dạ, chủ nhân.”

“ Bây giờ bắt đầu dọn phòng a.” Tiểu Khai nói: “ Thu dọn xong rồi còn phải nghỉ ngơi, ngày mai ta muốn đi làm, các người ở nhà chơi đi.”

“ Ta..chúng ta không thể cùng chủ nhân đi sao?” Hiếu Nguyệt thấp giọng nói: “ Tộc trưởng muốn chúng ta luôn kề cận chăm sóc chủ nhân...”

Tâm tình của Tiểu Khai đang không tốt, nên cách nói chuyện cũng đã không còn kiên nhẫn: “ Ta là đi làm, cũng không phải đi chơi, mang theo bọn người thì giống cái gì, muốn các người ở nhà thì cứ ở nhà đi.”

Sắc mặt của Hiếu Nguyệt càng trắng bệch, đầu càng cúi thấp, nhẹ giọng nói: “ Dạ, chủ nhân.”

Tiểu Hân cảm thấy không khí không hay, vội hỏi: “ Ta đi thu dọn, chủ nhân ngồi nghỉ ngơi trước.”

Tiểu Khai lắc đầu: “ Ta đương nhiên cũng phải dọn chứ, thời gian lâu vậy không về nhà, trong phòng bẩn lắm, một cô gái như cô làm sao mà dọn được.” Hân vừa nói vừa đứng lên, muốn đi làm ngay, tiểu Hân nhanh tay lẹ mắt, liền vội giành trước, ấn Tiểu Khai ngồi xuống sofa: “ Chủ nhân, ngài hãy an tâm chờ xem, ta có thể làm mà.”

Sóng mắt của nàng vừa chuyển, nhìn thấy Hiếu Nguyệt còn ngơ ngác đứng yên ở đấy, liền lặng lẽ đi qua, huýt nhẹ vào cánh tay nàng, nháy mắt.

Hồ ly vốn là ngàn linh trăm xảo, là một sinh vật tâm tư hoạt lạc, Hiếu Nguyệt chỉ là không thông thế sự, nhưng không ngu ngốc, lập tức liền phản

ứng, cẩn thận đi đến bên người Tiểu Khai, thấp giọng nói: “ Chủ nhân...ta đi ra ngoài mua đồ ăn, giữa trưa nấu cơm nhé?”

“ Ân, người biết nấu cơm sao, vậy là quá tốt rồi.” Tiểu Khai có chút ngoài ý muốn, vui vẻ: “ Vậy người đi đi, nga, được rồi, ta cho người tiền.”

Nhìn thấy bóng lưng Hiếu Nguyệt yếu điệu biến mất tại cửa, Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, thích ý nằm xuống sofa, nhắm mắt lại, bắt đầu chậm rãi nhớ lại chuyện đã phát sinh mấy ngày hôm nay.

Với một công nhân viên nhỏ chỉ biết ăn rồi chờ chết, được cả các chương môn của các môn phái cấp cho mặt mũi của một vị tu chân môn chủ, những tao ngộ của mấy ngày nay thật sự là như hoảng như mộng, Tiểu Khai giờ phút này nghĩ đến, còn có chút không dám tin tưởng.

Trong khoảng thời gian này xem như Tiểu Khai cũng đã vất vả, suy nghĩ thật lâu thì đã mơ mơ màng màng ngủ, đang ngủ say, chợt nghe một mùi thơm, ngay sau đó là một đôi môi ngọt ngào ướm át hương vị đã chạm vào môi hắn, bên tai nghe được một thanh âm ôn nhu: “ Chủ nhân, ngài ăn bồ đào.”

Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, vội vàng mở mắt, liền nhìn thấy Hiếu Nguyệt đang đứng bên cạnh, trên bàn tay trắng tuyết đang cầm một quả bồ đào đã lột vỏ, đã đưa lên ngay miệng của mình, ở khoảng cách gần sát thế này, bàn tay kia, mười ngón thon dài trắng hồng, còn có chút trong suốt, quả nhiên là xinh đẹp như thơ như họa, làm cho người ta muốn vươn đầu lưỡi liếm một cái. Trái tim Tiểu Khai hốt nhiên nhảy dựng: “ Không...không cần đâu.”

“ Chủ nhân ngàn vạn lần không cần khách khí.” Hiếu Nguyệt thản nhiên cười: “ Chúng ta vốn là nô phò của chủ nhân, theo công pháp nguyên khí ngay cả thân thể, và thậm chí cả mạng sống đều thuộc về chủ nhân, chúng ta hầu hạ chủ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà thôi.”

Tiểu Khai có chút ngạc nhiên, chợt nghe Tiểu Hân ở trong phòng đang sửa sang lại giường lớn tiếng nói: “ Đúng vậy, đúng vậy, hầu hạ chủ nhân là vinh diệu của chúng ta, chủ nhân không cần khách khí nữa.”

Hiếu Nguyệt đắm đắm nhìn Tiểu Khai, nàng vừa mới phạm vào sai lầm, lúc này càng muốn lấy lòng Tiểu Khai, một đôi mắt to sáng lên từng hồi, vẻ mặt đầy sự chờ mong.

“ Nhưng...nhưng...thật sự là không cần đâu, ta không quen.” Tiểu Khai sờ sờ đầu, sau cười nói: “ Ít nhất...người không cần phải động tay đâu.”

Ý của Tiểu Khai chính là người mang bồ đào mua về là đủ rồi, ta có thể tự mình ăn, người cứ ở một bên nghỉ ngơi đi, nhưng thật hiển nhiên Hiếu Nguyệt lại không nghĩ như vậy, gương mặt tú lệ của tiểu hồ ly chợt nổi lên một rạng mây đỏ, thẹn thùng vô hạn liếc mắt nhìn Tiểu Khai, cả vùng cổ trắng như tuyết như ngọc cũng hồng lên, nhẹ nhàng nói: “ Chỉ cần chủ nhân vừa lòng, Hiếu Nguyệt có cầu còn không được.”

“ Ách...” Tiểu Khai há mồm, có điểm hồ đồ.

Đã thấy Hiếu Nguyệt vừa nói xong, liền đem bồ đào trên tay bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn như anh đào tiên diễm, Tiểu Khai đang nói thầm, chỉ thấy gương mặt đẹp như hoa kia càng lúc càng gần, cơ hồ đã dán lên mặt mình, hương thơm lẫn màu hồng nhuận, mùi thơm say lòng người, trái tim Tiểu Khai nhin không được lại nhảy dựng.

Nhưng tới đây còn chưa hết, Hiếu Nguyệt đột nhiên hé miệng ra, đầu lưỡi tiên diễm nhẹ nhàng cuộn lấy quả bồ đào trong suốt kia, đưa ngay vào miệng Tiểu Khai, Tiểu Khai còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác quả bồ đào kia đã đút vào phân nửa trong miệng, mặt ngoài của quả bồ đào vẫn còn lưu lại hơi thở đầy hương vị ngọt ngào, không hề nghi vấn đó chính là nước bọt của tiểu hồ ly kia.

“ Chi” Một tiếng ma sát chói tai vang lên, Tiểu Khai đã ngồi ở sô pha cách chừng nửa thước, chỉ cảm thấy trái tim đang thẳng thắn nhảy như điên loạn, gương mặt đỏ rực như bị lửa thiêu, vội vàng kêu lên: “ Không cần, không cần, ngàn vạn lần không cần, ta tự mình ăn.”

Vẻ mặt Hiếu Nguyệt chợt bi thương, thấp giọng nói: “ Chẳng lẽ chủ nhân chê bai Hiếu Nguyệt....”

“ Không có, không có, cô đừng hiểu lầm.” Hai tay Tiểu Khai xua loạn: “ Ta tự mình ăn là được, ta thật sự không quen như vậy.”

“ Nhưng...nhưng chủ nhân rõ ràng nói là không dùng tay.” Ánh mắt trong veo của Hiếu Nguyệt xoay chuyển, gương mặt càng đỏ ửng, bỗng nhiên lộ ra vẻ giật mình, nói nhỏ: “ Ta hiểu được rồi...ý của chủ nhân là...”

Tiểu hồ ly còn chưa nói xong, ánh mắt đã nhìn lên người Tiểu Khai, truyền thuyết sự mỉa mai hoặc của hồ ly chính là trời sinh, lời này hẳn nhiên không giả, Hiếu Nguyệt vốn là xử nữ của Hồ tộc, chưa từng kinh nghiệm qua việc nam nữ, nhưng sóng mắt vừa chuyển, bàn tay giương lên, một lực sát thương của tiếng cười không thua gì một cô gái phong tình vạn chủng vang lên, Tiểu Khai chỉ cảm thấy đầu óc ong ong vang rền, phía dưới nhất thời liền có phản ứng sinh lý.

Sóng mắt của Hiếu Nguyệt càng mỉa, thế nhưng lại chậm rãi ngồi xổm xuống, cái miệng nhỏ nhắn có chút mở ra, lại ngay trước mặt Tiểu Khai, Tiểu Khai không thể che dấu được phản ứng bình thường của mình, nên đã hoàn toàn bại lộ ra trước mặt nàng.

Cả đời này của Tiểu Khai đã kinh qua những trận phong lưu thật không nhiều lắm, tới cảnh giới thế này càng không có, trong tích tắc này, cảm thấy thần tình phát sốt, mạnh mẽ ngửa ra sau, đột ngột ngã ngồi khỏi sô pha, Tiểu Khai lập tức giống như một cái hồ lô lăn tròn, nằm dài trên mặt đất, còn sô pha kia vừa lúc lăn ngang, cũng đã ngăn chặn ngay trước hân.

Mặc dù chặt vật như thế, nhưng Tiểu Khai vốn bất chấp không để ý, miệng lớn tiếng kêu lên: “ Không cần đâu, không cần đâu, cái gì cũng không cần...người lui ra đi.”

Hiếu Nguyệt có vẻ có chút đau đớn đáng thương, bộ dáng như sắp khóc, nhưng thanh âm vẫn ôn nhu như nước: “ Vậy Hiếu Nguyệt cáo lui?”

“ A, tốt, tốt lắm.” Tiểu Khai dùng sức đẩy sô pha ra, đứng lên, vốn không dám nhìn Hiếu Nguyệt nói lời nào, nghiêng đầu qua bên liên tục khoát tay: “ Cô đi giúp tiểu Hân làm việc đi.”

“ Uy, tiểu tử, con tiểu hồ ly này cũng được đó.” Lão nhân trong Vô Tự Thiên Thư đột nhiên nhảy ra: “ Ta đề nghị người nhận nàng đi.”

“ Thu nàng làm cái gì?” Tiểu Khai kỳ lạ: “ Làm đồ đệ?”

“ Đừng giả bộ hồ đồ, đương nhiên là làm thiếp rồi.” Lão nhân thần nhiên nói: “ Tiểu hồ ly này trời sanh mị cốt, hơn nữa căn cốt rất tốt, đối với người tu chân mà nói, thật sự là đồ bổ vô cùng, người bây giờ yếu quá, vừa lúc có thể lợi dụng nguyên âm của cực phẩm hồ nữ này tu bổ một chút nguyên khí của mình, theo ta phỏng chừng, tiểu hồ ly này tuyệt đối có thể giúp người vượt qua giai đoạn trúc cơ của người tu chân.”

Tiểu Khai không chút do dự lắc đầu: “ Không được.”

“ Người thật khờ.” Lão nhân tiếp tục nói: “ Hai tiểu hồ ly này đã cam tâm tình nguyện là người hầu của người, đó là đã sớm muốn hiến thân cho người rồi, tộc trưởng Hồ tộc đưa các nàng tặng cho người, vốn là có ý tứ này, người có vận khí tốt, lại có được hai cực phẩm nguyên âm như vậy, lại không nắm chặt cơ hội ăn tươi.”

“ Người quá coi thường ta.” Tiểu Khai nói: “ Ta không phải là người thi ân cần người báo đáp.”

“ Ai, sao người không thoáng một chút.” Lão nhân nói: “ Đây không gọi là thi ân báo đáp, đây là đương nhiên, chuyện xác thực nên vậy, đối với song phương đều có chỗ tốt, hai tiểu hồ ly đều là xử nữ, pháp môn tu luyện của Hồ tộc các nàng vốn là tâm pháp giao hoan, người bây giờ lại giảng đạo đức, không phải là tiện nghi cho người khác sao.”

“ Đừng nói nữa, trong lòng ta đã có người.” Tiểu Khai quả quyết nói: “ Đừng nói thêm gì nữa, chuyện này không cần thương lượng.”

Lão nhân thở dài, nói thầm một câu: “ Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thật bình thường mà.” Xem bộ dáng kiên trinh bất khuất của Tiểu Khai, lão nhân cũng không còn gì để nói, đành để dành hơi cho đỡ mệt.

Về mặt Hiếu Nguyệt thập phần u oán, mỗi sự kiện hôm nay mình đã làm chủ nhân đều không thích, nhưng...nhưng mình phải làm sao mới có thể làm chủ nhân vừa lòng được đây? Tiểu hồ ly thần sắc hoảng hốt đi vào phòng ngủ, trong lòng không yên, nhìn thấy tiểu Hân đang hăng say dọn dẹp, nhìn không được giữ chặt tiểu Hân, lặng lẽ nói: “ Tiểu Hân, người nói ta nên làm thế nào đây?”

“ Hiếu Nguyệt tỷ tỷ, người đừng lo lắng.” Tiểu Hân cười nói: “ Chủ nhân chỉ là muốn giữ mặt mũi mà thôi, không tiện lộ ra rõ ràng, không phải người không nhớ rõ, khi chủ nhân làm khách ở Hồ tộc chúng ta, thường xuyên nhìn lên người nga.”

Vừa nghe nói như vậy, lòng tin tưởng của Hiếu Nguyệt nhất thời cao hơn vài phần, gật đầu nói: “ Đúng vậy, hẳn...hẳn..có trộm nhìn bộ ngực của người ta.” Vừa nói tới đó, nhìn không được gương mặt chột nhoe cười ửng hồng như rạng mây đỏ.

Tiểu Hân không chút e dè vươn tay ra sờ vào ngực nàng một cái, cười nói: “ Ánh mắt chủ nhân không chỉ bộ ngực người không đâu nha, trên dưới cao thấp toàn thân đều đã bị hẳn nhìn qua rất nhiều lần đó.”

Thần sắc Hiếu Nguyệt đỏ bừng, thoát nhìn đã sung sướng tới cực điểm, nhưng vẫn cố nén sự xấu hổ, chậm chậm nói: “Kia...ta nên làm sao bây giờ đây?”

“Rất đơn giản.” Tiểu Hân xoay chuyển con mắt, nhất thời có chủ ý: “Người như vậy...”

“Như vậy có thể không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Thật sự có thể không chứ?”

“Tin tưởng ta đi tỷ tỷ.”

“Nhưng..những người ta thật sự khó làm lắm nga.”

“Hì hì....”

Thanh âm hai tiểu hồ ly càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp, thậm chí không thể nghe thấy, sau đó, trong phòng ngủ truyền ra âm thanh tiếng cười khe khẽ và tiếng thì thầm nói chuyện.

Vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, một thanh âm khó nghe vang lên: “Nghiêm Tiểu Khai, bọn ta chờ người đã lâu rồi đó!”

“Không hay, có địch nhân!” Hai tiểu hồ ly lao nhanh ra khỏi phòng ngủ, liền nhìn thấy Tiểu Khai đang mặc áo vào, khoát tay: “Đừng sợ, không phải người xấu.”

Người đứng bên ngoài lại chính là Trữ Nguyên.

Trữ Nguyên thoát nhìn rất có tinh thần, nhìn Tiểu Khai vừa mở cửa, lại nhìn hai vị hồ ly mỹ nữ đứng ngay sau lưng hắn, nổi giận: “Tiểu Khai, người là vì hai nữ nhân này mà đánh muội muội ta sao?”

Gương mặt vốn còn đang hưng phấn của Hiếu Nguyệt nhất thời lại có chút ít trắng bệch, cẩn thận nhìn Tiểu Khai, muốn nói cái gì, lại không dám nói.

“ Điều này...hoàn toàn là hiểu lầm.” Tiểu Khai cười áy náy: “ Ta là một đại nam nhân, dù thế nào cũng không đánh nữ nhân đâu.”

“ Hừ, ta biết không phải là người đánh.” Trữ Nguyễn nói: “ Muội muội nói, là nữ lang không đành lòng kia đánh.”

Tiểu Khai há mồm, bỗng nhiên phát hiện mình không biết nên nói cái gì mới tốt, sau hồi lâu sững sốt, mới chậm rãi nói: “ Cô ấy...các nàng không phải là loại con gái đó.”

“ Vậy các nàng là ai?” Trữ Nguyễn hồ nghi đánh giá hai tiểu hồ ly một phen, vừa dò xét mới phát hiện hai cô gái này lại thiên tư quốc sắc, tuyệt đối là nhân gian vũ vật, trong ánh mắt nhất thời hiện lên tia kinh ngạc.

Cô gái có tố chất như vậy, đích xác không phải là loại con gái giang hồ, các nàng hoặc là tiểu thư nhà giàu, hoặc là được những đại gia phú hào giấu trong lồng son để trộm tình, vô luận như thế nào cũng không dễ dàng gặp được ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, Trữ Nguyễn chợt nhớ tới Tiêu Vận, trên mặt nhất thời khởi lên một trận tức giận: “ Ta mặc kệ người từ nơi nào tìm được hai cô gái này, ta thậm muốn hỏi người, người làm sao ăn nói với muội muội ta? Người làm sao ăn nói với Tiêu Vận?”

Tiểu Khai thật sự là có chút ủy khuất: “ Ta sao lại có lỗi với muội muội người, sao lại có lỗi với Tiêu Vận hả?”

“ Người còn nói xạo!” Trữ Nguyễn trừng mắt: “ Muội muội ta những năm gần đây đối với người niệm niệm không quên, một mảnh si tâm, người làm sao đáp lại nàng? Tiêu Vận thừa nhận ngay trước mặt ta, là bạn gái của

người, người lại sau lưng nàng trêu hoa ghẹo nguyệt, người nói người có đúng hay không phải xin lỗi nàng?”

Thần sắc của Trữ thiếu gia mang theo một chút u oán, có một câu không nói ra: “ Đáng thương ta đối với Tiêu Vận một mảnh si tâm, nhưng trong lòng nàng chỉ có tên xú tiểu tử người mà thôi, điều này đúng là ta có tâm nhìn trắng sáng, nhưng trắng sáng lại cứ chiếu rọi hằm cầu a!”

Tiểu Khai càng ủy khuất hơn: “ Những năm gần đây? Vẫn niệm niệm không quên? Người không phải lầm rồi sao, ta chỉ mới biết muội muội người mới không đến một tháng a.”

Trữ Nguyên há mồm, cũng có chút ngây người. Nguyên do trong đó mặc dù hẳn rất tinh tường, Tiểu Khai lại không rõ, nhìn Tiểu Khai ngơ ngác như vậy, tựa hồ muội muội cũng không có nói cho hẳn. Trữ Tình vốn là một cô gái hồ đồ, trong lòng Trữ Nguyên đã hiểu rõ, không biết em gái mình rốt cuộc đã nói gì, đã làm gì.

Bất quá Trữ Nguyên rốt cuộc cũng là người thông minh, con mắt vừa chuyển, lập tức nhớ tới một chuyện trọng yếu: “ Tiểu Khai, còn nhớ rõ ba đồ ước của chúng ta không?”

Tiểu Khai ngây người một chút, mới phản ứng: “ Nga, đồ ước kia a, kỳ thật cũng không có ý nghĩa gì nữa.”

“ Chẳng lẽ người muốn phản hồi?” Trữ Nguyên nóng nảy: “ Lúc ấy rõ ràng người đáp ứng rồi, chỉ cần ta thảng một ván, người sẽ không quan tâm tới Tiêu Vận nữa, trong khoảng thời gian này ta khổ tâm suy nghĩ, cuối cùng đã nghĩ ra ba đồ ước, bây giờ người phản hồi thì nói gì là nam tử hán?”

“ Ta...ta không phải là ý tứ này.”

“ Người không phải ý tứ này, vậy người là ý tứ gì? Ta nói cho người, mặc kệ người có ý tứ gì, theo ý của ta, đồ ước lần này nhất định phải làm, nếu không với ý tứ này của người, quả thật đúng là không có ý tứ!” Trữ Nguyên một hơi vãi ra một câu thật dài như chuỗi xuyên, cuối cùng còn tổng kết: “ Tóm lại, lần này Tiêu Vận tuyệt đối là của ta!”

Tiểu Khai nghe được trợn mắt há hốc mồm.

“ Ta biết người là người tu chân, lần trước nhìn người đối phó Thiên Yêu, ta chỉ biết ta còn xa vẫn không là đối thủ của người.” Trữ Nguyên nói: “ Bất quá người sẽ không nghĩ ra ta muốn đánh cuộc với người cái gì, ta cam đoan, cho dù người là thần tiên người cũng không nhất định có thể thắng ta!”

“ Ta không phải ý tứ này.” Thái độ của Tiểu Khai thật thành khẩn: “ Kỳ thật Tiêu tổng giám cũng không phải là bạn gái của ta, hơn nữa trước kia cô ấy cũng chỉ trêu chọc ta thôi, cho nên ta cũng không phải là không buông tha nàng ta, người muốn theo đuổi nàng, thì cứ đi theo đuổi đi.”

“ Xú tiểu tử, người nói hươu nói vượn cái gì!” Một thanh âm thanh thúy từ ngoài góc hành lang truyền tới: “ Hay oa, mới đi ra ngoài không tới vài ngày là đã tìm được tình yêu khác, đừng tưởng rằng người là bốn môn môn chủ thì ta không dám giáo huấn người, đừng quên, bốn tiểu thư chẳng những là môn chủ phu nhân do sư phó tự mình chỉ định, còn là đại sư tỷ của người!”

Theo thanh âm vang lên, một người, với thân hình mỹ diệu vô cùng đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sóng mắt như mùa xuân, đùi ngọc thon dài, đôi giày cao gót tinh xảo, Tiểu Khai mới liếc mắt nhìn đã nhận không được mà trong lòng lại nhảy dựng, mặc dù cô gái này hẳn đã gặp qua rất nhiều lần, thậm chí bị câu dẫn

không chỉ một lần, nhưng vừa thấy lại nàng, vẫn cảm thấy trong lòng nhảy loạn.

Tới đây không phải người khác, mà chính là Tiêu Vận.

Tiêu Vận mặc dù thoát nhìn như đang cười, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sân hận, từ từ đi tới, đầu ngón tay vươn ra nhẹ nhàng nắm lấy cái lỗ tai Tiểu Khai, cười cười nói: “ Tiểu tử, lời nói mới rồi, ngươi lặp lại lần nữa thử xem.”

“ Ta..ta..” Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, ngay trước mặt hai tiểu hồ ly cũng muốn tỏ ra một bộ dáng kiên trinh bất khuất, nhưng lời tới miệng rồi mà vẫn không dám nói ra.

Hiếu Nguyệt lần này không dám xúc động nữa, nhất là vừa rồi đã nghe được câu “ môn chủ phu nhân” và “ đại sư tỷ”, càng cung kính cúi đầu đứng yên ở đó, trong lòng chợt nói thầm: “ Thế giới nhân loại thật là phức tạp a, chỉ mới thời gian ngắn ngủi, đã xuất hiện hai vị chủ mẫu, bất quá bình dấm chua của hai vị chủ mẫu này cũng không nhỏ, chẳng lẽ các nàng giống như câu nữ tử vô tài mới là đức hay sao?”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Đồ Ước Bất Đầu

Trữ Nguyên vốn đang tràn đầy khí thế, vừa nhìn thấy Tiêu Vận nhất thời xẹp xuống, cẩn thận nói: “Tiểu Vận, ta đối với cô một mảnh chân tình...”

“Hãy bớt lời thừa đi.” Tiêu Vận nhanh chóng cắt lời hằn: “Ba đồ ước phải không? Không thành vấn đề, ta có thể thay hằn đáp ứng.”

Trữ Nguyên nhất thời mừng rỡ: “Nếu ta thắng?”

Tiêu Vận vũ mị cười: “Nếu người thắng, ta đương nhiên làm bạn gái của người.”

Trữ Nguyên bị nụ cười này của nàng làm hồn phách bay mất, vươn một bàn tay, lớn tiếng nói: “Tốt, một lời đã định, vỗ tay thề đi!”

“Nhưng...” Tiêu Vận không đưa tay, hỏi lại một câu: “Nếu người thua?”

“Ha ha, ta làm sao có thể thất bại?” Trữ Nguyên cười to: “Đừng tưởng rằng các người là người tu chân thì nhất định sẽ thắng, có rất nhiều thứ, mặc dù là thần tiên cũng chưa chắc có ưu thế. Lúc này, ta nhất định thắng chắc!”

Cuối cùng Tiểu Khai cũng mở miệng, bất quá lời nói có chút nhỏ đi: “Việc này...việc này...các người còn chưa hỏi qua ý kiến của ta đó?”

“ Đúng vậy, đúng vậy, chủ nhân còn chưa nói gì cả.” Tiểu Hân vội vàng phụ họa.

“ Chẳng lẽ người không đáp ứng?” Ánh mắt Tiêu Vận nhất thời chuyển qua, vẻ mặt như đang cười, có vài phần vũ mị, còn ẩn chứa ý uy hiếp, thanh âm của Tiểu Khai nhất thời càng thấp hơn: “ Ta...ta chưa nói ta không đáp ứng a...chỉ là...ta thật sự không có nắm chắc đâu.”

Tiêu Vận hung hăng trừng mắt: “ Nếu người dám thua, xem ta làm sao giáo huấn người!”

Tiểu Khai rút đầu, vẻ mặt như bất đắc dĩ.

Ánh mắt Tiêu Vận lại chuyển qua người Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt, quay đầu hỏi Tiểu Khai: “ Người nói cho ta biết, sao lại có họ ở đây?”

“ Bẩm chủ mẫu, ta gọi là tiểu Hân, tỷ ấy tên Hiếu Nguyệt.” Tiểu Hân cung kính trả lời: “ Chúng ta không phải là loại con gái giang hồ, chúng ta là nô phó của chủ nhân.”

“ Nô phó? Cái gì nô phó?” Tiêu Vận nhú mày: “ Là thời đại gì rồi, làm gì có nô phó.”

“ Bẩm chủ mẫu, chúng ta đích thật là nô phó của chủ nhân.” Hiếu Nguyệt nói: “ Hết thấy những gì của chúng ta đều là của chủ nhân, nhiệm vụ của chúng ta là hầu hạ ăn uống của chủ nhân, chăm sóc nhà cửa, bảo vệ an toàn của chủ nhân, nghe theo lời phân phó của chủ nhân, thỏa mãn hết thấy mọi yêu cầu của ngài.”

“ Hết thấy yêu cầu?” Con mắt của Tiêu Vận trừng lên như muốn rớt ra: “ Nếu hẳn muốn các người hầu hạ chăn gối?”

Hiếu Nguyệt khẽ nở nụ cười, trên mặt mang theo một tia ngượng ngùng: “ Nếu chủ nhân thật sự muốn Hiếu Nguyệt, đó là vinh hạnh của Hiếu

Nguyệt, Hiếu Nguyệt cầu mong còn không được.”

Tình huống kế tiếp tương đương sự hỗn loạn, Trữ Nguyệt mang theo nghi vấn đầy mình bị Tiêu Vận đuổi đi, lúc đi cũng đã ước định xong với Tiểu Khai về thời gian đánh cuộc, kế tiếp là đến phiên Tiêu Vận thăm vấn Tiểu Khai, chuyện của Hoàng Sơn Tự Linh đại hội có thể nói được, nhưng việc của ỗ hồ ly vô luận thế nào cũng không thể nói, Tiểu Khai mặc dù không có ngay mặt đối kháng với đại sư tử, nhưng lời nói giả lơ thì hẳn vẫn có, hai tiểu hồ ly thì phụ họa theo hẳn, không lộ một lời, Tiêu Vận sau khi bức cung thật lâu, cũng chỉ có thể thừa nhận thất bại. Trong lòng liền quyết định chủ ý, bắt đầu từ bây giờ, nhất định phải giám sát kỹ tiểu sư đệ, ít nhất không thể cho hẳn làm bất cứ chuyện gì sau lưng mà mình không hay biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Khai thu thập xong thì mở cửa, liền nhìn thấy gương mặt tươi cười của Trữ Tình đang đứng ngay trước mắt.

“ Cô...cô muốn làm gì?” Tiểu Khai thật sự là có điểm như chim sợ cây cung, nhìn trái nhìn phải, xác nhận tiểu mỹ nữ hôm nay đến đây không phải là để báo cừu tuyết hận, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “ Ta phải đi làm, cô có việc gì thì hai ngày sau tìm ta đi.”

“ Nhưng người ta đã đợi ở chỗ này suốt một giờ rồi.” Thanh âm của tiểu nha đầu chứa đầy nỗi ủy khuất.

“ Nhưng...ta thật sự là trễ giờ rồi a.” Tiểu Khai nói xong những lời này, liền nghĩ mình sao giống như con sói vượn ác trong truyện cổ tích trẻ em khi xưa, đang khi dễ một con thú nhỏ.

Trữ Tình méo xệch miệng nhìn hẳn, một câu cũng không nói, bộ y phục màu trắng, gương mặt như cười kia lại có bộ dáng đau đớn đáng thương làm cho trái tim Tiểu Khai chột nhối lên, hẳn dùng tay gãi đầu, rồi nhéo nhéo mũi, vô thức đưa ánh mắt nhìn sang nơi khác.

Lúc này tiểu mỹ nữ cũng nói chuyện, thanh âm nho nhỏ, một hình dáng thật đáng thương: “ Tiểu Khai ca ca, anh thật sự chán ghét em như vậy sao?”

“ Không có, đương nhiên không có.” Tiểu Khai cười khan nói: “ Cô xinh đẹp như vậy, sao ta lại chán ghét cô được chứ.”

“ Vậy..vậy tại sao anh không cho em làm bạn gái của anh?” Ánh mắt to của Trữ Tình chợt lóe, thật sự là đáng yêu tới cực điểm, hoàn hảo lực chống cự của Tiểu Khai đã được rèn luyện rất tốt, hãnh thở dài, giải thích: “ Trữ tiểu thư, chuyện cảm tình cũng không thể đơn giản như vậy, hai người nếu yêu nhau, cần phải hiểu rõ nhau, quen thuộc nhau, còn phải bồi dưỡng cảm tình từ từ, từng bước từng bước, mới có thể tiến tới, không phải giống như cô tùy tiện nhất thời...”

“ Vậy cũng được mà.” Trữ Tình cũng không buông tha: “ Chúng ta có thể chậm rãi bồi dưỡng mà, dù sao em cũng có thời gian.”

Tiểu Khai bỗng nhiên cảm thấy buồn bực, hãnh thật không biết nên nói như thế nào.

“ Còn nữa.” Trữ Tình lại như muốn khóc: “ Ngày hôm qua người ta bị thương, trên đùi và cả dưới chân đều đổ máu, trên cánh tay lại bầm tím, thật đau lắm.”

“ Thật xin lỗi.” Tiểu Khai lau mồ hôi trên trán: “ Đều là Hiếu Nguyệt không hiểu chuyện, ra tay không biết nặng nhẹ.”

“ Ân, Tiểu Khai ca ca, em không trách anh.” Tiểu nha đầu nhìn Tiểu Khai đầy thâm tình, trên mặt khởi lên hai phiến mây đỏ: “ Nếu..nếu anh答应 làm bạn trai của em, em sẽ tha thứ cho anh, được không?”

Tiểu Khai chỉ có thể cười khổ: “ Trữ tiểu thư, chuyện này chúng ta hãy nói sau, được không?”

“Được rồi.” Trữ Tình cắn môi, suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên phảng phất như nghĩ thông suốt chuyện gì, vui vẻ nở nụ cười: “VẬY...em sẽ mỗi ngày đến tìm anh, Tiểu Khai ca ca nói đúng, cảm tình thì cần phải bồi dưỡng, em tin tưởng rằng, một ngày nào đó Tiểu Khai ca ca sẽ đáp ứng làm bạn trai của em.” Nàng giơ lên nắm tay, huy trước mặt Tiểu Khai một chút, như muốn biểu hiện quyết tâm của mình. Nụ cười như hoa, thật sự là thanh thuần đáng yêu khó thể hình dung, trái tim Tiểu Khai nháy loạn, cũng không dám nhiều lời, dùng sức gật đầu vài cái, quay đầu đi nhanh.

Phía sau truyền đến thanh âm thanh thúy như chuông bạc của Trữ Tình: “Tiểu Khai ca ca, trên đường nên chú ý an toàn, em rảnh sẽ đi tìm anh.”

Trong khoảng thời gian này công ty tài chính của Thiên Dật lại bắt đầu náo nhiệt, mỗi khi đến giờ nghỉ trưa hay tan sở, thì ca hai ba người tụ tập bàn tán, đối tượng được họ nhắc đến đương nhiên không hề nghi vấn đúng là quản lý mới Nghiêm Tiểu Khai.

Vị này từng là trợ lý Nghiêm Tiểu Khai, ở trước đây không lâu từng biến mất một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này xí hoa bộ y như một đứa nhỏ bị mất đi cha mẹ, căn bản không có ai quản. Cao tầng của Thiên Dật tập đoàn phảng phất bỗng nhiên quên đi mình còn có ban ngành này, đều chỉ lo chuyện của mình, cho đến vài ngày trước Nghiêm Tiểu Khai quay trở về.

Nghiêm Tiểu Khai trở về, lập tức trở thành quản lý xí hoa bộ, mà vào giữa trưa, tổng giám của Thiên Dật tập đoàn Tiêu Vận tiểu thư lại tìm tới, chạy đến văn phòng quản lý không biết làm gì, hàn huyên suốt một buổi sáng, sau đó cười hì hì hà hà thần bí đi ra.

Người có tầm mắt phát hiện, quần áo của quản lý có chút lằng lộn, thần thái có chút chật vật, hai má còn hồng hồng, dĩ nhiên nguyên nhân thập phần rõ ràng.

Từ đó trở đi, tình huống tương tự liên tục xuất hiện bất tận.

Lại đến buổi trưa, mọi người kinh ngạc phát hiện một cô gái thanh thuần giống như hoa bách hợp lại tìm tới, cũng trực tiếp chạy vào phòng quản lý, lần này không bao lâu đã bước ra, nhưng căn cứ vào sự giới thiệu của quản lý bộ vệ sinh Cổ Chánh Kinh đồng chí, cô gái này cũng không phải người thường, mà chính là tiểu công chúa của phòng địa sản tập đoàn Trung Hành địa sản Trữ gia, vị tiểu công chúa này nghe nói năm này được mười tám tuổi, vẫn luôn ở trong nhà, chính là viên minh châu trong tay của Trữ lão gia tử. Theo Cổ đồng chí giới thiệu, vị tiểu công chúa này đã lui tới cùng Nghiêm quản lý lâu lắm rồi, chỉ có điều trước kia có bí mật một tí, mà hôm nay chỉ là công khai mà thôi.

Đương nhiên, thân là nhân vật truyền kỳ trong mắt của Xí hoa bộ, điểm ngộ của Nghiêm Tiểu Khai quản lý còn không tẻ, mỗi khi đến giờ tan sở, có người phát hiện, hai mỹ nữ vưu vật gây họa quốc gia đều xuất hiện tại công ty, đợi Nghiêm quản lý vừa đi ra, liền một trái một phải thân mật ôm hai cánh tay, không chút quan tâm bị hắt ăn đậu hũ của mình, đương nhiên, hai mỹ nữ vưu vật này tuyệt đối không phải là Tiêu đại tổng giám và Trữ tiểu công chúa.

Căn cứ theo tin tức, Nghiêm quản lý từng trực tiếp mang theo tứ đại mỹ nữ đi dạo trên đường, bốn vị mỹ nữ còn cười cười nói nói, xưng chị xưng em, cũng không có chút tình huống tranh hờn ghen tuông xuất hiện.

Chỉ như vậy, thì ánh sáng bao quanh trên người Nghiêm Tiểu Khai, cũng đủ thần bí mà chói mắt, theo sự chói mắt này, Tiểu Khai cơ bản đã không còn làm công tác bình thường được nữa, đối với điểm này, chức vị công chức của xí hoa bộ không hề nửa câu oán hận, bởi vì nhờ Tiểu Khai, xí hoa bộ bây giờ đã trở thành một sự tồn tại rất có phân lượng trong Thiên Dật tập đoàn, nhiệm vụ của mọi người nặng hơn, có ý nghĩa hơn, tiền kiếm được nhiều hơn, trên thế giới này không có ai chê bai tiền bạc, cho nên mặc dù

Tiểu Khai không làm việc, nhưng mọi người đã đồng lòng cùng nhau duy trì vị quản lý truyền kỳ cao cao thăng bước.

Đương nhiên không ai biết, gần đây Tiểu Khai buồn bực đến cỡ nào.

Trữ Tình hoàn toàn cho rằng câu nói của Tiểu Khai “ cảm tình phải cần được bồi dưỡng” là rất đúng, cho nên mỗi buổi sáng đều chuẩn xác thực hiện “ ước hội” (chính là gặp ngay trước cửa nhà Tiểu Khai để chỉ nói vài câu), đến buổi trưa thì chuẩn xác đi đến văn phòng “ hiệp đàm nghiệp vụ” (kỳ thật là chạy tới nói những chuyện linh tinh thường ngày), Tiêu Vận thì mỗi ngày đều đi tới nơi này, lôi kéo hăn rồi uy hiếp, đe dọa, cùng hăn thảo luận vấn đề ba đồ ước của Trữ Nguyên, Tiểu Khai nhìn ra được, nàng ta đối với chuyện này rất để ý, theo nội tâm ở tận cùng hình như nàng ta rất sợ Tiểu Khai bị thua, nhưng Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra, nếu nàng ta đã sợ mình thua, sao còn bắt mình đánh cuộc? Điều này không phải nói rõ không có chuyện gì tự mình kiếm chuyện hay sao?

Hắn đương nhiên không rõ tâm sự của con gái, Tiêu Vận này, cũng rất cao ngạo, trong lòng nàng nhận Tiểu Khai, chột nghĩ Tiểu Khai là giỏi nhất, vô luận là đồ ước gì, Tiểu Khai khẳng định đều có thể thắng, cho nên chẳng những nàng ta không buông tha cho đồ ước, ngược lại còn muốn tăng lớn việc đánh cuộc, vô luận như thế nào cũng muốn cho Tiểu Khai cùng Trữ Nguyên đánh cuộc mới được.

Nhưng bây giờ đã thật sự phải đánh cuộc, trong lòng nàng không yên, trong tâm tình rối loạn, nàng luôn tìm Tiểu Khai thảo luận đối sách để đối phó. Chỉ tiếc nàng nghĩ đến nỗ lực cũng không nghĩ ra sẽ đấu gì với Trữ Nguyên, cho nên mỗi ngày việc có thể làm là hỏi đi hỏi lại một vấn đề: “ Tiểu sư đệ nha, người nói Trữ Nguyên sẽ đánh cuộc gì?”

Lại qua vài ngày, Trữ Nguyên cuối cùng đã tìm tới: “ Đồ ước bắt đầu!”

Trữ Nguyễn từ cửa xe màu đen chui ra, nghiêng người làm một lễ: “Lên xe đi.”

“Đi đâu?” Tiểu Khai có điểm không yên: “Đấu cái gì?”

“Không cần gấp.” Trữ Nguyễn cười thần bí: “Tới nơi người sẽ biết.”

Tiểu Khai gật gật đầu, tiến vào xe, Tiêu Vận cũng chạy theo ngồi vào.

Trữ Tình đương nhiên đã ở trong xe, nhìn thấy Tiểu Khai đi vào, lập tức ôm lấy một cánh tay của hắn, Tiêu Vận cũng không cam lòng yếu thế, lập tức ôm lấy một cánh tay khác của Tiểu Khai, hai vị mỹ nữ trùng nhau, không khí nhất thời tràn ngập một cỗ sát khí.

Trữ Nguyễn đang lái xe phía trước, nhìn thấy cảnh tượng này trong gương, cũng chỉ có thể cười khố.

Xe chạy chừng hơn mười phút, thì ngừng lại, Trữ Nguyễn quay đầu nói: “Tới.”

Tiểu Khai ngạc nhiên ngẩng đầu, qua cửa kính xe, thấy được kiến trúc trước mắt hiện lên bốn chữ to bằng vàng: “Bạch Thạch đạo tràng.”

“Cái này...nơi này là...” Tiểu Khai còn đang nghi hoặc, Trữ Nguyễn đã mỉm cười đi ra ngoài, nhìn thấy bốn chữ to màu vàng kim, gật đầu: “Cũng được, nơi này đúng là nơi chơi cờ lớn nhất a!”

“Ta biết, Bạch Thạch đạo tràng thật nổi danh.” Sắc mặt Tiêu Vận có chút trắng bệch: “Nghe nói năm nay Phú Sĩ Thông Bôi quyết đấu sẽ tổ chức ở nơi này.”

“Xem ra Tiêu tiểu thư thật hiểu rõ nơi này a.” Trữ Nguyễn gật gật đầu, chậm rãi nói: “Bạch Thạch đạo tràng là một trong những đấu trường lớn nhất Trung Quốc, luôn có những trận đấu cờ cao cấp, hơn nữa còn định kỳ

biểu diễn và hữu nghị, cho nên nơi này mỗi ngày đều có những tuyến thủ chuyên môn lui tới, cũng là một địa phương có tính rèn luyện.”

“ Người muốn chơi cờ với ta?” Tiểu Khai hỏi.

“ Đương nhiên.” Trữ Nguyên tràn ngập tin tưởng nắm chặt tay, trong ánh mắt thần thái sáng láng: “ Mặc dù người là người tu chân, nhưng đầu óc con người dù sao cũng chỉ là não người như bình thường, ngay cả người có lực lượng cường thịnh cỡ nào, tu vi cao thâm tới đâu, dù có thêm kim đan pháp bảo, nhưng trong thế giới đấu cờ dù sao cũng chỉ là một người thường, ta cũng không tin, bằng vào trình độ chơi cờ của ta, còn không chiến thắng được người!”

Bốn người vừa nói vừa đi tới cửa, Trữ Nguyên móc ra một mảnh card tinh mỹ, còn chưa có đưa qua, thì chợt nghe người đứng ở cửa phi thường tôn kính cúi chào một cái, cười nói: “ Trữ thiếu gia đã lâu không có tới rồi, Liễu lão đã nhắc đến ngài nhiều lần lắm đó.”

“ A a, gần đây quá bận, cho nên ít tới.” Trữ Nguyên cũng cười nói: “ Hai vị này là bạn của ta, còn đây là em gái ta.”

Người nọ liên tục gật đầu: “ Đã đi cùng Trữ thiếu gia, vậy mời vào.”

Tiểu Khai và Tiêu Vạn liếc nhau, đều thấy được sự lo lắng trong ánh mắt đối phương. Trữ Tình lại đi tới, nói nhỏ: “ Tiểu Khai ca ca, anh của em thường xuyên tới đây chơi, em cùng anh cũng đã tới đây nhiều lần rồi.”

Loại địa phương này Tiểu Khai cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, sau khi vào cửa có một gian đại sảnh, còn có một gian phòng tiếp đãi, Trữ Nguyên vừa đi vào, thì có rất nhiều người chạy tới.

“ Trữ thiếu gia, khi nào lại chỉ giáo cho ta một ván a?”

“ Trữ thiếu gia, đã lâu không thấy rồi, hôm nay có rảnh chơi một trận hay không?”

“ Oa, cao thủ tới, các người xem, đây là thiên tài năm trước đã đánh bại Liễu lão a, đi, chúng ta đi xem cuộc chiến.”

“ Ha ha, Trữ Nguyên, tiểu tử người cuối cùng đã tới đây, Liễu lão đã tìm người bốn lần rồi, mỗi lần đều không gặp, lần này dù sao cũng phải biểu diễn một trận a.”

Trữ Nguyên vẫn với tư thế thong dong, mỉm cười: “ Các vị, hôm nay ta còn chính sự, không thể chơi với các người.”

“ Vậy không được a, không theo chơi với ta, thì cũng phải bồi tiếp Liễu lão a, ta gọi điện thoại cho hắn.” Một người thoát nhìn như rất quen thuộc với Trữ Nguyên cười a a đã chạy tới vỗ vai hắn: “ Lão nhân mà biết người ở đây, khẳng định lập tức tới ngay.”

“ Thật sự không được.” Trữ Nguyên thành khẩn lắc đầu: “ Hôm nay ta phải đấu với một người bạn.”

“ Bạn của người? Vị ấy?” Người kia kinh ngạc quay đầu, ánh mắt đảo qua trên người Tiểu Khai và Tiêu Vận, sau đó tiến đến bên Trữ Nguyên thấp giọng nói: “ Hắn tên là gì? Người của đội nào? Chức nghiệp thế nào?”

“ Hắn gọi là Nghiêm Tiểu Khai, tuyển thủ nghiệp dư, không có vào đội, không qua cuộc thi nào.” Trữ Nguyên đáp.

“ Ta kháo, không phải người đang khi dễ người ta sao?” Người này lao tao: “ Ta nói Trữ Nguyên người, người còn thật sự lãng phí thiên phú a, người dù sao cũng là quán quân thế giới, nhưng ta xem người, một tháng không đánh được vài bàn, ngẫu nhiên rảnh rồi còn đi khi dễ một tên khò khạo, nếu Liễu lão thấy được, khẳng định phải đau lòng suốt một thời gian đó.”

Thanh âm này không lớn, nhưng trong đại sảnh mọi người đang chăm chú lắng nghe, cho nên thanh âm này rất dễ dàng rơi vào trong tay Tiểu Khai.

“ Người này thật quá kiêu ngạo.” Tiểu Khai lặng lẽ nói với Tiêu Vận: “ Hẳn là ai vậy?”

Sắc mặt Tiêu Vận càng trắng bệch: “ Người này rất có danh, hẳn gọi Cổ Dao, là một trong bốn tiểu thiên vương của giới chơi cờ ở Trung Quốc, chức nghiệp thất đoạn.”

“ Ti...” Tiểu Khai hít sâu một hơi: “ Chức nghiệp? Tứ tiểu thiên vương?” Hẳn không nhận được lại hỏi: “ Vậy...Liễu lão là ai?”

“ Liễu Đại Nguyên.” Tiêu Vận cười khở: “ Trong giới chơi cờ không ai không biết siêu cấp cao thủ này, danh hiệu đại mãn quán, đương kim thế giới đệ nhất kỳ thủ.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Tuyệt Thế Hảo Kỳ

Tiểu Khai há hốc miệng, bỗng nhiên một từ cũng nói không ra.

Nhìn phản ứng của mọi người hẳn nhận ra Trữ Nguyễn có bao nhiêu đáng sợ.

Trữ Nguyễn vỗ vỗ vai Cổ Dao : “ Đừng nhiều lời , tìm cho ta phòng để thi đấu ”.

“ Mời đi bên này ”. Cổ Dao cũng rõ ràng : “ Phòng chữ thiên số một hiện tại không có người ”.

Trữ Nguyễn có chút trù trừ : “ Không có phòng khác ?”

“ Hắc hắc, người nghĩ xem ?” Cổ Dao cười gian : “ Hãy bớt sàm ngôn đi, khó gặp người một chuyển, biểu hiện như thế, không phải là truyền hình trực tiếp sao chứ ? Trước kia người chơi với ta, cùng Liễu lão không phải ở phòng số một sao ? ”.

Trữ Nguyễn nhìn Tiểu Khai, nhú mày, khó xử. Hẳn chính là muốn đánh bại Tiểu Khai, cũng không muốn làm Tiểu Khai xấu mặt, vô cớ hại một người, đó là tác phong từ trước tới nay của Trữ đại thiếu gia.

Tiểu Khai cười cười nói : “ Không quan hệ, đến phòng chữ thiên số một a.”

“ Được ”. Trữ Nguyễn thấy Tiểu Khai đáp ứng, cũng không tiện từ chối :
“ Mời ”.

Cổ Dao ánh mắt sáng lên, nhìn Tiểu Khai thật sâu, thần tình hưng phấn.

Nghiêm Tiểu Khai này cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua, hẳn lại có gan tại phòng chữ thiên số một cùng thiên tài cờ vây đấu cờ, có gan truyền hình trực tiếp hay là... hay là hẳn là cao thủ chưa xuất thế ?.

Cùng ý tưởng với Cổ Dao hiển nhiên không ít người, một đám người oa phong chạy xuống tranh nhau chỗ xem trực tiếp tốt nhất.

Phòng chữ thiên số một, Tiểu Khai và Trữ Nguyễn ngồi hai bên đối diện, Trữ Tình cùng Tiêu Vận khẩn trương hề hề ngồi ở bên cạnh, cũng không dám thở mạnh. Trên vách tường cao máy quay phim trực trực vào bàn cờ tinh xảo.

Nếu bình chọn môn thể thao cạnh tranh trong các hạng mục kiểm tra trí tuệ, như vậy không hề nghi vấn là cờ vây, nghe nói các nhà khoa học từng tính toán, nước đi trong bàn cờ vây, mỗi bước có thể tính chuẩn xác như vậy cần lượng tính toán vô cùng lớn, một ván có chút phức tạp, từng nước cờ liền cũng đủ để máy tính trên toàn thế giới tính vài ngày vài đêm, mà nào người lại biểu hiện năng lực siêu cấp cường hãn, một mặt có thể đạt tới năng lực siêu tính toán như máy tính, lại trong thời gian ngắn vài chục phút lại hoàn thành loại tính toán, cơ hồ không có khả năng hoàn thành.

Cho nên trước kia có nhà khoa học làm thí nghiệm cho người chơi cờ vây với máy tính, kết quả máy tính đại bại, về sau cờ vây được cho là một loại nghệ thuật huyền ảo.

Đúng là bởi vì loại cờ này từng bước đi lượng tính toán vô cùng lớn, cho nên Trữ Nguyễn lựa chọn nó, cùng Tiểu Khai đấu trận đầu tiên.

Tiểu Khai ngồi trước bàn cờ, quả thật nhìn ngây ngốc, nhìn thấy đường kẻ giao nhau, liên tiếp các đường ngang dọc chưa hiểu rõ đó là chưa đề cập đến chơi cờ, đối với Trữ Nguyễn có thể nghĩ loại phương pháp tỷ thí này hẳn rất là bội phục.

Tiêu Vận sắc mặt có chút trắng bệch, nhìn Tiểu Khai hình dáng mờ mịt, hẳn biết Tiểu Khai ván này muốn thua.

Trữ Tình thật ra không chú ý đến bàn cờ, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn Tiểu Khai, bộ dạng Tiểu Khai kỳ thật không đẹp trai, nhưng là cô gái tình hoài kỳ quái như vậy, hẳn nghĩ thấy người tốt nên cái gì đều là được, Tiểu Khai hiện tại trong lòng Trữ Tình căn bản là hoàn mỹ, cho nên hẳn vừa mờ mịt vừa nhũn mảy, tiểu nha đầu lại cảm thấy có chút động lòng, nhịn không được trừng mắt nhìn Trữ Nguyễn nghĩ thầm rằng: “ Ca ca xấu, anh đem Tiểu Khai ca ca bức thành như vậy, xem em trở về giáo huấn anh”.

Trữ Nguyễn không chú ý tới động tác muội muội, hẳn đem quân đen lại trước mặt Tiểu Khai, cười hì hì nói : “ Nghiêm Tiểu Khai, quân đen ưu tiên, ta cho người đi trước ”.

Tiểu Khai gật đầu, nhìn bàn cờ, nghĩ thầm “ Từ xưa Trung Nguyên đều binh gia tranh chấp, người khác đều nói chơi cờ như hai quân giao chiến, phỏng chừng nguyên lý cũng không sai biệt lắm ”.

Hắn nghĩ vậy cũng không chậm trễ, cầm lấy một quân đen, đặt ở nhạ đại (điểm giao nhau được tô đậm) giữa bàn cờ.

Một quân này đặt xuống Trữ Nguyễn nhất thời mở to mắt!.

Trong quy tắc chơi cờ vậy có “” Kim giác ngân biên thảo đồ bì” ý nói mỗi người học chơi cờ sẽ được lão sư một lần giáo huấn đạo lý như vậy : biên, góc là mấu chốt, Trung Nguyên mảnh đất rác rưởi, nếu muốn chơi cờ mấy cái này nhất định phải nhớ rõ ràng.

Có thể nói người chơi cờ tồi cũng nước đi thứ nhất sẽ không đi vào giữa bàn cờ, từng bước từng bước đi xuống, Tiêu đại tiểu thư biết quy tắc liền cảm thấy không thể tưởng tượng.

Tiểu Khai cũng không biết đạo lý, hắc đặc ý dương dương ngẩng đầu nhìn mọi người, gặp ánh mắt kinh ngạc không nói gì, nhin không được nghĩ thầm rằng : “ Quả nhiên, ta chiêu thứ nhất liền trấn trụ bọn họ ”.

Phòng thi đấu còn im lặng, đại sảnh truyền trực tiếp phía dưới sớm đã nổ tung oa !.

“ Ta khát, có biết chơi cờ không vậy ? Người này cho tới bây giờ không có chơi cờ sao ?” Người nói lời này là một người thành thật.

“ Ai lão sư người xem a, người dạy con trước tiên chiếm góc, nhưng là người ta cao thủ vừa mới xuất quân đã đặt ở giữa. ”.nói lời này hiểu nhiên là một học đồ.

“ Hắc hắc, này các người chưa minh bạch, cái này gọi là phu đương quan, chính là công kích hình cuộc, vàn cờ thường quy khai cục. ”. Người nói như vậy tuyệt đối chắc chắn.

“ Không đúng, không đúng khẳng định là chúng ta không hiểu chiến thuật cao cấp, nếu không người ta như thế nào dám cùng trừ thiếu gia đấu trận a ?” Người nói lời này không phải ai khác, chính là Tứ Tiểu Thiên Vương Cổ Dao.

Cổ Dao thân cũng là cao thủ nhưng là đạo lý cờ vây vốn rộng như biển, huyền ảo vô cùng, Cổ Dao càng lợi hại càng cảm thấy thứ không biết càng nhiều, luyện cờ mười năm, thế nhưng cảm thấy mình như là ngu ngốc, bề ngoài cờ vây còn chưa nắm được, mà hiện tại hắc gặp Tiểu Khai chơi cờ,nhất thời đầu óc vô số suy nghĩ nước cờ tuôn ra, trời diệu không thể nói, trong khoảnh khắc vô số truyền thuyết cờ vây liền nổi lên trong lòng, cái gì " Thổ huyết cục" a, cái gì “ Nhất tử giải song chinh, ” a, cái gì “ Ngô chất

quan kỳ nhi lạn kha” chính là điển cố a, cái gì “ Vương tích tân văn kỳ ” chính là truyền thuyết a, một cổ trong đầu phun ra, trơ mắt nhìn quân cờ cô độc đứng giữa trung ương bàn cờ, liền cảm thấy nó trước mắt mình càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng uy thế áp người, nhất thời mồ hôi lạnh sầm sầm mà ra, nhất thời quan niệm cờ vây hình thành mười năm qua như băng tan chảy, đầu óc chỉ còn một câu sợ hãi than : “ Này, cái thế vô song trong hậu thế a ”.

Trữ Nguyễn thật ra vẫn bảo trì trấn định, chẳng qua trong lòng có chút chần chờ, hẳn còn nhớ rõ biểu hiện đánh cuộc Tiểu Khai, ai biết Tiểu Khai là cố ý chơi như vậy ? Ai có thể nói hẳn sẽ không có hậu chiêu ?.

Trữ Nguyễn xác minh nguyên tắc : vô luận người là thỏ hay sư tử, ta giống người là sư tử đến đối phó.

Cho nên Trữ Nguyễn đương đương hạ tiếp quân trắng, chính là hạ tại góc sáng sủa trên bàn cờ.

Tiểu Khai trong đầu nghĩ rằng, : “ Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, ta trước tiên chiếm mảnh đất Trung Nguyên, hẳn hiện tại không có biện pháp chỉ có thể phát triển góc sáng sủa, đây là nổi tiếng nông thôn vây thành thị chính là chiến lược tư tưởng ”.

Một khi đã nghĩ thông suốt thế cục trước mặt, hẳn cũng không chần chờ, thuận tay cầm một quân cờ lên, chính mình phóng quân xuống : “ Hắc hắc, ta đem Trung Nguyên chiếm trụ được ” .

Trữ Nguyễn trong lòng càng ngạc nhiên, cũng không nói chuyện cầm một quân cờ lên, cũng phi nhanh một góc khác.

Hai tay đi xong, dưới lầu có xu hướng thảo luận ầm ĩ loạn xạ, mọi người đang kịch liệt thảo luận chột nghe một thanh âm tuy già nua nhưng mười phần khỏe mạnh : “ Di, hôm nay như thế nào náo nhiệt vậy ?”.

Đại sảnh bỗng nhiên yên tĩnh, mọi người nhất tề quay đầu, liền gặp một ông lão tinh thần quắc thước, có chút vội vàng đi đến.

Vốn hồn phách đang thất lạc, Cổ Dao lập tức ánh mắt sáng lên, lớn tiếng nói : “ Liễu lão, ngài mau đến xem, cờ này... cờ này.... đi rất quý dị !.”

“ Ai đánh cờ ?” Liễu lão thần sắc nghiêm túc.

“ Là Trữ Nguyễn cùng với kỳ thủ ta chưa có nghe qua, gọi là Nghiêm Tiểu Khai. ” Cổ Dao phảng phất bắt gặp cứu tinh, liền chớp lấy cánh tay Liễu lão, : “ Ngài xem đây là Nghiêm Tiểu Khai khai cục, ta thật sự xem không hiểu. ”.

Liễu lão mỉm cười gật đầu, hiểu nhiên biểu hiện chờ đợi của Cổ Dao làm hắn thỏa mãn hừ vinh chính mình, nhưng là hắn ánh mắt nhìn trên màn hình , nhất thời cũng ngây dại.

Trữ Nguyễn cố nhiên có thể tưởng tượng được tình hình phía dưới, Tiểu Khai có chút bất giác, hắn cảm thấy rất tốt cầm lấy quân thứ ba lên, nghĩ phải tiếp tục cũng cố “ ưu thế” nhưng là quân này còn chưa buông lỏng nhiên nghe được một thanh âm : “ Nha, Tiểu Khai đạo hữu người lại có thể chơi cờ a! ” Thanh âm tràn ngập vui vẻ kinh hãi .

Nói chuyện đương nhiên là lão nhân trong Vô Tự Thiên Thư, bốn lão nhân tuy tướng mạo cùng thanh âm giống nhau như đúc, nhưng là nói chuyện giọng điệu có bất đồng, Tiểu Khai trưng cầu ý kiến bốn lão nhân, đặt cho bốn lão nhân một tên gọi, tại Hoàng Sơn phát hiện mặt chước sẽ là lão nhân tên “ Mặt Chước chân nhân ”, mấy ngày trợ giúp Tiểu Khai chế tác phù chú là lão nhân tên : “ Trấn Nguyên chân nhân ”, còn lại hai lão nhân một người trường kì bế quan ít nói chuyện Tiểu Khai đặt tên cho hắn là “ Bế Quan chân nhân ”, người cuối cùng lời nói ra văn vẻ nho nhã hình dáng trí thức, cho nên Tiểu Khai gọi hắn là “ Bác Học chân nhân ”. hiện tại đang nói chuyện không phải Trấn Nguyên chân nhân, mà là Bác Học chân nhân.

Tiểu Khai thở dài : “ Ta cũng không muốn chơi, nhưng là lần này cùng người ta cá cược không chơi không được ”.

Bác Học chân nhân luôn luôn trầm ổn chỉ nhìn qua bàn cờ liền nhìn không được ha ha cười to : “ Ai đi vậy như thế nào mới đi liền chiếm trung tràng, người này thuần túy ngu ngốc, Tiểu Khai đạo hữu xem ra người chắc thắng”

Tiểu Khai mặt liền đỏ, thấp giọng nói : “ Quân đen là của ta ”.

“ Ách.....” Bác Học chân nhân ngậy ngấn cả người.

Trữ Nguyễn nhìn Tiểu Khai nước cờ thứ ba chậm chạp không hạ xuống nhìn không được ngẩng đầu thấy Tiểu Khai thần tình đỏ bừng, một bộ xấu hổ, trong lòng thật có điểm tò mò tràn ra, mở miệng nói : “ Nghiêm Tiểu Khai tới phiên người ”.

Tiểu Khai ngơ ngác “ nga ” một tiếng, xem ra giống như si ngốc, thấy vậy Trữ Nguyễn trong lòng mừng thầm, cũng không khuyên lại, an tâm quan sát thần sắc của Tiểu Khai.

Liền thấy Tiểu Khai thần sắc nhất thời buồn bực, nhất thời tức giận, nhất thời hưng phấn, nhất thời uể oải, qua hai ba phút bỗng nhiên vỗ tay, kêu một tiếng “ Làm như vậy đi !” Nhất thời ánh mắt sáng rực lên.

Trữ Nguyễn đang ngạc nhiên liền thấy Tiểu Khai phi nhanh cầm lấy một quân đen “ ba ” ấn trên bàn cờ.

Lúc này đây cũng không là ở vị trí trung nguyên, mà đặt tại góc sáng sủa mà Trữ Nguyễn chưa chiếm lĩnh, nhưng là vị trí này với vị trí Trữ Nguyễn vừa rồi không giống nhau. Trữ Nguyễn điền hình là góc, hẳn lại bỏ trung nguyên di động quân cờ lẻ loi đặt tại đây, một bên đi đối diện góc bàn cờ, một bên lại vướng bận hai quân trung nguyên ở xa .

“ Đây là cái ý tứ gì ?” Trữ Nguyễn gãi gãi đầu, có chút mơ màng, trong tay cầm quân thứ ba, vốn sớm đã chọn điểm tốt, giờ phút lại chậm chạp không dám đi.

“ Ti...” dưới lầu đệ nhất cờ vây thế giới Đại Nguyên tiên sinh hít một ngụm lương khí : “ Người này quả nhiên không phải đi loạn, hẳn một bộ khai cục, xem ra có điểm huyền diệu.”

" Liễu lão, chỉ giáo cho?" Cổ Dao lo lắng hỏi.

“ Người xem hẳn đi quân thứ ba, lại không tầm thường canh góc phải, tuy không bắt tại góc chính nhưng là một bên chặt chẽ trông chừng góc, một bên vững bền mảnh đất trung nguyên , đương nhiên là mặt sau mồi ta có thủ đoạn không tầm thường. ” Liễu lão vút vút chòm râu, vẻ mặt như chắc chắn, “ Quả nhiên là một màn long tranh hổ đấu !”.

“ Nhưng là ...” Cổ Dao lúng túng nói : “ Ta cảm thấy, hiện tại Trữ Nguyễn đem góc tặng cũng không có vấn đề a !”.

“ Ách” Liễu lão mặt có chút đỏ, nói : “ Kỳ thật ta cũng thấy không có vấn đề gì” Mắt nhìn mọi người phía dưới vừa muốn kêu lên, vội vàng nói một câu : “ Chẳng qua”

" Chẳng qua cái gì?".

Liễu lão biểu tình ra vẻ cao thâm khó lường : “ Chẳng qua, ta cuối cùng cũng nghĩ ra, trong này chỉ có mỗi ta thâm ảo huyền cơ, ân hoàn toàn là do cảm giác, một loại cảnh giới lúc chơi cờ sinh kỳ cảm, không thể truyền ngôn, không thể truyền ngôn !”

Một khi không thể truyền ngôn mọi người đương nhiên không hỏi, mọi người ánh mắt lại không rời bàn cờ, muốn xem vị tuyển thủ thần bí Nghiêm Tiểu Khai nước cờ kinh thế hãi tục kỳ quái như thế nào.

Trữ Nguyễn trải qua năm phút tự hỏi lúc sau đặt quân cờ thứ ba của mình xuống, dựa theo nguyên tắc chơi cờ, hẳn cuối cùng hiểu được vô luận người Nghiêm Tiểu Khai như thế nào ta dựa theo quan niệm chơi cờ vậy của mình đấu lại.

Tiểu Khai đặt cờ mạnh mẽ căn bản không suy nghĩ như thế nào, đem quân thứ tư đặt xuống, quân này cũng không phải đặt góc cũng không phải biên, lại có thể đặt tại một địa phương kỳ lạ khó hiểu.

Trữ Nguyễn hoàn toàn xem không hiểu, hẳn căn rằng cũng không quân Tiểu Khai có cái gì âm mưu, tự mình hạ một quân.

“ Ta khát, rốt cuộc được chưa a ?” Tiểu khai thấp giọng hỏi Bác Học chân nhân : “ Ta tuy chưa từng tham gia đại hội nhưng là ta nghe nói chơi cờ vậy có thể vậy thắng, người xem hẳn rải quân rất có liên kết ”.

“ Biệt gấp, biệt gấp , tin tưởng ta là được. ” Bác Học chân nhân một bộ hình đã tính kỹ trước, : “ Tiểu tử ngươi phải biết rằng, năm đó ta tu luyện thời điểm ít nhất một ngàn năm chơi cờ, trình độ của ta tuyệt đối không phải bàn, Trữ Nguyễn tiểu tử tuy tài chơi cờ không yếu, nhưng là theo ta xuất quân, vậy kém quá xa. Hắc hắc ván cờ có ít nhất mười lăm địa phương mai phục hẳn đều không có thấy, còn tưởng rằng tình thế cực tốt a !”

Trữ Nguyễn quả thực thấy thế cực cực tốt, chẳng những là Trữ Nguyễn mà cả Cổ Dao và Liễu lão nghĩ thấy tình thế quân trắng cực tốt, căn bản là xác lập thế thắng, cho dù hiện tại tùy tiện tìm một người mới chơi cầm quân trắng, Liễu Đại Nguyên cầm quân đen chỉ sợ thế giới đệ nhất nhân cũng vô lực xoay chuyển.

Tiểu Khai bắt đầu bị chiếm cứ vài quân ở giữa, mang đến hậu quả nghiêm trọng, từng bước lạc nước từng bước lạc nước, bị Trữ Nguyễn liên tiếp một đường đuổi giết, đến lúc có điểm thăm không đành lòng, hai quân

cờ ở giữa, hiện tại sớm tiến vào bờ vực cái chết, Trữ Nguyễn tùy thời động thủ bắt nhóm quân trên bàn bỏ ra ngoài.

Cho nên lúc này, Liễu lão nét mặt già nua có chút đỏ lên, mọi người nhìn hẩn thần sắc có chút là lạ, đều suy nghĩ : “ Liễu lão vừa mới nói không phải huyền diệu quân đen không thể truyền ngôn ? Như thế nào một chút biểu hiện cũng chưa thấy, đã bị hoàn toàn chặn giết ?”.

Có số ít người cảm thấy Nghiêm Tiểu Khai này thí nghiệm chiến thuật, nhiều người đã giật mình hiểu được “ Nga, nguyên lai hẩn căn bản sẽ không đánh a !”

Nhưng là tại lúc này, Tiểu Khai bỗng nhiên đi một nước cờ lạ.

Lúc này toàn bộ quân cờ Tiểu Khai bị phân ly, bị Trữ Nguyễn chia cắt, nơi nơi cần cứu hỏa, nơi nơi đều cần sống, mà Tiểu Khai chiếu thức cờ chẳng những không có chút cố gắng, ngược lại bản thân không để ý, đắm đầu vào chỗ chết.

" Không cần xem," Cổ Dao thở dài:" Hẩn đã buông thả, đã bắt đầu đi loạn."

Trữ Nguyễn thắng lợi nắm chắc càng nghĩ ý niệm của mình chính xác, dựa theo nguyên tắc chơi cờ của mình vô luận Tiểu Khai như thế nào muốn làm quái làm loạn như thế nào, chính mình liều mạng nắm lấy lợi ích là đủ rồi, từng nước cờ hẩn cũng nhìn qua rất nhiều, xác định Tiểu Khai hao tổn nhiều, đúng là một cơ hội tuyệt hảo.

Cho nên hẩn cũng không nghĩ, liền ứng một tay ,thuận tay bắt đi mười quân cờ của Tiểu Khai.

“ Ai... ” Cổ Dao lại thở dài chân vừa động đã nghĩ muốn đi nhà vệ sinh.

Nhưng là phía sau bỗng nhiên một bàn tay đi tới, bắt lấy cánh tay hắn, khí lực mạnh mẽ kia, lại nắm chặt làm cánh tay hắn âm ỉ đau. Hắn còn chưa kịp kinh hô, chợt nghe Liễu lão thanh âm có chút kích động : “ Từ từ, có điểm không đúng!”.

Cổ Dao ánh mắt vừa dời lên màn hình bỗng nhiên cũng run sợ.

Quân đen vốn phải chết không thể nghi ngờ, hiện tại mất đi mười quân cờ, cục diện lúc sau lại có thể lập tức thay đổi đến thế !.

Tiểu Khai động tác giống như có có lực, bởi vì Bác Học chân nhân nói cho hắn : “ Đến thời điểm chúng ta phản kích ”. Cho nên Tiểu Khai chiêu thức khí thế phá lệ : “ ba” một tiếng, liền đem quân đen thật mạnh đập xuống bàn cờ.

Trữ Nguyễn vừa thấy nước cờ, liền nhin không được thấp giọng “ Di” một tiếng.

“ Diệu kỳ, diệu kỳ quả nhiên là tuyệt đỉnh diệu kỳ.” Liễu lão ngửa mặt lên trời thở dài : “ Muốn kiếm về tay, trước phải cho đi, trình độ chơi cờ cao, chính là ta bình sinh bây giờ mới gặp na!”

Trữ Nguyễn thấy rõ thế cục hiện tại, trên trán mồ hôi liền tuôn ra, suy nghĩ hơn mười phút mới chậm rãi buông một quân cờ.

“ Tốt, hiện tại chỉ cần ở chỗ này, Trữ Nguyễn liền phiến toái. ” Liễu lão trong mắt thần thái sáng láng, tin tưởng mười phần chỉ màn hình : “ Đó, chính là chỗ này ”.

Nhưng là Tiểu Khai chiêu thức cố tình không phải ở chỗ đó, mà là rơi xuống địa phương tám quân chết.

Chiêu thức ấy buông ra, nhưng bất luận kẻ nào thấy, kể cả Liễu lão cũng không hiểu được vị thế giới đệ nhất cờ vây hôm nay xem như mặt mũi cũng

lớn, nhìn lúc lâu rồi cục lắc đầu : “ Không rõ, quả thật không rõ ”.

Trữ Nguyễn nhíu mày càng khẩn cấp, thế cục hiện tại tuy bị Tiểu Khai ngăn trở không ít, nhưng là mình mới đầu xác lập thắng thế rất lớn, hôm nay cũng may có ưu thế, chỉ cần bảo vệ quân cơ hội thắng là rất lớn. Cho nên hẳn quyết định chậm lại, bắt đầu kiểm tra.

Trữ Nguyễn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng tựa vào mặt sau ghế sofa, thở sâu năm phút, sau đó giụi giụi mắt, nhéo bả vai, thân thể khởi động, lúc này mới mở to mắt, bắt đầu toàn bộ tinh thần chăm chú nghiên cứu ván cờ.

“ Chân nhân , ngài rất mạnh !” Tiểu Khai đặc ý không thể hình dung : “ Ta đối với ngài ngưỡng mộ như thao thao giang thủy liên miên không dứt, lại như hoàng hà tràn ra, một lần không thể thu thập a !’

“ Hừ tính cái gì, phấn khích còn tại phía sau a !” Bác Học chân nhân vạn năm lần đầu có cơ hội thể hiện một mặt vĩ đại chính mình, cảm xúc cũng thập phần cao hứng : “ Bằng thực lực hẳn, chiêu này hẳn khẳng định xem không hiểu chờ ta đi tiếp hai nước hẳn liền muốn khóc. ”.

Bởi vì phải muốn tuân thủ quy củ đối cục, Tiêu Vận và Trữ Tình cũng chưa dám nói, chẳng qua hai nàng trên mặt vui mừng rõ ràng hiểu vấn đề, nhìn Tiểu Khai cũng nhẹ nhàng ngửa mặt sau ghế sofa tiếp tục nghỉ ngơi, Trữ Tình lập tức nhu thuận chạy lại, hai tay mảnh mai nhỏ bé, đặt xuống vai Tiểu Khai, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

Tiểu Khai bị dọa khẽ rùng mình, chẳng qua trong khoảng thời gian này cũng quen với thói chủ động của nàng, hẳn cũng không cự tuyệt, vừa lúc thuận tiện hưởng thụ một chút.

Tiêu Vận hận đến mức nhe răng, một mặt hận Tiểu Khai chịu không nổi hấp dẫn, mặt khác lại hận chính mình không đi tới trước, nhìn tiểu nha đầu đối với mình trừng mắt nhìn, vẻ mặt đắc ý, Tiêu đại tiểu thư âm thầm năm

chặt tay, nghĩ thầm : “ Lần này tính người thắng, lần sau không đến lượt người, hừ hừ ”.

Trữ Nguyễn lúc này đây cũng khoa trương suy nghĩ gần hai tiếng, thời gian đến gần giữa trưa, trong phòng điện thoại lên, một thanh âm thông qua loa truyền đến : “ Trữ thiếu gia các người muốn hay không ăn cơm trước, buổi chiều tái chiến ?”

Trữ Nguyễn nao nao, phảng phất từ trong trầm tư tỉnh táo lại, rốt cục thở dài : “ Thôi, không cần đến buổi chiều, ta nhận thua ”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2: Từng Bước Thất Toán

Tiểu Khai cười hì hì gật gật đầu: “Trận thứ hai so cái gì?”

“Ngày mai đi.” Trữ Nguyễn lúc này mới nhớ đây chỉ là trận đầu, nhất thời tin tưởng liền trở lại, tinh thần khởi lên, nói: “Buổi sáng mai, theo quy củ, ta tới đón người.”

“Không nói một chút sẽ so cái gì sao?” Tiểu Khai nói: “Để ta có thể chuẩn bị một chút a.”

Trữ Nguyễn lắc đầu: “Đương nhiên không được.”

“Không phải đâu, như vậy mà nhận thua rồi?” Liễu lão ở dưới lầu kêu to lên: “Rõ ràng còn có thể hạ cờ a!”

Trữ Nguyễn có chút cười khổ, lắc lắc đầu, đi ra khỏi phòng đấu.

“Không sai, tiểu tử này rất mạnh.” Bác Học chân nhân tấm tắc tán thưởng: “Bây giờ mà đã biết nhận thua, đáng tiếc đáng tiếc, nếu để cho ta dạy dỗ dạy dỗ, tương lai không thể hạn lượng a!”

Tiểu Khai mang theo hai nàng đi xuống lầu, cơ hồ bị những người nhiệt tình chen lấn đến phát khiếp, có người muốn phỏng vấn, có người muốn bái sư, có người muốn luận bàn, còn có mấy đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng, đã chạy tới tìm Tiểu Khai xin phương thức liên lạc, bị Trữ Tình và Tiêu Vận một

trái một phải kiên quyết trấn áp xuống, những đôi mắt đẹp nhìn thấy hai vị tuyệt sắc mỹ nữ này lập tức bỏ chạy.

Liễu lão đi đến bên người Trữ Nguyên, hỏi: “ Vì sao không được? Rõ ràng còn có cơ hội a.”

“ Không có cơ hội nữa.” Trữ Nguyên nhìn theo bóng lưng Tiểu Khai giữa đám người đông nghẹt trong đại sảnh, rốt cuộc cúi đầu: “ Lúc này đây, ta thua tâm phục khẩu phục.”

“ Không phải khoa trương như vậy a.” Cổ Dao vỗ vỗ vai hắn: “ Ta nghĩ rõ ràng còn có thể hạ cờ, nếu không chúng ta đi thử xem?”

“ Đến đây đi.” Trữ Nguyên giận dữ nói: “ Từng bước này tinh diệu vô cùng, lại đi hai bước, ta sẽ hoàn toàn không còn cơ hội nữa.”

Liễu lão cũng là người không chịu thua, lôi kéo Trữ Nguyên trở lại thiên hạ đệ nhất phòng một lần nữa, mà lúc này, Tiểu Khai mang theo Tiêu Vận và Trữ Tình đi mất dạng.

Trữ Nguyên ra dấu cho Liễu lão: “ Ngài đi cờ trắng đi.”

Liễu lão gật gật đầu, căn bản không nhìn bước đi cuối cùng của Tiểu Khai, chỉ tiêu sái cầm lấy cờ, cười nói: “ Trữ Nguyên, kỳ thật ngươi bị hắn gạt rồi, chiêu thức ấy của hắn căn bản là kéo dài thời gian, không có ý nghĩa gì, ngươi đương nhiên xem không rõ.”

Trữ Nguyên lắc lắc đầu, cầm lấy một viên cờ đen, thuận tay đặt xuống một vị trí thật kỳ lạ.

“ Ách...” Liễu lão có chút mơ hồ: “ Lại là bước cờ hòa hoãn? Trữ Nguyên, ngươi không phải chịu quá nhiều kích thích rồi chứ?”

Trữ Nguyên cười: “ Ngài cứ đánh cờ là được, ta không có việc gì.”

Liễu lão nhìn nửa ngày, rốt cuộc xác nhận bước cờ này cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy lại đi thêm một bước, bước này đi tới, đã chiếm hết tiên cơ, trên bàn cờ toàn bộ đều nằm trong vòng phạm vi công kích của lão.

“ Đúng, như vậy được rồi a.” Cổ Dao vỗ tay một cái: “ Vừa rồi hạ cờ như vậy, cờ trắng đã thắng.”

“ Không thắng được đâu.” Trữ Nguyên rốt cuộc thở dài: “ Bước cờ này thật sự là cao minh đến không tưởng, không phải là những gì ta từng biết, về định thế, chẳng những Cổ Dao nhìn không tới, ta xem không đến, cả Liễu lão bây giờ chưa từng nhìn thấy.” Hắn nói, cầm lấy một viên cờ đen, vững vàng bỏ vào một địa phương trên bàn cờ.

Một viên cờ vừa buông xuống, cả cục diện nhất thời xảy ra biến hóa long trời lở đất!

“ Một tử giải song chinh!” Cổ Dao thất thanh kêu to lên: “ Ta kháo, cứ nhiên lại là một tử giải song chinh!”

Liễu lão không nói chuyện, hắn vẫn há to miệng như vậy, vẫn duy trì tư thái ngây dại như thế trong mấy phút.

Qua vài phút Liễu lão mới thở dài : “ Phục, ta cũng phục .”

Tiểu Khai mang theo hai nàng ra Bạch Thạch Đạo Tràng, nhìn nhau, cảm thấy thật sự kích động nhin không được cười ha ha, cười nửa ngày, Tiêu Vận bỗng nhiên kéo cánh tay Tiểu Khai : “ Uy ”.

" Chuyện gì?" Tiểu Khai cười hì hì nói:" Sư tỷ, hôm nay ta biểu hiện cũng được a."

" Ân, quả thật cũng được," Tiêu Vận con mắt vừa lưu chuyển : " Cho nên ta quyết định thưởng cho ngươi."

" Thường cho cái gì?" Tiểu Khai nói.

Tiêu Vận thản nhiên cười, bỗng nhiên dừng lại, hôn lên mặt Tiểu Khai.

Môi nàng mềm mại mà ấm áp, theo gò má đầy đặn áp sát, có chút hương thơm khẽ chui vào mũi Tiểu Khai, Tiểu Khai nhất thời liền ngây dại.

“ Hì hì, đây là trận thứ nhất thưởng cho người nga. ” Tiêu Vận mặt có chút hồng, cười đáng yêu nói không nên lời, Tiểu Khai luôn nhìn thấy gương mặt gợi cảm của nàng, nên như vậy là lần đầu tiên, hân một mặt thanh xuân hoạt bát, chỉ cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, rồi lại cực kỳ đẹp mắt, thế nhưng lúng túng quên nói chuyện.

“ Ngày mai cũng phải cố lên nga. ” Tiêu Vận nhìn ánh mắt Tiểu Khai , sóng mắt nhu tình vô hạn.

“ Ân, ta nhất định cố ”. Tiểu Khai nhìn ánh mắt nàng nhận lời gật đầu.

Trữ Tình tức giận bậm môi đứng ở bên cạnh, nhìn tâm tình giống như khó chịu, Tiêu Vận quay đầu hướng đến tiểu nha đầu trừng mắt nhìn, ý tứ thực rõ ràng : : Lúc này đây, ta thắng.

Ngay sáng sớm hôm sau, Trữ Nguyên tin tưởng gấp trăm lần lái chiếc xe ferrari của hắn đến : “ Tiểu Khai trận thứ hai người nhất định thua ”.

“ A, a nói chuyện đừng tuyệt đối như vậy a. ” Tiểu khai không cam yếu thế : “ Ngày hôm qua người lúc đó chẳng phải nói như vậy sao, kết quả thế nào ?”.

" Ngày hôm qua là ngoài ý muốn," Trữ Nguyên thành tâm thề nói : “ Hôm nay chính là toàn bằng thực lực ”.

Xe dừng ở một tòa nhà tên là “ Hoa Thịnh building ” chính ma thiên đại lâu môn, Trữ Nguyên đi trước vào.

“ Uy , tới nơi này làm gì ?” Tiểu Khai nói : “ Trong này hình như là khu buôn bán a ”.

“ Đúng , trận đấu hôm nay ở trong này ” Trữ Nguyễn nói : “ Người theo ta là được ”.

Tiểu Khai nghi vấn đầy mình, đi theo Trữ Nguyễn một lúc, cuối cùng đến một bàn phục vụ, Trữ Nguyễn đi hồi lâu cầm về hai cái bài tử tinh xảo đi tới, đưa cho Tiểu Khai một cái : “ Nha, cầm lấy ”.

“ Đây là cái gì ?” Tiểu Khai nhìn bài tử, trên mặt trái là “ Số ba mươi tám ”.

“ Đây là dùng để đấu giá. ” Trữ Nguyễn nói : “ Hai cái dây số bên trong, ta đều dự giao một ngàn vạn tiền bảo chứng, đợi lát nữa chúng ta liền nhìn xem ai có thể mua được thứ tốt a ”.

" Một ngàn vạn!" Tiểu khai cảm thấy rung động : “ Sao phải bỏ nhiều tiền như vậy ? Đây là muốn so với cái gì ? ”.

“ So sánh ánh mắt và sự phán đoán của chúng ta ”. Trữ Nguyễn đặc ý dương dương nói :

“ Hôm nay đấu giá rất nhiều, bảo bối thiên giới cũng không ít, một ngàn vạn không tính là nhiều, cũng không tính ít, vừa lúc có thể kiểm nghiệm chúng ta một chút ai mua thứ có lợi nhất ”.

“ Người như thế nào phán đoán ai mua thứ có giá trị a ?” Tiểu Khai hỏi.

“ Cái này rất đơn giản," Trữ Nguyễn nói : “ Đấu giá kết thúc, ta sẽ mời giám định sư cấp quốc tế tới xem xét, bọn họ ba người cùng kết luận, nên rất đáng tin nhiệm a”.

“ Na..... Được rồi.” Tiểu Khai hoàn toàn không để ý, nhin không được nhìn Tiêu Vận không nói .

Tiêu Vận đối với Tiểu Khai gật đầu, còn hơn ngày hôm qua, hôm nay hẳn thật sự còn có niềm tin tưởng, tất nhiên tập đoàn Thiên Dật đại tiểu thư đối với mấy cái giá trị này nàng cũng là có nghiên cứu.

“ Đúng rồi còn có một điểm ” Trữ Nguyễn suy nghĩ bổ sung một câu : “ Hôm nay người đầu giá vật vô luận là tốt xấu, đều tặng cho người ”.

“ Ách.....” Tiểu Khai có điểm giật mình: “ Người rất khách khí a.”

Trữ Nguyễn cười ngạo nghễ không nói. Hẳn cũng thực là người ngạo khí, một ngàn vạn trong mắt hẳn không quan trọng mà quan trọng nhất là thắng lợi, ngay cả Tiểu Khai dùng một ngàn vạn mua được bảo bối hẳn kiên quyết bản thân cũng không chiếm tiện nghi.

Nền đại sảnh đấu giá thảm hồng sang quý phô ra, bên trong lại chia làm từng khu từng khu ghế, đây là nơi đấu giá không làm lộ thân phận chính mình, Tiểu Khai đem theo Tiêu Vận đến ghế số ba tám, Trữ Nguyễn cũng đi theo, Trữ Nguyễn một mình cô độc đi vào ghế số ba mươi bảy.

Tiếp theo có nữ phục vụ đưa tới các loại điểm tâm và nước uống, một lát sau bắt đầu đấu giá.

Kiện đấu giá thứ nhất là một pho tượng ngọc Phật màu lục, người chủ trì giới thiệu : “ Tượng Phật này do một khối lục ngọc điêu khắc mà thành, khối lục ngọc thuần khiết không tì vết, tại vị trí đáy có một khuyết điểm nhỏ, mà tượng Phật công phu điêu khắc cao minh, vô luận hoa văn bên ngoài, hay là quần áo rõ ràng tinh tế, một chút khuyết điểm lục ngọc kia vừa lúc dấu ở phía dưới chân tượng nơi đám mây, tượng Phật để giá hai trăm vạn mỗi lần tăng mười vạn ”, hẳn gõ cây búa : “ Tốt, hiện tại đấu giá bắt đầu ”.

“ Chúng ta nên không ?” Tiểu Khai khẩn trương hỏi Tiêu Vận.

“ Không nên ” Tiêu Vận giải thích : “ Bình thường đấu giá loại này càng về sau càng có thứ trân quý, chúng ta ngàn vạn lần không cần để ý đến tiểu trường hợp này ”.

Tiểu Khai nói : “ Ta đây khi nào thì nên ?”.

“ Từ từ a” Tiêu Vận nói : “ Trong tay chúng ta chỉ có một ngàn vạn đọi cho đến thời điểm để giá sáu, bảy trăm vạn thì ra tay ”.

Tượng phật giá hai trăm vạn đã tăng lên ba trăm hai mươi vạn, không ai tiếp tục ra giá quả nhiên là Tiêu Vận trong miệng kêu “ tiểu trường hợp ”.

Nửa tiếng tiếp theo bán lần lượt ra vài vật, cũng không vượt quá năm trăm vạn, Tiêu Vận lực chú ý đã chậm tập trung lên vật tiếp theo, cũng sắp tới thời điểm ra tay.

Đấu giá loại này kỳ thật là khảo nghiệm ánh mắt và năng lực nắm thời cơ, hết thấy đồ cổ bảo bối giá trị dao động tương đối lớn, đồng dạng một món đồ có khả năng một nghìn vạn, cũng có khả năng hai ngàn vạn, mẫu chốt là gặp rồi kêu giá có phải một mình mình không, ra tay thời cơ thỏa đáng hay không, người là loại động vật kỳ quái, tâm tính biến hóa các quyết định sát na thường phụ thuộc vào cảm giác trong khoảnh khắc, cho nên cơ hồ mỗi lần đấu giá sẽ có người chiếm tiện nghi lớn mua được thứ tương đối giá trị, đồng nghĩa cũng có người mua vật với giá cao nhưng thực ra không đáng giá như vậy.

Cũng có một tình huống hội đấu giá thường hay có thứ hàng tốt, tổng hội chuyển cho một vài siêu cấp phú hào dùng trưng bày trên sân khấu, đối với loại vật phẩm này căn bản vô giá.

Lần này mang lên là một thanh kiếm.

Cả thanh kiếm đều nhắm đen, nhìn không một tia ánh sáng, vỏ kiếm hoa văn thập phần phức tạp cổ xưa, kiếm cấu tạo hình dáng rất nặng, hiển nhiên tác dụng dùng trong thực tế.

Thanh kiếm được đưa ra, Tiểu Khai cảm giác được Tiêu Vận thần thái nghiêm túc.

“ Sư tỷ, cái này có phải là ra tay ”, Tiểu Khai mở mắt chờ Tiêu Vận.

Tiêu Vận thần sắc có chút cổ quái, nhìn Tiểu Khai : “ Người không nhìn ra sao ? Đây là một thanh phi kiếm”.

“ Phi ... kiếm.... phi kiếm ” Tiểu Khai nuốt nước miếng: “ Người tu chân dùng loại phi kiếm này ?”.

Tiêu Vận gật đầu: “ Thật sự là kỳ quái, như thế nào sẽ có người tu chân đem phi kiếm bán a. Chẳng qua đối với người bình thường mà nói phi kiếm này không có cái gì ý nghĩa, giá trị của nó là do niên hạn và giá trị nghệ thuật quyết định ”.

Lúc này, người chủ trì đã giới thiệu xong, đại ý là nói thanh kiếm lấy ra từ một cổ mộ, có mấy ngàn năm lịch sử, tạo hình kì lạ, khả dĩ nổi bật do thợ thủ công cổ đại trình độ nghệ thuật làm ra, hẳn nói: “ Đem Huyền Mặc kiếm đấu giá để giá bảy trăm vạn mỗi lần tăng tối thiểu năm mươi vạn, hiện tại đấu giá bắt đầu ”.

“ Muốn thử xem không ?” Tiểu Khai tâm lý có điềm xót ruột nhưng là thanh phi kiếm này, chính mình cần một thanh phi kiếm, lâu nay luôn phải nhờ vả người ta giúp đỡ phi hành, nghĩ lại thật là mất mặt.

“ Thử xem cũng được”. Tiêu Vận nói : “ Nếu không...trước tiên báo bảy trăm năm mươi vạn ?”.

Lời nói vừa xong, chợt nghe người chủ trì ngử khí kích động : “ Tiên sinh số ba mươi bảy, báo giá một ngàn vạn, trực tiếp báo xuất một ngàn vạn ”.

Số ba mươi bảy, chính là Trữ Nguyễn.

Tiểu Khai nhìn Tiêu Vận, Tiêu Vận lại nhìn Tiểu Khai bỗng nhiên có điểm ngây ngốc. Trữ Nguyễn đến giờ cũng chưa có động tĩnh, bọn họ vô luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Trữ Nguyễn ra một giá, liền trực tiếp báo xuất một ngàn vạn.

Đối với tham gia đấu giá hội chư vị nhóm phú ông mà nó, kỳ thật một ngàn vạn thật tính không ra cái gì, nhưng đối với Tiểu Khai mà nói, một ngàn vạn rất khó thụ bởi theo hạn chế của quy tắc hẳn chỉ có thể dùng một ngàn vạn.

Nói cách khác, nếu muốn mua thanh kiếm này, Tiểu Khai hiển nhiên không có cơ hội, hiện tại muốn xem còn có ai cùng Trữ Nguyễn tranh thanh kiếm này không.

“ Thanh kiếm này trong mắt người bình thường cũng liền bình thường,”. Tiêu Vận nhú mày nói : “ Cho dù Trữ Nguyễn lấy được thanh kiếm này cũng không đại biểu hẳn liền thắng”.

Tiểu Khai gật đầu cũng có chút mơ hồ.

Người chủ trì bắt đầu đếm : “ Một ngàn vạn lần thứ nhất, một ngàn vạn lần thứ hai, một ngàn vạn lần thứ ba... A tiên sinh số năm bảy, ra giá một ngàn vạn một trăm, còn có ai muốn tiếp tục ra giá ?”.

Hội trường trở về im lặng, thanh kiếm trong mắt mọi người quả thật giá trị không cao như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là một thanh kiếm cổ có giá trị lịch sử , nhìn hoa văn kiếm cũng không thấy cao minh bao nhiêu, tất cả mọi người lựa chọn buông tha.

Kết quả Huyền Mặc Kiếm đã được số năm mươi bảy lấy một ngàn một trăm vạn mua được.

Tiểu Khai thở dài, hạ xuống tảng đá nặng trong lòng : “ Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, tiếp theo kiện bảo bối chúng ta quan sát cẩn thận một chút ”.

Lúc này đây mang lên sản phẩm đấu giá là một bức họa.

“ Tiên sinh bán tranh nói, bức họa này chính là thực tích trong truyền thuyết của đường bá hộ Bách Điều Triều Phượng Đồ, chúng ta thông qua cách giám định niên đại, bức họa này cơ bản niên đại phù hợp, mà đặc biệt chuyên gia cũng chỉ ra bức họa này phong cách vẽ, kỹ năng và cách bố trí tài liệu chất liệu chi tiết xem ra cũng cơ bản phù hợp ghi chép lại lịch sử, chúng ta cẩn thận nghiên cứu, nhận định bức họa này độ tin cậy hiện tại trăm phần có sáu mươi phần chính xác, bởi vì giám định tranh khó khăn tương đối cao, chúng ta cũng không dám đảm bảo bức họa này tuyệt đối thật hay giả, cái này muốn xem các vị đang ngồi dưới phán đoán. ” Người chủ trì chậm rãi nói : “ Bức họa này để giá là bảy trăm vạn, mỗi lần tăng giá tối thiểu năm mươi vạn, hiện tại đấu giá bắt đầu .”

Bức họa này hiển nhiên so với thanh kiếm kia còn thảm hơn, đối với thật giả chưa rõ ràng, chỉ sợ giá trị và thực tế lại trái ngược, mọi người cũng là tâm có kiêng kỵ, cho dù đấu giá cũng không được cao, người chủ trì xong lời qua hai phút mới có người xuất giá : bảy trăm năm mươi vạn.

Tiểu Khai nhìn Tiêu Vận, Tiêu Vận cũng có chút mờ mịt suy nghĩ, suy nghĩ lúc lâu, cắn răng nói “ Mua, tám trăm vạn !”.

Tiểu Khai gật đầu đang muốn ra giá chợt nghe người chủ trì kích động lên : “ Số ba mươi bảy, lại là tiên sinh số ba mươi bảy trực tiếp trả giá một ngàn vạn ”.

“ Ta khao !” Tiểu Khai nhìn không được kêu lên : “ Hẳn đây là cái ý tứ gì a ”.

“ Chỉ có thể một điều ”. Tiêu Vận mặt có chút trắng bệch : “ Hẳn có thể xác định bức họa này là thật”.

“ Ân nên như thế này ”. Trữ Tình nhìn không được thấu đi tới : “ Ca ca ta đối với di vật cổ năng lực giám định rất cao ”.

“ Nếu thật sự như vậy chuyện này liền phiền toái ” Tiêu Vận có chút suy tư : “ Nếu thực sự bút tích Đường Bá Hổ, chỉ sợ bức họa giá trị chính thức vô luận thế nào cũng ngoài hai ngàn vạn ”.

Lúc này đây có nhiều trắc trở đối với bức họa còn không khả năng xác định là tác phẩm thật hay giả. Tất cả mọi người thực ăn ý lựa chọn buông tha, Trữ Nguyên dùng một ngàn vạn tuyệt đối ưu thế mua bức họa này.

Tiếp theo đi ra mấy người, Tiểu Khai nhìn mấy đại hán sĩ đưa lên một pho tượng mỹ nhân bạch ngọc, ánh mắt hẳn đắm đắm, bức tượng bạch ngọc mỹ nhân hoàn toàn sinh động như thật, quả thực so với người thật không có khác biệt bởi vì toàn thân trần trụi thân thể các bộ vị bí ẩn hiện ra rõ ràng, kì quái nhất chính là nó toàn thân trên dưới hoàn toàn nhìn không thấy dấu vết điêu khắc, như là tự nhiên trưởng thành một dạng.

Người chủ trì ngữ khí không che dấu được hưng phấn: “ Các vị, các vị ,đại gia chú ý tượng bạch ngọc mỹ nhân tên là nữ thần Hoan Hi, là một khối bạch ngọc cao cấp trong thiên nhiên, ngọc thể ôn thuận, sờ tay vào tuyệt đối không lạnh lẽo, hơn nữa không có trải qua người nào tạo hình, sở hữu hình dạng đều là tự nhiên trưởng thành, nữ thần cao một mét sáu tám, với người thật giống nhau, rộng ba thước, hình dáng nhỏ nhắn, hoàn toàn quý giá hơn vàng nhiều lần, đơn giản nói nó chính là pho tượng tuy không có sinh mệnh lại không hề có khuyết điểm chính là hoàn mỹ nữ tính ”.

Người chủ trì nói một hồi, bỗng nhiên cười có chút thần bí “. Kỳ thật tượng nữ thần Hoan Hỉ chỗ tuyệt diệu còn không ở trong này ”. Hắn thuận tay sờ trớn hai má tượng nữ thần, thân thể, eo, bụng, một đường đi xuống, trong miệng từ từ nói “ Chư vị mời xem, tượng nữ thần Hoan Hỉ, địa phương tuyệt diệu tại đây, nó toàn thân cấu tạo cùng với người thật hoàn toàn giống nhau, xúc cảm ban đầu cùng với người thật có chút tương tự, ngọc chất bóng loáng mà ấm áp, địa phương tối bí ẩn cũng có cấu tạo giống người thật, hắc...hắc ...hắc ”. Người chủ trì ánh mắt có điểm thâm đằng : “ Nếu là tại thời điểm đêm không ngủ được, chân chính nữ tính, nhưng thật ra không ngại thử một lần....”.

Tiểu Khai nghe được trợn mắt há hốc mồm, nhin không được quay đầu nhìn Tiêu Vận, đã thấy Tiêu Vận mặt đỏ như máu, cắn môi oán hận giương mắt nhìn người chủ trì hớn ha hớn hở trên đài. Cuối cùng Tiểu Khai không quên việc chính lúng túng nói : “ Sư ... sư tỷ, mua hay không mua ?”.

" Mua, đương nhiên mua." Tiêu Vận hung hăng liếc mắt nhìn Tiểu Khai : “ Cho người mua sau đó trở về lập tức tiêu hủy ”.

Đáng tiếc chính là, bức tượng này Tiểu Khai tưởng mua được, nhưng lại không mua được. Chư vị có tiền tranh nhau, tài phú phía sau cũng bắt đầu cuộc đua.

" Một ngàn vạn!"

" Một ngàn một trăm vạn!"

" Một ngàn ba trăm vạn!"

" Hai ngàn vạn!"

" Hai ngàn năm trăm vạn!"

" Bốn ngàn vạn!"

" Ta xuất năm ngàn vạn!"

.....

Tiểu Khai hoàn toàn ngây dại, nhìn giá cả một đường tăng cao, thẳng nhảy đến năm ngàn năm trăm vạn, rốt cục dừng lại, người chủ trì cao hứng phấn gõ cây búa trong tay : “ Năm ngàn năm trăm vạn, thành giá! ”

Trữ Nguyễn ngồi trên ghế sô pha số ba mươi bảy, hắc hắc trực cười, Tiểu Khai vô luận như thế nào cũng chẳng vui lên được, tiếp theo tượng nữ thần Hoan Hi, vật phẩm đấu giá về sau giá càng cao, chính là một ngàn vạn mua không được thứ gì.

Tiểu Khai hiển nhiên phát hiện vấn đề này. Tiếp theo tượng nữ thần Hoan Hi, lại đem lên ba vật bóng bẩy tinh xảo, mọi người tham gia đấu giá không hén mà biểu hiện cùng nhau nồng hậu hứng thú, tuy nhiên vật phẩm để giá trên dưới bảy tám trăm vạn, nhưng là một vòng cạnh tranh giá quyết liệt làm lúc sau mặc cả tất cả xong, giá ba ngàn vạn, Tiểu Khai lần đầu gặp trường hợp như vậy, nhịn không được thở dài thở ngắn một trận, cảm thấy kẻ có tiền suy nghĩ quả nhiên phi thường không thể lý giải, cách tiêu tiền cũng thật làm cho người ta nhìn mà sợ .

" Sư tỷ, làm sao bây giờ?" Tiểu Khai không nề hà quay đầu lại:" Chẳng lẽ chịu thua như vậy?"

Tiêu Vận cắn răng ngữ khí không xác định nói : “ Chờ một chút, ân, chờ một chút a”.

Trên sàn đấu giá, người chủ trì lúc sau đưa ra giá vài loại sản phẩm, cúi đầu xem bản ghi chép vật phẩm đấu giá, trên mặt bỗng nhiên mất tự nhiên kêu lên: “ Ách ... tiếp tục đấu giá vật này, là một khối đá ”.

Nói là tảng đá, nhưng là tảng đá này thật sự lớn, xem ra đại khái là hình tròn, phỏng chừng đường kính một mét năm sáu, ước chừng tám người đẩy

xe đưa nó lên, như vậy ném nó xuống nền nhà, cảm thấy nền nhà có chút trầm xuống.

Không thể không thừa nhận, vật này thật dọa người, tất cả mọi người trong lòng hiếu kì đứng lên.

“ Đây là một khối Đồ Thạch ” Người chủ trì thanh âm có chút nhỏ : “ Tuy nhiên chúng ta không thể phán đoán bên trong là thiên đường hay địa ngục, nhưng là vô luận thế nào, khối Đồ Thạch lớn như vậy có thể nói trước đây chưa từng có ”.

Thốt ra lời này cơ hồ tất cả mọi người “ nga ” ỉu xùi ngồi xuống, ý tứ thực rõ ràng : không có hứng thú.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3: Bách Điều Triều Dương

Đổ Thạch là ngọc thạch chỉ được khai thác ở một khu vực đặc biệt, bình thường mà nói ngọc bích vừa được khai thác ra thì có một lớp phong hóa bao bọc kỳ thật không thể biết là phôi tốt, cho nên người khai thác phải cắt lớp đá ra, mới có thể biết bên trong rốt cuộc là cái tình huống gì. Có thể là ngọc bích có thể là đá, có thể là thượng đẳng phẩm, cũng có thể liệt đẳng phẩm, cho nên rốt cuộc là cái gì, trước khi cắt ra thì hoàn toàn không thể phán đoán được, sử dụng trình độ khoa học kỹ thuật nhân loại chiếu bức xạ cũng không thể nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Sở dĩ lâu mà lâu, còn có một cái quy cũ như vậy, khối thạch trước tiên được trả giá, sau đó bắt đầu cắt, một khi đá mở ra, vô luận bên trong là cái gì giá cả không thể thay đổi.

Như vậy , thuần túy như đánh bạc với giá cả thượng định, liền sau có chứa nòng hậu “ Đổ mệnh” với ý vị như một loại hành vi đã được xưng là “Đổ Thạch”.

Đối với Đổ Thạch không thể xác định tính chất, mọi người bình thường dùng tám chữ để khái quát: một đao lên thiên đường, một đao xuống địa ngục.

Đổ Thạch xác suất thành công phi thường thấp cho nên mọi người thường nói “ thập đổ cửa trâu(đổ mười lần thua chín)”mà hiện tại xuất hiện tại phiên đấu giá đúng là một khối Đổ Thạch.

" Tiêu Vận tỷ tỷ, chị thật là lợi hại," Trữ Tình mắt có chút đỏ hồng, nói:" Ngay cả cái này cũng biết."

Tiêu Vận mỉm cười, vẻ mặt lại mang theo vài phần ngạo nghễ:" Ta biết các thứ vốn cũng không ít."

Tiêu Khai nghe xong tiêu vận giải thích, cũng có chút hiểu nói : “ Chúng ta có muốn đồ hay không đồ ?”

“Ai, đồ không được a”. Tiêu Vận thở dài : “ Người xem tảng đá này, đá sỏi thô kết tinh bên ngoài, bên trong kết cấu tạp chất, độ cứng thấp, kém trong suốt, xem ra cũng là hạ phẩm, hơn nữa thạch đầu ở nơi đây đều là rạn nứt, cũng không có hiện tượng, nếu thạch đầu bên trong có ngọc bích cũng chỉ là hạ phẩm, càng huống chi bên trong không có cái gì. ”

Nàng nói tới đây chợt nghe người chủ trì nói : “ Khối đồ thạch này để giá một ngàn vạn , hiện tại đấu giá bắt đầu.”

“ Ti!” Rất nhiều khu ghế ngồi truyền đến âm thanh bàn tán, sau một lúc một ghế đã có người mắng lên : “ Ta khát, có phải là điên không, chỉ như vậy một khối đá cũng muốn một ngàn vạn ? Các người đấu giá như thế nào, như thế nào trả giá loại đấu giá như thế này ? ”

Người chủ trì sắc mặt có chút xấu hổ, cười giải thích: “ Kỳ thật chúng ta cũng thấy giá này có chút cao... chẳng qua người bán kiên trì con số này hơn nữa.... hơn nữa tảng đá này vô luận như thế nào cũng là vật gia truyền, một khi đã là lão tổ tông truyền truyền lại, luôn có thâm ý cho nên... cho nên... a a.”

Thanh âm kia lại mắng : “ Lão tổ tông có thâm ý, sao hắn không tự bản thân đồ a, bằng cái gì để đến nay đồ ? Mà tảng đá vừa nhìn chính là hạ phẩm, bên trong cái gì cũng không có, lão tử làm hai mươi năm với ngọc thạch sinh ý, ánh mắt nhìn là biết. Được, cho dù tảng đá có ngọc bích, như

vậy khối ngọc bích, có đáng một ngàn vạn sao chứ ? Hừ hừ ta xem trừ phi đầu óc ai bị ngộp nước, đi mua thạch đầu của người mới lạ.”

Người chủ trì mặt mũi trắng bệch, một câu cũng không nói nên lời, tảng đá này vốn giá thực cũng không muốn nghĩ, nhưng là chủ nhân tảng đá là người có thể lực, cũng có chút cố chấp, kiên quyết đấu giá, hơn nữa nói giá ít nhất một ngàn vạn, nhà đấu giá thật cũng không có biện pháp, chỉ có thể đem tảng đá lên bán, bọn họ đem tảng đá an bài phía sau vài loại bảo bối coi như nhọc lòng khổ tâm, chỉ tiếc đồ thạch này là thứ quả thật rất miễn cảm, mà tảng đá này quả thật cũng quá kém, những người ngồi đây tuy có tiền nhưng không phải ngu ngốc, bọn họ thuần túy đem tiền đổ ra, ai cũng không chịu làm.

“ Như vậy tốt lắm ”. Cũng chính là thanh âm người nọ : “ Ta xem thạch đầu này cũng bán không được, lão tử hôm nay phát thiện tâm, lấy tiền ra đùa vui, năm mươi vạn ta mua, người cho ta tại đường trường cắt ra, ta muốn cho mọi người nhìn xem, lão tử tông truyền xuống rốt cuộc là cái gì chứ. ”

“ Đây..... Không được đích,” Người chủ trì nói: “ Ít nhất một ngàn vạn.”

“ Ha ha ha ha, người thật đúng là coi chúng ta tất cả đều là ngốc tử a?” Người này thở gấp cười tiếp: “ Tốt lắm, lão tử không mua, ta đảo muốn xem , ai đầu óc nước vào mua tảng đá này!”

Người chủ trì một câu cũng không dám phản bác, hẳn chính mình cũng biết là tảng đá này khó có khả năng bán ra ngoài, hẳn vốn cũng định lấy ra xem thử, không được trả lại coi như hoàn thành với chủ, hẳn cũng nhìn thấy tảng đá này không đáng một ngàn vạn , không đáng giá năm mươi vạn, quả thực một vạn không đáng giá, ánh mắt của hắn cũng là cực độ, hẳn đã cẩn thận cân nhắc thua thiệt đủ đường, đủ loại dấu hiệu cho thấy rõ.

Nhưng đúng là cố chấp còn có người đầu óc bị nước vào, bên kia thanh âm vừa ngừng, bên này còn có người giơ lên bài tử, người chủ trì không thể tin ánh mắt, nhất thời hai mắt sáng lên, mừng rỡ nói: “ Có người ra giá, tiên sinh số 38 ra giá một ngàn vạn!”

Tiểu Khai đầu óc vẫn chưa ngập nước nhưng thật ra hẳn hoàn toàn không có lựa chọn, vật đấu giá phía sau khẳng định sẽ không thấp hơn một ngàn vạn, nếu hẳn còn cầm một ngàn vạn này cũng như nhận thua, còn không bằng mua khối đá đồ một chút này còn có một phần vạn cơ hội.

Đương nhiên, trừ phi còn có người đầu óc có nước vào, nếu không Tiểu Khai khẳng định không có đối thủ cạnh tranh.

" Một ngàn vạn lần thứ nhất, một ngàn vạn lần thứ hai, một ngàn vạn lần thứ ba." Người chủ trì cao hứng phấn chấn đập một cây búa:" Được, một ngàn vạn thành giá! Mời tiên sinh số ba mươi tám ra sau hội đấu giá làm thủ tục."

Kết thúc phiên đấu giá, Tiểu Khai nắm tay hai nàng đi ra thì nhìn thấy còn có phục vụ viên xinh đẹp mang theo Tiểu Khai đi làm thủ tục, đợi hết thấy đã xong, Trữ Nguyễn vui vẻ a a tìm tới : “ Thế nào, lần này thua tâm phục khẩu phục a ?”

“ Còn không nhất định na”. Tiểu Khai nói một hơi : “ Bức họa kia của người còn không biết thật hay giả, hơn nữa ai có thể nói tảng đá không có bảo bối ?”

“ Không cần nghi vấn, tảng đá này không có bảo bối.”. Nhìn Tiểu Khai bỏ ra một ngàn vạn Trữ Nguyễn so với buôn bán lời một ngàn vạn còn vui vẻ hơn : “ Ta lấy ánh mắt chuyên nghiệp để xem, tảng đá này bên trong ngoại trừ đá hay không phải đá chỉ là mảnh ngọc bích bằng ngón tay cái. ”. Hẳn ha ha cười to : “ Người sẽ không nghĩ rằng một mảnh ngọc bích nhỏ vậy có giá một ngàn vạn a ?”

Tiểu Khai trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu , cuối cùng miễn cưỡng nói một câu: “ Bức họa kia của người cũng không nhất định là thật a.”

“ Người nói đúng, bức họa kia của ta không phải thật.” Trữ Nguyễn trên mặt biểu tình càng đặc ý: “ Bởi bức họa kia so với người tưởng tượng còn nhiều tiền hơn !”

“Ách... Nghiêm Tiên sinh ngài muốn... ”. Tiểu thư phục vụ xinh đẹp lại đi tới : “ Xin hỏi ngài cần đưa vật phẩm đấu giá đi đến địa điểm nào?”

“ Không cần”. Trữ Nguyễn thay thế Tiểu Khai tiếp nhận lời : “ Giúp chúng ta tìm một gian phòng yên tĩnh, chúng ta muốn đương trường đổ thạch. ”

Tòa nhà Hoa Thịnh trong lòng đất có một tầng đại sảnh rộng lớn, đúng là địa phương người đấu giá thường dùng để xem vật phẩm, nghe nói có người hiện trường muốn đổ thạch người đấu giá lớn nhỏ chính là giám định sư nhất loạt chạy về phía dưới, tham gia đấu giá hội những người có tiền nghe được tin cũng không cần mời mà tới, thời gian không bao lâu đại sảnh đến ba mươi người. Chẳng qua đại sảnh này quả thật rộng , tuy nhiều người như vậy nhưng vẫn đang còn vẻ trống trải, kia khối đá lớn lẳng lẳng nằm ở trên, bốn phía trong vòng bán kính năm thước có một vòng phòng hộ, phòng ngừa người tới gần .

Bức “ Bách Điều Triều Phượng Đồ” của Trữ Nguyễn đặt ở trong tủ kính triển lãm, tựa vào tảng đá lớn bên cạnh.

Vừa rồi tất cả mọi người tại phòng đấu giá, ai cũng không biết ại, lúc này đây mặt đối mặt, Tiểu Khai tùy tiện nhìn xem, nhất thời mở rộng mắt mấy thương nhân thành công này đều mặc đồ tây, đều là cách ăn mặc bình thường, nhìn trang phục cũng nhìn không ra danh bài dấu hiệu chỉ có kia đi tới một người có cái bụng to với một nhóm mỹ nữ, có biểu hiện xuất chúng

không giống người bình thường. Phóng mắt nhìn lại đúng là mỹ nữ và đã thú cùng đến, cánh tay ngọc trắng muốt với đôi chân thon dài.

Tiểu Khai đứng nhìn thấy mê mẩn, liền cảm thấy một cánh tay vỗ mạnh vào vai, một thanh âm ha ha cười to: “ Nghiêm tiên sinh , người chính là đầu óc có nước vào số ba mươi tám, hân hạnh hân hạnh, ta gọi là Lôi Long. ”

Này thanh âm rất quen thuộc, đúng là ở hội trường đấu giá lên án mạnh mẽ tên chủ trì, Tiểu Khai cả kinh quay đầu lộ ra phía trước một khuôn mặt đen, răng vàng lộ ra, thần thái kiêu ngạo nói không nên lời, một tay ôm eo một mỹ nữ hướng phía Tiểu Khai ha ha trực cười. Này vị mỹ nữ này cũng để lộ áo nhỏ cùng bộ ngực không hề khác biệt lộ ra mảng lớn mảng lớn da thịt trắng như tuyết, và mượt mà như đoá hoa át cả ánh mắt nhìn, một cổ hương phấn son nồng đặc bay tới, hỗn hợp với mùi hôi của miệng Lôi Long, làm cho Tiểu Khai thiếu chút nữa nôn mửa, nhin không được lui về phía sau hai bước nhiu mày nói : “ Người muốn làm gì ?”

“ Ta không phải muốn làm gì nha”, Lôi Long nhìn đều Tiểu Khai, hắc hắc cười to : “ Ta chính là muốn nhìn xem rốt cuộc ai đầu óc nước vào, lại có thể đem một ngàn vạn bỏ vào trong nước. ”

Lôi Long này trong nước nổi danh là chuyên gia châu báu, trong xã hội đen cũng có chút thế lực, luôn cho rằng mình là kẻ bất phàm, cũng đặc biệt gặp phải vừa rồi Tiểu Khai trả một ngàn vạn đem mua tảng đá về hăn nghĩ tới nghĩ lui, là Tiểu Khai đây là không để cho hăn chút mặt mũi, là cố ý cùng hăn đối nghịch. Cho nên đấu giá kết thúc hăn lập tức đi điều tra số ba mươi tám là ai, chẳng qua sự tình so với trong tưởng tượng thuận lợi, hăn còn không đợi kết quả chợt nghe nói số ba mươi tám đương trường muốn đổ thạch, hăn chờ tới thời điểm, vừa lúc nhận được điện thoại, nói rất rõ ràng, Nghiêm Tiểu Khai chỉ là một tiểu viên chức, vô thế lực, không có bối cảnh, gần đây vừa mới thăng cấp quản lý của tập đoàn Thiên Dật chính là quản lý nhóm lập kế hoạch.

Hắc hắc, chỉ là một quản lý, không đáng đắn đo ?

Tiểu Khai một bên nghĩ tới đồ ước với Trữ Nguyên, cũng không nghe hẳn nói chuyện “ Nga” một tiếng, cúi đầu nhin không được nghĩ thầm : “ Nếu bên trong tảng đá quả nhiên không có bảo bối, ta nên làm sao bây giờ ?”

Lôi Long cười hắc hắc, nghĩ rằng Tiểu Khai sợ hẳn, đang muốn tiếp tục gây áp lực, thì bỗng nhiên ánh mắt liếc đi tự nhiên nhìn thấy một đại nhân vật, vội vàng như điên chạy lại, trước tiên nghiêm mặt nói : “ Khách quý, Tiêu tiểu thư, không nghĩ tới tự nhiên có nhã hứng đến nơi này.”

Tiểu Vận hướng về phía Lôi Long thân nhiên cười, ánh mắt nhu tình xuất ra. Nụ cười này thiếu chút nữa làm Lôi Long mất hồn, trong lòng liêu mạng hò hét : “ Trời a, thiên chi kiều nữ tự nhiên cười với ta, chẳng lẽ..... chẳng lẽ nàng xem trọng một nam nhân thô lỗ như ta?” Hẳn một bên nghĩ , một bàn tay đang lặng lẽ ôm mỹ nữ, rút tay trở về, tận lực làm ra một bộ nường đường, đang muốn tiếp tục lấy lòng, thì thấy Tiêu Vận cặp mắt chứa đầy nhu tình đã chuyển qua tiểu tử đầu óc bị nước vào kia cười nói :“ Ta tới giúp bạn trai ta tham gia đấu giá đại hội.”

“ Bạn trai!” Lôi Long con mắt trừng như muốn rơi ra.

“ Đúng vậy, hẳn gọi Nghiêm Tiểu Khai, là bạn trai của ta ”. Tiêu Vận đi đến bên Tiểu Khai, ôm lấy cánh tay hẳn.

“ Tiêu Vận tỷ tỷ, Tiểu Khai ca ca khi nào đáp ứng tỷ?” Trữ Tình có điểm buồn bực tiến lên trước hai bước kéo một cánh tay Tiểu Khai : “ Tiểu Khai ca ca sớm đáp ứng ta, bồi dưỡng một đoạn thời gian cảm tình sau này liền theo ta kết giáo.”

“ Đây... Trữ tiểu thư ”. cuối cùng Lôi Long còn có chút kiến thức, một chút liền nhận ra Trữ Tình , lại nhìn đối tượng mà nàng đang kéo cánh tay, bộ mặt bỗng nhiên lộ ra chút trắng bệch.

“ Muội muội, người làm gì a”. Trữ Nguyên nhú mày đi tới. Cặp mắt hẩn nhìn Tiêu Vận ôm tay Tiểu Khai, trong lòng thật sự là ghen tị muốn chết, cũng không dám nói cái gì, chỉ có thể chuyển sang giáo huấn muội muội : “ Nơi đông người không sợ người khác chê cười sao.”

Trữ Nguyên nói xong lời này cũng không đợi Trữ Tình phản bác, trực tiếp nhìn Tiểu Khai nói : “ Chúng ta bắt đầu a.”

“ Được ”,Tiểu Khai gật gật đầu, đưa một tay ra : “ Người đến trước.”

Trữ Nguyên gật đầu, hướng tới nơi đặt Bách Điều Triều Phượng Đồ của mình đi đến.

Lôi Long miệng há to định kêu một tiếng : “ Trữ Thiếu gia”, nhưng là môi mấp máy vài cái, chung quy không dám kêu ra tiếng. Thiên Dật tập đoàn Đại tiểu thư cũng thôi đi, Trung Hành địa sản tiểu công chúa cũng càng không nói, vị đại thiếu gia Trung Hành địa sản thực sự không được rồi, chẳng những đó chính là người cầm quyền thực tế của Trung Hành địa sản, trong cả nước đỉnh đỉnh đại danh thiên tài tuần tú nhưng vừa mới cười với Nghiêm Tiểu khai tiểu tử vừa đưa tay ra, Trữ thiếu gia liền bước đi, đó là một cái khái niệm gì ?

Nghe nói... Vị Trữ thiếu gia cùng thế lực bang đầu búa có giao tình rất sâu a....

Lôi Long mồ hôi lạnh tuôn xuống, đầu óc phút chốc quay cuồng như biển cả nổi giông: “ Xong rồi, xong rồi ta vừa mới đắc tội hẩn , hẩn là là bạn trai của Tiêu tiểu thư và Trữ tiểu thư, hẩn còn khoa tay múa chân với Trữ thiếu gia, như vậy là một nhân vật đáng sợ ta lại dám đắc tội hẩn. Lần này ta khẳng định xong rồi, sinh ý sẽ phá sản, hội viên Phủ Đầu Bang đuổi giết, họ phái sát thủ ám sát, ba mẹ, còn có đứa con sẽ bị bắt cóc, bị xẻo thịt, bị uy hiếp, ta hai mươi năm tích tụ tài phú hoàn toàn bị cướp đoạt, bảo bối Tiểu Thiển Thiển, sẽ bị bọn họ bắt cưỡng hiếp, đùa bỡn, cuối cùng chụp

ảnh tung lên mạng, còn có ta cùng tiểu Thiển Thiển quan hệ riêng trong phòng cũng sẽ lộ ra.”

Tiểu Khai mở mắt nhìn Trữ Nguyên cầm lấy bức tranh “ Bách Điều Triều Phượng Đồ” trong lòng thầm cầu nguyện : “ Đồ giả! Đồ giả! Khẳng định là đồ giả.” Bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh có người kéo ống tay hắn, vì thế không kiên nhẫn hất ra, nói : “ Đừng kéo, đang bận nè.”. Một đôi mắt không nháy vẫn nhìn Trữ Nguyên, cảm thấy giống như chờ đợi tuyên phán thật khẩn trương, trong lòng dâng lên cảm giác kinh hoàng.

Lôi Long vẻ mặt tuyệt vọng, cẩn thận nghĩ cách lấy lòng Tiểu Khai, tỏ vẻ chính mình khiêm tốn, hắn cúi lưng xuống , đầu cũng cúi, thanh âm hạ thấp, nhưng là người ta căn bản không để ý, không lưu tình đem gạt tay hắn ra, xem ra hôm nay muốn giải quyết là phải xuất chút máu mới được.

“ Nghiêm Nghiêm Tiên sinh, ta ... ta vừa rồi đấu giá được nữ thần Hoan Hi...”. Lôi Long lắp bắp nói : “ Ngài...Ngài nếu muốn... ”

“ Không cần, không cần, đừng ồn ”. Tiểu Khai có điểm giận : “ Ta không có rảnh a. ”

Lôi Long vẻ mặt càng tệ, trên mặt biểu tình trầm xuống không đổi, nắm tay xiết tay xiết chặt nhất thời lại buông ra, từ trước đưa ra sau, chung quy không dám cường bạo, hung hăng cắn răng một cái cuối cùng quyết định, liền nói chuyện cũng mạnh bạo hơn.

“ Nghiêm tiên sinh, nếu ngài không thể tha thứ ta , ta đây đem tiểu Thiển đưa cho ngài một thời gian được không vậy ?” Lôi Long thề thốt nói : “ Ta cam đoan, tiểu Thiển tuyệt đối là cực phẩm vưu vật công phu trên giường lợi hại, hơn nữa nàng còn am hiểu”

Lôi Long còn muốn nói tiếp , bỗng nhiên nghĩ thấy hai cổ mãnh liệt sát khí từ phía sau đánh úp lại, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, liền thấy được hai

đôi mắt bạo lửa của Tiêu Vận cùng Trữ Tình hai vị đại mỹ nữ, bốn nắm tay nhỏ niết chặt gắt gao, đang hung hăng trừng mắt nhìn chính mình.

" Trời đất ơi! Hôm nay là ngày tận thế của ta sao chứ?" Lôi Long khóc không ra nước mắt, rốt cuộc một câu nói không nên lời .

Lại nói đến đại sảnh trung ương, Trữ Nguyên bảo nhân viên phục vụ tắt phòng hộ, từ tủ kính triển lãm lấy ra bức “ Bách Điều Triều Phượng Đồ “ đối với mọi người mỉm cười : “ Các vị nhất định thấy kỳ quái, vì cái gì ta phải bỏ một ngàn vạn lượng mua bức tranh thật giả khó phân biệt này, hiện tại ta sẽ nói đáp án.”

“ Trữ thiếu gia tuyệt đỉnh thiên phú, không cần phải nói, đương nhiên là xác định bức họa này là thật thì sẽ nguyện ý nói ra thôi. ” Đã có người bắt đầu đánh giá : “ Bức họa này nếu thật sự là của Đường Bá Hổ thì sẽ bán ra ngoài hai ngàn vạn quá dễ dàng. Nếu lúc ấy ta biết ra giá chính là Trữ Thiếu gia, ta khẳng định không chút nào do dự cùng tham gia.”

“ Ha ha ha, người lời này nói sai rồi. ” Mã Thí Tinh cũng cười nói : “ Một khi đã biết Trữ thiếu gia muốn mua, chúng ta đương nhiên chấp tay nhường, ai lại hoành đao đoạt ái a.”

Trữ Nguyên lắc lắc đầu : “ Không đúng, bức họa vốn chính là nhái lại, thực tế cũng chỉ có giá trị một hai trăm vạn thôi.” Hắn lấy tay ấn trực bức tranh chính là quyển trục, cười nói : “ Mọi người nhìn xem, thực sự huyền diệu là ở trong này.”

Bình thường là nơi giữ gìn bảo vật, người nào không phải đem cất vật phẩm cùng bảo bối như nhau, thật sự rất sợ tổn hại, nhưng là Trữ Nguyên giờ phút này một tay giữ chặt quyển trục, một tay tháo trụ họa , hai tay dùng sức, tự nhiên cố sức kéo !

“Xích”. Thanh thúy một tiếng giấy rách nhất thời rõ ràng truyền vào trong tai người đang có mặt.

Bức họa tại đấu giá phẩm trị giá ngàn vạn liền bị xé thành hai nửa.

“ ****, kẻ có tiền chính là kẻ có tiền a! Tự nhiên bỏ ra một ngàn vạn mua bức họa đùa vui .”. Có một vài người cảm thán.

Bức họa bị xé thành hai nửa, lộ ra phảng phất phía sau có một vật phiêu phiêu ung dung mềm nhẹ rơi xuống mặt đất vừa lúc hoàn chỉnh lộ ra.

Hiện ra trước mặt mọi người, là một bộ cơ đồ hoàn toàn giống “Bách Điều Triều Phượng Đồ”

“ Trời a ! Đây sao lại có thể.” Có người nhin không được kêu lên : “ Chẳng lẽ... chẳng lẽ đây mới chính là Bách Điều Triều Phượng Đồ ? Nhưng là thế nào nhỏ như vậy a!”

Quả thật, trước mắt là bức tranh “Bách Điều Triều Phượng Đồ” mới. Tuy nhiên bút tích đầm đìa, miêu tả một họa đồ làm rung động lòng người nhưng mà luận diện tích lại quá nhỏ, so với bức họa bị xé, giống như một trong bốn phần xé nhỏ không lớn hơn, tất cả mọi người đều có kiến thức đương nhiên rõ ràng chân chính là “ Bách Điều Triều Phượng Đồ” . Khẳng định chưa gặp loại trình độ mà cổ nhân vẽ tranh cũng không có vẽ nhỏ như vậy.

Nhưng là Trữ Nguyên lại ngẩng đầu cười, dùng ngữ khí chắc chắn nói: “ Cũng được, đây là Đường Bá Hổ tuyệt bản thật Bách Điều Triều Phượng Đồ hơn nữa hẳn sở hữu thủ pháp tối đặc thù, tối trân quý, cũng là một bức tối thú vị.”

“ Trữ thiếu gia, có thể thuyết minh rõ ràng một chút không a.”. Một lão gia đeo kính đầu bạc nói : “ Tại hạ trong nghề khảo cổ cũng đã được 40 năm, vì sao chưa bao giờ nghe nói qua có thứ vật giống như vậy ?”

Trữ Nguyên cười thật ôn hòa, ôn hòa tự tin lộ ra ngạo khí cũng rất rõ ràng : “ Trương lão ánh mắt đương nhiên tại thế cao nhất, nhưng là về bức

họa này ngài thực sự chưa biết, chưa chắc nghe nói qua, ta cũng bởi vì ngẫu nhiên trùng hợp, hôm đó đọc sách tại tuyến trang trong sách cổ phát hiện ghi lại.”

“ Nga, nguyên nghe kể lại ”. Trương lão xem ra hơi có chút không phục nói : “ Trữ thiếu gia không ngại làm chúng ta cũng mở rộng kiến thức, nói này bức họa rốt cuộc có cái gì cổ quái.”

Trữ Nguyên gật gật đầu : “ Năm đó Đường Bá Hổ để ý Điểm Thu Hương, truyện ghi lại trong thiên cổ giai thoại, nói như vậy ai cũng biết. Nhưng là thế nhân nghĩ đường Bá Hổ gặp Thu Hương trong kì thi, Đường Bá Hổ kì thật cũng là cao thủ tình trường, lại không biết phía sau ánh mắt thế nhân hẳn còn cố gắng làm một số việc.”. Hắn cầm tranh lụa trên mặt đất : “ Mà tranh lụa này đó là Đường Bá Hổ lặng lẽ tặng cho Thu Hương làm lễ vật.”

Trương lão có chút động dung : “ Nguyên lai là vật đính ước.”

Trữ Nguyên lắc lắc đầu : “ Nếu là một bức họa làm đính ước vật cũng không đúng, “ Tình trường lãng tử” bốn chữ thật sự năm đó Đường Bá Hổ tả quả thật là một phong thư tình.”

“ Thư tình”. Lòng hiếu kỳ mọi người dâng lên : “ Thư tình ở nơi nào ? Như thế nào tả ? Trữ thiếu gia gặp qua chưa ?”

Trữ Nguyên đưa tay vừa lật tranh lụa đối diện nhất thời hiện ra trước mặt : “ Chư vị mời xem bức thư tình này.”

Trên bức tranh lụa đối diện tràn ngập chỉ chút chữ nhỏ, liếc mắt nhìn lại ít nhất cũng có hai trăm chữ, mọi người xem rốt cuộc không che dấu được vẻ kinh ngạc trên mặt, nhất tề hít một hơi thật dài.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Thạch Trung Dị Bảo

Phải biết cổ nhân viết chữ, không phải dùng bút máy, mà là bút lông, bút lông dùng để viết chữ nhỏ vốn phải có công phu, mà trên nửa thước vuông giấy lụa viết mấy trăm chữ nhỏ, vậy đã là cảnh giới cực cao, mà chỉ chút chữ cực nhỏ, tuy chen chúc nhưng không hỗn độn, một bút viết rõ ràng khả biệt, rõ ràng từng mục, nghĩ lại đây chính là của cổ nhân ngàn năm trước, lại là thế nhân chưa bao giờ nhìn thấy ẩn ý của danh nhân, tất cả mọi người nghĩ thấy sóng lòng lên xuống không thể lắng xuống.

Trữ Nguyên nói : “ Bức Bách Điều Triều Phượng Đồ này tuy hơi nhỏ nhưng ngàn vạn lần xác thực là bút tích Đường Bá Hổ, mà phía sau là thiên thư tình vô giá bản vẽ đẹp, hiện tại chư vị nghĩ bức họa này trị giá bao nhiêu ?”

Trương lão ngơ ngẩn thật lâu sau mới chậm rãi xuất ba đầu ngón tay, im lặng một lát lại căn răng xuất bốn ngón tay, từng chữ từng chữ nói : “ Ít nhất bốn ngàn vạn !”

Trữ Nguyên vừa lòng gật gật đầu : “ Trương lão cao kiến, ta nghĩ cũng như thế.”

Sự tình phát triển trong này, làm Tiểu khai đã sợ trắng mặt, cho dù tảng đá của mình có khối đại ngọc bích chỉ sợ vô luận thế nào cũng không đến giá bốn ngàn vạn, hăn nhin không được lắc lắc đầu, lặng lẽ thở dài. Đúng lúc này cảm thấy một cổ ấm áp từ bàn tay nhỏ bé đang cầm tay hăn truyền

đến, Tiểu Khai cả kinh nghiêng đầu nhìn thấy Tiêu Vận kiên định nhìn hẳn, trầm giọng nói : “ Phải có niềm tin.”

Tiểu Khai gật gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy tin tưởng trở lại.

Trữ Nguyễn thu lại Bách Điều Triều Phượng Đồ đi đến bên Tiểu Khai cười nói: “ Như thế nào ?”

Tiểu Khai hừ một tiếng tay nắm chặt : “ Không thế nào.”

Trữ Nguyễn ha ha cười to : “ Được, bây giờ chúng ta đến xem tảng đá này.”

Phách Mại hành chủ trì đã sớm đi vào đại sảnh, nghe được Trữ Nguyễn nói như vậy, liền hỏi Tiểu Khai: “ Nghiêm tiên sinh có thể cắt luôn chứ ? ”

“ Cắt a.” Tiểu Khai ỉu xiu nói : “ Cẩn thận một chút, không cắt vào bảo bối thiết phôi.”

“ Được, Nghiêm tiên sinh, Trữ thiếu gia, hai ngài lui về phía sau ”. Người chủ trì nói : “ Khối đồ thạch này thật sự quá lớn, cho nên lúc cắt sẽ có chút phiền toái. ”

Hắn bảo nhân viên công tác ở đây vây chung quanh thành cái vòng tròn lớn ước chừng mười thước, đại sảnh quả thật mở rộng, như vậy mọi người đứng ở bốn phía, lại có thể không chen chúc nhau.

Đứng ở bên cạnh Tiểu Khai là một người mập mạp khoảng bốn mươi tuổi, hướng về phía Tiểu Khai gật đầu cười nói : “ Nghiêm tiên sinh ”

“ Người là... .” Tiểu Khai nói : “ Người là.... ”

“ A, a tại hạ Trương Sĩ Thành, tại hạ so với Trữ thiếu gia, với Tiêu tiểu thư chẳng qua chỉ là nhân vật nhỏ mà thôi ”. Người mập mạp tùy tay đưa danh thiếp cho Tiểu Khai nói : “ Ta nghĩ đi nghĩ lại, thật sự không rõ, vì cái

gì Nghiêm tiên sinh muốn mua tảng đá này, hay là Nghiêm tiên sinh thấy được tảng đá này có cái gì đặc biệt ?”

Tiểu Khai cố gắng gật gật đầu : “ Người nghĩ thấy gì ?”

“ Ta năm nay ở Myanmar, Việt Nam một số ngày đối với đồ thạch cũng có ít hiểu biết ”. Trương Sĩ Thành nói: “ Ta xem tảng đá này căn bản không đủ tư cách được xưng là đồ thạch, mặc dù miễn cưỡng là đồ thạch, thì bên trong tất nhiên là cực hạ phẩm ngọc bích, ta nhìn đi nhìn lại thật sự là nhìn không ra huyền cơ bên trong, mời Nghiêm tiên sinh chỉ giáo nhiều hơn. ”

Trương Sĩ Thành thật ý muốn được thỉnh giáo, hẳn chính là đồ thạch cao thủ, vừa mới mở lời xem như nói phi thường khách khí, nếu không phải xem Tiểu Khai tựa hồ rất có thân phận chỉ sợ “ Ngu ngốc ” hai chữ trực tiếp vãi ra đến đây.

Đáng thương Tiểu Khai trong đầu mờ mịt làm sao biết tảng đá có huyền diệu gì, nhưng là cùng Trữ Nguyên đánh cuộc sự tình lại không được nói rõ, đành miễn cưỡng cười chống chế nói : “ Người đợi xem sẽ biết. ”

“ Nga ”. Trương Sĩ Thành gật gật đầu, cảm thấy Tiểu Khai có thủ đoạn gì đó kỳ lạ, bởi vì kiêng kị, nên thật ra không hỏi nhiều. Con người tâm tính rất là kỳ quái, hẳn đã cảm thấy Tiểu Khai thủ đoạn kỳ lạ mà đối với ánh mắt chính mình luôn luôn tự phụ, nhịn không được lại muốn nghiệm chứng một chút ánh mắt chính mình , hạ thấp thanh âm nói: “ Nghiêm tiên sinh, ngài cảm thấy Huyền Mặc Kiếm vừa rồi..... ”

“ Nga người nói đến phi kiếm à ?”. Tiểu Khai thật ra có ấn tượng thuận miệng nói : “ Thanh kiếm này đối với người thường thật ra cũng không có gì dùng a.”

Trương Sĩ Thành nghe được : “ Đối với người thường vô dụng ”. lại nghe Tiểu Khai thốt ra mấy từ “ phi kiếm ” chưa từng nghe qua danh từ này,

trong lòng lập tức hồi hộp một chút nghĩ thầm rằng : “ Điều này đúng rồi, điều này đúng rồi, hắc quả nhiên là cao thủ !”

Trương Sĩ Thành thật ra là người rất sáng khoái, thân thủ liền đi sang bên bảo vệ đưa tay ra chụp thanh kiếm đưa cho Tiểu Khai nói : “ Nghiêm tiên sinh nếu có hứng thú, không ngại giúp Sĩ Thành xem xét một chút ? ”

Lúc này trên hậu trường đã dọn dẹp không ít, hai bên nặng nề mang một cái cửa điện lớn đặt lên tảng đá xem ra muốn dùng cửa điện cắt đá. Người chủ trì khẩn trương an bài người làm tại bốn phương tám hướng bố trí tấm bảng trong suốt, để tránh các mảnh đá vỡ bay vào người, Tiểu Khai tâm tình cũng khẩn trương lên không chú ý đến tình huống Trương Sĩ Thành bên cạnh, thuận tay cầm lấy Huyền Mặc Kiếm nhất thời cảm thấy thân kiếm truyền đến một cỗ tiên linh khí chạy vào trong cơ thể.

Hắc tư chất quả thật bình thường, tu chân pháp môn căn bản chưa học, chẳng qua ở cùng Vô Tự Thiên thời gian dài, thời gian dài tiếp nhận Vô Tự Thiên Thư đối với cơ thể ngấm ảnh hưởng, hôm nay tuy còn chưa tiến nhập tu chân chi môn, nhưng đối với thiên địa nguyên khí cảm ứng được năng lực, sớm lạng lẽ đột phá một cảnh giới cao, trước đây hắc sử dụng tu chân phù chú do bốn lão nhân đưa cho loại này đối với thiên địa nguyên khí có mẫn cảm năng lực.

Cho nên tiên linh khí của thanh kiếm này truyền vào cơ thể, lập tức cùng hắc tâm linh kiến lập trực tiếp liên hệ, Tiểu Khai “ hắc”. Một tiếng ngón tay niết một cái đem Huyền Mặc Kiếm không hề dấu hiệu “ tách” một tiếng, tự nhiên ra khỏi vỏ, bắn lên cao một thước, treo cao trên không trung dọa Trương Sĩ Thành nhảy dựng không ngừng lui ra phía sau hai bước cả kinh nói : “ Nghiêm tiên sinh !”.

“ Nga, không sao, đừng sợ”. Tiểu Khai đi tới chỉ tay lên không nói : “ Người xem, thanh kiếm này của người thật tốt a!”

Giờ phút này trường kiếm trên trời, mọi người ánh mắt nhìn tới, chỉ thấy trên thân kiếm một mảnh trắng như tuyết, hai bên lưỡi kiếm cơ hồ nhìn không rõ, như ngọn đèn chiếu xuống hàn quang, một cỗ rét lạnh hơi thở nhất thời tràn ngập lan ra, có người đã lạng lẽ rung mình : “ Hảo kiếm , quả nhiên là hảo kiếm !”

Trương Sĩ Thành nhin không được bật thốt ra, trong lòng kinh ngạc nói không nên lời, hắn chỉ mới thử rút thanh kiếm ra xem qua nhưng là thân kiếm trắng xám không hề sáng bóng kiếm phong cũ kĩ, ai ngờ vừa đến tay Nghiêm Tiểu Khai tự nhiên biến đổi như thế này, xem ra cho tới bây giờ không có nghe nói qua Nghiêm tiên sinh, quả thật chính là nhân vật thần bí.

Trữ Tình con mắt vừa chuyển, chạy tới kéo kéo tay áo Tiểu Khai : “ Tiểu Khai ca ca, huynh nghĩ thấy dùng thanh kiếm này đến cắt tảng đá có thể rất tốt hay không ?”

Lời này thốt ra đã có rất nhiều người ngẩng đầu lên : “ Cũng được, xem như thử độ sắc bén của kiếm này, cũng là chủ ý hay.”

“ Không được rồi”. Tiểu Khai nhú mày : “ Kiếm này nó quá mỏng, vạn nhất tổn hại nói sao.....”

“ Không quan hệ, bất chấp dùng thử ”. Trương Sĩ Thành lập tức ngắt lời Tiểu Khai: “ thanh kiếm này trong tay người bình thường vô dụng, Trong tay Nghiêm tiên sinh ánh sáng lóa mắt, nó cùng Nghiêm tiên sinh là duyên phận. Ta mua thanh kiếm này vốn chỉ là vui, không bằng hiện tại dâng hoa hiến phật, đưa cho Nghiêm tiên sinh ”

“ Ách....” Tiểu Khai ngẩn người, một ngàn vạn lại có thể mua để cho vui, lại có thể đưa cho mình, xem ra Trương Sĩ Thành này cũng không phải là người thường a. Hắn suy nghĩ đến mê mẩn, hoàn hảo Tiêu Vận lạng lẽ kéo kéo tay áo hắn, nhìn hắn gật gật đầu, hắn mới phản ứng đi tới : “ Vậy đa tạ Trương tiên sinh ”

Trương Sĩ Thành một bộ thập phần cao hứng , võ võ bả vai Tiểu Khai : “
Nghiêm tiên sinh không cần khách khí với Sĩ Thành ta đâu.”

Tiểu Khai khéo léo làm cho phi kiếm bay lên, chúng nhân nhìn hẩn ánh mắt tựa như không giống nhau, mà với Lôi Long đứng ở đám người cuối cùng nhìn thấy hàn quang lèo lèo của thanh kiếm liền cảm thấy tay chân mình lạnh đi : “ Trời a !. Hẩn lại có thể là siêu năng lực giả, điều này thật là quá phận rồi a!”

Đợi cho hai cái cửa máy để ra ngoài, Tiểu Khai liền điều khiển Huyền Mặc Kiếm bắt đầu di động vững vàng phía trên tảng đá, Tiểu Khai ngón tay áp tới thanh kiếm liền trực tiếp bổ xuống, một khoảnh khắc, hàn quang lóe ra kiếm phong liền đụng phải tảng đá, bên cạnh mọi người trợn lớn mắt, nhìn thanh kiếm phảng phất như chém vào đậu hủ bình thường, không hề trở ngại một đường bổ xuống, đảo mắt liền đánh xuống gần nửa thước khoảng cách.

Trường kiếm xẹt qua tảng đá cứng rắn, phảng phất phát tiếng “ sa sa” đều đều để nghe, thanh kiếm này đúng là sắc bén, làm tất cả mọi người trong lòng sợ hãi.

Tảng đá tách ra, bên ngoài chen chúc tầng tầng dây thừng cùng cao su lôi kéo chống đỡ phía dưới chia làm hai phiến, rơi xuống mặt đất, hiển lộ ra phong cảnh bên trong.

“ Này đây là....” Tất cả mọi người há rộng miệng rồi cuộc một câu nói không nên lời.

Này tảng đá này tuyệt đối không phải đồ thạch nhưng nó tuyệt đối không phải tảng đá bình thường, mọi người xem nhìn xem ai cũng nói không nên lời rồi cuộc là cái gì vậy.

Đường kính tảng đá năm sáu thước, trừ bên ngoài 20 cm thuần túy là không có gì, bộ phận bên trong trống không, bố trí giống như kinh mạch, hoặc là

mạng lưới, mạng lưới này tựa như dây lưng, chặt chẽ bao quanh tảng đá, trung tâm có một vật to bằng nắm tay. Vừa nhìn thật giống như một con trùng lớn bị vô số tơ nhện gài gao trói chặt.

Tiểu Khai tiến lên muốn dùng tay sờ bên trong tảng đá, người chủ trì vội vàng đi tới ngăn hãm lại, liền nói:" Nghiêm tiên sinh, ngài đừng vội, cẩn thận có nguy hiểm, hay là chúng ta bảo công tác nhân viên tiến đến đây đi."

Tiểu Khai nghĩ lại dừng chân, bỗng nhiên nghe được trong đầu một thanh âm kêu to lên : “ Ngu ngốc ! bốn đản! Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm chính là thiên hạ chí bảo, người đầu tiên đụng đến nó sẽ là chủ nhân đây là thời khắc mấu chốt người còn không nhanh đi tới !”

Nói lời này không phải ai khác đúng là Bác Học chân nhân trong sách.

Tiểu Khai không nghi ngờ, đẩy người chủ trì ra, đã xoay người bắt lấy cái gọi là “ Huyền Thiết Chi tinh vạn năm” .Dùng sức lôi kéo.....

Bất động không nhúc nhích tí nào.

“ Ta còn không tin không lấy được người ”. Tiểu Khai rất là mất mặt, cắn răng, lại là lôi kéo...

Vẫn là bất động không nhúc nhích.

Mọi người kinh nghi không tin nhìn vật trên tay Tiểu khai, một câu cũng không nói nên lời. Đúng lúc này nghe đại sảnh “ khách sát ”. Một thanh âm vang lên, đúng là từ phía dưới truyền đến, mọi người tập trung nhìn vào, nhất thời hít sâu một hơi.

Đại sảnh phía dưới đá là cẩm thạch cứng rắn lại có thể bị vật nhỏ ép tới vỡ vụn ra, xuất hiện những vết nứt rõ ràng.

Một vật bằng lớn nắm tay nhỏ, thì có bao nhiêu trọng lượng ? Năm trăm cân hay một ngàn cân ?

Tiểu Khai mặt đỏ bừng, đang muốn tiếp tục phát lực, chợt nghe tiếng Bác Học chân nhân lại mắng tới : “ Ngu ngốc, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm có thể tùy tâm sở dục, tùy ý biến hóa, dài ra, ngắn lại, bay lên hạ xuống, biến tròn, biến vuông, biến thành mỏng, biến thành dày, người không biết làm nó nhẹ lại sao ? ”

Tiểu Khai giật mình hiểu ra, trong lòng nói : “ Nhẹ một chút, nhẹ nữa, còn muốn nhẹ một chút.”. Vật trong tay quả nhiên nhẹ đi, cân bản không có sức nặng, Tiểu Khai cổ tay vừa lật, trực tiếp đem cầm vào tay.

“ Khách... không phải chứ ”. Mọi người có chút trợn tròn mắt, này một vật đặt lên có thể vỡ nền nhà, nói như thế nào cũng có hơn một ngàn cân, liền như vậy bị hấn nhẹ nhàng cầm lấy ?

Trữ Nguyên cũng trợn tròn mắt, hấn khẳng định rằng tảng đá này không có gì, nhưng là tảng đá này chẳng những có, hơn nữa thứ đó còn thật sự quái dị, hấn mặc dù kiến thức uyên bác, cho tới bây giờ chưa thấy qua tình cảnh vật cổ quái như vậy. Cho nên nhìn sắc mặt vui mừng của Tiểu Khai nhin không được nói : “ Tiểu Khai đây là cái gì ?”

Tiểu Khai cười hắc hắc cũng không trả lời chỉ nói : “ Người xem tốt lắm ”

Hắn đem khối Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm cầm trong tay, mở bàn tay ra, trong lòng mặc niệm, liền thấy nó chậm rãi càng biến càng lớn, càng biến càng nặng, lại có thể hóa thành một cây gậy to bằng ống nước dài hai thước, Tiểu Khai cầm cây gậy trong tay quay mấy vòng, thuận tay gõ nhẹ vào tủ kính triển lãm bên cạnh.

“ Oanh long !” Đột nhiên một tiếng nổ, tủ kính giống như tạc đạn bình thường nhất thời vỡ thành bốn năm phần, nhất thời thủy tinh rơi đầy mặt

đất, kim loại phía dưới đã bị vận vẹo uốn éo, méo mó đi, giống như bị tạc đạn nổ nát bươm.

Tiểu Khai dương dương đắc ý lui về sau từng bước đem cây gậy ném xuống cắm vào mặt đất “ phốc xích ” một tiếng, đá cắm thạch cứng rắn trên nền nhà giống như đậu hủ nhất thời bị cắm vào, Tiểu Khai buông tay ra, để cây gậy trên mặt đất, trong miệng niệm niệm vài từ : “ Dài, dài, dài ra cao chút !”

Cây gậy như đón gió liền lớn lên, đảo mắt đã cao ba bốn thước, đỉnh gậy cao chạm vào trần nhà , mắt thấy cao tới đâu chỉ sợ liền muốn đem mặt đất xuyên thủng, người chủ trì mặt tái đi, hét lớn : “ Nghiêm tiên sinh, không thể lớn nữa, tòa nhà muốn sụp !”

Tiểu Khai gật gật đầu, dừng mệnh lệnh, ánh mắt đảo qua thấy Huyền Mặc Kiếm vẫn còn nằm trên mặt đất, bỗng nhiên trong lúc tâm huyết nổi sóng, dùng tay điều khiển làm phi kiếm hướng về Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm vung lên, mệnh lệnh nói “ Đi !”

Phi kiếm như tia chớp tiến lên một kiếm thật mạnh chém lên thân gậy , phát ra thanh thúy vang vang một tiếng “ Đương !”

Trong thời khắc Huyền Mặc Kiếm nhẹ nhàng hạ xuống, trên thân kiếm xuất hiện vết rạn nứt.

Trương Sĩ Thành liếc mắt nhìn qua hiện lên một tia tiếc hận, nghĩ thầm rằng : “ Đáng tiếc đem bảo kiếm như vậy mà phá đi.”. Vừa nghĩ vậy , ánh mắt liền dừng lại nhìn Huyền Mặc Kiếm bỗng nhiên trống rỗng nhảy lên nửa thước phát ra âm thanh giống như tiếng nổ, đương trường nổ thành mảnh vỡ đầy trời, dương dương rơi xuống mặt đất.

“... lại có thể không phải phá, mà là hoàn toàn hủy.”

“ Này... này rốt cuộc là cái thứ gì ?” Trữ Nguyên thanh âm không lưu loát : “ Ta thấy thế nào giống như Kim Cô Bổng (gậy kim cô) trong truyền thuyết.”

“ Ha ha ha tiểu tử này quả nhiên có tuệ căn ”. Bác Học chân nhân trong Vô Tự Thiên Thư ha ha cười to : “ Lại có thể liên tưởng đến Kim Cô Bổng, cũng được, Huyền Thuyết Chi Tinh vạn năm đúng là trong truyền thuyết là tuyệt thế tiên khí có một không hai trong trời đất, sức mạnh vô địch, khắc chế vạn yêu, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật, chính là siêu cấp pháp bảo—Như Ý Kim Cô Bổng. ”

“ Không phải !” Tiểu Khai thất thanh kêu to lên.

Nhưng là Bác Học chân nhân lời còn chưa nói hết, cái kia “ gậy ” sau đó một thanh âm dài nói tiếp: “ Nó chỉ là một khối nhỏ. ”

Tiểu Khai xem thường không thèm nói.

“ Tiểu Khai đạo hữu, không hiểu rõ, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm này chính là như ý Kim Cô Bổng chỉ cần một mảnh nhỏ, cũng tuyệt đối là thiên hạ chí bảo, còn hơn cái gì Khổn Tiên Tác, Kim Quang Đỉnh a, Bạch Ngọc bình phong gấp một trăm lần ! Cho dù huyền ảo dị thường Mạt Chước đại trận tuyệt đối không thể chịu vật đó thử toàn lực một kích ”. Bác Học chân nhân kiên nhẫn giải thích nói : “ Có thứ này, vào thời đại hoàng kim vạn năm trước, người cũng có thể tung hoành, hưởng chi là tu chân giới hiện tại”

“ Cái này có thể mang ta bay sao ?”. Tiểu Khai đối với bản thân không biết bay nhớ mãi không quên.

“ Ai, ta nói người như thế nào không biết phân rõ nặng nhẹ ? ”. Bác Học chân nhân lại lên tiếng thở dài : “ Ngự kiếm phi hành là tầng thứ yếu, Huyền Thuyết Chi Tinh vạn năm là tầng cao người với điều này không phân biệt rõ ràng người làm thế nào tu chân a”

“ Nhưng là ... ta chính là muốn bay thôi “. Tiểu Khai ủy khuất nói.

“ Được, được ” Bác Học chân nhân nói : “ Người đem những mảnh nhỏ của thanh kiếm thu thập lại, nếu có thời gian rảnh chúng ta dùng Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm giúp người luyện thành một thanh phi kiếm, đến lúc đó bảo người lên trời xuống đất thẳng đường vô trở. ”

Bác Học chân nhân hướng dẫn từng bước, thời điểm này đại sảnh đã hoàn toàn sôi trào lên, Trữ Nguyên không còn có hình dáng dương dương đắc ý, đi tới thấp giọng nói : “ Cái kia.... Tiểu Khai người nghĩ thấy giá trị bao nhiêu tiền ?”

Tiểu Khai đầu ngẩng lên, đứng đĩnh đi lên, dương mắt cười ha ha, lớn tiếng nói : “ Các vị, nghĩ thấy cái này trị giá bao nhiêu tiền ?”

Hội trường lập tức im lặng.

Trương Sĩ Thành nhú mày suy nghĩ nửa ngày mới có chút do dự nói : “ Cái này thực sự quá chi cổ quái, ta trước kia chẳng những không gặp qua, nghe cũng không có nghe qua, nhưng mà hôm nay chứng kiến ta nghĩ vô luận như thế nào cũng có giá trị trăm triệu.”

“ Trên trăm triệu !”. Bên ngoài một người nói tiếp : “ Loại này trước kia chưa gặp qua, về sau cũng sẽ không gặp lại, trên trời dưới đất từ xưa đến nay tổng cộng một dạng giống nhau, không phải giá trị trăm triệu, mà căn bản vô giá.”

“ Ta nguyện ý xuất một triệu, chẳng biết Nghiêm tiên sinh bán chẳng ? ”
Lại một người kêu lên.

“ Hử, bảo bối như vậy một triệu là sao chứ, ta nguyện ý xuất một triệu hai ngàn vạn, Nghiêm tiên sinh ý như thế nào ? ”

“ Hắc hắc, ta mua có một ngàn vạn.”

“ Cũng thế, giá hai triệu, ta trả !”

Tiểu Khai trên mặt biểu tình có chút dờ khóc dờ cười, hắn như thế nào cũng không thể tưởng tượng được sự việc bỗng nhiên phát triển như thế này tại hội trường đấu giá, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, hắn khẳng định là không bán, chẳng qua là những người này ra giá cao làm hắn thực vui vẻ, quay đầu lại trừng mắt nhìn Trữ Nguyên : “ Cảm giác thế nào ?”

Sự việc cho tới bây giờ Trữ Nguyên cũng chỉ có thể thành thật cúi đầu nói : “ Ta thua ”

Một khi vở kịch chấm dứt, đương nhiên mọi người đều về nhà, Tiểu Khai đang muốn đi ra ngoài, liền cảm thấy một người ở phía sau kiên quyết kéo vạt áo mình lại.

“ Di, như thế nào lại là ngươi”. Tiểu Khai gặp lại khuôn mặt đen của Lôi Long nhin không được kinh ngạc lên tiếng : “ Ngươi, lão đi theo ta làm gì ?”

Hắn không nhớ rõ Lôi Long nói với hắn cái gì, chỉ biết là là tên mập mập kia quấy rối vài lần, hắn Nghiêm Tiểu Khai cũng chỉ là nam nhân bình thường, đối với lời nói thô tục tên mập mập không có gì hứng thú.

Lôi Long một mặt thấy chết không sờn, trầm giọng nói : “ Nghiêm tiên sinh ta biết lần này ta gây đại họa, ta cũng biết ngài không dễ dàng tha thứ cho ta, chẳng qua ngài trên giang hồ cúi đầu không thấy ngẩng đầu không gặp, có một vài điều không phải, Lôi Long vừa rồi cũng là vô tâm cái gọi là không biết không có tội, duỗi tận giết tuyệt dù sao cũng không phải chuyện tốt, mong Nghiêm tiên sinh cho điều kiện chỉ cần cho Lôi Long một con đường sống, điều kiện gì Lôi Long cũng nguyện ý nhận ”

Tiểu Khai đầu thấy mờ mịt, hoàn toàn không rõ hắn đang nói cái gì, cẩn thận suy nghĩ lúc lâu, rốt cục bài trừ : “ Đối phương tinh thần bất bình

thường” có khả năng, hăn nhìn không được nói : “ Rốt cuộc người nghĩ làm gì ?”

Lôi Long khóe miệng run rẩy một chút, sắc mặt lại kiên quyết thấp giọng nói : “ Nếu là Nghiêm tiên sinh cần thể diện Lôi mỗ trong một ngày nhất định mời sở hữu hắc đạo Tam Dao Lục Nhân cho ngài giáp mặt hỏi tội. Nếu là Nghiêm tiên sinh cầu tài, Lôi mỗ lấy toàn bộ gia sản đại khái có ba mươi triệu nguyên ý cống hiến một nửa. Nếu Nghiêm tiên sinh cần mỹ...”. Lôi Long bất an nhìn bên cạnh Tiểu Khai có Tiêu Vận cùng cùng Trữ Tình, cắn răng một cái, đem lời này nói ra: “ Lôi mỗ nguyên ý đem tiểu Thiển đưa cho ngài, tượng nữ thần Hoan Hỉ chính là cực phẩm vưu vật mời ngài vui vẻ nhận”

Tiểu Khai mở rộng miệng nửa ngày, mới nói một câu,: “ Người... người không cần đền tội cho ta... ta cũng không phải muốn gia sản của người”

Lôi Long mừng rỡ: “ Nghiêm tiên sinh gia tài vạn tỷ, khí lượng rộng lớn, tự nhiên không để ý đến chút gia sản đó của Lôi mỗ, như thế ta đem tiểu Thiển đưa cho Nghiêm tiên sinh, kia tượng nữ thần vui vẻ, đợi lát nữa gọi người đưa đến phủ thượng”

Hăn vừa nói xong, nhất thời một tay kéo mỹ nữ bên người qua đứng bên cạnh Tiểu Khai : “ Tiểu Thiển tuy kém Tiêu tiểu thư, cùng Trữ tiểu thư nhưng cũng là Lôi mỗ tâm ái chi vật, mời ngài vui vẻ nhận.”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Vô Danh

Tiểu Khai nhất thời tay chân luống cuống, Tiểu Thiển cũng không bối rối, ánh mắt mòng nước nhìn Tiểu Khai chuyển một vòng, lại có thể hưng phấn, ngoan ngoãn đi lại, ôm lấy cánh tay Tiểu Khai.

“ Đi, tránh ra ”. Trữ Tình tức giận trùng trùng chạy lại, một tay đẩy Tiểu Thiển ra, thị uy tự mình ôm lấy cánh tay Tiểu Khai.

Tiêu Vận lạnh lùng nhìn Lôi Long : “ Người làm loại chuyện này rốt cuộc là có ý tứ gì ?”

“ Ta... ta không có ý gì ”. Lôi Long hôm nay xem như cái gì cũng khó xử, ấp úng nửa ngày cuối cùng gượng nói một câu: “ Nghiêm tiên sinh, ta chuộc tội với ngài vào ngày khác....hôm nay ta trước hết lui bước”

“ Từ từ ” Tiêu Vận hướng về bóng dáng Lôi Long gằn giọng nói : “ Người hào phóng, nếu vậy thì tượng nữ thần vui vẻ kia hay là tặng ta đi.”

“ Ách... được chứ ”.Lôi Long lau mồ hôi trên trán cũng không quay đầu lại đi luôn.

“ Di, sư tử muốn thứ kia làm gì ?” Tiểu Khai không hiểu hiểu kỳ nói : “ Ta không nghĩ người là loại biến thái. ”

“ Đương nhiên không phải ” Tiêu Vận hung hăng nói : “ Loại này hại nước hại dân, hần đưa tới, chúng ta lập tức tiêu hủy !”

Tiểu Khai về đến nhà, hai tiểu hồ ly sớm đã làm xong đồ ăn, kéo Tiểu Khai đến bàn bới cơm cho hắn, lấy đũa lấy khăn, Nhìn Tiểu Khai ăn như hổ đói, đợi cho hắn ăn xong Tiểu Hân tự đi thu dọn, Hiếu Nguyệt đi tới Tiểu Khai xoa bóp bả vai xương cốt, thật là hầu hạ tỉ mỉ chu đáo. Mấy ngày nay trước bàn về việc lấy lòng hắn, đám hồ nữ quyết định toàn tâm toàn ý lấy lòng nam nhân này, đúng thật là phúc phận trời sinh. Tiểu Khai mấy ngày này liên tiếp kháng nghị không có hiệu quả, rồi lại chậm rãi thưởng thức ngọt ngào nên cũng không bài xích nữa.

Vào tối ngày hôm đó, Lôi Long quả nhiên đem tượng Nữ thần vui vẻ gửi tới, hai tiểu hồ ly lần đầu tiên nhìn thấy bức tượng ngọc thạch tấm tắc khen ngợi, đi đến cẩn thận xem xét, vào lúc nhìn xuống bụng dưới mặt có điểm đỏ lên, có chút không yên lòng nhìn ra ngoài một hồi, chợt nghe Hiếu Nguyệt nói : “ Di, kỳ quái ”

Tiểu Khai mắt nhìn thẳng xuống, xem qua, sau đó không dám nhìn ngọc thạch nữa, lại nghe Hiếu Nguyệt nói chuyện, rồi thấy Hiếu Nguyệt đưa ngón tay chỉ hướng hạ thể nữ thần, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, thấp giọng nói : “ Có vấn đề gì vậy ?”

“ Có điểm cổ quái ”, Hiếu Nguyệt tay đưa về trước một lóng tay : “ Trong này lại có ánh sáng ”

Tiểu Khai theo ngón tay nàng nhìn lại, liền càng cảm thấy xấu hổ, nguyên lai Hiếu Nguyệt chỉ đến vị trí nhạy cảm, đúng là hạ thể nữ thần rất bí ẩn, Tiểu Khai hoàn toàn chưa nhìn thấy chỗ đó của nữ nhân, hiện tại trước mặt không phải một người thật, nhưng là tượng nữ thần vô luận màu sắc chiều cao hay là hình thể, vô cùng chân thực độc nhất vô nhị, giờ phút này hắn và Hiếu Nguyệt bốn con mắt cùng nhìn hạ thể tượng nữ thần, xem ra thật sự có chút bất nhả.

Chẳng qua cũng là thật kỳ quái, bên trong cái lỗ nhỏ kia vốn là hắc ám, lại ẩn lộ một đạo ánh sáng, bởi vì tượng nữ thần thân mình cũng là màu

trắng, mà đạo ánh sáng này thật không rõ ràng, nếu không phải Hiếu Nguyệt quan sát cẩn thận, phỏng chừng vô luận như thế nào cũng không phát hiện ra bí mật này.

Tiểu Khai mặt đỏ nói : “ Người thử dùng đầu ngón tay tiến vào xem thử ?”

Hiếu Nguyệt nhìn Tiểu Khai mặt đỏ rực, nhìn không được hì hì muốn cười, nàng căn bản nữ tính, nên cũng không ngại, lập tức dùng ngón tay trở tiến vào tượng ngọc chậm rãi tìm kiếm bên trong, ngón tay đi vào ước chừng một nửa liền ngừng lại, Hiếu Nguyệt mặt cũng có chút đỏ lên thấp giọng nói : “ Chủ nhân, trong này trong này....”

" Trong này làm sao vậy?" Tiểu khai khẩn trương hỏi.

Hiếu nguyệt căn rằng nói:" Trong này giống như không phải bạch ngọc."

" Không phải bạch ngọc còn có thể là cái gì?" Tiểu khai cười nói:" Sẽ không là đá a, xem ra cái này cũng là sản phẩm giả mạo "

" Cũng không là," Hiếu Nguyệt mặt càng phát ra đỏ, xấu hổ nói:" Trong này, ấm áp mềm mại, còn có chút ẩm ướt, giống như..... giống như..... Là nữ nhân thân thể thật."

Tiểu Khai hoảng sợ, nói:" Người cẩn thận xem lại một chút."

" Giống như chính là," Hiếu Nguyệt nhú mày, đem ngón tay lại xâm nhập một ít, trên mặt mang theo suy tư nói:" Đúng vậy, quả thật rất giống cơ thể người thật, hơn nữa, càng đi vào, lực cản càng lớn....." ngón tay của nàng nhỏ mà thon dài, giờ phút này đã cơ hồ toàn bộ đi vào, đang tình tứ nhận thức, bỗng nhiên" Nha" Địch một tiếng kêu lên, đem ngón tay rút nhanh đi ra.

“ Ba ”một tiếng ngón tay rời cái động khẩu, lại có thể xuất ra một ít nước, Tiểu Khai cúi đầu nhìn, trên ngón tay Hiếu Nguyệt , dính một ít trong suốt nước, điểm điểm nước bay lên nhàn nhạt mùi thơm, sục vào trong mũi, nhưng nói không nên lời thật là thơm.

" Làm sao vậy?" Tiểu Khai vội la lên:" Người vừa mới kêu cái gì?"

Hiếu Nguyệt cười mặt đỏ hồng như máu, một tay nhẹ nhàng vỗ vào ngực, ngón tay vẫn còn dính nước chỉ vào cái động khẩu lắp bắp nói: “ Nó...nó... nó tự nhiên cắn ta....”

Tiểu Khai mắt muốn rơi ra, một tiếng nói : “ Nó cắn người ?”

Này một người một hồ, người nhìn ta, ta nhìn người, chỉ cảm thấy thật sự cực kỳ quý dị, thật lâu sau, Tiểu Khai mới nói:" Nếu không..... Người thử lại?"

Hiếu Nguyệt xem ra có chút sợ hãi, cũng nguyện làm theo ý của Tiểu Khai, cắn cắn môi nói:" Được."

Lúc này đây ngón giữa lại chìa ra,Tiểu Khai nhìn trong mắt bỗng nhiên nghĩ đến một bộ phim dành cho người lớn, nhin không được ánh mắt quái dị nhìn Hiếu Nguyệt, Hiếu Nguyệt cười mặt phấn hồng, sáng giọng nói : “ Chủ nhân ngài nghĩ cái gì vậy ?”

Tiểu Khai cười hắc hắc vứt bỏ tà niệm, toàn bộ tinh thần chăm chú giương mắt nhìn động tác Hiếu Nguyệt.

Hiếu Nguyệt ngón tay xâm nhập hơn phân nửa, quả nhiên lại cảm thấy bị cắn một ngụm, nàng thân hình nhẹ nhàng run lên, cố nén sợ hãi, cũng không rút ra ngón tay, rồi lại tiếp tục xâm nhập một ít, giờ phút này ngón tay đã tới cực hạn. Bỗng nhiên nghĩ thấy phía trước không còn, ngón tay mảnh đã tiến sâu vào tận cùng.

Hiếu Nguyệt trong lòng kỳ quái đang muốn kiệt lực di động ngón tay sờ bên trong xem tình huống, bỗng nhiên cả thân hình run lên , nhất thời ngây dại.

" Hiếu Nguyệt, người làm sao vậy?" Tiểu Khai lập tức cảm giác được nàng run rẩy.

" Ta không có việc gì," Hiếu Nguyệt đích về mặt tấm tức vạn biến, lại là kinh nghi, lại là mê hoặc, che dấu không được kinh hãi, một lát công phu, không ngớt lời run rẩy:" Chủ nhân, ta..... Ta....." Hẳn" Ta" một lúc lâu sau cùng nửa câu thủy chung nói không nên lời.

Tiểu Khai vội vàng trong lúc đó, cũng không kịp nghĩ là bên trong là con rít, là rắn độc, hay là ngàn năm lão yêu, vạn năm yêu quái, nhất thời chụp lấy cổ tay Hiếu Nguyệt , dùng sức vừa kéo, lại là" Ba" một tiếng, nhất thời đem ngón tay Hiếu Nguyệt bên trong động rút ra, chỉ thấy ngón tay mảnh mai kia chẳng những giống như dính nước nhưng lại mang theo vài vết màu hồng, phảng phất như vết máu, Tiểu Khai về mặt đau xót, cầm ngón tay Hiếu Nguyệt đưa lên miệng, tinh tế liếm sạch vết hồng đầu ngón tay, lấy ra một bên cẩn thận xem xét mặt trên miệng vết thương, một bên ảo não nói:" Đều là ta không tốt."

" Chủ nhân, ta thực không có việc gì," Hiếu Nguyệt nhìn bộ dạng khẩn cấp của Tiểu Khai, thanh âm ôn nhu như nước : “ Ta vừa mới kinh ngạc, là bởi vì ta cảm giác được thiên địa linh khí”

Tiểu Khai chặt lưỡi, nghĩ thấy vừa mới liếm vết hồng vừa rồi có vị ngọt giống như không phải vết máu, thuận miệng nói:" Nga, thiên địa linh khí không phải rất nhiều địa phương đều có sao chứ, làm sao vậy?"

" Chủ nhân, không cùng dạng " Hiếu Nguyệt thở ra một hơi thật dài nói:" Ngài còn nhớ rõ chúng ta hồ tộc vì cái gì muốn đi trộm Tọa Hóa Đan không ?"

Tiểu Khai suy nghĩ một chút, cuối cùng hiểu ra đi tới:" Người nói..... loại thiên địa linh khí trên Hàn Ngọc Sàng ?"

“ Đúng vậy ”. Hiểu Nguyệt xem ra đang còn kích động, lại hít sâu hai lần mới nói: “ Cái loại thuộc thủy tính này với thiên địa linh khí của hồ tộc chúng ta đúng là có cùng gốc rễ !”

Tiểu Khai lúc này mới hiểu được:" Ý của người là tượng nữ thần có thể kéo dài truyền thừa hồ tộc các người ?"

“ Có thể là như thế này ”. Hiểu Nguyệt nói : “ Cụ thể tình huống chờ ta đem tượng nữ thần về gia môn mới có thể kết luận rõ ràng ”.

“ Cũng được a”. Tiểu Khai cao hứng : “ Nếu thực đối với các người hữu dụng ta liền tặng cho các người ”.

Hiểu Nguyệt ánh mắt trong suốt, bỗng nhiên lui ra phía sau hai bước, nhẹ nhàng quỳ bái, nước nở nói : “ Đa tạ chủ nhân ”.

Tiểu Khai a a cười, tuy nhiên không nói , trong lòng thực sự vui vẻ, hai tiểu hồ ly đối chính mình tỉ mỉ chu đáo, chính mình cuối cùng có thể giúp các nàng làm chút chuyện.

Nhưng là lúc này chợt nghe trong đầu vang lên tiếng Bác Học chân nhân mắng : : " Ngu ngốc! Bồn đản! Đồ ngốc! Tượng nữ thần này chính là Nhân Hình Huyết Ngọc khó gặp, trong cơ thể chính là Băng Phách Chi Tinh cùng Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm nổi danh bảo bối, so Bạch Ngọc Sàng trân quý gấp trăm lần! Lại có thể muốn tặng cho mấy con hồ ly bất thành khí (không ra gì) ”.

" Ta kháo, người như thế nào cái gì cũng biết?" Tiểu Khai nói:" Còn có, người mắng ta cần thận ta đối với người không khách khí."

Bác Học chân nhân quả nhiên không dám đắc tội Tiểu Khai, hừ hừ vài tiếng lúc sau lại nói:" Người biết không, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm chính là kim khí tinh túy thuần khiết của thiên địa, tuy thần diệu vạn phương, biến hóa khó lường, chung quy lại mạnh mẽ không nhu nhược, Băng Phách Chi Tinh vừa lúc tinh túy hơi nước trong thiên địa, nếu có thể Cùng Huyền Thiết Chi Tinh cùng nhau song luyện, phụ lấy Huyền Mặc Kiếm thuần chính đạo gia tiên thiên chân khí, có thể luyện thành kỳ bảo độc nhất vô nhị trong thiên hạ, có bảo bối này, chẳng những ngự kiếm phi hành không thành vấn đề, đó là lên trời xuống đất, đào núi lấp biển cũng tuyệt đối không thành vấn đề."

Tiểu Khai lắc đầu:" Ta không muốn bảo bối như vậy làm gì hết, dù cho là bảo bối, cũng không bằng hồ tộc mấy chục nhân mệnh, đây là nguyên tắc làm người của ta, người cũng đừng khuyên ta."

" Hừ! Hừ!" Bác Học chân nhân hiển nhiên là thật giận, liên tiếp cười lạnh, mắng:" Người tiểu tử này chẳng những đạo tâm bạc nhược, thù bạn chẳng phân biệt được, hơn nữa còn có tâm lý như đàn bà, loạn giảng nguyên tắc, như vậy đi xuống, năng có cái gì thành tựu?"

Tiểu Khai hiểu Bác Học chân nhân muốn tốt cho mình , nên cũng không sinh khí, chính là lại lắc đầu chắc chắn nói : “ Ta đã quyết định, Băng Phách Chi Tinh này đưa cho hồ tộc ”

Bác Học chân nhân thở dài một tiếng, rốt cuộc không mở miệng.

Tiểu Khai suy nghĩ, cười nói:" Bác học chân nhân, một khi đã ngài nhận thức Băng Phách Chi Tinh kia ngài có thể hay không nói cho ta thứ này nên như thế nào lấy ra, như thế nào sử dụng, Huyết Ngọc hình người này lại có cái gì tác dụng?"

Bác Học chân nhân hừ mạnh một tiếng không nói một lời.

Tiểu Khai mắt chuyển chuyển, lại nói : " Ngài lão nhân gia đại nhân đại lượng, cũng đừng sinh tà khí, đúng rồi, ngài không phải đối với đọc sách rất có hứng thú sao chứ? Qua hai ngày nữa ta đem cho ngài một đồng sách thế nào ?”

Bác học chân nhân trầm mặc vài phút, rốt cục nói một câu: " Phiêu Miếu Chi Lữ có không?"

“ Có có đương nhiên có ”. Tiểu Khai liên tục gật đầu: “ Quyền sách này xuất bản rất nhiều, nếu ngài muốn mai tôi mua cho ngài ”.

Bác Học chân nhân hâm hực nói : “ Tốt lắm, ta chẳng những muốn Phiêu Miếu Chi Lữ, còn muốn Thiên Ma Thần Đàm, A Lý Bố Đạt Niên Đại Ký, Ta Là Đại Pháp sư, Dị Hiệp, người ngày mai mua toàn bộ về cho ta nếu không giữ lời đừng mơ ta nói cho người bí mật Băng Phách Chi Tinh !”

Tiểu Khai mừng rỡ, tự nhiên là không ngừng đáp ứng lại.

Một đêm không nói chuyện tiếp, hai tiểu hồ ly hưng phấn muốn chết, thầm thì lầm bầm náo loạn cả đêm, Tiểu Khai đến nửa đêm bừng tỉnh vẫn còn nghe được hai tiểu hồ ly tại phòng khách mân mê tượng nữ thần vui vẻ.

Sau ba ngày đổ ứớc với Trữ Nguyên, sở dĩ ngày thứ hai không có gì, Tiểu Khai cũng không đi làm, sáng sớm đi ra ngoài mua tiểu thuyết bỏ vào Vô Tự Thiên Thư, liền không có việc gì đợi đến buổi tối, đợi Bác Học chân nhân gọi mình.

Bác Học chân nhân hai mắt đỏ bừng, phảng phất như là một con thỏ con, Tiểu Khai thấy vậy chấn động : “ Người làm sao vậy ?”

“ Không có gì, xem sách một ngày ”. Bác học chân nhân ngáp dài : “ Ta nói cho người sự tình Huyết Ngọc hình người cùng Băng Phách Chi Tinh ”

“Huyết Ngọc hình người kỳ thật cũng không có cái gì cao cấp, mà cũng có công dụng, lại nói tiếp nó không phải được tinh chế ra”, Bác Học chân nhân nói : “ Theo căn bản vạn vật mà nói âm dương điều hòa chính là nguyên tắc cơ bản của trời đất, đối với nhân loại mà nói, tầng thấp sinh hoạt vợ chồng, tầng cao hợp thể song tu, đều là âm dương hợp nhất biểu hiện điển hình, đương nhiên còn có một ít thải âm bổ dương, hoặc là thải dương bổ âm chính là tà môn công pháp, tuy nhiên vì phản nguyên tắc đất trời, trong thời gian ngắn hai khí âm dương gia tăng nhanh, nhanh chóng đề cao công lực, về mấy cái này ta cũng không nói nhiều, người chỉ cần biết thiên địa vạn vật nếu muốn tiến cường đại, biện pháp tối căn bản đó làm cho âm dương hòa hợp, mà thể gian vạn vật trừ con người ra còn có rất nhiều sơn tinh quỷ quái, chim thú, cơ thể chúng nó không được ưu ái như nhân loại, cho nên trong trời đất sinh ra một ít kỳ dị dùng chúng nó làm điều hòa âm dương, Huyết Ngọc hình người đúng là một loại như vậy”

Tiểu Khai nghe đầu thấy mờ mịt : “ Có thể giải thích đơn giản không ?”

“ Không nên gấp gáp , lập tức muốn nói chính đề, người mới nhập tu đạo, rất nhiều điều cần thưởng thức, phải biết rằng ta hiện tại nói cho người có thể người tránh nhiều đường vòng ”. Bác học chân nhân nói : “ Đơn giản mà nói, yêu quái cũng có pháp môn tu luyện song tu, nhưng là muốn tìm yêu quái thích hợp để song tu không đơn giản như vậy, Huyết Ngọc có thể trợ giúp chúng nó ”.

Tiểu Khai ánh mắt trừng to : “ Người nói, chúng nó cùng Nhân Hình Huyết Ngọc.... song tu ”.

“ Cũng được, đây là thiên địa bốn thân chính là quy tắc, người không cần cảm thấy khó có thể mở miệng, chúng nó chỉ cần cùng Nhân Hình Huyết Ngọc trực tiếp giao cấu, là đạt tới hai khí điều hòa ”. Bác Học chân nhân chậm rãi mà nói: “ Hình người huyết ngọc kết cấu đầy đủ hoàn toàn có thể làm nữ thể đại phẩm, tối kỳ diệu chính là loại này vì thiên địa nguyên khí mà sinh thân mình là có thể không ngừng tự liễm nảy sinh âm dương

khí, chúng nó cùng sinh linh giao cấu, trong quá trình chẳng những sinh linh có thể được đề cao, Nhân Hình Huyết Ngọc có thể được cải thiện lớn, cho nên sử dụng càng nhiều, công dụng Nhân Hình Huyết Ngọc càng mạnh, cực phẩm Nhân Hình Huyết Ngọc thậm chí đối với cấp bậc tán tiên cường giả đều là thực quý giá. ”

“ Nhân Hình Huyết Ngọc này như thế nào ?” Tiểu Khai đòi với thứ quái dị này thật sự là tò mò : “ Nó... nó bên trong giống như có máu....”

“ Tượng huyết ngọc này rất kỳ quái ”. Bác Học chân nhân nhíu mày: “ Ta quan sát nó có khoảng ngàn năm lịch sử, vốn là huyết ngọc bậc thấp, nhưng là huyết ngọc này cũng đã cùng “ chân âm ” ngưng kết ra, người nói máu đó chính là chân âm, huyết ngọc hình người có được chân âm, chỉ có thể tìm thấy ở Nhân Hình Huyết Ngọc thượng đẳng ”.

“ Chân âm là cái gì vậy ?” Tiểu Khai nghe được danh từ mới lạ rất khác, cho rằng diễn hình ngoài tiếng Hán nên cố gắng học hỏi để bù lại một chút tri thức.

“ Chân âm , là Huyết ngọc trong cơ thể âm khí nồng hậu tinh tú ngưng kết đến trình độ nào đó mà thành, âm dương khí bình thường lấy hư vô hình thức tồn tại, mà âm khí ngưng kết như có thực chất, đó là tự bổ âm nhu khí, đối với tu luyện giả làm hiệu quả mạnh, quả thực không gì sánh bằng,” Bác học chân nhân trầm tư nói : “ Ta phỏng chừng, tượng Huyết ngọc hình người có thể như vật kỳ diệu biến hóa, nên là trong cơ thể nó có Băng phách chi tinh”.

“ Hô..” Tiểu Khai thở ra : “ Cuối cùng nói về Băng Phách Chi Tinh ”. “ Băng Phách Chi Tinh còn hơn huyết ngọc hình người, đương nhiên càng quý trọng vô cùng, là tinh tú thiên địa chính là hơi nước, nó có cùng địa vị với Huyền Thiết Chi Tinh chính là một trong những lực lượng căn bản của thiên địa, mà Nhân Hình Huyết Ngọc vừa lúc cũng là âm nhu hơi nước tập hợp đúng là Băng Phách Chi Tinh tiến vào Nhân Hình Huyết Ngọc mới làm

cho tượng Nhân Hình Huyết Ngọc bình thường này trong ngàn năm tiến hóa thành Nhân Hình Huyết Ngọc cao cấp nhất ". Bác học chân nhân thở dài: " Ta thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc là ai đem Băng Phách Chi Tinh chỉ bảo vô giới như vậy nhét vào bên trong Nhân Hình Huyết Ngọc, một thoáng đã ngàn năm ! ”

Tiểu Khai nghe được kinh tâm động phách, nhin không được nói:" Chẳng lẽ một ngàn năm nay, đều không có người phát hiện Nhân Hình Huyết Ngọc trong cơ thể chính là Băng Phách Chi Tinh sao chứ?"

" Bọn họ phát hiện không được, hiện tại người tu chân quá yếu," Bác học chân nhân giận dữ nói:" Đây hai dạng, bảo bối khác biệt kết hợp cùng một chỗ, vừa lúc cấu thành thiên y vô phùng che dấu, Nhân Hình Huyết Ngọc trời sinh chính là vật phẩm tích lũy âm khí, thân mình đối âm nhu hơi nước có lực ước thúc liền được xưng thiên hạ đệ nhất, Băng Phách Chi Tinh đó là tinh túy hơi nước, giấu ở trong cơ thể huyết ngọc cũng sẽ không có chút tiết lộ, mà Nhân Hình Huyết Ngọc thân mình sở dĩ có kỳ thâm kỳ xảo chính là một tia tà khí, lại bị Băng Phách Chi Tinh làm sạch tinh, sở dĩ Nhân Hình Huyết Ngọc đột nhiên phong nhã, lại có thể bị tịnh hóa thành một dạng giống như bảo bối. Cứ như vậy, vô luận là phật là ma, hay là người tu chân, rốt cuộc phát hiện không ra sự tồn tại của chúng, cho nên một món đồ siêu cấp bảo bối như vậy, lại có thể lưu lạc hồng trần qua tay nhiều người suốt ngàn năm, kỳ thật chẳng biết trải qua bao nhiêu phàm phu tục tử không bị tiết lộ. thật sự là một món đồ này làm cho người ta thở dài oán trách sự tình a!"

Tiểu Khai cùng Bác học chân nhân một phen nói chuyện, Hiếu Nguyệt cùng Tiểu Hân là không biết , bọn họ nhìn Tiểu Khai ngồi ở nơi đây vẫn không nhúc nhích, còn tưởng rằng hẳn lại trầm tư a, hai người ánh mắt nhìn Tiểu Khai, cũng không dám quấy rầy hẳn, chờ đại khái nửa giờ, Tiểu Khai mới tỉnh táo lại, nhìn Hiếu Nguyệt gật gật đầu:" Tốt lắm, ta trước tiên đem

lại lịch của bảo bối này giảng giải cho các người một chút, sau đó các người liền đem cái này về hồ tộc a."

Sau khi Tiểu Khai giảng giải về Nhân Hình Huyết Ngọc cùng Băng Phách Chi Tinh công đạo xong lúc sau Hiếu Nguyệt cùng Tiểu Hân ánh mắt có chút cuối thấp hai người liếc mắt cùng nhau gật đầu, cảm thấy chủ nhân này của mình chẳng những trước kia không thấy qua, về sau không chắc gặp, tựa hồ từ xưa đến nay vô số người, yêu, thần, ma tìm khắp không thấy một người nào như vậy. Đem thứ quý giá nhất thiên hạ dễ dàng cho người khác, chỉ vì mấy yêu quái không đủ đạo hạnh, mà mấy yêu quái này về thực lực hay là phương diện nào đều không có chút đáng giá hẳn không có mấy may chút mưu đồ nào, người như vậy không phải là ngốc tử là cái gì ?.

Mà ngốc tử như vậy làm cho Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân thời khắc này trong tâm yêu thương hẳn. Tình nguyện trả giá hết thảy cũng phải lấy lòng ngốc tử này, dù tan xương nát thịt cũng phải bảo vệ ngốc tử này.

Vào buổi tối hôm đó, Tiểu Khai cảm thấy trong phòng trống rỗng ngồi ghế sofa cảm thấy bả vai thực sự không thoải mái, nhận thấy người người mat xa cho mình đi vắng, nằm trên giường lấy cái vỏ chăn, phát hiện người đóng cửa sổ cho mình đi vắng, Tiểu Khai tỉnh tại nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Sáng ngày hôm sau, Tiểu Khai mắt nhắm mắt mở đi vào toilet, bưng lên chén nước súc miệng không khỏi rung mình, không thể tin được cái chén đã đầy nước nóng, bàn chải đánh răng đã im lặng nằm bên cạnh, mặt trên kem đánh răng đã chinh tề , Tiểu Khai bỗng nhiên cảm thấy có chút kích động, kêu lên : “ Hiếu Nguyệt Tiểu Hân, các người đã trở lại sao chứ ?”

Bên ngoài tĩnh lặng, Tiểu Khai cũng không muốn nghĩ nhiều, súc miệng hai ba cái xong lại nhổ vào WC xong, lúc này mới đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra, nhất thời bị dọa một cú !

“ Chủ nhân, chúng ta đã trở về !”. Hiếu Nguyệt cùng Tiểu Hân cười tươi như hoa đi lên, một tả một hữu cầm lấy cánh tay Tiểu Khai, công việc như vậy giống như đã trở thành thói quen, Tiểu Khai bắt đầu thấy không hợp lý, cúi đầu nhìn xem , hai tiểu hồ ly nhất thời đỏ mặt, hơi cúi đầu, ánh mắt mang theo một tia bất an, Tiểu Hân lè đầu lưỡi hồng ra thấp giọng nói : “ Chủ nhân.... người người sẽ không trách chúng ta chứ ?”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6: Vô Danh

“ Trách các người có ích lợi gì ? ”. Tiểu Khai cười khổ nhìn trước mặt mình : “ Mọi người một khi đã đến đây, vậy mời ngồi ”.

Gian phòng khách nho nhỏ này, hiện tại đã đầy ắp, phía trước chính là một nhóm lớn nhỏ tiểu mỹ nữ, bên cạnh hồ tộc không ai khác chính là Thiên Vương!

Phía sau Thiên Vương ít nhất còn có tám lão hổ, chẳng qua mấy lão hổ này không có cái gì là khí phách vua rừng núi, ngược lại ôn thuận giống như đám mèo con, ánh mắt nhất thời nhìn Tiểu Khai, thật giống như một đám cẩu bình thường nhìn thấy chủ nhân chính mình.

Đương nhiên, phòng khách nhà Tiểu Khai cũng không nhỏ, vừa vặn chứa vài con yêu quái làm chúng không bất mãn, hồ tộc cùng hổ tộc, bốn phương tám hướng còn có các loại sinh vật hình thù kỳ quái có rắn, có mèo, có chó, có trâu, có lợn, nhưng là vô luận thế nào không thể xác định đâu là nhân loại.

Trong nháy mắt Tiểu Khai phảng phất như đi vào vườn bách thú, ba mươi bốn động vật tề tựu phòng khách của hắn, hăm thậm chỉ người được mùi đặc trưng trên cơ thể động vật .

“ Các người.... là Thập Bát Động Yêu liên minh “. Tiểu Khai nói.

Nhóm yêu quái nhất thời nhao nhao lên.

“ A, a thượng tiên mời ngài cứu giúp tộc ta a !”.

“ Thượng tiên, vận mệnh cầu tộc chúng ta toàn bộ nằm trong tay ngài !”.

“ Trời a. Đây là vị này Ngự Lôi Thượng Tiên sao chứ ? Như thế nào còn trẻ tuổi anh tuấn như vậy, thật sự không thể tư nghị a!”.

“ Tiểu Khai môn chủ tôn kính, nếu ngài nguyện ý cứu vớt trư tộc chúng ta, chúng ta thiên thu vạn năm sẽ nhớ rõ ân huệ này !”.

“ A! Ta bỗng nhiên thấy tim bang bang muốn nhảy ra, như là có một thứ gì tại ngực nhảy lên, ta nghĩ vị nam tử ánh tuấn tiêu sái này chính là thượng tiên! ”

“ Thượng tiên, chúng ta xà tộc mỹ nữ trong yêu tinh là cực phẩm, ta khẩn cầu ngài nhận thành ý phụng hiến của xà tộc chúng ta ”.

.....

Tiểu Khai hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm:" Đây..... Đây rốt cuộc là sao lại thế này? Người..... Các người rốt cuộc muốn làm gì?".

Hắn vừa nói, một bên chuẩn bị thứ lần trước còn lại : “ Trấn Nguyên thiên phù ” nếu mấy yêu quái này chen chúc lên hắn liền chỉ có thể ra tay.

“ Ngại quá, thượng tiên, lại quấy rầy ngài ”. Hồ Vân Vũ trên mặt mang theo nồng đậm xin lỗi: “ Chúng ta thật sự là quá kích động, cho nên nhịn không được tập hợp tất cả thành viên yêu tộc đến cầu trợ ngài ”.

" Cầu trợ?" Tiểu Khai rất kỳ quái:" Cầu trợ cái gì?".

Thiên Vương gằn giọng đi lên trước từng bước lớn tiếng nói : “ Im lặng lui xuống dưới cho ta ”

Thiên Vương uy tín cũng không tệ lắm, đám yêu quái âm ỷ huyền não lập tức ngậm miệng lại, chỉ thấy Thiên Vương tiến lên trước hai bước, đi đến trước mặt Tiểu Khai, Tiểu Khai nhìn không được có điểm khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt.

Tuy nhiên chính mình hàng phục Thiên Vương, nhưng là hãn tướng tượng trong yêu quái bướng bỉnh bất thuần vạn nhất có điểm ngoài ý muốn cũng không phải là chuyện tốt, lặng lẽ nâng chân lên, đang muốn lui về phía sau chợt nghe “phác thông” một tiếng Thiên Vương thân hình như kim sơn đảo ngọc quỳ xuống dưới!

Thiên Vương vừa quỳ, đám yêu quái nhất thời làm theo “phác thông” không ngừng bên tai nhất thời xoát xoát quỳ xuống, bên trái bên phải Hiếu Nguyệt cùng Tiểu Hân cũng nhẹ nhàng quỳ xuống.

“Ta kháo, các người đây là làm gì?” Tiểu khai kinh hãi, liền chửi bậy ra.

“Thượng tiên cứu mạng a!”. Nhóm yêu quái lúc này đây nhất thời đồng thanh, chỉnh tề phảng phất như bài luyện qua một lần, âm thanh thật lớn làm gian phòng rung động. Âm thanh mạnh mẽ này chợt nghe gian lâu hàng xóm truyền đến tiếng mắng: “Âm thanh quỷ gì thế, muốn xem ti vi cũng cho tham âm nhỏ thôi, thần kinh a!”.

Tiểu Khai không nề hà nhìn Thiên Vương: “Đứng dậy đi, có cái sự tình gì các người chậm rãi nói”.

“Tạ ơn thượng tiên”. Chúng yêu miệng lại đồng thanh trả lời, rầm rào đứng lên.

Bên ngoài lại mắng đến: “Ta kháo, phải, bảo người cho nhỏ thanh âm không có nghe sao chứ? Đừng để lão tử phải báo cảnh sát!”.

Tiểu Khai thở dài, thật sự có điểm dở khóc dở cười.

" Môn chủ, là như thế này đích," Thiên Vương chính là thái độ khiêm tốn nói không nên lời:" Hiếu Nguyệt các nàng mang bảo bối trở về làm kinh động cả Thập Bát Động Yêu Tộc chúng ta, chúng ta tuy ánh mắt không cao, nhưng vẫn nhìn ra, môn chủ đưa cho hồ tộc bảo bối này, so với Hàn Ngọc Sàng, tốt hơn bội phần! Trên thế giới này nguyên khí càng ngày càng đậm bạc, yêu tộc tu luyện cũng càng ngày càng gian nan, mà mấy ngàn năm qua chúng ta đông tây bôn tẩu, thật sự là rốt cuộc tìm không ra biện pháp kéo dài huyết mạch, chẳng những là hồ tộc, hổ tộc, sự thật toàn bộ Thập Bát Động Yêu Tộc đang bên bờ tuyệt diệt.

Mà môn chủ ngài thần thông quảng đại, thực lực cao thâm khó lường, thân là đương đại môn chủ môn phái tiếp cận thần Thiên Tuyển Môn kinh thiên động địa, quý thần khó lường khả năng, ngài một khi đã có thể tùy tay xuất ra bảo bối cực phẩm như vậy đưa cho hồ tộc, trợ hồ tộc vượt qua diệt tộc chi nguy, tất nhiên cũng có thể dễ dàng đích giải quyết mười tám động yêu thoát khỏi họa diệt tộc, vạn lần bất đắc dĩ ta rốt cuộc quyết định, cổ động đoàn người cùng nhau đến cầu trợ môn chủ."

Thiên Vương nói tới đây, lại là “ phác thông “ một tiếng quỳ đi xuống, trầm giọng nói:" Sự tình hôm nay, đều là chủ ý của ta, môn chủ muốn trách tội, bản thân nguyện ý một mình gánh chịu, nếu môn chủ có lệnh, ta đương trường tự phế tu vi, cũng cam tâm tình nguyện!".

Tiểu Khai lắc đầu nhin không được cười khổ đi lên: : " Các vị, nếu ta có biện pháp, ta khẳng định nguyện ý hỗ trợ, nhưng là.....nhưng là ta cũng thật sự không có biện pháp gì a."

“ Phác thông, phác thông, phác thông !”. Chúng yêu đồng loạt quỳ xuống một mảnh, đoàn người cũng không nói chuyện, cũng không mở miệng cầu tình “ bang bang bang” liều mạng khấu đầu,có yêu quái, có đại hán trông hung ác, lại cũng có thiên kiều bá mị mỹ nữ, nhìn qua yêu kiều, gió thổi bộ giáng có thể bay, lại dùng trán trắng nõn liều mạng tranh cao thấp với nền bê tông, thật sự là kinh tâm động phách.

Đều nói là nam nhi dưới đầu gối như có vàng, nhưng là mấy yêu quái này không ngẩng đầu lên, lại có thể chuyên môn luyện bài này lưu loát giống nhau.

Bởi vậy có thể thấy được mấy yêu quái này thật sự đến bước đường cùng.

Tiểu Khai cúi đầu, liền gặp Hiếu Nguyệt cùng Tiểu Hân nước mắt chan chứa, cúi đầu cùng kêu lên nói:" Còn thỉnh chủ nhân cứu cứu yêu tộc nhất mạch ta."

Tiểu Khai cho dù định cự tuyệt đám yêu quái trong phòng khách kia, nhưng lại không nhẫn tâm cự tuyệt hai nữ hài đã sống chung nhiều ngày, hăn nghĩ người nửa ngày rốt cục thở dài một tiếng : “ Thôi được, thôi được các người đứng lên, ta... ta đáp ứng là được ”.

“ Nhưng mà đừng khấu đầu lạy tạ nữa, đừng lại đi...”

Chúng yêu người nhìn ta, ta nhìn người, khuôn mặt có ít nhiều vui mừng, ánh mắt lại có chút ướt át, trán đổ máu, nhìn Tiểu Khai bổ sung nói: “ Ta có thể nói trước, ta tận lực hỗ trợ, nếu thực sự không giúp được, các người đừng trách ta”

" Đương nhiên, đương nhiên." Thiên vương phía dưới không ngừng đáp ứng lại:" Chỉ cần môn chủ ngài nguyện ý hỗ trợ, trong lòng chúng tôi mãn ý rồi"

" Đúng đúng đối, Thiên Vương nói đúng." Chúng yêu cũng đều gật đầu, xem biểu tình bọn họ, căn bản là không đem những lời này để ở trong lòng, tại bọn họ xem Tiểu Khai chính là khiêm tốn một chút, vị thượng tiên này nghe nói có thể tùy tay gọi về thiên lôi, như vậy đích thần thông, nếu giúp bọn họ một tay còn không phải dễ dàng ư?

Lúc này, chợt nghe cửa truyền tới "Ba ba ba" mãnh liệt âm thanh phá cửa, một thanh âm ngoài cửa rống to lên: "Người*** làm cái quỷ gì, lão tử muốn đánh người, mở cửa cho ta!"

" Ách....." Tiểu Khai không nói chuyện.

" Hừ, lại có thể dám đắc tội thượng tiên, để ta đi giáo huấn giáo huấn hần!" Một câu đầu yêu đứng dậy, xắn tay áo liền muốn đi mở cửa, Tiểu Khai vội vàng ngăn cản: " Dừng dừng, để Hiếu Nguyệt các nàng đi."

Cửa mở, đứng ở cửa quả nhiên là một đại hán, đang muốn phát tiết, bỗng nhiên phát hiện cửa mở lại là hai nữ hài tử, hơn nữa là hai đại mỹ nữ cực phẩm, nhất thời có chút ngẩn người.

Hai đại mỹ nữ đều là nước mắt như mưa, hình dáng đang khóc, một bộ hình dáng đáng thương, thân hình yếu ớt đứng giữa cửa, khiếp sợ nói nói: " Người..... Người có việc gì chứ ?"

Đại hán cơn tức tràn đầy nhất thời liền biến mất đặc vô ảnh vô tung, bắt đầu nịnh bợ : " Không..... Không có việc gì, người..... người đóng cửa đi, ân, người đóng cửa, ta..... Ta đi nhầm phòng."

Tiểu Hân đối với hần nhẹ nhàng cười, sau đó hung hăng đóng cửa, trong khoảnh khắc cửa đóng, phảng phất đụng phải cái gì đó, chỉ nghe " Phốc" một tiếng khinh hờng, sau đó truyền đến một tiếng mơ hồ của đại hán " Ai yêu", Tiểu Hân nhìn Hiếu Nguyệt, hai tiểu hồ ly nhin không được " Phốc xích" cùng nhau cười ra tiếng.

" Đụng vào mũi hần nga” Hiếu Nguyệt nói: " Hừ, xứng đáng."

" Hần dám đắc tội chủ nhân, thế này là tiện nghi cho hần rồi” Tiểu Hân hậm hực nói: " Nếu có lần sau, ta liền câu dẫn hần, sau đó cố ý để lão bà hần thấy, đảm bảo làm hần với lão bà ba ngày ly hôn."

" Cũng được cũng được," Hồ Vân Vũ rất là tán thưởng:" Chúng ta hồ tộc luôn luôn là đấu trí không đấu lực, đang lúc như thế làm việc."

Tiểu Khai sắc nước miếng, thiếu chút nữa phun ra, mọi người thường nói nữ tử họa quốc ương dân xưng là hồ ly tinh, xem ra thật đúng là không oan uổng cho các nàng. Hai tiểu hồ ly tại chính mình trước mặt luôn luôn là ngàn y trăm thuận, điển hình hình tượng thực nữ, không nghĩ tới bản tính bên trong còn một mặt tà ác như thế.

Tiểu Khai đang cảm khái, bỗng nhiên nghĩ thấy trong lòng vừa động, Vô Tự Thiên Thư lại phản ứng!

" Ha ha, Khai ca, ta xuất quan!" Một thanh âm đã lâu bỗng nhiên tại nội tâm vang lên. Tiểu Khai còn chưa nói lời, chợt nghe này thanh âm lại kêu to lên đến:" Oa, thật nhiều yêu quái!"

Thanh âm vừa xuất, phòng khách đã xuất hiện một chú lùn nhỏ, trên đầu một sợi tóc cũng không có, toàn thân khoác một áo choàng lớn, đúng vậy đó chính là Tiểu Quan !

Tiểu Quan vừa xuất quan, khí thế quả nhiên kinh thiên động địa, đám yêu quái trong phòng kia, vốn nụ cười đầy mặt hoặc đứng hoặc ngồi nhưng là Tiểu Quan vừa xuất hiện, tất cả mọi người phảng phất giống như gặp phải điều kinh khủng, dùng tốc độ nhanh nhất nằm rạp xuống đất, đầu cúi thấp, tự nhiên đám yêu quái này không nói một câu, động đậy một chút đầu ngón tay, liên tiếp hít thở, bọn họ cố ý áp người về dưới.

Cả phòng khách đang ồn ào bỗng nhiên trong lúc đó trở nên im lặng, lúc sau Tiểu Khai phản ứng đi tới, hần phát hiện Tiểu Quan đang ở ngoài, kinh ngạc đứng đó.

“ Di ?” Tiểu Khai nhìn Thiên Vương ghé vào sát mặt hần không xa thân hình to lớn như vậy hình lại có thể có chút run rẩy, thật giống như lão tử nhìn con mèo bình thường.

Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân cũng quỳ rạp trên mặt đất, tóc đen tản một vùng, cũng không dám sảo động, Tiểu Khai nhìn thấy Tiểu Hân bàn tay nhỏ bé dùng sức bám chặt trên nền nhà, ngón tay có chút trắng bệch, đã sợ hãi đến cực điểm.

" Sao lại thế này?" Tiểu khai hỏi.

" Nga, không có gì, bọn họ sợ ta," Tiểu Quan đặc ý dương dương nói:" Chúng ta ma giới chính là nơi cấp bậc sâm nghiêm nga, ta là ma đầu, bọn họ gặp lại ta không quỳ mới là việc lạ a, ha ha."

Tiểu Khai một tay chụp lấy đầu Tiểu Quan : “ Đặc ý cái quỷ, còn không mau bảo bọn họ đứng lên.” Vừa nói một bên chạy nhanh đến chỗ Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt đang cuối xuống. Hai tiểu hồ ly không dám nhúc nhích, bị Tiểu Khai mạnh mẽ kéo dậy, thân thể mềm mại run nhè nhẹ bộ dáng lo sợ cúi đầu căn bản là không dám nhìn Tiểu Quan.

Tiểu Quan rất là hứng thú, liên tục khoát tay ra nói : “ Được rồi, được rồi, đứng lên đứng lên đi, thực không có ý nghĩa”

Tiểu Khai ôm hai tiểu hồ ly, nhẹ nhàng vỗ bả vai các nàng, lại trừng mắt nhìn Tiểu Quan:" Người xem người, đem các nàng dọa thành như vậy."

Tiểu Quan cũng không tức giận, nhìn thấy Tiểu Khai hắc hắc trực cười, bỗng nhiên nói:" Khai ca, người đối với các nàng cũng được nga."

" Na..... Nào có." Tiểu Khai nhất thời có chút mặt đỏ.

“ Đừng dấu, Khai ca người xem tay người kia, đặt ở đâu đó, ”. Tiểu Quan ha ha cười to, tiện thể thở một hơi dài : “ Ai đáng tiếc, Tiêu Vận tỷ tỷ ? Tiểu Trúc tỷ tỷ ? Đều bị người bỏ rơi ”

“ Ta....ta không có”. Tiểu Khai giải thích nói : “ Lòng ta chỉ có một mình Tiểu Trúc ”. Hắn vừa nói, một bên lặng lẽ, đem tay đặt trên tiểu hồ ly thu

trở về.

Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân vẫn đang cúi thấp đầu, nhưng là khuôn mặt có chút phiếm hồng trong lòng dao động, trong lòng hai tiểu hồ ly cảm thấy ngọt ngào, lá gan cũng to lên, bạo dạn ít nhiều nói : “ Chủ nhân, đây là”

" Hai vị tâu tâu, ta gọi là Nghiêm Tiểu Quan, là đệ đệ Khai ca." Tiểu Quan cười hì hì nói:" Đường nhiên, mặt khác các người cũng có thể gọi ta tên khác: Vạn Yêu Vương."

“ Ti ... “ Đám yêu quái trên mặt đất bắt đầu hít sâu một hơi , Thiên Vương răng nanh liều mạng cách cách rung động, trên mặt biểu tình sợ hãi lại là chờ mong, lại là vui mừng, giọng run rẩy nói: “ Đại... đại vương hôm nay hiển linh, nhưng là muốn dẫn đầu thiên hạ yêu tộc phản công tu chân giới ?”

“ Phản công tu chân giới?" Tiểu Quan vẻ mặt không hiểu hiểu kỳ nói:" Người nói cái gì nha, ta vì cái gì muốn phản công tu chân giới? Đánh nhau có ý tứ gì chứ? Lần trước Khai ca thu phục thiên yêu thời điểm ta còn gặp lại chương môn lục phái a."

" Ách....." Thiên Vương đem toàn bộ kỳ vọng tha thiết thu vào trong lòng, sợ hãi quên mất trở mắt nhìn Tiểu Quan, một câu cũng nói không nên lời.

Tiểu Quan sắc mặt chân thực vô luận như thế nào cũng không như là đang nói giỡn, nhìn biểu tình Thiên Vương một bộ không thể tư nghị nhin không được đi lại vỗ vỗ bả vai Thiên Vương,lắc lắc đầu vẻ mặt tức giận bất tranh : “ Ai, nói như thế nào với các người a ? Thiên hạ sinh linh vốn là một nhà, vô luận là nhân loại, là yêu quái, hay là thần tiên, tất cả mọi người nên hòa thuận chung sống, phải chú ý, hòa bình! Hòa bình mới là quan trọng, bây giờ đã thế kỷ hai một rồi, hòa bình mới là chủ đề trên thế giới, ta mới trở lại một tháng, các người đều có ngàn năm đạo hạnh, như thế nào đạo lý

đơn giản như thế này không hiểu ?” Hãn nhin không được thở dài : “ Bình thường, không có việc gì ta đọc sách xem ti vi, nếu muốn hội nhập thế giới này, trước tiên phải hiểu thế giới này thôi.”

Thiên Vương hoàn toàn ngây dại miệng hồ há to, hoàn toàn như tượng hãn tử mĩ dò xét tiểu Quan muốn nhìn xem người này có phải là giả mạo không, nhưng là cả người ma khí tận trời, uy thế kinh người, cái này chỉ có thể là của ma đầu thượng đẳng, đối với yêu ma không cùng đẳng cấp tạo ra áp lực vô cùng, hết thấy hết thấy chứng minh người trước mặt kia chính là nhân vật truyền kỳ vạn năm trước Vạn Yêu Vương.

Sự thật, Thiên Vương chính truyền thừa là do vạn năm trước chính vạn yêu vương đại nhân truyền lại mà yêu ma giới vô số sơn tinh, thủy quái tu luyện ma công, năng lượng đều là mượn yêu lực căn nguyên Vạn Yêu Vương đại nhân , có thể nói chỉ cần Vạn Yêu Vương muốn, hãn có thể tùy thời thu hồi lực lượng sở hữu trên người yêu quái, đối với mấy yêu quái này mà nói Vạn Yêu Vương chính là thần, là thượng đế, là căn bản không thể tồn tại kháng cự, bây giờ hoàn toàn không giống như vậy.

Vừa rồi nhóm yêu quái sợ hãi sợ hãi, bởi vì Vạn Yêu Vương trước mặt, bọn họ căn bản không có lực phản kháng, mà ma đầu nổi tiếng này năm đó đặc điểm lớn nhất chính là: “ Giết người như ngóe, vui giận thất thường ”

Tương truyền tại vạn năm trước ma giới cùng tu chân giới đại chiến một hồi kinh thiên động địa, Vạn Yêu Vương đơn thương độc mã đối kháng liên thủ vô số cao thủ tu chân trong thiên hạ, lại có thể không có chút hạ phong, thậm chí đương trường hạ lời thề, muốn san bằng thiên hạ tu chân, thống nhất ma giới nhân gian, chiếm lĩnh thế gian sở hữu danh sơn thắng cảnh, kiến lập yêu ma môn : “ Đại lý tưởng quốc ”

Khi đó Vạn Yêu Vương hào khí anh hùng ngấm vào máu thành tính ! Mà Vạn Yêu Vương tính cách cùng lý tưởng, đúng là vạn năm nay yêu quái tu luyện hướng theo.

Nhưng là hiện tại đây, Vạn Yêu Vương mang theo yêu khí ngút trời lại có thể mở miệng nói một câu: “ Chúng ta cùng sống hòa bình ”.

Có người nói bình thường nhân loại vì lý tưởng mà bỏ qua sinh mệnh, yêu quái tu luyện thành hình người hiền nhân cũng là loại có tổ chất, ít nhất thiên vương chính là trong số đó, đang nghe Tiểu Quan tuyên ngôn hòa bình Thiên Vương sợ hãi cả người run rẩy nhưng vẫn hỏi một câu :” Ngài ... ngài thật là Vạn Yêu Vương sao ?”.

“ A, ta đương nhiên là Vạn Yêu Vương !”. Tiểu Quan đặc ý dương dương hưởng Tiểu Khai khoe khoang : “ Khai ca, lần bế quan này cũng không phải lãng phí thời gian, ta nghĩ rất nhiều sự tình, ta nhớ mình là Vạn Yêu Vương, ta còn nhớ rất nhiều tuyệt chiêu, quan trọng nhất là rốt cục ta biết trên người ta gặp vấn đề gì !”

“ Cái này....có thể hay không cho ta hỏi tiếp ?”

Thiên Vương răng nanh run lên nói : " Ta nghi vấn, ngài một khi đã nhớ rõ chính mình là Vạn Yêu Vương, ngài nhớ rõ ngài năm đó lời thề sao không ?".

Tiểu Quan bất mãn trừng mắt nhìn hăn:" Cái gì lời thề? Ta không nhớ rõ cái gì lời thề, ta chỉ có thể nhớ rõ tên chính mình. Ta hiện tại quá tốt rồi, không cần biết năm đó ta nói cái gì , có câu người từng nghe chưa ? Hảo hán không nói chuyện cũ !”

Thiên Vương thất vọng, lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, hết hi vọng quay trở về.

Tiểu Quan lúc này mới quay đầu nhìn Tiểu Khai, giống như buồn bực nói: “ Khai ca, ta thực lực vĩnh viễn không thể khôi phục, bởi vì ta rốt cục nhớ ra bị người ta phong ấn ”

“ Phong ấn ?”. Tiểu Khai hỏi.

Tiểu Quan thở dài một tiếng: “ Phong ấn này chính là Phong Ma Khẩu Quyết”

Phong Ma Khẩu Quyết là một loại năng lực kỳ quái, nó có tác dụng với toàn bộ thiên hạ yêu ma, từ siêu cấp yêu ma vạn năm cho tới tiểu quái yếu đuối mới thành hình, nhưng là nó không thể hạ gục yêu quái, bởi nó có đặc tính là “ không hạ gục yêu quái”, mà chỉ là: “ hạn chế yêu ma”, nó áp dụng thủ đoạn hạn chế cũng thật tuyệt có thể : phong ấn năng lực cực mạnh của đối phương.

Mấu chốt là Phong Ma Khẩu Quyết phong ấn năng lực vĩnh viễn, mặc cho trời sụp đất nứt biển cạn, hiệu quả phong ấn vĩnh viễn.

Năm đó Vạn Yêu Vương ma khí mạnh thiên hạ vô song, pháp bảo và tiên khí không thể đột phá ma khí của hắn cấu thành uy hiếp, cho nên hắn tung hoành trong thiên hạ căn bản không người ngăn cản, nhưng là vấn đề chính là ở đây, hắn ngoại trừ ma khí ở ngoài mặt khác công phu Vạn Yêu Vương không có kém, tu chân giới giới cuối cũng xuất hiện Phong Ma Khẩu Quyết , nhất thời toàn thân có mất đi chín thành lực chiến đấu, bị người ta thoải mái phong ấn, nhốt vào Vô Tự Thiên Thư, suốt vạn năm.

Vạn năm sau, vật thành người, Vạn Yêu Vương thành Nghiêm Tiểu Quan, chẳng những đánh mất đại bộ phận trí nhớ, hơn nữa bản tính được tiên linh khí trong thiên thư cung cấp cải tạo.

Đương nhiên, trong đó mấu chốt hiện tại Tiểu Khai nghĩ không rõ ràng lắm, hắn còn chưa kịp nói ra quan điểm liền cảm thấy Vô Tự Thiên Thư lại có cảm ứng, Mạt Chước chân nhân, lớn tiếng kêu lên : “ Vạn Yêu Vương? Vạn Yêu Vương, trời a, tên này quen thuộc quá!”

" Ta cũng rất quen thuộc," Bác học chân nhân cũng kêu lên:" Nghe thế cái tên, ta có một loại không hiểu địch ý."

" Đúng vậy," Bế Quan chân nhân nhảy ra ngoài:" Trừ địch ý, còn có sát khí!"

Trần Nguyên chân nhân thở dài:" Ai, vạn năm năm tháng, lại có thể đem trí nhớ của chúng ta xóa đi sạch sẽ”

Tiểu Quan ánh mắt mở to, kinh nghi không chắc, nhìn Vô Tự Thiên Thư trong lòng ngực Tiểu Khai, nhìn lúc lâu bỗng nhiên vỗ tay cả kinh nói:" Nha! Nguyên lai quyển sách này không chỉ có một mình ta!"

Chỉ thấy một đạo lưu quang hiện lên, Tiểu Quan đã trở lại về bên trong Vô Tự Thiên Thư, phòng khách yêu khí trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, yêu quái trên mặt đất toàn thân chấn động chậm rãi ngẩng đầu lên.

“ Vạn Yêu Vương đại nhân a?” Một cái đầu sói cẩn thận hỏi.

" Hẳn đi rồi," Tiểu Khai nói:" Các người không cần sợ hãi, hẳn là huynh đệ của ta, sẽ không hại các người "

Chúng yêu người nhìn ta, ta nhìn người, ánh mắt nhìn lẫn nhau, không che dấu được kinh ngạc mừng như điên, trước mặt vị Tiểu Khai thượng tiên khả năng quỷ thần khó lường này, hay là ca ca vạn yêu vương, thân phận như thế thật là kinh thiên động địa, lần này Thập Bát Động Yêu Tộc có thể đặt lên cây đại thụ sau này quá tốt .

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Tiêu Kim Bí Quật

Thập bát động yêu tộc sau sự việc hôm nay, tất cả đều cáo từ, Tiểu Khai cũng mặc kệ bọn họ, hiện tại hắn thoát được , mấy yêu cầu mãnh liệt thịnh tình tặng mỹ nữ của yêu tộc, lúc sau tâm trí hắn tập trung vào sự tình bên trong Vô Tự Thiên Thư.

Tiểu Quan cùng bốn vị chân nhân nói chuyện với nhau rất hứng thú, người hỏi ta , ta hỏi người ai cũng muốn làm rõ lai lịch của mình, Tiểu Quan cố nhiên nhớ rõ mình là Vạn Yêu Vương, lại hoàn toàn không nhớ rõ Vạn Yêu Vương rốt cuộc là cái gì vậy, còn bốn vị chân nhân đối với ba chữ Vạn Yêu Vương vốn không có hảo cảm, chuyện khác hoàn toàn không biết. Năm vị cao nhân tại Vô Tự Thiên thư cao hứng phấn chấn bắt đầu trao đổi, lại thuần túy là người nói kiểu này người lại nói kiểu kia(râu ông nọ cắm cằm bà kia) ,hiện tại trải qua vạn năm giam cầm lúc sau mọi người quan niệm thiện ác cùng tâm tính xử thế đều biến hóa vi diệu, bốn chân nhân tuy nhìn Vạn Yêu Vương là ma đầu, lại cũng thực không có như hổ rình mồi, còn Tiểu Quan hiện tại đầu óc “ chúng ta sống hòa bình ” tự nhiên là tuyệt đối không chịu cùng bốn người khai chiến.

Năm người nói đi nói lại, nói nửa ngày, nói nhiều nhất chính là về Vô Tự Thiên Thư, bốn chân nhân đối với Tiểu Quan có thể tự do ra vào thiên thư thật sự là hâm mộ sát đất.

Tiểu Khai chú ý vài phút cảm thấy không có ý tứ gì, vội vã đi làm, và sau đó bỏ đi, một ngày bình lặng, thẳng đến trước giờ tan sở bỗng nhiên có

người tìm đến, không phải ai khác chính là vị chủ trì phách mại hành hôm trước.

“ Có việc gì sao ?”. Tiểu Khai có chút nghi hoặc : “ Ta trong quá trình đấu giá không có vấn đề chứ ”

“ Ngài không nên nghĩ nhiều, đấu giá đương nhiên không có vấn đề ”. Người chủ trì nụ cười đầy mặt nói: “ Nghiêm tiên sinh , sự tình là như thế này...”

Hắn nhắc lại, Tiểu Khai đấu giá khối đồ thạch là vật mà tổ tiên gia tộc họ truyền lại, mà mọi người gia tộc này sau khi đấu giá kết thúc lập tức liên hệ Phách Mại Hành, hỏi tình hình đấu giá, sau đó đã giải thích tình hình rõ ràng, vì vậy họ yêu cầu gặp mặt người đồ thạch thành công, người chủ trì đến đây, chính là mời Tiểu Khai cùng gặp mặt gia tộc kia.

Tiểu Khai thật ra không có gì lo lắng, tuy nhiên nghĩ rằng gia tộc này thật có chút kỳ quái, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, gật gật đầu: “ Được rồi, lúc nào thì gặp, tại nơi nào ?”

“ Ngày mai, buổi trưa, tại Phách Mại Hành ” Người chủ trì nói,: “ Đến lúc đó ta có thể đến đón ngài đi chứ ?”.

Ngày mai đó là ngày cuối cùng đồ ước cùng Trữ Nguyệt, tuy nhiên thời gian không trùng nhau, Tiểu Khai gật gật đầu: “ Có thể ”.

Khi hết giờ làm việc trở về nhà, Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân đặc cách phá lệ, hết lòng phục vụ Tiểu Khai, lại bưng trà lên, cẩn thận mát xa, đúng mười giờ tối, không biết từ lúc nào đã đưa ra ba bốn món ăn nhẹ lại có thể chuẩn bị cho Tiểu Khai món ăn đêm, Tiểu Khai cúi đầu nhìn nhìn, dạ dày bắt đầu lạng lẽ dâng lên cảm giác đói, không thể cự tuyệt thịnh tình của hai tiểu hồ ly.

Hắn cũng không rõ ràng, hai tiểu hồ ly đối với hắn, cảm kích, ái mộ, tình cảm sớm phát triển đến cực điểm, các nàng hết lòng làm mọi việc để đền ơn hoặc tìm cách để đền ơn, kỳ thật chỉ muốn bày tỏ ra một chút lòng biết ơn.

“ Tỷ tỷ, chúng ta có phải là nên hành động ?”

“ Hôm nay không được, chủ nhân ngày mai, cùng Trữ Nguyễn đánh cược, ta sợ chúng ta làm chậm trễ chính sự của chủ nhân”

“ Ngày mai a ?”

" Ngày mai chủ nhân khẳng định chiến Trữ Nguyễn, lúc sau không còn sự tình gì"

" Như vậy, ngày mai hành động?".

" Ân, ta cũng cho rằng như vậy."

" Hì hì, tỷ tỷ, người đến trước hay là ta đến trước?".

“... Ta trước a”.

" Ân, tỷ tỷ người trước, ta sau đó đi ra, chúng ta nhất định sẽ làm chủ nhân thực thoải mái."

" Ân, chủ nhân như vậy lợi hại, chúng ta căn bản là giúp không được việc gì, chúng ta cũng làm chút ấy việc thôi.”

“ Đúng, cho nên chúng ta nhất định ngày mai làm được việc”.

Hai tiểu hồ ly mặt đỏ ửng, ánh mắt đầy xuân ý, xem vẻ mặt ngượng ngùng nói không nên lời, lại cố tình mang theo chút nghiêm túc, kiên quyết, ghé vào nhau nói thầm lúc lâu, mới cùng nhau nhìn phòng Tiểu Khai cười hì hì rồi đi.

Ngày đánh cược thứ ba rốt cục cũng đến.

“ Bây giờ đây đánh cược cái gì ?” Tiểu Khai hiện tại chẳng những có được bốn vị chân nhân, còn có được tiểu Quan cường trợ, lòng tự tin nhất thời bành trướng, lời nói đầy sức mạnh.

“ Đừng quá đắc ý,” Trữ Nguyễn hắc hắc cười lạnh nói: “ Hai lần trước người thắng tính người vận khí tốt, lúc này đây người vô luận thế nào cũng phải thua”

“ Làm ơn, loại lời nói này người nói không chỉ một lần” Tiểu Khai cười hì hì nói: “ Rốt cuộc đánh cuộc gì, nói mau a”.

Trữ Nguyễn cũng không nói thẳng, ngược lại nhìn Tiêu Vận bên cạnh, lại nhìn Trữ Tình bên kia, cười nói: “ Tiêu Vận muội muội, các người đến đây làm chứng, công bằng mà nói, ta cùng tiểu Khai rốt cuộc ai đẹp trai hơn ai ”.

“ Đương nhiên là tiểu Khai ca phong nhã nhất !” Trữ Tình quơ năm tay không để ca ca hắc mặt mũi: “ Ở trong mắt ta Tiểu Khai ca ca chính là đẹp trai nhất thiên hạ ! ” Nói hết lời này vội vàng ôm lấy cánh tay Tiểu Khai ca, đưa lên mặt, mân mê miệng, một bộ biểu tình tranh công.

Trữ Nguyễn tự nhiên không trách nha đầu, trái lại , cười khổ một chút, nhìn phía Tiêu Vận: “ Người nghĩ sao a ? ”

Tiêu Vận nhưng thật ra khách quan: “ Không hề nghi vấn, người đẹp trai hơn”.

Trữ Nguyễn gật gật đầu, còn chưa nói nên lời chợt nghe Tiêu Vận lại nói: “ Chẳng qua ta không thích nam nhân quá đẹp trai ”.

Trữ Nguyễn nhất thời bị đá kích , cười khổ nói: “ Người không cần như vậy vội vã vạch rõ giới hạn a”.

Tiêu Vận mỉm cười lại có vài phần giảo hoạt : “ Đường nhiên phải vạch rõ giới hạn, bằng không bạn trai ta cho ăn dấm chua nga”

Trữ Nguyễn trong lòng khổ sở, cắn răng nói: “ Được hỏi lại các người, ta và Tiểu Khai hai người, ai tài ăn nói tốt hơn? Ai kiến thức sâu rộng, ai phong độ hơn ?”

Tiêu Vận cũng không kiên dè nói : “ Luận tài ăn nói, người đứng trên vạn người trên thế giới chậm rãi biện luận, trong nền kinh tế thế giới người cũng đứng vị trí cao nhất trong phong hội , luận kiến thức người bỏ ra ba năm du lịch quanh thế giới, cũng từng một mình phiêu lưu nơi hiểm ác nhất sông Amazon, luận phong độ người từ nhỏ tiếp thu trọn vẹn lễ nghi tiêu chuẩn quý tộc, bước vào xã hội của nhân vật nổi tiếng , vô luận người trên phương diện nào mà nói hiển nhiên Tiểu Khai không phải là đối thủ của người.”

Trữ Nguyễn trong mắt hào quang lờ lờ, lại là tự tin, lại là tự bi thương, nói:" Một khi đã như vậy, vì cái gì người lại cố tình không thích ta mà là hấn a?".

Tiêu Vận mỉm cười cũng không nói chuyện, lại lặng lẽ cầm một tay Tiểu Khai.

Tiểu Khai bỗng nhiên nghĩ đến quy tắc Thiên Tuyển Môn nhớ đến tập tục kì quái Thiên Tuyển Môn nữ đệ tử phải gả cho môn chủ , trong lòng có chút khúc mắc theo bản năng đem tay né ra, tránh đi nơi khác. Tiêu Vận nhận thấy động tác Tiểu Khai, cắn răng dùng tay ngọc mềm mại hoạt mị kéo ngón tay Tiểu Khai lại, Tiểu Khai dùng sức cũng không bỏ ra được.

Trữ Nguyễn buồn bực mười giây, liền nhanh chóng chấn chỉnh đi tới lại nói: “ Người nghĩ, bình thường nữ hài tử nhìn thấy ta cùng Nghiêm Tiểu Khai họ sẽ lựa chọn ai ?”.

Tiêu Vận trong miệng nói: “Đương nhiên là người”. tay lại nhanh chóng giữ chặt lấy tay Tiểu Khai.

Trữ Nguyễn lập tức cười nói : “ Tốt lắm, theo lời của người, ta hôm nay muốn cùng Nghiêm Tiểu Khai tỷ thí, đúng là tán gái ”. Hắn dừng một chút, nhìn Trữ Tình và Tiêu Vận bổ sung nói: “ Tán gái là việc nam nhân, lúc này đây, các người cũng không phải muốn cùng đi tới”

Trữ Nguyễn thuận phục mở cửa xe đi xuyên qua đường, một lúc sau đi đến một nơi phồn hoa, Tiểu Khai trong lòng kỳ quái hỏi: “ Chúng ta đi nơi nào tán gái ? Quán bar? Vũ trường ? Hay là hộp đêm ?”

Trữ Nguyễn không cho là đúng lắc đầu : “ Người đó, ý tứ hỗn tạp dung tục ta muốn dẫn người đi chính là địa phương này tên là Tiêu Kim Quật”

“ Tiêu Kim Quật ?”. Tiểu Khai nói : “ Ta như thế nào cho tới bây giờ không có nghe nói qua, ta nhớ mang máng trừ dân cư ra không có âm nhạc giải trí gì nha ”

Trữ Nguyễn rất có ưu việt cười lên: “ Tiểu Khai, thành thị này có rất nhiều điều thú vị đại đa số người dân đứng ở ngoài nào có đủ tư cách vào, người có thể nhìn thấy một điều hoàn toàn bất đồng với thế giới ”

" Hừ, đừng nói dễ nghe như vậy " Tiểu Khai cũng không cam yếu thế:" Chẳng qua chính là khu đèn đỏ cao cấp thôi"

" Không, không, đương nhiên không phải đèn đỏ khu," Trữ Nguyễn kiên nhẫn đích giải thích nói:" Nơi đây tuy nhiên cũng có rất nhiều nữ hài tử bán thân kiếm tiền, nhưng là thuần túy nữ hài tử mua vui là nhiều. Tại Tiêu Kim Quật là một loại địa phương như vậy, người nếu là tiêu tiền cho nữ nhân, chẳng những lãng phí khó được đến một lần đại được cơ hội, những người khác nhìn người với ánh mắt khác. Cho nên, trong Tiêu Kim Quật tuy mỹ nữ như mây, nhưng là bình thường đều chính là bồi khách nhân ăn cơm, uống chút rượu, thực muốn dẫn các nàng khai phòng, cảm thấy thật hèn mọn.”

" Nga, nên làm sao bây giờ?" Tiểu Khai hỏi.

" Rất đơn giản, tự bản thân mình a," Trữ Nguyễn nói:" Phao này gia tài vạn quán, đi ra ngoài tìm nữ hài tử để vui, không dùng tiền đem các nàng mang lên giường, thật sự mới thể hiện một phương thức thành công của nam nhân. Ta có thể nói tốt ,chúng ta chính là không tiêu tiền tán gái, nếu người tiêu tiền mua xuân sẽ không có ý nghĩa."

" Không phải đâu, còn muốn trên giường sao chứ?" Tiểu Khai vẻ mặt đau khổ nói:" Phải,muốn lên người cứ lên, ta không có hứng thú."

" Không cần trên giường," Trữ Nguyễn nói:" Chúng ta chính là đánh cược mà thôi, chỉ cần nàng để ý đến người không cần lên giường"

Xe dừng lại tại một gian nhà cũ, dân phòng trước tiên đi xuống, đứng ở cửa xe là hai dân công ăn mặc lôi thôi hướng về phía cửa xe Trữ Nguyễn gật gật đầu, vẻ mặt lạnh ngắt đưa hai tay bóng bẩy đến.

“ Đây đây là Tiêu Kim Quật trong truyền thuyết sao chứ ?”. Tiểu Khai thật sự nhin không được : “ Ta thấy thế nào giống như là đi công tác ?”

“ Vốn là đi công tác a ”. Trữ Nguyễn cười nói: “ Tiêu Kim Quật vốn là nơi giải trí nổi tiếng ”.

Hắn vừa nói, một bên đưa một cái thẻ trang trí tinh mỹ qua cửa dân công dùng ngón tay bóng bẩy đặt tại mặt trên sờ soạng một lần, cũng không biết như thế nào kiểm tra, liền trả lại cho Trữ Nguyễn : “ Trữ tiên sinh hoan nghênh đến Tiêu Kim Quật ”.

Trữ Nguyễn thái độ cung cẩn lại, hai tay tiếp nhận tấm thẻ, đối với hai người gật gật đầu, lúc này mới mang theo Tiểu Khai đi vào.

" Uy, vừa mới sao lại thế này?" Tiểu Khai nói:" Cái thẻ kia là dùng làm gì, thẻ hội viên à ?"

" Đương nhiên, người nghĩ đến nơi này là ai muốn đến là đến sao chứ " Trữ Nguyên rất có chút đặc ý:" Tiêu Kim Quật phát thẻ hội viên không vượt quá hai trăm thẻ, hơn nữa đại bộ phận hội viên mỗi tháng còn hạn định đến ba lần, chẳng qua thẻ hội viên là quý khách cấp bậc, mỗi thành viên có thể đến mười lần.

“ Nhưng là....bọn họ như thế nào nhận ra thẻ hội viên nào là thật hay là giả ?”. Tiểu Khai tiếp tục đặt câu hỏi: “ Ta vừa mới nhìn thấy hắn đem thẻ sờ soạng một chút, chẳng lẽ như vậy là đủ rồi ? cảm thấy không có trang bị điện tử kiểm tra ”

Trữ Nguyên nhìn Tiểu Khai đột nhiên hỏi : “ người có biết hai người ngoài cửa kia là ai không vậy ?”

“ Không phải là hai người canh cửa sao ?” Tiểu Khai nói : “ Bọn họ hình dáng ít nhất một tháng không tắm rửa, chẳng qua rất kỳ quái, nhưng thật ra không xấu ”

“ Người sai rồi ”. Trữ Nguyên nói : “ hai người vừa nãy bên trái là Thất Khiếu Linh Lung, bên Quý Thủ Phật Tâm, đều là hắc đạo quốc tế nhân vật đỉnh đỉnh nổi danh”

“ Không phải chứ !”. Tiểu Khai hoảng sợ: “ Bọn họ như vậy là nhân vật nổi danh quốc tế ?”.

Trữ Nguyên nghiêm túc gật đầu: “ Thất Khiếu Linh Lung là thiên tài thể gian ít gặp. Truyện kể hắn đã gặp qua là không quên được, phàm là gặp bất cứ vật gì, nghe được tin tức gì, ngửi được mùi gì, liền tuyệt đối sẽ không tính sai, hắn trên thế giới còn là nhất lưu cao thủ đào mồ, kiêm nhất lưu sát thủ, xuất đạo đến nay hai mươi ba năm, cho tới bây giờ còn chưa có thất thủ qua. Mà Quý Thủ Phật Tâm lại càng khời bàn, truyện kể hắn đôi tay linh xảo vô cùng, mười đầu ngón tay có thể xoay một trăm tám mươi độ không thể tư nghị tự ý gấp khúc, kỹ xảo quái dị ngoài ý, chỉ cần hắn nghĩ là làm

được, có thể nói tay hăn biết biến chế, rất nhiều người cho rằng hăn là luyện qua một loại thần bí du già thuật, cũng có người nói hăn là thuộc môn phái Không Không Môn tối thần bí ngàn năm, xuất hiện một tuyệt thế nhân thiên tài, nhưng vô luận thế nào tất cả mọi người không thể không thừa nhận hăn bài danh đệ nhất quốc tế siêu cấp trộm cắp, cho đến bây giờ trộm cắp đồng tây thành công không kể hết. Lại chưa bao giờ thất thủ qua. ”

Tiểu Khai nghe được con mắt trừng ra, nhin không được nói: “ Một khi bọn họ đã như vậy vì cái gì còn muốn chạy đến nơi đây canh cửa ?”

Trữ Nguyễn liền cười : “ Người nghĩ thấy canh cửa thực dọa người ?”

Tiểu Khai gật gật đầu: “ Nói thực ra, quả thật đâu có điểm mặt mũi ”

“ Người nên biết, bọn họ ở nơi này canh cửa mỗi ngày thu vào là năm mươi vạn mỹ kim, hơn nữa công việc bọn họ đã làm trước kia so với việc bây giờ không có chút nguy hiểm, mỗi ngày đứng đây mấy giờ, nói khách sáo vài câu, có thể nói là đại thu nhập, việc tốt như vậy, nếu đổi lại là người có làm hay không ?”. Trữ Nguyễn nói: “ Càng hưởng chi, người đừng tưởng, nhìn canh cửa đơn giản như vậy, nhưng là cái này người làm bình thường chính là khó khăn, so với người ít nhất phải gấp trăm lần”

Tiểu Khai trừng mắt nhìn, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh vừa rồi vị hắc đạo cao thủ kiểm tra thẻ : “ Chẳng lẽ... chẳng lẽ bọn họ kiểm tra thẻ hội viên thuần túy là dùng tay ?”

“ Người cuối cùng hiểu được ”. Trữ Nguyễn gật đầu nói : “ Tiêu Kim Quật ra vào kiểm tra không cần gì thiết bị điện tử, hết thấy toàn bằng nhãn lực cùng công phu trên tay, bọn họ phát ra trên thế giới tổng số ít nhất có hai vạn thẻ hội viên, mà này hai vạn thẻ đối các loại tư liệu liên toàn bộ do Quỷ Phật Tâm cùng Thất Khiếu Linh Lung lưu trong đầu ”

Trữ Nguyễn đem thẻ hội viên chính mình lấy ra đưa cho Tiểu Khai, thẻ hội viên này bên dưới chỉ chút hoa văn, hoa văn đều là không trạng thái, lấy

tay chỉ sờ lên vài hoa văn: “ Mỗi thẻ hội viên đều là không giống nhau vừa rồi Quý Phật Tâm sờ một lần, cũng đã sờ mặt mã trên thẻ, cũng đồng thời biết chủ nhân thẻ là ai, nếu vừa rồi nếu tiếp nhận thẻ là Thất Khiếu Linh Lung hẳn cũng không vội sờ soạng, hẳn sẽ dùng ánh mắt nhìn, hẳn có thể dùng mắt nhận ra dữ liệu thẻ hội viên .”

Trữ Nguyễn thu hồi thẻ , bổ sung nói : “ Người phải biết rằng, Tiêu Kim Quật loại địa phương này, sẽ luôn có rất nhiều người nguy hiểm, mà những người này trên người luôn có chút bí mật không để người khác biết, nếu Tiêu Kim Quật bố trí máy quay hình cũng giống như làm lộ bí mật, như vậy chẳng những hội đuổi đi rất nhiều khách, hơn nữa dễ dàng đắc tội với những nhân vật này, cho nên Tiêu Kim Quật có thể xuất từng này nhân lực kiểm nghiệm thủ đoạn coi như đã nhọc công ”

Tiểu Khai há miệng nửa này không có khép lại. Đi theo Trữ Nguyễn không rời nửa bước rồi cục thờ dài một tiếng: “ Ta xem như phục ”

Xuyên qua dân cư cũ, xuyên hành lang cũ, đại khái đi khoảng năm phút, hai người vòng vo, bỗng trước mắt trở nên sáng sủa !

Trong này cùng bên ngoài, hoàn toàn là hai thế giới.

Trước mắt đại sảnh có thể nói : “ Thật lớn ”, nhìn lên không giống là đại sảnh, ngược lại như là quảng trường, giữa đại sảnh là một tòa ước chừng có ba mươi bốn vòi phun nước, nước trắng hoa hoa phun lên, sau đó hóa thành phiến phiến sương trắng tán hạ xuống, kích khởi âm thanh đình đông đình đông dễ nghe, Tiểu Khai phóng mắt nhìn, trên bốn bậc thanh đài phun nước còn có không ít nữ hài tử xinh đẹp mặt mày dài màu trắng ngồi ở đó thưởng thức nghịch nước, chân trắng như tuyết ngập trong nước nghịch ngợm, nhìn lại có thể như chốn đào nguyên tiên cảnh tư vị động lòng người.

Nhìn hình dáng Tiểu Khai xem ngây người, Trữ Nguyễn đề tỉnh hẳn một tiếng : “ Đừng sững sờ, đi thôi, đây còn ở cửa a”

“ Nga” Tiểu Khai lẳng lẳng gật đầu: “ Mấy cái cô gái này làm gì vậy ?”

“ Đây là Tiêu Kim Quật nội nhân viên, việc các nàng chính là ở trong này điểm chế suối phun nước, tạo không khí ”, Trữ Nguyễn hốt nhiên nhìn đối Tiểu Khai cười : “ Đương nhiên các nàng cũng không cự tuyệt nói chuyện khách nhân , người muốn hay không thử xem ?”

" Không muốn không muốn, đương nhiên không cần," Tiểu Khai hai tay khua khoắng loạn, mặt liền đỏ:" Đi, chúng ta đi vào."

Trữ Nguyễn trong lòng rất đặc ý, hẳn phát hiện Tiểu Khai so với hẳn tưởng tượng còn muốn ngốc hơn, lúc này đây ra chính mình nắm chắc phần thắng.

Trữ Nguyễn vốn phong độ phơi phới, khí độ tao nhã, ngẩng đầu đứng đỉnh đi qua suối phun nước, nhất thời khiêu dẫn rất nhiều ánh mắt đầy hàm tình các thiếu nữ, Tiểu Khai đi phía sau, tuy nhiên hai người đi cùng một chỗ, sở hữu quang mang, lại tựa hồ như trên cơ thể phát ra, Tiểu Khai nhú mày, tử mệnh nghĩ : “ Một ván này, ta rốt cuộc nên như thế nào mới có thể thắng ?”

“ Tiên...Tiên sinh muốn hay không ngồi xuống nghỉ ngơi ?”. Một cô gái đa tình trong trắng nhẹ nhàng đi tới, chân trần trắng như tuyết dẫm lên nền nhà màu xanh biếc, xem ra vô cùng đẹp, nàng nhẹ nhàng cầm tay Trữ Nguyễn : “ Ngài nguyện cùng ta chụp một bức ảnh không ? ”

Cô gái khoan khoái cười, kéo Trữ Nguyễn đi tới suối phun nước phía dưới, sớm có một cô gái cầm máy ảnh, nhắm ngay hai người liên tiếp “tập sát” chụp ba bốn bức ảnh, cười hì hì buông Trữ Nguyễn ra, một đám nữ hài tử vây quanh cô gái cùng nhau tức tức cô cô cười rộ lên cô gái cùng Trữ Nguyễn chụp ảnh khuôn mặt phiến hồng, vẽ mặt thẹn thùng.

Tiểu Khai có chút chật vật đứng ở nơi đây, càng ngày càng nghĩ thấy hôm nay tình thế ác liệt.

“ Uy, này không tính a” Gặp lại Trữ Nguyễn đi tới Tiểu Khai chạy nhanh lại : “ Chúng ta vừa rồi nói qua, công tác nhân viên không tính ”

“ Ta đương nhiên biết”. Trữ Nguyễn ha ha cười to : “ Người yên tâm, ta nhất định sẽ làm người tâm phục khẩu phục!”

Đi qua suối phun nước, liền tiến vào một đại môn giáp vàng rực rỡ, Tiểu Khai từng bước đi vào mới phát hiện bên trong lại có thể cho ra khí, liếc mắt nhìn lại như thế nào cũng có mấy trăm mét vuông trang trí cực kì xa hoa, trên mặt đất phô từng khối thảm nhung vàng, trong phòng phiêu đảng du dương âm nhạc, nơi nơi bày đặt sofa gỗ điển hình theo phong cách châu âu, nhìn như tùy ý lại không hỗn độn, gian phòng một trường lưu rất sát thực , dùng bình phong ngăn cách thành gian phòng nhỏ, cửa được khóa nghiêm mật, không biết bên trong là cái tình huống gì. Mà khu vực bên ngoài đều là quán bar rất nhiều nam nữ ăn mặc quần áo cao quý, hoặc ngồi hoặc nằm, tại ghế dựa hoặc trên sofa, cầm các loại rượu một bên uống rượu một bên thì thầm nói chuyện gì đó.

Ở giữa phòng có một mảnh đất trống, nhìn từ trên xuống luân chuyển màu hồng, không hề nghi vấn trong này là địa phương khiêu vũ.

“ Ở đây là bên ngoài, là nơi dành cho khách mới đến nghỉ ngơi, và trao đổi ”. Trữ Nguyễn giải thích nói : “ Đi tiếp còn có nhiều địa phương, người có thể chơi, có thể bơi lội, có thể đánh cầu, hoặc có thể cưỡi ngựa bắn cung, tóm lại chỉ cần trên thế giới này có cái gì thì địa phương này đều có. Nếu người muốn hoạt động người có thể đi sông bạc, có thể đi xem đấu lô đài, nếu người đơn thuần đến hưởng thụ cung xả hơi như vậy người có thể đi mát xa, cũng có thể đi xem ca múa, đương nhiên nếu người nghiện cái gì, trong này cũng trang bị chuyên môn cơ sở hoạt động, tỷ như hít thuốc phiện a, ở đây cũng có.”

Tiểu Khai đến Tiêu Kim Quật lúc say đã bị rung động từng cái từng cái, nhin không được hiểu kỳ nói : “ Này Tiêu Kim Quật chủ nhân rốt cuộc là ai

? Nơi này cũng quá lớn a !”

“ Đó là bí mật ”. Trữ Nguyễn nói: “ Cả Tiêu Kim Quật sản nghiệp trên dưới to lớn, người sở hữu được xem như là thần thoại, nhưng là vô luận mọi người hỏi thăm nhưng cũng không chút tin tức, cho nên mọi người thậm chí hay nói giỡn chủ nhân nơi này khẳng định là người ngoài hành tinh”

Trữ Nguyễn nhìn Tiểu Khai một bộ trọn mắt há hốc mồm cười nói : “ Được rồi, xem ra người lần đầu tiên đến đây lần này ta cho người lựa chọn, chúng ta rốt cuộc đi nơi nào, sông bạc? Nghe nhạc ? Cầu tràng ? Hay là đến lôi đài ?”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8: Cầu Tràng Phong Vân

Tiểu Khai phát hiện mấy hạng mục này đối với mình không quen thuộc, từ khi hắn tìm được Vô Tự Thiên Thư, trước đến nay quá đơn giản, đi làm rồi lại về nhà. Mấy cái trò giải trí hữu nhân này của mấy người có tiền thật sự là kinh nghiệm đều không có.

Trữ Nguyên nhìn hắn trầm tư, bỗng nhiên cười rộ lên : “ Nếu người muốn tham gia cái đám loạn kia, tự nhiên làm a, trong này cũng có đấy”.

Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui, hay là tìm địa phương mình tương đối quen thuộc mới phát huy được điểm mạnh, cho nên hắn nói : “ Đi cầu quán, Bảo Linh Cầu Quán”.

Nhưng thật ra hắn muốn đi đến chỗ đánh bóng bàn, chẳng qua nghĩ trình độ của mình thật sự kém, nếu muốn đi lên dọa người, chỉ sợ hoàn toàn mất đi hình tượng.

Đến lúc này, Tiểu Khai có chút hối hận, lẽ ra sáng hôm nay mình nên mặc bộ đồ tây trị giá một ngàn nguyên, đeo thêm sợi dây nịt hắn mua hai trăm nguyên, đó là vào một năm trước hắn tham gia hội từ thiện hắn cần rằng mua một bộ cao cấp về làm đạo cụ.

Tiêu Kim Quật Bảo Linh Cầu Quán quả nhiên bất đồng với diện mạo cầu quán bên ngoài, quy mô so với nơi Tiểu Khai trước kia gặp ít nhất lớn gấp ba lần, người bên trong thật không quá đông, gặp hai người tiến vào, có

một nữ hài tử trông thanh tú đã lớn tiếng đón tiếp : “ Chào, Trữ thiếu, hứng trí a !”.

Trữ Nguyễn cười với nàng gật gật đầu : “ Trương tiểu thư a”.

“ Uy, phải nói trước ”, Tiểu Khai trong lòng lập tức kinh hãi: “ Không được, tìm cô gái quen, như vậy không hợp lệ ”.

“ Đương nhiên ”, Trữ Nguyễn nói : “ Người yên tâm, ta không thêm giờ thủ đoạn như vậy ”.

“ Nếu như vậy a ”. Tiểu Khai suy nghĩ lo lắng : “ chúng ta quy định một chút, hiện tại bắt đầu, tiếp theo chúng ta nhìn thấy cô gái nào đầu tiên sẽ là mục tiêu, đương nhiên công tác nhân viên không tính”.

“ Có thể ”. Trữ Nguyễn không sao cả gật đầu.

Hai người đi vào cầu đạo , còn có hai mỹ nữ mặc váy siêu ngắn gợi cảm cầm một đại hạp cầu đi tới, bộ ngực đầy đặn theo động tác mỹ nữ lúc lên lúc xuống, thẳng đến bên cạnh hai người, hai vị mỹ nữ cùng nói : “ Hoan nghênh đã đến ”.

Trữ Nguyễn khẽ gật đầu, thuận tay cầm lấy một quả bóng, không cần ngắm như thế nào, dưới chân cũng không có gì động tác, thuận tay lăn bóng ra ngoài, chỉ nghe " Hoa lạp" Một thanh âm vang lên, tất cả chai đổ xuống, lại có thể trúng hết.

" Tiên sinh thật lợi hại." Mỹ nữ lập tức cười tươi như hoa khích lệ nói.

Tiểu Khai cũng bất chấp tất cả lấy một quả bóng, nhìn mấy cái chai cuối, đường lăn bóng đang muốn lăn bóng ra, liền cảm thấy trên tay ấm áp, bên mỹ nữ người đã dùng hai khéo léo như ngọc nắm lấy tay phải hắn, ôn nhu nói:" Tiên sinh, phương pháp cầm bóng của ngài không đúng a".

" Nga," Tiểu Khai cảm thấy trán toát ra chút mồ hôi:" Kia nên như thế nào cầm?".

Mỹ nữ thản nhiên cười, một tay cầm lấy bóng, một tay cầm lấy tay hăn, bắt đầu chỉ điểm một chút cho hăn:" Ngài xem, ngón tay cái của ngài nên đặt trong lỗ này, ân, phải, toàn bộ đặt vào, đối, tiếp đến là ngón vô danh.....".

Mấy mỹ nữ này quả nhiên đều trải qua huấn luyện, chẳng những thanh âm nhu mì, động tác linh xảo, nói chuyện làm việc càng làm khách nhân cảm giác như cây đón gió xuân, thân thể tiếp xúc cũng tuyệt đối không bài xích, Tiểu Khai liền cảm thấy một bộ ngực căng tròn bên người cọ đi cọ lại, trên đầu mồ hôi càng này càng nhiều làm sao còn nghe vào được, mỹ nữ thật vất vả nói xong, hăn cầm lấy bảo linh cầu(banh bowling), hắc một tiếng liền đánh ra ngoài.

“ Đương !”. Trái banh đi ra ngoài, lăn được nửa đường liền không còn khí lực, lăn chậm lại, đến sát biên đụng ngã một cái chai, rồi lăn luôn ra phía sau.

“ Phốc xích !”. Một tiếng, bỗng nhiên bên cạnh trên đến tiếng cười, Tiểu Khai quay đầu nhìn, liền thấy đại khái hai mươi cô gái đang che miệng cười trộm.

Các cô gái này bộ dạng coi như xinh đẹp, tính cách hiền nhiên cũng thực hồn nhiên, nhìn Tiểu Khai, tự nhiên lại cười với Tiểu Khai nói : “ Uy, kỹ thuật của người kém quá ”.

“ Thảm, thảm, bị các nàng làm cho xấu mặt ”. Tiểu Khai nhất thời vạn phần uể oải : “ Dựa theo ước định, các cô gái này chính là đối tượng của ta, nhưng là ta như thế nào làm quen, nhất là ta bị mất mặt ?”.

Tiểu Khai còn không có chút phản ứng, Trữ Nguyên đã xuất chiêu : “ A, a xem ra tiểu thư này là cao thủ, có hay không hứng thú cho ta vào nhìn một

phen a ?”.

“ Không vấn đề nha, chúng ta không phản đối, chỉ là thư giãn thôi ”. Cô gái sáng khoái gật gật đầu, bước nhanh tới, đuôi tóc đung đưa sau lưng, liếc mắt nhìn Trữ Nguyễn bỗng nhiên cười nói : “ Ân, đẹp trai”.

Trữ Nguyễn mỉm cười không nói, tay cầm lấy bảo linh cầu đưa tới.

Cô gái vốn tưởng tự mình lấy cầu nhìn động tác Trữ Nguyễn, lại ngẩng đầu nhìn Trữ Nguyễn thần thái mỉm cười, rốt cục đưa tay ra nhận cầu trong tay Trữ Nguyễn hai ngón tay hai người không thể tránh chạm vào nhau.

Trữ Nguyễn căn bản không để ý, thần thái tự nhiên, nâng đầu lên, làm động tác thực tao nhã : “ Xin mời ”.

Cô gái mặt có chút khẽ đỏ lên, trên tay cũng còn có chút run rẩy, tuy động tác phi thường xinh đẹp, nhưng sau khi xuất bóng tại thời điểm bóng đi ra còn chút sơ xuất, hiển nhiên không phải dọc theo hướng cô gái xuất thủ, một đường lẩn đến cuối “Hoa lập ”, một lại có thể đụng ngã một cầu bình.

Cô gái vừa mới kiêu hãnh, thành tích này kém như vậy nhất thời thần tình đỏ bừng, có chút chột dạ dâng lên, Tiểu Khai mở rộng miệng ngăn người nhìn cô gái, thật sự không biết nói cái gì. Hắn quay đầu nhìn Trữ Nguyễn, Trữ Nguyễn lại nhìn cô gái mỉm cười, nụ cười lại có chút ấm áp thân thiện, : “ Có phải vừa mới bắt đầu tay chân chưa kịp khởi động ? Ta nhìn động tác của cô so với ta chuẩn hơn nhiều, nếu không thử lại một lần ?”.

Cô gái mặt càng đỏ hơn, nhìn Trữ Nguyễn ánh mắt cũng hòa nhã lên, nhẹ giọng nói : “ Được rồi ”.

Trữ Nguyễn cổ vũ nhìn cô gái gật đầu, lại đưa đến một quả cầu : “ Đây, lần này nhất định đánh đổ hoàn toàn nga ”.

“ Được, nhất định !”. Cô gái gật đầu thật mạnh, tay phải tinh xảo đưa ra, Trữ Nguyễn cũng không kiêng dè, nhẹ nhàng nắm tay cô gái, một tay đặt vào lỗ banh, lúc sau mới vỗ vỗ tay cô gái : “ Cố lên ”.

“ Ân cảm ơn người ”, Cô gái thanh âm càng ngày càng thấp bỗng nhiên nói : “ Ta gọi Nhan Băng, còn người ?”.

Trữ Nguyễn phảng phất sửng sốt một chút, mới nói : “ Ta gọi là Trữ Nguyễn ”

“ Trữ Nguyễn ?” Nhan Băng ánh mắt sáng lên : “ Trung Hành Địa Sản Trữ Nguyễn a ? Mười sáu tuổi học vị tiến sĩ kinh tế , mười tám tuổi một mình du lịch thế giới có phải là Trữ Nguyễn đó ?”.

Trữ Nguyễn khiêm tốn cười nói : “ Đó chỉ là mọi người phóng đại mà thôi ”

“ Trời a !” Cô gái kinh hỉ không hiểu kêu to lên : “ Nguyên lai người chính là Trữ Nguyễn, người là thần tượng của ta nha !”

“ Uy ”, Tiểu Khai bên cạnh nhắc nhở : “ Nhan Băng bóng của người còn chưa đánh xong a ”.

“ Lắm mồm ” cô gái hung hăng trừng mắt nhìn hăn : “ Tên ta người có khả năng gọi sao ?” Cô gái quay lại gợi tình, hướng về phía Trữ Nguyễn nói : “ Thần tượng, người xem được nga, ta sẽ không phụ kỳ vọng của người .”

Tiểu Khai hồ đồ đứng bên cạnh, một câu cũng không nói nên lời hăn cho dù gốc nghềch, cũng nhận ra, cô gái này đối với Trữ Nguyễn có ý tứ, nhưng là trận đấu này vừa mới bắt đầu, mình thua cũng quá nhanh a ?

Làm sao bây giờ?.

Nhan Bạng lúc này đây động tác phi thường xinh đẹp, quả bóng đi ra góc độ cũng dị thường hoàn mỹ, nhưng là một bóng đi ra ngoài lại có vấn đề.

Tiểu Khai thấy rõ ràng cầu đi ra ngoài, nửa đường đầu hoàn toàn không vấn đề, nhưng là quá một nửa, bỗng nhiên giống như bị lực lượng hung hăng, đụng phải, bay tứ tung ra ngoài biên, va vào tấm ván gỗ bên cạnh thật mạnh, sau đó hung hăng bật trở lại đụng vào ván gỗ đối diện bên trên hai lần góc độ hoàn toàn thay đổi, ngoằn ngoèo hướng chung điểm.

“ Xem ra lại chỉ có thể đánh đổ một cái cầu bình ”. Nhan bạng buồn bực trong đầu hiện lên ý niệm, liền nhìn quả cầu bỗng nhiên trong lúc đó ngừng lại phảng phất như phía trước gặp bức tường vô hình, lại chạy trở về , đi trung tuyến, dừng lại tại trên đường lăn bóng.

Lúc này đây một cầu bình cũng chưa đánh đổ.

" Ách....." Ba người trợn tròn mắt..

" Như thế nào lại như vậy!" Nhan Bạng kêu to lên đến:" Này đường lăn bóng nhất định có vấn đề!".

“ Hắc hắc, ta làm được thế nào ?”. Tiểu Quan thanh âm bỗng dừng xuất hiện trong đầu Tiểu Khai : “ Khai ca, trận đấu trọng yếu như vậy không gọi ta, người đứng là không suy nghĩ ”.

" Ta kháo, nguyên lai là người làm," Tiểu Khai nhất thời giật mình hiểu ra:" Chẳng qua người làm như vậy có ý nghĩa gì? Cô ta đã có ý với Trữ Nguyên."

" Ai, người thật sự là ngu ngốc a," Tiểu Quan thở dài: Ta mới tiếp xúc thế giới này một tháng, so với người hiểu được nhiều thứ, người xem bọn họ hiện tại như vậy, không dùng mách khéo là không được, người yên tâm, ta nhất định giúp người thu phục Nhan Bạng này ".

Trữ Nguyễn phản ứng rất nhanh, nhìn lại trường hợp, lập tức đã nghĩ ra khẳng định là người tu chân Nghiêm Tiểu Khai dở trò quỷ, cho nên lập tức nói: " Tính gì, Nhan Băng, bảo linh cầu cũng không có ý tứ gì, chúng ta qua bên kia ngồi một hồi a."

" Ân, được rồi." Nhan Băng có chút uể oải, xem ra không cam lòng nhưng là nhìn Trữ Nguyễn lại cười gật gật đầu.

" Đây không thể được," Tiểu Khai nhất thời bước ra: " Người vừa rồi còn nói ta kỹ thuật rất kém cỏi, nhưng là người so với ta còn kém hơn, ha ha ha ha, hiện tại nói dối, có phải muốn chạy trốn?".

" Người nói bậy!" Nhan Băng phản bác nói: " Ta so với người mạnh hơn nhiều, tình huống người vừa rồi không phải người không thấy à, hoàn toàn là ngoài ý muốn."

" Hừ, người thôi a," Tiểu Khai cứ nhiên xuất ngón giữa, tại trước mặt Nhan Băng hung hăng trở xuống: " Cường từ đoạt lý, lại không nói lý, hừ hừ, người quả nhiên là Ngưu Bì Đại vương."

" Ta..... Ta....." Nàng là thiên kim nhà giàu điển hình, từ nhỏ đến lớn được mọi người che chở, Nhan Băng cho tới bây giờ chưa bị ai so qua ngón giữa, hôm nay lại gặp được một tên tiểu hồn hồn " xử nữ ngón giữa" cô ta nhất thời giận dữ: " Người tự nhiên dám khiêu khích ta!".

" Đây lại làm sao vậy?" Tiểu Khai cười hắc hắc: " Người có thể làm ta thế nào?"

Trữ Nguyễn có chút, khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng kéo Nhan Băng lại : " Đi thôi, hần kiến thức bình thường."

Nhan Băng thở dài hít vào một hơi, vốn định phát tác, bỗng nhiên nhớ tới thần tượng ở bên người, chỉ có thể áp chế cơn tức, nói: " Chúng ta đi."

" Ha ha, không ngoài sở liệu của ta, cô ta quả nhiên đi rồi," Tiểu Khai cười hì hì lầm bầm lâu bầu nói:" Ai, quả nhiên là tú hoa gối đầu a, ta nhìn người như thế nào liền đúng như vậy chuẩn a?".

Nếu vừa mới khiêu khích có thể kiềm chế, nhưng lần này lầm bầm lâu bầu trong lúc nổi nóng, Nhan Băng rốt cuộc nhịn không được, cánh tay dừng một lát, chút lực buông Trữ Nguyễn ra," Đẳng đẳng đẳng" Ba bước vọt tới bên người Tiểu Khai, một bàn tay liền đánh đã đi tới.

Tiểu Khai sớm có phòng bị, một thanh bắt lấy cổ tay cô gái, trong miệng sách sách liên thanh:" Sách sách, người xem xem, cái này có phải muốn động thủ, ta nhìn tướng người liền nghĩ thấy người thực hung hăng, người xem, cái này bản tính lộ." Tiểu Khai nói xong lời này, buông tay Nhan Băng ra, đem đầu ngón tay tiến đến lỗ mũi : " Ân, chẳng qua nhà giàu thiên kim, chính là nhà giàu thiên kim a, bảo dưỡng quả thật cũng được da thịt còn có hương vị a."

Nhan Băng đôi môi đang run rẩy, đứng ở nơi đây hoàn toàn, ngây người nửa ngày, nghiêng răng nói:" Người tên gì?".

" Ta vì cái gì nói cho cô?" Tiểu Khai cười hì hì nói:" Ta chỉ là tiểu nhân vật nga, nếu nói cho người tên, người về sau trả thù ta làm sao bây giờ ?"

" Người nói vậy, tới nơi này nào có tiểu nhân vật!" Nhan Băng nhìn về phía Trữ Nguyễn:" Hẳn là với người cùng nhau đến a?".

" Ách....." Trữ Nguyễn xấu hổ: " Đúng vậy."

" Uy uy, lời người thật vô ích" Tiểu Khai nói:" Có dũng khí sáng khoái lẫn đổ hết, hỏi thăm tên ta làm chi, ta đối với người loại con gái hung hăng không có hứng thú nga ".

" Quý mới biết người có hứng thú," Nhan Băng tức giận trùng trùng nói:" Chúng ta đến so với một ván!".

“Biệt gấp, biệt gấp”, Tiểu Khai cười hì hì nói : “Xét thấy cô vừa rồi cười nhạo ta làm tổn thương nghiêm trọng tình cảm yếu ớt của ta và lòng tự trọng, ta yêu cầu người làm một chút nhỏ nhỏ để tỏ vẻ nếu không chúng ta đến đánh cược một thứ ?”.

“Đánh cược thì đánh cược, ta cũng không tin bị đánh bại bởi người.”.

"Không vấn đề," Tiểu Khai sáng khoái đích gật gật đầu:" Chẳng những như thế, hơn nữa ta còn nguyện ý đáp ứng người ba điều kiện, vô luận việc gì đều có thể."

Nhan Băng ánh mắt trừng lớn, lửa giận bùng bùng, nghiêng răng từng từng bước đi đến : “Người định chết !”.

“A, ta cũng thấy ta chắc chết”, Tiểu Khai lắc đầu nói : “Cho nên, nếu người thua, đại loại cũng thảm trọng nga”.

“Người yên tâm,” Nhan Băng mười phần tin tưởng nói : “Ta căn bản là không có khả năng bại bởi người đồ ăn hại, nếu ta thua, tùy tiện người muốn làm gì thì làm”

“Hắc hắc, kỳ thật ta yêu cầu cũng không cao, ” Tiểu Khai dò xét từ trên xuống dưới : “Xem ra bộ ngực người coi như cực lớn, đáng người coi như cao ráo, nếu ta thắng ta muốn cùng với người lên giường, nga đúng rồi, người hay là không phải xử nữ, nếu không phải xử nữ ta đây còn có điểm mệ.”.

Nhan Băng gắt gao mím môi, rốt cuộc không nói, cô ta sợ chính mình nói xong, sẽ bị tên bại hoại làm cho tại đường trường tức chết.

Trữ Nguyên càng nghe càng thấy không đúng chạy lại dùng sức giữ chặt cánh tay Nhan Băng : “Bỏ đi, hần kiến thức nông cạn, chúng ta qua bên kia nói chuyện phiếm đi nào”.

" Không, ta không nói chuyện phiếm, ta phải đấu trận này!" Nhan Băng nhất thời bỏ tay trừ Nguyễn ra:" Ta hôm nay nhất định muốn cho hẳn biết vô lễ với ta phải trả giá lớn !".

Hai tiểu thư phục vụ đứng ở bên ngoài hoàn toàn ngây người, hai người cầm tay nhau đi thẳng đến Tiểu Khai vội vàng cầm bóng đưa đến : “ hai vị, mời ”.

“ Chúng ta đem quy tắc phức tạp đơn giản một chút ”, Tiểu Khai nói : “ Chúng ta đấu mười ván, không cần đánh ngã hoàn toàn, ai trúng nhiều hơn liền thắng, thế nào ?”.

“ Tùy tiện ”, Nhan Băng lạnh như băng xuất ra hai chữ.

Tiểu Khai cũng không khách khí, tự mình cầm lấy cầu : “ Ta trước a ”.

Nhan Băng lạnh như băng hừ một tiếng : “ Muốn chết, ta thành toàn người là được ”.

Tiểu Khai cười hắc hắc cũng không làm bộ, cũng không nhắm, động tác dưới chân đều không có, trực tiếp chạy đến vạch phát cầu trước mặt, thuận tay ném cầu ra .

“ Hừ, động tác này của người, bộ pháp, thuần túy đứng ở ngoài vạch, xuất bóng cũng không chút chuyển, người như vậy có thể thắng, mới thật sự là gặp quỷ, ” Nhan Băng nhìn bóng oai oai tà tà lăn ra ngoài, nhin không được xuất ngôn trào phúng.

Tiểu Khai cũng không nói lại, giương mắt nhìn quả bóng, chỉ thấy bóng chậm chậm lăn đi, mắt thấy nếu không có chút lực lượng phía sau, tùy thời có thể dừng lại, nhưng thủy chung không dừng lại, lăn đi một đoạn đường lại có thể vững vàng lăn đến chung điểm vạch trước mặt, tốc độ chậm như là rùa bò, Nhan Băng trong lòng thầm cầu nguyện : “ Dừng lại, dừng lại”.

Nhưng là cầu kia lại thủy chung không dừng, rốt cục “ Lạc ” một chút đụng phải cầu bình phía trước, sau đó từ từ dừng lại.

" Ha ha." Nhan Băng nhất thời ha ha cười to:" Của người thành thế nào a."

Hắn cũng không sính khí quá, biểu hiện này có điểm hí hửng , còn có chút phong độ thực nữ, nhưng là Tiểu Khai cũng không tức giận, lỏng tay chỉ về phía trước : “ Người nhìn cho rõ ”.

Bóng đụng cầu bình thứ nhất, cầu bình ngã xuống, có điểm quái dị đối phương hướng không phải kết thúc mà là tà tà ngã xuống, đụng vào cầu bình phía sau, cầu bình phía sau bên phải tiếp tục ngã xuống, rồi lại tiến sát cái chai phía sau một chút, vì thế cái chai kia đã bị đổi hướng, đến ba bốn cái chai mọi phương hướng mọi góc độ, tuy nhiên nhìn đến thật sự không chút khí lực, lại hoa lạp một trận loạn hướng, mà nhìn lại, thế nhưng tất cả chai đều đổ xuống.

" Ta kháo, thế này cũng có thể trúng hết ?" Nhan Băng ánh mắt trừng to, khoảnh khắc cảm xúc không khống chế một câu thô tục lập tức xuất ra.

“ Ngại quá, đúng là trúng hết ”, Tiểu Khai dương dương đắc ý nói : “ Tới phiên ngươi”.

Nhan Băng hít một hơi thật sâu, áp chế tâm tình kích động chầm rãi cầm lấy bóng đi đến, phải nói, cô gái này quả thật là cao thủ, rất nhanh liền điều chỉnh trạng thái của mình, đứng ở trên đường lăn bóng lúc sau đã có vẻ phi thường an tĩnh, sau đó cất bước, hươ tay xuất cầu, mấy động tác lưu loát và ăn khớp, bóng dọc theo quỹ đạo đi ra phi thường chính xác.

“ Da !”. Nhan Băng thanh thúy chỉ tay : “ Trúng hết ”.

“ Hứ ” Tiểu Khai lại bắt đầu dở trò ma mãnh : “ Tiểu nha đầu này a, chính là rất xúc động, cho kết quả không tốt a?.”

Nhan Băng hừ một tiếng tràn ngập hy vọng nhìn về phía trước.

Quỹ đạo bóng quả thật tinh xác, mạnh liệt chuyển động hướng một đôi cầu bình phóng đi, nhưng là tại thời điểm cuối cùng, quỹ đạo phảng phất có chút hãm đường bóng rõ ràng hơi lệch, tại thời điểm đụng vào cái chai, lại sai lệch.

Sai lệch còn không nói, bóng theo bên trái tiến vào, đùn vào tất cả chai bên trái bay đi, còn lại hơn nửa chai bên phải, vẫn bất động .

“ Ách.... còn lại ba cái....” Nha Băng hoàn toàn tròn tròn mắt : “ Phục vụ viên cầu đạo có vấn đề ”.

“ Nhan tiểu thư, cầu đạo chúng ta toàn bộ là thường dùng trên thế giới bài danh sản phẩm thể dục cao cấp sản phẩm chính bản, tuyệt đối cam đoan chất lượng, tại cầu đạo khi lắp đặt còn từng mời chuyên gia đến kiểm nghiệm chuyên môn, hết thấy đều không có vấn đề ”. Vì danh dự cầu quán, tiểu thư phục vụ xinh đẹp cũng nói : “ Nếu ngài không tin, hiện tại có thể điện thoại mời chuyên gia đến hiện trường kiểm tra chất lượng ”.

" Nhưng là người xem ta vừa rồi kia một cầu....." Nhan Băng có điểm tâm hự:" Nhìn thấy cũng không bình thường a....."

" Nhưng là không phải vấn đề đường lăn bóng a....." Phục vụ viên tiểu thư mặt đỏ bừng. Tiểu Khai có điểm xấu xa lặng lẽ đoán, phỏng chừng cầu quán gắn với thu nhập của các nàng , nếu không các nàng cũng không có phản ứng mãnh liệt như vậy.

" Đây không cần tranh luận," Trữ Nguyên nói:" Đôi cầu đạo là được."

Đôi cầu đạo, kết quả cũng giống nhau, Tiểu Khai đánh bóng vung về không chịu nổi, thời điểm bóng bay ra lại vô cùng thâm hiểm, nhưng là bóng kia đi ra ngoài lúc sau cố tình như hết khí lực, mặc kệ là âm kém dương sai

cũng tốt, quỷ sai thần khiến cũng tốt, tóm lại hẳn chính là không hiểu kỳ diệu đựng vào cái chai, sau đó toàn bộ chai đồng thời ngã xuống hoàn toàn.

Nhan Băng, động tác không giống nhau, động tác của cô ta phi thường chuẩn, tư thế phi thường đẹp, đi bóng đi ra ngoài lại tinh xác phương hướng rõ ràng bên ngoài mọi người xem cũng phải vỗ tay tán thưởng một tiếng " bóng đẹp ", nhưng là bóng của cô ta lại cố tình xuất hiện vấn đề, mỗi bóng đều xuất hiện vấn đề giống nhau , tại địa phương nào đó, bỗng nhiên liền hỏng, sau đó mang theo khí thế, chưa từng có từ trước đến nay đánh bay ba cái chai.

" Đường lẫn bóng có vấn đề....."

" Tốt lắm, tiếp tục đổi đường lẫn bóng !"

" Đường lẫn bóng hay là có vấn đề....."

" Tiếp tục đổi!"

" Đây đường lẫn bóng..... Giống như vẫn đang có vấn đề....."

" Không cần nói hết, đổi!."

" Đây..... Đây đường lẫn bóng hình như là không vấn đề..... Chẳng qua ta cảm thấy bóng có vấn đề....."

" Không cần nói nhiều ta hiểu ta hoàn toàn hiểu, đổi là được."

" Đường lẫn bóng không vấn đề..... bóng giống như cũng không vấn đề....." Nhan Băng khuôn mặt trướng đắc đở bừng, nói ra với chính mình đều có điểm không tin:" Chính,nhưng là cái kia cái chai..... nó thực có vấn đề.....".

Tiểu Khai cười:" Hiện tại bao nhiêu so với bao nhiêu ?"

Nhan Băng vừa mới loại hung ác sát khí đã sớm không phục tồn tại, khiếp sợ nói:" Sáu không."

" Ân, vừa rồi nói, mười cầu, hiện tại sáu không, còn muốn đánh sao chứ ?" Tiểu Khai nói:" Muốn đánh cũng không sao cả, ta phụng bồi là được."

" Không..... Không cần đánh nữa." Nhan Băng hai nắm tay xinh đẹp gắt gao nắm chặt, thân hình run nhè nhẹ:" Ta thua."

" Hừ hừ, tốt lắm a," Tiểu Khai nói:" Người còn nhớ rõ chúng ta cược chứ."

" Nhớ rõ."

" Kia hiện tại, có phải là nên thực hiện đánh cược a?" Tiểu Khai một đôi ánh mắt tình tặc hề hề nhìn cô gái từ trên xuống : " Ta nghe nói bên ngoài đại sảnh lý còn có thể thuê phòng nga, nếu không chúng ta hiện tại liền đi ra ngoài?".

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Bạo Lực Mỹ Nữ

Nhan Băng thân hình run rẩy, cũng không biết là có phải do sợ hay không, đi thẳng đến hai ba mét bỗng nhiên ngừng lại ngẩng đầu lên, tuy khuôn mặt còn chưa hết đỏ ửng, nhưng sắc mặt lại trở nên kiên quyết, chính là kiên quyết, lại mang theo một tia làm người ta run sợ tuyệt vọng : “ Người yên tâm, ta Nhan Băng không phải người nói lời không giữ lời, tuy nhiên ta không biết rốt cuộc người sử tay chân cái gì, nhưng là ta nguyện thua cược ”.

" Ách....." Tiểu Khai có chút sững sờ.

“ Đừng kéo dài thời gian, tiên sinh lừa đảo, hôm nay hết thầy đều là kế hoạch các người, chúc mừng người đã thành công, ” Nhan Băng băng lãnh nói : “ Chúng ta bây giờ đi ra ngoài, vừa lúc ta biết một phòng, bên trong chẳng những có giường, còn có ghế, roi da, chú xạ khí(ống tiêm), nệm, người chẳng những cùng ta lên giường, người nghĩ cái gì đều có thể . ”. cô gái dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về mặt kính ngạc Tiểu Khai: “ Người không cần suy nghĩ miên man, ta sẽ làm người thoải mái, bởi vì ta sẽ giả là xử nữ . ”

“ Nhan Băng, cô hiểu lầm rồi ”. Trữ Nguyễn sắc mặt nghiêm túc đi đến : “ Kỳ thật chúng ta chính là”

“ Không cần nói nhiều ”. Nhan Băng ngắt lời Trữ Nguyễn, ánh mắt càng thêm khinh thường : “ Người chính là thần tượng của ta, nhưng lại không

nghĩ rằng người là người như vậy ”.

Trữ Nguyễn mở rộng miệng, nuốt lời nói mình trở lại, rồi cuộc nói không ra một từ .

“ Ai, thực không có ý nghĩa ”. Tiểu Khai bỗng nhiên vô tình thở dài : “ Ta nói Nhan Bạng, người thật đúng là nghĩ rằng ta cùng người lên giường à, ta chỉ cá vui thôi, nhìn hình dạng người thật mất hứng, không vui thật sự là không vui chút nào. ”

Hắn lắc đầu, kéo Trữ Nguyễn : “ Đi thôi, chúng ta đi nơi khác ”. Hai người cũng không nhìn Nhan Bạng lập tức hướng ra ngoài đi.

Nhan Bạng nhìn dáng hai người càng ngày càng xa, nhìn theo ra cửa, trong lòng phảng phất như mơ mộng, bỗng nhiên cao giọng nói : “ Đứng lại. ”

Hai người dừng lại, Tiểu Khai nói : “ Chuyện gì ? ”.

“ Ta mặc kệ là người nói giỡn, ta cũng không biết người là cao thủ đùa giỡn hay là dùng kế lạt mềm buộc chặt ta chỉ biết là Nhan Bạng ta nói chuyện có nghĩa khí ”, Nhan Bạng nói chắc như đinh đóng cột : “ Nếu người muốn lên giường với ta, người có thể tùy thời tìm đến ta ”.

“ Bệnh thần kinh ! ” Tiểu Khai lại cấp hắn một ngón tay giữa, cũng không quay đầu lại đi tiếp.

Tiểu Quan trong Vô Tự Thiên Thư ha ha cười to : “ Các vị, ta chiêu này thế nào, cao không ? ”.

“ Cao thật sự là cao ”. Bác Học chân nhân nhìn mặt mày hớn hở : “ Độc độc, xem tại hiện trường so với xem tiểu thuyết còn thích hơn a ”.

“ Ân, xã hội hiện đại này thật là có ý tứ ” Mặt Chước chân nhân có chút dăm chiêu nói : “ Nếu có cơ hội, ta hy vọng có thể xem lại vài tràng diễn. ”

" Xem diễn có cái gì ý tứ, chính mình biên tập mới có ý tứ a," Bế Quan chân nhân cũng chen vào:" Ta nói các vị, các người biết ta mỗi ngày bế quan là làm gì chứ ?".

“ Làm gì?" Mọi người cùng nhau đồng thanh.

“ Kỳ thật ta biên chuyện xưa cũng chính là tiểu thuyết ” . Bế Quan chân nhân ánh mắt cao ngạo nhìn mọi người : “ Câu cú , nói cũng phải theo một, ta hiện tại cũng là một tác giả ha ha ha ha ! ”, Hãn dùng sức vỗ vỗ vai Bác Học chân nhân : “ Về sau, các người không cần hỏi cái gì Phiêu Miểu Chi Lữ , xem sách của ta cũng đủ rồi ”.

Trần Nguyên chân nhân xông ra : “ Tất cả mọi người im lặng, chú ý bắt đầu diễn tiếp ”.

Hãn nói rất đúng, bên ngoài quả thật lại bắt đầu diễn.

Tiểu Khai cùng Trữ Nguyên lần đầu tiên tỷ thí, lưỡng bại câu thương mà chấm dứt, Trữ Nguyên nói : “ Ta chiếm được lòng của nàng, người lại chiếm được thân thể nàng, chúng ta ai cũng không có hoàn toàn thành công, cho nên lấy bình cục luận ”. Tiểu Khai vì thế đề nghị đến sông bạc.

Tiểu Khai tuy chưa đi qua sông bạc, chẳng qua xem trên ti vi, cuối cùng với đánh bạc đại khái có ấn tượng, vì đề cao đẹp trai, đi sông bạc so với cưỡi ngựa bắn cung tên thậm chí tính cả ngược đãi địa phương, còn tốt hơn nhiều.

Còn hơn cầu quán sông bạc náo nhiệt hơn nhiều Tiểu Khai nhìn các loại canh bạc hoa cả mắt, cô gái chiêu đãi đi đi lại lại như những cánh bướm hoa làm mắt Tiểu Khai không thể rời đi, mấy nữ chiêu đãi tạo thành nhóm tai thỏ trắng thật dài mặc váy ngắn đến tận đùi, cùng ám sơ mi màu phấn hồng,

xem ra trẻ chung hoạt bát, gợi cảm vô cùng, dân cờ bạc, thường xuyên chìa tay chặn ngang người nhóm nữ chiêu đãi, nhóm mỹ nữ cũng không tức giận cười hì hì oanh thanh yến ngữ, thỉnh thoảng hờn dỗi.

Tiểu Khai đứng ngoài nhìn hành vi chưa hề thấy từ trước đến nay, không thể không thừa nhận lão bản trong này quả thật là nơi kinh doanh đầu não, cả bầu không khí sòng bạc không thể tốt hơn, làm những khách nhân trong đây cho dù thua cũng cảm thấy giá trị.

Trữ Nguyễn nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại tại một nơi : “ Chính là cô ta”

Ngồi ở bên cạnh chiếc máy là một cô gái mặc quần bò bó sát người, xem ra có tài và nhanh nhẹn, quần áo bó sát cơ thể hoàn mỹ làm lộ ra đường cong , dáng người đẹp lưng áo kéo lên theo khi cô gái cô gái hăng say lay động bỏ tiền vào khe máy, xem ra mềm dẻo linh hoạt, mông đầy đặn, Tiểu Khai không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt gật đầu nói : “ Được, là cô ta.”

Trữ Nguyễn mỉm cười, trong lòng thoáng có âm mưu đặc sĩnh khoái ý.

Lựa chọn cô gái này hẳn có phần hơi lưỡng lự, lúc trước đấu cùng Tiểu Khai tại du thuyền , trong đó còn có hạng mục đánh bài, khi đó hẳn biết Tiểu Khai đối với bài có trí nhớ gần như kỳ tích, lúc trước nếu không phải vì hân trang bị camera , căn bản không có khả năng thắng lợi, mà lần này đi vào sòng bạc đúng là sở trường Tiểu Khai, vô luận bài tú, mạt chược, hay là bài cửa chỉ cần thuộc về phương diện trí nhớ Trữ Nguyễn đều không có tin tưởng áp đảo Tiểu Khai, cho nên hẳn nghĩ tới nghĩ lui lựa chọn, cũng chỉ có lão hồ ky loại này bằng vận khí đánh cược, là Tiểu Khai không thể phát huy ưu thế,

càng hưởng chi, cô gái ở trò chơi này xem ra thật sự trẻ tuổi, mà là gái trẻ tuổi thì càng mơ mộng, yêu hảo huyền, yêu mù quáng, cũng càng khát

khao lãng mạng, thích đẹp trai, cũng chỉ nhìn biểu hiện ánh mắt nam nhân, mà không nhìn tới ẩn sâu nội tâm.

Đối phó với loại nữ sinh nông cạn ngây thơ này Trữ Nguyễn rất có trong tay nắm chắc.

Trữ Nguyễn nói : “ Ai, ta đến trước”

Tiểu Khai nói : “ Ta trước”

Hắn đối với thủ đoạn của Trữ Nguyễn rất rõ ràng, nếu để Trữ Nguyễn lên trước, phỏng chừng chính mình cũng không dụng tới, chỉ có chính mình đến trước mới có cơ hội .

Tiểu Khai dựng đứng cổ áo của mình lên, lấy khăn ăn buộc lên, mặt hung hăng đi lại gần, găng giọng nói, đầu ngẩng cao, chuẩn bị tốt hết thủy, giống như một bộ phim chiếu trên ti vi tư thái điều điều đi lại, một đường đến bên cạnh cô gái.

Cô gái vẫn đang chuyên tâm lão hồ cơ của mình, một tay thao tác lặc không ngừng, một tay liều mạng bỏ xu vào bên trong, hai mắt mở to như nước trong veo không ngừng nhấp nháy nhìn từ trên xuống một bộ tinh thần chăm chú không có chút chú ý tới Tiểu Khai hung hăng đứng bên cạnh.

Tiểu Khai mắt chuyển động lập tức hét thật mạnh hai tiếng.

Cô gái nhanh chóng quay đầu lại nhìn Tiểu Khai, lại nhanh quay đầu đi tiếp tục nhìn lão hồ cơ của mình.

Tiểu Khai có điểm buồn bực, suy nghĩ, một tay đưa ra, đặt tại lão hồ cơ bên cạnh, cánh tay cách cô gái cũng không vượt quá 10 ly thước, sau đó áp sát thân thể trực tiếp đè xuống, dùng một cánh tay chống đỡ sức nặng, hình tượng này đúng là trong điện ảnh hồng kông rất nhiều, những chàng đẹp trai thường dùng tán gái.

Chẳng qua chiêu này thực rõ không hiệu quả , cô gái ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, bĩu môi, quay đầu lại tiếp tục việc của mình.

Tiêu Khai cắn răng nói ra : “ Chào, mỹ nữ kết giao bằng hữu được không vậy ?”

Lời này mới nói được ra, chợt nghe lão hồ ky phía dưới đình đình một trận loạn hưởng, cô gái hoan hỉ cúi đầu xoay người đi lấy tiền, nguyên lai là đặt đại nên thắng không ít tiền.

Tiêu Khai mở mắt trợn trợn nhìn mông cô gái nhất quyết nhất quyết, gợi cảm thật ra rất gợi cảm, nhưng là cô ta căn bản không để lời hắt hủi vào tai, tự mình trong lòng vui vẻ.

Tiêu Khai cánh tay có điểm do dự, nghĩ tới nghĩ lui thật không có cánh nào khác, không mạnh mẽ không được, hắn rõ ràng lá gan cũng lớn lên, một tay phóng ra giữ túi tiền lại nói : “ Mỹ nữ , kết bạn cái....”

Tiêu Khai nói tới chữ thứ tư liền không có cách nào nói tiếp, bởi vì cô gái bỗng nhiên tựa như ăn hỏa được lao đến, tay nhỏ trắng xinh nắm chặt gắt gao “ bành ” một quyền cùng ánh mắt chuẩn xác dừng trên mũi Tiêu Khai, tuy khí lực không lớn, nhưng là cũng đủ công kích vào bộ vị yếu đối phương, Tiêu Khai tại đương trường liền cảm thấy nhiều sao trời bay múa, nói ra được nửa đoạn, tư duy đình đốn, thân thể liêu xiêu, cánh tay giang ra rồi cuộc duy trì không được một trăm cân thể trọng phiêu phiêu du du đổ về phía sau.

Hoàn hảo hắn theo bản năng bình thường, thời khắc mấu chốt nghĩ đến muốn dùng khủy tay hạ xuống trước, nếu không ngã xuống liền thực muốn xảy ra chuyện. Dù vậy khủy tay tiếp xúc với thảm nhung mềm mại lập tức truyền đến đau đớn.

Trong lúc hoảng hốt hắn nghe được cô gái thanh âm thanh thúy giống như bạo đậu tử:" Người này đại bại hoại, còn muốn cướp kim tệ, mà ta thật

vất vả thẳng tới được!" Sau đó nghe âm thanh hai tay vỗ nhẹ, thanh âm thanh thúy lại nổi lên : “ Vừa rồi một mực bên cạnh ta ma ma thẳng thẳng, ta biết ngay người này không phải người tốt, hừ cô nãi nãi đã lâu không đánh người, lão hồ không phát uy người cho ta là mèo ốm a! Nói cho người Điền Điền cũng không phải là dễ bị khi dễ !”.

" Điền Điền..... Điền Điền....." Tiểu Khai đầu óc mờ mịt, nằm ở nền nhà, cảm thấy một cổ ấm áp từ mũi chảy ra, dùng tay sờ soạng, một màu đỏ , nguyên lai là máu mũi, hân nhin không được cười khổ “ Nha đầu tên Điền Điền kia, tính cách thật rất nóng a.”

“ Oa khaó ! người lại có thể cười, xem ra là bà cô còn giáo huấn không đủ a ! ” Điền Điền lý lẽ không buông tha người, nhìn biểu tình Tiểu Khai nhất thời lại muốn phát tiết, đôi giày cao gót nâng cao lên, xem ra muốn đạp xuống, nhìn đế giày dài vài tấc nếu thực sự đạp xuống phỏng chừng đạp xuống phía dưới cái kia của nam nhân đừng mơ đứng lên.

Mọi người xung quanh nhất tề nhìn lại cảnh bạo lực này, nữ nhân dữ tợn gặp qua không ít, dữ tợn trong tình cảnh này thật là khó thấy, mỗi nữ nhân đến Tiêu Kim Quật đều là người giàu có, nếu không là người tình bí mật của đại lão bản, loại mỹ nữ bạo ngược này có thể vào đây thật sự là một kỳ tích.

Gặp tình cảnh này, Trữ Nguyên cũng không dám khoanh tay nhìn, Tiểu Khai chính là người tu chân trong truyền thuyết a, nếu cuối cùng Tiểu Khai chân chính phát tiết, thiên hạ trong Tiêu Kim Quật này còn không đại loạn sao, Tiểu Khai là do Trữ Nguyên mang vào, đương nhiên gánh vác trách nhiệm cũng không nhỏ.

Cho nên Điền Điền chân đạp xuống một nửa, liền cảm thấy một cánh tay bỗng nhiên ôm lấy eo của mình, hướng phía sau kéo lại.

Điền Điền cả thân thể bị kéo lùi từng bước, trong lòng tức giận trùng trùng, đang muốn mắng, liền cảm thấy bên tai nóng lên, một thanh âm trầm thấp hấp dẫn cười nói bên tai : “ Con gái bạo lực cũng không phải chuyện tốt nga .”

Theo lời nói, một cổ hơi thở nam tính mà đến đập vào mặt, nhất thời làm tức giận bên trong Điền Điền toàn bộ hóa giải vào vô hình , cô gái có chút kinh dị, liền gặp một đôi mắt nhu hòa giương mắt nhìn mặt mình.

Ánh mắt kia hòa nhã nói không nên lời, đó là nam nhân đẹp trai có thể so với Lý Ngang , quan trọng nhất là nam nhân này rõ ràng làm việc thật đường đột, rõ ràng một tay gấp gao ôm lấy eo mình , đem khuôn mặt áp sát bên cạnh lỗ tai mình, mặc cho hơi thở nóng rực phun tại bạch ngọc bàn cao cấp của mình , nhưng là hãn biểu tình lại dị thường bình thản, phảng phất mình là một món đồ tùy tay bình thường chẳng có việc gì.

Đúng là bởi vì sự bình thản này làm cô gái lại có cảm giác khác thường, cảm thấy nam nhân bên người kỳ quái nói không lời, khí chất lặng im, mà hãn động tác hết thảy kỳ thật chẳng qua bình phàm. hãn chỉ là bởi vì ngăn cản mình đã thương người, hãn căn bản không có chút muốn chiếm tiện nghi.

Bởi vậy cô gái im lặng, đồng thời tim có chút khẽ nhảy lên.

Làm Điền Điền giọng vốn cao vút bây giờ bất tri bất giác biến thành nỉ non : “ Ta ta không phải cố ý ”

“ Ta biết ” Trữ Nguyễn ôn nhu nói : “ Người là cô gái rất thông minh rất thông minh , đúng không nào ?”

Điền Điền khuôn mặt ửng đỏ, sợ run một chút, thẹn thùng gật gật đầu, thanh âm so với câu chửi nhỏ đi rất nhiều : “ Ân... người ... người trước tiên buông ta ra ”.

Trữ Nguyễn cười đắc ý càng ôn nhu, trong lòng thật sự đắc ý tột đỉnh, đối phó loại con gái trẻ tuổi này hẳn luôn nghĩ mình thật rất có kinh nghiệm, chỉ cần lấy động tác thân mật, ánh mắt ôn nhu đối với nam nhân thành thực ổn trọng mà thái độ tao nhã liền cũng đủ chinh phục mấy cái cô gái kinh nghiệm nông cạn.

Trước mắt cô gái tuy có vẻ như tức giận nhưng là bản chất dù sao cũng chỉ là tiểu nha đầu mà thôi.

Điền Lập Văn lặng lẽ đứng ở phía sau chỉ cảm thấy nói không nên lời toàn thân mồ hôi lạnh toát ra. Làm quản lý sông bạc Đại Đường chỉ có hẳn mới biết vừa rồi tình hình có bao nhiêu nguy hiểm.

Có thể tiến vào Tiêu Kim Quật mỗi người đều là có thể lực lớn, nếu Điền Điền một cước đạp xuống, tiểu tử nằm dưới đất kia, chỉ sợ kết cục ít nhất là sống dở chết dở, thực muốn truy cứu đến cùng Điền Điền quyết không cách nào đào thoát.

Nếu Điền Điền cũng là khách nhân Tiêu Kim Quật như vậy trong lúc sự tình đó Tiêu Kim Quật làm sao có thể đứng ngoài, nhiều nhất cũng chỉ là chiếu cố không chu đáo.

Nhưng là vấn đề tối mấu chốt Điền Điền không có thể hội viên, cô ta chỉ có thể đi vào là do hẳn cửa sau đưa vào. Bởi vì Điền Điền là cháu gái Điền Lập Văn, hôm nay Điền Lập Văn mang Điền Điền đến cũng có tư tâm, muốn giúp cháu gái xinh đẹp tại Tiêu Kim quật mưu cầu một phần việc cho nên trước tiên đến để quen mặt.

Nếu không phải nam nhân anh tuấn đứng sau cháu gái ra tay hỗ trợ, hẳn Điền Lập Văn chẳng những mất đi công việc hơn nữa có thể phải bồi thường một tính mạng.

Tiêu Kim chủ nhân sau lưng hiển nhiên có năng lực có thể làm biến mất tính mạng của một người.

Tiểu Khai lẳng lẳng nằm trên nền nhà, nhìn Điền Điền tùy thời muốn nổ mạnh hỏa dược bỗng nhiên biến thành ôn nhu như tiểu hoa miêu, trong lòng thật sự không thể không phục, hắn từ trên xuống dưới cẩn thận dò xét Trữ Nguyễn một phen, lúc này mới phát hiện nguyên lai Trữ Nguyễn thật đúng là một nam nhân rất có mị lực.

Trữ Nguyễn tay không có buông ra, ngược lại dùng cánh tay ôm eo cô gái lướt qua lưng cô gái trở về, cười nói : “ Như vậy chính là bảo bối xinh đẹp, ta như thế nào buông ra được a ”

“ Người ” Điền Điền rất là bối rối, trên mặt màu hồng càng ngày càng đậm, muốn dùng sức tránh thoát, lại cảm thấy khuỷu tay nam nhân phía sau tràn ngập lực lượng, hắn lấy tay để tại ngực Trữ Nguyễn , dùng sức đẩy ra, ngược lại chính mình toàn thân phảng phất thoát lực, chỉ cảm thấy một cổ nồng hậu hơi thở nam nhân vây quanh mình, cơ hồ cả người xụi lơ xuống, hai tay nhỏ bé bất tri bất giác túm lấy cánh tay Trữ Nguyễn.

Cho nên nói, đẹp trai chính là chiếm tiện nghi, đồng dạng lắm chiêu, có người sẽ làm như lưu manh đánh bạo một bữa, có người sử dụng thu hoạch đại thành công. Đang nói tán gái a, có người tán gái kêu là sái lưu manh, mà có người tán lại như trò chơi.

Nếu nói, vừa rồi Trữ Nguyễn mạnh mẽ ôm cô gái như vậy giờ phút này cô gái ngã trên thân Trữ Nguyễn, chỉ một chút công phu, Điền Điền toàn thân xương cốt phảng phất tan thành nước, ngay cả đứng cũng không vững.

Tiểu nha đầu năm nay mười tám tuổi, tuy nhiên nhận được hoa tươi vô số, thư tình nhưng là hiện tại lại như vậy lập tức động tâm, thời khắc này nhất thời trong lòng hờu chạy, tất cả kiên trì trong phút chốc như băng tiêu tan, chỉ sợ là Trữ Nguyễn muốn mang cô ta bán đi cũng cam tâm tình nguyện.

“ Bảo bối, theo ta đi uống vài thứ, tán gẫu nói chuyện phiếm, được không vậy ?” Trữ Nguyễn nhẹ giọng nói.

“ Ân ” Điền Điền nhu thuận gật đầu.

“ Như vậy... ” Trữ Nguyễn bên trong trăm việc không thèm nhìn Tiểu Khai, cố ý để Tiểu Khai nghe thấy thanh âm thấp dần : “ Buổi tối ta mang cô đi ngắm sao”.

“ Ân ”.

“ Sau đó chúng ta liên” Sau đó thanh âm Trữ Nguyễn rất nhỏ không nghe thấy. Nhưng là Điền Điền mặt đỏ lại càng thêm đỏ hơn, phảng phất như bôi lên một lớp son màu hoa hồng, lại có chút sợ hãi, thẹn thùng, do dự sau nửa ngày, rốt cục nhẹ nhàng gật gật đầu: “ Ân ”

Tiểu Khai rốt cuộc nhịn không nổi nữa, nhất thời từ dưới đất đứng lên lớn tiếng nói : “ Không được, tuyệt đối không được, người không thể đáp ứng hẳn trên giường được ”.

Sự tình như vậy đương trường bị Tiểu Khai chen ngang, Điền Điền nổi giận, xem thường nhìn Tiểu Khai nói : “ Việc ta không cần người lo .”

Có lẽ vừa mới tìm được bạch mã vương tử là nguyên nhân làm Điền Điền vốn vô cùng nóng nảy nhưng những lời này nói tiếp lại có thể yếu đuối vô lực, thậm chí mang theo vài phần hương vị mắng yêu, Tiểu Khai nghe được nhất thời nổi da gà.

“ Ta đương nhiên muốn quản ”. Tiểu Khai ưỡn ngực, úp úp mở mở nửa ngày cuối cùng cũng xuất ra một câu : “ Bởi vì ta xem trọng người ”.

“ Hừ...” Sòng bạc nhất thời âm thanh bốn phía nổi lên, Điền Lập Văn quyết định giúp một câu, miễn cho hai nam nhân vì cháu gái xinh đẹp của

mình tức giận, vì thế ở trong đám người hăm giọng nói : “ Người xem trọng cô ta, cô ta không xem trọng người nha !”

“ Ha ha ha “ Trong đại sảnh tất cả mọi người đều cười, mọi người đang chơi bài cửu, chơi mạt chược, chơi tú động tác tay đều dừng, cùng nhau xem kịch vui, có người còn nhận ra trong đó có nam nhân Trinh Hành Địa Sản đại thiếu gia Trữ Nguyên, vì thế đứng dậy thì thầm với nhau. Mọi người nhìn Điền Điền then thùng nghĩ nha đầu kia vận khí thật sự cũng được xem ra rất có cơ hội làm thiếu nữ của Trung Hành Địa Sản.

Phải biết rằng Trữ thiếu gia tại nghiệp nội cũng là hảo nam nhân, cho tới bây giờ không chơi trò ghẹo hoa truy đuổi ***, hôm nay lại nghiêm nghị hạ thấp mình cùng phân tranh ăn dấm chua, xem ra là tình thế bắt buộc, động chân tình.

Điền Lập Văn toàn thân run rẩy, hắc chết cũng không thể tưởng tượng được cháu gái một ngày vào đây lại có thể dựa vào Trữ thiếu gia một gốc cây siêu cấp đại thụ, nếu thực làm Trữ thiếu nữ, còn cần gì làm việc, hơn nữa cuộc đời sống không cần lo lắng.

Tiêu Khai cũng khoát đi ra ngoài nói : “ Người không xem trọng ta không quan hệ, nguyện ý theo ta lên giường có thể .”

“ Oanh !” Mọi người nhất thời cười to, người hỏi ta ta hỏi người, không biết Tiêu Khai là thần thánh phương nào, lại nói ra lời hạ đẳng này, thật là làm Tiêu Kim Quật mất mặt.

Trữ Nguyên nhú mày nói : “ Tiêu Khai, người như vậy chính là chơi xấu, không công bằng cạnh tranh ”

Tiêu Khái hắc hắc cười : “ Chúng ta khi nào nói qua công bằng cạnh tranh ? Ai có thể chiếm được Điền Điền mới là quan trọng nhất ”.

Trữ Nguyễn phản bác nói : “ Nhưng là người như vậy không chiếm được lòng của nàng, nhiều nhất chiếm được người nàng, kia cũng không tính thắng a”

“ Ta không sao cả a” Tiểu Khai cười hì hì nói : “ Chiếm được người nàng cũng so với cái gì đó không cần được, chỉ cần không cho người thắng, ta liền có cơ hội ”.

Vốn hai người họ nói chính là quy tắc đánh cuộc, người ngoài nghe xong cũng không suy nghĩ vậy, mọi người nhìn nhau, mắt kinh ngạc nghĩ thầm : “ Nguyên lai, bọn họ đã cạnh tranh lâu, xem ra Điền Điền này quả nhiên không phải cô gái bình thường, cũng không biết cô ta rốt cuộc là thiên kim nhà nào lại có thể làm Trữ thiếu gia theo đuổi . ”

Trữ Nguyễn có điềm buồn bực nói : “ Tốt lắm, chúng ta để cô ta tự lựa chọn được chưa ?”.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Thân Phận Thiếu Gia

“ Không được ”. Tiểu Khai dù sao cũng đâu có mặt mũi cũng không để ý đấu lại một lần : “ Cô ta chính mình cũng không khả năng làm chủ hôn nhân đại sự, mà phải cha mẹ làm chủ .”

Lời này thật ra nói không sai, hết thấy con nhà giàu hôn nhân phân nửa đều là liên kết thương nghiệp gia đình, chính mình quả thật không có quyền tự do lựa chọn.

“Ách....”. Trữ Nguyễn đã bị hấn đánh vào điểm phiền muộn : “ Vậy người nói làm sao bây giờ ?” .

Trữ Nguyễn đối với chính mình thật ra đầy đủ tự tin nhưng vấn đề tại câu hỏi, hấn chính là muốn đánh cược mà không phải thực sự thích Điền Điền, nếu bởi lời đánh cược mà biến giả thành thật, thực sự phải cùng tiểu nha đầu kết hôn hấn vạn lần không đáp ứng. Tiểu Khai đúng là nhắm chuẩn điểm này, mới dám đối với Trữ Nguyễn nói ra lời như thế.

Trữ Nguyễn đắn đo một lúc, rốt cục cắn răng : “ Tốt lắm, lần này tính hòa ”.

“ Ta không phản đối ”. Tiểu Khai vẻ mặt vô lại bỏ qua : “ Dù sao cô ta cũng không nghĩ theo ta lên giường, cuối cùng sôi hồng bỏng không .”

Trữ Nguyễn quyết định chủ ý, lập tức bỏ tay ôm Điền Điền ra, bước sang bên cạnh nói : “ Ngại quá, Điền tiểu thư, mạo phạm ”.

Điền tiểu thư còn chìm đắm trong tình yêu lãng mạn ngọt ngào chợt Trữ Nguyễn thay đổi lập tức ngạc nhiên : “ Người đây là cái gì ý tứ ?”.

" Điền tiểu thư, xem ra chúng ta là không có duyên phận" Trữ nguyên nhất quyết buông ván bài này, nói chuyện thái độ hoàn toàn thay đổi tuy lịch sự hành lễ, nhưng là tạo khoảng cách, lập tức đi ra.

Điền Điền một chút ngạc nhiên liền đi ra, sắc mặt nhất thời hơi trắng bệch : “ Người... người không muốn cùng ta ngắm sao à ?”.

“ Không đi ”. Trữ Nguyễn kèm theo xin lỗi : “ Xem ra chúng ta là không có duyên phận, hay là về sau nói lại a.”

Điền Điền sắc mặt càng trắng : “ Ý của người là người không cần ta ? Nhưng mà người vừa rồi còn nói muốn theo ta”

Trữ nguyên không nói, thần sắc tuy tiếc nuối xin lỗi, lại có vẻ thực kiên quyết.

Điền Điền ngơ ngác nhìn hắn, đến bây giờ đầu óc còn có vẻ choáng váng, cái này đã xong ? Không phải là nói giỡn sao ?

Điền Điền nhìn Trữ Nguyễn, lại nhìn Tiểu Khai, thân hình yếu ớt chăm chú nhìn mọi người có chút bất lực, run sợ lúc lâu, bỗng nhiên chỉ về Tiểu Khai rồi nhìn Trữ Nguyễn nói : “ Có phải là bởi vì hắn ?”

Trữ Nguyễn trong lòng cười trên nỗi đau của người khác gật đầu kịch liệt nói : “ Đúng vậy ” .

Điền Điền nước mắt nhất thời tuôn ra, lập tức lộ bản tính, chân vừa động, hướng về Tiểu Khai nhảy tới, thuận tay cầm cốc gỗ bên cạnh bàn đánh bạc đưng xúc sắc ném lại vừa khóc vừa nói : “ Người bại hoại, người vì cái gì phải như vậy hại ta ? Ta đánh chết người ! ” .

Tiểu Khai thật ra không nghĩ tới cô gái bạo lực đến trình độ này, mắt hắn nhìn lại đối diện với một vật màu đỏ chính là chiếc cốc đã được giơ cao quá đầu, đối với đầu Tiểu Khai gào thét mà đến !.

“ Không được đánh a !” Điền Lập Văn kêu lên thảm thiết một tiếng, rồi cuộc bắt đầu hồi hận mình vì sao đem cháu gái bạo lực này vào đây.

Trải qua bao khó khăn lúc sau hắn rốt cũng cục gặp tai họa.

Thời khắc mấu chốt Tiểu Khai phản ứng rất nhanh, nhanh chóng giơ cánh tay lên cản lại chỉ nghe “ bang ” một tiếng, cốc gỗ màu hồng nhất thời bắn cao lên, Tiểu Khai thét thảm một tiếng, dưới chân lão đảo, lui mấy bước, cuối cùng ngã xuống.

“ Hoa Lạp” nghiêng về một phía vừa lúc chạm vào xe đẩy của một vị nữ chiêu đãi phía sau, chuối tiêu, máy lửa, xì ga... các loại các dạng cùng các loại màu sắc chất lỏng nhất thời nhắm mặt Tiểu Khai đổ xuống, dính đầy người Tiểu Khai.

“ Xong rồi xong rồi” Điền Lập Văn ngồi bệt xuống, rồi cuộc một từ cũng nói không ra.

Điền Điền ném xong chiếc cốc cũng có chút sững sờ.

Tiểu Khai loạn choạng đứng lên, cánh tay đau ê ẩm, trên mũi vết máu vẫn còn không có đọng lại, hắn lấy một vài điều xì gà quần trên đầu xuống, rũ hỗn hợp chất lỏng vết bắn làm ướt đầm thân thể, làm bảy tám thứ trên người rơi xuống nền nhà sau đó ngẩng đầu nhìn Điền Điền đang ngăn người, xiết chặt nắm tay !.

Tiểu Khai tuy tính khí tốt, nhưng hắn cũng có tỳ khí, trước tiên bị người ta đánh một quyền, sau đó lại bị người ta ném xúc sắc, nếu không phải Trữ Nguyên hắn còn có thể hung hăng đá một cước, có thể nói hôm nay xem

như đứa con gái này khi dễ thảm, hấn nhìn hình dáng mình chật vật không chịu nổi , quyết định phát tiết.

“ Xoát !”. Tiểu Khai trên mặt trùng trùng tức giận, thuận thế nhổ ra một ngụm nước bọt màu đỏ xuống đất hung hăng nói : “ Là chính người bức ta !”

.

“ Phốc ” một vật nho nhỏ màu xanh thuận thế theo hấn bay ra ngoài, xẹt qua một đạo đường cong tuyệt đẹp, rơi xuống thoáng qua hấn và Điền Điền hiện ra trước mặt mọi người.

“ Ti...” Điền Lập Văn hít một ngụm lương khí thất thanh nói : “ Thiếu gia ”

“ Thiếu gia ? Hừ, hừ kêu lão gia cũng không được ! ”. Tiểu Khai hung hăng đi tới, giơ bàn tay lên cao, làm nổi bật lên máu tươi trên mặt, trông bề ngoài dữ tợn : “ Hôm nay ta nhất định phải báo thù !”

Vừa mới dứt lời, chợt nghe “ phác thông ” một tiếng, Điền Điền tự nhiên quỳ xuống.

“ Người... người làm gì ?” Tiểu Khai lập tức không đánh nổi nữa : “ Nghĩ đến người cầu xin ta tha thứ, tha cho người ... ”

“ Điền Điền sai rồi ”. Điền Điền nước mắt hai dòng cùng chảy ra, vừa mới như vậy không giống một cô gái, bỗng nhiên biến thành ôn thuận như mèo con : “ Điền Điền không biết thiếu gia đến đây, hết thấy là hiểu lầm, Điền Điền cầu thiếu gia trách tội, vô luận thiếu gia yêu cầu cái gì, Điền Điền không dám chút từ chối .”

Điền Lập Văn nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm rằng : “ Cuối cùng nó còn biết nặng nhẹ, xem ra còn có thể cứu ”.

Tiểu Khai có chút sững sờ, nhin không được cẩn thận dò xét cô gái trước mặt một phen : “ Người tinh thần không vấn đề a ?”

Điền Điền nước mắt càng chảy ra, khóc ròng nói : “ Con cầu thiếu gia tha tội, Điền Điền thực sự sai rồi ”.

Mọi người tại sông bạc này, mỗi người đều là nhân vật kiến thức rộng rãi, bọn họ ánh mắt tất cả đều nhìn vật nho nhỏ xanh biếc, đó là một khối ngọc bội xem ra bình thường vô kỳ, tràn đầy vết bẩn, phảng phất đã lâu không có lau chùi, vô luận người nào dù nhìn theo góc độ, ngọc bội này không là cái gì, nhưng tất cả mọi người đều là người thông minh, bọn họ đều nhìn ra, Điền Lập Văn và Điền Điền cảm xúc biến hóa thật lớn tất cả là bởi ngọc bội này mà ra.

Nhưng là mọi người nhìn lại dù là kiến thức rộng rãi cũng không nghĩ ra ngọc bội này rốt cuộc có cái gì huyền cơ.

“ Chẳng lẽ.... chẳng lẽ ngọc bội này đại biểu cho chủ nhân thần bí Tiêu Kiêm Quật ?” Rất nhiều người đầu óc xuất ra ý niệm như vậy.

Tiểu Khai rốt cuộc không phải lòng dạ độc ác, vốn mình bị thương thật không nhẹ, nhưng là nhìn hình dáng Điền Điền như vậy, bàn tay vô luận như thế nào cũng đánh không nổi nữa thở dài nói : “Quên đi quên đi, cho dù người không đúng, đứng lên đứng lên ”

Điền Điền cũng không đứng lên, thấp giọng nói : “ Vừa rồi Điền Điền không biết là thiếu gia giá lâm, hiện tại một khi đã biết , tự nhiên mệnh này tùy thiếu gia, ngài có yêu cầu Điền Điền nguyện ý đáp ứng ”.

“ Ách....” Tiểu Khai lại có điềm kinh ngạc : “ Người có ý tứ gì ? ”.

“ Ý tôi là” Điền Điền ngần đầu dụi dụi liếc mắt nhìn Tiểu Khai : “ Thiếu gia không phải muốn lên giường cùng Điền Điền sao ? Không biết là

bây giờ, hay là buổi tối, mời nói rõ ràng, Điền Điền nhất định hầu hạ thiếu gia ”.

Tiểu Khai ngây ngẩn cả người.

Trữ Nguyễn cũng ngây ngẩn cả người .

Điền Điền lại nói : “ Điền Điền không dám vọng tưởng có thể chân chính lọt vào mắt xanh của thiếu gia, cũng không dám vọng tưởng có thể bầu bạn thiếu gia, Điền Điền chỉ có thể hy vọng thiếu gia về sau có thể nhớ rõ từng có như vậy với một cô gái, vậy cũng liền đủ rồi ”.

“ Người Người....” Tiểu Khai lắp bắp nói : “ Ta trước tiên là nói về mình, khối ngọc bội cũng không phải là của ta, đây là người khác tặng ta ”.

“ Cũng giống nhau ”. Điền Điền sửng sốt một chút, liền kiên định nói : “ Thiếu gia một khi đã đem tín vật đưa cho ngài, ngài trong mắt ta cùng thiếu gia là giống nhau ”.

Ngày đó Diêu Viễn đem ngọc bội đưa cho Tiểu Khai, Tiểu Khai tưởng đây là đồ vật bình thường, đến lúc này bỗng nhiên phát hiện nguyên lai Diêu Viễn đưa cho mình lại là một món bảo bối, hắn đi lại nhặt ngọc bội lên nhìn không được nhìn Trữ Nguyễn : “ Này như thế nào tính ?”

“ Này đương nhiên không tính ”.

" Vì cái gì?"

“ Người không tính tán gái ”.

“ Nhưng là cô ta nguyện ý theo ta lên giường a”

“ Rõ ràng là nguyên nhân đặc thù a”. Trữ Nguyễn mặt trưởng đở nói.

“ Hắc hắc ”. Tiểu Khai cười nói : “ Ta cũng lại chiếm tiện nghi của người, vậy trận thứ ba định thắng thua ”.

Trữ Nguyễn gật đầu, thờ dài một hơi.

Hôm nay đánh cuộc hăn còn tưởng rằng mình tất thắng, ai biết Tiều Khai liên tục náo loạn hai lần, lại có thể hòa hai trận, trận thứ hai mình thắng lại hóa thành bại, hôm nay đã là cơ hội cuối cùng để được Tiêu Vận, vô luận như thế nào hăn cũng không cho phép thất bại nữa.

Kế sách vạn toàn lúc này đây nhất định trước tiên phải đem quy tắc giảng rõ ràng.

“ Uy, chúng ta đến xác minh một chút quy tắc ” Trữ Nguyễn nói : “ Chúng ta nói lại chỉ cần mục tiêu đồng ý lên giường có thể, nếu hăn trước tiên một mặt đáp ứng chúng ta, mặt khác không được nói bất kì điều gì khác “ ta không cho phép ” nếu nói vậy làm như thế nào ? ”

“ Không phải là ra tay trước chiếm lợi thế sao chứ ? ” Tiểu Khai cười nói : “ Ta tùy tiện ”.

“ Còn có, không được bắt buộc, không được lợi dụng thân phận, cũng không được lợi dụng pháp thuật khi cạnh tranh với nhau, sau đó lấy lên giường làm làm đổ chú.” Trữ Nguyễn tiếp tục bổ sung.

“ Được thật là tốt ” Tiểu Khai cảm giác chiếm được thượng phong toàn diện, ha ha cười to : “ Người không phải là muốn công bằng cạnh tranh sao chứ? Ta đây liền với người công bằng cạnh tranh!”

“ Còn có một điểm ”. Trữ Nguyễn nói : “ Chúng ta một ván này nhất định phải phân thắng bại, nếu tất cả không thành công, vậy xem ai càng gần khoảng cách thành công nhất ”.

Trữ Nguyễn tỉ mỉ tự hỏi một lần, như thế nào lại đề xuất một chi tiết cuối, tỷ như : “” Không được sử dụng mê hồn thuật thôi miên mục tiêu ” A, hoặc là” Không được cố ý dùng pháp thuật phá hỏng hành động của ta ”, A loại điều khoản, xác nhận không có lỗ hổng, lúc này mới gật đầu: mục tiêu cuối cùng chúng ta là Địa Hạ Lôi Đài”

Tiểu Khai đi theo tiểu thư phục vụ của Tiêu Kim Quật tắm rửa một cái, thay đổi quần áo, rồi đi theo Trữ Nguyễn hướng theo mục đích đi tới.

Địa Hạ Lôi Đài thực là địa phương huyết tinh, nghe nói Địa Hạ Lôi Đài mỗi ngày phải chết không ít người, mà nhóm đấu sĩ lên lôi đài cơ hội sống ra khỏi lôi đài cực kì bé nhỏ, Tiểu Khai trước kia xem qua không ít tiểu thuyết về phương diện này, trong lòng thủy chung có chút bài xích, cảm thấy đem cuộc sống và cái chết của con người để thưởng thức thật biến thái. Cũng không cho rằng trong này có cái gì đáng giá để tán mỹ nhân, theo sau Trữ Nguyễn vượt qua rất nhiều khúc cong cuối cùng cũng tới đại sảnh Địa Hạ Lôi Đài.

Tiêu Kim Quật Địa Hạ Lôi Đài không có bình thường như Địa Hạ Lôi Đài tả trong sách, người ở bên trong cũng không tính là nhiều lắm, đại sảnh rộng lớn , nói là đại sảnh không bằng nói là quảng trường, tứ phía đều là một tầng một tầng chỗ ngồi, trung gian đi xuống một một mảnh đất lớn có rào sắt bao quanh, diện tích ước chừng bằng sân bóng rổ lớn, xem ra có hương vị xem bóng, hiện tại trong rào sắt cũng không phải là hai đấu sĩ mà là một người cùng một lão hồ.

Lão hồ kia phảng phất như bị đồ ăn kích thích, có vẻ như vô cùng điên cuồng, không ngừng phát ra tiếng hồ gầm kinh thiên động địa, cho dù cả quảng trường rộng lớn như vậy cũng có vẻ như kinh tâm động phác, cả thân hình nhanh như thiểm điện không ngừng bắt giữ đấu sĩ lôi đài, đuôi cạp đảo qua, tiếng hồ gầm, lợi trào xẹt qua sườn sườn rung động, mồm như chậu máu mở rộng, răng nanh trắng nhìn thấy ghê người, Tiểu Khai ánh mắt trợn

ngược như rơi xuống, liền nhin không được trên đài nhìn đầu sĩ mồ hôi lạnh toát ra.

Trữ Nguyễn không bị ảnh hưởng, ánh mắt nhìn trên khán đài, tìm tòi, tìm phân nửa vòng, bỗng nhiên dừng ở một cô gái mặc áo hồng, không rời.

Cô gái kia mặc một váy dài màu phấn hồng, tóc đen dài ôn nhu thả xuống dưới, trên người không túi sách không có nhẫn, tay chân đều không có đồ trang sức gì cả, khuôn mặt trắng như tuyết không có son phấn, xem ra có vẻ chất phác lại nhẹ nhàng khoan khoái, đeo một đôi dép sandal trong suốt, phảng phất trông cô gái đúng là “ như một bức tượng điêu khắc tự nhiên ” điển hình miêu tả, liếc mắt nhìn lại, thật sự đẹp nói không nên lời .

Cô gái hiện tại hai tay nâng cằm, đang có chút xuất thần nhìn biểu diễn trên lôi đài phía dưới, ánh mắt của nàng yên lặng mà bình thản, trong này tuy tràn ngập hơi thở tinh huyết đối với cô gái tựa hồ không có chút ảnh hưởng.

Trữ Nguyễn ánh mắt có điểm phức tạp, cô gái này hẳn trước kia tiếp xúc qua, ấn tượng cũng rất khắc sâu, dựa theo ước định hẳn không nên tìm cô gái làm mục tiêu, nhưng ở một phương diện khác hôm nay hẳn đánh cược ngay từ đầu hẳn rất tin tưởng thắng lợi, chính mình tìm một cô gái không thể nghi ngờ là dễ làm.

Càng hướng chi hẳn biết cô gái áo hồng này, cô ta tuyệt đối là giữ mình, mà cô ta thân thể hiển hách cùng với năng lực trác tuyệt không dễ dàng bị động hấp dẫn, bằng vào Nghiêm Tiểu Khai mới nhập môn tán gái, trình độ cũng bình thường, tuyệt đối với cô gái này muốn làm điều đó là không tưởng.

Lựa chọn cô gái này hẳn ít nhất có thể tám phần thắng.

Nhưng hẳn trời sinh ngạo khí cùng tôn nghiêm, làm hẳn rất khó làm ra việc bất minh này.

Trữ Nguyễn nắm tay lặng lẽ rất nhanh, trong đầu hiện lên Tiêu Vận kia làm khuôn mặt hần mê mẩn, rốt cục cắt chặt rằng : “ Tiêu Khai ta tìm được mục tiêu ”.

“ Nga, được ”. Tiêu Khai lòng không yên gật gật đầu, mắt vẫn nhìn xuống lồi đài, lão hồ thành công làm dấu sĩ ngã về bên trái, một ngoạm cắn về yếu hầu dấu sĩ bắt đầu “ khách sát khách sát ” , thớ thịt lộ ra, rất nhiều người nhìn cảnh tượng máu me đều hét lên.

“ Mục tiêu của chúng ta là cô ta, người xem xem ”, Trữ Nguyễn chỉ cho Tiêu Khai xem : “ Cô gái váy hồng kia ”

“ Được đấy ”. Tiêu Khai nói : “ Người quyết định hay lắm, ta không phải không tin người ”

Trữ Nguyễn có chút phát hỏa, tâm có chút buồn nói : “ Nếu không người lên trước ?”

Dựa theo quy tắc ước định hai người, đến trước khẳng định có ưu thế, Trữ Nguyễn này làm người có vài phân ngành khí, vừa mới lặng lẽ chiếm tiện nghi, hiện tại cũng không chiếm tiện nghi lần thứ hai.

Tiêu Khai lắc đầu : “ Lần này quyết định thắng cục, ai lên trước đều không công bằng, chúng ta cùng lên đi ”.

" Tốt lắm, chúng ta cùng tiến lên!"

Cô gái váy hồng nhìn cảnh lão hồ ăn thịt người nhin không được nhắm mắt lại, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm : “ Tiêu thư nơi này có thể ngồi không ?”

Cô gái bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Trữ Nguyễn, Tiêu Khai trốn ở phía sau Trữ Nguyễn, vội vàng cúi xuống cô ta vẫn chưa thấy rõ bộ dáng Tiêu Khai.

Cô gái áo hồng nao nao, hiển nhiên đối với trử Nguyễn cũng có ấn tượng, Trử Nguyễn lại một bộ: “ Ta tới bây giờ chưa gặp cô ”. Thần thái ánh mắt nhìn kết cục trên lời dài trên mặt thần sắc không vui không buồn, lại mang theo điểm suy tư, thở dài nói : “ Chỉ vì mua vui cho số ít người, người hồ cùng chuồng, thân thể tan nát, người này xem ra tựa như hồ chết tại mồm hồ, thật cũng chết trong tay đồng loại, thế đạo tàn khốc, thế nhưng là liên quan đến ta a! ”.

Một phen lời này, mang theo sắc thái trách trời thương người, Trử Nguyễn cũng tại đánh cược, căn cứ bản thân giải thích, để cô gái có thể đối với lời nói của hãn sinh cộng hưởng, sự thật chứng minh hãn thành công.

Cô gái áo hồng trong mắt ẩn hiện nhiều sắc thái, nhin không được liếc mắt nhìn Trử Nguyễn ôn nhu nói : “ Không nghĩ tới trử thiếu gia ôm ấp tình cảm trách trời thương dân, Thính Nguyệt sinh thời chán ghét máu me, lại mỗi lần vào Tiêu Kim Quật lại đến địa điểm này, cảm thấy rất khó hiểu, nhin không nhớ lại một phen.” .”

Trử Nguyễn thần thái có chút ngạc nhiên : “ Tiểu thư nhận ra ta ”.

Cô gái áo hồng nhìn hình dáng kinh ngạc của hãn, thần nhiên cười : “ Trử thiếu là người nhanh quên a, Thính Nguyệt còn nhớ rõ ràng, Trung Hành Địa Sản cùng nhà ta từng hợp tác, phong thái Trử thiếu một năm trước từng gặp qua, chính là sự tích Trử thiếu, Thính Nguyệt cũng nhiều lần nghe tam đệ nói qua có thể nói bạn tri âm thời gian dài ”.

Trử Nguyễn biểu tình có chút xấu hổ, trong đầu chợt lóe lộ ra một bộ giật mình : “ Xem ra thật sự là Trử Nguyễn đường đột giai nhân, nghe Thính tiểu thư tư dung tuyệt thế, Trử Nguyễn lại không có nhớ đến, thật sự là có tội lớn ”.

Thính Nguyệt lắc đầu tỏ vẻ cũng không để ý, tiếp theo đối đề tài nói : “ Thính Nguyệt tới đây, là vì cảm hoài nhân sinh, thuận tiện vì người chết ở

chỗ này cầu nguyện một phen, hy vọng con cháu họ sau này có khởi đầu tốt, chẳng biết Trữ Thiệu đến nơi này lại là tâm tính cái gì ? ”. Cô ta nói tới đây tay cầm một quyển sách lên, đó là một quyển Thánh Kinh, xem ra vị Thính Nguyệt tiểu thư thật là tấm lòng thiện lương đúng là cô gái tốt.

Trữ Nguyệt mỉm cười : “ Thính Nguyệt tiểu thư không cần nghĩ ta cao thượng, ta cũng không phải là đến để cầu nguyện, ta mang bằng hữu đến mở rộng tầm mắt ”. Hắn vừa nói, vừa đưa tay ra phía sau kéo Tiểu Khai.

Tiểu Khai biểu hiện rất kì quái, giấu mặt ở phía sau lưng không đi ra, Trữ Nguyệt dùng lực một chút, hắc một tiếng đem Tiểu Khai kéo ra : “ Thính tiểu thư, giới thiệu với cô, bằng hữu của ta, Nghiêm Tiểu Khai ”.

Tiểu Khai thần thái tương đối cổ quái, cũng giống như xấu hổ, đối với cô gái áo hồng nhếch miệng cười : “ Xin chào, xin ra mắt ”.

Cô gái áo hồng mắt nhìn mặt Tiểu Khai , một chút, liền bỗng nhiên có chút trắng bệch, sợ rùng mình, dưới chân lạng lẽ lùi từng bước, khiếp sợ nói : “ Xin.... xin chào ”.

Nói xong hai chữ, cô gái lập tức ngậm miệng lại, phảng phất nếu ngậm miệng muộn sẽ giống như gặp tai họa.

Tiểu Khai nhìn không được cười khổ, trên thế giới sự tình thật là âm soa dương thác trùng hợp cực kỳ, hắn vạn vạn không thể tưởng được, tại thời điểm đánh cược cuối cùng mình lại gặp một người quen cũ.

Hơn một tháng trước, Tiểu Khai vì tiến vào nhà Trì Tiểu Trúc hóa giải âm mưu ba yêu quái, từng cùng Tiểu Quan giả mạo một “ điện não thần toán ”. Ngày đó vì cấp bách Tiểu Quan từng tùy tay cưỡng ép một chiếc xe màu hồng, dùng chiếc xe đem không ít máy thiết bị máy tính, phối hợp thành công với Tiểu Khai thành “ thầy tướng máy tính ” cuối cùng cũng tiến vào Trì Gia, phá hỏng âm mưu ba yêu quái.

Mà ngày đó chủ nhân chiếc xe màu hồng, chính là cô gái áo hồng xinh đẹp, đứng trước mặt Thính Nguyệt tiểu thư !.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 1: Thính Nguyệt Tiểu Thư

Trữ Nguyễn có chút kỳ quái, liếc mắt nhìn Tiểu Khai, rồi lại nhìn Thính Nguyệt tiểu thư : “ Các người... biết nhau ?”.

“ Ha ha, chúng ta đương nhiên không biết ”. Tiểu Khai cướp lời : “ Chẳng qua hiện tại không phải biết rồi sao chứ, cô nói có phải không Thính Nguyệt tiểu thư ?”.

Thính Nguyệt tiểu thư chần chờ nhìn Tiểu Khai, con mắt chuyển chuyển, cũng không biết suy nghĩ cái gì do dự nửa ngày gật đầu : “ Đúng vậy ”.

Trữ Nguyễn nghiêng đầu nhìn lại nghĩ thấy không đúng, vị đại mỹ nữ luôn lạc quan hào phóng này gặp Tiểu Khai lúc sau bỗng nhiên bộ dáng liền thay đổi, đầu hơi cúi xuống, một bộ lúng ta lúng túng, làm sao còn hình ảnh một nữ thương nhân tài giỏi, rõ ràng chính là một thiếu nữ khuê các.

“ Chẳng lẽ chẳng lẽ....” Trữ Nguyễn nhất thời đầu toát mồ hôi lạnh : “ Chẳng lẽ là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết ?”.

Thính Nguyệt tiểu thư đương nhiên không phải đối Tiểu Khai vừa gặp đã yêu, đối mặt với kẻ từng bắt cóc chính mình mà hôm nay lại thề thốt phủ nhận con rất tinh, Thính Nguyệt tiểu thư quyết định dùng trí tuệ bản thân mình để giải quyết vấn đề, giờ phút này, đầu óc của nàng đang nhanh chóng vận chuyển, trong thời gian ngắn hiện lên vô số ý niệm trong đầu : “ Vì cái

gì hần cùng Trữ Nguyễn xuất hiện ? Bọn họ là đặc ý tìm đến ta sao chứ ? Con rết tinh này hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì ? Ta nhớ rõ hần từng nói qua, chỉ cần ta mở miệng, hần có thể theo miệng ta tiến vào, hút sạch não tủy, như thế nói ra, ta hôm nay là vạn vạn lần không thể nói lời nào. Nhưng là Trữ Nguyễn cùng hần nói cười, hiển nhiên là sớm nhận ra ta, vì cái gì hần không hút não tủy Trữ Nguyễn ?”.

Cô ta lại nghĩ : “ Như thế xem ra, hần tuy hút não tủy, nhưng là cũng không manh động, hôm nay hần mang theo Trữ Nguyễn tiếp cận ta hiển nhiên có mục đích khác, ta vừa rồi cùng Trữ Nguyễn nói truyện một lát, hần cũng vẫn chưa ra tay, một khi đã như vậy, ta nói lời nên cẩn thận.

Nhưng là Trữ Nguyễn vì cái gì không nhận ra hần? Trữ Nguyễn hay không biết hần không phải là nhân loại ? Trữ Nguyễn rõ ràng không nhận ra ta, nói như vậy hôm nay chính là xảo ngộ, nhưng là con rết tinh tâm tư thâm trầm, ý tưởng cổ quái, cũng khó nói hần không phải cố ý mang theo Trữ Nguyễn tìm đến ”.

Cô gái nhú mày, lại suy nghĩ : “ Trữ Nguyễn là thần đồng, hần cũng nổi tiếng đã lâu, là người của công chúng, hần hiển nhiên là không vấn đề. Cứ như vậy tình huống liền rõ ràng, Trữ Nguyễn cũng không biết bộ mặt thật của con rết tinh, đương nhiên coi hần là bằng hữu, mà hần lại muốn lợi dụng Trữ Nguyễn làm việc hại nước hại dân, hôm nay hai người bọn họ tìm đến ta, xen ra chính là trùng hợp, kỳ thật là con rết tinh không cố ý vì hần muốn tìm ta hiển nhiên không phải vì hấp não tủy ta, mà là hần có mục đích khác, tuy nhiên ta không biết hần mục đích là cái gì, nhưng là ta hôm nay vạn vạn không thể trái ý hần, bằng không một khi hần thú tính phát tác, chỉ sợ mất tính mệnh tại đương trường ”.

Thính Nguyệt tiểu thư nhéo nhéo nắm tay, nhin không được lạng lẽ thờ dài : “ Nếu là một tháng trước, gặp loại chuyện này, ta còn có thể đi tìm Tuyết Mi trưởng lão nhưng là một tháng trước tam đệ mang theo Tuyết Mi trưởng lão đi tróc yêu quái, ngược lại bị yêu quái cấp hại, về sau chúng ta

Tư Mã gia liền không có biện pháp đối phó yêu quái, con rết tinh vài ba lần quấy nhiễu ta, muốn đối phó gia tộc chúng ta, chờ ta giải quyết nguy cơ trước mắt, vô luận như thế nào cũng phải, báo cáo phụ thân cầu trợ cao nhân phái Nga Mi, giúp Tư Mã gia hóa giải trường nguy cơ này ”.

Có thể nói, thế giới thực rất nhỏ , vị Thính Nguyệt tiểu thư không phải người khác đúng là nhị tiểu thư Tư Mã gia tộc, chị của Tư Mã Thính Tuyết, trong giới thương nhân thanh danh hiển nhiên nữ nhân tài giỏi : Tư Mã Thính Nguyệt.

Tư Mã Thính Nguyệt một khi nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, biểu tình lập tức dịu xuống , thần nhiên cười nói : “ Ta trong này, là vì hiếu nhân sinh, Trữ thiếu đến đây là vì mang bằng hữu mở mang tầm mắt, như vậy Nghiêm tiên sinh tới đây lại là vì cái gì a?”.

Tiểu Khai tâm lý kỳ thật là khẩn trương, chỉ sợ Tư Mã Thính Nguyệt lớn tiếng kêu “ yêu quái ”, lại sợ Tư Mã Thính Nguyệt không để cho hấn mặt mũi, phải biết rằng, hấn và Trữ Nguyên đã là ván cược cuối cùng, thắng thua là lúc này thật có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc, nhìn Tư Mã Thính Nguyệt cười như trăm hoa cùng nở, cuối cùng thật sự yên tâm, a a cười nói : “ Ta là tục nhân, ta đến chính là xem náo nhiệt ”.

Tư Mã Thính Nguyệt thần sắc nhu hòa, nhẹ nhàng nhìn Tiểu Khai, sóng mắt lại có vài phần nhu mị, cười nhẹ nói : “ Hai vị trước tiên ngồi xuống, trường diễn tiếp theo ngay lập tức bắt đầu ”.

Trữ Nguyên gật gật đầu, lập tức ngồi xuống cạnh Tư Mã Thính Nguyệt, thuận tay vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình : “ Đến, Tiểu Khai ngồi ở đây ”.

“ Thiết, loại kỳ xảo không chính thống này cũng dám lấy ra dùng nữa ” Tiểu Khai không muốn ngồi cạnh một nam nhân, hiện tại cuộc đấu tình trường thời khắc mấu chốt, Tiểu Khai hoàn toàn minh bạch câu châm ngôn

gan lớn, da mặt dày , hăn bậm miệng, lập tức chạy đến mặt bên của Tư Mã Thính Nguyệt, ngồi xuống bên đại mỹ nhân.

“ Thính Nguyệt tiểu thư, lần đầu gặp mặt, hân hạnh hân hạnh ” Tiểu Khai mặt tươi cười, đưa tay phải ra “ Quan tâm nhiều hơn ”.

Tư Mã Thính Nguyệt lòng tràn đầy không nguyện ý, lại cười càng vui vẻ, bàn tay trắng như bạch ngọc đưa ra : “ Nghiêm Tiên sinh thật khách khí ”.

Tiểu Khai hào hứng không khách khí cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại hoạt mị, hung hăng lắc mạnh mấy lần, lúc này mới buông ra, Tư Mã Thính Nguyệt răng cắn vào môi, trên mặt biểu tình gượng gạo, có vẻ thập phần cổ quái, trên mặt hai má lặn lẽ ửng đỏ.

Trữ Nguyên bên cạnh nhin không được lại có chút ngây ngốc, hăn nhớ rõ Tư Mã gia nhị tiểu thư tuyệt đối giữ mình, từng lưu danh tại một cuộc họp một vị tai to mặt lớn trong thương giới, nhìn Tư Mã Thính Nguyệt, ánh mắt ba ba tới, muốn hôn tay nàng, bị nàng trước mặt trăm người cự tuyệt, bởi vì sự việc này vị tai to mặt lớn và Tư Mã gia tộc tranh cãi náo loạn thời gian rất lâu, làm Tư Mã gia tộc kinh tế tổn thất đạt tới mấy ngàn vạn nguyên, đương nhiên vị tai to mặt lớn nghe nói tổn thất còn lớn hơn nữa.

Trữ Nguyên phát hiện mình không xuất thủ nhanh, liền muốn thua.

“ A,a Thính Nguyệt tiểu thư không khả năng bên nặng bên nhẹ nga” Trữ Nguyên xuất ra một nụ cười phi thường, đưa tay ra: “ Tuy không phải lần đầu gặp mặt, bất quá quan tâm nhiều hơn !”.

Tư Mã Thính Nguyệt run sợ một chút, nhin không được ngẩng đầu nhìn Trữ Nguyên, phát hiện Trữ Nguyên dương quang xáng lạn, quay đầu nhìn Tiểu Khai, vừa lúc gặp Tiểu Khai phiết phiết miệng thần tình quái, nàng vốn là tâm chất con gái, lập tức phản ứng, mỉm cười nói : “ Một khi đã không phải mới gặp gỡ, vậy không cần đa lễ ”.

Trữ Nguyễn dừng tay lại, nhất thời ngạc nhiên.

Hắn vừa vặn nhìn ra, Tư Mã Thính Nguyệt kỳ thật đối với mình không có hảo cảm, yêu cầu bắt tay đơn giản như vậy, theo lý thuyết vô luận như thế nào cũng không bị cự tuyệt, vừa lúc này đây còn bình thủ với Tiểu Khai, không rơi hạ phong. Cho nên chiêu thứ nhất này hắn cũng là nghĩ cận kề, nghĩ rằng có thể thành công.

Ai ngờ vừa ra tay liền bị từ chối.

Tư Mã Thính Nguyệt cũng u oán, trong lòng lặng lẽ nói : “ Trữ thiếu thực xin lỗi, hôm nay vô luận như thế nào, cho dù trời đánh cũng phải làm vừa lòng con rết tinh, hắn quả thật yêu quái, vậy tự trách mình ngộ nhận kết bạn xấu a ”.

“ A, a không quan hệ, chúng ta xem biểu diễn ” Trữ Nguyễn ngượng ngùng nói : “ Mọi người xem đi, lần này đi ra lại có thể là một cô gái ”.

Hắn nói không sai, lúc này đây, đi vào lồng sắt là một nữ tử, tuy nhiên nữ tử này nhìn ít nhất ngoài một trăm năm mươi cân, toàn thân thể lớn hơn đại đa số nam nhân, nhưng là nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân, một nữ tử chống lại hổ, thật không thể ngờ được, cho nên bốn phương tám hướng người xem đã bắt đầu cười .

“ Ai, lại một sinh mệnh muốn đi ”. Trữ Nguyễn rất thương dân trách trời nói : “ Chỉ hy vọng lần này chết không phải là nhân loại ”. Hắn vừa nói ánh mắt đã nhìn tới bên đồng xương cốt trong lồng sắt, đồng xương cốt kia còn đầm đìa máu tươi, đúng là vừa mới bị lão hổ ăn luôn, dấu vết duy nhất của vị đấu sĩ kia còn tồn tại trên thế giới.

Hắn tự tin nhìn Tư Mã Thính Nguyệt, đối với loại bi ngôn nàng rất có cộng hưởng.

Tư Mã Thính Nguyệt quả nhiên thần tình hiện ra một bộ đồng ý, nàng đang muốn nói chuyện, Tiểu Khai lại âm dương quái khí giành lời : “ Trữ nguyên người nói như vậy không đúng rồi ”.

Tiểu Khai vừa nói, Tư Mã Thính Nguyệt lập tức im lặng.

Trữ Nguyên ra vẻ kinh ngạc : “ Chẳng lẽ người hy vọng nhân loại bại bởi lão hổ ”

.

“ Người xem, cái này tầm thường ” Tiểu Khai lý lẽ hùng hồn nói : “ Nhân loại sinh mệnh có một, vô luận thua lão hổ, đồng dạng mất sinh mệnh, càng huống chi lão hổ ăn thịt người là bởi bản năng, mà người giết hổ là vì sinh tồn, căn bản không phân đúng sai ”.

Lời này nói ra, Tư Mã Thính Nguyệt nghe không chút do dự liền ngẩng đầu lên : “ Không sai, Nghiêm tiên sinh nói rất sâu sắc ”.

Trữ Nguyên nói : “ Chẳng lẽ người nghĩ, đây là lý lẽ chính đáng ?”.

“ Đương nhiên không phải ” Tiểu Khai nói : “ Chân chính có tội là kẻ đem bọn họ lên đây, bỏ vào lồng sắt, để bọn họ tranh đấu cho mọi người xem ”.

“ Không sai ” Tư Mã Thính Nguyệt phụ họa nói : “ Cũng chính là Tiêu Kim Quật chủ nhân ”.

Tiểu Khai lắc đầu : “ Cô sai rồi, chân chính có tội, còn không chỉ chủ nhân Tiêu Kim Quật, mà là các người nhàn rỗi thích xem náo nhiệt ”.

Lời này nói ra, Tư Mã Thính Nguyệt nửa ngày nói không nên lời, thật lâu sau mới nói : “ Nghiêm tiên sinh, nói rất đúng, Thính Nguyệt ở trong

này xem lớn hiếp yếu, thường xuyên nghĩ tâm còn từ bi, lại không biết đạo lý chính mình mới là kẻ tà ác ”.

Cô ta vừa nói, đôi mắt sâu thăm nhìn về mặt Tiểu Khai, nhìn bộ dáng kia, hiển nhiên bị Tiểu Khai “ khắc sâu tư tưởng” chinh phục, hình dạng hàm tình gợi tình, Trữ Nguyễn buồn bực hộc máu : “ Cô ta cũng là nhân vật tung hoành thương trường, bình thường gặp qua nhiều nhân vật tai to mặt lớn, nhiều phong lưu công tử , như thế nào lại bị Tiểu Khai chó má này không thông nói mấy câu hồ lộng liền thành như vậy a ? ”.

Tiểu Khai bị mỹ nữ hàm tình như vậy nhìn, có chút lằng lằng, nhịn không được hắc hắc cười nghĩ rằng : “ Náo loạn nửa ngày, ta mới là cao thủ tán gái trời sinh a! ”.

Trong ba người, tối thanh tỉnh ngược lại là Tư Mã Thính Nguyệt, một bên hàm tình gợi tình, một bên trong lòng thầm nhủ thở dài : “ Nghĩ mình Tư Mã Thính Nguyệt là một tài nữ , lại phải cố ý giả bộ hoa si lấy lòng con rết tinh, thật sự là đáng buồn đáng tiếc a! ”.

Không nói đến ý đồ xấu của ba người như thế nào, ít nhất trong trường hợp này Tiểu Khai hoàn toàn chiếm thế thượng phong, tiểu tử này lòng tin lớn lên, bất thốt nói : “ Thính Nguyệt tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài đi ”.

“ Được được, đi ra ngoài đi ” Trữ Nguyễn cầu không được vội vàng đứng lên : “ Ta sớm đã khát nước, chúng ta đi uống thứ gì a ”.

“ Hừ ” Tiểu Khai hừ một tiếng, còn không nghĩ cự tuyệt như thế nào chột nghe Tư Mã Thính Nguyệt cười hì hì nói : “ Trữ thiếu nếu khát nước, trước hết uống thứ gì a, ta thấy có điểm mệt, nghĩ ngồi một lúc, không biết Nghiêm tiên sinh có nguyện ý bồi tiếp ta a ?”.

Trữ Nguyễn nhất thời ngây ngẩn cả người.

Tiểu Khai hận không được ha ha cười to, Tư Mã Thính Nguyệt này thật sự là băng tuyết thông minh a nhìn Trữ Nguyên kia mặt có điểm trắng bệch, Tiểu Khai tựa như hét lên thoải mái, liên tục gật đầu : “ Đương nhiên nguyên ý, cầu không được ”. Nói xong đặt mông lại ngồi xuống.

Trữ Nguyên run sợ nửa ngày, lại bắt buộc ngồi xuống, nói : “ Ta bỗng nhiên giống như lại không khát ”.

Tư Mã Thính Nguyệt nhìn không được “ phốc xích ” cười ra tiếng : “ Trữ thiếu kia có phải muốn trong này xem biểu diễn ? ”.

“ Đương nhiên ” Trữ Nguyên sờ mũi, ánh mắt thâm thúy nói : “ Tuy chúng ta là ác nhân nhưng là một khi một người một hồ đi vào, vận mệnh liền sớm định đoạt, nếu chúng ta không xem, chẳng phải là gạt bỏ giá trị duy nhất bọn họ trên thế giới à ? ”.

Nói ra lời này, kết hợp với phát biểu Tiểu Khai vừa rồi, đã có hương vị biện luận triết học.

Đáng thương đồng trí Trữ Nguyên chúng ta đến nước này, giả vờ ra vẻ kinh nhân đánh động Tư Mã Thính Nguyệt lại không biết hiện tại tình hình hoàn toàn không phải hãn tướng tượng như vậy. Tư Mã Thính Nguyệt nghe xong lời hãn, ánh mắt cũng không nháy mắt một tý, liền cười lên : “ Ta bỗng nhiên cảm thấy khát nước nga, nếu không như vậy , Trữ thiếu ngài ở trong này xem, ta đi ra ngoài uống thứ gì ”.

Cô ta sòng mắt nhẹ nhàng chuyển trên mặt Tiểu Khai : “ Không biết Nghiêm tiên sinh ... ”.

" Không cần phải nói," Tiểu Khai bật người đứng lên:" Ta cùng cô đi"

“ Như thế, Thính Nguyệt đa tạ Nghiêm tiên sinh ”. Tư Mã Thính Nguyệt nhẹ nhàng đứng lên. Chủ động đưa tay cho Tiểu Khai, một tay giữ chặt, Tiểu Khai tự nhiên cầu không được, năm ngón tay giữ lại, hai người mười

ngón tay gắt gao giữ cùng một chỗ, xem ra thập phần thân mật, cùng nhau hướng ra phía ngoài đi.

Trữ Nguyễn mồm há rộng, chỉ cảm thấy trên mặt lửa đốt nóng lên, hăn bình sinh vượt qua vô vàn bất lợi, làm sao bị vũ nhục quá mức, nghiêng chặt răng muốn bỏ qua, trong đầu bỗng nhiên hiện lên điệu cười của Tiêu Vận , nhất thời lại tăng thêm vô số tin tưởng, xoát một chút đứng lên : “ Ta không xem, ta cùng đi với các người ”.

Tư Mã Thính Nguyệt khẽ nhú mày một chút, động tác này của cô ta vô cùng đúng lúc, nhìn như bí mật, lại vừa lúc làm Tiểu Khai và Trữ Nguyễn bắt gặp, Trữ Nguyễn nhin không được lặng lẽ thở dài, nghĩ thầm rằng : “ Xem ra hăn quả nhiên và Tiểu Khai vừa gặp đã yêu, nhưng là nhưng là vô luận hăn như thế nào chán ghét ta, hôm nay ta tuyệt đối không thể buông tha”.

Tiểu Khai nhìn Trữ Nguyễn nghiêm mặt trưởng hồng, tưởng tượng hăn đối với Tiêu Vận quả nhiên là một mảnh si tâm, mà Tiêu Vận lại căn bản là không đem hăn để ở trong lòng, nhin không được có chút cảm động lắc đầu thở dài : “ Trữ Nguyễn người thật là khổ tâm a, tình cảm là việc không thể cưỡng cầu ”.

Trữ Nguyễn lại nghĩ hăn đang nói Tư Mã Thính Nguyệt lập tức phản bác nói : “ Các người hai người vừa mới gặp nhau, lại làm sao nảy sinh cái gì tình cảm ?”.

Tư Mã Thính Nguyệt lắc đầu : “ Trữ thiếu, người từ nhỏ còn gọi là thần đồng, như thế nào lại bình thường như vậy, ta với Nghiêm tiên sinh chính là mới quen đã thân, như thế nào nói chuyện tình cảm a?”.

“ Hăn cũng không phải là nghĩ vậy ”, Thời khắc mấu chốt, Trữ Nguyễn cũng bất chấp bắt đầu sử dụng ước pháp tam chương, vô luận như thế nào

cũng phải phá hư chuyện tốt của Tiểu Khai : “ Hẳn chính là muốn hại người ”.

“ Người thật.... ” Tiểu Khai trợn mắt há hốc mồm : “ Người nha quá vô sỉ a, rõ ràng vừa rồi người nói tốt lắm không phá đám ”.

" Người xem người xem..."

Trữ Nguyễn cũng khoát đi ra ngoài : “ Thính Nguyệt tiểu thư, người xem hẳn những lời này, phản ứng này rõ ràng vạch trần”.

“ Trữ Nguyễn, không nghĩ người là nam nhân như vậy, ” Tiểu Khai lắc đầu nói : “ Ta vốn đang nghĩ người cũng là người tốt, không nghĩ tới người liên tục mình nói lời không suy nghĩ gì hết ”.

Trữ Nguyễn căn bản không để ý tới hẳn, ngược lại đối với Tư Mã Thính Nguyệt nói : “ Thính Nguyệt tiểu thư, người hiện tại có suy nghĩ gì ?”.

“ Suy nghĩ cái gì ?” Tư Mã Thính Nguyệt nói : “ Ta không rõ ý tứ của người ”.

Trữ Nguyễn nói : “ Hẳn chẳng qua muốn lừa cô lên giường, chẳng lẽ cô còn nguyện ý giao lưu cùng hẳn ”.

Tư Mã Thính Nguyệt mặt khể đỏ lên, lại cũng không tức giận, răng trắng như tuyết cắn vào môi, trầm ngâm một lát, thấp giọng nói : “ Kì thật hai người thiết tình yêu nhau, cuối cùng luôn phải lên giường ”.

Trữ Nguyễn nghiêng răng nói : “ Nhưng là ... nếu hẳn căn bản không yêu cô thật tình, vèn vèn chỉ là muốn gạt cô lên giường a? ”.

Tư Mã Thính Nguyệt trên mặt càng đỏ ửng, nhin không được liếc mắt trộm nhìn Tiểu Khai, thanh âm phát ra trầm thấp : “ Nếu Thính Nguyệt gặp

được người mình thích.... cho dù lên giường... cũng không phải không được a ”.

Cô ta nói xong lời này, tựa hồ còn không đủ kinh thế hãi tục, lại quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiểu Khai thấp giọng nói : “ Nghiêm tiên sinh, ngài nghĩ ... Thính Nguyệt nói có đạo lý hay không ?”.

Tiểu Khai sớm đã có tư duy chấp mạch, dứt khoát gạt đầu : “ Đường nhiên có thể ”.

Trữ Nguyệt xem thường, phảng phất chịu không nổi đã kích lớn này, thân hình hơi hoảng một chút, trong phút chốc há hốc mồm cứng lưỡi, trợn mắt há hốc mồm rồi cục một từ nói cũng ra. Chỉ cảm thấy trong lồng ngực một cổ phần muộn khí ứ kết trong đó, hận đương trường không phun được một ngụm máu tươi ra.

Tiểu Khai lúc này phản ứng đi tới, nhìn không được hỏi một lần : “ Cô cô nói là cô có thể đáp ứng lên giường cùng ta ?”.

Tư Mã Thính Nguyệt mặt đỏ như máu, ánh mắt lại là oán trách lại là kiêu mị, nhìn qua mê người nói không nên lời, hung hăng khinh thường liếc nhìn , bỗng phốc xích cười : “ Không nghe thì thôi ”.

Cô ta tuy nhiên không chịu lặp lại, nhưng là thần thái kia động tác kia, lời nói kia, bộ dáng kia lại là khẳng định chắc chắn, Trữ Nguyệt khoảnh khắc này phảng phất thiên địa trao đảo, ngày biến thành đêm, hết thầy thống thống rồi loạn, thật không sao phải : “ không thể tưởng tượng ” hình dung bốn chữ, hăn ngơ ngác nhìn phía trước, hoặc cười như điên hoặc ngượng ngùng, phảng phất nhìn trên sân biểu diễn có loại cảm giác không thật. Sừng sốt năm phút, rồi cục thờ dài một tiếng : “ Bỏ, bỏ, trận hôm nay tính ta thua! Từ nay về sau ta không dây dưa Tiêu Vận là được ”.

Tuy nói như thế, nhưng là nghĩ mình hai mươi tuổi lần đầu động tâm liền kết thúc, hăn trên mặt vẻ hui quanh vô luận như thế nào cũng không thể che

dấu được.

Tiểu khai thở dài một hơi, vui vẻ cười nói : “ Được, một khi đã nhận thua, hôm nay đi về a”.

Tư Mã Thính Nguyệt một bên nghe không hiểu kỳ diệu, ý thức mơ hồ nghe hai người trong lúc đó đại khái chính mình biết một chút ước định mà “ Tiêu Vận ” tên này cô ta cũng biết hình như đã nghe thoáng qua, không kịp suy nghĩ cẩn thận, nhìn Tiểu Khai như trút bỏ được gánh nặng, trong tâm lý của nàng chợt nhẹ đi, lặng lẽ nghĩ thầm : “ Hoàn hảo, hoàn hảo xem ra hôm nay cuối cùng đối phó được con rết tinh, chờ ta trở về vô luận như thế nào cũng phải báo cáo phụ thân cho dù trả giá lớn, cũng phải đi mời cao nhân Nga Mi xuống núi đối phó hắn ”.

Chính là nghĩ vậy, liền gặp Tiểu Khai quay đầu lại, giương mắt nhìn mình, phảng phất có chuyện muốn nói. Tư Mã Thính Nguyệt trái tim nhất thời nhảy lên, nghĩ thầm rằng : “ Hồng rồi, vừa mới thoát khỏi tay hắn, ta đem lời này nói quá vẹn toàn, nếu hắn thực yêu cầu ta đáp ứng hắn trên giường , ta nên như thế nào cho phải a? ”.

Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết nên nói như thế nào cáo từ Tư Mã Thính Nguyệt, vừa mới hai người tán gẫu sôi nổi, thậm chí người ta nữ hài tử “ đáp ứng trên giường” như vậy nói ra cảm thấy khó xử, hiện tại trận đấu chấm dứt, chính mình bỏ mặc bước đi, không khỏi có chút quá mức vô sỉ. Tiểu Khai không thể làm như Trữ Nguyệt có thể thu phóng tự nhiên, hắn không thể vô đạo lý hiển nhiên đối với cô gái động tâm với mình, hắn không thể làm vậy.

“ Ách ... ” Tiểu Khai cẩn thận nói từng từ : “ Thính Nguyệt tiểu thư, người xem sắc trời không còn sớm nếu không chúng ta....”.

" Người..... Người muốn đi chỗ nào?" Tư Mã Thính Nguyệt khó khăn nuốt nước miếng : “ Hôm nay ba mẹ ta đều ở nhà không thể thuận lợi.... ”.

" Không phải như vậy....." Tiểu Khai cố gắng giải thích nói:" Không phải đến nhà người, ta phải về nhà, người....."

Tư Mã Thính Nguyệt thanh âm lại có chút phát run : “ Người... người nhà người chỉ có một mình người sao... chẳng lẽ ba mẹ người không ở nhà ?”.

Tiểu Khai ngạc nhiên:" Không ở nhà a, làm sao vậy?”.

Tư Mã Thính Nguyệt nắm tay lại, lúng túng nói : “ Kia ... kia cũng không được rồi, ta là cô gái giữ mình trong sạch ... nếu không qua một đoạn thời gian nói sau a...”

Tiểu Khai lúc này mới giật mình hiểu ra, cười nói “ Thính Nguyệt tiểu thư, cô hiểu nhầm , ta nói sắc trời không còn sớm, chúng ta đều tự về nhà, về sau có rảnh tán gẫu ”.

Tư Mã Thính Nguyệt khuôn mặt đỏ bừng, không ngừng gật đầu : “ Tốt lắm, sau này còn gặp lại ”.

“ Phải, ta có thể đưa cô trở về không ?” Tiểu Khai bỗng nhiên nghĩ đến phong độ thân sĩ, tiện hỏi một câu.

“ Không cần không cần” Tư Mã Thính Nguyệt lắc đầu giống như chạy trốn.

“ Ngao ô!” Một tiếng tuyệt vọng, ba người phóng mắt nhìn lại, lão hồ lại bị vị nữ đấu sĩ gấp gao đè xuống dưới người, giờ phút này, một quyền đánh vào trên đầu, lão hồ miệng máu tươi phun ra, xem ra kinh tâm động phách.

Tình cảnh này tuyệt đối ý nghĩa triết học biện luận, nhưng là hiện tại ba người, tâm cảnh rõ ràng đã khác, tâm tư thảo luận mấy cái này ngoài ý, mọi người gật đầu với nhau, nhất thời giải tán.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 2: Thiên Hồ Hấp Dẫn

Trên đường Tiểu Khai đi trở về nhà, nghĩ thấy bầu trời thật là xanh trong, cỏ thật là xanh mát mắt, cả những con chó hoang ven đường cũng thuận mắt hơn nhiều lắm, hần mót ra điện thoại gọi cho Tiêu Vận, trước tiên báo tin vui, Tiêu Vận quả nhiên mừng rỡ, nói huyền thuyên với Tiểu Khai, cuối cùng hỏi một câu: “Thành thật khai ra, người đã tán bao nhiêu cô gái? Định xử lý như thế nào?”

Thần tình Tiểu Khai như vô tội: “Please, sư tỷ, đó là đóng kịch thôi mà, bây giờ đã không có việc gì nữa.”

“Hừ hừ, không đơn giản như vậy nga.” Tin tức của Tiêu Vận thật ra thật linh thông: “Nghe nói Giang Nam Nhan gia tiểu công chúa thiếu chút nữa đã bị người gạt lên giường nga.”

“Chuyện này người đã biết?” Tiểu Khai lau mồ hôi trên trán: “Người còn biết cái gì?”

“Hừ hừ, ta còn biết nhị tiểu thư của Tư Mã gia muốn định ước với người cả đời.” Thanh âm Tiêu Vận như dấm chua dù là kẻ điếc cũng nghe ra được: “Hay a Nghiêm Tiểu Khai, bình thường thoát nhìn không có gì, nhưng đi tán gái thật sự là có tài nga.”

Đòi mình thắng cuộc cũng là nàng, rồi sau khi thắng lại hưng sư hỏi tội cũng là nàng, Tiểu Khai lúc này mới hiểu được muốn nói lý với nữ nhân

thật là vô ích, hần nghĩ nghĩ, rồi rõ ràng trực tiếp cắt điện thoại.

Ân, vô luận như thế nào, hôm nay cuối cùng đã giải quyết họa lớn trong lòng, về nhà cùng với hai tiểu hồ ly huyền diệu một phen, Tiểu Khai nghĩ đến trong nhà còn có hai tiểu mỹ nữ vô cùng nhu thuận kia, tâm tình chợt thấy vô cùng thoải mái.

Tiểu Khai vừa vào cửa, chợt cảm thấy có điểm không đúng, dùng sức hít mũi một cái, nói: “ Di, đây là mùi gì?”

Tiểu Hân cười hì hì chạy tới, kéo cánh tay Tiểu Khai lôi tới bên cửa sổ: “ Chủ nhân ngài xem, đây là Hồ Hương Thảo do tộc trưởng bảo chúng ta mang về tặng cho chủ nhân, có phải là rất thơm?”

Đó là một chậu cỏ màu Bích lục, so với cỏ đại bình thường thì dài gấp ba, cũng thô hơn gấp ba, hoa nở rộ, thoạt nhìn như một đóa hoa màu xanh biếc, ở giữa đóa hoa còn có nhụy hoa như tuyết trắng, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp. Tiểu Khai cúi người hít sâu một hơi, một cỗ mùi hương nồng nàn nhất thời lan vào, hương thơm mãnh liệt, làm Tiểu Khai thiếu chút nữa hít thở không thông, vội vàng lui từng bước ra sau, dùng sức thở mạnh một hơi, mới nói: “ Ta ***, hoa này thật là thơm quá đi.”

Tiểu hồ ly mỉm cười có vẻ cổ quái, lôi kéo Tiểu Khai đi đến bên sô pha ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng đi ra sau lưng hần, dùng hai bàn tay nhỏ bé mát xa hai bả vai Tiểu Khai: “ Ân, Hồ Hương Thảo rất tốt nga, hồ tộc chúng ta thường mỗi năm đều chăm sóc kỹ, chẳng những có thể phát ra mùi hương, đối với sự tu luyện của chúng ta cũng có chỗ tốt đó.” Con mắt nàng lưu chuyển, cười nói: “ Hôm nay chủ nhân đã thắng trận đấu phải không?”

Tiểu Khai ha ha cười: “ Đương nhiên thắng, ta làm sao có thể thất bại.”

Hần nói xong những lời này, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc trầm xuống, phảng phất như muốn hôn mê, loại cảm giác này không khó chịu, ngược lại

có điểm phiêu phiêu bay bổng, nhìn không được dùng sức lắc mạnh đầu, tự nhủ: “ Kỳ quái.”

“ Làm sao vậy?” Hiếu Nguyệt từ trong phòng chạy ra, cách ăn mặc của tiểu nha đầu hôm nay vô cùng xinh đẹp, một thân quần áo màu phấn hồng, trên lưng còn có sợi dây lưng màu vàng, đeo ngang chiếc eo nhỏ, bộ ngực vun cao, bờ mông tròn trịa đầy đặn, Tiểu Khai chỉ liếc mắt nhìn, bỗng nhiên cảm thấy trong miệng khô khốc.

“ Không có việc gì.” Tiểu Khai lắc lắc đầu: “ Có thể hôm nay mệt phá hủy, cổ điểm choáng váng.”

“ Choáng váng thì nên ngủ sớm một chút.” Khuôn mặt Hiếu Nguyệt hồng lên, trong ánh mắt mang theo ý cười kỳ quái, lướt qua gương mặt Tiểu Khai, Tiểu Khai cảm thấy trái tim nhảy lên thật kỳ lạ, không nhìn được bèn cẩn thận dò xét.

Ánh mắt Hiếu Nguyệt hàm tình mạch mạch, trong ánh mắt phảng phất long lanh ánh nước, sự câu hồn nhiếp phách nói không nên lời, Tiểu Khai chợt cảm thấy kỳ quái, phản ứng hôm nay của mình không giống như bình thường, bình thường được hai tiểu hồ ly mát xa, trò chuyện, chơi đùa cũng cảm thấy tự nhiên, hôm nay sao lại có điểm xúc động?

Tiểu Khai một bên xuất thần, ánh mắt dừng lại trên bộ ngực Hiếu Nguyệt, thật lâu không dời sang nơi khác. Hiếu Nguyệt cũng có chút ngượng ngùng, vươn bàn tay bạch ngọc thon dài che lại bộ ngực, sẵn giọng: “ Chủ nhân...ngài..ngài nhìn cái gì?”

Tiểu Khai giật mình, nhất thời phản xạ bản năng bật thốt lên: “ Nhìn người nha.”

Hiếu Nguyệt thản nhiên cười, mặc dù thần tình ửng đỏ, rồi lại nói lên sự vui mừng không ra lời, đi đến trước mặt Tiểu Khai, nửa quỳ xuống tới, không chút nào cố kỵ dựa khuôn mặt hoa phấn lên đùi Tiểu Khai, nhẹ giọng

nói: “ Chủ nhân cảm thấy Hiếu Nguyệt đẹp mắt, Hiếu Nguyệt toàn bộ đều cấp chủ nhân nhìn ngắm.”

Động tác như vậy, ngôn ngữ như vậy, đã vô cùng mập mờ, một mùi thơm cơ thể con gái hòa lẫn mùi hương của Hồ Hương Thảo nhất thời lan vào, trên đùi Tiểu Khai vừa mới cảm giác được một trận khí nóng mềm mại, thì có một cỗ khí nóng từ tiểu phúc(bụng dưới) bốc lên!

Vào thời gian lúc mới đến của Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân, vốn có ý đồ đột phá tình cảm với Tiểu Khai, nhưng bị Tiểu Khai kiên quyết ngăn lại, mấy ngày kế tiếp hai tiểu hồ vẫn cố gắng giữ lễ nghi, bình an vô sự, Tiểu Khai vạn vạn lần không thể tưởng được, vào ngày hôm nay đáng giá để chúc mừng cuộc sống tốt đẹp, tiểu hồ ly lại tỏ ý hấp dẫn câu hồn!

Điểm chết người chính là, Tiểu Khai rất đau xót phát hiện, lần này chính mình có điểm không thể kháng cự.

Làm một người từng ngăn cản được sự công kích hiển thân của Trữ Tình và cực hạn hấp dẫn của Tiêu Vận, một vị nam tử trưởng thành khỏe mạnh, Tiểu Khai vẫn nghĩ lực chống cự sự hấp dẫn của mình đã rất mạnh, nhưng nhìn thấy tiểu hồ ly kia phủ phục trên đùi mình với mái tóc dài đen nhánh buông xõa và vành tai trong suốt như ngọc, còn có bộ ngực cao vút mơ hồ lộ ra phân nửa, Tiểu Khai chợt cảm thấy phòng tuyến trong tim mình bắt đầu như tuyết trắng gặp lửa lớn bình thường nhanh chóng tan rã.

Hắn thậm chí nghe thấy một tiếng “ banh” vang nhỏ, mỗi địa phương trên người mình nhất thời nhảy lên thật cao!

“ Trời ạ! Thật là mất mặt!” Gương mặt Tiểu Khai nhất thời nóng bỏng như thiêu đốt, dùng hết ý chí cuối cùng miễn cưỡng nói: “ Hiếu...Hiếu Nguyệt, đừng như vậy.”

Hiếu Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Khai thản nhiên cười, nụ cười vô hạn kiều my, đôi môi đỏ mọng như lửa, răng trắng như ngọc, thế nhưng lại

trực tiếp hướng tới giữa hai chân Tiểu Khai nghiêng tới....

“ Không cần!” Tiểu Khai dùng hết toàn thân khí lực hét lớn một tiếng, nhưng thanh âm hô lên lại phảng phất nhu nhược yếu ớt, toàn thân căng thẳng lên, giống như một sợi dây cung đang căng ra, hai tay dùng sức nắm chặt tay ghế sofa, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân tựa hồ trong phút chốc tiết ra ngoài, bởi vì hắn phát hiện từng bộ vị của thân thể đang bị tiểu hồ ly dùng đôi tay nhỏ bé cách một lớp quần áo sờ nhẹ ve vuốt.

Hai dòng máu mũi, nhất thời chảy xuống hai má.

Vẻ mặt Hiếu Nguyệt vừa kích động, vừa khẩn trương, lại ngượng ngùng, mặc dù giờ phút này chuyện mình đang làm đều là chưa từng có kinh nghiệm qua, nhưng thân là tộc viên hồ tộc, từ nhỏ đã được tai nghe mắt thấy, nghe qua không biết bao nhiêu lần, giờ phút này một khi đã chính thức động thủ, thế nhưng từng cử động lại nhẹ nhàng thông suốt.

Làm thiên tài hồ nữ của hồ tộc ngàn năm qua, ngộ tính của Hiếu Nguyệt có thể nói là đệ nhất hồ tộc, mà bản năng của hồ tộc là thâm tính, việc chặn gối là bản năng, huống chi trong phòng còn bày ra một chậu hoa được gọi là “ Thôi Tình Thánh Dược” Hồ Hương Thảo, cho nên tiểu hồ ly vào lúc này, tình cảnh này, hình thành nên sự hấp dẫn, cơ hồ đã tới cực hạn hấp dẫn của thế gian, đáng thương cho Tiểu Khai đồng chí của chúng ta, cho dù có ngàn lời vạn chữ, cũng không thể nói ra một chữ “ Không”, chỉ có thể trơ mắt nhìn khuôn mặt kiều mỹ vô cùng của tiểu hồ ly, cảm nhận được bàn tay như ngọc trắng nõn đang có động tác vuốt ve trên người mình, tất cả tư duy cơ hồ muốn dừng lại.

Da thịt của Hiếu Nguyệt hiện ra như màu sắc phấn hồng của hoa hồng, thoát nhìn kiều diễm động lòng người, ánh mắt như nước xuân tình phiếm lạm, dưới vẻ xuân tình, còn có vẻ quyết tuyệt và cảm ân nói không nên lời.

Đối với vị Thiên Tuyền môn chủ thực lực cao thâm khó lường này, sự cảm kích của cả hồ tộc đã đạt tới độ cao không lời diễn tả, thế nhưng vị đại ân nhân này cũng là một chính nhân quân tử trăm phần trăm, rõ ràng có ân huệ bằng trời đối với hồ tộc, nhưng kiên quyết không chịu đưa ra yêu cầu gì, lại càng không nguyện ý chiếm chút tiện nghi của hồ tộc, cao phong lượng tiết làm cho hồ tộc càng thêm tử tâm sùng bái, nhưng cũng làm cho hồ tộc tràn ngập sự không cam lòng.

Phải biết rằng, từ cổ chí kim mấy vạn năm, chỉ cần có người tu chân hay người tu ma bắt được hồ tộc nữ tử, có ai mà không thu vào tư sủng, đưa lên giường để chi hoan, mỗi khi gặp phải nghiệt chướng hoang dã ma đạo, vì muốn trường kỳ phách chiếm hồ tộc nữ tử, không tiếc tự tổn công lực trợ giúp các nàng tăng lên công lực, trường kỳ song tu lâu dài.

Hồ tộc là một chủng tộc trời sinh vưu vật, chính là đối tượng song tu tốt nhất trong thiên địa, mà song tu, cũng tối tuân thuận thiên địa phương thức tu luyện chí lý, đã như vậy, Thiên Tuyền môn chủ ngại dựa vào cái gì không cần chúng ta chứ?

Hiếu Nguyệt một bên mang theo vẻ u oán suy tư, một bên toàn tâm toàn ý tiến hành nghiệp lớn “Phá xử” của mình, mặc dù tu vi ngàn năm của mình trong mắt chủ nhân căn bản không đáng giá nhắc tới, nhưng nàng vẫn vô oán vô hồi quyết định dùng song tu bí pháp mà hồ tộc trời sinh đã am hiểu tiến hành một phen thái bổ phản hướng cho chủ nhân, phải dùng nguyên âm xử nữ trân quý của mình toàn bộ phụng hiến cho chủ nhân: Nghiêm Tiểu Khai.

Theo nàng xem, đây là phương thức duy nhất có thể báo đáp cho Tiểu Khai.

“Tỷ tỷ, không sai biệt lắm đâu.” Tiểu Hân đứng phía sau Tiểu Khai, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Thiên Hồ hấp dẫn và Hồ Hương Thôi Tình cả hai công

hiệu, đều là trời ban bẩm phú cho hồ tộc, một khi thành công, ngay cả tiên nhân cũng không cách chống cự, chủ nhân sẽ không mâu thuẫn nữa.”

Ngữ khí của Hiếu Nguyệt còn mang theo tia bắn khoăn: “ Tiểu Hân, thân phận chúng ta thấp kém, nếu như vậy mà phá hủy đi đồng thân của chủ nhân, ta thực sợ sẽ có gì ảnh hưởng không tốt cho chủ nhân đó.”

“ Người yên tâm đi, không có ảnh hưởng đâu.” Tiểu Hân chăm chú nói: “ Ta chuyên môn hỏi qua tộc trưởng, nghe tộc trưởng nói, hồ tộc chúng ta mặc dù thể lực đậm bạc, xuất thân thấp kém, nhưng nguyên âm của hồ nữ chúng ta và song tu chi đạo cũng là pháp môn chính tông nhất trong thiên địa, chính là thiên địa hồng môn sơ khai tạo thành, là bản năng thiên phú của tạo hóa, trừ phi công pháp của chủ nhân phải đồng thân tu luyện, nếu không do hai chúng ta cùng hành động “ Phá đỉnh” ngài, tuyệt đối so với bất cứ nữ tử nào cũng tốt nhất, có thể trợ giúp cho thực lực của chủ nhân đề cao.”

Nàng nhìn Hiếu Nguyệt, nhin không được lặc lặc cười: “ Hiếu Nguyệt tỷ, tỷ là hồ tộc xử nữ có nguyên âm tối thuần hậu nhất hồ tộc ngàn năm, do tỷ tiến hành nghi thức phá đỉnh này, khẳng định là thích hợp nhất.”

Hiếu Nguyệt gật gật đầu, vẻ đỏ ửng trên mặt càng đậm vài phần, nhẹ giọng kiên quyết nói: “ Tiểu Hân muội muội, chuẩn bị sẵn sàng, ta sẽ làm ngay.”

Gương mặt Tiểu Hân đã hồng như thái hà nơi chân trời, có chút gật đầu: “ Tỷ tỷ, đến đây đi.”

Hiếu Nguyệt không chút chần chờ, kéo khóa của chiếc váy, chậm rãi tuột xuống, lộ ra thân thể như điêu khắc từ băng tuyết, da thịt bạch ngọc, hai chân thon dài, thân hình tiên diễm, nhất thời liên bại lộ ngay trước mặt Tiểu Khai. Ngay cả vùng thần bí nhất dưới ánh đèn trắng hoàn toàn phơi ra trước mặt Tiểu Khai.

Thủy quang điểm điểm, dị hương nồng nàn, vẻ mỹ hảo đọng lại giữa thiên địa không sai một nét.

Hai mắt Tiểu Khai đã có chút đỏ lên, tất cả sự phản kháng đều tan rã trước sự hấp dẫn tuyệt diệu của thiên địa như mặt băng tan chảy, nhìn thấy tình cảnh này, trong cổ họng “ cách cách” hai tiếng, đã động thân ngồi dậy, hai tay ôm lấy mỹ nhân trước mắt.

“ Hãy đến đây...” Răng ngọc của Hiếu Nguyệt cắn chặt môi, hai tay ôm trên cổ Tiểu Khai, đôi mắt đẹp nhắm lại, lặng lẽ thầm nghĩ: “ Sau hôm nay, ta sẽ không còn đạo hạnh ngàn năm như trước nữa...”

Nhưng ở thời khắc mấu chốt này, chợt nghe “ Bồng” một tiếng nổ, cánh cửa phòng khách của Tiểu Khai đã bị một cước đá mở, một thanh âm nổi giận nói: “ Quả nhiên là yêu nữ, ta biết các người không có hảo tâm mà!”

Thanh âm này mặc dù phần nộ, nhưng vẫn thanh thúy động lòng, càng quen thuộc vô cùng, Tiểu Hân là người duy nhất thanh tỉnh ngạc nhiên ngẩng đầu, người đang đứng ngay cửa chính là Thiên Tuyền môn đại sư tỷ Tiêu Vận?

Thanh âm của Tiêu Vận vang ra, kiếm đã đến, một đạo kiếm quang tuyết sáng, đã bắn về phía cổ họng của Hiếu Nguyệt!

Thực lực của Hiếu Nguyệt mặc dù cao hơn Tiêu Vận rất nhiều, nhưng giờ phút này ý loạn tình mê, làm sao kịp phản ứng, ngơ ngác đứng ở đó, mắt thấy sắp bị trường kiếm giết ngay đương trường, hoàn hảo Tiểu Hân phản ứng nhanh chóng, quyết định thật nhanh, tiện tay chụp lấy bồn Hồ Hương Thảo trên bệ, ném về phía phi kiếm đang phóng tới.

Phía trước đã đề cập qua, thực lực của Tiêu Vận rất kém, cố gắng lắm phát ra phi kiếm, cũng chỉ vừa mới đạt tới trình độ ngự kiếm phi hành yếu nhược, Tiểu Hân mặc dù cũng là trình độ tam lưu, nhưng so sánh với Tiêu Vận cũng không chênh lệch lắm, Hồ Hương Thảo va chạm vào phi kiếm,

nhất thời bị lãng không chém thành hai nửa, bùn đất hỗn hợp với vài cây cỏ cắt ngang phiêu phiêu ung dung bắn ra bốn phía, theo sự phá hủy của Hồ Hương Thảo, chất dịch của cỏ nhất thời thẩm thấu lan ra, tản mát ra mùi vị càng thêm nồng hậu.

“ Yêu nữ, các người rốt cuộc có âm mưu gì?” Tiêu Vận xuất một chiêu, phi kiếm bay trở về trong tay, trường kiếm chỉ tới, mũi kiếm chỉ vào mặt Tiểu Hân: “ Ta sớm nhìn ra các người không phải nhân loại, các người rốt cuộc là gì?”

Tiểu Hân há mồm nhưng nói không ra một câu, quay đầu nhìn Tiểu Khai và Hiếu Nguyệt ở bên kia.

Trải qua phen biến cố này, cuối cùng Tiểu Khai tỉnh táo lại, hăn khôi phục thần trí, lập tức đẩy Hiếu Nguyệt nhảy ra xa, lớn tiếng nói: “ Đừng gây loạn!”

Trên mặt Hiếu Nguyệt còn chưa mất đi vẻ kích tình đỏ ửng, còn có mái tóc dài lãng loạn một chút, thoát nhìn càng diễm lệ kinh tâm động phách, nàng thoáng thờ dốc, bỗng nhiên cảm thấy trên người hơi lạnh, cúi đầu nhìn, thì thấy cặp chân như phấn, cánh tay ngọc, cặp vú cao vút, đều bại lộ giữa không khí, nhất thời “ ân” một tiếng rồi cúi đầu, phóng nhanh trốn ra mặt sau sô pha.

“ Hừ, bây giờ biết liêm sỉ rồi?” Tiêu Vận cười lạnh nói: “ Vừa rồi người không phải rất nhanh sẽ làm đó sao?”

Vẻ hồng hào trên da thịt của Hiếu Nguyệt bắt đầu mất đi, vẻ đỏ ửng trên mặt càng thêm nồng đậm, thấp giọng nói: “ Chủ mẫu, ngài hiểu lầm rồi...”

“ Hiểu lầm? Đây còn gọi là hiểu lầm?” Tiêu Vận giận dữ: “ Người cùng hăn làm như vậy, còn gọi hiểu lầm?”

Nói đến “ hăn”, Tiêu Vận hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Khai, bộ dáng như đang giận dữ, ý tứ phảng phất là nói: “ Đợi lát nữa tính sổ với người.”

“ Ách...” Tiểu Khai ấp úng nói: “ Sư tỷ, có phải là có điểm hiểu lầm?”

Tiêu Vận hận đến không thể xông lên cho hăn một cái tát, lớn tiếng nói: “ Này còn hiểu lầm? Ta nếu đến chậm một bước thì người đã bị hấp thành thi thể! Chẳng lẽ người không biết trên thế giới có loại sự tình tên là thái dương bổ âm hay sao?”

Tiểu Khai nhin không được liếc mắt nhìn Hiểu Nguyệt, Hiểu Nguyệt có chút cúi đầu, giờ phút này đã vội vàng mặc váy vào, một bộ dáng vừa thấy đã làm người cảm thương, lại chẳng ừ chẳng hử.

Nhìn thấy Hiểu Nguyệt như vậy, Tiểu Khai đã nhin không được có chút hồ nghi: “ Hiểu Nguyệt, người...người..chẳng lẽ thật sự muốn...”

Hiểu Nguyệt có chút ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “ Chủ nhân, chuyện tình hôm nay, là chúng ta không cùng ngài nói rõ, nhưng chúng ta tuyệt đối không có ý tứ hại chủ nhân.”

“ Hừ, nói được dễ nghe.” Âm thanh Tiêu Vận lạnh lùng nói: “ Đã là người không phải hại hăn, sao người lại câu dẫn hăn? Chẳng lẽ người không biết, gốc tử này luôn nghĩ rằng muốn có lần đầu tiên với Trì Tiểu Trúc hay sao?”

“ Ta đương nhiên là biết.” Hiểu Nguyệt thấp giọng nói.

“ Đã biết, người vì cái gì câu dẫn sư đệ của ta?” Tiêu Vận truy hỏi.

“ Bởi vì..bởi vì ta muốn dâng hiến nguyên âm ngàn năm đưa cho chủ nhân.” Hiểu Nguyệt biết lời nói của mình rất khó làm cho người ta tin tưởng, nhưng tình thế bức người, không thể không nói: “ Hơn nữa, do hồ

tộc xử nữ đến thi hành nghi thức phá đỉnh, đối với chủ nhân sẽ có chỗ tốt lớn lao.”

“ Hồ ngôn loạn ngữ, giáo biện mà thôi!” Tiêu Vận vốn cũng không có tính tình ép bức người, nhưng hôm nay nhìn thấy hai tiểu nha đầu muốn hại Tiểu Khai, nhất thời động nộ thật sự: “ Trong thiên hạ có sự tình tốt như vậy, người nguyện ý đem nguyên âm của chính mình cho sư đệ của ta? Lời nói dối này là đũa ngoắc cũng không tin tưởng, huống chi, từ xưa song tu luôn là nhân loại làm ra, yêu ma quỷ quái đều là bàng môn tả đạo, đơn giản chỉ học được một chút bề ngoài của nhân loại, mới hiểu được đạo lý song tu, mà hồ tộc trăm ngàn năm qua vốn có tên dâm đảng, theo cổ đến nay từng hại biết bao nam nhân, người dám nói nhỏ hồ tộc càng thích hợp song tu, thật sự là buồn cười cực kỳ!”

Trên thế giới này, tu chân và yêu quái như là nước lửa, chính đạo đệ tử càng là từ nhỏ được dạy dỗ, cho rằng huyền môn chính tông hết thảy là thiên địa chính đạo, song tu chi đạo cao diệu như thế, tinh vi ảo diệu đương nhiên không thể nắm giữ trong tay yêu quái.

Tâm tư của Hiếu Nguyệt rối loạn như ma, theo như lời nàng vừa rồi rõ ràng là vô cùng chuẩn xác, nhưng vô luận cấp cho người ngoài nào nhìn vào, đều là sơ hở vô cùng, đối mặt với sự chất vấn của Tiêu Vận, nàng dù có ngàn lời vạn ngữ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nhưng nghĩ thấy thật sự không thể biện bác, chỉ có thể lắc đầu khẽ thở dài, cúi đầu xuống, không thêm nói nữa.

Tiểu Khai vốn chỉ hy vọng Hiếu Nguyệt có thể giải thích rõ ràng, nhưng nhìn thái độ của Hiếu Nguyệt, cũng không chịu nói cho rõ, hăn nhin không được nhìn Tiểu Hân, Tiểu Hân đã cúi đầu, chẳng ừ chẳng hử, Tiểu Khai càng nhìn càng thấy hồ nghi, càng xem càng thấy có vấn đề, trong lòng hăn luôn tín nhiệm hai tiểu hồ ly, đã nhin không được sinh ra nghi kỵ, nhúu mà nói: “ Hiếu Nguyệt, Tiểu Hân, hai người các người...”

Tiêu Vận xuất trường kiếm ra: “ Còn muốn nói vô nghĩa gì, yêu ma quỷ quái, mỗi người ai cũng có thể tru diệt!” Nàng vừa nói xong, đã lao ra, trường kiếm nhân tiện đâm tới, giờ phút này nàng và hai tiểu hồ ly gần trong gang tấc, một kiếm này đi ra ngoài, hai tiểu hồ ly vẫn không nhúc nhích, thần thái như không muốn phản kháng.

Tiểu Khai vội vàng ôm đồm cánh tay nàng: “ Sư tỷ, không cần.”

Răng của Tiêu Vận cắn chặt đến ken kết, hung hăng trừng mắt: “ Sư đệ, đừng nói cho ta nghe như vậy mà người còn muốn buông tha cho các nàng!”

“ Không, không phải như vậy.” Tiểu Khai thở ra một hơi, nói: “ Ta còn không tin, các nàng muốn hại ta.”

Thân hình của Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt vốn cũng không nhúc nhích, đang nghe được lời này, bỗng nhiên có chút run lên.

Tiêu Vận trừng mắt nhìn Tiểu Khai: “ Vậy người muốn thế nào?”

Tiểu Khai nói: “ Chuyện quan hệ đến sinh tử, ta muốn hỏi lại cho kỹ.”

Tiêu Vận hừ nói: “ Bất quá là hai yêu quái mà thôi.”

Tiểu Khai nói: “ Theo ta, yêu quái cùng người đều là sinh linh, cũng không có gì khác nhau.”

Tiêu Vận bị câu nói này của hắn, thế nhưng nửa ngày cũng không nói ra lời, qua đã lâu mới nói: “ Nhưng dù các nàng có một ngàn một vạn cái mạng, ở trong mắt ta, làm sao so được với một mạng của người?”

Tiểu Khai nhin không được nao nao, tinh tế cân nhắc, chỉ cảm thấy câu nói bình thường này, thế nhưng lại bao hàm vô số nhu tình, trong lòng hắn

tràn đầy hình ảnh Trì Tiểu Trúc, nhưng cũng nhin không được có chút cảm động, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, những lời phía sau cũng nói không ra.

Hắn không hề dây dưa cùng Tiêu Vận, trực tiếp đi đến bên người Hiếu Nguyệt, hai tay ôm lấy bả vai nàng, ôn nhu nói: “Hiếu Nguyệt, nhìn ta.”

Thân hình của Hiếu Nguyệt run lên, sau hồi lâu chần chờ, rốt cuộc chậm rãi ngẩng đầu lên, lúc này Tiểu Khai mới phát hiện, nguyên lai trên mặt nàng đã đầy nước mắt.

Tiểu Khai khẩn trương nhìn hai mắt Hiếu Nguyệt, không hề nháy mắt, thấp giọng nói: “Ta muốn người thành thật nói cho ta biết, người không phải muốn hại ta?”

Nước mắt của Hiếu Nguyệt càng tuôn ra, toàn thân run nhè nhẹ, tiếng khóc bật ra nói: “Nếu ta nói không phải, chủ nhân có tin tưởng không?”

Tiểu Khai cũng không trả lời, lại nói: “Nếu ta tin, người sẽ thế nào?”

Hiếu Nguyệt hiển nhiên đã suy nghĩ kỹ càng, thấp giọng nói: “Nếu chủ nhân còn nguyện ý tin tưởng Hiếu Nguyệt, Hiếu Nguyệt xin thề với trời, sau này nhất định nghe theo lời chủ nhân nói, chủ nhân muốn ta thế nào, ta như thế nào, cho dù chủ nhân muốn ta đi tìm chết, ta cũng tuyệt không do dự. Hiếu Nguyệt tuyệt sẽ không tự chủ trương, làm ra chuyện tình ngu xuẩn như hôm nay.”

Nàng nói xong lời này, nhin không được trong lòng khởi lên một tia hy vọng, căng thẳng giương mắt nhìn miệng Tiểu Khai, xem như có điều gì sắp xảy ra.

Tiểu Khai trầm ngâm thật lâu, bỗng nói: “Nếu ta không tin?”

Mười ngón tay Hiếu Nguyệt căng thẳng nắm chặt vào nhau, có chút ít trắng bệch, thanh âm mặc dù còn rất nhỏ, nhưng tràn ngập kiên quyết, nói

ra từng chữ: “ Vậy thỉnh chủ mẫu giết Hiếu Nguyệt, Hiếu Nguyệt tuyệt không phản kháng!”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 3: Tẩy Tủy Linh Đan

Tiểu Khai sắc mặt u ám không quyết định, nửa ngày không nói gì, Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân ánh mắt đăm đăm nhìn Tiểu Khai thở mạnh cũng không dám, Tiêu Vận nhìn Tiểu Khai thần thái một bộ khó có thể quyết định, bỗng nhiên trong lòng vừa động thầm nghĩ : “ Ta thích hẳn, không phải là vì trong lòng hẳn thiện lương sao? Một khi đã như vậy ta hôm nay làm sao có thể cưỡng cầu hẳn a? Hai tiểu hồ ly này tha giết là có cái gì quan hệ ?”.

Tiểu Khai suy nghĩ vài phút, thần sắc trở nên kiên quyết, đưa tay vào trong lồng ngực, lấy ra hai viên thuốc lớn bằng đầu ngón tay, đó là hai viên thuốc có màu đen, trước khi xuất ra, mọi người cảm thấy một mùi tanh tưởi xông vào mũi, nhin không được đồng loạt nhíu mày.

Tiêu Vận giật mình nói:" Đây là cái gì?".

Tiểu Khai sắc mặt có chút đau xót, : “ Ta nghĩ tới nghĩ lui, vì sự an nguy bản thân, ta không thể tin tưởng các nàng....”.

Lời này nói ra, Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân gương mặt vốn mang nét hy vọng, khuôn mặt trầm xuống, tuy nhiên không nói một lời, nhưng là thân hình yếu nhược , lại càng thêm run rẩy kịch liệt, nước mắt từng giọt rơi xuống đất, trong phòng phảng phất nghe thấy âm thanh “ tích đáp tích đáp”.

Tiểu Khai tiếp tục nói : “ Nhưng là các nàng dù sao theo ta đã lâu, mấy ngày này các nàng đối với ta cũng được, nếu phải binh đao gia thân, ta thật có chút không đành lòng, hai viên thuốc này, chính là Thiên Tuyền môn chủ truyền là Thôi Tâm Hoàn, tiên nhân ăn vào cũng phải hồn phi phách tán, các người nếu thật là muốn chết liền ăn a”.

Hắn nói xong lời, bàn tay mở ra, hai viên thuốc tanh tử lẳng lẳng nằm ở trong bàn tay.

Tanh tử như vậy, đen như vậy, không biết ngưng tụ bao nhiêu độc tố ghê tởm. Tiêu Vận mặt có điểm trắng bệch, chỉ cần tưởng tượng tư vị khi ăn phải liền nhịn không được muốn nôn.

Viên thuốc này, một khi đã là Thiên Tuyền môn chủ truyền lại, một khi đã được xưng tiên nhân cũng phải hồn phi phách tán, như vậy hai tiểu hồ ly này khi nuốt vào, chỉ sợ đương trường sẽ bị ăn mòn, vỡ tan!

Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, hai người thần sắc bỗng nhiên bình tĩnh lại, cùng nhau đưa tay ra, mỗi người cầm lấy một viên thuốc, không chần chừ đã bỏ thuốc vào miệng.

“ Nuốt vào.” Tiểu Khai có điểm hối tiếc nói : “ Ta sẽ nhớ các người ”.

Nghe câu này hai tiểu hồ ly nước mắt lại tuôn ra, cùng nhau ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai thật lâu, ánh mắt không có hận ý lại mang theo nhiều tiếc nuối.

Liền sau đó : “ cô đông ” hai tiếng, viên thuốc đã bị các nàng nuốt xuống, viên thuốc lớn như vậy, thời điểm nuốt vào thậm chí yết hầu các nàng mấp máy rõ ràng.

Tiêu Vận lặng lẽ thở dài, bỗng nhiên cảm thấy có chút hối hận.

Hai tiểu hồ ly không hề phản kháng liền lựa chọn cái chết, chẳng lẽ.... chẳng lẽ các nàng thật sự bị oan uổng ?.

Tiểu Khai thần sắc bỗng nhiên thoải mái, thần thái như trút được gánh nặng, dùng sức thở ra, vỗ tay mặt mày hớn hờ nói : “ Được được, không sai, thật không sai ”.

Tiêu Vận hung hăng trừng mắt nhìn hăn : “ Động vật máu lạnh ”.

“ Uy, nói chuyện phải có đạo lý nha ”. Tiểu Khai nói : “ Rõ ràng là người bảo giết, như thế nào lại biến ta thành động vật máu lạnh ? ”.

Tiêu Vận nhin không được lại nhìn hai tiểu hồ ly , hai tiểu hồ ly vẻ mặt biểu tình cực kỳ thống khổ, thân thể tuy không bị viên thuốc hòa tan đi, nhưng là da thịt trắng như tuyết dần dần chảy ra chất dịch màu đen, chất dịch kia tanh tưởi vô cùng, còn hơn viên thuốc, rốt cuộc không nhìn xuống lập tức quay đầu mắng : “ Ta muốn giết các nàng, là vì người mà tức giận, hơn nữa trường kiếm cắt yết hầu đảo mắt là chết căn bản không hề thống khổ nói không nên lời, không giống người dùng mấy viên thuốc ghê tởm, làm các nàng thống khổ, không phải là động vật máu lạnh là cái gì ? ” .

Tiểu Khai hắc hắc cười : “ Dù sao cũng là chết, như thế nào lại không giống nhau ? ”.

Tiêu Vận nghiêng răng, trên mặt vẻ hồi hận càng đậm : “ Ta cảm thấy, có lẽ hiểu nhầm các nàng ”.

“ Như thế nào có thể a ” Tiểu Khai đương nhiên theo lý thường nói : “ Vừa rồi tất cả sự tình đều là người tận mắt thấy, chẳng lẽ, người còn không tin vào chính mắt mình ”.

“ Nhưng là ... nhưng là các nàng tự sát rất dễ dàng ” Tiêu Vận cắn chặt môi thấp giọng nói : “ Còn có biểu tình vừa rồi các nàng không tiếc nuôi tuy bị thương nhưng hận ý đều không có, nếu các nàng thực sự hại người

như thế nào lại có thể như vậy ?” Nàng biểu tình đau xót từng từ từng từ nói : “ Các nàng ở chung nhà với người lâu như vậy, trong thời gian này cơ hội xuống tay liên nhiều, nhưng là các nàng cho tới bây giờ không hạ thủ, bọn họ muốn chờ thời gian dài như vậy vì lý do gì ? ”.

Tiểu Khai lắc lắc nhìn nàng, một câu cũng không nói.

Tiêu Vận đầu từ từ cuối thấp lại nói : “ Các nàng nói các nàng muốn đem nguyên âm xử nữ của mình cho người, ta vốn là không tin, nhưng là giờ phút này..... nhưng là giờ phút này.... ta đã tin ”.

“ Nga ?” Tiểu Khai cảm thấy hứng thú nói : “ Vì cái gì tin ?”.

" Bởi vì ánh mắt của các nàng," Tiêu Vận chậm rãi nói:" Từ đầu đến cuối, ánh mắt của nàng nhất mực trong suốt, thời điểm nàng nhìn người, cho tới bây giờ đều không có hận ý..... ngược lại ngược lại có tình ý” Tiêu Vận sắc mặt lại có chút đỏ đem lời này nói ra : “ Người là nam nhân người không rõ, đối với nữ nhân ta hiểu ánh mắt đó là dạng gì, các nàng chính là yêu thương người !”.

Nàng quay đầu lại, ánh mắt nhấp nháy, nước mắt lóng lánh : “ Người nói, một nữ nhân yêu người lại như thế nào hại người ? Các nàng nếu là thiệt tình yêu người, lại có việc gì không làm được ? Nguyên âm ngàn năm thì tính cái gì ?”.

Tiểu Khai lắc lắc nhìn hắn, nhìn nửa ngày rốt cục thở dài một tiếng : “ Người vừa rồi hăm dọa bức người, căn bản không để các nàng có cơ hội giải thích, hiện tại lại hối hận, chẳng lẽ không biết đã là rất muộn sao chứ ?”.

Tiêu Vận nước mắt rốt cục chảy xuống, nhẹ nhàng tựa vào đầu vai Tiểu Khai khóc to nói : “ Là ta sai rồi ”.

Lời này mới nói ra, chợt nghe một giọng nói phía sau so với nàng còn nghẹn ngào hơn, giọng run run nói : “ Không, còn không muộn... chúng ta chúng ta còn sống ”.

Tiêu Vận chấn động, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn lại hai tiểu hồ ly cả người chất dịch màu đen bao trùm xụi lơ trên nền nhà đang nhẹ nhàng đứng lên !.

Hai tiểu hồ ly nước mắt, so với Tiêu Vận còn nhiều hơn, điển hình giống như mưa, vẻ mặt kích động, có thể sánh bằng Tiêu Vận phía xa.

“ Ha ha ha !” Tiểu Khai ngẩng đầu lên cười to một trận, thần tình dương dương đắc ý : “ Thế nào sư tỷ, chiêu thức ấy hay a !”.

Tiêu Vận nhất thời phá cười, trên mặt vừa khóc vừa cười, hung hăng véo vào eo Tiểu Khai một cái, mặt trưởng đở cả giận nói : “ Rốt cuộc sao lại thế này, còn không nói mau”.

Tiểu Khai nhìn toàn thân tanh tử của hai tiểu hồ ly ôn nhu nói : “ Trước tiên đi tắm a ”!.

Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân thần tình nghi vấn, cúi đầu nhìn bản thân, trên người toàn chất dịch màu đen , đưa tay sờ sờ, ẩm ướt thập phần ghê tởm, hai nàng gật đầu, ngoan ngoãn đi vào.

“ Là như thế này ” Tiểu Khai nói : “ Ta đưa các nàng ăn viên thuốc kia kỳ thật tên là Tẩy Tủy Đan, mà không phải Thôi Tâm Hoàn ”.

" Tẩy Tủy Đan?" Tiêu Vận thì thào nhắc lại hai lần, hồ nghi nói : “ Có phải là phật gân tẩy tủy, ý nói là thoát thai hoá cốt ?”.

“ Người thật thông minh ” Tiểu Khai cười hì hì nói : “ Người thấy Tẩy Tủy Đan mùi tanh tử liền tưởng là độc dược, kỳ thật không phải nga, thứ

này tác dụng chân chính, là cải tạo thân thể thích hợp tu luyện. Quan trọng nhất là thứ này đối với người vô dụng mà là chuyên dùng cho yêu quái ”.

Yêu quái dù sao không phải là nhân loại, chúng nó tuy có thể tiêu phí thời gian dài tu luyện xuất hình người, nhưng chỉ là ngoại hình, kết cấu bên trong cùng phương thức tu luyện chúng nó có khác biệt so với nhân loại, ít nhất nhân loại thích hợp tu tiên mà yêu quái càng thích hợp tu ma, đây là thể chất điển hình kém.

Yêu quái nếu là muốn tu tiên, mức độ khó khăn gấp mấy lần so với nhân loại, Tiểu Khai trước kia từng hàng phục Thiên Yêu đó là một ví dụ sống động , Thiên Yêu chính là yêu quái muốn tu tiên, nhưng là trong quá trình tu luyện kiếp nạn rất lớn, thiên lôi vô số, hở ra một chút kết cục là thịt nát xương tan, thần hồn tiêu diệt, nếu là khi Thiên Yêu mới tu luyện có thể thay đổi thể chất, vậy không có gặp nhiều khó khăn như vậy.

Cho nên nói, một viên nhỏ Tẩy Tủy Đan tuy Tiểu Khai tùy tay đưa ra, nhưng là đối với yêu quái mà nói trân quý vô cùng, quả thực không thể hình dung.

Hôm nay hai tiểu hồ ly ăn tẩy tủy đan, đã đem yêu khí trong cơ thể tất cả bài ra ngoài, từ nay về sau các nàng nếu muốn tu chân, liền cùng với nhân loại giống nhau, ông trời không thể trừng phạt, trừ thiên kiếp sẽ gặp khi nhân loại tu chân, sẽ không gặp ma kiếp có thể nói bắt đầu thời khắc này, các nàng chân chính bước trên con đường tu chân vô cùng rộng mở.

Hai tiểu hồ ly bằng tuyết thông minh, trong phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ chất dịch tanh tử toàn thân, xem xét qua tình huống thân thể ngay lập tức phát hiện ra biến hóa trên người, nguyên bốn tiềm tàng tại huyết khí hải lâu nay áp chế tiến trình tu luyện bốn nguyên yêu lực, đã bị hóa giải sạch sẽ, thời khắc này bọn họ đã hoàn toàn thoát khỏi thân phận “ yêu ”.

Cả hai tiểu hồ ly mở cửa phòng đi vào, trên mặt cảm động rồi rít.

Võn nghĩ muốn báo đáp Tiểu Khai kết quả lại một lần nữa nhận ân huệ , ân huệ lúc này đây lại lớn vô cùng, Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân lúc này nội tâm kích động căn bản không có từ ngữ nào biểu đạt , nước mắt đầm đìa nhìn Tiểu Khai, chỉ cảm thấy mình có một chủ nhân như vậy thật là ngàn vạn năm tu luyện phúc phận.

Tiêu Vận có chút ghen nổi lên hỏi : “ Sư đệ, Tây Tủy Đan của người làm như thế nào ?”.

Tiểu Khai cười nói : “ A, a ta không phải nói rồi sao, đây là Thiên Tuyền Môn Chủ truyền lại tuyệt đối cơ mật nga, tuy người là sư tỷ của ta, ta cũng không có thể nói cho người ”.

“ Tiểu tử, người khả năng diễn trò thiên phú, cũng thực am hiểu nói dối ”, Bác Học chân nhân vuốt râu liên tục gật đầu : “ Ta bắt đầu cảm thấy người quả nhiên có điểm tu chân thiên phú ”.

" Đó là đương nhiên," Tiểu Khai nghiêm mặt nói: “ Nếu không cho ta vài khóa Tây Tủy Đan a, ta phát hiện có vẻ như đáng giá nga, nếu có thể lấy tặng người lấy lòng thật cũng được ”.

“ Thúi lắm” Bác Học chân nhân nhất thời nghiêm mặt, tức giận râu dựng đứng : “ Tây Tủy Đan này chính là đạo gia chí bảo, chẳng những luyện khó mà không thể cầu, tu luyện được cũng tương đối gian nan, phương pháp luyện thuốc tuyệt đối bí mật, chúng ta bốn người liên thủ, hao tổn khí lực lớn làm ra, người nghĩ giống như đậu hay sao mà tham lam ?”.

“ Nga, như vậy khó lắm sao chứ ? Nhưng là ta nhìn người giống như thực dễ dàng làm ra a ” Tiểu Khai nói : “ Ta rõ ràng là muốn các người luyện phi kiếm, kết quả kiếm không luyện ra, ngược lại làm ra hai viên thuốc, nói ra các người thật là... ”.

Bác Học chân nhân tức giận nói : “ Người tò mò cái gì, Huyền Thuyết Chi Tinh vạn năm là tinh hoa sắt trong đất trời sinh ra, trời sinh là vật không

ổn định, người cố tình bắt chúng ta luyện phi kiếm, căn bản là làm khó , vốn chỉ cần người đem Băng Phách Chi tinh cho chúng ta, vấn đề này liền giải quyết, nhưng là người cố tình đem Băng Phách Chi Tinh cho hồ tộc, Huyền Mặc Kiếm kia bản thân cũng là kim loại, nên không có cái gì tác dụng chúng ta nghĩ tới nghĩ lui để làm vật gì, tốt nhất chỉ có thể dùng tài liệu Huyền Mặc Kiếm Luyện ra hai viên Tẩy Tủy Đan này . ”

Hắn suy nghĩ, rồi lại mắng : “ Vốn tẩy tủy đan cũng là bảo bối thiên hạ khó được, đối với yêu quái mà nói biết mà không thể cầu, là siêu cấp cực phẩm, ngay cả ma giới ma đầu cũng đều muốn tìm một viên Tẩy Tủy Đan mà không thể được, người lại lãng phí đem cho hai tiểu hồ ly, người quả thực đều có vấn đề !”.

Hắn tuy chửi Tiểu Khai mất mặt, nhưng kỳ thật một phen hảo ý, từ khi phát hiện Tiểu Khai không phải là người trong ma giới, mà chính mình lại không có cơ hội đi ra, bốn lão nhân theo bản năng ký thác trên người Tiểu Khai, bốn vị chân nhân tuy trí nhớ so với mất trí không sai biệt lắm, nhưng là năm đó là nhân vật phong vân trong lòng vẫn còn hào khí , nhìn thấy Tiểu Khai đối với phụ nữ nhiều lần không quả quyết bốn người thất sự là buồn bực.

Tiểu Khai biết bốn người một phen hảo ý, cũng không sính khí lại nói : “ Nói như vậy, đan được là rốt cuộc luyện ra không được ? Còn có Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm dùng luyện kiếm cũng thất bại ?”.

“ Có cái gì luyện được ?” Bác Học chân nhân giận dữ nói : “ Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm khả trường khả đoản, khả thô khả tế, thân mình đã là một món đồ biến hóa đa đoan là thần vật, nếu không cần mang phi hành nó là một món binh khí hoàn mỹ ”.

Tiểu Khai nghĩ lại ngày đó tại đại sảnh đầu giá gặp tình cảnh Huyền Thiết, nhin không được gật đầu : “ Quả thật như thế ”.

Tiêu Vận hôm nay vốn đến là chúc mừng thắng lợi Tiểu Khai, trải qua một trận nháo như vậy, mọi người không cảm xúc, đường trường liền cáo từ rời đi, hai tiểu hồ ly trong lòng áy náy cảm ơn, còn mang theo vài phần xấu hổ, cũng không dám cùng Tiểu Khai nói chuyện, cúi đầu nhìn chính mình, bắt đầu thu thập phòng khách lộn xộn, Tiểu Khai xem không có việc gì, tiện đi tắm rửa một cái trở về phòng ngủ.

Hôm nay phát sinh nhiều sự việc, Tiểu Khai nằm ở trên giường lúc lâu cũng không ngủ, Hồ Hương Thảo kỳ thật là hiệu quả, hơn nữa là bị phi kiếm cắt đứt rễ chảy ra một chất dịch hiệu quả thôi tình mãnh liệt, Tiểu Khai tuy vừa tắm rửa, được tính kia còn không có hoàn toàn tiêu trừ, cho tới bây giờ Tiểu Khai cảm thấy trong lòng vụng hồ đồ.

Ngắm lại hai tiểu hồ ly ở sát vách, còn nghĩ hai tiểu hồ ly kia thái độ ngàn vạn đồng ý, Tiểu Khai nhìn không được có điểm rục rịch góc đầu dậy, còn nghĩ đến Trì Tiểu Trúc, lại cảm thấy chính mình rõ ràng danh đã có chủ nhưng không chống lại nổi hấp dẫn, thật sự đáng khinh bỉ, hắn liền như vậy suy nghĩ liên miên, lăn lộn trên giường, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn xuống bỗng nhiên phát hiện tại chỗ trần trụi bao trùm trên người mình địa phương nào đó lại dựng thẳng lên không có hạ xuống, hắn trong lòng tuy khắc chế dục vọng nhưng là phản ứng sinh lý tuyệt đối thành thật.

Tiểu Khai cảm thấy có chút xấu hổ, nhìn không được thân thủ nhấn xuống một cái, nhưng thật ra đem cái kia ấn xuống, nhưng là hắn buông tay ra “bang” một chút lại dựng lên, lại giống như cây bạch dương tại biên giới tây bắc ngạo nghễ đỉnh lập tuyệt đối không khuất phục. Tiểu Khai cười khổ một chút bỗng nhiên cảm thấy dưới gối phảng phất có vật gì, nhìn không được đưa tay ra sờ, sờ phải một cái túi hương.

Túi hương đeo tay thập phần khéo léo, nhưng không giống bình thường, túi hương có chút mềm mại, lại mang chút cứng rắn, Tiểu Khai trong khoảng thời gian ngắn không sao nhớ tới đây là làm sao có, thầm nghĩ “Hay là hai nha đầu lạng lẽ làm tặng ta?”.

Hắn đưa mũi lại ngửi, một trận thanh u hương tản mát ra. Nhưng không phải mùi trên người Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân, Tiểu Khai lấy tay cẩn thận sờ sờ, cảm giác bên trong túi hương có thứ cứng rắn nhện không được khê dùng sức nắm lại.

“ Ba” một tiếng khinh hường, túi hương kia tưởng rằng cứng rắn, kỳ thật lại thập phần mềm yếu, hắn dùng một chút khí lực như vậy lại có thể trực tiếp làm túi hương vỡ ra, Tiểu Khai hoảng sợ, chăm chú nhìn lại túi hương bên trong trống trơn theo âm thanh vỡ tan bay lên một cổ nhàn nhạt u hương bột phấn tản ra ngoài.

“ Di, hương vị này phảng phất có điểm quen thuộc ” Tiểu Khai cẩn thận ngẫm lại: “ Ta giống như ở nơi nào ngửi được... này hình như là....mùi trên người Lam Điền Ngọc chương môn ?”.

Vừa định nói trong này, liền cảm thấy trước mặt bỗng nhiên hoa lên, một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện trước mặt, có chút kinh ngạc nhìn mình, đó chính là Lưu Vân Thủy tạ chương môn nhân Lam Điền Ngọc ?.

Lần trước gặp Lam Điền Ngọc là ở Hoàng Sơn, Lam chương môn mặc trường bào, tuy nhiên cả thân hình nghiêm nghiêm thật thật, lại y nhiên che không được phong vận đầy người, lúc này đây không giống nhau, Lam chương môn lại mặc một món đồ lụa mỏng chính là tiểu y, bên hông buộc một cái dây thật dài, dây kia ôn nhu hạ xuống, thẳng đến gót chân. Dưới ánh mắt Tiểu Khai lúc này mới phát hiện Lam Điền Ngọc đang mặc quần ngủ và đi dép lê, đôi bàn chân ngọc lộ ra với đôi chân thon dài trắng tuyết hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn.

Xem ra vị Lam chương môn tôn quý phảng phất vừa mới ở khuê phòng chạy đến.

Lam Điền Ngọc vừa thấy Tiểu Khai, nhất thời vui mừng, sau đó bỗng nhiên ý thức được cái gì, cúi đầu nhìn cách ăn mặc chính mình, hai đóa hồng vân lập tức lan ra khắp mặt : “ Có chút thất lễ, Điền Ngọc định đi ngủ, không nghĩ môn chủ gọi đến ”.

“ A!” Tiểu Khai mở rộng miệng, hẳn bỗng nhiên nhớ đến, túi hương này đúng là ngày ấy tại đỉnh Hoàng Sơn Lam Điền Ngọc giao cho mình, một khi bóp vỡ chính là gọi Lam Điền Ngọc đến.

Xem ra túi hương này cũng là món đồ bảo bối, đưa từ Lưu Vân Thủy tạ ngàn dặm đến, nhưng là túi hương này vỡ, Lam Điền Ngọc lập tức xuất hiện ở trong này, so với thiên hạ phi hành thuật muốn nhanh hơn bội phần. Tiểu Khai nghĩ vậy nhin không được nói : “ Môn chủ, túi hương này cũng thực là thứ quý giá a ?”.

Lam Điền Ngọc cười nói : “ Môn chủ quả nhiên tuệ nhãn, liếc mắt liền thấy được huyền diệu bên trong này, túi hương này kỳ thật cũng không tính trân quý, chính là dùng Lưu Vân Thủy tạ một môn công phu độc đáo, cho nên có vẻ thần kỳ mà thôi .”

“ Nga ?” Tiểu Khai hứng thú nói : “ Cái gì công phu ?”.

Lam Điền Ngọc ánh mắt lưu ba, liếc mắt nhìn Tiểu Khai, trong ánh mắt kia có vài phần oán trách, mang theo chút xấu hổ nói : “ Môn công phu này chỉ có tẩm thân xử nữ mới khả năng thi chuyển, có tên là Thiên Lý Nhân Duyên Nhất Tuyến Khiên .”

Tiểu Khai mặt có chút đỏ gật đầu nói : “ Tên này quả thật dễ nghe ”.

Lam Điền ngọc gật gật đầu : “ Chỉ cần chúng ta bên trong túi hương phong nhập một ít bốn mệnh nguyên âm, sau đó quy định phương thức truyền tin, như vậy túi hương đối với linh thức chúng ta liền kiến lập cảm ứng, lúc sau đem túi hương đưa cho người, một khi người này bóp vỡ túi

hương, bởi vì loại này huyền diệu song trọng cảm ứng, chúng ta có thể trong khoảnh khắc di động đến vị trí túi hương ”.

Tiểu Khai có điểm ngạc nhiên : “ Đây là cường chế gọi đến sao ?”.

“ Đương nhiên ” Lam Điền Ngọc nói : “ Dù là thời điểm nào, địa điểm gì, chỉ cần túi hương vỡ chúng ta lập tức đi tới ”.

“ Nhưng là.... nhưng là ” Tiểu Khai lại nhìn quần ngủ và dép lê trên người nàng, hẳn cuối cùng hiểu được vì sao ăn mặc phong cách này : “ Như vậy chẳng phải là thực dễ dàng gặp được cái kia... thời điểm không có trang phục ?”.

Lam Điền Ngọc má lại ửng đỏ, thật lâu liếc nhìn Tiểu Khai, thấp giọng nói : “ Không quan hệ ”.

Hẳn thật ra muốn nói cho Tiểu Khai : “ Thiên Lý Nhân Duyên Nhất Tuyến Khiên ” pháp thuật không ai cũng có thể sử dụng, chỉ có nam nữ trong lúc tiếp xúc tối thân mật, hoặc là theo tâm lý đều là chuẩn bị tốt, mới có năng lực liên hệ ân cần. Cho nên tặng túi hương này nhất cử nhất động vừa là phương thức đính ước cũng là đường tắt tư thông.

Nàng đối với Tiểu Khai thật ra không có cái gì tình ý, nhưng là trong môn phái có chuyện lớn sắp xảy ra, vì tiền đồ Lưu Vân Thủy Tạ tại tu chân giới, nàng cũng không kể trình nguyên chính mình, nàng lúc ấy tại đỉnh Hoàng Sơn đem túi hương tặng Tiểu Khai kỳ thật thái độ đã nguyện hiến thân.

Chỉ tiếc Thiên Tuyến môn chủ vô luận khi nào đều là một bộ mơ màng tỉnh tỉnh mê mê, đến thời khắc này căn bản không có ý thức điểm này.

Tiểu Khai gật gật đầy chột nghe Lam Điền Ngọc nói : “ Môn chủ khi đã gọi Điền Ngọc đến nên đã rảnh rồi đến Lưu Vân Thủy Tạ một lần ?”.

Từ những bài tiếp theo, mong người post sẽ post theo mẫu chung mình đã sửa phía trên.

Xin cảm ơn vì đã hợp tác.

David

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 4: Sơ Nhập Thủy Tạ

“ Nga, này a....” Tiểu Khai nhú mày, có chút chần chờ, ngồi dậy nghĩ: “ Lần trước nghe Diêu Viễn nói qua, đến đây liền cùng các nàng song tu, ta vốn là định không đi, nhưng là hôm nay không cẩn thận bóp vỡ túi hương, là ta đã sai, hiện tại người đứng đầu phái tự mình đến mời, ta nói không đi có phải là rất mất mặt mũi ?”.

Hắn chuyển ý niệm, lại nghĩ : “ Nhưng là nếu như đi, chẳng lẽ ta thật phải cùng các nàng song tu sao ? Tuy mặt khác tu chân đệ tử đối với nơi đây vô cùng mong ước, nhưng là lòng ta chỉ có mình Tiểu Trúc, nên đã không nhận Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân, đương nhiên lại càng không khả năng nhận mấy vị nữ tử này ”.

Lam Điền Ngọc nhìn ánh mắt du di chớp động nhịn không được nói : “ Môn chủ trên Hoàng Sơn không phải đã đáp ứng Điền Ngọc làm khách sao ?”.

“ Đúng, ta đáp ứng ” Tiểu Khai kiên trì đến cùng muốn thoát : “ Nhưng là ta cũng không nói cụ thể thời gian a”.

“ Na ... Na người hôm nay triệu ta tới đây” Lam Điền Ngọc cũng tuyệt đối không khuất phục, nhưng vụn vụn không phát tác, trong khoảnh khắc trong đầu nàng chuyển qua vô số ý niệm, đôi mắt quét tới quét lui trên mặt Tiểu Khai, bỗng nhiên nhìn xuống nhất thời nhìn thấy mền chắn bị đội

lên cao, rõ ràng là nam tử ý niệm động dục sinh lý đặc thù, nàng trong phút chốc như thể bị dội nước lên đầu, suy nghĩ lập tức trở nên sáng sủa !.

“ Hẳn nói quanh co lòng vòng như vậy, ta còn tưởng hẳn thật không hiểu, ai ngờ hẳn mới thật là lằng tởm, tí bĩ tiểu nhân!” Lam Điền Ngọc cảm thấy trên mặt nóng như lửa đốt, trong lòng phần muộn lại thê lương. “ Ta Lam Điền Ngọc đường đường là chưởng môn một trong sáu đại phái, hôm nay lại bị luân lạc triệu hoán tới đây, vì bốn môn mà phải thỏa mãn chuyện giường chiếu tư dục với tiểu tử này, thật là đại nhục !”.

Lam Điền Ngọc cơ hồ đương trường muốn phát tác, nàng hoàn hảo mấy chục năm luyện khí, công phu cũng thâm hậu, lại chịu nhẫn nhịn xuống, nghiêng rằng cố gắng hòa nhã nói : “ Một khi môn chủ có ý, Điền Ngọc hôm nay liền chiều theo môn chủ ”.

" Gì?" Tiểu Khai có điểm mơ hồ:" Người nói cái gì?".

Lam Điền Ngọc hít một hơi thật sâu, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên, lại có thể kéo dây bên hông xuống, nhẹ nhàng mở ra, dây quần rơi ra, quần ngũ mềm nhẹ nhất thời dọc theo thân thể bóng loáng rơi xuống chân, hiện ra quần lót viền hoa màu trắng như tuyết, nàng cắn răng mím môi, thấp giọng nói : “ Lam Điền Ngọc đến hầu hạ môn chủ qua đêm, sau đêm nay môn chủ có thể nói phải giữ lời, đi Lưu Vân Thủy Tạ trợ giúp môn phái giải quyết trường nguy cơ lớn ”.

Tiểu Khai lúc này sợ hãi, đột ngột rời giường la lên : “ Người đừng cười, đừng cười, người đừng tới đây ... người muốn làm gì ?”.

Lam Điền Ngọc vốn đã tức giận đến chết, nhìn tiểu vô lại lại còn một bộ giả vờ, cơ hồ quá tức giận đương trường phun ra một ngụm máu tươi, nàng trong lòng tức giận, trên mặt biểu tình lại nhu mì nói : “ Ta Lưu Vân Thủy Tạ thuật song tu thiên hạ đệ nhất, ta cũng có hơn mười năm huyền môn

chính tông nguyên khí, tối nay phong lưu, Điền Ngọc tuyệt đối sẽ không làm môn chủ thất vọng ”.

Lam Điền Ngọc tuy đẹp như hoa, kỳ thật so với Tiểu Khai lớn tuổi hơn, vô luận là thiếu nữ thanh thuần cũng không bằng thiếu phụ phong tình, hay là tuổi cùng địa vị loại này là cấm kỵ khoái cảm, cũng đủ làm nam nhân xúc động, mặc kệ hết thảy nàng xem ra sự việc hôm nay nhất định làm cho nên nàng chậm rãi tiến lại, muốn trèo lên giường.

Nhưng là Tiểu Khai cũng chẳng phải là người bình thường, từ Tiêu Vận đến Trữ Tình rồi lại Hiếu Nguyệt Tiểu Hân, có thể nói hẳn tuy là đồng thân, nhưng là chứng kiến nhiều nữ nhân hấp dẫn, cấp bậc hấp dẫn cao, bất luận kẻ nào cũng không thể so sánh, nhìn Lam Điền Ngọc đi tới, Tiểu Khai không do dự “ xích lưu ” một chút liền nhảy xuống giường, chạy ra cửa phòng, phi nhanh ra ngoài.

" Bồng!" Thanh âm va chạm thật mạnh vang lên.

“ A!” là tiếng kêu sợ hãi của một nam nhân.

“A! A! A!” là tiếng kêu sợ hãi của ba nữ nhân.

“ Các người là ai ?” Tiểu Khai một tay xoa chán của mình, thở hổn hển kêu lên : “ Như thế nào chạy đến phòng ta ?”.

“ Người là ai ?” Một thanh âm còn trẻ con vang lên : “ Sư phụ của ta ở đâu vậy ?”.

“ Người trả lời vấn đề của ta trước đã ” Tiểu Khai tức giận, giọng nói tức thời cao lên : “ đây chính là nhà của ta ,các người trộm sờ sờ chạy vào, không phải trộm chính là cường đạo ”.

“ Cường đạo ? Người mới là cường đạo !” Một thanh âm nóng nảy so với Tiểu Khai còn to hơn nói : “ Người nhìn chúng ta xinh đẹp vậy cường

đạo sao chứ ? ta nhìn hình dáng người lấm la lấm lét, giống như đang chạy trốn, vừa thấy chính là trộm vài thứ ”.

“ Người người” Tiểu Khai tức giận nói không nên lời : “ Người cường từ đoạt lý, càn quấy, không nói đạo lý ”.

“ A, a nhị sư muội, tam sư muội, không được náo loạn, chúng ta tới nơi đây chính là có chuyện, ” Một thanh âm trầm tĩnh hòa nhã : “ Vị tiên sinh này, chúng ta là đệ tử Lưu Vân Thủy Tạ, làm phiền người nói cho ta, Thiên Tuyền môn chủ ở nơi nào ? ”.

Lời này vừa nói xong, thanh âm của Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân cũng đồng thời vang lên : “ Chủ nhân, xảy ra chuyện gì ? ” Nguyên lai là hai tiểu hồ ly nghe được tiếng nói nên đi ra.

Giờ khắc này tình cảnh thật sự là có thể loạn, Tiểu Khai còn chưa kịp nói, chợt nghe Lam Điền Ngọc ở phía sau thở dài : “ Môn chủ, đây là ba đồ nhi của ta, mọi người không cần tổn thương hòa khí, đều đến đây ”.

“ Ách” Tiểu Khai ngạc nhiên quay đầu, liền thấy Lam Điền Ngọc người mặc tiểu y đứng cạnh cửa, mái tóc đen dài buông xuống phía sau, đôi mắt tinh tường, sắc đẹp quả thực như trong tranh, ba nữ tử trước mặt phong cách khác biệt, một người ngây ngô, một người nóng nảy, một người trầm tĩnh, cũng là một vẻ đẹp mắt sáng răng trắng môi đỏ, da trắng như tuyết, lại có thể là ba tuyệt sắc mỹ nữ.

Tiểu Khai trong sát na cảm thấy có chút phát mộng, trong thời gian này mỹ nữ thật sự là gặp nhiều, nhưng là trước mắt từng bước đi ra, lúc trước mới gặp lại Lam Điền Ngọc, chỉ chớp mắt lại đi ra ba đồ đệ, mỗi người đều là sắc nước hương trời, tuyệt đại khuynh thành, đó là chưa kể tiểu cô nương kia còn chưa trưởng thành, lại cũng có vài phần thanh xuân vô địch.

Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân vừa thấy Lam Điền Ngọc lại kinh hô lên : “ Lục đại môn phái ”.

Lam Điền Ngọc ánh mắt nhìn qua, cũng lấp bắp kinh hãi : “ Yêu quái ?”.

“ Sang lang ” một tiếng tại cửa ba vị mỹ nữ rút kiếm ra khỏi vỏ.

Tiểu Khai vội vàng xuất thủ ngăn trở ba người, quay đầu lại ha ha cười : “ Hiếu Nguyệt Tiểu Hân không có việc gì không có việc gì các người trở về phòng đi, mấy người này đều là bằng hữu của ta ”.

“ Dạ, chủ nhân ” Hai tiểu hồ ly khom người, nhin không được lại liếc mắt nhìn Lam Điền Ngọc , thấy Lam chường môn bộ dáng cơ hồ không mảnh vải, còn không biết cùng Tiểu Khai trong phòng làm cái chuyện gì, vì thế ánh mắt u oán sắc mặt liền nồng hậu vài phần, u u liếc mắt nhìn Tiểu Khai mới lẳng lặng lui về phòng.

Ba vị mỹ nữ hồ nghi nhìn Tiểu Khai, lại nhìn sư phụ, đã thấy sư phụ có chút khẽ gật đầu lúc này trường kiếm mới thu hồi, vội vàng đi lại gần Lam Điền Ngọc, đầu tiên cô gái khí chất điềm tĩnh hỏi : “ Sư phụ người ăn mặc thế này chẳng lẽ đã”

Lời này chỉ hỏi một nửa ba người ta nhìn người, người nhìn ta, nhất thời thần sắc đều vài phần bi phần cùng khuất nhục, tiếp theo cô gái nóng này kia bỗng nhiên tay cầm cái chuôi kiếm, lại rút trường kiếm ra.

Lam Điền Ngọc vẻ mặt hơi gấp, âm thanh lạnh lùng nói : “ Ngưng Hương, người đến đây làm cái gì ?”

Ngưng Hương thần tình bi phần, nói:" Con..... con....."

Lam Điền Ngọc thanh âm càng lạnh : “ Hay là các người quên những gì ta nói ?”.

Ngưng Hương cúi đầu nói : “ Đệ tử không dám ” Rồi hậm hực thu kiếm trở lại.

Hai lần thu kiếm hai lần rút kiếm, Tiểu Khai thấy vậy không hiểu ra sao cả, nhin không được “ phốc xích ” một cái.

Hắn cười vậy, làm bi phần trên mặt ba nữ tử càng đậm, Lam Điền Ngọc thần sắc bình tĩnh như nước cười nói : “ Môn chủ, đây là ba đồ nhi bất thành khí của ta ”.

Nàng kéo nữ hài trầm tĩnh kia lại nói : “ Đây là đại đồ đệ Bạch Lộ, năm nay hai mươi ba tuổi ”. Lại kéo Ngưng Hương lại nói : “ Ngưng Hương năm nay vừa mới hai mươi tuổi ” cuối cùng kéo cô gái nhỏ nhất lại : “ Đây là Khinh Hồng năm nay mười bảy tuổi, trong môn phái là kỳ tài tu chân, cũng là hy vọng lớn của Lưu Vân Thủy Tạ ”.

Tiểu Khai gật đầu : “ Lam chương môn, người không cần giới thiệu nhiều, người vừa nói cái gì nguy cơ lớn, nếu ta có khả năng giúp được, ta sẽ không từ chối, chẳng qua, hay là người đem quần áo mặc vào chúng ta bàn lại ”.

Hắn nói lời này thập phần thành khẩn, thật ra không giống giả vờ, Lam Điền Ngọc run sợ rùng mình, bỗng nhiên hiểu ra, nghĩ thầm : “ Ta thật ra tự mình đa tình, nguyên nhân hắn cảm thấy hứng thú không phải là ta, mà là ba đồ nhi, chẳng qua.... vô luận hắn muốn là ai chúng ta cũng phải đáp ứng .”

Bạch Lộ phản ứng nhanh nhất, nghe Tiểu Khai nói vậy lập tức mỉm cười nói : “ Nguyên lai ngài là Thiên Tuyến môn chủ, không nghĩ lại trẻ tuổi như vậy, ba tỷ muội chúng ta đều hiểu nhầm, vừa mới va chạm môn chủ, môn chủ đừng chê bai ”.

“ Không trách, đương nhiên không trách ” Tiểu Khai nói : “ Ta chính là tò mò, cái Thiên Lý Nhân Duyên Nhất Tuyến Khiên đối với Lam chương môn hữu hiệu ra sao ? Còn các người như thế nào tới được ?”.

“ Ai nói chỉ hữu hiệu đối với sư phụ ” Ngưng Hương liếc mắt nhìn : “ Chúng ta thầy trò bốn người bốn mệnh nguyên âm đều trong này chính là sư phó một người, người dễ dàng đáp ứng hỗ trợ như vậy ”.

“ Nga, các người vì cái gì đứng tại cửa ?” Tiểu Khai lại nói.

“ Hừ, ai nói không thể đứng tại cửa ?” Ngưng Hương lại nói : “ Chúng ta cố tình xuất hiện tại cửa làm sao không được sao chứ ?”.

Tiểu Khai không hiểu sao cả, liếc mắt nhìn không nói, hẩn phát hiện cô gái nóng tính này phảng phất đối với hẩn có một bụng ý kiến , là một nữ nhân phát tính không giảng đạo lý.

Lam Điền Ngọc nói : “ Một khi môn chủ đã nguyện ý hỗ trợ , chúng ta đây liền xuất phát a”.

“ Được rồi ” Tiểu Khai cũng chỉ có thể gật đầu : “ Chờ ta đi thu thập một chút lập tức liền đi ”.

Hai tiểu hồ ly nghe nói Tiểu Khai muốn đi Lưu Vân Thủy Tạ về mặt u oán, Tiểu Khai tâm lý âm thầm cười khổ, biết rõ các nàng khẳng định hiểu sai, lại không biết nói như thế nào giải thích, chỉ có thể kiên trì phân phó các nàng chú ý an toàn, sau đó vội vàng cáo từ đi ra.

Tiểu Khai ngồi ở Thất Bảo Kim Thuyền với Lam Điền Ngọc, liền cảm thấy bay qua quần sơn, bay qua khôn cùng mặt nước, theo Tiểu Khai ước tính, hiện tại đã bay ra đường biên giới, có thể đang bay trên bầu trời của quốc gia khác, nhưng là nhìn thấy biển mây phía dưới ngọn núi lộ vẻ mờ mịt bát ngát , hẩn ước tính cảnh sắc hoàn toàn bất đồng.

Ước chừng phi hành trong thời gian nửa ngày Thất Bảo Kim Thuyền chậm rãi hạ xuống một đỉnh núi, từ nơi này nhìn lại bốn phương tám hướng cây là cây, căn bản nhìn không tới cảnh sắc khác, Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ

lui, thủy chung nghĩ không ra đây là cái địa phương gì, nhin không được nói : “ Chẳng lẽ trong này là ngọn Đại Hưng An ?”.

Lam Điền Ngọc lắc đầu. “ Có phải Thần Long ? Hoặc Trương gia giới ”
Tiểu Khai tiếp tục nói : “ nơi khác không có rừng rậm như vậy a ”.

“ Môn chủ không cần đoán ” Lam Điền ngọc nói : “ Chúng ta tu chân môn phái, mỗi một phái đều có lãnh địa riêng, tỷ như Thiên Đô Ẩn Phong của Hoàng Sơn, Nga Mi Ẩn Phong của Nga Mi, đều là siêu thoát hậu thế, ngoài tầm mắt con người, Lưu Vân Thủy Tạ đương nhiên cũng có lãnh địa chính mình ”.

Tiểu Khai hít một hơi xem xét xung quanh khôn cùng bát ngát rừng rậm : “ Địa phương lớn như vậy toàn bộ đều là lãnh địa các người ?”.

Lam Điền Ngọc mỉm cười thần sắc mang theo vài phần kiêu ngạo : “ Tuy lãnh địa Lưu Vân Thủy Tạ tại tu chân giới là rộng nhất nhưng là chúng ta tu chân vô cầu, mấy cái địa phương này không có cái ý nghĩa thực tế, địa phương chân chính của chúng ta sinh hoạt tu luyện còn ở phía trước ”.

Tiểu Khai đi theo bốn nữ nhân, vài phút chuyển qua một chỗ quẹo, trước mắt lập tức bỗng nhiên sáng sủa, Tiểu Khai mở mắt ra nhìn, nhin không được thất thanh nói : “ Ta khát !”.

Một vùng rộng lớn vô số liên miên đình đài lầu các, tư thế rõ ràng hiện ra trước mặt Tiểu Khai, lâu vũ kia theo tầm mắt từ gần kéo tới xa, cây cối bên trong che dấu biến mất , liếc mắt nhìn lại, bên trong núi non trùng điệp giống như một cự long uốn lượn vắt ngang khôn cùng bát ngát.

Vô số đài các này toàn bộ lại có thể xây dựng từ gỗ, song cửa sổ, cột nhà, sàn nhà tất cả đều được điêu khắc các loại hoa văn và trạm khắc đồ án, dán các loại giấy phong phú màu sắc tươi đẹp, như các loại trang sức hiếm có nhiều không kể xiết, thật là lung linh đẹp mắt, xem như thế là đủ rồi. Mỗi lầu các này một phân một tấc kỹ thuật trang trí tinh mỹ hoa lệ đến tận

cùng, Tiểu Khai người còn đứng ngoài vài trăm thước đã có một cổ sắc cổ hương khí đập vào mặt mà đến, làm Tiểu Khai tại đường trường rung động.

Nhưng là để cho người khác tấm tắc tán thưởng còn không phải liên miên bát ngát quần thể kiến trúc này mà là tại phía dưới mấy lầu lại phô ra nước chảy róc rách.

Núi non trùng điệp như là bàn tay của quỷ thần tạo ra, mà ngọn núi lúc đó trống rỗng xuất hiện một con sông, liền lại là kỳ tích trong kỳ tích, xem ra tinh tế, tất cả đình đài lầu các tuân theo con sông một đường tiếp tục, cách quần thể kiến trúc vài mét là một địa phương lơ lửng trên trời, được vô số cột chống đỡ lên, chuẩn xác bao trùm toàn bộ điều chỉnh con sông , suy nghĩ độc đáo đủ làm bất kỳ người thợ khéo léo nào trong thiên hạ cũng phải cảm khái thán phục.

Theo Tiểu Khai trong này nhìn đi, trên trời ánh sáng chiếu xuống nước như kính, mà mỹ mạo như tiên , nữ đệ tử thủy tạ cứ như vậy hai chân trắng như tuyết đi lại trên mặt nước, cảnh tượng này như tranh, thật là yên tĩnh an bình tiêu diêu tiêu sái cực điểm, nếu là người trong thế gian bận rộn nhất lo âu nhất, nếu gặp lại cảnh này, cũng bỗng nhiên trong lúc đó liền thoát khỏi ràng buộc hồng trần thế tục trong phút chốc trầm tĩnh lại.

Tiểu Khai cùng bốn nữ nhân xuất hiện, lầu các bên kia bỗng nhiên tạo động, một thanh âm thanh thúy dễ nghe truyền tới : “ Các người xem, chương môn sư phụ cùng ba vị sư tỷ ở bên kia, các người xem, các nàng còn mang theo một người trời a ! Các nàng mang theo một nam nhân ! ”.

Lưu Vân Thủy Tạ nhiều năm nay không có nam nhân tu chân đến, mà chương môn nhân Lam Điền Ngọc lại hơn mười năm thủ thân điển hình như ngọc , ba vị sư tỷ cũng đều là nhân vật cấp cao , ai ngờ bỗng nhiên trong lúc này như thế nào bốn nhân vật tối cao của bốn môn lại mang theo một nam nhân xuất hiện tại Lưu Vân Thủy Tạ, này lại là ý gì ?.

Quy củ Lưu Vân Thủy Tạ, lão tổ tông truyền lại đó là không thể phá, như vậy nam nhân này liền khẳng định là đến song tu, có thể tìm được trong bốn người này một người lọt vào mặt xanh, chỉ sợ là tam kiếp tu luyện phúc phần.

Mắt thấy vô số nữ tử mỹ mạo như hoa trong lầu thai đi ra, Tiểu Khai có chút khấn trương, căng thẳng theo sau Lam Điền Ngọc, mắt không nhìn ngang một đường đi thẳng, rốt cục đi vào một lầu thai, người còn chưa tới, đã có phần đông nữ đệ tử líu ríu thì thầm lên.

“ Chương môn sư phụ, đây là người phái nào để nhìn nga, trước mọi người giới thiệu một chút thôi ”.

“ Hì hì, khẳng định là tỷ phụ, không biết là đại tỷ phụ, hay là nhị tỷ phụ, hoặc là tam tỷ phụ ”.

“ Là vậy a là vậy a, người này xem ra kỳ mạo không xấu xí, nhìn lại đã đạt tới thần quang nội uẩn nếu không như thế nào đánh động tâm hồn các sư tỷ ”.

“ Di, không đúng không đúng, người xem hẳn từng bước từng bước đi theo chương môn sư phụ, lại không đi cùng ba vị sư tỷ, chẳng lẽ chính là chương môn sư phụ kêu hẳn đến ? ”.

.....

“ Oa, Bách Thảo, người quá lớn mật, lời như vậy cũng dám nói, cẩn thận chương môn sư phụ phạt người ra phía sau núi diện bích nga ! ”.

Mấy nữ hài tử này thiên tính hoạt bát, hiển nhiên cũng không ngại Lam Điền Ngọc đứng đầu một phái, mọi người hi hi ha ha bắt đầu đoán lung tung lên, vô số ngọc thủ đối với Tiểu Khai chĩa chĩa diêm diêm, Lam Điền Ngọc có chút khẽ nhúu mày giương giọng nói : “ Đây là đương đại Thiên Tuyền môn, Nghiêm Tiểu Khai môn chủ, chính là khách quý Lưu Vân Thủy

Tạ chúng ta, các người ở trong này chia chia điểm điểm còn gì thể thống, còn không mau mau lui ra ! ” .

Một nữ hài tử nghe thấy : “ Thiên Tuyền môn chủ ” bốn chữ trong mắt hiểu kỳ càng đậm, hiển nhiên cũng đều nghe nói qua sự tích Tiểu Khai quang minh đại náo linh mạch Hoàng Sơn nhưng là chưởng môn sư phụ phát tiết hậu quả thực nghiêm trọng, chúng đệ tử lập tức ngậm miệng lại, tuy nhiên ánh mắt mỗi người đều tỏa sáng, lại là ngoan ngoãn nhìn Lam Điền Ngọc mang Tiểu Khai vào trong gian thông đạo lâu các.

Bên ngoài nhìn lại, chỉ nhìn thấy Lưu Vân Thủy Tạ tuyệt đối dài, tiến vào phía sau mới phát hiện mức độ rộng lớn lại có chút không kém hơn chiều dài, Lam Điền Ngọc dưới chân như nước chảy hành vân, đi tuyệt đối nhanh, nhưng là ước chừng đi khoảng mười phút, Lam Điền Ngọc dừng lại nói : “ Môn chủ, đến nơi ”.

Trước mắt là một cánh cửa, tại địa phương này toàn bộ do gỗ cấu tạo thành , lại có thể xuất hiện một cánh cửa phẳng phất như là kim loại, đầy đủ rõ ràng không tầm thường.

“ Đây là địa phương thảo luận sự vụ trọng yếu nội bộ Lưu Vân Thủy Tạ ” Lam Điền Ngọc đưa bàn tay ra, chuẩn bị trong giây lát, bàn tay liền đặt lên phiến màu trắng sáng, tại cửa nhấn một cái, cửa liền vô thanh vô thức mở : “ Cánh cửa này không cần chìa khóa gì, chỉ dùng bí truyền công pháp Lưu Vân Thủy Tạ ta mở ra, cho nên rất an toàn ”.

Tiểu Khai hơi hiếu kỳ, từng bước đi qua cửa, bên trong lại là một gian phòng ở không có gì đặc biệt, nhìn địa phương này không ra có cái gì kỳ quái, Tiểu Khai ngạc nhiên nói : “ Trong này có cái gì huyền diệu sao ? ”.

Những lời này vừa nói ra, Tiểu Khai nhất thời hoảng sợ, nguyên lai hắc lỗ lai một chút thanh âm đều không nghe thấy, phẳng phất lời vừa mới nói

chính là môi giật giật, cắn bản một âm tiết cũng chưa phát ra, nhưng là hẳn biết hẳn quả thật là vừa mới nói tám từ kia.

Tiểu Khai nhin không được lại nói : “ Sao lại thế này ?”.

Nhưng là bốn từ này cũng như cục đất ném xuống biển, một chút tiếng động đều không có, phảng phất như Tiểu Khai bỗng nhiên mất thanh âm biến thành câm điếc.

Tiểu Khai nhất thời kinh hãi dâng lên, ngẩng đầu thấy bốn người đi lại, Lam Điền Ngọc nhẹ nhàng đóng cửa, đối với hắn mỉm cười. Tiểu Khai nhướng mày, lập tức hướng Vô Tự Thiên Thư cầu trợ : “ Tiểu Quan, đây là sao lại thế này?”.

" Đừng sợ, Khai ca," Tiểu Quan ngáp một cái lại dương dương nói : “ Chỉ là một cái Thính Giác Bình Tế đơn giản thôi mà, không có hàm lượng kỹ thuật gì ”.

Mới nói đến đây liền thấy Lam Điền Ngọc chỉ tay bắn ra, nhất thời ánh sáng trên trần nhà bao phủ xuống dưới, vừa lúc bên trong phòng bao phủ bởi ánh sáng Tiểu Khai bên tai lập tức lại nghe lại thanh âm : “ Môn chủ, đây là trận thế tiên bối cao nhân trong môn phái bày ra, có thể ngăn cách hết thảy tin tức, chúng ta ở bên trong nói gì , người khác đều không nghe được ”.

“ Hử, vật vĩnh ” Tiểu Quan phiết phiết miệng : “ Có chút pháp thuật vật vĩnh cũng phải tiên bối cao nhân, tu chân giới thật đúng là sa đọa a! ”.

Tiểu Khai gật đầu, nhìn hình dáng Lam Điền Ngọc một bộ thân bí hề hề, lòng hiếu kỳ cũng liền nổi lên : “ Lam chương môn hay là người muốn nói cái bí mật gì với ta sao ?”.

" Đương nhiên," Lam Điền Ngọc vẻ mặt đích nghiêm túc:" Ta hôm nay nói, chính là cơ mật nhất của môn phái ta !".

Ánh mắt nàng liếc nhìn ba nữ đệ tử lại nói : “ Vốn đây là cơ mật nhất mạch truyền lại của Lưu Vân Thủy Tạ, hôm nay vì một vài nguyên nhân không thể không nói cho Thiên Tuyển môn chủ, mà các người là đối tượng Thiên Tuyển môn chủ lựa chọn song tu, ta cũng không kiêng dè các người, chính là các người nhất định phải nhớ, mấy lời này tuyệt đối không thể nói ra ngoài .”

Ba cô gái nhìn sư phụ nói trịnh trọng gật đầu thật mạnh.

Tiểu Khai có chút ngạc nhiên, hồn nhiên chẳng biết chính mình khi nào lại tuyển ba nữ tử này làm đối tượng song tu, vội vàng nói : “ Môn chủ, về việc song tu”

Từ những bài tiếp theo, mong người post sẽ post theo mẫu chung mình đã sửa phía trên.

Xin cảm ơn vì đã hợp tác.

David

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 5: Bí Mật Vạn Năm

“ Môn chủ mời nghe ta nói ” Lam Điền Ngọc đưa tay ra cắt ngang lời nói Tiểu Khai : “ Vô luận môn chủ có yêu cầu gì, chỉ cần chúng ta Lưu Vân Thủy Tạ có thể thỏa mãn, tuyệt đối sẽ không từ chối, nhưng là môn phái ta nguy cơ vô cùng cấp bách, hay là trước hết nghe ta nói việc chính đã !”.

“ Ách” Tiểu Khai chỉ có thể gật đầu : “ Người nói đi ”.

Lam Điền Ngọc hít vào một hơi thật sâu, trầm mặt một lát mới lại nói : “ Môn chủ có biết ta vì cái gì cam tâm tình nguyện trả giá lớn, cũng nhất định phải mời môn chủ tương trợ ? ”.

“ Ta biết ” Tiểu Khai nói “ Người trước kia thấy ta thu phục Thiên Yêu, sau đó gặp ta phá hỏng linh mạch, tiếp theo lại thấy ta tể xuất mật chước đại trận, người tự nhiên nghĩ ta rất lợi hại, người muốn giúp một tay, tìm ta khẳng định là vì vậy ”.

Lam Điền Ngọc lắc lắc đầu:" Không phải."

Nàng nhìn biểu tình hồ nghi của Tiểu Khai, mỉm cười nói : “ Người tuy làm nhiều việc không thể tư nghị như vậy, nhưng là người thân không có một chút tu vi, ngự kiếm phi hành tối cơ bản cũng không biết, người tất cả dựa vào Vô Tự Thiên Thư mà thôi. Điền Ngọc tuy kiến thức nông cạn, điểm ấy năng lực phán đoán vẫn phải có ”.

Tiểu Khai bị nàng vạch trần nội tình, nhất thời có chút thẹn thùng, buồn bực nói : “ Vậy người khẳng khẳng mời ta đến làm gì ?”.

Lam Điền Ngọc thần sắc có chút run sợ, sâu kín bên trong thở dài, bỗng nhiên thấp giọng nói : “ Thiên ý nan tầm, yêu phân sâm nghiêm, dục trừ tiêu tiểu, diệt thế nôn khai ”.

“ Ách” Tiểu Khai ngạc nhiên : “ Cái này có ý tứ gì ?”.

“ Đây là bốn câu tổ tiên Lưu Vân Thủy Tạ vô số năm trước kia lưu lại ” Lam Điền Ngọc nói : “ Thế hệ chưởng môn trước truyền miệng lại cho tới bây giờ, tới thế hệ ta không biết lưu truyền bao nhiêu !”.

Hiển nhiên bốn câu này ba đồ đệ cho tới bây giờ cũng không nghe nói qua, Khinh Hồng nhin không được nói : “ Sư phụ bốn câu này là ý gì, dùng để làm gì ?”.

Lam Điền Ngọc cũng không trả lời, hỏi ngược lại : “ Người trước tiên nói cho ta, môn phái chúng ta nguy cơ lớn nhất là gì ?”.

Khinh Hồng môi giật giật cẩn thận nhìn Tiểu Khai bên cạnh, Lam Điền Ngọc cười nói : “ Bấp chấp nói đi, hôm nay Thiên Tuyển môn chủ tới đây chình là vì chúng ta hóa giải nguy cơ lớn này ” .

Khinh Hồng lúc này mới gật đầu : “ Nguy cơ Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta, đương nhiên chính là Nguyệt Bạch cấm địa, trong cửa vào ma giới giam cầm Thiên Yêu vạn năm ”.

Lam Điền Ngọc thần sắc trở nên nghiêm túc gật đầu nói : “ Không sai ”.

Tiểu Khai lại nhin không được hút ngậm lương khí, thấp giọng nói : “ Thiên Yêu !”.

“ Không sai, đúng là Thiên Yêu !” Lam Điền Ngọc nói : “ Môn chủ một tháng trước không phải bằng Thiên Ma Khẩu Quyết thu phục một con thiên yêu sao ?”.

Tiểu Khai nội tâm thật sự có chút rung động, ha ha nói : “ Ta nghe nói Thiên Yêu là dị loại trong thiên địa khó gặp, bình thường mấy ngàn năm khó đi ra một con, như thế nào..... như thế nào trừ một con ở ngoài kia, các người trong này sao lại còn có một con ? có bao nhiêu lợi hại ?”.

“ Tuyệt đối lợi hại, căn bản không thể nào tưởng tượng ” Lam Điền Ngọc chán nản nói : “ Con Thiên Yêu một tháng trước chỉ có tu vi một vạn năm, nhưng là chúng ta sáu đại phái liên thủ khó có thể lay động hãn một phân nào, nếu không phải môn chủ ra tay phỏng chừng tu chân giới chúng ta giờ phút này sớm không còn sót lại chút gì, mà Nguyệt Bạch cấm địa bên trong giam cầm con thiên yêu này ít nhất cũng có hai vạn năm tu vi ”.

" Hai..... hai vạn năm....." Tiểu Khai sắc mặt có chút trắng bệch : “ Chẳng phải vạn năm trước một lần đại thiên kiếp hãn cũng vẫn tồn tại ?” Hãn nhìn Lam Điền Ngọc lại nhìn ba nữ đồ đệ nhin không được còn có điểm khiếp đảm : “ Các người ... các người muốn ta đến không phải là muốn ta đổi phó Thiên Yêu a ?”.

Lam Điền Ngọc vẻ mặt kiên định nhìn hãn, thông thả nhưng kiên quyết, gật đầu : “ Đúng là như thế ”.

“ Ta kháo !” Tiểu Khai nhất thời nhảy dựng lên : “ Ta tu chân còn không có học, người lại muốn ta đổi phó Thiên Yêu hai vạn năm, người người không phải muốn ta chịu chết sao ?”.

“ Như thế nào có thể a ” Lam Điền Ngọc nói : “ Môn chủ không phải có Phong Ma Khẩu Quyết sao chứ ?”.

“ Phong Ma Khẩu Quyết có tác dụng gì !” Tiểu Khai thở hển hển nói : “ Thứ kia đến nhanh cũng mau đi, ta chính mình không biết như thế nào sử

ra, vạn nhất đến lúc đó mất linh làm sao bây giờ ? Không phải vạn nhất là trăm phần trăm không linh !”.

Lam Điền Ngọc mỉm cười ôn nhu nói : “ Môn chủ trước tiên đừng kích động, nghe ta nói đã”

“ Nói cái đầu người !” Tiểu Khai bàn tay chụp tại vách tường : “ Nói cái gì cũng vô dụng, lão tử không biết, lão tử phải về nhà !”.

Lam Điền Ngọc nhú nhú mày : “ Môn chủ, tốt xấu gì người cũng nghe ta nói hết lời a”.

“ Còn có cái gì để nói ?” Tiểu Khai cả giận nói : “ Muốn song tu không vấn đề, đến đây có thể thương lượng, muốn đổi phó Thiên Yêu đều không có ”.

Lam Điền Ngọc thật sự là bị hấn đả bại, nàng tu chân mấy chục năm, kiên trì mỹ mạo như hoa, tu vi cao thâm, thân phận tôn quý, cho tới nay gặp người tu chân đều nho nhã lịch sự, hôm nay lần đầu tiên gặp Tiểu Khai là nhân vật không tưởng được, Lam Điền Ngọc không khuyên tiếp, ngược lại ngâm nga nói : “ Thiên ý nan tầm, yêu phân sâm nghiêm, dục trừ tiêu tiểu, diệt thế môn khai ”.

Tiểu Khai quả nhiên yên lặng : “ Câu này rốt cuộc ý tứ gì ?”.

Lời còn chưa hỏi xong, chợt nghe tiểu sư muội Khinh Hồng bàn tay phách ra : “ Cáp, sư phụ ta biết ý tứ gì ! .”

Nàng vẽ mặt hưng phấn, ngón tay trắng như ngọc xuất ra, nhúng chút nước miếng, trên vách tường trắng như tuyết đường đường chính chính đem bốn câu này viết ra, vừa đúng bốn hàng, đối chỉnh tề, chữ viết đẹp đẽ thanh lệ, Tiểu Khai nhìn ngẩn ngơ, nhìn không được lặng lẽ nghĩ thầm : “ Tiểu nữ sinh này viết chữ thật ra cũng được ”.

“ Mọi người xem ” Khinh Hồng nói : “ Kỳ thật đây là dùng chữ đầu tiên, không đúng, nên là ẩn ở đầu ở đuôi ”.

Tiểu Khai định thần nhìn lại đầu đuôi bốn hàng này, quả nhiên là hai câu, nhin không được thì thầm : “ Thiên yêu dục diệt tìc Nghiêm Tiểu Khai”.

“ Không sai, đúng là thiên yêu dục diệt tìc Nghiêm Tiểu Khai ” Lam Điền Ngọc thở dài : “ Bốn câu thơ này quấy nhiễu Vân Thủy Tạ một hơn vạn năm, vô luận chúng ta như thế nào tìm hiểu đều không tìm ra huyền diệu, cho đến một tháng trước chính mắt thấy môn chủ thu phục Thiên Yêu phá hỏng linh mạch, xuất mạt chược đại trận lúc sau ta bỗng nhiên phát hiện nguyên lai bốn câu thơ nói chính là nói môn chủ . ”

Tiểu Khai thần sắc có chút do dự : “ Mấy câu nói đó là nói vào thời điểm nào?”.

“ Một vạn năm ngàn năm trước” Lam Điền Ngọc khẳng định : “ Thiên Yêu bị giam cầm tại nguyệt bạch cấm địa lúc sau tổ sư bà bà liền để lại bốn câu, sau đó đương trường phi thăng ”.

Tiểu Khai há mồm rồi cuộc nói không nên lời.

Một vạn năm ngàn năm trước, lại đoán ra một Nghiêm Tiểu Khai, thần thông này là như thế nào ?.

“ Tiểu tử đừng khiếp sợ ” Nói chuyện chính là Bác Học chân nhân trong Vô Tự Thiên Thư : “ Năm đó, chính là tu chân giới thời đại hoàng kim, thiên hạ không biết có bao nhiêu cao nhân thực lực thông thiên trác địa, tiên nhân cũng không xem thường tu chân giả, cái này chính là thuật tiên đoán, thật sự không đáng nhắc tới ”.

" Như vậy..... có thể tin sao chứ? " Tiểu Khai thăm dò hỏi.

"Đương nhiên có thể tin," Bác học chân nhân cười nói: "Thế gian vạn vật một khi sinh ra trên đời, vận mệnh liền minh trung bắt đầu tính hết, trong đó ba phần do tu luyện, đã có bảy phần sớm chú định. Đại Dự Ngôn Thuật có thể xem ra bảy phần thiên ý, tuy nhiên trong quá trình biến chuyển khó có thể tính hết, nhưng kết cục cơ bản đều đúng".

Tiểu Khai nuốt nước miếng: "Nói cách khác, ta thực có thể diệt Thiên Yêu?".

Bác Học chân nhân gật gật đầu: "Đúng vậy."

Tiểu Khai nắm chặt tay, cuối cùng hạ quyết tâm: "Tốt lắm, ta liền đi ra làm một anh hùng!".

Lam Điền Ngọc cùng ba vị nữ đồ đệ nhìn lại Tiểu Khai thần sắc âm tình bất định, mỗi người đều lo lắng đề phòng, thấy Tiểu Khai bỗng nhiên cười, đặt mông ngồi trên ghế: "Tốt lắm ta liền đi gặp Thiên Yêu!".

Lam Điền Ngọc cuối cùng xuất khẩu khí nói: "Bạch Lộ người đi lấy hai kiện pháp bảo, Ngưng Hương, Khinh Hồng, chúng ta liền trực tiếp đi ra Nguyệt Bạch cấm địa trước."

Hết thảy cái gọi là cấm địa bình thường đều là ẩn tàng bí mật không nói cho người ngoài, Nguyệt Bạch cấm địa quan trọng của Lưu Vân Thủy Tạ ngoại trừ người đứng đầu đương quyền người khác đều không biết, cho tới bây giờ không qua có ngoại nhân đi vào, Lam Điền Ngọc mang theo ba người Tiểu Khai một đường tiến vào, đi qua ít nhất mười bảy mươi tám cửa khẩu mỗi vị trí cửa khẩu Lam Điền Ngọc liền đánh ra các loại thủ pháp biến ảo, các loại khẩu quyết phá giải, Tiểu Khai thấy hoa cả mắt, càng ngày càng hiểu sự việc hôm nay thật sự không nhỏ.

Ước chừng quá một khắc, Tiểu Khai cuối cùng theo Lam Điền Ngọc đi qua một cổng vòm, qua cổng vòm bỗng nhiên sáng sủa, hắc vốn nghĩ bên

trong cửa chính là một đình viện mà thôi, ai ngờ ngẩng đầu thấy một bình nguyên lớn mênh mông !.

Bình nguyên này xem ra có thể đến mấy trăm km vuông, Tiểu Khai thời khắc này ánh mắt căn bản nhìn không tới điểm cuối, cả bình nguyên lớn sương khói màu vàng mông lung bao phủ, phảng phất giống như cát bụi vừa bạo ngược qua, thiên địa đều là một màu hôn ám.

Lam Điền Ngọc nói :

“ Môn chủ, nhìn sương khói này người có cảm giác gì không ?”.

" Không có a," Tiểu Khai hít một hơi:" Không có mùi gì."

Lam Điền Ngọc dờ khóc dờ cười nói : “ Môn chủ không cảm giác được trong này được che kín bởi yêu khí sao ?” Nàng bỗng vỗ trán : “ Nga, ta quên mất, môn chủ còn không có bắt đầu chính thức tu chân, cảm giác không được yêu khí và tiên khí ”.

Mới nói đến đây chợt nghe phía sau thanh âm hòa nhã của Bạch lộ truyền đến: “ Sư phụ Chuyển Sanh Phiên và Trầm Hương Hạp đã lấy đến đây ”.

Tiểu Khai quay đầu lại liền thấy trong tay Bạch Lộ cầm hai kiện đồ, tay trái cầm lá cờ vải xem ra như là thuật sĩ lửa bịp giang hồ, duy nhất bất đồng mặt trái không phải là “ Thiết Khẩu Trực Đoạn” hoặc là “ Diệu Thủ Hồi Xuân” mà là hai chữ to “ Chuyên Sanh ” hai chữ thập phần cổ phác, đường nét phảng phất như đao khắc rìu đục, bộ dáng nhìn thế nào cũng là một món đồ cổ, tay phải cầm một hạp tử nho nhỏ bằng gỗ, truyền đến một trận nhàn nhạt mùi hương, vật này gọi là Trầm Hương Hạp xem ra tất nhiên làm từ gỗ Trầm Hương.

Lam Điền Ngọc tiếp nhận Chuyển Sanh Phiên trong tay Bạch Lộ, hướng Tiểu Khai nói : “ Tu chân giới mười đại tiên khí, Lưu Vân Thủy Tạ chiếm

hai cái, trước mặt môn chủ là hai kiện bảo bối này. Chẳng qua Lưu Vân Thủy Tạ tiên khí so với môn phái khác không giống nhau, mặt khác tiên khí môn phái khác thế nhân đều biết, mà môn phái ta hai tiên khí khác biệt nhưng không nhiều người biết, môn chủ cũng biết vì sao ?”.

“ Chẳng lẽ, các người tiên khí còn có cái gì bí mật không thể cho người khác biết ?”. Tiểu Khai đoán.

Lam Điền Ngọc gật đầu : “ Môn chủ mời xem ” Nàng đem ngón tay trắng nõn theo cán gỗ Chuyển Sanh Phiên sờ lên, thẳng đến bên cạnh chữ “ chuyển ” “ trong này có hai cái lỗ nhỏ, một bên là lỗ đen một bên là lỗ trắng, hai cái lỗ đó là hàm nghĩa hai chữ chuyển sanh ”.

Nàng cầm Chuyển Sanh Phiên, khẽ run lên, lỗ màu đen kia liền phảng phất như rồng hút nước đem cả sương mù của bình nguyên một hơi hút vào một cái, Lam Điền Ngọc tay lại run lên chợt nghe “ xịch ” một tiếng phảng phất như phóng thí lỗ màu trắng kia phun ra một đạo khí thể trắng như tuyết, phun lên Bạch Lộ đứng đối diện, Bạch Lộ không trốn tránh, nhắm mắt lại, xuất ra một bộ cái thể tu luyện, đem cổ bạch khí kia hấp thu sạch sẽ, mở mắt ra vẻ mặt rạng rỡ.

Lam Điền Ngọc đối với Tiểu Khai cười : “ Môn chủ xem hiểu không ?”.

Tiểu Khai hình dáng một bộ bất khả tư nghị: “ Người vừa rồi là đem ma khí chuyển hóa thành tiên linh khí ?”

“ Không sai ” Lam Điền Ngọc nói : “ Chuyển sanh hai chữ đó là lý giải như vậy ”.

Phải biết thiên hạ hiện nay tiên linh khí ngày càng rất ít, tu luyện giả tầm thường nếu không thuận theo các đại môn phái căn bản không thấy địa phương tu luyện, mà yêu quái lại hoàn toàn tìm không thấy địa phương tu yêu, tỷ như Thập Bát Động Yêu Tộc, cơ hồ đã từng bước vong tộc nhưng là Nguyệt Bạch cấm địa này yêu khí có thể chuyển hóa thành tiên linh khí

tương ứng, đối với các đệ tử Lưu Vân Thủy Tạ mà nói Nguyệt Bạch cấm địa thật sự là động thiên phúc địa tu luyện tiên đạo.

Yêu khí và tiên khí cơ hồ là hai loại hoàn toàn tương phản cực đoan giống như tu chân giả và tu yêu giả cũng không có khả năng chung sống hòa bình với nhau, chính là đạo lý tối cơ bản trong thiên địa, nhưng là cái bảo bối này lại cố tình đem yêu khí chuyển hóa thành tiên khí, nó đã phá vỡ quy tắc cơ bản trong thiên địa.

Theo ý nghĩa nói trên, chuyển sinh phiên này tuy không có thực lực công kích, trong mười đại tiên khí cũng không nổi danh, nhưng là nó tác dụng cũng đã siêu việt mặt khác sở hữu tổng hòa tiên khí !.

Tiểu Khai thở dài một hơi, hẳn hiểu được đạo lý nhất thời hiểu được Lưu Vân Thủy Tạ vị cái gì muốn giữ bí mật chỉ cái bảo bối này thật sự quá mức kinh thế hãi tục !.

Lam Điền Ngọc nhìn thần sắc khiếp sợ của Tiểu Khai, trên mặt cũng có chút kiêu ngạo, nàng cầm lấy Trầm Hương Lạp tùy tay đưa cho Tiểu Khai nói : “ Hạp tử này, là món tiên khí khác của môn phái ta, nó có tác dụng giam cầm ”.

Tiểu Khai tay tiếp nhận hạp tử, đặt trước mặt cẩn thận xem xét, cả hạp tử hoàn chỉnh một thể, căn bản để có thể mở hạp tử chỉ một cái khe hở phi thường nhỏ, trên cái nắp vẫn chưa đóng, Tiểu Khai lấy tay hai bên trụ dùng sức mở, nhưng không có chút phản ứng, cái nắp của hạp tử kia lại có thể đánh không mở.

Tiểu Khai lòng thấy kỳ quái, nhin không được lại cầm lấy trụ hạp tử lay động vài lần, chợt nghe bên trong “ Đỉnh Đỉnh Đông Đông” phảng phất có hạt châu bên trong lăn đi lăn lại nhưng là dùng sức như thế nào lại thủy chung không mở được cái nắp.

“ Môn chủ không cần thử lại vô dụng ” Lam Điền Ngọc cười khỗ nói : “ Hạp tử này cũng là bảo bối tổ tông truyền xuống, nhưng là chúng ta hao hết tâm tư cũng không thể nào mở được cái nắp, chẳng qua nghe nói nhiều vạn năm trước cái hạp tử này có thể mở ”.

“ Có phải các người công lực không đủ ?” Tiểu Khai nói “ Nghe nói rất nhiều bảo bối phải thực lực đủ mới có thể sử dụng”.

“ Khả năng cái này, bất quá không phải vậy ” Lam Điền Ngọc nói : “ Một vạn năm trước, Lưu Vân Thủy Tạ cuối cùng có một vị tiền bối phi thăng cũng từng thử mở qua hạp tử, kết quả y nhiên thất bại, có thể thấy được muốn mở cái hạp tử này, không chỉ cần tu vi, nếu không vị tiền bối kia thực lực sớm đã mở ”.

“ Nga” Tiểu Khai lại hỏi : “ Người có nghe nói qua trong này là cái gì không ?”.

Lam Điền Ngọc nói : “ Điển tịch môn phái ghi lại, hạp tử là bảo bối trấn môn tối trân quý của Lưu Vân Thủy Tạ so với Chuyển Sanh Phiên không biết quý trọng hơn bao nhiêu lần, nghe nói Trầm Hương bảo châu có uy lực kinh thiên động địa, bản lĩnh dời núi lấp biển, cũng là một món bảo bối đỉnh đỉnh đại danh, nhưng là hôm nay ” Nàng hiu quạnh thở dài : “ Hôm nay Trầm Hương Hạp không thể dùng, chẳng qua là hạp tử này tại tu chân giới mười đại tiên khí cũng chỉ có thể đứng cuối cùng ”.

“A thứ này ta đã thấy ” Bỗng nhiên một thanh âm trong đầu Tiểu Khai kêu to, lại có thể là vị rất ít nói chuyện Bế Quan chân nhân : “ Hạp tử này ... trời a, rất quen thuộc ! Rất thân thiết ! Rất cảm động !”.

Vị lão nhân này bình thường không nói một lời hôm nay vừa nói lại nói ra là chính là ba câu cảm thán, xem ra thật sự là kích động, Tiểu Khai mừng rỡ vội vàng nói : “ Đây là Trầm Hương Hạp, người cẩn thận nghĩ lại, có ấn tượng không ”.

“ Có , đương nhiên có ” Bế Quan chân nhân liên tục gật đầu : “ Ấn tượng khắc sâu phi thường, đó là một loại tư vị tiêu hồn, ẩm đạm, thương nhớ, không được không được ta nhiều tuổi như vậy lại có thể muốn khóc! Đó là thời đại thanh xuân nùng liệt a !”

“Ách” Mặt khác ba vị chân nhân ta nhìn người, người nhìn ta, đều không biết nói gì .

“ Thật vô nghĩa ” Tiểu Khai nói : “ Người nghĩ lại thử cái này như thế nào có thể mở ”.

“ Rất đơn giản a” Bế quan chân nhân ánh mắt thấp thấp, hàm tình gợi cảm nhìn Trấn Nguyên chân nhân : “ Ta yêu người, vạn năm vi kỳ ...”

Trấn Nguyên chân nhân tát vào đầu hấn một cái : “ ta khát, nhìn người bình thường không nói không hưởng , hôm nay náo loạn nửa ngày, tránh xa ta ra một chút ! ”.

Trước tiên không nói đối thoại trong Vô Tự Thiên Thư, lại nói Tiểu Khai cầm Trầm Hương Hạp, trầm tư sau nửa ngày, thuận tay đưa cho Lam Điền Ngọc nói : “ Chúng ta hay là trước tiên xem cửa vào ma giới ”.

“ Cũng được ” Lam Điền Ngọc mang theo Tiểu Khai tiếp tục đi, chừng uống hết một chén trà nhỏ thì xuất hiện một huyết động rộng chừng ba thước vuông trên mảnh đất phía trước, trong hang động lũ lũ toát ra yêu khí màu vàng đậm, nhìn độ dày đặc của yêu khí, so với vừa rồi chứng kiến, thấy nồng hậu hơn mấy lần, tại cửa động có một tầng bạch quang yếu ớt ẩn ẩn bao phủ tại mặt trên, thỉnh thoảng lập lòe khởi một trận ánh sáng màu đỏ.

“ Người xem đây là cửa vào ma giới ” Lam Điền Ngọc nói : “ Tổ sư bà bà dùng Lưu Vân Thủy Tạ tối cao vô thượng Nguyệt Bạch Cầm Cốt , đem thiên yêu nhốt ở trong này, đã qua một vạn năm nghìn năm ”.

Tiểu Khai nói : “ Một khi trong này đã là cửa vào ma giới, ngày đó Thiên Yêu lại không có biện pháp lao ra vì cái gì không đi vào ma giới ?”.

Nghe nói như thế, Ngưng Hương cùng Bạch Lộ đều kinh ngạc liếc nhìn Tiểu Khai thần sắc có chút cổ quái ,Khinh Hồng lại “ phốc xích ” cười ra tiếng .

“ Người cười cái gì ?” Tiểu Khai không hiểu nói : “ Ta nói sai sao ?”.

“ Đương nhiên nói sai rồi, không ngờ người là Thiên Tuyển môn chủ, liền chút ấy thường thức cũng không biết ” Khinh Hồng giòn giã nói : “ Người tu chân chúng ta muốn phi thăng tiên giới như vậy khó khăn, giống như yêu quái muốn tiến ma giới cũng khó khăn, trong này tuy là cửa vào ma giới, nhưng là yêu quái muốn tiến ma giới cũng là cần vượt qua ma giới chi hỏa khảo nghiệm, loại ma giới chi hỏa này còn hơn thiên lôi chi kiếp của thiên giới, một chút cũng không kém, người nghĩ tùy tiện có thể tiến vào sao chứ ? ”.

Tiểu Khai vuốt mũi nói : “ Hãy bớt sàm ngôn đi, nếu tiến không được, Thiên Yêu chạy đến cửa vào ma giới làm cái gì ?”.

Khinh Hồng còn muốn phản bác, nàng liền bị Lam Điền Ngọc ngắt lời, của cười nói : “ Những lời này của người thật ra không đúng, Thiên Yêu tu tiên không thành liền quyết ý tu ma, nhưng là đến cửa ma giới lại phát hiện căn bản không thể thông qua ma giới chi hỏa khảo nghiệm, ngược lại bị cháy đến hơi thở yếu ớt, đồng thời thừa cơ hội tổ sư bà bà ám toán, lúc này mới đem hãn nhốt tại ma cửa vào ma giới, lên cũng không được xuống cũng không được liền như vậy dằng dặc ngàn năm không ra, có thể nói hãn thật xui xẻo ”.

“ Nhốt hãn như vậy cũng không tốt sao ? ” Tiểu Khai nói: “ Hà tất phải diệt hãn a ?”

Lam Điền Ngọc giận dữ nói : “ Nếu thực có khả năng nhốt hẳn, cũng có thể, nhưng là hẳn gần mấy năm nay thực lực càng ngày càng mạnh mẽ, Nguyệt Bạch Cầm Cốt đã dần không nhốt được hẳn, nếu không hạn chế lại chỉ sợ trong vòng nửa năm, hẳn sẽ đột phá giam cầm ”.

Đang nói đến đó, liền thấy vòng ánh sáng trắng phía dưới hào quang màu đỏ bỗng nhiên phóng đại kỳ dị, ầm ầm truyền đến chàng oanh long, Tiểu Khai định tình nhìn tới, vòng ánh sáng màu trắng oanh long chàng kích thanh, lại bắt đầu run nhè nhẹ, một cỗ còn hơn lúc nãy rất nhiều, lần yêu khí mạnh liệt phun ra, yêu khí thực chất kinh hoàng, nhìn không giống khí thể, mà như là một cỗ nước chảy, mãnh liệt phun ra !.

Lam Điền Ngọc mặt trắng bệch, khẩn trương nhìn vòng ánh sáng kia, khoảng qua mười phút, tiếng nổ mới dần trầm thấp đi xuống, lại nhìn đạo vòng tròn màu trắng kia, hào quang âm đạm rất nhiều, xem ra một bộ hình dáng nguyên khí tổn thương.

“ Nhìn thế công của hẳn càng ngày càng mãnh liệt ”. Lam Điền Ngọc thấp giọng nói : “ Một khi hẳn đột phá cấm cốt, người tu chân trong thiên hạ đem toàn bộ pháp bảo và tiên khí cũng không ngăn được hẳn giết chóc ”.

Tiểu Khai nghe thấy kinh tâm động phách nói : “ Chúng ta bây giờ làm sao đây ?”.

Lam Điền Ngọc răng trắng cắn môi, tóc đen rũ xuống xem ra vô cùng đoạn tuyệt chậm rãi nói : “ Chỉ có một biện pháp, chính là mở Bạch Nguyệt Cầm Cốt”.

Nàng đưa tay ra chặn Tiểu Khai hỏi, lại nói: “ Nhưng là mở Bạch Nguyệt Cầm Cốt giam cầm, trước hết phá giải đạo thứ nhất nguyệt bạch cấm cốt, trong hai đạo cấm cốt, thời cơ tốt nhất là thiên yêu phá vây mà ra ”.

Kinh Hồng nói : “ Sư phụ một khi đã như vậy chúng ta vì cái gì không mời toàn bộ môn phái tu chân trong thiên hạ , mọi người liên thủ trấn áp

thiên yêu phá vây ? Lấy tổng lực thiên hạ tu chân có thể ép trụ một thời gian a ?”.

Lam Điền Ngọc u u thở dài : “ Khinh Hồng người không hiểu sự tình trong tu chân giới không phải đơn giản như vậy”.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 6: Cửu Vỹ Thiên Hồ

“ Sư phụ, con đã hiểu ” Khinh Hồng kháng nghị nói : “ Tuy nhiên con không biết sáu đại phái trong lúc này có cái gì mâu thuẫn, nhưng là con biết, Thiên Yêu xuất thế tất nhiên mọi người muốn xong đời, một khi đã như vậy, vì cái gì không thể trước tiên đồng tâm hiệp lực giải quyết nguy cơ lớn nói trên ?”.

Lam Điền Ngọc khẽ cười khổ : “ Người chỉ biết là sự sống chết của Thiên Yêu, nhưng người không có nghĩ tới, người ta không tình nguyện cũng không nguyện trợ Lưu Vân Thủy Tạ, càng huống chi một khi thiên hạ biết sự tình Thiên Yêu xuất thế, chỉ sợ còn không chờ sáu đại phái liên hợp lại, thiên hạ yêu ma quỷ quái đã trước tiên tự liên hợp lại đến nghênh đón Thiên Yêu xuất thế. Đến lúc đó chúng ta muốn đối phó sẽ không chỉ là Thiên Yêu mà còn cả thiên hạ yêu ma ! ”.

Khinh Hồng ngậm miệng không nói gì, Lam Điền Ngọc lại một hơi nói tiếp : “ Càng huống chi, thực lực con Thiên Yêu này ở một vạn năm ngàn năm trước đã tung hoành thiên hạ, tu chân giới ngày nay ngày càng suy thoái, tất cả mọi người liên thủ người nghĩ thấy có khả năng ngăn chặn hẳn một khắc sao ? Chỉ sợ đến lúc đó dưới sức mạnh của hãn, tất cả chúng ta nhất thời xong đời, không có một cơ hội may mắn thoát khỏi !”.

Khinh Hồng nhin không được lại liếc mắt nhìn Tiểu Khai thanh âm thấp xuống : “ Vậy ... vậy kêu hãn đến ích lợi gì ?”

“ Ta không biết có ích lợi gì ” Lam Điền Ngọc nghiêm túc nói : “ Nhưng ta biết lời tiên đoán của tổ sư bà bà khẳng định có đạo lý .”

“ Hiện tại bắt đầu được chưa ? ” Tiểu Khai có chút chột dạ nói : “ Muốn hay không cũng phải chuẩn bị cái gì chứ ?”.

“ Không cần ” Lam Điền Ngọc thần thái kiên quyết nói : “ Ta đã chuẩn bị hết thủy, Nguyệt Bạch cấm cố mấu chốt là hai kiện bảo bối này, nhưng là triệt tiêu giam cầm đoạn thời gian lúc sau kia, phải mời môn chủ hỗ trợ ”.

“ Ta như thế nào hỗ trợ ?” Tiểu Khai lắp bắp nói : “ Người dạy ta, ta cam đoan chiếu theo làm ”.

Lam Điền Ngọc nghiêng rằng, nhần nại người xúc động nói : “ Người xuất ra Vô Tự Thiên Thư, cũng chỉ có quyển sách này có thể trấn áp được thiên yêu ”.

“ Nga ” Tiểu Khai rụt cổ lại hỏi : “ Nên như thế nào trấn áp ?”.

Lam Điền Ngọc hận không được bàn tay đưa lên mặt, cố nén nói : “ Vô Tự Thiên Thư sớm nhận môn chủ là chủ, như thế nào sử dụng nó môn chủ nên so với ta rõ ràng a ?”.

Tiểu Khai xuất sách ra, ném lên không trung uổng một tiếng : “ Thái Thượng Lão Quân cấp cấp”

Mới nói xong năm từ, sách liền “ ba tháp ” rơi xuống dưới.

Tiểu Khai nhặt sách lên hướng lên không trung lại ném đi lại quát : “ Lâm Bình Đầu Giả”.

“ Ba tháp ” sách lại rơi xuống dưới.

“ Xem ra khẩu quyết không đúng ” Tiểu Khai xoa đầu hung hãn dùng một chút lực đem sách lên ném lên trời một tay chỉ lên trời một tay chỉ

xuống đất hét lớn một tiếng : “ Thiên thượng địa hạ duy ngã độc ... ”.

“ Phốc ” lần này thanh âm thay đổi bởi vì sách rơi xuống đầu Tiểu Khai.

Lam Điền Ngọc nhìn Bạch Lộ, Bạch Lộ nhìn Ngưng Hương, Ngưng Hương lại nhìn Khinh Hồng, bốn đại mỹ nữ mặt đều xám lại.

“ Đừng ... đừng tức giận ” Tiểu Khai lắp bắp nói : “ Các người cũng biết sách này của ta nó luôn không nghe sai bảo, ta cũng không có biện pháp, người xem hôm nay nó chính là không muốn làm việc, cái này ... ta cũng không có biện pháp ”.

Lam Điền Ngọc tu dưỡng quả thật cũng được, ôn nhu nói : “ Môn chủ nếu không chê Điền Ngọc nhiều chuyện, ta muốn hỏi vấn đề riêng tư ”.

" Nga, người hỏi đi." Tiểu Khai vội vàng nói.

“Ta muốn hỏi ... người thực sự là Nghiêm Tiểu Khai ?” Lam Điền Ngọc châm chọc nói : “ Ta muốn nói ... tên trên hộ khẩu ”.

“ Đúng, đúng vậy ” Tiểu Khai nói : “ Chẳng qua không phải tiểu trong đại tiểu, mà là hiếu trong hiếu phong tàn nguyệt, chẳng qua bởi vì cái từ kia rất phức tạp, cho nên ta bình thường đều viết thành tiểu trong đại tiểu”.

Lam Điền Ngọc trong khoảnh khắc sắc mặt màu đen biến thành màu xanh.

“ Sư phụ, có phải chúng ta tìm lầm người ?” Khinh Hồng lạnh lẽo kéo ống tay áo Lam Điền Ngọc .

Liền lúc này, lối vào ma giới bỗng nhiên dị động!.

“ Oanh long ” Thanh âm mãnh liệt vang lên, tất cả mọi người cảm thấy dưới chân khẽ lắc lư một chút, vòng sáng trắng nhất thời ảm đạm vài phần.

“ Hẳn lại đánh sâu vào cấm cố ” Lam Điền Ngọc thấp giọng nói : “ Cũng không biết đạo giam cầm này còn có thể chịu được bao lâu ”.

“ Oanh long ” Lại một tiếng nổ, lúc này đây, chớp lên càng kịch liệt.

“ Sư phụ, có điềm không đúng ” Bạch Lộ vội vàng kêu lên : “ Trước kia cho tới bây giờ không có kịch liệt như vậy, chẳng lẽ ... chẳng lẽ ... chẳng lẽ hẳn muốn thoát ra ?”.

Lam Điền Ngọc nhượng mày, tay phách Chuyển Sanh Phiên ra ngoài, trong miệng uống một tiếng : “ Chuyển ”.

Chuyển Sanh Phiên kia nhất thời bay lên không trung, cái lỗ đen nhỏ nhỏ kia, trong khoảnh khắc lại phóng đại mấy lần, phảng phất một hắc động lớn bằng đầu nắm tay, đem khí yêu phun ra tại cửa vào ma giới hấp thu sạch sẽ, mặt khác đem yêu khí loãng trên mặt bình nguyên hầu hết đều bị hút vào !

“ Uy, đây là làm gì ?” Tiểu Khai kéo ống tay áo Ngưng Hương lặng lẽ hỏi .

Ngưng Hương hung hăng, trừng mắt nhìn hẳn, giật ống tay áo đi ra bên cạnh.

Tiểu sư muội Khinh Hồng hảo tâm chủ động nói : “ Sư phụ đem toàn bộ yêu khí phụ cận thiên yêu chuyển thành tiên linh khí, bởi vì con Thiên Yêu chuyển tu ma, cho nên tiên linh khí đối với hẳn có tác dụng hạn chế, không có xúc tiến tác dụng, vì vậy làm hẳn không thể mượn yêu khí để thăng lại mình, chúng ta trước tiên phải tạo cho hẳn một hoàn cảnh bất lợi ”.

Tiểu Khai đối với nàng cười, nghĩ thầm rằng : “ Quả nhiên tiểu cô nương có chút hảo tâm hơn ”.

Yêu khí cửa vào ma giới phun ra càng lúc càng nhanh, độ dày càng lúc càng đặc, Chuyển Sanh Phiên chống đỡ mới năm phút, cũng tiếp không được, tiếp đó hắc động bằng năm tay lớn cũng không thể đuổi kịp tốc độ phun của yêu khí, Lam Điền Ngọc mặt trắng bệch “ phác ” một ngụm máu tươi phun lên trên lá cờ Chuyển Sanh Phiên, hắc động lại lớn lên vài phân, khó khăn lắm ngăn cản yêu khí xâm thực.

Giờ phút này, cửa vào ma giới yêu khí cố nhiên vô cùng đặc, tiên linh khí lại cực đằm dồi dào, dòng khí trắng vàng hỗn hợp vào nhau, nhìn qua vô cùng kinh tâm động phách, Bạch Lộ thần sắc càng ngày càng nghiêm túc, hốt nhiên song chỉ giao nhau, trường kiếm ra khỏi vỏ, đầu thẳng hướng cửa vào ma giới kia , trong miệng nói : “ Sư phụ ta đến hỗ trợ ”.

Ngưng Hương thuận tay đem Trầm Hương Lạp cho tiểu sư muội tay cũng rút trường kiếm đi lại.

Khinh Hồng cầm Trầm Hương Lạp ném cho Tiểu Khai bỗng nhiên nhớ tới trước mắt không phải Nghiêm Tiểu Khai mà là “ Nghiêm Hiếu Khai ” chính là tên này cùng với lời tiên đoán của tổ sư bà bà không tương xứng, ngược lại đem hạp tử chặt ôm trong lòng ngực.

Cách đó không xa, Ngưng Hương và Bạch Lộ mới nhất phác tiếp tục chột nghe “ phốc phốc ” hai tiếng lại có thể đem mỗi người văng ra, phun ra một ngụm máu, trong phút chốc sắc mặt liền trắng bệch.

“ Oanh long ” lại một tiếng va chạm kịch liệt, sau đó chột nghe một tiếng động thanh nhẹ “ lang ” vòng ánh sáng trắng yếu kia rốt cục bị hoàn toàn phá tan.

Tuyệt thế thiên yêu bị giam cầm một vạn năm ngàn năm liền xuất quan !

Trong phút chốc Lam Điền Ngọc, Ngưng Hương , Bạch Lộ, tất cả ba người thân ảnh uyển chuyển bay trở về, đứng tại không trung, ba ngụm tiên huyết lẳng không bay ra, Khinh Hồng đứng dưới kinh hải vội vàng bay lên

trước tiên tiếp được sư phụ, sau đó đưa tay ra, đem đại sư tử Bạch Lộ lao đao ôm vào trong tay, còn lại nhị sư tử rốt cuộc không lao đến.

Hoàn hảo vị trí Tiểu Khai đứng cũng được, hai tay đưa ra, đem thân hình nhuyễn ngọc ôn hương ôm trong lòng ngực, một cổ mùi kỳ dị nhất thời xông vào mũi.

“ Di, thật dễ chịu ” Tiểu Khai theo bản năng nghĩ, nhịn không được dùng mũi hít một ngụm. Lúc này mới nhớ tới Lam Điền Ngọc nói qua nhị đồ đệ là trời sinh dị hương.

“ Dâm tặc, người làm gì ? ” Ngưng Hương thần tình trắng bệch, nổi giận quát một tiếng, đẩy Tiểu Khai ra, bởi vì hao lực quá nhiều, chân vô lực, lão đảo đi hai bước, thân hình mềm nhũn, lại đảo sang một bên.

Tiểu Khai mắt thấy nhanh tay vội vàng chạy lại hai tay đưa ra, tiếp được nàng.

“ Người ... người là dâm tặc ” Ngưng Hương thở gấp tề tề mắng : “ Đại địch trước mắt, sinh tử một đường, người lại còn muốn đùa giỡn ta ? ”.

“ Ta đùa giỡn người ” Tiểu Khai cả giận : “ Ta không đỡ được người, người hiện tại sớm đã phá huyết ”.

Lời nói tới đây liền dừng lại, bởi vì một cổ uy áp vô cùng đáng sợ phô thiên cái địa bao phủ tới, làm tất cả mọi người trường lớn mắt nhìn lại.

Nhìn đại bình nguyên bát ngát tại cửa vào ma giới thiểm diệp huyết quang cùng hỏa diễm, trong lúc đó một nam nhân gãy trơ cả xương , vết thương đầy người ngấn đầu hung hãn đứng giữa đất trời, hai mắt hồng như máu, mang theo thần sắc coi rẻ hết thảy lạnh lùng chăm chú nhìn mọi người ở đây !.

Hắn tuy cao không quá hai thước, nặng không đến trăm cân, nhưng là thần thái kia, khí thế kia lại phảng phất như thiên quân vạn mã, lại làm tất cả mọi người nói rộng miệng ra, rốt cuộc một từ cũng nói không ra.

Thiên Yêu này là trong Bạch Nguyệt cấm cố, tu vi ít nhất hai vạn năm chính là tuyệt thế thiên yêu!.

“ Ta mệnh khổ a !” Tiểu Quan trong Vô Tự Thiên Thư ai thán lên : “ Mới đi ra chưa bao lâu, liền hai lần gặp Thiên Yêu, lúc này đây, giống như .. giống như ... giống như rơm rạ không chừng nga .”

Tiểu Khai ngược lại không ai thán vận mệnh, ánh mắt hắn toàn bộ chú ý tới môn thiên yêu, tại nơi đây chín cái đuôi xù lông đông đưa, đỏ tươi như lửa, hết sức phô ra toàn bộ không gian, nhìn qua phảng phất như là một con khổng tước.

“ Hồ hồ ...lại là hồ ly tinh !” Tiểu Khai thất thanh kêu lên.

Thiên Yêu ánh mắt mang theo hồng quang xoát một chút liền xạ trên người Tiểu Khai, ngang nhiên nói : “ Không sai, ta chính là thiên hồ nhất tộc tồn tại tối cao vô thượng: Cửu Vĩ Thiên Hồ !”.

“ Nhưng là” Tiểu Khai ha ha nói : “ Người là ... người là người là nam nga, người là giống đực ”.

Thiên Yêu ánh mắt nhất thời trở nên vô cùng hung ác thanh âm trầm thấp phảng phất như gió lạnh trong địa ngục thổi ra, : “ Hừ, ta là giống đực, không sai, nhưng là ngươi lại không biết đạo lý, tại một vạn năm ngàn năm trước, ta vốn là giống cái, nếu không phải tặc lão thiên táng tận thiên lương, cùng các ngươi ra vẻ đạo mạo ngụy quân tử, ta lại phải tiêu tốn một vạn năm ngàn sinh đem mình tu thành giống đực ?”.

Tiểu Khai nghe được trợn mắt há hốc mồm, cùng với ba thầy trò Lam Điền Ngọc đương trường run sợ ngạc nhiên, chỉ cảm thấy theo lời Thiên

Yêu này thật là không thể tưởng tượng, tu tiên sang tu ma đều là số ít người, cổ xưa chỉ dùng đao tặc cung (thiến), nhưng là đem mình giống cái tu cải sang giống đực có lẽ trước mắt này chính là từ trước đến nay chưa hề có.

Thiên Yêu hiển nhiên không có hứng thú nói lai lịch chính mình, hắc ánh mắt đảo qua, giọng căm hận nói : “ Người chính là Nghiêm Tiểu Khai ?”.

" Ách....." Tiểu Khai nói:" Người nhận ra ta?".

“ Vô nghĩa ” Thiên Yêu cả giận nói : “:” Thiên ý nan tầm, yêu phân thâm nghiêm, dục trừ tiêu tiểu, diệt thế môn khai, lời này ta nghe trong hơn một vạn năm, cho dù không nhớ rõ, cũng là khó càng thêm khó ”.

Tiểu Khai nhin không được nhìn Lam Điền Ngọc, Lam Điền Ngọc trên mặt có chút đỏ lên, giải thích nói : “ Ta ngày thường một mình tại Bạch Nguyệt cấm địa, tập trung suy tư vấn đề, thì ngẫu nhiên niệm ra tiếng, bị hắc nghe được cũng không ngạc nhiên ” Nàng dừng một chút lại nói : “ Nghĩ đến Lưu Vân Thủy Tạ tiền trưởng môn, có không ít người có cùng thói quen như ta ”.

Thiên Yêu lại không để ý vướng mắc mọi người, lại nói : “ Một vạn năm, ta một mực nghĩ rốt cuộc Nghiêm Tiểu Khai người là thần thành phương nào lại dám tiêu diệt ta, tặc lão thiên còn không diệt được ta, người một nhân loại tu chân nhỏ nhoi lại muốn diệt ta, không phải đáng buồn cười sao ! Cũng thế, hôm nay một khi ta đã thoát ra, người liền xuất ra bốn sự của người, làm ta được mở mang kiến thức một phen ”.

Tiểu Khai nhin không được lạng lẽ từng bước lui về phía sau : “ Ta ... ta chưa muốn tiêu diệt người, đều là bọn họ Lưu Vân Thủy Tạ ăn nói lung tung, với ta không có quan hệ ”.

Ngưng Hương gấp lại hình dáng hảnh, nhin không được hừ một tiếng thật mạnh, từng bước hung hăng tiến lên : “ Thiên Yêu, người tà ác đa đoan, chết chưa hết tội, ta Ngưng Hương tuy là phận nữ cũng không sợ người hôm nay nhất định phải đem người trảm dưới kiếm !” Nữ hài này chẳng những tính nóng, lá gan cũng không nhỏ, gắt gao giương mắt nhìn Thiên Yêu, thế nhưng nửa phần cũng không lui.

Thiên Yêu hít một hơi thật dài, đột nhiên nói : “ Người nói ta tà ác, đa đoan, chết không hết tội, ta muốn hỏi lại ta rốt cuộc làm cái gì ác, vì cái gì chết không hết tội ”.

Ngưng Hương nhất thời im lặng, sau lời hào ngôn tráng ngữ cũng không thấy mở miệng, suy nghĩ một lúc lâu mới nói : “ Tổ sư bà bà một khi đã đem người giam cầm tại cửa ma giới, tự nhiên là có đạo lý, chẳng lẽ lão nhân gia còn có thể oan uổng người tốt ? ”.

Thiên Yêu cũng im lặng, sau đó bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười này lại mang vô số tình cảm phẫn muộn, còn hỗn tạp nồng đậm sát khí, sát khí kia đặc hơn, quả thực như có thực chất , thật sự là khủng bố cực điểm, mọi người chỉ cảm thấy một trận phát lạnh ,cảm giác vô pháp chống cự lại.

Tiểu Khai rụt cổ lại nhin không được lại lùi từng bước, ngẩng đầu nhìn, Ngưng Hương thân hình yếu ớt đứng ở trong gió, khoảng cách với Thiên Yêu chỉ có bảy tám bước, kiên quyết không lùi, hai chân cứng rắn trên đại bình nguyên lại in hai cái dấu chân nhọt nhọt.

Tiểu Khai tâm lý xấu hổ, nhin không được lại lặng lẽ tiến về phía trước một bước nhưng đứng tại chỗ nghĩ thầm rằng : “ Nàng không lui ta cũng vạn vạn không thể lui ”.

Thiên Yêu cười một trận cũng không làm khó Ngưng Hương, ngược lại quay đầu nhìn Tiểu Khai : “ Nghiêm Tiểu Khai ra tay đi ”.

Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui, Thiên Yêu này thực lực một khi đã hùng hậu như vậy chính mình vô luận thế nào cũng ngăn cản không được, hẳn liều mạng tìm kiếm phóng thích Phong Ma Khẩu Quyết ngày đó nhưng là về điểm cảm giác vô luận như thế nào cũng không thấy, trong đầu hỗn độn, một đoàn tương hồ, căn bản nửa câu cũng không nghĩ ra, qua ba phút, trong đầu hẳn bỗng nhiên linh cơ vừa động.

“ Muốn văn đấu, không cần võ đấu ” Tiểu Khai nói : “ Hiện tại thể kỹ hai mươi một, phát triển hòa bình mới là đạo lý, một khi người đã muốn kiến thức thủ đoạn của ta, chúng ta đây liền muốn văn đấu, được chưa ? ”.

“ Văn đấu là cái gì ? ” Thiên Yêu quả nhiên có điểm hứng thú.

“ Ách ... cái này là văn đấu ” Tiểu Khai lại có chút đỏ mặt : “ Kỳ thật nói trắng ra cũng chính là hỏi vấn đề, đáp vấn đề, tỷ như cái gì tu luyện pháp môn nha, hoặc là quá trình luyện chế pháp bảo nha, hoặc là kinh nghiệm chiến đấu, loại này người phải chú ý chỉ có thể dùng miệng nói, không thể động thủ, động thủ tính thua ”.

Thiên Yêu gật đầu : “ Ta đáp ứng, đến đây đi ”.

“ Đừng vội, ” Tiểu Khai nói : “ Chúng ta đánh cược một vài điều, nếu người thắng làm sao, nếu ta thắng lại làm sao bây giờ ? ”.

Thiên Yêu ha ha cười to : “ Tiểu tử người còn có chút ý tứ, người có thể làm thế nào chứ ”.

“ Được như vậy đi ” Tiểu Khai nhìn sắc mặt Thiên Yêu cẩn thận nói : “ Nếu người thắng chúng ta liền so trận thứ hai, nếu ta thắng người hôm nay trước tiên buông tha chúng ta, chúng ta lần sau tái đấu ”.

“ Người thú vị lắm ” Thiêu yêu thốt nhiên giận giữ, vung mạnh tay lên, một đạo điện quang đánh tại mặt đất đối diện, nhất thời một tiếng nổ kinh

thiên thiên, đương trường đánh ra hơn ba mét, khoan một cái hố to sâu ba thước.

Tiểu Khai hít sâu một hơi, nửa câu cũng không nói ra.

Thiên Yêu quát lớn : “ Nếu người thắng chúng ta sẽ võ đấu nếu người thua ta sẽ ăn luôn các người !”

“ Ăn ăn luôn.....” Tiểu Khai mặt mũi trắng bệch.

“ Đương nhiên, phải ăn luôn ” Thiên yêu rít gào nói : “ Ta hơn một vạn năm chưa nếm qua người, hiện tại vất vả đi ra, chẳng lẽ ăn các người không được ?”.

Tiểu Khai răng va vào nhau, một câu cũng không dám phản bác khái ba ba nói : “ Chúng ta đây trước tiên muốn văn đấu .”

“ Được, người hỏi ta đáp” Thiên Yêu đặt mông ngồi dưới đất.

Tiểu Khai gật đầu nói : “ Ta trước tiên hỏi người một vấn đề, ngày trước có một người, hắn muốn qua cầu độc mộc, khi đi đến giữa cầu bỗng nhiên phát hiện phía trước có một con chó sói , mặt sau có một lão hổ, kết quả hắn lại quay lại, xin hỏi hắn như thế nào đi qua ? .”

Tiểu Khai nhắc hỏi câu thứ nhất , Lam Điền Ngọc liền nhin không được nhìn Tiểu Khai lại nhìn ba đồ đệ, ba đồ đệ nhìn nhau, thần tình đều là cổ quái, chỉ vì tình thế hiện lên quá hiểm ác, chỉ sợ ba cô gái sớm cười phá lên.

Tiểu Khai thời điểm dùng tâm kế đưa ví dụ vừa rồi, đều là nói cái gì “ tu luyện pháp môn” , “ nguyên lý luyện khí ” trước tiên lừa thiên yêu đáp ứng trận đấu, mà giờ phút này chính thức bắt đầu đưa ra câu hỏi thứ nhất lại là “ dùng trí não xoay chuyển ”.

Thiên Yêu này một vạn năm ngàn năm trước bị giam cầm lão gia hỏa này nếu là hiện tại trí lực sinh ra khả năng trả lời vấn đề kia mới thật sự là gặp quý.

Nhưng là Thiên Yêu này cũng không nhú một chút liền nói : “ Ngất xỉu đi bái ”.

Tiểu Khai chút nữa ngất xỉu thân hình điều điều lại nói : “ Tốt lắm ta lại hỏi người, một người ăn táo, nhưng là trong quả có sâu, như vậy thời điểm nào hẳn ăn mấy con sâu cảm thấy rất ghê tởm ?”.

Thiên Yêu có điểm mất kiên nhẫn : “ Loại vấn đề này đừng lấy ra nữa lãng phí thời gian tuy nhiên ta thích sâu hơn táo, nhưng là ta biết đáp án là nửa con sâu, đúng hay không ?”.

Tiểu Khai mặt mũi trắng bệch, nghiến răng, đề xuất câu hỏi ba : “ Nhà Tiểu Minh có ba huynh đệ, lão đại Khiếu Đại Mao, lão nhị Khiếu Nhị Mao, xin hỏi lão tam gọi là cái gì ?”.

Thiên Yêu không nghĩ ngợi : “ Tự nhiên gọi là Tiểu Minh ”.

Tiểu Khai ánh mắt đều đỏ, nghiến răng quay đầu nhìn bốn vị mỹ nữ Lưu Vân Thủy Tạ, từng từ qua khe hở răng xuất ra : “ Là ai tiết lộ bí mật ?”

Tiểu sư muội Khinh Hồng cúi đầu xuống , thanh âm phảng phất như tiếng muỗi : “ Có thể là ta”

Nàng ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai, đáng thương ba ba nói : “ Ta nhớ rõ có một lần mua một quyển Nào cân chuyển loan đại toàn thường cầm quyển sách kia tại Nguyệt Bạch cấm địa đối xuất đề mục với đại sư tỷ”

“ Phốc !” Tiểu Khai đương trường liền thổ ra một ngụm máu.

Thiên Yêu trừng mắt nhìn Tiểu Khai hắc hắc cười lạnh bỗng nhiên nói :
“ Nghiêm Tiểu Khai đừng giở trò với ta về chút tiểu tâm tư này không có ý nghĩa gì , vô nghĩa, ta thân chính là hồ ly ”.

Trên đời này hồ ly chính là sinh vật giao hoạt linh động nhất, con thiên yêu này một khi đã là Cửu Vĩ Thiên Hồ, hiển nhiên suy nghĩ thông minh lanh lợi, đã là cảnh giới cực phẩm, Tiểu Khai chỉ là khôn vật tính kế ?.

Thời khắc mấu chốt Tiểu Khai thật ra lại bình tĩnh, nghiêng răng lại hướng thiên yêu, trầm giọng nói : “ Xin hỏi như thế nào xưng hô ?”.

Thiên Yêu đang mạnh mẽ thuận miệng nói : “ Hồ Thiên ”

“ Được thiên hồ người nghe ” Tiểu Khai giọng nói càng thêm trầm thấp :
“ Ta vốn nghĩ đến lên trời sinh chi đức, dù là một con hồ ly, bản thân cũng được trời sinh ra, nhưng là người lại từng bước khấn bức lòng tràn đầy sát nghiệp một khi đã như vậy ta không thể không ra tay ”.

Thiên Yêu thật ra bị hấn hù dọa, từng bước thối lui về phía sau, cẩn thận nói : “ Đến đây đi, ta đang muốn kiến thức một phen ”.

Tiểu Khai hừ mạnh : “ Đối phó người, lại phải ta ra tay, người một bên chờ ta lại dạy vị tiểu mỹ nữ liền cũng đủ đối phó người ”.

Hắn miệng nói chuyện ánh mắt lại ngoắc nhìn Khinh Hồng, hiển nhiên theo lời nói tiểu mỹ nữ đó là tiểu sư muội Khinh Hồng.

Thiên Yêu gật đầu nói : “ Được ta liền chờ ”.

Tiểu Khai đi đến trước mặt Khinh Hồng, nhìn ánh mắt kinh ngạc ba người Lam Điền Ngọc, mỉm cười, “ Đừng sợ xem ta ”.

Tiểu Khai kéo Khinh Hồng đến một bên nói : “ Người đứng ở chỗ này, bưng hạp tử trong tay, đợi lát nữa vô luận ta nói lời gì, ngàn vạn lần đừng

động ”.

Khinh Hồng trong tay cầm Trầm Hương Hạp cung kính trước mặt, “
Người yên tâm, vì hàng ma vệ đạo ta tuyệt đối đứng im ”.

Tiểu Khai gật đầu, từng bước lui về phía sau, một mực thối lui năm bước, hai mắt bỗng nhiên bắn ra vô hạn thâm tình, nhìn thẳng vào đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Khinh Hồng, một cử động cũng không động.

“ Môn chủ người.... người... đây là” Lam Điền Ngọc những lời này nói ra một nửa, chợt nghe Nghiêm Tiểu khai thâm tình ngâm đọc : “ Ta yêu nàng, vạn năm....”

Khinh Hồng khuôn mặt nhỏ nhắn xoát một chút liên đỏ, môi giật lên muốn nói chuyện chợt nghe Tiểu Khai lại nói : “ Trong lâu các Lưu Vân Thủy Tạ, có hình ảnh nàng ”

Lam Điền Ngọc lặng lẽ rơi xuống một giọt mồ hôi.

“ Chân núi Thục Sơn lưu giữ, là nơi ta đợi chờ”

Khinh Hồng trên trán cũng bắt đầu toát mồ hôi, trên khuôn mặt hiện lên màu hồng, thần sắc kia lại là ngượng ngùng lại là mê hoặc.

“ Yêu ánh sáng mặt trời trên trời, mọc rồi lặn, lặn rồi mọc , yêu ngàn năm yêu vạn năm, vĩnh viễn không đổi”

“ Dát ba dát ba ...” Nhị sư tỷ tay tức giận nắm tay lại xương cốt vang lên, xem ra xúc động muốn sử dụng bạo lực.

“ Yêu nàng chỉ yêu nàng, so với thái dương ngàn vạn năm còn lâu hơn ”

Khinh Hồng thật sự nhịn không được thấp giọng nói : “ Tiểu Khai ca ca, tình ý của người ta thực cảm động , chẳng qua hiện tại không phải thời

điểm nói chuyện tình yêu chúng ta có thể hay không”

Tiểu Khai cũng không để ý, hần tiếp tục niệm : “ Ngọn lửa tình yêu lòng ta mãnh liệt, đủ để đốt cả tiên giới ...”

“ Vì cái gì không phải ma giới ?” Thiên Yêu tò mò hỏi một câu.

Tiểu Khai đều là nhìn nàng, ánh mắt hàm tình đưa tình chăm chú tiểu sư muội Khinh Hồng niệm xuất câu cuối : “ Tại nàng hợp thể song tu tiêu hồn trong nháy mắt, trân quý nhất đời nàng, liền nhiễm hào quang của người ”

“ Thật sự vô sỉ ” Ngưng Hương không thể nhịn được nữa, rốt cục thời khắc bùng phát, năm tay trắng nõn kia hung hăng đánh vào cằm Tiểu Khai, một quyền vô cùng xinh đẹp đương trường đánh Tiểu Khai bay lên.

Lam Điền Ngọc thầm kêu không được còn không có tới ngăn cản rồi đột nhiên trong lúc đó thiên địa biến đổi !.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 7: Siêu Cấp Chiến Dịch

“Oanh long !” Một đạo điện quang sáng trong phá trường không , đạo điện quang này vắt ngang trời, đứng bên kia nhìn lại không nhìn thấy đầu, không nhìn thấy đuôi, lại là một tia chớp siêu cấp trước đó chưa từng có, tia chớp xẹt qua, nhất thời gió mây tản ra, đem yêu khí không bao giờ tiêu tán trên đại bình nguyên càn quét sạch sẽ không còn chút nào tồn lại.

“Sao lại thế này ?” Thiên Yêu hoảng sợ, nhất thời từng bước lui lại sau.

Đã thấy Tiểu Khai trên mặt đất gian khổ đứng dậy, chỉ vào Khinh Hồng : “ Mọi người xem nàng”.

Khinh Hồng đã hoàn toàn ngây dại, Trầm Hương Hạp trong tay nàng cùng với tia chớp kia đã tản ra vạn đạo kim quang, kim quang mãnh liệt cơ hồ làm mắt nàng không mở ra được, một cảm giác kỳ dị khó có thể hình dung được, theo tay cầm hạp truyền đến nội tâm.

Đó là một cảm giác dị thường kỳ quái, phỏng phất là một loại thủ pháp tu luyện khó có thể nói ra, trong nháy mắt nàng hiểu rõ mình như thế nào bỗng nhiên học xong cách thao túng Trầm Hương Hạp của tổ tông lưu lại, cùng với Trầm Hương bảo châu bên trong hạp tử.

Trầm Hương Hạp đã một vạn năm ngàn năm không mở ra, thời khắc này chậm rãi mở ra, lộ ra bên trong khóa Trầm Hương bảo châu trong suốt.

“ Đoàn !” Lại là một tia chớp lằng không hiện ra, phảng phất như chào mừng Trầm Hương Hạp thời gian dài bị bao phủ lúc này đây được thấy ánh sáng mặt trời.

Lam Điền Ngọc hít một hơi vào thật sâu, bỗng nhiên trong lúc đó, nước mắt nóng đầy khóe mắt.

Kiên bảo bối này, lại có thể dẫn thiên triệu, thật là uy lực đáng sợ ?.

Tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này Trầm Hương Hạp lại có thể mở, bảo châu xuất thế, thật sự là thiên ý chú định ?.

Bế Quan chân nhân so với Lam Điền Ngọc khóc còn muốn thương tâm hơn, một bên khóc một bên thao thao rên rỉ : “ Thương tâm quá a, thê thảm quá a, ô ô ô, hạp tử này năm đó là tay ta làm a, là ta làm tặng , đưa cho người trong lòng a, ô ô ô kết quả ta vừa mới tặng đi, cũng chưa cùng nàng hợp thể song tu liền vội vàng đi hàng yêu trừ ma, kết quả hơn một vạn năm, cũng không biết là phi thăng thành tiên hay là xương hóa thành tro bụi ”.

“ Đừng khóc nữa ” Bác Học chân nhân thở dài, vỗ bả vai hăn : “ Người có thể nhớ tới đoạn chuyện cũ này, đã thực hạnh phúc, chúng ta còn không nhớ ra cái gì a ” Hăn lắc đầu nhin không được lại nói : “ Bất quá cái khâu quyết của người mở ra hạp tử thật sự là bực mình .”

“ Đúng a đúng a, bực mình a ” Trấn Nguyên chân nhân, Mạt Chước chân nhân cùng Tiểu Quan đều nhìn không được tràn đầy cảm xúc gật đầu.

Thời khắc này nét mặt Tiểu Khai rạng rỡ ha ha cười to : “ Thế nào Khinh Hồng bảo bối nhận chủ rồi, về sau chính là độc môn pháp bảo của người còn không nhanh ra tay, đem lão gia hỏa này xử lý ”.

Khinh Hồng nâng bảo bối lên , trên mặt tràn ngập vui sướng cùng với niềm tin chiến thắng, thần tình bạt địa mà dậy, hướng phía Thiên Yêu đang đứng đánh tới, nàng lằng không đánh ra, trên trời lại vù vù tiếng sầm nổ

mạnh, trong mắt mọi người đều có điểm vận vẹo uốn éo, méo mó, phảng phất như tập hợp lực thiên địa đột phá giới hạn không gian bình thường Trầm Hương bảo châu kia chính tại mũi kiếm, hào quang lóe vô cùng, lao thẳng trán Thiên Yêu.

“ Quá mạnh ” Lam Điền Ngọc thở dài : “ Bình thường đứa nhỏ này không biết ngự kiếm nhảy cao nhất được mười trượng, tự nhiên lại nhảy cao trăm trượng tùy tay dẫn động thiên lôi công kích địch nhân cái này đã là lực cực hạn con người ”.

Nàng nói không sai theo kiếm quang bay qua, bầu trời lại có một đạo chớp cũng theo sát đánh về trán Thiên Yêu phía dưới.

Thiên Yêu thần sắc có chút nghiêm túc, nhưng không kinh hoảng, miệng khẽ hé ra, một quả màu lửa hồng bay ra khỏi miệng chân chính đánh vào Trầm Hương bảo châu, lại trực tiếp đem trầm hương bảo châu đảo hướng bay, đạo chớp kia cũng không sai không lệch bổ tới mặt trên quả cầu , chỉ nghe “ xịch ” một tiếng khinh hưởng, tia chớp phảng phất như tuyết lớn gặp lửa lớn, lại đương trường tan rã vô tung vô ảnh.

Đảo mắt một cái thu toàn bộ lôi điện bầu trời quang đăng thiên yêu y nhiên đứng ngạo nghễ trên đại bình nguyên, mà thần ảnh nhỏ yếu Khinh Hồng lại giống như đứt dây phiêu phiêu du du rơi xuống, được Lam Điền Ngọc đón vào trong lòng ngực.

“ Sư phụ, không được ” Khinh Hồng miệng lộ ra vết máu đỏ sẫm : “ Ta công lực hay là rất thấp, nếu là người ...”

“ Hừ sư phụ ngươi đến cũng vô dụng ” Thiên yêu lạnh lùng nói : “ Mấy người tu chân các ngươi không nghĩ cách tu luyện tốt, cả ngày chỉ muốn đi đường tắt nhờ pháp bảo trợ giúp, rồi pháp bảo là chết, cho dù pháp bảo cực tốt trong tay các ngươi cũng chỉ là phế vật mà thôi ”

Hắn liếc mắt nhìn Trầm Hương bảo châu trên mũi kiếm của Khinh Hồng, có chút khẽ cười, lại nói : “ Càng hưởng chi Trầm Hương bảo châu này ắt chứa uy lực, bản thân cũng không như ta, muốn giết ta cũng như nằm mơ giữa ban ngày !”

Tiểu Khai nghiêng răng đi lại : “ Khinh Hồng thử lại một lần nữa ”.

“ Vô dụng ” Khinh Hồng có chút yếu đuối nhìn Tiểu Khai : “ Tiểu Khai ca ca, người vừa mới niệm chính là khẩu quyết mở ra Trầm Hương Hạp sao ?”.

Tiểu Khai gật đầu : “ Đừng nói nhiều như vậy người thử lại một lần tin tưởng ở ta ”.

“ Được rồi ” Khinh Hồng giãy giụa trong lòng Lam Điền Ngọc rằng trắng nghiêng lại : “ Lúc này đây nhất định phải giết chết hắn !”.

“ Cứ việc thử vài lần ” Thiên Yêu hắc hắc cười nói : “ Hôm nay khó lắm mới thoát ra, vừa lúc cùng các người chơi đùa ”.

Khinh Hồng thét nhỏ, lần này thân hình lại vi động, bảo kiếm cũng không động, Trầm Hương bảo châu biến ảo thành một đạo lưu quang, hướng thiên yêu đánh tới.

“ Cũng được, tiến bộ rất nhanh ” Thiên Yêu tán thưởng nói : “ Mới dùng qua một lần, đã biết lảng không ngự pháp, chỉ có điều trước mặt ta, cũng chỉ là con nít ”

Một bên hắn nói chuyện một bên lại thổ ra quả cầu, quả cầu màu lửa đỏ chính là bốn mệnh nội đan hắn tu luyện hai vạn năm , hết thầy động vật thời điểm thành yêu đều tu luyện, luyện ra nội đan, tu luyện niên đại càng lâu nội đan màu sắc càng thuần túy, cũng càng lớn đương nhiên uy lực cũng càng mạnh, khóa nội đan toàn thân màu lửa đỏ không hề tạp sắc, lại lớn

bằng năm tay, đã xem như cực phẩm nội đan, mắt thấy Trầm Hương bảo châu liền đưng tới nội đan, giờ khắc này Tiểu Khai bỗng nhiên ra tay.

Tiểu Khai đích xác còn chưa tu chân, đích xác ngự kiếm phi hành tối cơ bản đều không biết, nhưng là bảo bối của hắn cũng không giống ai truyền thuyết khối bảo bối nhỏ mảnh này là gậy Như Ý Kim Cô, mà vô số thế hệ trước từng có một vị yêu ma chi vương dựa vào như ý kim cô bồng quét ngang tam giới nhân ma thần, không địch thủ.

Kiện bảo bối này đương nhiên là “ Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm ”.

Tiểu Khai dùng sức lấy một vật giống như kim thù hoa, kim này gặp gió liền lớn lên, trong phút chốc bành trướng thành mấy chục thước cao, như ngọn núi kim loại cao mấy chục mét , cây gậy tại không trung giống như ngọn núi đối với Thiên Yêu lăng không quét ngang !.

Nếu một gậy này nếu tại Thiên Đô Ẩn Phong của Hoàng Sơn chỉ sợ cũng phải đương trường san bằng, cũng may mắn đại bình nguyên địa thế rộng lớn cực điểm, cây gậy lăng không bay lại trên trời dưới đất đều không có bị cái gì trở ngại.

“ Phan ” một tiếng Trầm Hương Bảo châu quả nhiên bị khóa nội đan chấn bay ra ngoài, nhưng là cùng lúc đó Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm cũng không lưu tình đánh vào phía sau lưng Thiên Yêu, xem ra thật giống như dùng gậy đánh golf hung hăng đập vào một con kiến nhỏ.

“ Phốc ” một tiếng buồn ỉu vài vị mỹ nữ đều nhắm mắt không dám xem một màn nhục huyết kia bay tứ tung, chỉ có Tiểu Khai thấy rất rõ ràng Thiên Yêu thân thể liền phảng phất như là quả cầu da bị đánh không biết bay xa đi đâu, mắt nhìn không thấy địa phương bay đi.

“ Hư ...” Tiểu Khai đặt mông ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy cả người trên dưới không còn chút khí lực : “ Cuối cùng thu phục ” .

“ Chết rồi sao ?” Kinh Hồng cẩn thận mở to hai mắt chuyển chuyển, nhìn trên người Tiểu Khai : “ Tiểu Khai ca ca sao lại thế này ?” từ “ thổ lộ ” trải qua vừa rồi, lúc sau tiểu nha đầu gọi Tiểu Khai lại nhưng thật ra rất thân thiết.

“ Không có việc gì ” Tiểu Khai nói : “ Không biết đánh bay đi nơi nào ”.

“ Đánh bay ” Lam Điền Ngọc chần chờ nói : “ Không đánh chết sao chứ ?”.

“ Chắc chết rồi ” Tiểu Khai nói : “ Đối lại bất luận kẻ nào một gậy kia đều phải chết chẳng qua hấn thân thể cứng rắn một giọt máu cũng không lưu lại a ”.

Lam Điền Ngọc sắc mặt nhất thời có chút trắng bệch : “ Máu cũng không lưu lại ?”.

“ Phải a ” Tiểu Khai cười nói : “ Bất quá đừng sợ, hết thầy đều xong ”.

Ngưng Hương vỗ ngực lòng còn sợ hãi , nhớ tới cây gậy lớn kinh thiên động địa vừa rồi kia, thời điểm lại Nhìn Tiểu Khai cũng không nghĩ ngay từ đầu lại chán ghét như vậy : “ Cái kia Tiểu Khai ... nga Thiên Tuyền môn chủ, cái gậy lớn kia là bảo bối gì ?”.

Tiểu Khai hắc hắc cười : “ Đây chính là cơ mật môn phái ta, không thể nói cho người nga ”.

“ Nga ” Ngưng Hương thốt lên có chút mất mát không nói.

Lam Điền Ngọc cũng cảm khái bộc phát, kiện bảo bối vừa rồi Tiểu Khai tế xuất vô luận nhìn từ phương diện nào cũng tuyệt không dưới Mạt Chước đại trận và Trầm Hương bảo châu, đáng tiếc chính mình kiến thức nông cạn, bảo bối như vậy chẳng những trước kia không thấy qua thậm chí nghe nói cũng chưa nghe qua. Nàng nghĩ rằng Tiểu Khai sở hữu chẳng qua chỉ là Vô

Tự Thiên Thư , nhưng là hôm nay nhìn ngoài thiên thư hắn không biết còn ẩn tàng trong người biết bao nhiêu thủ đoạn.

Nghiêm Tiểu Khai này thật sự là cao thâm khó lường a!.

“ Chúng ta trở về đi ” Tiểu Khai lại dương dương nói : “ Lam chương môn, nhiệm vụ của ta tính hoàn thành a ?”

“ Đương nhiên ” Lam Điền Ngọc mấy năm gần đây là lần đầu tiên yên tâm cười đắc ý như vậy : “ Thiên yêu bị diệt về sau thiên hạ liền thái bình ”.

“Ai nói ta bị diệt ?” Tiếng gầm gừ mãnh liệt từ địa phương xa xôi cuộn cuộn mà đến, thanh âm phảng phất như lôi đình qua bình nguyên oanh long tạc hưởng bên tai năm người : “ Các người đánh ta, ta nhất định phải ăn các người !”.

“ Ti !” mọi người không hẹn cùng nhau hít sâu một hơi đồng thời khẩn trương lên.

Thanh âm này không phải là phát ra từ thiên yêu sao?.

Tại cuối đường chân trời xa xôi, trên vùng biên giới của đại bình nguyên khí yêu vừa bị càn quét một đạo thân ảnh mạnh mẽ phảng phất như tên rời cung bắt tới, tốc độ nhanh như tia chớp mới một khắc đã nhìn thấy rõ ràng mặt mũi.

Hai mắt màu đỏ, răng nanh cắn chặt, vết máu màu hồng, còn có chín cái đuôi đón gió phất phới, không thể không phải tuyệt thế Thiên Yêu Cửu Vĩ Thiên Hồ !

“ Trời a, một kích như vậy cũng chưa đánh chết hắn sao” Khinh Hồng thân hình khẽ run rẩy lên, theo bản năng đi lại gần bên người Tiểu Khai.

“ Ta cũng không phải chết dễ dàng như vậy ” Thiên Yêu hiển nhiên lần này thực sự giận, nói chuyện đều là rít gào : “ Vốn ta nghĩ muốn chơi đùa với các người, không nghĩ tới các người nhân loại ti tiện, lại có thể đánh ta bị thương, ta quyết định không chơi với các người ta phải đem các người một ngụm một ngụm ăn luôn ”.

Tiểu Khai áp chế khẩn trương trong lòng, vỗ bả vai Khinh Hồng : “ Nha đầu, đừng sợ chúng ta cùng tiến lên ”.

Khinh Hồng vừa đứng dậy, được ánh mắt sáng ngời của Tiểu Khai nhìn, nhất thời cảm thấy tăng thêm vô hạn tự tin, sợ hãi giảm bớt ba phần, gắt gao nắm Trầm Hương bảo châu trong tay : “ Ân Tiểu Khai ca ca chúng ta tiến lên ”.

Thiên Yêu quả nhiên không cho bọn họ dây dưa, thân hình không nhúc nhích, khóa nội đan đỏ như lửa kia lại xuất hiện trước mắt mọi người, hướng phía tiểu Khai mà đến.

Khinh Hồng chỉ ngón tay, Trầm Hương bảo châu tiếp tục bay đi nghênh đón nội đan.

Nàng tuy hai lần giao chiến bị đả bại, nhưng lại không lo lắng, tình thế lúc này đây lại là trực tiếp tiến lên, rõ ràng muốn cứng đối cứng cùng Thiên Yêu.

Thiên Yêu hừ lạnh nói : “ Vừa rồi ta hạ thủ lưu tình, người nghĩ khóa châu tử rác rưởi này thực có khả năng đánh được nội đan yêu, được ta khiến cho người xem, ta như thế nào đem khóa châu tử hấp thành sắt vụn ”.

Vừa dứt lời, nội đan cùng bảo châu đã hung hăng đánh vào nhau.

Nhưng lúc này đây bảo châu không bị đánh bay ra ngoài, ngược lại chặt chẽ bám vào mặt nội đan, hai viên cầu tại không trung phát ra ánh sáng

màu lửa đỏ và kim sắc cùng nhau chiếu sáng, bạo phát tiếng nổ mạnh : “ Oanh long”

Loại này thuần túy là so đầu chân nguyên lực, phảng phất là võ lâm cao thủ tương tranh nội công, lại không nửa điểm giả dối, vừa mới tiếp xúc Khinh Hồng nhỏ yếu bị chân nguyên lực Thiên Yêu vạn năm đánh đến quân lính tan rã.

“ Phốc phốc phốc ” Khinh Hồng ói ra ba ngụm máu tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng bệch không một tia máu, chân lão đảo một cái, liền muốn ngã xuống đất, Trầm Hương bảo châu kim quang bỗng nhiên uể oải xuống.

Tiểu Khai vội vàng một tay ôm lấy, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm đón gió mà dậy, lần này lớn so với thiết bổng bình thường hơn một cấp độ, hướng về thiên yêu một gậy gõ xuống.

Thiên Yêu không trốn không đưa cánh tay ra tiếp tục cản.

“ Thương ” một tiếng huyền thuyết đánh vào cánh tay hắc, lại phát ra chàng thanh thúy tiếng kim loại, ngược lại bị cánh tay hắc đánh bay lên cao.

“ Đánh tiếp ” Tiểu Khai lớn tiếng ra lệnh.

Huyền Thiết quả nhiên lại một gậy lăng không đối với đầu thiên yêu đánh xuống nhưng là Thiên Yêu một cánh tay lại cản Huyền Thiết làm bay trở lại.

Tiểu Khai khua tay múa chân không ngừng, trong miệng uống thanh liên tục : “ Đánh đầu ! Đánh hông ! Đánh trước ngực đánh phía sau lưng, đánh lại ! Đánh cho ta đánh đánh đánh đánh đánh ”.

Hắc trong miệng niệm không ngừng, huyền thiết kia tại không trung một trận loạn chiến, trên trời xuất đầy bóng ảnh, đối với trực tiếp một trận loạn

bồng vào mặt Thiên Yêu , chỉ nghe “ thương thương thương thương ” không ngừng bên tai, liền phảng phất vô số thiết chùy liều mạng giống như đón đánh một khối da sắt , nhìn trong mắt thật sự là kinh tâm động phách !

Thiên Yêu lúc này gặp phải thế như cuồng phong mưa lớn đã kích, nhất thời luống cuống tay chân, tứ chi xuất toàn bộ ngăn cản, khóa nội đan cũng không khốn được Trầm Hương bảo châu chỉ nghe “ xích lưu ” một tiếng bảo châu cuối cùng vất vả thoát khỏi hấp dẫn của nội đan bay trở về tay Khinh Hồng.

Bảo châu vừa thu lại, áp lực lên thiên yêu nhất thời giảm, hắc gào thét lên, tóc tai rối loạn, quần áo phá nát, chín cái đuôi bao nhiêu là lông đỏ thượng lên xem ra chật vật không chịu nổi cả giận nói : “ Nghiêm Tiểu Khai người nhất định chết ”.

Tiếng nói vừa dứt thiên yêu bỗng nhiên lẳng không bay lên lại thẳng hướng Tiểu Khai bay tới, giữa không trung Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm sao có thể để như mong muốn của hắc, bay nhanh tới ngăn trở, lại đón hắc một vòng loạn bỗng, Thiên Yêu liên tục rít gào, hai tay hai chân xuất ra vô số tử ảnh, lại một bên ngạn đầu tròn nghiêm trọng huyền thiết, một bên đánh thẳng tới Tiểu Khai.

Huyền Thiết kia đánh cánh tay hắc, đùi hắc, thậm chí vài gậy trực tiếp đánh vào đầu hắc, làm hắc tức giận kêu loạn, nhưng là hắc bị đánh cho đến thảm hành động trên đường lại không chút thay đổi, tốc độ bay nhanh nhằm thẳng phía Tiểu Khai đứng.

Thiên Yêu thật sự là tức giận cực điểm, hắc hạ quyết tâm chính mình chật vật cũng phải trước tiên xử lý tiểu tử đáng giận.

Mắt thấy khoảng cách Thiên Yêu và Tiểu Khai ngày càng gần, Tiểu Khai mặt cũng có chút trắng bệch chỉ cảm thấy dưới chân nhũn ra, hai tay mệt mỏi, muốn nâng chân chạy trốn, nhưng một bước không đi ra ngoài,

tuy Huyền Thiết bỗng tấn công càng dày đặc như mưa, lại y nhiên ngăn không được bước chân thiên yêu.

Thời Khắc mẫu chốt Lam Điền Ngọc sắt một tiếng từng bước ngăn trước người Tiểu Khai phi kiếm thẳng đến Thiên Yêu.

“ Xoát ! Xoát ” Lại là hai đạo kiếm quang, phi kiếm của Ngưng Hương và Bạch Lộ cũng cùng nhau bắn tới.

Thiên Yêu đều không liếc mắt nhìn cánh thuận tay vung lên nhất thời “ Đinh linh lang ” một trận loạn hưởng, đem ba phi kiếm phảng phất giống như phế liệu đánh bay thật xa, thân kiếm đều bay thành một đường vong cung mắt thấy không thể dùng lại.

“ Không được thương tổn Tiểu Khai ca ca” Khinh Hồng miễn cưỡng nhắc tới cuối cùng một ngụm chân nguyên lực lại bắn ra Trầm Hương bảo châu trong tay.

Thiên Yêu hé miệng ra, nội đan lại xuất hiện “ phanh ” đánh vào mặt bảo châu, Khinh Hồng hét thảm một tiếng lại một mồm máu tươi nhổ ra, đương trường ngất xỉu, bảo châu kia rớt rơi xuống mặt đất lăn lông lốc, lăn mấy vòng không có động tĩnh.

Nội đan màu lửa đỏ, liền như vậy mang theo tiếng gió hô hô, hướng ngực Tiểu Khai bay tới, sóng nhiệt cuộn cuộn mà đến, đã cơ hồ muốn bao phủ Tiểu Khai.

Giờ khắc này phảng phất không bất luận kẻ nào có thể đỡ được một kích tuyệt thế này của Thiên Yêu.

Tiểu Khai cảm thấy hô hấp khó khăn, trong lòng buồn bực một cổ khí trong lòng khó có thể lý giải, trong phút chốc hần bỗng nhiên nhớ tới tình hình thu phục thiên yêu, từng màn từng màn kia phảng phất bỗng nhiên bị

hiện ra chậm hơn mấy chục lần bình thường, trong đầu hẳn chậm rãi lướt qua.

Mỗi một hình ảnh, mỗi một chi tiết, gió nhẹ thổi tới đầu ngón tay một tia run rẩy rõ ràng chiếu vào tâm điền.

Khoảnh khắc này cái cảm giác cực điểm kỳ dị trở lại trên người !.

Hắn nhu nhu ánh mắt, sát sát mũi, đối với nội đan đỏ như lửa tới gần trong gang tấc từng từ từng từ rống lên “ Phong! Ma! Khẩu ! Quyết! ”

Thời khắc tiếp theo đất trời câu tịch.

Nội đan đỏ như lửa trong nháy mắt liền hoàn toàn mất đi hảo quang “ ba tháp ” một tiếng nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất Thiên Yêu động tác lôi đình vạn quân cũng bỗng nhiên tạm dừng lại.

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn Thiên yêu, Thiên Yêu nói rộng miệng cũng nhìn hắn, Tiểu Khai nháy mắt liền có cảm giác không dám tin tưởng rằng nhện không được quay đầu lại nhìn Lam Điền Ngọc .

Lam Điền Ngọc vẻ mặt như trút được gánh nặng khéo miện vết máu còn không lau sạch hướng về Tiểu Khai thản nhiên cười.

" Thành công?" Tiểu Khai hỏi.

" Thành công!" Lam Điền Ngọc đáp.

“ Phong trụ ?” Tiểu Khai lại hỏi.

“ Đúng, phong trụ ” Lam Điền Ngọc gật đầu thật mạnh.

Tiểu Khai vỡ lẽ ra : “ Người nói cái này gọi là thu phục ?”.

Lam Điền Ngọc thở thật dài : “ Không sai, chính là thu phục ”.

Tiểu Khai sửng sốt sau nửa ngày bỗng nhiên ha ha cười to : “ Ta nói ... ta nói ... cuối cùng là muốn khao ta nha ” Hắn một bên cười một bên dùng sức xoa xoa mồ hôi trên mặt và mũi hung hăng trừng mắt nhìn thiên yêu “ Tốt lắm, hiện tại ta nên đến giáo huấn ngươi ”,.

Tiểu Khai vén tay áo, vuốt tóc, hai tay nắm chặt nghĩ phải tiến lên đánh người Lam Điền Ngọc thấy một trận mồ hôi toát ra nhớ tới Tiểu Khai một lần cũng làm như vậy nhìn không được nhắc nhở : “ Môn chủ, người phải cẩn thận”.

“ Cẩn thận cái gì ?” Tiểu Khai hung hăng nói : “ Vừa mới thiếu chút nữa chết trong tay hắn, hiện tại hắn bị phong trụ lại, muốn đánh hắn một trận hả giận ”.

“ Không phải như vậy ” Lam Điền Ngọc có điểm do dự chỉ về phía trước Tiểu Khai “ Ngươi xem ... ngươi xem hắn ...”

Tiểu Khai nhìn lại nhất thời hoảng sợ.

Thiên Yêu ánh mắt càng thêm đỏ, một tia sợ hãi đều không có, ngược lại thần tình đều là lửa giận, đôi lông mày nhíu lên, cái mũi phập phồng, lộ ra răng nanh trắng dày đặc, thở ra hỗn hển, biểu hiện hắn giờ phút này phần nộ cũng đủ đem Tiểu Khai hóa thành tro bụi.

“ Ngươi .. ngươi không phải bị phong ấn sao ?” Tiểu Khai lắp bắp nói : “ Ngươi còn muốn đánh nhau ?”.

“ Đương nhiên ” Thiên Yêu nghiêng răng từng từ theo hàm răng đi ra : “ Ngươi phong trụ nội đan của ta, ta có thể dùng thân thể đến giết ngươi !”

“ Đừng cường ngạnh ” Tiểu Khai lắc đầu : “ Ngươi nên biết Phong Ma Khẩu Quyết chính là vĩnh cửu phong ấn nga, căn bản không thể hóa giải, ngươi không có nội đan làm sao là đối thủ chúng ta, hay ngoan ngoãn nhận thua đi ” Hắn nhìn thiên yêu hình dáng hữu khí vô lực kia, bổ sung : “

Người xem người đều không khí lực, làm sao là đối thủ cái bảo bối này của ta ”.

Thiên Yêu lộ ra một nụ cười dở khóc khó coi hừ lạnh nói : “ Người ... người nghĩ ... Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm của người năng lượng vô cùng vô tận sao ?”.

“ Ách” Tiểu Khia run sợ : “ Chẳng lẽ nó thể lực hạn chế ?”.

Vừa mới dứt lời, bỗng nhiên liền cảm thấy trong lòng không còn, cái gậy kia rốt cuộc không sai “ ba” một tiếng từ không trung hạ xuống rơi trên mặt đất không nhúc nhích.

Lúc này ,tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Trận chiến hôm nay, có thể nói là biến đổi bất ngờ, bộc phát hồi hộp, Bạch Nguyệt cầm cố, Trầm Hương bảo châu, vạn năm Huyền Thiết Chi Tinh, Phong Ma khẩu quyết giờ phút này tất cả mọi người đều lường bại câu thương, Lam Điền Ngọc và Ngưng Hương Bạch Lộ ba người phi kiếm tận hỷ, nguyên khí đại thương, Kinh Hồng dùng sức quá độ trực tiếp hôn mê, Trầm Hương bảo châu rơi xuống bụi rậm, Phong Ma khẩu quyết đã dùng, mà Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm cũng dùng hết tất cả thể lực, tạm thời biến thành phế phẩm. Đợi cho bụi bậm rơi xuống mọi người bỗng phát hiện năm người lại có thể hoàn toàn thành phế vật mà Thiên Yêu Hồ Thiên tuy cũng thở yếu ớt, tại đây lại là người duy nhất còn có chiến đấu lực tồn tại.

Một trường đại chiến biến bất ngờ, đánh đến cuối cùng thiên yêu lại là người duy nhất thắng.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 8: Diệt Thế Môn Khai

Ha ha ha ha Nghiêm Tiểu Khai người còn có lời nào để nói ?” Thiên Yêu ngửa mặt lên trời cười to : “ Người dám làm ta tức giận, nhất định không có kết cục tốt ”.

Tiểu Khai vẻ mặt hoàn toàn uể oải xuống, hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi xuống đất : “ Ta không có lời nào, người động thủ đi ”.

“ Được ! Cũng được, tiểu tử người tuy giáo hoạt nhưng thật ra là người sáng khoái ” Thiên Yêu nói : “ Một khi đã như vậy ta trước hết giết người, sau đó đến Lưu Vân Thủy Tạ, tiếp theo diệt Côn Lôn, Thục Sơn, đem các người cái gọi là sáu đại phái từng bước từng bước dẫm nát dưới chân ta !”.

“ Tùy tiện người ” Tiểu Khai lại còn có diễm hào khí như vậy, dùng sức vỗ ngực mình : “ Đến đây đi, chỗ này, vị trí này, đây là trái tim ta, người bất chấp cho ta một phát như vậy ta liền xong đời ”.

“ Được ta liền thỏa mãn yêu cầu của người ” Thiên Yêu đồng ý gật đầu : “ Trái tim Thiên Tuyển môn chủ, có thể luyện thành một món đồ bảo bối ”.

Khớp xương bàn tay hấn đan vào nhau, xem ra đặc biệt sắc bén, gập khúc thành hồ chảo, cho dù là cương thiết xem ra cũng có thể một chảo đập nát, không chần chừ liền hướng vị trí Tiểu Khai chỉ đánh lại !

Lam Điền Ngọc trong lòng thở dài, lặng lẽ nhắm mắt lại.

“ Không nghĩ tới tính toán then chốt, rốt cục là phụ lòng kỳ vọng của tổ sư bà bà ” Nàng trong lòng lặng lẽ thầm nghĩ : “ Sát tinh một khi xuất thế, cũng không biết một năm sau, tu chân giới có còn tồn tại hậu thế hay không ”.

Lam Điền Ngọc cũng không biết, yêu cầu của Tiểu Khai có thâm ý.

Tại vị trí trái tim hắc bên trong áo là Vô Tự Thiên Thư trong truyền thuyết.

Thời khắc móng vuốt Thiên Yêu chạm vào Tiểu Khai bỗng nhiên nhìn thấy nụ cười quỷ dị trên mặt Tiểu Khai, hắc trong lòng chấn động, lập tức cảm thấy không đúng, nhưng là muốn thu tay cũng đã muộn.

Một trảo kia của Thiên Yêu tập trung toàn bộ lực lượng vào, chuẩn xác không có lầm đâm xuyên qua áo vào ngực Tiểu Khai, trúng mặt bìa Vô Tự Thiên Thư.

“ Hoa ba !” Một tia chớp quỷ quái oang oang tại kiền khôn (trời đất) bổ về dưới, không mây đen, cũng không tiếng sấm, tia chớp này giống như trống rỗng xuất hiện, đối với đầu Thiên Yêu bổ xuống !.

Chính là đồng dạng tia chớp một vài ngày trước từng đem Hoàng Sơn chương môn Tùng Phong đạo trưởng đánh cho toàn thân trần trụi, tóc tai chống ngược nguyên khí đại thương, đủ thấy uy của tia chớp.

Tiểu Khai đang muốn ha ha cười to, liền nhìn lại Thiên Yêu không hoảng không vội một tay nắm thành quyền lại tự nhiên hướng tới tia chớp đánh xuống đối kháng.

“ Ba !” Một tiếng nổ, một tia chớp mãnh liệt như vậy, lại bị nắm đấm của hắc oanh đặc hời phi yên diệt, tiêu tán vô hình trong không gian.

“ Trời a” Tiểu Khai âm thầm kêu khổ : “ Hẳn như thế nào trời phạt còn không sợ ?”.

“ Ta sợ trời phạt a ? Ta sợ chớp a? ” Thiên yêu ngửa mặt lên trời, một tay chỉ trời một tay chỉ đất mở miệng mắng to : “ Tặc lão thiên tán tận thiên lương, ta từ khi tu tiên tới nay, mười năm một tiểu kiếp, trăm năm một trung kiếp, ngàn năm một đại kiếp, cho nên cái gì lộn xộn thiên môn kiếp số vô số kể, tăng xuất bất tận, cứ năm ngàn năm ta lại gặp thiên kiếp tiếp , ăn cơm uống nước đều không có mau như vậy, tia chớp này nếu gặp lúc ta một vạn năm ngàn năm trước muốn không chừng ta đã thần hồn tiêu diệt .”

Trong lúc mắng , liền gặp một tia chớp sáng trắng đánh xuống, Thiên Yêu không chút do dự lại một quyền đánh ra ngoài, tia chớp kia bị đánh biến mất vô hình.

“ Hừ loại thiên kiếp cấp bậc này, ta ngay cả nội đan không cần dùng ” Thiên Yêu quát : “ Bằng vào lực lượng thân ta cũng đủ ứng phó ! Tứ cửu thiên kiếp, thất cửu thiên kiếp các người thật ra đến nha, ta không sợ các người ! ”.

" Xong rồi xong rồi," Tiểu Khai giờ khắc này lòng xem như hoàn toàn lạnh lẽo : “ Cái tên biến thái này thiên khiến lại còn không sợ, ta đây thật là hết cách ”.

Hắn nhớ rõ ràng trời phạt chỉ có hai lần, Cổ Chánh Kinh và Tùng Phong đạo trường đều bị hai lần, mà Thiên Yêu hiện tại đã qua hai đạo tia chớp, có thể thấy được Tiểu Khai cuối cùng dùng tuyệt chiêu trời phạt của Vô Tự Thiên Thư đối với hắn quả thật vô dụng.

“ Di, không đúng ...” Lam Điền Ngọc lẩm bẩm nói : “ Người xem, trời biến đổi”

Quả thật, vài giây thời gian sắc trời lạng lẽ thay đổi.

Nguyệt Bạch cấm địa trên đại bình nguyên mấy vạn năm đều là yêu khí di tán, không mưa không nắng, liền như vậy cho đến nay, địa phương cũng không thuộc cái gì không gian nhân loại, mà là bị viễn cổ thần tiên dùng đại pháp lực mở ra không gian song song, từ khi khai thiên lập địa đã tồn tại trong này căn bản không có “ khí hậu ” quy tắc cơ bản tồn tại, vốn là suốt đời không có nắng có mưa, nhưng là giờ khắc này trong nháy mắt thời tiết lại thay đổi.

Trên bầu trời mây đen chẳng biết từ đâu mà đến, từng mảng từng mảng tụ hợp tới, càng tích càng nhiều, trùng trùng điệp điệp tích lên, xem ra phảng phất giống như là tùy thời từ không trung hạ xuống, mà bên cạnh mây đen kia không ngừng nhấp nháy từng đạo ánh sáng trắng, hiển nhiên là lạng lẽ thai nghén siêu cấp lôi điện !.

Thiên Yêu có chút khẩn trương, ngẩng đầu nhìn bầu trời lạng lẽ năm chặt quyền đầu.

“ Sư phụ, trời tức giận ” Bạch Lộ lạng lẽ bên tai Lam Điền Ngọc nói : “ Người có nhân tính, trời có thiên tính, Thiên Yêu này nói chuyện quá đại nghịch bất đạo, ông trời xem ra là muốn giáo huấn hắn ”.

Lam Điền Ngọc chỉ cảm thấy lời này không thể tưởng tượng , chưa bao giờ nghe thấy nhưng là nghĩ tới nghĩ lui lại gật đầu : “ Cũng có thể giải thích như vậy ”.

Thiên Yêu nhìn thiên không ba phút bỗng nhiên hú lên quái dị rồi cuộc bất chấp đối phó chúng nhân Tiểu Khai ngược lại chuyển thân bạt chân bỏ chạy, hăn hướng tới Nguyệt Bạch cấm địa chạy tới, xem ra muốn chạy vào cấm địa.

Nhưng là đã muộn bầu trời vô hạn minh diệt điện quang bỗng nhiên bắt đầu hội tụ, hình thành một siêu cấp cột sáng đường kính ít nhất mười thước,

phô thiên cái địa đánh xuống dưới, mục tiêu chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ bạt chân chạy như điên!.

“ Thương thiên a” Lam Điền Ngọc rên rỉ lên, nàng có thể nói ra ba chữ này liền hoàn toàn mất đi năng lực nói chuyện.

Tia chớp thật lớn như vậy đã không thể đơn thuần dùng hai chữ “ tia chớp” để biểu đạt, chuyển mình hàng vạn trong thiên địa, trước tới giờ không có nghe nói qua tia chớp như vậy sau này cũng không có nghe nói tia chớp như vậy, cũng chỉ có lúc này, giờ phút này, dưới tình cảnh này, mới có kỳ tích không tiền tuyệt hậu độc nhất vô nhị như vậy, tư thế lộ hiện ra rõ ràng trước mắt.

Cũng khó trách Thiên Yêu không sợ liên cửu trọng kiếp, lại sợ tia chớp này tới mức bạt chân bỏ chạy.

Đạo tia chớp không thể kháng cự này uy thế đoan đoan chính chính bổ vào người Thiên Yêu, ánh sáng trắng kia như nước lũ trong phút chốc bao phủ Thiên Yêu, phảng phất như lửa nham tương bao phủ một con kiến cố gắng chạy trốn.

Tia chớp qua đi, bầu trời mây đen nhất thời biến mất tiêu tán vô tung vô ảnh phảng phất vừa rồi cái gì cũng không có phát sinh.

Tiểu Khai ôm lấy tiểu sư muội Khinh Hồng đang hôn mê, đối với Lam Điền Ngọc gật đầu nói : “ Chúng ta đi lại xem thử ”.

“ Được ” Lam Điền Ngọc gật đầu : “ Lần này nhất định phải xem rõ Thiên Yêu sống hay chết ”.

Trên mặt đất bị tia chớp phách qua, xung quanh biến thành màu đen, chỉ sợ là sắt thép chắc chắn cũng biến thành bụi Tiểu Khai tìm tới tìm lui căn bản không thấy chút dấu vết, bỗng nhiên nghe thấy Ngưng Hương ở bên kia kêu : “ Mọi người xem bên này .”

Ngưng Hương ở nơi cách phạm vi tia chớp tác dụng gần mười mét, trên mặt đất có vài vũng nho nhỏ màu nâu, xem ra tuyệt đối không rõ ràng, Tiểu Khai đối với Ngưng Hương cười : “ Người thực cẩn thận a ”.

Ngưng Hương lần này thái độ khác lạ không có trừng hăn ngược lại thân nhiên cười, xem ra đối với kích lệ của hăn thập phần chấp nhận.

Lam Điền Ngọc nhúng ngón tay vào vũng màu nâu này, cảm thấy có điểm ướt át, đưa lên mũi ngửi một chút trầm giọng nói : “ Có mùi máu tươi ”.

“ Chẳng lẽ là máu Thiên Yêu ?” Bạch Lộ nói .

Mọi người, người nhìn ta ta nhìn người đều cảm thấy có chút hoảng sợ.

Dưới thiên kiếp khủng bố như thế chẳng lẽ Thiên Yêu thật đúng là chạy thoát ?.

Chính lúc nghi hoặc chợt nghe Ngưng Hương lại gọi : “ Mọi người xem bên kia ”.

Theo ngón tay nàng chỉ chính là cổng vòm của Nguyệt Bạch cấm cố, cả cổng vòm kim loại đen nhánh, nhưng là hiện tại bên cạnh cổng vòm lại rõ ràng hiển lộ một vết tay màu đỏ .

Lam Điền Ngọc hút một ngụm lương khí, nhất thời tay chân lạnh lẽo, lộ vẻ sâu thẳm nói : “ Quả nhiên hăn chạy thoát ”.

“ Không có đạo lý a ” Tiểu Khai trầm tư nói : “ Tổ sư bà bà các người không phải nói sao chứ chỉ cần ta đến đây có thể diệt hăn, theo lý thuyết hăn cũng nên xong đời mới đúng nha ”.

“ Không, chúng ta lý giải có thể còn có điểm sai ” Bạch Lộ mở miệng nói : “ Thiên ý nan tầm, yêu phân sâm nghiêm, dục trừ tiêu tiểu, diệt thế

môn khai, mọi người có chú ý tới trừ bốn câu đầu và cuối hay không, kỳ thật bản thân cũng là có hàm nghĩa ”

Lam Điền Ngọc thì thảo niệm vài câu gật đầu nói : “ Dục trừ tiêu tiểu, diệt thể môn khai, chẳng lẽ nói muốn tiêu diệt thiên yêu còn cần diệt thể môn khai ? Nhưng là diệt thể môn tột cùng là cái gì vậy ?”.

Bạch Lộ lắc đầu : “ Ta không có nghe nói qua cái gì diệt thể môn, mặt khác có lẽ môn phái khác có thể biết ”.

Lam Điền Ngọc tự hỏi thật lâu lại nói : “ Như vậy chúng ta phái người đi phái khác hỏi xem ?”.

Bạch Lộ lắc đầu : “ Sư phụ ta nghĩ không nên ”.

Ba đồ đệ này của Lam Điền Ngọc quả thật có các đặc điểm riêng, Ngưng Hương tính khí nóng nảy, tính tình cương nghị, Khinh Hồng ít tuổi vô tà, tính cách ngượng ngùng, đại đồ đệ Bạch Lộ lại cư xử giao tiếp ngay ngắn rõ ràng, suy xét vấn đề tỉ mỉ chu đáo, bình thường trợ giúp Lam Điền Ngọc xử lý các loại sự vụ , thời khắc mấu chốt Lam Điền Ngọc cũng là rất xem trọng cái nhìn vị đại đồ đệ này.

Bạch Lộ nói : “ Thiên Yêu vừa rồi từng nói qua hẳn muốn trước hết giết chết Thiên Tuyển môn chủ, đồ sát Lưu Vân Thủy Tạ, sau đó diệt Côn Lôn, sấm Thục Sơn hiện tại thiên yêu chạy trốn tu chân giới sắp tinh phong huyết vũ ta nghĩ thấy không phải đem hỏi thăm diệt thể môn là cái gì, mà là lập tức lên đường đi Côn Lôn nhắc nhở Phi Hạc thượng nhân chú ý an toàn trong môn phái, không thể để Thiên Yêu có cơ hội giết người ”.

Nàng dừng một chút lại nói : “ Thiên Yêu tâm cao khí ngạo nói lời nhất định làm được chúng ta trước một bước đi Côn Lôn vừa lúc ôm cây đợi thỏ nhất cử tranh thủ tìm diệt Thiên Yêu”.

Lam Điền Ngọc khẽ gật đầu : “ Cũng được, phải nên như thế ”.

Hắn nói tới đây bỗng nhiên phát hiện sắc mặt Tiểu Khai cổ quái, bộ dáng khẩn trương hề hề ôm Khinh Hồng, ngạc nhiên nói : “ Thiên Tuyên môn chủ người sao vậy ?”.

“ Nga, ta không có việc gì không có việc gì ” Tiểu Khai nói : “ Các người, các người cứ nói chuyện tiếp”

Lam Điền Ngọc hồ nghi liếc mắt nhìn, cũng không hỏi lại : “ Muốn chân chính tiêu diệt Thiên Yêu chỉ sợ còn phải nhờ lực lượng của môn chủ, chẳng biết môn chủ có nguyện ý, theo chúng ta đi Côn Lôn ”.

“ Ách ... được rồi, không vấn đề ” Tiểu Khai nói : “ Ta bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, có thể hay không trước tiên đưa ta đi nghỉ ngơi ?”.

Lam Điền Ngọc ngẩn người lộ ra một bộ giật mình, biểu tình hiểu ra cười nói : “ Hôm nay môn chủ lao khổ, công cao, tự nhiên nên sớm nghỉ ngơi một chút ” Nàng nhìn hai nàng bên người thấp giọng nói : “ Chẳng biết môn chủ hy vọng ai đem môn chủ đi nghỉ ngơi a ?”

“ Ai đều có thể, tùy tiện tìm một người là có thể ” Tiểu Khai nhìn Khinh Hồng trong lòng ngực còn chưa tỉnh lại : “ Còn có nàng, cũng nên đi nghỉ ngơi ”.

Lam Điền Ngọc “ nga ” một tiếng một bộ biểu tình “ ta đã sớm nhìn ra ” gật đầu nói: “ Tốt lắm Ngưng Hương dù sao hiện tại cũng không có việc gì, người mang môn chủ đi nghỉ ngơi, cho nên Khinh Hồng” Lam Điền Ngọc thần bí cười : “ Khiến môn chủ trước tiên chiếu cố a ”

Tiểu Khai cũng không nghĩ lại khẽ gật đầu nói : “ Vậy đi thôi ”

Hắn nói chuyện hai tay lại đem Khinh Hồng ôm càng khẩn trương, chỉ cảm thấy Vô Tự Thiên Thư nhảy dựng chậm chạp rục rịch, cơ hồ có điểm nhẫn nại không được, bất đắc dĩ hắn cũng chỉ có thể dùng sức ôm chặt thân hình Khinh Hồng gắt gao ngăn chặn thiên thư nhảy lên trong ngực mình.

Vừa rồi thời điểm thảo luận Tiểu Khai liền phát hiện Vô Tự Thiên Thư cử động khác thường chẳng qua Vô Tự Thiên Thư là cơ mật lớn nhất của hắn, hắn không muốn để cho người khác phát giác, hiện tại Vô Tự Thiên Thư nhảy lên càng ngày càng mãnh liệt, Tiểu Khai cước bộ càng lúc càng nhanh Ngưng Hương đi ở phía trước bỗng nhiên nghe Tiểu Khai phía sau thở “ hô xích hô xích ” nhin không được trên mặt đỏ lên nghĩ thầm : “ Hay là hắn đối với ta có dự niệm ?”.

Nàng vốn đối với Tiểu Khai tuyệt đối bài xích, chẳng qua Tiểu Khai hôm nay biểu hiện thật sự cũng được, cũng có dũng có mưu, gặp nguy không loạn, lại đem Thiên Yêu hai vạn năm làm cho mặt xám mày tro, tuy nhiên cuối cùng là mượn thiêu uy nhưng là có thể làm được điều này coi như là tu chân giới đệ nhất nhân, cho nên thời điểm này nàng nhìn Tiểu Khai liền cảm thấy như vậy vừa mắt, tiểu nữ sinh dù sao là sùng bái anh hùng, biết rõ sư phụ chuẩn bị đáp ứng yêu cầu gì Tiểu Khai, cho nên hắn nghĩ tới nghĩ lui liền cảm thấy khuôn mặt nóng như lửa đốt nghĩ thầm : “ Nếu hắn muốn theo ta song tu ta ... ta nên làm sao bây giờ ?”.

Nghĩ như vậy, Ngưng Hương lại ngượng ngùng lại mang theo chút vui mừng, đi ở phía trước mân miệng, trộm cười, còn đâu chút dấu vết nữ hỏa bạo ?.

Nàng lại không biết có một người so với mình càng ngượng ngùng càng vui mừng hơn, đó là Khinh Hồng.

Khinh Hồng được Tiểu Khai ôm trong lòng ngực kỳ thật đã tỉnh lại từ lâu, nhưng là Tiểu Khai dùng sức ôm nàng, một trận hơi thở nam tính theo mũi mà vào, nàng phảng phất nằm ở trong lòng một bộ ngực nở nang ấm áp, cái loại cảm giác an toàn này tiểu nha đầu cho tới bây giờ chưa gặp qua nhất thời còn có chút ý loạn mê tình lên.

Đối với việc nhỏ này, tốt biết mấy, bỗng nhiên trong lúc đó Tiểu Khai đem nàng dán tại ngực, bờ hông của nàng dính chặt vào người Tiểu Khai,

mà ngực Tiểu Khai có cái gì kỳ quái nhảy dựng nhảy dựng, còn thỉnh thoảng va chạm vào địa phương không nên va chạm, làm tiểu nha đầu mặt đỏ như lửa, tim đập như trống cảm thấy toàn thân trên dưới bắt đầu muốn sôi trào.

Nàng tuy nhiên chỉ có mười bảy tuổi nhưng là song tu chi thuật sớm học qua, cái biết cũng đều biết, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại một câu : “ Hẳn thực không thành thật, hẳn là muốn khiêu khích ta sao ? ”.

Tiểu Khai không có tâm tư khiêu khích nàng, mang nàng theo Ngưng Hương vào trong phòng, hẳn liền thành thật không khách khí đem Kinh Hồng giao cho Ngưng Hương : “ Nhạ, người mang nàng đi nghỉ ngơi, ta trước tiên muốn ngủ một giấc ”.

Ngưng Hương cảm môi, cảm thấy có điểm ngoài ý muốn nói : “ Người không phải cần người bồi sao chứ ? ”.

“ Đương nhiên không cần ” Tiểu Khai không hiểu nói : “ Ta muốn ngủ a ”.

“ Nga ” Ngưng Hương biểu tình mang điểm mất mát khẽ gật đầu nói : “ Ta đây đi ra ngoài, nhưng là Kinh Hồng nó ”.

“ Cô ấy làm sao vậy ? ” Tiểu Khai thờ ơ không chú ý nhìn trên giường : “ Nga, trong gian phòng thơm ngào ngạt trên chăn đều là hương thơm ”.

Ngưng Hương môi khẽ giật vốn muốn nói : “ Đây là khuê phòng của Kinh Hồng ” nhưng là suy nghĩ áp chế ý tưởng này nhẹ chân nhẹ tay tiếp nhận Kinh Hồng nói : “ Ta trước tiên đi ra ngoài ”.

Tiểu Khai đợi Ngưng Hương đóng cửa lại, lập tức trở mình đứng dậy lấy Vô Tự Thiên Thư trong lòng ngực đặt trên giường.

Quy tắc mở trang giấy Vô Tự Thiên Thư quả thực kỳ lạ, lần đầu tiên mở chính là tích vài giọt máu, trang thứ nhất tích máu của mình, trang thứ hai hấp thụ lượng lớn tiên linh khí, hiện tại trang thứ ba không hấp thụ tiên khí cũng không hấp thụ tiên huyết, lại bị thiên yêu tập trung lực lượng đánh một trận.

Tiểu Khai tâm lý thật sự rõ ràng vừa rồi đạo siêu cấp tia chớp không tiền tuyệt hậu kia tuyệt đối không phải Thiên Yêu xúc giận lên trời tạo thành mà là Thiên Yêu xúc giận Vô Tự Thiên Thư tạo thành.

Vô Tự Thiên Thư không biết tồn tại cấp bậc gì nhưng là thực hiện nghiêm uy nghiêm của nó là không để cho xâm phạm, Cổ Chánh Kinh nghịch nó một chút liền té hai lần, Tùng Phong đạo trưởng sờ soạng nó liền trúng hai đạo thiên lôi, mà Thiên Yêu này càng quá phạm lại hung hăng đánh một trận, nếu như vậy chính là khiêu khích khả năng nhẫn nhịn, tựa như thất lễ với Vô Tự Thiên Thư.

Tiểu Khai áp chế kích động trong lòng, theo thói quen mở ra trang thứ ba.

“Ách” Tiểu Khai nheo mắt : “ Đây là cái thứ gì ?”.

Trong trang thứ ba không có nhân loại , cũng không có yêu ma, lại là một mảnh mênh mông từ nơi này nhìn lại sương mù kéo dài đến cuối trang sách, lại nhìn không thấy một chút manh mối.

“ Tiểu Quan, biết đây là địa phương gì không ?” Tiểu Khai bắt đầu cầu trợ.

“ Không biết ” Tiểu Quan thành thật lắc đầu : “ Cảm giác thực cổ quái, cho tới bây giờ chưa thấy qua ”.

“ Các người a ?” Tiểu Khai hỏi bốn vị chân nhân.

“Ân ... giống như bên trong không hề ít tiên linh khí ” Bế Quan chân nhân nhíu mày nói : “ Bất quá, tiên linh khí này có điểm cổ quái, theo chúng ta bình thường hấp thu có điểm không giống ”.

Tiểu Khai nói : “ Các người đoán là cái thứ gì ?”.

" Đây là một cái không gian," Bác Học chân nhân phỏng đoán nói: “ Không gian này một khi đã tồn tại khẳng định nó có đạo lý, trong này một khi đã có tiên linh khí như vậy chắc là cất dấu một vài bảo bối, bất quá phải vội vàng, cũng không biết nói rốt cuộc là vật gì ”.

“ Không sai ” Trần Nguyên chân nhân nói : “ Trong này không gian này có thể tương tự như tu chân giới, tiên linh khí trong này đích xác so với tiên linh khí chúng ta biết có chút bất đồng, bất quá ta suy đoán, tác dụng đại để giống nhau . ”

Tiểu Khai nghĩ : “ Có hay không biện pháp hiểu rõ a ? ”.

“ Có thể a ” Bác Học chân nhân nói : “ Nếu có người đi vào thăm dò một phen tự nhiên liền rõ ràng ”.

Hắn nhìn Tiểu Khai lại nói : “ Chẳng qua chúng ta bị nhốt tại thiên thư tàng tử hai không có biện pháp vào thăm dò ”.

Tiểu Khai nhất thời thất vọng : “ Vậy làm sao bây giờ ?”.

“ Người chính mình có thể xem ” Bác Học chân nhân cười nói : “ Một khi người đã là chủ nhân của thiên thư, về lý mà nói, người có thể tự do ra vào, chỉ cần trong lòng nhớ kỹ mục đích của mình, nói không chừng liền đi vào. Bất quá trước tiên ta phải nói rõ ta không biết khẩu quyết ra vào, nếu người đi vào xuất không ra, ta không chịu trách nhiệm ”.

Tiểu Khai khẽ gật đầu, do dự một lát, chung quy ngăn cản không được lòng hiếu kỳ nghĩ thầm : “ Vô Tự Thiên Thư đã nhận ta là chủ, chắc là sẽ

không hại ta, trước hết ta thử một lần ”.

Hắn dụng tâm yên lặng cảm ứng cái không gian trong trang thứ ba kia, :
“ Để ta đi vào, để ta đi vào ...” Niệm ước chừng ba phút bỗng nhiên đầu óc bị một trận choáng, nhin không được nhắm mắt lại, cảm giác cả không gian phảng phất có chút khê nhộn nhạo một chút, tiếp theo hắn mở to mắt, liền phát hiện chính mình quả nhiên đi vào trong trang thứ ba.

Đây là địa phương phi thường kỳ quái cả không gian che kín sương mù mênh mông, Tiểu Khai kiệt lực mở to mắt, trước người một mét không thấy rõ, hắn ngồi xuống mặt đất sờ sờ, bề mặt mềm mại mà ẩm ướt, phảng phất là bùn đất xốp mềm, nhưng thật ra không có gì dị thường.

Tiểu Khai đưa cánh tay ra trước mặt sờ sờ, trống rỗng cái gì đều không có, xem ra thực nhìn không có cái gì xung quanh cổ quái du đặc.

Hắn không dám đi về trước, liền đem Huyền Thiết Chi Tinh vụn năm ra, mệnh lệnh : “ Dài dài dài ”

Ý tưởng của Tiểu Khai thật ra cũng được, lợi dụng nguyên lý Huyền Thiết Chi Tinh vụn năm thân có thể dài vô hạn, quả thật có thể phát hiện địa phương tuyệt đối xa xôi, chỉ tiếc Huyền Thiết Chi Tinh hay là châm hoa kia, bộ dạng căn bản động tĩnh đều không có.

Tiểu Khai lại yên lặng kêu Tiểu Quan và bốn vị chân nhân nhưng một chút cảm giác tin tức cũng không có.

Cứ như vậy Tiểu Khai còn có điểm trừ trừ, địa phương này giống như có thể ngăn cách hết thảy tin tức ngoại giới, nói cách khác, chính mình ở chỗ chết này cũng sẽ không có bất cứ kẻ nào biết, mà hiện tại Tiểu Khai không biết trong này có nguy hiểm gì tồn tại hay không.

Tiểu Khai cảm thấy có điểm sợ hãi, hắn lo lắng nửa ngày, thủy chung cảm thấy trong này là địa bàn của mình, nên không có nguy hiểm, vì thế

nghiến răng, mắt như mù lòa cố gắng từng bước đi về trước dưới chân y nhiên xộp mềm cũng không có gì trở ngại, Tiểu Khai yên lòng lại đi về trước vài bước.

“ Chẳng lẽ không gian này cái gì cũng không có sao ?” Tiểu Khai hai tay thẳng tắp về phía trước một mặt đi một mặt múa tay từ trên xuống, trước tiên phát hiện phương hướng, sau năm phút tuy nhiên đi thực chậm đại khái cũng đi được một trăm mét, không gặp thứ gì.

Tiểu Khai ngẩng đầu lên, đối với bầu trời cao thét lên một tiếng “ A!”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 9: Sư Muội Khuynh Tâm

Một tiếng gào, bỗng nhiên biến hóa !

“ Ngao ô !” một tiếng rít gào kinh thiên động địa, nhất thời từ nơi xa truyền đến, thanh âm tuy phi thường xa xôi, nhưng là bao hàm trong tiếng gầm gừ uy thế, y nhiên làm Tiểu Khai thâm kinh ngạc, nhất thời nghĩ đến vua của bách thú : lão hổ.

“ Ta, làm sao bây giờ ?” Tiểu Khai quỳnh lên, quay đầu bỏ chạy, nhưng là bỗng nhiên trong lúc đó liền cảm thấy thiên địa “ xoát ” một tiếng khinh hưởng phảng phất bỗng nhiên được đưa đến một tầng vốn bị che lấp bởi một bức màn ảo ảo thật thật, toàn bộ sương mù trong khoảnh khắc đều tiêu tán vô ảnh vô tung, trước mắt nhất thời trở nên sáng sủa !.

Trước mắt sáng sủa, Tiểu Khai nhất thời “ oa” một tiếng kêu lên.

Một mảnh không gian lại vô cùng rộng lớn, hắn ở trong này nhìn qua, nhưng là so với liên miên quần sơn Lưu Vân Thủy Tạ ngoài kia còn muốn rộng lớn hơn vài phần.

Nhìn xuống dưới, mặt đất đều là cây cối thật lớn cao ngất trong mây, xanh tươi um tùm, đâu đâu cũng thấy xanh tươi, chân thật như thơ như họa, đẹp không kể xiết. Cây cối kia so với ở trên địa cầu cao lớn không biết bao nhiêu lần, cũng tráng kiện hơn bao nhiêu lần, ngửa đầu nhìn căn bản không tới ngọn cây, mỗi tán lá um tùm phân ra vô số cành mỗi cây cách nhau mấy

trăm mét, nhưng từ xa nhìn lại một mảnh rừng rậm, đến gần xem không gian giữa các cây cũng đủ một sân bóng đá.

Cho nên Tiểu Khai vừa mới đi ra một trăm mét kỳ thật chẳng qua là đi động không đến một nửa khoảng cách giữa hai cây .

Tiểu Khai vừa cảm thán một chút, liền cảm thấy dưới chân mặt đất chấn động kịch liệt, tiếng gầm gừ lại vang lên, lúc này thanh âm truyền đến gần hơn vị trí vừa rồi ít nhất một nửa.

Hắn ngẩng đầu lên liền thấy trong lúc đó đại thụ bỗng nhiên thoát ra một con quái thú khổng lồ. Quái thú này ít nhất cũng cao bằng ba tầng lầu, hai mắt phảng phất là hai đèn lồng lớn xanh biếc sâu thẳm, tròng mắt như vậy nhìn Tiểu Khai, Tiểu Khai nhất thời hồn phi phách tán, kêu một tiếng “ má ơi ” quay đầu bỏ chạy.

Quái thú khinh miệt liếc mắt nhìn Tiểu Khai cũng không đuổi theo, để Tiểu Khai chạy gần trăm mét lúc này mới nhắc chân đuổi theo, nhẹ nhàng rơi xuống trước Tiểu Khai, Tiểu Khai đang cúi đầu chạy bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ngẩng đầu thấy quái thú kia đang ở trước mắt, ở trước mặt Tiểu Khai mồm mở rộng như chậu máu, một cổ hơi thở tanh tưởi nhất thời đập vào mặt mà đến.

Miệng của nó mở ra với so cần cầu còn lớn gấp đôi, Tiểu Khai liền cảm thấy trước mắt không thấy bầu trời, mặt đất không thấy, cây cối cũng không thấy, trên dưới phải trái đều bị mồm như chậu máu sâm sâm răng trắng che kín, loại này kích thích trước đó chưa có từng có, Tiểu Khai nhất thời hồn phi phách tán, kêu thảm một tiếng : “ Ta muốn ra ngoài !”

Thiên địa trong lúc đó lại rung động, phảng phất là vạn vật vạn vật, uốn éo, méo mó, loáng một cái Tiểu Khai bỗng nhiên phát hiện hắn đã trở lại phòng của Lưu Vân Thủy Tạ, hai mắt nhìn lại Vô Tự Thiên Thư, trên trán mồ hôi đổ cuồn cuộn mặt trắng không có một tia máu.

Vô Tự Thiên Thư im lặng trên giường, trên trang thứ ba kia phảng phất vài điểm vừa rồi không có.

Tiểu Khai định tỉnh nhìn lại, đó là bốn chữ màu vàng đoan đoan chính chính : Diệt thể chi môn.

“ Ti !” Tiểu Khai hít một ngụm lương khí : “ Diệt Thể Chi Môn, nguyên lai đây là Diệt Thể Chi Môn, chẳng lẽ đây mới là mẫu chốt tiêu diệt Thiên Yêu sao ?”.

Vô Tự Thiên Thư hai tầng trước phong ấn đều là đại nhân vật không tưởng nổi, tầng thứ ba theo lý thuyết vô luận như thế nào so với hai tầng kia cũng có giá trị mới đúng, nhưng là Tiểu Khai đã kiến thức qua quái thú trong Diệt Thể Chi Môn, biết rõ trong này ưu đãi rất lớn, nhưng nói cái gì cũng không dám vào nữa, trong đầu hần tỉ mỉ tìm tòi, Tiểu Quan và bốn vị chân nhân bị Thiên Thư chế ước, hiển nhiên không thể giúp hần đi thám hiểm, trừ bọn họ ra, hần nhận thấy mạnh nhất liền là sáu đại môn phái, nhưng là Vô Tự Thiên Thư là cơ mật nhất của hần, người sáu đại phái hần lại không tin được, như vậy chỉ có thể cầu viện hồ tộc trong mười tám động nhưng là thực lực lại kém một chút, chỉ có đại sư tỷ Tiêu Vận là hoàn toàn đáng tin cậy nhưng là nàng đối với Tiểu Hân đánh không lại thực lực lại càng không đủ.

“ Ta nên tìm ai hỗ trợ a ?” Tiểu Khai nhíu mày khổ sở suy tư : “ Mặt chược đại trận của Diêu Viễn thật ra rất mạnh, hần là đệ tử Hoàng Sơn nhưng Tùng Phong đạo trưởng bị sét đánh, khẳng định đối với ta có ý kiến nên không có khả năng để Diêu Viễn đi hỗ trợ ta như vậy ...”.

Hần trước mắt bỗng nhiên sáng ngời nhớ tới một người.

“ Cũng được, tuyền Kinh Hồng đúng là tốt nhất a! ” Tiểu Khai bắt đầu hưng phấn : “ Trầm Hương bảo châu của nàng lại có thể liều mạng với Huyền Thiết Chi Tinh của ta, hơn nữa nàng là đệ tử Lưu Vân Thủy Tạ, Lưu

Vân Thủy Tạ lần này nợ ta một món nhân tình lớn, chỉ cần ta cầu trợ Lam Chưởng môn, nàng khẳng định đáp ứng !”.

“ Cho nên vấn đề có thể giữ bí mật” Tiểu Khai hắc hắc cười: “ Tâm nhân tiểu nha đầu không tồi, đến lúc đó muốn nàng thề, vậy nàng cũng sẽ tuân thủ ”.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiểu Khai còn có điểm nóng vội, hẩn thu dọn thiên thư, cực kỳ hứng thú chạy đến cạnh cửa “ xoát ” một tiếng cửa mở, cúi đầu hướng ra phía ngoài cảm thấy “ phác ” một tiếng buồn hường, đầu phảng phất đụng vào một vật mềm nhũn, một cổ mùi thơm đập vào mặt mà đến.

Tiểu Khai hoảng sợ vội vàng ngẩng đầu, liền thấy thần tình đỏ ửng của tiểu sư muội Khinh Hồng, ánh mắt có chút khẽ cúi xuống, bộ ngực tiểu sư muội ở trước không tính là lớn, nhưng hình dạng hoàn mỹ, có phải mình vừa mới chạm phải chính là vị trí này của tiểu sư muội ?.

Tiểu Khai lặng lẽ nuốt nước miếng, cười nói : “ Đúng thực xin lỗi a ”.

Khinh Hồng khuôn mặt tiên diễm hoa mỹ, càng xinh đẹp vô cùng, thấp giọng nói : “ Không quan hệ, ta đến đa tạ Tiểu Khai ca ca”.

“ Đa tạ ta ?” Tiểu Khai có chút ngạc nhiên : “ Đa tạ ta cái gì ?”.

Khinh Hồng nụ cười ngọt ngào, còn mang theo chút ngượng ngùng nói : “ Ta nghe sư tỷ nói, là Tiểu Khai ca ca một đường ôm ta trở về, hơn nữa lại giúp chúng ta mở Trầm Hương Hạp, tìm được Trầm Hương bảo châu, đuổi đi Thiên Yêu, ân tình lớn như vậy đương nhiên phải tạ ơn ”.

“ Nga, không có gì ” Tiểu Khai nói : “ Lam Chưởng môn đã tạ ơn không biết là bao nhiêu rồi ”.

Khinh Hồng lại lắc đầu vẻ mặt càng ngượng ngùng, hàm răng trắng cắn vào môi nhẹ giọng nói : “ Sự phụ tạ ơn người đó là việc sự phụ, ta đến tạ ơn người là việc của ta, sự phụ đa tạ tám lần mười lần, ... ta cũng nhất định muốn đến một chuyến ”.

Hiện tại Tiểu Khai không phải lần đầu nhìn thấy ánh mắt tiểu sư muội này tỏa ra thái độ ngôn ngữ ôn nhu, nhất thời trong đầu một trận trầm nghĩ: “ Tao tao, nha đầu này ... nàng sẽ không đối với ta có ý tứ chứ ?”.

Tiểu sư muội hôm nay ói ra năm ngậm máu, thụ thương cực kỳ nặng, trở lại Thủy Tạ bất quá mới qua một lát, vừa mới tỉnh táo liền ba ba tìm tới để tạ ơn, kỳ thật cũng là cố tình thăm hỏi nếu không phải trong lòng có tình ý mới thật sự là lạ a.

Nghĩ qua điều này, Tiểu Khai cảm thấy trong lòng khác thường, tự nhiên lại tìm không ra lời gì để nói.

Hoàn hảo Khinh Hồng lại nói : “ Sự phụ nói, nếu môn chủ nghỉ ngơi tốt rồi, liền muốn ta mang môn chủ đi nghị sự ”.

Nghị sự lúc này đây cũng không phải là ở tại mật thất nửa ngày trước, mà là tại một gian phòng khách rộng lớn, trừ Lam Điền Ngọc cùng tam đại đệ tử ra còn có vài vị trung niên nữ tử cũng ở trong đó, chắc là trong tầng lớp quản lý Lưu Vân Thủy Tạ.

Lam Điền Ngọc nói : “ Vừa rồi ta cùng các vị đồng môn thảo luận một chút, đi Côn Lôn báo tin và cấp tốc tiếp viện là nhiệm vụ cấp bách trước mắt, nhưng là Thiên Yêu thực lực quá mức cường đại, phi kiếm của Ngưng Hương Bạch Lộ và ta đều bị hủy, mặt khác đệ tử thực lực lại không đủ, trừ bảo bối của môn chủ và Trầm Hương bảo châu của Khinh Hồng ra chúng ta căn bản không có biện pháp đối kháng Thiên Yêu cho nên lần này đi Côn Lôn không cần phái nhiều người đi ” Nàng khẽ nhìn Tiểu Khai trưng cầu

nói : “ Ý kiến chúng ta là môn chủ và Khinh Hồng hai người kết bạn đi trước, chẳng biết môn chủ nguyện ý hay không ?”.

Tiểu Khai nói : “ Ta không sao cả, chương môn an bài là được, bất quá đường đi Côn Lôn ta không thuộc, hơn nữa Côn Lôn Phi Hạc cũng không nhất định nhận ra ta ”.

“ Mấy điều này đều không phải vấn đề ” Lam Điền Ngọc cười nói : “ Khinh Hồng đã từng theo ta đi Côn Lôn, do nó dẫn đường là được, chờ một chút ta đưa cho một món tín vật, bằng tín vật này, có thể gặp Phi Hạc thượng nhân ”.

Khinh Hồng lại nói : “ Sư phụ, không bằng để ta ở lại, để sư tỷ đem Tiểu Khai ca ca đi ”.

Lam Điền Ngọc rung mình : “ Vì cái gì ?”.

Hắn để Khinh Hồng đưa Tiểu Khai kỳ thật cũng là có thâm ý, tiểu nha đầu về điểm này cẩn thận suy tư nàng sớm nhìn ra, mà Thiên Tuyển môn chủ là khẳng định phải tại Lưu Vân Thủy Tạ tìm người song tu, một khi đã như vậy thành toàn tiểu nha đầu chính là lựa chọn tốt nhất, nàng muốn Khinh Hồng đưa Tiểu Khai đi, cũng là muốn cho hai người bọn họ lâu ngày sinh tình, nàng không nghĩ tới Khinh Hồng lại cự tuyệt.

Khinh Hồng nói : “ Sư phụ, người cũng nói Thiên Yêu lợi hại chúng ta Lưu Vân Thủy Tạ không có đủ lực, ta đi rồi vạn nhất Thiên Yêu tới báo thù mọi người làm sao bây giờ ? Không bằng ta ở lại trong này bằng uy lực Trầm Hương bảo châu còn có thể liễu mạng ”.

“ Không cần lo lắng ” Lam Điền Ngọc cười nói : “ Thiên Yêu tâm cao khí ngạo, một khi đã lên tiếng muốn đi Côn Lôn, vậy khẳng định sẽ không quay lại Lưu Vân Thủy Tạ hơn nữa chúng ta đã thương lượng qua, chờ các người vừa lên đường, lập tức phát động cấm chế nội môn, đem trấn môn chi

bảo Lưu Vân Thủy Tạ phong thành đại trận, toàn diện phòng Thiên Yêu trả thù ”.

Khinh Hồng do dự một lát mới khẽ gật đầu : “ Được rồi ”.

Tiểu Khai con mắt chuyển mấy vòng vốn định nhắc tới sự việc Diệt Thế Chi Môn nhưng là bỗng nhiên nghĩ đến trên đường đi Côn Lôn hai người ở chung, cơ hội còn nhiều, tiểu sư muội này lòng người thiện lương, nói chuyện rất hay, chính mình trực tiếp cầu nàng, thiết yếu phải bỏ gần cầu xa, đi tìm Lam Điền Ngọc a ?.

“ Ai, Khinh Hồng người nói ta là không phải thực đáng thương ” Tiểu Khai ngồi ở Thất Bảo Kim Thuyền đối với Khinh Hồng lao tao nói : “ Ta đáng thương đi vào Thủy Tạ mới nửa ngày a , liền đấu Thiên Yêu, đấu xong Thiên Yêu trở về , cũng chưa kịp ngồi, nước trà cũng chưa uống xong một ly hiện tại vội vàng đi Côn Lôn, trời sinh mệnh lao lực a!”.

Khinh Hồng sòng mắt lưu chuyển liếc nhìn Tiểu Khai nói : “ Tiểu Khai ca ca, người cũng đừng ủy khuất sư phụ nói qua, có lực lượng lớn bao nhiêu liền phải gánh vác bấy nhiêu trách nhiệm đây là bốn phận tu chân giả ứng tận đối với thiên hạ, trong thiên hạ có thể đối phó thiên yêu cũng chỉ có mỗi cá nhân người, người không vội còn muốn ai làm việc này ?”.

“ Thiết, đừng nói ta độc nhất vô nhị, không phải là đem gặt ta bán mạng sao ?” Tiểu Khai làm bộ làm tịch thở dài : “ Ai, tính đủ rồi, ai kêu ta ý chí không kiên định a, bị mỹ nữ rủ rê liền điên điên đi theo lên núi, hiện tại đã ở trên thuyền muốn mặc kệ cũng không có cơ hội ” .

Khinh Hồng nghe được khúc khích muốn cười, nói : “ Nga nga, sư phụ cùng hai vị sư tỷ đều là đại mỹ nữ nhất đẳng a, các đại môn phái không biết có bao nhiêu người đều muốn theo đuổi a ”.

Tiểu Khai lại lắc đầu nghiêm mặt nói : “ Người thật sự là nói hươu nói vượn, ta nhìn ánh mắt thâm mỹ của người lặc lặc rất nghiêm trọng, rõ ràng

tiểu nha đầu người mới thật là đại mỹ nữ, nếu nàng không đến cầu ta, tựa bằng bằng ba thứ dong chi tục phẩn của nàng ấy, ta mới lại đến a ”

Khinh Hồng lại cười tươi như hoa lắc đầu nói : “ Tiểu Khai ca ca, người không cần chọc ghẹo ta, sư phụ và các sư tỷ chính là mỹ nữ được tu chân giới công nhận, nếu các nàng đều dong chi tục phẩn, ta đây chính là cở đuôi chó a”.

“ Thực không hiểu biết !” Tiểu Khai ưỡn ngực lên, dụng sức vào tay vỗ hai cái vào ngực : “ Chú ý, chú ý, mời xem trong này, trước mặt nam nhân này chính là đặc cấp giám định sư mỹ nữ cấp quốc gia, ta tuyệt đối quyền uy, cho dù ta nói ngày biến thành đêm, cỏ thành màu hồng, trâu bay lên trời người cũng có thể tin tưởng ở ta, ta nói tiểu sư muội xinh đẹp nhất, tiểu sư muội khẳng định chính là xinh đẹp nhất ”.

Hắn đây là có lòng muốn làm Khinh Hồng vui vẻ, chỉ có Khinh Hồng vui vẻ mới có thể cam tâm tình nguyện giúp hắn đi dò xét Diệt Thế Chi Môn, Tiểu Khai nhìn Khinh Hồng khuôn mặt tươi cười, nhin không được trong lòng đắc ý : “ Hắc hắc thực nhìn không ra bản thân ta có thiên phú tán gái a, xem ra Trữ Nguyễn bại bởi ta cũng không tính oan uống ”.

Khinh Hồng nghe Tiểu Khai hai lần nói mình xinh đẹp, nhin không được lại là ngượng ngùng lại là vui mừng, không thể không vui vẻ, đưa một ngón tay trắng như tuyết để trước mặt thối mạnh nói : “ Phi phi phi, Tiểu Khai ca ca người thực không lừa ta!”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị gió thổi qua phảng phất đỏ rực lên như quả lựu, nhìn qua kiều diễm làm cho người ta muốn cắn một cái, nét mặt vui vẻ, mây trắng trên không , trời xanh trên đỉnh đầu, hiện tại trong mắt Tiểu Khai chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái, nhin không được hít thở thật sâu, mãi nguyện nhắm mắt lại tứ chi giang rộng nằm trong trên Thất Bảo Kim Thuyền chỉ cảm thấy tư vị như thế nhàn nhã diễm đạm, cuộc sống cực kỳ vui vẻ.

Hai người vì thế không hề nói chuyện, liền như vậy lặng lẽ nằm ở Thật Bảo Kim Thuyền, bay khoảng hơn mười phút Tiểu Khai mới lại dương dương đứng dậy nói : “ Uy , đối diện mỹ nữ còn sống sao chứ ?”.

Khinh Hồng đứng lên sẵn giọng nói : “ Cái gì kêu còn sống sao chứ, người ta rõ ràng còn tỉnh a ”.

“ A, a ta với người thương lượng chuyện này ” Tiểu Khai nói : “ Ta trước tiên hỏi người, chúng ta hiện tại là bay thẳng đến Côn Lôn sao chứ ?”.

“ Đúng a” Khinh Hồng gật đầu nói : “ Người không cần lo, Kim Thuyền này cùng sự phụ tâm ý tương thông, thực linh, chúng ta không cần để ý, nó tự nhiên đưa đến núi Côn Lôn ”.

“ Nhưng là ta không nghĩ bay thẳng Côn Lôn ” Tiểu Khai nói : “ Trước tiên chúng ta có thể bay nửa đường dừng một làm chút chuyện không ?”.

“ Làm chuyện gì ?” Khinh Hồng khẽ chớp mắt : “ Chẳng lẽ còn có việc so với đi Côn Lôn quan trọng hơn sao ?”.

“ Ách ... đúng vậy ” Tiểu Khai suy nghĩ, nghiêm trang khẽ gật đầu : “ Chúng ta trước tiên phải làm một chuyện, một việc rất trọng yếu”.

Khinh Hồng vẻ mặt thật hiếu kỳ nói : “ Chuyện gì ?”.

Tiểu Khai thần tình thần bí hề hề, hắc hắc cười nói : “ Cái sự việc này chỉ có trời biết đất biết, người biết ta biết, mặt khác không thể để bất luận kẻ nào biết, chúng ta trước tiên đi xuống nói sau a ”.

Khinh Hồng mắt đen lúng liếng chuyển động bỗng nhiên có chút ngượng ngùng : “ Tiểu Khai ca ca người nói chính là ... việc hai chúng ta ?”.

“Đúng, đúng vậy ” Tiểu Khai khẳng định gật đầu : “ Việc chỉ có thể hai chúng ta làm, người không hỗ trợ một người không làm được, chẳng qua người phải đáp ứng ta, tuyệt đối không nói cho bất luận kẻ nào , kể cả sư phụ cùng sư tỷ của người”.

Khinh Hồng thần sắc càng ngượng ngùng nói : “ Kia ... kia kia có thể trước tiên đi Côn Lôn sau đó làm không ?”.

Tiểu Khai lắc đầu nói : “ Không được, ta vội a, một ngày không đem sự tình giải quyết ta một ngày tâm bất an, người cũng biết, ta tính nóng vội, lần này thật vất vả ở một mình với người, nếu không nắm bắt nhanh thời gian, ta sợ về sau liền không có được cơ hội như vậy ”.

Khinh Hồng trên mặt đỏ ửng như máu, răng khể cắn vào môi, xem ra tuyệt đối bất định do dự, thần sắc lại mang theo chút ngọt ngào, chần chờ khoảng vài phút mới lúng túng nói : “ Tiểu Khai ca ca ... người có tâm tư ta thật cao hứng ta nghĩ rằng hay là diệt Thiên Yêu có điều trọng yếu hơn cho nên tư tình nhi nữ ... chúng ta chúng ta... chúng ta có thể hay không về sau nói a ?”.

Hắn bỗng nhiên khể nâng đầu lên , ánh mắt gợi tình liếc mắt nhìn Tiểu Khai, cố lấy dũng khí nói : “ Tiểu Khai ca ca, người yên tâm , sự việc chúng ta kỳ thật ... kỳ thật không cần gạt sư phụ bởi vì ... bởi vì sư phụ vốn chính là có tâm muốn đem ta gả cho người ”.

Mấy câu đó nói xong, phảng phất đã dùng toàn bộ khí lực, tiểu nha đầu mặt đỏ như lửa “ anh ninh ” một tiếng, liền ngả cái đầu nhỏ vào lòng ngực Tiểu Khai.

Tiểu Khai trong lòng tràn ngập Diệt Thế Chi Môn thần bí trong Vô Tự Thiên Thư, bỗng nhiên nghe một phen vô đầu vô não, đảo mắt thấy nhuyễn ngọc ôn hương đầy cõi lòng, nhất thời miệng mở rộng, hoàn toàn ngạc

nhiên ngậy người nửa ngày mới buồn bực nói : “ Người nói cái gì a, ta tìm người hỗ trợ ta đánh nhau a!”.

“ A ?” Khinh Hồng vẻ mặt kinh ngạc nâng đầu lên : “ Đánh nhau ?”.

“ Đúng, đánh nhau !” Tiểu Khai nói : “ Ai, nói ra thì dài, chúng ta đi xuống nói sau ”.

Khinh Hồng thần sắc lại thất vọng lại mơ hồ nhin không được nói : “ Người vừa rồi nói ...”.

“Ta vừa mới nói chính là đánh nhau nha ” Tiểu Khai nói : “ Người nguyện ý giúp ta chứ ?”.

Khinh Hồng thần sắc ảm đạm xuống, nhẹ nhàng gật đầu : “ Đường nhiên nguyện ý ”.

Hai người vì thế hạ xuống đất, nơi đây đúng là núi non trùng điệp, từ trên trời nhìn xuống phạm vi trăm dặm cũng không tìm thấy một người, nhưng thật ra không kinh thể hải tục, đợi cho Khinh Hồng thu Thất Bảo Kim Thuyền, Tiểu Khai lấy Vô Tự Thiên Thư nói : “ Người nhân ra quyển sách này ”.

Nhìn hẩn lại đem sách ra trước mặt, Khinh Hồng theo bản năng thối lui từng bước nói : “ Đường nhiên nhận ra, quyển sách này ta không dám sờ ”.

Tiểu Khai nói : “ Ta hiện tại muốn cho người xem cơ mật nhất của Thiên Tuyền Môn chúng ta, người đừng nói cho người khác ”.

Khinh Hồng tâm lý phanh phanh định kêu, lòng biết Tiểu Khai nói không giả, Vô Tự Thiên Thư tại linh mạch Hoàng Sơn phát uy, sự việc này đã trở thành đề tài đồn đại nhiều nhất trong đệ tử sáu đại môn phái, đúng là bởi vì một lần phát uy này, mọi người bỗng nhiên nghĩ đến Thiên Tuyền môn từng được ca tụng là môn phái tối tiếp cận thần, mà Vô Tự Thiên Thư

này lại là trấn môn chi bảo của Thiên Tuyền môn được các thế hệ lưu truyền lại, nếu Thiên Tuyền môn thật sự là môn phái tối tiếp cận thần, như vậy Vô Tự Thiên Thư không hề nghi vấn là một món bảo bối tối tiếp cận “Thần Khí”

Trên tu chân có tiên giới, trên tiên giới mờ ảo không thể nói chính là thần giới, đối với người tu chân mà nói mục tiêu cao nhất là phi thăng tiên giới. “Thần khí” hai chữ này mà nói thật sự là trịnh trọng không thể trịnh trọng hơn.

Khinh Hồng nghĩ vậy bỗng nhiên lại có chút vui vẻ, Tiểu Khai nguyên ý đem bí mật như vậy cùng mình chia sẻ, vô luận như thế nào đối với mình cùng là không hoàn toàn vô tình, nàng gật đầu thật mạnh: “Người yên tâm, ta ngay cả sư phụ đều không nói”.

Tiểu Khai ha ha cười đem sách đặt trên mặt đất, mở ra trang thứ ba nói: “Người xem trong này”.

Khinh Hồng định tình nhìn lại, quả nhiên chấn động: “Diệt Thế Chi Môn! Nguyên lai Diệt Thế Chi Môn như thế ở trong này!”.

“Không sai” Tiểu Khai nói: “Nhưng là trong này diện tích phi thường lớn, hơn nữa có rất nhiều quái vật, cũng không biết mở ra có cái ý nghĩa gì, nếu người không sợ, theo giúp ta đi vào xem được không?”.

Khinh Hồng nhất thời tò mò nói: “Đương nhiên rồi, chúng ta như thế nào đi vào?”.

Tiểu Khai lại nói: “Đừng vội, ta phải nói với người trong này quái thú phi thường đáng sợ, người đi vào trước tiên đem Trầm Hương bảo châu có thể dùng hay không nếu không thể dùng chúng ta lập tức đi ra, ngàn vạn lần không cần luyến tiếc”.

Khinh Hồng nhìn hẩn nghiêm túc nói, cho nên gật đầu : “ Người yên tâm, người nói thế nào ta liền như thế làm ”.

Tiểu Khai lúc này mới đưa tay ra : “ Đến, giữ chặt tay của ta ”.

Khinh Hồng trên mặt đỏ lên, ngoan ngoãn đưa bàn tay nhỏ bé ra, Tiểu Khai cầm nói : “ Nhắm mắt lại ”.

Hẩn ánh mắt nhìn trang thứ ba, trong lòng mặc nhớ kỹ : “ Chúng ta muốn đi vào, chúng ta muốn đi vào ” Quả nhiên không gian một trận nhộn nhạo, tiếp theo hai người cùng nhau xuất hiện tại rừng cây xanh biếc.

Khinh Hồng mở to mắt nhìn không được “ oa ” một tiếng : “ Cảnh sắc đẹp quá a! ”.

Tiểu Khai nơm nớp lo sợ nhìn bốn phía, phát hiện quái thú không có, lúc này mới nhắc nhở Khinh Hồng : “ Nào, thử xem Trầm Hương bảo châu ”.

Khinh Hồng khẽ gật đầu miệng kêu khẽ một tiếng “ xuất ” một tay đem Trầm Hương bảo châu đi ra ngoài .

“ Ba tháp ” Một tiếng Trầm Hương bảo châu trong không trung xẹt qua một đường cong tiêu chuẩn rơi xuống phía trước bốn năm thước bên cạnh đại thụ.

Tiểu Khai mặt nhất thời có điểm trắng bệch : “ Không hiệu quả ?”.

Khinh Hồng nhíu mày kêu lên một tiếng : “ Xuất kiếm !” Hai ngón tay cùng nhau, lóng tay chỉ lên trời.

An an tĩnh tĩnh, một điểm động tĩnh đều không có, trường kiếm trên lưng vẫn như cũ trong vỏ kiếm, xem hình dáng không nghe lời chủ nhân.

Tiểu Khai mặt trắng bệch : “ Phi kiếm cũng không hiệu quả ?”.

Khinh Hồng xoát một tiếng rút ra trường kiếm , chân nguyên lực tiến vào thuận tay huy một chút phát ra một đạo kiếm quang, nhưng là trường kiếm cầm trong tay phiêu phiêu tựa như là một thanh kiếm phế liệu phổ thông, một chút phản ứng đều không có.

“ Có điều không đúng ” Khinh Hồng nhú mày nói : “ Tiểu Khai ca ca, địa phương này giống như toàn bộ chân nguyên lực cùng khẩu quyết phù chú đều không hiệu quả”.

Tiểu Khai khẽ gật đầu : “ Nghĩ thấy đúng là như vậy, bảo bối của ta ở trong này cũng không hiệu quả ”.

Khinh Hồng như là ghé con mới sinh không sợ hổ, đi vài bước về trước mong chờ muốn thử nói : “ Chúng ta đây đi về phía trước thôi ”.

“ Không cần ” Tiểu Khai chần chờ nói : “ Trong này có quái thú.... ”

Hắn mới nói được từ trong này, liền cảm thấy dưới chân một trận lay động mạnh, nhất thời đất núi rung chuyển, cát bay đá chạy, một tiếng rít gào điếc tai nhức óc từ trong rừng rậm phô thiên cái địa truyền đến !.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 10: Đại Phái Côn Lôn

“ Ngao ô ! ” Tiếng gầm gừ mãnh liệt chấn mặt đất bắt đầu run rẩy, mắt to như đèn lồng kia, và cái mồm đỏ như chấu máu xuất hiện hơn mười mét phía trước.

“ Quái thú đến rồi ! ” Tiểu Khai âm điệu đều biến hình : “ Khinh Hồng, nhanh lên bắt lấy ta ! ”.

Hắn một bên kêu to, một bên bay nhanh xông lên phía trước, muốn giữ chặt Khinh Hồng, nhưng là Khinh Hồng lại tựa hồ căn bản không nghĩ đến phải chạy trốn, tiểu nha đầy mắt đều là chiến ý, vẻ mặt mong chờ muốn thử sức, một tiếng sắt nhỏ lại cầm trường kiếm đón quái thú vọt đi, Tiểu Khai nhất thời bắt trượt.

“ Trời a ” Tiểu Khai chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, nhìn thân ảnh nhỏ yếu kia tiến lên đón quái thú thật lớn, thật giống như là con kiến nghênh đánh voi , đó là vô luận thế nào đều không có chút cơ hội thắng a!.

Tiểu Khai tuy tuyệt vọng, cũng có vài phần huyết tính, một khi hắn đã mang Khinh Hồng tới được hắn liền tuyệt đối không thể một mình rời đi, nhìn lại Khinh Hồng không đi, hắn ánh mắt quét trái phải, thế nhưng hắn lại nhìn thấy trên đất một nhánh cây, nói là nhánh cây kỳ thật so với đuôi hắn còn to hơn một chút, Tiểu Khai nhặt nhánh cây lên, quyết định đi trợ giúp Khinh Hồng.

Nhưng là đã không đợi hấn đi trợ giúp Khinh Hồng trường kiểm xét qua thân hình khổng lồ quái thú kia giống như đậu hủ bị trường kiếm một đường cắt đứt “ xích lạp ” không ngừng bên tai, trường kiếm của Khinh Hồng lập tức một đường chạy tới, từ mặt trước quái thú thẳng đến mặt sau quái thú, ước chừng chạy khoảng hơn mười thước trường kiếm cũng trong cơ thể quái thú di chuyển hơn mười mét, thân thể quái thú bị Khinh Hồng lẳng kiếm cắt thành hai đoạn trên dưới.

“ Oanh long !” Một tiếng, nửa trên quái thú rơi xuống đất, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, máu giống như suối phun ra.

“ Ách” Tiểu Khai không dám tin tưởng xoa xoa mắt dùng sức đem néo thịt trên đùi, để xác định có phải là nằm mơ : “ Nó nó thế này chết sao ?”.

“ Tiểu Khai ca ca, ta lợi hại không ?” Khinh Hồng khuôn mặt đỏ bừng, khuôn mặt đỏ ửng là do vận động sức khỏe, Diệt Thế Chi Môn không có chân nguyên cũng không có phù chú, hấn một vòng vận động hoàn toàn bằng vào sức lực bản thân, hơn nữa vừa rồi vài phần sợ hãi vài phần lạng lách, vài phần dũng khí, một lát trên trán mồ hôi toát ra.

Tiểu Khai thân thủ lau khô mồ hôi trên trán hấn nén giận nói : “ Ta vừa mới bảo ngươi chạy trốn, ngươi vì cái gì không chạy ?”.

“ Hì hì, người ta quên thôi ” Khinh Hồng kéo cánh tay Tiểu Khai, hình dáng một bộ ngượng ngùng : “ Trước kia thời điểm cùng sư phụ đi ra ngoài lịch lãm, ta cũng giết không ít dã thú, cảm thấy không có gì đáng sợ, cho nên gặp quái thú, theo bản năng xông lên, lúc sau ta mới nhớ trong này không thể dùng phi kiếm nga .”

" Hoàn hảo, hoàn hảo....." Tiểu Khai vẫn còn sợ hãi khẽ gật đầu nhin không được giận giữ nói : “ Quái thú này xem ra uy phong như vậy không nghĩ tới tự nhiên là lão hổ giấy ”.

“ Di, Tiểu Khai ca ca người cũng rất lợi hại nga ” Khinh Hồng bỗng nhiên từng bước lui ra phía sau nói : “ Khúc gỗ to như vậy người như thế nào một tay liền nhấc lên vậy ”.

“ Ách” Tiểu Khai cúi đầu nhìn, cũng không phải là nhỏ, cành cây to như vậy bị hấn một tay cầm theo, một chút đều không cố hết sức, hấn nhin không được lắc lắc cánh tay, cảm giác phiêu phiêu dễ dàng, một khúc gỗ lớn như vậy trong tay thế nhưng một chút sức nặng đều không có.

Khinh Hồng đưa tay ra thử cười nói : “ Tiểu Khai ca ca, thứ này xem ra thực dọa người nguyên lai đều là giả thôi ”.

Tiểu Khai không nói lại khẽ cười tự giễu cợt, nhớ tới chính mình lần đầu tiên bị quái thú sợ tới mức thiếu chút nữa đá ra quần, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt có chút phát sốt.

“ Tiếp tục đi về trước chứ ?” Khinh Hồng nói.

“ Trước tiên không đi ” Tiểu Khai suy nghĩ nói : “ Một khi trong này đã không thể dùng pháp bảo, chờ ta trở về lần sau chuẩn bị một ít vũ khí, sau đó quay lại ”.

Tuy pháp bảo không thể dùng, nhưng trường kiếm của Khinh Hồng lại có thể dùng, nói như vậy trong Diệt Thế Chi Môn có thể sử dụng công cụ, Tiểu Khai bàn tính đánh thực cũng được, hấn định trở về mua cửa điện a, súng săn a, trường thương a, đại đao a, làm công tác chuẩn bị hết thảy, lại vào trong này thám hiểm.

Hai người rời khỏi Diệt Thế Chi Môn, trở lại khởi động Thất Bảo Kim Thuyền, bay thẳng Côn Lôn.

Lúc này đây bay không đến một canh giờ, liền cảm thấy dưới chân run lên, Thất Bảo Kim Thuyền bỗng nhiên chấn động lên, Tiểu Khai và Khinh Hồng đứng dậy nhìn xuống, liền gặp một thanh phi kiếm màu trắng hướng

Thất Bảo Kim Thuyền bổ mạnh tới, đụng vào quang tràng bên ngoài Kim Thuyền, nhất thời bị bật lại, bay ra ngoài.

Tiếp theo là thanh âm quát lớn : “ Thần thánh phương nào, dám tại Côn Lôn tùy ý phi hành, khi dễ Côn Lôn ta không có người sao ?”.

Khinh Hồng vội vàng cúi thân dịu dàng nói : “ Đệ tử Lưu Vân Thủy Tạ Khinh Hồng, phụng mệnh sư phụ đến bái phỏng chương môn quý phái, xin đạo hữu không nên hiểu lầm ”.

Nhưng người nọ cũng không bỏ qua, hừ nói : “ Nếu là thành tâm bái phỏng, nên đi bộ mà đến, giao danh thiếp, tự tiện như vậy một đường bay tới, liền không chào hỏi, rõ ràng là muốn khiêu khích đại phái Côn Lôn ta ”.

“ Đại phái Côn Lôn ” Tiểu Khai nghe được phốc xích cười : “ Khinh Hồng, bọn họ không phải kêu là Côn Lôn sao ”.

Khinh Hồng lại cười không được mang theo điểm lo lắng : “ Người của phái Côn Lôn thực muốn thể diện, hơn nữa bọn họ lập phái thời gian phi thường sớm, lịch sử đã lâu, tại vạn năm trước kia từng có một đoạn thời gian cường thịnh, cho nên luôn luôn khẳng khẳng xưng hô chính mình là đại phái Côn Lôn ”.

Hắn trả lời xong câu hỏi của Tiểu Khai, lại đối với người phía dưới giương giọng nói : “ Chúng ta không hiểu quy củ, nếu có mạo phạm xin đạo hữu đa đa kiến lượng, cùng gặp chương môn quý phái chúng ta nhất định giáp mặt giải thích ”.

Tiểu Khai dò xét, chỉ thấy người nọ một thân áo xanh, trên đỉnh đầu đội mũ màu xanh, xem ra như là rất cũ giống như một gã sai vặt, nhắc tay tay khổng chế phi kiếm trên bầu trời, căn răng dùng sức đánh vào Thất Bảo Kim Thuyền.

Người nọ thấy tiểu Khai dò xét nhất thời kêu to lên : “ A ha a ha, lúc này thật sự là kỳ, nữ đệ tử Lưu Vân Thủy Tạ bái phỏng Côn Lôn lại mang bên mình một nam nhân, lão thành thật đi, các người rốt cuộc có âm mưu gì ?”.

Khinh Hồng thở dài phát hiện người này không thể thuyết phục, liền cũng không để ý, chỉ huy Kim Thuyền chậm rãi hạ xuống, người đầy tớ vẫn như trước chỉ huy phi kiếm liều mạng công kích, bất quá nhìn thực lực thật sự chẳng ra sao, công kích nửa ngày, quang tràng ở bên ngoài của Thất Bảo Kim Thuyền đều không có phá khai, trong nháy mắt Thất Bảo Kim Thuyền đã hạ xuống đất.

Khinh Hồng và Tiểu Khai đi ra khỏi Kim Thuyền, thuận tay đem Kim Thuyền hóa thành một cây trâm cài tóc trong lòng bàn tay, phi kiếm người áo xanh bỗng nhiên mất đi mục tiêu công kích, lại chuyển mũi kiếm hướng Tiểu Khai bay tới .

Tiểu Khai cũng không có vũ khí nào khác, tay xuất ra Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, Khinh Hồng hoảng sợ, vội vàng giữ chặt Tiểu Khai thấp giọng nói : “ Tiểu Khai ca ca, không thể gây thương tổn hòa khí ”.

Hắn nói xong, thả phi kiếm của mình ra, bay đến mũi kiếm người áo xanh kia, chợt nghe “ sang ” một tiếng, thanh kiếm người áo xanh kia liền nhẹ nhàng rơi xuống bụi rậm, xem ra chênh lệch thật đúng là quá lớn.

Người áo xanh “ oa ” hét thảm một tiếng “ Yêu nữ lại hủy phi kiếm mười năm khổ tu của ta, người quá ác độc !”.

“ Người thực đem kiếm của hã hủy ?” Tiểu Khai nói “ Chỉ cần giáo huấn hã một chút thôi ”.

“ Ta cũng không tưởng ” Khinh Hồng mặt đỏ bừng : “ Là hã thật sự quá yếu, ta chính là đánh nhẹ một cái, ai biết ... ai biết thanh kiếm này liền phế đi ”.

Người áo xanh cái lỗ tai thật sự cũng được, lại có thể nghe được lời của Khinh Hồng, nhất thời mở miệng mắng to : “ Được oa yêu nữ người chẳng những hủy tâm huyết mười năm của ta, người ... người còn vũ nhục ta, người đừng nghĩ người là đệ tử của Lưu Vân Thủy Tạ thì ta liền sợ người, ta nói cho người, đại phái Côn Lôn ta ai cũng không sợ người chờ ta ta đi nói cho sư phụ của ta !” Lời này hắn vừa nói xong liền quay đầu bỏ chạy thế nhưng phi kiếm bị lạc đều không cần.

Tiểu Khai nhìn Khinh Hồng hai người đều giống nhau không nói gì, trầm mặc một lát, Tiểu Khai mới nói : “ Đây là làm sao ?”.

Khinh Hồng nhìn về phía trước, một mảnh lớn rừng trúc rậm rạp xanh tươi, lan ra đường nhân tiện nói : “ Nếu ta đoán không sai, lên núi Côn Lôn cần phải qua cửa khẩu thứ hai này : Mê Tung Lâm ”.

Tiểu Khai có điểm tò mò : “ Lên núi Côn Lôn còn muốn qua cửa này sao ? Hình như đi Lưu Vân Thủy Tạ các người không có nhiều quy củ như vậy a ?”.

Khinh Hồng cười : “ Ta nói rồi, người của núi Côn Lôn rất trọng thể diện cho nên họ bày ra ba đạo cửa khẩu, dùng để khảo nghiệm người đến phỏng bái, ý tứ chính nói nếu đều không đi qua ba cửa căn bản không đủ tư cách bái phỏng núi Côn Lôn, chẳng qua trước kia ta cùng sư phụ đến một lần, là không có sấm quan, dù sao sư phụ mặt mũi ngang với Phi Hạc thượng nhân ”.

Tiểu Khai khẽ gật đầu : “ Một khi trong này đã là cửa thứ hai, rõ ràng chúng ta đã bay qua cửa thứ nhất ?”.

“ Đúng ” Khinh Hồng nói : “ Chính là bởi vì chúng ta bay qua cửa thứ nhất cho nên vị đạo hữu kia vừa mới nói chúng ta không tôn trọng núi Côn Lôn ”.

Tiểu Khai ngẫm lại cảm thấy giống như trò trẻ con, hắn nhìn rùng rúc phía trước : “ Chúng ta đây hiện tại phải ... sấm quan ?”.

Khinh Hồng mỉm cười : “ Không cần, ba cửa này đều là đối phó với sơ học giả, đối với chúng ta mà nói, không có tác dụng, chúng ta đi thôi .”

Hai người vừa mới cất bước, liền gặp lại một người mặc áo xanh đội mũ xanh trong Mê Tung Lâm vội vàng đi ra, một bên đi một bên quát : “ Ác tặc làm sao đến, lại khi dễ đồ nhi của ta, còn không mau nhận lấy cái chết !”.

Hắn đem theo trường kiếm, ngẩng đầu nhìn trước mặt lại là một tiểu mỹ nữ xinh đẹp hỉ mũi chưa sạch và mao đầu tiểu tử, nhất thời ngần người : “ Sư phụ các người là ai ? ”.

“ Vị đạo hữu này, người hiểu lầm ” Khinh Hồng ý đồ giải thích : “ Chúng ta từ xa mà đến, muốn bãi phỏng chương môn quý phái, kết quả không cẩn thận lướt qua cửa khẩu thứ nhất, vi phạm quy củ quý phái, cho nên đồ đệ các người muốn giáo huấn chúng ta, vừa lúc ấy ta cũng là trong lúc phòng vệ, không cẩn thận liền hủy diệt phi kiếm của đồ đệ người, nếu đạo hữu không để ý lời này, ta nguyện ý bồi thường quý đồ một thanh phi kiếm ”.

“ Nga, yêu yêu yêu, nguyên lai người khi dễ đồ đệ ta ?” Lục y nhân nhất thời rút kiếm ra : “ Tiểu nha đầu người bộ dạng thật ra thanh mi xinh đẹp, không nhĩ tới tâm địa như thế gian trá, chiếm tiện nghi còn khoe tài, người nghĩ rằng đại phái Côn Lôn dễ khi dễ như vậy là sao chứ ? Đến đến đến, trước tiên cùng Đình Vân Tử đại chiến ba trăm hiệp !”.

“ Chúng ta là vô ý, cùng người tranh đấu a” Khinh Hồng còn muốn nói nữa, lại nghe Đình Vân Tử không kiên nhẫn nói : “ Nha đầu này, muốn đánh liền đánh, nói vô nghĩa nhiều như vậy, nhanh lên rút kiếm, nếu không đừng nói ta khi dễ người nga ”.

Khinh Hồng một câu cũng nói không nên lời, hăn phát hiện mấy vị đệ tử này của phái Côn Lô, đúng là không nói đạo lý, chẳng trách mọi người đều nói : “ Diêm Vương dễ đấu, tiểu quỷ khó chơi ”.

“ Uy, nón xanh! Hỏi người cái vấn đề ” Tiểu Khai bỗng nhiên xông ra : “ Đồ đệ của người tên là gì ?”.

Lục y nhân trừng mắt nhìn hăn : “ Ta đường đường đại đệ tử đại phái Côn Lô, lại dám thái độ như thế, người là yêu ma phương nào ?” Hăn dừng một chút, lại nói : “ Đồ đệ của ta tên Ba Vân Tử, làm sao vậy ?”.

Tiểu Khai hắc hắc cười : “ Đồ đệ người Ba Vân, người tên Đình Vân, có phải sư phụ người tên Hành Vân ? ”

Lục y nhân thấn sắc nhất thời kinh hãi : “ Người như thế nào liền biết tên tục của sư phụ ta ? Nha sư phụ của ta tục danh trân quý như thế, người sở năng la hoảng, còn không mau tiến lên nhận lấy cái chết . ”

Tiểu Khai cũng không tiến lên ngược lại lui lại từng bước nói : “ Một khi sư phụ người tên Hành Vân, vậy có phải sư phụ của sư phụ người chính là Phi Vân ?.”

Lục y nhân lại kinh sợ mǎng : “ Các người quả nhiên đến đảo loạn, thế liền hỏi thăm tên sư tổ ta, các người rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, còn không mau báo danh ” Hăn quay lại mặt sau rừng trúc ngưỡng cổ hét lớn : “ Đồ nhi ngoan, nhanh đi gọi sư tổ người, hai yêu quái xem ra đến không dễ đối phó a!”.

Tiểu Khai liền đoán đúng hai lần, cũng tự hào hơn, muốn hoãn Đình Vân Tử, liền giả vờ bóp ngón tay gật đầu nói : “ Nga, ta quả nhiên đoán cũng được, Phi Vân thượng nhân đã xem như cao thủ phái côn lô, còn hơn hăn cùng đồng bối với Phi Hạc thượng nhân có điều kém một bậc mà thôi ”

Phi Hạc thượng nhân không phải người khác chính là chưởng môn Côn Lôn.

Phái Côn Lôn này đạo hào đích xác cũng thú vị, Phi, Hành, Đình, Ba, một đường về dưới, một thế hệ lại một thế hệ, nếu là qua mấy chục năm chỉ sợ liền xuất hiện “ Tọa Vân Tử” hoặc “ Ngọa Vân Tử ”.

Tiểu Khai cười vui vẻ, Khinh Hồng sắc mặt có chút trắng bệch, âm thầm khẽ kéo ống tay áo Tiểu Khai, khuôn mặt tươi cười nói : “ Đình Vân Tử đạo hữu, chúng ta đích xác không phải người xấu, ta là tam đệ tử đương đại Lam chưởng môn của Lưu Vân Thủy Tạ, còn mời người giúp thông báo một chút, Phi Hạc chưởng môn tự nhiên sẽ hiểu được .”

Đình Vân Tử giờ khắc này làm sao còn tin tưởng nàng, ngược lại kinh sợ, lui ra phía sau hai bước, sắc mặt đã trắng bệch nói : “ Được yêu nữ người, người nói là đệ tử Lam chưởng môn, đó là đệ tử thế hệ thứ hai của Lưu Vân Thủy Tạ , ta Đình Vân Tử tuy tu đạo ba mươi năm, lại chính đệ tử thế hệ thứ ba người trông rộng rãi hơn ta một bậc, đều là giáo trá tâm kế, muốn âm thầm chiếm tiện nghi với ta, nếu ta tâm tư không linh hoạt thiếu chút nữa đã bị người lừa ! ”.

Khinh Hồng nhất thời trợn mắt há hốc mồm, cứng lưỡi gặp được đạo hữu cực phẩm như vậy thật sự nói cái gì cũng không dụng.

Chợt nghe giữa không trung trường kiếm xé gió oanh nhiên rung động, một đạo kiếm quang từ xa bay đến, kiếm quang thu liễm, một người áo lam đứng ở bên người Đình Vân Tử, trầm giọng nói : “ Đình Vân , người nói yêu nghiệt ở nơi nào ?”.

Người áo lam này đương nhiên là Hành Vân Tử, một khi có thể ngự kiếm mà đến hiển nhiên còn hơn cực phẩm đồ đệ và đồ tôn vô tích sự của hắn, hắn coi như chân chính là cao thủ.

Khinh Hồng thật ra thần sắc vui vẻ vội vàng đưa ngọc bội trong tay ra :
“ Hành Vân Tử đạo hữu, chúng ta đều không phải à yêu nghiệt, mà là đến từ Lưu Vân Thủy Tạ, tìm chương môn quý phái có sự việc trọng yếu, đây là tín vật của chương môn nhân, mời thông báo quý chương môn ”.

Hành Vân Tử nhàn nhạt liếc mắt nhìn Khinh Hồng, thân thủ tiếp nhận ngọc bội lại nhìn Tiểu Khai nhú mày nói : “ Người là đến từ Lưu Vân Thủy Tạ, còn vị này là người nào ? .”

Khinh Hồng nói : “ Đây là Thiên Tuyển môn chủ, cùng ta đến bái phỏng chương môn quý phái”.

“ Nga” Hành Vân Tử hiển nhiên nghe nói qua danh đầu Tiểu Khai , khẽ chấn động sau đó nhanh chóng bình phục lại : “ Một khi đã như vậy hai vị chờ một chút ”.

Hành Vân Tử tới cũng nhanh đi cũng mau. Khởi một đạo kiếm quang, trong chớp lát liền đi vào phía sau núi, Đình Vân Tử lo sợ nhìn hai người, cũng không nói được một lời.

Tiểu Khai giọng điệu thư thái : “ Cuối cùng có thể gặp Phi Hạc thượng nhân ”.

“ Không đơn giản như vậy ” Khinh Hồng trên mặt có ưu sắc : “ Nghe sư phụ nói, Côn Lôn phái rất trọng thể diện , Phi Hạc thượng nhân lại thành tính bao che khuyết điểm, cho tới bây giờ không chịu thiệt, chúng ta hôm nay ngộ sấm qua cửa khẩu thứ nhất, lại trong này đắc tội với đệ tử môn hạ của hắn, cho dù hắn biểu hiện không nói, trong lòng sẽ ghi hận chúng ta ”.

Tiểu Khai không cho là đúng phớt phớt miệng nghĩ thầm : “ Chỉ là một chút hiểu nhầm nhỏ thôi, nào có nghiêm trọng như vậy ?” Miệng thì phản bác, nhưng không nói.

Hai người đại khái đợi năm phút, chợt nghe một thanh âm trung khí mười phần, từ phương xa truyền đến : “ Phi, Hành, Đình, Ba bốn thế hệ đệ tử về chỗ cũ lập tức bày đại trận pháp trấn sơn của núi Côn Lôn, Dao Trì Huyền Càn, ra sức đánh địch !”

Đứng ở trước mặt hai người Đình Vân bỗng nhiên sắc mặt đại biến sầm một chút liền chạy lại rừng trúc, cùng lúc đó hai người chợt nghe bốn phương tám hướng tiếng gió sầm sầm, nhìn thấy kiếm quang bốn phương tám hướng lờ lờ, một cỗ sát khí vô cùng thâm nghiêm , lấy vị trí hai người đứng làm trung tâm nhất thời phô thiên cái địa bao phủ tới !.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 1: Dao Trì Huyền Cảnh

Tiểu Khai từ trước đến nay đối với khí chất của người tu chân không miễn cảm, thật ra không có cảm giác gì, Kinh Hồng nhất thời khẩn trương lên, bản năng nhiều năm tu luyện lập tức vận chuyển “sang” một tiếng trường kiếm sau lưng tự động ra khỏi vỏ, phiêu nổi trước mặt.

Giờ phút này trong rừng trúc đã chạy ra trăm hào nhân, lấy hai người làm tâm làm thành một vòng tròn lớn đường kính năm mươi mét, bốn phương tám hướng kiếm quang lờ lờ, vô số phi kiếm phiêu nổi trên không trung, mũi kiếm đồng loạt chỉ hướng trung tâm vòng tròn, xem ra đích thị là sát khí thâm nghiêm, uy phong lẫm lẫm.

“Các người đây là làm gì?” Tiểu Khai hoàn toàn không phản ứng lại: “Xin hỏi Phi Hạc thượng nhân đã đến đây chưa?”.

“Hừ, yêu nghiệt, muốn gặp cường môn chúng ta, trước tiên phá Dao Trì Huyền Cảnh của đại Côn Lôn chúng ta rồi nói tiếp!” Một trung niên thần tình trang nghiêm trong kiếm trận từng bước ra quát lớn: “Phái Côn Lôn chúng ta lập phái mấy vạn năm, chính là tu chân giới nhất đẳng danh môn đại phái, yêu tà ngang ngược chạy từ nơi nào tới?”.

Tiểu Khai còn có điểm buồn bực: “Chúng ta vừa mới không phải đã đưa tín vật ra rồi sao? Chúng ta là đến từ Lưu Vân Thủy Tạ, như thế nào cùng yêu tà quan hệ”.

“ Thật là nói năng bậy bạ !” Trung niên nhân hừ lạnh một tiếng : “ Tín vật làm sao đến, ta như thế nào không có gặp qua ?”.

“Uy, nói chuyện phải bằng lương tâm a ” Tiểu Khai tức giận : “ Ta rõ ràng vừa mới giao cho Hành Vân Tử ”.

Trung niên nhân thần thái lại lãnh khốc : “ Ta Phi Vân Tử cũng là nhân vật có mặt mũi tại Côn Lôn, Hành Vân Tử chính là đồ đệ của ta, hai thầy trò ta phẩm hành như thế nào, cả Côn Lôn mấy trăm môn nhân đều là rõ ràng, mà người lại không tin ta ?”.

Hắn thốt ra lời này, mọi người nhất thời cùng kêu lên phụ họa : “ Đúng a, đúng a, Phi Vân thượng nhân đạo pháp tinh thâm, phẩm hạnh thanh cao, tấm lòng rộng mở, ngay thẳng, luôn luôn là tấm gương để chúng ta noi theo học tập a! ”

Nghe được lời vỗ mông ngựa này, Phi Vân Tử nhin không được lại là hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại nhin không được lộ ra vẻ kiêu ngạo .

Khinh Hồng lặng lẽ kéo tay áo Tiểu Khai : “ Tiểu Khai ca ca, không cần giải thích hẳn đây là ra oai với chúng ta a . ”

Tiểu Khai sửng sốt một chút, nhất thời phản ứng lại.

Cái gọi là thượng bất chính hạ tất loạn, núi Côn Lôn trên dưới đều là mặt mũi được a, Phi Hạc thượng nhân bản thân cũng là lòng dạ hẹp hòi, lần này Tiểu Khai cùng Khinh Hồng tiến lên núi trước tiên bay qua cửa thứ nhất, tiếp theo “ Khi dễ” Ba Vân Tử, “ trêu chọc ” Đình Vân Tử, khẩu khí này đối với Côn Lôn mà nói vô luận như thế nào cũng phải tìm cơ hội ra tay, chỉ tiếc Hành Vân Tử còn không có tới báo thù đã bị Khinh Hồng đưa ra tín vật ngăn chặn miệng, mà Tiểu Khai vị Thiên Tuyền môn chủ này thực lực trong bát quái tu chân giới là mạnh nhất, mọi người nghĩ tới nghĩ lui, ai cũng không dám cam đoan có thể đối phó được Tiểu Khai một khi đã như vậy, chỉ có thể xuất tuyệt chiêu.

Tuyệt chiêu của phái Côn Lôn đương nhiên là trận pháp trấn sơn của núi Côn Lôn : Dao Trì huyền cảnh.

Phi Vân tử chính là Trận nhãn của trận pháp Dao Trì huyền cảnh, cho nên chân chính chương môn nhân Phi Hạc thượng nhân giờ phút này là vạn vạn không thể lộ diện, nếu không thì phải rõ ràng “ chương môn khi dễ người ”.

Chỉ cần Phi Hạc thượng nhân không ở đây, vậy hết thầy mà nói , nhiều nhất có thể nói là : “ Một hồi hiểu lầm ”.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiểu Khai nhin không được có chút cảm khái, mấy người tu chân này, tuy là thần thông lớn hơn người phàm, nhưng là tu vi tâm tính, xử sự so với con người làm ra cũng không kém nhiều lắm.

“ Chúng ta làm sao bây giờ ?” Tiểu Khai nói : “ Chẳng lẽ thực sự phải đánh ?”.

“ Xem ra phải đánh rồi ” Khinh Hồng dặn dò nói : “ Tiểu Khai ca ca đợi lát nữa thời điểm phá trận người phải chú ý làm bị thương người không tốt đâu ”.

Hắn nói chuyện thanh âm không lớn, nhưng là Phi Vân Tử cái lỗ tai thật ra thực linh, lại có thể nghe được lời này, nhất thời hừ lạnh liên tục : “ Được khẩu khí lớn, Dao Trì Huyền cảnh của đại Côn Lôn ta chính là đại trận trấn sơn lưu truyền mấy vạn năm, các người hai tiểu oa nhi tưởng có thể phá sao ? .”

Tiểu Khai một khi đã hiểu ý tứ đối phương cũng liền bắt trước bọn họ khách khí phiết phiết miệng : “ Vậy thử xem a ”.

Phi Vân tử vung tay lên : “ Chúng đệ tử nghe lệnh, khởi động đại trận !”
Hắn dừng một chút, lại bổ sung nói : “ Chỉ cần bắt sống, không cần bị thương tính mạng bọn họ ”.

Phi Vân Tử cũng là có lo lắng, dù sao hôm nay mục đích chính là “ Giáo huấn người ” mà không phải “ giết người ” hai người này một là đại biểu Thiên Tuyển môn, một là đại biểu Lưu Vân Thủy Tạ, nếu thực sự đụng đến tính mạng, Côn Lô phái cũng thật sự có chút không dám thừa nhận.

Tiểu Khai cùng Khinh Hồng, đứng tại chỗ, liền nhìn thấy vô số phi kiếm tại bầu trời xoay quanh bay múa, cũng không xuống dưới, phi kiếm của Khinh Hồng treo cao trên đỉnh đầu, tập trung tinh thần đề phòng các hướng công kích, Tiểu Khai một tay đã đem Tú Hoa Châm, cầm trong tay, đang muốn xuất đi, chợt nghe Khinh Hồng nói : “ Tiểu Khai ca ca, pháp bảo của người uy lực quá lớn, hay là trước tiên đừng ra tay để ta ra tay trước ”.

Tiểu Khai nghe hắn nói như vậy, liền đem Huyền Thiết Chi Tinh thu lại.

Dao Trì Huyền cảnh là trấn sơn chi bảo của núi Côn Lô, đại biểu cho cảnh giới cao nhất pháp quyết tu chân của phái Côn Lô. Riêng nhiều đệ tử Côn Lô ở đây như vậy thực lực đã gia tăng đến một cỡ lực lượng không thể ngăn cản, càng huống chi bọn họ lực lượng được bắt đầu ngưng tụ cũng không phải là gia tăng đơn giản như vậy một cộng một mà là gấp đôi liên tục, trận pháp trên trăm người lại lại phát huy uy lực vạn người, trận pháp này nếu thực lấy lôi điện phát động, Tiểu Khai và Khinh Hồng phản ứng vội vàng nhưng không đồng nhất, nhưng là một khi Phi Vân tử đã muốn bắt sống, nên vô số thanh kiếm đều còn tại không trung bay múa, thúc phát ra một đạo áp lực kinh người, Khinh Hồng tuy là cao đồ của trường môn Lưu Vân Thủy Tạ, làm sao chống cự được áp lực như vậy, chống cự được vài phút, cũng ngăn cản không được, chợt nghe “ banh ” một tiếng trường kiếm trắng kia lại trực tiếp bị kiếm khí đại trận áp thành hai nửa, rơi xuống dưới.

Phi Vân hừ hừ nói : “ Chút công phu ấy cũng dám sấm đại Côn Lô ta ?”

Khinh Hồng cũng không chần chờ, tay vừa lật đã đem Trầm Hương bảo châu ra.

Trầm Hương bảo châu vừa xuất, nhất thời kim quang vạn đạo, che thiên tế nhật, trung tâm đại trận kia kiếm khí mênh mông, gặp phải kim quang này, lại hoàn toàn tan rã, Khinh Hồng chỉ cảm thấy cả người nhẹ đi, áp lực nhất thời không còn gì !.

Lực lượng của Trầm Hương bảo châu so với phi kiếm của hắc hoàn toàn không phải cùng cấp bậc, ngày đó Lam Điền Ngọc dùng phi kiếm ngăn không được một trào của Thiên Yêu, mà Trầm Hương bảo châu lại có năng lực cùng nội đan của Thiên Yêu cứng đối cứng ba lần, khác biệt to lớn trong đó bởi vậy có thể thấy được.

Mọi người của phái Côn Lôn cảm giác liền hoàn toàn giống nhau, chỉ cảm thấy phi kiếm chính mình phảng phất gặp biển lớn mênh mông bát ngát, chân nguyên toàn thân phảng phất như trâu đất xuống biển, cảm giác không thấy chỗ đối phương Phi Vân là đệ tử thế hệ thứ nhất tại đây công lực là thâm hậu nhất , khoảnh khắc sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy nội tâm rung động, quả thực không ngôn ngữ nào có khả năng hình dung được.

Lưu Vân Thủy Tạ vốn là bài danh cuối cùng trong sáu đại phái, nhưng là nữ đệ tử này trong Thủy Tạ tùy tiện lấy ra một viên châu tử nhưng uy lực kinh thiên động địa như thế, rốt cuộc là sao lại thế này ?.

Phi Vân Tử không dám nghĩ nhiều, hét lớn một tiếng : “ Khởi động huyễn cảnh !”.

Bốn chữ này vừa ra, Khinh Hồng nhất thời cảm thấy hoa mắt, lại rất cuộc nhìn không thấy bóng người ở bốn phương tám hướng, mà là từng mảnh từng mảnh mây trắng phô thiên cái địa bắt đầu bao phủ, một lát cũng đã che hết trời đất, nàng ngẩng đầu lên trời là mây trắng , cúi đầu dưới chân là mây, đầy trời đầy đất đều là tầng tầng điệp điệp mây trắng.

Khinh Hồng nhất thời kinh hãi, thét nhỏ một tiếng Trầm Hương bảo châu nhất thời phát ra hào quang càng thêm mãnh liệt, muốn xua tan mây

trắng đầy trời, nhưng là kim quang bắn ra lại trực tiếp xuyên thấu mây trắng, chẳng biết bắn đi nơi nào, mây trắng lại không thấy giảm bớt, y nhiên từng mảnh từng mảnh hùng dũng đi ra, trong chớp mắt nàng liền cảm thấy trước mắt đã toàn bộ tuyết trắng một mảnh, liền trước mắt nửa thước đều không thấy rõ.

Khinh Hồng quýnh lên, nhịn không được đưa tay ra quơ, liền cảm thấy trên tay ấm áp, đã bắt lấy tay Tiểu Khai rồi cuộc không dám buông ra.

“ Hoàn hảo, hoàn hảo” Tiểu nha đầu thầm nghĩ : “ Hoàn hảo, Tiểu Khai ca ca còn bên cạnh ”.

Bên trong nghĩ vậy, nhịn không được quay đầu lại chỉ cảm thấy Tiểu Khai đang đứng bên người nàng, đối với nàng có khế cười, thần thái kia ôn nhu nói không nên lời, hai ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, lại như sao mai.

Khinh Hồng nhất thời thấy lạ : “ Di, Tiểu Khai ca ca, vì cái gì ta mọi thứ đều nhìn không rõ, nhìn người lại rõ ràng ?”.

Tiểu Khai nắm tay của nàng lại khẩn cấp vài phần, mỉm cười nói : “ Chẳng lẽ như vậy nhìn thấy ta không được sao ?”.

Lời này nói ra, lại nhu tình vô hạn, rung động đến tâm can, Khinh Hồng cũng không biết làm sao , liền cảm thấy trong lòng mềm mại nói không nên lời một chút chống cự đều không có, tự nhiên đem thân thể nhỏ nhắn dựa sát vào nhau e thẹn nói: “ Tiểu Khai ca ca, nếu người muốn nhìn, liền nhìn một ngàn năm một vạn năm ta cũng nguyện ý ”.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Khinh Hồng chỉ cảm thấy trời đất chuyển động, Tiểu Khai trong mắt phảng phất cất giấu vô số nhu tình, nhất thời làm hấn hoàn toàn tiến vào vòng tay nhịn không được nghĩ đến : “ Nếu có thể cùng Tiểu Khai ca ca ở một chỗ, liền đến khi núi không ngọn, thiên địa hợp một, sông cạn đá mòn, lại có cái gì đáng sợ a? Hồng trần danh lợi này, chỉ hướng tu chân, theo đuổi thiên đạo, lại có cái ý nghĩa gì a ?”.

“ Theo đuổi thiên đạo ” bốn chữ này chợt lóe lên trong đầu Khinh Hồng nhất thời sợ hãi, như bị sét đánh toàn thân run rẩy, thầm nghĩ : “ Không đúng, không đúng, rõ ràng ta phải lập chí, muốn tu thiên đạo vì cái gì bỗng nhiên trong lúc đó liền trầm luân trong tình yêu nam nữ ? Rốt cuộc là sao lại thế này ?”.

Nàng muốn cẩn thận suy tư, lại phát hiện trên tay lại căng ra, cánh tay của nàng bị Tiểu Khai ca ca dùng sức nhéo một chút, sau đó nhẹ nhàng đưa tay ra, thân thiết ôm eo nhỏ nhắn của nàng, hơi thở từ miệng tràn ngập nam tính, thế nhưng hướng khuôn mặt nàng tiến tới.

“ Người ... người muốn làm gì ?” Khinh Hồng thân thể mềm mại run rẩy, nhẹ giọng nói.

Tiểu Khai hai mắt nhu tình dừng lại nhẹ giọng nói : “ Ta yêu nàng vạn năm ...”.

“ Phi !” Khinh Hồng cả giận nói : “ Không cần lấy khẩu quyết Trầm Hương Hạp nói với ta ”.

“ Nàng sai rồi ” Tiểu Khai chậm rãi lắc đầu : “ Ngày đó đánh thiên yêu ta đem lời này nói cho nàng, tuy là khẩu quyết mở Trầm Hương Hạp, nhưng cũng là lời từ đáy lòng, nếu không ta vì cái gì không nói với Bạch Lộ, không nói với Ngưng Hương, mà cố tình nói với nàng ? Trở lại thời điểm ta gặp nàng, cũng là thời điểm ta nhìn thấy Trầm Hương Hạp, cũng là thời điểm ta bỗng nhiên biết khẩu quyết mở ra Trầm Hương Hạp, làm chúng ta cùng nhau chiến đấu, cùng nhau cố gắng chiến thắng Thiên Yêu, thời điểm này chẳng lẽ không phải là duyên phận trời chú định sao ?”.

Lời tỏ tình này thật sự là hoàn mỹ nhất trên đời. Làm sao Khinh Hồng một tiểu nha đầu mới biết yêu có khả năng kháng cự ?.

“ Thôi mà, thôi mà ” Khinh Hồng nhất thời hoàn toàn mất đi nhuệ khí, còn cái gì nhớ rõ thiên đạo, thở dài: “ Một khi Tiểu Khai ca ca muốn theo

ta, ta đây cũng sẽ không muốn cái gì thiên đạo ”.

“ Nhưng là... nhưng là thiên đạo là người suốt đời truy đuổi, hơn mười năm tin tưởng, mai kia liền hòng mất sao ?” Thanh âm của Lam Điền Ngọc bỗng nhiên vang lên thật mạnh trong lòng hắn : “ Lòng tin của người yếu ớt như thế, người là đệ tử thiên phú cao nhất của Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta, người xứng đáng với kỳ vọng của ta sao chứ ?”.

Tiểu nha đầu trong lòng lo sợ, liền cảm thấy Tiểu Khai khéo léo chạm vào địa phương yếu đuối nhất của thiếu nữ.

Tiểu nha đầu sắc mặt âm tình bất định, thân thể có chút run rẩy, mồ hôi trên trán trắng nõn từng hạt từng hạt rơi xuống.

Dao Trì Huyền cảnh của phái Côn Lôn, so với Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận và Nga Mi Ngũ Lôi Thiên Tâm Kiếm Trận đều không giống nhau, ngoại trừ uy lực tuyệt đại kiếm trận ở ngoài, còn có huyền cảnh mê hoặc lòng người, có thể nhắm vào tâm tính tu vi của người trong trận tạo ra huyền cảnh tương ứng, đơn giản mà nói, nếu trong lòng nghĩ đến tiền, trong huyền cảnh sẽ có vô số tiền, người trong lòng nghĩ đến mỹ nữ, trong huyền cảnh có vô số mỹ nữ, mấy cái này là đại biểu cho dục vọng căn bản nội tâm của con người, đối với tu chân mà nói cảnh giới cao nhất là lòng như sắt đá, không bị ngoại vật động tâm, mà chỉ cần người tâm tính có lỗ hổng, người đó sẽ dễ dàng rơi vào huyền cảnh không thể kèm chế , cho nên tại huyền cảnh sẽ hao hết toàn bộ khí lực, cúi đầu chịu trời.

Phải nói Dao Trì huyền cảnh là trấn sơn chi bảo của Côn Lôn, chủ yếu không phải tại uy lực mà là vì hai chữ “ huyền cảnh ”.

Khinh Hồng và Tiểu Khai đều là người trẻ tuổi, người còn trẻ dù lực lượng có cường thịnh, nhưng tu vi tâm tính không đủ, cho nên Phi Vân Tử nhìn ra, Dao Trì Huyền Cảnh này là pháp môn tốt nhất đối phó với bọn họ !.

Nhưng là hiện tại hắn có điểm buồn bực, nữ oa oa xinh đẹp kia toàn thân run rẩy bộ dáng chính là nhập vào huyền cảnh, nhưng là vị Thiên Tuyền môn chủ trẻ tuổi lại nhàn nhã phảng phất một chút không thể ảnh hưởng, chính là ánh mắt mở rộng tò mò nhìn tây nhìn đông, xem ánh mắt hắn trong suốt linh động thần thái tự nhiên, hình dáng vô luận như thế nào cũng không bị mê hoặc.

Phi Vân Tử thật sự nhìn không nổi nữa, chân tay nhẹ nhàng tiến lên hai bước, đứng phía trước Tiểu Khai phất tay , quát một tiếng : “ uy ”

“ Kêu cái gì mà kêu, bị bệnh à! ” Tiểu Khai liếc mắt nhìn hắn : “ Các người rốt cuộc đang làm cái gì ? Muốn đánh liền đánh thôi, đánh xong ta còn phải gặp chương môn các người a .”

Phi Vân nhất thời trợn tròn mắt.

Tiểu tử này, hiển nhiên là một chút cảm giác đều không có, thật sự là là việc quá lạ.

Hắn lại không biết điều này, ngày đó tại Thiên Đô Ẩn Phong của Hoàng Sơn, ngay Tuyết Phong chương môn đều không nhìn thấu Hoàng Sơn linh mạch, Tiểu Khai liếc mắt có thể nhìn thấu, mà Tiểu Khai cùng Tuyết Phong thời điểm thăm dò linh mạch, ngọn núi có vô số huyền cảnh, tất cả đều là Tiểu Khai chỉ đường, Tuyết Phong mới có thể bình yên vượt qua.

Chỉ cần người mang Vô Tự Thiên Thư, Tiểu Khai liền liếc mắt nhìn thấu vạn năm siêu cấp cấm cố, huống chi là Dao Trì Huyền Cảnh này ?.

Phi Vân tử có điểm vội vàng, vốn hắn nhìn ra dùng trấn sơn đại trận đều đối phó được hai người trẻ tuổi, còn không phải sự việc mười phần năm chắc chín phần, chỉ cần hơi chút dùng lực giáo huấn hai người đủ rồi, không nghĩ tới trước tiên là viên bảo châu dễ dàng làm kiếm khí mọi người tản ra, sau đó lại là cái tên quái vật tâm ma không thể ảnh hưởng, thật sự cho tới bây giờ đã có điểm đâm lao phải theo lao.

Lúc này triệt trận còn mất mặt hơn, đối với Đại Côn Lôn nổi tiếng danh môn đại phái này, so với giết bọn họ còn khó chịu hơn, một khi đã như vậy biện pháp duy nhất chính là bất chấp tiếp tục đánh.

Phi Vân tử hiểu được đạo lý trong đó, nhất thời tinh thần rung lên, hét lớn một tiếng : “ Chúng đệ tử nghe lệnh, trận pháp hoàn toàn mở, bắt đối thủ! ”.

Như ý bàn tính của hắn đánh thật ra cũng được, khóa bảo châu kia quả thật lợi hại, phỏng chừng là bảo bối qua các thế hệ Lưu Vân Thủy Tạ truyền lại, nhưng là chủ nhân của bảo bối đã nhập huyễn cảnh, vì vậy không cần phải sợ, như thế nào cũng không có thể xuất ra một viên bảo châu, cùng một bảo bối đồng dạng như thế, không có khả năng vừa mới xuất một khóa liền xuất khóa thứ hai ? .

Phi Vân tử dựa theo lối suy nghĩ cũ, nhận định có thể bắt Tiểu Khai, hắn lại không biết sự thật vĩnh viễn so với lý thuyết càng thêm khoa trương, đem vô số phi kiếm quang hưởng về tên tiểu tử, tiểu tử kia quát lớn một tiếng : “ ***, lão hồ không phát uy người cho ta là mèo ốm a ”.

Lời này nói xong, tiểu tử kia một tay xuất ra một cây Tú Hoa Châm, đón gió nhấp nhào, đã lớn thành hai ba thước, ném lên không trung, hét một tiếng : “ Đánh cho ta” cây gậy kia nhất thời phảng phất như phát điên, đánh tới một nhóm phi kiếm “ Binh ” một gậy đánh vào phi kiếm, chợt nghe “ ba tháp ” một tiếng nhất thời đem phi kiếm kia đập thành hai đoạn bay lên không.

“ Phốc !” Đại đồ đệ Hành Vân Tử đứng bên cạnh Phi Vân Tử nhất thời bắn ra một ngụm máu tươi, đặt mông ngồi xuống đất, miệng “ hắc hắc ha ha ” toàn bộ thét gào trong lòng, rốt cuộc một từ nói không nên lời.

Phi Vân Tử chỉ cảm thấy lòng run rẩy dữ dội, hắn tùy tiện đánh một gậy lại đem phi kiếm của Hành Vân Tử trực tiếp đánh thành sắt vụn.

Phi kiếm liên tâm, chính là Hành Vân Tử dùng mấy chục năm chân nguyên sở luyện, Hành Vân Tử nhất thời thụ nội thương, phỏng chừng không có ba năm, năm năm khẳng định không khỏi được.

Nhưng là tiểu tử kia thế công còn không dừng, có hơn trăm phi kiếm tiến lên liền bị cây gậy đón đánh, chính như hổ nhập đàn dê, rồng xuống biển, nhất thời suôn sẻ, chợt nghe “ hoa hao ba ba ” một trận loạn hưởng, kiếm quanh sáng trắng đầy trời nhất thời bị đánh thất lạc lộn xộn, phân tán nát vụn, từng thanh phi kiếm hóa thành mảnh nhỏ rơi xuống đất, mới qua vài giây công phu, trên mặt đất đầy mảnh nhỏ trong suốt.

“ Phốc phốc phốc phốc ” Liên tiếp tiếp thổ huyết vang lên trong không gian, Phi Vân Tử can đảm thúc dục, liền nhìn thấy trước sau tả hữu đồ tử đồ tôn lớn nhỏ từng nhóm ngồi trên mặt đất, há mồm thổ huyết, ánh mặt trời chói lọi, như lãng không nở rộ vô số đoá tiên diễm tiên hoa chói mắt, tiên hoa kia liền nhóm thành một mảnh, hóa thành một đạo huyết vụ, chân trời như một đạo thái hồng chói mắt yêu dị.

Cảnh sắc như vậy thật sự trước kia chưa từng thấy, trăm năm trước chưa từng gặp.

Huyền Thiết Chi Tinh này của Tiểu Khai đánh Thiên Yêu hiệu quả không rõ, nhưng đánh mấy người tu chân bình thường đến một đánh một, điển hình miêu sát, Phi Vân Tử đương trường ngây ngốc, mặt xám như đất, tay chân lạnh lẽo lòng chỉ có một ý niệm qua lại trong đầu : “ Côn Lôn nhất phái ta hôm nay như hủy ”.

Đích thật là hủy, Phi, Hành, Đình, Ba, bốn thế hệ đệ tử có hơn phân nửa ở trong bữa tiệc đánh loạn này đại bộ phận phi kiếm biết thành sắt vụn, tuy những cao thủ bối phận chữ Phi còn chưa ra tay, nhưng là dưới ba thế hệ đệ tử nguyên khí tổn thương, đợi mấy chục năm sau, đệ tử bối phận chữ Hành mới bắt đầu mạnh lên, mặt khác phái Côn Lôn so với năm phái chênh lệch muốn rõ ràng ra.

Giờ khắc này phi kiếm Phi Vân Tử tuy thực chưa ra tay, nghĩ lại càng buồn bực, nghĩ lại càng hối hận, càng nghĩ càng khuất tất, rốt cuộc mở miệng “ phốc ” một tiếng phun ra một ngụm máu. Coi như là cùng các vị đồng môn có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Hoàn hảo Hành Vân Tử còn có vài phần kiến thức, liều mạng, công lực hao tổn hơi thở yếu ớt, kêu một tiếng : “ Các vị mau thu hồi phi kiếm ”.

Những người còn chưa bị thương lúc này mới phản ứng, dùng tốc độ nhanh nhất đem phi kiếm trở về, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm nằm lại theo sát đuôi theo, đuôi được một hồi Tiểu Khai cuối cùng cũng phải phản ứng, một chiêu đem bảo bối gọi trở về trong tay, hắc hắc cười : “ Thế nào, hiện tại có thể gặp Phi Hạc thượng nhân không ?”.

Đáng thương Phi Vân Tử lòng đau giống như đao cắt, thế giới từ trước đến nay thẳng làm vua bại làm giặc, toàn đệ tử bị người dễ dàng đánh, giờ phút này một từ không dám nói nữa, vô cùng buồn bực chỉ có thể khẽ gật đầu : “ Ba Vân nhanh đi mời chưong môn tới ”.

Ba Vân Tử công lực thấp kém phi kiếm sớm bị Khinh Hồng hủy diệt, cho nên không bị Huyền Thiết Chi Tinh phá hủy, giờ phút này tinh thần sáng láng, nghe sư tổ mệnh lệnh, vội vàng chạy như điên đi tìm người.

Lúc sau, Khinh Hồng mới “ Anh ninh ” một tiếng, từ trong huyền cảnh tỉnh dậy đi tới. Quay đầu nhìn thấy phía trước trên cỏ máu tươi loang lổ, nhìn bên người thấy Tiểu Khai không hiểu giương mắt nhìn hắn nói : “ Khinh Hồng, người vừa rồi như thế nào giống như không đối địch a ?”.

Khinh Hồng mặt nhất thời đỏ ửng, như lửa thiêu, hung hăng liếc mắt nhìn Tiểu Khai, trong mắt phảng phất hàm chứa vô số nhu tình sáng giọng : “ Người bại hoại !”.

Tiểu Khai nhất thời ủy khuất : “ Ta.... ta làm sao lại vậy ?”.

Khinh Hồng răng trắng khê căn môi, một câu cũng không nói, vừa mới trong huyễn cảnh hắc đã cùng Tiểu Khai tiến từng bước, tay nắm tay đến khi bạc đầu, sinh hoạt mọi đêm như vợ chồng, ngượng ngùng còn không nói, lại sinh ra một nữ nhân còn gọi tên là Nghiêm Như Ngọc, nếu Dao Trì Huyền cảnh tái sinh một đoạn thời gian, phòng chừng liền có đầy đủ con cháu, giờ đây bỗng nhiên tỉnh mộng, phát hiện Tiểu Khai còn đứng tại bên người, mình mới mười bảy tuổi, mấy chục năm tháng đều chính là giấc mộng Nam Kha, trong lòng nhất thời lại là mất mát, lại là may mắn lại là xấu hổ, nhớ tới sự trọng vọng của sư phụ, giấc mộng thiên đạo, thật sự là năm tư vị pha trộn khó thể nói nên lời .

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 2: Huyền Thiết Thư Hùng

Khinh Hồng nhin không được lại nghiêng đầu nhìn, lặng ngẫm khuôn mặt Tiểu Khai, nghĩ thầm rằng : “ Nếu hãn đúng như đối với ta giống như trong huyền cảnh ta... ta thực với huyền cảnh vừa rồi giống nhau vì hãn sinh hài tử sao ?”.

Nàng chuyển suy nghĩ : “ Sư phụ từng nói qua, Dao Trì Huyền Cảnh của phái Côn Lôn, bên trong biến ảo chân thật một mặt trong lòng mỗi người, hôm nay ta nhập huyền cảnh, sở niệm suy nghĩ chính là Tiểu Khai ca ca, hay là ... hay là ở trong lòng ta hãn là người quan trọng nhất ?”.

Tiểu nha đầu không muốn suy nghĩ tiếp, bởi vì Phi Hạc thượng nhân rất cục từ từ đến.

Phi Hạc thượng nhân hăng giọng, nhìn lại các đệ tử ngồi dưới đất lúc sau sắc mặt liền biến thành xám, hít một hơi dài, nói : “ Sao lại thế này ?”.

Phi Vân tử thấp giọng nói : “ Chưởng môn minh giám, núi Côn Lôn chúng ta bị yêu tà xâm lấn, bất đắc dĩ chỉ có thể đem Dao Trì Huyền Cảnh chống cự, ai ngờ yêu tà thực lực quá mạnh mẽ, lại có thể ... lại có thể hủy diệt bốn nguyên phi kiếm của đa số môn hạ đệ tử chúng ta ”.

Phi Hạc thượng nhân ánh mắt khủng bố, nhìn qua Tiểu Khai và Khinh Hồng : “ Yêu nghiệt, khinh Côn Lôn ta không có người sao chứ ?”.

“Người đừng cố tình gây sự ” Tiểu Khai thật sự chịu không nổi mấy người Côn Luân này : “ Chúng ta đã nói nhiều lần, chúng ta là từ Lưu Vân Thủy Tạ đến đây, các người muốn chúng ta nói bao nhiêu lần mới rõ ? ”.

“ Nói sao ?” Phi Hạc thượng nhân tay cầm một một cái vòng khuyên sáng loáng, cái khuyên kia phát ra từng đạo từng đạo ánh sáng giống như gợn nước : “ Ta như thế nào không có nghe nói lại ?”.

“ Đừng giả vờ, không có ý tứ chưởng môn gì a ” Tiểu Khai khinh khinh lật lại : “ Người rõ ràng đã sớm biết, thiết yếu phủ nhận cái gì , người nghĩ rằng huyền cảnh tuyệt đối có thể giáo huấn chúng ta, kết quả không cẩn thận ngược lại bị chúng ta giáo huấn, người lúc này mới vội vàng đến, về điểm này cẩn thận suy tư ta còn không biết a ?”.

Phi Hạc thượng nhân vẻ mặt có chút không chịu đựng được : “ Người ... người nói vậy !”.

“ Sách sách sách, người xem người, nói dối cũng không biết ” Tiểu Khai tiến tu chân giới liền hợp với vài món đại sự oanh động, lại trải qua một trận chiến với Thiên Yêu, đối với người sáu đại môn phái thật đúng là không có gì tôn trọng đối thủ, hôm nay bị phái Côn Luân ba bốn lần điều ngoa, cũng có chút giận, căn bản không để cho Phi Hạc thượng nhân nửa điểm mặt mũi : “ Người nhìn xem trong tay người đang cầm cái gì, tín vật Lam chưởng môn còn trong tay người a, thứ này chẳng lẽ người trộm từ Lưu Vân Thủy Tạ ?”.

Cũng không phải sao ? Ngọc bội kia Khinh Hồng giao cho Hành Vân Tử, giờ phút này còn trong tay Phi Hạc thượng nhân.

Hành Vân Tử vội vàng đứng lên nói : “ Nga , là ta vừa mới đem ngọc bội giao cho chưởng môn nhân, còn chưa báo cáo cho chưởng môn nhân a, các người liền động thủ trước”.

“ Chúng ta động thủ trước ?” Tiểu Khai thật sự dở khóc dở cười, : “ Người có muốn làm rõ hay không, rõ ràng các người động thủ trước, hơn nữa thời điểm động thủ người cũng ở đây, chẳng lẽ người đi thông báo chương môn lại có thể không nói lời nào liền trực tiếp giao ngọc bội rồi bỏ chạy ?”.

Hành Vân Tử nét mặt già nua có điểm đỏ lên : “ Không sai, đúng là như thế, người định như thế nào ?”.

Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, gặp đối phương những lời này đều nói ra, Tiểu Khai há hốc mồm, thật sự không biết nói gì.

Tiểu Khai không nói lời nào, thật ra Phi Hạc lại đúng lý hợp tình : “ Xem, ta muốn nói là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi, các người lại lại hạ độc thủ như vậy, hủy căn cơ mấy chục năm của đệ tử Côn Lôn ta, thật sự là quá âm độc. Sự việc hôm nay ta nghĩ như thế nào các người cũng phải cho chúng ta một cái công đạo ?” Cái vòng khuyên trong tay hắn khẽ run : “ Đừng tưởng các người có bảo bối liền không làm gì nổi, chúng ta núi Côn Lôn cũng có tiên khí ”.

Tương truyền thiên hạ có mười đại tiên khí, Hoàng Sơn có hai Lưu Vân Thủy Tạ có hai, Nga Mi có ba, cái khác ba phái còn lại chiếm một, mấy cái điển cố này Tiểu Khai đã nghe nói qua, chỉ có điều hắn không nghĩ tới, cái vòng khuyên trong tay Phi Hạc thượng nhân lại chính là tiên khí duy nhất của phái Côn Lôn.

Thực hiển nhiên Phi Hạc đã sớm thấy được trong này đánh nhau, cũng cảm thấy có chút muốn đánh không chừng, mới trở về đem cái tiên khí này tới đây.

Nghĩ thông suốt điều này, Tiểu Khai nhìn Kinh Hồng, Kinh Hồng lại nhìn Tiểu Khai, trên mặt không hèn mà cùng liền hiện lên vẻ khinh thường, đều nghĩ chương môn nhân này thật sự có điểm kém cỏi.

Phi Hạc thượng nhân vốn có chút then quá hóa khùng, lại nhìn thần sắc hai người này nhất thời bạo phát : “ Được oa, các người lại dám xem thường ta, đến đến đến, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp !”.

“ Phốc xích ” nghe nói như thế, Tiểu Khai không chịu được nhất thời cười lên một tiếng, thời điểm vừa gặp Ba Vân Tử, Ba Vân Tử cũng nói như vậy, náo loạn nửa ngày thì ra là bắt chước vị cường môn này nha!

Phi Hạc thượng nhân giận dữ, phát tay liền đem vòng khuyên sáng chói lợi trong tay kia ra : “ Xem Huyền Thiết Kim Cương Quyển của ta ”.

Kim Cương Quyển bay lên không trung, gặp gió liền lớn, trong phút chốc bành trướng gấp nhiều lần, đối với Tiểu Khai và Khinh Hồng trực tiếp chụp xuống, Tiểu Khai và Khinh Hồng đang muốn ra tay, đã thấy Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm kia lại phảng phất giống như thông linh, không cần chỉ huy liền trực tiếp từ lòng bàn tay của Tiểu Khai bay ra, thẳng lên không trung, thân liền biến đổi, thế nhưng cũng biến thành một vòng khuyên, cùng với Huyền Thiết Kim Cương Quyển của Phi Hạc thượng nhân vừa lúc này kích cỡ bằng nhau, bay nhanh lên trên nghênh đón.

Hai cái vòng khuyên bay trên không trung đều kích cỡ bằng nhau, hình dáng giống nhau, bất đồng duy nhất chính là vòng tròn của Tiểu Khai thời điểm bay lên khí thế mười phần chưa từng có từ trước đến nay, xem ra có vài phần như cảm giác của mãnh tướng ra sa trường, mà vòng khuyên của Phi Hạc thượng nhân bỗng nhiên có điểm sợ hãi rụt rè, chẳng những tốc độ bay chậm lại, mà cái đầu phảng phất bỗng nhiên nhỏ một chút.

“Ách...” Tất cả mọi người mở to ánh mắt, rốt cuộc nói không nên lời, nhìn thấy bầu trời một màn vô cùng quái đản.

Tiểu Kim Cương Quyển của Phi Hạc thượng nhân quay đầu bỏ chạy, Đại Kim Cương Quyển của Tiểu Khai đuổi theo sát, hai cái Kim Cương Quyển, bỗng nhiên phảng phất giống như thông linh, tại không trung bay

lên bay xuống, vô luận Tiểu Kim Cương bay làm sao, Đại Kim Cương Quyển đều phía sau từng bước không rời, Phi Hạc thượng nhân đổ mồ hôi khắp người, ngón tay liều mạng chỉ huy bảo bối, trong mồm quát lần lượt từng tiếng : “ Đình ! đình ! Đánh, đánh nó nha !” Nhưng là trước kia bảo bối luôn luôn nghe lời bỗng nhiên phảng phất không nghe lời, căn bản không để ý tới mệnh lệnh của Phi Hạc thượng nhân, tự mình chạy tán loạn, giống như là cực kỳ sợ Đại Kim Cương Quyển truy ở phía sau.

Mà Huyền Thiết Chi Tinh của Tiểu Khai cũng không nghe lời, vô luận Tiểu Khai nghĩ như thế nào không thể bắt nó trở về, nó đều thờ ơ, một đường đuổi giết Tiểu Kim Cương Quyển phía trước, cái thể kia giống như bỗng nhiên gặp sát phụ cừu nhân, xem ra không đuổi được là kiên quyết không chịu bỏ qua.

Trong mắt mọi người, hai Kim Cương Quyển này loáng một cái bay thật xa cuối chân trời, loáng một cái bay trở lại, gây sức ép như vậy một hồi lâu, rốt cục Tiểu Kim Cương Quyển quyết định không trốn tránh, đột nhiên dừng lại vững vàng đứng ở không trung.

Thời điểm nó dừng lại Đại Kim Cương Quyển cơ hồ đồng thời cũng ngừng lại, đứng đối diện với Tiểu Kim Cương Quyển.

Tiểu Kim Cương Quyển khẽ run lên, lại điều thân biến đổi, hóa thành một thanh tiễn đao lớn, lưỡi đao hàn quang lờ lờ, xem ra sắc bén vô cùng, còn tiện thể khép mở vài lần, phát ra âm thanh “sát sát”, phảng phất là thị uy: “ Người còn đuổi theo ta, ta liền đem người chặt thành hai đoạn ”.

Phi Hạc thượng nhân trợn mắt há hốc mồm, nước miếng đều muốn chảy ra, hẳn tiếp chức chương môn Côn Lôn, có được Huyền Thiết Kim Cương Quyển, cũng có mấy chục năm thời gian, cho tới bây giờ đều không biết Kim Cương Quyển này lại có thể biến ảo hình dạng, cũng cho tới bây giờ cũng chưa ý thức được Kim Cương Quyển này bản thân lại là có ý thức.

Tiên khí có ý thức, thật sự là có tiên khí như vậy sao ?

Nhưng là tiên khí này của đối phương , lại cũng là có ý thức, chẳng những có ý thức hơn nữa phảng phất so với tiên khí của mình càng có điểm mạnh hơn, tình huống hiện tại tuyệt đối rõ ràng, bảo bối của Thiên Tuyền môn chủ đang gắt gao áp bách bảo bối chính mình, cũng không phải là điềm báo tốt.

Quả nhiên Đại Kim Cương không có làm Phi Hạc thượng nhân thất vọng, nó nhìn Tiểu Kim Cương Quyển biến thành tiền đao, nhất thời cũng điều thân biến đổi, lại cũng là một thanh tiền đao, hơn nữa xem cái lưỡi đao của đối phương muốn lớn hơn một chút.

“ Sát sát ” đồng dạng là vài lần khép mở, ý tứ cũng tuyệt đối rõ ràng : “ Người dám chém ta ? Chúng ta liền thử xem đao khẩu ai sắc bén hơn ! ”

Tiểu tiền đao quả nhiên không dám đánh bừa, lại là biến đổi, lại biến thành một cây búa lớn, đối với đại tiền đao đập lại.

Đại tiền đao đứng tại chỗ không trốn không tránh , mọi người liền nhìn thấy ánh kim loại phảng phất biến thành sóng nước ôn nhu lưu động lên, trong phút chốc liền thay đổi hình thể, thành cây búa lớn hơn, đón đầu đối phương vọt lại.

“ Thương ” một tiếng lỗ tai mọi người bị chấn ông ông rung động, cây búa nhỏ bị đánh một cái, xem ra là nguyên khí đại thương, đứng ở không trung run rẩy nửa ngày, bỗng nhiên quay về hướng cây búa lớn cũng không công kích cũng không biến thân, ngược lại khom đầu búa xuống lặp lại động tác này, cây búa lớn đứng ở trước mặt nó, vẫn không nhúc nhích, lần này cũng không theo động tác của nó.

“ Này ... đây là làm gì ? ” Phi Hạc thượng nhân run rẩy hỏi sư đệ bên cạnh.

Phi Vân Tử nuốt nước miếng, run giọng nói : “ Chưởng môn, nếu lời ta sở liệu không sai, hẳn đây là ... đây là đây là cúi đầu cầu xin tha thứ ”.

Xem ra Phi Vân Tử thật đúng là “ sở liệu không sai ” cây búa nhỏ cầu xin tha thứ lúc lâu, nhìn lại đối phương thủy chung vẫn thờ ơ, rốt cuộc buông tha sự chống cự, xoay tròn đón gió, lại thành Kim Cương Quyển lúc ban đầu, “ ba tháp” một tiếng đứng cân xứng trên mặt đất, không một động tĩnh.

Cây búa lớn cũng xoay đón gió biến dạng thành Đại Kim Cương Quyển, không chút do dự đánh móc sau gáy “ thương ” một chút vừa lúc nện trên người Tiểu Kim Cương Quyển, nhất thời kín kẽ đem Tiểu Kim Cương Quyển bao trùm phía dưới.

“ Trời a, rốt cuộc là làm gì ?” Thanh âm của Phi Hạc thượng nhân run rẩy : “ Huyền Thiết Kim Cương Quyển của ta, tiên khí đại phái Côn Lôn ta, nó.... nó như thế nào thất linh ?”.

“ Cái này cũng không phải thất linh ” Tiểu Khai ha ha cười to : “ Chưởng môn, hôm nay thật đúng là xin lỗi người, tiên khí này có thể từ nay về sau cũng không thuộc Côn Lôn ”.

“ Vì cái gì ?” Phi Hạc thượng nhân xoát một tiếng liền rút phi kiếm ra : “ Người dám cướp bảo bối của ta, đệ tử toàn phái Côn Lôn ta thề phải cùng người huyết chiến !”.

Tiểu Khai hai tay nhất quán, : “ Đây không phải ta sai, muốn trách nên trách chính mình, ai muốn đem thứ này lấy ra a?” Hắn lỏng tay chỉ hai vòng khuyên trên mặt đất : “ Cái này hai dạng khác biệt, người đặt tên nó là Huyền Thiết Kim Cương Quyển, nhưng là người không biết, chúng nó kỳ thật còn có một cái tên khác ”.

“ Tên gì ?”.

“ Huyền Thiết Chi Tinh ” Tiểu Khai chậm rãi nói : “ Huyền Thiết Chi Tinh là kim thiết chi khí tối thuần tịnh trong thiên địa, niên đại càng lâu, kim thiết khí liền càng thuần tịnh, uy lực cũng càng lớn, Huyền Thiết của chúng ta đều có vạn năm lịch sử, theo lý thuyết mà nói, chẳng những phân biệt được thắng bại nhưng là”.

Hắn lắc đầu, vẻ mặt dờ khóc dờ cười, thở dài nói : “ Chỉ tiếc khối huyền thiết này của người, trời sinh đã có khuyết điểm trí mạng ”.

Phi Hạc thượng nhân nuốt ngụm nước miếng : “ Cái gì khuyết điểm ?”.

Vào lúc này, trên mặt đất hai khối huyền thiết đã hoàn toàn dung hợp một thể, Tiểu Khai vẫy tay một cái Huyền Thiết kia liền bay đến vào lòng bàn tay của hắn, tự nhảy lên không thôi, xem ra thật sự là cực kỳ vui vẻ.

Tiểu Khai thán nhiên nói : “ Khối huyền thiết này của người là vợ, khối huyền thiết của ta là chồng ”.

“ Đương !” Mọi người đều ngã.

Phi Hạc thượng nhân thốt lên giận giữ : “ Thiên Tuyền môn chủ, người không cần khinh người quá đáng, bảo bối này chính là khí vật, lại không phải nhân loại, nào có cái gì chồng vợ, rõ ràng người không biết dùng yêu pháp gì lừa đi Huyền Thiết Kim Cương Quyển còn ở trong này nói hươu nói vượn !”.

“ Người mới là nói hươu nói vượn !” Tiểu Khai sắc mặt trầm xuống, đoạn quát : “ Thiên địa từ sơ khai liền phân hai khí âm dương, thiên hạ vạn vật ai cũng phải tuân theo quy luật này, người đường đường thân là Chương môn Côn Lô, chẳng những tầm nhìn hạn hẹp, không nhìn ra bảo vật, mà ngay cả biến hoá âm dương tối cơ bản đều không rõ, lại còn dám nói hươu nói vượn, mặt mũi danh môn chính phái đều bị người đánh mất !”.

Phi Hạc thượng nhân vốn đang định mắng lại, bị hấn trừng mắt, câu nói kế tiếp rốt cuộc không nói ra, lại đứng ngây dại.

Tiểu Khai thần sắc dịu lại cười hì hì nói : “ Một khi đã âm dương giao thoa, là nguyên tắc tối cơ bản trong trời đất, như vậy mẫu Huyền Thiết của người gặp công Huyền Thiết đương nhiên lập tức tình chàng ý thiếp gắn bó hòa hợp, phải biết rằng chúng nó sinh trưởng mấy vạn năm khó được gặp đồng loại, còn một vợ một chồng đây là thiên đại duyên phận a, cho nên chúng nó khẩn cấp động phòng, hiện tại chúng nó đã hợp vào một thể, cho dù muốn tách ra, cũng không có khả năng ”.

Loáng một cái, tất cả đệ tử Côn Lôn đều có cùng cảm giá như đang nằm mơ, chỉ cảm thấy bình sinh chứng kiến không ít sự việc lạ thường, nhưng là không thể tưởng tượng được sự việc như vậy, cũng là bình sinh lần đầu tiên gặp, chỉ sợ về sau cũng không có cơ hội gặp lại, mặt ngoài liền như sinh mệnh của Phi Hạc thượng nhân, cũng nhìn không được buông mặt mũi lúng túng hỏi : “ Đó ... đó vì cái gì chúng nó nghe lời người, cũng không nghe lời ta a ?” .

“ Cái này còn không đơn giản ” Tiểu Khai hời hợt nói : “ Mọi người nói rằng vợ phải theo chồng, chẳng những nhân loại như thế, khí vật cũng như thế, mẫu Huyền Thiết của người gặp công Huyền Thiết của ta đương nhiên muốn đi theo công Huyền Thiết sinh sống, chẳng lẽ người muốn bảo bối Huyền Thiết của ta ở rể, tới cửa nhà của người làm con rể sao ?”.

Phi Hạc thượng nhân cuối cùng mang theo chút hy vọng lại hỏi : “ Kia ... kia chúng nó có khả năng sinh đẻ không ?”.

“ Theo lý mà nói, thật ra có thể ” Tiểu Khai lắc đầu, thở dài nói : “ Chẳng qua chúng nó sinh mệnh đều dài, chỉ sợ mang thai cũng phải mấy ngàn năm thôi!.”

“ Khai ca, làm người phải hiền hậu ” Tiểu Quan bắt đầu kháng nghị : “ Người đem tiên khí của người ta lấy mất, việc này như thế nào cũng phải có bồi thường cho người ta đi ”.

“ Thiết, rõ ràng bọn họ tự mình chuốc lấy cực khổ liên quan gì ta ” Tiểu Khai nói : “ Không phải ta nể mặt mũi Lưu Vân Thủy tạ mới đến giúp bọn họ chống thiên thiên yêu a ”.

“ Không sai, không sai, hôm nay một chuyến tới đây quả thật có lợi nhất ” Bác Học chân nhân vuốt râu liên tục gật đầu : “ Tiểu Khai đạo hữu, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm vốn không phải để di chuyển, làm nó bay lên quả thật có chút làm khó, nhưng là hôm nay người dung hợp Huyền Thiết Chi Âm Tinh vạn năm, từ nay về sau âm dương giao thoa, tư âm bổ dương, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm nay cũng không phải là khí kim thiết, mà kiêm đủ hai khí cương nhu, muốn ngự kiếm phi hành, cũng không phải là việc khó .”

Tiểu Khai nhất thời mặt mày hớn hở : “ Ý của người là nói ta rốt cục có thể ngự kiếm phi hành ?”.

“ Đương nhiên ” Bác học chân nhân ngạo nghễ nói : “ Chẳng những khả năng phi hành, hơn nữa Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm so với phi kiếm tốc độ nhanh hơn khả năng cho phép tưởng tượng của tu chân giả, từ nay về sau lên trời xuống đất không thể không khả năng a !”.

Phi Hạc thượng nhân sắc mặt chợt xanh chợt hồng, hân tụy sĩ diện hảo, nhưng không hồ đồ, sự việc phát triển đến bây giờ, hẳn cuối cùng hiểu được điểm ấy thực lực của mình quả thật không đủ, Huyền Thiết Kim Cương Quyển cũng là chắc chắn không trở lại, hôm nay phái Côn Lôn giảm nhiều, xem như vô dụng. Suy nghĩ nửa ngày hẳn rốt cục quyết định, trước tiên không cần đắc tội với hai người trước mắt được, nếu không hai người này quả thật có năng lực đem núi Côn Lôn toàn bộ biến mất.

“ Hai vị, một khi đã là hiểu lầm, vậy đừng nói nữa ” Phi Hạc thượng nhân căn rằng bắt đầu nói sang chuyện khác : “ Các người hôm nay tới đây rốt cuộc là có sự tình gì ?”.

“ Chúng ta đến giúp các người ” Tiểu Khai tùy tiện nói : “ Thiên Yêu xuất thế, tuyên bố phải trước tiên tiêu diệt Côn Lôn , rồi sấm Thục Sơn, chúng ta sợ các người ngăn không được nên trước hết đến Côn Lôn”.

Lời này nói ra, Phi Hạc thượng nhân lại hộc máu, nếu nửa giờ trước hai gia hỏa hỉ mũi chưa sạch ngang nhiên đối với đường đường đại phái Côn Lôn nói : “ Chúng ta là đến giúp các người ” Chỉ sợ hãn đã sớm quở trách “ nói bậy nói bạ ” nhưng là trải qua trận chiến này, quả thật chứng minh người ta có thực lực này, những lời này chính là tái vũ nhục, tái coi khinh phái Côn Lôn, nên hãn cũng không nói lời nào.

Phi Vân tử nhìn vẻ mặt chường môn hăng giọng, liền chen miệng nói : “ Thiên Yêu là sao lại thế này ? Con Thiên Yêu lần trước kia không phải đã bị môn chủ thu phục sao chứ ?”.

“ Không phải con kia, mà là một con khác ” Khinh Hồng nói : “ Con Thiên Yêu này bị giam cầm bên trong cấm địa của Lừa Vân Thủy Tạ chúng ta, đã hơn một vạn năm lịch sử, ngày hôm qua hãn rốt cục phá tan giam cầm tuy bị chúng ta đánh trọng thương nhưng vẫn còn đào thoát được ”.

Nghe nói như thế, quan niệm sĩ diện cố hữu của phái Côn Lôn lại bắt đầu rục rịch góc đầu dậy, Hành Vân Tử nhin không được nói : “ Một khi các người đã đánh trọng thương Thiên Yêu, có thể thấy được con Thiên Yêu này thực lực cũng bình thường, hơn nữa hãn đã trọng thương, nên thực lực còn lại mười phần không đủ một phần, ta nghĩ Côn Lôn chúng ta đối phó hãn không thành vấn đề ?”.

Phi Hạc thượng nhân lập tức khẽ ngẩng đầu lên : “ Không sai, núi Côn Lôn khai phái mấy vạn năm, pháp bảo vô số, cao thủ nhiều như mây, đối

phó một con Thiên Yêu trọng thương, cho nên không thành vấn đề ”.

Khinh Hồng khẽ nhú mào : “ Chưởng môn nếu không ... chúng ta hay là cùng nhau trở về núi, từ từ thương lượng một chút đi ”.

Phi Hạc thượng nhân đối với hai người này hận thấu xương, tuy không dám chủ động khai chiến lại làm sao nguyện ý mời bọn họ trở về nghị sự, lập tức lắc đầu như trống lắc : “ Không cần không cần, hảo ý tâm linh, các người hay là gấp rút đi tiếp viện Thục Sơn đi, vấn đề của Côn Lôn chúng ta, chúng ta tự mình có thể giải quyết ”.

“ Nhưng là các người” Khinh Hồng rất muốn nói : “ Các người quá yếu ” nhưng là rốt cuộc là đệ tử danh môn đại phái, giáo dưỡng cũng được, lời này liền không hảo ý này liền không nói tiếp.

Phi Hạc thượng nhân hiển nhiên cũng sợ hãi nói ra chính mình muốn sĩ diện, vội vàng khoát tay nói : “ Không cần phải nói, ý ta đã quyết !”.

Khinh Hồng nhìn Tiểu Khai có điểm tròn tròn mắt.

Trong quan niệm của tiểu nha đầu, sư phụ nhắc nhở nhất định phải hoàn thành, nhưng là trong quan niệm của Tiểu Khai lúc đầu lên núi Côn Lôn là bắt buộc, hẳn cũng không phải là cái gì nhân vật anh hùng cứu vớt thế giới, núi Côn Lôn cùng hẳn không quen biết, còn đám hung thần ác sát nhìn thấy đều không thích một khi người ta đã cự tuyệt trợ giúp, chính mình đương nhiên cầu không được, Tiểu Khai ha ha cười, kéo tay Khinh Hồng trở lại, miệng nói : “ Tốt lắm các người tự mình bảo trọng, chúng ta tái gặp lại a ”.

Khinh Hồng vốn nghĩ kiên trì một chút, nhưng là bị Tiểu Khai lôi kéo nhất thời cũng liền hồ đồ, nữ hài tử thông thường đều là không có chính kiến, càng huống chi Khinh Hồng này là tiểu nha đầu mới mười bảy tuổi, nhìn thấy Tiểu Khai hình dáng một bộ thảo suất trong đầu, cũng không quản nhiều như vậy , liền hồ đồ đi theo Tiểu Khai thẳng đường quay về, thẳng

đến sườn núi mới phục hồi tinh thần : “ Tiểu Khai ca ca chúng ta thực sự mặc kệ ?”.

“ Đương nhiên ” Tiểu Khai theo lý thường đương nhiên nói : “ Bọn họ chính mình cự tuyệt trợ giúp, lại không phải vấn đề chúng ta ”.

“ Nhưng là... nhưng là...” Tiểu nha đầu quyết miệng nói : “ Ta cuối cùng cũng cảm thấy có điểm không đúng nga ”.

“ Không có gì không đúng ” Tiểu Khai nói : “ Ta trước tiên hỏi người, các người cùng phái Côn Lôn rất có giao tình sao ?”.

Khinh Hồng lắc đầu : “ Cái này không có, Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta rất ít cùng môn phái khác kết giao ”.

Tiểu Khai lại nói : “ Ta lại hỏi người, nếu phái Côn Lôn đã xảy ra chuyện đối với các người có cái gì tổn hại sao chứ ?”.

Khinh Hồng cẩn thận ngẫm lại, nhin không được lại lắc đầu nói : “ Giống như không có ”.

Tiểu Khai khê đầu : “ Tốt lắm, ta lại hỏi người, nếu chúng ta ở lại phái Côn Lôn giúp hấn đánh lui Thiên Yêu, có cái gì ưu đãi không ?”.

Khinh Hồng phiết phiết miệng : “ Làm sao có cái gì ưu đãi, bọn họ căn bản là không có cái gì a. Tiên khí duy nhất đều bị người thu hồi rồi ”.

“ Vậy, đúng rồi ” Tiểu Khai vỗ tay : “ Người nói một chút, làm một sự việc lại không có ưu đãi, cũng đều không có chỗ xấu, theo chúng ta căn bản không có nhiều quan hệ lắm, chúng ta bằng cái gì nhất định phải hao khí lực làm a? Sự phụ của người muốn chúng ta đến Côn Lôn đó là vì đạo nghĩa, nhưng là chúng ta đã cố gắng, bọn họ tự mình không tiếp nhận, chúng ta cũng tính hết lòng giúp đỡ rồi ? .”

“ Ách ...” Khinh Hồng gãi đầu : “ Tiểu Khai ca ca người nói giống như rất có đạo lý nga ”.

“ Cho nên thôi, đây là kỹ xảo làm người ” Tiểu Khai lời nói thành khẩn dạy tiểu nha đầu : “ Người xem chúng ta đến lúc này vừa đi, lại bảo tồn nhân nghĩa, lại không cần cố sức, có phải là kết cục tối hoàn mỹ không ?”.

“ Ân, cũng được ” Tiểu nha đầu xem ra là đã hiểu, gật đầu thật mạnh : “ Tiểu Khai ca ca, người thực thông minh !”.

Được mỹ nữ khích lệ, Tiểu Khai nhất thời cười to thoải mái.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 3: Cấm Địa Thần Thú

Khinh Hồng lại nói: “ Tiểu Khai ca ca, bây giờ chúng ta đi về gặp sư phó?”

“ Đương nhiên không được.” Tiểu Khai nói: “ Chúng ta nên chờ thêm một chút hãy trở về, như vậy mới chứng tỏ chúng ta thật thành tâm, dùng hết khí lực để làm việc.” Hắn tìm một tảng đá lớn sạch sẽ đặt mộng ngồi xuống: “ Nào, Khinh Hồng, chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát nói sau, thuận tiện nhìn xem, vạn nhất Thiên Yêu đi tới ngay nơi này vừa lúc chúng ta bắt gặp, chúng ta cũng thuận tiện cấp cho Côn Lôn phái một chút hỗ trợ.”

“ Vậy bây giờ làm cái gì đây?” Khinh Hồng lo nghĩ, bỗng nhiên cười nói: “ Tiểu Khai ca ca, đã nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nếu không....chúng ta đi vào Diệt Thế Chi Môn nhìn xem đi.”

Đang nói đến đó, chợt nghe trên núi ầm ầm truyền đến “ bành” một tiếng trầm muộn, phảng phất như đã xảy ra va chạm thật lớn, ngay sau đó một trận ồn ào lung tung từ xa xa truyền đến, Khinh Hồng nhảy dựng lên, nói: “ Tiểu Khai ca ca, nhất định là Thiên Yêu đến đây, chúng ta mau trở lại!”

Tiểu Khai giữ chặt nàng: “ Đừng đi, người ta không vui cho chúng ta hỗ trợ đâu.”

Khinh Hồng vội la lên: “ Sao lại vậy, chúng ta không đi lên, bọn họ sẽ bị Thiên Yêu tiêu diệt đó.”

Tiểu Khai nói: “ Từ từ đi, nhìn tình huống rồi nói sau, nếu Thiên Yêu thật sự lợi hại, bọn họ ít nhất cũng sẽ chạy xuống núi thôi, chúng ta bây giờ mà đi, bọn họ sẽ nghĩ là chúng ta coi thường bọn họ đó.”

Khinh Hồng ngẫm nghĩ cũng đúng, lại nhẫn nại ngồi xuống.

Nhưng nói ra cũng kỳ quái, trên núi ồn ào không tới mười phút, rồi yên tĩnh trở lại, Tiểu Khai và Khinh Hồng nghiêng lỗ tai cẩn thận lắng nghe, thanh âm gì cũng không nghe được, một mảnh tĩnh mịch, theo gió nhẹ thổi tới phương hướng chỉ có mùi cỏ xanh hỗn hợp hương hoa ung dung mà đến, không có chút mùi máu, sao mà giống như có trận đánh nhau gì chứ.

“ Có phải chúng ta đã lầm rồi không?”

“ Chẳng lẽ tự họ hống lên thôi?”

“ Nếu không chúng ta đi tới xem thử đi?” Khinh Hồng nói: “ Vạn nhất xảy ra chuyện gì...”

“ Vậy đi thôi.” Tiểu Khai đứng lên, vỗ vỗ tay: “ Đi tới nhìn xem.”

Lần này hai người cũng không dám bay, sợ lại kích thích lòng tự tôn yếu ớt của phái Côn Lôn, hai người đi khá lâu, cuối cùng đi trở về Mê Tung Lâm, chỉ thấy Ba Vân Tử vừa rồi canh giữ đang nhuyển nhuyển bên bìa rừng, hai người chạy nhanh qua, chỉ thấy miệng của Ba Vân Tử miệng ngậm một đồng vải, cẩn thận nhìn lên, đúng là đạo bào trên người hắn, lại nhìn lên, gương mặt Ba Vân Tử bị vẽ một con rùa đen, cái đầu rùa thật dài nằm ngay trên trán Ba Vân Tử, thoạt nhìn gương nanh múa vuốt, nhưng thật ra có vài phần hội họa tài năng, Tiểu Khai và Khinh Hồng nhìn nhau, nhin không được “ vèo” nở nụ cười.

Tiểu Khai kéo miếng vải rách trong miệng Ba Vân Tử ra, hỏi: “ Sao lại thế này? Có phải là Thiên Yêu đến đây?”

“ Không biết a.” Ba Vân Tử vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, chỉ có hai mắt và miệng là có thể động: “ Ta chỉ cảm thấy có một trận gió mát, sau đó...sau đó đã thành như vậy rồi.”

Khinh Hồng giương mắt nhìn kỹ Ba Vân Tử một trận, nói: “ Tiểu Khai ca ca, hắc giống như bị người ta giam cầm, loại thủ pháp này ta xem có điểm quen thuộc, như là của Thục Sơn Phái.”

“ Như thế nào lại ra thêm một Thục Sơn phái nữa? Rõ ràng là Thiên Yêu a.” Tiểu Khai cảm thấy buồn bực: “ Bất quá Thiên Yêu nếu đã đến Côn Lôn, thì phải giết người mới đúng, sao lại chỉ giam cầm hắc thôi.”

“ Ân, ta cũng không xác định.” Khinh Hồng nói: “ Ta cũng chỉ là trước kia cùng đi với sư phó có gặp qua thủ pháp cấm chế của Thục Sơn đệ tử, có thể chỉ là cùng loại mà thôi.”

“ Chúng ta đi nhanh một chút.” Tiểu Khai lấy tay cầm ra tú hoa châm, nắm trong tay: “ Trên đường cẩn thận một chút, có thể có nguy hiểm.”

Núi Côn Lôn coi như là thánh địa tu chân nổi danh, vừa rồi hai người đi đến Mê Tung Lâm thì đã bị cản trở xuống núi, không thể nhìn thấy được toàn cảnh, lần này lên núi đối với Tiểu Khai mà nói thì cũng là lần đầu tiên.

Bây giờ vốn là lúc mùa hè, nhưng càng lên cao càng cảm thấy mát lạnh, khí hậu trên núi cứ mười thước lại biến đổi, trăm thước thì càng thay đổi nhiều hơn. Đường nhỏ lên núi càng quẹo đông quẹo tây, núi cao đá loạn tầng xuất bất tận, lại đi thêm mười phút, lại không ngờ xuất hiện tuyết trắng, lại tiếp tục đi tới thì toàn bộ tuyết trắng đã bao trùm giải đất.

Hai người một đường đi tới, nhưng lại không gặp một người nào, vô luận như thế nào cũng rõ ràng cảm thấy không tầm thường rồi, Tiểu Khai đột nhiên dừng lại, nói: “ Khinh Hồng, chúng ta đừng đi nữa, miễn cho trúng mai phục, hay là bay lên đi đi.”

“ Cũng tốt.” Khinh Hồng gật gật đầu, muốn phao xuất Thất Bảo Kim Thuyền, lại nghe Tiểu Khai cười nói: “ Không cần phiền toái như vậy, dùng phi kiếm của người là được.”

“ Nhưng...những phi kiếm ta không thể đưa người đi nga.” Khinh Hồng nhìn Tiểu Khai, hốt nhiên đỏ mặt cười: “ Tiểu Khai ca ca, nếu người thật muốn ngồi phi kiếm của ta...ta sẽ thử xem, nhưng người nên ôm chặt ta, miễn cho phải rơi xuống.”

“ Không cần, ta cũng có phi kiếm.” Tiểu Khai đắc ý cười, đem Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm xuất ra, phiêu phù trước mặt hắn, chậm rãi hóa thành một cây thước bồng dài hai thước, Tiểu Khai bước lên: “ Người dẫn đường, chúng ta đi.”

Khinh Hồng nhạy cảm chú ý, cây bồng bảo bối này hiện ra ẩn ẩn một tầng hào quang màu lam nhạt, mà ở nửa ngày trước vào thời điểm đối phó Thiên Yêu, cây bồng này là màu đen thuần túy, thực hiển nhiên, thông qua việc vừa rồi hấp thu Huyền Thiết Kim Cương giới của phái Côn Lôn, cây bồng này đã tiến hóa.

Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm vốn không thể phi hành, trải qua âm dương giao thái cải tạo, hôm nay đã chính thức có thể lên trời xuống đất.

Tiểu Khai là lần đầu tiên phi hành, mới phát hiện kiện bảo bối này thật sự là bay lên rất nhanh, mới mở ra đã cảm thấy trước mắt tiếng gió hô hô, “ sù” một tiếng đã thoát xa hơn mười thước, quay đầu vừa thấy, Khinh Hồng chưa đi được một phần ba, trong lòng hắn vui mừng, nhin không được bật cười ha ha, một đường bay thẳng lên cao.

Núi Côn Lôn vốn cực cao, nhưng Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm thật sự quá nhanh, phảng phất mới vừa đảo mắt, trước mắt đã xuất hiện một cái hồ lớn, Tiểu Khai hạ cây bồng xuống, ở giữa không trung lại có một đạo cấm chế, xem ra là vì phòng bị có người ngoài tiến vào núi Côn Lôn, nhưng

cấm chế này trước mặt Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm thật sự là rất yếu ớt, Tiểu Khai còn chưa kịp hạ mệnh lệnh, chợt nghe được “ Phác” một tiếng vang nhỏ, văng bình chưởng bạc bạc mỏng manh kia đã bị Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm trực tiếp phá thành một cái đại động, không chút nào dừng lại rồi mới hạ xuống.

Vừa xâm nhập vào trong vòng cấm chế ở giữa không trung trời băng núi tuyết, nhất thời toàn thân ấm áp, gió nhẹ thổi qua, nơi này lại là một địa phương đẹp như tiên cảnh.

Từ nơi này nhìn xem, hồ nước trơn nhẵn như gương, nước gợn lăn tăn, trong hồ nước toát ra đẳng đẳng hơi nóng, trên bầu trời mặt hồ thoát nhìn mông mông lung lung, càng tăng thêm vẻ thần bí. Ở trên mặt hồ, nơi nơi nở rộ hoa sen và thục liên, những đóa hoa sen và thục liên này so với những gì Tiểu Khai thường thấy thì lớn hơn thập bội, cứ nằm trên mặt nước như vậy, thoát nhìn phẳng phất như dao trì tiên cảnh.

“ Tiểu Khai ca ca, đây là Dao Trì trong truyền thuyết.” Khinh Hồng cuối cùng cũng chạy tới: “ Cũng là nơi phát nguyên linh khí của núi Côn Lôn.”

Tiểu Khai gật gật đầu: “ Xem ra nơi này là một hồ nước nóng ma, khi đến nơi phải tắm một cái cho thực thoải mái a.”

“ Hì hì, nơi này không được tắm đâu.” Khinh Hồng cười nói: “ Nơi này là nơi địa phương thần thánh nhất của núi Côn Lôn, cũng là nơi tu luyện thường ngày của tất cả đệ tử Côn Lôn, không cho bất cứ kẻ nào ô nhục cả, ngay cả Côn Lôn chưởng môn cũng không có tư cách sử dụng hồ nước này, chỉ có mỗi một đời chưởng môn của phái Côn Lôn vào thời điểm nhận chức mới có thể dùng nước trong hồ tắm rửa, từ đó về sau sẽ tiếp nhận chức vị chưởng môn Côn Lôn.”

Nàng nói đến đây, hốt nhiên “ Di” một tiếng: “ Có điểm không đúng nga, nơi này bình thường đều là do nhị đại đệ tử của phái Côn Lôn thủ hộ

ngày đêm, người ngoài không được đến gần, nếu muốn liếc mắt nhìn thôi cũng đã vô cùng khó khăn, sao hôm nay lại cho chúng ta thoải mái đi vào được?”

“ Điều này còn không đơn giản.” Miệng của Tiểu Khai bĩu bĩu ra: “ Nhạ, người xem bên kia, ba người kia có lẽ phụ trách thủ vệ Dao Trì a.”

Chính xác là như vậy, tại cách đó không xa, có ba đệ tử Côn Lôn mặc đạo bào, cũng giống như Ba Vân Tử dưới sườn núi đạo bào bị nhét trong miệng, trên mặt cũng bị vẽ con rùa lớn, giờ phút này đang dùng sáu con mắt nhìn Tiểu Khai và Khinh Hồng.

Khinh Hồng “ nha” một tiếng, vội vàng chạy qua, gõ xuống miếng vải trong miệng họ, nói: “ Ba vị đạo hữu, sao lại thế này? Di, sao lại là người?”

Người nằm ở giữa chính là Hành Vân Tử?

Nét mặt già nua của Hành Vân Tử ửng đỏ, nói: “ Khái...người xâm phạm là một người không nam không nữ và một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, có phải là Thiên Yêu mà các người nói hay không?”

“ Tiểu cô nương?” Tiểu Khai sững sốt một chút: “ Thiên Yêu rõ ràng chỉ có một người a.”

Khinh Hồng hỏi: “ Bọn họ chạy đi đâu rồi?”

Người nằm bên trái nói: “ Bọn họ đi đến nghị sự sảnh nằm ở hướng tây, sư phó và trưởng môn sư bá đều ở bên đó.”

Tiểu Khai “ nga” một tiếng: “ Chúng ta đi nhanh đi.”

“ Hai vị từ từ.” Hành Vân Tử nói: “ Trước tiên có thể giúp chúng ta giải trừ cấm chế, chúng ta cũng có thể đi theo hỗ trợ.”

“ Bỏ đi, ba người không sợ chết hay sao?” Tiểu Khai liếc mắt nhìn hắn: “ Trước tiên không nói đến chuyện ta sẽ không giải cấm chế này cho người, chỉ nói với thực lực này của người, có năng lực đi giúp ai cái gì? An tâm mà chờ đi.”

Gương mặt Hành Vân Tử đỏ bừng, há mồm nhưng rốt cuộc nói không ra lời.

Tiểu Khai đi đến phía tây một đoạn, liền thấy được một tòa đại sảnh, cùng nghị sự sảnh của phái Hoàng Sơn không khác lắm, cũng là nguy nga tráng quan, phú lệ đường hoàng, mấy danh môn đại phái này tạo lập công trình kiến trúc thật ra xem cũng được, bây giờ là thời kỳ phi thường, đã không còn công phu thưởng thức kiến trúc nữa, Tiểu Khai đi vào nhanh, mắt vừa nhìn tới đã nhất thời quát to một tiếng: “ Oa!”

Phi Hạc thượng nhân đoàn đoàn chánh chánh nằm trên mặt đất trong đại sảnh, hai tay hai chân dẹt ra, toàn thân hiện ra một chữ “ Đại” to lớn, trong miệng cũng bị nhét vải, đang ở trên mặt đất cố gắng giãy dụa, chỉ tiếc hắn cũng bị người giam cầm, mặc dù toàn thân cố dùng sức, nhưng chữ Đại kia vẫn như cũ mà duy trì vô cùng hoàn chỉnh.

Trên mặt hắn cũng bị vẽ hình con rùa lớn, nhưng con rùa này so với đồ tử đồ tôn của hắn lại có chút ít bất đồng, vẽ thật là tỉ mỉ, cả hoa văn trên mai rùa cũng được vẽ ra luôn, Tiểu Khai nhìn thấy liên tục gật đầu, thật sự là không thể không thừa nhận, Thiên Yêu này rất có thiên phú hội họa.

Quần áo trên người Phi Hạc thượng nhân bị lột ra sạch sẽ, chỉ còn mặc khố trong, lộ ra da thịt toàn thân, Tiểu Khai cẩn thận nhìn một cái nhin không được gật gật đầu, trong lòng thầm nói: “ Đúng là da thịt tròn trịa, trắng trắng trẻo trẻo, ***, lão gia hơn trăm tuổi này không ngờ so với ta còn bảo dưỡng cực tốt như vậy. Chậc chậc, còn mông mẩy như vậy, cái khố trong không ngờ lại là màu hồng cơ chứ.”

Phi Hạc thượng nhân cả đời coi trọng mặt mũi như mạng, làm sao lại gặp qua trường hợp này, vừa nhìn thấy Tiểu Khai và Khinh Hồng trở lại đứng trước mặt, nhất thời gương mặt đỏ bừng, cơ hồ tu phần đến muốn chết. Lập tức nhắm mắt lại ngạnh khí, bắt đầu giả chết.

Tiểu Khai gỡ miếng vải trong miệng hắn xuống, nói: “Phi Hạc thượng nhân, rốt cuộc sao lại thế này?”

Phi Hạc thượng nhân hai mắt nhắm chặt, không nói chỉ bất động, không có ý gì muốn mở miệng, Khinh Hồng ở một bên bỗng nhiên nói: “Tiểu Khai ca ca, xem bên này.”

Khinh Hồng cầm lấy một miếng vải treo cao trên đại sảnh, ở phía mặt sau không ngờ lại còn có treo thêm năm sáu người, những người này mỗi người bị treo chồng lên một người, chất theo thành tường, làm cho người bên dưới bị ép tới hai mắt trắng dã, Tiểu Khai nhìn kỹ thì bật cười, người này không ngờ là một người quen, chính là người chủ trì Dao Trì Huyền Cảnh muốn giáo huấn mình, Phi Vân Tử.

Ở mặt sau tấm bố lớn chính là những bức tượng của các đời chương môn của Côn Lôn phái, liếc mắt nhìn thì còn đầy đủ, nhưng ở vị trí trung gian ngay giữa có một pho tượng, gương mặt bị phá hư hoàn toàn, chẳng những gương mặt bị hủy thành cái lỗ cái hố, ngay cả những bộ vị trọng yếu trên thân tượng cũng bị người móc đi, nếu đây là một người sống, vậy hẳn nhất định sẽ bị thương nặng, đã không khác gì bị lăng trì rồi.

Cũng không biết là ai nhàm chán như vậy, cứ nhiên lại lấy một pho tượng trút giận, Tiểu Khai nói thầm một câu, đã bỏ qua chuyện này.

Tiểu Khai và Khinh Hồng bận rộn tay chân giúp mấy người này xuống, nhất nhất gỡ đi quần áo bị nhét trong miệng họ, cũng là Phi Vân Tử hiểu biết nhất, là người đầu tiên mở miệng nói: “Đa tạ hai vị cứu giúp.”

“Rốt cuộc là ai làm?” Tiểu Khai nói: “Có phải là Thiên Yêu?”

“ Ta cũng không rõ.” Phi Vân Tử hung hăng hít thở vài hơi, nói: “ Là một lão nhân không nam không nữ, còn có một cô gái xinh đẹp như búp bê, cũng không biết là dùng pháp thuật gì, tu vi thật sự là thâm hậu không thể tư nghị, Côn Lôn phái chúng ta bối phận chữ Phi có tám đại cao thủ, cư nhiên liên thủ cũng đỡ không được họ một kích, nói ra thật sự là dọa người.”

Tiểu Khai và Khinh Hồng liếc nhau, hai người âm thầm nói thầm, vô luận như thế nào cũng không hiểu tại sao lại như thế này nữa.

Người tới nếu là Thiên Yêu, vì sao lại không giết chết hết bọn họ, mà chỉ là ô nhục bọn họ một phen thế này?

Nhưng nếu không phải Thiên Yêu, lại còn có ai có thực lực cường đại như vậy, cư nhiên Côn Lôn tám đại cao thủ cũng đỡ không được một kích của người ta?

Phi Vân Tử lại nói: “ Hai vị đã có cảnh báo, Côn Lôn phái chúng ta cảm kích vô cùng, nhưng chúng ta lại cự tuyệt hai vị tương trợ, đã thuần túy do ích kỷ, hôm nay gặp phải nhục nhã này, là chúng ta kỹ không bằng người, trách không được người khác, còn thỉnh hai vị giúp chúng ta cởi cấm chế, đại ân đại đức, từ nay về sau tái báo.”

Tiểu Khai nói: “ Thật ngại quá, ta còn thật không biết làm sao cởi cấm chế.”

Phi Vân Tử nói: “ Đây là thủ pháp của Thục Sơn phái, mặc dù người biết không rõ lắm, nhưng mới vừa rồi ta cũng biết một ít, người chỉ cần dựa theo phương pháp ta nói là có thể cởi được.”

Tiểu Khai nhin không được nhìn Khinh Hồng, kinh ngạc nói: “ Không ngờ thật sự là thủ pháp của Thục Sơn phái.”

“ Đúng nga, thật là kỳ quái.” Kinh Hồng nói: “ Chẳng lẽ Thiên Yêu và Thục Sơn phải có quan hệ gì đó?”

Tiểu Khai bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói: “ Người có nhớ rõ không, Thiên Yêu có nói qua, trước tiên đến Côn Lôn, rồi Thục Sơn, chẳng lẽ hắc và Côn Lôn phải cùng Thục Sơn phải có túc oan gì không trọn?”

Kinh Hồng nhất thời bối rối: “ Tiểu Khai ca ca, việc này không nên chậm trễ, nhanh đem chuyện nơi này giải quyết rồi chúng ta đến Thục Sơn đi!”

Lập tức Phi Vân Tử truyền thụ cách giải cấm, do Kinh Hồng ra tay, cuối cùng cởi được cấm chế của Phi Vân Tử, Phi Vân Tử liền giải cứu cho sư huynh sư đệ của mình, Phi Hạc thượng nhân hôm nay thật sự là dọa người khác, ánh mắt lóe ra nhìn Tiểu Khai và Kinh Hồng hai người, muốn nói gì đó, nhưng còn không nói ra miệng, Tiểu Khai đã thấy được cái khó của hắc, lôi kéo Kinh Hồng cùng mọi người cáo từ, nhanh chóng xuống núi.

Trên đường đi qua Dao Trì, Tiểu Khai bỗng nhiên tâm huyết rất nhiều, nói: “ Chúng ta đi lấy một bình nước Dao Trì thế nào?”

Kinh Hồng nói: “ Vậy sao được, đừng xem chúng ta vừa mới cứu bọn họ, nhưng làm cho nguyên khí họ đại thương cũng là chúng ta, Phi Hạc thượng nhân với tính tình hắc, luôn ghi sâu ân oán vào lòng, nếu người dám đụng đến Dao Trì, hắc nhất định sẽ trả thù đó.”

“ Đây người đã nghĩ sai rồi.” Tiểu Khai lắc đầu nói: “ Người nghĩ từ nay về sau chúng ta còn có cơ hội tới Côn Lôn hay sao? Nhất là cấm địa như Dao Trì này.”

Kinh Hồng lắc đầu: “ Khẳng định là không có.”

“Vậy thì được rồi.” Tiểu Khai vỗ tay nói: “Đã như vậy, hôm nay là cơ hội duy nhất chúng ta lấy được nước Dao Trì a.”

“Nhưng nước Dao Trì cũng vô dụng a.” Kinh Hồng nói: “Thời điểm các vị chưởng môn Côn Lôn kế vị lấy nước Dao Trì, cũng chỉ là một hình thức mà thôi.”

“Sai, đã sai càng sai!” Tiểu Khai nói: “Nếu vô dụng, vì cái gì Dao Trì lại trở thành Côn Lôn cấm địa? Nếu vô dụng, vì cái gì các đời chưởng môn muốn lấy một bình nước Dao Trì? Người xem đi, hoa sen và thụy liên ở nơi đây thấy chưa? Trưởng thành lớn đến như vậy, khẳng định trong nước nhất định có vật gì rất tốt.”

Kinh Hồng nghĩ nghĩ: “Hình như là vậy.”

“Đương nhiên là vậy.” Tiểu Khai nói: “Người ngấm lại, các người Nguyệt Bạch cấm địa của Lưu Vân Thủy Tạ ở nơi đó, ngay cả Thiên Yêu khùng bố như vậy mà cũng có, sáu đại môn phái có môn phái nào mà không có kéo dài suốt mấy vạn năm, người ta lẽ nào sẽ không có điểm bí mật?”

Kinh Hồng gật gật đầu: “Người nói như vậy, ta nghĩ tới, sư phó từng nói qua, Dao Trì Huyền Cảnh của Côn Lôn phái, kỳ thật lợi dụng lực lượng trận pháp tạo thành lực lượng cho đệ tử, còn có tự thân lực lượng của Dao Trì, xem ra nước Dao Trì thật sự là có điểm tốt, còn có truyền thuyết Côn Lôn phái là có trấn sơn thần thú, nhưng cho tới bây giờ không ai nhìn thấy qua, chẳng lẽ thần thú kia...ở trong nước hồ?”

Tiểu Khai vỗ tay mạnh một cái: “Đúng, đúng là như thế!”

Lúc này mấy cao thủ hàng chữ Phi trong nghị sự sảnh còn đang cảm khái chuyện vừa xảy ra, thì bên này Hành Vân Tử ba người còn đang nằm trên mặt đất trừng mắt nhìn, Tiểu Khai hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, theo từ phía sau đi đến chỗ ba người Hành Vân Tử, cầm lấy một khúc cây, quay về phía đầu ba người “bang, bang, bang” gõ ba cái, đáng

thương cho ba vị danh túc tu chân, giờ phút này chân nguyên bị giam cầm, thực lực thấp kém, cư nhiên bị một gậy làm ngất đi. Kinh Hồng mở to miệng, nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, hôm nay mới biết được Tiểu Khai ca ca nguyên lai cũng là một người có lòng dạ tuyệt độc hạ thủ không chút lưu tình.

“ Ta đây là tránh cho việc xảy ra ngoài ý muốn.” Tiểu Khai giải thích: “ Vạn nhất bọn họ nói bậy với lão Phi Hạc kia, thì không phải sẽ kết thù hay sao? Chúng ta bây giờ đi trộm một ít nước, rồi lại bỏ đi, sự tình gì cũng đều không có.”

Tiểu Khai xuất ra Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm, biến ảo thành một cái bình nước, cũng không tự mình động thủ, trực tiếp ném Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm ra ngoài, bình nước tự động bay đến trên bầu trời Dao Trì “ phác thông” một tiếng, liền mạnh mẽ rơi xuống, chợt nghe được “ cô đông cô đông” thanh âm vang lên bên tai không dứt, nước Dao Trì cũng chậm chậm tràn vào trong bình, đợi cho đựng đầy một bình, Tiểu Khai lại ra một chiêu chụp lấy, bình nước tự động xuất hiện một cái nắp đóng lại, rồi lại nhẹ nhàng bay lên, sau đó bắt đầu phóng đi, thần tình của Kinh Hồng hâm mộ nhìn hết thấy những việc này, đối với bảo bối này của Tiểu Khai, nàng thật sự là hâm mộ không còn lời nào có thể hình dung.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên xảy ra việc ngoài ý muốn!

“ Hống!” Một tiếng hống này thật sự là kinh thiên động địa, cả Dao Trì đều mãnh liệt sôi trào lên!

Theo tiếng hô này, một cái đầu quái thú lớn vô cùng liền đi theo bay lên cái bình nước đang bay lên không, đầu lâu che kín một khối lân phiến phát ra ánh sáng, con mắt lớn như chuông đồng, lóe lên hung quang làm cho người ta sợ hãi, đang hung hăng chiếu xạ lên người Tiểu Khai!

Theo bình nước bay lên, quái thú đã đuổi dần tới, cả thân hình bại lộ trước mặt hai người, lại có điểm giống con rùa, một cái mai rùa thật lớn, trên mai rùa có hoa văn vô cùng rõ ràng, thoát nhìn phảng phất như là một cái trận đồ bát quái siêu cự hình, theo nó bay lên cao, nước dao trì hoa lập lập chảy xuống từ trên người nó, trước tiên mặt hồ phảng phất như có một trận mưa, thanh thế to lớn, thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Quái thú mở ra cái miệng to như chậu máu, hung hăng tấp một cái vào bình nước, xem ra nước Dao Trì này là tài sản của nó, đối với vật dám tiến đến lấy nước, nó nhất định muốn phá hủy.

“ Dát ba!” Tiểu Khai hít một hơi, răng nanh của quái vật kia cùng Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm va chạm vào nhau, chẳng khác gì hỏa tinh đụng địa cầu, cư nhiên phát ra tiếng ma sát làm cho người ta tê rãng, nghe lọt vào lỗ tai, chỉ cảm thấy buồn bực muốn hộc máu.

Điểm chết người chính là quái thú còn không buông miệng, vẫn cắn chặt Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm biến ảo thành bình nước, nó không ngừng nhai nhai cắn cắn, nhai đến nỗi răng của Tiểu Khai và Khinh Hồng cũng tê rớt, dùng câu hiện đại quân sự hay dùng, địch nhân thi triển chính là điển hình vũ khí công kích âm thanh.

Tiểu Khai mệnh lệnh cho bảo bối của mình: “ Trở về, mau trở về!”

Nhưng khí lực của quái thú cũng ghê gớm, cả Thiên Yêu mà Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm bám chặt không thoát, nhưng một thú một vật trong không trung bắt đầu so khí lực, Tiểu Khai và Khinh Hồng mở to hai mắt ngẩng đầu lên, nhìn thấy quái thú giữa không trung chừng mười thước đang há to miệng mà cắn, không ngừng lắc đầu liều mạng giữ chặt, chỉ cảm thấy hoa mắt thần mê.

Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm lần này cũng do bị hạn chế, trong cơ thể đang đựng đầy nước, toàn bộ khí lực cũng không phát huy ra được một

nửa, mặc dù tự thân chính là kim khí cực hạn của thiên địa, cũng không lo lắng bị phá hư, nhưng muốn giãy dụa đi ra cũng muôn vàn khó khăn, trừ phi bỏ nước chảy ra ngoài.

Nhưng Tiểu Khai cũng là tên cứng đầu cứng cổ, muốn hãn buông tha cho bình nước này, càng không thể nào.

Khinh Hồng khẽ cắn môi, nghĩ thầm: “ Dù sao hôm nay đã gây họa rồi, mặc kệ nhiều như vậy nữa.” Vung tay lên, cuối cùng đem Trầm Hương bảo châu tể đi ra.

Trầm Hương bảo châu vừa ra, tình huống nhất thời lại khác hẳn, phải biết rằng khóa bảo châu này cũng là bảo bối ngàn năm trước đỉnh đỉnh đại danh, nếu cùng thần thú ngạnh đấu thì còn kém một chút, nhưng bây giờ thần thú đã cùng Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm đấu thành ngang tay, làm sao còn chống đỡ được cú đánh này, bị Trầm Hương bảo châu đánh mạnh vào đầu một cái, nhất thời “ ngao ô” một tiếng, miệng chọt buông lỏng ra..

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 4: Tái Kiến Thiên Yêu

Miệng vừa mở ra, Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm nhất thời “sưu” một chút bay trở về, không chút chần chờ hóa thành một cây gậy, Tiểu Khai thả người bay tới, thuận tiện kéo luôn Khinh Hồng đi theo, quát to một tiếng: “Chạy!”

Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm tốc độ cực nhanh, có lẽ đã siêu việt cực hạn trước mắt của tu chân giới, Bác Học chân nhân từng nói qua, Huyền Thiết Chi Tinh âm dương hợp nhất có thể lên trời xuống đất qua sông qua biển, quả thật đúng vậy, suốt ngàn dặm chỉ một cái chớp mắt, một đạo hào quang hiện lên, đã sớm bay ra khỏi phạm vi cấm địa của Dao Trì, đầu của thần thú kia bị đánh sưng thành một cục như cái bánh bao, đây là vừa rồi bị Trầm Hương bảo châu đánh trúng, nó ở bên cạnh bờ Dao Trì điên cuồng hét lên ầm ỹ, kêu nửa ngày cũng không ai để ý tới, nhưng bản thân lại không thể thoát ly được cấm địa này, rốt cuộc đành chìm trở xuống đáy hồ.

Nó vừa chìm xuống, Phi Hạc thượng nhân đoàn người chạy tới, nhìn thấy nơi này lang tịch hoang lương, nước hồ rút xuống, nhất thời kinh hãi thất sắc, chạy tới cứu tinh ba người Hành Vân Tử, hỏi nửa ngày vốn không được gì, sắc mặt Phi Hạc thượng nhân trầm xuống, run giọng nói: “Chẳng lẽ...chẳng lẽ là Thiên Yêu phá hư Dao Trì cấm địa?”

Bảy người Phi Vân Tử đứng ở phía sau, đã nhìn không được cũng biến sắc: “Chường môn, nếu thật sự phá hư đi Dao Trì cấm địa, chộc cho vị kia

ở trong hồ mất hứng, có lẽ thật sự sẽ có phiền toái, phải biết linh khí một mạch của Côn Lôn ta phát nguyên ở đó, nếu linh khí tán dạt thì...”

Kinh ngạc nửa ngày, rốt cuộc thở dài nói: “ Hôm nay Côn Lôn ta thật sự là thất bại thảm hại, không còn gì nữa, thực lực càng rút xuống ngàn trượng, chẳng lẽ ông trời muốn diệt Côn Lôn ta sao? Thôi, thôi, đợi ta trai giới tắm rửa, dâng hương đảo cáo, nhìn xem có thể cầu thông được với trấn sơn thần thú hay không a!”

Tiểu Khai và Kinh Hồng kỳ thật vẫn chưa bay xa, hai người bay đến giữa sườn núi của Côn Lôn ẩn phong, tìm một rừng cây rậm rạp mới hạ xuống, Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm tốc độ thật sự quá nhanh, tóc của Kinh Hồng toàn bộ bị tung rối loạn, kinh hồn vỡ ngực nói: “ Tiểu Khai ca ca, ta bỗng nhiên nhớ tới quái thú kia là cái thứ gì rồi.”

“ Nga, là thứ gì?” Tiểu Khai cũng rất hứng thú: “ Lai lịch gì? Rất lợi hại hay sao?”

“ Rất lợi hại, thực không nói nổi.” Kinh Hồng nói: “ Nếu ta không nhìn lầm, đó là Phách Hạ, là một loại thần thú trong truyền thuyết.”

“ Phách Hạ? Tên này thật là lạ nha.” Tiểu Khai đối với tu chân giới hoàn toàn không hiểu được chút gì, đối với loại cao cấp này thì hoàn toàn ở luôn ngoài cửa: “ Nghe tên chẳng thấy gì ma.”

Kinh Hồng lại lắc đầu: “ Tiểu Khai ca ca, người phải hiểu được, đó chính là con của rồng đó.”

Tương truyền rồng tính âm đặng, thường cùng các loại động vật giao hợp, mà gien tổ hợp bất đồng nên sinh ra các loại quái thú hình thù kỳ lạ cổ quái, theo lý thuyết, mấy thứ này do tạp giao nên cũng không có gì tốt, nhưng huyết mạch của rồng quả thật là rất cao quý, gien của rồng cũng thật sự quá vĩ đại, cho nên kết hợp với động vật khác sinh ra loại vật chẳng những không trở thành tạp chủng, ngược lại mỗi loại động vật còn xem như

có lai lịch lớn có thần thông cao, tất cả đều được nhân loại ghi chép lưu xuống.

Rồng sinh chín con, mỗi con bất đồng, tên cũng hình thù kỳ lạ cổ quái, phân biệt là: “ Tù Ngưu, Nhai Bì, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Phách Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hý, Ly Vẫn, Phách Hạ đứng hàng thứ sáu, chính là con chính tông của rồng.

Dựa theo sử sách ghi lại, Phách Hạ lớn lên giống rùa, đương nhiên, lực lượng của nó lại không giống rùa, ở trong truyền thuyết, nó cũng là một chiến tích lực đại vô cùng, tại thời kỳ thượng cổ, từng có Phách Hạ gây sóng gió tại tam sơn ngũ nhạc, sau đó bị Hạ Vũ thu phục, vì Hạ Vũ lập hạ không biết bao nhiêu công lao hạng mã.

Với lực lượng của Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm, lại hoàn thành âm dương hợp nhất, vốn là cả Thiên Yêu cũng có thể thoải mái đánh lui, cư nhiên lại bị nó cản không thể thoát thân, lực lượng của nó lớn đến bao nhiêu thì có thể thấy được.

Nghe xong sự giải thích của Khinh Hồng, Tiểu Khai cuối cùng cũng có điểm kinh hãi, hần sợ run lên hồi lâu, hỏi: “ Chúng ta khi dễ nó, cha của nó có tới báo thù không?”

“ Vậy thì không.” Khinh Hồng cười nói: “ Trong truyền thuyết, rồng là một loại động vật phi thường cao ngạo, đối với mấy đứa con này của hần, hần đều không xem vào mắt, cho dù người có giết Phách Hạ, rồng cũng không quản người.”

Tiểu Khai nói: “ Khinh Hồng, người không thể không nói với ta, lực lượng của rồng mạnh như thế nào? Còn hơn người tu chân hay là tiên nhân không?”

Khinh Hồng nói: “ Người tu chân sao có thể so sánh với rồng, mặc dù là chín đứa con của rồng, đối với người tu chân mà nói đã là sự tồn tại không

thể kháng cự, người phải biết rằng, tại thế giới chúng ta sinh tồn, có yêu quái cũng có tu chân, yêu quái nếu phi thăng, có thể đến ma giới, người tu chân nếu phi thăng, có thể đến tiên giới, nhưng mặc dù là tiên nhân của tiên giới hay ma đầu của ma giới, cho đến bây giờ không ai chủ động trêu chọc long tộc, đối với thế giới này của chúng ta mà nói, long căn bản là loại tồn tại bất khả chiến bại.”

Tiểu Khai nghe được âm thầm chắt lưỡi, lại nói: “ Đã như vậy, long tộc ở nơi nào? Chúng nó chẳng lẽ không có địch nhân sao? Nếu chúng nó có dự vọng thống trị, không phải là không ai có năng lực phản kháng sao?”

“ Vậy thì không.” Kinh Hồng lắc đầu nói: “ Đơn độc tiên nhân và ma đầu thì quả thật không đối phó được long, nhưng số lượng của long phi thường thừa thớt, nếu chúng nó thật muốn phá hư sự bình hành trong thiên địa, khiến cho tiên giới và ma giới đại quy mô khai chiến, chúng nó cũng sẽ có hại, nói sau, trời sinh thế giới này luôn bình hành, vạn vật khắc chế nhau, ta không biết có lực lượng gì có thể đối phó long, cũng không đại biểu không có lực lượng nào không thể đối phó long, chờ ta về hỏi sư phó, nói không chừng sư phó sẽ biết một ít điển cố.”

Tiểu Khai nghe được thần thái thản nhiên, nói: “ Nếu thật sự có cơ hội gặp một lần long là hình dáng gì, ta cũng thỏa mãn.”

“ Hừ! Còn muốn gặp long?” Bác Học chân nhân bỗng nhiên nhảy ra: “ Chỉ bằng vào thực lực của người, có lẽ còn chưa nhìn thấy thì đã bị uy áp của long đè chết!”

Lúc này Tiểu Khai mới nhớ tới ở trong sách của mình còn có vài quyển sách sống: “ Chẳng lẽ người gặp qua rồi?”

Bác Học chân nhân trầm ngâm: “ Ta đã gặp qua, bất quá nhiều chuyện bây giờ đã không còn nhớ rõ, cũng không nhớ rõ tình huống cụ thể, nhưng loại cảm giác này thật rõ ràng lắm.”

“ Đó là cảm giác gì?”

“ Một loại...cảm giác sắp hít thở không thông.” Bác Học chân nhân nói: “ Ta giống như không có gặp qua long, nhưng chỉ nhìn được một chút cái đuôi của hắc, nhưng mặc dù chỉ là như vậy, đã cảm giác được áp lực vô cùng lạ thường, năng lực của hắc thật sự là quá mạnh mẽ, người tu chân ở trước mặt hắc phảng phất như một con kiến đối mặt cả biển rộng, mặc dù chỉ là gần, cũng sẽ bị lực lượng tự nhiên do hắc phát ra thổi cho ngã trái ngã phải. Mặc dù hắc không có ác ý với người, nhưng hắc cường đại đến nỗi nếu không cẩn thận thổi một hơi cũng sẽ giết chết được người.”

“ Thật mạnh!” Tiểu Khai lè lưỡi: “ Ta không nhìn đâu.”

“ Đừng có hy vọng.” Bác Học chân nhân nói: “ Ta không có khả năng đợi được ngày nào đó phi thăng tiên giới, cho nên rất nhiều chuyện ta cũng không giải thích được, nếu người có khả năng phi thăng tiên giới, nên có thể nhìn thấy long thôi.”

Khinh Hồng kéo tay áo của Tiểu Khai: “ Tiểu Khai ca ca, chúng ta có đi Thục Sơn bây giờ không?”

“ Không cần gấp.” Tiểu Khai nói: “ Hai người vừa mới đi Côn Lôn đảo loạn kia không hề giết người, ta xem có lẽ không nhất định là Thiên Yêu, vì phòng bị vạn nhất, chúng ta ở chỗ này từ từ nói sau.”

“ Nga.” Khinh Hồng lên tiếng, có chút ngại ngùng nói: “ Dù sao cũng là chờ, nếu không...chúng ta đi nhìn xem Diệt Thế Chi Môn?”

Lòng hiếu kỳ của tiểu nha đầu thật rất nặng, hướng chỉ nơi Diệt Thế Chi Môn lại thích thú như vậy, nàng hỏi quanh co lòng vòng vài vấn đề cuối cùng cũng đã nhập chính đề rồi.

Tiểu Khai hơi sửng sốt một chút, lập tức phản ứng: “ A a, đương nhiên có thể.”

Hai người thảo luận xong, Tiểu Khai xuất ra Vô Tự Thiên Thư, đặt lên mặt đất, mở ra trang thứ ba, lộ ra bốn chữ to màu vàng lợt : “ Diệt Thế Chi Môn”, sau đó giữ chặt tay Khinh Hồng: “ Chuẩn bị đi vào.”

Khinh Hồng cũng nắm chặt tay Tiểu Khai, gật gật đầu: “ Ân!”

Tiểu Khai đang muốn nhắm mắt, chợt nghe sau lưng truyền đến một thanh âm thanh thúy dị thường, kinh hãi vui vẻ dị thường: “ Tiểu Khai ca ca, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Tiểu Khai vừa quay đầu lại, nhin không được la hoảng lên: “ Sao ngươi lại tới đây!”

Tiểu mỹ nữ đứng sau lưng đang mỉm cười, chính là Trữ Tình.

Trữ Tình là tiểu công chúa của Trung Hành địa sản, bình thường phạm vi hoạt động đều ở thành thị, một khi xa nhà nhất định có bảo tiêu đi theo, Trữ lão gia tử không biết an bài bao nhiêu thỏa thiếp, nhưng nàng lại chạy đến nơi này nhìn ra có vẻ thực không tầm thường.

Tiểu Khai còn thăm nghĩ đến chuyện này, hẳn còn không có ý thức được, nơi này là Côn Lôn ẩn phong, cũng không thuộc địa vực của thế tục giới, mặc dù ngồi máy bay hay hỏa tiễn, phạm nhân căn bản không có khả năng đi tới, nhưng bây giờ Trữ Tình lại đến được đây.

Trữ Tình dĩ nhiên phi thường hưng phấn, phóng nhanh tới, cũng không cố kỵ chuyện nam nữ, liền ôm lấy Tiểu Khai, nói huyên thuyên: “ Tiểu Khai ca ca, sao anh không nói tiếng nào lại bỏ đi, lần trước đi thật nhiều ngày mới trở về, làm hại người ta mỗi ngày đến nhà tìm anh. Lần này lại đi, còn không biết bao giờ mới trở về nữa. Ngày hôm qua anh của em trở về nói hẳn thua, em còn muốn đi chúc mừng cho anh, kết quả sáng sớm phát hiện anh đã đi mất, hỏi hai tỷ tỷ kia, các nàng không chịu nói cho ta biết, nhưng làm ta lo lắng, hừ, Tiểu Khai ca ca, lần sau anh đi ra ngoài chơi nhất định phải kêu em nga, em không cần ngây ngốc ở nhà chờ anh. Di, vị muội muội

này là ai? Thật khá nga. Di, Tiểu Khai ca ca, các người còn đang nắm tay nha, chẳng lẽ các người...”

Tiểu Khai liên tục khoát tay cắt đứt lời nàng: “ Dừng, dừng, ta hỏi người trước, người làm sao tới? Tới đây làm gì?”

Trữ Tình càng đắc ý dương dương: “ Hừ hừ, Tiểu Khai ca ca, anh cho rằng anh không mang em theo thì em không đi được sao? Đừng tưởng anh là người tu chân thì có thể bỏ rơi em nga, nói cho anh, em bây giờ cũng là người tu chân đó, hơn nữa em rất lợi hại nga, lát nữa em sẽ biểu diễn một chút cho anh....”

Tiểu nha đầu còn muốn tiếp tục nói không ngừng, Tiểu Khai lại cắt đứt lời nàng: “ Đừng ồn nữa, người có thể nói cho ta biết người làm sao tới được chưa?”

“ Ân, anh đoán.” Ánh mắt Trữ Tình nháy nhẹ, vẻ mặt tinh quái.

Tiểu Khai làm sao đoán ra, hắc ắc ắc nghĩ mãi cảm thấy có gì không đúng, ngữ khí đã trầm xuống: “ Nhanh nói cho ta biết.”

Nhìn thấy sắc mặt Tiểu Khai không tốt, Trữ Tình cũng không dám dây dưa: “ Em...em đi với sư phó tới.”

“ Sư phó người?” Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi: “ Người có sư phó khi nào?”

“ Hắc hắc, ta vừa mới bái sư nga.” Trữ Tình cười hì hì nói: “ Sư phó ta lợi hại lắm, còn hơn cả cái gì Côn Lôn a, Nga Mi a, Thục Sơn a, còn mạnh hơn, sư phó nói, ta chỉ cần thời gian ba năm, có thể vượt qua đệ tử của sáu đại môn phái.”

Tiểu Khai càng nghĩ càng thấy không đúng, lại nói: “ Sư phó người kêu là gì? Là môn phái nào?”

Trữ Tình há mồm, đang muốn nói tỉ mỉ, chợt nghe phía sau bỗng nhiên có tiếng gió gào thét, trong tiếng rít, một thanh âm thê lương truyền vào trong tai mọi người: “ Thiên Tuyển môn chủ, để mạng lại!”

Thanh âm này quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, Tiểu Khai sợ tới mức giật mạnh cơ thể, đã quay phắt đầu qua, khuôn mặt dữ tợn của Cửu Vĩ Thiên Hồ kia đang càng lúc càng gần, cả thân hình như mũi tên dài trong gió bắn nhanh tới, móng tay sắc bén lóe lên bạch quang chói mắt!

Trong tích tắc này, Tiểu Khai còn chưa có động tác, Trữ Tình đã dùng thanh âm lớn hơn nữa thét lên: “ Sư phó, người muốn làm gì?” Tiểu nha đầu một bên thét lên, một bên dùng sức đẩy, đẩy thân hình Tiểu Khai ra phía sau, dùng chính ngực mình nghênh đón móng vuốt lóe hàn quang kia đang bắn tới!

Tiếng gió gào thét, trong tiếng gió, sắc mặt tiểu nha đầu vừa kinh hãi vừa kinh ngạc, nhưng không chút sợ hãi, sợi tóc lẳng loạn đã bị cuồng phong thổi tung, thần tình Thiên Yêu vốn là dữ tợn, nhưng nhìn thấy tiểu nha đầu nghênh tới, không ngờ lại càng hoảng sợ, hét lớn một tiếng, đã nghĩ muốn thu tay lại, nhưng một kích này của hắc đã dùng hết công lực toàn thân, chỉ hy vọng có thể một kích trí mạng giết chết Tiểu Khai, giờ phút này nửa đường muốn thu hồi, làm sao lại đơn giản như vậy, hắc ra sức chuyển thân, nhưng móng vuốt vẫn như cũ chụp về phía ngực của Trữ Tình, mắt thấy sắp đương trường xảy ra thảm cảnh!

Trong tích tắc này, một tay Tiểu Khai còn cầm lấy tay của Khinh Hồng, một tay lại bị Trữ Tình nắm chắc, ý niệm Khinh Hồng vừa động, đã xuất ra Trầm Hương bảo châu, mà trên người Tiểu Khai có chút chấn động, Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm đã muốn nhảy ra chủ động hộ chủ, nhưng tốc độ của hai loại bảo bối này lại chậm một bậc, móng vuốt của Thiên Yêu đã bay tới quá nhanh, quá mạnh, chỉ là trong tích tắc thời gian, đã lao tới ngay trước ngực Trữ Tình.

Trong phần ngàn giây này, Tiểu Khai không cách nào “Làm” ra động tác gì khác, nhưng hắn còn có thể “Nghĩ”, trong lòng hắn quay phắt niệm nhanh một câu: “Diệt Thế Chi Môn” ta muốn đi vào.”

Cả không gian bỗng nhiên nhộn nhạo một chút, rồi lại yên tĩnh trở lại.

Sau một khắc, núi xanh gió mát từ từ, cây xanh chập chờn, rốt cuộc nhìn không thấy một bóng người, Vô Tự Thiên Thư cô linh linh nằm trên mặt đất, phảng phất thành vật vô chủ.

Tiểu Khai, Trữ Tình, Khinh Hồng, còn có Thiên Yêu, trong tích tắc bốn người cùng tiếp xúc, toàn bộ bị hấp vào Diệt Thế Chi Môn.

Khi Tiểu Khai một lần nữa mở to mắt, Trữ Tình vẫn còn, Khinh Hồng vẫn còn, Thiên Yêu cũng không thấy, Tiểu Khai lại nhìn, dưới chân Trữ Tình quỳen súc một con hồ ly màu hỏa hồng, hồ ly này thoạt nhìn phảng phất như bị đả kích trọng đại gì đó, một bộ dáng ủ rũ yếu ớt, chỉ có chín cái đuôi đang phe phẩy phía sau.

Sắc mặt Trữ Tình trắng bệch, hoàn toàn không chú ý tới con hồ ly dưới chân mình, chỉ vội vàng cầm lấy cánh tay của Tiểu Khai, thanh âm chột mang theo tiếng khóc: “Tiểu Khai ca ca, anh...anh có bị sợ hãi không? Anh không sao chứ? Em..em không nghĩ tới sư phó lại đột nhiên trở mặt, sớm biết hắn muốn giết anh, nói gì em cũng sẽ không để cho hắn nhìn thấy anh đâu.”

“Ta thật ra không có việc gì.” Tiểu Khai hận hận nhìn con hồ ly dưới chân nàng: “Hắn cũng sắp có chuyện rồi kìa.”

Ngực của Trữ Tình kịch liệt phập phồng, tiểu nha đầu hiển nhiên sợ tới mức không nhỏ, bất quá bộ ngực cao vút kia vun lên làm cho tim Tiểu Khai có chút nhảy lên: “Tiểu Khai ca ca, anh yên tâm, em sẽ không để cho sư phó giết anh đâu, hắn muốn giết anh, trước tiên phải giết em trước!”

Tiểu nha đầu vừa rồi liệu mình cứu giúp là thật lòng không chút giả dối, Tiểu Khai biết được tình ý của tiểu nha đầu dành cho mình, đã hơi có chút cảm động, lập tức nhẹ nhàng đẩy tiểu nha đầu ra, sau đó hung hăng ngồi xổm xuống, vươn tay ra nhanh như tia chớp, nắm lấy cổ hồ ly, nhấc hẳn lên.

“***, người không ngờ muốn giết ta!” Tiểu Khai cả giận nói: “Xem ta làm sao giáo huấn người!”

“Tiểu Khai ca ca, không cần!” Trữ Tình nhất thời kinh hô lên.

“Trữ Tình, người không rõ chân tướng.” Tiểu Khai hung hăng nói: “Sư phó này của người không phải thứ gì tốt, hẳn không phải là người tu chân, hẳn là hồ ly tinh ngàn năm, nhạ, người xem, đúng là con này!”

Ai ngờ Trữ Tình cứ nhiên gật gật đầu: “Tiểu Khai ca ca, em biết sư phó em là hồ ly tinh, nhưng trước tiên anh thả hẳn xuống trước đã được không?”

Hồ ly xem ra đã sắp hít thở không thông rồi, hai mắt tràn ngập hận ý giương lên nhìn Tiểu Khai, cả thân hình run nhè nhẹ, liệu mạng giãy dụa, nhưng làm sao giãy dụa cho ra, với bản thể của hẳn, muốn đối kháng với sức mạnh của con người thì thật là kém quá xa.

Tiểu Khai vốn muốn trực tiếp bóp chết hẳn, nhưng bị tiểu nha đầu nói một câu như vậy, nhất thời có chút mềm lòng, nói: “Người không biết, ta mà thả hẳn ra, hẳn sẽ đi hại người, ngày hôm qua hẳn mới tuyên bố muốn tiêu diệt Côn Lôn, giết sạch Thục Sơn đó.”

“Không phải đâu, Tiểu Khai ca ca, anh hiểu lầm rồi.” Trữ Tình lắc đầu: “Chuyện này em tình tường hơn anh, em cùng sư phó đúng là mới từ chân núi Côn Lôn đến đây, chúng ta cũng chỉ là đem những người đó trừng phạt nhẹ thôi, trên mặt họ vẽ hình rùa đen, không có giết một người nào, cho nên Thục Sơn...” Nàng thản nhiên cười: “Tiểu Khai ca ca, sư phó em đến Thục Sơn không phải để giết người đâu, hẳn phải đi báo ân đó.”

“ Ách....” Tiểu Khai sững sốt: “ Báo ân?”

“ Đương nhiên rồi.” Trữ Tình chậm rãi nói: “ Trước kia sư phó bị người của Côn Lôn phái hại qua, cho nên muốn giáo huấn cho họ một chút, nhưng Thục Sơn chưởng môn từng đối với sư phó có ân huệ to lớn, cho nên mặc dù đã qua hai ngàn năm, nhưng cũng nhất định muốn báo ân.”

Thần sắc của Tiểu Khai hồ nghi, nhìn hồ ly trong tay, lại nhìn Trữ Tình, cũng không rõ là thật hay giả, tiểu nha đầu ánh mắt trong suốt tinh khiết, như thế nào cũng không giống như đang nói dối, ngay cả con hồ ly đang muốn nghệt thở kia, đôi mắt màu xanh biếc đã nổi lên một tầng đau thương nhàn nhạt, thoạt nhìn cứ nhiên có chút ít cảm giác tang thương.

“ Chẳng lẽ....hắn thật là có ẩn tình sao?” Tay của Tiểu Khai bất tri bất giác buông lỏng ra, Cửu Vĩ Thiên Hồ “ a ô” một tiếng, rơi xuống trên mặt đất, nằm bịch dưới chân Tiểu Khai hít thở hỗn hển, Trữ Tình vội vàng ngồi xuống ôm lấy sư phó, rời khỏi Tiểu Khai xa xa, xem ra sợ Tiểu Khai xuống độc thủ một lần nữa.

Đợi cho hồ ly đã thở lại đều đều, Trữ Tình mới nhìn ra bốn phương tám hướng, kinh nghi nói: “ Tiểu Khai ca ca, đây là địa phương gì vậy?”

Tiểu Khai cười hắc hắc: “ Địa phương này, tên là Diệt Thế Chi Môn.”

“ Diệt Thế Chi Môn” bốn chữ vừa nói ra, Trữ Tình nhận ra hồ ly trong lòng ngực mình nhất thời run rẩy một trận, phảng phất như nghe được chuyện tình gì cực kỳ đáng sợ, tiểu nha đầu lại là kinh ngạc tò mò, nói: “ Sao gọi là Diệt Thế Chi Môn?”

Tiểu Khai nhìn tiểu nha đầu đại khái giải thích một lần, tiểu nha đầu nhất thời thần tình hưng phấn, thực hiển nhiên, còn hơn cả Khinh Hồng đang còn rụt rè kia, Trữ Tình dùng sức kéo một cái vào bên hông, chợt nghe “ sang” một tiếng, không ngờ lại rút ra một thanh trường kiếm trắng tuyết,

làm cho Tiểu Khai lại càng hoảng sợ: “ Người từ lúc nào biết sử dụng kiếm vậy?”

“ Hừ, xú Tiểu Khai ca ca, em đã nói qua bây giờ em đã là cao thủ mà.”
Trữ Tình bất mãn nói: “ Đợi lát nữa cho anh xem lợi hại của em.”

Tiểu Khai nhin không được nhìn vào hồ ly trong lòng ngực nàng, thật sự có chút tò mò Cửu Vĩ Thiên Hồ rốt cuộc làm sao thu Trữ Tình làm đồ đệ, lại đã dạy nàng cái gì.

Trữ Tình hiển nhiên chú ý tới ánh mắt của hắn, liền thụt lui ra sau mấy bước: “ Xú ca ca, không được khi dễ sư phó em.”

Tiểu Khai cười khố: “ Ta có vô sỉ như vậy không? Người yên tâm đi, ta nói không giết hắn thì sẽ không giết hắn, muốn giết thì đi ra ngoài nói sau.”

“ Ra khỏi...cũng không cho giết!” Trữ Tình bậm môi nói: “ Bằng không người ta sẽ không lý anh nữa.”

Tiểu Khai trợn trắng mắt, chỉ có thể gật gật đầu: “ Được rồi, được rồi, không giết là được.” Trong lòng lại nghĩ: “ Hắc hắc, thật vất vả mới đem hắn vào được, người nghĩ rằng ta và người còn phóng hắn ra ngoài sao?”

Trữ Tình chột thờ dài, thấp giọng nói: “ Tiểu Khai ca ca, không phải em không nói đạo lý, kỳ thật...kỳ thật sư phó em cũng là một người đáng thương...”

Tiểu nha đầu xem ra muốn giảng giải điển cố ngàn năm của lão hồ ly, nhưng Tiểu Khai làm sao có nhàn tâm thể này, hắn vội vàng đả xóa ha ha: “ Đi thôi, đi thôi, chúng ta đi tới phía trước xem.”

Thiên Yêu vốn là lão quái vật uy phong tám diện, thật tức giận bị Tiểu Khai cho tới địa phương quỷ quái này, thứ nhất đã phát hiện chân nguyên toàn thân chưa từng có, sau đó lại phát hiện ngay cả pháp thuật cũng mất đi

hiệu lực, nội đan đã sớm bị Tiểu Khai dùng Phong Ma Khẩu Quyết phong bế, bây giờ hẳn chẳng những không có lực lượng khai chiến, ngay cả biến ảo hình người cũng không thành, chỉ có thể tồn tại với hình thái bản thể của hồ ly, nhìn thấy Tiểu Khai hô đánh hô giết với mình, chĩa chĩa mũi nhọn, hết lần này tới lần khác một chút khả năng phản kháng đều không có, thật sự là ủy khuất đến muốn học máu.

Điểm chết người chính là ngày hôm qua thiên lôi kia đã đánh nó từ mười đánh mất chín phần sinh mạng, bản thể của hắn thật sự là suy yếu cực kỳ, ngoại trừ nằm trong lòng ngực đồ đệ mình, hắn đã đích xác không làm được chuyện gì nữa.

“Thiên ý khó tìm, yêu phân thâm nghiêm, dục trừ tiêu tiểu, diệt thế môn khai.” Chẳng lẽ Diệt Thế Chi Môn này, thật đúng là khắc tinh của số mạng ta hay sao?” Lão hồ ly nhắm mắt lại, nhin không được nhận mệnh thở dài.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 5: Cật Thụ Dị Thú (Dị Thú Ăn Cây)

Ba người cứ thế đi về phía trước, thế giới này với thế giới bên ngoài quả thật có khác nhau rất lớn, mọi người một đường đi đến, ở những bãi cỏ trên mặt đất, trên đầu nhánh cây, thấy không ít tiểu động vật hình thù kỳ lạ quái trạng, có một thân lông dài, có khi lại trọc trơn, có đầu thỏ lại đứng thẳng hai chân mà đi, có loại mặc dù đang ở trên mặt đất nhưng lại có cái đuôi cá, có loại thoạt nhìn miệng đầy răng nhọn, nhưng lại cúi đầu ăn cỏ trên mặt đất, còn có loại thoạt nhìn ôn thuận vô cùng nhưng chỉ xoay người liền hất mạnh tiểu động vật bên cạnh nằm dài trên mặt đất, một ngụm cắn nát yết hầu, mà động vật bị cắn chết chảy ra không phải máu, mà là một loại chất lỏng màu xanh biếc, mùi vị bốc lên không ngờ lại là vị ngọt hương.

Nhưng nhiều nhất trong rừng là một loại động vật nhìn thoạt qua thì có vẻ giống như mèo, chúng nó lắc lư đuôi đưa cái đuôi to lông nhung, từ trên cây vọt xuống dưới tàng cây, lại theo tàng cây nhảy lên trên cây, trong miệng thỉnh thoảng phát ra ô ô tiếng kêu, nhất thời kích phát tâm trạng hiếu kỳ của hai cô gái nhỏ.

Cô gái nhỏ vốn không có lực miễn dịch với tiểu động vật đáng yêu, cho tới lúc gặp phải một con mèo nhỏ thứ ba mươi tám đang vọt qua dưới chân, Trữ Tình rốt cuộc nhìn không được nữa, bỏ sớ phó vào trong tay Khinh Hồng, nhẹ chân nhẹ tay ngồi xổm xuống, muốn bắt con mèo nhỏ kia.

Tính cảnh giác của con mèo nhỏ rất cao, Trữ Tình thật vất vả đi đến phía sau nó, vừa mới đưa tay ra thì “ sừ” một tiếng, nó đã chạy vọt ra, tay của

Trữ Tình không bắt trúng thân thể của nó, nhưng bắt được cái đuôi của nó, cái đuôi của con mèo nhỏ bị tiểu nha đầu lôi kéo, nhất thời đau đớn “ô...” hét thảm một tiếng, thoát ra xa hơn mười thước, quay đầu hậm hậm giương mắt nhìn Trữ Tình.

“Hì hì, Tiểu Khai ca ca, anh xem nó tức giận rồi nga, hình dáng tức giận của nó thật là thú vị.” Trữ Tình vui vẻ vô cùng: “Ta nhất định muốn bắt nó!”

Nàng nói xong những lời này, liền chạy tới.

Con mèo nhỏ nhìn thấy Trữ Tình đánh tới, cả người run lên, cái lỗ tai đã dựng đứng, lông đen trên người đã dựng thẳng, động tác thật nhanh né đi, bắt đầu chạy trốn khắp nơi, Trữ Tình cũng không yếm phiền, đi theo nó nhảy trên nhảy dưới, dừng lại rồi chạy loạn, tốc độ của một người một mèo thật ra không kém nhau lắm, tay của Trữ Tình bắt hụt đuôi của con mèo vài lần, nhưng thủy chung không có biện pháp bắt nó vào tay, Tiểu Khai ở bên cạnh nhìn thấy, ngoại trừ cười khố, còn thật sự không có lời gì để nói.

Nháo suốt một trận, lông mao trên người con mèo đen đã bị chộp tới rồi bởi, tiểu nha đầu đã thở gấp hu hu, khuôn mặt hồng lên, trên trán đầm mồ hôi, nhịn không được có điểm tức giận: “Tiểu tử kia, người nhanh lên bỏ tay chịu trói nga, không nên ép ta xuất tuyệt chiêu nha.”

Con mèo đen hiển nhiên không chịu uy hiếp, quay về phía nàng bào bào móng vuốt, vươn cao cái đuôi dài đen nhánh lên, tư thế kia thật ra rất giống nhân loại giơ ra ngón giữa, xem ra vô luận là động vật hay là nhân loại, vô luận là thế giới thật hay thế giới trong sách, có chút động vật ra động tác thật sự rất thông dụng.

Trữ Tình quyết định nổi giận, nàng không màng gì cả, móc ra một cái gì đó giống cái kèn nho nhỏ, nói: “Tiểu tử kia, là người bức ta đó!” Sau đó

đem cái kèn cao cao xuất ra ngoài, dùng ngón tay chỉ về hướng con mèo nhỏ, yêu kiều quất lên: “ Thu cho ta!”

“ Ba tháp”, cái kèn kia rơi xuống, vừa lúc rơi ngay trên tảng đá, lập tức vỡ thành ba bốn miếng.

“ Ách...” Trữ Tình có chút trợn tròn mắt.

Con mèo đen kia mừng rỡ đến vô cùng, ở đối diện nhảy nháy lưng tưng, cái đuôi lắc lư đung đưa càng nhanh, phảng phất như đang cười nhạo Trữ Tình vừa làm ra chuyện xấu hổ.

“ Khái, khái...việc này ta phải nói một chút.” Tiểu Khai nói: “ Địa phương này, pháp bảo gì cũng không có hiệu quả, cho nên cái..kèn kia của người...”

“ Cái đó không phải cái kèn.” Trữ Tình muốn khóc: “ Đó là bảo bối sư phó cho ta, tên là Đại Thiên La Trưởng, chỉ cần là có tính mạng thì nó đều có thể thu vào luyện hóa, là bảo bối rất lợi hại, không nghĩ tới...không nghĩ tới...” Nàng ngồi xổm xuống gom lại những mảnh vỡ trên mặt đất, lại móc ra cái túi bỏ vào xong, cất lại rồi quay đầu nhìn con mèo đen kia, có ý tứ nguyền rủa nói: “ Tiểu tử kia, ta nhất định phải giáo huấn ngươi!”

Con mèo toàn thân run lên, nhảy ra sau hai thước, bỗng nhiên làm ra một động tác làm cho mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Nó quay đầu qua phía cây đại thụ che kín trời bên cạnh, hung hăng cắn mạnh một ngụm xuống!

“ Khách sát” một tiếng, đại thụ thô to đến hai người ôm cũng không hết, bị nó cắn một cái lủng một lỗ lớn. Con mèo ngưỡng cổ, mọi người nghe được một tiếng “ cô đông” rõ ràng, đã nuốt khối gỗ vào miệng.

Này một ngụm nuốt vào, Tiểu Khai nhin không được xoa xoa ánh mắt, hẳn phát hiện cái đầu của con mèo bỗng nhiên lớn lên một chút.

“ Ti...” Trữ Tình hít sâu một hơi: “ Răng nanh thật sắc bén a!”

Miệng của hắc miêu không ngừng cắn nhanh vào đại thụ, rất nhanh thân cây hiện đầy lỗ nhỏ, thân thể nó như được thổi hơi nhanh chóng bành trướng lên, đợi khi mọi người có phản ứng, nó đã lớn cỡ một con chó sói.

“ Di, người có cảm giác nó có vẻ quen mặt hay không?” Tiểu Khai cau mày hỏi Khinh Hồng.

“ Quả thật có điểm quen mặt nga, giống như đã có gặp qua ở đâu vậy.” Khinh Hồng cũng vẻ mặt mê mang.

Hắc miêu vẫn mặc kệ bọn họ, mà là quay về phía cây đại thụ tiếp tục cuồn ăn, lại vài lần xuống, chợt nghe được “ hoa lạp” một tiếng, cây đại thụ che trời đã bị nó ăn hết, liền đổ ngược xuống thật chậm rãi.

“ Ô...” Hắc miêu gào thét một tiếng, cư nhiên toàn thân bay lên trời, đón lấy hương cây đại thụ rơi xuống bay đi, miệng mở ra nhai rau rầu không ngừng, đại thụ kia mặc dù cũng đang rơi xuống, nhưng thủy chung không thể rơi xuống đất, phàm là những bộ phận rơi ngay miệng nó thì chỉ trong nháy mắt bị nó nuốt luôn vào bụng, cho đến cuối cùng, cả cái cây đã bị nó ăn tươi hoàn toàn.

Đợi đến khoảng một lúc sau, mọi người định tỉnh nhìn lại, hắc miêu làm gì còn là hắc miêu? Thân hình của nó ít nhất bành trướng thành hơn ngàn lần, uy phong lẫm lẫm đứng cách mọi người hơn mười thước xa, chính là đang nhìn mọi người chăm chăm.

Ánh mắt sâu kín màu xanh lục lớn như cái đèn lồng, cái miệng đỏ lòm như chậ máu phảng phất như đang há ra, bộ dáng này, chính là quái thú mà Tiểu Khai đã gặp khi mới bước vào Diệt Thế Chi Môn!

“ Ta kháo, thật quá thần kỳ rồi!” Tiểu Khai nháy nháy mắt, nhin không được cảm thán kêu lên.

Quái thú quay về phía mọi người mở to cái miệng như chậu máu: “ Ngao ô!” Phát ra một tiếng rít gào kinh thiên động địa, phảng phất như muốn thị uy.

Phản ứng của Trữ Tình thật không chậm, nàng vọt tới trước mặt Tiểu Khai, hai cánh tay đầy đặn mở rộng ra, phảng phất như gà mái đang bảo hộ cho gà con che chở cho Tiểu Khai ở phía sau, lớn tiếng nói: “ Tiểu Khai ca ca, anh..anh đừng sợ....em..em sẽ bảo vệ cho anh!”

Tiểu nha đầu mặc dù đang dùng hào ngôn tráng ngữ(lời nói cứng), nhưng rằng nàng đang đánh cầm cập, thanh âm rõ ràng đang phát run, khuôn mặt nhỏ nhắn dần trắng bệch, xem ra đang sợ hãi.

Khinh Hồng cũng muốn tiến lên, rút kiếm ra, nghĩ muốn đem con cọp giấy này tiêu diệt, Tiểu Khai làm sao chịu buông tha cho cơ hội tốt để biểu hiện như vậy, vội vàng ngăn Khinh Hồng, sau đó đẩy tiểu nha đầu ra, ưỡn ngực: “ Đừng sợ, xem ta tới thu thập nó!”

Trữ Tình trừng lớn mắt tròn xoe, nhìn thấy Tiểu Khai ca ca của nàng đi nhanh như sao xẹt tiêu sái tới trước, căn bản không thèm để ý cái miệng to như chậu máu và hàm răng nhọn hoắc kia, tung ra một quyền vào hướng con quái vật khủng bố, đánh ngay vào cái mũi nó, năm tay nho nhỏ kia chỉ giống như một viên đậu nhỏ đập vào cái mũi to tướng, nhưng một quyền đánh ra, quái vật đối diện giống như bị biến thành một con búp bê bằng bong bóng, bị đánh bay ngược ra sau “ hô lạp” một tiếng, nó văng vào một thân cây đại thụ cách xa mười thước, nhất thời, thân cây gãy ngang, quái thú đã “ba tức” rơi xuống mặt đất, rớt cuộc bất động.

“ Ách...” Tiểu nha đầu nhin không được tiến lên trước dò xét: “ Đã chết?”

Tiểu Khai gật gật đầu: “ Đã chết.”

“ Trời ạ!” Tiểu nha đầu ánh mắt chớp sáng choáng váng: “ Tiểu Khai ca ca, trước kia em chỉ biết anh là một người tu chân, hôm nay mới biết được nguyên lai anh lại lợi hại như vậy a!”

“ Đó là đương nhiên.” Tiểu Khai nói: “ Quyền đánh Nam sơn mãnh hổ, cước đá Bắc Hải giao long, chỉ như ăn bữa sáng thôi, sư phó người, loại tiểu hồ ly thể này, càng là đến một con diệt một con, đến mười con diệt hết luôn.”

Khinh Hồng nghe được buồn cười, nhin không được “ Vèo” cười ra tiếng, nhìn thấy Tiểu Khai trừng mắt với nàng, liền vội vàng khởi lại bộ mặt nghiêm trang.

Thiên Yêu nghe được buồn bực vô cùng, nhưng vị Thiên Tuyển môn chủ kia thật sự vừa rồi một quyền đó vô cùng khoa trương cũng là sự thật, cũng không thể làm cho hắn không phục, chỉ có thể dùng ánh mắt màu xanh biếc hung hăng nhìn Tiểu Khai liếc mắt, mắng thầm: “ Nếu người thật gặp qua Bắc Hải giao long năm xưa, ta xem người còn dám nói hưu nói vượn hay không!”

Nhưng quái thú kia lại không để cho chút mặt mũi, Tiểu Khai vừa mạnh miệng nói xong, thì lại nhìn thấy quái thú ở đối diện bỗng nhúc nhích.

“ Ân, đại khái là mắt ta không nhìn rõ.” Tiểu Khai nhu nhu con mắt, chợt nhìn thấy quái thú lại nhúc nhích.

“ Di, Tiểu Khai ca ca, nó giống như còn chưa có chết nga.” Trữ Tình chỉ vào phía trước kêu lên.

Tiểu Khai xấu hổ khải một tiếng: “ Nga, là như thế này, ta cuối cùng nghĩ thấy trên trời có đức hiếu sinh, hơn nữa chúng ta vừa mới đi vào địa

phương lạ lắm này, tạo nhiều sát nghiệt thật là không tốt, người nói phải không?”

“ Tâm địa của Tiểu Khai ca ca là tốt nhất.” Trữ Tình lập tức vô điều kiện tỏ vẻ tán thành.

Ở phía trước bọn họ, thân hình quái thú bắt đầu chậm rãi thu nhỏ lại, trước mặt ba người vẫn thu nhỏ rồi thành một con mèo đen nhỏ, sau đó nâng lên cái đầu đáng yêu, nhìn ba người kêu “ ô” một tiếng.

“ Ách...” Tiểu Khai có điểm choáng váng: “ Đây là ý tứ gì?”

Con mèo nhỏ chạy tới, vòng quanh Tiểu Khai hai vòng, xem Tiểu Khai không để ý tới nó, rõ ràng tiến đến đặt cái đầu lên chân Tiểu Khai cọ cọ, sau đó lại kêu “ ô” một tiếng.

“ Thật đáng yêu da!” Trữ Tình lập tức quên đi chuyện khủng bố vừa rồi của con mèo nhỏ, hai mắt tỏa ánh sáng nắm lấy cánh tay Tiểu Khai: “ Tiểu Khai ca ca, nó đang lấy lòng anh đó.”

Con mèo nhỏ phảng phất nghe hiểu tiếng người, lập tức nhu thuận tiến đến bên chân Trữ Tình, tiểu nha đầu hôm nay mặc quần ngắn, hai cái chân trắng nõn lộ ra ngoài, thoạt nhìn tựa như hai tượng điêu khắc, cái đầu nhỏ của con mèo lại cọ cọ vào chân nàng, Trữ Tình lập tức dâng lên tình mẹ mênh mông, tình mẹ phát tác, ngồi xổm xuống ôm con mèo vào trong lòng ngực, cái đầu nhỏ của con mèo vừa vịn nằm ngay trên bộ ngực của nàng.

Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, hãnh hãnh nói: “ Cẩn thận nó cắn cô.”

“ Hừ, tiểu khả ái của em sẽ không cắn người đâu.” Trữ Tình vui vẻ vô cùng vuốt lông của con mèo, nói với nó: “ Tiểu bảo bảo, ta cho người một cái tên nga, toàn thân người đen thế này, gọi là tiểu Hắc được không?”

Con mèo nhỏ ngẩng đầu lên, “ ô ô” hai tiếng, rồi gật gật xuống.

“Oa, tiểu Hắc thật ngoan.” Trữ Tình nhất thời mừng rỡ, kiên quyết ngẩng đầu lên: “Tiểu Khai ca ca, em quyết định rồi, em muốn nuôi nó!”

Đối với loại hành vi phương thức vô lý này của những cô gái nhỏ, Tiểu Khai gần đây lĩnh giáo được không ít, ngoại trừ trợn trắng mắt cũng không có biện pháp nào khác, thờ dài nói: “Đi thôi.”

Đường kế tiếp thì Trữ Tình an ổn hơn, mặc dù tiểu động vật không ngừng xuất hiện, nhưng nàng chỉ lo nựng nịu tiểu Hắc trong lòng mình, đối với động vật khác không còn nhiều lòng hiếu kỳ, điều này đã đủ chứng minh Trữ Tình bạn học của chúng ta là một cô gái có dạng cảm tình rất tốt.

Đi đại khái chừng hơn nửa giờ, liền cảm thấy tiểu động vật trong rừng ngày càng ít đi, thường thường đi hơn mười thước cũng khó gặp một động vật nào hoạt động, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác, đi thêm một đoạn, quẹo qua một gốc cây đại thụ, Khinh Hồng nhất thời “oa” một tiếng kêu nhỏ.

Địa phương không xa phía trước, là một đạo quang tràng màu vàng che kín cả không gian, đạo quang tràng này phi thường lớn, Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ lại không thấy được nóc, nhìn không được lui lại mấy bước, lại lui vài bước, lại lui thêm vài bước, một mực thối lui hơn mười thước, ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới có thể thấy được toàn cảnh quang tràng.

Đó không ngờ lại là một cánh cửa, một cánh cửa khổng lồ đến bất khả tư nghị, khó tin.

Theo từ trên xem xuống, cánh cửa này ít nhất cũng có bốn năm mươi thước cao, hiện ra một loại trạng thái mông mông lung lung, thoát nhìn phảng phất như sắt thép, lại phảng phất chỉ là hư ảnh, theo gió nhẹ thổi qua, không ngờ còn có chút lay động, tại trần cửa lớn, đoan đoan chính chính viết bốn chữ to, chữ viết thoát nhìn hình thù kỳ lạ, quái trạng, ngòi bút pha

chuyển, thoát nhìn loan khúc uốn lượn, như một con rắn nhỏ đang quẩn quanh cùng một chỗ.

Ba người cẩn thận tìm tòi, vốn không thể có ấn tượng gì với loại văn tự này, căn bản là một loại cho tới bây giờ không có xuất hiện qua.

Mà hai bên cửa, còn có hai hàng văn tự, như là hai tấm liễn buông xuống, văn tự lần này đúng là phổ thông phần thể hán tự.

“ Diệt Thế Chi Môn bởi vậy luân hồi, sau ba cửa thì Thiên Địa trọng khai.”

“ Nhập vào cửa này của ta thì thần ma ích dịch, vào ba cửa thì đừng mơ tưởng trở về.”

“ Tiểu Khai ca ca, chúng ta có đi vào hay không?” Kinh Hồng lo lắng nói: “ Xem lời nói trên này, nếu tiến vào, cũng không phải có thể dễ dàng đi ra đâu.”

Tiểu Khai cũng có chút do dự: “ Nếu không...chúng ta đi ra ngoài chuẩn bị một chút?”

Trữ Tình không đáp ứng: “ Tiểu Khai ca ca, anh sợ cái gì nha, ngay cả quái thú lợi hại như vậy anh còn đánh bại, cả sư phó em anh cũng không sợ, còn có cái gì đáng cho anh sợ hãi nữa?”

“ Hắc hắc, ta đương nhiên không sợ.” Tiểu Khai sờ đầu, xấu hổ cười cười: “ Tốt lắm, chúng ta vào đi thôi.”

Hắn khẽ căn môi, an ủi mình: “ Vô Tự Thiên Thư đều là của ta, nơi này còn cái gì nguy hiểm nữa chứ?” Hắn nhắm mắt đi đại vào trong cánh cửa.

Cánh cửa kia phảng phất như nước gợn sóng, thân hình Tiểu Khai chỉ cảm thấy như bị một chút áp lực nho nhỏ, liền dễ dàng xuyên qua, Trữ Tình

ôm Cửu Vĩ Thiên Hồ, cùng Khinh Hồng đi vào trong.

“ Giống như chẳng có gì xảy ra.” Tiểu Khai nhìn trái phải, cũng có đại thụ che trời cao ngất, lại nhìn mặt đất mênh mông: “ Xem ra chỉ là hư trương thanh thế a.”

Vừa mới dứt lời, chợt nghe được “ hoa lạp” một tiếng nổ, cánh cửa màu kim sắc phía sau chợt lóe, nhất thời vô ảnh vô tung.

“ Di, biến mất rồi?” Tiểu Khai tò mò lui ra sau mấy bước, phía sau rõ ràng cái gì cũng không có, nhưng chân lại phảng phất như chạm vào một vách tường nhìn không thấy, thế nhưng lại không xuyên qua được.

“ Giống như...lui ra không được rồi.” Khinh Hồng có điểm khẩn trương: “ Tiểu Khai ca ca, đây là giam cầm, chúng ta bị phong bế ở chỗ này rồi.”

Tiểu Khai sờ sẫm từ trên xuống dưới, nơi này quả nhiên là bị phong bế, mặc dù mắt thường nhìn không thấy, nhưng bàn tay chạm vào thì lạnh lẽo và cứng rắn, hắn lấy tay gõ gõ: “ Đỉnh đông” vang lên, thanh âm thật ra vô cùng thanh thúy.

“ Chúng ta đi ra phía trước thôi.” Trữ Tình hưng phấn: “ Không phải là có ba cửa sao, xông qua là được.”

Lời này vừa nói xong, ba người cảm thấy trước mắt chợt hoa lên, cả thiên địa phảng phất như bị bóp méo, trong phút chốc trời hôn đất ám, cát bay đá chạy, tất cả cây cối, hoa cỏ đều biến ảo thành đủ mọi hào quang đầy màu sắc, dùng ba người làm trung tâm bay nhanh xoay tròn!

Cái gì cũng không còn thấy rõ, cả thế giới phảng phất biến thành một cơn lốc xoáy thật lớn, chỉ nhìn thấy đủ loại sắc thái xoay tròn qua lại, xoay chuyển đến nỗi làm cho đầu óc ba người choáng váng hoa mắt.

“ Oanh long long!” Theo tiếng nổ mạnh xa xôi từ dưới đất truyền đến, cả mặt đất nhất thời kịch liệt run rẩy lên.

“ Chẳng lẽ muốn động đất?” Trữ Tình nuốt ngụm nước bọt, khẩn trương nói.

“ Ta nghĩ núi lửa muốn bộc phát.” Khinh Hồng cũng nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch nói.

“ Đừng sợ, đừng sợ” Tiểu Khai cố gắng trấn tĩnh: “ Có ta ở đây, không có việc gì đâu.”

Vừa mới dứt lời, liền cảm thấy bốn phương tám hướng bỗng nhiên truyền đến hấp lực thật lớn, dưới chân Tiểu Khai chấn động làm hấn lão đảo, thiếu chút nữa làm hấn bị hấp đi, vội vàng ổn định dưới chân, thuận thế ôm đồm hai cổ tay của hai cô gái.

“ Ô” Tiểu Hắc chui đầu vào trong lòng ngực Trữ Tình, gắp gao bám lấy vạt áo của nàng, cả thân thể dán chặt vào trong người tiểu nha đầu thành một thể.

Tiếng gió hô hô, bốn phương tám hướng truyền đến hấp lực, hai tay Tiểu Khai nắm chặt hai tay hai nàng, Trữ Tình dùng tay kia ôm chặt hồ ly, mà tay kia của Khinh Hồng cũng ôm lấy Trữ Tình, sau đó liều mạng nắm chặt vạt áo của Tiểu Khai.

Giờ khắc này tình huống thập phần nguy cấp, chung quanh căn bản ngoại trừ màu sắc quay cuồng thì không nhìn thấy cái gì, bọn họ hoàn toàn không thể tưởng tượng một khi bị hấp vào lỗ xoáy thì sẽ thế nào, là bình yên vô sự hay là tan da nát thịt?

“ Xoát.” Một tiếng vang nhỏ, Trữ Tình rốt cuộc khí lực quá nhỏ, đã không ôm được hồ ly trong lòng ngực, tay run lên, Cửu Vĩ Thiên Hồ bị hấp lực thật lớn cuốn bay ra ngoài.

“ Sư phó!” Tiểu nha đầu hét lên một tiếng, xem ra đã muốn khóc.

Thời khắc mấu chốt, chân của Tiểu Khai bay nhanh ra vừa lúc đá vào cái đuôi của Thiên Yêu, phản ứng của Thiên Yêu dị thường nhanh chóng, chín cái đuôi liền lập tức gắt gao cuốn lấy cái chân của Tiểu Khai, áp cả thân hình vào chân hắn, nói gì cũng không buông ra nữa.

Động tác này của Tiểu Khai, kỳ thật vô cùng kinh hiểm, một cước ra ngoài, nhất thời tạo thành thế Kim Kê Độc Lập, bị cỗ lực lượng kia xoay tới, thiếu chút nữa mất đi sự bình hành, hoàn hảo vào lúc trọng yếu trước mắt Khinh Hồng và Trữ Tình liều mạng lôi kéo cánh tay hắn, hắn lung lay lao đảo vài cái, rốt cuộc không ngã xuống, vững vàng thu chân trở về.

Thiên Yêu bám chặt trên đùi hắn, thở dốc vài cái, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, con mắt màu xanh biếc giương lên nhìn Tiểu Khai, không ngờ miệng phun tiếng người: “ Thiên Tuyển môn chủ, hôm nay người tha cho ta một lần, lại cứu ta một mạng, hai phen ân tình này ta sẽ nhớ kỹ.”

Tiểu Khai cười nói: “ Người không cần cảm tạ ta, ta cũng không muốn người báo ân, chỉ cần người từ nay về sau không hề hồ loạn giết người lung tung, làm chuyện tác nghiệt, ta đã thỏa mãn rồi.”

Thanh âm Thiên Yêu lạnh xuống: “ Thiên Tuyển môn chủ, người cứu tính mạng ta, ta tự đương hồi báo, nhưng người tại Nguyệt Bạch cấm địa tạo thương tổn cho ta, ta cũng sẽ không quên. Tu chân cùng yêu ma vốn là thế như nước lửa, muốn cho ta dừng tay, người đừng mong nữa!”

Tiểu Khai hoảng sợ, bỗng nhiên ý thức được cái gì, kêu to lên: “ Ta khát, người không ngờ còn có thể nói chuyện? Ta khát, người...sao người lại có thanh âm thế này vậy?”

Thanh âm của Thiên Yêu quả thật thay đổi, tại Nguyệt Bạch cấm địa, giọng của hắn thô quát tháo phóng, nhưng bây giờ lời nói này cất lên, lại là

ôn nhu mì hương, thật là ôn uẩn, vô luận thế nào cũng nghe ra là giọng nói của một nữ nhân.

Thiên Yêu hừ một tiếng, miệng hồ ly hé ra, quả nhiên là tiếng của một nữ tử: “ Ta không thể không nói chuyện, mắc gì tới người?”

Tiểu Khai hỏi lại: “ Người đã có thể nói chuyện, vì sao từ đầu lại không nói lời nào?”

Thiên Yêu vốn không thể nói chuyện, nhưng khi bước vào cửa này, vào thời điểm cả thế giới xoay tròn, hắc bổng phát hiện yết hầu mình ngứa lên, vừa rồi khẩn trương, đột nhiên có dục vọng muốn nói chuyện, vừa mở miệng lại có thể nói ra lời.

Diệt Thế Chi Môn này kỳ kỳ quái quái, hết thấy tình hình đều cùng Thiên Yêu thường thức tương bội, cả chính hắc cũng không rõ, đương nhiên càng không thể giải thích với Tiểu Khai, đối với câu hỏi của hắc, cũng chỉ có thể hừ một tiếng, không nói.

Tiểu Khai còn muốn hỏi lại, Trữ Tình bỗng nhiên nói: “ Di, Tiểu Khai ca ca, hấp lực bên ngoài hình như nhỏ đi.”

Lực lượng bên ngoài nhỏ đi, chẳng những nhỏ, sắc thái xoay tròn kia cũng chậm chậm hòa hoãn xuống tới, qua một trận, rốt cuộc hoàn toàn dừng lại, ba người vừa ngẩng đầu nhìn thấy, nhin không được cảm thấy kỳ lạ.

Trải qua một phen điên cuồng, vị trí của ba người cũng không còn hoàn cảnh như vừa rồi nữa, đại thụ che trời và cỏ xanh khôn cùng đã không còn nhìn thấy, dưới chân ba người chính là từng khối tảng đá màu xanh biếc, tảng đá trơn nhẵn như gương, cơ hồ có thể hiện lên bóng người, một khối rồi một khối dính cùng một chỗ, nghiêm ti hợp phùng, thoát nhìn tinh mật cực kỳ.

Ngẩng đầu nhìn lên, cách mặt đất hơn mười thước cao, là cũng là trần nhà được dùng lại tảng đá màu xanh cùng loại tạo thành, trái phải cũng vậy, trống trơn đặng đặng, sáng lạn minh lượng, dĩ nhiên là một đại sảnh rộng lớn khó thể tưởng tượng, cả đại sảnh đều do tảng đá màu xanh biếc này cấu thành.

Thiên Yêu “sửu” một tiếng từ trên đùi Tiểu Khai tuột xuống, nằm trên mặt đất, tham lam hít thở vài hơi, bỗng nhiên cả thân hình bắt đầu run rẩy.

“Sư phó, ngài làm sao vậy?” Trữ Tình lại càng hoảng sợ, ngồi xổm xuống muốn ôm lấy hắn. Nhưng Thiên Yêu vội tránh né thật nhanh, thoát ra xa một thước, vẫn nằm trên mặt đất, hoàn toàn thả lỏng thân hình của mình ra, làm cho cả thân hình dán chặt trên mặt đất, không cho Trữ Tình ôm hắn.

“Sư phó, ngài đừng dọa ta, ngài không có việc gì à?” Không thể không nói, tiểu nha đầu tôn sư trọng đạo cũng là thật tình thật ý.

Thiên Yêu bỗng đứng ngẩng đầu, trong thanh âm tràn ngập kích động: “Các người chẳng lẽ không cảm giác được...mấy tảng đá này có cái gì không giống bình thường hay sao?”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 6: Thí Luyện Chi Lữ

Tiểu Khai ngồi xổm xuống đưa tay sờ sờ tảng đá, sau đó xuất ra bảo bối tú hoa châm của mình, ở trên tảng đá gõ gõ vài cái, vẫn nhìn không ra có gì khác thường, liền nói với Trữ Tình: “Đem kiếm của người cho ta dùng một chút, chờ ta cạy một khối tảng đá ra nghiên cứu một chút.”

Thiên Yêu phát ra một tiếng thở dài tức giận, nói: “Thiên Tuyên môn chủ, người thật sự là làm uổng phí của trời, chẳng lẽ người nhìn không ra sao, tảng đá nơi này từng viên đều là trân bảo?”

Tiểu Khai đã nóng nảy: “Người nhận ra thứ này cũng không có nghĩa ta nhận ra, người hoặc là sáng khoái nói ra nhanh, hoặc là đừng có ở đây quơ tay quơ chân nữa.”

Thiên Yêu nói: “Được, ta nói cho người, mấy tảng đá này ẩn chứa thiên địa linh khí phong phú vô cùng!” Hắn nhìn Khinh Hồng, bổ sung: “Trầm Hương bảo châu của người mặc dù cũng được, nhưng năng lượng nó ẩn chứa còn kém hơn tảng đá này rất nhiều đó.”

Tiểu Khai và Khinh Hồng nhất thời sửng sốt.

Tiếp xúc tu chân giới cũng đã một đoạn thời gian, Tiểu Khai cũng không còn là người khờ khạo thuần túy như xưa, Khinh Hồng càng là từ nhỏ được Lam Điền Ngọc tự thân truyền dạy, đối với mấy đạo lý tối cơ bản này hiểu rõ ràng mạch.

Năm đó thiên địa hồng mông sơ khai, Bàn Cổ đại thần khai trời mở đất, thân hình hóa thành núi non sông suối, tinh thần mặt trời mặt trăng, từ đó về sau mới có trời đất biển ảo, ban ngày ban đêm, mà Bàn Cổ đại thần nguyên khí, đó là năng lượng cơ bản của cả thế giới, theo thân thể ông ta biến ảo thành núi non sông suối, có thể tự nhiên tản mát ra một loại năng lượng tinh thuần khí tức, đó chính là “ thiên địa linh khí”

Núi non sông suối có thể phát ra thiên địa linh khí, tiện thành danh sơn thắng thủy, đó là nơi các đại môn phái dùng để khai sơn lập phái, trở thành nơi động thiên phúc địa(động trời đất phúc).

Mười tám động yêu tộc sở dĩ vì sinh tồn gian nan giãy dụa, khổ khổ tìm kiếm, đã đúng là vì muốn tìm kiếm được địa phương có thể hấp thu thiên địa linh khí.

Sáu đại môn phái sở dĩ có thể trở thành tồn tại cao nhất của tu chân giới, đã đúng là bởi vì bọn họ chiếm cứ sáu đại thắng địa có linh khí sung túc nhất.

Người tu chân của đương kim thế giới thực lực một đời không bằng một đời, người phi thăng tiên giới càng không có, điều này cố nhiên cùng chuyện công pháp thất truyền có quan hệ, nhưng cũng là do thiên địa linh khí ngày càng yếu ớt mỏng manh là nguyên nhân tối căn bản nhất.

Vì Hàn Ngọc Sàng, Hồ tộc nguyện ý liều mạng đối kháng với phái Nga Mi, mà Trầm Hương bảo châu ẩn chứa thiên địa linh khí còn hơn cả Hàn Ngọc Sàng, nồng hậu đâu chỉ gấp trăm lần?

Huống chi Thiên Yêu nói ra thì hiểu được: Trầm Hương bảo châu còn không bằng mấy tảng đá này, còn kém hơn rất xa.

Tầm mắt của Tiểu Khai dọc theo tảng đá dưới đất xem lướt qua, tảng đá màu xanh biếc này thật vô cùng vô tận, từ dưới chân kéo dài đến tận xa tít không thấy biên giới, cũng không biết có mấy ngàn vạn khối, Tiểu Khai chỉ

cảm thấy nội tâm đại chấn, nhin không được hít sâu một hơi, nghĩ thầm: “Mấy tảng đá này giá trị cao, đã siêu việt sự tưởng tượng cực hạn của bất cứ kẻ nào?”

Thiên Yêu lại nói: “ Nếu ta có thể ở chỗ này tu luyện, một năm thời gian là có thể bằng bên ngoài một ngàn năm, nếu ở chỗ này tu luyện ngàn năm, ta đây còn dám đi thẳng vào cả tiên giới và ma giới một lần đó!”

Hắn đang nói đến đó, đột nhiên cảm thấy có một cỗ uy áp phảng phất như hữu hình đang phô thiên cái địa bao phủ tới, một thanh âm đột nhiên ở trong đại sảnh vang lên: “ Ha ha ha ha!”

Thanh âm này vô cùng hùng hậu, phảng phất theo bốn phương tám hướng truyền tới, ở trong đại sảnh qua lại kích động, trực chấn làm cho lỗ tai của mọi người cũng ông ông chấn động, Trữ Tình rút ra trường kiếm trên lưng, vô thức đứng chặn ngang trước người Tiểu Khai.

Tiểu Khai có chút ít mỉm cười, tiểu nha đầu đối với hắn thật sự cũng được, mỗi lần gặp phải nguy hiểm đều muốn bảo vệ hắn. Nhưng dù sao hắn cũng đường đường nam tử hán, làm sao có thể để cho một tiểu nha đầu đến bảo vệ mình, Tiểu Khai chiếu lệ đẩy tiểu nha đầu qua một bên, quay về trần nhà lớn tiếng nói: “ Người là ai?”

Thanh âm kia vang lên tiếng cười suốt nửa ngày bỗng nhiên nhõ ra một chuỗi âm tiết rối loạn.

“ Ách...” Tiểu Khai chỉ một chút liền buồn bực: “ Hắn nói cái gì?”

“ Ta chưa từng nghe qua, chẳng lẽ là tiếng Anh?” Kinh Hồng nhìn Trữ Tình: “ Ta từ nhỏ đi theo sư phó tu luyện, không có học qua thứ này.”

“ Không phải tiếng Anh, không phải tiếng Pháp, không phải tiếng Đức, cũng không phải tiếng Nhật.” Thực hiển nhiên Trữ Tình từng học qua

không ít ngôn ngữ: “ Ta cũng không biết hẳn nói cái gì, chẳng lẽ là thổ ngữ vùng Nam Phi hay sao?”

Thanh âm kia dừng lại một chút, nhin không được lại nhổ ra một chuỗi xuyên lờn gì đó, theo đặc điểm phát âm đến xem, hiển nhiên không phải là loại ngôn ngữ như vừa rồi.

Tiểu Khai nhìn Khinh Hồng, Khinh Hồng lại nhìn Trữ Tình, ba người không hện mà cùng lắc đầu: “ Vẫn là không hiểu.”

Thanh âm kia cũng lợi hại, xem ba người không hiểu, dừng lại một chút, cư nhiên lại thay đổi một loại ngôn ngữ khác.

Cứ như vậy mà thay đổi hơn mười ngôn ngữ, rốt cuộc, ba người dị thường mừng rỡ nghe được loại ngôn ngữ mà họ quen thuộc: “ Loại ngôn ngữ này, nghe hiểu được không?”

“ Đã hiểu, cuối cùng đã hiểu!” Tiểu Khai cuối cùng liền thốt lên.

“ A a, là ta sơ sẩy rồi, ta một mực nếm thử dùng ngôn ngữ của thế giới này của chúng ta câu thông với các người, nhưng lại quên thế giới từ xưa của chúng ta sớm đã tan biến, bây giờ đã là thế giới của các người rồi.” Thanh âm kia thật khoan hậu nở nụ cười: “ Hơn nữa, tiếng nói của ta cũng có chút quá lớn, vượt qua sinh lý và năng lực của các người, hoàn hảo cũng không làm tổn hại tới các người. Ai, ta cuối cùng cũng vì có thói quen dùng quy tắc của thế giới chúng ta đối đãi với các người, đây là cái sai của ta.”

“ Không quan hệ.” Tiểu Khai nói: “ Nói đi người là ai ba, ở nơi này đã lâu rồi sao?”

“ Đã bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm a! Ta đều nghĩ không thể ở đây đến hôm nay, không nghĩ tới các người rốt cuộc đến đây!” Thanh âm này hùng hậu mà trầm thấp, phảng phất mang theo cảm khái nói không hết, ngữ

khí du trường mà tang thương, ở trong lời còn hàm chứa vẻ tịch mịch thật sâu đậm.

“ Trước tiên hãy tự giới thiệu.” Tiểu Khai nhắc nhở: “ Giới thiệu xong rồi hãy cảm khái được không?”

Thanh âm kia như có chút lạc phách(mất hồn), ung dung thở dài: “ Ta giới thiệu thì có ý nghĩa gì? Chúng ta căn bản không có mặt ở cùng một thế giới, đó là uy danh cái thế của ta, người cũng không có nghe qua bao giờ đâu.” Hắn dừng một chút, chợt cảm thán: “ Huống chi, thời gian trôi qua thật sự lâu lắm rồi, ta cũng đã hoàn toàn sắp quên đi quá khứ, duy nhất còn nhớ rõ chính là sứ mạng của ta thôi.”

Khinh Hồng xen vào nói: “ Chúng ta đây phải xưng hô thế nào với người a.”

Thanh âm kia nói: “ Với, các người xưng hô ta là Lưu Manh Thỏ là được rồi.”

“ Vèo!” Hai tiểu mỹ nữ nhất thời bật cười ra tiếng.

“ Có cái gì không đúng chứ?” Thanh âm kia nói: “ Dựa theo sự nhận tri của các người, ngoại hình của ta là một con thỏ, chẳng lẽ gọi là lưu manh thỏ thì rất buồn cười hay sao?”

“ Không có, không có.” Tiểu Khai vội vàng nói: “ Các nàng đại khái là bị cảm mạo rồi, vừa mới ách xì thôi.”

“ Nga, cảm mạo là cái gì? Ta cho tới bây giờ không có nhận thức qua, trách không được ta không thể giải thích.” Lưu manh thỏ nói: “ Dị loại các người mang đến kia, tính mạng cấp bậc của hắn rất kém, ở trước mặt ta, bởi vì cấp bậc tính mạng có nhiều kém cỏi, có lẽ sẽ có chút ít thất thường, điểm này ta đã không có cách nào giải quyết, chỉ có thể mời các người đợi thêm mà thôi.”

Lúc này Tiểu Khai mới nhớ tới Thiên Yêu, Thiên Yêu nằm trên mặt đất, toàn thân run rẩy, chín cái đuôi dán chặt trên mặt đá, phảng phất như gặp phải sự sợ hãi gì đó, bộ dáng kia quả thật có chút đáng thương.

Trữ Tình nhịn không được đi qua ôm lấy Thiên Yêu, thấp giọng nói: “ Sư phó, người làm sao vậy?”

Miệng của Thiên Yêu giật giật, xem như là muốn nói chuyện, nhưng toàn thân lại run rẩy dữ dội, một chữ cũng nói không nên lời, da miệng run lên hồi lâu, nhưng lại nói không ra một âm tiết nào cho đầy đủ.

Thanh âm kia lại nói: “ Ở trong thế giới của chúng ta, ta từng là một sự tồn tại cao cấp, đơn giản mà nói, trên thế giới tuyệt đại bộ phận sinh linh đều phải thần phục ta và đồng bạn của ta, bởi vì thế giới quy tắc có sự hạn chế, khi bọn họ gặp lại ta thì sẽ cảm giác được có sự uy áp thật mãnh liệt, loại uy áp này sẽ làm cho bọn họ tất cung tất kính và phục tùng mệnh lệnh, mà loại dị loại cấp bậc hạn chế này không thể kháng cự và hủy bỏ, dị loại các người mang đến nơi này chính là gặp phải tình hình như vậy.”

Hắn nghĩ nghĩ, bổ sung: “ Nếu các người không rõ, ta có thể dùng sự nhận tri của các người ví dụ, tỷ như một con thỏ gặp một đầu lão hổ, hẳn phải sợ hãi và thần phục, bởi vì lão hổ trời sinh đúng là vương giả của bách thú, bây giờ các người mang đến dị loại kia đúng là như một con thỏ, mà ta chính là lão hổ kia.”

Kỳ thật, lưu manh thỏ ví dụ như vậy cũng đã tương đối khiêm tốn, tại thế giới cổ xưa kia, hẳn cơ hồ ngang bằng như sự tồn tại của Sáng Thế Thần, chẳng những Thiên Yêu ở ngay trước mặt hẳn cúi đầu thần phục run rẩy, dù là người trong tiên giới, gặp hẳn cũng không hề có lực chống cự, chỉ có thể bó tay nhận chịu, mặc cho xử trí.

Tiểu Khai gật gật đầu, lại nói: “ Đã người có cấp bậc cao như vậy, vì điều gì chúng ta lại không sợ người?”

Lưu manh tỏ hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, qua đã lâu mới trầm ngâm nói: “Điểm này, kỳ thật ta cũng rất kỳ quái, lực lượng của các người rất yếu, thậm chí so với dị loại này còn nhỏ yếu hơn, nhưng kết cấu sinh lý của các người lại cao cấp, cư nhiên cùng với cao đẳng thần linh của ta cực kỳ tương tự, luận về cấp bậc, các người tuyệt không ở dưới ta đâu.”

Tiểu Khai lại nói: “Vậy người xem tiểu Hắc, vì sao nó cũng không sợ người?”

Lưu manh tỏ nở nụ cười: “Người nói chính là thú tham ăn này ba, cấp bậc của loài thú này thật sự là quá thấp, nó căn bản cả cảm ứng khí tức của ta cũng không có tư cách, sao lại sợ hãi ta chứ? Hay là dùng sự ví dụ vừa rồi mà ví dụ, ta mặc dù là một lão hổ, nhưng nó cũng là một con kiến, ngay cả toàn thể thân hình ta nó còn không thể nhìn thấy rõ, đương nhiên không cảm ứng được ta rồi.”

Trữ Tình vuốt ve bộ lông của hồ ly, muốn cho hắc bình tĩnh trở lại, nhin không được nói: “Sư phó ta bị như vậy cũng quá đáng thương rồi, người không thể không nghĩ một biện pháp cho hắc đừng sợ nữa hay sao?”

Lưu manh tỏ cười ha hả: “Hắc có sợ thêm nữa, cũng chỉ là một lát thôi, các người hay là mau ngấm nghĩ lại làm sao đi qua ba cửa ải kế tiếp đi, ba cửa này không qua được, các người đều phải chết ở chỗ này, cũng không còn gì sợ hãi nữa.”

“Chết ở chỗ này?” Tiểu Khai lại càng hoảng sợ: “Sẽ không quá đáng như vậy chứ, nói như thế nào ta cũng là chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư đó!”

“Vô Tự Thiên Thư? Cái tên này thật ra có điểm quen thuộc.” Lưu manh tỏ trầm tư thật lâu mới nói: “Cái tên này, tại vô số năm tháng trước kia ta đã có nghe nói qua, nhưng bây giờ ta đã đem đại bộ phận chuyện tình đều đã quên hết rồi, người với hai người bên cạnh người đích xác có điểm bất

đồng, ta cảm ứng được trên người người có một loại gì đó kỳ quái, một loại có thể thay đổi trụ cột quy tắc của cả thế giới, nhưng đến tột cùng là cái gì, ta lại nghĩ không ra.”

Hắn mỉm cười: “ Tốt, hãy bớt nói nhảm đi, bắt đầu qua cửa a!”

Lời này vừa nói ra, cảnh sắc ngay trước mặt mọi người lại mạnh mẽ biến đổi!

“ Xoát!” Phảng phất là có một lớp khăn sa mỏng nhìn không thấy bỗng nhiên bị xốc lên, trước mắt mọi người bỗng nhiên sáng ngời, đại sảnh trống trải khôn cùng bỗng nhiên lóng lánh khởi lên bạch quang sáng lạn, trong ánh bạch quang đó, mọi người nhìn thấy một con thỏ.

Cái mông tròn trịa mập mạp, cái lỗ tai thật dài, Trữ Tình nhất thời cười rộ lên: “ Đúng thật là lưu manh thỏ nga.”

Con thỏ kia nhảy rồi nhảy, chột nhảy đến trước mặt ba người: “ Chào các người, hoan nghênh tham gia Diệt Thế Chi Môn Thí Luyện Chi Lữ!”

“ Người đúng là lưu manh thỏ vừa rồi?” Tiểu Khai nhìn từ trên xuống dưới dò xét con thỏ này, thật sự rất khó tưởng tượng đúng là tạo hình tức cười này mà lại có thể có được ngữ khí trầm thấp tang thương như vậy, cùng với thân phận cao quý như vậy.

“ Người sai rồi, ta là lưu manh thỏ, cũng không phải lưu manh thỏ, chuẩn xác mà nói, ta là một ngụy lưu manh thỏ.” Con thỏ nghiêm trang nói: “ Lưu manh thỏ là sự tồn tại cao nhất của thế giới này, nhưng thế giới này đã suy sụp dần qua vô số thời đại, lực lượng của ta không còn bằng một phần ngàn của năm đó nữa.”

“ Nga” Tiểu Khai gật gật đầu: “ Thì ra là một lưu manh thỏ chỉ còn được một phần ngàn lực lượng ngày xưa.”

“ Người lại sai rồi.” Con thỏ tiếp tục nghiêm trang nói: “ Hình thể của ta bây giờ chỉ là một phần ngàn, ta chỉ là phân ra thần thức của ta thành phần ngàn đến đây thiết trí thảo nghiệm cho các người mà thôi, cho nên các người nhìn thấy ta, kỳ thật cũng không phải đầy đủ là ta, mà là một phần ngàn trong ta.”

Tiểu Khai lại gật gật đầu: “ Xem ra là một phần ngàn trong đó, còn đúng là trăm vạn phần một trong của lưu manh thổ chính thức, lần này được rồi a.”

“ A a, người lại sai rồi.” Con thỏ lắc đầu: “ Vì muốn tránh cho các người phải gặp khốn nhiều quá lớn, ta đã phong ấn hết chín phần lực lượng của chính mình.”

Tiểu Khai không nói, Khinh Hồng lại tiếp lời: “ Thì lại là ngàn vạn lần phân trong một lưu manh thổ rồi.”

“ Lần này được rồi.” Lưu manh thổ cười tủm tỉm gật gật đầu: “ Nữ hài tử xinh đẹp quả nhiên trí tuệ cao hơn một ít.”

Tiểu Khai cố nén cảm giác tức muốn hộc máu, tiếp tục hỏi hẩn: “ Một cửa này muốn chúng ta làm cái gì?”

“ Rất đơn giản, giết chết ta, các người có thể đi qua.” Con thỏ nói: “ Đây là thiên địa trọng khai thí luyện chi lỗ cửa thứ nhất:

“ Vũ Lực quan”. Muốn vượt qua kiểm tra, phải biểu hiện ra vũ lực cường đại.”

Hẩn dừng một chút, lại nói:

“ Đương nhiên rồi, bởi vì thực lực của ta thật sự quá mạnh mẽ, cho nên ta đã cố gắng giới hạn lực lượng đến thấp nhất rồi, nếu các người đánh không lại ta, sẽ chết trong tay ta, ta giết người không chút lưu tình đâu nga.”

Tiểu Khai ngạc nhiên: “ Đã người thua cũng sẽ chết, vì cái gì mà phải tự làm yếu đi lực lượng của mình? Chẳng lẽ người không sợ chết sao?”

“ Chết? A a, chết có gì phải sợ chứ.”

Ngữ khí của con thỏ lại bắt đầu tang thương:

“ Ta đã không biết phải trải qua bao nhiêu thời đại, thế giới của ta tồn tại ta tồn tại, đến khi thế giới của ta suy sụp mà ta vẫn tồn tại như cũ. Cả Sáng Thế Thần đều hóa thành di tích, chỉ còn sót lại thân thể tồn tại trong thế giới suy sụp này, ta vẫn cứ tồn tại. Ta sớm đã nghĩ không tiếp tục sống thêm nữa, nếu không phải vì muốn báo đáp sự ân tứ của Sáng Thế Thần, nếu không phải vì muốn thủ hộ di hài của Sáng Thế Thần, nếu không phải vì muốn chống đỡ trụ giữ cái thế giới bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu vong này, ta sớm đã lựa chọn tử vong rồi.”

“ Đã người phải thủ hộ thế giới, bây giờ vì cái gì mà không sợ chết nữa?” Tiểu Khai vẫn không hiểu rõ.

Trong ánh mắt con thỏ tràn ngập tình quang, bắn thẳng vào trong ánh mắt Tiểu Khai: “ Bởi vì người là người có duyên với trọng khai thiên địa a!”

“ Trọng khai thiên địa, rốt cuộc là khái niệm gì?”

“ Chỉ cần người thông qua thí luyện chi lũy, đó là thông qua khảo nghiệm của Sáng Thế Thần, vào thời điểm Sáng Thế Thần tử vong từng có lời tiên đoán, nếu có người có thể đi vào thế giới này, thông qua sự khảo nghiệm do hãn lưu lại, thì có thể một lần nữa mở thế giới, để cho thế giới đã suy sụp bắt đầu bành trướng lớn mạnh, tràn ngập sinh cơ, một lần nữa vận chuyển, mãi cho đến trở thành một thế giới chính thức.” Trên mặt con thỏ tràn ngập vẻ kích động và ước mơ:

“ Đến thời điểm đó, vô số chủng tộc bắt đầu khôi phục, vô số thực vật bắt đầu phát triển, vô số sinh linh bắt đầu sinh ra, mãi cho đến thiên hình vạn trạng, phồn phục vô cùng, đó như là một thế giới chính thức lớn hơn so với bây giờ ngàn vạn bội lần!”

“ Liên quan gì ta.” Tiểu Khai bĩu môi.

“ Đương nhiên liên quan tới người rồi!”

Con thỏ hồng lên:

“ Tiểu tử, vì sự vĩ đại này, lý tưởng sùng cao như vậy, người nhất định phải giết chết ta, nhất định!”

“ Người muốn chết như vậy, sao không tự sát đi?”

Tiểu Khai nói:

“ Chỉ cần song phương trong trận đấu nguyện ý, thì cũng đâu có phản quy tắc khảo nghiệm đâu.”

“ Vậy thì không được.”

Con thỏ lập tức trấn định lại:

“ Vì duy trì vinh diệu của bộ tộc lưu manh thỏ của ta, đã vì đáp lại sự tín nhiệm của Sáng Thế Thần, ta nhất định phải tận hết trách nhiệm hoàn thành nhiệm vụ thủ quan!”

“ Vậy người cho chúng ta một cơ hội đi.”

Tiểu Khai nói:

“ Người có nhược điểm gì hay không?”

“ Ân, thật ra có thể, phương thức chiến đấu của ta là dẫn đạo thiên lôi và tia chớp hóa thành sử dụng, ta có thể phóng lửa, phóng điện, phóng mưa đá, phóng không khí tiến lên, phàm là thuộc sự tồn tại gì đó của đại tự nhiên ta đều có thể mô phỏng ra, đồng thời ta có thể hấp thu các loại các dạng năng lượng, hơn nữa chuyển hóa thành hình thức cần thiết của chính mình.”

Con tỏ cần thận tự hỏi nửa ngày, bổ sung:

“ Nga, ta nghĩ đi nghĩ lại, còn thật nghĩ không ra chính mình có nhược điểm gì, phảng phất như thời điểm trước kia ta từng chiến đấu cũng không có thua qua bao giờ.”

“ Không có khoa trương như vậy chứ!”

Tiểu Khai có điểm tròn tròn mắt:

“ Mỗi người đều có nhược điểm a.”

“ Theo lý mà nói, ta là có khắc tinh.”

Lưu manh tỏ trầm tư nói:

“ Tại thế giới của ta vào thời điểm vinh danh, có một địa phương tồn tại một loại tiểu trùng sinh vật, loại sinh vật này là thấp nhất của thế giới, yếu nhất, sinh vật vô dụng nhất, nhưng là vạn vật đều có tương khắc tương sinh, chúng nó bị tất cả sinh vật khi dễ, nhưng ta có thể khi dễ tất cả sinh vật, nhưng tiểu trùng nọ hết lần này tới lần khác có thể khắc chế ta, ta chỉ cần vừa nhìn thấy hắn, sẽ cảm thấy cái mũi phát ngứa, sau đó ta sẽ ách xì, lưu manh tỏ chúng ta cả đời này tối sợ hãi chính là ách xì, chỉ cần bị ách xì, chúng ta sẽ lập tức bị nổ tung.”

“ Người nói như vậy có khác gì chưa nói đâu chứ?”

Tiểu Khai nói:

“ Người nói thứ kia ta chưa từng xem qua, người nói ta phải đi đâu tìm con tiểu trùng đó a.”

“ Vẫn còn một biện pháp.”

Lưu manh thở nói:

“ Vào lúc ta phóng thích lôi điện, thì sẽ có một khoảng cách, khoảng cách này là thời điểm ta suy yếu nhất, nếu người có thể thừa dịp này mà chuẩn xác công kích vào miệng ta, cũng là có cơ hội giết chết ta đó, ẩn vào thực lực trước kia của ta, khoảng cách này nhỏ không tưởng, căn bản không ai có thể bắt kịp, nhưng tốc độ bây giờ của ta chỉ có ngàn vạn lần phần trăm, nên khoảng cách đó cũng dài hơn, người nói không chừng có thể lợi dụng một chút.”

“ Dài hơn?”

Tiểu Khai tràn ngập chờ mong mà hỏi.

“ Tương đối dài.”

Lưu manh thở nói:

“ Dựa theo quan niệm thời gian của các người mà tính, khoảng là một một phần trăm giây.”

“ Ta khó!”

Tiểu Khai trợn trắng mắt:

“ Vậy mà còn gọi là tương đối dài?”

“ Chẳng lẽ người lợi dụng không được?”

Vẻ mặt lưu manh thở thất vọng.

“ Không hề nghi vấn ma.”

Vẻ mặt Tiểu Khai cũng thất vọng:

“ Nếu không người còn nghĩ cách?”

Lưu manh thở thở dài, lại nghĩ nửa ngày, rốt cuộc lắc lắc đầu:

“ Bỏ đi, không nghĩ ra được nữa, chúng ta hay là khai chiến đi.”

Hắn vừa nói xong lời này, lập tức xa xa nhảy ra sau, cùng Tiểu Khai bọn họ giật lại một khoảng cách chừng bảy, tám thước, sau đó móng vuốt giơ lên, móng vuốt kia nhất thời bắn ra một đạo hào quang trắng tuyết, thoát nhìn giống như tia laser, từ trên mặt đất tiến đi, hào quang bắn trên mặt đất, nhất thời bụi mù cuồn cuộn, phát ra “ xích lạp, xích lạp” thanh âm, giống như thanh cương đao thiêu cháy xẹt qua mặt tuyết, nhất thời xuất ra một khe nứt thật sâu:

“ Với giới tuyến này, trong vòng một giờ ta sẽ không xâm giới, các người cứ đi tới công kích ta, chỉ cần các người có thể rời khỏi giới hạn này, ta sẽ không tiếp tục công kích. Nhưng nếu một giờ sau các người còn không có giết chết ta, ta sẽ vượt giới hạn, chủ động tiến công đó.”

Mấy người Tiểu Khai nhìn thấy âm thầm chặt lưỡi, phải biết rằng mấy tảng đá màu xanh biếc này, dựa theo lời Thiên Yêu đã nói, mỗi khối ẩn chứa năng lượng đều là vượt qua khỏi Trầm Hương bảo châu, nếu đặt ở tu chân giới, như thế nào cũng có thân phận là tiên khí cao nhất, nhưng lưu manh thở này tùy tiện thả ra hào quang, cứ như là đậu hũ không hề có lực chống cự, thực lực lưu manh thở này đúng là mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng.

“ Chúng ta làm sao bây giờ?” Tiểu Khai quay đầu hỏi hai vị tiểu mỹ nữ.

“ Không có biện pháp, liều mạng thôi!”

Trữ Tình căn răng nói:

“ Tiểu Khai ca ca, nơi này pháp bảo gì cũng không thể sử dụng, chúng ta cũng chỉ có thể cùng hãn đánh bằng chân tay thôi.”

Trữ Tình nói không sai, Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ xấp lá cà thật sự không còn biện pháp nào khác, bất quá hoàn hảo tạm thời lưu manh thỏ cũng không muốn hạ sát thủ, bọn họ còn có cơ hội nếm thử một chút.

“ Tốt lắm, ta đi phía trước, các người bên cạnh, đợi khi ta cùng hãn giao phong trước mặt, các người theo trái phải hai bên giữ chặt hai cái lỗ tai hãn.”

Tiểu Khai hung hăng nói:

“ Cờ như hãn cao không đến một thước hai, các người nắm lỗ tai hãn là có thể lẳng không mà nhắc hãn lên rồi.”

Hãn khê căn môi, lại nhắc nhở:

“ Các người phải chú ý, bây giờ là lúc sinh tử, không được tâm từ nương tay, bắt hãn giết chết cho ta.”

“ Yên tâm đi.”

Khinh Hồng đằng đằng sát khí nói:

“ Tiểu Khai ca ca, ta giết yêu quái so với người nhìn thấy yêu quái còn nhiều hơn đó.”

Trữ Tình mặc dù không “ huy hoàng” như Khinh Hồng, nhưng nàng võ võ thanh kiếm trên lưng, anh tư sáng khoái:

“ Kiếm của ta cũng nên ra trận rồi!”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 7: Lưu Manh Thỏ Tử

Ba người thương lượng xong chiến thuật, thì không chần chờ thêm nữa, Tiểu Khai xung phong đi lên trước đến ngay đường ranh giới hạn, từng bước đi qua giới hạn, thuận tay ôm lấy cái đầu của lưu manh thỏ, dùng sức ôm vào trong lòng ngực một cái, chỉ cảm thấy đối phương hoàn toàn không có phản kháng, nhất thời trong lòng mừng rỡ.

Hai vị tiểu mỹ nữ mỗi bên một người, hung hăng nhéo cái lỗ tai dài của lưu manh thỏ, dùng sức nhấc lên cao, liền cảm thấy một thân thể thật nhẹ nhàng phiêu phiêu bị nhấc lên.

“Ha ha, không ngờ lại thoải mái thu phục như vậy.” Trong đầu ba người đồng thời nổi lên ý niệm này.

Sau một khắc, ba người đột nhiên cảm thấy trước mắt một luồng điện quang như tuyết trắng, chiếu sáng đến nỗi ánh mắt như muốn mù, trong tích tắc bọn họ vô ý thức nhắm mắt lại, liền cảm thấy một cỗ lực lượng mãnh liệt không thể kháng cự đánh thẳng vào trong ngực mình: “Oanh, oanh, oanh” ba tiếng nổ, ba thân ảnh cũng không cao lớn lắm đã giống như điều đứt dây bị quăng xa xa ra ngoài.

“Phác, phác, phác.” Ba âm thanh, đều là ngã xuống bụi rậm, vị trí chính là trở về bên ngoài giới hạn.

“ Các người đám ngu ngốc, ngu dại, lưu manh, heo ngu! Các người quả thật cùng tham ăn thú có miệng mà không có não!” Lưu manh thò tại chỗ giới hạn kia không ngừng chửi vang: “ Các người đây là vô cùng nhàm chán, tọc tăng nhất, dùng phương thức chiến đấu không có hiệu quả nhất, nếu chính thức gặp địch nhân, một chiêu của các người chưa kịp xuất ra đã bị địch nhân giết chết, ta kháo, các người quả thật muốn lấy tính mạng ra đùa giỡn, với bộ dáng này của các người làm sao có thể giết chết ta? Các người giết không được ta, làm sao thông qua được Thí Luyện chi lũ? Làm thế nào trọng khai thiên địa?”

Tiểu Khai vừa nhắc đầu “ Phốc” phun ra một búng máu, chợt thấy ngực đau đớn nóng bỏng, vừa bị một cú công kích kia quả thật không nhẹ, có lẽ đã bị thương.

Cửu Vĩ Thiên Hồ vốn vẫn đang nằm dán sát ở trên mặt đất không có nhúc nhích, một búng máu này của Tiểu Khai phun ra, vừa lúc phun lên người hắn, nhất thời nhiễm máu tươi đầy người, máu tươi vừa tiếp xúc thân thể hắn, dị biến phát sinh!

Đất bằng phẳng nhấp nhóang một đạo ánh sáng, một trận bụi mù xẹt qua, Cửu Vĩ Thiên Hồ lại một lần nữa hóa thành hình người, đoan đoan chánh chánh đứng ngay trên mặt đất.

“ Di, sao người lại khác hẳn trước kia vậy?” Tiểu Khai vô cùng cả kinh: “ Oa, sao người bỗng nhiên biến thành nữ nhân?”

Không phải vậy chứ? Cửu Vĩ Thiên Hồ vốn là nam nhân kia bây giờ tóc đã dài ra, móng tay dài ra, quần áo trên người không ngờ đã biến thành lụa mỏng, nếu không phải trên mặt có vài đạo vết thương và vẻ mặt hung ác lãnh lệ ảnh hưởng toàn bộ khuôn mặt, ây! Thì hồ ly này có thể xem như là một mỹ nữ.

“ Di, có điểm kỳ quái.” Lưu manh thở đã kêu to lên: “ Dị loại này rõ ràng chỉ là một tính mạng cấp thấp, sao lại có thể biến thành tính mạng cao cấp được? Đây là quy tắc gì? Đây không phải là quy tắc của thế giới ta!”

Đây đích xác không phải quy tắc thế giới của hắn, yêu quái tu luyện hóa hình, thoát thai thành người, đây đúng là chuyện phi thường khó giải thích.

Thiên Yêu vốn phi thường sợ lưu manh thô, nhưng bây giờ lại lạnh lùng giương mắt nhìn hắn, không còn chút nào sợ hãi.

Khinh Hồng nhìn Tiểu Khai, lại nhìn Thiên Yêu, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên: “ Đúng vậy, chúng ta mặc dù còn đang ở trong Diệt Thế Chi Môn, nhưng đây đã không phải là quy tắc của Diệt Thế Chi Môn, nhưng...nhưng Tiểu Khai ca ca, đây đều là bởi vì ngậm máu vừa rồi kia của người đó.”

“ Ách...người muốn nói cái gì?” Tiểu Khai không hiểu: “ Cái gì mà quy tắc này quy tắc kia chứ?”

“ Nếu ta đoán không sai, nên là thế này.” Thiên Yêu bỗng nhiên tiếp lời: “ Thế giới này, kỳ thật có được một quy tắc hoàn toàn bất đồng với thế giới thật, cho nên ta đi vào nơi này, thì hai ngàn năm tu vi tu luyện liền bị phế đi, ta cũng chỉ có thể khôi phục nguyên hình, mà các người đi vào nơi này, sự tu luyện của các người cũng hoàn toàn bị phế bỏ, cho nên pháp bảo của các người toàn bộ mất đi hiệu lực, đúng hay không?”

Hồ tộc đúng là chủng tộc linh xảo, Thiên Yêu đồng thời còn có được hai ngàn năm kinh nghiệm sống và tu chân nhận thức, đối với sự nhận thức thế giới và đối với việc phân tích sự vật năng lực đều là đứng đầu, hắn mặc dù mới vào đây trong chốc lát, nhưng chỉ một phen phân tích này đã hoàn toàn không sai.

Thiên Yêu lại nói: “ Nhưng Thiên Tuyển môn chủ lại là một nhân vật mẫu chốt, hắn mặc dù đang ở trong Diệt Thế Chi Môn, nhưng thân phận của hắn cũng là chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư, mà Diệt Thế Chi Môn

cũng dựa vào Vô Tự Thiên Thư mà tồn tại. Dựa theo lẽ thường suy đoán, quy tắc của Vô Tự Thiên Thư kỳ thật là giỏi hơn, áp đảo quy tắc của Diệt Thế Chi Môn, một búng máu của chủ nhân Vô Tự Thiên Thư, tự nhiên là có thể phá diệt quy tắc của Diệt Thế Chi Môn thôi.”

“ Đúng là như vậy.” Khinh Hồng hưng phấn gật gật đầu: “ Đơn giản mà nói, dùng máu của người có thể phá hư quy tắc của nơi này, làm cho quy tắc của thế giới thật có thể phát sinh hiệu lực ở nơi này.”

Nàng xuất ra Trầm Hương bảo châu của mình, nói: “ Tiểu Khai ca ca, nếu người cho nó một búng máu, ta phỏng chừng có thể dùng nó.”

Lưu manh thở nghe những lời nói này, nhất thời liên tục gật đầu: “ Cũng được, cũng được, nên đúng là như vậy, người hay là mau mau phun máu đi, thời gian một giờ đã nhanh đến rồi, nếu không nắm chặt thời gian giết chết ta, đợi lát nữa ta sẽ giết chết các người.”

“ Được rồi” Tiểu Khai rất là buồn bực vươn đầu ngón tay, nói với Trữ Tình: “ Nào, cắt một đường đi, nhớ rõ phải nhẹ a, đường cắt đừng dài quá, đừng sâu quá, bằng không sẽ đau lắm đó.”

Trữ Tình rút kiếm, cẩn thận cắt nhẹ trên đầu ngón tay Tiểu Khai, có chút dùng sức của một cái, đôi lông mày căng thẳng nhướng lên, thoạt nhìn thật sự là vạn phần xót xa, trong lòng tiểu nha đầu tràn đầy đều là Tiểu Khai ca ca, có lẽ cho dù có ai mắng hăm một câu thôi nàng cũng sẽ buồn bã nửa ngày, nói chi mà cắt tay chảy máu, tay cầm kiếm tìm cả nửa ngày mà thủy chung cũng tìm không ra góc độ có thể cắt một đường không dài mà không sâu, một yêu cầu khó khăn cao cấp như thế.

Thiên Yêu ở bên cạnh nhìn thấy thì không kiên nhẫn, liền đoạt lấy thanh kiếm, lãnh đạm nói: “ Thời điểm sinh tử trước mắt, sao lại so đo nhiều như vậy.” Nói hết lời, kiếm đã quét đi “ Xoát” một tiếng, Tiểu Khai nhất thời hít

sâu một hơi, trên ngón tay bị cắt một đường máu chừng hai tấc, máu tươi nhất thời phun ra như suối.

Khinh Hồng lập tức đưa Trầm Hương bảo châu tới, làm cho giọt máu tươi chảy lên bảo châu, bất quá kỳ quái, máu tươi theo bảo châu chảy xuống đất, nhưng bảo châu lại không có chút biến hóa.

“ Sao lại thế này?” Tiểu Khai sửng sốt.

“ Ngu ngốc, như vậy không được đâu.” Lưu manh thỏ nói: “ Người vừa mới đánh với ta, đã vận dụng khí lực toàn thân, khí huyết phiên khởi, kinh mạch khuếch trương, hơi thở lưu động, sau đó bị trúng đòn nghiêm trọng của ta, như vậy đã dẫn đi ra máu tươi chính là máu hội tụ tinh hoa của thân thể, trong đó tràn ngập năng lượng, mà máu người thả ra bây giờ lại ở trong trạng thái tĩnh, không có sức sống, không có trải qua kinh mạch khuếch trương và khí tức lưu động quá trình trọng yếu, làm sao mà có hiệu quả.”

“ Người...người là nói...” Tiểu Khai thật sự là buồn bực cực độ: “ Ta còn phải học máu mới được sao?”

Lưu manh thỏ đương nhiên gật đầu: “ Nên là như vậy.”

“ Vậy sao vừa rồi người không nói?” Tiểu Khai ủy khuất nói không nên lời.

“ Ta cũng vừa mới nghĩ tới ma.” Lưu manh thỏ cũng thật ủy khuất: “ Loại vấn đề liên quan tới thế giới quy tắc, là vô cùng phức tạp a.”

Tiểu Khai thở dài, xuất ra tú hoa châm trên người mình Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm, cầm lấy Trầm Hương bảo châu trong tay Khinh Hồng, cùng đưa cho Trữ Tình, sau đó bỏ đi hai bước, chỉ chỉ vào ngực của mình: “ Tới, Khinh Hồng, đánh mạnh ta hai quyền.” Rồi nói với Trữ Tình: “ Chuẩn bị hai bảo bối này, đợi khi ta phun máu, người phải lập tức đón lên, đừng làm cho ta thất vọng nga.”

Khinh Hồng cắn cắn môi, thấp giọng nói: “ Vì sao muốn ta đánh?”

Tiểu Khai cười khỗ nói: “ Người nghĩ Trữ Tình có thể đánh ra được?”

Thần sắc Khinh Hồng có chút sinh khí: “ Chẳng lẽ ta có thể đánh được sao?”

Tiểu Khai vỗ vỗ bả vai nàng: “ A a, tiểu sư muội, ta tin tưởng người, đến đây đi!”

Trên mặt Khinh Hồng có chút đỏ lên, hai bàn tay nhỏ nắm chặt, nói: “ Tiểu Khai ca ca, người phải cố chịu đựng a.”

Tiểu Khai ngậm miệng lại, ưỡn ngực lên, dùng sức vỗ hai cái.

Vì vậy Khinh Hồng “ nha” một tiếng kêu nhỏ, một quyền đánh thẳng vào trong ngực Tiểu Khai.

Tiểu Khai vẫn bất động.

Khinh Hồng khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, hung hăng đánh mạnh vào ngực Tiểu Khai.

Tiểu Khai vẫn bất động.

“ Uy, ta nói.” Tiểu Khai có chút buồn bực: “ Chỉ với chút khí lực ấy thôi à?”

Khuôn mặt Khinh Hồng càng phát ra màu hồng đỏ, ấp úng nói: “ Ta...ta...”

Miệng Tiểu Khai hé ra, vừa muốn nói, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt hồng quang chợt lóe, tiếng gió sừ nhiên “ Phanh” một tiếng, một nắm tay đã hung hăng đánh vào bụng hăn, Tiểu Khai nhất thời choáng váng hoa

mắt, đầu đầy kim tinh, chỉ cảm thấy trong bụng như bị phiến giang đảo hải, yết hầu một tiếng ngọt “ oa” một miệng máu tươi thật lớn nhất thời phun ra!

Người ra tay đánh người, không phải ai khác, đúng là Thiên Yêu. Lưu manh thỏ ở đầu kia nơi giới hạn cười ha ha: “ Tốt, tốt, cũng được, dị loại người thật là hợp khẩu vị của ta.”

Trữ Tình còn đang phát ngốc, chợt nghe sư phó thấp giọng quát: “ Còn không mau tiến lên đón!” Lúc này nàng mới phản ứng tới, bận rộn cầm hai thứ bảo bối đưa tới, chánh chánh đoan đoan đón nhận ngụm máu ấm áp kia của Tiểu Khai.

Một chút này, quả nhiên có hiệu quả.

Trầm Hương bảo châu nhất thời phát ra màu vàng kim, hào quang tỏa sáng, một cỗ lực mạnh truyền đến, tự động thoát ly khỏi sự nắm giữ của Trữ Tình, phiêu phù tại không trung, chậm rãi bay trở về trong tay Khinh Hồng. Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm đã nhất thời bắt đầu lớn lên, theo tú hoa châm đã trở thành hai thước, thô tế, sau đó chủ động bay trở về trong tay Tiểu Khai.

“ Chúng ta lại đến một lần.” Tiểu Khai nói: “ Lần này ta đánh phía trước, Khinh Hồng cùng Trữ Tình ở phía sau, ta dùng cây gậy này cùng hắc giăng co, các người ở bên cạnh đánh lén.”

Thiên Yêu bỗng nhiên đi lên: “ Không, lần này ta đi phía trước, hai người các người đi phía sau, Tình nhi công lực thấp kém, sẽ không dùng tới.”

Tiểu Khai sửng sốt một chút, bỗng nhiên phản ứng tới, trước mắt con hồ ly này chính là siêu cấp cao thủ tu luyện ngàn năm, chính mình cứ nhiên lại xem nhẹ nó, thật sự là sai lầm rất lớn.

Thiên Yêu nói xong lời này, cũng không đợi hai người đồng ý, liền trực tiếp phóng tới đường giới hạn kia, nội đan của hắn đã bị Phong Ma Khẩu Quyết hoàn toàn phong ấn, bây giờ có khả năng thì cũng chỉ nhờ vào thân thể mạnh mẽ, hoàn hảo thân thể hắn thật sự là rất cường hãn, để hắn đi theo lưu manh thổ ngạnh đấu, Tiểu Khai cầu còn không được.

Hai tay Thiên Yêu cùng hai trảo của lưu manh thổ đập vào nhau thành một, Tiểu Khai và Khinh Hồng đang muốn ở bên cạnh đánh lén, chợt nghe trên bầu trời mạnh mẽ “ba” vang một tiếng thiên lôi thật lớn, một đạo tia chớp như tuyết trắng đã đánh xuống ngay đầu Thiên Yêu!

“Cẩn thận!” Khinh Hồng vội vàng tế xuất Trầm Hương bảo châu, trực đón đạo lôi điện kia, nhưng cơ hồ đồng thời, chợt nghe thêm “hồ lạp” một thanh âm vang lên, theo cái lỗ tai của lưu manh thổ, đã phun ra hai đạo ngọn lửa chừng cỡ một miệng người, ngọn lửa hùng hùng trong nháy mắt liền bổ nhào vào mặt Thiên Yêu.

Thời khắc mấu chốt, kim quang của Trầm Hương bảo châu bành trướng lên mấy lần, kim quang nhất thời tạo ra một tầng ngăn cách, chẳng những ngăn trở lôi điện, còn ngăn trở cả ngọn lửa.

Nhưng công kích của lưu manh thổ thật sự là quá mạnh mẽ, mọi người còn chưa kịp thở dốc một chút thì nhìn thấy chân trái lưu manh thổ dẫm trên mặt đất, một đạo dòng điện màu lam nhạt nhất thời dọc theo tảng đá màu xanh biếc lan tràn đi tới.

Thiên Yêu hừ lên một tiếng, cắn chót lưỡi, một búng máu phun trên tay phải mình, đến lúc này Tiểu Khai và Khinh Hồng mới chú ý tới, tay phải của Thiên Yêu còn đeo một chiếc nhẫn bằng mặc ngọc (ngọc đen), chiếc nhẫn ngọc được máu tươi của Thiên Yêu kích trúng, nhất thời phát ra một đạo quang tràng màu xanh biếc, với chiếc nhẫn làm trung tâm, hướng theo bốn phương tám hướng khuếch tán ra, nhất thời giữa Thiên Yêu và lưu

manh thả nổi lên một đạo vách ngăn màu xanh biếc, vừa kịp ngăn trở dòng điện màu lam nhạt kia.

Lưu manh thả thoát nhìn căn bản như có vẻ nhàn nhã có thừa, không ngờ còn có thể cười cười: “ Cũng được, lúc này mới có được một ít lực chống cự a.”

Hắn nói vừa xong, chân phải lại bước lên mặt đất một bước, với chân phải hắn làm khởi điểm, một gốc cây mây bắt đầu bay nhanh, dọc theo mặt sàn uốn lượn bay tới, càng bay càng nhiều, một sợi dây leo thoát nhìn linh hoạt như vôi bạch tuột, phảng phất như đang muốn quấn quanh Thiên Yêu.

“ Ô!” Tiểu Hắc đột nhiên kêu một tiếng, dùng sức rời khỏi ngực Trữ Tình, dựng dựng lông đen trên người, tinh thần chấn hưng, tỉnh táo lao tới, cắn mạnh sợi dây leo kia.

Con mèo nhỏ này ăn những thứ thuộc mộc nhanh đến bất khả tư nghị, khó tin, mới đầu bên ngoài Thí Luyện chi lũy ở đại thụ che trời đã biểu hiện ra thiên phú của nó, lúc này nó lại biểu hiện lại thiên phú của chính mình, sợi dây leo cỡ cánh tay phải tuy nhanh, nhưng không nhanh như tốc độ ăn của nó, chợt nghe “ tạp sát” không ngừng bên tai, tiểu Hắc lại bắt đầu chậm rãi bành trướng thành lớn lên, đợi đến khi thân nó cao chừng ba thước, thì đã ăn hết sạch sẽ những sợi dây leo kia mất rồi.

Tiểu Khai và Trữ Tình đứng bên cạnh, nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm.

“ Di, ta đã quên mất chuyện này.” Lưu manh thả cười lên: “ Tham ăn thú mặc dù nhỏ yếu, nhưng lực ăn lại số một số hai, vận khí của các người cũng không tệ, lại có thể thu phục được một con tham ăn thú vương giả.”

“ Vương giả?” Tiểu Khai hỏi: “ Tại sao thấy?”

“ Người nhìn xem bốn chân nó.” Lưu manh thả nói: “ Tham ăn thú đều thuần sắc, chỉ có vương giả của tham ăn thú, chân của nó có màu sắc không

đồng nhau, tham ăn thú này màu lông đen nhánh, nhưng chân lại trắng, đây là điển hình tứ đề đạp tuyết(bốn vó đạp tuyết).”

Tiểu Hắc ăn xong dây leo, phảng phất còn không đã ghiền, ngẩng đầu nhìn lưu manh thỏ “ ô” kêu lên một tiếng, thân hình nhất thời liền nhỏ lại thành hình tượng của con mèo nhỏ, Trữ Tình vội vàng chạy tới ôm nó lên.

Lưu manh thỏ sắc mặt lại trầm xuống: “ Chú ý, ta phải ra tay rồi!”

Giờ phút này, tay trái của lưu manh thỏ chống lại Thiên Yêu, chân trái chống lại chiếc nhẫn ngọc đen của Thiên Yêu, chân phải bị tiểu Hắc gắt gao chế trụ, hắn gọi về thiên lôi và liệt hỏa tại lỗ tai lại bị Trầm Hương bảo châu ép tới gắt gao, vô luận như thế nào mà xem, hắn cũng không có dư lực nào cả. Lời này nói ra, không giống như tuyên ngôn chiến đấu, mà giống như lời hăm dọa phô trương.

“ Ta kháo, toàn thân người trên dưới đều dùng hết rồi, người còn làm sao ra tay?” Tiểu Khai đưa ngón giữa về phía hắn: “ Con thỏ chết, bây giờ đến phiên ta ra tay rồi, xem huyền thiết chi tinh ngàn năm của ta!”

Một tay hắn phao xuất Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm, tay kia lại vững vàng chỉ hướng lưu manh thỏ, trong miệng uy phong lẫm lẫm quát một tiếng: “ Đánh cho ta!” Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm lập tức mang theo tiếng rít gió bay đi, về mặt lưu manh thỏ vô tội ngẩng đầu nhìn cây gậy ngày càng đi đến gần, đột nhiên hé miệng ra, đối về cây gậy hấp một cái, Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm nhất thời tự bay nhanh vào trong miệng hắn.

“ Hừ hừ, đây là muốn chết.” Tiểu Khai bộ dáng có chút hả hê nghĩ: “ Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm không phải là một đầu gỗ, không xuyên qua yết hầu người mới là lạ.”

Sau một khắc, Tiểu Khai hoàn toàn ngây dại.

Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm phảng phất rơi vào một cái hồ sâu không đáy, theo miệng lưu manh thỏ nuốt vào, mãi cho đến đi tuốt vào trong thân thể hắn, rốt cuộc không thấy đi ra.

Lưu manh thỏ ngậm miệng lại, lại đối về Tiểu Khai nháy mắt, ý tứ như nói: “Bạn thân, chiêu này cũng không tệ lắm a?”

“Đánh, đánh cho ta! Đánh a!” Tiểu Khai liều mạng chỉ huy cây gậy bảo bối của hắn, nhưng tâm linh cảm ứng bỗng nhiên đã bị hoàn toàn chặt đứt, cây gậy rơi vào bụng lưu manh thỏ, giống như là bị tiêu hóa, tìm không thấy nữa.

Lưu manh thỏ nhìn Tiểu Khai cười quỷ bí: “Người không nhớ rõ sao, từ đầu ta có nói qua, ta có thể hấp thu các dạng năng lượng, hơn nữa còn có thể chuyển hóa thành hình thức mà bản thân mình cần. Cây gậy này của người có năng lượng dù rất cổ quái, là trong thế giới của ta cũng chưa từng gặp qua, nhưng ta tốn nhiều công phu một chút thì có thể hấp thu chuyển hóa nó được.”

Tiểu Khai trà trộn tu chân giới lâu như vậy, lớn nhất là Vô Tự Thiên Thư, nhưng trong sách có Tiểu Quan và bốn vị chân nhân, dù sao đều là ngoại lực, đối với Tiểu Khai mà nói, lực lượng thuộc chính mình chính là Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm, ở trong mắt hắn, bảo bối này đúng là vật thiếp tâm, hôm nay chợt bị mất pháp bảo đầu tiên trong tay, nhất thời ánh mắt hồng lên, nắm chặt tay hận không lập tức phóng lên, nhưng đúng lúc này, lưu manh thỏ thốt lên một câu: “Nhắc nhở các người một chút, qua thêm năm phút nữa thì hết giờ, ta sẽ phản công đó.”

Hắn nói vừa xong, lại há miệng ra, đối với Trầm Hương bảo châu đang cao cao phiêu phù giữa không trung, Trầm Hương bảo châu năng lượng lớn như vậy, không ngờ đỡ không được cái hấp này, bị hắn đồng dạng hấp vào bụng, Kinh Hồng mất đi thăng bằng, nhất thời nhuyển hạ xuống.

“Ti!” Tiểu Khai hít một hơi, nội tâm rung động quả thật không có ngôn ngữ để hình dung, vốn nghĩ lưu manh thả bất quá như thế, không nghĩ tới người ta chỉ một cái hấp mà đã phá rớt hai kiện pháp bảo, mà này chỉ còn nhờ vào vạn phần một trong thực lực của hắn, có thể thấy được con thả này năm xưa cường đại đến cỡ nào, phong quang cỡ nào.

Hai người lui lại, Thiên Yêu nhất thời binh bại như núi đổ, bị một cỗ cự lực đánh trúng bay lên, phiêu phiêu ung dung rơi xuống bên ngoài giới hạn, hoàn hảo, con thả này thật sự không nghĩ muốn thủ thắng, lần này lại hạ thủ lưu tình, không có lấy mạng của Thiên Yêu.

Thiên Yêu vừa rơi xuống đất, miệng con thả lại hé ra, dùng sức hấp một cái, “xoát” một chút, chiếc nhẫn ngọc đen cũng bị hắn hấp vào miệng.

Xong rồi, hoàn toàn xong rồi, đây là trong phút chốc ý niệm hiện lên trong đầu mọi người.

“Xem ra các người không giết được ta rồi.” Lưu manh thả vô cùng buồn bực lắc đầu, ngửa mặt lên trời thở dài: “Thật sự là cao quá thì lạnh a! Ta chỉ là muốn một mực cầu bại, vì sao gian nan như thế? Ta đã đem năng lực giảm xuống đến ngàn vạn lần một trong, hơn nữa luôn lưu tình, không tiếc nhượng điểm lộ ra, nhưng lại không thể bị giết chết, chẳng lẽ...chẳng lẽ ta thật sự phải theo thiên mệnh mà quy về tịch mịch hay sao?”

Tiểu Khai buồn bực tưởng học máu, nhưng thắng làm vua thua làm giặc, đối mặt với thực lực cao thâm khó lường này, thật sự là một câu cũng nói không nên lời.

Lưu manh thả cảm khái đến hăng say, bỗng nhiên ngữ điệu chợt thay đổi: “Ai yêu...ai yêu..ai yêu..a a a, sao lại thế này?”

Mọi người ngạc nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy lưu manh thả bắt đầu lảo đảo, há to miệng thở dốc, hai móng vuốt dùng sức ấn vào bụng mình, vẻ mặt thống khổ.

“ Ngô, giống như xuất trạng huống rồi.” Tiểu Khai mang theo một tia hy vọng, khẩn trương hề hề đánh giá vị “ tịch mạch cao thủ” trước mắt.

“ Hắc giống như bị đau bụng đó.” Khinh Hồng nói: “ Người xem bụng của hắc...”

Quả thật bụng của lưu manh thỏ bắt đầu trướng lớn, trướng lớn đến mức độ phi thường rõ ràng, trước mắt mọi người không coi vào đâu mà trướng lên, thoát nhìn như là một trái banh da, hắc đang dùng lực mà ấn xuống, nhưng bụng giống như bị người mạnh mẽ thổi khí lên, ấn như thế nào cũng ấn không xuống, vẫn trướng đến mức cơ hồ nổ bạo, mới ngừng lại.

Lưu manh thỏ sớm đã không còn đứng vững, dưới chân vừa trượt, đã té xuống, bất quá với hình thể bây giờ của hắc, nằm hay đứng cũng không có gì khác nhau nữa, dù sao cũng chỉ như một quả cầu da, có mấy cái lỗ nhỏ, đó là mũi và miệng hắc, bây giờ chỗ là miệng liên tục đóng khép lại, hơi thở yếu ớt, nhổ ra một câu: “ Vật của các người là vật gì vậy? Ta cư nhiên tiêu hóa không được, thật sự là kỳ quái...trên thế giới này không ngờ còn có loại năng lượng ta không thể tiêu hóa được hay sao?”

Tiểu Khai và Khinh Hồng nhìn nhau, trong lòng ần ần có chút hiểu ra.

Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm thật sự là một loại kim khí hợp thể tối cực đoạn, Trầm Hương bảo châu đại biểu cho một đoạn tình yêu suốt ngàn năm, mấy cái này đều là sự tồn tại cao nhất của quy tắc thế giới, đối với một người thuộc một thế giới quy tắc khác hẳn như lưu manh thỏ, hấp thu chuyển hóa khó khăn đương nhiên là rất lớn, theo Tiểu Khai và Khinh Hồng xem ra, đây là nguyên nhân mà lưu manh thỏ không thể tiêu hóa được.

Nhưng bọn họ không biết, bảo bối mặc dù lợi hại, nhưng đối với lưu manh thỏ mà nói không phải là sự trí mạng, chính thức làm cho lưu manh thỏ khó chịu, cũng là chiếc nhẫn ngọc đen của Thiên Yêu và Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm đang cất giữ một bình nước Dao Trì.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8: Trư Đầu Quái Nhân

Mặc Ngọc Ban Chỉ (chiếc nhẫn ngọc đen) kia lai lịch vô cùng kinh người, thậm chí có thể nói, bí mật phi thăng ngàn năm của tu chân giới tất cả ẩn tình, đều nằm trên chiếc nhẫn nho nhỏ này, mà nước Dao Trì Tiểu Khai lấy được từ trên đỉnh núi Côn Lôn càng là một loại tồn tại quái dị cực đoan, vì vậy chỉ một bình nước nho nhỏ, có thể làm cho con của rồng ở lại thủ hộ suốt mấy vạn năm, trong đó đương nhiên là có sự bí ẩn kinh thiên động địa, chỉ là mấy ẩn tình này, ở ngàn năm trước đã thất truyền, tu chân giới hôm nay, đã hoàn toàn không ai biết nữa.

Lưu manh thở khí tức đã tan hết, cứ rên rỉ ô ô cả nửa ngày, rốt cuộc nằm bất động, hơi thở yếu ớt, còn nói một câu cuối cùng: “Thời...thời gian tới, đã trôi qua một giờ, các người chờ coi, ta...ta sẽ đi tới giết các người...”

Nói xong lời này, hắn đã nhắm mắt lại.

Mọi người không dám lập tức tiến lên, ở tại chỗ chờ chừng mười phút, lưu manh thở thủy chung vẫn không nhúc nhích, thoạt nhìn phảng phất như đã chết thật sự, mọi người nhìn nhau, có chút ngo ngoe muốn động.

“Hay là người đi nhìn xem?” Tiểu Khai thấp giọng thương lượng với Thiên Yêu: “Thực lực của người cực mạnh ma, người đi chúng ta đều yên tâm.”

Câu nói đầu tiên của Thiên Yêu là ngược lại: “ Người là một đại nam nhân, thời điểm đánh nhau đã không đi lên đầu thì thôi, bây giờ đối phó người đã chết mà còn muốn một người đàn bà như ta tiến lên trước, người không ngại ngần sao chứ?”

Trước không nói Thiên Yêu rốt cuộc là nam hay là nữ, hình tượng bây giờ của hắn chính thật là một người đàn bà, gương mặt Tiểu Khai đỏ lên giống như cái ớt đỏ, một câu cũng không nói, lưu lưu tiêu sái bước đi, nhẹ chân nhẹ tay đến bên người lưu manh thỏ, lấy tay chọt vào trong cái bụng của hắn một cái: “ Uy, còn có khí hay không?”

“ Đương nhiên là có khí.” Lưu manh thỏ hữu khí vô lực mở to mắt, tức giận trừng hắn: “ Không phải đang đợi các người đi tới giết ta hay sao?”

Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, nhảy ra sau mấy bước, nói: “ Người xác định người không phản kháng?”

“ Người thật sự là ngu ngốc.” Lưu manh thỏ vừa giận mắng: “ Không thấy ta đã sớm mất đi lực chống cự hay sao? Cửa đầu tiên này tính là các người qua, mặt sau còn có hai cửa, các người mau cố gắng, đừng làm cho ta uổng công.”

“ Vượt qua kiểm tra rất khó nha.” Tiểu Khai cảm thán nói: “ Chúng ta qua cửa thứ nhất hoàn toàn nhờ vận khí, phỏng chừng cửa thứ hai, cửa thứ ba dù sao cũng qua không nổi rồi.”

“ Điều đó không thể không làm được, các người phải nhất định trọng khai thiên địa chi môn!” Con thỏ chọt kích động, âm thanh đã cao lên: “ Các người là hy vọng duy nhất, là người có duyên do thiên mệnh sắp xếp, nếu người không thành công, ta...ta có chết cũng không tha thứ cho người.”

“ Hừ, đừng uy hiếp ta, ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp.” Tiểu Khai nói: “ Người có tha thứ hay không thì liên quan gì ta, hoặc là nói thực tế đi, hai cửa sau sẽ làm sao đi qua.”

Lưu manh thổ là tồn tại cao cấp của thế giới này, bình thường tiếp xúc đều là chút ít lực lượng siêu cường, nhân phẩm rất tốt, tương đối tự tin và có tính mạng cao cấp, loại hành vi vô lại này của Tiểu Khai quả thật là lần đầu mới gặp, làm hơi thở đột nhiên như muốn đứt luôn, thiếu chút nữa là đã bị tức chết ngay đương trường.

Hoàn hảo trong lòng thổ tử cũng không tệ lắm, thở dốc hai hơi, trợn trắng mắt, cuối cùng cũng điều tức lại, không nề hà nói: “ Ta không thể phản lại quy tắc thí luyện a.”

“ Hừ, hừ, tốt lắm a.” Tiểu Khai cười lạnh nói: “ Dù sao muốn trọng khai thiên địa chi môn cũng không phải là ta, các người muốn mở thì tự chính mình đi mở, muốn cố ý làm khó dễ ta, đó là không có cửa đâu, chúng ta chia ra làm hai đi, ta cũng không giết người đâu. Lập tức trở về đường cũ.”

“ Các người về không được đâu.” Thổ tử căn rằng nói: “ Thí luyện chi lữ một khi bắt đầu sẽ không thể gián đoạn, các người không giết ta, vậy vĩnh viễn sẽ ở lại cửa thứ nhất, chờ khi ta hồi phục lại, ta sẽ là người thứ nhất giết chết người.”

“ Yêu, yêu, còn đang uy hiếp ta kìa.” Tiểu Khai nói: “ Người đã thấy được, máu của ta có thể phá hư quy tắc, ta còn thật không tin ta không trở lại được, nói sau đi, người có năng lực giết ta hay sao, chẳng lẽ người còn có thể trọng khai được thiên địa? Đừng có lắm đó, bây giờ là người cầu ta, không phải ta cầu người.”

Lưu manh thổ hoàn toàn trợn tròn mắt: “ Không thể thương lượng sao?”

“ Không hề nghi vấn.” Tiểu Khai cười hì hì nhìn hắn: “ Có những cái chết nặng như thái sơn, cũng có khi nhẹ như hồng mao, nếu người là vì trọng khai thiên địa mà chết, thì mới là nặng như thái sơn, nếu người là vì theo ta đấu khí cứng đầu mà chết, thì chỉ là nhẹ như hồng mao thôi, rốt cuộc nên làm cái gì, người chính mình suy nghĩ tình huống đi.”

Lưu manh thở trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc thở dài: “ Thôi, thôi, người rốt cuộc muốn cái gì?”

Tiểu Khai gật gật đầu: “ Rất đơn giản, nói cho ta biết làm sao để vượt qua kiểm tra.”

Lưu manh thở nói: “ Ta nếu nói cho người biết làm sao vượt qua kiểm tra, vậy hoàn toàn là phản lại quy tắc của Thí Luyện chi lũ, vậy thì thiên địa sẽ không trọng khai, như vậy đi, ta duy nhất có thể làm, chỉ là lưu lại cho người vài thứ, cho nên người như thế nào dùng, ta cũng không thể nói cho người đâu.”

“ Thành giao.” Tiểu Khai vỗ tay một cái: “ Đến đây đi.”

Lưu manh thở không nói lời nào, im lặng một lát, bỗng nhiên há mồm nhổ ra, Tiểu Khai chợt nghe “ phác thông” ba tiếng vang lên, trên mặt đất đã có thêm ba thứ, đó là một quyển trục, một cây côn màu đen bằng sắt thép nhỏ, và một viên hạt châu.

“ Đến đây đi, phá đi bụng của ta.” Ngữ khí của lưu manh thở lại có chút tang thương: “ Nhớ kỹ, các người nhất định phải thành công a!”

Tiểu Khai gật gật đầu, nghĩ một người sống lâu cơ hồ đến vô hạn như vậy mà cũng phải sắp chết, cũng hiểu được có chút cảm khái, nghiêm nghị nói: “ Người yên tâm, ta mặc dù không rõ trọng khai thiên địa rốt cuộc là có ý nghĩa gì, nhưng ta cam đoan hoàn thành di nguyện của người.”

“ Ô!” Tiểu Hắc bỗng nhiên kêu một tiếng, trong thanh âm tràn ngập sự hoan khoái, Tiểu Khai quay đầu, mới phát hiện Thiên Yêu và hai nàng đã sớm đi tới, đang đứng ngay sau lưng mình, tiểu Hắc đang ở trong lòng ngực Trữ Tình, hai mắt tỏa ánh sáng giương mắt lên nhìn bảo bối dưới mặt đất, giãy dụa như muốn nhảy ra khỏi lòng ngực Trữ Tình.

“ Di, chẳng lẽ nó nhận ra thứ này?” Tiểu Khai nói: “ Nhìn xem nó muốn làm gì.”

Trữ Tình buông tay ra, Tiểu Hắc quả nhiên nhảy đi, một ngụm liền cắn vào hạt châu trên mặt đất, ô một ngụm nuốt xuống.

“ Ta khát!” Tiểu Khai giận dữ, liền chụp lấy cổ nó, nắm nó lên, ném xa ra ngoài: “ Người nha thật không hổ là tham ăn thú, cái gì cũng dám ăn!”

Vẻ mặt lưu manh thỏ như đang cười, lại như khóc, nói không nên lời vẻ quái dị, nhưng vì quy tắc, một câu cũng không thể nói, sợ đến run lên hồi lâu, rốt cuộc đành thở dài, thấp giọng nói: “ Xem ra chuyện này cũng là mệnh số rồi....”

Tình cảnh kế tiếp thì có chút ít thê uẩn, Tiểu Khai cầm kiếm của Trữ Tình hươ lên trên bụng lưu manh thỏ, tưởng như muốn đâm xuống, nhưng lại có chút ít không đành lòng, nói ra dù sao Tiểu Khai cũng là người thường, cho tới bây giờ không có giết qua người nào, cả gà cũng chưa từng giết qua, vừa rồi trong lúc sinh tử thì còn có thể ra tay độc một chút, nhưng bây giờ muốn hắt đi giết một tính mạng đã mất đi lực chống cự, thì hắt có điểm không thể hạ thủ. Vẫn là Thiên Yêu cảm thấy không kiên nhẫn, tay đoạt lấy trường kiếm, “ xích” một tiếng liền đâm xuống cái bụng to tướng của lưu manh thỏ.

Cái bụng của lưu manh thỏ đã sớm to đến cực hạn, mũi kiếm chỉ là xẹt qua thật mềm mại trên cái bụng, lướt nhanh qua, lập tức có thứ gì đó rơi ngay xuống. Quả nhiên đúng là Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm, Trầm Hương bảo châu và Mặc Ngọc Ban Chỉ do hắt nuốt vào. Ngoại trừ ba dạng bảo bối ra, trong bụng hắt trống trơn đặng đặng, so với động vật bình thường thì trong bụng cái gì cũng không có, chỉ có một đoàn vân khí, như là hoa sen đang nở tán ra, bay nhanh tràn ngập khắp bốn phương tám hướng, sau đó bị tảng đá màu xanh biếc hấp thu không còn một mảnh.

“Quả nhiên là tồn tại cao cấp a.” Thiên Yêu lắc đầu cảm thán một câu: “Cư như cả thân thể đều là linh khí hóa thành.”

Thiên Yêu vẫn là có kiến thức, hắn vừa nói xong, thi thể của lưu manh thỏ liền hoàn toàn biến mất, hoàn toàn biến thành khói xanh, dùng hành động thực tế chứng minh sự cảm khái của Thiên Yêu.

Tiểu Khai nhặt lên quyển trục và cây côn thép nhỏ trên mặt đất, đặt trong tay cẩn thận dò xét.

Cây côn thép kia thoát nhìn thật không có quy tắc, bên trên tràn ngập những vết rãnh, hắn thử dùng tay cảm thụ một chút, răng đao cũng không sắc bén, nhưng dưới sự tiếp xúc của ngón tay, có địa phương lại lạnh lẽo, có chỗ lại nóng như lửa, còn có nơi khi ngón tay đụng vào thì chột run lên, phảng phất như chạm vào điện, tổng cộng cây côn chỉ dài có hơn một tấc mà lại hoàn toàn phân ra những loại thuộc tính bất đồng, Tiểu Khai lại cẩn thận xem xét, mới phát hiện những chiếc răng đao này mặc dù đại bộ phận đều là màu đen, nhưng màu sắc cũng có khác nhau, tổng cộng có khoảng hơn mười chiếc răng, màu sắc đậm nhạt cũng hoàn toàn không giống nhau.

Như vậy xem ra, cây côn nhỏ bằng thép này độ tinh mật không chỉ cao ở mức bình thường, mà từng cái răng, hiển nhiên còn bao hàm những thuộc tính năng lượng hoàn toàn bất đồng, hơn mười cái răng, thì phải có mười loại năng lượng, dựa theo quy tắc của thế giới thực tế, thì những năng lượng thuộc tính bất đồng mà tụ hợp cùng một chỗ là tương đối khó khăn, vậy tụ tập mười loại năng lượng thì không biết khó khăn phải lớn đến bao nhiêu, chỉ tưởng tượng thôi là có thể biết.

“Nếu đây là pháp bảo, thì lại quá nhỏ, hơn nữa năng lượng nơi này sắp xếp vô cùng tinh xác lại vô cùng dày đặc, không giống như dùng để đánh nhau, giống như là biểu tượng tồn tại, ta phỏng chừng, đây là một loại tín vật, hoặc là một chìa khóa.” Thiên Yêu kiến thức sâu rộng phát biểu rồi ra kết luận cuối cùng: “Chỉ dùng để mở cấm chế mà thôi.”

Tiểu Khai thu lấy cây côn thép nhỏ, mở quyển trục ra.

Quyển trục này thật ra cũng có quy củ, phảng phất như chỉ dùng loại tài liệu da dê để làm thành, cầm ở trong tay mềm mại mà thô tháo, dùng sức lôi kéo, còn có tính co giãn và đàn hồi rất mạnh, ở trên mặt quyển trục có bút tích tiêu chú màu xanh biếc rất nhiều tạo thành những điểm nhỏ kỳ diệu, mấy điểm nhỏ màu xanh biếc này lóe sáng phảng phất như ngôi sao trên bầu trời, cứ mỗi cái lại tiếp mỗi cái, sắp xếp thành các loại trận hình, vừa nhìn vào đã thấy mắt lảng loạn, nhưng khi nhìn kỹ lại, những điểm xanh biếc này như hàm chứa quy tắc nào đó thần bí, một điểm lại một điểm sắp xếp vào nhau, tạo thành các loại các dạng hình vẽ cổ quái không thể hình dung.

“ Ách...đây là ma pháp quyển trục?” Tiểu Khai mơ hồ hỏi.

“ Ta nghĩ đây là bản đồ.” Khinh Hồng nói.

“ Ta nghĩ đây là thiên tượng đồ(bản đồ ngôi sao trên trời).” Thiên Yêu nói.

“ Ta ủng hộ lời của sư phó ta.” Trữ Tình nói.

Tiểu Khai thu lại quyển trục, tiểu Hắc nhìn hắc kêu “ ô” một tiếng, xem ra ăn xong hạt châu còn không thỏa mãn, hận không thể đem quyển trục và cây côn này ăn tươi luôn.

Tiểu Khai hung hăng trừng mắt nhìn nó, tiểu Hắc cảnh giác run lên bộ lông, liền lùi về trong lòng ngực Trữ Tình.

Mọi người đi tới phía trước dọc theo tảng đá màu xanh biếc, đi chừng hơn mười phút, liền nghĩ thấy trước mắt trở nên sáng ngời, nguyên lai đại sảnh chạy tới tận đầu, theo bậc thang màu xanh biếc đi xuống, trước mắt lại là một hồ nước vô cùng rộng lớn!

Nói là hồ nước, lại không giống như hồ nước, bởi vì trên thế giới căn bản không có một hồ nước rộng lớn khôn cùng như vậy, căn bản không nhìn thấy màu sắc, từ đây nhìn lại, mặt nước mênh mông, hạo hạo mang mang, đầy ắp cả tầm nhìn, phẳng phất chỗ này, đại sảnh bằng đá màu xanh biếc này như nằm ngay giữa trung ương hồ nước, bốn phương tám hướng nhìn không thấy đất liền, cũng không biết rốt cuộc làm sao tiếp tục đi xuống, kỳ quái nhất chính là hồ nước hiện ra một cái đáy bằng bích lục thuần túy, thoạt nhìn dị thường trong suốt, trong suốt đến có chút yêu dị, theo mặt nước nhìn xuống, thậm chí có thể nhìn thấy đáy nước sâu chừng mười thước, phóng mắt chung quanh, trong nước không có một sinh vật nào, Tiểu Khai nhìn thấy, nhìn không được mà rung mình một cái.

“ Tiểu Khai ca ca, anh xem sắc trời nơi này rất kỳ quái.” Trữ Tình nói.

Sắc trời nơi này hiện ra một màu lam bích thuần túy, cùng bích lục của hồ nước phối hợp nhau, vốn là màu sắc rất đẹp, nhưng mọi người nhìn thấy trời xanh mây trắng, nước biếc long lanh, nhưng khi nhìn thấy cảnh sắc quái dị như vậy, mọi người lại cảm thấy có chút không yên, thực tế ở trên trời có hai mặt trời, một nam một bắc, đồng dạng tỏa xuống ánh sáng ấm áp, lại không ngừng nhắc nhở mọi người: “ Nơi này cũng không phải là thế giới thực tế.”

Đi xuống bậc thang, có một mảnh mặt bằng nho nhỏ, lại cô linh linh tọa lạc một căn phòng gỗ, mọi người dừng chân lại, trong lòng rất rõ ràng, cửa ải thứ hai đã tới.

“ Chi nha.” Một tiếng, cửa phòng mở ra một khe hở, một cái đầu lộ ra.

“ Ách...ta không phải là nhìn lầm chứ.” Tiểu Khai xoa xoa ánh mắt, quay đầu hỏi Trữ Tình: “ Người nhìn thấy cái gì?”

“ Đúng vậy, Tiểu Khai ca ca.” Trữ Tình nói: “ Kia đúng thật là một cái đầu heo.”

Cửa phòng xoát một tiếng bị đẩy ra hoàn toàn, chủ nhân của căn phòng tức giận vội vàng vọt đi ra: “ Uy, Thí Luyện chi thử thí nghiệm giả, các người phải hiểu rõ, vũ nhục quan khảo luyện không có kết cục tốt đâu!”

Khi hẳn hoàn toàn bộc lộ thân thể, bốn người đồng thời cười ha ha.

Động vật ở trước mặt này đích xác rất giống heo, cái mũi mập tròn, kéo dài tới miệng, còn hai cái lỗ tai to tướng, nếu nói hẳn có gì khác với heo, thì là do hẳn đứng thẳng mà đi tới.

“ Ách...thật ngại quá.” Tiểu Khai cố gắng nhin cười nói: “ Tướng mạo của người thật sự là có điểm...có điểm quái dị, cho nên chúng ta có điểm thất lễ, mong người không đặt ở trong lòng.”

“ Ta vì sao không để trong lòng hử, ta đương nhiên phải để lại trong lòng!” Người đầu heo lộ ra một hàm răng vàng khè, tức giận bắn ra lời mắng chửi: “ Các người đừng tưởng rằng ta không biết, heo ở thế giới của các người không phải là sinh vật cao cấp gì, nhưng với ta ở trong cái thế giới này là sự tồn tại xa hoa cao cấp, ta không cần làm một đầu heo!”

“ Cái...kia...” Tiểu Khai cẩn thận nói: “ Ta không thể không hỏi trước, người làm sao biết chúng ta thuộc thế giới kia tới?”

“ Ta đương nhiên biết.” Người đầu heo hét lớn: “ Vĩ đại mà vạn năng lưu manh thô đại nhân ở thời điểm câu thông với các người đã mang tất cả tin tức truyền vào ý thức hải của chúng ta, loại phương thức cao đẳng tính mạng tin tức trao đổi này với mấy tính mạng cấp thấp như các người làm sao có khả năng giải thích!”

“ Được rồi được rồi, chúng ta đừng nói thêm nhiều lời.” Tiểu Khai nói: “ Người nói trước cho ta biết, cửa này làm sao mới tính là đi qua, phải đánh ngã người sao?”

“ Không, ta cự tuyệt đàm luận với các người chuyện Thí Luyện!” Tính tình của người đầu heo thật không nhỏ: “ Ta nhất định trước tiên phải thay đổi quan niệm của các người, ta không phải là loại...là loại heo ngu ngốc kia, ở trên thế giới này, có một chủng tộc vĩ đại tên là Ngã Nhĩ Mạc Lạp chủng tộc, ta còn là một Ngã Nhĩ Mạc Lạp hoàng tộc người thừa kế duy nhất, kế thừa Ngã Nhĩ Mạc Lạp hoàng tộc vĩ đại, tên của ta gọi là, phiên dịch thành ngôn ngữ của các người, gọi là Tra Lý Đức Lệ Tư Ngã Nhĩ Mạc Lạp Kỷ Lý Cô Lỗ Dương Đại Đầu Trư.”

“ Vèo!” Trữ Tình nhin không được bật cười ra tiếng: “ Không phải cũng là đầu heo lớn hay sao?”

“ Sinh vật nữ tính không có kiến thức kia, người thú ỉm!” Người đầu heo nổi giận: “ Đây là dựa theo ngôn ngữ các người mà phiên dịch, tên của chúng ta vốn là một văn tự tượng hình, ngoại trừ phiên dịch thành đầu heo lớn, ta còn biện pháp gì? Hình tượng của ta mặc dù rất giống với heo ở thế giới các người, nhưng ta không hề nghi ngờ thuộc Ngã Nhĩ Mạc Lạp hoàng tộc huyết thống cao quý, người nên tôn xưng ta bằng vẻ tôn kính là Kỷ Lý Cô Lỗ Dương tiên sinh, đây là sự tôn trọng đối với ta!”

“ Tốt lắm rồi, tôn kính Kỷ Lý Cô Lỗ Dương tiên sinh, ta bây giờ hỏi người, chúng ta làm sao đi thông qua cửa thứ hai đây?” Tiểu Khai không chậm trễ hỏi ngay.

“ Vậy thì còn được.” Người đầu heo vừa lòng gật gật đầu: “ Vĩ đại Ngã Nhĩ Mạc Lạp hoàng tộc đương nhiên sẽ không an bài khảo thí nội dung chán nản đơn điệu cho các người, thí luyện chỉ thử có ba cửa, có đủ đặc điểm chủng loại, cửa đầu tiên các người đã hiển lộ lực lượng, vậy cửa thứ hai các người phải biểu hiện một chút trí tuệ.”

Người đầu heo sờ vào người, không biết từ nơi nào lấy ra một cây côn, hư không một chút, phảng phất như đang điểm trên mặt đất, trong không khí xuất hiện ra sự ba động rung động, trống rỗng xuất hiện một khối màn

hình, trên màn hình nước gợn nhộn nhạo, người đầu heo dùng cây côn ở trên màn hình đoan đoan chánh chánh viết ra ba chữ: Đệ Nhất Đề: “ Tốt, bây giờ ta bắt đầu câu hỏi.”

“ Nga, tôn kính Kỷ Lý Cô Lỗ Dương tiên sinh, người không thể không nói cho ta biết trước, làm sao mới tính là vượt qua kiểm tra đây?” Tiểu Khai hỏi.

Người đầu heo vừa lòng gật gật đầu: “ Tiểu tử, người rất có giáo dưỡng, ta đây nói cho người, ta sẽ hỏi vấn đề, các người chỉ cần trả lời được một vấn đề thì coi như đã vượt qua kiểm tra.”

“ Đơn giản như vậy?” Tiểu Khai há to miệng.

“ Hắc, hắc, rất đơn giản?” Người đầu heo cười lên: “ Ngã Nhĩ Mạc Lạp hoàng tộc huyết thống người thừa kế duy nhất Kỷ Lý Cô Lỗ Dương đại nhân đưa ra vấn đề, bộ dễ trả lời vậy sao, muốn vạn năm, có bao nhiêu sinh vật cấp thấp muốn tìm chỗ tốt ở ta, muốn đối đáp vấn đề của ta, nhưng trong số bọn họ không có ai có thể đáp nổi vấn đề của ta cả.”

“ Vậy, thử xem đi.” Tiểu Khai hiểu kỳ: “ Ta muốn nhìn xem vấn đề của người giỏi cỡ nào!”

Người đầu heo nói: “ Xin hỏi, một nhà có bao nhiêu người?”

Tiểu Khai sửng sốt một chút: “ Đây là vấn đề của người làm cho vô số người đáp không được hay sao?”

Người đầu heo đương nhiên gật đầu: “ Chẳng lẽ người có biết?”

Tiểu Khai nói: “ Có hai.”

“ Trả lời sai lầm.” Người đầu heo nói: “ Một nhà có ba.”

“ Vì cái gì?” Tiểu Khai hỏi.

“ Không cần hỏi ta nguyên nhân, ta mới là khảo quan.” Người đầu heo trừng mắt: “ Bất quá ta có thể phá lệ nói cho người đáp án, người ngẫm lại, một con tham ăn thú chông lại thêm một con tham ăn thú vợ, có phải là sẽ sinh ra một con tham ăn thú con hay không? Cho nên một nhà không chỉ có hai, mà là ba.”

“ Nga, được rồi, tiếp đi.” Tiểu Khai đã không thèm tranh chấp, dù sao chỉ cần đáp một lần là được, huống chi một nhà có bao nhiêu người thì cũng đã có nhiều đáp án, ít nhất dựa theo sự hiểu biết của Tiểu Khai, có hai cũng được, ba cũng được, thế nào nói cũng thông, vì đây là một câu hỏi vô lại lại có vẻ quỷ biện.

“ Vấn đề thứ hai, nghe đây.” Người đầu heo lại dùng cây côn viết lên màn hình ba chữ câu thứ hai: “ Trong rừng cây có ba con tham ăn thú, ta một quyền đánh chết một con, xin hỏi còn mấy con?”

Tiểu Khai suy nghĩ nửa ngày, cẩn thận nói: “ Không có con nào, bởi vì bị dọa chạy hết.”

“ Người thực ngu.” Người đầu heo khinh miệt hừ một tiếng: “ Vốn ba con, bị đánh chết một con, thì đương nhiên còn hai con.”

“ Nhưng...” Tiểu Khai thở dài: “ Được rồi, tiếp tục đi.”

“ Trước đây có một người sạch sẽ và một người dơ dáy đi ra ngoài du lịch, tìm được khách sạn ở lại, sau đó một người đi tắm rửa, xin hỏi là người sạch sẽ tắm hay là người dơ bẩn tắm?”

“ Đương nhiên là người dơ bẩn rồi, trên người hằn bẩn quá mà.”

“ Trả lời sai lầm, là người sạch sẽ tắm, bởi vì hằn thích sạch sẽ.”

“ Ách...lại tiếp.”

“ Xin hỏi, một kg gỗ và một kg cỏ xanh, bên nào nặng hơn?”

“ Nặng bằng nhau.”

“ Trả lời sai, là gỗ nặng hơn.” Người đầu heo đặc ý nói: “ Thấy chưa, ta nói vấn đề của ta khó khăn rất lớn a.”

“ Cái này ta không phục.” Tiểu Khai kháng nghị nói: “ Rõ ràng đều là một kg.”

“ Hử, vậy mà người cũng không hiểu.” Người đầu heo chậm rãi nói: “ Một kg cỏ xanh thì nhiều hơn một kg gỗ, vì thế bị lực không khí truyền vào cũng nhiều hơn, thì làm sao mà nặng ngang như nhau?”

Tiểu Khai nổi giận: “ Tiếp đi, ta còn thật không tin ta đáp không ra!”

“ Đây là vấn đề thứ năm nha.” Người đầu heo cười mị mị nói: “ Người tuổi trẻ, đừng kích động, nếu cảm thấy vấn đề quá khó khăn, có thể nhờ đồng bạn của người hỗ trợ, ta sẽ không so đo với người.”

“ Không cần!” Tiểu Khai cắn răng nói: “ Ta khẳng định làm được.”

“ Người đầu heo gãi gãi đầu: “ Ân, ta hỏi gì đây? Nga, nghĩ ra, có một vấn đề đây: “ Một nhà có mấy người?”

Tiểu Khai nhất thời cười ha ha: “ Vấn đề này ta tuyệt đối sẽ không đáp sai, một nhà có ba người.”

“ Trả lời sai.” Người đầu heo mặt không chút đỏ: “ Một nhà có hai.”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 9: Thiệp Hiểm Quá Quan

“ Ta kháo!” Tiểu Khai ôm bả vai người đầu heo: “ Người vừa mới nói một nhà có ba người rõ ràng!”

Người đầu heo nhẹ nhàng đẩy tay Tiểu Khai ra: “ Nhưng thật ra người nói đi, một nhà làm sao có ba người?”

“ Rất đơn giản a, vừa rồi người mới nói qua.” Tiểu Khai nói: “ Một tham ăn thú chồng lại thêm một tham ăn thú vợ sẽ sinh ra một tiểu tham ăn thú, cho nên kết quả sẽ có ba tham ăn thú.”

Người đầu heo dùng một loại ánh mắt thương xót nhìn Tiểu Khai: “ Người dựa vào cái gì cho rằng chúng nó sẽ sinh ra một tiểu tham ăn thú?”

“ Đây...là người vừa mới nói a...” Tiểu Khai có điểm mơ hồ rồi.

“ Nói không chừng chúng nó sẽ một thai sinh ra hai tham ăn thú thì sao? Hoặc là ba con, bốn con? Chẳng lẽ lại không thể sao?” Người đầu heo dùng vẻ mặt như chê bai ngu ngốc nhìn Tiểu Khai thở dài: “ Huống chi, người chẳng lẽ không biết, tham ăn thú căn bản chẳng phân biệt được chồng vợ hay sao? Chúng nó vốn không có nhiều hậu nhân, tiểu tham ăn thú đều là theo những tham ăn thụ mà phân liệt ra, đây là do thường thức đó.”

Gương mặt Tiểu Khai trở nên đỏ hồng: “ Nhưng là người vừa mới rõ ràng đã nói là một nhà có ba!”

“ Đúng, ta vừa mới nói qua.” Người đầu heo nói: “ Nhưng lúc ấy người đã thừa nhận người sai, vậy câu hỏi thứ nhất đã xong. Bây giờ không còn là câu hỏi thứ nhất, mà là câu thứ năm, tại sao đáp án của câu thứ năm phải giống câu thứ nhất?”

“ Người đây là quỷ biện a.” Tiểu Khai có điểm buồn bực.

Kỳ thật Tiểu Khai cũng không biết, người đầu heo ở trên thế giới này vốn đúng là một loại chủng tộc phi thường kỳ quái, bọn họ bị chủng tộc khác xưng là “ Quỷ Biện Thú”, bình sinh am hiểu nhất chính là quỷ biện, thích nhất làm những chuyện chính là làm ra những vấn đề cho người ta giải đáp.

Vấn đề của bọn họ cho tới bây giờ không có ai đối đáp được, vì cho tới bây giờ không cho phép người ta đáp đúng, bởi vì chỉ cần người khác đáp được ba vấn đề, bọn họ sẽ lập tức bị chết đi, mà lực lượng của bọn họ chỉ là dựa vào trên người trả lời vấn đề. Tất cả Ngã Nhĩ Mạc Lạp chủng tộc đều rất coi trọng tính mạng, thích hưởng thụ, cho nên bọn họ căn bản không cho ai có cơ hội đáp được đúng vấn đề.

Cho nên đối mặt với câu hỏi của Tiểu Khai, người đầu heo không hề nghĩ ngợi mà gật gật đầu, đương nhiên nói: “ Quỷ biện mới là trí tuệ ma.”

Tiểu Khai hít sâu một hơi, có điểm hiểu được: “ Nháo cả nửa ngày, những đáp án hoàn toàn là do người định đoạt?”

“ Đương nhiên!” Người đầu heo cười mị mị ngẩng đầu lên: “ Người cuối cùng hiểu được rồi.”

“ Vậy.” Tiểu Khai đặng đặng sát khí nói: “ Vô luận ta trả lời thế nào, người cũng không tính ta trả lời đúng?”

“ Đương nhiên.” Người đầu heo lại gật đầu: “Vấn đề của Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc chúng ta, khó khăn to lớn, tại cả trên thế giới đều nổi danh.”

Tiểu Khai quay đầu nhìn Khinh Hồng và Thiên Yêu liếc mắt, hai nàng nhìn hắn có chút gật gật đầu, ba người thật ra trong lòng hoàn toàn hiểu rõ, lời cũng không nói một câu, bỗng nhiên đồng loạt phóng lên, Tiểu Khai hét lớn một tiếng: “Đánh chết cái đầu heo nguời!”

Lời vừa nói ra, Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm trong tay hắn đã đón gió lớn lên, gõ mạnh về phía người đầu heo một gậy.

Ở phía sau hắn, Trầm Hương bảo châu của Khinh Hồng đã bay nhanh tới, trên tay Thiên Yêu đã bộc phát ra một đạo cường quang, bắn thẳng đến hướng người đầu heo.

Ba người đều nghĩ giống nhau, vấn đề có trả lời câu hỏi cũng không có kết quả, chỉ có một biện pháp, đúng là phải xử lý người đầu heo, một cửa này tự nhiên sẽ vượt qua.

Nhưng trên người của người đầu heo bỗng nhiên phát ra một vòng lục quang nhàn nhạt, công kích của ba người vừa tiếp xúc với lục quang, liền phảng phất như những tảng đá nhỏ đánh vào biển rộng khôn cùng bát ngát, cả một bong bóng cũng chưa từng thấy, đã bị hóa giải hoàn toàn.

“Ba tháp”, Trầm Hương bảo châu và Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm mềm nhũn ngã xuống bụi rậm.

“Không cần hy vọng đánh lén, phải tuân thủ quy tắc.” Người đầu heo càng cười ha ha vui vẻ: “Vũ lực của các người không đủ gây sợ hãi đâu, vĩ đại lưu manh thô đại nhân sở dĩ bại bởi các người, là vì hắn đem năng lực phong ấn đi ngàn vạn lần, cố ý cho các người thắng, nhưng ta không giống, chúng ta Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc là sẽ không tự ngược đãi chính mình, năng lực của ta bây giờ vẫn đang lúc toàn thịnh nhất, cho dù năm đó lưu manh thô đại nhân muốn đánh bại ta cũng phải xuất ra bảy phần khí lực, cho nên các người có đi lên mười vạn tên cũng không đánh lại một lông tay của ta.”

Tiểu Khai còn không tử tâm, vẫn thao tác Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm công tới.

Người đầu heo nhướng mày, vươn ra một lỏng tay heo, một đạo lục quang lập tức đón nhận, bao vây Huyền Thiết Chi Tinh, nhất thời chặt đứt hoàn toàn tâm linh cảm ứng với Tiểu Khai.

“ Không cần làm thêm chuyện vô nghĩa này nữa.” Người đầu heo thao túng đạo lục quang đem Huyền Thiết Chi Tinh ngàn năm trả về trước mặt Tiểu Khai: “ Đem thu đồ người về, nghĩ biện pháp trả lời vấn đề của ta.”

Con mắt của Trữ Tình vừa chuyển, nói chuyện: “ Tôn kính Kỷ Lý Cô Lão Dương tiên sinh, ngài nên biết, chúng ta thông qua Thí Luyện chi lữ mục đích là Trọng Khai Thiên Địa, mà điều này cũng là nguyện vọng của vĩ đại lưu manh thối đại nhân và ngài, ngài làm sao lại làm khó chúng ta? Không bằng ngài thông dung một chút, nhường cho chúng ta thuận lợi vượt qua kiểm tra đi.”

“ Thật ngại quá, người nghĩ sai rồi.” Người đầu heo lắc đầu nói: “ Trọng khai thiên địa chỉ là nguyện vọng của lưu manh thối đại nhân mà thôi, cũng không phải nguyện vọng của ta, ở thế giới trước kia, lưu manh thối đại nhân có được thân phận tôn quý cùng địa vị sùng cao vô cùng, vì thế hẳn đương nhiên hy vọng trọng khai thiên địa, nhưng khi đó Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc chúng ta lại gặp phải áp lực cường đại của bốn gia tộc khác, thiếu chút nữa bị diệt tộc, bởi vì thế giới trước kia sụp đổ, nên mấy gia tộc cường đại kia đều bị diệt vong, chỉ có Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc chúng ta có tính mạng lực cứng cỏi nên mới bảo tồn được tới bây giờ. Ta bây giờ đích thực vui vẻ, thoải mái, thư thích, tiêu dao, không có áp lực, vô ưu vô lự, nếu không phải đã bị Thí Luyện chi lữ quy tắc hạn chế, ta hận không được ra tay giết chết các người, để cho thế giới suy sụp này vĩnh viễn vẫn là như bây giờ.”

Trữ Tình sững sốt hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp: “ Vì giới hạn quy tắc, người không thể sử dụng vũ lực, đúng không?”

“ Đúng vậy.” Người đầu heo nói: “ Nhưng ta không cần sử dụng vũ lực, cho dù là đấu trí, các người cũng không phải đối thủ của ta.”

“ Ha ha, ta nghĩ ra biện pháp.” Trữ Tình cười nói: “ Tiểu Khai ca ca, đã hẳn không thể động võ, thì chúng ta trực tiếp bay qua là được, cũng không cần cùng hẳn dây dưa.”

Người đầu heo nhún nhún vai, tư thế có vẻ như một thân sĩ: “ Thỉnh mời.”

Tiểu Khai nhìn mặt nước bát ngát khôn cùng phía trước, nhíu mày nói: “ Bay qua sao?”

Khinh Hồng nói: “ Tiểu Khai ca ca, dù sao bây giờ người cũng biết ngự kiếm rồi, bay qua không thành vấn đề đâu.”

“ Nhưng là không ai biết hồ nước này bao xa, nếu như dùng hết khí lực mà vẫn không qua được thì muốn bay trở lại cũng không nổi, vậy làm sao bây giờ?”

Người đầu heo ở bên cạnh gật gật đầu: “ Cũng được, coi như người có đầu óc, ta không ngại nói cho người, dựa theo tốc độ của các người, muốn vượt qua hồ nước này ít nhất cần ba ngày.”

Khinh Hồng nói: “ Không sợ, Tiểu Khai ca ca, chúng ta còn có Thất Bảo Kim Thuyền, có thể nổi trên mặt nước, nếu bay mệt mỏi, có thể ở trên thuyền nghỉ ngơi.”

Người đầu heo nhin không được liên tục cười lạnh: “ Ngay cả Kỷ Lý Cô Lỗ Dương đại nhân ta cũng không dám vượt qua Vô Ma Thủy Vực này, các người mấy tính mạng cấp thấp cư nhiên còn muốn nổi trên mặt nước?”

Khinh Hồng rất là không phục: “ Chẳng lẽ nước này ngay cả nổi cũng nổi không được sao?”

Người đầu heo cũng không nhiều lời, chỉ nói: “ Người không ngại cứ đi thử đi.”

Khinh Hồng hừ nói: “ Thử thì thử!” Lời này nói xong, nhấc chân bước đi.

Thiên Yêu vẫn cau mày không nói gì, giờ phút này đột nhiên vươn tay ra, một tay giữ chặt Khinh Hồng: “ Đừng đi.”

“ Vì sao?” Khinh Hồng nói: “ Chẳng lẽ người thật bị hấn dọa sợ?”

Thiên Yêu chậm rãi lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư: “ Trong nước này không có một ngọn cỏ, cả sinh vật nổi cũng không nhìn thấy, màu sắc lại quái dị như thế, mới bắt đầu ta đã cảm thấy kỳ quái, giờ phút này nghe hẳn nói như vậy, bỗng nhiên nhớ ra đây là nước gì rồi.”

“ Nước gì?” Tiểu Khai hiểu kỳ.

Thiên Yêu ngẩng đầu lên, nhìn người đầu heo, chậm rãi nhổ ra hai chữ: “ Nhược Thủy!”

Khinh Hồng kinh hãi động dung: “ Trong truyền thuyết thuyền không thể qua, lông chim không nổi được, Nhược Thủy?”

Người đầu heo có chút kinh ngạc nhìn Thiên Yêu: “ Ta không biết các người nói cái gì Nhược Thủy, bất quá người nói đúng, phiến Thủy Vực này, là không có thứ gì có thể vượt qua được.”

Tiểu Khai rất là tò mò, nhịn không được bước tới bên bờ hai bước, vốn định đưa tay sờ sờ, nghĩ nghĩ lại thu hồi, moi một nắm bùn đất, ném xuống mặt hồ.

Bùn đất kia vừa tiếp xúc với hồ nước, cứ nhiên như biến thành bột phấn, nhất thời liền hòa tan, gần một giây, liền biến mất không còn thấy bóng

đáng tấm hơi, Tiểu Khai nhìn thấy, nhin không được hít sâu một hơi.

“ Biết lợi hại rồi chứ.” Người đầu heo nói: “ Nếu tay người tiếp xúc hồ nước, cũng sẽ bị hòa tan giống như vậy lập tức. Ngoại trừ có vài dạng bảo vật, ta còn chưa thấy qua có thể không bị nó hòa tan.”

Loại hồ nước này nghiêm khắc mà nói cũng không phải Nhược Thủy, Nhược Thủy chỉ là lông chim không nổi lên mà thôi, nhưng hồ nước này phảng phất như là thiên hạ cực mạnh liệt chất toan dịch(axit), còn hơn vương thủy, bá đạo vô cùng, cư nhiên còn có thể hòa tan được thế gian vạn vật.

Toan dịch hòa tan vật thể còn có quá trình phản ứng, còn hồ nước này cả một chút động tĩnh cũng đều không có, tĩnh đến lặng lẽ đã hòa tan vật, giống như một con cộp không lên tiếng, thoạt nhìn an im lặng tĩnh, kỳ thật cũng vô cùng đáng sợ.

Mọi người nhất thời nhìn nhau, nghĩ tới nghĩ lui, muốn qua một cửa này, ngoại trừ trả lời vấn đề của người đầu heo, giống như đích xác không còn biện pháp nào nữa.

“ Ta đến thử xem.” Trữ Tình trù trù đứng ra: “ Quỷ biện ma, ta cũng được, ta trước kia còn tham gia trận đấu biện luận đó.”

Người đầu heo hắc hắc cười: “ Người hãy nghe cho kỹ đây, một người ở một con đường tối đen bước đi, bầu trời không có sao cũng không có ánh trăng, nhưng hắn lại có thể nhìn thấy hồ to cách năm mươi thước, vì sao?”

“ Bởi vì là ở ban ngày.”

“ Trả lời sai lầm, bởi vì hắn có kính viễn vọng.” Người đầu heo nói: “ Đề thứ bảy, người lấy tay phải viết chữ phải không?”

“ Đương nhiên, không lẽ dùng chân sao.”

“ Trả lời sai, người dùng bút mà viết.” Người đầu heo lắc đầu nói: “ Thứ tám, người nào luôn mở một con mắt nhắm một con mắt?”

“ Đây ta biết, là vận động viên bắn súng, bởi vì bọn họ luôn cần ngắm chuẩn.”

“ Trả lời sai, người mù một con mắt dĩ nhiên mở một mắt nhắm một mắt.” Người đầu heo nói: “ Thứ chín, một con mèo đói bụng, gặp con chuột lại bỏ chạy, vì sao?”

“ Bởi vì nó đi bắt con chuột.”

“ Trả lời sai, bởi vì con chuột kia quá lớn, nó đánh không lại.”

Trữ Tình bất đắc dĩ lắc đầu, lui trở về: “ Tiểu Khai ca ca, đáp án của ta rõ ràng đúng, nhưng hãn căn bản là cường từ đoạt lý, ta thật sự không có biện pháp nữa.”

“ Ta đã sớm biết rồi.” Tiểu Khai móc ra quyển trục và cây côn thép nhỏ mà lưu manh thả lưu cho hãn, hung hăng quăng xuống mặt đất: “ Còn tìm con thỏ chết kia đòi nhiều thứ vậy, kết quả căn bản không dùng được! Mẹ nó, lão tử mặc kệ.”

“ Di?” Người đầu heo hai mắt tỏa ánh sáng nhìn tới: “ Đây...là ngài?”

“ Đúng vậy, làm sao?” Tiểu Khai chú ý tới, người đầu heo cư nhiên lần này dùng từ “ Ngài.”

“ Đây...chẳng lẽ là vĩ đại lưu manh thả đại nhân cấp cho ngài sao?” Thái độ của người đầu heo bỗng nhiên trở nên thập phần cung kính: “ Hãn lại đem vật quý giá như vậy đưa cho ngài sao?”

“ Người nói người nào?” Tiểu Khai có chút cảnh giác, vội vàng nhặt quyển trục và cây côn nhỏ thu vào trong lòng ngực: “ Người muốn làm gì?”

“ A a, ta không muốn làm gì.” Người đầu heo ngượng ngùng cười nói: “ Ta chỉ hỏi một chút, quyền trục trong tay ngài kia, có thể cho ta nhìn một chút không?”

“ Đương nhiên không được.” Tiểu Khai lập tức lắc đầu: “ Đây là của ta, không thể cho người ngoài xem.”

“ Ta biết là ngài.” Người đầu heo nói: “ Được rồi, ngài gọi là Nghiêm Tiểu Khai hay sao? Ta đây gọi ngài là Nghiêm tiên sinh, tôn kính Nghiêm tiên sinh, xin hỏi ngài muốn quyền trục này, có tác dụng gì không?”

Xem vẻ mặt của người đầu heo, cho dù có ngu ngốc cũng biết hẳn muốn thứ này, Tiểu Khai vui vẻ hỏi: “ Người muốn?”

Gương mặt người đầu heo đỏ lên: “ Này...mặc dù quân tử không đoạt vật người, nhưng...nếu ngài cố ý muốn tặng cho ta, ta đây cung kính không bằng tòng mệnh.”

“ Ta không cố ý muốn tặng cho người.” Tiểu Khai cố ý hỏi: “ Nếu ta đem nó tặng cho người, không thể không tìm được chỗ tốt gì chứ?”

“ Đương nhiên có thể.” Người đầu heo liều mạng vỗ ngực: “ Nếu ngài đưa nó cho ta, ta có thể cấp cho ngài lực lượng cường đại, còn có thể cấp ngài đại lượng pháp bảo, tuyệt đối so với cây gậy kia của ngài còn tốt hơn mấy trăm lần, chúng ta Ngã Nhĩ Mạc Lạp là một trong những chủng tộc trên thế giới là trí tuệ nhất và giàu có nhất, ta có thể trả lời bất cứ vấn đề gì của ngài, cũng có thể cấp vô số tài bảo cho ngài.”

“ Mấy thứ này ta chưa từng hứng thú.” Tiểu Khai nói: “ Phóng chúng ta vượt qua kiểm tra, được chưa?”

Người đầu heo nhất thời trầm mặc xuống.

Cùng lưu manh thổ bất đồng, người đầu heo thật sự không muốn trọng khai thiên địa, thiên địa một khi mở, vạn tượng đổi mới, bọn họ một đám tính mạng cao đẳng liền hóa thành bụi khói, trọng nhập luân hồi, quên đi chuyện cũ, lại bắt đầu lại từ đầu.

Mà với thế giới suy sụp thế này mãi duy trì, hẳn có thể vĩnh viễn sinh tồn, sự liên quan sinh tử, dù sao hẳn cũng không thể phóng cho Tiểu Khai bọn họ vượt qua kiểm tra, đây chính là nguyên nhân.

Nhưng mỗi một tính mạng thế, đều là có điều đeo đuổi, mà Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc ở trên thế giới này sinh tồn vô số thời đại, nguyện vọng lớn nhất là có thể thay thế được vị trí của lưu manh thổ, trở thành người chỉ dưới Sáng Thế Thần, nhưng lại tồn tại chí cao trên vạn người, vì mục đích này, bọn họ không ngừng tu luyện, không ngừng tiến hóa, không ngừng cường đại, thậm chí không tiếc đắc tội với những chủng tộc cường đại khác, nhưng vào thời điểm bọn họ sắp tiến hóa, thì Sáng Thế Thần tiêu vong, làm cả thế giới liền sụp đổ tận thế.

Cả Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc vô số thời đại có tâm nguyện vĩ đại, cứ như vậy hoàn toàn tan biến.

Thế giới sụp đổ, tất cả các tính mạng đều không thể tiến hóa, lưu manh thổ trở thành vị thần bình thường tồn tại trong thế giới này, vĩnh viễn giới hơn, áp đảo phía trên Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc. Đây là sự đau khổ lớn nhất của người thừa kế duy nhất Kỷ Lý Cô Lỗ Dương của Ngã Nhĩ Mạc Lạp hoàng tộc huyết thống.

Nếu nói cả đời này hẳn còn có điều theo đuổi, vậy chỉ có một: siêu việt lưu manh thổ, trở thành chung cực tồn tại của thế giới này.

Mà bây giờ, cơ hội này xảy ra ngay trước mắt.

Quyển trực kia, Tiểu Khai không biết, nhưng người đầu heo nhận biết, đó chính là kết tinh tinh hoa của lưu manh thổ khi còn sống, mặt trên ghi

chép sự huyền ảo cùng cực của thế giới này, có thể mở ra hết thảy thông đạo, tiêu minh tất cả phương hướng, chỉ điểm tất cả lạc đường, bất cứ sinh vật nào đều có cơ hội tiến hóa đến giới hạn cao nhất của vũ trụ!

Ngoại trừ quyền trực được ghi chép, lưu manh thỏ còn phải có thêm một viên nội đan đại biểu lực lượng và cảnh giới, nhưng viên nội đan này lại không có trong tay Tiểu Khai, đối với điểm này người đầu heo vô luận thế nào cũng không thông, nếu có viên nội đan kia, kết hợp với quyền trực này, người đầu heo hoàn toàn có thể trong nháy mắt tiến hóa đến cảnh giới cao nhất, nhưng bây giờ chỉ có quyền trực, hắn không thể xác định mình có thể hoàn toàn tiến hóa được hay không.

“ Tôn kính Kỷ Lý Cô Lỗ Dương tiên sinh, người tốt cuộc có tiếp thụ điều kiện trao đổi của ta không?” Tiểu Khai nhìn thấy người đầu heo theo một mực trầm tư, nhin không được nhắc nhở.

Nhân, hay là không? Đối với người đầu heo mà nói, điều này là chuyện làm hắn khó có thể lựa chọn nhất trong những năm tháng sinh tồn dài đằng đẳng.

Nhận điều kiện này, hắn có thể tìm được cơ hội tiến hóa, có thể siêu việt hơn lưu manh thỏ, nhưng hắn không có thời gian nữa, bởi vì mấy sinh vật đến từ thế giới khác này một khi trọng khai thiên địa, hắn sẽ lập tức hóa thành mây khói. Huống chi hắn cũng không xác định sau khi mình có quyền trực, không biết thật sự có thể hoàn thành tiến hóa cuối cùng hay không.

Không tiếp thụ điều kiện này, hắn có thể suốt đời ở chỗ này mãi mãi hưởng thụ, nhưng từ này về sau, hắn vĩnh viễn không còn cơ hội hoàn thành được giấc mộng này. Mà trong cuộc sống sau này, hắn sẽ mơ tưởng đã có lúc quên mất đi sự lựa chọn hôm nay.

Chỉ một lần này là lần tiếp cận chỉ một khắc giấc mộng, cũng là một khắc tiếp cận sự hủy diệt.

Tiểu Khai chú ý, trên trán người đầu heo, đã lặn yên xuất ra từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu nành!

“ Người rốt cuộc...có đáp ứng hay không?” Tiểu Khai cũng có chút nóng nảy.

Người đầu heo dùng sức hít sâu một hơi, nắm chặt tay heo, cuối cùng làm ra quyết định: “ Ta đáp ứng!”

Tiểu Khai mừng rỡ: “ Vậy cho chúng ta vượt qua kiểm tra, đợi sau khi đó, ta sẽ đem quyền trực tặc tặng cho người!”

Sau khi làm ra quyết định này, người đầu heo phảng phất như bị già hơn mười tuổi, cả mi mắt cũng sụp xuống, thấp giọng nói: “ Dựa theo quy tắc của Thí Luyện chi lũ, các người phải đáp vấn đề của ta, mới có thể thông qua một cửa này, bây giờ, ta xin hỏi, một nhà có mấy người?”

“ Có hai.”

“ Trả lời chính xác.” Thanh âm của người đầu heo càng thêm mỗi một: “ Các người...vượt qua kiểm tra rồi.”

Năm chữ này phảng phất như phế đi toàn thân khí lực của hắn, bốn người còn chưa kịp hoan hô, liền vô cùng kinh ngạc nhìn thấy, người đầu heo bên người trong phút chốc khô héo đi, cả vai eo đều rũ xuống, phảng phất như đột nhiên một tráng niên khỏe mạnh biến thành một lão nhân, trên mặt nổi lên nếp nhăn thật sâu.

“ Người...người không sao chứ?” Trữ Tình có chút không đành lòng nói.

“ Ta không có việc gì.” Người đầu heo dùng sức ưỡn ngực lên, ngang nhiên nói: “ Chúng ta Ngả Nhĩ Mạc Lạp gia tộc, trong cuộc đời có thể cho người khác đáp đúng ba vấn đề, người lúc này chỉ mới hỏi có một mà thôi, không quan hệ gì, bây giờ đưa quyền trực cho ta đi.”

Tiểu Khai đưa quyền trục vào tay người đầu heo, móng heo của hắn có chút run rẩy, tiếp nhận quyền trục, giơ cây côn kia trong tay ném về phía nhược thủy khôn cùng bát ngát xa xa, thở dài: “Hãy đi đi, hãy đi đi, ngồi trên thuyền này, các người tự nhiên sẽ tới địa phương nên tới.”

Cây côn kia dĩ nhiên cũng là bảo bối, ở giữa không trung hóa thành một thuyền lớn dài chừng năm, sáu thước, rộng hai, ba thước, vững vàng rơi xuống trên mặt hồ, cũng không chìm xuống, cũng không hòa tan.

“Đây là một trong ba kiện bảo bối có thể chống đỡ Vô Ma Lĩnh Vực trên thế giới, tên là Tổ Vô Sở Bất Độ(không chỗ nào không độ), có thể thông qua bất cứ lĩnh vực gì, mang bọn người tới địa phương cần đi tới, nó tự nhiên sẽ biết đưa các người đi.” Người đầu heo lưu luyện nhìn chiếc thuyền lớn trên mặt nước: “Ta cũng không biết nên chúc các người thông qua Thí Luyện chi lũy, hay là không thông qua được, chúng ta không hẹn gặp lại ba!”

Mọi người vốn đối với hắn đầy bụng lao đao, lúc này bỗng nhiên có chút thương cảm, mọi người cũng không nhiều lời, bước lên thuyền Không Chỗ Nào Không Độ, quả nhiên là bảo bối tốt, trên mặt hồ vô thanh vô tức di chuyển, tốc độ này so với phi kiếm của người tu chân ít nhất nhanh thập bội, phóng mắt nhìn lại, mặt nước mang mang giống như bích lục, bay nhanh xoay tròn, vốn người đầu heo nói phải ba ngày mới có thể bay qua thủy vực này, mọi người mới ngồi không đến một giờ, đã đi tới cuối.

Nơi điểm cuối của Vô Ma Thủy Vực, tiếp theo là một lương đình thủy tạ rộng lớn, nhìn qua kiến trúc xếp đặt so với Lưu Vân Thủy Tạ khác nhau, Không Chỗ Nào Không Độ dừng lại, hoành hoành thụ thụ tiêu sái những quanh co khúc khuỷu, một đường miên duyên đi, thẳng đến thật xa địa phương, nhìn qua như trên mặt nước mở ra một mê cung thật to.

Ánh mắt Tiểu Khai theo lối vào xem qua, chỉ cảm thấy hành lang này sắp xếp vô cùng phức tạp, mỗi một góc quanh đều có ba bốn đường đi, vô

luận đi vào đường nào, lộ tuyến vẫn không đi về trước, mà là trước trước sau sau loạn nhiều, nhiều đến nhiều đi, rồi lại như trở về đường cũ.

Mọi người nhìn nhau, cùng đồng thanh nói: “ Nguyên lai là một mê cung.”

“ Xem ra qua được đạo mê cung này, thì coi như vượt qua kiểm tra.”
Tiểu Khai nhảy xuống Không Chỗ Nào Không Độ, rơi xuống tấm phản trên mặt đất, đây là một tiểu đình tử hình vuông, cũng là cửa vào của cả mê cung.

Ba người đi theo xuống tới, đến chỗ đình tử, quay đầu nhìn lại: Không Chỗ Nào Không Độ vẫn lẳng lặng đứng nơi đó, xem ra không có dấu hiệu quay trở về.

Mê cung cũng không phải cao thâm, có lẽ mỗi người ở thời điểm còn nhỏ cũng có tiếp xúc qua các loại các dạng mê cung, bất quá mê cung làm thí luyện chi lữ cửa cuối cùng, khẳng định có cổ quái, mọi người không dám tùy tiện tiến vào, đứng ở trên đình tử cẩn thận xem xét.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 10: Biến Đổi Bất Ngờ

Mê cung này do đại lượng lương đình và hành lang tạo thành, mỗi một lương đình giống như là một tiết điểm, mà hành lang là đường nhỏ của những tiếp điểm, mấy lương đình này được sắp xếp theo một loại phương thức thập phần huyền diệu, Khinh Hồng lặng lẽ nhớ lại Cửu Cung Bát Quái tinh thần vận chuyển tri thức của mình, nhưng mà lại đối lập với cách cục của nơi này, nghĩ thế nào cũng không chút tương tự, nhưng cách sắp xếp này thật là xảo diệu và huyền ảo, cũng tuyệt đối không có như những trận pháp mà nàng hiểu biết, nàng mới nhìn thì còn chưa thấy gì, giờ phút này càng xem càng thấy kinh ngạc, khi nhìn kỹ lại, càng nghĩ thấy mỗi một vị trí của lương đình cũng không thể di động chút nào, nếu không tất nhiên sẽ mang đến sự thay đổi toàn diện của mê cung trận hình, quả nhiên là không thể di động được một chút nào cả.

Khinh Hồng là tu chân thiên tài của Lưu Vân Thủy Tạ, tu chân đến nay luôn luôn thuận lợi, giờ phút này nhìn thấy được mê cung trước mắt, nhất thời kích khởi lên lòng háo thắng, mặc dù nghĩ trận pháp này phồn phức không hề sơ hở, cũng không nguyện ý buông tha, hai mắt nhìn chăm chăm vào đám lương đình, bắt đầu yên lặng tính toán.

Tiểu Khai nhìn nửa ngày không ra được đầu mối, quay đầu lại, thì phát hiện Khinh Hồng và Thiên Yêu đều đang căng thẳng giương mắt nhìn mê cung, không nháy mắt, một thần sắc đang tinh mật tính toán, chỉ có Trữ Tình chớp ánh mắt hết nhìn đông tới nhìn tây.

Thiên Yêu nhìn hồi lâu, bỗng nhiên dùng sức lắc đầu, vươn tay xoa hai mắt của mình, thở dài: “ Trận pháp thật là huyền ảo!”

Nàng nói vừa xong, vươn tay kia ra, che trước mắt Khinh Hồng, ở một bên tai nàng quát một tiếng: “ Nhanh tỉnh lại!”

Khinh Hồng toàn thân chấn động, nhất thời tỉnh lại, hạ mắt xuống nói: “ Cảm ơn người.”

Thiên Yêu mỉm cười, lắc đầu nói: “ Người ta đồng sinh cộng tử, tự nhiên phải chống đỡ cho nhau, nhắc tay giúp nhau, không cần cảm ơn ta.”

Một người một yêu nửa ngày trước còn đấu nhau sống chết, giờ phút này nhìn nhau cười, lại rất là hữu hảo.

Tiểu Khai cảm thấy kỳ lạ, nói: “ Các người nhìn ra cái gì không?”

Khinh Hồng nói: “ Trận pháp này thật là phức tạp, là bình sinh ta mới gặp, ta vừa mới tính được ba ngàn sáu trăm tám mươi hai biến hóa thì đã không thể chống đỡ, nếu không phải nàng kịp thời đánh thức ta, có lẽ ta sẽ bởi vì tâm lực giao tụy đương trường tẩu hỏa nhập ma, xem ra mê cung này ta phá không được.”

Thiên Yêu gật đầu nói: “ Đúng vậy, mê cung này tương đương phức tạp, ta cũng là tính đến chín vạn tám ngàn sáu trăm năm mươi ba biến hóa thì phát hiện chính mình không cách nghĩ tiếp, hoàn hảo ta kịp thời tỉnh ngộ, lập tức lui lại, nếu không có lẽ cũng sẽ lâm vào tâm ma rồi.”

Tiểu Khai và Khinh Hồng bằng vào bảo bối vốn có thể cùng Thiên Yêu đánh ngang tay, nhưng ở thời khắc này, Thiên Yêu thân mình cường hãn đã hiển lộ không thể nghi ngờ, chỉ một lát ngắn ngủn này, những tính toán biến hóa dĩ nhiên là hơn Khinh Hồng thập bội, mà khi phát hiện không đúng thì còn có lực tự khắc chế mạnh mẽ rút lui, thực lực như vậy, làm Khinh Hồng không khỏi âm thầm tán thưởng.

Tiểu Khai âm thầm kinh ngạc, nói: “ Vậy làm sao bây giờ?”

Thiên Yêu trầm mặc hồi lâu, nói: “ Trận pháp này mặc dù phồn phức, nhưng lại không thể không tìm hiểu, nếu có đủ thời gian, thật ra có thể tham thấu.”

Khinh Hồng cũng nói: “ Chỉ cần mỗi ngày chúng ta tìm hiểu một ít, có lẽ thêm một thời gian thì có thể tham thấu được.”

“ Cần phải bao nhiêu thời gian?” Tiểu Khai nói: “ Một ngày? Hai ngày? Hay là mười ngày nửa tháng?”

“ Điều này rất khó nói, căn bản không thể nào phán đoán.” Khinh Hồng nói: “ Nhanh thì mấy ngày, lâu thì trăm năm, đều là có thể cả.”

Tiểu Khai có chút trợn tròn mắt: “ Sao có thể dùng mấy trăm năm thời gian, có lẽ không tới ba ngày, chúng ta đã chết đói rồi.”

Thiên Yêu cười khở: “ Trận pháp này phảng phất vô cùng vô tận, trong đó biến hóa nhiều như biển cả, mà lĩnh ngộ trận pháp càng về sau càng nhiều mặt xấu, chính như trước thì bình thường, sau thì là điển hình phải động toàn thân, trong đó tính toán nhiều, biến hóa nghiêm mật, căn bản không thể tính toán, trước khi tham thấu, ai cũng không rõ ràng cần phải có bao nhiêu thời gian a.”

“ Vậy...vậy làm sao bây giờ?”

“ Còn có thể làm sao bây giờ?” Khinh Hồng nói: “ Ngoại trừ nghe theo thiên mệnh, chúng ta còn có gì khác lựa chọn hay sao?”

Nhưng lời mới nói tới đây, chợt nghe được “ lặc” một tiếng, trước mắt đã xảy ra biến hóa.

Ngoại trừ vị trí lương đình nơi bọn họ đứng, còn tất cả những hành lang và lương đình khác bỗng nhiên bắt đầu di động, trong quá trình này tương đối quỷ bí, những lương đình như tuân tuần các loại quỹ tích bắt đầu vận động, Tiểu Khai bọn họ nhìn thấy, tựa phảng phất như bầu trời tinh thần, tất cả đều là hình dáng xoay tròn lộ tuyến, chỉ vài giây thời gian, một lần nữa im lặng trở xuống, nhưng phóng mắt nhìn lại, cách cục trước mắt đã hoàn toàn khác hẳn khi này.

Những lương đình bị vô số hành lang xỏ xuyên qua liên thông vào nhau, nhưng khi Thiên Yêu nhìn thấy, mặt mũi cũng đều trắng bệch: “Trời ạ, đây hoàn toàn chính là trận pháp kia rồi!”

Đôi mày thanh tú của Khinh Hồng nhíu lại, khẩn trương tiếp tục tính toán mê cung, lần này chỉ nhìn vài giây đã sụp mắt, thở dài: “Tiểu Khai ca ca...trận pháp này..đã hoàn toàn không phải là trận pháp vừa rồi nữa...nhưng những phức tạp trong đó còn hơn cả trận pháp vừa rồi.”

Tiểu Khai cố nén sự kinh hãi trong nội tâm, nói: “Chẳng lẽ trận pháp này lại có thể động sao?”

“Không sai.” Thiên Yêu chán nản nói: “Trận pháp này căn bản là tuân tuần thiên tượng biến hóa, không ngừng thay đổi, bằng vào sức người làm sao khám phá được sự biến hóa của thiên tượng đây? Ta chỉ là kỳ quái, vì cái gì mà thiên tượng này biến hóa, đúng là hai ngàn năm trước ta chưa từng được thấy qua?”

Trữ Tình bỗng nhiên nói: “Sư phó, điều này thật bình thường, nơi này vốn là thế giới khác, hẳn tuân tuần tự nhiên theo thiên tượng biến hóa của thế giới hẳn.”

Lời này nói ra, mọi người cùng gật gật đầu.

Cũng không sai, mê cung này biến hóa, mô phỏng đúng theo biến hóa thiên tượng của thế giới suy sụp này, lương đình này đều thu lại hình dáng

của mình, đều không phải là bắc đẩu hay nam đẩu, văn khúc vũ khúc, ngư lang chức nữ, xạ thủ thiên cầm, cũng là một ít mà đám người Tiểu Khai căn bản cho tới bây giờ chưa từng thấy qua tinh tọa kỳ dị như vậy, chúng nó tuân tuần theo quy luật của chúng nó, ở thế giới lạ lẫm này thiên thu vạn đại mà vận chuyển.

“ Ta bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện.” Tiểu Khai sáng rực mắt: “ Các người có nhớ rõ hay không, người đầu heo lấy đi quyền trục kia...”

Mọi người thoáng sửng sốt, bỗng nhiên phản ứng, Thiên Yêu đứng bật lên: “ Đúng vậy, chính là quyền trục kia, đúng là thiên tượng đồ đầy đủ của thế giới này!”

Trữ Tình đã đứng lên, ôm đồm cánh tay Tiểu Khai: “ Tiểu Khai ca ca, chúng ta đi tìm hãn đòi quyền trục!”

Đã không qua được mê cung, mọi người cũng không còn cách nào khác lựa chọn nữa, hoàn hảo “ Không chỗ nào không độ” vẫn còn ở trên mặt nước chờ đợi bọn họ, bốn người lên thuyền theo đường cũ trở về, Không chỗ nào không độ thật ra cũng có chút thông linh, cũng không cần ai mệnh lệnh, tự động bắt đầu phản hồi trở lại.

Một giờ sau, khi mọi người nhìn thấy được người đầu heo, vừa thấy người đầu heo, mọi người nhin không được cả kinh.

Lúc này mới trôi qua hai giờ thời gian, người đầu heo phảng phất như già nua rất nhiều, những nếp nhăn trên mặt hoàn toàn biến thành nếp nhăn khắc sâu, trên người càng rũ xuống khủng khiếp, thoạt nhìn giống như từ bốn, năm mươi tuổi biến thành tám, chín mươi tuổi.

“ Tôn kính Kỷ Lý Cô Lỗ Dương tiên sinh, người đây là...”

Người đầu heo cười khở đứng lên, trong thần thái thế nhưng lại mang theo vài phần bi ai thật sâu: “ Các người...là trở lại lấy quyền trục này phải

không?”

“ Đúng vậy.” Tiểu Khai bỗng nhiên cảm thấy ngại ngùng: “ Có tiện không?”

“ Tiện, đương nhiên là tiện.” Thanh âm người đầu heo tương đối khàn đục, còn mang theo vẻ thờ dốt: “ Tiến hóa của ta đã thất bại, quyền trục này đối với ta mà nói, còn có thể có ý nghĩa gì nữa chứ? Ai, lưu manh thô đại nhân quả nhiên không có gặt ta, bỏ qua sự tăng cường lực lượng, muốn đơn thuần theo tinh thần thượng tiến hóa, quả nhiên là không sự thật a.”

Tiểu Khai nghe được trong đầu mơ hồ, nhìn người đầu heo hình dáng bi ai, thế nhưng nói không ra lời.

Nếu người đầu heo có thể tìm được nội đan và quyền trục của lưu manh thô, bằng vào nội đan tăng lên lực lượng, bằng vào quyền trục tăng lên lĩnh ngộ đối với vũ trụ, thì hẳn có thể hoàn toàn tiến hóa được đến chung cực cảnh giới, chỉ tiếc thiên ý trêu người, viên nội đan vô cùng trân quý kia lại bị tham ăn thú tiểu Hắc không cẩn thận nuốt đi xuống.

Người đầu heo chỉ bắt được quyền trục, vì giấc mộng của gia tộc thế thế đại đại, đã lựa chọn mạo hiểm tiến hóa, nhưng khi hẳn tiến hóa thì liền xuất hiện điều ngoài ý muốn, thân thể lực lượng không thể thừa nhận cảnh giới lại tiếp tục tăng lên, đạo trí của hẳn vốn đã yếu ớt, nên thân thể tái độ bị thương, cơ hồ đương trường đã muốn vì năng lượng hồng mất mà tan thành mây khói.

Hẳn mặc dù có thể bảo hộ tính mạng, nhưng sinh cơ bây giờ của hẳn đã chỉ tiến hóa được còn một nửa khi trước.

Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc thành viên, tính mạng lực của bọn họ là một loại phương thức kết cấu cổ quái, sau khi ba đoạn tính mạng lực một khi hoàn kết, tính mạng bọn họ sẽ bước đi tới cuối, tại hai giờ trước, Tiểu Khai đã đáp được một vấn đề, người đầu heo đã đánh mất một đoạn tính mạng

lực đầu tiên, kế tiếp, người đầu heo mạo hiểm tiến hóa lại gặp thất bại, lại tiếp tục mất đi thêm một đoạn tính mạng lực, bây giờ, người đầu heo chỉ còn lại có một đoạn tính mạng lực cuối cùng.

Mặc dù có chút ít ngại ngùng, bất quá cũng là vấn đề phải làm, Tiểu Khai ập a ập ứng nói: “ Vậy đem quyền trục trả lại cho ta đi.”

“ Điều này có thể không làm được.” Người đầu heo khàn khàn nói, trong mắt bỗng nhiên bắn ra hào quang kiêu ngạo: “ Chúng ta Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc, cho tới bây giờ sẽ không đem tài phú của chính mình chấp tay tặng người, người nếu muốn lấy đi gì đó của ta, thì trước hết phải đánh bại ta!”

“ Không phải đâu.” Tiểu Khai cẩn thận nhìn người đầu heo phút này chỉ còn bộ dáng gió thổi cũng gục: “ Muốn đánh nhau?”

“ Đương nhiên không phải đánh nhau, chúng ta Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc sao lại làm ra chuyện tình không có thưởng thức như vậy.” Người đầu heo nói: “ Người ra vấn đề đi, chỉ cần người có thể trụ được ta, người có thể lấy đi quyền trục!”

Hắn vừa nói, lại trong lòng ngực lấy ra quyền trục, căng thẳng niết trong móng heo khô héo, móng heo kia sớm đã đi về hồng hào, thoạt nhìn phảng phất như bị bệnh, thật sự làm cho người ta đau xót.

“ Ách... lần này ta hỏi?” Tiểu Khai có chút nghi hoặc: “ Vậy đáp đúng hay sai là do ta định đoạt hay là người?”

Người đầu heo cười nói: “ Chúng ta ai nói cũng không tính, lúc này đây có nói sai, tự nhiên trong mình mình quy tắc phán định.” Thần sắc hắn mang theo vẻ kiêu hãnh nói không nên lời, tiếp tục nói: “ Chúng ta Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc từng có một cái tên nghe không tốt, tên là Quỷ Biện Thú, địch nhân chúng ta luôn không thể làm cho chúng ta bị tổn thương, đúng vậy, vào thời điểm chúng ta hỏi thì đích xác có chút vô lại, nhưng người phải biết rằng, chúng ta Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc cũng không phải chỉ được

hư danh, chúng ta đích thật là chủng tộc trí tuệ nhất trên thế giới này, sự uyên bác của chúng ta thậm chí cả lưu manh thô đại nhân cũng phải tự thẹn không bằng, tuy câu hỏi của chúng ta có điểm vô lại, nhưng khi chúng ta trả lời câu hỏi cũng chính là trả lời vấn đề, trên thế giới này, căn bản là không có bất luận kẻ nào hay sự tình gì mà chúng ta không biết cả.”

Hắn dồn dập thở vài hơi, thần thái càng già nua, nhưng ánh mắt lại lờ lờ tỏa sáng, nói từng chữ: “ Chúng ta cái gì cũng biết hết!”

Trong mắt Tiểu Khai, người đầu heo này ra vẻ cao đẳng tính mạng, vốn nhìn thấy tức cười như một tên ngu ngốc, nhưng trong giây khắc này cư nhiên rất có chút ít lẫm nhẫm khí thế không thể khinh nhờn tản mát ra.

“ Vậy nếu người không thể đáp ra, thì thế nào?”

“ Sẽ chết.” Người đầu heo cứng rắn nói: “ Nếu ta trả lời không được vấn đề của người, ta sẽ mất đi một đoạn tính mạng cuối cùng của chính mình, hóa thành khói bụi tiêu mất.”

“ Nhưng...nhưng..nhưng...” Tiểu Khai nói: “ Ta không nghĩ muốn người chết, ta chỉ là muốn lấy quyền trục về mà thôi, người cho ta là được rồi mà?”

Người đầu heo lắc đầu, mỉm cười nói: “ Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc vinh diệu, so với tính mạng còn trọng yếu hơn.”

“ Được rồi, đây là câu hỏi.” Tiểu Khai nói: “ Người có biết hắn tên gì không?”

Hắn vừa nói, vừa chỉ vào Thiên Yêu đang đứng ở phía sau.

Lại nói, đây cũng là vấn đề có chút vô lại, Thiên Yêu cũng không phải là người của thế giới này, người đầu heo có uyên bác thế nào, cũng chỉ có thể

hiểu rõ tri thức của thế giới mình biết, mà vấn đề này của Tiểu Khai, đã thuần túy không quan hệ đến “tri thức” nữa.

Nhưng người đầu heo chỉ cười cười: “Hắn bây giờ tên là Hồ Thiên, đây là tên do hắn tự đặt ra. Nhưng ta lại biết, ở rất nhiều năm trước, hắn có một cái tên khác, tên là Tiểu Tiểu.”

“Tiểu Tiểu” hai chữ vừa nói ra, Thiên Yêu kia vẻ mặt vẫn vô cùng lãnh khốc, nhất thời có chút run rẩy, thân hình có chút run lên, hai tay nắm chặt lại, phảng phất như bị hai chữ này làm xúc động trí nhớ ở chỗ sâu trong tận đáy tâm linh.

“Đúng hay không?” Người đầu heo nhìn về phía Thiên Yêu.

Thần thái của Thiên Yêu vô cùng phức tạp, cắn răng trầm mặc vài giây, mới gật nhẹ đầu: “Đúng vậy.”

Tiểu Khai rất kinh ngạc: “Sao cả việc này mà người cũng biết?”

Người đầu heo mỉm cười nói: “Ta sớm nói qua, tại trên thế giới, ta vốn biết hết tất cả.”

Tiểu Khai chỉ Trữ Tình đứng bên cạnh: “Tốt lắm, người nói cho ta biết, nhũ danh của cô ta là gì?”

Đây lại là một câu hỏi vô lại, nhũ danh của Trữ Tình, sự thật ngay cả Tiểu Khai cũng không biết, người đầu heo có uyên bác cũng vạn vạn không có lý do biết được.

Nhưng người đầu heo há mồm nói: “Gọi là tiểu ngoan ngoan.”

Tiểu Khai quay đầu nói: “Trữ Tình, đúng hay không?”

Gương mặt cười của Trữ Tình chợt hồng lên: “Tiểu Khai ca ca, khi còn bé ba của em quả thật gọi em là tiểu ngoan ngoan đó.”

Lần này, Tiểu Khai thật sự bị người đầu heo làm ngây ra.

“ Ta hỏi người một vấn đề.” Khinh Hồng nói: “ Sư tổ ta có mấy thân truyền đệ tử?”

Đây cũng là một câu hỏi thật vô sỉ, cũng không hề liên quan gì tới tri thức, nhưng biểu hiện của người đầu heo theo căn bản là bất khả tư nghị, khó tin, đồng dạng há mồm nói: “ Sư tổ người có ba thân truyền đệ tử, đại đệ tử Lục Diệp Ngọc, lúc còn trẻ đã chết, nhị đệ tử Hoàng Tây Ngọc, vì tình mà khốn, thân hãm lời thề, tam đệ tử Lam Điền Ngọc. Đó là sư phó của người, cũng là chưởng môn của Lưu Vân Thủy Tạ.”

Trữ Tình xen vào nói: “ Ta hỏi người, toàn giới chất tự thừa thức quang lâm giản, được xưng loại sách quang lâm này có đặc tính gì?”

Vấn đề này càng là vô sỉ, đã là thuần túy lĩnh vực khoa học gì đó, người đầu heo cũng không chần chờ, nói: “ Toàn giới chất quang lâm đối với phòng ngừa điện từ ảnh hưởng cập phòng lõi điện đều có đặc tính tốt đẹp, hơn nữa lại nhẹ, bên ngoài nhỏ, mất quyền lực sử dụng phi thường tiện lợi, khi đối kháng điện từ quấy nhiễu thì lõi bạo càng cao, hoàn cảnh phương tiện hiệu quả cũng được, đồng thời...”

Đã không cần tiếp tục hỏi nữa, bốn người người xem ta, ta nhìn người, toàn bộ trợn tròn mắt.

Trữ Tình kéo Tiểu Khai qua một bên: “ Tiểu Khai ca ca, hắc giống như thật biết hết nga.”

“ Ta đã phát hiện rồi.” Tiểu Khai thở dài: “ Vậy làm sao bây giờ?”

“ Không còn biện pháp gì nữa.” Khinh Hồng đi tới: “ Vừa rồi còn có thể lấy quyển trục trao đổi với hắc, bây giờ không còn thứ gì trao đổi nữa, cây côn thép nhỏ kia giống như là hắc căn bản không có hứng thú.”

“ Đúng vậy.” Thiên Yêu cảm thán nói: “ Nếu tiểu Hắc không nuốt đi hạt châu kia, nói không chừng hạt châu còn có thể khởi lên tác dụng.”

Lời hăn nói đến đây, chợt nghe tiểu Hắc “ ô” lên, phảng phất như kháng nghị sự trách cứ của Thiên Yêu.

Trữ Tình sờ sờ vào lông đen trên đầu tiểu Hắc, kêu lên: “ Tiểu Hắc ngoan, đừng ồn.”

Thế nhưng tiểu Hắc cũng không ngoan nữa, hăn “ ô” một tiếng kêu to, dùng sức, lại từ trong lòng ngực Trữ Tình nhảy xuống, phóng nhanh lên ra ngoài vài thước, sau đó lại nâng hai chân lên, dùng tư thế phi thường tiêu chuẩn của loài người đứng lên.

“ Ách...đây là làm gì?” Tất cả mọi người có chút ngây ngốc.

Người đầu heo nói: “ Đây là tham ăn thú muốn phân liệt đó.”

“ Phân liệt?” Mọi người mở to hai mắt.

“ Đúng vậy, phân liệt.” Người đầu heo giải thích: “ Ta vừa rồi nói qua với các người, tham ăn thú không có phân ra đực cái, cũng sẽ không hoài thai, chúng nó cùng tham ăn rừng rậm tham ăn thụ là một loại trạng thái cộng tồn cộng sinh, sau khi tham ăn thụ tích đủ năng lượng, có thể theo cây phân liệt ra một tiểu tham ăn thú, mà tham ăn thú sau khi có đủ năng lượng cũng sẽ bài xuất một viên tiểu tham ăn thụ ra, như vậy cứ tuần hoàn không bao giờ dứt.

Hăn nói đến đây, liền nhìn thấy Tiểu Hắc giơ hai chân lên trước, làm ra một tư thế như vịn eo, hết sức giãn ra thân thể chính mình, sau đó chợt nghe “ cô lỗ” một tiếng, phảng phất như có vật gì nhỏ từ phía sau rơi xuống, nó bước tới hai bước, như phi thường mệt mỏi, im lặng nằm dài trên mặt đất, nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Vào lúc nó đứng thẳng, có một gốc cây nho nhỏ thụ miêu đang lẳng lẳng đứng trên mặt đất.

“ Xem, đây là tham ăn thụ nó bài xuất ra ngoài cơ thể.” Người đầu heo ngẩng nhìn tiểu thụ miêu kia, bỗng nhiên “ di” một tiếng: “ Có điểm không đúng!”

Quả thật không đúng, cái cây này bỗng nhiên di chuyển lên, vốn chỉ có nửa thước chiều dài tiểu thụ miêu, mới nháy mắt đã biến thành một thước, thân cây cũng đã biến thô, giống như một cánh tay đã súc nhiều năm giờ mọc ra chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Nhưng cánh tay phải của tham ăn thụ còn không dừng lại, một đường càng mọc càng cao, thân cây cũng ngày càng thô, mọi người không khỏi lui lại vài bước, vẫn đợi hai ba phút sau, tham ăn thụ mới dừng lại tốc độ mọc nhanh điên cuồng, theo mặt đất nhìn qua, dĩ nhiên là một cây đại thụ che trời tiêu chuẩn.

“ Sao lại lớn nhanh như vậy?” Người đầu heo cẩn thận nhìn tham ăn thụ: “ Cây này trên người ngưng tụ lực lượng khổng lồ như thế, trời ạ, lực lượng lại tinh thuần như thế, phảng phất như nguyên khí cao đẳng nhất thế giới, đây tốt cùng là thể nào?”

Lời hăn nói tới đây, lại xảy ra dị biến, trên thân cây tham ăn thụ đột nhiên vỡ ra một cái lỗ chừng nắm tay, trong cái lỗ truyền ra một âm thanh dị thường yếu ớt mỏng manh “ ô” một tiếng, trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người đang trợn mắt há hốc mồm, một con mèo nhỏ mới sinh tham ăn thú từ trong cái lỗ chậm rãi đi ra.

“ Ách...lại phân liệt...” Mọi người đồng thời hiện ra trạng thái ngây ngốc.

Người đầu heo được xưng cái gì cũng biết, vốn thiên hạ vạn vật đều nằm trong sự hiểu biết của hăn, nhưng hăn tính tới tính lui, nhưng lại quên đi

chuyện này, thủy chung tính không ra chuyện này là sao, rốt cuộc nhin không được nói: “ Các người đã làm cái gì đối với con tham ăn thú này?”

“ Không có gì?” Tiểu Khai đỏ mặt: “ Lưu manh thả vào lúc vừa chết, đã ói ra hạt châu, không cần thận bị nó ăn mất.”

Người đầu heo cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ hồ té xỉu đi, ngây người hồi lâu rốt cuộc thở dài: “ Thiên ý, quả nhiên là thiên ý a...”

“ Ô” tiểu tham ăn thú nhìn hăn thân mật kêu gọi một tiếng, chạy tới lấy đầu cọ vào cái chân heo của hăn, người đầu heo trong tích tắc tâm tình đang phức tạp chợt khôi phục lại, vốn hận không thể ngay đương trường bóp chết con thú cấp thấp đã cản trở sự tiến hóa của hăn, nhưng ý niệm trong đầu chợt chuyển ngàn vạn lần, rốt cuộc sâu kín thở dài, ngược lại đưa tay nhẹ nhàng bông tiểu tử kia lên.

Đến lúc này thì mọi người chợt nghe được “ ba” một tiếng thanh thúy, Tiểu Khai dùng sức vỗ một cái tát, hưng phấn ngẩng đầu lên: “ Ha ha, rốt cuộc ta biết làm sao làm khó người rồi, tôn kính Kỷ Lý Cô Lỗ Dương tiên sinh!”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 1: Thiệp Hiểm Quá Quan

Trữ Tình ánh mắt sáng lên, nhìn tham ăn thú vừa lúc phân tách ra, cười nói : “ Tiểu Khai ca ca, ta cũng nghĩ vậy ”.

“ Ta biết người muốn nói gì ” Trư Đầu Nhân, thờ ơ cười : “ Người không phải muốn hỏi ta, trên thế giới này rốt cuộc là Tham Ăn Thú có trước hay là Tham Ăn Thú có trước ”.

Tiểu Khai nụ cười trên mặt lập tức liền dừng lại.

Trứng có trước hay là gà có trước ?

Trên địa cầu, đó là một câu hỏi nổi tiếng, cũng là câu hỏi căn bản không có đáp án, mà trong thế giới của Trư Đầu Nhân, quan hệ sinh sản Tham Ăn Thú và Tham Ăn Thú vừa lúc tương tự quan hệ trứng và gà, Tiểu Khai vốn nghĩ đến vấn đề này là đồng dạng câu đố thiên cổ, nhưng là nhìn biểu tình Trư Đầu Nhân, lại tựa hồ đã sớm biết đáp án.

Trư Đầu Nhân tiếp tục nói: “ Vấn đề này vốn là đáp không được, trên thế giới này bất luận kẻ nào cũng không thể trả lời câu hỏi này, bởi vì Tham Ăn Thú và Tham Ăn Thú, vốn là xuất hiện sớm nhất trên thế giới này, lai lịch của bọn chúng căn bản không thể đoán được ”.

“ Na người ...” Tiểu Khai trừng mắt , có điểm mê hồ.

Trư Đầu Nhân, cười : “ Người nghĩ ra loại câu hỏi này thật sự rất khá, chỉ tiếc chúng ta là người của Ngã Nhĩ Mạc Lạp gia tộc, không cho phép không biết câu hỏi, cho nên, từ lúc Mạc Lạp gia tộc sinh ra, Sáng Thế Thần liền nói rõ cho chúng ta, Tham Ăn Thụ có trước, sau đó đến Tham Ăn Thú, đáp án này là đáp án của thần, tuyệt đối không nghi ngờ ”.

Tiểu Khai có chút tròn tròn mắt.

Trư Đầu Nhân thân mật sờ sờ lòng ngực tiểu Tham Ăn Thú : “ Các người xem, Lưu Manh Thỏ đại nhân năng lượng thật sự lớn, căn bản không phải một con Tham Ăn Thú có khả năng gánh vác cho nên tiểu Hắc tách ra một khóa Tham Ăn Thụ, nhưng là cây này đồng dạng không thể gánh vác lực lượng khổng lồ như vậy, cho nên lại phân tách ra một con tiểu Tham Ăn Thú, con tiểu Tham Ăn Thú này đã không phải chân chính là Tham Ăn Thú, nó toàn thân đều là tinh thuần nhất, nguyên thủy nhất, lực lượng tạo thành là cảnh giới cao nhất, nó cơ thể tuy nhỏ, nhưng bao hàm chín mươi phần trăm năng lượng của Lưu Manh Thỏ đại nhân”.

Phải biết rằng, Trư Đầu Nhân đã sớm nói qua, hãn thời điểm mạnh nhất cũng chỉ ngăn cản được bảy phần công lực của Lưu Manh Thỏ, mà con tiểu Tham Ăn Thú, này trong cơ thể có chín thành côn lực của Lưu Manh Thỏ, năng lượng nó bao hàm, thật sự là đủ để hủy thiên diệt địa, bọn người Tiểu Khai nhìn Trư Đầu Nhân sờ lòng ngực tiểu tử kia, trong lòng đều có chút khiếp sợ.

“ Tiếp tục hỏi đi ” Trư Đầu Nhân nói : “ Ta tuy có thời gian vô hạn, các người thời gian lại có hạn ”.

Hắn nói không sai, vào lúc này, Tiểu Khai bắt đầu cảm thấy đã đói bụng, nói vậy liền ít nhất cũng đã qua hơn nửa ngày.

Thiên Yêu bỗng nhiên mỉm cười : “ Ta nghĩ, ta đã biết như thế nào chế trụ người ”.

Mọi người tràn ngập chờ mong nhìn lại, chợt nghe Thiên Yêu mang theo điểm thờ dài : “ Làm chúng ta vất óc suy nghĩ câu hỏi, lại không biết đạo làm người chính là vấn đề, hễ sớm nói cho chúng ta vô số lần a!”.

" Có ý tứ gì?"

“ Hễ muốn tìm được Quyển Trục, là vì tiến hóa, hễ muốn tiến hoá bởi vì hễ không đạt tới cảnh giới Lưu Manh Thỏ, hiện tại hễ nói hễ tiến hóa thất bại, Lưu Manh Thỏ rốt cuộc lại cái cảnh giới gì, hễ lại như thế nào có thể biết ?”

Thiên Yêu nói : “ Hễ được xưng là toàn trí toàn năng, các câu hỏi trên thế giới này đều có thể trả lời, nhưng là thời điểm tiểu Hắc phân tách, hễ lại giết mình giống chúng ta, hiển nhiên là nhìn không thấu huyền cơ bên trong, hễ nhìn không thấu huyền cơ bên trong tự nhiên là bởi vì tiểu Hắc phân tách, đã là cảnh giới siêu việt, mấy cái tình huống này, chẳng lẽ còn không đủ lấy để thuyết minh vấn đề sao chứ ? . ”

Mọi người nhất thời giết mình hiểu ra : “ Không sai, hễ duy nhất không biết đó là đạt tới cảnh giới của Lưu Manh Thỏ a ”.

Trư Đầu Nhân sắc mặt trầm tĩnh như nước, lại có thể mỉm cười một chút, mới nói : “ Xem ra thực sự thiên ý như thế, vấn đề này ở tồn tại lâu nay vô thủy vô chung trong cuộc sống Mạc Lạc gia tộc, cho tới bây giờ không ai nói qua, nên vấn đề này ta thực không trả lời được cho nên các người thẳng, Quyển Trục là của các người .”

Lời này nói xong hễ liền nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ngã xuống, toàn thân bốc hơi phảng phất trong phút chốc đã bị đại thủ vô hình triệt để tranh đoạt, thân thể hễ liền héo rút thành một khối da lợn, không tồn tại dấu hiệu sinh mệnh.

Hễ đã chết .

Ở thế trên thế giới, cảnh giới của Lưu Manh Thỏ gần Sáng Thế Thần, nhưng là sự tồn tại của Lưu Manh Thỏ lại siêu thoát đại đa số ý thức sinh mệnh trên thế giới, duy nhất biết hẩn tồn tại cũng không không quá bốn năm chủng tộc mà thôi, bốn năm chủng tộc này mỗi một cảnh giới tuyệt đối ở dưới Mạc Lạp gia tộc, đương nhiên không có khả năng tìm đến vấn đề Mạc Lạp gia tộc, cứ như vậy các chủng tộc khinh thường vấn đề tồn tại của Lưu Manh Thỏ, không biết Lưu Manh Thỏ tồn tại, các chủng tộc nghĩ không được vấn đề, đạo trí lâu dài vô tận năm tháng trôi qua, lại thủy chung không ai đem vấn đề này nói ra.

Cảnh giới của bọn Tiểu Khai, còn thấp hơn Kỷ Lý Cô Lỗ Dương vạn lần, nhưng là bọn họ đã có cơ hội đem lực lượng ngàn vạn lần của Lưu Manh Thỏ đại nhân phong ấn, cho nên câu hỏi nhìn đơn giản này có lẽ là trên thế giới này tồn tại đến nay duy nhất một lần xuất hiện.

Cũng đúng là vấn đề hoàn toàn phá hủy Kỷ Lý Cô Lỗ Dương tiên sinh, huyết mạch cuối cùng của Mạc Lạp gia tộc trên thế giới này đoạn tuyệt.

" Ba đất", Quyển Trục rơi xuống trên mặt đất.

“ Ba tháp ” Một hạt châu trong miệng Kỷ Lý Cô Lỗ Dương rơi ra.

Vốn quyền trục trong lòng ngực Trư Đầu Nhân tiểu Tham Ăn Thú nhất thời hai mắt tỏa sáng, phác qua một ngụm liền nuốt lấy hạt châu kia, động tác của nó nhanh như điện, lại kinh nghiệm phong phú, Thiên Yêu đều đến không kịp, nó đến nuốt hạt châu vào, giờ cổ lên “ meo meo ” hai tiếng, Tiểu Khai phản ứng đầu tiên đi tới, tiến lên liền đem quyền trục cướp lấy.

Trữ Tình chạy lại đưa tay ra muốn ôm tiểu Tham Ăn Thú, nhưng là tiểu Tham Ăn Thú quay mông, lại có thể lách mình tránh ra, sau đó hai chân đạp trên mặt đất, thân hình nhẹ nhàng lẳng không bay lên, rơi vào lòng ngực Thiên Yêu lại không động đậy.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn, cảm tình này của con tiểu tử kia còn muốn chọn chủ nhân a.

Kỳ thật tiểu tử kia chọn chủ nhân, là có nguyên nhân. Dựa theo quy tắc, Trư Đầu Nhân lưu lại trong nội đan bao hàm lực lượng bản thân hẳn, nên lực lượng này do Thiên Yêu kế thừa, nhưng là tiểu gia hỏa kia toàn thân đều tràn ngập cảnh giới cao lực lượng của Lưu Manh Thỏ đại nhân, vô luận là kiến thức hay là phản ứng đều là mạnh mẽ đem năng lượng Thiên Yêu đoạt lấy, cứ như vậy đối với Thiên Yêu cũng không công bằng, cho nên thế giới quy tắc liền châm chước một chút : “ Được, người một khi đã cướp đoạt năng lượng, người liền nhận hẳn làm chủ nhân, thuận tiện bảo hộ hẳn.”

Thiên Yêu tuy kinh ngạc nhưng cũng không bài xích, ôm tiểu tham ăn thú nói : “ Được, một khi người đã nguyện ý theo ta, ta đây cho người cái tên, người do năng lượng Lưu Manh Thỏ đại nhân phân tách ra, nên kêu người là Lưu Manh Miêu đi ”.

“Meo meo !” Lưu Manh Miêu kêu hai tiếng. Vừa lòng nhắm mắt lại bắt đầu ngủ .

Vì thế mọi người đi lại “ Vô sở bất độ ” đi tới lối vào mê cung.

Đứng ở trong tiểu Lương Đình, Tiểu Khai đem quyền trục khai triển, Quyền Trục vô số điểm minh diệt bất định, thấy choáng đầu hoa mắt, Tiểu Khai xem nửa ngày không rõ, thuận tay đưa cho Khinh Hồng, Khinh Hồng xem lúc lâu, rốt cục cũng lắc đầu, hai người đưa mắt nhìn nhau nhất thời có chút khó xử.

Trữ Tình nói : “ Các người vì cái gì không đem Quyền Trục cho sư phụ ta ?”.

Tiểu Khai và Khinh Hồng liếc nhau, trong lúc này nhất thời không thể trả lời.

Trữ Tình mở to mắt : “ Chẳng lẽ các người không tin sư phụ của ta ?”.

Khinh Hồng nhìn không được liếc mắt nhìn Thiên Yêu nghĩ thầm rằng : “ Tin mới là lạ ” nhưng là nhìn mọi người đồng tâm hiệp lực, lời này chung quy nói không nên lời, ngược lại đưa quyển trục ra, nhìn Thiên Yêu nói : “ Chúng ta đem quyển trục cho người, người không cần cầu chúng ta ”

Thiên Yêu cũng không lĩnh tình, hai tay cũng không tiếp, cười lạnh nói : “ Người không tin ta, còn đem quyển trục cho ta, nếu là không tin ta, ta tuyệt cũng không bắt buộc, như vậy người không dứt khoát sợ đông sợ tây có ý nghĩa gì ?”.

Tiểu Khai trên mặt ửng đỏ, đem Quyển trục trong tay Khinh Hồng, trực tiếp nhét vào trong tay Thiên Yêu : “ Chúng ta đương nhiên tin người ”.

Thiên Yêu liếc mắt nhìn Tiểu Khai thật lâu, lúc này mới cúi đầu tinh tế xem xét.

Phải biết rằng Quyển Trục này ghi lại chính là toàn bộ tinh thần thiên tượng biến hóa, kì thật trình độ phức tạp làm người ta trợn mắt cứng lưỡi, tuy Khinh Hồng coi như là đệ tử kiệt xuất trong đương kim sáu đại phái, nhưng là nghiên cứu loại này, rốt cuộc công lực còn nông cạn rất nhiều.

Thiên Yêu cầm quyển trục xem hồi lâu, rốt cục khẽ gật đầu, đưa tay không cầm quyền trục giữ chặt một tay Trữ Tình trầm giọng nói : “ Các người đi theo ta, từng bước đi, ngàn vạn lần không được lạc ”.

Mọi người khẽ gật đầu, lập tức Trữ Tình giữ chặt Tiểu Khai, Tiểu Khai giữ chặt Khinh Hồng, cuối cùng tiến vào mê cung.

“ Các người nhất định phải nhớ kỹ, mê cung này sẽ có ngàn vạn huyền tượng, đến lúc đó nhất định phải đi theo ta, vô luận gặp cảnh tượng hung hiểm gì, cũng vạn vạn không thể dao động ” Thiên Yêu dặn dò nói : “ Nếu

có người mất đi phương vị, vậy thật sự là vĩnh viễn cũng đừng mong chạy thoát ”.

Những lời này đều nghiêm trọng, mọi người cùng nhau khề gật đầu, đều suy nghĩ : “ Chính là trời sụp đất nứt, ta cũng tuyệt không buông tay ”.

Hai Tham Ăn Thú ghé vào vai Thiên Yêu và Trữ Tình xem ra cũng biết tình thế hung hiểm ngoan ngoãn, không nhúc nhích, móng vuốt gắt gao cầm lấy cổ áo, tròng hai mắt đen lóng lánh, nhìn loạn khắp nơi.

Mê cung này chẳng những kết cấu phức tạp, mọi người dự kiến diện tích rất lớn, mọi người đi cực nhanh theo Thiên Yêu , thẳng đường cũng không biết đi qua mấy trăm cái Lương Đình, phía trước mờ mịt một thai lâu các lớn, phảng phất giống như vô thủy vô chung đi rồi đại khái hơn mười phút bỗng nhiên trước mắt cảnh sắc biến đổi, trong mê cung kết cấu nhất thời thay đổi, Thiên Yêu lập tức cước bộ dừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn quyền trục, bắt đầu cố gắng tính toán.

Thiên Yêu tính khoảng năm sáu phút, lúc này bắt đầu bước đi, lại dọc theo một con đường ngoan ngoãn đi tới, trung gian cũng uốn khúc quanh co, khi thì đi về trước khi thì đi về sau, đợi cho thời điểm mê cung lại biến hóa, mọi người chân chính đi qua khoảng cách dài, lại có thể không đến năm trăm thước.

Thiên Yêu ánh mắt căn bản không nhìn đường, từ đầu tới đuôi đều nhìn quyền trục, nhìn thấy ánh sáng không ngừng lóe ra, dưới chân cũng không theo biến hóa của mê cung mà thay đổi, bình tâm mà nói, quá trình này khó khăn rất lớn, cơ hồ đã là khả năng suy nghĩ cực hạn của nhân loại, cái gọi là một bước sai một bước sai, rút dây động rừng, mọi người chân bắt đầu bước trên hành trình, cả thiên tượng đều không ngừng vận chuyển theo, Thiên Yêu lồi suy nghĩ liền theo sự vận chuyển không ngừng của thiên tượng đi tiếp, mỗi thiên thể thay đổi, hẳn phải tuân theo quy tắc tính toán định vị lại chính mình, cùng với con đường phía trước này suy nghĩ quá

trình trung gian không cho phép gián đoạn, mà cường độ suy tại mỗi thời khắc đều có mấy ngàn mấy vạn loại có thể biến hóa xuất hiện.

Chỉ sợ chính là dùng tất cả máy tính tinh vi trên thế giới, cũng không có khả năng tính rõ ràng nhiều biến số khó có thể nói nên lời như vậy.

Mọi người tự nhiên nghĩ thông đạo lý này, trừ đi theo ra ngoài, cũng không dám hít thở mạnh, sợ ảnh hưởng Thiên Yêu tính toán, sẽ bị khốn vĩnh viễn trong thiên tượng biến hóa vô số năm tháng.

Sở hạnh của Thiên Yêu dù sao cũng là Thiên Yêu, có được hai vạn năm công lực, cuối cùng toi công, tuy trên trán mồ hôi tằm tã mà rơi, ánh mắt mỗi một thay đổi, nhưng dù sao hãn thủy chung không có buông tha, một đường đi đến, tuy không giống hai cửa trước trải qua khúc quanh, nhưng thể lực tiêu hao rất lớn, lại có thể nói cửa thứ ba dọc theo đường đi này cũng không biết kết cấu đạo mê cung biến đổi vài lần, chỉ cảm thấy mắt loạn, trừ lương đỉnh là lương đỉnh, trừ hành lang là hành lang, phía sau Khinh Hồng hoàn hảo, Tiểu Khai chân đều muốn run lên, còn Trữ Tình nước mắt sớm chảy xuống, căn bản là Thiên Yêu phía trước kéo hãn nhưng là hãn căn rằng lại một câu cũng chưa nói.

Huyền tượng mê cung này quả nhiên biến ảo khó lường, Trữ Tình mới đi không đến nửa giờ liền cảm thấy trước mắt cảnh sắc bắt đầu nhanh chóng thay đổi, khi thì sóng to gió lớn, khi thì long trời lở đất, khi thì mãnh thú đánh tới, khi thì ánh đao lờ lờ, trong lòng nàng sư phụ hết sức tín nhiệm, lại cảm thấy chịu không được vất vả, mặc cho sư phụ lôi kéo tay mình vọt tới trước, cũng không có chút sợ hãi, chỉ cảm thấy bàn tay sư phụ một mảnh lạnh lẽo, trong lòng nhin không được suy nghĩ : “ Sư phụ tính quật cường, không chịu kêu khổ, nhưng là theo biến hóa của bàn tay này, sư phụ hao tổn thật sự không nhỏ. ”

Khinh Hồng so với Trữ Tình muốn hơn rất nhiều, nhưng là đi mãi, cũng bắt đầu cảm thấy đầu hoa mắt, hãn tu luyện từ nhỏ, ý chí thập phần kiên

định, khôn cùng huyền tượng kia thật ra dọa không nổi nàng, nhưng là bỗng nhiên trong lúc đó, trong đầu óc nàng choáng váng, ánh mắt vừa chuyển lại gặp Tiểu Khai đang đứng cách mình hơn mười thước, đối với mình cười hít mắt đang vẫy tay, hiển nhiên là muốn nàng đi lại.

Khinh Hồng hoảng sợ vội vàng quay đầu nhìn là ai đang kéo tay mình, xuất hiện trước mắt lại là Trư Đầu Nhân đã chết kia, Trư Đầu Nhân đối với Khinh Hồng lại cười : “ Trọng khai thiên địa là chuyện lừa bịp, tiểu mỹ nhân người hay là theo ta đi thôi ”.

Khinh Hồng trong lòng xuất hiện một tia nghi hoặc, mặt khác liền gặp một thân ảnh bỗng nhiên nhảy lại nàng tập trung nhìn, đó là Thiên Yêu, Thiên Yêu trong tay cầm quyền trục chính là cùng với Tiểu Khai đứng một chỗ, Tiểu Khai đối với Khinh Hồng kêu lên: “ Còn không mau đến giúp ta đối phó hắn, đồ xấu xa này muốn mặc kệ chúng ta, chính mình cầm Quyền Trục chạy trốn a! .”

Thiên Yêu vừa quay đầu, lại quay lại Nguyệt Bạch Cấm địa kia, bộ dáng đáng sợ, lộ ra răng nanh sâu sâu, rít gào nói : “ Các người ai cũng đừng mong đi ra ngoài, từ nay về sau Diệt thế chi môn là thiên hạ của ta !”. Nói xong lời này hắn dùng lực một chút đã đem Quyền Trục từ trong tay Tiểu Khai đoạt lại.

“ Còn không mau đi tới hỗ trợ !” Tiểu Khai giận dữ, quay đầu lại mắng Khinh Hồng : “ chẳng lẽ nhất định muốn để súc sinh đoạt đi quyền trục người mới đi tới ?”.

“ Nhưng là ta.... ta” Trong đầu óc Khinh Hồng long trời lở đất, muốn đi lại nhưng là bàn tay kia dị thường dùng sức giữ chặt mình, nàng vô luận thế nào cũng không thoát được.

“ Còn không mau dùng Trầm Hương Bảo Châu !” Tiểu Khai ở xa nhắc nhở.

Khinh Hồng trong lòng vừa động, đang muốn ra tay, bỗng nhiên trong đầu hỗn độn hiện lên một tia trí nhớ, nhớ tới Thiên Yêu vừa rồi dặn dò qua : “ Người không tin ta, còn đem quyền trục cho ta, nếu không tin được ta, ta cũng tuyệt đối không bắt buộc ”.

“ Không sai, ta không tin hẳn, toàn tâm toàn ý, hôm nay nhập mê cung, tại sao lại chần chừ ? ” Khinh Hồng nghĩ vậy, nhất thời hạ quyết tâm, mặc cho Tiểu Khai ở bên kia rống to, kêu to, rốt cuộc không để ý, dứt khoát nhắm mắt lại, mặc cho phía trước kéo mình vọt tới, như vậy một đường đi hơn mười phút, tiếng quát to phía sau một quả nhiên dừng lại.

Tiểu Khai cơ thể bị kéo theo, nhưng thật ra không bị huyền tượng mê hoặc, nhìn thấy tiểu mỹ nữ trước mặt mình đều nhắm mắt lại, trong lòng có chút kỳ quái, nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ im lặng đi theo, cũng không biết qua mấy giờ, bụng Tiểu Khai đã đói hơn một phần ba thời gian, bỗng nhiên nghe Khinh Hồng thất thố kêu một tiếng : “ Oa, đến nơi rồi ”.

Mọi người liền nghĩ thấy mặt đất tối sầm lại, khôn cùng bát ngát mặt nước cùng đình các đều bị bỏ lại phía sau, bọn họ cuối cùng đi ra mê cung !.

Thiên Yêu một câu cũng không nói, vừa đi ra khỏi lương đình, lập tức đem quyền trục ném vào lòng ngực của Trữ Tình ở phía sau, sau đó khoanh chân ngồi xuống “ phốc ” phun ra một ngụm máu.

Tiểu Khai hoảng sợ, chỉ thấy khuôn mặt Thiên Yêu đã tái nhợt, trên trán, trên cổ, cánh tay, nơi nơi mồ hôi đổ đầm đìa, giống như mới tắm, thần sắc cực kì uể oải, xem ra vừa rồi phá trận này thật sự là tiêu hao nguyên khí thật lớn.

Khinh Hồng lấy ra trong lòng ngực một vật đưa lại nói : “ Đây là Thiên Hương Phấn của Lưu Vân Thủy Tạ, đối với trị thương cùng điều tức đều rất tốt, người thử xem sao ”.

Thiên Yêu khẽ gật đầu, cũng không nói chuyện, dùng ánh mắt ý bảo Trữ Tình đem bột phấn đưa lại miệng mình, lại bắt đầu điều tức.

“ Hoàn hảo, Hoàn hảo ...” Nhìn lại thảm tượng của Thiên Yêu, Tiểu Khai nhin không được sợ một trận : “ Hoàn hảo, lần này có hắc, nếu không đệ tam quan như thế nào cũng không phá được, có Quyển Trục đều là uổng phí ”

Nhưng là thốt ta lời này xong, chợt nghe địa phương cách đó không xa có người tiếp lời : “A, a, ai nói đệ tam quan phá rồi ?”.

Mọi người lúc này mới chú ý tới, nguyên lai phía trước chẳng biết khi nào xuất hiện một con hầu tử ?.

Tiểu Khai hớn hở xem thường, thật sự không nói gì, trên thế giới này sinh vật bậc cao như thế nào đều là động vật, trước tiên là con thú, sau là lợn, hiện tại lại đi ra một con khi, không biết con khi này lại là thần thánh phương nào.

“ Trước tiên ta giới thiệu một chút ” Hầu tử còn khách khí : “ Lưu Manh Thỏ đại nhân và ta cùng ở Mạc Lạp gia tộc. Ta cũng thuộc chủng tộc cao cấp trên thế giới này, chẳng qua sinh mệnh chủng tộc chúng ta đều không có tên, còn sau khi trưởng thành được một cái xước hào, dựa theo thế giới các người, vẫn tự phiên dịch xước hào của ta gọi là Công tử đa tình”.

“ Công tử đa tình ...” Mọi người nhìn thần tình hắc, đều không biết nói cái gì cho phải, Khinh Hồng là người đầu tiên phá vỡ trầm mặc : “ Người vừa rồi nói ... đệ tam quan chưa phá ?”.

“ Đúng vậy, đệ tam quan phá xong một nửa, ” Hầu tử nghiêm trang khẽ gật đầu : “ Các người phải thông qua khảo nghiệm của ta mới xem như chính thức qua cửa ”.

“ Nếu vậy ... khảo nghiệm của người là gì ?” Tiểu Khai khẽ sờ bụng, buồn bực nói : “ Nếu còn muốn đánh nhau, ta thật không còn khí lực ”.

Hầu tử cười : “ Thiên địa trọng khai thí luyện chi lữ, là thế giới thí luyện trọng yếu nhất, khảo nghiệm của chúng ta cũng là toàn diện nhất, cửa thứ nhất các người biểu hiện vũ lực, cửa thứ hai các người biểu hiện trí lực, như vậy cửa thứ ba các người cần biểu hiện chính là tinh thần ”.

“ Đúng, tinh thần ” Hầu tử nói : “ Sấm qua mê cung, các người thể hiện sự tín nhiệm, dũng khí cứng cỏi, nhưng là còn thiếu, các người đều là thiên địa trọng khai chứng kiến giả, mà giữa các người còn có một người trở thành người sáng lập tân thế giới, các người lưng đeo trách nhiệm quá trọng đại, cho nên các người phải có vũ lực cường đại, trí tuệ vô cùng, dũng khí vô tận, bề ngoài cứng cỏi siêu cường, còn cần có tình cảm phong phú. Chỉ có tình cảm phong phú, mới có khả năng trọng khai trao cho thiên địa các loại sắc thái, làm nó sinh cơ tràn đầy ”.

“ Tình cảm phong phú ... ách ... cái này như thế nào khảo sát ?” Tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Hầu tử thông dong ngồi xuống thuận tay mò mẫm không biết từ nơi nào lấy ra một chén trà hình thù cổ quái, lại ung dung uống nước nói : “ Rất đơn giản các người kể một chuyện xưa, nếu có thể cảm động ta, sẽ cho các người qua cửa ”.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, một khoảnh khắc đều ngây dại.

Mỗi một người đều trải qua thời thơ ấu, mỗi một người đều từng nằm ở trong lòng mẹ, nghe chuyện xưa, mỗi một tâm hồn đều ngây thơ, có thể trong cuộc sống các loại tình cảm mà bị thương mà thoải mái, nhưng là theo tuổi càng lớn, phong sương càng nhiều, áp lực sinh tồn thật sự nghiêm khắc làm cho mỗi một tâm hồn ngây thơ đều lặng lẽ bị bao bọc bởi một cái kén trở nên lạnh lùng mà cứng rắn.

Cho nên gặp tên ăn mày, chúng ta không hề bố thí, mà lắc đầu nói một tiếng “ kẻ lừa đảo ” cho nên gặp tai nạn xe cộ chúng ta đều không hề hỗ trợ mà là khoanh tay nói một tiếng : “ ít quản nhàn sự” cho nên gặp lại chuyện xưa yêu hận tình cừu cảm động trời đất, chúng ta không hề rơi lệ, mà cười lạnh một nói một tiếng “ ngây thơ ”.

Tiểu Khai tuổi không lớn, Trữ Tình và Khinh Hồng càng ít tuổi, nhưng là ba người nhìn nhau bỗng nhiên cảm thấy trên mặt có chút hổ thẹn.

Cảm động ? Là thứ tựa hồ đã thực xa xôi rồi.

Tiếp theo ba người bỗng nhiên ý thức được, lần này thực sự gặp được phải thách thức.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 2: Nữ Tử Si Tình

Là chính mình đều không cảm động, lại làm sao cảm động người khác ?.

“Các người ai đến trước ?” Hầu tử cười tíu mắt nói : “ Yên tâm đi, ta một khi đã được xưng là công tử đa tình, đương nhiên là cái tình cảm sinh vật giống đực rất phong phú, dễ dàng qua cửa này thôi .”

Trữ Tình nhìn lại, phát hiện tất cả mọi người không phản ứng, vì thế nói : “ Ta đến đây ”.

Tiểu nha đầu này mọi ngày luôn luôn thanh nhàn, vừa không quan tâm đến vấn đề kinh tế, cũng không quan tâm đến vấn đề công việc, trước khi gặp Tiểu Khai cũng không yêu đương, cả ngày ăn cơm uống nước, vui chơi và xem tiểu thuyết, tuổi tuy nhỏ, nhưng tiểu thuyết lãng mạn đọc thật không ít, coi như là người đọc nhiều sách vở, quyết định chọn một quyển Quỳnh Dao a di lãng mạn bi thảm nhất để cảm động công tử đa tình.

Chỉ tiếc công tử đa tình nhìn lại cũng không nghĩ hử cũng không giống với cái tên công tử đa tình, tiểu nha đầu kể sinh động như thật nhiều tiếng đồng hồ, đến khát nước, liền chính mình nhanh chóng bị cảm động, nội dung kia thiên sâu địa thảm, kết thúc là nước mắt, từ đầu đến cuối Quỳnh Dao a di là một phong cách khổ tình, nhưng là hầu tử đối diện lại bỗng nhiên cười : “ Thực xin lỗi người thất bại ”.

“ Chẳng lẽ tâm địa người là sắt đá ?” Trữ Tình nói : “ Thời điểm ta xem quyển sách này đều khóc ba lần a, người lại có thể không cảm động ?”

Hầu tử tao nhả lắc đầu, từ từ nếm nước trà, một tay chỉ ngực mình : “ Cảm động là phải dùng trong này thể hiện ”

Hắn lại chỉ ngực Trữ Tình : “ Hỏi nội tâm người, người thực sự cảm động sao ?”.

“ Ta hiện tại đương nhiên không cảm động ” Trữ Tình trưởng hồng nghiêm mặt nói : “ Nhưng là lúc ấy”

“ Không cần lúc ấy ” hầu tử nói : “ Bản thân người không cảm động, lại như thế nào cảm động được ta a ? Ta có thể quan sát, tình cảm chân thật nhất của nội tâm người .”

“ Cái kia ... ta muốn hỏi ” Tiểu Khai lắp bắp nói : “ Ý tứ của người là, chúng ta muốn cảm động người, trước tiên cần cảm động chính mình mới được ?”.

Hầu tử theo lý thường đương nhiên khẽ gật đầu : “ Đương nhiên ”.

Lần này mọi người lại có điểm tròn tròn mắt.

Khinh Hồng vốn đã nhớ tới sự phụ mình kể qua một chuyện xưa bi thảm, Tiểu Khai cũng nhớ tới TV chiếu qua một đoạn huyết lệ, nhưng là nghe lời này của công tử đa tình, hai người liền cảm thấy mình tất yếu sẽ bị bề mặt.

Cảm động chính mình ? Tiểu Khai cười khổ một chút, bụng nhin không được lại cô cô kêu lên, gây sức ép lâu như vậy, sớm đói đến run rẩy, cái gọi là dân lấy ăn là trên hết, dưới tình huống này muốn hắn “ tình cảm vĩ đại ” cảm động còn không bằng cho hắn một chén cơm lớn là thích hợp nhất.

Trữ Tình con mắt vừa chuyển, liền nghĩ ra một kế hỏi : “ Công Tử Đa Tình tiên sinh, không biết ngài thực lực so với Kỷ Lý Cô Kổ Dương đại nhân và Lưu Manh Thỏ Đại nhân như thế nào ?”

Hầu tử ngăn người mới nói :

“ Ta chỉ là tiểu nhân vật, đương nhiên không có biện pháp cùng đỉnh đỉnh đại danh Lưu Manh Thỏ đại nhân và Mạc Lạp gia tộc coi như nhau, tức là một mình Kỷ Lý Cô Kổ Dương đại nhân liền có thể diệt toàn tộc ta ”.

“ Như vậy ngài cũng thuộc loại sinh mệnh cao cấp sao ? Không phải cùng Mạc Lạp gia tộc đi ra à ?” Trữ Tình lại hỏi.

Hầu tử cười náo : “ Ta một khi đã có tư cách ở trong này, chờ các người, nên cùng Mạc Lạp gia tộc tự nhiên là tề danh rồi .”

“ Nhưng là, một khi tề danh rồi, vì cái gì thực lực kém nhiều như vậy a ?” Trữ Tình nói : “ Chẳng lẽ nói các người cảnh giới không phải dựa theo lực lượng phân biệt sao ?”

“ Đương nhiên không phải ”. hầu tử lắc đầu : “ Mỗi sinh mệnh tiến hóa đều có rất nhiều phương thức, đường đi của Lưu Manh Thỏ đại nhân chính là lực lượng thuần túy tăng lên, đường đi của người Mạc Lạp gia tộc chính là trí lực và võ lực thực trọng, mà đường đi của Ni Cổ Lạp Tư gia tộc chúng ta, lại là tinh thần du dưỡng ”

Hắn nuốt nước trà, bổ sung nói : “ Chúng ta cảnh giới tăng lên, là cùng chúng ta có thể quan sát tình cảm tương quan, chúng ta tình cảm càng mãnh cảm, phong phú, chúng ta liền dễ dàng tăng lên ”.

Ba người ngây ngốc gật đầu, Tiểu Khai quay đầu lặng lẽ nhìn Thiên Yêu, Thiên Yêu đang khẩn trương điều tức, xem hình dáng còn muốn chết một trận.

“ Hãn cũng không có cái gì tác dụng, cũng chỉ là một lão yêu bà mà thôi, cả ngày chỉ biết giết người, làm sao hiểu được tình cảm trong cuộc sống ”
Tiểu Khai thở dài, lắc đầu cũng không lo lắng thiên yêu nữa.

Trữ Tình lặng lẽ kéo ống tay áo Tiểu Khai Trên mặt cười càng sáng lạn :
“ Như vậy, Công Tử Đa Tình tiên sinh, võ lực của ngài, rốt cuộc đạt tới mức độ nào a? Có hơn chúng tôi không a ?”

Hầu tử liếc mắt nhìn nàng, lại bắt đầu trầm tư, trầm tư một lát, bỗng nhiên phảng phất hiểu được cái gì cười : “ Chẳng lẽ các người muốn dùng vũ lực để đánh ta ?”.

Việc đánh nhau này mọi người không phải không làm qua, thời điểm đối phó Trư Đầu Nhân đã thử qua, chỉ có điều thử nghiệm thất bại mà thôi, cho nên lần này tiểu nha đầu liền có ý định, trước tiên hỏi rõ rồi động thủ, không nghĩ tới hầu tử rất thông minh lại liền phản ứng lại.

“ Các người nghĩ không sai ” Hầu tử gạt đầu : “ Ta võ lực rất kém, phi thường kém, các người liên thủ lại có tám phần cơ hội có thể giết chết ta”.

Trữ Tình lại khẽ kéo tay áo của Tiểu Khai, không sai biệt lắm đã chuẩn bị chính thức đánh nhau, nhưng là hầu tử lại nói : “ Chẳng qua các người nếu giết ta thật, thí luyện chi lữ kia các người liền vĩnh viễn không có cơ hội thông qua ”.

Trữ Tình tay đặt trên chuôi kiếm lập tức buông ra: “ Vì cái gì ?”

Hầu tử cũng không trả lời, ngược lại cười nói : “ Các người cũng biết một khi trọng khai thiên địa, toàn bộ sinh mệnh trên đường thí luyện cùng với địa vực đều hóa thành hư vô, hoàn toàn hủy diệt, tiếp theo tiến vào luân hồi, nhưng là ta y nhiên ở trong này, chờ các người khảo thí, hơn nữa cấp bách chờ các người thông qua khảo nghiệm, trọng khai thiên địa, các người biết là vì cái gì không ?”.

Nhìn Hầu tử này bắt đầu nói rất hay, nhưng là trên thực tế hẳn so với Lưu Manh Thỏ và Trư Đầu Nhân khó đối phó hơn nhiều, mọi người xem ra đều cùng hẳn đối thoại, nhưng là thẳng đến bây giờ toàn bộ đề tài đều đã bị hẳn dẫn đường, tỷ như hiện tại Tiểu Khai lại nhin không được tiếp nhận lời đầu: “ Vì cái gì ?”

“ Bởi vì ta cũng không sợ chết ” Hầu tử cười nói : “ Cảnh giới của ta so với Lưu Manh Thỏ đại nhân thấp hơn rất nhiều, so với người của Mạc Lạp gia tộc cũng thấp hơn một bậc, nhưng là ta lại phụng di mệnh của Sáng thế thần, nắm giữ cửa cuối cùng của thí luyện chi lữ bởi vì ta mới là chủng tộc được thần tín nhiệm nhất ”

“ Ách người tiếp tục nói ”.

Hầu tử biểu tình có chút kiêu ngạo nói : “ Thần tín nhiệm ta là bởi vì chúng ta không bài xích tử vong, chẳng những không bài xích mà còn rất nhiều thời điểm tình cảm chúng ta rất vĩ đại, chúng ta nguyện ý khẳng khái chết, tỷ như hiện tại vì giấc mộng lớn trọng khai thiên địa, Lưu Manh Thỏ đại nhân và Kỳ Lý Cô Lỗ Dương đại nhân tuy có thể nhận tử vong, nhưng cũng không cam tâm tình nguyện, chỉ có ta chẳng những có thể nhận cái chết, mà còn cam tâm tình nguyện trước khi chết không hề ngại để giúp các người hoàn thành nghi thức cuối cùng của trọng khai thiên địa ”.

Mọi người bị hẳn thao thao bất tuyệt giải thích làm đầu đầy mờ mịt, thật sự không hiểu rõ hẳn rốt cuộc muốn nói cái gì, nhưng là lúc này hầu tử đối với mọi người tình quái, trừng mắt nhìn : “ Các người nghe hiểu không ? Kỳ thật rất đơn giản các người lúc sau qua cửa, ta còn cần làm một sự tình mới có thể trọng khai thiên địa cho nên các người tuyệt đối không thể giết bởi vì không có ta thiên địa tuyệt đối không thể trọng khai được ”.

“ Cho nên, các người chỉ có duy nhất lựa chọn, chính là cảm động ta, mà muốn cảm động ta trước tiên phải cảm động chính các người, chỉ có nội tâm sinh mệnh chân chính nhu nhuyễn mới có thể cảm động được ta ” Hầu tử lại

uống ngụm trà, cuối cùng tổng kết : “ Phải biết rằng sinh mệnh trên thế giới này tình cảm rất phong phú vĩ đại, ta đã gặp qua nhiều vui buồn ly hợp, ta không hư tình giả ý có khả năng lừa gạt nga !.”

Nói hết lời này chợt nghe phía sau lại là “ phốc ” một tiếng, Thiên Yêu lại phun ra một ngụm máu, động thân đứng dậy, đối với ba người khẽ gật đầu : “ Vừa rồi là hao tổn quá độ, cho nên điều tức một chút, các người yên tâm hiện tại ta không có việc gì ”.

Ba người không có tâm tư đi lại an ủi Thiên Yêu, ngẫm lại lời của hầu tử, chỉ cảm thấy có ba cửa lớn, dựa theo tình hình thí luyện chi lữ hai cửa trước xem lại, trừ dựa theo quy tắc qua cửa tựa hồ quả thật không có đường tắt có thể đi, nhưng là muốn đánh muốn giết đều nói được, muốn đi cảm động con khỉ trước mặt thật sự là có chút làm khó.

Trừ nghĩ biện pháp trước tiên cảm động chính mình tựa hồ thực không có biện pháp gì, mọi người đều nhìn nhau, nhất thời đều trầm mặc xuống, bắt đầu yên lặng, nhớ lại sinh mệnh trong chuyện xưa từng làm chính mình cảm động.

Khinh Hồng là người đầu tiên phá vỡ trầm mặc : “ Ta từ nhỏ sống cùng sư phụ đích xác không trải qua nhiều vui buồn ly hợp, bất quá sư phụ từng kể lại chuyện của tổ sư bà ta thật ra nhớ rất rõ, một khi muốn kể chuyện xưa ta liền kể cho các người nghe .”

Hầu tử mỉm cười gật đầu : “ Đã người thật chuyện thật, nói vậy có vài phần tình cảm chân thật ”.

Khinh Hồng kể : “ Chuyện này đã là rất lâu, tổ sư bà bà là nhân vật sống tại hai vạn năm trước, cho nên rất nhiều điều không rõ ràng lắm, thời điểm sư phó kể chuyện cũng thực hàm hồ, có một vài địa phương cụ thể, tình tiết cũng không rõ ràng. ”

“ Không quan hệ ” Tiểu Khai khẽ gật đầu : “ Người cứ kể đi ”.

Khinh Hồng khẽ gật đầu, chính thức kể một đoạn cổ sự hai vạn năm trước.

“ Khi đó là thời kì hoàng kim của tu chân giới, người tu chân phi thăng tiên giới khắp nơi, tổ sư bà bà là đệ tử kiệt xuất danh môn chính phái, phi thăng tiên giới đương nhiên là việc chắc chắn thuận lợi, bởi vì tổ sư bà bà thiên phú cực cao, rất nhanh liền được đại chưởng môn xem trọng, hiển nhiên được xem như sẽ tiếp nhận chưởng môn Lưu Vân Thủy Tạ, cho nên tổ sư bà bà tu luyện ngàn năm công pháp có chút thành tựu, tổ sư bà bà được sư phụ mang đi tham gia một lần luận đạo của các môn phái chính đạo, nhưng là sư phụ của tổ sư bà bà vạn vạn không nghĩ đến, đúng lúc sự kiện này làm tổ sư bà bà nhận thức cả đời người thay đổi, đó là đại đệ tử của đương đại chưởng môn phái Thực Sơn, cũng là một người văn võ song toàn, là nhân vật thiên tài ”.

“ Vị đại đệ tử lúc ấy là tục gia đệ tử, tên là Mạnh Phi Phàm, vừa lúc cùng tuổi tổ sư bà bà , tại tu chân giới sống lâu vô hạn trong thiên địa, hai người lại có thể cùng tuổi, coi như là khó được duyên phận, càng khó chính là hắn cùng tổ sư bà bà vừa thấy đã yêu, từ đó về sau song tu không thể tự thoát khỏi, từ sau sự kiện đó, hai người nhiều lần tự gặp lại, thổ lộ tâm sự, lại ước hẹn muốn hai ngàn năm cuối cùng nhau độ kiếp, tay nắm tay phi thăng tiên giới, từ nay về sau trên nhân gian vĩnh viễn không phân ly được ”.

“ Mạnh Phi Phàm này vốn là đệ tử có tiền đồ nhất phái Thực Sơn, có thực lực, có ngộ tính, có thiên phú, cũng có trách nhiệm, đúng là người thích hợp nhất tiếp nhận chưởng môn, chưởng môn Thực Sơn cơ hồ đã quyết định phải truyền ngôi cho hắn, nhưng là hắn nghe nói chưởng môn Thực Sơn cả đời về sau không thể đề cập tư tình nhi nữ, vì vậy mà làm chưởng môn của đại phái nổi tiếng trong thiên hạ cũng không muốn, bởi vì cùng tổ sư bà bà thường gặp nhau, hắn cam nguyện làm đệ tử tục gia của Thực Sơn, làm sư phụ hắn đại phát lộc đình, cơ hồ đương trường muốn phế

tu vi của hần, nếu không phải sư huynh đệ trong môn nhiều lần cầu xin, chỉ sợ một thân côn lực đương trường liền phế đi, nhưng là dù vậy hần vẫn không có sinh chút dao động. Theo điểm này hần cũng thật là trọng tình người ”.

Hầu tử nghe được liên tục gật đầu : “ Không sai, không sai, cảm tình như vậy thật ra thế gian khó được đúng là tình cảm đẹp ”.

Khinh Hồng lại có chút khẽ cười khổ, tiếp tục kể.

“ Trong động vô số giáp, tu chân vô số năm tháng, chỉ chớp mắt lại là hai ngàn năm qua đi, tổ sư bà bà cùng Mạnh Phi Phàm tuy quý mến lẫn nhau, nhưng không ảnh hưởng tu luyện, trong hai ngàn năm bởi vì hai người cách nhau quá xa, lại vì việc tu luyện, nên gặp nhau ngày càng ít, ly biệt nhiều ngày, nhưng hai người tiến cảnh tu luyện cũng ngày tiến ngàn dặm, đã căn bản đạt tới cảnh giới phi thăng, mà tại một ngàn năm trước đã chính thức trở thành chương môn Lưu Vân Thủy Tạ. Mà Mạnh Phi Phàm bởi vì cự tuyệt vị chương môn Thục Sơn, không được truyền phương pháp tu chân cao thâm nhất của Thục Sơn, tu luyện liền gian nan hơn nhiều, nhưng là nam nhân này thiên phú cứng cỏi, người tầm thường làm sao có thể so sánh bằng, tự mình lĩnh ngộ và tìm tòi, lại chân nam đá chân chiêu tu luyện đến cảnh giới phi thăng so với tổ sư bà bà lại không lạc hậu. ”

“ Nhìn hai ngàn năm sau, nguyện vọng hai người tay trong tay phi thăng, xem ra có thể đạt được, đoạn tình cảm này, giai thoại này liền tại tu chân giới cũng khó có được nhưng là tổ sư bà bà vạn vạn không nghĩ đến, ngày độ kiếp tới gần trong một năm cuối cùng, lại bỗng nhiên xuất hiện biến cố, Mạnh Phi Phàm lại bởi vì giúp người khác độ cửu trọng thiên kiếp, mà công lực tổn hao nhiều, đánh mất tu vi của mình ngàn năm .”

Khinh Hồng thở dài lại kể : “ Phải biết rằng thiên ý từ xưa đối xử tử tế nhân loại, tu chân phi thăng độ kiếp, thường hay trải qua đầy đủ tứ cửu thiên kiếp, tổ sư bà bà và Mạnh Phi Phàm thực lực tuy mạnh, dù sao cũng

bất quá tu luyện ba ngàn năm, bọn họ có thể chịu được tứ cửu thiên kiếp, làm sao có thể chịu được cửu cửu trọng kiếp, mà Mạnh Phi Phàm này trải qua cửu cửu trọng kiếp mà không chết, sự thật đã là kỳ tích trên tu chân giới trước không có sau không có, tổ sư bà bà vạn vạn không rõ chính là đến tốt cùng là ai độ kiếp lại phải trải qua cửu cửu trọng kiếp, đem Mạnh Phi Phàm hại thành như vậy .”

“ Tổ sư bà bà cũng là nữ tử cương cường, một khi trong lòng đã không hiểu, tự nhiên muốn đi hỏi, nàng không hỏi hoàn hảo, vừa hỏi nhất thời tức giận mặt mày thất sắc, toàn thân phát run, nguyên lai Mạnh Phi Phàm lại giúp đỡ không phải nhân loại mà là một con hồ yêu mỹ mạo ba ngàn năm. ”

“ Nga, chẳng lẽ như vậy không được sao chứ ?” Hầu tử nghe được thân mật hỏi : “ Nhân loại và hồ yêu đều là sinh mệnh, sinh mệnh đều là ngang hàng, chẳng lẽ Mạnh Phi Phàm không nên hỗ trợ sao chứ ?”.

“ Đương nhiên không giống nhau ” Kinh Hồng theo lý thường đương nhiên lắc đầu : “ Ở trong thế giới chúng ta, nhân loại và yêu quái vốn là thế song phương không đội trời chung , cái gọi là không cùng tộc loại, trong tâm tất khác, hồ yêu này trời sinh đối đầu nhân loại. Mạnh Phi Phàm thân là đệ tử phái Thục Sơn một trong phái đứng đầu thiên hạ, chẳng những không trăm yêu trừ ma, ngược lại ra tay trợ giúp một con yêu quái độ kiếp, đã làm cho người ta nghe nói phải sợ hãi hành kính rồi, khó có thể chấp nhận là hấn lại còn bởi vậy tổn thương đạo hạnh ngàn năm của mình, ảnh hưởng hấn và tổ sư bà bà tay trong tay độ kiếp thành thiên cổ giai thoại ”.

Hầu tử mỉm cười, cũng không phản bác chỉ nói : “ Người tiếp tục kể ”.

“ Tổ sư bà bà một khi đã tức giận, đương nhiên phải hỏi lý do, Mạnh Phi Phàm ấp úng không nói rõ, chính là hy vọng tổ sư bà bà tin tưởng hấn, hấn cũng không là người vô tình vô nghĩa. Tổ sư bà bà là nữ tử có tri thức hiểu lẽ nghĩa, tự nhiên không muốn miễn cưỡng Mạnh Phi Phàm, một khi Mạnh Phi Phàm không muốn nói, nàng cũng chỉ có thể không hỏi, nhưng là nàng

đối với hồ yêu kia chung quy không thể quên, liền hướng Mạnh Phi Phàm yêu cầu xem mắt hồ yêu kia, Mạnh Phi Phàm biết tổ sư bà bà công lực thâm hậu, nếu nàng bạo khởi đả thương người, lại một lòng bảo hộ hồ yêu, không chịu đáp ứng yêu cầu tổ sư bà bà, bị cuốn lấy cấp bách chỉ đưa ra một bức họa hồ yêu, đưa cho tổ sư bà bà xem qua, trong bức tranh kia chính là hình tượng nữ tử hồ yêu, thiên kiều bách mị sinh động, đẹp vô hạn, tổ sư bà bà coi như là mỹ nữ tu chân giới khó được, nhưng là so với hồ yêu vẫn còn kém một bậc ”.

“ Tổ sư bà bà tâm tư tinh tế, chỉ nhìn bút pháp nét vẽ của bức họa kia dĩ nhiên có thể đoán định đây là tay Mạnh Phi Phàm vẽ, nghĩ đến hẳn hai ngàn năm chưa bao giờ tặng mình một bức họa về mình, lại lặng lẽ tặng một con hồ yêu bức tranh, nói trong lòng không khúc mắc cũng không có khả năng, bất quá trong lòng không chịu nổi nhưng tổ sư bà bà vẫn còn an tĩnh trở về ”.

Tiểu Khai nghe đến đó, nhin không được lặng lẽ quay đầu nhìn Thiên Yêu, nghĩ thầm rằng : “ Hẳn cũng là yêu tinh hai vạn năm trước, hẳn cũng vừa lúc là một con hồ ly, chẳng qua người ta chính là nữ tử mỹ mạo hẳn hiện tại khôi phục hình dáng tuy thuận mắt nhiều nhưng là nếu muốn trở thành nữ tử mỹ mạo còn kém xa lắm ”.

Thiên Yêu thần thái không vui không buồn, cũng không biết tội cùng là đang nghe cố sự hay là xuất thần.

Khinh Hồng kể : “ Tổ sư bà bà trong lòng bừng sáng, biết hồ yêu này muốn lợi dụng sắc đẹp mê hoặc Mạnh Phi Phàm, muốn lợi dụng lực lượng Mạnh Phi Phàm ngăn cản thiên kiếp, hy vọng phi thăng tiên giới, cho nên trong lòng lặng lẽ hạ chủ ý, muốn phải thừa dịp thời điểm Mạnh Phi Phàm không ở đó chém giết hồ yêu, giúp Mạnh Phi Phàm chặt đứt tâm ma. Chỉ tiếc Mạnh Phi Phàm cũng là người thông minh, vô luận trí tuệ hay là mưu kế tuyệt đối không kém tổ sư bà bà, lại có thể đem hồ yêu nghiêm nghiêm

thật thật giấu đi, tổ sư bà bà nhiều lần thăm dò, nhưng không có thu hoạch”.

“ Giờ phút tổ sư bà bà phi thăng sắp tới, nhưng dứt bỏ không được tình duyên hai ngàn năm với Mạnh Phi Phàm. Tổ sư bà bà là nữ tử cương cường, nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại quyết định một việc làm thiên hạ khiếp sợ : tự hủy ngàn năm đạo hạnh, chờ đợi Mạnh Phi Phàm một ngàn năm sau cùng nhau phi thăng !”.

Nếu nói bị bắt tổn thất một năm đạo hạnh đã là khó có thể tưởng tượng được đã kích, như vậy hủy đi ngàn năm đạo hạnh, không thể nghĩ ngờ liền càng thêm không thể tưởng tượng, khó trách Khinh Hồng nói tổ sư bà bà là nữ tử cương cường, chính xác đã đạt cảnh giới chưa từng ai có, mà Mạnh Phi Phàm này cả đời có thể tìm được một vị hồng nhan tri kỷ như vậy cũng thật là phúc phần trăm ngàn năm mới tu được. Cùng vị tổ sư bà bà này chí tình chí tính so với lời thề non hẹn biển của tiểu hài tử trên Ti vi quả thực quả thực đều không bằng.

Bởi vì như thế, nghĩ đến Mạnh Phi Phàm lại bị hồ yêu mê hoặc, lý trí nữ tử như thế không để ý, mọi người nhìn không được đều có chút xem thường .

“ Tổ sư bà bà nguyện ý là hy vọng thông qua biểu hiện của mình làm Mạnh Phi Phàm tỉnh ngộ lại, không bị hồ yêu mê hoặc lại, nhưng là Mạnh Phi Phàm chung quy tâm hồn u mê, hoàn toàn bị sắc đẹp của hồ yêu mê hoặc, tuy đối với tổ sư bà bà thâm tình cảm động không lời nào có thể diễn tả được, lại y nhiên không thể dứt bỏ hồ yêu, như trước lại không ngừng giúp nàng độ kiếp, chẳng những phải giúp nàng độ kiếp, nhưng lại muốn gạt tổ sư bà bà, nhưng là hãm hại như thế nào lừa được tổ sư bà bà a? Các đệ tử phái Thực Sơn đều đã chịu không nổi nữa, bọn họ đem mọi việc Mạnh Phi Phàm lặng lẽ nói cho tổ sư bà bà .”

“ Tổ sư bà bà cả đời này yêu như vậy một lần, tuy ruột đau từng khúc, nhưng không hối hận, ngược lại quay lại khuyên bảo các đệ tử này của phái Thục Sơn giữ bí mật đừng cho người trong thiên hạ xem thường Mạnh Phi Phàm, nhưng là nàng vạn vạn không thể tưởng được, sự việc lại từng bước xấu đi, lúc này đây, trầm trọng đến bước nàng không thể tiếp thu được ”.

Tiểu Khai mở miệng hỏi : “ Rốt cuộc làm sao vậy ?”

Khinh Hồng nói phảng phất cũng có chút động tình, trong mắt hào quang lờ lờ, thấp giọng nói : “ Mạnh Phi Phàm chết, vì giúp hồ yêu chế ngự thiên kiếp bị sét đánh chết ”.

“ Hô” phía sau truyền đến thanh âm hô hấp, mọi người vội vàng quay đầu lại chỉ thấy Thiên Yêu dùng lực hô hấp, dùng tay che mắt một bộ hình dáng chưa tỉnh ngủ, lắc đầu nói : “ Các người kể cổ sự ta đi bên kia xem ”.

Mọi người không khỏi hoàn hồn , nguyên lai là Thiên Yêu nghe cổ sự đang ngủ mới tỉnh lại.

Nhưng là Trữ Tình trong lòng quan tâm sư phụ nhện không được liếc mắt nhìn, lại gặp ánh mắt Thiên Yêu dưới ngón tay kia, phảng phất còn có mờ ảo nước mắt.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 3: Ân Oán Năm Xưa

Khinh Hồng nói: “ Sự thật chứng minh, cái nhìn của tổ sư bà bà hoàn toàn chính xác, Mạnh Phi Phàm vừa chết, hồ yêu lập tức lộ ra một mặt tà ác của nó, câu dẫn một chính đạo bại hoại, đó là Côn Lôn Phái Tà Tu Trầm Hương chân nhân.”

“ Yêu tinh tu chân, liền thành Thiên Yêu, nhân loại tu ma liền thành tà tu, Trầm Hương chân nhân là đệ tử phái Côn Lôn, vốn học cao thâm nhất chính là thuật phi thăng, nhưng là hãn phẩm hạnh thật sự quá xấu xa, lén lèm chằng biết bao nhiêu sự tình thương thiên hại lý, tâm tính đã cực đoan bại hoại, muốn đề cao cảnh giới tu chân đã tuyệt đối không khả năng, vạn bất đắc dĩ, Trầm Hương chân nhân lúc này mới chuyển thành tu ma, mà tu ma mấy trăm năm cuối không cẩn thận mới bị môn hạ đệ tử phát hiện bí mật, mà lúc đó Trầm Hương chân nhân đã là đương đại cường môn của phái Côn Lôn cho nên phái Côn Lôn khi đó tại tu chân giới thanh danh thật là không tốt .”

“ Tổ sư bà bà vì cái chết của Mạnh Phi Phàm trước khi nhìn mặt Mạnh Phi Phàm lần cuối nàng đã quyết định muốn chém chết hồ yêu, nhưng là Mạnh Phi Phàm lại chằng những trước khi chết không có tỉnh ngộ, lại bức bách tổ sư bà bà buông tha hồ yêu, đáng tiếc tổ sư bà bà đối với Mạnh Phi Phàm một mảnh si tình, lại làm sao nhẫn tâm cự tuyệt di ngôn của hãn trước khi chết, bị Mạnh Phi Phàm bắt trước mặt phát hạ lời thề đời này không được chém giết yêu hồ, Mạnh Phi Phàm chết đi lúc sau tổ sư bà bà trong lòng bức bội ức chế, đương trường thổ huyết, tâm cảnh đã bị thụ thương

nặng tu vi vừa rụng ngàn dặm, phi thăng đã là cả đời vô vọng. Nàng cố gắng trở lại Lưu Vân Thủy Tạ lập tức bế quan chữa thương lần bế quan này liền qua mấy trăm năm .”

“ Trầm Hương chân nhân thực lực vốn bình thường, nhưng là sau khi thông đồng với Thiên Yêu đột nhiên thực lực tăng mạnh, nhanh chóng ngự trị phía trên chính đạo đại môn phái, chẳng những tổ sư bà bà không phải là đối thủ của hã, liền cả Nga Mi, Thanh Thành, Thục Sơn, Hoàng Sơn, chư đại môn phái cũng không phải là đối thủ của hã, trong khoảng thời gian này, phái Côn Lôn thực lực vô hạn bành trướng, hiển nhiên đã là đại phái đệ nhất thiên hạ, nhưng là hai chữ chính đạo hã lại càng ngày càng xa, năm tháng như vậy nhoáng một cái lại năm trăm qua đi ”.

“ Trầm Hương chân nhân tại tu chân giới hô phong hoán vũ đương nhiên năm đó hồ yêu không phải chủ ý cùng hã liên thủ, cho nên năm trăm năm sau, trong Phái Côn Lôn bỗng nhiên xảy ra nội loạn, cũng là hồ yêu tự mình ra tay giết chết Trầm Hương chân nhân, hấp thu toàn bộ chân nguyên của Trầm Hương chân nhân, hồn phách và nguyên anh của Trầm Hương chân nhân đều bị hồ yêu hoàn toàn tuyệt diệt, theo như tử trạng Trầm Hương chân nhân, Trầm Hương chân nhân bị chết cực kỳ thâm trọng, toàn thân da thịt cùng xương cốt cơ hồ không có một tấc nguyên vẹn, thủ đoạn của Hồ Yêu tàn khốc quả thực người khác vô cùng phần nộ .”

“ Hồ yêu sau khi giết chết Trầm Hương chân nhân, chuyện thứ nhất là tắm máu phái Côn Lôn, lúc ấy trong phái Côn Lôn, đệ tử tà tu so với đệ tử chính đạo nhiều hơn, nhưng là vô luận chính tà đều bị hã một đêm giết sạch sẽ, hôm nay phái Côn Lôn còn có thể trở thành môn phái chính đạo cũng đúng là bởi vì năm đó toàn bộ tà tu chết ở trong tay hồ yêu, nói như vậy đồ sát năm đó rốt cuộc là phúc hay họa thật đúng là rất khó bình nói ”

“ Đợi cho tổ sư bà bà xuất quan, tu chân giới đã bị hồ yêu giết máu chảy thành sông, xác chết khắp nơi, cả tu chân giới tinh phong huyết vũ, một mảnh ngổn ngang, tổ sư bà bà giờ phút này ngay cả muốn giết chết hồ yêu,

cũng không phải đối thủ của hồ, càng huống chi, bởi vì cái chết của Mạnh Phi Phàm đã bị kích động quá nặng, giờ phút này nội thương dĩ nhiên hình thành, ngay cả khả năng sống còn chưa biết, trừ ở trong Lưu Vân Thủy Tạ thở dài chuyện cũ, nằng thật sự làm không được cái gì.

Không lâu sau, tổ sư bà bà vì một số sự tình của Lưu Vân Thủy Tạ, vọng động chân nguyên, đạo trí nội thương phát tác, hộc máu mà chết. Đến đây, tổ sư bà bà cùng Mạnh Phi Phàm đối với mấy ngàn năm trước công nhận thần tiên quyền luyện, đều đã buông tay cõi trần .”

Vốn là một Đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, vì một tên yêu quái, cuối cùng đến tình cảnh này, mọi người nhin không được cùng nhau lắc đầu, đều cảm thấy có chút cảm xúc.

Hầu tử thần sắc xem ra có chút đau buồn, trầm mặc một lát, lúc này mới ngẩng đầu lên : “ Người kể cổ sự này, đích xác có chút bi thảm, chẳng qua dù sao không phải thân người trải qua, người nội tâm thương cảm, còn không đủ để đánh đụng đến ta ”.

Hắn dừng một chút, bổ sung nói : “ Càng huống chi, bên trong cổ sự này, có rất nhiều địa phương đều là người một mặt bịa ra, bằng trực giác sự mẫn tuệ ta cảm thấy trong đó còn có chỗ không thật ”.

Khinh Hồng khẽ gật đầu : “ Đây là cổ sự sư phụ ta kể lại, rốt cuộc đúng hay không ta cũng không muốn làm rõ ràng lắm ”.

Hầu tử khẽ gật đầu, không hề nói chuyện.

Trữ Tình từng bước đi tới : “ Ta kể tiếp.”

Tiểu Khai kinh ngạc liếc mắt : “ Người con gái của gia đình lớn cuộc sống sung sướng, còn có cái gì thương tâm bất thành ?”

“ Đương nhiên có ” Trữ Tình ôn nhu liếc mắt nhìn Tiểu Khai : “ Tiểu Khai ca ca, ta kể cổ sự này với người có quan hệ ”.

Tiểu Khai há rộng miệng ra.

“ Thời điểm xảy ra sự việc ta còn rất nhỏ, năm đó ta mới tám tuổi, ” Trữ Tình ngữ điệu thực trầm thấp, cũng thực thông thả : “ Nghĩ đến thế nhân, sinh ra tại gia đình giàu có, hài tử này khẳng định thực hạnh phúc.

Nhưng là bọn họ cũng không rõ ràng, đứa nhỏ sinh ra tại gia đình giàu có, tuy có thể được hưởng vật chất phong phú mà đứa nhỏ khác khó có thể tưởng tượng, người thân nhất thường hay vắng mặt, tỷ như ta ”.

“ Trước đây, ba mẹ đều bề bộn công việc, bọn họ cả ngày đều phải xử lý sự vụ của công ti, thời gian đều không ở nhà ăn cơm, lại càng không nói chuyện với ta. Thời thơ ấu của ta, cơ hồ không có ấn tượng về cha mẹ, cho nên ta cảm thấy thực không vui, thực cô đơn, cho nên sau này ta bỗng nhiên có cái ý niệm trong đầu, ta nghĩ phải rời gia đình ”.

“ Chúng ta Trữ gia đương nhiên không thiếu bảo mẫu, cũng không thiếu bảo tiêu, cho nên cha mẹ căn bản không nghĩ tới,tiểu cô nương trong mắt bọn họ vô ưu vô lự, lại có lá gan làm việc to gan lớn mật như vậy. Tuy hai bảo tiêu và hai bảo mẫu trường kì đi theo bên người ta , ta vẫn thành công, vào một đêm cuối thu, trước một ngày ta đòi mua váy, rời gia đình đi ra ngoài ”.

“ Ta đi bộ rất lâu vào ***** chiều, sau đó ta cảm thấy toàn thân đều lạnh cóng, nhưng là ta không nghĩ sẽ trở về, ta cảm thấy trong nhà không ấm áp, đi đến tờ mờ sáng, ta phát hiện đã đói bụng, mới bỗng nhiên nhớ tới căn bản không tìm thấy nơi ăn cơm, ta tựa vào vách tường của một góc phố, cảm thấy mình thập phần suy yếu, phảng phất tùy thời giống như ngất đi, nhưng là ngã tư đường người đi người đến, nhưng không có một người nguyện ý liếc mắt nhìn ta, ta cảm thấy thế giới này liền như ông nội miêu tả

giống như thương trường, tràn ngập lạnh lùng, không có một người đáng để tín nhiệm, nhưng là lúc sau ta gặp một đại ca ca”.

Tiểu Khai càng nghe càng cảm thấy quen thuộc, đoạn kiêu này trước đây hẳn đã nghe Tiêu Vận kể qua, nhưng là sau này Tiểu Quan chứng minh Tiêu Vận căn bản là lừa dối, hẳn vạn vạn không có nghĩ đến, giờ phút này Trữ Tình lại kể lại cổ sự này.

Tiểu Khai thanh âm tràn ngập ngoài ý muốn : “ Chẳng lẽ người... người chính là”

“ Đúng vậy, Tiểu Khai ca ca ta chính là tiểu cô nương kia,” Trữ Tình ánh mắt có chút ướn át : “ Đại ca ca đối với ta tốt lắm, hẳn đem quần áo của mình cời ra choàng lên người ta, hẳn hỏi ta có phải lạc đường không, hẳn còn đem bữa sáng trong tay cho ta ăn, nhưng là ta một câu đều không dám nói, ta còn nhớ rõ lời ông nội, ta không tin thực sự có người vô tư phụng hiến tồn tại, tuy đại ca ca có một đôi mắt ấm áp, nhưng là ta cảm thấy hẳn khẳng định đối với ta có mưu đồ ”.

“ Một khi hẳn muốn mưu đồ ta, ta đây lại vì cái gì không thể trước tiên lừa dối a ? nếu hẳn không để quần áo cho ta mặc, cho ta bữa ăn sáng, ta khẳng định chết đói, lạnh mà chết, cho nên thời điểm ta và hẳn rời đi, ta lập tức liền ngoan ngoãn đi cùng hẳn, vì không cho hẳn hỏi ta không thể trả lời cầu hỏi, ta còn muốn giả làm một người câm điếc .”

“ Đại ca ca sống một mình, mỗi ngày đều phải đi học, buổi tối mới về nhà, hẳn mỗi ngày buổi sáng mua bữa sáng cho ta, mỗi ngày buổi tối nấu cơm cho ta ăn, hẳn còn phải giặt quần áo, thu dọn phòng, đánh nhà vệ sinh, hẳn một ngày đều bận bịu nhiều việc, hơn nữa ... hẳn thực gầy, lúc ta theo đến đây hẳn liền càng gầy, .”

“ Đại ca ca thực bởi vì tồn tại của ta hẳn chỉ có thể mỗi ngày không ăn bữa sáng, hẳn rất muốn đem ta đưa về nhà, đối với ta câm điếc, hơn nữa

không biết chữ cho nên hẳn ngoài việc nuôi ta, không có lựa chọn khác, mỗi khi hẳn định đưa ta đến cục cảnh sát, ta đều liều mạng kéo tay hẳn lại, kiên quyết không ra khỏi cửa, hẳn không muốn bắt buộc ta, chỉ có thể tiếp tục giữ ta ở lại một ngày một đêm ”.

Trữ tình trên mặt tràn đầy hồi hận, thấp giọng nói : “ Lúc ấy, ta nghĩ đến hẳn muốn đưa ta về nhà là muốn tìm gia nhân của ta đòi tiền.

Ta một bên lạng lẽ khinh bỉ, một bên không ngừng tạo phiền toái cho hẳn, ta mỗi ngày đều làm trong nhà rối tinh rối mù, ta còn thường xuyên cố ý lấy cặp sách của hẳn, bài tập của hẳn, ta thậm chí còn thừa dịp hẳn buổi tối ngủ, hẳn đi vắng, hài tử ở bên trong tưới nước.

Thời điểm tuổi còn nhỏ, con người luôn đặc biệt cố chấp, ta bắt đầu nhận định hẳn là người xấu, cho nên vô luận hẳn đối với ta như thế nào, ta đều nghĩ hẳn có mưu đồ khác, hẳn đối với ta càng tốt, ta càng nghĩ hẳn hư ngụy, rồi đến một ngày nào đó... ngày đó, đại ca ca nói cha mẹ hẳn trở về, đợi cha mẹ hẳn trở về hẳn sẽ đưa ta đến cục cảnh sát, giúp ta tìm ba mẹ ”.

“ Ta trong lòng cười lạnh, ta nghĩ rằng hẳn rất cục chịu không được, muốn lật ngửa ván bài với ta , hẳn muốn bức ta về nhà, muốn tìm ba mẹ ta đòi tiền, muốn rất nhiều tiền, ta không thể cho hẳn cơ hội.

Ta nghĩ hẳn là một người xấu, ta nhất định muốn đánh cho hẳn một gậy trúc làm hẳn thành công dã tràng ” Trữ Tình mướt mắt rồi cục chảy xuống : “ Cho nên ta đương trời tối, liền lén lút rời đi, ta không có đi xa, chính là trốn ở góc tường cách đó không xa, nhìn thấy đại ca ca xa xa tìm ta suốt một đêm. Ngày hôm sau đại ca ca không có đi học, hẳn bị cảm cúm, ta một đêm trốn bên ngoài cũng bị cảm cúm ”.

“ Kỳ thật ta là một nữ hài tử yếu đuối, cảm cúm liền nhớ nhà, vì thế ta liền về nhà, thời điểm ta trở về nhà, ba mẹ ta đều ở nhà, nghe bọn họ nói tìm ta đã lâu, nghe nói còn đăng báo tìm người họ đã ùn ùn kéo đến, nhưng

là ai cũng nghĩ tới, ta ở cách bọn họ không xa, tại một gian phòng nhỏ, sống hơn một tháng .”

“ Ta cảm thấy thực châm chọc, ta muốn cười lạnh, ta thời điểm ở nhà, ba mẹ cho tới bây giờ không để ý đến ta, chỉ lo công việc của mình, tìm không thấy ta, bọn họ lại mỗi ngày ở lại nhà, phảng phất họ quan tâm ta rất nhiều, thật trái ngược, làm ta nghĩ bọn họ thật sự có chút không hiểu, mà bọn họ mấy ngày này lo âu, lo lắng, cũng tất cả đều là tự chuốc vạ vào mình . ”

“ Ta cảm cúm có thể về nhà, đại ca ca cảm cúm, lại chỉ có thể tự mình chống đỡ. Ta lại nghĩ đến thời điểm đại ca ca, đã là hai ngày sau. Nghĩ tới đại ca ca ta bỗng nhiên có một nguyện vọng mãnh liệt liền muốn nhìn thấy hắn thế nào, có còn bệnh nằm tại giường không ? cha mẹ hắn đã trở về chưa ? hắn có nhớ ta không ? nguyện vọng mãnh liệt như thế căn bản không thể áp chế, ta lúc này muốn ra khỏi nhà, nhưng là cha mẹ ta vừa mới tìm ta trở về, lại như thế nào để ta ra ngoài a? Ta chỉ có thể nói thật cho bọn họ, đại ca ca thu nhận ta một tháng ”.

“ Lòng người thật biến đổi, ta vốn nghĩ đại ca ca là người xấu, nhưng giờ khắc này ta bỗng nhiên bắt đầu nhớ bữa sáng của hắn, điệu cười của hắn, ánh mắt ấm áp cùng bả vai không rộng lớn của của hắn, để hắn tìm cha mẹ ta lừa gạt nhiều tiền ta cũng không có câu oán hận ”.

“ Ba mẹ ta đương nhiên không muốn ta đi ra ngoài, bọn họ chính là muốn ta đưa một địa chỉ cụ thể sau đó để lái xe đi đón người ” Trữ Tình sắc mặt có chút trắng bệch, thanh âm liền bắt đầu run rẩy, thần thái áy náy hối hận, đến cực điểm“ Nhưng là ta vạn vạn không nghĩ đến, tâm huyết ta dâng trào, lại thành thảm kịch lớn nhất trên đời!”

Móng tay của nàng lặng lẽ cào vào trong thịt, lại bất giác hồn nhiên, thấp giọng nói : “ Ta nhớ rất rõ ràng, đó là mười năm trước ngày 5 tháng 11....”

Tiểu Khai nắm tay xiết chặt, gân xanh trên cánh tay phút chốc liền rõ ràng đột nhiên hiện ra, hít một hơi thật dài, thấp giọng nói : “ ngày 5 tháng 11... không phải là”

Trữ Tình hốt nhiên bắt lấy cánh tay Tiểu Khai, một tiếng bổ nhào vào trong lòng Tiểu Khai, nước mắt nhất thời ràn rụa mà rơi, đảo mắt liền làm ướt áo Tiểu Khai, anh anh khóc ròng nói : “ Tiểu Khai ca ca thực xin lỗi ta sai rồi, ta thực không phải cố ý, người nhất định phải tha thứ cho ta.”

Tiểu Khai bình thường hi hi ha ha, chính mình luôn luôn là một thiếu niên sáng lạng phảng phất chẳng biết ưu sầu .

Nhưng là biểu tình giờ phút này , lại không nói ra âm trầm lạnh như băng, sắc mặt âm tình bất định, thế nhưng ẩn lộ ra gân xanh đáng sợ phụ cận huyết thái dương, gân xanh đều thành thịch nhảy lên, trong mắt hung quang lóe ra, giương mắt nhìn Trữ Tình bởi vì ghen ngào nên thân thể hơi nhấp nhô, mái tóc đen trước mắt hất bay lên khiêu động, hương thơm bay vào mũi, vốn là cảnh sắc đẹp vô hạn.

Nhưng là hăn mặc kệ mái tóc đó, giương mắt buồn giống như bùn đất như đá, trong mắt nào còn có một chút ôn tình?

Ước chừng kéo dài vài phút, Tiểu Khai mới chậm rãi đưa tay lên, vỗ sau lưng Trữ Tình, trầm giọng nói : “ người đừng khóc, cái này không trách người ”.

Kinh Hồng lại kinh ngạc tò mò, thấp thỏm nói : “ Tiểu Khai ca ca, rốt cuộc sao lại thế này ?”.

Tiểu Khai cắn răng nói : “ Ta nhớ rõ, cha mẹ ta năm đó bị tai nạn, gây ra chuyện đích xác là tài xế họ Trữ, ” Hăn lại nói : “ Hơn nữa lái xe này, đã uống rượu”

Lái xe họ Trữ, tự nhiên chính là năm đó phụng mệnh lái xe đón Tiểu Khai, nhưng là cha mẹ Trữ Tình tuyệt đối không thể nghĩ được, ngày hôm ấy đúng là ngày cha mẹ của Tiểu Khai trở về, bọn họ càng không thể tưởng được, tài xế của mình tại cửa nhà đương trường đâm chết người!.

Thậm chí có thể nói, Tiểu Khai từ đó trở thành cô nhi, tất cả đều là Trữ Tình ban tặng, nếu lúc ấy Trữ Tình không có hảo tâm đem về, như vậy hết thảy đều không phát sinh.

Nhưng là sự tình không có chân chính làm cho người ta cảm thấy châm chọc là còn về sau.

Bởi vì tai nạn này, là do lái xe sau khi uống rượu gây ra, cho nên tình tiết tai nạn có điều nghiêm trọng hơn, lái xe khẳng khẳng có quan hệ họ hàng với Trữ gia, Trữ gia liền trăm phương ngàn kế giúp lái xe thoát tội.

Bọn họ một mặt mời luật sư giỏi nhất, một mặt thu xếp nhân viên cảnh vụ, đồng thời còn phái thuyết khách đi tìm người nhà người bị chết, cũng chính là Tiểu Khai, muốn Tiểu Khai bỏ qua truy cứu sự việc, đương nhiên bọn họ nguyện ý đưa Tiểu Khai một khoản tiền lớn, hoặc hứa hẹn công việc sau khi tốt nghiệp, đại loại như thế.

Xem ra bọn họ muốn đối phó chính là một tiểu hài tử, như thế tiếp cận, đương nhiên là sự việc mười phần có chín phần chắc chắn.

Nhưng là một loạt công tác phía sau của bọn họ không phải sử dụng, bởi vì Tiểu Khai dễ dàng đáp ứng yêu cầu bọn họ, chẳng những đáp ứng hơn nữa cái gọi là “ khoản tiền lớn ” và “ hứa hẹn công việc ” đều bỏ qua , hần chỉ lấy đi phần tiền bồi thường về người, thần sắc lạnh nhạt quay đầu mà đi. Thời điểm trước khi đi còn nhẹ nhàng lưu lại một câu : “ giúp ta chuyển lời tới tài xế kia, thời điểm lái xe cần thận một chút, đừng làm tổn thương đến những người khác nữa ”.

Đối với Trữ gia mà nói lời này quả nhiên là không sao cả, chỉ có thể hiểu rằng đứa nhỏ này ngu xuẩn, cho nên lúc sau về nhà, lái xe kia thậm chí còn bắt chước giọng điệu của Tiểu Khai như thật, dùng để cười vui, một màn này trong mắt Trữ Tình, đau lòng cũng không nói nên lời.

Nàng một giọt nước mắt đều không có lưu, chính là đem mình nhốt trong phòng, xiết chặt nắm tay, lặng lẽ nói cho chính mình : “ Đại ca ca là nam hài tử tốt nhất trên đời, hấn thiện lương dũng cảm, khoan dung, cần cù, kiên cường, ta lại lơ đãng hung hăng tổn thương hấn. Một khi sự tình đã phát sinh ta duy nhất có thể làm chính là lớn lên gả cho đại ca ca, cả đời bù đắp lại tổn thương cho hấn !”.

Những lời này trong tâm Trữ Tình từ nay về sau cùng với nàng vượt qua thời gia mười năm, đến lúc nàng lại phát hiện hành tung “ đại ca ca .”

Mà nửa năm sau đó phát sinh sự kiện, cha mẹ Trữ Tình bị tai nạn xe khi trên đường đi ra sân bay, gặp tai nạn, ba người trọng thương không chữa trị, đương trường tử vong, có lẽ đây cũng là thiên ý minh trung. Tin tức cha mẹ tử vong truyền đến, Trữ Tình đang trong phòng khách cười hì hì xem phim hoạt hình , nghe miệng ông nội nói ra tin tức, nàng cảm giác kỳ quái tận đáy lòng đau đớn, mà nước mắt bỗng nhiên bắt đầu tuôn ra !.

Tiểu Khai dùng sức lắc đầu qua lại, đem hồi ức từ bỏ đi, vỗ vỗ bả vai Trữ Tình : “ Quên quá khứ đi, nó chỉ là quá khứ.”

Trữ Tình lau nước mắt, đáng thương ba ba nhìn hầu tử : “ người có cảm động không ?”.

“ Có một chút cảm động ” Hầu tử mỉm cười : “ Người kể cổ sự rất chân thật, cũng thực cảm động người, chẳng qua nước mắt của tiểu nữ sinh, không khỏi nông cạn, có lẽ mấy chục năm sau người cảm động có thể càng khắc sâu”.

Hắn tuy không có nói rõ, nhưng lời này rõ ràng là : “ Hắn không có chân chính cảm động ”.

Liền lúc này, mọi người nghe được tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Trong tiếng thở dài này mang chút hương vị thê lương, phát xuất lại là Thiên Yêu, Khinh Hồng ngạc nhiên nói : “ Người than thở cái gì ? ”.

Thiên Yêu cũng không trả lời, ngược lại đối với hầu tử khẽ cười lạnh nhạt nói : “ Ta cũng đến kể một cố sự ”.

Mọi người phiết phiết miệng đều nghĩ : “ Đại bi đại hỉ như thế đều không làm con khi động đây, thái độ của người quả thật nhạt nhẽo như thế, còn có thể cảm động hắn hay không ? ”.

Hầu tử kinh ngạc liếc mắt nhìn Thiên Yêu, gật đầu nói : “ Người kể đi ”.

Thiên Yêu có chút khẽ ngẩng đầu lên, không hề nói chuyện , trên mặt lộ ra biểu tình trầm tư, ước chừng quá một vài phút, mới kể : “ Đó là sự tình của hai vạn năm trước”

Hắn nói xong những lời này, rồi lại im lặng, bình thản đưa một tay ra, tay xuất ra ngọc ban chỉ. Bàn chỉ kia bỗng nhiên bắn ra một đạo mông lung bạch quang, chính là đánh xuống mặt đất, mọi người cúi đầu nhìn lại trên mặt đất xuất hiện một bức đồ họa, xem ra giống như hình ảnh, rõ ràng khả biện.

Tiểu Khai vừa thấy, chỉ cảm thấy có chút, mê muội một trận, ánh mắt nhìn thẳng trong lòng không khỏi sợ hãi than : “ Thiên hạ lại có nữ hài tử giống như thần tiên như vậy a ! ”.

Xuất hiện trước mắt mọi người, là một nữ hài áo trắng váy trắng, răng trắng môi đỏ, tóc đen như mực, giống như băng điêu tuyết trác mà thành, da

thịt kia như ngọc, mắt đẹp như tranh, phảng phất toàn bộ xinh đẹp của đất trời núi sông đều tập trung trên người nàng.

Nàng liền tùy tiện đứng như vậy, diện mạo hoàn mỹ, sau lưng nàng là núi rừng xanh ngát, mặt đất cỏ xanh biếc, làm nổi bật lên non sông tươi đẹp, bầu trời trong xanh mây trắng, thật là mọi người bây giờ không có gặp qua dung nhan tuyệt thế như vậy.

Khinh Hồng nhin không được nói : “ Nàng là ai ?”.

“ Nàng là một con hồ yêu ” Thiên Yêu nói : “ Ta muốn kể là cố sự của nàng ”

Tiểu Khai nhin không được âm thầm gạt đầu, không nghĩ tới Thiên Yêu còn có chút chiến thuật tâm lý, trước tiên hư cầu một hình tượng hoàn mỹ như vậy, lại đi miêu tả buồn vui, ly hợp của nàng, gây cho người khác rung động, tự nhiên so với trống rỗng thuật lại, muốn sinh động nhiều lắm.

“ Hai vạn năm trước, nàng chính là một tiểu hồ ly vô ưu vô lự ở chân núi thực sơn , không có tư tưởng, chỉ biết hưởng thụ lam thiên lục thảo, hồn nhiên chẳng biết vui buồn ly hợp của cuộc sống”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 4: Bí Mật Thiên Yêu

“ Có một lần, nó đang chơi đùa, lại bị hãm vào bẫy sập của nhóm săn bắn, gãy hai chân, bởi vì chân đau nhức, rốt cục hôn mê trong sơn lâm”.

“ Nó không có chết, bởi vì có một tiểu hài đồng cứu nó, hài tử này cũng sống tại chân núi Thục Sơn, mỗi ngày sáng sớm hăm đều vào trong rừng chặt củi, tiểu hồ ly cơ hồ mỗi ngày đều gặp lại hăm, nhưng là trời sinh đối với nhân loại sợ hãi, nó cho tới bây giờ không dám tự mình hăm, không nghĩ tới sau khi bị thương, lại không thể tránh gặp mặt hăm ”.

“ Hài tử này tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng rất hiểu biết, hăm dùng tấm ván gỗ cố định hai chân tiểu hồ ly lại, rồi lại ôm tiểu hồ ly trong lòng ngực, dùng hơi ấm cơ thể chính mình, bởi vì bị thương và mất máu nên toàn thân hồ ly lạnh lẽo, cuối cùng đem sinh tử kéo trở về ”.

“ Những ngày sau này, hài tử mỗi ngày đều phải vào trong rừng, tiểu hồ ly cũng không sợ hăm nữa, một người một hồ như thế kết thành bằng hữu, mỗi ngày cùng nhau chơi đùa trong rừng, những ngày khoái hoạt đơn thuần như vậy, nhoáng một cái nhiều năm qua đi ”.

“ Mười năm sau, tiểu hài đồng, thành đại đệ tử phái Thục Sơn, tiểu hồ ly, cũng trốn ở trong động bắt đầu lặng lẽ tu luyện, rồi sau này tiểu hồ ly còn không biết, hài tử ngày ngày cùng nó chơi đùa kia, kỳ thật tên rất dễ nghe ” Thiên Yêu thanh âm có chút tương tự than thở : “ Hăm tên Mạnh Phi Phàm ”.

Tất cả mọi người lặng lẽ hít một hơi, thầm nghĩ :” Quả nhiên như thế ”.

Kỳ thật cố sự ngay từ đầu, Tiểu Khai liền cảm thấy giống như đã từng biết, đợi giờ khắc này, cuối cùng cũng xác nhận theo lời Thiên Yêu kỳ thật đúng là cố sự Khinh Hồng vừa rồi mới kể, bất đồng chính Khinh Hồng kể là về tổ sư bà bà của nàng, mà theo lời thiên yêu, hồ yêu kia “ giết người vô số ” .

“ Con hồ yêu kia nguyên lai người cũng nhận ra ?” Khinh Hồng trừng lớn ánh mắt : “ hẳn là bằng hữu của người sao chứ ?”

Thiên yêu lắc đầu cũng không giải thích, tự mình ngồi xuống nói.

“ Mạnh Phi Phàm thật là người trọng tình trọng nghĩa nhất, cũng là thiên tài tuyệt thế nhất, chẳng những văn võ song toàn, hơn nữa phẩm hạnh cao khiết, ý chí kiên định, thậm chí có thể nói, trên đời này ngàn ngàn vạn vạn năm sau chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không tìm ra nam nhi thứ hai như hắn ”. Thiên Yêu giương mắt nhìn Khinh Hồng, từng từ nói : “ Hắn không có bị sắc mê hoặc, cũng không có vì lời đồn đại ngăn trở, càng cho tới bây giờ không có yêu người khác ngoài tổ sư bà bà của người, hết thủy hết thủy chính là vị tổ sư bà bà của người tự chuốc lấy phiền toái mà thôi ”.

Khinh Hồng há miệng thở dốc, nhưng không có nói chuyện.

“ Ngàn năm sau, tiểu hồ ly mới thành hình người, hết thủy là bởi vì tò mò bên ngoài, liền như thường lệ đi du ngoạn. Nó mỗi ngày đều trộm nhìn người tu chân trên trời bay tới bay lui, trong lòng vô hạn hâm mộ, liền lập tức tiếp tục mục tiêu tu luyện, nghe tiền bối hồ tộc nói, yêu quái nên là tu ma đạo, cho nên ở những ngày đầu, tiểu hồ ly liền tu ma . Nhưng là một ngày nào đó, trong rừng dưới chân núi Thục Sơn lại gặp Mạnh Phi Phàm ”.

“ Mạnh Phi Phàm bộ dạng tuy tuấn lãng cao lớn, mặt mũi đoan chính, lại còn xưng là đứng đầu nhân tài trong tu chân giới, so với tu chân trẻ tuổi Mạnh Phi Phàm lại càng thêm tuấn tú oai hùng, nhưng là tiểu hồ ly gặp mặt

Mạnh Phi Phàm lần đầu, liền yêu, từ đó về sau không thể kiềm chế, cũng không thể không nói là thiên ý ”

“ Tiều hồ ly vô luận như thế nào cũng không thể nghĩ rằng, Mạnh Phi Phàm vẫn còn nhớ rõ nó, nhưng là nó thủy chung không có quên tiều hài tử năm đó, lúc này gặp mặt hai người đều phi thường cao hứng, Mạnh Phi Phàm thậm chí đặt cho tiều hồ ly một cái tên là Tiều Tiều ”.

“ Tiều Tiều ?” Tiều Khai hoảng sợ, nhin không được liếc mắt nhìn Thiên Yêu : “ Người sẽ không nói con hồ ly kia chính là người a?”.

Tiều Khai nhớ rất rõ ràng, tại thời điểm đặt câu hỏi Trư Đầu Nhân, Trư Đầu Nhân liền nói qua, Thiên Yêu trước kia tên gọi là Tiều Tiều.

Thiên Yêu hít một hơi thật thật sâu, ngẩng đầu lên, mắt nhắm lại, từng cảnh từng cảnh ngày đó, lại chậm rãi hiện ra trong đầu hắn.

Trong mắt Tiều Tiều Mạnh Phi Phàm chính thân nhân nhất, cho nên thời điểm Mạnh Phi Phàm đề nghị nó không cần tu ma, hắn không có chút do dự liền đáp ứng. Tuy nhiên hắn nhớ rõ ràng, các tiền bối hồ tộc từng nói qua, yêu quái tu tiên, liền gặp phải cửu trọng kiếp khủng bố cực điểm, nhưng là vì một câu của Mạnh Phi Phàm, nó lựa chọn không chùn bước, dù lựa chọn đường này tối gian nan.

“ Tiều Tiều, tu ma là tà đạo, tu tiên mới là chính đạo, người một khi đã là bằng hữu của ta, ta đương nhiên không thể nhìn người luân nhập vào ma đạo, người yên tâm, dù là lôi kiếp lợi hại, ta cũng sẽ giúp người ngăn trở !” Ngày đó con người Mạnh Phi Phàm như thần tinh lờ lờ tỏa sáng, trong ngữ khí chân thành không thể nghi ngờ : “ Tiều Tiều người tin tưởng ta không ?”.

“ Ta... đương nhiên tin tưởng, ” Tiều Tiều mặt ửng đỏ, lòng xao động, nó dùng đôi tay trắng như tuyết che lấy ngực, khẽ cúi đầu, thanh âm ôn nhu

như nước : “ Phi Phàm ca ca, chỉ cần là ý tứ của người, vô luận muốn ta làm cái gì, ta ta đều là cam tâm tình nguyện ”.

“ Tốt lắm,người tu tiên đi ”. Mạnh Phi Phàm cười lên sang sảng, thân xuất một đầu ngón tay : “ Đến đây, chúng ta ngoắc tay ”.

Tiểu Tiểu đem ngón tay ngoắc vào tay Mạnh Phi Phàm, hồn nhiên ôm ấp tình cảm của bản thân mình đặt trong tay Mạnh Phi Phàm, khi đó trời xanh, biển lặng, gió thổi nhẹ nhàng hòa nhã, cả thế giới trần ngập sắc thái rực rỡ !.

Nhưng là sau này Tiểu Tiểu mới biết Mạnh Phi Phàm trong lòng sớm đã có người khác.

Mạnh Phi Phàm chân chính thích chính là Tử Tô cô nương của Lưu Vân Thủy Tạ, đó là tài nữ nổi tiếng là mỹ nữ tu chân thiên tài của danh môn đại phái chính đạo Lưu Vân Thủy Tạ,

Cũng chỉ có nữ tử như vậy, mới có thể đồng dạng kiệt xuất như Mạnh Phi Phàm.

Mà Tiểu Tiểu chẳng qua chỉ là một con hồ ly nho nhỏ, đạo hạnh nông cạn, xuất thân thấp kém, thậm chí không tính là người, nó chỉ có thể là một bằng hữu của Mạnh Phi Phàm mà thôi.

Tiểu Tiểu thực đau lòng, nhưng là trong tâm nó hy vọng Phi Phàm ca ca có thể hạnh phúc, cho nên những ngày tiếp theo,nó thậm chí cố ý trốn tránh Mạnh Phi Phàm, nó không muốn phá hỏng tình yêu hoàn mỹ của Mạnh Phi Phàm.

Nhưng là nó không tìm Mạnh Phi Phàm, thì Mạnh Phi Phàm lại bắt đầu tìm nó.

Mạnh Phi Phàm này, là người tâm tư tinh tế, hắn rất nhanh liền hiểu được Tiểu Tiểu nghĩ cái gì, cho nên hắn lập tức tìm Tiểu Tiểu : “ Người là cô gái tốt bằng thanh ngọc khiết, ta Mạnh Phi Phàm trái tim đồng dạng thẳng thắn vô tư, cúi đầu, ngẩng đầu đều không hổ thẹn với đất trời, lại có cái gì phải tránh nghi ngờ ? Người là bằng hữu của ta, ta chẳng những phải tìm người, ta còn muốn giúp người độ kiếp. Người tu tiên là chủ ý của ta, ta đương nhiên đối với người phải phụ trách, người nghĩ xem người có khả năng kháng được vô số lôi kiếp kia sao chứ ? Người nghĩ yêu quái tu tiên dễ dàng như vậy sao ?”.

Ngày hôm đó, Mạnh Phi Phàm gương mặt trưởng hồng đại phát lôi đình, hung hăng hướng về phía Tiểu Tiểu một lần nổi giận.

Tiểu Tiểu bị Mạnh Phi Phàm mắng phát khóc, nhưng là sau khi khóc trong lòng cũng cảm động nói không nên lời, nam tử chí tình như vậy làm nó không thể không cảm động.

Mạnh Phi Phàm cũng không nói lại cho dù hắn bắt đầu thường xuyên tìm đến Tiểu Tiểu, cơ hồ mỗi lần thời điểm tìm đến đều “ vừa lúc ” phát hiện Tiểu Tiểu gặp nạn, ông trời đối với yêu quái tu tiên trừng phạt thật sự rất thường xuyên, vô số thiên kiếp lớn nhỏ tần xuất bất tận, Tiểu Tiểu căn bản không rõ ràng bản thân mình đã được Mạnh Phi Phàm cứu không biết bao nhiêu tính mạng. Nó duy nhất có thể làm, chính là liều mạng tu luyện, liều mạng đề cao công lực, làm mình có thể độc lập ngăn cản thiên kiếp.

Những ngày như vậy, qua hai ngàn năm.

Hai ngàn năm này, Mạnh Phi Phàm thật sự vất vả, hắn bị Thục Sơn liệt vào đệ tử ngoại môn, không được tu chân tâm pháp cao thâm, nhưng là hắn chẳng những vì Tiểu Tiểu tu luyện hộ pháp, còn kiên luôn hẹn ước hai ngàn năm với Tử Tô cô nương, cũng là vạn vạn không thể phụ lòng, cho nên hắn chẳng những phải khổ sở tu luyện, không ngừng tìm tòi còn không

ngừng buồn ba qua lại, hẩn lạng lẽ làm vô số việc, nhưng là hẩn vất vả ngoài Tiểu Tiểu ra Tử Tô cô đương không biết.

Sau này, Tiểu Tiểu bắt đầu thường xuyên gặp phải thất cử đại kiếp, thiên kiếp như vậy đã rất đáng sợ, Mạnh Phi Phàm mỗi lần thời điểm giúp nàng đều từng ngậm từng ngậm học máu, Tiểu Tiểu lòng đều muốn bỏ cuộc, nhưng là nó duy nhất có thể làm đó là trơ mắt nhìn.

Nó cho dù cố gắng, nhưng chung quy thực lực của nó so với Mạnh Phi Phàm chênh lệch không thể lấp đầy, ông trời đối với yêu quái thật sự rất nhiều trói buộc, Mạnh Phi Phàm thiên phú thật sự rất cao, thời điểm Mạnh Phi Phàm ra tay hẩn căn bản liền nhúng tay cơ hội đều không nhiều lắm, sự thật Mạnh Phi Phàm lúc ấy thực lực sớm đã vượt xa đương đại cường môn Thục Sơn .

Cho nên máu tươi của Mạnh Phi Phàm ngưng tụ tinh nguyên chân khí, từng ngậm từng ngậm thổ trên mặt cỏ, kỳ thật bản thân hẩn không phải thống khổ nhất, mà là một tiểu hồ ly bên người hẩn yên lặng rơi lệ.

Cho đến ngày nào đó... Tiểu Tiểu rốt cục gặp phải cử cử trọng kiếp.

Mạnh Phi Phàm chỉ là một người tu chân cơ hồ không có khả năng làm thành kì tích, hẩn ngăn trở cử cử trọng kiếp, tuy không thể đánh lui thiên lôi, lại nỗ lực mang theo Tiểu Tiểu chạy trốn. Hậu quả là hẩn tổn thất ngàn năm công lực.

Cũng lúc này thiên hạ bắt đầu truyền nhau một tin tức : Tử Tô cường môn tự phế ngàn năm công lực, muốn cùng Mạnh Phi Phàm phi thăng.

Tin tức này đối với Tiểu Tiểu mà nói thật là chấn động lớn, nó bỗng nhiên phát hiện, trừ mình nguyện ý vì Mạnh Phi Phàm đi tìm chết, còn có một nữ tử khác cũng nguyện ý vì Mạnh Phi Phàm trả giá hết thảy, cho nên lúc này đây, nó vô luận như thế nào cũng không nguyện ý làm chậm trễ

Mạnh Phi Phàm, nó quyết tâm một mình bỏ đi , tìm một địa phương không có ai, lặng lẽ chết đi.

Nhưng là hãn y nhiên xem nhẹ quyết tâm của Mạnh Phi Phàm.

Nam nhân này sắc mặt tái nhợt, nhìn Tiểu Tiểu ở một cái thạch động ngoài ngàn dặm đi ra, hãn gằn từng tiếng nói cho nó : tu luyện còn phải tiếp tục, nhất thiết như cũ, hơn nữa ngươi không có quyền cự tuyệt.

Khi đó, sau giờ Ngọ khi mặt trời tươi đẹp còn trên cao, đúng thời điểm đó kiếp vân trên đỉnh đầu cuộn cuộn tụ lại, đúng thời điểm đó cừu cừu trọng kiếp lại giáng xuống, nam nhân độc nhất vô nhị trong đất trời kia, dùng tất cả công lực đánh lui thiên lôi, sau đó kiệt lực mà chết.

Cũng là một khắc kia, Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng ,tất cả tín niệm khoảnh khắc tan vỡ, nó bắt đầu oán hận ông trời, coi tu chân là kẻ thù, nó cho rằng thiên đạo bất công, ông trời cướp mất Phi Phàm ca ca của nó.

Cho nên, nó không muốn tin thần tiên, nó cảm thấy thiên địa một khi đã vô tình như vậy, liền như vậy không cần làm thần tiên cũng không sao cả.

Nó ôm thi thể Mạnh Phi Phàm lạnh như băng đương trường tự phá tu vi, thề phải tu ma đạo.

Nhưng là nó không có nghĩ đến, bị kịch lúc này lại lặng lẽ rơi xuống : nó rơi vào tay tà tu Trầm Hương chân nhân của phái Côn Lôn.

Trầm Hương chân nhân công lực chưa hẳn đã cao hơn nó, nhưng là nó đúng thời điểm suy yếu nhất, cũng đúng là thời điểm tinh thần hoảng hốt, cho nên bị Trầm Hương chân nhân một kích tới gần, rơi vào ma chướng.

Nó ba ngàn năm thân xử nữ thuần khiết không có bị làm dơ bẩn, chưa có cho Mạnh Phi Phàm ca ca, lại bị hủy trong tay Trầm Hương chân nhân.

Trầm Hương chân nhân tâm tư vô cùng bi ối, thủ đoạn làm người khác phát phần nộ, Tiểu Tiểu rơi vào trong tay Trầm Hương chân nhân, liền bị phá trình, lâm vào trong thảm cảnh sống không được muốn chết không thể, không hề chống cự mặc cho Trầm Hương chân nhân làm ra các loại lăng nhục ghê tởm không chịu được. Dung mạo tuyệt sắc giai nhân của nó, ba ngàn năm nguyên âm phong phú vô cùng của nó, bị Trầm Hương Chân nhân cướp đoạt toàn bộ nguyên âm, sau đó không ngừng chà đạp thân thể thuần khiết của nó, nó thậm chí nó không thể tưởng tượng ra các loại thủ đoạn cổ quái phá hủy tâm chí nó, làm nhục tôn nghiêm của nó, chà đạp linh hồn nó.

Mục đích của Trầm Hương chân nhân, chính là đem nó hoàn toàn biến thành ngoạn vật của chính mình, thành một kẻ không có tình cảm, không có thần trí, không có phán đoán lực, vô điều kiện phục tùng bản thân hẳn.

Trầm Hương chân nhân bỏ ra mười năm dạy dỗ Tiểu Tiểu, hẳn cuối cùng đạt được thành công, khi đó Tiểu Tiểu đã hoàn toàn không có ngày phục hồi trong sạch, vô luận kẻ nào cũng đều không nhận ra nó là tuyệt thế giai nhân năm xưa. Mười năm sau nó hoàn toàn biết thành nô lệ tình dục.

Nó thường nghĩ, nếu là Mạnh Phi Phàm ở dưới tuổi vàng, gặp nó hình dáng nó hiện tại, sẽ đau lòng như thế nào.

Nhưng là Mạnh Phi Phàm đã chết, đã dập tắt giấc mộng của nó, đối với sinh mệnh hết thảy nó hoàn toàn không cần.

Cũng là trong những ngày hắc ám này, tâm linh Tiểu Tiểu bắt đầu vận vẹo, cả thế giới trong mắt nó đều biến thành một mảnh đen tối. Trừ Mạnh Phi Phàm đã chết, nó không muốn tin tưởng bất luận kẻ nào.

Nó muốn giết chết Trầm Hương chân nhân, vì mình báo thù, nhưng là Trầm Hương chân nhân lại hạ trở chú cực ác độc của ma giới, chặt chẽ

khống chế sinh tử của nó, bình thường lại phòng bị khắp nơi, nó thủy chung tìm không thấy một chút cơ hội có thể lợi dụng.

Nó vốn tưởng rằng nhân sinh chính mình không có hy vọng, nhưng là năm trăm năm sau, nó tìm được một cơ hội.

Nó bỏ ra thời gian rất lâu câu dẫn quan môn đệ tử đặc ý nhất của Trầm Hương chân nhân. Vì nó nhiều lần trả công bằng nhục thể, sắc dục công tâm nên người trẻ tuổi rất cực đáp ứng yêu cầu của nó, giúp nó lấy một món đồ ma khí dùng để khống chế nô lệ của Trầm Hương chân nhân, sau khi giải trừ cấm chế, Tiểu Tiểu không lưu tình giết chết Trầm Hương chân nhân, đem phương thức Trầm Hương chân nhân làm trên người nó phản lại, hấp thu toàn bộ năng lượng của Trầm Hương chân nhân, phá hủy ba hồn bảy vía, sau đó cực kỳ tàn nhẫn đem hãn bầm thành vụn đoạn.

Tiếp đến, Tiểu Tiểu đồ sát toàn bộ Côn Lôn, gà chó cùng phụ nữ trẻ em đều không buông tha.

Đêm hôm đó, trên núi Côn Lôn ánh trăng mờ lung, máu chảy thành sông. Tiểu Tiểu hành vi tàn nhẫn khiếp sợ cả tu chân giới.

Đúng lúc thời đại này, người tu chân cùng thời với Tiểu Tiểu đa số đều phi thăng, hiện tại tu chân giới, đã không ai là đối thủ của Tiểu Tiểu, cho nên tu chân giới lập tức cực đoan chấn kinh, lại vô pháp ngăn cản Tiểu Tiểu giết chóc.

Chính là tại tiền đề như vậy, Tiểu Tiểu lại đem giết chóc kéo dài suốt năm trăm năm, sinh mệnh chết dưới tay nó nhiều không đếm xuể, không thể tính hết, trong đó có người tu chân, cũng có người thường, vô luận là ông già, hay là trẻ con tất cả đều là người đáng chết.

Nếu nói Tiểu Tiểu ba ngàn năm trước là một yêu quái thiện lương, thì Tiểu Tiểu giờ phút này, chân chính tội ác chồng chất, giết người như ác ma.

Cho đến một ngày nào đó, Tiểu Tiểu cảm thấy sinh mệnh không thú vị, liền ngừng giết chóc, nó sấm tiến Bạch Nguyệt cấm địa của Lưu Vân Thủy Tạ, muốn đột phá cửa vào ma giới để tiến vào ma giới.

Người yêu của Mạnh Phi Phàm năm đó đương đại chương môn Tử Tô cô nương của Lưu Vân Thủy Tạ, lợi dụng cơ hội một ngàn năm một lần, vận dụng pháp quyết phong ấn bí truyền trong môn phái, đem Tiểu Tiểu phong ấn tại cửa vào ma giới.

Phong ấn hoàn thành Tử Tô cô nương dẫn phát nội thương, đương trường học máu mà chết.

“ Mà Tiểu Tiểu, bị phong ấn tại Bạch Nguyệt cấm địa, trải qua vạn năm, thẳng đến hôm nay ”. Thiên Yêu chậm rãi nói xong câu này, hai dòng nước mắt trong hốc mắt bỗng nhiên rơi xuống, trên mặt đất khô ráo, phát ra một vài thanh âm yếu ớt mỏng manh .

Trầm mặc, lại trầm mặc một hồi lâu.

Qua thời gian vài phút, trong không khí mới truyền đến tiếng khóc mơ hồ, Tiểu Khai khẽ nghiêng đầu liền nhìn thấy Trữ Tình kéo tay áo Thiên Yêu liều mạng lau nước mắt, Thiên Yêu nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng, thật lâu không nói gì .

“ Tiểu... Tiểu Tiểu chính là người sao ?” Tiểu Khai nuốt nước miếng : “ Không nghĩ tới... không nghĩ tới” Hắn nói kể câu tiếp kia “ không nghĩ tới ” lúc lâu, lại một từ cũng nói không nên lời.

Cho tới lúc này, hình tượng Thiên Yêu đều là vô cùng hung ác, nhưng là giờ phút này xem ra, hắn tuy giết người vô số, lại bất quá là người đáng thương thôi. Nếu là những người khác gặp phải đã kích và khó khăn như hắn, chỉ sợ hành động hành vi còn hơn hắn, lại tuyệt đối sẽ không từ bỏ được.

Nếu nói Tiểu Khai ban đầu đối với hãn vẫn còn đề phòng, vì lời nói vẫn còn khúc mắc, nghe xong cố sự hãn trong lòng còn lại đối với lão yêu này chỉ thông cảm sâu sắc.

“ Người cảm động chưa ?” Kinh Hồng ánh mắt hồng hồng hỏi hầu tử đối diện : “ Người như thế nào không nói ?”.

Hầu tử một câu cũng không nói, động đậy cũng không động một chút, ngơ ngác ngồi ở nơi đây, nước trong chén trà chậm rãi nhỏ từng giọt trên mặt đất.

“ Hãn giống như phát nổ ” Tiểu Khai cũng có chút thấp thỏm : “ Hãn không phải nghe cố sự đến thất thần a ?”.

Lời này vừa nói xong, nhìn lại hầu tử trước mặt bỗng nhiên mở miệng, một tiếng tiếc thương tột cùng nhất thời gào khóc mãnh liệt bùng nổ ra : “ Oa oa oa! ô ô ô! Ta chịu không nổi, cảm động muốn chết! Ta quả thực cảm động ! Trời na! Cố sự như thế nào bi thảm như vậy a!”.

Hầu tử nước mắt như suối mãnh liệt mà phun ra, đem thần tình hầu mao đều cảm nhận chịu không nổi, hãn một bên liên khóc gào, một bên liều mạng giơ tay lên ánh mắt nhu nhu, hãn toàn thân đều phát ra kim quang, kim quang kia càng ngày càng cường thịnh, càng ngày càng kịch liệt, mọi người cùng nhau lui về phía sau vài bước, kinh nghi bất định nhìn về trước mặt.

Trong kim quang, Hầu tử vẫn đang gào khóc: “ Trời na, ta hôm nay thực quá cảm động! Cảm tình này phong phú a! Ta lại có thể lại có thể tiến hóa ! Cái này thật sự là kỳ tích lớn a !”.

Hầu tử khóc liên mười phút, mắt, mắt thấy nước nở nghẹn ngào lập tức dừng lại, Tiểu Khai mới cẩn thận nói : “ Đa Tình Công Tử tiên sinh, chúng ta qua cửa rồi sao ?”.

“ Qua cửa, các người đương nhiên qua cửa !” Hầu tử nói như trăm đình chặt sắt : “ Các người đều làm ta tiến hóa, nếu cảm động như vậy còn không mãnh liệt, còn cái gì mới gọi là cảm động ?”.

Hắn nhảy dựng lên cao, hắn dùng tay chỉ mọi người : “ Các người thông qua thí luyện chi lũ đệ tam quan ! Chúc mừng các người, nghi thức thiên địa trọng khai vĩ đại, do các người hoàn thành ! Hiện tại các người nói cho ta ai đến làm Sáng Thế Giả ”.

“ Sáng Thế Giả là cái khái niệm gì ?” Khinh Hồng hỏi.

“ Đem thiên địa trọng khai, hết thảy cái gì hiện có đều bị hủy diệt, toàn bộ hết thảy đều dồn ép, dung hợp cho đến khi hình thành một điểm, sau đó do điểm này khuếch tán mở ra, toàn bộ sự vật đều nảy sinh trở lại, phát triển trở lại, toàn bộ sinh mệnh lần nữa nảy mầm, lớn dần, tiến hóa, phát triển ra các dạng văn minh. Đây là thế giới tiêu vong mà xuất hiện quy tắc cơ bản này, các người có thể lý giải được sao ?”.

Tiểu Khai khẽ gật đầu: “ Có thể lý giải, dựa theo quan điểm của cái thế giới kia, vũ trụ mới đầu cũng là một điểm, sau đó mở rộng vô hạn, không ngừng bành trướng. Người hay là giải thích cho chúng một chút hàm nghĩa của Sáng Thế Giả thôi ”.

Hầu tử khẽ gật đầu : “ Quá trình tự nhiên khuếch trương thật sự rất thông thả, các người hiện tại ở thế giới này, là một cái từng hưng vượng, mà thế giới sau này sụp đổ, cho nên lúc này đây trọng khai thiên địa kỳ thật không có khả năng chân chính là thế giới rộng lớn vô ngần như vậy, nó cũng không làm toàn bộ sinh linh tự nhiên tiến hóa, nếu có một ý chí có thể dẫn đường nó phát triển, thôi động nó tiến hóa, như vậy thời gian hình thành thế giới mới có thể ngắn lại vô số lần, mà người trong quá trình trọng khai thiên địa thôi động thế giới phát triển, chính là Sáng Thế Giả ”.

“ Như vậy, Sáng Thế Giả có cái gì ưu đãi a? ” Tiểu Khai lại hỏi.

“ Sáng thế giả tuy không phải thần, nhưng hẳn liền tương đương Sáng Thế Thần ” Hầu tử nói: “ Lúc sau đem thiên địa trọng khai, người chính là tồn tại vĩ đại nhất, trừ Sáng Thế Thần ra, trên thế giới này đều do người quản thúc, người nghĩ có ưu đãi không ?”.

Tiểu Khai ánh mắt lập tức liền sáng lên : “ Ý tứ của người là.... có thể thống quản cả Diệt Thế Chi Môn ?”.

“ Đúng vậy ” Hầu tử khẳng định khẽ gật đầu : “ Sáng Thế Giả chính là chủ nhân của Diệt Thế Chi Môn ”.

Tiểu Khai há miệng đương trường liền cười, đang muốn nói chuyện, hầu tử lại nói : “ Chẳng qua ta nhắc nhở người một chút, Sáng Thế Giả không thể rời Diệt Thế Chi Môn ”.

" Vì cái gì?".

“ Bởi vì người là chủ của thế giới này, trong này mới là địa bàn của người ” Hầu tử cười tít mắt nói : “ Người tự mình ngẫm lại, nếu là chủ thế giới này, ngoại nhất cả thế giới bị đảo loạn, ngoài ra nghĩ như thế nào nếu là gặp chúa tể thế giới kia ? .”

Khinh Hồng không chút do dự nói : “ Hẳn cảm thấy, chính mình bị xâm lược ”.

“ Đúng vậy, vấn đề lãnh thổ rất là mẫn cảm nga, nếu sáng thế thần bên kia sinh khí, vấn đề liền nghiêm trọng,” Hầu tử nói : “ Các người ai muốn làm Sáng Thế Giả, quyết định như thế nào ?”.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 5: Thiên Địa Trọng Khai

“ Ta không làm ” Tiểu Khai lắc đầu : “ Tiểu Trúc muội muội của ta còn bên ngoài a ”.

“ Ta cũng không làm ” Khinh Hồng nói : “ Sư phụ và sư tỷ đều ở bên ngoài a ”.

Trữ Tình lại liếc mắt nhìn trộm Tiểu Khai, mới nói : “ Ta cũng không làm cái gì Sáng Thế Giả a, ta phải ở cùng một chỗ với Tiểu Khai ca ca ”.

Hầu tử nhất thời có chút vội vàng : “ Việc này như thế nào các người cũng phải lưu lại một người ? ”.

Mọi người ánh mắt nhất thời đồng loạt nhìn về hướng Thiên Yêu.

Thiên Yêu phảng phất có chút run sợ, trầm tư một lát, mới nói : “ Cũng được, một khi các người đều không nguyện ý ở lại, ta đành ở lại ”.

Hầu tử thần sắc bắt đầu nghiêm túc : “ Làm Sáng Thế Giả, cần buông tha hết thầy hiện hữu của người, tuy ta thực cần các người lưu lại một người, nhưng ta muốn nhắc nhở, cần cân nhắc rõ ràng ”.

Thiên Yêu khẽ cười, nụ cười kia có chút thâm lương : “ Ta cả đời này, vốn đã không luyến tiếc cuộc sống, cố nhân năm đó của tu chân giới hiện tại đều không còn, thật sự làm ta không dậy nổi sát niệm, càng huống chi ”
Hắn quay đầu nhìn Tiểu Khai và Khinh Hồng, trong mắt mang theo chút

hiu quạnh : “ Ta liền nghĩ giết người, chỉ sợ có người cũng sẽ không đồng ý ”.

“ Sư phụ !” Trữ Tình bắt đầu xúc động, cầm lấy tay áo của Thiên Yêu : “ Người còn có ta a ”.

Thiên Yêu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, ánh mắt dần dần ôn nhu lại : “ Hôm nay sau hai vạn năm, có thể tìm được một đồ nhi coi như là ta may mắn, bất quá người cũng không có khả năng luôn luôn bồi tiếp sư phụ a !”.

Trữ Tình nói : “ Có thể mà ”.

Thiên Yêu lắc đầu, cũng không nhiều lời quay đầu lại đối với Hắc Tử nói : “ Người nói đi, ta cần làm những cái gì ?”.

“ Người phải chuẩn bị bỏ qua hết thảy ” Hắc tử nghiêm túc nói : “ Sau khi trọng khai thiên địa, người sẽ ở vô ma lĩnh vực hoàn toàn hóa hình, mất đi hết thảy trí nhớ, toàn bộ thuộc tính thân thể hiện hữu của người sẽ tan rã, quay về ban đầu, chỉ để lại một điểm linh thức bất diệt. Điểm linh thức ấy sẽ ở lĩnh vực mặc tinh, sẽ lần nữa ngưng kết thành hình thể, hoàn toàn rời bỏ toàn bộ thế giới khác, trở thành sinh linh trong Diệt Thế Chi môn. Ở trong quá trình này, người sẽ hấp thu vô ma lĩnh vực cùng ma tinh lĩnh vực trong căn nguyên lực tối thuần túy, trở thành tồn tại cao nhất của thế giới này ”.

Giờ phút này cho dù tâm cảnh như Thiên Yêu, y nhiên nghe được cũng phải hít một ngụm lương khí, thấp giọng nói : “ Ý của người, ta chẳng phải mất đi hình thể, hơn nữa phải mất đi trí nhớ ? So với chết đi cũng không có cái gì khác biệt ?”.

“ Đương nhiên không giống nhau ” Hắc tử nói : “ Người tuy mất đi hình thể, cùng trí nhớ nhưng là còn hạch tâm sinh mệnh đó là điểm linh thức bất diệt, chỉ cần người không ngừng tu luyện, không ngừng tiến hóa, một ngày

nào đó người có thể đã thông ngăn cách của thế giới, tìm lại hồi ức trí nhớ của mình ”.

“ Nhưng cần thời gian dài bao nhiêu ?” Tiểu Khai hỏi.

“ Cái này rất khó nói ” Hầu tử nói : “ Cần năm tháng phi thường dài, hy vọng từ thế giới sụp đổ trước kia sẽ có thể hoàn thành được ”.

Tiểu Khai nhin không được nói : “ Còn trông cậy vào cái gì nữa ?”.

Hầu tử cười : “ Thời gian tuy dài, dù sao coi như là giữ lại một tia hy vọng, ta đã sớm nói qua, làm Sáng Thế Giả phải bỏ qua hết thảy. Nếu không thì như thế nào địa vị ngự trị trên vạn vật được ? ”.

Thiên Yêu trầm mặc một lát, bỗng nhiên thở dài, u u niệm : “ Thiên ý nan tầm, yêu phân sâm nghiêm, đục trừ tiêu tiểu, diệt thế môn khai, lời tiên đoán của Tử Tô cô nương một vạn năm ngàn năm trước hôm nay quả nhiên thành hiện thực. Xem ra, đó là thiên mệnh của ta ”.

“ Người nói cái gì ?” Hầu Tử nói : “ Bốn câu này, là lời kệ sao chứ ?”.

Hầu tử tất nhiên trong đầu mờ mịt, Tiểu Khai và ba người nhìn nhau, đều hiểu rằng : Thiên Yêu quyết định ở lại.

“ Sư phụ ” Trữ Tình cầm lấy cánh tay của Thiên Yêu, còn muốn nói, Thiên Yêu lại lắc đầu, đối với Tiểu Khai nói : “ Ta ở bên ngoài còn chút sự tình, chỉ có thể nhờ các người làm ”.

“ Người nói đi, ta tận lực đi làm ” Tiểu Khai nói : “ Bất quá việc thương thiên hại lý, ta không làm ”.

Thiên Yêu gỡ Mặc Ngọc Ban Chỉ trên tay xuống, đưa tới cho Tiểu Khai : “ Mặc Ngọc Ban Chỉ này, là một món pháp bảo của Thục Sơn, cũng là

một món đồ tiên khí, ta định sau khi rời Côn Lôn tự mình đi tặng, hiện tại chỉ có thể nhờ người hỗ trợ ”.

Mặc Ngọc Ban Chỉ này, kỳ thật là bảo bối năm đó Mạnh Phi Phàm luyện ra, đưa cho Tiểu Tiểu để chế ngự thiên kiếp, nhân sự việc hôm nay, Ban Chỉ tự nhiên cũng không có dùng.

Hiện tại tu chân giới bạc nhược như thế, Mặc Ngọc Ban Chỉ năm đó cũng là một món pháp bảo dùng thể mạng, cho đến bây giờ, hiển nhiên đủ tung hoành thiên hạ, tuy so với Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm khi xuất ra còn kém một chút, nhưng là so với Ngưng Hương bảo châu, muốn hơn nhiều lắm, cũng đủ làm phái Thục Sơn trở thành môn phái đỉnh cấp.

Thiên Yêu suy nghĩ trong đầu, nói đi nói lại, vẫn còn xem trọng mặt mũi Mạnh Phi Phàm năm đó, muốn giúp Thục Sơn một tay, nhìn lại tình tiết này, hẳn thật cũng là yêu quái trọng tình trọng nghĩa, loại yêu cầu này, tự nhiên không có trái lại đạo lý, Tiểu Khai liền đáp ứng.

Hầu tử hết thấy đều an bài thỏa đáng, liền mang theo mọi người đi một đoạn, đi lên một tòa cao đài, cao đài này đều dùng tinh thể mặc ngọc làm thành, tại trung gian cao đài lại xuất hiện năm hố to, hố bên cạnh trơn nhẵn như kính, bên trong là nước màu Bích Lục, được xưng nhược thủy dung hóa vạn vật.

“ Hiện tại, đem máu tươi nhỏ vào, bắt đầu nghi thức trọng khai thiên địa thôi ” Hầu tử thần thái có chút kích động đối với Tiểu Khai nói : “ Nhớ kỹ, phải dùng tinh hoa máu tươi bao hàm nguyên khí tinh thuần trong cơ thể người ”.

“ Tại sao là ta ? ” Tiểu Khai nói : “ Ta không phải là Sáng Thế Giả ”.

Hầu Tử nghiêm túc lắc đầu : “ Tuy người không phải sáng thế giả, người cũng là người duy nhất có thể tự do ra vào Diệt Thế Chi Môn, người là môi giới giữa hai thế giới, cũng là sinh mệnh duy nhất kích phát trọng khai thiên

địa thí luyện chi lữ, chỉ có máu của người, có thể câu thông hai thế giới quy tắc bất đồng, cho nên nghi thức phải do người bắt đầu ”.

“ Ta cảm thấy có chút không công bằng a ” Tiểu Khai nói : “ Chúng ta mạo hiểm sinh mệnh, thông qua thí luyện chi lữ, lại bị đối lại là bị thương học máu, thật vất vả mới lọt qua cửa, bây giờ còn muốn máu của ta, chính là từ đầu đến cuối hình như một chút ưu đãi cũng chưa có a ”.

Hầu tử cười nói : “ Người yên tâm, người bắt đầu nghi thức trọng khai thiên địa, người sẽ gặp được ích lợi cực lớn, bất quá đến tột cùng là ưu đãi gì ta hiện tại không thể nói cho người ”.

Tiểu Khai thối lui từng bước : “ Không được, chúng ta trước tiên nói về điều kiện đã ”.

Hầu tử ngăn người, có chút trợn tròn mắt.

Liên giống như Tiểu Khai ban đầu bắt chẹt Lưu Manh Thỏ, mấy cái sinh vật này là cường giả đỉnh đoạn, thật sự không thích ứng loại hành vi phương thức này của nhân loại, mà chân chính gặp phải loại phương thức này, đích xác có điều đau đầu, Hầu tử sững sốt nửa ngày mới nói : “ Người muốn cái gì ?”.

“ Ta muốn được ưu đãi, hiện tại phải thấy được ưu đãi ” Tiểu Khai trắng trợn nói : “ Không có ưu đãi, sự việc đó sẽ không làm ”.

“ Nhưng là ta không có cái gì ưu đãi cho người a ” Hầu Tử khó xử gãi gãi đầu : “ Người nhìn ta, một nghèo hai trắng, thân không tiền, chúng ta là sinh mệnh thuộc loại tu luyện tinh thần, đối với vật chất bản thân mình không cần”.

Tiểu Khai chỉ Vô Ma Linh Vực dưới chân, chỉ tinh thể Mặc Ngọc : “ Nhược thủy này là thứ ta muốn, mặc ngọc nghe nói bên trong có thể chứa

rất nhiều năng lượng, ta cũng muốn , mặt khác cái kia vô sở bất độ, là bảo bối tốt người phải cho ta ”.

Hầu tử rất là trù trừ : “ Nhưng là mấy thứ này, đều không thuộc thế giới các người, nếu ta cho người mang ra ngoài, sẽ xảy ra vấn đề ”.

“ Ta đây mặc kệ ” Tiểu Khai bắt đầu vô lại : “ Người muốn lấy máu, người liền theo ta trao đổi, phải trả công cho chúng ta, sự việc nào có như vậy ”.

Hầu tử nhú mày suy nghĩ một lúc, lúc này miễn cưỡng gật đầu : “ Vô sở bất độ là bảo bối của Mạc Lạp gia tộc phải theo tàn thế giới cùng nhau trọng sinh, cái này ta không có biện pháp, cho nên Vô Mạc Linh Vực, và Mạc Tinh Linh Vực, ta thật ra có thể ngấm lại biện pháp, chẳng qua.... chỉ có thể cho người một chút ”.

Tiểu Khai vỗ tay : “ Thành giao kèo a!”.

Hầu tử thở dài trong ngực xuất ra ba cái chai nhỏ trong suốt, mỗi cái đều chỉ lớn bằng đầu ngón út, nói : “ Đây là bảo bối ta chính mình luyện, tên là Vạn Uẩn Bình, để chứa vạn vật trên thế gian, Mạc Tinh và nhược thủy đều là thiên địa nguyên khí cùng là căn nguyên năng lượng, vốn là sức người không thể di động, người đem nó đựng trong cái chai này có thể mang ra ngoài ”.

Tiểu Khai cười hì hì tiếp nhận, nói : “ Như thế nào dùng ?”.

Hầu tử nói : “ Nhỏ vào ba cái chai từng giọt máu, Vạn Uẩn Bình liền nhận chủ ”.

Tiểu Khai có điểm buồn bực : “ Như thế nào mỗi lần đều là lấy máu a ?”.

“ Người thật sự chẳng biết tốt xấu ” Hầu tử trống rỗng bị tước đoạt bảo bối, ngữ khí cũng không ôn nhu : “ Bởi vì người là người mở ra, người lấy máu tươi mới có thể hiệu quả, thay đổi là người khác, tưởng lấy máu còn không có cơ hội a !”.

Tiểu Khai thấy Hầu tử sính khí, cũng không lăm mồm, ngoãn ngoãn cắn ngón tay, nhỏ từng giọt máu xuống ba cái chai, liền cảm thấy trong cái chai hiện lên một làn khói xanh, trong lòng bỗng nhiên vừa động, quả nhiên cùng ba cái Vạn Uẩn Bình kiến lập tâm linh cảm ứng huyền ảo.

Hầu tử giơ ngón tay lên trống rỗng điều khiển, tinh thể mặc ngọc kia nhất thời bị phân ra một khối bằng năm đấm, trên mặt đất bắn lên, Tiểu Khai trong lòng mặc niệm một tiếng “ Thu ” Mặc Tinh nhất thời rút nhỏ mười phần “ sư” theo miệng bình bay vào, đựng đầy trong cái chai.

“ Không thể đựng được vài khối sao ?” Tiểu Khai nói :” Thế này ít quá đi ”.

“ Người trẻ tuổi, người lòng rất tham ” Hầu tử thở dài : “ Mặc Tinh này là thiên địa linh khí căn nguyên của năng lượng, cảnh giới cao nhất tồn tại trong tàn phá thế giới, một khối bằng năm tay này đã ẩn chứa không biết bao nhiêu lực lượng đáng sợ, Vạn Uẩn Bình nếu dùng đựng đồ vật bình thường, tức là núi cao vạn thước cũng có thể đựng vào hai ba tòa, nhưng lại muốn đựng mặc tinh này, lại nhiều nhất chỉ có thể đựng như vậy thôi ”.

“ Được rồi được rồi ” Tiểu Khai mở một tiếp một cái chai : “ Đến lượt nhược thủy rồi ”.

Hầu tử thần thái có chút trù trừ, phải biết rằng hiện tại vị trí cao thai này tên là “ thiên địa trọng khai chuyển sinh đài ” đúng là nghi thức trọng khai thiên địa quan trọng nhất, muốn một bộ sáu(một đôi), trên đài này mỗi một khối mặc tinh một bầu nhược thủy đều là trải qua tính toán tỉ mỉ nhất , chia ra nhiều hoặc chia ra ít, đều có thể làm nghi thức xuất hiện lệch lạc.

Vốn trên đài hết thấy đều là tuyệt đối không cho phép thay đổi, nhưng là lúc này Nghiêm Tiểu Khai cố tình khởi tham niệm, Hầu tử bất đắc dĩ, chỉ có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, cho nên rốt cuộc sẽ xuất hiện hậu quả gì, Hầu tử cũng thật sự là không rõ ràng lắm.

“ Cho nên... sẽ không xuất hiện vấn đề lớn....” Hầu tử cắn răng lại xuất thủ, lẳng không thu lấy, đem một đại đoàn nhược thủy ngưng tụ lại, rót vào trong Vạn Uẩn Bình.

“ Còn một cái chai” Tiểu Khai vốn có chút ngượng ngùng đưa cái chai thứ ba lại, bị Hầu tử thu hồi : “ Người không được quá tham lam, cái chai này thân nó là bảo vật, đại bộ phận vật chất đều có thể trống rỗng thu vào, người liền để lưu trữ ”.

“ Nga tốt lắm ” Tiểu Khai vô liêm sỉ cười cười : “Ta chịu thiệt rồi, nhận vậy ”.

Tiểu Khai đem cái chai thu lấy, Hầu tử cuối cùng tiến hày nghi thức. Hắn một mặt nắm lấy cánh tay Tiểu Khai, mặt khác đưa tay của Tiểu Khai vào trong mồm, “ hấp” một tiếng, mọi người liền thấy ngón ba thốn của Tiểu Khai chậm rãi chảy ra một đạo huyết vụ màu hồng, huyết vụ ngưng tụ thành một đạo hồng tuyến, bị Hầu tử thu vào trong bàn tay.

Hầu tử mở tay ra trên không liền không ít giọt máu tươi vừa lúc ngưng tụ, đang lênh láng ở trong bàn tay, tay Hầu tử vừa lật, đem ba giọt máu tươi kia rơi xuống bên trong nhược thủy, nghiêm túc nói : “ Nghi thức thiên địa trọng khai hiện tại mở ra !”.

Lời vừa nói xong, nhược thủy nhất thời phảng phất bị thiêu đốt, nước giống như bắt đầu sôi trào !.

Từng trận hơi nóng theo thủy trì bay lên, mọi người phảng phất thân như bị lửa thiêu, đồng thời lui về phía sau vài bước, chợt nghe Hầu tử quát to : “ Sáng Thế Giả, tiếp thu hóa hình !.”

Thiên Yêu lấp bấp kinh hãi, ngẩng đầu lên, Hầu tử đối với hắn nói : “ Còn không mau nhảy vào đi !”.

Mọi người nghe được đều chấn động, lúc này nước ít nhất cũng mấy trăm độ, nếu Thiên Yêu nhảy vào, chỉ sợ lúc ấy liền bị nấu chín, càng hưởng chi, nước trong cái ao này càng không phải bình thường, mà là nhục thủy có khả năng ăn mòn kim loại hòa tan xương cốt.

Thiên Yêu tuy giờ phút này vô dục vô cầu, nhưng là muốn hắn chủ động nhảy vào, cũng rất khó khăn, hắn tiến từng, rồi lại lui từng bước, nói : “ Ta... ta có chút sợ hãi .”

Hầu tử lông mày dựng lên : “ Thời khắc mấu chốt, người không được làm hỏng đại sự !”

Thiên Yêu cắn răng, quay đầu đối với Trữ Tình nói : “ Người đẩy ta xuống ”.

Hầu tử giữ cổ tay Trữ Tình nói : “ Không thể, nghi thức Trọng Khai Thiên Địa phải tự nguyện mới được, muốn làm Sáng Thế Giả phải tự mình nhảy xuống, chủ động hóa hình ”.

Thiên Yêu hít một hơi thật sâu. Trầm giọng nói : “ Được rồi, ta tự mình nhảy xuống ”.

Cái gọi là “ chết một cách khảng khái ung dung liền khó khăn ” khó liền là “ chủ động ” hai chữ, Thiên Yêu quả nhiên là tâm tính cứng cỏi, mặc cho trên trán đổ mồ hôi cuồn cuộn, lại từng bước từng bước đi đến mặt nước.

“ Meo ô ” Lưu Manh Miêu kêu một tiếng, liền nhảy đến lòng ngực Thiên Yêu, lại muốn cùng hắn hóa hình.

Hầu Tử sững sốt im lặng, bỗng nhiên cười nói : “ Cũng được, lịch sử Sáng Thế Giả đều là người cô độc, đến thế hệ này, cuối cùng lại có bạn ”.

Mọi người vốn biết rõ Thiên Yêu này tất nhiên có tao ngộ, nhưng giờ phút này tận mắt nhìn thấy, vẫn cảm thấy rung mình, đồng loạt nhắm mắt lại.

Chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng “ ba” Hầu Tử thở ra một hơi thật dài, nói : “ Hảo, hiện tại là thời điểm các người rời đi rồi ”.

Mọi người đã không còn nhìn thấy bóng dáng Thiên Yêu trước mắt nữa, trong ao kia nhờ thủy bốc lên càng thêm lợi hại, Trữ Tình nói : “ Sư phụ người.... người đã nhảy xuống rồi sao ?”.

Hầu tử gật đầu nói : “ Không sai, hắn đã hóa hình, tiếp theo, nên đến phiên ta ”.

Trữ Tình hoảng sợ : “ Người cũng phải nhảy xuống ?”.

“ Đương nhiên ” Hầu Tử nghiêm túc nói : “ Thiên địa trọng khai, vạn vật tịch diệt, đợi sau khi đem các người đi, ta liền phải hóa hình, chờ các người lần sau tiến đến, trong này là một thế giới hoàn toàn mới, những cái gì các người hôm nay chứng kiến, hết thảy, đều đã hoá thành hư vô ”.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, tuy không thể thấy nhưng là chỉ cần tưởng tượng tình cảnh thiên địa trọng sinh, đều cảm thấy trong lòng mãnh liệt sôi trào, mà trọng sinh lại là do chính bàn tay mình tạo thành, thành tựu này khó có thể nói nên lời.

Hầu tử hai tay nâng lên, một đạo ánh sáng màu vàng nhạt nhất thời đem mọi người bao phủ lại, hắn hét lớn một tiếng : “ Ra ngoài !”.

Mọi người liền cảm thấy bên tai tiếng gió hô hô, trước mắt nhất thời phảng phất như sóng ánh sáng ngấm vào bên trong gối như bông bành bay lên, liền bên trong cảm thấy nhộn nhạo, mọi người phảng phất gặp phải nhờ thủy bốc lên, mặc tình bay múa, Lưu Manh Thỏ ở trong đại điện hòa nhã mỉm cười, mà “ vô sở không độ ” lại ở giữa không trung vỡ ra, bùn đất

trên mặt đất và ánh sáng mặt trời trên bầu trời dung hợp làm một, giờ khắc này thật sự là thiên địa vạn vật đều quy hư vô, trong vô số cảnh tượng này.

Tiểu Khai bỗng nhiên nghe được Hắc tử kinh sợ dị thường kêu to một tiếng : “ Di, đây là sao lại thế này ? Mặc tình mất điều khiển ! Thiên địa sai vị, trời na !”.

Ầm ầm một trận kỳ dị cho tới bây giờ mọi người không có nghe qua rót vào tai Tiểu Khai, ngay sau đó Tiểu Khai chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đã thoát ly diệt thế chi môn, đứng trong rừng cây dưới chân núi Côn Lôn, hẩn nhìn bên cạnh, Trữ Tình cùng Khinh Hồng đứng ở bên cạnh, tiểu hắc ngoan ngoãn ghé sát vào trong lòng ngực Trữ Tình, ba người một thú, cuối cùng bình yên không việc gì.

“ Vừa lúc này các người có nghe được cái gì không ?” Tiểu Khai kinh nghi bất định hỏi Khinh Hồng và Trữ Tình.

“ Không có a ” Trữ Tình nói :” Người nghe được cái gì sao ?”.

“ Ta cũng không nghe được cái gì ” Khinh Hồng nói : “ Trọng khai thiên địa, khẳng định có rất nhiều động tĩnh không cần đi quản ”.

Tiểu Khai cầm lấy Vô Tự Thiên Thư, phát hiện trang thứ ba kia bốn chữ “Diệt Thế Chi Môn ” đều không còn , vô luận thế nào cũng không mở ra, phỏng chừng giờ phút này trời long đất lở, bên trong cũng không mở.

“ Nha, sự tỷ của ta tìm ta ” Khinh Hồng bỗng nhiên nói “ Tỷ ấy tới rồi ”.

Tiểu Khai sớm biết rằng Lưu Vân Thủy Tạ có phương pháp liên lạc thực cổ quái, đã không còn ngạc nhiên, nhìn phía xa xa, quả nhiên mới qua hai phút liền thấy Ngưng Hương trên phi kiếm bay tới.

“ Tiểu sư muội, sư phụ có việc tìm, theo ta trở về thôi ” Ngưng Hương xem ra thực rất vội, cũng chưa tới cũng không chào hỏi Tiểu Khai dùng

đoàng nói :” Người làm như thế nào, ta đã ở chân núi Côn Lôn tìm kiếm nửa ngày, phương thức triệu gọi trong môn phái đều không đến người ”.

Khinh Hồng đương nhiên không đem bí mật Diệt Thế Chi Môn nói ra, ngược lại hỏi : “ Sư tỷ, rốt cuộc có việc gì cấp bách ? Sư phụ không phải nói, muốn phong núi phòng bị Thiên Yêu sao chứ ?”.

“ Ai, là có đại sự a !” Ngưng Hương thở dài, đang muốn nói chuyện bỗng nhiên nhìn Tiểu Khai và Trữ Tình bên cạnh, lập tức im lặng, kéo Khinh Hồng đi, nói : “ Người đi với ta, ta nói với người ”.

“ Sư tỷ, Tiểu Khai ca ca không phải ngoại nhân ” Trữ Tình nói : “ Có sự tình gì tỷ liền nói đi ”.

Ngưng Hương trừng mắt nhìn hăn : “ Muốn người đi tới người cứ tới đây, nói nhiều như vậy vô nghĩa ”.

Khinh Hồng liếc mắt xin lỗi Tiểu Khai, lúc này mới đi theo Ngưng Hương tránh ra nơi xa xa.

Tiểu Khai trong lòng có chút hồ nghi, vốn sự tình bên trong Lưu Vân Thủy Tạ hăn cũng không muốn hỏi, bất quá nghĩ đến mình vừa mới giúp các nàng một việc lớn như vậy, đảo mặt đã bị các nàng bài xích ra ngoài, trong lòng có chút không thoải mái, hăn nhíu mày, ngồi tại chỗ.

“ Tiểu Khai ca ca, chúng ta trở về đi ” Trữ Tình nói : “ Ở lại nơi này cũng không có ý tứ gì ”.

Tiểu Khai đang định gật đầu, bỗng nhiên nghe thấy một trận gió nhẹ thổi tới, hai tỷ muội kia đang đứng đầu gió, thanh âm nhỏ của các nàng liền truyền tới, hăn nghiêng tai cẩn thận nghe, lại lơ mơ nghe được mấy từ “ Thiên Yêu chiếm được ” “ nữ đệ tử núi Nga Mi,” “ sáu phái liên thủ” Tiểu Khai tự nhiên cười, nghĩ thầm rằng : “ Thực không vui, quả nhiên sự tình nhỏ nhặt không đáng kể bên trong sáu phái ”.

Ý niệm này trong đầu vừa chuyển qua, bỗng nhiên lại một trận gió thổi đến, lại lờ mờ truyền lại ba chữ “ Trì Tiểu Trúc ” Tiểu Khai tâm lý nhất thời cả kinh, lập tức cẩn thận nghiêng tai nghe tiếp, quả nhiên hẳn lại nghe được “ Tru Yêu đại hội ” những từ như vậy.

“ Sao lại thế này ?” Tiểu Khai vốn không phải người lo chuyện bao đồng, Trì Tiểu Trúc đối với hẳn là cấm kỵ, một khi sự việc liên quan đến Tiểu Trúc, hẳn liền bất chấp nhiều như vậy, lập tức đi qua nói : “ Tiểu Trúc làm sao vậy ?”.

“ Không có việc gì ” Ngưng Hương kinh hãi, liếc mắt nhìn hẳn, : “ Môn chủ, ngại quá, ta phải mang sư muội trở về ”.

Tiểu Khai nhú mày hỏi Khinh Hồng : “ Tiểu Trúc làm sao vậy ?”.

Khinh Hồng xem ra rất khó xử, nói : “ Tiểu Khai ca ca, ta ... ta ta không thể nói cho người ”.

Hẳn tuy chưa nói ra cái gì, nhưng lời này lại gián tiếp thừa nhận sự tình có quan hệ với Tiểu Trúc, Tiểu Khai nhất thời khẩn trương bắt lấy bả vai Khinh Hồng : “ Người nói cho ta, Tiểu Trúc rốt cuộc làm sao vậy ?”.

“ Uy uy uy, làm gì a ” Ngưng Hương chụp lấy tay Tiểu Khai : “ Sư muội ta chính là nữ tử băng thanh ngọc khiết nga, là người muốn bậy liền bậy à ”. “ Tiểu Khai ca ca, người đừng hỏi ta ” Khinh Hồng nói : “ Một khi sư phụ không cho ta nói cho người, ta đây vô luận như thế nào cũng không nói cho người ”.

“ Người không nói cho ta không quan hệ ” Tiểu Khai nói : “ Ta đi theo các người ”.

Hẳn đưa tay lên, đem Huyền Thiết Chi Tinh vụn năm ném lên không trung, chân đạp lên : “ Người cũng biết, tốc độ phi hành của ta so với các người mau hơn nhiều lắm, người đừng tưởng bỏ lại ta ”.

Trữ Tình nhìn lại bên này xung đột, đưa tay lên cũng xuất ra một thanh phi kiếm, mũi chân điểm mặt đất, bay lên trên : “ Tiểu Khai ca ca ta với người cùng đi ”.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 6: Thanh Thành Bại Hoại

Cũng không biết nói Thiên Yêu dạy nàng cái gì, lúc này mới một ngày, công phu của nàng lại có thể ngự kiếm phi hành, Tiểu Khai mắt nhìn cũng có điềm ngoài ý muốn.

Ngưng Hương lắc đầu nói : “ Môn chủ, tâm ý của người đối với Tiểu Trúc cô nương ta rất bội phục, chẳng qua cái sự tình này, sư phụ không cho ta nói cho người, ta cũng không có biện pháp , người muốn theo dõi ta là vạn vạn không có khả năng ”.

Tiểu Khai hừ nói : “ Chẳng lẽ người còn có khả năng thoát khỏi ta sao ? ”.

Ngưng Hương nói : “ Ta công lực thấp kém, đương nhiên không thể so sánh cùng môn chủ, nhưng là Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta có một môn công phu thuần di tên là Ngàn Dặm Nhân Duyên Nhất Tuyến Khiên, môn chủ đã kiến thức qua rồi ”.

Hắn nói xong lời này, tay phải giữ chặt Khinh Hồng, tay trái xuất ra một cái túi hương, nhẹ nhàng nắm lại : “ ba ” một tiếng khinh hương, túi hương vỡ vụn, mùi thơm bay lên mũi, lại thấy Ngưng Hương và Khinh Hồng sớm vô ảnh vô tung biến mất.

“ Ta kháo ! ” Tiểu Khai mắng : “ Cái này gọi là chuyện gì a ! ”.

Hắn vốn ít vội, nhưng là Tiểu Trúc trong lòng hắn thật sự rất quan trọng, giờ khắc này, Tiểu Khai bỗng nhiên lòng rối loạn, đi vài vòng tại chỗ, trong miệng lầm bầm nói : “ Làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ?”.

“ Tiểu Khai ca ca, chúng ta đi Lưu Vân Thủy Tạ tìm người “ Trữ Tình nói : “ Các nàng dám không nói, người liền trực tiếp khai đánh ”.

Tiểu Khai nắm tay xiết chặt rồi lại buông ra, buông ra rồi lại xiết chặt, trên mặt thần sắc ảo não lại buồn khổ, hậm hực nói : “ Nhưng là... ta không biết như thế nào đi Lưu Vân Thủy Tạ ”.

Thời điểm hắn đi Lưu Vân Thủy Tạ là bằng Thất Bảo Kim Thuyền, thời điểm đến Côn Lôn cũng là ngồi Thất Bảo Kim Thuyền, như vậy đối với hắn mà nói ngồi thuyền vốn là sự việc rất tốt, nhưng là hiện tại bỗng nhiên bị Lưu Vân Thủy Tạ bỏ rơi, còn muốn tìm người, liền khó càng thêm khó.

“ Chúng ta đi Côn Lôn ” Trữ Tình nói : “ Hỏi bọn họ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ”.

“ Được chúng ta đi Côn Lôn ” Tiểu Khai trước mắt liền sáng .

Trên núi Côn Lôn y nhiên yên tĩnh, lúc này đây Tiểu Khai tâm lý vội vàng, lại khó chịu, khơi dậy một tia lệ khí, cầm Huyền Thiết Chi Tinh Vạn năm một đường xông lên, bất chấp cái gì quy cũ qua cửa, bất chấp cái gì mặt mũi đại Côn Lôn, lập tức đi mất sau Dao Trì huyễn cảnh.

Nói cũng kỳ quái các cửa vào núi Côn Lôn đều đem người trấn thủ, lần này lại một đường thông suốt, chút khó khăn cũng không gặp phải, bay qua Dao Trì huyễn cảnh, Phách Hạ thần thú dưới Dao Trì kia phảng phất lại giống như đối với Dao Trì có cảm ứng, lần thứ hai đi ra chặn đường, muốn cản Tiểu Khai.

Trữ Tình cố nhiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Tiểu Khai lại không sợ chút nào, giờ phút này lòng hắn chỉ có Trì Tiểu Trúc, nào còn kiêng kỵ

hiều, ném Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm ra, đánh vào mặt quái thú.

Không lâu, lúc trước Huyền Thiết Chi Tinh bị Phách Hạ Thần Thú cản giữ, thoát không ra. Đó là bởi vì nhất thời không tra xét, mà lúc này Huyền Thiết Chi Tinh không hề trói buộc, cuối cùng Phách Hạ chân chính thấy được uy lực, một vòng này cây gậy đánh cho Phách Hạ ngao ngao kêu lên, mỗi một tựa như vài thân hình lớn, nên bị Tiểu Khai đánh trở về trong mặt nước của Dao Trì, tuy nhiên rít gào rung trời không dứt, rốt cuộc cũng không dám tham xuất đầu ra.

Tiểu Khai lúc này mới thu hồi cây gậy, định chạy đi, nhưng là ngẩng đầu vừa thấy, chẳng biết khi nào Phi Hạc thượng nhân Phi Vân Tử cùng cao thủ chữ Phi đồng thời đồng thời đứng ở phía xa, mắt trở như cái chuông đồng lớn, miệng mở rộng có thể nhét vào một quả trứng vịt, sắc mặt cổ quái nhìn Tiểu Khai, lại không có một người nói ra một lời.

Chính mắt mình nhìn thấy thần thú trấn thủ cấm địa trong phái bị người ta như thế độc đánh, vài vị cao Thủ Côn Lôn này hoàn toàn mê hồ.

“ Người... người quay lại làm gì ?” Phi Hạc thượng nhân khó khăn nuốt nước miếng: “ Người.... người dám đánh thần thú bồn phái ...”.

“ Hãy bớt nói sàm đi ” Tiểu Khai lúc này lệ khí khởi lên, nhất thời hung hãn lên : “ Nói cho ta tru yêu đại đội sáu đại phái họp ở đâu ?”.

“Tru yêu đại hội ? không có nghe nói quá ” Tính cách của Phi Hạc thượng nhân cũng là mềm nắn rắn buông, nhìn thấy Tiểu Khai ánh mắt có chút khê đỏ lên, lại vừa mời xem qua thăm trạng thần thú của bồn phái, ngược lại cũng không dám cường xanh, ra vẻ thông dong nói : “ Bản thân chưa bao giờ nghe nói qua cái gì tru yêu đại hội ”.

“ Người nói vậy !” Trữ Tình giòn giã nói : “ Chúng ta vừa mới nghe người ta nói, sáu đại phái muốn triệu mở tru yêu đại hội ”.

“ Nga, nhưng thật ra có đệ tử phái Nga Mi đến phát thiệp ” Phi Hạc thượng nhân ưỡn ngực nói : “ Các người nói chuyện như thế quái gở bức người, vốn là ta không nên trả lời các người chẳng qua phái Côn Lôn ta luôn luôn độ lượng vĩ đại, ngược lại cũng không giống với các người kiến thức bình thường, đệ tử đưa thiệp kia của phái Nga Mi, đã bị ta khuyên trở về ”.

Tiểu Khai tâm lý nhất thời vui vẻ : “ Tắm thiệp kia nói gì ?”.

“ Tắm thiệp đó ta không có nhận ” Phi Hạc thượng nhân vốn muốn sau câu cửa miệng đường hoàng nhưng bỗng nhiên nghĩ đến tình trạng bốn môn, nhịn không được có chút thê lương thanh âm cũng liền cao vút lên : “ Phái Côn Lôn ta nguyên khí đại thương, đã tuyên bố phong sơn ba mươi năm, hết thảy hoạt động sau này của tu chân giới, chúng ta đều không có quan hệ ”.

Lời này của Phi Hạc thượng nhân không phải nói bừa, Phái Côn Lôn bị người ta hủy phi kiếm, sấm dao trì, đánh thần thú, đệ tử toàn phái giống như rùa đối mặt với người, sỉ nhục như vậy, đối với cái gì người tu chân mà nói, đều là khó có thể chịu được, Phi Hạc thượng nhân tuy lòng dạ hẹp hòi, thích đao to búa lớn, lòng tự tôn thật ra cũng đủ lớn, trải qua nỗi nhục này, lại hạ lệnh phong bế toàn phái, thề phải thời gian ba mươi năm bồi dưỡng tâm huyết.

Chỉ có điều hãn vạn vạn không nghĩ tới, hãn còn chưa có đem phong sơn thiệp đến các đại phái a, phái Nga Mi lại đưa thiệp mời tới trước.

Đương nhiên đối với Côn Lôn hiện tại mà nói, vô luận mời cái gì, hãn đều không nghe.

Cho nên phái Nga Mi mở ra tru yêu đại hội đưa thiệp mời, hãn đích xác không nhận.

Tiểu Khai cũng có chút trợn tròn mắt.

“Các người... thật không biết tru yêu đại hội sao ?” Tiểu Khai có chút tuyệt vọng, cuối cùng hỏi một câu.

“ Đích xác không biết ” Phi Vân Tử nói chen vào : “ Thiên Tuyền môn chủ, phái Côn Lôn chúng ta bất quá bất luận cái gì ân oán tu chân giới đã đến rồi, người độc đánh thần thú bốn phái là một chuyện, chúng ta cũng không truy cứu, nếu không còn việc khác, mời hai vị rời đi cho ”.

Lời này nói này đã rạch ròi, Tiểu Khai trừ rời đi, thật sự không có lựa chọn nào khác.

“ Rời Hoàng Sơn ” Tiểu Khai cắn răng, kéo tay Trữ Tình : “ Ta mang người đi, người phi kiếm quá chậm ”.

Trữ Tình tuy cùng Tiểu Khai sốt ruột, nhìn lại hành động Tiểu Khai ca ca, trong lòng là một trận ngọt ngào, ngoan ngoãn đứng trên Huyền Thiết chi tinh, giữ chặt cánh tay Tiểu Khai, nói : “ Đi thôi”.

Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm có thể nói, tu chân giới hôm nay hoàn toàn xứng đáng đệ nhất, từ Côn Lôn đi Hoàng Sơn, xa mấy ngàn dặm chỉ một lát công phu là tới, đến địa phương này Tiểu Khai thật ra ngựa quen đường cũ lập tức sấm tiến Thiên Đô Ẩn Phong, liền muốn đi Hoàng Sơn biệt viện tìm người.

Đệ tử Phái Hoàng Sơn đối với Tiểu Khai ấn tượng rất sâu sắc, năm đó cái mặt chước trận pháp kia thiếu chút nữa đã đem cả Hoàng Sơn san bằng, rõ ràng cũng thiếu chút nữa đem đương đại cường môn đương trường đánh chết, dù rằng cuối cùng không mất sinh mệnh, nhưng là hủy diệt bốn kiện tiên khí, cũng có thể nói là lần đầu tiên trước không có sau này không có.

Cho nên đối với hỏi thăm của Tiểu Khai, chư vị đệ tử rất là phối hợp, có thể nói là hỏi tất đáp, nhưng là....

“ Hiếu Lâm có ở nhà hay không ?”.

“ Hồi Thiên Tuyền môn chủ, Hiếu Lâm sư thúc buổi sáng hôm nay đã rời đi ”.

“ Diêu Viễn kia a ?”.

“Diêu Viễn sư thúc sáng nay cũng rời đi rồi ”.

“ Na.... Tùng Phong chương môn a !”.

“ Thực xin lỗi, sư tổ hôm qua liền đi trước rồi ”.

“ Bọn họ đi đâu ?”.

“ Cái này.... trừ sư tổ cùng hai vị sư thúc, người khác đều không biết ”.

“Ai, bỏ đi, các người có biết tru yêu đại hội không ?”.

“ Hồi Thiên Tuyền môn chủ, ngày nay đất trời sáng sủa, chính khí hào nhiên, sớm không có nơi yêu quái dung thân, làm sao có cái gì tru yêu đại hội ? Ngài không phải nghe nhầm sao ? .”

Tiểu Khai nhìn Trữ Tình, Trữ Tình lại nhìn Tiểu Khai, trừ chán nản rời đi, thật sự là không có biện pháp khác.

“ Nga Mi chưa đi qua, Thục Sơn chưa đi qua, Thanh Thành cũng chưa đi qua, người phái Hoàng Sơn cái gì đều không biết, Côn Lôn lại phong sơn, còn Lưu Vân Thủy Tạ ngàn phương trăm kế trốn tránh ta, trời a!” Tiểu Khai vô cùng buồn bực phe phẩy đầu : “ Người tu chân đều *** là một đám hỗn đản, về nhà đã, ta tìm hai tiểu hồ ly .”

Tiểu Hân cùng Hiếu Nguyệt vốn tưởng rằng Tiểu Khai này vừa đi, ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng mới có thể trở về, không nghĩ tới mới qua một ngày liền gặp Tiểu Khai mang theo Trữ Tình đã trở về, hai tiểu hồ ly vô cùng cao hứng, đang định làm cơm đã bị Tiểu Khai gọi lại.

“ Các người có biết núi Nga Mi như thế nào đi không ? ” Tiểu Khai nói.

“ Không biết ” Hiếu Nguyệt lắc đầu nói : “ Chúng ta trốn còn không kịp a, như thế nào có thể chủ động đi tìm phái Nga Mi ”.

Tiểu Khai thất vọng : “ Tộc trưởng các người có biết không ?”.

“ Khẳng định tộc trưởng không biết ” Tiểu Hân nói : “ Bất quá Thiên Vương có thể biết, ngày đó chúng ta đi trộm tạo hóa đan của Nga Mi, chính hắn cung cấp tin tức.”

Tiểu Khai nhất thời mừng rỡ : “ Mau, mang ta đi tìm Thiên Vương, bây giờ đi luôn ”.

Hai tiểu hồ ly tuy không biết Tiểu Khai muốn làm gì, nhưng Tiểu Khai vội vàng hiển nhiên hai người đối với Tiểu Khai liền vô điều kiện phục tùng, không nói lời nào liền mang theo Tiểu Khai đi.

Địa phương hồ tộc cư trú, Tiểu Khai cũng đã đi qua, bốn người mang theo hy vọng thẳng đường đi tìm, đi vào tòa nhà lớn của Hồ Vương nhất thời chấn động.

Trong nhà là một mảnh lộn xộn, đầy đất đều là mảnh vỡ bị kiếm khí đánh, cả trong phòng nhìn không thấy cái gì hoàn chỉnh, giống như vừa bị một hồi vận chuyển hoàn toàn sạch sẽ.

“ Người đâu ? Đều đi đâu hết vậy ?” Hiếu Nguyệt từng bước từng bước đi vào, liền vào trong nhà : “ Tộc trưởng bọn họ cũng ở nơi này, như thế nào cũng đều không thấy ?”.

Tiểu Khai còn không có kịp phản ứng, chợt nghe “ xoát ” một tiếng, sau đó là “ thương ” một tiếng, tiếng động song kiếm giao minh, Hiếu Nguyệt thân hình nhoáng một cái đi ra, giọng điệu nhẹ nhàng quát : “ Người nào ?”.

“ Ha ha ha ha, ta quả nhiên thần cơ diệu tính, ta đã biết, tất nhiên còn có yêu ma dư nghiệt”, Một trung niên ha ha cười to đi ra, sắc mặt lạnh lùng, quát: “ Tà ma ngoại đạo, trước mặt Thanh Thành Bích U Tử ta, còn không mau bó tay ”.

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập phiền muộn, chẳng những không biết Tiểu Trúc tốt cùng xảy ra chuyện gì, thậm chí vị trí Phái Nga Mi đều không có rõ ràng, hôm nay thật vất vả tìm tới nơi này, Hồ Vương không ngờ chẳng biết đi về hướng nào, hôm nay thật sự là loạn càng thêm loạn, Tiểu Khai liên tiếp thất vọng cổ lệ khí trong lòng, chậm rãi lớn lên, hắn không nói gì, trong lòng sát niệm bắt đầu thông thả ngưng tụ.

Hiếu Nguyệt nhìn Tiểu Khai không nói lời nào, liền hỏi : “ Người đem tộc trưởng bọn họ tới nơi nào rồi ”.

“ Hừ , tộc trưởng ? Xem ra người quả nhiên là yêu ma dư nghiệt, rất kỳ quái ta lại nhìn không ra người là yêu quái gì, xem ra người còn có chút đạo hạnh ” Bích U Tử khinh miệt liếc mắt nhìn, lại nhìn ba người bên cạnh nàng chế nhạo nói : “ Bất quá đạo hạnh các người, muốn chạy trốn cũng không thoát khỏi tay Bích U Tử ta, hừ hừ, hay là người còn không làm rõ ràng tình huống gì ? Hay là người đều không có nghe qua phái Thanh Thành ?” .

“ Ta đương nhiên biết phái Thanh Thành là một trong sáu đại môn phái ” Hiếu Nguyệt sắc mặt trắng bệch, đối với yêu quái mà nói, người tu chân chính là khắc tinh trời sinh, thời đại ngày nay, Yêu ma suy vi, tu chân lớn mạnh, đó là sự thực được công nhận, càng huống chi Thanh Thành chính là một trong sáu đại môn phái trong thiên hạ, đối với yêu quái mà nói, thật sự là uy hiếp quá lớn.

Hiếu Nguyệt giờ phút này có chỗ dựa là Tiểu Khai trong lòng mình tuy vụn vụn không sợ hãi, nhưng là nói lên lời này, chung quy liền thiếu vài phân khí thế : “ Người có thể hay không trước tiên nói cho ta, người trong này tốt cùng là đi đâu rồi ?” .

Bích U Tử nhìn hình dáng ngoài mạnh trong yếu của Hiếu Nguyệt, càng thêm đặc ý, lại bạo phát một trận cười to, lúc này mới nhẹ nhàng dương trường kiếm trong tay lên : “ Người nghĩ dưới kiếm của Bích U ta, còn có yêu quái nào có thể chạy thoát ?”.

Hiếu Nguyệt sắc mặt càng trắng : “ Người người giết bọn họ rồi ?”.

“ Đương nhiên ” Bích U Tử vênh vác tự đắc ngẩng đầu lên, đối với người phía sau bỗng nhiên cười : “ Tử Kỳ, hôm nay sư phụ đại khai sát giới, quả nhiên tâm tình rất tốt, mấy con cá lọt lưới này, liền giao cho người đối phó ”.

Một thanh niên ước chừng hai mươi tuổi cười hì hì từ trong phòng đi ra, trong tay quả nhiên cầm theo một thanh trường kiếm màu trắng, người này mắt đào hoa ti hí, xem ra đặc biệt làm người ta sinh ác cảm, hắn đi tới phía sau, trước tiên dùng ánh mắt lẳng lơ dò xét qua lại trên thân Hiếu Nguyệt vài lần, lúc này mới hắc hắc cười nói : “ Sư phụ, yêu tinh tiêu trí như vậy, liền như vậy giết, nhưng là giậm chân giữ nga ”.

“ A a, tiểu tử người vừa suy nghĩ lệch lạc cái gì ?” Bích U Tử lại không sinh khí, ngược lại gõ đầu thanh niên kia một cái : “ Được lắm, làm việc mau một chút, đừng có cho người khác thấy được, tiểu tử kia giết trước tiên, ba nữ tử trước tiên giữ lại nói sau, ngàn vạn lần đừng để chạy thoát a ”.

“ Được được ” Thanh niên liền đáp, khuôn mặt vui vẻ chỉ chỉ vào cửa phòng: “ Sư phụ ngài đi vào trong phòng nghỉ, để đồ nhi nhiệt thân xong rồi tìm đến người ”.

Lời nói hai thầy trò này trong lúc này lại căn bản không đem mấy người Tiểu Khai để vào mắt. Vừa rồi Hiếu Nguyệt đi vào xem xét, cùng Tử Kỳ đối kiếm, chính là một kiếm này làm Tử Kỳ thấy rõ ràng được thực lực của đối phương, hai thầy trò này xem bốn người căn bản không phải đối thủ.

Hiếu Nguyệt mặt trướng đỏ, muốn ra tay, rồi lại biết mình thực lực không đủ nhịn không được quay đầu nhìn trộm Tiểu Khai, Tiểu Khai ánh mắt có chút đỏ lên, không nói gì, Trữ Tình tiểu thư nhà giàu này bên cạnh bây giờ chịu không nổi ủy khuất, bị hai người như vậy cười cợt, nhất thời bạo phát !.

Tiểu Nha đầu cũng không nhiều lời, ngón tay hoa một cái, trường kiếm sau lưng nhất thời lẳng không bay lên, xoát hóa thành một đạo kiếm quang trắng sáng, thẳng thanh niên Khiếu Tử Kỳ mà đi, miệng quát một tiếng : “ Người đi chết đi !” .

Tử Kỳ cũng không chịu khuất,công phu tu luyện hơn mười năm một chút cũng chưa kịp thi triển, bị một kích phi kiếm của tiểu nha đầu, tốc độ nhanh như thế phản ứng liền không có cơ hội phản ứng, trực tiếp bị đâm xuyên qua tim, đương trường gục xuống, cánh tay và đùi thời điểm đồng thời run rẩy cùng hạ, hai mắt đào hoa xưa nay chưa có tròn như vậy, Trữ Tình liếc mắt không thể tin được, ngay tức khắc chết.

Bích U Tử mới đi hai bước, nụ cười còn tại khóe miệng chưa có tiêu tán a, bỗng nhiên nhìn lại cũng cười không được.

Đã chết rồi ? Có lầm hay không ?.

Đúng vậy, đã chết thật.

Tiểu Nha đầu theo sư phụ Thiên Yêu, dựa theo tu chân giới ánh mắt xem ra, có Thiên Yêu hai vạn năm tuổi cũng thực là sự việc không thể, mặc dù ở trong Diệt Thế Chi Môn bị ngăn trở, rõ ràng toàn bộ đều được Tiểu Khai và Thiên Yêu làm hết, nhưng là hiện tại trở về thế giới thật, chân chính ra tay, nhất thời hiệu quả liền thể hiện ra!.

Tiểu Khai chính là nhớ rất rõ, Trữ Tình dưới chân núi Côn Lôn rõ ràng tự mình nói qua : “ Ta có thực lực, tuyệt đối không dưới đệ tử thế hệ thứ hai của sáu đại phái ”.

Những lời nói này đã được rõ ràng, nếu Trữ Tình không có khoa trương, giờ phút này công lực hẳn, có lẽ gần với chương môn nhân của sáu đại phái, cho nên cái gì Hành Vân tử a, Bạch Lộ Ngưng Hương a, ngay cả Hoàng Bội, đều không phải là đối thủ. Như vậy chắc chắn là cao thủ trong thiên hạ, bộ dạng lại cố ý như vô hại, lại còn không giáng quy củ liền đánh lén, trong thiên hạ ngăn cản được chỉ sợ thật đúng là không có mấy người.

Bích U Tử tại phái Thanh Thành coi như là nhân vật, dù sao là cao thủ chữ U, cùng chương môn Thanh U tán nhân là bình cấp, đồ đệ Tử Kỳ này lại là đệ tử hãn đặc ý, tại Thanh Thành là đệ tử thế hệ thứ hai cũng là bài danh trong mười nhân vật, cho nên Bích U Tử sống chết cũng nghĩ không rõ, cao đồ của mình như thế nào bị một tiểu nha đầu xử lý không rõ ràng.

“ Người ... người dám giết người” Bích U Tử thương tiếc môi run cầm cập, run lấy bấy chỉ vào Tiểu Nha đầu : “ Ta... ta nhất định phải giết người !”.

“ Đến đây đi đến đây đi ”. Trữ Tình đối với hẳn vậy tay giống như vậy tiểu miêu tiểu cầu : “ Cô *** phi kiếm còn chưa khai, chính muốn tìm người luyện tập a ”.

Bích U Tử bị lời này kích động, thiếu chút nữa hộc máu, hoàn hảo hẳn tu dưỡng thâm hậu, càng tức giận càng bình tĩnh, hít một hơi thật sâu, lại bắt đầu tự hỏi : “ Thời điểm cô ta giết Tử Kỳ ta tuy không chú ý, nhưng là một khi đã có thể một kích bị mất mạng, khẳng định có thực lực, ít nhất tuyệt đối không dưới Tử Kỳ, yêu quái kia vừa mới vào cửa phòng thực lực thật ra không cao, bên kia còn một nam nhân một nữ nhân dưới chân hư phù, hai mắt vô thần, xem hình dáng cũng chưa tu chân nhập môn, có thể thấy được nha đầu này là mạnh nhất trong bốn người.

Phải biết rằng lấy thực lực của ta, tức là phải bốn cao thủ như Tử Kỳ liên thủ, ta cũng tuyệt đối không sợ, bốn người như vậy liên thủ, cũng khẳng định không phải đối thủ của ta, một khi đã như vậy ta đây có thể giữ lại

không hề ra tay, chỉ cần có thể đưa bọn hắc toàn bộ giết chết, cũng không bại lộ ra bí mật của ta ”.

Bích U Tử trong tư tưởng như vậy, lòng đại định, giương tay lên, thế nhưng xuất ra không giống như pháp bảo, pháp bảo này cả vật thể xanh biếc, trên không trung luân chuyển, phát ra trận trận rít gào làm người ta sởn tóc gáy, lại là một bộ xương thủy tinh màu xanh biếc thật lớn.

Tiểu nha đầu tuy có thực lực, lá gan cũng không lớn, nhìn thấy bộ xương khô, nhất thời sợ tới mức “ Nha” kêu một tiếng, nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Tiểu Khai : “ Tiểu Khai ca ca, đây là cái thứ gì ?”.

“ Ha ha ha ha, các người hôm nay chết chắc !” Bích U Tử bắt đầu đắc ý : “ Đây không thể trách được ta, đây là các người bức ta, nếu không ta cũng không muốn bại lộ bí mật của ta, xuất ra Bách Không Thiên Khiếp Nhiếp Hồn Khô ! Tưởng Bích U Tử ta thân là đệ tử chính đạo, tu luyện ma công tu là sự việc tu chân giới vạn vạn không cho phép a, cho nên ta hôm nay nhất định phải giết người diệt khẩu, các người đợi chết đi ”.

“ Oa ! Hắc là một tà tu a! ” Trữ Tình nhất thời kêu to lên : “ Tiểu Khai ca ca, người nhìn hắc lại là một tà tu a, theo lời nói của sư phụ ta ngày hôm qua, tà tu cùng Thiên Yêu giống nhau, đều là thứ khả ngộ mà không thể cầu, sư phụ nói hiện tại ở tu chân giới không có tà tu, không nghĩ tới nhanh như vậy làm ta gặp một người ”.

“ Đúng vậy ! Ta chính là tà tu trong truyền thuyết !” Bích U Tử ha ha cười to , không thể đắc ý: “ Thế nào đã sợ hãi rồi ? Đáng tiếc hiện tại sợ hãi đã là muộn, Bách Không Thiên Khiếp Nhiếp Hồn Khô, lập tức liền phải đem hồn phách bốn người toàn bộ hấp thu vào, trải qua bảy bảy bốn chín ngày luyện hồn, hồn phách các người muốn sống cũng không được, muốn chết không thể, vĩnh viễn bị ta nô dịch, cung cấp lực lượng cho bảo bối của ta ”.

Trữ Tình “ Phi” một tiếng, tay chỉ ra, Phi Kiếm hướng về đầu bộ xương khô bay lại : “ thương ” hung hăng đánh một cái vào đầu bộ xương khô.

Lúc này đây giao phong, Trữ Tình quả nhiên kém hơn, hào quang trên phi kiếm bỗng nhiên tối sầm lại, bay nhanh lui trở về, trong tay Trữ Tình, bộ khô lâu đầu lại chính là kẻ dừng, liền tiếp tục luân chuyển đến, một bên luân chuyển lục quang càng mãnh liệt.

“ Yêu, tiểu nha đầu xác thực lợi hại ” Bích U Tử ngược lại cũng cả kinh : “ Bộ Khô lâu đầu này uy lực tuyệt lớn, cho dù cường môn sư huynh tự mình ra tay, chỉ sợ cũng không thể so phi kiếm mạnh hơn bao nhiêu ”.

Tiểu Khai hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên ngẩng đầu nói : “ Ta cuối cùng hỏi người một câu, người đem Hồ Vương bọn họ, rốt cuộc dẫn đi nơi nào ?”.

Hắn thẳng đến không nói gì, giờ phút này vừa mới nói, lại có loại khí thế giống như bá đạo, Trữ Tình cùng hai tiểu hồ ly đều cảm thấy trong lòng là lạ, nhìn không được liếc mắt nhìn hắn.

Tiểu Khai luôn luôn bình thản, giờ phút này đích xác có điểm không giống với. Ánh mắt của hắn mang theo điểm vi hồng, khéo miệng gắt gao mở rộng, tư thế này làm mặt hắn bỗng nhiên mang điểm sát khí tàn khốc thần sắc như vậy, Trữ Tình cùng bọn tiểu hồ ly cho tới bây giờ không có gặp qua.

Bích U Tử cả giận nói : “ Người nghĩ người là ai, ta bằng cái gì phải nói cho người ?”.

Tiểu Khai liếc mắt thâm thâm nhìn : “ Người nói cho ta, ta có thể tha cho người một mạng ”.

Bích U Tử ngửa mặt lên trời cười to: “ Liền bằng người ? Người còn chưa có nhập môn tam lưu tu chân giả, lại nói khoát không biết ngượng,

muốn tha mạng cho ta ? Ha ha ha ha, ta mặc kệ người như thế nào cùng mấy yêu quái này cùng lên, dù sao cho dù người nhiều người hơn ta, ta hôm nay cũng khẳng định không thể tha cho người ”.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 7: Ngàn Dặm Bôn Ba

Câu nói này của Bích U Tử xem như là vài câu di ngôn cuối cùng trong đời hắn, thời điểm mấy câu đó vừa nói xong, hắn liền nhìn thấy một cây gậy thật dài bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện, một gậy đập vào ngay pha lê bộ xương khô, bộ xương khô kia trong mắt hắn vốn cứng rắn không gì phá vỡ, trong phút chốc đã bị đập nát.

“ Ba..” Một tiếng vang nhỏ, vô số mảnh vỡ pha lê bay múa đầy trời, phảng phất như nghe được vô số tiếng quỷ khóc, một lũ lũ khói đen từ trong bộ xương khô pha lê chạy đi ra, hướng phía chân trời phi tán.

Bích U Tử vẫn duy trì tư thế vừa rồi, ngơ ngác nhìn lên bầu trời, chừng vài phút không có nhúc nhích, sau đó...

“ Phốc!” Một ngụm máu tươi đỏ hồng từ trong miệng Bích U Tử phun ra, sau một khắc, cả thân thể hắn đã nhuyễn nhuyễn té xuống.

“ Không cần nhìn, hắn đã chết.” Hiếu Nguyệt kinh tâm động phách bắt lấy cánh tay của Tiểu Khai, thấp giọng nói: “ Bộ xương khô này cùng bốn mạng nguyên thần của hắn hòa lẫn vào nhau, phá công thì phải chết, công còn người còn, công phá người vong.”

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, sát ý trong lòng còn chưa tiêu tán, từ khi hắn tìm được Vô Tự Thiên Thư tới nay, mặc dù trường hợp như vậy

kinh nghiệm không ít, nhưng cho tới bây giờ còn chưa giết người qua, không nghĩ tới hôm nay lại ở chỗ này phá sát giới.

“ Chủ nhân, ngài giết đệ tử phái Thanh Thành, từ nay về sau có lẽ sẽ có phiền toái.” Tiểu Hân có chút lo lắng nói: “ Tốt nhất đem chôn hai người kia, đừng cho kẻ nào biết là chúng ta làm.”

Tiểu Khai lắc đầu nói: “ Ta vội vã đi tìm Tiểu Trúc, phiền toái hay không, ta bất chấp nhiều hơn, không cần phải xen vào bọn họ, chúng ta đi thôi, đi tìm sư tỷ ta.”

Hắn thật không nghĩ muốn đi tìm Tiêu Vận, vị sư tỷ xinh đẹp làm cho hắn luôn có cảm giác nguy hiểm, nhưng bây giờ, ngoại trừ Tiêu Vận, hắn thật sự tìm không thấy người khác nữa.

Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt ở trong tòa nhà lớn xem xét một phen, cả tòa nhà cơ hồ bị phá hủy hoàn toàn, căn bản nhìn không ra dấu vết gì để lại, duy nhất đáng giá may mắn chính là trong tòa nhà không có một tia vết máu, không giống như mới phát sinh thảm án. Hai tiểu hồ ly cảm thấy may mắn nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ: “ Tộc trưởng và Thiên Vương bọn họ đã đi đâu rồi?”

“ Cái gì? Các người nhiều người như vậy cùng đi Nga Mi? Người cho rằng đi ăn tiệm hay sao?” Tiêu Vận mở to hai mắt nhìn, thất thanh nói: “ Tuyệt Phong chương môn sẽ nổi giận đó!”

“ Ta mặc kệ, ta muốn đi gặp Tiểu Trúc.” Tiểu Khai nói: “ Sư tỷ, lần này người nhất định phải giúp ta.”

“ Ta giúp người không thành vấn đề.” Tiêu Vận thối một hơi vào lỗ tai Tiểu Khai, hương thơm ấm áp kia lan tràn đến tận chóp mũi Tiểu Khai, sau đó nhìn thấy hai gò má đầy đặn của hắn biến hồng, lúc này mới cười hì hì nói: “ Bất quá người phải biết rằng, nhà chúng ta vốn là gia tộc buôn bán nga. Thương nhân, là chưa từng làm bất cứ chuyện gì không có lợi cả.”

Quả nhiên lại nữa rồi, Tiểu Khai chỉ cảm thấy rất là đau đầu, vị sư tử này cái gì cũng tốt, nhưng lại thích đùa giỡn hăn là không tốt, hăn bắt đắ dĩ lắc đầu: “ Sư tử, ta thật sự gấp gáp, có lời gì người cứ nói thẳng đi.”

“ Tốt lắm, ta có hai điều kiện.” Tiêu Vận vươn hai ngón tay trắng nõn: “ Thứ nhất, người chỉ có thể mang theo một mình ta đi, thứ hai, ta muốn làm bạn gái duy nhất của người.” Nàng nhìn bộ dáng há hốc mồm của Tiểu Khai, cười duyên: “ Sư đệ, nghe rõ nga, là bạn gái duy nhất.”

Lời này nói xong, ánh mắt Trữ Tình lập tức đặng đặng sát khí trùng tới, cả trong mắt hai tiểu hồ ly đều hiện thêm ý nghĩ gì đó, Tiêu Vận cười hắc hắc, dĩ nhiên không sợ, chống nạnh, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu ưỡn ngực. Nàng trừng trở về, bộ ngực cao tủng nhất thời so với tiểu nha đầu thật ảm đạm thất sắc.

“ Sư tử, bây giờ đang thảo luận chính sự a.” Tiểu Khai buồn rầu nhu cái mũi: “ Loại sự tình này từ nay về sau đừng nói nữa được không?”

“ Ta cũng đang thảo luận chính sự a.” Tiêu Vận nghiêm trang nói: “ Sư phó đã nói rồi, ta khẳng định là phải gả cho người, chẳng lẽ người còn muốn tìm ba thê bốn thiếp sao?”

Tiểu Khai vốn nghĩ mình có thừa lý do để phản bác nàng, nhưng vừa há mồm, bỗng nhiên nghĩ tới không thể nói ra một câu nào.

Đúng vậy a, sư phó đích xác nói qua, sư tử là muốn gả cho chính mình, hơn nữa, pháp luật Trung Quốc tựa hồ đích xác không cho phép ba thê bốn thiếp a?

Nhưng...Tiểu Trúc thì sao? Chính mình đang muốn đi cứu người, lại có ý tứ gì chứ?

Mặt khác, Trữ Tình tiểu nha đầu đã nói, từ rất nhiều năm trước nàng đã muốn gả cho mình đó sao?

Trong tích tắc này của Tiểu Khai, ý niệm trong đầu hoàn toàn rối rắm, loạn không thể phân tích, thế nhưng tìm không ra một câu có thể phản bác Tiêu Vận ngay trước mắt.

Tiêu Vận nhìn thấy thần sắc khó xử của Tiểu Khai, trong mắt thối qua một tia ảm đạm rất nhỏ không thể phát hiện, lại khúc khích cười duyên: “Được rồi, sư đệ ngốc, ta không nói giỡn với người nữa, đi thôi, ta mang người đi Nga Mi.”

Tiểu Khai nhìn ba cô gái phía sau: “Còn các nàng?”

Thần sắc Tiêu Vận trịnh trọng lên: “Nói thật ra, ta cũng không biết chỗ của Nga Mi, ta chỉ có thể đi tìm Hoàng Bội trước, kêu nàng đưa chúng ta đi. Nhưng phái Nga Mi có quy củ của phái Nga Mi, Hoàng Bội thân là Nga Mi đệ tử, biết rõ người đến đảo loạn, muốn nàng mang người đi, vốn là có chút khó khăn, nếu còn muốn mang theo người đi tới, có vẻ có chút chẳng biết tiến lui.”

“Di, Hoàng Bội chẳng lẽ không ở tại Nga Mi sao?” Tiểu Khai có chút kinh ngạc.

“Nàng bây giờ không ở trên núi.” Tiêu Vận cười nói: “Nàng có một số việc xuống núi rồi, nếu không ta không có biện pháp tìm nàng đâu.”

“Được, hai chúng ta đi.” Tiểu Khai không chút do dự gật gật đầu: “Bây giờ đi.”

“Tiểu Khai ca ca, chúng ta đây...” Trữ Tình còn có chút không cam lòng, Tiểu Khai vỗ vỗ trán nàng, an ủi: “Tiểu nha đầu, về trước đi, nghe lời.”

Trữ Tình bĩu môi gật nhẹ đầu, lòng tràn đầy vẻ không tình nguyện cùng hai tiểu hồ ly ra đi.

Tiêu Vận chiêu ngoắc, gọi lão quản gia trong nhà tới: “ Hai vé máy bay, đến...”

“ Người đang làm gì?” Tiểu Khai kinh ngạc ngắt lời nàng: “ Không phải đi tìm Hoàng Bội hay sao?”

“ Đúng vậy, là đi tới đó.” Tiêu Vận liếc mắt dò xét hắn, lộ ra thần thái vũ mị như cười như không: “ Sư đệ, tỷ tỷ thật ra không phản đối mang người ngự kiếm phi hành, nhưng trình độ của ta không đủ, nếu nửa đường rơi xuống...”

Tiểu Khai trợn trắng mắt: “ Không cần người mang ta, ta mang người là được rồi.”

Hắn thuận tay xuất ra ngàn năm huyền thiết chi tinh, nói: “ Đi lên đi.”

Tiêu Vận bị hắn làm càng hoảng sợ, đôi mắt đẹp lóe tia sáng kỳ dị, từ trên xuống dưới dò xét cây gậy kia, lúc này mới nói: “ Đây là vật đầu giá được lần trước a? Thứ này...lại có thể phi hành?”

Ngàn năm huyền thiết chi tinh tốc độ cực nhanh, Tiêu Vận đứng ở phía trước Tiểu Khai, cả thân thể cơ hồ rơi trọn vào trong lòng ngực hắn, trên mặt sợ tới mức có chút trắng bệch rồi lại nói không nên lời kích thích, bình thường nàng nhiều nhất chỉ là giá ngự phi kiếm còn chưa vững vàng nháo loạn một trận, còn bị té lên té xuống. Loại phi hành cực nhanh khó gặp tại tu chân giới này quả nhiên là so với việc ngồi máy bay còn kích thích hơn gấp nhiều lần, ánh mắt Tiêu Vận không nháy, khẩn trương nhìn xuống phía dưới, sợ rằng phi quá nhanh sẽ bỏ lỡ phương vị, với thời gian chừng chén trà nhỏ, đã tới mục đích.

Hoàng Bội không ngờ cũng biết hưởng thụ, Tiêu Vận mang theo Tiểu Khai đi vào một khách sạn ba sao, nhẹ nhàng tìm được phòng của Hoàng Bội, ấn chuông cửa.

“ Là ai?” Bên trong truyền đến một thanh âm thanh thúy lạnh như băng.

“ Muội muội, là ta.” Tiêu Vận cười nói: “ Còn không mau mở cửa.”

Hoàng Bội hiển nhiên đã nghe được thanh âm của Tiêu Vận, cánh cửa màu đỏ sậm “ khách sát” một tiếng mở ra, nhất thời một làn gió thơm từ trong phòng tán ra ngoài.

Tiểu Khai ngẩng đầu vừa thấy, nhất thời nuốt ngụm nước bọt, cả ánh mắt có chút nhìn đăm đăm. Thanh âm nuốt ực nọ trong yên tĩnh tiêu sái hành lang vô cùng rõ ràng.

Hoàng Bội đại khái nghĩ chỉ có mình Tiêu Vận, thời điểm mở cửa cũng không có mặc thêm áo ngoài, giờ phút này mở ra lại thấy một món đồ nho nhỏ chỉ mặc chừng nửa ngực trong suốt, với khoảng cách gần như vậy, ngọn đèn trong phòng bắn thẳng ra, cả thân ảnh Hoàng Bội phảng phất như bị chiếu sáng, hai điểm đỏ hồng sau chiếc áo mỏng tanh có thể thấy được rõ ràng, Tiểu Khai há miệng thật to, trong nháy mắt đã cảm thấy trong đầu “ Ông” một tiếng, không nói ra được một câu.

Hoàn hảo hãn cuối cùng cũng từng kinh qua khảo nghiệm, lập tức liền cúi đầu hạ mắt, dời ánh mắt đi, nhưng khi ánh mắt dời đi, trong lỗ mũi Tiểu Khai nhất thời nóng lên, nhịn không được “ ừ” hít sâu một hơi.

Hoàng Bội có lẽ đang ngủ, có lẽ vừa tắm xong, một đôi chân thẳng tắp trắng muốt căng căng đứng cùng một chỗ, không có một tia khe hở, cặp chân kia bóng loáng nhẵn nhụi, cư nhiên không một vết nhăn, đôi bàn chân trần trắng tuyết dẫm trên tấm thảm nhung, nhìn qua thật sự là đẹp mắt tới cực điểm, mà cặp chân kia giao tiếp với giải đất mầu chốt...

“ ***, người đây là có chủ tâm câu dẫn a!” Tiểu Khai bị ai lắc đầu, nhắm mắt lại, trong đầu vẫn chấp ảo hiện lên chiếc quần nhỏ xíu chữ T: “ Hoàng Bội a Hoàng Bội, không nghĩ tới a không nghĩ tới, người nha cũng là một nữ nhân phong tao!”

Hoàng Bội vừa nhìn thấy Tiểu Khai, ngẩn người, nặng nề hừ một tiếng, nhất thời xoay người dùng sức đẩy cửa “Phanh” một tiếng, một trận gió đậm đầu đánh tới, cánh cửa nặng nề đóng lại, thiếu chút nữa chạm vào mũi Tiểu Khai, đã làm cho vạn ngàn ý nghĩ lui về phía sau.

Tiêu Vận hắc hắc cười nhìn Tiểu Khai liếc mắt: “Tiểu tử, lần này người lời rồi.”

Tiểu Khai đỏ mặt lên, cả giận nói: “Sư tỷ, đừng hay nói giỡn, ta có việc gấp, ta còn phải đi cứu Tiểu Trúc.”

“Yên tâm đi.” Tiêu Vận nói: “Sáu đại phái đều là danh môn chính phái, sẽ không làm chuyện gì thương thiên hại lý, Tiểu Trúc của người khẳng định không có chuyện gì, ta phỏng chừng tám phần là sự hiểu lầm.”

“Không đơn giản như vậy.” Tiểu Khai nói: “Ta nghe được rành mạch, Tru Yêu đại hội, phái Nga Mi nữ đệ tử mới thu, bị Thiên Yêu phụ thể, mấy câu này đã nói xác minh vấn đề rồi.”

Lời nói đến đây, cửa lại mở ra.

Hoàng Bội đã khôi phục vẻ lạnh lùng cao ngạo như trước, nhưng gương mặt đỏ ửng đã bán đứng nội tâm của nàng, nàng khinh miệt liếc mắt nhìn Tiểu Khai, trên mặt toát ra vẻ chán ghét tự nhiên, Tiểu Khai vội vàng cúi đầu, đối với vị Nga Mi cao đồ này, hẳn thật sự là không có dục vọng gì, cũng không biết mình ở thời điểm nào đắc tội nàng.

Bất quá không thể nghi ngờ, Hoàng Bội đích thật là mỹ nữ, so sánh với Trữ Tình hoạt bát đáng yêu và Tiêu Vận phong tình vạn chủng, nàng có một loại độc đặc lãnh diễm mỹ cảm, tựa như một gốc hàn mai lãng sương độc lập, mặc dù cao ngạo lạnh lùng, làm cho người ta không dám đến gần, nhưng vẻ đẹp như họa, làm cho người ta muốn tìm tòi đến tột cùng. Thực tế Tiểu Khai vừa xem qua nửa thân trên của nàng, phát hiện vị lãnh mỹ nhân

này chẳng những có bên ngoài đẹp, hơn nữa còn có bên trong cũng đẹp, trong lòng khó tránh khỏi có điểm là lạ.

Hoàng Bội khẽ cau mày, nói: “ Tỷ tỷ, sao người dẫn hắc đến đây?”

Tiêu Vận cười nói: “ Ta là chuyên tâm dẫn hắc tới tìm người.”

Hoàng Bội có chút kinh ngạc: “ Ta cùng với hắc không thân không thích, hắc tìm ta làm gì?”

Vốn Tiêu Khai đang ở trước mặt, nàng lại cố tình thông qua Tiêu Vận chuyển lời, cũng không nguyện ý chủ động cùng Tiêu Khai nói một câu, Tiêu Khai buồn bực, đã muốn mở miệng, nhưng vẫn nhẫn nhịn để cho Tiêu Vận xử lý.

Tiêu Vận nói: “ Ta dẫn hắc tới, là muốn hỏi một câu làm sao đi Nga Mi.”

Hoàng Bội càng kinh ngạc: “ Hắc muốn đi Nga Mi làm gì?”

Tiêu Vận bĩu môi, ngữ khí có chút ít ghen tuông: “ Còn không phải vì Tiểu Trúc muội muội của hắc.”

“ Tiểu sư muội?” Hoàng Bội hồ nghi liếc mắt nhìn Tiêu Khai, bỗng nhiên phảng phất như nhớ tới cái gì: “ Nga, là vì tru yêu đại hội sao?”

“ Đúng!” Tiêu Khai mạnh mẽ ngẩng đầu lên: “ Tru yêu đại hội, rốt cuộc là chuyện gì?”

Thần sắc Hoàng Bội càng khinh miệt: “ Tru yêu đại hội, quan hệ thiên hạ thương sanh, chính là sáu đại phái cộng đồng thương nghị, người một người, một Thiên Tuyệt môn chủ nho nhỏ, nghe làm gì?”

“ Nếu không liên quan tới Tiểu Trúc, ta đương nhiên không quản.” Tiêu Khai nắm chặt tay, nói từng chữ: “ Nhưng nếu bọn họ muốn thương hại

Tiểu Trúc, ta đây nhất định muốn xen vào quan tâm rồi!”

Hoàng Bội một tiếng hừ lạnh: “ Đúng vậy, việc này đích xác cùng tiểu sư muội có quan hệ, nhưng cao thủ sáu đại phái nhiều như mây, người cho rằng là người muốn quản được sao?” Nàng nhin không được nhìn Tiêu Vận bên người Tiểu Khai, châm chọc: “ Người muốn biểu hiện vẻ anh hùng khí khái tại trước mặt tỷ tỷ, ta khuyên người tìm cơ hội khác, cho nên chuyện này bỏ đi thôi.”

Tiêu Vận nhẹ nhàng kéo Hoàng Bội một cái: “ Muội muội, hắn không phải ý tứ này.”

“ Vậy hắn ý tứ gì?” Hoàng Bội cười lạnh nói: “ Tỷ tỷ, người cũng không phải người hồ đồ, người này nhất gan háo sắc, hình dáng đáng khinh, có chút nào xứng với người? Người bị bức lệnh sư mà gả cho hắn đã là ủy khuất rất lớn, hôm nay cư nhiên còn mang theo hắn tới cứu một cô gái khác, người đã quá vĩ đại rồi.”

Tiểu Khai cắn chặt răng, hôm nay mới biết trong mắt Hoàng Bội mình là hình tượng như vậy, nếu không phải nghĩ đến còn có điều cần người, hắn hận không được lập tức đánh vào gương mặt lạnh như băng kia.

Sắc mặt của Tiêu Vận có chút ảm đạm, có chút lắc đầu, nói: “ Tiểu Trúc muội muội...người cũng không tệ a...”

“ Đúng vậy, tiểu sư muội đích xác cũng được.” Hoàng Bội cười càng lạnh: “ Nàng hiểu thông tình lý, bằng tuyết thông minh, tâm địa thiện lương, hơn nữa thiên phú tu chân cao đến trên đời hiếm có, trong môn phái được xem như trân bảo, ngay cả sau khi bị Thiên Yêu phụ thể, sư phó còn có chút trù trừ không nỡ đem việc này tiết lộ ra ngoài.”

Lời Hoàng Bội vừa chuyển, lại nói: “ Nhưng tỷ tỷ, người đã biết, Nghiêm Tiểu Khai tặc tâm không quên luôn niệm niệm tiểu sư muội, nếu hắn chính thức cứu ra tiểu sư muội, làm sao còn có chỗ cho người dung

thân? Ngay cả mọi người trên đời này muốn cứu cô ta, người cũng không nên có ý niệm này trong đầu a?”

Tiểu Khai cảm thấy thật đau đầu, nghe Hoàng Bội nói, tính mạng của Tiểu Trúc quả nhiên đang nguy kịch, mà giờ phút này Tiêu Vận càng trầm mặc không nói, hiển nhiên đã bị Hoàng Bội nói cho trong lòng đại loạn, Tiểu Khai đầu óc nóng lên, ôm lấy cổ tay Hoàng Bội: “ Ta cầu người đó, lập tức đưa ta đi Tru yêu đại hội!”

“ Người buông tay!” Hoàng Bội nặng nề hất tay hăn, nhú mày dùng tay náo chà lau cổ tay, phảng phất như trên cổ tay dính vật bẩn gì đó, trong miệng lại nói: “ Được a, người đáp ứng một yêu cầu của ta, ta sẽ mang người đi.”

Tiểu Khai lặng lẽ thở dài, năm nay, quả nhiên là kinh tế thị trường, vô luận là tìm ai làm việc, mở miệng là đòi yêu cầu, yêu cầu của Tiêu Vận còn dễ nói, còn Hoàng Bội này đối với chính mình ý kiến đầy mình, cũng không biết lại làm khó dễ như thế nào: “ Người nói đi.”

“ Rất đơn giản.” Hoàng Bội lộ ra vẻ cười châm chọc: “ Ta muốn người đáp ứng ta, vô luận có cứu ra tiểu sư muội hay không, người phải cam đoan vĩnh viễn đối xử tốt với một mình Tiêu Vận tỷ tỷ, không được trêu chọc nữ nhân khác nữa.”

Nàng dừng một chút, bổ sung: “ Tiểu sư muội là nữ tử băng thanh ngọc khiết, người đương nhiên cũng không xứng trêu chọc.”

Tiểu Khai há mồm, sửng sốt.

Tiểu Trúc! Tiểu Trúc!

Vị nữ tử an bình tường hòa, bình tĩnh như nước Tiểu Trúc, vị nữ tử nghi thái ưu nhã, thông dong không bức bách Tiểu Trúc, vị nữ tử luôn tín nhiệm

mình Tiểu Trúc, đêm đó ánh trăng như nước, ánh mắt Tiểu Trúc như thu ba, từng là kỷ niệm đẹp nhất trong suốt hai mươi một năm của mình....

Trong cuộc sống lúc thất ý nhất của mình, đó là nơi tâm linh mình ký thác duy nhất, vào thời khắc đặc ý nhất, đó là đối tượng mình muốn chia sẻ nhất, chính mình có thể thật sự buông tha hay không?

Nhưng nếu không đáp ứng, làm sao đi cứu Tiểu Trúc?

“ Như vậy đã nhanh dao động rồi?” Vẻ mặt Hoàng Bội càng châm chọc: “ Ta đã nói qua, muốn biểu hiện chính mình, cơ hội rất hiếm có, làm gì dễ dàng đâu?”

Thanh âm của Tiểu Khai có chút khổ sáp: “ Người đã biết, ta đối với Tiểu Trúc...”

“ Ta cái gì cũng không biết.” Hoàng Bội mỉm cười nói: “ Ta chỉ biết là, thời gian càng lâu, cô ta càng nguy hiểm.”

Tiểu Khai hít sâu một hơi, cắn răng nói: “ Được, ta đáp ứng.”

Hoàng Bội có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn: “ Tốt lắm, ta mang người đi tìm nàng.”

Tiêu Vận vẫn như trước đứng trên ngàn năm huyền thiết chi tinh, Hoàng Bội lại giá ngự phi kiếm của mình, phi kiếm này còn chậm hơn Tiểu Khai mấy lần, Tiểu Khai lo lắng, vài lần muốn mở miệng mời nàng đi tới, nhưng nghĩ đến tích oán của cô ta với mình, cuối cùng không dám nói ra lời, nếu không có lẽ chữ sắc lang danh hiệu lại càng nồng hậu thêm nữa.

Ba người bay một đoạn, Tiêu Vận bỗng nhiên ngạc nhiên nói: “ Đây giống như không phải đường đi Nga Mi a?”

“ Đúng vậy.” Hoàng Bội nói: “ Chúng ta vốn sẽ không đi Nga Mi.”

“ Người nói đùa cái gì vậy!” Tiểu Khai nhất thời kích động lên: “ Người không phải nói đưa ta đi tìm Tiểu Trúc hay sao?”

“ Người gặp cái gì.” Hoàng Bội liếc mắt trừng hăn: “ Ai nói với người tru yêu đại hội cử hành tại Nga Mi? Cả quy tắc cơ bản của tu chân giới cũng đều không hiểu, còn muốn đi ra mất mặt.”

Khí diễm của Tiểu Khai nhất thời tiêu xuống: “ Kia...vậy đang đi đâu?”

“ Thục Sơn.” Hoàng Bội nói ra hai chữ thật rõ ràng.

Tiêu Vận xem hình dáng đáng thương của Tiểu Khai, ôn nhu giải thích: “ Vài đại danh sơn của tu chân giới, chỉ có Thục Sơn có địa hình kỳ lạ nhất, rộng lớn nhất, những danh sơn khác đều có người trong trần thế lui tới, chỉ có Thục Sơn là hoàn toàn độc lập bên ngoài nhân gian, cho nên phàm là tu chân giới có chuyện phát sinh lớn muốn triệu khai đại hội, đều có thói quen lựa chọn Thục Sơn, lần này tru yêu đại hội là đại hội lớn nhất của sáu đại phái, khẳng định chỉ có Thục Sơn có thể dung nạp được.”

Đường đi tới Thục Sơn cực kỳ quái dị, Hoàng Bội mang theo hai người một đường đi lên, tính mãi chẳng biết lên cao đến bao nhiêu, lúc này mới chuyển hướng phi hành, bay đã lâu mà trước mắt chỉ là bạch mang mang một mảnh mây mù, bỗng nhiên phi kiếm của Hoàng Bội dừng lại, nói một tiếng: “ Tới.”

Trước mắt biến mây mang mang, trống rỗng, Tiêu Vận nhin không được nói: “ Ở nơi nào?”

Hoàng Bội chỉ tay ra phía trước: “ Kết giới của Thục Sơn nghe nói do vô số tiên nhân liên thủ thiết hạ siêu cấp kết giới, cũng là trong tu chân giới được công nhận đệ nhất kết giới, bên trong Thục Sơn vạn ngàn thế giới đều giấu trong hư không này. Người ngoài muốn đi vào cực kỳ gian nan, trừ phi sử dụng bí pháp nội truyền của Thục Sơn, nếu không đúng là sáu đại phái cường môn cũng không tìm được cửa vào. Cho nên lịch sử mấy lần ma

giới xâm lấn, người tu chân đều là nhờ vào cú điểm cuối cùng của Thục Sơn gian nan thủ thắng.”

“ Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Khai nhất thời có chút mờ mịt: “ Người có thể tìm được người đưa chúng ta đi vào không?”

“ Làm sao có thể.” Hoàng Bội xuy cười nói: “ Loại đại hội của sáu phái này, thân mình đúng là không cho phép người khác quấy rầy, ta mang người đến nơi đây, đã là mạo hiểm rất lớn, kể tiếp đương nhiên là do chính người làm thôi.”

Tiểu Khai đưa tay sờ soạng, bàn tay lạnh như băng mà bóng loáng, mặc dù nhìn không thấy, nhưng trước mắt xác thật là có một tầng bình chướng, Tiểu Khai cau mày, không khỏi có chút khó khăn.

Phải biết rằng, trong người Tiểu Khai mang theo Vô Tự Thiên Thư, không có bị huyền cảnh gì ảnh hưởng, cũng có thể nhìn thấu được kết giới gì, cả cấm chế ngàn năm của Hoàng Sơn linh mạch hẳn đều có thể liếc mắt nhìn thấu, trấn sơn trận pháp của Côn Lôn sơn Dao Trì Huyền Cảnh đối với hẳn không có chút tác dụng, nhưng đạo bình chướng trước mắt này, hẳn cư nhiên nhìn không ra, không hề nghi vấn, kết giới này cấp bậc cao, lực lượng to lớn, là kết giới cao nhất hẳn từng gặp qua.

Tiểu Khai vốn định dùng ngàn năm huyền thiết chi tinh mạnh mẽ phá giải, nhưng giờ phút này đang ở vạn trượng trời cao, huyền thiết đang dầm dưới chân, căn bản không thể cầm trong tay, hẳn nhìn không được lại hỏi Hoàng Bội: “ Người có biết kết giới này làm sao phá giải không?”

Hoàng Bội có vẻ hả hê, bữu môi nói: “ Nếu không hiểu được biện pháp tiến xuất, đương nhiên chỉ có mạnh mẽ phá giải, còn có biện pháp gì khác.”

Tiểu Khai gật gật đầu, cuối cùng quyết định, quay đầu nói với Tiêu Vận: “ Sư tỷ, phi kiếm của người có thể dùng hay không?”

“ Dừng thì có thể dừng.” Tiêu Vận hiển nhiên lo lắng: “ Nhưng kết giới này cường đại như thế, phi kiếm của ta không có tác dụng gì a...”

Tiểu Khai lắc đầu: “ Ta muốn dùng huyền thiết chi tinh ngàn năm thử xem, nhưng ta sẽ không ngượng kiếm phi hành, cho nên người trước tiên nên dụng phi kiếm chống đỡ một chút.”

Phi kiếm của Tiêu Vận thật sự không có hình dạng gì, chiến chiến căng căng bay ra khỏi vỏ kiếm, chiến chiến nguy nguy đứng ở không trung, nàng vừa đi qua, liền bị trầm xuống, sợ tới mức làm nàng hét lên một tiếng, ôm cổ Tiểu Khai, cũng không dám động nữa.

Hoàng Bội ở bên nhìn thấy liên tục lắc đầu, cứ nhiên hảo tâm phát tác, nói: “ Bỏ đi, qua bên chỗ ta.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 8: Uy Chấn Thực Sơn

Phi kiếm của nàng vốn rất nhỏ nhắn, lúc này hứng gọn ba người, Hoàng Bội đứng ngay phía trước, Tiêu Vận đứng ở trung gian, Tiểu Khai đứng ở sau cùng, thân thể ba người căng căng dán chặt một chỗ. Tiểu Khai nhất thời cảm nhận được thân thể mềm mại mà ấm áp của sư tỷ, phía trước còn có hai hương vị khác nhau của nữ tử tràn ngập, Tiểu Khai quả thật có điểm rung động, hoàn hảo trong lòng hân hoan tràn đầy hình ảnh sinh tử của Tiểu Trúc, nên không bị ảnh hưởng nhiều lắm, chỉ huy ngàn năm huyền thiết chi tinh nhẹ nhàng gõ xuống bình chướng.

Hắn không dám dùng toàn lực, kết giới này nghe nói rất cứng rắn, những kết giới cứng rắn luôn không biết sẽ có nguy hiểm thế nào, vạn nhất có gì còn có thể dự cảnh cẩn thận a, có thể là lực phản kích, vậy thì mình sẽ phiền toái, nói sao thì cũng là kết giới trấn sơn của Thực Sơn kiếm phái, nếu phá hư thì không phải là kết hạ cừ oán lớn với Thực Sơn phái hay sao, Tiểu Khai mặc dù không sợ, nhưng cũng không nghĩ tìm thị phi.

Chỉ tiếc, ngàn năm huyền thiết chi tinh vốn uy lực vô cùng, lúc này có điểm hữu khí vô lực, đánh vào kết giới, chợt nghe một tiếng nhè nhẹ “phác” phảng phất như tiểu hài tử đánh vào gia gia, bình chướng kia vốn không có một chút phản ứng.

Tiểu Khai nhú mày, lần này dùng thêm vài phần khí lực, quát một tiếng: “Lại đánh!”

Ngàn năm huyền thiết chi tinh nặng nề đập một gậy vào trên kết giới, lúc này đây, bên trong kết giới tựa hồ truyền đến một tiếng chấn động rất nhỏ, đợt chấn động qua đi, vẫn như cũ không đổi.

“ Ta thật không tin đâu!” Tiểu Khai nói: “ Đánh thật hung hăng cho ta!”

Ngàn năm huyền thiết chi tinh nhất thời xuất ra gậy ảnh đầy trời, đánh mạnh liên tục không ngừng vào bình chướng đến tối tăm mây mù, chỉ nghe bình chướng chấn động không thôi, ông ông không ngừng bên tai, không ngờ bị cây gậy đánh đến sóng gió nổi lên.

Ba người từ nơi này nhìn xuống, bên ngoài kết giới tầng tầng mây trắng liều liều theo sự run rẩy của kết giới mà co rút lại, thật hiển nhiên, chọc vào mỗi một tắc của kết giới đều theo sự công kích của Tiểu Khai mà run lên, như thế nào xem ra cũng giống như sẽ trong khoảnh khắc mà bị đánh vỡ, Tiểu Khai tin tưởng tăng lớn, trong miệng càng liên miên không dứt: “ Đánh! Đánh! Lại đánh! Hung hăng đánh!”

Nhưng đánh chừng thời gian uống nửa chén trà nhỏ, kết giới kia cố nhiên run rẩy không ngớt, nhưng một chút dấu hiệu bị nghiền nát cũng đều không có.

Hoàng Bội nhện không được “ vèo” bật cười, lời nói càng châm chích: “ Thục Sơn kết giới được xưng là thiên hạ đệ nhất phòng ngự tuyệt đối, đặc thù lớn nhất đó là phân hóa lực công kích, mặc dù chỉ chịu một kích bình thường của nhị lưu tu chân, nó cũng sẽ toàn bộ ba động phân hóa lực lượng, nếu người cho rằng nó tùy tiện rung động rồi sẽ bị nghiền nát, vậy người thật sự là quá ngây thơ rồi.”

Tiểu Khai bốc cao lửa giận lên đầu, cắn răng, lớn tiếng nói: “ Dài cho ta!”

Ngàn năm huyền thiết chi tinh lẳng không bay cao, nhất thời bắt đầu chậm rãi bành trướng lên, bảo bối này có thể lớn có thể nhỏ, lại có thể nhẹ

lại có thể nặng, giờ phút này Tiểu Khai toàn lực thi triển, cảnh tượng thật phá lệ tráng quan, mắt thấy một cây gậy sắt bình thường lớn thành cây cột, tiếp theo thành siêu cấp trụ tròn, rồi chậm rãi chiếm cứ tầm mắt ba người, nhưng vẫn còn không có ý niệm dừng lại trong đầu, vẫn tiếp tục dài tới.

Lúc bắt đầu Hoàng Bội còn không xem cây gậy này vào mắt, nhưng giờ phút này ngửa đầu vừa thấy, cây gậy kia ít nhất cũng dài hơn mười thước, thô tế mười thước, không khác gì một tòa núi nhỏ, nòng lạng lẽ hít vào một hơi, trong lòng có chút rung động.

Tiểu Khai lần này không còn nghĩ một hơi phát uy nữa, mãi cho đến khi ngàn năm huyền thiết chi tinh lớn đến không còn nhìn thấy biên, lúc này mới hung hăng vung tay lên: “Đánh tiếp cho ta!”

Một gậy này sẽ không được nữa, thì cũng là lực lượng cực hạn của ngàn năm huyền thiết chi tinh rồi, phảng phất như một tòa núi đổ sụp, bị bám long quyển phong rít gió thật lớn, ba người đang đứng trên phi kiếm, bị ngàn năm huyền thiết chi tinh đảo qua, lực gió thổi trúng làm ngã trái ngã phải, thiếu chút nữa ngã quỵ đi xuống, lỗ tai nghe được tiếng gậy do vận hành quá nhanh bám theo hừ hừ tiếng gió.

Trong tiếng gió gào thét, ngàn năm huyền thiết chi tinh hung hăng oanh xuống kết giới!

“Oanh!” Một tiếng nổ rung trời, thiếu chút nữa chấn diếc lỗ tai cả ba người, sau đó trước mắt ánh sáng chiếu rực rỡ, kết giới thiên thu vạn tái kia không ngờ lại hiện hình đương trường, bộc phát ra một trận quang mang bảy màu mãnh liệt, trong hào quang, nó mãnh liệt co rút lại, giống như là quả khí cầu súc khí, ngay sau đó mạnh mẽ trương lớn ra ngoài, mọi người chỉ nhìn thấy kết giới cùng ngàn năm huyền thiết chi tinh trên đỉnh đầu lại một lần hỏa tinh chạm địa cầu va chạm: “Bành!” Một tiếng, không ngờ nó ngạnh cứng hất cây gậy còn cao hơn ngọn núi kia ra ngoài!

“ Ti!” Ba người không hẹn mà cùng hút một hơi, mang theo thần tình kinh hãi, rốt cuộc nói không ra lời.

Kết giới này của Thục Sơn phái, quả nhiên cường đại bất khả tư nghị, khó tin!

“ Người phá không xong đâu.” Tiêu Vận lắc đầu nói: “ Sư đệ, người xem ra không, động tác kết giới này vừa mới co rút rồi trương ra, thực hiển nhiên là lấy cả linh khí của Thục Sơn, mới có thể bộc phát lực lượng cường đại như vậy. Kết giới này chẳng những thân mình cường đại vô cùng, hơn nữa nó vốn là liên thông với cả Thục Sơn thành một, người nếu muốn đánh vỡ kết giới này, vậy trừ phi hủy diệt cả Thục Sơn!”

Thục Sơn có dễ dàng hủy diệt như vậy không?

Thiên hạ tu chân sáu đại phái, đệ tử Thục Sơn mặc dù đã suy bại, nhưng ngọn núi Thục Sơn này, cũng theo thiên địa sơ khai thời kỳ viễn cổ tồn tại, chính là đệ nhất kỳ tích của tu chân giới, nó chẳng những hoàn toàn thoát ly bên ngoài thế tục giới, một mình phong bế tự thành thiên địa riêng mình, hơn nữa địa hình bên trong kỳ lạ, linh mạch sung túc, tự cấp tự túc, chính là một chỗ đào nguyên thế ngoại tiên cảnh động thiên phúc địa, năm đó Thiên yêu Tiểu Tiểu chỉ là một hồ ly nho nhỏ của Thục Sơn Thần Kiếm Phong, nhưng được tẩy rửa bởi linh khí thiên địa nồng hậu của Thục Sơn, không ngờ lại có thể dẫn đạo tiện năng tự tu thành yêu, phúc duyên của Thục Sơn sâu đậm, bởi vậy có thể thấy được.

Trong Thục Sơn có nam bắc tứ đại cực điểm, dưới có Tử Vân Cung, Huyền Ba Trì, trên có Thần Kiếm Phong, Thiên Bồng Sơn, không chỗ nào không phải là kỳ tích trong thiên địa lúc đó, ngày đó Bồng Linh Kiệu Cung, Bắc cực Hãm Không Đảo, càng cất giấu vô số viễn cổ bí tàng, cả Thục Sơn thể giới linh khí thật dư thừa, năng lượng phong phú, so với tiên giới cũng không kém bao nhiêu, hôm nay cả sơn thể cùng kết giới liền làm một thể, đừng nói là ngàn năm Huyền Thiết Chi Tinh không thể hủy diệt, có lẽ dù là

hai, ba tiên nhân liên thủ phóng ra, đừng mơ tưởng có khả năng hủy diệt được.

Nếu không có như thế, Thục Sơn sẽ không ở mỗi một lần đạo ma tranh đấu, đều trở thành cứ điểm cuối cùng của người tu chân.

Trên sự thật, ngàn năm huyền thiết chi tinh này một kích cực hạn, có thể làm cho kết giới hiện hình, đã là thành tựu đủ để tự hào.

Mấy điều bí ẩn này, Tiểu Khai đương nhiên không hiểu lắm, Tiêu Vận và Hoàng Bội cũng rất nhanh phản ứng, hai nàng nhìn nhau, nhin không được cùng lắc đầu.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tiểu Khai hít sâu một hơi, nhấc tay lau trán, mới phát hiện trên trán đã lặn lẽ tuôn ra một tầng mồ hôi hột.

Thục Sơn kết giới chắc chắn như thế, Tiểu Trúc lại đang ở trong tình hình nguy hại, giờ phút này tâm tình của Tiểu Khai như con kiến trong chảo nóng, nắm tay hấn nắm chặt rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, trầm mặc sau nửa ngày, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời: “ Có!”

“ Sư đệ, hay là trở về đi.” Tiêu Vận nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay Tiểu Khai, ôn nhu nói: “ Làm chuyện gì, đơn giản chỉ phải nghe ý trời mà thôi, kết giới này vô luận thế nào người cũng phá không xong, vận mệnh của Tiểu Trúc muội muội xem ra là ý trời rồi, người cũng không nên cưỡng cầu nữa.”

Tiểu Khai hất tay nàng, móc ra một cái chai nho nhỏ: “ Không, ta bây giờ sẽ cho người xem, ta làm sao phá rớt đạo kết giới này!”

Cái chai kia, đúng là Vạn Uẩn Bình của Đa Tình công tử, mà trong bình đựng, chính là siêu cấp bảo bối sinh vật văn vẻ biến của thế giới kia: “ Nhược Thủy”

Hắn cẩn thận nghiêng miệng bình, cho một giọt nho nhỏ nho nhỏ Nhược Thủy, nhẹ nhàng dừng lại trên kết giới.

Nhược Thủy ba ngàn, nhưng chỉ đựng trong một bình, Tiểu Khai cũng rất tinh tường, Nhược Thủy này chẳng những không cần phải dùng một bình, có lẽ dù gần một giọt, cũng không phải là thể giới thực tế này có thể chịu được.

Thế giới cuộc sống của chúng ta dị thường khổng lồ, ở giữa nhân loại, yêu quái, tu chân hỗn độn, phía trên có tiên giới, dưới có ma giới, mà bên trên tiên giới có thần giới, bên dưới ma giới mặc dù không ai hiểu biết, nhưng tám phần phải có thể giới khác. Cứ như vậy, thế giới này ít nhất cũng chia làm năm tầng.

Thục Sơn kết giới trước mắt này, dù cho cường thịnh thêm chút ít, cũng bất quá là một kỳ tích của nhân gian giới mà thôi, mà Nhược Thủy cùng Diệt Thể Chi Môn là cấp bậc cao nhất tồn tại của thế giới tàn phá kia, thậm chí thời điểm thiên địa trọng khai, duy nhất chỉ dùng hai loại đạo cụ, đó là Nhược Thủy và Mặc Tinh, cấp bậc của Nhược Thủy này cao như vậy, đã có thể tưởng tượng mà biết.

Vẻ mặt Hoàng Bội mờ mịt nhìn động tác của Tiểu Khai, hắn có điểm hoài nghi, nam nhân này có phải là gấp đến độ có điểm điên rồi, nhưng chỉ nửa giây sau, nàng đã hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ của mình.

Kết giới khổng lồ khôn cùng bát ngát của Thục Sơn, chỉ có chút chột lóe, bỗng nhiên trong lúc đó, hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Giống như một tấm gương thủy tinh bằng bạc, trong phút chốc bị hư hao biến thành khói bụi, bên tai chỉ nghe một tiếng nhỏ tới cực điểm “phác” nhẹ nhàng, kết giới kia trong nháy mắt theo Nhược Thủy triêm nhiễm địa phương bắt đầu, một mảnh một mảnh nghiền nát bể tan tành ra, bị biến thành khói bụi.

Ngay cả linh khí vô số tiếp dẫn bên trong kết giới, đều không kịp cho chút trợ giúp, kết giới vĩ đại miên duyên mấy vạn năm, liền hoàn toàn tan biến, hoàn toàn lộ ra phía sau kết giới cho tới bây giờ không có người ngoài nào biết thế giới Thục Sơn thần bí khổng lồ!

“Trời ạ!” Tiếng rên rỉ trầm trầm của Hoàng Bội cất lên: “Người này...người này...hắn thật muốn cùng Thục Sơn hoàn toàn quyết liệt sao?”

Tiêu Vận có chút thở dài, trong thanh âm có vẻ kiêu hãnh, nhưng cũng có chút tiêu tác: “Người nói đúng, vì Trì Tiểu Trúc...hắn đích thật là không tiếc cùng Thục Sơn quyết liệt.”

Lời nói đến đây, kết giới đã hoàn toàn bị tiêu hủy, hiện ra trước mắt ba người, là một mảnh thổ địa rộng lớn vô ngần, phương xa lầu các khắp nơi, sơn lam tràn ngập, mà phía trước lầu các cùng ngọn núi, lại đứng đầy mấy trăm người, trong mắt mỗi người đều mang theo vẻ kinh ngạc nói không nên lời cùng phần nộ, trường kiếm sáng trắng như tuyết ánh chiếu ánh sáng mặt trời, phản xạ xuất ra thiên vạn đạo hào quang chói mắt!

Trận pháp này, còn hơn Dao Trì Huyền Cảnh của Côn Lôn phái, thật sự là tráng quan thập bội lần!

Đứng trước mọi người chính là một trung niên nhân mặc áo xanh, dưới hàm có râu dài phiêu phất, xem ra có vài phần tiên phong đạo cốt, nhưng giờ phút này thần tình hắn trầm xuống, nhìn Tiểu Khai quát: “Yêu ma nghiệt chủng, dám hủy Thục Sơn ngàn năm kết giới chúng ta, thật khi dễ Thục Sơn ta không có người sao?”

Tiểu Khai hít sâu một hơi, cất cao giọng nói: “Tại hạ Thiên Tuyển Môn Nhị Bách Ngũ đại môn chủ, cũng không phải yêu ma nghiệt chủng gì, hôm nay đến đây, chỉ là vì tìm một người.”

“Nguyên lai người đúng là Nghiêm Tiểu Khai, trách không được kiêu ngạo như thế!” Thần sắc người áo xanh càng phần nộ: “Ta mặc kệ người

tới làm gì, người hủy Thục Sơn ngàn năm kết giới của chúng ta, dao động căn cơ thể đại của Thục Sơn ta, Thục Sơn trên dưới bốn trăm tám mươi hai người, tuyệt đối không bỏ qua cho người!”

Tiểu Khai lo lắng, nhưng đã biết mình đã phạm vào kiêng kị, có lẽ so với việc phá hư linh mạch của Hoàng Sơn còn nghiêm trọng hơn nhiều, cho nên hần hạ giọng, nói: “ Lần này ta đích thật là có việc gấp, chờ ta giải quyết chuyện của mình xong, ta nhất định tự mình đến Thục Sơn thỉnh tội, các người có điều kiện gì, chỉ cần ta có thể làm được, ta tuyệt không chối từ, như vậy được chứ?”

Râu mép của người áo xanh giật giật, chỉ thẳng vào mũi Tiểu Khai mắng: “ Người còn muốn giải quyết chuyện của người? Chẳng lẽ người cho rằng người còn có thể đi được nữa? Hừ hừ, hôm nay người phải ở lại chỗ này!”

Hắn nói vừa xong, phía sau vô số Thục Sơn đệ tử đều cùng mắng to, nường theo vô số trường kiếm bay ra khỏi vỏ, có vẻ phá lệ kinh tâm động phách.

Sắc mặt Tiêu Vận có chút trắng bệch, nhin không được đi lên kéo tay áo Tiểu Khai: “ Sư đệ, nếu không...chúng ta rời đi rồi hãy nói?”

“ Không được.” Tiểu Khai quả quyết nói: “ Hôm nay ta nhất định muốn cứu cho được Tiểu Trúc ra.”

Những lời này nói xong, Thục Sơn đệ tử đối diện đã thả ra vô số phi kiếm, đâm thẳng tới Tiểu Khai, mấy thanh kiếm này nếu đâm trúng, có lẽ Tiểu Khai sẽ lập tức biến thành con nhím.

Trong sáu đại phái tu chân thiên hạ, kết giới của Thục Sơn phái cường đại nhất, nhưng có lẽ cũng vì kết giới cường đại vô cùng, nên Thục Sơn không có trận pháp trấn sơn, hơn bốn trăm người liên thủ tấn công, thoát nhìn khí thế hung hung, kỳ thật lại không có sự phối hợp. Phi kiếm đầy trời

kia giống như châu chấu trùng đi tới, mặc dù hòa cùng một chỗ, thật ra chỉ là tự mình đối chiến.

Tiểu Khai đã gây ra họa, đã không còn gì cố kỵ, gật đầu nói: “Được, đã như vậy, ta đắc tội.”

Hắn tâm niệm vừa động, ngàn năm huyền thiết chi tinh bay ra ngoài, đón lấy phi kiếm xuất ra thành một cái bình tròn, nhất thời cản hết những phi kiếm kia bay trở về, phàm là bị cây côn đánh lui, không có phi kiếm nào ngoại lệ bị nổ thành mảnh nhỏ, người áo xanh đang định thả ra phi kiếm của mình, bỗng nhiên nghe được phía sau truyền đến một tiếng đau đớn: “Oa...phốc!” Hắn lại càng hoảng sợ, quay đầu lại nhìn thấy vô số khẩu máu tươi từ cửa miệng Thục Sơn đệ tử phun ra không ngừng.

Trong tâm người áo xanh bỗng nhiên run lên, phi kiếm thả không ra nữa, nhưng hắn còn chưa kịp nói chuyện, lại nghe “Oa...phốc!” một tiếng, một loạt đệ tử Thục Sơn ở phía sau cư nhiên đã cùng phun ra một búng máu, sau đó sắc mặt tái nhợt đặt mông ngồi trên đất, thoạt nhìn rõ ràng nguyên khí đại thương.

Tiểu Khai cũng không tiến công, ngàn năm huyền thiết chi tinh phiêu phù tại không trung, chỉ một mình đối mặt với bóng kiếm đầy trời, vẫn bất động, ngược lại có chút tiến tới từng bước. Nó tiến bước, làm tất cả phi kiếm liền đồng loạt lui về phía sau từng bước, vẫn như cũ hình thành một vòng vây tiêu chuẩn, lại không có một thanh phi kiếm nào dám tiến đến gần sát nó trong vòng mười trượng.

Thục Sơn đệ tử đầy núi, chỉ cảm thấy trong lòng kịch chấn, bọn họ bình thường vẫn cho mình là đệ tử danh môn chính phái, mắt cao tới đỉnh, cho tới bây giờ không phục người khác, hôm nay không ngờ có một thiếu niên tuổi còn trẻ như vậy, dễ dàng dùng một cây gậy cho tới bây giờ không có nghe nói qua có cây côn như vậy, chỉ hai chiêu, liền uy hiếp cả Thục Sơn, trường hợp như vậy, quả nhiên cho tới bây giờ bọn họ không dám nghĩ tới,

trong tích tắc này, cũng không biết có bao nhiêu tu chân thiếu niên tâm cao khí ngạo, bị Tiểu Khai đem nội tâm cao ngạo của bọn họ đánh trúng đập nát.

Người áo xanh mắt thấy chúng đệ tử bị thương thảm trọng, trong lòng thập phần khó chịu, mà cây gậy trên không trung kia lại quá mức hung mãnh, dưới tay lại không có ai đối phó lại, giờ phút này Thục Sơn kết giới đã bị nghiền nát bể tan, bị thương hơn phân nửa, tình huống thật sự có chút thảm đạm, hãn vốn hận không được thả ra phi kiếm cùng Tiểu Khai đánh nhau đến lưới rách cá chết, nhưng suy nghĩ một chút tương lai của Thục Sơn, rốt cuộc kìm chế khẩu khí tiếp theo, lộ vẻ sầu thảm nói: “ Chúng đệ tử nghe lệnh, thu hồi phi kiếm.”

Mắt thấy không trung đã không còn phi kiếm, Tiểu Khai triệu hồi huyền thiết, vội la lên: “ Tru yêu đại hội ở nơi nào? Mau dẫn ta đi.”

Người áo xanh khẽ căn môi, nói: “ Tru yêu đại hội quan hệ thiên hạ thương sinh khí vận, Lục Thủy tiên sinh ta mặc dù kỹ không bằng người, cũng không nguyện trợ trụ vi ngược(giúp vua trụ làm ác), người muốn đi Tru yêu đại hội, chính mình đi tìm đi.”

Tiểu Khai nhú mày nói: “ Thục Sơn lớn như vậy, người không mang ta đi, ta làm sao tìm được?”

Lục Thủy tiên sinh hừ lạnh nói: “ Người tìm được hay không, quan hệ gì tới ta? Ta ngăn không được người, đã là có lỗi với Thục Sơn, muốn ta mang người đi, không bằng giết ta đi.”

Tiểu Khai nhất thời giận dữ: “ Người cho rằng ta không dám giết người hay sao?”

Lục Thủy chân nhân ngạnh cứng, thế nhưng ánh mắt lại nhắm lại, cất cao giọng nói: “ Muốn giết cứ giết, làm gì nhiều lời!”

“ Ta khát!” Tiểu Khai lúc này chẳng khác gì con kiến trong chảo nóng, hết lần này tới lần khác người trước mắt này còn làm vẻ thấy chết không sờn, hần vung tay lên, ngàn năm huyền thiết chi tinh quét ngang cổ Lục Thủy chân nhân, chỉ nghe tiếng gió sù sù, tốc độ ngàn năm huyền thiết chi tinh nhanh đến thế nào, đảo mắt đã bay đến bên Lục Thủy chân nhân.

“ Không!” Tiêu Vận ôm đồm cánh tay Tiểu Khai, hét to: “ Đừng làm loạn.”

Đúng lúc đó, ở thời khắc mấu chốt cuối cùng Tiểu Khai phản ứng tới, huyền thiết chi tinh đứng ngay bên cổ Lục Thủy chân nhân, huyền thiết chi tinh sâm sâm kích thích tóc gáy Lục Thủy chân nhân dựng đứng lên.

Lục Thủy chân nhân mặc dù xả thân nguyện ý thành nhân, nhưng dù sao không phải xem thường tính mạng, giờ phút này quý môn quan gần tích tắc, chỉ cảm thấy trái tim phanh phanh nhảy loạn, cảm giác huyền thiết còn đang phía sau, động cũng không dám động một chút.

Tiêu Vận đảo mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy mấy trăm Thục Sơn đệ tử đều lộ ra vẻ bi phẫn, mắt thấy trường bối trong môn phái bị vũ nhục như thế, nhưng lại không có lực đối trận, việc hôm nay, đã giống như bị người quét hết mặt mũi của Thục Sơn, có thể nói là sỉ nhục chưa từng có suốt ngàn năm nay.

Lúc này, tâm tư Tiểu Khai không đặt vào việc đó, vì Tiểu Trúc, hần cái gì cũng không quản nữa.

Hần khẽ cắn môi, đột nhiên triệu hồi ngàn năm huyền thiết chi tinh, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “ Được, tốt lắm, vì thiên hạ thương sanh, vì muốn giết chết Tiểu Trúc của ta, các người cứ nhiên ngay cả chết còn không sợ, ta thật muốn nhìn, các người rốt cuộc có bao nhiêu vĩ đại!”

Hần một tay chỉ trời, một tay cầm gậy, đối diện với Thục Sơn đại diện cao lớn hùng vĩ sau lưng mọi người, nói ra từng chữ: “ Hôm nay ta sẽ hủy

đi chiêu bài của Thục Sơn các người, xem các người còn làm sao quan tâm thiên hạ thương sanh!”

Trong lòng Tiêu Vận nhảy dựng, lại nhìn Tiểu Khai, mới phát hiện ánh mắt của Tiểu Khai đã hồng lên, trong lòng nàng vốn đã nghĩ ra lời khuyên ngăn, nhất thời toàn bộ đều nuốt hết vào bụng, trước mặt, Tiểu Khai đã ném ngàn năm huyền thiết chi tinh, trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang, xa xa bắn ra ngoài, đảo mắt đã bay ra vài trăm thước xa, bỏ lại mấy trăm người ở phía sau xa xa, trước mặt nó, đúng là đại biểu cả uy nghiêm Thục Sơn – điện phủ hùng vĩ!

“ Ác tặc...mơ tưởng gây loạn..” Trong đám người truyền ra một thanh âm vô cùng bi phẫn, nhưng lúc này thanh âm mới nói một nửa, đã bị Lục Thủy tiên sinh ngạnh cứng đè ép xuống: “ Câm mồm!”

Chúng đệ tử ngạc nhiên quay đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt Lục Thủy chân nhân không vui không buồn, đang dùng hai mắt gắt gao nhìn trời xanh mây trắng, một chữ chậm rãi nói: “ Mọi người nghe cho rõ, mù quáng tranh đấu, chính là thất phu chi dũng, hôm nay chi kế, chỉ có bảo tồn thực lực, tăng lòng can đảm, trăm nhẫn thành kim!”

Hơn bốn trăm vị đệ tử Thục Sơn nắm chặt nắm tay, thật sâu cúi đầu, chỉ cảm thấy tao ngộ hôm nay si nhục sâu đậm, lăng nhục khắc cốt, đó là cả đời khó quên. Giờ phút này bọn họ mặc dù người đông thể mạnh, nhưng duy nhất có thể làm, chính là giống như đà điểu chúi đầu thật sâu vào hố cát, mặc cho ác tặc Thiên Tuyền môn ngay trên đất của mình tùy ý sinh uy.

Tiêu Vận lặng lẽ thở dài, trong lòng biết, vô luận hôm nay cứu được Tiểu Trúc hay không, Thiên Tuyền Môn cùng Thục Sơn cừ hận xem như đã kết.

Tiểu Khai ngẩng đầu, trên đỉnh đầu cao cao giắt một tấm bài biển chữ vàng lưu quang, bài biển có bốn chữ to hùng vĩ, bút như rồng bay, cơ hồ

mỗi chữ đều to cỡ như hai ba người, cứ như vậy giắt cao hơn hai mươi thước trên điện phủ, loại khí thể mệnh mông nguy nga này, có thể chấn trụ thiên hạ tu chân.

Đúng vậy, đây chính là sự kiêu hãnh lớn nhất của Thục Sơn, là nơi ổn định tâm linh căn cơ của đệ tử Thục Sơn, cũng là chứng kiến siêu cấp vô số niên đại không ngã của Thục Sơn phái.

Khối bài biển này, chẳng biết đã trải qua bao nhiêu phong sương tuyết vũ, chẳng biết qua bao nhiêu thời đại chính tà biến thiên, niên kỉ của nó, tuổi nó, đã vượt qua bao năm tháng, ngay cả điển tịch của Thục Sơn cũng không thể kể rõ, có lẽ vào lúc thiên địa sơ khai, nó đã tồn tại.

Bốn chữ trên bài biển, đã cũng đủ nói rằng Thục Sơn phái lịch sử không thể tranh nghị hách hách uy danh.

“ Triệu năm Thục Sơn!”

Bây giờ, trước mắt bốn trăm tám mươi hai đệ tử Thục Sơn, Tiểu Khai một tay chỉ vào bài biển, quát lớn: “ Đánh bể cho ta!”

Ngàn năm huyền thiết chi tinh phảng phất như tia chớp lẳng không bay lên, trong bầu trời úy màu lam, tại sân tràng yên tĩnh chợt nghe một tiếng “oanh long” rung trời, bài biển cả triệu năm kia, bị đánh thành vô số mảnh nhỏ, đều dương dương bay xuống đất, ngay cả một mảnh chữ vàng cũng bị xao xao đập nát.

Chiêu bài của Thục Sơn, đến nơi đây đã hoàn toàn hủy diệt.

Lục Thủy chân nhân vốn là đạo tâm thâm hậu người tu chân, nhưng bài biển vừa rụng xuống, hắn chợt cảm thấy một luồng khí nóng trùng lên đỉnh đầu, nước mắt đã tuôn xuống, trong phút chốc tầm mắt mờ hồ.

Tiểu Khai lạnh lùng quay đầu hỏi: “ Ai đưa ta đi Tru yêu đại hội?”

Nghênh đón hắt chính là ánh mắt đỏ bừng của đệ tử Thục Sơn, còn có thần thái căng chặt rằng quan tuyệt không khuất phục.

“ Tốt, các người có thể chịu, vậy các người cứ tiếp tục nhẫn đi.” Tay Tiểu Khai vung lên, ngàn năm huyền thiết chi tinh hóa thành lưu quang, đảnh đảnh sát khí tiến vào trong đại điện.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 9: Thiên Hỏa Huyền Băng

“Oanh long” Cả đại diện đều run rẩy lên một chút, sau đó bỗng nhiên khôi phục lại bình tĩnh, mọi người nhìn thấy cây gậy kia đang nhanh chóng đảo bay trở về trong tay Tiểu Khai.

Thục Sơn đại diện yên tĩnh đứng yên trước mặt mọi người, vẫn trang nghiêm đứng sừng sững ngay trước mắt.

“Ác tặc, người đừng mơ tưởng hủy diệt đi Thục Sơn đại diện của chúng ta!” Một đệ tử tuổi còn trẻ rất cuộc nhin không được mắng lên: “Thiên đạo chiêu chiêu, tà không thẳng chánh, người xem, người phải thất bại!”

“Thật không?” Tiểu Khai không ngờ lại mỉm cười, nhưng nụ cười kia thoát nhìn lại lạnh lùng đến nói không nên lời, hắn đưa tay chỉ ra phía trước: “Người nhìn lại.”

Lời vừa nói xong, thì Thục Sơn đại diện chiếm tới mấy ngàn thước vuông, liền bỗng nhiên hồng mất, liền phảng phất như là một người bị đánh nát xương cốt toàn thân, các bộ vị của đại diện toàn diện sụp đổ xuống tới, đảo mắt nhìn, đã nát vụn.

“Thế nào?” Trong ánh mắt của Lục Thủy chân nhân, Tiểu Khai cười giống như một ma quỷ: “Còn muốn tiếp tục nhẫn nữa không?”

Tiểu Khai cũng không đợi mọi người trả lời, hắn trực tiếp nhìn lại phía trước.

Sau khi đại diện sụp đổ, đã đầy đủ lộ ra một tòa núi có hình dáng kỳ lạ. Ngọn núi cao tấn mà nhọn ra, đường đi dị thường hẹp hòi, thoạt nhìn phẳng phất như là một thanh tuyệt thể bảo kiếm đang cắm trên mặt đất.

Đây có phải chính là Thục Sơn phái hách hách nổi danh – Thần Kiếm Phong.

Thần Kiếm Phong vốn cũng không phải núi, bản thể của nó quả thật là một thanh bảo kiếm, đây là một trong vô số quý phủ thần công địa thái địa mạo của Thục Sơn, là một tồn tại truyền kỳ đầy sắc thái nhất.

Từ niên đại ngày xa xưa, Thục Sơn phái từng xuất ra một siêu cấp cao thủ, bằng vào một thanh phi kiếm trong tay, trên trăm tà tu, dưới chém yêu ma, tung hoành nhân gian, suốt một ngàn năm chưa từng gặp địch thủ.

Hắn vốn đã sớm có thể trở thành Thục Sơn chương môn, nhưng hắn lại không muốn làm chương môn, hắn vốn đã sớm có thể phi thăng, nhưng hắn tình nguyện ngăn trở mười tám đạo cửu cửu trọng kiếp, không muốn phi thăng, hắn đã vốn có thể túng tình sơn thủy, tiêu ngạo sơn lâm, nhưng hắn lại dám dựa vào một thân tu vi trăm yêu trừ ma, đông môn tây tẩu(chạy đông chạy tây), chưa từng một khắc dừng lại, chưa từng được thanh nhàn.

Hắn cả đời này, đều là vì thiên hạ thương sanh mà sống.

Thăng đến cuối cùng, cả ông trời cũng không dễ dàng tha thứ cho một dị loại như vậy, một đạo cửu cửu trọng kiếp càng mạnh siêu cấp thiên lôi chuyên môn vì hắn mà sanh, đưa hắn đương trường bị đánh đến hồn phi phách tán.

Người này đến chết, thiên hạ khiếp sợ, tất cả chương môn của tu chân môn phái tề tựu Thục Sơn. Lòng đau dấy lên, không nói nên lời, như thế ồn ào chừng ba ngày, mới nhất nhất cáo từ.

Tại thời điểm ngày cuối cùng, thanh bảo kiếm đã đi theo hắc sư suốt mấy ngàn năm, bỗng nhiên không gió tự mình trực tiếp bay lên trời cao ngàn thước, ngân lên tiếng ngân bi thiết của loài rồng, trong nháy mắt hóa thành một ngọn núi có hình dáng kỳ lạ, ở trước mắt muôn người, đã cắm lại trên mặt đất Thục Sơn, đó chính là Thần Kiếm Phong của hôm nay.

Nếu nói Thục Sơn đại diện đại biểu chính là địa vị lịch sử của Thục Sơn, vậy Thần Kiếm Phong, đại biểu cho tinh thần, khí tiết, và những năm tháng quang huy huy hoàng nhất của Thục Sơn.

Tiểu Khai lạnh lùng giương mắt nhìn Thần Kiếm Phong, chậm rãi giơ lên ngàn năm huyền thiết chỉ tinh trong tay: “ Bây giờ, ta muốn hủy diệt ngọn núi này.” Hắc sư nói từng chữ: “ Từ nơi này bắt đầu, ta sẽ một đường phá đi xuống, vẫn phá cho đến lúc các người đưa ta đi Tru yêu đại hội mới dừng lại!

Nếu các người tuyệt không hợp tác...” Trong ánh mắt Tiểu Khai tràn đầy điên cuồng, trầm giọng nói: “ Ta sẽ hoàn toàn đem Thục Sơn hủy diệt!”

Tiêu Vận gian nan nuốt ngụm nước bọt, một chữ cũng không nói ra được. Trong mắt nàng, Tiểu Khai vẫn vốn là một thiếu niên vui vẻ khoan hậu, thẳng đến hôm nay, nàng mới bỗng nhiên phát hiện, trên người thiếu niên này thế nhưng còn có một mặt bá đạo như thế!

Nếu Tiểu Khai là rồng, thì Trì Tiểu Trúc kia, tuyệt đối là điểm yếu của hắc sư a!

Ánh mắt của Lục Thủy chân nhân đã sợ hãi, hắc sư nhìn thấy Tiểu Khai đứng trước Thần Kiếm Phong, cây gậy giết người lại bắt đầu thần kỳ biến dài ra, trong nháy mắt đã mở rộng dài chừng mười thước, nhưng vẫn như cũ không hề có ý muốn dừng lại, lại tiếp tục dài ra cơ hồ bằng nửa độ cao của Thần Kiếm Phong, mới chịu ngừng xuống tới.

Tiểu Khai lui về phía sau chừng hơn mười thước, một tay cầm gậy, hai chân mở ra, ngàn năm huyền thiết chi tinh hoành trong tay, bộ dáng kia giống như một con kiến đang cầm một cây kim thêu hoa thật khổng lồ, đối diện với Thần Kiếm Phong trước mặt xoay lưng quét ngang!

“Tạo nghiệt a!” Lục Thủy chân nhân dù có tu dưỡng thâm hậu có nhẫn nại đến ngang ngạnh, nhưng đến khắc này cũng có chút hồng mắt, vung tay lên, phi kiếm bao hàm lực lượng toàn thân chính mình đã phóng tới cây gậy lớn lằng không chém tới.

Cơ hồ một khắc này các đệ tử Thục Sơn đều nghĩ đến một việc, những phi kiếm vừa rồi còn chưa bị hủy diệt, trong tích tắc toàn bộ bay ra ngoài, phảng phất như một đạo thành tường bằng cương thiết, ngăn ở trước mặt ngàn năm huyền thiết chi tinh.

Sau một khắc...

“Đình...đang..đình...” Một trận hỗn loạn vang lên, tất cả phi kiếm đều phảng phất như những thanh sắt vụn bị hất bay ra ngoài, cây gậy kia sức lực không giảm, mắt thấy chỉ còn một giây thời gian nữa, đã đánh thẳng vào sườn núi của Thần Kiếm Phong.

Đến giờ phút này, đã không còn kẻ nào dám hoài nghi uy lực của một gậy này nữa, nếu Tiểu Khai nói một gậy này có thể trực tiếp đánh gãy ngang Thần Kiếm Phong, tuyệt đối không có bất luận kẻ nào dám nói một tiếng “Không”.

Lục Thủy chân nhân hít vào một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, Thần Kiếm Phong và Thục Sơn đại điện, đúng là niềm kiêu hãnh của các đệ tử Thục Sơn, là ngọn nguồn, cũng là nơi nương tựa tinh thần của bọn họ, nếu thật bị phế bỏ, thì vạn cổ tinh thần ung dung của Thục Sơn, coi như là bị phế đi không khác gì nữa.

“ Không cần! Không cần đánh a!” Trong đám người rối cuộc có một tiếng người khóc kêu lên: “ Ác tặc, người dừng tay, người dừng tay a! Ta mang người đi Tru yêu đại hội!”

Cây gậy lôi đình vạn quân kia, vừa trong tích tắc tiếp xúc Thần Kiếm Phong, bỗng nhiên dừng lại, phần đầu nhọn của cây gậy vừa lúc nặng nề quẹt một cái vào Thần Kiếm Phong, chỉ nghe “ bồng” một tiếng, nhất thời từ đỉnh núi rơi xuống vô số núi đá và bùn đất, thế nhưng đại địa dưới chân đã phảng phất nhẹ nhàng run rẩy một chút.

Tiểu Khai chậm rãi quay đầu, vẻ mặt lại hung ác, lại vui mừng, lớn tiếng nói: “ Thật sự?”

“ Thật sự.” Trong đám người, một gã Thục Sơn đệ tử thở ra một hơi thật dài, mặc cho nước mắt trên mặt tùy ý chảy xuôi, thanh âm trong lúc đó bỗng nhiên bình tĩnh trở lại: “ Thiên Tuyển môn chủ, Trường Sinh ta cam nguyện làm tội nhân thiên cổ của Thục Sơn, mang người đi Thục Sơn Bắc Cực Hãm Không Đảo, cùng người đến Tru yêu đại hội!”

“ Tốt lắm, bây giờ chúng ta đi.” Tiểu Khai kéo Trường Sinh đi ra, đồng loạt rơi xuống trên ngàn năm huyền thiết chi tinh, quát một tiếng “ Đi”, cây gậy kia phảng phất như lôi đình tia chớp, trong chớp mắt đã bay đi xa xa.

Trong mắt Lục Thủy chân nhân kinh hãi, lại phẫn nộ, hết lần này tới lần khác còn mang theo vẻ không chút nề hà, mắt thấy Tiểu Khai lôi đi tam đại đệ tử Trường Sinh có dung mạo bình thường kia, miệng có chút trù động, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Hoàng Bội lôi kéo Tiêu Vận, hai nàng bay nhanh theo phía sau, lưu lại sau lưng mấy trăm người tu chân, nhưng không một ai dám động chút nào.

Tiểu Khai mang theo Trường Sinh một đường bay nhanh, Trường Sinh thân thể gầy yếu, trên mặt nước mắt liên miên, thoát nhìn bộ dáng chỉ có mười bốn, mười lăm tuổi, giờ phút này vẻ mặt tuyệt vọng, cả lời cũng

không nói nổi một câu, mỗi khi muốn chỉ điểm phương hướng, cũng chỉ là vươn ngón tay chỉ tới.

Nhưng thiếu niên này trời sinh thông minh, tốc độ ngàn năm huyền thiết chi tinh của Tiểu Khai nhanh như thế nào, vào thời điểm giá ngự còn chưa kịp phân biệt phương hướng, nhưng thiếu niên này mặc dù trầm đầu đi thường, nhưng chỉ đường cũng không kém, đã vòng vo ít nhất mười bảy, mười tám khúc quanh, tổng cộng không tới thời gian dùng một chén trà nhỏ, đã bay tới một địa phương cổ quái.

Trước mắt, trên đỉnh đầu sức nóng trào trào, dưới chân hàn khí dày đặc, đương nhiên điển hình là băng hỏa hai thể giới.

Tiểu Khai nhìn thấy, đỉnh đầu thuần túy là một mảnh hỏa hồng, lửa cháy đặng đặng thiêu đốt, thỉnh thoảng có một đoàn đoàn hỏa cầu thoát ly sự trói buộc của lửa cháy bay tới, cùng với tuyết trắng trong không trung tuyết cầu va chạm vào nhau, phát ra tiếng đánh thật lớn, mà dưới chân cũng là một mảnh vạn tái huyền băng màu xanh đen, liếc mắt nhìn âm u mê mông không thấy đáy, nhưng phía dưới huyền băng còn ầm ầm truyền đến tiếng gió gào thét, lực gió đã thập phần mạnh mẽ, thỉnh thoảng còn mang theo từng đoàn tuyết cầu thật lớn thổi lên.

Mà ngay giữa trung gian băng và hỏa, đã có chừng gần hai thước phương viên thông đạo, phảng phất là bị một cái lồng vô hình bao lấy, vô luận là băng tuyết hay là liệt hỏa, một khi tiếp xúc bên ngoài thông đạo, đều nhanh chóng văng ra, mà giờ phút này, Tiểu Khai và Trường Sinh, đang chính thức dừng lại ngay cuối thông đạo. Lối ra, đúng là một tòa vách núi đen, bên ngoài vách núi đen, đúng là băng hỏa hai thể giới.

Tiểu Khai cẩn thận dò xét, thông đạo này căn bản không phải thông đạo, không có kết giới gì vô hình, cũng không có nhìn thấy cái lồng gì. Nói cách khác, nếu bọn họ đi vào, thì phải nhận hai loại khảo nghiệm của băng và hỏa.

Tiểu Khai lo nghĩ, nhưng không thể tưởng được nên đi như thế nào, quay đầu nhìn thấy, Trường Sinh đang ngơ ngác nhìn bầu trời, vẻ mặt mê mang, Tiểu Khai tức giận nhất thời lên tiếng: “ Người không phải đang gạt ta chứ?”

“ Hẳn không có lừa người.” Hoàng Bội nói chuyện, nàng cùng Tiêu Vận bay chậm, đến lúc này mới chậm rãi chạy tới: “ Sư phó từng nói qua, Thục Sơn Bắc Cực Hãm Không Đảo, là một địa phương duy nhất ngăn cách Thục Sơn bản thể, bốn phía vờn quanh mười vạn Thiên Hỏa, mười vạn Huyền Băng, sau khi qua được hai thế giới này, còn phải vượt qua mười vạn Lưu Sa, mới có thể chính thức tiến vào Hãm Không Đảo.” Nàng dừng một chút, lại nói: “ Vừa rồi người hủy Thục Sơn kết giới, rồi đánh vỡ Thục Sơn đại điện, nếu Thục Sơn cường môn mà biết, có lẽ đã sớm chạy tới rồi, hẳn không có đi tới, chỉ có thể nói bây giờ hẳn căn bản không thể cảm thụ được tình huống của Thục Sơn, vì vậy tất nhiên là hẳn đang ở Hãm Không Đảo!”

Tiểu Khai nhú mày nói: “ Địa phương hung hiểm như thế, đi như thế nào?”

Hoàng Bội nói: “ Đánh tới mà đi.”

Tiểu Khai nói: “ Nơi này đều là Huyền Băng và Thiên Hỏa, làm sao mà đánh thẳng được?”

Hoàng Bội nhất thời cười lạnh: “ Người cả Thục Sơn đại điện còn hủy, Thục Sơn phái khẳng định không chết không ngừng với người, thật vất vả mới tới nơi này, chẳng lẽ người còn đang e ngại hủy diệt thêm vài thứ sao?”

Trường Sinh nghe nữ nhân này lại nhắc đến chuyện phá hư Thục Sơn, nhất thời ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn Hoàng Bội, Hoàng Bội căn bản không động đậy, nhưng đột nhiên nhìn hẳn hé miệng cười, nàng vốn là tuyệt sắc mỹ nữ, hơn nữa cho tới bây giờ còn không cười, giờ phút này bỗng nhiên cười rộ lên, giống như núi băng hòa tan, trăm hoa nở rộ, đẹp

đến khó thể hình dung, Trường Sinh nhất thời ngây người ngẩn ngơ, một vẻ đỏ ửng hiện lên hai má, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Tiểu Khai dù sao đã gây ra họa lớn, không hề chần chừ, đem ngàn năm huyền thiết chi tinh bay ra ngoài, huyền phù giữa không trung, lại bắt đầu kéo dài lên, vượt tới tầng lửa cháy, bên dưới xuyên xuống huyền băng, xem ra muốn đem băng hỏa thế giới này ngành cứng mở khai.

Ánh mắt Trường Sinh nhìn chăm chăm cây gậy này, nghĩ đến cây gậy có thể đánh bại toàn thể Thục Sơn, trong lòng lại là hâm mộ lại là phần hận, trong lòng thiếu niên luôn tràn ngập các loại ý niệm cổ quái trong đầu, bỗng nhiên nghĩ đến: “ Nếu ta có cây gậy này, ta sẽ uy phong cỡ nào.” Rồi lại nghĩ: “ Nếu ta có ý trung nhân bị nhốt, ta sẽ giống như hắc không để ý hết thảy mà xông qua khó khăn.” Rồi lại nghĩ: “ Sư phó đối với ta ân trọng như núi, ta không cách báo đáp, không ngờ lại nổi lên ý niệm xấu xa như vậy trong đầu, thật là đáng đánh đòn.” Rồi lại nghĩ: “ Hôm nay ta dẫn hắc đi Hâm Không Đảo, đệ tử môn phái đều tận mắt nhìn thấy, ta đã là tội nhân của Thục Sơn, có lẽ xong chuyện này sẽ bị trục xuất sư môn rồi, còn nói ra gì báo đáp nữa đây?”

Tâm sự của thiếu niên phảng phất như mây trắng trên bầu trời, phiêu phù không chừng, trong tích tắc này, trong lòng Trường Sinh chẳng biết bay qua bao nhiêu ý niệm trong đầu, khóe mắt lại lướt qua Hoàng Bội đang đứng thẳng băng bên kia, ở ngực bỗng khẽ run lên, một ý niệm không thể át trong đầu xông ra: “ Nếu là nàng...nữ nhân đẹp như thần tiên, nếu là ý trung nhân của ta, ta...ta quả nhiên là người hạnh phúc nhất thiên hạ.”

Hơn mười năm cho tới bây giờ hắc chưa từng gần qua nữ sắc, vẫn dốc lòng tu luyện, tiến cảnh tuy không rõ ràng, đạo tâm lại cực kỳ ổn cố, nhưng vì chưa nhìn thấy qua, hôm nay được gặp tuyệt thế mỹ nữ, đương nhiên trong phút chốc liền đạo tâm thất thủ, vừa rồi bị Thục Sơn biến loạn làm rối nhiễu tâm thần, lực chống cự bực nhược yếu đuối, giờ phút này lại nhìn Hoàng Bội, quả nhiên càng xem càng yêu, Hoàng Bội càng lạnh lùng, hắc

ngược lại càng tự ti mặc cảm, nghĩ thấy trước mắt đúng là tiên nữ trên trời, cao quý không thể hình dung. Trong lòng một cổ xúc động, làm hấn thiếu điều cung kính đương trường quỳ lại xuống tới, tâm ma bất giác sinh ra gốc rễ trong lòng.

Hoàng Bội nếu biết thiên hạ có chuyện như vậy, có lẽ vô luận thế nào vừa rồi cũng không cố ý cười với hấn.

Trường Sinh đang muốn si mê, bỗng nhiên nghe được bên tai “ba” một tiếng nổ, nhất thời thiên địa chấn động, ngọn lửa trên đỉnh đầu đã lừng không đè ép xuống tới, mà huyền băng dưới chân đã âm âm vỡ tan, phía dưới một cổ chất lỏng màu đen trắng hỗn loạn phảng phất như suối phun vọt đi lên, trong lòng hấn kinh hãi, vừa muốn gọi, chợt nghe Tiểu Khai hét lớn một tiếng: “Chạy mau!”

Trong phút chốc, vách núi đen cuộn cuộn sóng ngập trời, thiên hỏa khôn cùng đang hạ xuống, thật sự là tráng quan đến kinh tâm động phách, Trường Sinh chỉ cảm thấy toàn thân bị người nhấc lên, bên tai tiếng gào thét, miệng đầy gió táp, rốt cuộc nói không ra một chữ, ánh mắt còn mơ hồ nhìn thấy cách đó không xa hai thân hình nữ tử phiêu hốt như điện, mà phía trước người cầm lấy hấn, đúng là Tiểu Khai.

Hãm Không Đảo mười vạn thiên hỏa và mười vạn huyền băng, đều là từ vô số niên đại trước kia do tiên nhân bố trí chướng ngại, có thể ngăn sanh ngăn cách Hãm Không Đảo và Thục Sơn bản thể, có thể thấy được lực lượng nó ẩn chứa đáng sợ đến thế nào.

Tiểu Khai thuần túy không biết trời cao đất rộng, nghe xong lời giáo huấn của Hoàng Bội, không ngờ lại lấy binh khí mạnh mẽ đánh tới, ngàn năm huyền thiết chí tinh của hấn đã tính cường hấn, không ngờ lại dám đánh thiên hỏa tăng thành một cái lỗ thủng, làm cho thiên hỏa khôn cùng hạ xuống, càng đánh cho vạn tái huyền băng thành một cái động, để cho ngàn năm băng tuyết đều xông ra. Hai dạng này khủng bố đến thế nào, làm cho

cả bốn vị chân nhân trong Vô Tự Thiên Thư sắc mặt vàng như đất vì sợ hãi, nên vừa nhìn thấy thiên hỏa cùng băng tuyết vừa tuôn thì hét lớn một tiếng: “ Tiểu Khai, chạy mau!”

“ Đúng vậy, chạy mau, chậm một chút xương cốt cũng không còn.” Tiểu Quan cũng hô to một tiếng.

Tiểu Quan và bốn vị chân nhân đồng thời lên tiếng, Tiểu Khai còn không biết mình đã gây ra đại họa hay sao, lập tức phát một tiếng hô, triệu hồi ngàn năm huyền thiết chi tinh, liễu mạng bay ra ngoài, Tiêu Vận và Hoàng Bội phản ứng cũng nhanh, vẫn còn đang ở phía trước Tiểu Khai, điều này chỉ có thể dùng giác quan thứ sáu của nữ nhân mà giải thích.

Ở sau lưng bốn người, cả huyết động đều cũng đổ sụp xuống, từng khối tảng đá lớn đang hạ xuống, có vài khối còn nện xuống ngay đầu, lực gió bị bám quất vào trên mặt Trường Sinh, làm đau đến khắc cốt.

Mắt thấy sắp chạy ra huyết động, bỗng nhiên theo tiếng gió thổi qua động khẩu “ Hô” một tiếng, Hoàng Bội và Tiêu Vận đang bay phía trước mặt, nhất thời bị cuồng phong cuốn ngược trở về, thân thể yếu kiêu nhỏ nhẵn lập tức mất đi chống đỡ, bay sát nhanh qua bên người Tiểu Khai, đối diện với Thiên Hỏa và Băng Tuyết đang mãnh liệt đến từ mặt sau mà phóng đi!

Tiểu Khai khẩn trương, đầu còn lo được cho Trường Sinh trong tay, lập tức buông tay mặc cho Trường Sinh rớt xuống, chụp ngược một cái, đã bắt được cổ tay sư tỷ, tay kia cũng bắt được một cái cổ chân nhỏ của Hoàng Bội, hai tay dùng hết sức lực nắm chắc, không để rơi ra.

Ngàn năm huyền thiết chi tinh quả nhiên là siêu cấp bảo bối trong thiên địa, đem hai chân Tiểu Khai dính chặt vào trên thân mình, toàn diện phát lực, xông qua trận gió mãnh liệt trong động khẩu, bay thoát ra ngoài.

Ngoài động, trời xanh mây trắng, gió mát thổi qua, trước mắt ba người nhất thời một mảnh sáng sủa, Tiểu Khai vẫn đang lo lắng, cười trên ngàn năm huyền thiết chi tinh một hơi bay lên cao chừng vài trăm thước, lúc này mới chậm rãi ung dung ngừng lại.

Ba người hít vài hơi thật sâu, cúi đầu nhìn lại, động khẩu kia mở to nơi vách núi đen, giờ phút này mãnh liệt vạn tái huyền băng đang hỗn hợp vô số thiên hỏa hồng diễm diễm, theo động khẩu mãnh liệt phun ra, đang rơi xuống bên dưới vách núi đen.

Tiểu Khai lại nhìn kỹ, phía dưới vách núi đen sâu kín một mảnh, thoát nhìn sâu không lường được, căn bản nhìn không ra cụ thể có gì bên dưới, băng tuyết mang theo lực phá hư mãnh liệt cùng thiên hỏa hạ xuống, không ngờ nửa điểm phản ứng đều không có, cũng giống như trận mưa nhỏ rơi vào đáy hồ sâu bình thường.

Ba người nhìn nhau, đều cảm thấy mồ hôi lạnh, như vừa được tái thế làm người.

“Phía dưới vách núi đen, cũng có cổ quái phải không?” Tiểu Khai nói: “Sư tỷ, người có biết hay không?”

“Không cần hỏi, ai cũng không biết.” Tiêu Vận cười nói: “Thục Sơn là vạn cổ danh sơn, còn hơn những nơi có lịch sử khác vô số lần, núi này quần thể bốn phương tám hướng, không biết có bao nhiêu di tích tiên giới, có bao nhiêu siêu cấp cấm địa, thậm chí có cả viễn cổ thần thú có thể tồn tại. Sự thật, ngay cả Thục Sơn cường môn chính mình còn có vô số địa phương không dám đi qua, huống chi là người ngoài chứ.”

Nói đến nơi này, ba người lại nhìn thấy một khối băng cứng đang theo băng tuyết một lượt hạ xuống dưới vách núi đen, bên trong khối băng có một người có diện mục rõ ràng, thần thái lịch sự, đúng là người đã dẫn bọn họ đi tới đây, Thục Sơn đệ tử Trường Sinh. Giờ phút này, gương mặt

Trường Sinh lại thập phần an tường, phảng phất như trước khi bị đóng băng không có chịu qua sự sợ hãi.

“ Hắn không sống nổi.” Tiêu Vận lắc đầu nói: “ Thiếu niên tên Trường Sinh này...”

“ Là ta có lỗi với hắn.” Tiểu Khai hồ thẹn nói: “ Nếu không phải ta buông tay...”

Hoàng Bội xuất phi kiếm, dùng sức đá chân, nói với Tiểu Khai: “ Buông ta ra.”

Lúc này Tiểu Khai mới phát hiện, mình còn đang nắm lấy chân của Hoàng Bội, giờ phút này, băng sương mỹ nhân mặc cỡ đồ bồng, áo choàng đã cởi, mái tóc lại tán loạn, một đôi chân dài đang cao cao giơ lên, chiếc váy dài màu vàng vô cùng hương diễm cùng với chiếc quần nhỏ hình chữ T lại bại lộ ra trong mắt tên “ Dâm Tặc” Tiểu Khai.

“ A...thật xin lỗi!” Tiểu Khai cuống quýt buông tay ra.

Hoàng Bội nhanh chóng thu chân vào trong quần, vẻ mặt nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nói: “ Người không cần giải thích, hôm nay người cứu ta một mạng, ngày khác ta tất có báo đáp.”

Nàng xem vẻ mặt Tiểu Khai có chút ngẩn ra, bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, hung hăng trừng mắt, tức giận nói: “ Người nếu dám nói lấy thân báo đáp, bây giờ ta lập tức cắt lưỡi của người!”

Tiêu Vận nhất thời không nhịn được “ vèo” cười ra tiếng.

Tiểu Khai thở dài, thật sự không còn gì để nói.

Vị Nga Mi đệ tử này, thành kiến đối với mình đã tới bước không cứu được nữa, có lẽ chính mình vô luận làm cái gì, đã không thay đổi được ấn

tượng của nàng đối với mình rồi.

Lần này ba người cũng không dám kinh động nữa, dọc theo huyết động bên ngoài cẩn thận phi hành, bay đã lâu, cuối cùng đã bay hết con đường này, cũng tính bọn họ vận khí tốt, đương nhiên lại không tìm sai địa phương, trước mắt xuất hiện một mảnh cát vàng mênh mông.

“ Đúng vậy, đúng là nơi này rồi.” Hoàng Bội gật đầu nói: “ Đây là một đạo phòng tuyến cuối cùng của Hãm Không Đảo, mười vạn biển lưu sa, mặt sau của nó chính là Hãm Không Đảo.”

Tiểu Khai rất đau đầu: “ Nơi này làm sao phá?”

“ Biện pháp cũ.” Hoàng Bội thật ra rất có tổ chất cứ sợ thiên hạ không loạn: “ Dù sao người thắng một đường đều là đánh mà tới, nơi này có đánh thêm một lần cũng không là gì nữa.”

Tiểu Khai cắn răng, nói: “ Không, ta có biện pháp rất tốt.”

Muốn nói cái gì mà tu chân đạo lý, luyện công tâm pháp, Tiểu Khai hoàn toàn không biết, hoàn toàn không hiểu. Tu chân cũng tu có một đoạn cuộc sống rồi, lại nói bây giờ đã trở thành cao thủ mà tu chân giới đều biết tiếng, nhưng Tiểu Khai thật hiểu được, hẳn thật sự chỉ là một người phàm, nếu không có những bảo bối trong tay, phỏng chừng ngay cả tên côn đồ cũng đánh không lại.

Cho nên, gặp thời điểm có vấn đề, trong đầu hẳn chuyện thứ nhất đã nghĩ đến pháp bảo, nghĩ đến pháp bảo, hẳn đột nhiên nghĩ tới lúc ở Diệt Thế Chi Môn đã bóc lột được vài thứ.

Lưu Manh Thỏ lưu lại ba thứ, nội đan bị Tiểu Hắc ăn, quyền trục dùng xong, chìa khóa kia còn mang trên người, đến nay không biết có tác dụng gì.

Đầu heo nhân lại lưu lại một viên nội đan, còn bị Lưu Manh Miêu ăn tươi rồi, có thể không suy nghĩ.

Đa Tình công tử lưu lại không ít thứ, ba vạn uẩn bình, một bình nhược thủy, một bình mặc tinh, còn có một cái chai không.

Tính ăn mòn của nhược thủy quá mạnh mẽ, nơi này hiển nhiên không thể dùng, nhưng cái chai không kia, dùng ở chỗ này thật thích hợp, Tiểu Khai nhớ rõ rành mạch, hầu tử nói qua: “ Cái chai này cũng là bảo bối, trên thế giới đại bộ phận vật chất nó có thể thu thủ hết.”

Mười vạn lưu sa trước mắt này, vừa có phải là vật thu thủ thích hợp nhất không?

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 10: Trùng Quan Giận Dữ

Hoàng Bội nhìn thấy cát vàng đầy trời, thật sự không tin Tiểu Khai có thể nghĩ ra biện pháp, cây gậy kia tuy mãnh, dù sao cũng có cực hạn của chính mình, đối với loại lưu động thể này, thật sự không có tác dụng lớn.

Nàng từng nghe Tuyết Phong nói qua phương pháp phá giải mười vạn lưu sa, phải dùng chân nguyên lực rất mạnh mẽ và pháp bảo phi hành cực ổn định, ngành sanh kháng cự lực lượng lốc xoáy của bầu trời cát bụi long quyển phong, mạnh mẽ bay qua. Cho nên trên mặt đất, từng bước đều là hăm hố, đó là hoàn toàn không thể đi được, đáng sợ nhất chính là, cát vàng này còn có tính ăn mòn thật mãnh liệt, một khi dính vào làn da, chỉ một chút là bị ăn mòn vào xương cốt.

Nhưng bây giờ, Tiểu Khai lại xuất ra một cái chai nhỏ chừng móng tay cái, mạnh mẽ ném lên không trung, quay về hướng lưu sa cuộn cuộn hét lớn một tiếng: “Thu!”

Cát vàng cuộn cuộn phảng phất như bị lực hấp dẫn cường đại, nhất thời hóa thành một đạo trường tuyến màu vàng đất, nhanh chóng bay vào trong cái chai, trong phút chốc, cát vàng phiêu phù trên bầu trời sa mạc đã bị cuốn sạch không còn, phóng mắt nhìn lại, sa mạc nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, có lẽ từ ngày lưu sa xuất hiện tới nay chưa bao giờ có kỳ cảnh thế này.

Cái chai kia tuy nhỏ, nhưng phảng phất như vĩnh viễn không đầy, hấp xong cát vàng trên không trung, liền bắt đầu chúi xuống mặt đất phát uy,

Hoàng Bội nhìn thấy tầng tầng cát vàng bị cái chai thu nạp đi vào, miệng há thật to, hoàn toàn hóa đá.

Mười vạn lưu sa, cái tên này không phải dễ nói đùa, lưu sa đích xác có mười vạn, bao trùm ít nhất mấy trăm công lý với lĩnh vực rộng lớn, mà độ dày của lưu sa cũng chừng hai ba thước sâu, nhưng nhiều các như vậy, không ngờ bị một cái bình nhỏ trong một khắc đã hấp thu sạch sẽ, Tiêu Vận xoa xoa ánh mắt, dùng sức lắc đầu, đi tới phía trước nhìn lại.

Đúng vậy, lưu sa đã hoàn toàn sạch sẽ, hiện ra ngay trước mắt, là mặt đất bình thản chỉnh tề, mặt đất bụi màu đen vẫn kéo dài ánh mắt nhìn không tới biên giới phương xa, rốt cuộc không có cuồng phong, không có lốc xoáy, không có hầm hố, cứ như vậy mà biến thành bằng phẳng.

“ Chúng ta đi thôi.” Tiêu Vận vừa bước ra ngoài, chợt nghe Tiểu Khai nói: “ Đừng nóng vội.”

“ Làm sao vậy?”

“ Tiểu Khai cau mày: “ Có điểm kỳ quái, cái chai này còn chưa có thu hồi được, bởi vì còn chưa hấp sạch sẽ.”

Vừa nói xong những lời này, chợt nghe được từ phương xa truyền đến một tiếng rít gào thê lương, ba người ngẩng đầu, nhất thời kinh hãi thất sắc!

Một con quái vật chừng mấy chục thước cao đang từ xa xoi bay phóng tới, tốc độ của nó cực nhanh, trong phút chốc đã bổ nhào vào gần mười thước!

Con quái thú căn bản nhìn không tới diện mục và thân thể, cả người hấn bao phủ trong một mảnh cát vàng cuộn cuộn, trùng tới ba người phát ra một tiếng gầm gừ thê lương, làm cho người ta nghe được trong tâm rét lạnh.

“ Đây là...đây là Sa Mạc Quân Chủ...” Hoàng Bội dùng sức hít vào một hơi, liên thanh run rẩy nói: “ Chúa tể của sa mạc, trong truyền thuyết một ngày ăn mấy trăm người – Thượng Cổ Thần Thú a!”

Sắc mặt của Tiêu Vận phảng phất như không có một tia huyết sắc: “ Người...người là nói...nó là chủ nhân của mười vạn lưu sa?”

Hai vị mỹ nữ mới nói được tới đây, chợt nghe Tiểu Khai ha ha cười, vỗ tay một cái, quát lên: “ Thu!”

Sa Mạc Quân Chủ sợ hãi rít gào lên, phảng phất như thấy được sự đáng sợ nhất trên đời, hăn xoay người bỏ chạy, nhưng cái chai dừng lại trên không trung lại vang lên” Ông” một tiếng, nhất thời bộc phát ra lực hấp dẫn cường đại, dưới lực lượng cường đại này, ba người thậm chí có thể nhìn thấy khí lưu kích động hình thành một trường tuyến, nhìn qua phảng phất như một cái lưới lớn tung ra ngoài, trùm lên Sa Mạc Quân Chủ!

Sa Mạc Quân Chủ tru lên một tiếng như heo bị giết, vừa tru, thân thể cao lớn không nghe không chế, bị cái chai đảo hấp trở về, chỉ nghe hăn “ ngao ô” hét thảm một tiếng, cả thân thể cao lớn “ sủu” lẳng không bay lên, theo cái miệng bình nho nhỏ ngạnh sanh bị thu đi vào.

“ Ba đất” cái chai ở trên cao, nhẹ nhàng xảo xảo bay xuống trong tay Tiểu Khai.

“ Ta đã nói vì sao nó không chịu trở xuống.” Tiểu Khai nói: “ Nguyên lai là còn có vật dư thừa còn chưa hấp vào trong.”

Hoàng Bội nhìn Tiểu Khai, như là nhìn thấy một vật kỳ quái, ngay cả thái độ luôn đề phòng và khinh bỉ cũng đều đã quên, ha ha nói: “ Người...đó là vật gì vậy?”

Tiểu Khai cười cười, cũng không trả lời, ngược lại nói: “ Bây giờ có thể đi Hãm Không Đảo rồi chứ?”

“ Đúng vậy.” Tiêu Vận nói: “ Đi qua mười vạn lưu sa, nên ra khỏi rồi.”

Mười vạn lưu sa, đã biến thành trăm dặm hoang vu, ba người không kinh không hiểm bay đi, liền thấy được Hãm Không Đảo vô cùng thật lớn ở phía trước đang huyền phù tại không trung.

Cả Hãm Không Đảo, nằm ở phía Bắc Thục Sơn, trên không chạm trời, dưới không chạm đất, nếu không có Thục Sơn chường môn dẫn đường, có lẽ tu chân giới không có bất luận kẻ nào có thể xông qua những cửa ải để đến nơi này, cho nên nơi này, đúng là địa điểm chuyên dụng cho tu chân giới khi xử lý sự vụ trọng đại.

Bây giờ, Tiểu Khai bay nhanh qua không gian, bước lên mảnh đất của Hãm Không Đảo, phóng mắt nhìn lại, cả sân rộng đứng đầy người, ẩn ẩn hình thành một tư thế hợp vây, mà tận cùng bên trong vòng vây, cũng có một tòa cao thai, trên đài cách mặt đất mấy thước huyền phù một tấm gương màu xanh thật lớn, gương đối diện với cao thai phía trước, bắn ra một mảnh thanh quang mông lung lung, trong thanh quang bao phủ, đã có một bạch y như tuyết, thể thái thiên hạ nhẹ nhàng, giờ phút này đang bị tiếng vang bên ngoài kinh động, có chút ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp đón nhận ánh mắt của Tiểu Khai!

Thân thể Tiểu Khai có chút run lên, nhất thời ngây dại.

Người trên đài, thanh ti như mặc, mày mắt như vẽ, chiếc mũi cao vút, đôi môi anh đào, dung mạo nọ, chẳng biết đã xuất hiện từ trong mộng của Tiểu Khai bao nhiêu lần, đó là khi thiên địa hợp một, xương cốt hóa tro bụi, hắc tuyết đối cũng sẽ không quên, người kia, còn không phải là Tiểu Trúc?

Toàn thân Tiểu Trúc đều bị khóa chặt, trầm trầm đặt trên đầu vai gầy của nàng, nhưng nàng vẫn đứng thẳng, phảng phất như một gốc cây vừa mới được vạt gọn, thanh thúy, cứng cỏi, tuy mềm mại nhưng cũng không yếu ớt.

Thần sắc của nàng có chút tiêu tụy, mấy ngày nay, nàng nểm không ít khổ.

Nàng lẳng lẳng nhìn Tiểu Khai, trong ánh mắt có ánh nước trong suốt.

Trên mặt nàng vốn bình tĩnh không gợn sóng, dù là bị khóa chặt vẫn không có cảm giác, nhưng vừa nhìn thấy Tiểu Khai xuất hiện, lại bỗng nhiên có chút kích động, thần sắc trong mắt, lại là ngoài ý muốn, lại là vui mừng, lại là lo lắng, còn mang theo một cỗ ưu thương nói không nên lời.

Cô gái này, cho tới bây giờ không có thay đổi qua. Nàng vẫn bình tĩnh như cũ, vẫn điềm đạm như cũ, Tiểu Khai vừa nhìn thấy nàng, liền cảm thấy những phiền táo tràn đầy trong lòng trong phút chốc tan thành mây khói, lập tức lại yên lặng trở xuống.

Nhưng theo tâm linh bình tĩnh, trong đầu hẳn nhất thời “ Ông” một tiếng, nhiệt huyết dâng lên tận đầu, chỉ cảm thấy đám người đầy đất kia, cao thai kia, hào quang kia, đao kiếm kia đều đã biến mất, trong mắt nhìn thấy, chỉ có cô gái ôn nhu mặc áo trắng, quần trắng, đó là điều đẹp nhất trên đời mà hẳn theo đuổi.

Cách mấy trăm người, ánh mắt hai người chỉ là thoáng nhìn vội vàng, nhưng trong một thoáng tích tắc, còn hơn ngàn vạn năm, tất cả tình ý đều ẩn chứa không nói. Tiểu Khai bước tới, hướng đám người vọt đi: “ Tiểu Trúc, anh tới cứu em đây!”

Thế nhưng một người vọt đi ra, chính chính ngăn ngay trước mặt Tiểu Khai: “ Thiên Tuyển môn chủ, ngươi không thể đi.”

Người này mày mắt tuấn lãng, thân hình cao ngất, đúng là đương kim Nga Mi chương môn, sáu phái đệ nhất cao thủ: Tuyết Phong.

“ Tránh ra.” Tiểu Khai nói.

Tuyết Phong lắc đầu, không lùi một bước, vươn hai tay, kiên quyết che trước mặt Tiểu Khai: “ Thiên Tuyền môn chủ, Tru Yêu đại hội quan hệ thiên hạ thương sanh, người không thể đi.”

Trên mi mày của Tiểu Khai nhất thời mang theo một tia sát khí: “ Người cho rằng, người ngăn được ta?”

Tuyết Phong mỉm cười, nói: “ Không ngại thử xem.”

Phía sau Tuyết Phong, theo thứ tự Lam Điền Ngọc, Tùng Phong đạo trưởng, Lục Mi tiên sinh, Thanh U Tán Nhân, ngoại trừ Côn Lôn phái, chương môn năm đại môn phái đều ở nơi đây, Tuyết Phong mặc dù nghĩ Tiểu Khai cao thâm khó lường, nhưng giờ phút này tu chân giới tứ đại cao thủ ở phía sau hộ pháp, hẳn cũng không quá sợ hãi.

Phải biết rằng, Tiểu Khai chưa từng ra tay trước mặt Tuyết Phong một lần, hay là dưới chân Hoàng Sơn, cho nên Tuyết Phong cũng không biết trong khoảng thời gian này Tiểu Khai lại có thêm bao nhiêu tao ngộ ly kỳ, từ hần xem ra, Tiểu Khai cho dù thêm cường thịnh, cũng bất quá chỉ thăng hần một bậc mà thôi, muốn phá tan năm vị chương môn liên thủ, đó là hoàn toàn không thể.

Ánh mắt Tiểu Khai đảo qua trên mặt năm người, khi đảo qua trên mặt Lam Điền Ngọc, Lam chương môn thanh lệ tuyệt luân không ngờ thoáng đỏ mặt, có chút hổ thẹn cúi đầu, ngược lại Ngưng Hương phía sau nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, không chút nào yếu thế nhìn Tiểu Khai.

“ Được, ta muốn nhìn xem người làm sao ngăn ta lại.” Đôi mày Tiểu Khai nhướng lên một chút, thần thái có chút ít dữ tợn, trong tay nắm chặt ngàn năm huyền thiết chi tinh, đã nghĩ sẽ ném ra, nhưng đúng lúc này, chợt nghe được tiếng của Hoàng Bội phía sau: “ Sư phó, ngài không ngăn được hần đâu.”

Tuyết Phong nhất thời rất là ngạc nhiên.

Đám người đầy sân nhìn nhau, chỉ cảm thấy đệ tử này của Tuyết Phong, chẳng những đẹp đến thiên hạ ít có, tính cách quái dị cũng là thiên hạ ít có, trước mặt sư phó lại dám chê bai sư phó, hết lần này tới lần khác vị sư phó này còn là đệ nhất cao thủ được tu chân giới công nhận, chuyện như thật sự không có kẻ nào làm được.

Nhưng kỳ quái chính là, Tuyết Phong không ngờ cũng không tức giận, ngược lại chăm chú hỏi: “ Tại sao?”

“ Ngài nghĩ phi kiếm của ngài, có thể phá được Thục Sơn kết giới không?” Hoàng Bội hỏi.

Tuyết Phong lắc đầu: “ Thục Sơn kết giới thiên hạ không ai phá được, ta đương nhiên cũng không ngoại lệ.”

Hoàng Bội lại hỏi: “ Vậy phi kiếm của ngài, có thể hủy diệt được Thục Sơn đại điện không?”

Tuyết Phong lắc đầu: “ Thục Sơn đại điện kiên cường như tường đồng vách sắt, nếu năm chưởng môn liên thủ, có lẽ còn có thể hủy diệt.”

Hoàng Bội hỏi lại: “ Vậy, bên ngoài Hãm Không Đảo, mười vạn thiên hỏa, mười vạn huyền băng, mười vạn lưu sa, ngài phá được chứ?”

Thần sắc Tuyết Phong bắt đầu nghiêm túc, trầm giọng nói: “ Ta tự nhiên phá không xong.”

Hoàng Bội lạnh lùng cười: “ Nhưng chúng ta bây giờ, đang đứng ngay trên Hãm Không Đảo.”

Lời này nói ra, sắc mặt mọi người nhất thời biến đổi!

Không sai, Hãm Không Đảo này chính là nhân gian tuyệt cảnh, nếu không có Thục Sơn chưởng môn dẫn đường, có lẽ dù là tiên nhân cũng

chưa chắc có thể thông qua, nhưng là bây giờ, Tiểu Khai và hai nàng rõ ràng đang đứng ở nơi đây, điều này chứng minh vấn đề gì?

“ Chẳng lẽ, hắn lại phá rớt mười vạn thiên hỏa, mười vạn huyền băng, còn có mười vạn lưu sa?” Ngữ khí của Tuyết Phong mặc dù vẫn trầm ổn như trước, nhưng sắc mặt đã có chút ít trắng bệch.

Hoàng Bội gật gật đầu: “ Đúng vậy.”

Nàng nói xong “ Đúng vậy” hai chữ, mọi người chợt nhìn thấy bóng xanh chợt lóe, sau lưng bốn vị cường môn có một vị đã vọt tới trước mặt Hoàng Bội, lớn tiếng nói: “ Chẳng lẽ hắn thật sự hủy diệt Thục Sơn kết giới, hủy diệt Thục Sơn đại điện?”

Có thể hỏi ra loại vấn đề này, đương nhiên là Thục Sơn cường môn Lục Mi tiên sinh.

Ánh mắt Hoàng Bội cũng không nháy một cái, tỉnh táo gật gật đầu: “ Đương nhiên.”

“ Oanh!” Cả Hãm Không Đảo, nhất thời nổ tung tiếng kêu, tất cả mọi người kêu lên.

“ Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!”

“ Thục Sơn kết giới cả tiên nhân đều phá không được, tiểu tử này dựa vào cái gì phá?”

“ Hừ! Vị cô nương này thoát nhìn mỹ mạo như hoa, không nghĩ tới lại cùng Thiên Tuyền môn chủ đồng mưu hợp ô, rắc ra câu nói dối lớn như thế này!”

“ Không sai! Bọn họ đương nhiên là nói dối rồi, chư vị cường môn, còn thỉnh ra tay, trừ đi bại hoại tu chân giới.”

“...”

Trong tiếng kêu ầm ĩ khắp sân, thân ảnh Lục Mi tiên sinh bỗng nhiên hóa thành lưu quang, bay nhanh bắn ra ngoài, đảo mắt đã biến mất bên ngoài Hãm Không Đảo.

“ Ách...” Tùng Phong đạo trưởng có chút buồn cười: “ Sự nói dối đê liệt như vậy, chẳng lẽ Lục Mi đạo hữu còn thật sự tin, hắn lại tự mình đi xem xét kìa.”

Vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy đạo bóng xanh lại bay trở về, một người, một thanh âm tràn đầy áp lực không dẫn được tức giận, quát lớn: “ Nghiêm Tiểu Khai, trên dưới Thục Sơn ta, cùng người không chết không ngừng!”

Lục Mi tiên sinh rơi xuống trên mặt đất, nặng nề thở dốc, giương mạnh tay lên, phi kiếm sau lưng sáng lóng ra khỏi vỏ, không ngờ cả phong phạm cao thủ cũng không cần nữa, trùng tới Tiểu Khai chém xuống.

Tiểu Khai sớm có phòng bị, xuất ra huyền thiết chi tinh ngàn năm, đối phi kiếm nặng nề tạp xuống.

“ Phát!” Một tiếng vang nhỏ, phi kiếm kia lập tức tạp mất đi không chế, phiêu phiêu ung dung rơi xuống đất, may mắn Lục Mi tiên sinh đã tính thực lực hùng hậu, chuôi phi kiếm này cuối cùng bị hủy diệt ngay đương trường. Nhưng hắn lấy tay chỉ vài cái, phi kiếm kia vẫn lặng lẽ nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Chỉ một chiêu, cao thấp đã phân, vài vị chương môn nhân ở đây, nhất thời đều ngây ngốc.

Phi kiếm của Thục Sơn chương môn, không ngờ chỉ một chiêu của hắn cũng đỡ không được?

Lam Điền Ngọc có chút thở dài, lắc lắc đầu. Chỉ có chính thức nhìn thấy qua uy lực của cây gậy này, mới biết được tình cảnh trước mắt, kỳ thật là đương nhiên.

Tiểu Khai lại nhìn Tuyết Phong, trong mắt lại có vài phần khí thế: “Người có nhường đường không?”

Tuyết Phong cắn răng, miệng vừa động, nhưng nói không ra lời. Hoàng Bội ở phía sau nhẹ nhàng thở dài, nói: “Sư phó, ngài trước kia có nói qua với ta, không cần sinh cái dũng của thất phu.”

Tuyết Phong sừng sờ, rốt cuộc thối lui một bước, cúi đầu xuống.

Tiểu Khai hừ lạnh một tiếng, nhắc chân bước đi, nhưng lại có một người lại ngăn đường hăn, nói: “Thiên Tuyển môn chủ, còn xin nghe ta một lời.”

Lần này nói chuyện, cũng là Thanh Thành chương môn Thanh U tán nhân.

Sợi gân xanh trên cổ tay Tiểu Khai nháy dưng, nếu không phải còn lý trí, có lẽ đã sớm bạt gậy động thủ, hăn nhìn thoáng qua Tiểu Trúc bên kia, Tiểu Trúc ôn nhu nhìn từng cử động của hăn, nhìn thấy hăn nhìn qua, sóng mắt càng thêm ôn nhu như nước, ôn nhu này đối với Tiểu Khai càng có lực sát thương gấp trăm lần. Tiểu Khai lập tức im lặng, nhìn nàng gật gật đầu, nghĩ thầm: “Ta không cần phải tức giận, hôm nay ta đã đến đây, muốn ta buông tha cho, đó là tuyệt đối không có khả năng, ta xem bọn họ còn có gì chiêu số đây.”

Thanh U tán nhân nói: “Thiên Tuyển môn chủ, nghe nói Trì Tiểu Trúc là người trong lòng người, đúng không?”

Tiểu Khai lạnh lùng trừng mắt: “Vô nghĩa.”

Thanh U tán nhân cũng không tức giận, lại nói: “ Môn chủ cam nguyện đắ tội với thiên hạ tu chân, tới cứu người trong lòng mình, phần tình này, chúng ta đều rất bội phục, nếu ta còn trẻ hơn mười tuổi, gặp phải loại sự tình này, có lẽ cũng sẽ giống như môn chủ, xông lên oanh oanh liệt liệt đánh một hồi, đương nhiên, ta không có lực lượng cường đại như môn chủ.”

Tiểu Khai nhìn hăn kỳ lạ, nói: “ Người không thể không nói điều gì có giá trị sao?”

“ Được, được, được, lập tức nói ra.” Thanh U tán nhân xem ra có tính tình thật tốt, cười a a nói: “ Vậy môn chủ người có nghĩ tới hay không, chúng ta sáu đại phái tổ chức tru yêu đại hội là vì điều gì cố ý gạt người đây? Người lại có nghĩ qua, Tiểu Trúc cô nương là một nữ hài tử rất tốt, chúng ta vì cái gì nhất định muốn giết chết nàng đây? Chẳng lẽ sáu đại phái chúng ta, đều là đám cùng hung cực ác thích giết người hay sao?”

Tiểu Khai lắc đầu: “ Ta đương nhiên không biết, bọn họ không chịu nói cho ta biết.”

Hăn nói xong lời này, nhin không được hung hăng trừng mắt nhìn Khinh Hồng đang đứng phía sau Lam Điền Ngọc, nghĩ thầm: “ Ta đối nha đầu kia tính ra cũng được, đối với Lưu Vân Thủy Tạ càng ân trọng như núi, nhưng bọn họ cứ nhiên ngay cả chuyện trọng yếu như vậy mà cũng không nói cho ta biết.”

Lam Điền Ngọc thấy hăn nhìn tới, trên mặt lại đỏ lên, nhin không được nói: “ Lưu Vân Thủy Tạ then với môn chủ, sau hôm nay, môn chủ có gì phân phó ta đều tuyệt không chối từ, nhưng vì thiên hạ thương sanh, chuyện hôm nay, ta tuyệt không hối hận.”

Thanh U tán nhân liên tục gật đầu, nói với Tiểu Khai: “ Người xem, Lam chương môn đều không phải là người vô tình vô nghĩa, nhưng cô ta

tình nguyện cô phụ ân huệ lớn của người, đã kiên trì giết chết Tiểu Trúc, người có nghĩ tới hay không, điều này kỳ thật đã là một vấn đề.”

Ánh mắt hần nhìn Tiểu Khai, nặng nề nhô ra tám chữ: “ Không giết Tiểu Trúc, thiên hạ gặp nguy!”

“ Nhưng..nàng..nàng..” Ánh mắt Tiểu Khai lại nhìn lên đài cao: “ Nàng là một cô gái thiện lương mà vẫn tĩnh, người khác không hại nàng thì đã là vạn hạnh rồi, nàng làm sao mà đi hại người khác?”

Hần khoắc khoắc tay, ngăn cản Thanh U tán nhân lên tiếng, lại nói: “ Không cần theo ta nói cái gì Thiên Yêu phụ thể, con Thiên Yêu kia đã sớm bị ta dùng Phong Ma Khẩu Quyết phong ấn, cả bản thể của hần đã bị Tùng Phong đạo trưởng luyện thành tiên khí, làm sao có thể lại nhảy ra làm loạn đây? Còn con Cửu Vĩ Thiên Hồ(hồ ly chín đuôi) cũng bị ta nhốt tại Diệt Thế Chi Môn, vĩnh viễn không có cách nào khác đi ra ngoài. Ngoại trừ chúng ta, chẳng lẽ trên thế giới này còn có con Thiên Yêu thứ ba hay sao chứ? Các người đều nói Thiên Yêu là sinh linh ngàn năm khó gặp, chẳng lẽ Tiểu Trúc của ta thật sự không may mắn như vậy, trùng hợp lại gặp phải con Thiên Yêu thứ ba hay sao?”

Hần chỉ vào Tiểu Trúc trên đài: “ Người xem nàng, mặc dù bị các người khóa ở đó, trong mắt đều không có chút cừ hận, nàng ôn nhu như vậy, điềm tĩnh như vậy, nếu như vậy gọi là bị Thiên Yêu phụ thể, thì có lẽ trong thiên hạ đã tìm không ra mấy người bị Thiên Yêu phụ thể rồi.”

Thanh U tán nhân nghe vậy liên tục cười khổ, lắc đầu nói: “ Thiên Tuyển môn chủ, ta biết chuyện như vậy người rất khó nhận, nhưng Thiên yêu bám vào người Tiểu Trúc cô nương, đích xác đúng là bị người dùng Phong Ma Khẩu Quyết phong ấn, cho nên Tiểu Trúc cô nương bây giờ còn có thể bảo trì thanh tĩnh, thuần túy là do ta dùng trấn sơn tiên khí của phái Thanh Thành : Chiếu Yêu Kính đó a!”

“ Thanh U chưởng môn nói đúng, Tiểu Khai.” Tùng Phong đạo trưởng vuốt râu đi lên: “ Lại nói, chuyện này ta cũng có trách nhiệm, ngày đó ta dùng Luyện Yêu Lô luyện hóa Thiên Yêu, lại không nghĩ rằng nguyên thần của Thiên Yêu quá mức cường đại, không ngờ trong ba hồn bảy phách của nó lại bị chạy mất một hồn một phách, mà lúc ấy ở đó trong đám người tu chân, vừa lúc Tiểu Trúc cô nương yếu nhất, căn cốt lại tốt nhất, cho nên một hồn một phách kia vội vàng lặn lẽ giấu trong cơ thể Tiểu Trúc cô nương, lặn lẽ hấp thu nguyên khí, muốn khôi phục lực lượng.”

Tuyết Phong tiếp lời: “ Ngày đó ta mang Tiểu Trúc trở về núi, mặc dù cảm thấy khí sắc của nó có chút không tốt, nhưng không có gì kinh hãi, ngược lại còn truyền cho nó Ngũ Lô Thiên Tâm kiếm quyết thâm ảo của môn phái ta, ngày đó thiên yêu tu luyện vốn đúng là thiên đạo, lại tìm được tâm pháp cao nhất của phái Nga Mi ta, thực lực nhất thời tiến triển cực nhanh, một ngày ngàn dặm, đột nhiên tăng mạnh, đến phía sau, bốn mạng nguyên thần của Tiểu Trúc rốt cuộc áp chế không được nguyên thần của thiên yêu, nhất thời làm cho một hồn một phách kia lớn mạnh lên, đã cướp lấy hai hồn sáu phách của Tiểu Trúc biến thành hồn phách chính mình, hoàn toàn chiếm cứ thân thể của Tiểu Trúc.”

Hắn lắc đầu thở dài: “ Tiểu Trúc là đệ tử môn hạ có căn cốt nhất của ta, bởi vì chút sơ sẩy đó, đến tận đây xem như hoàn toàn bị hủy.”

Tiểu Khai nói: “ Chẳng lẽ không thể đem hồn phách của thiên yêu khu trục ra sao?”

Tuyết Phong lắc đầu nói: “ Không có khả năng nữa. Bây giờ thân thể này, đã hoàn toàn thuộc về thiên yêu, mà một hồn một phách của Tiểu Trúc ngược lại biến thành khách trong đó. Nếu mạnh mẽ khu trục thiên yêu, thì cũng giống như ma công đoạt xá của ma giới, trái với thiên đạo, chắc chắn sẽ gặp lỗi kiếp trừng phạt. Có lẽ Tiểu Trúc chẳng những không bảo vệ được, cả người làm phép cũng sẽ bị tan thành mây khói.”

Một phen nguyên do, mặc dù khúc chiết ly kỳ, nhưng hợp tình hợp lý, Tiểu Khai mặc dù không nói lời nào, trong lòng đã tin hơn phân nửa, lại hỏi: “ Đã lúc ấy thiên yêu đào tẩu một hồn một phách, vì sao các người không ai nhìn thấy? Các người thân là thiên hạ tu chân đứng đầu, phạm sai lầm như vậy, vô luận thế nào nói cũng không thông.”

Tùng Phong đạo trưởng mỉm cười, lắc đầu nói: “ Môn chủ có điều chẳng biết, thiên hạ sinh linh hồn phách, cùng nguyên anh nguyên thần của người tu chân cũng không giống nhau, nguyên anh nguyên thần mặc dù nhanh như điện, dù sao vẫn có thể nhìn ra, mà hồn phách là một loại vô ảnh vô hình, chẳng những chúng ta nhìn không tới, dù là tiên nhân, cũng chưa chắc nhìn thấy. Chính thức có thể thấy, chỉ có người nào bẩm sinh có linh nhãn, , nhưng trời sinh nhân loại có linh nhãn, có lẽ ngàn vạn năm qua cũng khó có một người.”

Lời này nói xong, Tiểu Khai có chút vừa động, nhớ tới ngày đó phong ấn Thiên Yêu, nhớ lại từng chi tiết.

Ngày đó, Trữ Tình rõ ràng từng cầm lấy cánh tay hắn nói qua một câu: “ Uy, đại sắc lang, người vừa rồi có phát hiện hay không, khi cái đỉnh lô bị đánh mở, có thứ gì bay ra đó.”

Lúc ấy Tiểu Khai căn bản không đem lời này đặt vào lòng, nhưng giờ phút này nghĩ đến, tiểu nha đầu rõ ràng nhìn thấy được một hồn một phách kia.

Chẳng lẽ, tiểu nha đầu trời sinh là người linh nhãn?

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 1: Ra Tay Đánh Lớn

Thanh U tán nhân nhìn Tiểu Khai trầm ngâm không nói, hắc ý nghĩ đã động, liền tăng thêm ngữ khí, lại nói : “ Nhưng là vấn đề lớn nhất, lại còn không ở trong này ”. Bấm vào đây để xem nội dung.

Tiểu Khai sợ hãi ngẩng đầu.

Thanh U tán nhân, chú ý Tiểu Khai, thần sắc ngưng trọng, từng từ nói: “ Một khi Thiên Yêu hoàn toàn đuổi đi một hồn một phách kia của Tiểu Trúc cô nương, tu thành hoàn thể, liền trở thành đệ nhất cao thủ có một không hai trong thiên hạ, vô luận là nhân gian giới, hay tu chân giới, đều phải hoàn toàn luân hãm vạn kiếp bất phục, cả thế gian quần ma loạn vũ, liền trở thành sát lục địa ngục”.

“ Chẳng lẽ Cửu Vĩ Thiên Hồ kia đều không phải đối thủ của hắc ?”
Tiểu Khai nói.

Thanh U tán nhân nói như chặt đinh chém sắt,: “ Tuyệt đối không phải ”.

Tùng Phong đạo trưởng bên cạnh thở dài, giải thích : “ Môn chủ , người phải biết rằng, Thiên Yêu cũng là sinh linh, tuy nhiên tu luyện lâu ngày, pháp lực cao thâm, nhưng vì bản thể tư chất hạn chế, kỳ thật thành tựu chung quy có hạn, nhưng là nhân loại lại tu chân được trời ưu ái, một người tu một vạn năm so với một súc sinh thậm chí một kiện khí vật tu vạn năm đó hoàn toàn là khái niệm bất đồng. Càng huống chi, Tiểu Trúc cô nương

thể chất rất tốt, là kỳ tài tu chân trăm năm khó gặp, con Thiên Yêu này chiếm cứ thân thể Tiểu Trúc cô nương liền giống như một nhân loại tu chân tu luyện ngoài vạn năm, mà phái Nga Mi tu luyện cao thâm nhất chính là Ngũ Lôi Thiên Tâm Kiếm Quyết, đến bước này kỳ thật đã siêu việt giống như tiên nhân, tuyệt đối không phải tu chân giới chúng ta có khả năng ngăn cản a! ”.

“ Đúng vậy ” Thanh U tán nhân hai mắt khẽ nheo lại, mang theo chút cười lạnh nhìn về phía Tiểu Khai : “ Môn chủ, người cũng không phải không hiểu lý lẽ, người nói trăm dân thiên hạ, so với sinh tử một người, rốt cuộc cái nào trọng yếu hơn ? ”.

Tiểu Khai dùng sức xiết chặt năm tay, chỉ cảm thấy trong cả đời này trải qua vô số lựa chọn, liền toàn bộ cùng một lúc, giờ phút khó khăn này, hắt hất một hơi thật dài, ánh mắt hướng đài cao phía xa nhìn lại.

Y nhân áo trắng như tuyết, dung nhan như ngọc kia, nụ cười thanh lãnh mà ôn nhu, tựa hồ vĩnh viễn cũng không tan rã, nhưng là chỉ ngăn ngụt này lại phảng phất vô tận, hẳn phải lựa chọn, cách biệt sinh tử.

“ Cùng là sinh tử con người, đương nhiên.... là muôn dân thiên hạ quan trọng hơn....” Tiểu Khai sắc mặt tái nhợt như chỉ, miệng khẽ mở xem ra còn chưa dứt lời. Nhưng là năm đại chương môn bên kia. Trên mặt đều lộ ra sắc mặt vui mừng, mà Tiểu Trúc phía xa thần sắc lại vài phần hiu quạnh.

“ Không sai, không sai ” Tùng Phong đại trưởng thở dài, vuốt chòm râu liên tục gật đầu : “ Môn chủ quả nhiên hiểu rõ đại nghĩa”

Hắn nói lời này còn chưa xong, chợt nghe Tiểu Khai xuất ra hai chữ : “ Bất quá”

“ Bất quá cái gì ?” Tuyết Phong bỗng nhiên có chút khẩn trương, một tay ấn trụ chuôi kiếm, trầm giọng hỏi .

Tiểu Khai dùng sức thở ra một hơi, trên mặt bỗng nhiên tràn ngập kiên nghị, lớn tiếng nói : “ Ta mặc kệ cái gì muôn dân thiên hạ, ta cũng không biết cái gì là đạo tu chân đại nghĩa, ta Nghiêm Tiểu Khai chỉ là một người thường, ta chỉ biết trong mắt ta Tiểu Trúc quan trọng nhất, cho dù người chửi bới, cũng tuyệt đối không có khả năng bỏ qua việc cứu Tiểu Trúc , ở trong mắt ta toàn bộ người khắp thiên hạ cũng không bằng một cái móng tay của Tiểu Trúc ”.

Tiêu Vận ngờ ngác đứng sau lưng hắn, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu bỗng nhiên xông lên ngực, nước mắt nhất thời chảy ra.

Nam nhân này bình thường khoan dung nhường nhịn, bình phàm nhất gan, nhưng là giờ phút này đối mặt với thiên hạ tu chân, đối mặt với lựa chọn khó khăn nhất thế gian, hắn lại lựa chọn có vẻ như đương nhiên theo lý thường.

Tiêu Vận không biết Tiểu Khai làm có đúng không, nàng chỉ biết là, chỉ sợ rốt cuộc không có quên một màn trước mắt này.

Thiếu niên gầy yếu này, từng câu bình thản, lại bao hàm quyết tâm lớn nhất trong thiên địa.

Hoàng Bội thường mang theo điểm khinh thường, bây giờ trên mặt cũng lặng lẽ có vài phần kinh dị.

Tiểu Khai nói xong câu này, người đã bay nhanh về phía trước phóng đi, đồng thời hắn xuất Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm ra.

Muốn cứu Tiểu Trúc phải vượt qua năm đại chương môn cùng mấy trăm đệ tử phía sau, trừ bằng vào vũ lực hắn không có lựa chọn nào khác.

Cơ hồ đồng thời, năm phi kiếm như năm tia sáng xẹt qua trường không, huyền xuất năm đạo hào quang lóa mắt, chân chính đón Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm !.

Nghiêm Tiểu Khai độc sấm tru yêu đại hội chi lũ, rốt cục chính thức bắt đầu.

Nhưng là lần đầu tiên đối mặt va chạm nhau, kết quả không tránh khỏi kịch hóa một ít, năm phi kiếm mang theo khí thế to lớn cùng Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm chạm nhau, liền đồng thời bật ra ngoài, trong đó phi kiếm Lam Điền Ngọc thảm nhất, đương trường liền gãy thành hai đoạn, vị mỹ nữ chương môn này “ oa ” thổ ra một ngụm máu, thân hình nhất thời mềm yếu lui về phía sau, hoàn hảo Khinh Hồng đứng ở phía sau, không ngừng đỡ lấy sự phụ.

Cũng khó trách Lam Điền Ngọc, phi kiếm thời điểm đối phó với Thiên Yêu đã bị hủy, thanh phi kiếm này chính là mới luyện, mà Tiểu Khai giờ phút này ôm hận ra tay, hoàn toàn không lưu đường sống lực lượng rất mạnh, mặt khác bốn vị chương môn mỗi người sắc mặt tái nhợt, nàng thổ một ngụm máu đã xem như còn may.

Nói thì chậm, khi đó cả quá trình diễn ra rất nhanh bất quá vài giây ngắn ngủn, Tiểu Khai đã chạy ra khỏi gần mười thước, mắt thấy năm vị chương môn căn bản không thể ngăn cản, Thanh U tán nhân kêu to lên : “ Các đệ tử bố trí nhanh chiếu yêu đại trận luyện hóa Thiên Yêu ”.

Giờ phút này, ở lại bên trong chỉ có mấy trăm đệ tử, Tiểu Khai vốn nghĩ năm đại phái đều đưa hảo thủ, đến thời khắc này mới biết được, những người này lại toàn bộ là đệ tử Thanh Thành, theo một câu của Thanh U tán nhân tất cả mọi người trường kiếm lập tức trong lòng bàn tay hướng lên trời, từng đạo quang hoa minh mông theo mũi kiếm phát ra, hướng kính chiếu yêu trên đài cao vọt tới, từ xa nhìn lại phảng phất giống như vô số dòng nước rót vào mặt gương trên đài cao, mà phía dưới gương kia , đúng là toàn bộ ngọn nguồn tranh chấp – Trì Tiểu Trúc.

Ánh sáng kính chiếu yêu bỗng nhiên đại thịnh, chiếu vào người Tiểu Trúc, thanh quang kia dày đặc lại nhanh chóng bao phủ hoàn toàn thân ảnh

Tiểu Trúc , Tiểu Khai ngẩng đầu lên vừa lúc thấy rõ ràng Tiểu Trúc khẽ nhú mày, chính là lúc bắt đầu lại đối với Tiểu Khai mỉm cười.

Nàng mặc dù đang cười, nhưng là Tiểu Khai biết nàng thật sự thống khổ , mới trứu mày một chút, mà hăn lại cười chính là không muốn làm Tiểu Khai lo lắng mà thôi.

Nghĩ như vậy, dưới chân Tiểu Khai nhất thời lại nhanh vài phần, năm vị chương môn sắc mặt tái nhợt, từng kiện pháp bảo bay nhanh ra, bọn họ đều là cao thủ tu luyện nhiều năm, thân là đứng đầu một phái, trong tay bảo bối nhiều không đếm hết, toàn lực thi triển, nhất thời mấy trăm kiện pháp bảo đều hoàn toàn che khuất tầm mắt Tiểu Khai, màu hồng, vàng, lam, lục, đen các sắc màu phô thiên cái địa, nhưng là Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm kia thật sự quá mức bá đạo, liên phảng phất giống như rồng nhập biển sâu, căn bản không người có thể kháng cự, phiêu nổi trước người Tiểu Khai, chính là quét ngang một cái chột nghe “ hoa lý ba lạp ” một trận loạn hưởng cùng vô số tiếng vỡ tan, tiếng công kích, tiếng phi hành, tiếng thét, còn có các dạng các tiếng học máu, Tiểu Khai nhất thời ngạnh sinh mở một thông đạo.

Tiểu Khai không do dự đã tiến vào thông đạo.

“ Xong rồi, xong rồi ” Tùng Phong đạo trưởng thần tình tuyệt vọng : “ Muôn dân thiên hạ muôn dân thiên hạ a....”

“ Tiểu Trúc, ta đến đây ” Tiểu Khai ánh mắt gắt gao nhìn về phía trước, cái áo trắng như tuyết kia, thân ảnh xinh xắn kia, cách hăn chỉ mấy chục thước.

Nhưng là lúc này, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm bỗng nhiên dừng lại, phảng phất gặp phải một bức tường cao, xoát bay trở về , vừa lúc chặn trước mặt Tiểu Khai, lại rút cuộc không tiến về phía trước.

Mu bàn tay của Tiểu Khai gân xanh nhất thời nổi lên, lớn tiếng nói : “ Diêu Viễn tránh ra !”.

Đứng trước Huyền Thiết Chi Tinh Vạn năm không phải ai khác, chính là người nhận được “ mặt trượt đại trận ” liệt đồ của Hoàng Sơn : Diêu Viễn.

Diêu Viễn khuôn mặt luôn luôn tươi cười, giờ phút này có vẻ thập phần nghiêm túc, ánh mắt nhìn Tiểu Khai, lại không lùi, mà nghênh đón, trầm giọng nói : “ Môn chủ, cảm tình của người đối với Tiểu Trúc cô nương, ta đương nhiên có thể lý giải, nhưng là theo như lời người tất cả mọi người đều là người bình thường ”.

Trước kia Diêu Viễn cùng Tiểu Khai , đều hô tính danh, không phân biệt bên này với bên kia, nhưng lúc này hắn nói ra chính là “ môn chủ ” thực hiển nhiên không định cùng Tiểu Khai giảng giao tình.

Tiểu Khai nhìn Diêu Viễn, tâm cảm thấy chậm rãi trầm xuống.

Diêu Viễn xiết chặt nắm tay, hít một hơi thật dài chậm rãi nói : “ Tại vì trong mắt người muôn dân thiên hạ không bằng một phần của Tiểu Trúc cô nương, ở trong mắt ta, bản thân ta là một phần trong vạn phần muôn dân thiên hạ, dù ta phải chết ta cũng quyết không để người giải thoát Thiên Yêu ”.

Diêu Viễn ôm trong lòng ngực một cái hòm lớn, trong hòm là một trăm bốn mươi bốn trương mặt trượt, bộ mặt trượt ngày đó tại Đỉnh Hoàng Sơn dẫn thiên triệu, liền hủy tứ đại tiên khí của tu chân giới, cũng chỉ mới vận dụng hai mươi bảy trương bài, bãi xuất hai bộ hồ bài mà thôi.

Quan trọng hơn chính là khi đó Tiểu Khai căn bản đối với mặt trượt đại trận không hề hiểu, hoàn toàn là ra tay lung tung, mà đã có uy lực kinh thiên động địa kia, giờ phút này nếu Diêu Viễn toàn lực ra tay, kỳ thật uy lực lớn tới cùng bao nhiêu căn bản không thể tưởng tượng.

Trong mắt Tiểu Khai nhất thời có chút sát khí , nói : “ Người thực không cho qua ?”.

Diêu Viễn gật đầu:" Tuyệt đối không cho."

“ Tốt lắm ” Tiểu Khai gật đầu nói : “ Ta muốn xem, người cản được ta không ”.

Hắn vừa nói xong, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm đã bay lên trời, trong phút chốc bành trướng mấy chục lần, so với cột trụ của Thục Sơn đại điện còn muốn to hơn, mang theo tiếng gió làm cho người ta sợ hãi, đối với đầu Diêu Viễn gõ xuống !.

Chính là một gậy này hai ngày trước từng đem Cửu Vĩ Thiên Hồ đánh bay mấy ngàn thước, cũng đúng một gậy này, thiếu chút nữa làm Thần Kiếm Phong hoàn toàn yên diệt.

Diêu Viễn sắc mặt nhất thời đại biến, thân hình liền lui lại, trong phút chốc rời khỏi mấy chục thước, tay giương lên mặt trượt bài trong hộp phẳng phất như một vệt dài bay nhanh ra ngoài, từng trường từng trường đón gió lớn lên, trong phút chốc bành trướng mấy lần, trở thành bức bình phong lớn, kiên quyết chặn Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm trước mặt .

Bốn trường một vạn, bốn trường hai vạn, bốn trường ba vạn, bốn trường bốn vạn chỉnh tề xếp trước mặt, cây gậy kia giống như một ngọn núi lớn, còn cách chúng chỉ có mấy thước khoảng cách, lúc này hai trường năm vạn rất cục ung dung bay tới, gậy gao dán sát vào bốn vạn, một bộ siêu cấp đại hồ liền thành hình !.

Bài hình hoàn thành, nhất thời “ hoa ba ” một đạo điện quang cắt qua trường không chân chính đánh vào giữa đỉnh đầu trường bốn vạn kia, nhất thời mười tám trường mặt trượt bài kim quang lóe lóe, thông thể điện quang lóe ra, phẳng phất giống như trong suốt, bài mượn thiên uy, hơn nữa có vẻ kinh tâm động phách!.

Tiêu Vận nhìn thấy trong lòng giật mình, kích động, gậy gao ôm lấy cánh tay Hoàng Bội bên người.

Dẫn thiên uy, đã là lực lượng cực hạn của tu chân giới.

Tứ ám khắc.

Tứ giang tử.

Thanh nhất sắc.

Nếu tính lời này, bộ bài xem như cực phẩm thiên tài, ngày đó Hoàng Sơn Ẩn Phong hai bộ bài liền xuất ra, cũng không bằng một bộ đại bài này nhưng là uy lực hai bộ bài cũng đã gọi là kinh thiên động địa, bộ bài trước mắt có bao nhiêu uy lực lớn cũng khó có thể tưởng tượng ra.

Ít nhất, Tùng Phong đạo trưởng biết rõ uy lực mặt trượt đại trận, trên mặt có chút lộ ra một tia vui mừng.

Duy nhất không có thoải mái có lẽ chính là bản thân Diêu Viễn, trên tay hắn không ngừng, ném ra ngoài từng trường từng trường mặt trượt thân hình cũng một đường lui lại, liên phảng phất giống như thấy sự vật khủng bố nhất thế gian, xem ra đối với tòa trận pháp này giống như căn bản một tia tưởng không có.

Tiếp theo, tất cả mọi người ánh mắt không thể tư nghị, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm gỗ thật mạnh xuống dưới !,

Một gậy liền đem siêu cấp đại trận ngưng tụ vô số hy vọng đánh cho tứ phân ngũ liệt, mười tám trường bài mặt trượt xiêu vẹo, theo các phương hướng bay ra ngoài, lôi điện hào quang trên thân trong khoảnh khắc liền hoàn toàn tiêu ẩn.

Nhưng là bản thân cây gậy lại không có chút tạm dừng, thẳng tắp hướng Diêu Viễn gõ xuống, liên phảng phất giống như gõ vào người rơm ,bất quá một gậy không đáng kể

Vẻ vui mừng trên mặt Tùng Phong đạo trưởng đọng lại, có lẽ lúc này hẳn mới chân chính hiểu được bảo bối này của Tiểu Khai có bao nhiêu sức mạnh.

“ Trời na !” Tuyết Phong cảm thấy tay chân lạnh lẽo, từng trận từng trận run sợ : “ Cái này là lực lượng gì a !”

Mặt trượt đại trận của Diêu Viễn từng bộ bộ xuất ra, bộ thứ hai y nhiên là thanh nhất sắc, tứ cương tử, tứ ám khắc, bốn trường sáu vạn bốn trường bảy vạn bốn trường tám vạn bốn trường chín vạn mang hai trường năm vạn lần thứ hai nghênh đón Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, không hề nghi vấn lại bị đánh cho tứ phân ngũ liệt .

Theo vạn đao đồng đao tác, Diêu Viễn xuất sáu tòa siêu cấp đại trận, sau đó sáu tòa đại trận sụp đổ giống như quân bài domino, bị Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm nhất nhất gỡ, giờ phút này đối mặt cây gậy trước mặt, sinh mệnh thật sự là nguy đến một sớm một chiều !.

Diêu Viễn nghĩ thấy hẳn thực không hiểu Tiểu Khai, hẳn từng cảm thấy mình cùng Tiểu Khai giống nhau, nhưng bây giờ chính mình thực yếu, hẳn thật không cần giết người .

Sự thật không phải trò chơi, cũng không là tiểu thuyết, nó so với trò chơi và tiểu thuyết muốn tàn khốc hơn nhiều Diêu Viễn không ngờ hẳn thực không ngăn trở , thời điểm cuối cùng nếu Tiểu Khai không buông tha hẳn, hẳn không hề nghi vấn sẽ bị một gậy gõ thành thịt nát.

Cho nên, mặt hẳn trầm như nước, cắn răng bãi xuất một trận pháp cuối cùng.

Tự nhất sắc.

Đại tứ hỉ.

Tứ giang tử.

Tứ phương đại phát tài.

Bốn trượng đông phong, bốn trượng nam phong, bốn trượng tây phong, bốn trượng bắc phong, còn có hai trượng phát tài cùng nhau bay ra ngoài, Diêu Viên trên trán đổ mồ hôi cuồn cuộn, tay run lên, lại đem xuân hạ thu đông mai lan trúc cúc tám trượng thêu ghép hết thảy xuất ra.

Chữ mặt trượt loại này xuất hiện như nước, là bài hình mạnh nhất từ trước tới nay, liền như vậy đường hoàng xuất hiện trước mặt Tiểu Khai.

“ Oanh ” không gian phía trên sinh ra va chạm mạnh như vậy. Dòng khí trên không cuồn cuộn nổi lên, thậm chí đem một vài đệ tử Thanh Thành thối lão đảo đứng cũng không xong.

Nhưng là tất cả mọi người ở đây, cũng không hện mà đồng thời thở ra một hơi.

Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm đột phá sáu đạo quan khẩu lúc sau rốt cục bị tòa trận pháp này ngăn lại.

Cả trường diện im lặng, tiếng chân rơi có thể nghe, tất cả mọi người nhìn cây gậy lẳng lẳng đứng ở giữa không trung, giống như thấy một pho tượng ma thần.

Hai mươi sáu trượng mặt trượt bỗng nhiên liền dừng lại, bầu trời lôi điện biến mất, trên thân bài hào quang cũng đã biến mất, thậm chí cả trận pháp đều bất động, giống như người cưỡi ngựa tự nhiên chuyển động hoàn toàn đình chỉ.

Vốn là hi hi nhốn nhào hãm tại không trung, trong nháy mắt lâm vào tử địch.

“ Người còn chưa tránh ra ” Tiểu khai thanh âm càng lạnh, sát khí trong lòng lại nồng đậm, phiêu tán ra, hắt ánh mắt có chút hồng, đối với mấy trăm người tu chân ở đây liền đảo qua như vậy, đại bộ phận mọi người đều cúi đầu.

Diêu Viễn tay gắt gao ôm hòm mặt trượt trong tay, sắc mặt giống như có vẻ uể oải, lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên lại có thể mỉm cười : “ Tuyệt đối không cho qua .”

Tiểu Khai cả giận nói : “ Người nghĩ rằng ta thực sự sẽ không giết người sao ?”.

Diêu Viễn lại cười, thần sắc lại càng kiên nghị : “ Cho dù chết cũng không nhường ”.

" Được!" Tùng Phong đạo trưởng bỗng nhiên hét lớn một tiếng:" Viễn nhi, người không hổ là Hoàng Sơn đệ tử!"

“ Đúng, không phải sợ hấn !” Lục Mi tiên sinh cũng kêu to lên : “ Người xem, tòa trận pháp này cũng đủ ngăn trở pháp bảo của hấn ”.

Những lời này quát xong, chợt nghe “ Hoa lạp ” một thanh âm vang lên, lẳng lẳng hai mươi sáu trường bài mặt trượt kia bỗng nhiên bạo thành bột phấn đầy trời, đều dương dương rơi xuống đất.

“ Ách” Lục Mi tiên sinh nói xong nửa câu, nhất thời liền buồn trong lòng.

Ai mạnh ai yếu, đến vậy đã mặc nhiên.

Tiểu Khai lạnh lùng cười, lại từng bước đi về phía trước.

Từng bước tuy nhẹ, lại phảng phất đâm vào tim mọi người, tất cả mọi người rõ ràng chỉ cần bước này bước ra, cũng không có bất luận kẻ nào

ngăn cản được nhịp chân của Tiểu Khai.

Nhưng là trước mặt hương phong chợt lóe, lại có một người tới ngăn cản.

“ Tiểu Khai ca ca, thực xin lỗi “ Khinh Hồng ánh mắt có chút đỏ : “ Tiểu Khai ca ca vô luận người mắng ta thế nào cũng được, trách ta như thế nào cũng được, hôm nay lúc sau Khinh Hồng mặc ý cho người xử trí nhưng là hiện tại vô luận như thế nào ta cũng không cho người thả Thiên Yêu ”.

Tiểu Khai nhìn thoáng qua trên đài, thần sắc Tiểu Trúc ôn nhu, nhưng là bạch ngọc bàn trên trán lại chảy ra từng giọt mồ hôi, có thể tưởng tượng kỳ thật nàng đang phải chịu thống khổ rất lớn.

Kính chiếu yêu dùng luyện yêu, kỳ thật chính là một loại luyện hồn, đem luyện hóa hồn phách Thiên Yêu đồng thời hồn phách của Tiểu Trúc cũng sẽ yên diệt, loại thống khổ tình thần này thật sự là một trong thống khổ tột cùng nhất của cuộc sống.

Tiểu Khai không thể tưởng tượng, Tiểu Trúc một nữ tử yếu đuối như thế nào chịu qua thống khổ tột cùng như thế, nhưng là hẳn biết chính mình duy nhất có thể làm là tiến nhanh lên đem Tiểu Trúc trong thanh quang đi ra.

Cho nên hẳn một cầu lại không nói, lại xuất Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm ra, đối với Khinh Hồng liền tiến lại.

Vì Tiểu Trúc, gặp người giết người, gặp phật giết phật, Tiểu Khai tâm lý có một loại khoái ý như dòng nước chảy, loại khoái cảm lý tưởng này trong lòng hoàn toàn phóng túng, hẳn hai một tuổi, trong kiếp sống cho tới bây giờ không có cảm thụ qua.

“ Tỷ tỷ, người đến khuyên hẳn ” Hoàng Bội lặng lẽ đối với Tiêu Vận nói : “ Hẳn cứ tiếp tục như vậy, thực muốn xuất loạn tử. Sớm biết rằng ta sẽ không dẫn hẳn đến đây ”.

Tiêu Vận si ngốc nhìn thân ảnh Tiểu Khai không cao lớn, ánh mắt tràn ngập nhu tình, lắc đầu nói :” Vì cái gì, phải khuyên hăn ?”.

“ Cái này còn hỏi sao ?” Hoàng Bội nói : “ Thả thiên Yêu, sẽ hủy diệt thế giới a ”.

“ Hủy diệt thế giới,thì làm sao vậy ?” Tiêu Vận mỉm cười nói : “ Chỉ cần hăn nguyện ý, ta liền duy trì hăn ”

“ Người không sợ chết ” Hoàng Bội nói.

" Đương nhiên không sợ."

Vì vậy Hoàng Bội thờ dài không nói, hăn bỗng nhiên phát hiện, Tiêu Vận đã không còn cách nào khác giảng đạo lý, bởi vì nữ nhân khi si tình căn bản là không có đạo lý giảng giải.

Ngưng Hương bảo châu uy lực kỳ thật cũng không bằng mặt trượng đại trận, ít nhất nó có thể đứng vững trước mặt Huyền Thiết chi tinh vạn năm nhưng là Khinh Hồng thần sắc trên mặt so với Diêu Viễn còn muốn hơn nghiêm túc vài phần.

Diêu Viễn có một trăm bốn mươi bốn trường bài, tổn thất hai mươi sáu trường, còn có một trăm mười tám trường có thể dùng, hăn lại chỉ có một viên ngưng hương bảo châu một khi bị hủy, chính là hoàn toàn hủy, bảo bối quan trọng nhất Lưu Vân Thủy Tạ, hăn biết rằng khóa châu tử này có quan hệ bao nhiêu trọng đại.

Nhưng là Tiểu Khai không có định thương hương tiếc ngọc, hăn bỏ qua ý nghĩ hủy diệt ngưng hương bảo châu, giữa không trung huyền Thiết Chi Tinh vạn năm gậy sau nhanh hơn gậy trước, gậy sau mạnh hơn gậy trước, đối với Ngưng Hương bảo châu phô thiên cái địa bay vòng quanh, trực đánh cho khóa châu tử kim quang lòe lòe lão đảo, bay loạn khắp nơi.

Khinh Hồng kiệt lực chỉ huy ngưng hương bảo châu muốn phá vây, nhưng là giữa không trung ánh cây gậy khắp nơi, phảng phất phô hạ thiên la địa võng, ngưng hương bảo châu vô luận như thế nào cũng không thoát khỏi trường cạm bẫy.

Khinh Hồng thần thể mềm mại một mực run rẩy, trên mặt từng trận hồng, răng trắng cắn chặt môi, hai tay bắt kiếm quyết, luống cuống tay chân chỉ huy ngưng hương bảo châu, nhìn hình dáng của nàng, chỉ sợ chịu không đến ba phút liền hỏng mất.

Nhưng là tâm tình của nàng so với tình cảnh trước mặt càng thêm hỗn loạn.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 2: Gặp Lại Trường Sinh

Gặp Tiểu Khai tuy chỉ hai ngày ngắn ngủn, nhưng là hai ngày này, hai người trước tiên là cùng sống chết để chế ngự Thiên Yêu trong Bạch Nguyệt cấm địa, sau đó kết bạn ngàn dặm, cùng một trường đánh nhau với Phái Côn Lôn, Tiểu Khai lại tiết lộ bí mật lớn nhất của Vô Tự Thiên Thư với nàng, mang theo nàng cùng nhau vào Diệt Thế Chi Môn, cùng nhau đổ máu, cùng nhau thụ thương, cùng nhau vắt óc suy nghĩ, cùng chung đối thủ, cùng trải qua trăm cay vạn khổ sắp qua tam quan của trọng khai thiên địa.

Trong sinh tử bắt đầu kiến lập cảm tình, thuần khiết nhất, cũng sâu đậm nhất, hai ngày ngắn ngủn này phảng phất như trải qua hai mươi năm vậy, qua từng màn từng màn, đều khắc sâu trong lòng nàng, sẽ không một phút quên.

Chỉ hai ngày trong lòng Khinh Hồng nhận biết vị Thiên Tuyên môn chủ này, cũng không phải nhất phái chưởng môn cao cao tại thượng, mà trong mắt hắn là “Tiểu Khai ca ca” người thông minh nhất, dũng cảm nhất, càng huống chi Tiểu Khai ca ca là đại ân nhân của Lưu Vân Thủy Tạ, việc mình gả cho hắn, là sự việc đương nhiên theo lý thường.

Nàng nghĩ tới trong Bạch Nguyệt cấm địa, Tiểu Khai cầm Trầm Hương Hạp đối với mình hàm tình rõ ràng : “Ta yêu ngươi, vạn năm vi kỳ ...”

Nàng nghĩ tới giấc mộng Nam Kha trong Dao Trì huyền cảnh, trong mộng chính mình cùng Tiểu Khai hàng đêm vui ca, nhu tình lưu luyến, con

cháu đầy đàn, chẳng biết làm bao nhiêu việc ngượng ngùng...

Nàng nghĩ tới tinh thần trong đại trận, Tiểu Khai cầm tay mình, từng bước từng bước đi ra lâu các, bàn tay hằn nở nang mạnh mẽ, ấm áp như trước....

Kỳ thật tại thời khắc nàng xuất thủ, nàng cũng chưa ý thức được, Tiểu Khai thực sự giết người.

Nhưng là vì Trì Tiểu Trúc Tiểu Khai lại thực sự hạ độc thủ.

Ngưng Hương bảo châu không giống như phi kiếm tầm thường, nó lại là bảo bảo bởi có thể thông linh, nó vạn năm bị phủ bụi trần thế nhân, vì Khinh Hồng khai phong nó, Ngưng Hương bảo châu mới báo đáp tri ân , đương trường liền nhận chủ, đem toàn bộ nguyên khí cùng lực lượng cộng hưởng cấp cho Khinh Hồng, cũng đem tồn vong chính mình cùng Khinh Hồng ở một chỗ, nếu hủy Ngưng Hương bảo châu, Khinh Hồng dù không hương tan ngọc nát chỉ sợ sẽ trở thành một phế nhân.

Tiểu Khai biết rõ điểm này, nhưng là vì Trì Tiểu Trúc hẳn cũng không do sự động sát khí.

Khinh Hồng thông thả thở dài, nhìn thấy ánh gậy nặng nề kia chỉ cảm thấy huyết khí từng trận quay cuồng, mắt thấy rốt cuộc không thể khống chế được Ngưng Hương bảo châu. Không khỏi lặng lẽ nhắm hai mắt lại, nghĩ thầm rằng : “ Bỏ bỏ, một khi Tiểu Khai ca ca muốn giết ta, ta liền thành toàn cho hắn. Hôm nay ta thực xin lỗi hắn, cũng không còn gì để nói ”.

Nàng ý niệm như vậy, bỗng nhiên lại nghĩ tới Lam Điền Ngọc, nhin không được lại nghĩ : “ Sư phụ đối với ta ân trọng như núi, Thiên Yêu lại quan hệ đến muốn dân thiên hạ, ta tuy thực xin lỗi Tiểu Khai ca ca, cũng sẽ không hối hận với lựa chọn của mình . Một bên là sư phụ, một bên là Tiểu Khai ca ca, một khi không thể vẹn toàn cả đôi bên, cũng chỉ có thể đem tính

mạng giao ra. Chỉ tiếc... ta cùng Tiểu Khai ca ca chỉ sợ là kiếp này vô duyên”.

Tiểu nha đầu tuy tuổi nhỏ, nhưng tâm tư thực sự phức tạp, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục cắn chặt răng, hạ tay xuống, định buông tha không chế Ngưng Hương bảo châu.

Nhưng là lúc này Diêu Viễn lại ra tay.

Hắn đem một trăm mười tám trường mạng trượng còn lại của mình tất cả xuất ra, bảy tòa siêu cấp đại trận nhất thời đem đem vây quanh Tiểu Khai lại, trong điện quanh léo ra, bốn vị cường môn nhân còn phi kiếm cùng nhau ra tay, mục tiêu thẳng đến bản thân Tiểu Khai.

“ Mọi người toàn lực ra tay ” Tuyết Phong quát to : “ Vì muôn dân thiên hạ, giết không tha !”.

Những lời này nói xong, đệ tử Thanh Thành tại đường trường, cũng đồng thời chặt đứt liên hệ phi kiếm với kính chiếu yêu. đem mấy trăm phi kiếm cùng nhau bắn về phía Tiểu Khai.

Khinh Hồng khẽ ngẩn người, vừa chuyển đầu, chính là gặp ánh mắt sư phụ bức thiết nhìn qua, rốt cục thở dài một tiếng, giơ hai tay lên, Ngưng Hương bảo châu hào quang sớm ảm đạm lại bắn ra kim quang mãnh liệt.

Đến tận giờ, năm đại môn phát rốt cục lần đầu tiên cường lực tiến công !.

Tiểu Khai ánh mắt càng đỏ, thần sắc cũng vài phần vội vàng, dùng sức khẽ nhú mày, rốt cục ra tay triệu hồi Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, chặn trước người.

Hắn không sợ mạng trượng đại trận, không sợ Ngưng Hương bảo châu, hắn không sợ mấy trăm tu chân, vô số phi kiếm, nhưng là những người này đem

bảo bối, cùng thời điểm cùng liên thủ, hãn chung quy là sợ.

Nhân lực thì nhiều, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm có một, Tiểu Khai hận không thể hóa thân vạn ngàn nhưng là hãn giờ phút này duy nhất khả năng làm chính là dùng Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm ngăn cản toàn bộ công kích bốn phương tám hướng.

Cho nên phá vây bỗng nhiên khó khăn, biến thành không khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

“ Đi, chúng ta đi giúp hãn !” Tiêu Vận kéo Hoàng Bội : “ Sư đệ nguy hiểm ”.

Hoàng Bội vừa tức giận vừa buồn cười, dùng sức kéo Tiêu Vận trở về : “ Tỷ tỷ, người đừng ngốc, người đi có ích lợi gì ?”.

“Nhưng là.... chẳng lẽ nhìn hãn bị giết như vậy sao ? ” Tiêu Vận hốc mắt đỏ bừng, nói : “ Nếu hãn chết ta... ta cũng không muốn sống ”.

Hoàng Bội ngạc nhiên, rung động liền buông tay ra, lắp bắp nói : “ Tỷ tỷ, người.... người”

“ Đúng vậy ” Tiêu Vận bậm môi, nhìn qua đặc biệt đoạn tuyệt, cắn răng nói : “ Ta chính là thích hãn, ta muốn chết cùng hãn ”.

Nàng một tiếng bỏ Hoàng Bội ra, hướng phía trước phóng đi.

Nhưng lúc này, trường diện bỗng nhiên biến hóa.

Tiểu Khai làm một động tác kỳ quái : hãn ném ra một cái chai nhỏ.

Vạn Uẩn Bình.

Giữa không trung kiếm khí tung hoành nhưng là cái bình nhỏ này trong kiếm khí lại bình yên không việc gì, toàn bộ kiếm quang bổ trên thân nó,

liền phảng phất giống như bổ vào tường đồng vách sắt. Chỉ có thể mặc cho nó chậm rãi bay tới, chậm rãi mở miệng bình, sau đó....

Một trận gió nhẹ nhẹ mang theo màu vàng trong miệng bình thổi ra, hướng đệ tử Thanh Thành cách đó không xa thổi đến, theo gió nhẹ lướt qua, mọi người phảng phất gặp phải những hạt nhỏ trong miệng bình tiết ra, nhẹ nhàng vẩy lên trên mặt đất.

“ Đây là làm gì ?” Trong nháy mắt tất cả mọi người bắt đầu khẩn trương.

“ A !” Một tiếng hét thảm, nhất thời truyền đến rõ ràng, đệ tử Thanh Thành cách Tiểu Khai gần nhất đương trường ngã xuống đất, hai tay che mặt, phát ra tiếng kêu thảm thiết, trên mặt đất bắt đầu lăn lộn.

“ Đây ... đây là ...” Lục Mi tiên sinh cúi đầu nhìn lại đệ tử Thanh Thành kia trong thời gian vài giây, toàn thân đều bắt đầu lở loét, hằn trên người triêm nhiễm một tia hoàng sa, hạt nhỏ kia liền phảng phất giống như độc được giết người, phàm là địa phương tiếp xúc với sa lập làn da liền bắt đầu hòa tan, hòa tan đến xương trắng bên trong, sau đó xương cốt đều bắt đầu phân hủy.

Đệ tử Thanh Thành kia kêu thảm thiết kéo dài vài giây liền hoàn toàn ngừng thở, thân thể hằn trong phút chốc đã bị ăn mòn sạch sẽ, vĩnh viễn biến mất trên thế giới này.

“ Trời na !” Lục Mi tiên sinh rên rỉ lên : “ Đây ... đây là Thập Vạn Hoàng Sa a !”.

Những lời này nói xong, cả hư không nhất thời hỗn loạn, toàn bộ người tu chân lại cùng nhau khởi phi kiếm, ước chừng bay ra trăm thước, lúc này mới dừng lại, nhưng là không có một người dám hạ xuống đất.

Thập Vạn Hoàng Sa chính là một trong hai nơi hiểm yếu của Thục Sơn, vào trong tất chết, ở trong chứa kỳ độc được xưng có thể ăn mòn vạn vật,

kỳ thật là chỗ rất đáng sợ, ở đó tiên nhân cũng không dễ dàng bước chân vào.

Nhưng là tu chân giới cho tới bây giờ không biết là Thập Vạn Hoàng Sa đáng sợ, bởi vì cả tu chân giới cũng chỉ có Thục Sơn có thứ này, thậm chí từ tuyên cổ tới nay cũng chỉ nghe nói qua ngoài nơi này có ra nó rõ ràng không thể di thực, không thể na động, không thể bị người nắm trong tay, bị sinh linh sai khiến, là một cấm khu lớn của tự nhiên.

Một khi đã là cấm khu, như vậy không ai có thể đụng vào nó.

Nhưng là hiện tại, thứ vô cùng khủng bố này, lại nằm trong tay Tiểu Khai.

Diêu Viễn và Khinh Hồng nhìn nhau, rốt cục cùng nhau thở dài, đều tự khởi phi kiếm, bay ra xa.

Cả Hãm Không, trừ đứng ở tại chỗ Nghiêm Tiểu Khai, cùng Trì Tiểu Trúc trên đài cao, không có một người nào đặt hai chân xuống đất.

“Thả ta ra ! Nhanh lên thả ta ra !” Sa Mạc quân chủ trong Vạn Uẩn Bình kêu to lên : “ Nhân loại nhỏ bé, hoàng sa của ta ! Ai cho phép người tùy tiện dùng ?”.

Siêu cấp thần thú trong truyền thuyết, Sa Mạc quân chủ tuy bị giam cầm trong Vạn Uẩn Bình nhưng là tiếng gầm gừ cùng cổ khí phách thật lớn khó có thể át chế, lại y nhiên lớn hơn lại tùy tiện xuất ra, nhóm tu chân phía xa nghe được tay chân lạnh lẽo mồ hôi lạnh trong phút chốc đầm đìa mà ra.

“ Sa Mạc quân chủ ... đây là Sa Mạc quân chủ a !” Lục Mi tiên sinh trên mặt tàn sắc như tro, “ Hắc ... hắc lại có thể nhiếp phục hung vật loại này, chỉ sợ ... chỉ sợ muôn dân thiên hạ”

Lam Điền Ngọc bỗng nhiên lắc đầu nói : “Không nhất thiết ”

Nàng nghênh đón ánh mắt kinh ngạc của mọi người lại có thể mỉm cười : “ Ta bỗng nhiên phát hiện, ngày Thiên Yêu thoát khốn mà ra, tu chân giới vị tất không người ngăn chặn ”.

Mọi người sửng sốt một lúc đồng loạt khẽ gật đầu.

Không sai, mọi người sợ hãi, không phải Thiên Yêu thoát khốn chính là tiểu Khai lại đem sa mạc quân chủ thu phục, con vượn cổ thần thú này chỉ sợ so với Thiên Yêu tuyệt đối không kém cõi phần hào.

Xem ra như vậy, sự việc hôm nay thật sự có thể chuyển biến.

Tiểu Khai phảng phất căn bản giống như không có nghe tiếng rít gào của Sa Mạc quân chủ, tự mình hướng đài cao đi đến, nhưng là Sa Mạc quân chủ cũng là gia hỏa phiên toái, dọc đường đi kêu gào không ngừng, tinh lực đích xác dồi dào, lại một mạch không ngừng ồ ào, trong miệng tần suất đa dạng bất tận: “ Nhân loại nhỏ bé , người tính cái gì anh hùng hảo hán, có giỏi thả ta ra, đánh thống khoái một hồi !”.

“ Ta *, người nghĩ người giả điếc không thể nghe sao ? Người gọi là đà điểu, chính là đà điểu biết không ? Cái loại này gặp nguy hiểm liền mê mê mông đem đầu chui vào trong cát, là ta xem không dậy nổi thứ này .”

“ A ha. Người khả năng nhận nhìn rất tốt, bất quá ta nói cho người ta chính là đại trượng phu có ân báo ân có cừ oán báo thù, chờ ta ra ngoài nhất định phải cho người hối hận đi vào thế giới này ”.

“ Sách sách, người muốn cứu xú nữ nhân kia? Ha ha người là đà điểu, nữ nhân kia sẽ nhanh chóng bị đánh chết, còn có thể trụ khí, nhu nhược, ngu ngốc, tu chân hèn mọn ”.

Năm vị cường môn nhân nghe được trợn mắt há hốc mồm, con mắt mở to.

Tiểu Khai khẽ nhíu mày, trầm giọng nói : “ Câm miệng ”

“ Ta *** vì cái gì phải câm miệng ? Người là cái gì vậy ? Người có tư cách gì bảo ta câm miệng ?” Sa Mạc quân chủ ha ha cười to: “ Ta không câm miệng, ta muốn nói ta muốn cho người tâm tư không”

Tiểu Khai trong mắt lóe tinh quang, lạnh nhạt quát : “ Muốn chết !”

Nói cũng kỳ quái, sa mạc quân chủ lớn miệng như vậy bị hấn quát một tiếng, đương trường liền im lặng xuống, mới qua một giây mọi người chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa theo miệng bình nhỏ kia bạo phát ra : “ A !”.

Một tiếng thảm thiết như thế, quả thực có cảm giác tê tâm liệt phế, vài vị chương môn nghe vào trong lỗ tai đều không nhịn được có chút khê động dung. Không biết trong cái chai kia rốt cuộc có cái gì cổ quái lại có khả năng làm sa mạc quân chủ thống khổ đến mức này.

Tiếng kêu của sa mạc quân chủ liền không ngừng lại, kêu to một tiếng nhỏ một tiếng, bắt đầu trung quy như cũ kêu thảm thiết, sau đó thanh âm liền biến điệu, phảng phất như là thống khổ đánh sợ nhất trong cuộc sống, đã hoàn toàn khống chế không được hệ thống phát âm của mình, tiếng kêu cuối cùng, lại yếu nhược điên điên ngây ngô cười lên, một bên cười một bên phát ra tiếng khóc, một bên chảy nước miếng, nhe răng nanh, nước mắt các loại phụ trợ âm kỳ quái đều đến.

Bốn vị chương môn ngơ ngác nhìn nhau, chỉ cảm thấy ghê rợn không hiểu, rốt cuộc một từ nói không nên lời.

Mà giờ phút này, Sa Mạc quân chủ cương quyết không chịu khuất phục lại bắt đầu khóc : “ Ô, ô ta sai rồi tha mạng a.... tha cho ta đi, ta rốt cuộc không dám,... ta rốt cuộc sẽ không nói loạn.... ta sẽ không tranh cãi a cao thủ a, chủ nhân a, tổ tông a, ngài tha ta đi ... ô ô...”

“ Người một khi đã rơi vào tay ta, liền phải nghe lời ta, ta muốn người sống người có thể sống, muốn người chết, người liền phải chết !” Tiểu Khai từng từ nói : “ Người không tin lời này, không ngại thử lại !”.

“ Ô ô... người là chủ nhân của ta... ô ô ta sai rồi, ta hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh chủ nhân .” Sa Mạc quân chủ biểu hiện giờ phút này thấy thế nào đều giống như tiểu nữ nhân bị cưỡng hiếp.

Xem ra sa mạc quân chủ thái độ nhân sai chân thực không sai, Tiểu Khai cũng không làm động tác gì, hăn bỗng nhiên không kêu, sau đó Tiểu Khai lại bước đi trở lại.

Giờ phút này, hăn dĩ thân dưới đài cao, trước mắt là từng bậc thang thật dài, bậc thang phía trên thanh quang bao phủ, Tiểu Trúc thân ái trước mặt.

Trong lúc đó thiên địa tựa hồ đã không có bất luận kẻ nào ngăn đón được bước chân của Tiểu Khai.

Mấy trăm tu chân, năm đại cường môn đầu kiêu ngạo hạ xuống.

Nhưng là lúc này bầu trời bỗng nhiên xuất hiện hai loại màu sắc.

Một loại u ám một loại màu hồng, phảng phất như trăm hoa nở rộ, trong phút chốc không hề dấu hiệu che kín cả bầu trời.

Tiên Vận và Hoàng Bội vừa nhấc đầu, liền đồng thời sợ hãi kêu lên : “ Thiên Hỏa Huyền Băng ”,

Đúng vậy, bao phủ cả hư không bầu trời đúng là Thập Vạn Thiên Hỏa, Thập Vạn Huyền Băng !.

Huyền Băng u ám không cùng bát ngát kia, cũng không biết có mấy ngàn mấy vạn khối, từng khối lần lượt từng khối đối thế tại thiên không,

từng đoá Thiên Hỏa diễm lệ như máu nhẹ nhàng phiêu nổi trên tường băng, có vẻ khinh linh mà khiêu thoát, liếc mắt nhìn lại thật là đẹp như thi họa.

Nhưng là tất cả mọi người đều biết, hai dạng mỹ lệ khác biệt này, lực lượng tuyệt đối người tu chân không thể ngăn cản.

Sau đó mọi người mới nhìn ra, trong Thiên Hỏa Huyền Băng đồ án mỹ lệ phía trước, có một thiếu niên thanh tú lẳng không mà đứng. Hắn tay trái mở ra, nhất thời Huyền Băng cuộn lại, hắn tay phải giơ lên, hắn cúi đầu xuống, hướng về chưởng môn Thục Sơn sáng lạn cười, Lục Mi tiên sinh nhất thời bất thốt lên kinh hô : “ Trường Sinh, như thế nào là người ?”

Thiếu niên này đúng là không lâu dẫn đường cho Tiểu Khai, bất hạnh bị thiên hỏa huyền băng cuốn xuống vách núi đen, vốn tưởng rằng hắn phải chết không thể nghi ngờ, đệ tử đời thứ ba của Thục Sơn: Trường Sinh.

“ Sư tổ ta còn sống ” Trường Sinh tuy tận lực phóng ngữ khí, nhưng là thanh âm mang theo chút run rẩy : “ Hơn nữa ta còn gặp tiền bối phái chúng ta vạn năm trước, được tiền bối chỉ điểm, thành công thu phục thập vạn Thiên Hỏa và thập vạn huyền băng ”.

Hắn mang theo chút run rẩy khép hai tay lại, đối với Lục Mi tiên sinh hành lễ thật lâu :” Sư tổ , ngài yên tâm, đệ tử có chết cũng phải bảo vệ vạn năm vinh quang của phái Thục Sơn chúng ta ”.

Lục Mi tiên sinh ngực phảng phất bị một lôi quyền thật mạnh, một cổ hạnh phúc thật lớn xông lên ngực, nhiều năm không có kích động như vậy, lại có thể kích động đến thân hình run rẩy lên.

Thời khắc mấu chốt, phái Thục Sơn cuối cùng xuất hiện kỳ tích.

Tôn nghiêm triệu năm của Thục Sơn, chung quy là truyền kỳ bất diệt của tu chân giới a!.

Trường Sinh thân ở giữa không trung, một chân đạp trên huyền băng liền phảng phất giống như đứng trên mặt đất bằng phẳng, hướng Tiểu Khai đi lại, một khối Huyền Băng trước mặt tự động phô thành một đường, để hần dạo bước, Thiên Hỏa quanh thân khoan khoái nhảy về phía trước, không úy kỵ hoàng sa cuồn cuộn đối diện, lập tức đi đến trước mặt Tiểu Khai.

Tiểu Khai thập phần kinh ngạc gấp lại, thiếu niên thanh tú này bỗng nhiên rơi lệ đầy mặt.

“ Lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt, trên thế giới này đều có công lý chính nghĩa ” Thanh âm của thiếu niên có chút nghẹn ngào, cũng có chút khoái ý : “ Người hủy Thục Sơn đại điện của chúng ta, phá vụn năm kết giới của chúng ta, lại ngông cuồng thả Thiên Yêu, vi hại nhân gian, thật sự là tội ác tày trời ”.

Tiểu Khai trong lòng lặng lẽ trầm xuống, hần gấp lại Thiên Hỏa và Huyền Băng kỳ dị tạo thành đường cong luân chuyển quanh thân thiếu niên, cái loại động tác mãnh liệt cùng khiêu thoát này cũng đủ thuyết minh trình độ điều khiển Thiên Hỏa và Huyền Băng của Trường Sinh.

Nếu không phải cùng Thiên Hỏa huyền băng kiến lập tâm linh cảm ứng sâu sắc nhất với hồn dung, quả quyết không thể thao tác đến loại trình độ này.

Sự quen thành thạo của Trường Sinh so với thao túng thập vạn hoàng sa của Tiểu Khai phảng phất giống như tiểu hài tử ngậy thơ với gia gia.

Không hề nghi vấn, tên Trường Sinh đệ tử Thục Sơn này hôm nay chính là địch nhân cực mạnh ngăn cản Tiểu Khai.

Thanh âm đệ tử Thục Sơn này còn quanh quẩn bên tai : “ Thiện có thiện báo, ác có ác không thể không báo, thời gian chưa tới, chỉ sợ người năm mơ cũng không thể tưởng được, kiếp này của người, lại nhanh như vậy đi ra !”

Trường Sinh xiết chặt nắm tay, từng từ nói : “ Hiện tại ta phải đại biểu cả Thục Sơn, báo đại sỉ nhục này !”.

Thốt xong lời này, cả bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, sau đó bỗng nhiên sáng ngời ,toàn bộ Huyền Băng thất luyện lẳng không mà đến, trong phút chốc hóa thành mây đen phủ thiên cái địa, đem chụp xuống đầu Tiểu Khai.

Mà sau Huyền Băng kia Thiên Hỏa bỗng nhiên nhiệt độ cao tản mát ra làm cho người ta sợ hãi, trong phút chốc chia làm bốn cổ, nhiệt lưu xoay quanh có thể bức ép dung hóa sắt thép, từ trước tới sau bốn phương hướng giáp lại, trong bốn cổ nhiệt lưu là Tiểu Khai.

Trong khoảnh khắc này mặt trước, phía dưới, mặt sau, mặt phải không còn có chút khe hở.

Trường Sinh vừa ra tay, chân chính thập diện mai phục, một kích tất chết !.

Đả pháp như vậy, đã là cực hạn hoàn toàn thoát ly tưởng tượng người tu chân, đạt tới cảnh giới cao vô phương đuổi kịp, thật là vừa động niệm là thiên uy, trong nháy mắt liền lôi đình.

Nhưng là Tiểu Khai cũng không sợ hãi, hắn lại ném ra Vạn Uẩn Bình, táo bạo thả Sa Mạc quân chủ trong cái chai ra.

Sa mạc quân chủ gặp gió liền lớn, trong phút chốc lớn mấy chục thước cao, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, một cổ hoàng sa bắn ra tứ phương, nhất thời đem Thiên Hỏa và huyền băng của Trường Sinh ngăn trở.

Trường Sinh “ di ” một tiếng hiển nhiên thập phần kinh ngạc, hai tay múa may liên tục, Thiên Hỏa Huyền Băng từng đạo từng đạo bắn ra ngoài, cả bầu trời đều bị u ám cùng màu đỏ tươi bao phủ, xem ra đẹp không sao tả xiết, so với cát vàng của Sa Mạc quân chủ, muốn xinh đẹp hơn nhiều, chẳng

qua xinh đẹp quy xinh đẹp, dù sao không thể đem ăn được, sa mạc quân chủ rống liên tục, liều mạng ngăn cản, thủy chung không có thất thủ.

Thập Vạn Hoàng Sa chính là một loại lực lượng, Thiên Hỏa và Huyền Băng chẳng qua là hai cổ lực lượng, hơn nữa một âm một dương, vừa lúc đem phối hợp bổ sung cho nhau vì vậy uy lực không phải một cộng một đơn giản như vậy, theo lý thuyết thập vạn Hoàng Sa không có khả năng đánh lại thập vạn Thiên Hỏa cùng Thập Vạn Huyền Băng, nhưng là thiên hỏa và huyền băng là vật chết, tuy cùng Trường Sinh tâm ý tương thông, dù sao vẫn còn tồn tại khái niệm “ phối hợp ”. Sa Mạc Quân Chủ căn bản là vì hoàng sa mà sinh ra, hãn thể chất và nguyên khí đều cùng tương thông với hoàng sa, chân chính đạt tới mức “ dễ dàng sai khiến ” so với cảnh giới của Trường Sinh tự nhiên cao hơn rất nhiều.

Càng hưởng chi, Trường Sinh dù sao là một thiếu niên trẻ tuổi, Sa Mạc quân chủ tuổi ngân nga không thể khảo chứng, kinh nghiệm chiến đấu cùng trình độ tu vi khác biệt vô số lần.

Cũng chính vì nguyên nhân này, một người một thú mới có thể khó khăn lắm đánh hòa.

Kết quả như vậy, chẳng những làm Trường Sinh không hài lòng, Tiểu Khai cũng không vừa lòng.

Trường Sinh không hài lòng bởi vì hãn phát hiện mình lại không đủ sức giết chết Tiểu Khai, Tiểu Khai không hài lòng cũng bởi vì hãn căn bản không thể từng bước đi lại.

Mà đài cao gần trong gang tấc, Tiểu Trúc mồ hôi cũng từng giọt theo hai má chảy xuống.

Thanh U tán nhân con mắt đảo qua đảo lại, bỗng nhiên vung tay quát to: “ Các đệ tử, mọi người đem lực luyện hoá Thiên Yêu nha !.”

“ Các người dám !” Tiểu Khai gầm lên một tiếng, đưa tay lên lại xuất Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm.

Nhưng là một trăm mười tám trường mặt trượt cùng một viên Ngưng Hương bảo châu vô cùng chuẩn xác bay đến, ngạnh sinh ngăn trở cây gậy lôi đình vạn quân này.

Mấy trăm đạo quang hoa màu xanh kia xạ tiến giữa kính chiếu yêu, hào quang kính chiếu yêu nhất thời lại lớn lên mãnh liệt làm cho người ta căn bản không thể nhìn.

Tiểu Trúc rốt cục chống đỡ không được dày vò như vậy, nhin không được “ A” khẽ một tiếng.

Tuy một tiếng nhỏ, lại phảng phất như một cái búa tạ hung hăng nện vào đầu Tiểu Khai !.

Tiểu Khai nhất thời liền quyết định.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 3: Bày Mưu Đặt Kế

“ Ta hỏi người một lần cuối, người có tránh ra không ?” Tiểu Khai đối với Trường Sinh nói.

“ Không tránh ” Trường Sinh không yếu thế đối lại hắn.

“ Được ” Tiểu Khai khẽ gật đầu: “ Các người nghe rõ đây, việc hôm nay ta làm hết thảy là đều bị các người bức ép ”.

Hắn nói : “ Nếu có hậu quả gì , các người tự mình gánh vác ”.

Trường Sinh cười lạnh nói: “ Người nghĩ hay lắm người lo như thế nào bảo trụ tính mạng mình đi, cho nên mặt khác người cũng bất tất lo lắng ”.

Tiểu Khai không nói, hắn ngậm miệng lại, bỗng nhiên an tĩnh lại.

Hắn vốn là lo lắng, lại là phần nộ, mồ hôi trên trán chảy ra không ngừng, mà gân xanh trên mu tay cũng mờ ảo co rút. Nhưng là giờ khắc này hắn bỗng nhiên lại im lặng, thật giống như là máy móc vận động kịch liệt bỗng nhiên mất điện.

An tĩnh hít thở nhẹ phảng phất giống biến mất.

Nhưng là vẻ mặt hắn lại trở nên đoạn tuyệt.

Toàn bộ mọi người chăm chú nhìn, hắn lại xuất ra một cái chai nho nhỏ.

Trong cái chai chứa nước màu bích lục.

“ Người nghĩ thứ này hữu dụng sao ?” Trường Sinh biểu tình có chút châm chọc : “ Người không phải trước khi chết muốn uống rượu sao ?”.

Tiểu Khai hoàn toàn lấy cái bình ra, thật cẩn thận nghiêng miệng bình, đem một giọt nước thủy đổ lên trên mặt đất.

“ Người không phải dọa người ?” Trường Sinh nhìn ha ha cười to, nhưng là bỗng nhiên sắc mặt hắc thay đổi.

Hắn vốn là phiêu nổi trên không, cúi đầu nhìn lại bùn đất màu hắc hoàng của Hãm Không Đảo, nhưng lúc này hắn cúi đầu lại phát hiện không thấy bùn đất.

Hắn lại cúi đầu, liền phát hiện bùn đất dưới chân bỗng nhiên biến thành một khối mỡ bò bị đốt cháy, mặt ngoài bắt đầu bị hòa tan.

Hòa tan như thế nhanh chóng, vừa mới còn ở dưới chân Tiểu Khai, nhưng là mới qua một giây, đã tác động đến toàn bộ Hãm Không Đảo.

Vô thanh vô thức hòa tan, căn bản không có chút dấu hiệu, bỗng nhiên như thế mà đến.

Hãm Không Đảo chính là trong thế giới Thực Sơn giống như một nơi kỳ quái, cả đảo từ xa nhìn lại phiêu nổi giữa không trung, tòa đảo này ban đầu rút nhỏ nhanh chóng, bên ngoài bùn đất từng lớp tiếp tục hòa tan, bộ phận bị hoàn tan không có biến thành chất lỏng cũng không có biến thành khí thể, liền như vậy trống rỗng biến mất.

Cho nên thời điểm làm Trường Sinh chân chính phản ứng cả Hãm Không Đảo nguyên lai chỉ còn diện tích không đến một phần ba , mà cả bề mặt của Hãm Không Đảo đều là sắc trắng xanh biếc xem ra cổ quái nói không nên lời.

Tai họa trước mặt như vậy, vô luận là thập vạn thiên hỏa, thập vạn huyền băng, thập vạn lưu sa, đều chỉ có thể lựa chọn lui lại, cho nên đám người tu chân kia sớm bay ra ngoài xa, so với vừa đối mặt với thập vạn lưu sa, còn muốn thối lui khoảng cách hai ba lần.

“ Người... người ” Trường Sinh dù sao đang còn trẻ, gặp tình cảnh không thể tưởng tượng như vậy, vừa mới uy thế sớm trở thành hư không, bị dọa đến há mồm cứng lưỡi, ngón tay chỉ Tiểu Khai, lắp bắp nói : “ Người hủy diệt Hãm Không Đảo... người lại có thể hủy diệt Hãm Không Đảo !.”

Tiểu Khai lại lắc đầu : “ Người sai rồi, ta không chỉ muốn hủy diệt Hãm Không Đảo ”.

Hắn giờ phút này thân giữa không trung, cả thế giới Thục Sơn thu hết vào mắt, hắn giơ tay lên, chỉ đại địa Thục Sơn dưới chân, từ thân đến biên giới bắc cực, một đường chỉ đến băng dương nam cực , từ Thần Kiếm Phong cao ngất một đường chỉ đến Tử Vân Cung ẩn sâu dưới đáy biển, trầm giọng nói : “ Nếu Tiểu Trúc chết, ta phải hủy diệt cả Thục Sơn ”.

“ Ti !” Lúc này đây, năm đại cường môn, mấy trăm đệ tử, bao gồm Trường Sinh, thậm trí mặt sau Tiêu Vận và Hoàng Bội một mực xem cuộc chiếu, đều thật sự hít một ngụm lương khí, chỉ cảm thấy tim soàn soạt nhảy ra, giống như toàn bộ rung động cả đời này, so ra kém giờ phút này.

Người như vậy, lời nói như vậy, cục diện như vậy, chỉ sợ ngàn vạn năm sau, khai thiên tích địa chi sơ, cho tới bây giờ không có xuất hiện qua, thậm chí liên tưởng đều không có người nghĩ qua.

Nhưng là chất lỏng trong bình màu xanh trên tay Tiểu Khai, lại thật sự có uy lực kinh thiên động địa.

Trên Hãm Không Đảo mặt đất đầy cấm chế, khắp nơi cạm bẫy, chính là thế giới cực kỳ nổi danh một trong vài đại tiên cảnh ở Thục Sơn nhưng là

trước mặt nước kia, liền phảng phất giống như đậu hủ, dễ dàng biến mất sạch sẽ.

Cái gì siêu cấp kết giới, cái gì tu chân chí bảo, cái gì kỳ hoa dị thảo, cái gì động thiên phúc địa, đều không chịu nổi một giọt nước nhỏ.

Một giọt hòa tan Hãm Không Đảo, nếu đổ cả bình ra ngoài, muốn hủy diệt Thục Sơn, còn không phải dễ dàng sao ?.

Nhưng là Tiểu Khai lời còn không có nói xong, hần giương mắt ra xa, nhìn năm đại cường môn lại nói: “ Nếu Tiểu Trúc chết, ta phải hủy diệt Thục Sơn, rồi Nga Mi, Thanh Thành, Hoàng Sơn, Lưu Vân Thủy Tạ, bao gồm cả phái đang bế quan Côn Lôn, một người đừng hòng chạy thoát !”

“ Người ... người đây là...” Trường Sinh mặt xám như đất, môi run rẩy nói : “ Chẳng lẽ người phải ”

“ Đúng vậy, ta vừa rồi đã nói qua, hậu quả các người tự mình gánh vác ” Tiểu Khai thông thả dè thường khẽ gật đầu, giờ Vạn Uẩn Bình trong tay lên nói: “ Nếu Tiểu Trúc của ta chết, ta đem cả tu chân giới chôn cùng nàng ”.

Trên không trung lặng ngắt như tờ.

Kiểm quang màu xanh không biết khi nào đã lặng lẽ thu trở về.

Hãm Không Đảo vết thương đầy mình, duy nhất bảo trì đầy đủ chính là tòa đài cao kia, Sa Mạc quân chủ bướng bỉnh bất thuận kia biểu hiện dò xét mọi người một mặt dùng thân hình thật lớn của mình hoàn chỉnh che cả tòa đài cao trên thiên không.

“ Cho nên, hiện tại” Tiểu Khai bình tĩnh đi lên đài cao, trong tay cầm Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, phía sau khắc một dấu dấu vết : “ Người qua đường này, diệt môn ”.

“ Người quá kiêu ngạo !” Trường Sinh thốt nhiên giận giữ, song trường lộ ra, thiên hỏa huyền băng nhất thời không ngớt xoay quanh, liền nghĩ phải tiến lên, nhưng là Lục Mi chân nhân lại hét lớn một tiếng: “ Trường Sinh, trở về !”.

Trường Sinh cước bộ liền ngừng, không cam tâm quay đầu lại : “ Sư tổ”

Lục Mi chân nhân thở thật dài, thần sắc nhất thời khô héo, âm trầm nói: “ Quay lại đi, hôm nay... chúng ta thật sự là thua ” .

Trường Sinh là người thật sự tôn sư trọng đạo, tuy không cam tâm đầy mình, lại chung quy từng bước trở về.

Năm vị cường môn nhân nhìn nhau, đều thấy được trong mắt nhau khuất nhục cùng tuyệt vọng.

Thiên Tuyền môn chủ cổ quái này, cũng không biết lấy mấy cái pháp bảo kỳ quái từ nơi đâu, kỳ thật uy lực to lớn, hiệu dụng vô cùng, đã là hoàn toàn cực hạn siêu việt tưởng tượng

Hôm nay một hồi này, bọn họ quả thật là bị đánh bại, bại không hề nghi vấn, liền một chút danh dự đều không có.

Tiểu Khai quay đầu lại, đứng trước mặt Tiểu Trúc.

Trải qua nghìn cay vụn khổ, vô số khó khăn, hãn rốt cục đứng trước mặt Tiểu Trúc.

Cho đến lúc này, hãn mới phát hiện Tiểu Trúc chẳng biết từ khi nào đã rơi lệ đầy mặt. Từng giọt nước mắt trong suốt chảy qua bạch ngọc bàn hai má, Tiểu Khai nhìn thấy lòng muốn tan nát.

Nhưng là Tiểu Trúc lại đang cười.

Nước mắt của nàng tuy một mực không chịu thua kém, chảy ra, nhưng là thần sắc của nàng, giống như vừa mới hợp vào nhau, như vậy cười ngọt ngào, như vậy vui vẻ, như vậy suông sẻ, như vậy không bảo lưu.

“ Tiểu Trúc, ta đã đến ” Tiểu Khai nhẹ nhàng nói.

“ Em một mực chờ anh ” Tiểu Trúc dịu dàng nói.

Không cần nói cái gì, khoảnh khắc này bốn mắt nhìn nhau, âm đạm mất hồn, thiên ngôn vạn ngữ đều không nói. Trong phút chốc hai người liền hiểu được cái gì gọi là: “ chết cũng không tiếc ”.

Thượng tà, ngã dục dữ quân tương tri, trường mệnh vô tuyệt suy.

Sơn vô lãng, giang thủy vi kiệt, đông lôi chấn chấn, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt. (Tình ta gặp chàng, kéo dài suốt cả đời cũng không suy giảm. Núi không còn ngọn, nước sông cạn, sét mùa đông chấn chấn, mưa tuyết mùa hạ, thiên địa hợp một, mới dám cùng chàng chia ly.)

“ Ta tới cứu em ” Tiểu Khai mỉm cười nói.

“ Ân ” Tiểu Trúc dịu dàng khẽ gật đầu.

Tiểu Khai đưa tay ra, muốn cởi bỏ xiềng xích trên người Tiểu Trúc, nhưng là năm vị chương môn phía sau đồng loạt kêu to lên : “ Không được !” .

Tiểu Khai vô cùng buồn bực quay đầu lại : “ Các người thực không sợ diệt môn sao ?”.

“ Bọn họ đương nhiên sợ diệt môn ” Một thanh âm thanh lãnh cách đó không xa vang lên: “ Cho nên tiểu sư muội hiện tại tuyệt đối không thể chết được ”.

Người nói chuyện chính là Hoàng Bội, hắn kéo Tiêu Vận đang khóc hi lý hoa lập bên người, đối với Tiểu Khai thân nhiên nói: “ Nếu người dám đụng vào tiểu sư muội nó liền sẽ hồn phi phách tán, tuyệt đối không có khả năng thứ hai ”.

“ Không quan hệ ” Tiểu Khai rút tay nhan về : “ Chờ ta đánh vỡ mặt gương này ”

“ Cũng không được ” Hoàng Bội nói : “ Tiểu sư muội trên người ít nhất có chín đạo cấm chế, rắc rối khó gỡ, dị thường phức tạp, nếu người đánh vỡ kính chiếu yêu, phá hỏng lực lượng cân bằng, chỉ sợ nó chẳng những hồn phi phách tán, liền thân thể đều muốn hỏng mất. Pháp bảo của người tuy uy lực vô cùng, nhưng là muốn phá cấm chế còn phải cầu trợ năm đại môn phái mới được ”.

Tiểu Khai ngây dại.

Năm vị cường môn nhân nhìn nhau, trên mặt không có chút thoải mái, thấp giọng thảo luận nửa ngày, Lam Điền Ngọc mới ôn nhu nói: “ Bởi vì Thiên Yêu thật sự quá mực lợi hại uy lực kính chiếu yêu chỉ sợ có chút không đủ, cho nên chúng ta mới phải liên thủ bày ra cấm chế trên người Tiểu Trúc cô nương, mấy cấm chế này lúc đó tương hỗ chế ước cho nhau, đích xác có chút phức tạp, nhưng là chỉ cần chúng ta ra tay, cũng không thể không giải”

Tiểu Khai trong lòng sát khí lại nồng đậm : “ Chẳng lẽ các người còn muốn điều kiện ?”

“ Môn chủ đừng hiểu lầm, hiện giờ điều kiện chúng ta là đường sống ” Lam Điền Ngọc tuy cười nhưng là trên mặt lại lo lắng : “ Ta chỉ hy vọng môn chủ có thể tận tâm nghe thiên mệnh cũng là đủ rồi ”.

“ Cái gì gọi là tận lòng nghe thiên mệnh ?” Tiểu Khai nhú mày nói.

Lam Điền Ngọc thở dài: “ Tiểu Trúc cô nương trên người yêu hồn xâm lấn, yêu khí sâu nặng, căn bản không có khả năng cứu trở lại. Môn chủ cứu nàng, tâm ý này ta có thể lý giải, nhưng là vạn nhất không cứu tỉnh được ? Môn chủ định làm sao bây giờ ?”.

Tiểu Khai gắt gao nắm chặt tay, im lặng sau nửa ngày mới nói: “ Ta... nhất định có thể cứu tỉnh Tiểu Trúc ”.

Lam Điền Ngọc nói: “ Ta là nói, vạn nhất không cứu tỉnh a ?”.

Tiểu Khai hít một hơi thật dài, ngữ khí nhất thời có chút đông cứng, cả giận nói: “ Ta nói, ta nhất định cứu tỉnh lại ”.

Lam Điền Ngọc cũng là nữ tử băng tuyết thông minh, nhìn Tiểu Khai như vậy lập tức ngậm miệng lại.

Tiểu Khai lại nói: “ Các ngươi là năm đại môn phái nổi danh nhất tu chân giới, chẳng lẽ không nghĩ ra một chút pháp môn gì đuổi Thiên yêu ?”.

Mọi người trầm mặc thật lâu sau, Tùng Phong đạo trưởng mới vuốt râu nói: “ Biện pháp nhưng thật ra có... nhưng là biện pháp này Ai! ” Hắn lắc đầu rồi lại giữ miệng.

“ Người nói a ” Tiểu Khai vội vàng nói.

Tùng Phong đạo trưởng cười khổ nói: “ Môn chủ không phải ta không nói, thật sự biện pháp này... biện pháp này chẳng những không hề có thể, hơn nữa bại hoại thuần phong mỹ tục, thật sự có thể nói điển hình là oai môn tà đạo ”.

“ Ta không cần ” Tiểu Khai nói : “ Chỉ cần có thể cứu Tiểu Trúc, muốn ta làm cái gì đều được .”

Tùng Phong đạo trưởng khẽ gật đầu : “ Ta trước tiên nói rõ, theo như phương pháp này, lịch sử tu chân giới từng có một cái tiền lệ, nhưng là một lần lại thất bại, mà vô số năm sau này không có người làm loại sự việc hoang đường bất kinh này, cho nên biện pháp này đến cùng bất thành, ta chính mình đều không có nắm chắc ”.

Tiểu Khai thần sắc âm tình bất định, nhin không được quay đầu nói : “ Tiểu Trúc, em....”

Tiểu Trúc hé miệng cười, ôn nhu nói: “ Em là tiểu nữ tử cái gì đều không hiểu, loại chuyện này đương nhiên anh quyết định .”

Lời này nói ra, giống như nàng đã chịu nhận là người yêu của Tiểu Khai.

“ Tốt lắm ” Tiểu Khai xiết chặt hai nắm đấm, trầm giọng nói: “ Chúng ta liền thử một lần ”.

Tùng Phong đạo trưởng nói: “ Ta còn muốn nói rõ một chút, muốn sử dụng phương pháp này cần hai vật phụ trợ, hai vật này đều là kỳ vật hiếm có trong thiên địa, trong sáu đại phái một dạng cũng không có, môn chủ phải tự mình đi tìm ”.

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Được, ta đi tìm. Người nói cho ta phương pháp đó ”.

Tùng Phong đạo trưởng lại lắc đầu : “ Không vội, môn chủ còn phải cam đoan với ta một điều ”.

Tiểu Khai trên mặt hiện lên vài phần giận giữ. Lại bị hãn cường chế ấn nại xuống, miễn cưỡng nói : “ Người nói ”.

Tùng Phong đạo trưởng nói: “ Môn chủ trước hết cho ta một cam đoan, nếu biện pháp này không thành công, môn chủ tuyệt đối không khư khư cố

chấp , chú thành đại sai. Đem Thiên Yêu chém giết mau, để tránh sinh linh đồ thán.”

Tiểu Khai cắn răng nói: “ Người có thể hay không nói cho ta, cơ hội thành công rốt cuộc bao nhiêu ?”

Tùng Phong đạo trưởng trầm ngâm lúc lâu, đưa một ngón tay lên: “ Lão đạo cũng không lừa ngươi, một phần cơ hội có lẽ cũng không có ”.

Tiểu Khai nhất thời trầm mặc xuống.

Nhưng là Tùng Phong đạo trưởng thái độ cũng rất kiên quyết : “ Người phải biết rằng, sự việc này chẳng những bại hoại thuần phong mỹ tục, hơn nữa vi phạm thiên ý, trái luân thường, đủ khiến danh dự sáu đại môn phái mất hết, vĩnh cửu hổ thẹn, lão đạo đề xuất phương pháp này đã là hy sinh thật lớn, nếu môn chủ không đáp ứng yêu cầu này, lão đạo tình nguyện cho ngươi hủy diệt tu chân giới, cũng tuyệt không đem phương pháp này nói ra ”.

Tiểu Khai cẩn thận dò xét thần sắc Tùng Phong đạo trưởng, lão đạo sĩ vẻ mặt thể hiện tinh thần không biết sợ, nghiêm nghị không sợ hãi đối mặt với Tiểu Khai, xem ra thật tuyệt đối không có tính ngợ lui lại, Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui căn bản không có lời gì có thể phản bác, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, nhưng là hẳn phải hy sinh Tiểu Trúc hẳn chết cũng không nguyện ý, nhất thời đương trường lại run sợ.

Tiêu Vận ở phía sau nói: “ Tùng Phong đạo trưởng, cái sự việc này ta đại diện Tiểu Khai đáp ứng ”.

Tiểu Khai quay đầu lại, cả giận nói: “ Sư tỷ đừng hồ nháo....”

“ Ta không hồ nháo ” Tiêu Vận dụng lực trừng mắt nhìn Tiểu Khai, lại có chút không nhường : “ Sư đệ, ngươi tự mình nghĩ lại, nếu Tiểu Trúc

muội muội thân thể này thực bị Thiên Yêu khống chế, người nghĩ rằng nó có nguyện ý sống tiếp không ?”.

Thần sắc của nàng có vài phần đoạn tuyệt, ngữ khí kiên định nói: “ Nếu là ta, ta tình nguyện chết, cũng không để Thiên Yêu vấy bẩn thân thể ta !”.

Tiểu Trúc môi giật giật, cái gì cũng không nói, nhìn vào ánh mắt Tiêu Vận tràn ngập cảm kích.

Đúng vậy, Tiêu Vận lời này tuy vô tình, kỳ thật lại vừa lúc nói đúng đến lòng của nàng.

Tùng Phong đạo trưởng dụng lực khẽ gật đầu : “ Không sai, môn chủ, chúng ta ai cũng không muốn Tiểu Trúc phải chết, nhưng nếu Thiên Yêu thực sự khống chế thể xác Tiểu Trúc cô nương, như vậy Tiểu Trúc cô nương kỳ thật xem như đã chết, người cho dù bằng mọi cách bảo vệ, cũng bất quá là một yêu quái , lại có cái gì ý nghĩa ?”.

Tiểu Khai im lặng thật lâu, rốt cục nhẹ nhàng khẽ gật đầu: “ Được, ta đáp ứng ”.

Tùng Phong đạo trưởng lúc này mới nói: “ Được, ta nói cho người, người muốn cứu Tiểu Trúc cô nương, biện pháp duy nhất đó là cùng nàng giao hợp ”.

Tiểu Khai nghe được chấn động, thất thanh nói: “ Giao hợp ?”.

“ Đúng vậy, là giao hợp ” Tùng Phong đạo trưởng khẳng định khẽ gật đầu : “ Nhưng là giao hợp này không có như trong tưởng tượng dễ dàng của người ”.

Tiểu Khai tuy trải qua không ít dẫn dụ, nhưng là cho đến giờ phút này, thân vẫn đang là đồng tử, nói đến đề tài này, tóm lại có chút lắp bắp : “ Kia.... kia nên như thế nào... giao hợp ?”.

Tùng Phong đạo trưởng chậm rãi nói : “ Tiểu Trúc cô nương thân thể này tuy đã bị Thiên Yêu chiếm cứ hơn phân nửa, nhưng là dù sao là thể xác của người, liền phản ứng không thể phòng ngừa như người bình thường, mà thiên địa từ thiên cổ chân lý duy nhất không đổi đó là âm dương giao thái. Con Thiên Yêu này là bạch ngọc dạ hồ thành hình, vốn giới tính khác sinh linh, cho nên phản ứng bản năng này của nhân loại Thiên Yêu vô luận như thế nào học tập, cũng không thể chân chính lĩnh ngộ, cho nên nếu người muốn giúp Tiểu Trúc cô nương đoạt lại hồn phách chỉ có thể theo cách này hạ thủ ”.

Tiểu Khai khẽ gật đầu : “ Đúng vậy, đạo lý này nói rất đúng ”

Tùng Phong đạo trưởng lại nói: “ Nhưng là người phải biết rằng, Thiên Yêu tuy không có giới tính, hắc hồn phách so với Tiểu Trúc cô nương mạnh hơn rất nhiều, nếu đơn thuần nghĩ là giao hợp, hắc đem hồn phách đuổi ra, căn bản là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, cho nên chúng ta biện pháp duy nhất chính là làm thân thể Tiểu Trúc cô nương tuyệt đối đạt tới thể cảm trạng thái, bởi vì thể cảm trạng thái tuyệt đối, là trạng thái Thiên Yêu không thể lý giải, có thể làm lực lượng của nó yếu nhất ”.

Tiểu Khai nhíu mày nói: “ Cái gì gọi là trạng thái thể cảm ?”.

Tùng Phong đạo trưởng phảng phất có chút bất hảo không tiện nói, do dự một lát mới nói : “ Đơn giản mà nói, chính là làm Tiểu Trúc cô nương hoàn toàn mất đi chấp niệm, làm thân thể nàng hoàn toàn bị bản năng khống chế, biến thành một cái xác không hồn chỉ biết truy đuổi phản ứng bản năng .” Hắc ngừng một chút, giống như thấy mình nói chưa rõ ràng, liền bổ sung nói: “ Nói cách khác, muốn cho Tiểu Trúc cô nương chỉ biết truy cầu cảm quan khoái cảm, mà hoàn toàn mất đi lễ nghĩa liêm sỉ trong lòng ”.

Tiểu Khai nghe vậy trợn mắt há hốc mồm hỏi : “ Sau đó a ?”.

Tùng Phong đạo trưởng nói : “ Sau đó, tại thời điểm Tiểu Trúc cô nương đạt tới thể cảm trạng thái, người phải tuyệt đối đạt tới linh cảm trạng thái. ”

Tiểu Khai khẽ gật đầu : “ Ý người là, ta phải hoàn toàn dụng ý chí để không chế thân thể mình đúng không ?”.

“ Đúng vậy ” Tùng Phong đạo trưởng nói : “ Người cảm thấy, người có thể hay không làm được ?”.

Tiểu Khai khẽ lắc đầu : “ Chẳng những ta làm không được, chỉ sợ trên thế giới này nam nhân bình thường đều không làm được, phương pháp này của người, căn bản là không biện pháp thực hiện ”.

Tùng Phong đạo trưởng liền cười : “ Đúng vậy, trạng thái bình thường đích xác không có bất luận kẻ nào làm được, cho nên ta vừa rồi nói qua, người cần tìm hai vật khác nhau. Hai vật này, giống nhau đều là vật thể gian chí tà chí âm, tên là Huyết Ngọc Hình Người, chính là thiên hạ sinh linh tuyên âm hành hoan khí cụ vạn năng, cùng một dạng vật chí chân chí thuần, tên là Bích Thủy Thiềm Thừ đem phá hết tẩy dục hỏa tà niệm có hai vật này các người còn có cơ hội đạt tới trạng thái các người muốn, cho nên hai thứ này ở nơi nào tự người đi tìm, lão đạo chỉ biết sáu đại phái chúng ta giống nhau đều không có ”.

Tiểu Khai tâm lý vừa động thâm nghĩ : “ Huyết Ngọc Hình người, không phải là tượng nữ thần ta giao cho hồ tộc sao ? Cho nên Bích Thủy Thiềm Thừ thật ra một manh mối cũng không có, bất quá xin lại huyết ngọc hình người, muốn tìm Bích Thủy Thiềm Thừ cũng không hẳn như vậy khó khăn ”.

Trong lòng hần nghĩ vậy, liền hỏi : “ Người nói phương pháp này ngàn vạn khó , chừng là hiện tại xem ra ngoại trừ tìm hai vật đó cũng không có khó khăn gì khác sao ?”.

Tùng Phong đạo trưởng lắc đầu: “ Đương nhiên không có đơn giản như vậy .”

“Nga” Tiểu Khai nói : “ Người tiếp tục nói ”.

Tùng Phong đạo trưởng nói : “ Bích Thủy Thiềm Từ và Hình Người Huyết Ngọc chính là tà vật, vốn không thể cùng tồn tại, mà âm dương giao thái lại là đạo lý lớn nhất trong thiên địa, bản chất không trái thiên ý, nhưng là loại phương pháp này chẳng những muốn cho chí chính cùng chí tà kết hợp một thể, hơn nữa muốn dùng âm dương giao thái đuổi đi hồn phách, người phải biết rằng, hồn phách là thứ vốn không để cho nhân loại tùy ý sửa đổi, chúng ta làm như vậy đã là phạm kiêng kị , phải chịu thiên khiển, cho nên đem người và Tiểu Trúc cô nương thời điểm chân chính giao hợp, trên trời sẽ giáng lôi đình, lôi đình này phải do sáu đại phái liên thủ mới cản được ”

“ Thiên khiển ?” Tiểu Khai đã gặp qua nhiều thiên kiếp bức bách người, đối với danh từ này thật sự là khuyết thiếu đủ kính sợ, hỏi ngược lại : “ Thiên khiển rất khó đối phó sao ? Vô luận Diêu Viễn hay là Khinh Hồng phải đủ sức đối phó chứ ? Nhiều nhất bất quá là cừu cừu trong kiếp ”.

“ Đương nhiên không được ” Tùng Phong đạo trưởng không chút do dự lắc đầu : “ Thiên khiển cùng thiên kiếp không giống nhau, thiên kiếp chính là một loại lực lượng trong thiên địa, thiên khiển là quy tắc nhận định trên trời, muốn ngăn cản thiên kiếp chỉ cần đủ lực lượng là có thể, muốn đối phó thiên khiển duy nhất biện pháp chỉ có đào thoát, nếu không thiên khiển hóa thành thiên lôi, nhận định mục tiêu, vĩnh viễn phóng khí truy sát, đánh cho đến chết mới thôi. Một năm đánh không chết liền đánh một trăm năm, một trăm năm đánh không chết liền đánh một ngàn năm, vô cùng vô tận bất tận không ngớt, người có cường đại một ngàn lần cũng ngăn không được ”.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 4: Song Tu Đại Pháp

Tiểu Khai lúc này mới có chút khiếp sợ nói : “ Các người như thế nào đối phó ?”.

Tùng Phong đạo trưởng cười nói :” Hoàng Sơn chúng ta và Lam chưởng môn của Lưu Vân Thủy Tạ thật ra không có quan hệ máu chốt, đến lúc đó chỉ có thể ra tay ngăn một thiên lôi, nhưng là Côn Lôn, Nga Mi, Thục Sơn, Thanh Thành bốn phái lại có thể xuất thủ một bộ siêu cấp đại trận, uy lực đại trận này chưa chắc đã mạnh, nhưng lại cố tình có thể tránh được thiên khiễn, cho nên bộ trận pháp này do các môn phái lập ra, liền được tu chân giới xếp vào kỳ tích lớn nhất, trừ chưởng môn các phái, không người nào biết được ”.

Tiểu Khai thật ra có chút hiếu kỳ : “ Vì cái gì lại như vậy ?”.

Tùng Phong đạo trưởng mỉm cười, không nói gì, Tuyết Phong đi lại, tiếp lời nói : “ Bởi vì năm đó, bốn phái chúng ta vốn đều là thuộc phái Thục Sơn .”

“ Ách....” Tiểu Khai mở rộng miệng ra.

Thế giới Thục Sơn như thế thần kỳ, lại như thế rộng lớn, hiện tại mặt khác lại có thể ngang vai cùng năm đại môn phái, hiển nhiên là không hợp lý, sự thật đã nhiều năm trước không thể khảo chứng được, Thục Sơn từng là siêu cấp đại phái duy nhất cả tu chân giới, cả tu chân giới hơn phân nửa

cao thủ đều đến từ Thục Sơn, cái gọi là tu chân giới cơ hồ chính “ nhà thiên hạ ” là phái Thục Sơn .

Nhưng là nguyên nhân chính là vì Thục Sơn quá cường thịnh, nhân tài cũng quá nhiều, cho nên liền bắt đầu phân hóa thành bốn chi, bốn chi này tổ chức cùng phát triển, xúc tiến lẫn nhau, mỗi một chi đi ra đều là tiêu chuẩn cao nhất của tu chân giới, hơn nữa người nhiều, lòng người tư biến, cùng nhau ở trong một môn phái bất quá cảm thấy có chút ảm.

Cho nên, bởi vì một số nguyên nhân thực ngẫu nhiên, Thục Sơn quyết định phân nhà, lần chia ra này, liền phân ra ba chi bên ngoài, mà ba chi ngoài này lại đều là chi cường đại của Thục Sơn.

May mắn các chi Thục Sơn thái độ vẫn còn tốt, cho nên ba chi ngoài rất hòa bình dù chia lìa ra ngoài, ly khai thế giới Thục Sơn, ra ngoài tìm kiếm danh sơn đại xuyên chính mình, khai sơn lập phái, vì thế có Côn Lôn Nga Mi cùng Thanh Thành tam đại môn phái.

Thế sự xoay vần, thời gian qua nhanh, thời gian ung dung trôi qua, sau này ba chi vô luận tu chân pháp môn, luyện khí thủ pháp đều tự mình sáng tạo, cùng công pháp thân mình của Thục Sơn cơ bản hoàn toàn tìm không thấy điểm giống nhau.

Nhưng là có một môn công pháp, tứ đại phái cho tới bây giờ không có quên, năm đó vì một toàn “ Luân Hồi trận ” kia của Phái Thục sơn.

Tương truyền Luân Hồi trận là có thật, có thể thay đổi lực đạo luân hồi, diễm này tứ đại phái sống chết cũng không lĩnh ngộ được, nhưng là luân hồi trận có thể trốn tránh thiên khiển, đối kháng thiên ý, diễm này bọn họ thật ra sớm lĩnh ngộ ra, hơn nữa là cơ mật nhất trong các môn phái, từng thế hệ truyền lại.

Luân Hồi trận kỳ thật là một loại trận pháp siêu việt của tu chân giới, nó không nên tồn tại ở tu chân giới, nhưng là năm đó Thục Sơn thật sự quá

cường đại, cách ba năm liền có mấy người phi thăng tiên giới, cho nên lúc trên tiên giới là bang phái cường đại nhất đều kêu là “ Phái Thực Sơn”

Cho nên, phái Thực Sơn được biết đến là một loại kinh thể hải tặc, liền có thể lý giải. Ít nhất tại lúc Tiểu Khai cứu Tiểu Trúc Luân Hồi trận là không thể thiếu.

Nghe xong lời giải thích này, Tiểu Khai cuối cùng có chút khiếp sợ.

Nhưng là Tùng Phong đạo trưởng nói rõ ràng mọi người không sợ kinh sợ, hắn lại nói : “ Luân Hồi trận cố nhiên lại khả ngộ mà không thể cầu, nhưng là có một khó khăn, cũng không vì Luân Hồi trận ”.

Tiểu Khai bất đắc dĩ nói : “ Người nói đi ”.

Tùng Phong đạo trưởng nói: “ Tuy theo lý luận mà nói, Bích Thiểm Thử, và Huyết Ngọc Hình Người có thể làm cho song phương giao hợp đạt tới thể cảm trạng thái và linh cảm trạng thái, nhưng là thật muốn đạt tới trạng thái này, người phải luyện thành một môn công phu... ách ... tương đối khó luyện ”.

“ Công phu gì ?”.

Tùng Phong đạo trưởng thở dài nói : “ Nó là một môn công pháp cho tới bây giờ không có nghe nói có người luyện thành tên là thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp ”.

Tiểu Khai nhất thời kêu to lên : “ Thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp ? cái này như thế nào có thể học !”.

Tiểu Khai thật sự là vội vàng, thân chính là đồng nam mới hai mốt tuổi, nói đến kỹ xảo giao hợp loại đó, hắn giống như phải chịu áp lực, lần này mở miệng chính là “ thiên hạ đệ nhất ” Tiểu Khai trên trán mồ hôi liên tục chảy xuống.

“ Đúng, người không biết, ta cũng không biết, sự thật căn bản không ai biết ” Tùng Phong đạo trưởng đưa ra biện pháp : “ Cho nên, người tự mình nghĩ biện pháp luyện công ”.

Vùng giữa giữa lông mày gắt gao tập trung một chỗ : “ Người đây là lừa ta ?”.

“ Đương nhiên không có ”.

Tùng Phong đạo trưởng liên tục lắc đầu : “ Thiên Yêu vốn là khó đối phó, hiện tại Thiên Yêu chiếm cứ thân thể Tiểu Trúc cô nương mười phần mất chín, vốn chính là mệnh đề căn bản không có lời giải, chúng ta sáu đại phái cũng không giết được, nếu có biện pháp chúng ta hà tất nhất định phải diệt trừ Tiểu Trúc cô nương ? Nhưng là người lại nhất định muốn cứu người, lão đạo cũng là đem ngựa chết cứu sống lại, biện pháp này tự nhiên thập phần khó khăn, sự thật là phái Hoàng Sơn ta có bản ghi chép của vị tổ sư nào đó dưới dạng dã sử, vốn nói không rõ ràng ”.

“ Đúng vậy ” Thanh U tán nhân cũng gật đầu nói : “Trong điển tịch phái Thanh Thành ta cũng có bản ghi giống vậy, đối với Thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp này cũng chỉ có cái tên ”.

Hắn nói lời này, Tuyết Phong và Lục Mi tiên sinh cũng đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý .

Lúc này đây Thục Sơn tổn thất có thể nói là thảm trọng trước không có, Lục Mi tiên sinh lông mi vốn là trắng giờ phút này thực sự có chút lục, mặc dù đang gật đầu nhưng là cặp mắt kia trừng nhìn Tiểu Khai, đã lửa giận hừng hực, lục quang thiểm diệp.

Tiểu Khai mày nhíu càng khẩn trương: “ Nhưng là nhưng là thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp... nên như thế nào luyện a ?”.

Lam Điền Ngọc ôn nhu nói :” “ Môn chủ, về thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, ta thật ra có biết một chút ”.

Tiểu Khai ánh mắt lập tức liền sáng lên.

Lam Điền Ngọc sắc mặt có chút đỏ lên : “ Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta, đối với song tu thuật có thể giải thích, nhưng có điều kém hơn nhiều, tuy nhiên không rõ ràng lắm như thế nào mới chân chính gọi là thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, nhưng là ta từng xem qua bút ký của lịch đại sư tổ Thủy Tạ, đọc qua một quyển sách nhỏ rất kỳ quái, mặt trên chính xác nhắc tới thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, thứ ở mặt trên... thập phần thâm uế không chịu nổi, Điền Ngọc thật sự nói không nên lời, hay là môn chủ tự mình xem đi ”.

Tiểu Khai bất chấp cái gì thâm uế không chịu nổi, mừng rỡ nói : “ Vậy mời Lam trưởng môn đem quyển sách nhỏ cho ta đi ”.

Lam Điền Ngọc gật đầu nói : “ Đợi lát nữa người theo ta cùng nhau về Thủy Tạ ”.

Nói tới đây, cơ bản nên nói đều nói rõ ràng, năm vị trưởng môn đương trường tiêu trừ cấm chế trên người Tiểu Trúc, nhưng là kính chiếu yêu kia lại còn không thu hồi lại, bởi vì Tiểu Trúc trong cơ thể đã hơn phân nửa là hồn Phách của Thiên Yêu, dựa vào mặt gương này áp chế nếu là thu gương lại Tiểu Trúc lập tức sẽ bị Thiên Yêu khống chế tâm thần.

Một khi đã như vậy, Tiểu Trúc liền chỉ có thể tiếp tục ở lại Thục Sơn, Thanh U tán nhân cùng môn hạ đệ tử của hắn cũng phải lưu lại làm công việc bình thường chống đỡ kính chiếu yêu.

Kính chiếu yêu này thân là một trong mười đại tiên khí, dùng luyện yêu rất tốt nhưng là hiện tại thân phận Trì Tiểu Trúc thật sự miễn cảm, lại phải khống chế được Thiên Yêu trong cơ thể hắn, lại không thể đem nàng đi

luyện hóa, khó khăn kia liền rất lớn, Thanh U tán mặt như quả mướp đắng, với Tiểu Khai bất mãn từ biệt, liền nói một từ.

Tiểu Khai an bài xong hết thầy sự việc, lúc này mới trở lại đài cao, những người khác nhìn hắn đi lên, biết hắn và Tiểu Trúc có chuyện muốn nói, đều tránh đi xa, Tiêu Vận và Hoàng bội cũng kéo nhau tránh đi mấy chục thước.

Tiểu Khai lần này trải qua thiên tân vạn khổ, ngàn dặm xa xôi tới cứu Tiểu Trúc, không nghĩ tới lúc này mới gặp không bao lâu, cũng không hề muốn rời đi, hai người bốn mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy thiên ý khó dò, tạo hóa trêu người, thật là làm cho người ta giống như vô ngữ, Tiểu Khai thở dài bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Quan trong sách thật lâu trước kia nói cho mình và Tiểu Trúc một đoạn lời : “ Người cùng nàng tuy nhất định hữu duyên nhưng phải vượt qua bất tự kế ước, có thể ngược lại thiên đổ, cho nên xuất điều ngoài ý muốn, sai khác nhỏ cũng là rất có thể ...”

Ngày đó, chính mình đem lời này xem như trò đùa, nhưng là hôm nay xem ra lại thực có điểm ứng nghiệm, sinh ly tử biệt như vậy canh cánh trong lòng, , thật làm cho người ta thần thương hồn đoạn, nếu là vài lần như vậy tự mình thật không hiểu có thể hay không chịu được.

Giờ phút này, Tiểu Trúc ở trước mặt, thân thể yếu đuối khẽ run, vai gầy yếu, thần sắc lại đủ mọi sắc thảm thiết, chỉ cảm thấy trong lòng đủ mọi nhu tình, hận không đương trường đem Tiểu Trúc ôm vào trong lòng ngực được một lần, nhưng là thanh quang trong ngoài lại thoáng như thiên nhai hắc căn bản đều không dám đụng Tiểu Trúc một chút, loại cảm giác này, thật sự buồn bực đến hộc máu, ngây người sau nửa ngày, mới nói : “ Tiểu Trúc ”.

“ Ân ?”.

“ Em tin tưởng ở ta không ?”

“ Em đương nhiên tin tưởng anh ”.

“ Em phải bảo trọng ”.

“ Ân ”

“ Chờ ta trở lại ”

“ Ân ”

“ Chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau ”.

" Đúng vậy, nhất định."

“ Như vậy ... ngoắc tay ? ”.

Tiểu Trúc cười, nụ cười trên mặt kia sáng lạn pha lẫn nước mắt, như vậy thanh lệ, như vậy kiều mị, không sao tả xiết : “ Được, chúng ta ngoắc tay !”

Hai ngón tay nhỏ một trong thanh quang một ngoài thanh quang đồng thời giơ lên, gập khúc thành hai nửa vòng tròn nhỏ—tuy nhiên da thịt không tiếp xúc, nhưng lời thề khoảnh khắc này lại lâu như trời đất.

Tiểu Khai chỉ cảm thấy một cổ chất lỏng trong khoảnh khắc này liền xuất ra, hẩn quay nhanh người sang chỗ khác, thanh âm có chút nghẹn ngào : “ Ta đi đây, Tiểu Trúc ”.

Tiểu Trúc không có khóc, nàng cười thật vui vẻ : “ Đi đi, sớm đi sớm về ”.

Thần thái kia, ngữ khí kia phảng phất giống như tiểu nữ nhân mới cưới phải đưa tiền trượng phu lên đường.

Xa xa Tùng Phong đạo trưởng cũng lắc đầu thở dài : “ Âm đạm mất hồn, giải tán đi thôi ”

Hoàng Bội tuy là cùng Tiểu Khai đến, nhưng là một khi đã gặp Tuyết Phong, tự nhiên là theo sư phụ đi, Tiêu Vận và Tiểu Khai cùng nhau ngồi trên Thất Bảo Kim Thuyền, đi đến Lưu Vân Thủy Tạ, để lấy quyển sách nhỏ “ Thiên Hạ đệ nhất song tu đại pháp ” .

Cho đến giờ còn có chút xấu hổ, còn nhớ rõ một ngày trước, Tiểu Khai và Khinh Hồng hai người ngồi thuyền đi Côn Lôn, dọc đường đi cười nói vui vẻ, rất náo nhiệt, lúc này đây, Khinh Hồng như cũ ngồi phía trước, một bộ ba ba đáng thương, một câu cũng không dám cùng Tiểu Khai nói, Lam Điền Ngọc tuy muốn nói một chút gì, nhưng là dù sao cũng vừa mới đánh nhau qua, tốt nhất để điều chỉnh lại đã, Tiêu Vận hôm nay lần đầu tiên thấy Tiểu Khai đại phát lôi đình, trong lòng rung động đến giờ phút này không có tiêu trừ, cho nên cũng yên lặng cúi đầu không nói một lời, không biết suy nghĩ cái gì. Tiểu Khai tâm loạn như ma, trong chốc lát liễu mạng suy nghĩ về thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, trong chốc lát lại nghĩ về bích thủy thiềm thừ hoàn toàn không biết manh mối, trong chốc lát lại muốn mình đi Côn Lôn tìm Phi Hạc thượng nhân hỗ trợ bày trận, thật sự là nhiều việc, nghĩ đến đau đầu, làm sao còn có thể nói chuyện ?.

Bất chi bất giác, liền đến Lưu Vân Thủy Tạ,

Tiêu Vận tuy vào tu chân giới sớm hơn Tiểu Khai rất nhiều, dù trước một vài năm nhưng là trước trình độ hiểu biết nửa chừng nửa vơi, có thể nói cái gì cũng chưa gặp qua, lúc này đây đi theo Tiểu Khai được mở rộng tầm mắt, Thục Sơn kết giới, Thập Vạn Thiên Hỏa, Thập Vạn Huyền Băng, thập vạn lưu sa, Nhược Thủy, Hãm Không đảo, Ngưng Hương bảo châu, mặt trượt đại trận, từng dạng từng dạng tu chân giới khó gặp, tất cả những thứ trước mặt biểu diễn một lần, nàng đều thẩm mỹ có chút kiệt sức, lần này nhìn Lưu Vân Thủy Tạ như vẩy cá, lại cũng không cảm thấy có bao nhiêu ngạc nhiên, chính là nhàn nhạt thoáng qua, mắt liền nhìn xuống.

Lam Điền Ngọc không nói nhiều, bảo Bạch Lộ dẫn mọi người đi mật thất trước, nàng tự mình đi ra ngoài không bao lâu sau cầm một quyển sách

nhỏ đã ố vàng , lập tức đem quyển sách nhỏ đưa cho Tiểu Khai, nói : “ Thủy Tạ chúng ta tu chân giới điển tịch chính quy đều dùng bạch ngọc giản ghi lại, có thể vạn năm không hư hại. Mà bút ký của lịch đại tổ sư cùng các loại tạp kí bình thường đầy tùy ý viết, bởi vì mấy cái bản ghi chép trong có nhiều thứ không xác định, còn có rất nhiều thứ quan hệ riêng tư, cho nên đại bộ phận đều bị bọn họ tự mình tiêu hủy, bảo tồn về sau chỉ có số ít, hoàn toàn không nguyên vẹn không đầy đủ, nguyên quyển sách này cũng đã hủy phân nửa, chỉ có một bộ phận còn đầy đủ, chúng ta vận khí cũng được một đoạn trong giữa bản ghi , vừa lúc quan hệ với Thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp , môn chủ tự mình xem đi ”.

Tiểu Khai khẽ gật đầu, thuận tay mở sách ra, nhất thời mùi mốc xông lên mũi.

Nguyên lai quyển sách này quả nhiên đã bị hủy hoại thật sự nghiêm trọng, qua trang thứ nhất từng tờ từng tờ đều là đen thui, mặt trên lại là tro bụi che mắt, cho đến hơn mười trang mới có thể nhìn thấy chữ viết, Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, nhin không được” phốc xích ” cười thành tiếng.

Đoạn lời thoại trước mắt , viết rất là thú vị : “ Phiêu Vũ không cần ta, chê ta không đứng đắn, nhưng là hắn không biết, ta rõ ràng là vì cùng hắn cùng nhau thưởng thức thú vị song tu a, ta tự mình làm thí nghiệm mà thôi, ta một mực cảm thấy mình là một nhà khoa học, nhưng là hắn nói ta là sắc lang, ai”

Người này tự mình viết cũng được, nhưng là từng chữ trong lúc đó, tràn ngập phóng đảng hương vị không kèm chế được, bút tích kia kết cấu bề ngoài bay bổng, cho nên mỗi chữ đều lớn, quyển sách nhỏ này so với Vô Tự Thiên Thư còn lớn hơn một ít, nhưng là một trang lại viết có mấy chục chữ, là đã hết.

Tiểu Khai lại dở qua một trang khác, mặt trên lại viết : “ Song tu là thiên địa chí lý , điểm này sớm đã có kết luận, nhưng là song tu công pháp của

Thủy Tạ quá mức nghiêm túc, hạn chế dưới bức tường danh môn chính phái, mà song tu là một sự việc trời sinh liên hoang đường phóng túng, cho nên ta cho rằng, Lưu Vân Thủy Tạ không coi là song tu thuật chính thống, cho nên ta tự mình nghiên cứu .”

Tiểu Khai nhìn không được ngẩng đầu nhìn Lam Điền Ngọc nói : “ Bút ký này, giống như không phải của tiền bối Lưu Vân Thủy Tạ để lại ”.

“ Đúng Vậy ” Lam Điền Ngọc khẽ gật đầu nói : “ Bút ký này vốn cũng không giống bút ký của lịch đại tổ sư, mà là ta tại Bạch Nguyệt cấm địa nhặt được, có lẽ chủ nhân bút ký thuận tay để lại trong cấm địa .”

Tiểu Khai mở ra một trang tiếp tục xem : “ Ta làm nhiều thí nghiệm, dùng lời nói của Phiêu Vũ gọi là hoang dã vô đạo, ngày ngày mười nữ nhân, qua mười năm không ngừng, hại vô số nữ nhân trong sạch, ta phân tích hàng loạt số liệu thí nghiệm, cuối cùng có một chút mơ hồ kết luận ”.

Tiểu Khai thấy ấm ấm nóng lên, dựa theo bản ghi người này, trong mười năm đó lại không ngừng đình chỉ qua “ thí nghiệm ” mỗi ngày ít nhất phải giao hợp mười lần, như vậy tính trải qua mười năm qua hơn ba vạn nữ tử, nếu hẳn không nói quá, như vậy đích xác có thể tính “ hại vô số nữ nhân trong sạch ” phải biết rằng tử cổ chí kim nữ tử đều rất coi trọng trinh tiết, hẳn hại nhiều nữ tử trong sạch như vậy, đã tính là đồ hung ác cùng cực.

Lưu Vân thủy tạ vô luận như thế nào cũng là danh môn chính phái, hẳn như vậy hung ác cùng cực, cũng khó trách đệ tử Phiêu Vũ kia của Lưu Vân Thủy tạ không nguyện ý cùng hẳn.

Hắn một bên cảm thán, một bên mở một trang ra, nhất thời bị mấy chữ to trước mặt làm cho sặc.

Nguyên lai trên mặt viết : “ Vì nghiên cứu chưa hoàn thiện, cho nên cự tuyệt công khai ”.

Tiểu Khai vội vàng dở đến trang sau , trên mặt lại viết : “ Hôm nay gặp một nữ tử ở Giang Nam tên là Tô Vân, thật sự là băng cơ ngọc cốt, thủ cảm cực tốt...”

Tiểu Khai rất là xấu hổ, vội vàng lại dở qua vài trang, mặt sau liên tục vài trang lại là viết về Tô Vân, nữ tử đáng người đầy đặn như thế nào, giỏi về giao hợp như thế nào, thật sự là thông thiên ô ngôn uế ngữ, đem so với tiểu thuyết khiêu dâm trên inte cũng không kém, Tiểu Khai vẽ mặt nhất thời đỏ, chỉ vào trang giấy lắp bắp nói : “ Cái này... cái này ” .

Lam Điền Ngọc sắc mặt cũng có chút đỏ lên, hiển nhiên mấy cái bản ghi chép nàng sớm xem qua cười nói : “ Môn chủ đừng vội, bút ký trải qua mười năm, vị tiền bối này có lòng lại sau công khai ”.

Tiểu Khai “ Nga ” một tiếng, liền dở qua rất nhiều trang, tóm lại cũng đến đến chính văn.

Mấy cái này hiển nhiên là tâm huyết tâm đắc của vị tiền bối này ngưng tụ, cho nên trong này, kiểu chữ cũng nhỏ, bút tích cũng cẩn thận, một chút lộn xộn xen vào cũng biến mất, Tiểu Khai một đường xem tiếp, nhưng thật ra rất ăn khớp.

“ Đối với so tu đại pháp mỗi giới đều tự mình có lý giải, mà mỗi giới đều cho rằng lý giải của mình mới là song tu chính thống, đối với ta lại cho rằng, mỗi một giới song tu thuật kỳ thật đều là không toàn vẹn , chân chính song tu chính thống phải dung hợp tam giới chi thuật thành một thể.”

“ Trước tiên nói về song tu của Lưu phái, thuần bằng thần thể đem dâm tặc, để cảnh giới không ngừng tăng lên, mà thể nhân tuân theo bản năng sinh vật mà giao hợp thường không nói đến nhiều, có thể nói trong thiên địa nói đến Lưu phái là chúng ta biết Lưu Vân Thủy Tụ trong tu chân giới công nhận là môn phái song tu, cho nên tự nhiên là chính thống, mà bên trong yêu ma, hồ tộc lại cho rằng song tu của chúng là kỹ năng thiên phú, dựa

theo lẽ thường phàm là kỹ năng thiên phú, đều giống như đạo lý căn bản nhất của thiên địa không bàn mà đúng, cho nên hồ tộc đồng dạng tự cho song tu của mình là chính thống”.

“ Như vậy, phải chăng cả hai là ngọn nguồn của song tu a? Ta cho rằng không như vậy đơn giản . ”

“ Nếu như ta chỉ là một người tu chân bình thường, như vậy kiến thức của ta có lẽ liền dừng lại, nhưng là ý tứ bất hảo, ta lại không phải là tu chân bình thường, mà là do song tu nhập đạo, đạt đến cảnh giới không thể tư nghị tán tiên cấp cao nhân cho nên ta trùng hợp biết phía trên tu chân còn có tiên giới, mà dưới còn có yêu ma. Tiên giới có một bộ song tu thuật thực sự nổi danh, tên là Nghê Thường Vũ Y Vũ, ma giới cũng có một bộ song tu thuật rất nổi danh, tên là Thiên Ma Diệu Vũ ”.

“ Phải biết rằng, tiên giới và ma giới là tồn tại cao hơn tu chân giới, như vậy, có phải song tu thuật của họ liền cao hơn tu chân giới cùng yêu quái a ? Thông qua tiếp xúc một tiên nữ và một ma nữ, ta có thể xác minh cho người một kết luận : không phải ”

“ Có đôi khi, cao thâm nhất hoàn toàn là đơn giản nhất, trụ cột nhất cũng chính là căn nguyên nhất, ta thông qua nghiên cứu các loại song tu Lưu phái, rốt cục phát hiện trong thiên địa huyền bí nhất, mở ra song tu thuật căn bản nhất ! ”.

“ Kỳ thật rất đơn giản, song tu thuật Lưu Vân Thủy tạ là do tinh thần nhập đạo, mà hồ tộc thiên phú song tu thuật cũng do tham muốn nhập đạo, hai điều này, lỗi đi vừa lúc là hai đại bộ phận song tu, chỉ cần đem hai điểm này kết hợp lại, chính là thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp ”.

“ Nhưng là ngàn vạn lần đừng tưởng rằng ta nghiên cứu trăm năm uống phí, đừng tưởng rằng kết luận này đơn giản, bởi vì chân chính phức tạp cũng không là kết luận này, mà là như thế nào hoàn thành điểm này, như thế

nào đem hai chủng cực đoạn song tu thuật kết hợp lại, sáng tạo thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp từ xưa đến nay !”

“ Phương pháp này chỉ có ta biết !.”

Tiểu Khai thấy kích động, tim phanh phanh muốn nhảy ra, tay run rẩy mở ra trang tiếp theo, nhất thời liền mở rộng miệng.

Nguyên lai quyển sách này có thể xem một phần, đã toàn bộ xem hết rồi, trang sau tất cả đều một mảnh đen thui, rốt cuộc nhìn không thấy chữ viết.

“ Ta kháo !” Hiện tại ở đây tất cả đều là mỹ nữ, Tiểu Khai cũng nhận không được vắng tục : “ Mẹ hân không phải lừa ta sao chứ ?”.

Lam Điền Ngọc một bộ hình dáng không dám cười, nhận lúc lâu mới bình tĩnh lại, có chút ngượng ngùng nói : “ Môn chủ đừng nóng, về tu luyện bộ song tu đại pháp này phía trước có nhắc tới!”

Hắn xuất ngọc thủ mảnh mai, đem quyển sách lấy đi, liền mở qua vài trang trước, vừa lúc một đoạn khiêu dâm kia miêm tả, lấy tay chỉ vài chữ bên trong e thẹn nói : “ Môn chủ mời xem ”.

Tiểu Khai vừa mới đối với mấy trang này đều trực tiếp bỏ qua, một lát này không thể không thật sự xem lại, nguyên lai ở bên trong quả nhiên là có chút ghi chép.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 5: Côn Lô Kinh Biến

“ Tô Vân trời sinh mị cốt, lại là xử nữ, thông qua mấy ngày toàn lực truyền công, hiện tại đã đủ gọi là nữ tu chân, vừa lúc thỏa mãn yêu cầu thí nghiệm. Mà ta mới năm ngoài bắt được một con cáo cũng đã tu luyện thành hình người cũng có thể xem như mỹ nữ, bởi vì duyên có hồ tộc, mỗi người đều trời sinh mị cốt, con cáo này thông qua ta cố ý bồi dưỡng, lại xinh đẹp cực điểm, có thể nói tuyệt phẩm một trong một vạn, dùng để tiến hành song tu đại pháp dung hợp thí nghiệm có thể hoàn hảo ”.

“ Muốn tu đại pháp này tốt nhất có hai danh hồ nữ và hai nữ tu chân trời sinh mị cốt, có thể luân đổi lẫn nhau. Nhưng là nữ tử này khả ngộ mà không thể cầu, ta liền không hề cưỡng cầu. Lấy hai nữ tử này thử một lần, nếu thất bại, cũng không có cái gì ảnh hưởng, nhưng là một khi thành công, liền đó là thành tựu lớn nhất trong thiên địa ”.

“ Song tu vốn là sự việc nam nữ hoan lạc, bị mất phương hướng là không thể tránh khỏi, nhưng là muốn dung hợp hai bộ công pháp cực đoạn này, liền phải tĩnh tâm lại, không bị ngoại vật quấy nhiễu, không bị tình dục mê muội, ta tự nhận thấy chỉ đệ nhất tình thánh trong thiên hạ, tự nhiên là người tâm như sắt đá, may mắn trong tay ta còn có bích thiềm thủy thiềm thờ, có thể giúp ta khắc chế tình dục ”.

“ Duy nhất đáng tiếc chính là muốn tu bộ đại pháp này tốt nhất là đồng nam tử tinh thần vững chắc, ta ngự vô số con gái, tự nhiên không phải đồng

thân, lần này thí nghiệm nếu là thất bại lần sau là phải lo đi tìm một đồng nam tử đến hỗ trợ ”.

“ Mặt khác, tu luyện bộ đại pháp này quan trọng chính là phải đối với nữ nhân tận dụng toàn bộ thủ đoạn ve vãn, nhưng chính mình cũng tuyệt đối không thể động tình, cho nên kỳ thật đây là một bộ công pháp thực sự tàn khốc và trái với thiên ý, nhưng là một khi luyện tành toàn thân tự nhiên phát ra lực hấp dẫn kỳ diệu, nữ tử trong thiên hạ tùy tiện ta cần ta cứ lấy, tuyệt không một người nào có thể trốn thoát bàn tay ta, oa ha ha ! đến lúc đó, Phiêu Vũ tiểu nương tử như thế nào không theo ta ? ”.

Trong bản ghi chép này, Tiểu Khai mới chú ý tới, phía dưới lại còn có một cái quái hào, trong quái hào có một hàng chữ viết phi thường nhỏ kiểu chữ xinh đẹp viết : “ Người lòng muôn dạ thú như thế, phong lưu phóng đãng, ta dù có chết cũng không cần người ”.

Tiểu Khai ngạc nhiên ngẩng đầu, Lam Điền Ngọc giải thích : “ Đây là vị tiền bối Phiêu Vũ kia thấy quyển sách này lúc sau liền phê chú ”.

Tiểu Khai nhìn lại, một trang cuối cùng, lại phát hiện có một trang phê chú, đồng dạng với chữ viết nhỏ xinh đẹp, hiển nhiên là vị tiền bối Phiêu Vũ viết : “ Người tuy lòng lang dạ thú, phong lưu phóng đãng mà chết. Ta sớm thì kiếp này vạn vạn không thể theo người, nhưng ta nguyện gặp người dưới hoàng tuyền, kiếp sau làm vợ chồng, như vậy không phụ lòng người ”

.

Tiểu Khai đóng trang sách, thở dài, ngẩng đầu lên nói : “ Vị tiền bối Phiêu Vũ này thật ra thực mạnh mẽ a ”.

Lam Điền Ngọc khẽ gật đầu, tự nhiên nói : “ Ta chuyên đi tra cứu bản ghi chép, Phiêu Vũ tiền bối thật ra từng là chương môn Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta, hơn nữa cũng thật sự là tự sát mà chết, cái chết trở thành câu đố,

ta cũng là xem qua cuốn sách này lúc sau mới biết nàng lại là vì tình tự sát ”.

Tiêu Vận chép miệng nói : “ Lam chương môn, trên quyển sách này cũng không có viết rõ ràng phương pháp tu luyện thiên hạ đệ nhất song tu a ”.

Lam Điền Ngọc nói : “ Thật là không có pháp môn tu luyện đầy đủ, bắt qua theo cuốn sách này cũng không ngoài dung hợp hai môn hợp Lưu Vân Thủy Tạ và hồ tộc, đối với quá trình tu luyện có nhiều yêu cầu và kiêng kỵ, cũng đều có đề cập, dựa theo mấy cái này ta nghĩ chúng ta tự mình cũng không kém nhiều lắm có thể dò ra bộ pháp môn này ”.

Tiểu Khai tinh tế hồi tưởng yêu cầu trong cuốn sách, thứ nhất tu luyện tốt nhất là đồng thân, tinh thần phải vững chắc, điểm ấy hẳn thật ra không thành vấn đề, thứ hai là nam tử tuyệt đối không thể động tình, mà nam tử nhất định phải động dục niệm, điểm này Tùng Phong đạo trưởng cũng nhắc qua tình cờ trùng hợp, chỉ cần tìm được Huyết Ngọc Hình Người và Bích Thủy Thiềm Thừ, nên cũng có thể làm được, điểm thứ ba chính là phải tìm được song tu công pháp của hồ tộc và Lưu Vân Thủy Tạ, điểm này hiển nhiên không thành vấn đề, như vậy mấu chốt nhất chính là điểm thứ tư, tìm kiếm hai xử nữ hồ tộc, cùng với hai nữ tu chân trời sinh mị cốt, hồ tộc kia tự nhiên là Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân cho nên bên này nữ tính tu chân ...

Tiểu Khai nhìn không được ngẩng đầu nhìn ba nữ đệ tử bên cạnh Lam Điền Ngọc , Bạch Lộ đoan trang, Ngưng Hương đã tính, Khinh Hồng nhỏ nhẹ, đều là nhất đẳng mỹ nữ tu chân.

Lam Điền Ngọc lập tức đoán được tâm lý hẳn, tiếp lời nói : “ Môn chủ đối với Lưu Vân Thủy Tạ ân như tái tạo, hai nữ tính tu chân môn chủ có thể tự mình chọn ”.

Tuy nhiên vì cứu người, nhưng là như vậy trở mắt muốn tìm người hỗ trợ luyện công, lại luyện yêu tà bí mật công phu trên giường, Tiểu Khai da mặt không tính là trắng, cũng khó bỏ ý tứ có chút bất hảo, mặt đỏ nói : “ Phải là trời sinh mệnh cốt”

Lam Điền Ngọc cười nói : “ Môn chủ cứ yên tâm, điểm ấy nhân sinh chi thuật, không làm khó được ta, vô luận người hay yêu, chỉ cần ta liếc mắt nhìn có thể nhìn ra hẳn có phải là trời sinh mệnh cốt ” Nàng ánh mắt quét trên người ba nữ đồ đệ một lần nói : “ Ba vị đồ tử này của ta mỗi người đều là trời sinh mệnh cốt, mà Tiêu Vận cô nương bên người người, đồng dạng trời sinh mệnh cốt, thậm chí chính ta, kỳ thật cũng”

Tóm lại nàng cũng bản tính đoan trang là nhất đại chưởng môn, lời này nói tới đây rốt cuộc nói không nên lời, nhưng là ý tứ trong lời kia bất quá lại rõ ràng.

Tiểu Khai nhin không được quay đầu nhìn Tiêu Vận, Tiêu Vận mặt đỏ lên, ấp úng nói : “ Sư đệ, nếu nếu người thật muốn ta.....”

Tiểu Khai khẽ cười : “ Sư tỷ, xem ra người dường miễn cưỡng, ta thấy ta vẫn còn có ba người bọn họ để chọn ”.

Tiêu Vận sững sốt lặng đi, trên mặt có chút mất mát.

Tiểu Khai nhìn Khinh Hồng nhin không được trong lòng có chút hận ý nghĩ thầm rằng : “ Ta đối với tiểu nha đầu cũng tính là người chí nghĩa, nếu không có ta hỗ trợ, nàng sao có thể khả năng có Ngưng Hương bảo châu, nhưng là nàng lại cầm bảo châu đối với ta ra tay, ngăn cản ta cứu Tiểu Trúc, lúc này đây không phải nói ta phải giáo huấn nàng ”.

Hắn lại nhìn Ngưng Hương, lại nghĩ : “ Nữ nhân này ngay từ đầu ta liền không thể bỏ qua, hẳn đích thị đối với ta lời to lời nhỏ, tại Bạch Nguyệt cấm địa hẳn đánh ta một quyền, sau khi ta ra khỏi Diệt Thế Chi Môn, hẳn

dẫn Khinh Hồng trốn đi, nữ nhân này thật ác, ta vô luận như thế nào không quở qua nàng ”.

Cho nên Bạch Lộ, Tiểu Khai thật sự không có cái gì ẩn tượng, cũng không có gì hứng thú, hẳn theo lý thường đương nhiên nói : “ Không cần chọn, liền Khinh Hồng và Ngưng Hương đi ”.

Lam Điền Ngọc thần thái một bộ “ sớm biết rằng người sẽ chọn bọn họ ”, khẽ gật đầu nói : “ Tốt lắm, Khinh Hồng Ngưng Hương các người theo môn chủ đi ”.

Ngưng Hương hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Khai, trên mặt có chút phát nóng, đối với Lam Điền Ngọc cũng kính gật đầu nói “ Tùy, sư phụ ”.

Lam Điền ngọc thần sắc bỗng nhiên nghiêm túc, Trầm giọng nói “ Các người phải nhớ rõ, thời điểm luyện công nhất định phải hoàn toàn nghe theo Thiên Tuyền môn chủ phân phó, tuyệt đối không thể tự ý dùng sự, đại sự hỏng, nếu không ... trục xuất sư môn ”.

Ngưng Hương toàn thân chấn động, ngây người lúc lâu mới thấp giọng nói “ Tùy sư phụ ”.

Dựa theo quy tắc trong tu chân giới, trừ phi thật sự phạm mười tội lớn không tha, tuyệt đối không có trừng phạt trục xuất sư môn, Lam Điền Ngọc liền nói lời này ra, hiển nhiên cũng rất sợ hãi hai nữ đồ đệ nổi tỳ khí .

Dù sao trên Hãm Không đảo, một giọt nước thủy kia làm cho các nàng thực sự rung động quá lớn.

Tiểu Khai lòng lại thống khoái nói : “ Tốt lắm, một khi đã không có việc gì, chúng ta liền cáo từ ”.

Lam Điền Ngọc khẽ gật đầu, trong ống tay áo xuất ra một mảnh bạch ngọc giản nói, “ Đây là Lưu Vân Thủy tạ song tu thuật tâm pháp cao nhất,

hiên tại giao cho môn chủ tham khảo, còn mời môn chủ giữ bí mật cho ta, ngàn vạn lần không để người thứ ba thấy ”.

Tiểu Khai gật đầu nói : “ Người yên tâm, ta không phải không biết nặng nhẹ ”.

Từ Lưu Vân Thủy Tạ đi ra, mọi người ngồi Thất Bảo Kim Thuyền hướng Côn Lôn mà đi.

Phái Côn Lôn tuy được gọi là phong sơn nhưng là xem ra cùng trước kia cũng không có cái gì bất đồng, bên ngoài tuần sơn y nhiên là Ba Vân Tử, vị đạo hữu này vừa thấy Thất Bảo Kim Thuyền quen thuộc xuất hiện, nhất thời thần tình kinh hoảng, xoay người chạy vào trong rừng trúc, một bên chạy một bên kêu to lên : “ Sư phụ sư phụ, nhanh lên thông tri sư tổ, Thiên Tuyền môn chủ hẩn lại đến đảo loạn ! Ai yêu !”

Một tiếng “ Ai yêu ”cuối cùng kia, cũng bởi vì chạy quá nhanh, hung hăng ngã xuống đất.

Hắn bất ngờ ngã, sư phụ của hắn Đình Vân Tử nghe thấy, hiên nhiên nghĩ là “ Đồ đệ đã bị sát hại ” tốt nhất minh chứng, chon nên Đình Vân Tử không có trở về, xoát xuất phi kiếm ra, nhảy lên liền bay đi bay.

Không cần hiểu lắm, hắn tuyệt đối không phải đánh nhau, hắn kỳ thật muốn chạy trốn, chẳng những phải chạy trốn hơn nữa trước tiên chạy trốn liền đưa hỏa tiễn lên trời, hỏa tiễn kia bay lên trời,bạo xuất hồng quang đầy trời, chỉ sợ ngoài trăm dặm đều thấy rõ ràng.

Hỏa tiễn kỳ thật cũng có lai lịch, nói tên gọi là “ Toàn Tuyền Phiêu Hồng ” thời điểm có thể phóng kỳ thật là tín vật cảnh báo nguy cơ cấp cao nhất của Phái Côn Lôn.

Cho nên Tiểu Khai, Kinh Hồng Tiêu Vận Ngưng Hương, bốn người hạ Thất Bảo Kim Thuyền lúc sau thần tình kinh ngạc đứng ở ngoài rừng trúc,

một câu cũng không nói, một động tác cũng không dùng, chính là ngay ngốc vài phút, chợt nghe trên núi đều là “ đương đương đương đương ” tiếng chuông cảnh báo, hỗn loạn vô cùng sắc nhọn “ sừ sừ ” kiếm khí trong chớp mắt cả phái Côn Luân từ trên xuống dưới có hồ toàn bộ đều đi đến, đều đứng ở trước mặt Tiểu Khai.

“ Thiên Tuyên môn chủ người.... người quay lại đây làm gì ? ” Côn Luân Phi Hạc hung hăng ho một cái, ngữ khí có chút miễn cưỡng ngoài mạnh trong yếu : “ Phái Côn Luân ta tung hoành thiên hạ mấy vạn năm, đó là loại phong quang, tuy trước mắt so với người như thế yếu, người cũng đừng bức người quá đáng ”.

“ Đúng vậy ” Đinh Vân tử trốn ở sau chướng môn nhân lớn tiếng phụ cùng nói “ Chó cùng còn có thể cắn người a, người cũng đừng thái quá ”

Phi Vân Tử nghe được thốt nhiên giận giữ, chuyễn tay đánh trên đầu đồ tôn mình một cái : “ Mẹ người mới là chó ”.

“ Phốc xích ! ” Ngưng Hương rời thủy tạ, lúc sau vốn mặt nghiêm túc, lúc này sau bị chọc cười.

“ Người đừng hiền lành ” Tiểu Khai có chút ngượng ngùng : “ Ta lần này đến không có ác ý, ta có chuyện muốn mời chướng môn hỗ trợ ”.

“ Nga,? Tìm ta hỗ trợ ? ” Phi Hạc Thượng nhân nháy mắt một cái, xác định mình không nghe sai, trong ngực kia nhất thời liền ưỡn ra chút ít, nói lời rất khách khí : “ Môn chủ không cần nói đùa, Côn Luân Phi Hạc thực lực thấp kém, luôn luôn thẹn với tổ tiên Côn Luân, ta thật sự không thể nghĩ được có thể giúp môn chủ cái gì ”.

“ Thượng nhân ngài ngàn vạn lần đừng khiêm tốn ” Tiểu Khai liền vỗ mông ngựa : “ Ai chẳng biết đại phái Côn Luân danh dương tu chân giới mấy vạn năm làm sao mà loại tiểu mao đầu nông cạn như ta có thể tưởng

tượng được, ta lần này gặp phải vấn đề khó a... cả tu chân giới chỉ có mình người có thể giúp ta việc này ”.

Phi Hạc thượng nhân lần này ngực hoàn toàn ưỡn cao lên, thanh âm bỗng nhiên liền mất tự nhiên : “ Nga ? rốt cuộc là cái sự tình gì ? Môn chủ không ngại nói xem ”.

Tiểu Khai cười nói : “ Cái sự việc này liên quan đến Luân Hồi Chi Trận...”

Phi Hạc thượng nhân nhất thời liền hoảng sợ, vội vàng nói : “ Môn chủ, môn chủ đừng vội, chúng ta đi vào nói sau ”.

Tiểu Khai cười hắc hắc, gật đầu nói : “ Đa tạ chương môn ”.

Chúng đệ tử ta nhìn người, người nhìn ta, thần tình là mê hoặc cùng nhau lắc đầu.

Cái tên “ Luân Hồi Chi Trận ” này bọn họ thật là chưa có nghe nói qua, nhưng là xem hình dáng chương môn, giống như thật sự là biết cái này, cho nên chúng đệ tử nhin không được cùng nhau thở dài, không hện mà cùng cảm than lên : “ Trong Côn Lôn đại phái này, quả nhiên đầm rồng hang hổ, nơi nơi huyền cơ, danh môn chính phái mấy vạn năm quả thật danh bất hư truyền a....”

Phi Hạc thượng nhân tuyệt đối cẩn thận, mang Tiểu Khai thẳng tiến vào trong đại điện, lại tiến vào một gian mật thất, đóng cửa rồi nói : “ Môn chủ là từ nơi nào nghe nói Luân Hồi Chi Trận ”

Tiểu Khai cũng không nói dối hăn, nói : “ Là Tùng Phong đạo trưởng phái Hoàng Sơn nói cho ta ”.

Phi Hạc thượng nhân khẽ nhíu mày : “ Luân Hồi Chi Trận này là bí mật từ trước chỉ có chương môn nhân sáu đại phái biết, Tùng Phong đạo hữu

như thế nào khắp nơi nói loạn vậy ”.

Tiểu Khai mỉm cười, cũng không trả lời, hắc tính không thể nói, Tùng Phong đạo trưởng này thuần túy là bị ta bức nói ra. Trên Hãm Không đảo một trận chiến tuy kinh thiên động địa, nhưng Côn Lôn một chút gió cũng chưa nghe được, cho nên Phi Hạc thượng nhân phản ứng vậy cũng hoàn toàn có thể lý giải.

Phi Hạc thượng nhân nhìn hắc không nói lời nào, ngược lại cảm thấy cao thâm khó lường, liền nghĩ vị huynh đài này chẳng những đoạt trấn sơn tiên khí của mình, còn đem trấn sơn thần thú của Côn Lôn đánh một trận, tính tình liền coi trời bằng vung, nếu mình không đáp ứng hắc, hắc không nghi vấn hiện trường muốn trở mặt, một khi người đã ở dưới mái hiên này, vậy trước tiên đem nói ra vấn đề “ bí mật giấu kín ”, nói một chút chính sự .

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Phi Hạc đạo trưởng liền tiếp tục hỏi : “ Môn chủ muốn ta giúp việc gì ?”.

“ Là như thế này ” Tiểu Khai nói : “ Qua một trận ta liền tiến hành một nghi thức, nghi thức này là muốn gặp thiên khiên, đến lúc đó mời chưong môn ra tay bố trí một cái Luân Hồi Chi Trận, giúp ta trốn thiên khiên ”.

Phi Hạc thượng nhân nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy trên trán xuất từng giọt mồ hôi.

Phải biết rằng loại thiên khiên này, tuyệt đối là người tu chân bàn đến liền biến sắc, nhưng là Tiểu Khai lại nói lên, hình dáng một bộ dĩ nhiên, giống như ngọn rau, chén trà, đến lúc này liền có chút cổ quái.

Phi Hạc đạo trưởng đầu óc liều mạng chuyển động, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể tưởng tượng được Tiểu Khai muốn làm đại sự gì tội ác tày trời, lại có thể gặp phải thiên khiên, xưa nay người làm chuyện xấu không ít, nhưng đến mức gặp phải thiên khiên cũng không phải ai cũng có tư cách.

“ Việc này, ta đích xác giúp không được a....” Phi Hạc đạo trưởng thuận tay lau mồ hôi trên trán, lặng lẽ trầm nghĩ : “ Loại việc này mà giúp, thì điển hình trở thành kẻ động lỏa, hay là để hản đi tìm Tùng Phong đạo trưởng đáng chết kia tốt hơn ”.

Nhưng là hản còn chưa nói xong, Tiểu Khai lại bổ sung một câu : “ Hiện tại Tuyết Phong chương môn đã đáp ứng hỗ trợ, Tùng Phong đạo trưởng cùng Lam chương môn chúng sẽ hiệp trợ, còn đợi thượng nhân ”.

Phi Hạc thượng nhân vừa mới nghĩ vậy, lời nói trong họng nhất thời toàn bộ đổ đi, trong mắt xem thường, lắp bắp hỏi : “ Người nói ... mặt khác năm đại chương môn.... bọn họ đều đáp ứng ?”.

“ Đương nhiên ” Tiểu Khai đương nhiên nói : “ Vui vẻ trợ giúp, bọn họ không có lý do không giúp ta nha ”.

Phi Hạc thượng nhân sắc mặt tái xanh, khoảnh khắc này cũng không biết chuyển qua bao nhiêu ý niệm, chỉ cảm thấy một cỗ bi ai thâm trầm dâng lên trong lòng, trầm nghĩ : “ Không nghĩ tới cả tu chân giới đều đã rơi vào trong ma chương của hản.... không nghĩ tới sáu đại môn phái toàn bộ bị hản uy hiếp ... trời a! Chẳng lẽ đây là thời điểm sinh tử tồn vong của cả tu chân giới sao ? Không ! Không thể như vậy ! Ta không thể bó tay chờ chết, ta phải phản kháng ! Tôn nghiêm cuối cùng của chân giới, do đại phái Côn Lôn ta bảo hộ ” .

Hản vừa nghĩ liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, muốn xả thân vì nghĩa, bỗng nhiên vẻ mặt nhìn Tiểu Khai tựa như cười không phải cười, khoảnh khắc này giống như băng tuyết tan chảy : “ Không đúng ! Không đơn giản như vậy ! Trong này khẳng định có vấn đề ! Sáu đại phái đồng khí liên chi, nếu thực sự có loại chuyện này, vì cái gì không ai đến thông tri cho ta a ? Hơn nữa năm đại môn phái cũng không thiếu gì cương dũng nhiệt huyết, không có lý do gì dễ dàng toàn bộ khuất phục a, hản nhất định là gạt ta ! Hản nhất định lừa ta !”.

Không thể không nói Phi Hạc thượng nhân lực tưởng tượng thực phong phú, hẳn có lối suy nghĩ dị thường sống động hẳn thuận theo bắt đầu suy nghĩ diễn dịch lại : “ Thực hiển nhiên, năm đại phái không có luân hãm, hẳn lời nói đều là giả ! Hẳn nói mấy cái lời này, kỳ thật chính là để chọc giận ta, làm ta linh trí bị che kín, sau đó ... hẳn muốn bức ta ra tay !”.

“ Hẳn vì cái gì muốn bức ta ra tay ? Thực hiển nhiên hẳn muốn tắm máu Côn Lô, chẳng những muốn tắm máu, hơn nữa muốn được nổi danh hơn ”.

“ Hẳn thật âm hiểm, thật là không ngôn nữ nào có thể biểu đạt ! Nhưng là ta cơ trí, hơn nữa không bút nào có khả năng hình dung ”.

“ Cho nên, ta tuyệt đối không thể sánh khí, không thể ngăn chặn , không thể tức giận hẳn, không thể cùng hẳn đối kháng, có duy nhất lựa chọn chính là... đáp ứng hẳn !”.

“ Nhẫn nhục chịu đựng, tham sống sợ chết, đây mới là cảnh giới cao nhất của anh hùng ! Phải nhẫn nhịn chịu nhục công danh để đời !.” “ Vì cả đại Côn Lô, ta --- không có lựa chọn nào khác !”.

Phi Hạc thượng nhân hít sâu một hơi, thần tình bi phần xem ra có vẻ vô cùng thần thánh, chậm rãi khẽ gật đầu : “ Được , Thiên Tuyền môn chủ, ta đáp ứng người ”.

Tiểu Khai mắt thấy Phi Hạc thượng nhân sắc mặt lại biến đổi, vẻ mặt lại vô cùng cổ quái, trong lòng cảm thấy có chút lo lắng, nhịn không được nói : “ Không được gạt ta nga ?”.

Phi Hạc thượng nhân thần tình lại bi phần, ngữ khí lại càng ngày càng kiên quyết từng từ nói : “ Kỳ thật chỉ cần năm đại môn phái cùng nguyện ý ra tay, ta Côn Lô Phi Hạc tuyệt đối không lừa người, nếu có chút sai trái, nguyện để thiên lôi đánh, chịu cửu cửu trọng kiếp !”.

Tiểu Khai thề lười : “ Đừng nghiêm trọng như vậy, ta không phải muốn người thề ”.

Mới nói được lời này, chợt nghe bên ngoài mật thất truyền đến tiếng liềm mạng gõ cửa “ đốc đốc đốc đốc ” thanh âm kia dày đặc như mưa, thực hiển nhiên người bên ngoài đích xác có việc gấp, đứng ở cạnh cửa là Tiêu Vận không nói lời nào, một tay đem cửa mở ra, liền thấy một đệ tử của Côn Lôn tiến vào, lớn tiếng nói : “ Chưởng môn, đại sự bất hảo, có người muốn sấm Dao Trì cấm địa !”.

Phi Hạc chấn động, liền bước ra, phong phạm cao thủ ở bên trong liền biểu hiện ra, Tiểu Khai còn không có phản ứng kịp, liền thấy kiếm quang chợt lóe, Phi Hạc thượng nhân đã nhảy lên phi kiếm bay ra ngoài, mật thất này thập phần nhỏ bé, Phi Hạc thượng nhân lại có khả năng tự do ngự kiếm, công phu cơ bản thâm hậu đích xác danh bất hư truyền danh môn chính phái.

“ Ách ...” đệ tử đi tới báo tin Côn Lôn chính là hiểu sự việc lập tức nói : “ Các vị mời theo ta đi” .

Bốn người vội vàng đuổi tới Dao Trì cấm địa thì gặp một bóng người xa xa bị đánh bay lên, người bay tại không trung, lẳng không thối ra vài ngụm máu tươi ra không gian, sau đó rơi mạnh xuống, may mắn trong hàng đệ tử Côn Lôn một người nhảy lên, đưa tay đỡ được hẵn.

Sau đó chợt nghe thanh âm kinh sợ của Phi Hạc thượng nhân đồng thời xuất hiện : “ Người rút cuộc là ai ? Muốn làm gì ?”.

Tiểu Khai vội vàng đến gần hai bước, giương mắt nhìn, nhất thời hít một ngụm lương khí.

Nguyên lai giờ phút này tám đại cao thủ chữ Phi của phái Côn Lôn ở trong chính là Phi Hạc thượng nhân đã đoàn đoàn vây quanh một hắc y nhân, đem tám phi kiếm liềm mạng chú ý trên thân người hắc y nhân.

Tám phi kiếm này đều là hảo kiếm đứng đầu tu chân giới, trên thân ánh sáng lập lòe, trong lúc tiến lui lại nhanh như thiểm điện lôi đình, cơ hồ ánh mắt đều không thấy rõ, nhưng là hắc y nhân ở giữa vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong tay vũ khí cũng chưa có một món nào, bằng một đôi bàn tay ngăn chặn, hoặc chụp phi kiếm, lưỡi kiếm là loại sắc bén, bên trên rót đầy chân nguyên lực cường đại, nhưng là thứ này trên tay hẳn liền phảng phất giống như đao kiếm bình thường, loại sắt thép bình thường, phát ra thanh âm “khanh thương” lại không có cách nào khác gây một chút thương tổn.

Tiểu Khai tự mình cũng có thể thoải mái thu phục tám đại cao thủ này của phái Côn Lôn, nhưng là hẳn chính là bằng vào pháp bảo, nhưng thân mình hẳn vô luận là thân thể cường độ hay là tốc độ phản ứng căn bản không thể đem luận cùng sáu đại môn phái. Hắc y nhân này không cần cái gì pháp bảo, lại có thể bằng thân thể ngăn cản tám đại cao thủ, thậm chí cước bộ đều không có di động một bước, cái này đích xác có chút khủng bố.

Thực hiển nhiên, hắc y nhân căn bản không có xuất ra toàn lực, người thành thạo, không hoảng không vội, bên này Phi Hạc thượng nhân thật ra đầu đổ mồ hôi cuồn cuộn, mặt trắng không còn máu.

Tiểu Khai cẩn thận dò xét lại, hắc y nhân kỳ thật nghiêm khắc mà nói, cũng không khả năng là hắc y nhân, bởi vì Tiểu Khai nhìn màu đen căn bản không phải quần áo của hắn, mà là một tầng khí thể màu đen bên ngoài thân thể hắn.

Người này toàn thân đều bao phủ trong đoàn hắc khí này chỉ có hai tay vận động không ngừng trong hắc khí lộ ra, từ xa nhìn lại căn bản là một đoàn sương mù tối đen như mực, nhìn không thấy dung mạo, thậm chí không có ai nhìn ra hắn.

Hắc y nhân nghe được Phi Hạc thượng nhân hỏi qua, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm có vẻ giống như cuồng vọng : “ Liền bằng mấy người tu chân nhỏ bé các người, có tư cách gì để biết thân phận của ta ?”.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 6: Trung Nhân Ma Giới

Phi Hạc thượng nhân cả giận nói : “ Người sấm cấm địa Côn Lôn ta, liền đi qua toàn phái Côn Lôn ta vô luận là người nào, hôm nay cũng đừng mong rời đi ”.

Hắc y nhân cười lại càng thêm cuồng vọng : “ Ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, các người ngăn được sao ? Ta khuyên các người thừa dịp sớm rút ngay, để đại gia làm tốt công việc, tất cả nói cho được. Nếu không, ta bắt đầu đánh, không cần thận mất cái mạng nhỏ, hối hận cũng đã muộn ”.

Phi Hạc thượng nhân giận dữ , hét lớn một tiếng : “ Toàn thể đệ tử nghe lệnh, nhanh chóng bố trí Dao Trì huyễn cảnh, toàn lực ra tay, cần phải giết người này !”.

Đệ tử Côn Lôn cũng biết giờ phút này nguy đến nơi, nghe được hiệu lệnh chuông môn, nhất thời trăm kiếm đều xuất ra, phô thiên cái địa hướng hắc y nhân mà đi.

Hắc y nhân hai tay mạnh mẽ dừng lại, quát lớn : “ Được, ta cho các người thấy lợi hại của ta ”.

Hắn lời này vừa nói xong, cũng không làm động tác như thế nào, toàn thân hắc khí bỗng nhiên mãnh liệt bành trướng, giống như bỗng nhiên thổi khí cầu, bắn nhanh ra ngoài.

Chợt nghe “ binh binh bâng bâng ” một trận loạn hưởng, toàn bộ phi kiếm đều bị tầng hắc khí này đánh bay ra xa, tám đại cao thủ núi Côn Lôn vốn là đoàn đoàn vây quanh hắc y nhân, bị tầng hắc khí này đánh bay, thân hình thất tha thất thểu, đứng cũng không xong “ ba ” ngã mông ngồi trên mặt đất.

Trong phút chốc, vòng tròn lấy hắc y nhân làm tâm, trong phạm vi mười thước đều không còn một đệ tử Côn Lôn.

“ Ti ! ” Tất cả mọi người bị tình cảnh lộn xộn này làm giật mình liền một hít ngậm khí.

Hắc khí trên người hắc y nhân lúc sau mới chậm rãi nhạt đi, bộ mặt của hắn lộ rõ như núi Lư Sơn.

Nhìn qua, hắn bất quá là nhân loại bình thường, vóc dáng không cao không thấp, hình thể không béo không không gầy, quần áo trên thân nói không nên lời là màu đen đúng hơn là màu xám, xem ra thập phần xấu xí. Nếu đứng trong đám người, phỏng chừng thập phân khó tìm ra, nếu không phải hắn vừa mới ra tay kinh thế hãi tục, phỏng chừng ai cũng không có đem hắn liên hệ với hai chữ “ cao thủ ” .

Nhưng là hắc y nhân vừa ngẩng đầu, toàn thân trên dưới bỗng nhiên tản mát ra một cỗ khí thế uy áp khó hình dung ra, cười nói : “ Muốn biết ta là ai, các người nhìn cho rõ ”.

Lời này nói xong, hắn bỗng nhiên ưỡng ngực, đưa cánh tay lên, sau đó trừng hai mắt về phía trước !.

Cả thiên địa trong lúc đó, bỗng nhiên liền tràn ngập một loại tuyệt đối uy áp khó có thể nói bằng lời, khó có thể thừa nhận, khó có thể tưởng tượng, uy áp này từ người hắc y nhân phát ra, khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất.

Hắn vừa trừng mắt, Tiểu Khai còn không kịp phản ứng gì, liền cảm thấy Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm không thể khống chế bay lên, trong phút chốc lớn lên ba bốn thước, xoát chắn trước người Tiểu Khai và ba cô gái, chợt nghe “thương” một tiếng vang lên, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm giống như đánh lên một vật gì đó vô hình bay đến, toàn thân vi vi chấn động, sau đó phiêu phù vững vàng trước mặt Tiểu Khai, rốt cuộc không na động chút nào.

Tiểu Khai hoảng sợ vội vàng cúi đầu khẽ nhìn, trên người hoàn hảo không tổn hao gì, quay đầu lại nhìn ba cô gái bên người, cũng đồng dạng khó hiểu chân chính tự nhìn mình.

“Hoàn hảo ... hoàn hảo” Tiểu Khai lúng túng cười : “Xem ra là một trường sợ bóng sợ gió”.

Sự thật, hiển nhiên không có khả năng là một trường sợ bóng sợ gió , Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm trời sinh thông linh, có thể tự động hộ chủ, những người khác không có vận khí tốt như vậy.

Phi Hạc thượng nhân vừa mới thở ra ngụm khí bắt đầu từ mặt đất đứng lên, liền cảm thấy lồng ngực bỗng nhiên giống như bị cây búa hung hăng gõ một cái, nhất thời “đăng đăng đăng” thối lui lại sau ba bước, chỉ cảm thấy một cổ hơi thở vô cùng đáng sợ, cách đó không xa đập vào mặt mà đến, nhất thời khí huyết sôi trào, chỉ cảm thấy toàn thân nguyên khí đều bắt đầu chạy chốn, giống như con ngựa hoang thoát cương, kinh mạch toàn thân chuyển động loạn lên không thể khống chế, vô luận hắc hô hấp sâu như thế nào, áp chế ra sao, cũng khó khó có thể khống chế được, cổ nguyên khí kia trong phút chốc đã từ đỉnh đầu chạy đến chân, rồi từ chân chạy lên đỉnh đầu, chuyển bảy tám vòng, đem xoay chuyển Phi Hạc chân nhân chóng mặt hoa mắt toàn thân mềm ra, bỗng nhiên ngực nóng lên, há miệng “oa” thổ ra một ngụm máu tươi.

Không chỉ có Phi Hạc thượng nhân thổ huyết, tám đại cao thủ ở đây không may mắn thoát khỏi, cơ hồ đồng thời thổ huyết ra, mà đệ tử thế hệ thứ hai thứ ba, lại ngay cả đứng đều không xong, toàn bộ ngã sấp khắp nơi trên mặt đất.

Uy áp này thật sự khủng bố, giống như trong phút chốc thức tỉnh toàn bộ tâm linh sợ hãi sâu thẳm nhất của con người, làm mấy người tu chân tâm tính cứng cỏi này căn bản không có lực chống cự gì, tâm linh liền thất thủ.

Phi Hạc chân nhân thổ ra một ngụm máu, khí huyết nhất thời bình tức rất nhiều, hắc miễn cưỡng ngẩng đầu muốn nhìn xem hắc y nhân đối diện, mắt chứng kiến ánh mắt đối phương cũng đang toàn lực trừng lại.

Cặp mắt kia, lại có thể là màu đỏ !.

Phi Hạc chân nhân tóm lại cũng có kiến thức của nhất đại cường môn, trong một sát na này ý niệm trong đầu ùn ùn kéo đến, giống như điện quang, hỏa thạch lưu chuyển, bỗng nhiên một ý niệm đáng sợ trong đầu lóe lên, nhin không được thất thanh kêu to: ” Người.... người là ma tộc ”.

“ Đúng vậy ” Hắc y nhân cười ngạo nghễ, ngang nhiên nói : “ Ta chính là ma !”.

Ma Tộc !

Chân chính chỉ có một bộ phận người tu chân đứng đầu tu chân giới mới có thể chân chính hiểu rõ được hai chữ này đại biểu hàm nghĩa cái gì.

Vô cùng giết chóc, vô cùng sợ hãi, lực lượng vô địch, còn có tàn bạo không sánh nổi, liền hơn một trăm cái “ vô cùng ” cũng không đủ để hình dung ma tộc thật sự đáng sợ, nghe nói chỉ có tu chân giả chân chính chết trong tay ma tộc, trước khi lâm tử mới cảm thụ được cái gọi là “ cực hạn sợ hãi ”.

Thực sự có tư cách dùng ma tộc đối kháng chính là tiên nhân.

Đối với người tu chân mà nói, tiên nhân là tồn tại không thể kháng cự, bọn họ có thể tùy tay phá hỏng cửu cửu trọng kiếp, có thể trong lúc phất tay trời nghiêng đất ngã, bọn họ toàn thân kim quang lờ lờ, chỉ cần một cái trừng mắt có thể làm phạm phu tặc tử hồn phi yên diệt.

Bọn họ là đối tượng toàn bộ người tu chân dâng lễ cúng bái, là đích cuối cùng của một giấc mộng ngọt để toàn bộ người tu chân trải qua thiên tân vạn khổ liều mạng tu luyện liều mạng theo đuổi.

Nhưng là dù vậy cũng đã suốt một vạn năm không có ai có thể phi thăng không có một người có thể phá không mà đi, hóa thân tiên nhân.

Trong lúc đó chênh lệch giữa người tu chân và tiên nhân liền giống như con kiến so với voi lớn, phù du so với tàu khách, đó là đạo lý bất khả dĩ.

Nhưng là liền là tiên nhân, đứng trước mặt ma tộc, cũng chiếm không được chút tiện nghi, đơn giản là ma giới căn bản tồn tại cường đại cùng tiên giới thực sự tề khu .

Người tu chân muốn phi thăng tiên giới, thế gian phần đông yêu ma quỷ quái lại khát vọng hạ tiếm ma giới.

Trước khi phi thăng có thiên kiếp, đồng dạng hạ tiếm có ma kiếp.

Thiên lôi cố nhiên có thể tấn công người tu chân hồn phi yên diệt, ma hỏa đồng dạng có thể thiêu cháy người tu ma thần hồn tiêu diệt.

Phi Hạc thượng nhân trong đầu đủ loại truyền thuyết và kiến thức nhất nhất hiện lên, trong phút chốc mất hết can đảm, đối mặt với đối thủ cường bại này căn bản không phải cùng cấp bậc, liền một chút ít lực chống cự dục vọng đều không có.

Truyền thuyết ma tộc lướt qua, ngọn cỏ cũng không sống, hắc y nhân kia một khi đã đến đây, tự nhiên là muốn tắm máu Côn Lôn.

Nhưng là hắc y nhân thần sắc ngược lại không có thoải mái như vậy, hắc hai mắt màu đỏ xoát một chút trường mắt nhìn huyền thiết chi tinh vạn năm trước mặt Tiểu Khai.

“ Đây là....” hắc y nhân thần sắc lại hơi có chút sợ hãi, dùng sức nuốt nước miếng. thanh âm liền nhỏ xuống : “ Định Định Hải Thần Châm ?”.

Tiêu vân mẫn tuệ chú ý tới, thời điểm hắc y nhân đang nói bốn chữ cuối cùng, thanh âm lại có chút run rẩy.

“ Cái gì Định Hải Thần Châm ?” Tiểu Khai nói : “ Nó là Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, là bảo bối của ta, người hôm nay đến Côn Lôn muốn làm gì ?”.

Hắc y nhân nhất thời khẽ thở ra, lại nói : “ Nó thực không phải Định Hải Thần Châm ?”.

Tiểu Khai khẽ nhú mày : “ Người thật sự là không hiểu, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm này là ta từ trong thạch đầu lấy ra, ta như thế nào lầm ”.

Hắc y nhân nhất thời thở dài, gật đầu nói : “ Không phải liên được ”.

Hắc y nhân bỏ lại Tiểu Khai, không quản đám đệ tử Côn Lôn bên kia sợ tới mức nửa chết nửa sống, lập tức đi bên cạnh mười bước, thẳng đến bên Dao Trì.

Trong Dao Trì, Thụy Liên im lặng, lá sen ôn nhu, phảng phất không biết bên người mình vừa mới trải qua một hồi đánh nhau kịch liệt.

Hắc y nhân đối mặt Dao Trì bỗng nhiên toàn thân hắc khí mãnh liệt bành trướng, hai tay hợp lại, hắc khí kia lại ngưng tụ thành một khối cầu

màu đen nhánh, xem ra giống như thực chất, hướng dao trì đi xuống, “ Bồng ” một tiếng, bọt nước kích khởi đầy trời.

“ Hồng ! ” Tiếng gầm gừ kinh thiên động địa vang lên, cùng với nước Dao Trì bay đầy trời, viên cổ thần thú ở đáy ao—long tử Phách Hạ lại xuất hiện trước mắt mọi người.

“ Tạo nghiệt a....” Phi Hạc thượng nhân ngậy ngốc nhìn phía trước, thống khổ rên rỉ lên : “ Nước Dao Trì khuynh, thiên hạ đại loạn, tình hình trong lời tiên đoán thực sự xuất hiện a!”.

Đã không ai mình lại hấn lăm bầm lầu bầu, Phách Hạ phần nộ rít gào hướng hắc y nhân vọt tới, há to miệng, răng nanh sắc bén, nước bọt chảy xuống, cũng đủ đem nửa người hắc y nhân một ngum cắn đứt !.

Nhưng là hắc y nhân liền từng bước cũng không lùi, ngược lại giơ tay lên, hai cánh tay kia, lại trực tiếp hướng miệng Phách Hạ, trong chớp mắt, thân đã vào bên trong huyết bồn.

Khinh Hồng khê “ nha ” một tiếng, tuy biết rõ hắc y nhân là ma tộc, y nhiên lại có chút không đành lòng nhắm mắt lại.

Tiếp theo, Phách Hạ rít gào đã bị ngạnh sinh, trong bụng buồn rầu.

Kỳ thật long chi lực cực lớn, lại bị hắc y nhân ngạnh sinh đứng vững !.

Hai cánh tay hắc y nhân, một trên, một dưới, vững vàng giữ chặt hàm trên hàm dưới của Phách Hạ, Phách Hạ liều mạng ngậm miệng, liều miệng cắn, nhưng hai cánh hắc y nhân kia liền phảng phất giống như cương thiết, vô luận nó dùng sức ra sao, như thế nào bạo phát, đối tư thế như thế nào, đối góc độ, rít gào khàn cả giọng như thế nào, đều không có chút nhúc nhích.

Phách Hạ dù sao là viên cổ thần thú, trí thông minh cũng không thấp, lực lượng không đủ, lập tức rút cổ lại, đã nghĩ phải lui về, nhưng hắc y nhân giống như sớm chuẩn bị, hai tay vừa lật, đã đem hai hàm răng Phách Hạ gắp gao giữ trong tay, dùng sức kéo lại !.

Lực kéo này là loại thật lớn, Phách Hạ kêu thảm thiết, thân hình thật lớn bị hắc y nhân kéo lại, nhưng là trạng thái lại là rằng co, lại không có biện pháp thoát thân ra.

“ Môn chủ, cứu cứu Côn Lôn đi !” Phi Hạc thượng nhân mặt như tro tàn, không biết khi nào chạy đến bên người Tiểu Khai, lộ vẻ sầu thảm nói: “ Trên người trấn sơn thần thú cất dấu bí mật lớn, nếu nó chết, lập tức chính là thiên hạ đại loạn a !”.

" Được," Tiểu Khai lập tức gật gật đầu:" Ta giúp ngươi."

Huyền Thiết Chi Tinh nhất thời bay lên trời, đem đầu gậy, đối với hắc y nhân gõ xuống.

Hắc y nhân không sợ hãi, quay đầu lại, miệng há ra, lại thổ ra một viên châu tử nhỏ nhỏ, chuẩn xác đón nhận Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm.

“ Ba ” một tiếng, lại thanh thúy sáng khoái, khóa châu tử kia nhất thời bị Huyền Thiết Chi Tinh đánh nát.

Hắc y nhân hoảng sợ, rút cuộc bất chấp cùng Phách Hạ phân cao thấp, rút tay nhanh về, thân chợt lóe lên thoát đi, cả giận nói: “ Đây là thứ cái gì ?”.

“ Ta không phải đã nói cho ngươi sao, nó kêu Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm ”.

“ Thú lắm !” Hắc y nhân thở gấp mắng : “ Cái này rõ ràng Định Hải Thần Châm, trừ Định Hải Thần Châm, tu chân giới nào có cái gì có thể khế

một cái liền đem ma châu hủy diệt ”.

“ Thôi đi, khóa ma châu này của người vốn liền kết quả như vậy ” Tiểu Khai phiết phiết miệng nói: “ Ta cũng chưa dùng sức, cho dù là đánh phi kiếm bọn họ đều không nhất định đánh nát, kết quả khóa châu tử này của người đập nhẹ liền vỡ vụn ” .

“ Oa nha nha, người đây là vũ nhục ta !” Hắc y nhân thốt nhiên giận dữ : “ Ma châu là bốn mệnh ma khí của ta ngưng kết mà thành, ta mất hơn một ngàn năm thời gian mới luyện thành ba khóa. Cho dù cả phái Côn Lôn đến cũng không ngăn được, người lại nói không bằng một thanh phi kiếm ? Đến đến đến, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp !”.

“ Đến đây đi ” Tiểu Khai ngoắc ngón tay : “ Ta vốn muốn đánh nhau với người ”.

Phách Hạ ngơ ngác đứng trên mặt nước, nhìn thấy hai nhân loại khi dễ nó nói rầm rì, nó trí thông minh thấp, trong đầu thật sự không thể lý giải, rốt cục rít gào một tiếng, rụt cổ lại trốn về Dao Trì.

Hắc y nhân đối với cây gậy của Tiểu Khai thủy chung có điểm kiêng kỵ, chần chờ một chút, nhịn không được hỏi lại một câu : “ Cái này của người... thực không phải Định Hải Thần Châm ?”.

Hắn nuốt nước miếng lại nói: “ Nếu cái này thật sự là Định Hải Thần Châm, người cũng không nên cố ý giấu diếm, ta Linh Trư tuy cuồng vọng, lại cũng biết không phải Định Hải Thần Châm đem hợp lại, nếu chỉ cần người thừa nhận ta cam đoan tuyệt đối không nói hai lời, lập tức quay đầu bỏ đi ”.

Tiểu Khai theo lý thường đương nhiên lắc đầu : “ Không phải, đương nhiên không phải ”.

Vị Linh Trư tiên sinh này cũng không khách khí, há miệng ra, lại xuất hai khóa ma châu đen nhánh, nhanh chóng như lôi điện thẳng hướng Tiểu Khai bay đi, miệng còn quát lớn một tiếng :” Xem đánh !”.

“ Ba ba ” hai tiếng, hai khóa ma châu lại bạo thành mảnh nhỏ.

“ Ách... người cái này cũng không phải đã đánh sao ?” Tiểu Khai có điểm buồn bực: “ Làm ơn, nhìn người vừa mới biểu hiện coi như là cao thủ, người cũng không khả năng lấy ra thứ khác sao ? Người nhìn như thế nào không giỏi bằng ta ?”.

Linh Trư biểu tình kỳ quái, xem ra giống như hình dáng muốn khóc, nhưng là phiết phiết miệng lại nghĩ thấy không thể mất mặt trước địch nhân phía trước, cho nên dùng sức trừng lớn mắt, hung hăng nhìn Tiểu Khai, cắn răng nói: “ Cái này của người... rõ ràng chính là Định Hải Thần Châm !”.

“ Thực không phải a ” Tiểu Khai thật sự phục hấn : “ Ta nói lão huynh, muốn đánh liền đánh, người quản nó tên là cái gì a, người muốn đánh chúng sẽ đến, không đánh người đi đi, ta cũng không cùng người dây dưa ”.

“ Đừng gạt ta ” Linh Trư nói : “ Người dám thề không, cái này không phải Định Hải Thần Châm ?”.

Tiểu Khai cả giận : “ Ta thề, nếu đây là định hải thần châm, ta *** chính là lợn !.”

Linh Trư cũng hồ đồ, đáng thương ba ba trừng mắt nhìn, vẻ mặt mê mang.

Nhưng là lúc sau, Tiểu Khai bỗng nhiên nghe thanh âm Bác Học chân nhân : “ Tiểu Khai đạo hữu, ta nghĩ có chuyện ta cần nói cho người....”

“ Người nói ”.

Bác Học chân nhân nói : “ Ta trước kia nói qua với người, Huyền Thiết Chi tinh là kim khí thuần tịnh nhất trong thiên địa, là tự nhiên hình thành, người còn nhớ rõ không ?”.

“ Nhớ rõ, làm sao vậy ?”.

“ Nhưng là còn có vài điều, ta lúc ấy hiềm phiền toái, không nói rõ với người ” Bác Học chân nhân nói : “ Kỳ thật Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, nghiêm khắc mà nói, nó cũng không xem như tự nhiên bởi vì thời đại truyền thuyết rất lâu rất lâu, nó từng là giống như tách ra từ một vật, mà vật này chính là truyền kì lớn nhất tiên giới ma giới và nhân gian, nó tên là Định Hải Thần Châm, lại tên....ách... Như Ý Kim Cô Bổng ”.

Tiểu Khai bắt đầu cảm thấy có chút không ổn : “ Ý tứ của người”

Bác Học chân nhân nói: “ Trước kia thật thật lâu bởi vì một vài điều chúng ta khó có thể lý giải nguyên nhân Định Hải Thần Châm nổ thành mảnh nhỏ, mấy cái mảnh nhỏ này di tán khắp nơi trong thiên địa, có khả năng nhập bên trong thạch đầu, có chìm vào bên trong biển sâu, có lọt vào bên trong thực vật, cũng có hóa thành phát trần, tràn ngập tại không trung, sau đó trải qua thâm niên tụ tập mấy cái mảnh thật nhỏ liền tự nhiên ngưng tụ thành khối nhỏ mắt thường có thể thấy được, cũng chính là người gặp Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm ”.

Bác học chân nhân, dừng một chút, bổ sung nói: “ Người tìm được cái Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm này nên chính là do mảnh nhỏ khả năng nhập đầu ngưng tụ mà thành, tuy nhiên không phải Định Hải Thần Châm đầy đủ, nhưng là theo lực lượng thuộc tính nói lên, cũng không hề khác nhau. Cho nên nghiêm khắc mà nói, nó cũng có tên là Định Hải Thần Châm ”.

Tiểu Khai trong nháy mắt mặt đen đi: “ Ý tứ của người... ta thực thành lộn ?”.

“ Đúng vậy ” Bác Học chân nhân cười tí mắt nói : “ Định Hải Thần châm không đánh tu chân, chuyên đánh tiên ma, ma tộc này thả ra ba khóa ma châu, vốn là pháp bảo phi thường cường đại, nhưng là vừa lúc gặp phải Vạn Năm Huyền Thiết Chi Tinh chuyên khắc tiên ma, cho nên dễ dàng bị người phá điệu, cũng khó trách hãn buồn bực ”.

Linh Trư ngơ ngác đứng một lúc lâu, bỗng nhiên miệng khẽ kêu một tiếng, lại lẳng không bay lên, đối với Tiểu Khai mãnh liệt đi tới, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm không chần trừ ngênh đón phía trên, một gậy thân nó xuất ra đập vào cánh tay hãn.

Một gậy này hiệu quả tuyệt đối tốt, Linh Trư cả người bị đánh bay về phía sau, chột nghe hãn “ ai yêu ” hét thảm một tiếng, toàn thân “ xuy ” toát ra một cổ hắc khí, giống như đụng phải thiết bổng bị nung đỏ, thân thể rơi thật mạnh trên mặt đất, phát ra “ ba ” một tiếng buồn hường, xem ra giống như thụ thương tổn nặng.

Tiểu Khai trong lòng nhịn không được, không nghĩ tới Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm khởi đánh ma tộc lại hữu hiệu như vậy, một gậy vừa mới dùng để đánh người tu chân cũng không hiệu quả như vậy, như vậy nói mình chỉ cần cầm cây gậy trong tay, chẳng phải là tiên nhân cùng mà tộc đều không cần sợ hãi ?.

Phi Hạc thượng nhân hung hăng hít một ngụm lương khí, chỉ cảm thấy đầy miệng phát khô, một lời nói không nên, đúng như vậy ma tộc bị đánh chạy, nhưng là Thiên Tuyền môn chủ cũng không là người tốt, Linh Trư trong tay hãn liền một chiêu đều không tiếp được, về sau tu chân giới còn không biết muốn chịu không ít hãn khi dễ, thật sự là không thoát khỏi miệng hổ, lại tiến vào miệng sói oa.

Phi Hạc thượng nhân bên trong nghĩ vậy bỗng nhiên cảm thấy trước mặt sáng mạnh, hãn vừa nhắc đầu, phát hiện trên đỉnh đầu bầu trời kim quang lờ lờ, tỏa ánh sáng, lại như quang mang mặt trời, mà tại địa phương cực

biên xa xôi, giống như có một bóng người màu vàng ẩn hiện, chính là bay tới.

“ Trời na, đó là cái gì vậy ?” Ba Vân Tử dương đầu oa oa kêu loạn : “ Đây là thiên triệu a, khó gặp qua thiên triệu a ! Chẳng lẽ vừa muốn xuất cái sự tình gì lớn sao ?”.

Hắn không hiểu kêu lên, toàn bộ đệ tử Côn Lôn đều ngẩng đầu lên, lại là tò mò lại là khẩn trương nhìn cái bóng màu vàng phía chân trời di động bay nhanh, hơn nữa phương hướng bay tới đúng là núi Côn Lôn, di động tốc độ cũng không nhanh, nhưng là kim quang mãnh liệt kia mang theo một cỗ uy áp vô cùng lạ thường, phô thiên cái địa chiếm cứ tầm mắt mọi người.

Phi Hạc thượng nhân con mắt nhanh chóng trừng ra, lấp bắp nói : “ Chẳng lẽ... chẳng lẽ là tiên nhân ?”.

“ Đúng vậy, là tiên nhân ” Linh Trư nói tiếp, ma tộc không hay ho này khóe miệng còn có vết máu, trên vai cháy khét, hậm hực nói : “ Những ngày này tiên nhân tin tức thật đúng là rất nhanh ” .

Bị Tiểu Khai hủy diệt ba khóa ma châu, lúc sau bị đánh một gậy Linh Trư trên người cổ ma khí liền lạng lẽ biến mất, hắn như một người cô độc đứng ở nơi đây, xem ra có vài phần lạc phách, cùng hào quang gia hỏa trên trời so sánh lại kém một vạn tám ngàn dặm.

Cái bóng màu vàng cuối cùng bay đến trên đỉnh đầu mọi người, kim quang thu lại, quả nhiên hiện ra một hình người, Tiểu Khai nhìn kỹ, không khỏi thất vọng.

Nguyên lai cái gọi là Tiên Nhân, cùng người thường cũng không có gì khác nhau, khuôn mặt kia có chút lớn, xem ra giống như mặt ngựa, trên mặt còn có vài khóa ma tử, dưới chân một thanh phi kiếm chói lọi.

Vị tiên nhân này thấy tất cả mọi người nhìn hẩn, đại khái có điều so sánh đạt được thành công, liền lộ ra một nụ cười cao ngạo mất tự nhiên, chỉ tiếc rằng nanh của hẩn có chút vàng, diện mạo cũng có chút hàn sâm, thoát ly kim quang phía sau làm nền, lúc này cười nói thật sự không cao quý, Tiểu Khai liếc mắt nhìn hẩn hai mắt có chút lệch , rằng nanh còn có cao răng đen xì , nhất thời nhin không được “ phốc xích ” cười ra tiếng.

Phi Hạc thượng nhân và đệ tử Côn Lôn thật ra không dám cười, đầu cung kính cúi thấp xuống, đều không dám thở mạnh, chờ đợi tiên nhân phát lệnh .

Tiên nhân kia trước tiên là hung hăng trừng mắt khế nhìn Tiểu Khai lúc này mới có chút, hơi hơi nâng tay, thần sắc trên mặt nhất thời nghiêm túc, chậm rãi nói : “ Bốn tiên tên là Thiên Ngưu Tử, chính tiên nhân là thất phàm trên tiên giới, kim phụng chi mệnh của tiên đế, trợ giúp các vị đuổi yêu ma, kiên thủ Dao Trì cứu vớt muôn dân thiên hạ ”.

Đệ tử Côn Lôn đầu cũng chưa dám ngẩng, tề thanh nói : “ Đa tạ thượng tiên ”

Linh Trư lạnh lùng cười nói : “ Tiên giới giá bang thực bức bách chính là lão tử dạng này, thực lực không trách, phô trương thật không nhỏ ”.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 7: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Giờ phút này bề ngoài im lặng như tờ, Linh Trư nói chuyện thanh âm tuy nhỏ, nhưng vẫn bị Thiên Ngưu Tử nghe được rõ ràng, hắn chuyển đầu, nhìn không được kinh ngạc nói : “ Di, người ma giới lại có thể tới sớm hơn ta, xem ra hôm nay khó tránh một trận chiến ?”.

Hắn nói xong lời, tay sờ vào trong lòng ngực, chọn ra một bộ giống như kính mắt, đặt lên trên mũi, cũng không biết nói như thế nào ẩn một chút, bộ kính mắt kia nhất thời phát ra thanh âm “ hoa lý ba lạp ”, giống như đập vỡ đậu tằm, Tiểu Khai nhìn cẩn thận, chiếc kính này rõ ràng có chữ số chạy chạy , đại khái qua hai giây, Thiên Ngưu Tử gật gật đầu, trên mặt không nhìn được liền có vẻ khinh miệt, chế nhạo nói : “ Ma giới yêu ma quả nhiên không người, lại phái một một người chiến đấu lực chỉ có năm trăm tới, buồn cười, a buồn cười ”.

Hắn tiêu sái phất vạt áo, nhất thời từ không trung hạ xuống, hai chân không nhiễm chút bụi, nhưng thật ra rất có phong phạm cao thủ, một tay đặt phía trước, xem ra rất giống phật sơn Hoàng Phi Hồng năm đó khởi thủ cái thế, lạnh nhạt quát : “ Đến đây đi, ma tộc nhỏ nhoi, bất cứ người nào đến đều bị trừng phạt ”.

Linh Trư hắn vô cùng xem thường, khinh thường nói: “ Người chẳng lẽ không nhìn ra ta bị thương sao ?”.

“ Bị thương ” Thiên Ngưu Tử ha ha cười to : “ Ma tộc vốn là ma tộc, không biết xấu hổ có thể tìm ra cái cớ như thế, ở đây đều là người tu chân, lại có người nào có tư cách làm người bị thương ? Những người này trong mắt ta, liền giống như con kiến, ngọn cỏ, người yếu đến mức đánh không lại bọn họ, vậy không cần cùng ta động thủ, ngoan ngoãn đưa tay chịu trời đi ! ”.

Nói lời này có chút cấp bách, trực tiếp đem người tu chân coi thường, lời vừa nói xong, Phi Hạc thượng nhân nét mặt già nua có chút không chịu được, Tiểu Khai khẽ nhún mày, nghĩ thầm rằng : “ Gia hỏa này cư xử chẳng ra gì a ”.

Linh Trư mặc kệ hân, cười lạnh nói : “ Thối lắm, người liền thối lắm, lão tử hôm nay thân thể không tốt, không dài dòng với ngươi, đợi đồng bạn lão tử đến, đem ngươi đánh thành đầu heo ”.

Lời vừa nói xong, Linh Trư bỗng nhiên hóa thành một đạo hắc mang, nhanh chóng hướng phía xa bay mất, hân chính là có chút đầu óc, hôm nay bỏ qua là tốt nhất, thời khắc mấu chốt chủ nghĩa anh hùng cá nhân không được, người sáng suốt bảo vệ bản thân mới là thượng sách, Tiểu Khai lại âm thầm gật đầu, nghĩ thầm rằng : “ Linh Trư này xem như một hán tử ”. Tiếp theo tức tối nghĩ : “ Mẹ nó, nếu không phải hân bức ta thề, ta cũng sẽ không là lợn, xem ra hân bị thương cũng xứng đáng ”.

Thiên Ngưu Tử hiển nhiên không dự đoán được chiêu thức ấy, sững sốt một lúc, muốn truy đuổi đã không kịp, đành hướng về phương xa hậm hực miệng thóa mạ, mắng : “ Quả nhiên là ma tộc, nhát gan như thế, đã biết là sẽ chạy trốn ”.

Hân quay đầu đến, hai mắt đeo kính nhất nhất quét qua mọi người trước mặt, thời điểm quét đến Tiểu Khai, nhất thời “ Di ” sợ hãi kêu một tiếng : “ Người là ai ? ”.

Phi Hạc thượng nhân cười lời : “ Vị này là hai trăm năm mươi Thiên Tuyển môn đại môn chủ Nghiêm Tiểu Khai, vừa rồi có thể ngăn trở ma tộc, may mắn mà môn chủ xuất thủ tương trợ ”.

Thiên Ngưu Tử khẽ gật đầu : “ Đúng vậy, thực lực của người tuy so với ta còn kém không ít, đích xác cũng đủ cùng đánh một trận với ma tộc ”.

Tiểu Khai mỉm cười : “ Xin hỏi, chiến đấu lực của ta là bao nhiêu ?”.

Thiên Ngưu Tử vẻ mặt cùng quẫn, nhất thời liền đỏ mặt nói : “ Ách.... để ta nhìn lại ” .

Hắn dùng sức trừng mắt nhìn qua kính, trên mặt kia con số chạy chạy, vẫn không dừng lại, hoa lý ba lạp vang lên, cũng không dừng lại, nhưng là trên mặt kính kia tuy có chữ chạy tới chạy lui, lại cố tình một vài số đều không có, lộ ra từng dòng từng dòng dấu chấm hỏi.

Hắn đem loại kính mắt này, là vật chuẩn của tiên nhân lớn nhỏ trên tiên giới, tên là “ tiên lực tham trắc kí ”(dò xét tiên lực) có thể đại khái dò xét “ tiên lực trị ”(giá trị tiên lực) của tiên nhân khác , mà độ cao tiên lực trị cao, có chút tương tự “ nội công ” trong tiểu thuyết võ hiệp, như vậy tiên nhân tu vi càng thâm hậu.

Đương nhiên, chân chính trong chiến đấu, cũng không phải tiên lực trị càng cao càng lợi hại, còn có chút như ứng dụng pháp môn, trạng thái lâm trận, mặt khác thuộc tính tiên lực là nhân tố ảnh hưởng thắng bại chiến đấu, nhưng là vô luận như thế nào, Tiên lực trị xem như quan trọng nhất tiên nhân là một cái chỉ tiêu, cái này giống như Trương Vô Kỵ trong Ý Thiên Đồ Long Ký , dưới tình huống học xong Cửu Dương thần công hoàn toàn không có chiêu thức nhất thời liền biến thành cao thủ đứng đầu trong giang hồ.

Cho nên nói, tiên lực trị không phải vạn năng, nhưng là không có tiên lực trị, cũng vạn vạn không thể.

Mà Thiên Ngưu Tử bộ Tiên Lực Tham Trắc Khí trong tay này, nên xem như loại hàng thấp kém trên tiên giới, dù sao hẳn bất quá là thất phẩm chính tiên, nghe nói bộ dò xét khí này giới hạn là cấp bậc tam phẩm chính tiên, chẳng qua Thiên Ngưu Tử cho tới bây giờ không có qua thực tiễn, nguyên nhân rất đơn giản, địa phương trên tiên giới cấp bậc sâm nghiêm, hẳn liền không có tư cách gặp mặt tam phẩm chính tiên.

Đúng là bởi vì cho tới bây giờ không thấy qua ngoài cấp bậc tam phẩm chính tiên, cho nên xuất hiện tình huống này bộ tiên lực tham trắc khí này của Thiên Ngưu Tử dò xét không được, giờ phút này thấy một loạt dòng dấu chấm hỏi trước mắt chạy qua, Thiên Ngưu Tử nhất thời liền buồn bực, hẳn đầu óc chuyển mấy vòng, lúc này mới vội ho một tiếng, hai má đỏ lên, đối với Tiểu Khai nói : “ Ta nhìn lại, tiên lực trị của ngươi có.... hai ngàn, ắt đúng vậy chính là tròn hai ngàn !”.

Hắn còn nhịn không được bổ sung một câu : “ Ta tiên lực trị là hai ngàn linh một, a a, ngược ngùng so với ngươi cao hơn một chút ”.

“ Nga ” Tiểu Khai thật ra không để trong lòng, thuận miệng nói : “ Chẳng biết ngươi lần này xuống dưới này làm cái gì a ?”.

Thiên Ngưu Tử thần sắc nhất thời trang nghiêm lại, nói chuyện cũng đại nghĩa lẫm liệt lên : “ Các ngươi nên biết, từ xưa tiên giới là không can thiệp sự vụ phàm giới, nhưng là lúc này đây, thực sự là sự việc rất quan trọng, cho nên tiên đế mệnh lệnh ta xuống hạ giới, thề bảo hộ Dao Trì, nhất định phải chặn kiếp số lớn, cửa vớt vạn dân trong nước lửa ”.

Phi Hạc thượng nhân liên tục gật đầu : “ Đúng vậy, đúng vậy phái Côn Lôn ta các tiền bối đã sớm tiên đoán qua kiếp số này, ta vừa mới thấy ma tộc xuất hiện, cũng đã ý thức được kiếp số đến rồi ”.

Tiểu Khai nói : “ Kiếp số gì ?”.

Phi Hạc thượng nhân nhìn Thiên Ngưu Tử, phát hiện hắn không đáp, vì thế chậm rãi ngâm lên : “:” Trì bình giang sơn ổn, trì động tam giới kinh, một ngày nước ao khuynh, thiên hạ hiện long hình! ”

Thiên Ngưu Tử lại một tiếng kinh ngạc “ di ” nói : “ Đây là kệ tử gì ?”.

Phi Hạc thượng nhân cung kính lễ phục nói : “ Đây là lời tiên đoán tổ tiên Côn Lôn lưu lại ”.

Thiên Ngưu Tử gật đầu nói : “ Không sai, không sai, ta lần này hạ phạm, đúng là gì cái sự kiện này ”.

Tiểu Khai lúc này mới âm thầm kinh ngạc nói : “ Phi Hạc Thượng nhân, chẳng lẽ người nói Dao Trì này, lại cùng thiên hạ đại thế tương quan sao ?”.

“ Người vừa mới nói a ” Phi Hạc thượng nhân cười khổ : “ Phái Côn Lôn chúng ta mỗi một chương môn trước khi nhậm chức, mới có duy một một cơ hội được dùng nước Dao Trì, mà trước sau dùng, còn phải đốt hương tắm rửa, cầu nguyện chay tịnh nhiều ngày, sau khi uống nước Dao Trì, phải bế quan ba năm, dốc lòng luyện hóa nước Dao Trì, trong lúc đó trình tự vô cùng rườm rà, nhưng là chúng ta mấy vạn năm , cho tới bây giờ không dám làm trái qua, người ngầm lại, đây là vì cái gì ? . ”

" Vì cái gì ?".

Phi Hạc thượng nhân, chậm rãi nói : “ Đơn giản là nước Dao Trì này, thật sự là quan hệ quá trọng đại, trọng đại đến mức chúng ta cơ hồ vô pháp thừa nhận. Mà Côn Lôn chúng ta bảo vệ cho Dao Trì đó là bảo vệ cho thiên hạ thái bình !”.

Hắn nhìn Tiểu Khai, tuy một câu trách cứ cũng chưa nói, nhưng Tiểu Khai mặt đã có chút đỏ, ngầm lại chính mình hai lần xâm nhập Dao Trì, ẩu đả Phách Hạ thần thú, làm bọt nước Dao Trì đầm đìa trên bờ, thật là có chút coi trời bằng vung.

Khinh Hồng chen miệng nói : “ Thượng nhân, hai câu sau của kệ tử như thế nào giải thích ? Như thế nào lại quan hệ đến rồng ?”.

Phi Hạc thượng nhân lắc đầu thành thật: “ Ta không biết ”.

“ Để ta nói cho ” Thiên Ngưu Tử nói : “ Trong này, kỳ thật có chút bí mật, các người là người tu chân không có nghe qua, hôm nay ta một khi đã đặc biệt hạ giới, như vậy mấy cái này nói cho các người cũng không sao cả ”.

Hắn nói: “ Các người biết không, vì cái gì Dao Trì trọng yếu như thế ?”.

Khinh Hồng nói: “ Một ngày nước ao khuynh, thiên hạ xuất hiện rồng, dựa theo lời này lý giải, chẳng lẽ bởi vì trong Dao Trì có rồng sao ?” Nàng khẽ nghĩ, nhin không được liền cười : “ Cái này hiển nhiên không có khả năng, Dao Trì nhỏ như vậy, như thế nào có rồng a ”.

Thiên Ngưu Tử lại khẽ gật đầu : “ Tiểu nha đầu, người nói cũng không sai, trong Dao Trì này quả thật có rồng ”.

Khinh Hồng há rộng miệng ra, lúc lâu mới nói : “ Người nói là.... long tử Phách Hạ thần thú ?”.

“ Không phải long tử ” Thiên Ngưu Tử dùng ánh mắt nhìn nàng khẳng định, từng từ từng từ nói : “ Là rồng thật ”.

“ Ti !” Tất cả mọi người đồng thời hít một ngụm lương khí, ánh mắt nhìn phía ao nước, lại nhin không được lạng lẽ lui mấy bước.

Rồng là khái niệm gì ?.

Trên đời trong mắt người, rồng kỳ thật cũng không là động vật đáng sợ, kiếm long, dực long, phách vương long của ở thời kì viễn cổ nghiêm khắc mà nói chẳng qua là một loại viễn cổ dã thú mà thôi, trong truyền thuyết

phương tây rồng đỏ, rồng đen rồng vàng bộ dạng càng không khổng lồ, to bằng thẳng lẫn mà thôi, cho nên trong truyền thuyết, thần thoại cổ đại của Trung Quốc cổ sự “ Tôn Ngô Không náo loạn sấm long cung ” càng làm cho người ta cảm thấy rồng là thật sự yếu đuối, bị người rút bóc da rút gân, cũng chảy nước mắt, khóc lóc om sòm, đi cáo trạng mà thôi

Nhưng là cái một người tu chân sau này biết, kỳ thật trong rồng mắt thế nhân, căn bản cùng rồng không có chút quan hệ, bởi vì rồng chân chính, căn bản không tồn tại trên thế giới này.

Trong tam giới, nhân gian là một giới thấp nhất, nhỏ yếu nhất, lực lượng cấu thành thế giới cũng yếu ớt nhất, căn bản là không đủ để rồng tồn tại, cái này được so với một lão hổ, vĩnh viễn không khả năng sinh ra trong lồng gà.

Nếu lão hổ thực xuất hiện trong lồng gà như vậy không hề nghi vấn, cả lồng gà bị lão hổ phá nát, từ nay về sau rốt cuộc không tồn tại.

Cho nên Thiên Ngưu Tử lập tức bổ sung nói: “ Các người không cần sợ hãi, rồng thật cũng không ở trong Dao Trì này, mà là Trong Dao trì tại tiên giới ”.

“ Hừ...” Mọi người nhất thời thở một hơi dài.

Nhưng là Thiên Ngưu Tử lại lập tức bổ sung một câu: “ Nhưng là các người không có biết, trong Dao Trì này cùng Dao Trì Tiên giới là liên thông ”.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc nói không nên lời.

Nhưng là Thiên Ngưu Tử lời nói điển hình làm người kinh sợ còn không ngừng, hắn lại xuất một câu ra: “ Kỳ thật ma giới cũng có dao trì, hơn nữa Dao Trì trong ma giới, cùng trong nơi này cũng thông nhau. Đương nhiên bọn họ không gọi là Dao Trì mà gọi là Vong Xuyên ”.

“ Hèn chi....hèn chi”Phi Hạc thượng nhân sắc mặt trắng bệch, lầm nói : “ Hèn chi ma tộc cũng đến đây ”.

“ Không sai, hôm nay nước Dao Trì kinh động, rồng trong Dao Trì cũng không an phận, nếu là rồng từ nơi này đi ra, cả thế giới cũng liền hủy diệt”. Thiên Ngưu Tử nói : “ Trong Dao Trì này vây khốn chình là một hắc long đứng đầu ma giới, lực lượng và cấp bậc cao nhất, cho nên ma tộc mới phải người đến, muốn bắt đi Phách Hạ thần thú, khuấy động nước Dao Trì, làm hắc long ma giới từ nơi này xuất thế ”.

Tiểu Khai nói : “ Ta còn có một vấn đề, Phách Hạ thần thú lực lượng giống như không ra gì, vì cái gì hẳn lại có thể trấn thủ Dao Trì nhiều năm như vậy ”.

Thiên Ngưu Tử cười nói : “ Cái vấn đề này quan hệ đến huyết thống Phách Hạ và chân long tộc quần, đây là một môn học vấn thập phần phức tạp, chờ người sau khi phi thăng tiên giới, tự nhiên liền hiểu được ”.

Phi Hạc thượng nhân nói : “ Thượng tiên, một khi ma tộc đã tạm thời thối lui, chúng ta đây nên làm sao bây giờ ?”.

Thiên Ngưu Tử nói : “ Ta còn hai đồng bạn không lâu sẽ tới, chúng ta ba người thẳng đến núi Côn Lôn, giúp các người chế ngự ma tộc, cho đến khi kết thúc sự việc. Nhìn thực lực của ma tộc vừa rồi, ma giới chiến đấu lực không bằng tiên giới chúng ta, người cứ yên tâm ”.

Phi Hạc thượng nhân tuy liên tục gật đầu, trong lòng lại một chút không dám yên tâm, hôm nay nghe được mấy cái tin tức này, so với cuộc đời hẳn nghe qua bất kỳ tin tức gì đều rung động hơn, mà thực lực ma tộc, hẳn bản thân cũng cảm thụ qua, Thiên Ngưu Tử tuy nói tin tưởng mười phần, trên thực tế Linh Trư lại bị thương không nhẹ.

Chân chính đánh bị thương Linh Trư không phải Thiên Ngưu Tử mà là Thiên Tuyền môn chủ không dễ gây cảm tình này. Cho nên trong mắt Phi

Hạc thượng nhân chân chính cao thủ không là Thiên Ngưu Tử, ngược lại là Nghiêm Tiểu Khai.

Cho nên hăn nhin không được : “ Môn chủ, nếu không có việc gì, không ngại ở lại Côn Lôn, vì muôn dân thiên hạ giúp một phần lực ...”

Tiểu Khai liên tục lắc đầu: “ Ta còn có rất nhiều việc muốn làm, hiện tại liền đi ”.

Phi Hạc thượng nhân tiếp tục khuyên bảo : “ Môn chủ có cái sự tình gì, không ngại nói ra, đệ tử Phái Côn Lôn chúng ta rất nhiều, có thể vì môn chủ làm giúp ”.

Thiên Ngưu Tử liên tục xua thủ : “ Không cần không cần, người đi làm việc của người đi, trong này giao cho ta là được, các người cứ yên tâm, có ta ở đây, liền tám tên mười tên ma tộc trở lại cũng không đáng sợ ”.

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Hảo, vậy cáo từ ”.

Phi Hạc thượng nhân thở dài, thật sự không có thể nói chuyện.

Tiểu Khai mang ba cô gái trở về, Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân gặp lại Khinh Hồng và Ngưng Hương vẫn còn có ấn tượng nói : “ Hai vị tỷ tỷ này không phải ở Lưu vân Thủy tạ sao ?”.

Tiêu Vận cười nói : “ Bây giờ còn là tỷ tỷ, qua vài ngày lúc sau liền biến thành chủ mẫu nga ”.

“ Thật hay hay giả ?” Tiểu Hân mở to mắt : “ Chủ nhân thật sự càng ngày càng lợi hại ”.

“ Đừng nghe sư tỷ nói bậy ” Tiểu Khai nói : “ Căn bản sự việc không như lúc này, các nàng đến giúp ta luyện công ”.

“ Đừng lừa gạt người, sư đệ ” Tiêu Vận thở dài, buồn bã nói : “ Người nghĩ thấy sau luyện thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, các nàng có thể gả cho người khác sao ?”.

Lời này nói ra, Tiểu Khai nhất thời im lặng không nói gì.

Hiếu Nguyệt lại cười nói: “ Tiêu Vận tỷ tỷ, Người khi nào làm chủ mẫu của chúng ta a ?”.

Tiêu Vận mặt có chút khẽ đỏ lên, lại oán trách liếc mắt nhìn trộm Tiểu Khai nói : “ Cái này nói ta không tính ”.

“ Hắc hắc, hắc hắc ” Tiểu Khai cười a a, nhìn sư tỷ xinh đẹp như hoa có chút đắm chiêu cười.

Muốn nói hẳn không có ôm ảo tượng hiển nhiên là không có khả năng, bất quá cho tới nay, Tiểu Khai đều tự mình xác định vị trí như “ một người bình thường ” vô luận nói chuyện làm việc, hay là tiếp đãi khách, cư xử giao tiếp, luôn luôn cẩn thận dè dặt—cho đến lúc bị ép sấm tru yêu đại hội.

Lúc này đây lưu lạc tru yêu đại hội, xem như Tiểu Khai bình sinh làm nên đại sự oanh liệt đệ nhất sự kiện, tuy cuối cùng không hoàn toàn giải quyết vấn đề của Tiểu Trúc, nhưng là dọc đường đi, cũng giết người, đại diện cũng hủy qua, tức giận cũng phát ra, liều mạng cũng liều qua, người nào cũng không đếm xỉa đến, chẳng những sáu đại môn phái cúi đầu nhận thua, liền ma tộc và tiên nhân đều không thể không cấp cho mình vài phần mặt mũi, cho đến giờ phút này quay đầu lại, Tiểu Khai bỗng nhiên phát hiện một việc : nguyên lai ta Nghiêm Tiểu Khai sớm không phải người thường, nguyên lai ta Nghiêm Tiểu Khai sớm là một nhân vật lớn !.

Từ xưa mỹ nữ yêu anh hùng, bảo kiếm tặng hiệp sĩ. Một khi ta Nghiêm Tiểu Khai đã một nhân vật, như vậy ánh mắt ta cao một chút, yêu cầu nhiều một chút, tự ta cảm giác tốt bụng một chút, nên cũng thực bình thường thôi ?.

Cho nên, Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân cười cợt như vậy, Tiểu Khai nhất thời lòng có chút vui vẻ : “ Ân, sư tỷ xinh đẹp thông minh, đối với ta còn như vậy nhận làm lão bà cũng không sai nga. Khinh Hồng và Ngưng Hương ... nếu quả thật không đi ta liền gắng gượng thu. Tiểu nha đầu Trữ Tình rất tốt đối với ta cũng có hảo cảm , không quan hệ, tiếp tục nhân đương nhiên như thế nào trong lòng ta vị trí quan trọng nhất phải cho Tiểu Trúc muội muội, như vậy tính, cũng có năm lão bà nga ”.

Hắn nhìn lại Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt bên người nhin không được lại cười hắc hắc, nước miếng liền muốn chảy ra.

Tiêu Vận thấy hắn vậy toàn thân sợ hãi, trừng mắt nói : “ Sư đệ, người làm gì ?”.

" Hắc hắc, không có gì, không có gì," Tiểu Khai lau sạch khóe miệng, nhanh chóng chuyển sang chuyện khác: “ Đúng rồi, chúng ta tiếp tục nên làm cái gì ?”.

Tiêu Vận nói:" Tìm Bích Thủy Thiềm Thừ, Huyết Ngọc Hình Người, tu luyện thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp."

“ Thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp ?” Hiếu Nguyệt kêu lên : “ Đây là cái thứ gì ?”.

Tiểu Hân cũng nói : “ Chẳng lẽ song tu đại pháp của hồ tộc chúng ta không phải là thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp sao chứ ? .”

" Nói bậy!" Khinh Hồng cùng Ngưng Hương lập tức phản kích:" Chúng ta Lưu Vân Thủy tạ mới là song tu chính thống!"

Mắt nhìn một trường biện luận muốn bắt đầu, liền chuông cửa kêu lên, Tiểu Khai vội vàng bỏ đi mở cửa, nhất thời sửng sốt : “ Người là ?”

“ Nghiêm Tiểu Khai tiên sinh phải không ?” Tại cửa người trung niên cười hì hì nói : “ Ngài không biết ta sao ? Ta gọi là Lục Nhân Giáp, chủ trì đấu giá của công ty đấu giá Hoa Thịnh, khối đá giá một nghìn vạn kia chính là ngài tuệ nhãn mua đi ”.

“ Nga, đúng đúng, ta nhớ ra rồi ” Tiểu Khai vội vàng đưa người trung niên vào nhà : “ Có việc gì sao?”.

Lục Nhân Giáp tiến vào cửa liền nhìn thấy Tiêu Vận, nhất thời bị sắc đẹp Tiêu Vận làm cho ngẩn ngơ, ánh mắt dời sang bên cạnh lại thấy Khinh Hồng, vì thế lại ngẩn ngơ, sau đó nhìn sang bên này là Ngưng Hương trên mặt lại là ngẩn ngơ, tiếp đến còn có Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân, liền ngẩn ngơ như vậy, chờ hần chân chính phản ứng lại, đã qua một phút, hiển nhiên trong phòng vô luận mỹ nữ số lượng hay là chất lượng đã vượt qua tường tượng của hần, cho nên xem ra vị rung niên lão luyện thành thực tuyệt đối thất thố, đối với Tiểu Khai lúng túng cười : “ Ý tứ không tốt, thất lễ, bất quá không thể trách ta, thật sự là thật là a a”.

Tiểu Khai thật ra không tức giận cười nói : “ Người tìm ta có sự việc gì sao ?”

“ Ta đến đưa thiệp mời ” Lục Nhân Giáp từ trong lòng ngực lấy ra một tấm các màu vàng nhạt : “ Tấm các này chủ nhân mời ngài qua làm khách ”.

Tiểu Khai vừa thấp tấm các lấp bắp kinh hãi : “ Di, cái này không phải thẻ hội viên Tiêu Kim Quật sao chứ ?”.

Lục Nhân Giáp cũng lấp bắp kinh hãi : “ Di, Nghiêm Tiên Sinh đã đến Tiêu Kim Quật rồi sao ?”.

Tiểu Khai cười hắc hắc cũng không nói nhiều, chỉ nói : “ Tấm các này là đưa cho ta sao chứ ?”.

Lục Nhân Giáp khẽ gật đầu : “ Đúng vậy, cái này là khách quý đặc cấp của Tiêu Kim Quật, mời ngài làm khách đúng là Tiêu Kim Quật chủ nhân, vài ngày trước ta từng nhận ủy thác của Tiêu Kim Quật liên hệ với ngài, lúc ấy ngài đáp ứng muốn đi làm khách, nhưng là sau lại như thế nào tìm khắp không thấy người, qua nhiều ngày, hôm nay cuối cùng tìm được ngài ”.

Tiểu Khai lần trước quả thật là đáp ứng muốn gặp mặt người bán đồ thạch, nhưng là sau đó người của Lưu Vân Thủy Tạ tới đây quấy rầy mạnh mẽ đem hãn mang đi, sau đó lại đánh Thiên Yêu, sấm tam quan, cứu Tiểu Trúc, khi một chuyến trở về, đã qua rất nhiều ngày, sự việc làm khách đã vô ảnh vô tung sớm quên, cho tới hôm nay Lục Nhân Giáp tới chơi, Tiểu Khai cuối cùng lại nhớ lại.

Lục Nhân Giáp kỳ thật càng ủy khuất, hãn mấy ngày này cũng không nhàn, không tìm thấy Tiểu Khai, liền hạ ý thức tìm kiếm nguyên nhân, cuối cùng cho ra một kết luận : “ Mời qua lao, nên Nghiêm Tiên Sinh sính khí, cố ý trốn đi ”.

Một khi đã như vậy Lục Nhân Giáp coi như việc không thể chệnh mảng, liền liên hệ lại Tiêu Kim Quật, yêu cầu người ta tôn trọng một ít, lại tôn trọng một ít, khuyên can mãi mới tranh thủ làm một cái các đặc cấp khách quý Tiêu Kim Quật, đồng thời hãn lại phái người mỗi ngày theo dõi nhà Tiểu Khai, hôm nay phát hiện Tiểu Khai lộ đầu, lập tức liền như điên đi tới.

Hoàn hảo Nghiêm Tiên Sinh xem như nói chuyện được : “ Khi nào thì ta đi được ?”.

Lục Nhân Giáp lúc này mới bỏ tảng đá lớn đè lên ngực xuống, cười nói : “ Ngày mai buổi sang, Tiêu Kim Quật, ngài trực tiếp đi là được ”.

“ Ta chỉ có một tháng thời gian, vốn là không có thời gian đi phó ước, nếu không phải nghe lời người, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng hãn....” Tiểu

Khai lặng lẽ đối với Tiểu Quan trong Vô Tự Thiên Thư uy hiếp nói : “ Hừ hừ nếu chậm trễ ta cứu Tiểu Trúc, ta cũng sẽ không tha cho ngươi !”.

“ Khai ca, yên tâm đi, ta ngũ hành cổ pháp thăm dò thì như thế nào sai?
”Tiểu Quan vỗ ngực nói : “ Tiêu Kim Quật ở phương nam, ở phương nam có quý nhân, vô tâm cắm vào rồi, tâm nguyện thành thực, nếu lời ta đoán không sai, liền dừng lại ở Tiêu Kim Quật chủ nhân, yên tâm hãy đi đi ”.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 8: Bích Thủy Thiềm Thừ

Vì thế sáng sớm ngày hôm sau Tiểu Khai trở lại Tiêu Kim Quật, y nhiên ở cửa là hai dân công tay dính đầy dầu, chẳng qua Tiểu Khai từng nghe Trữ Nguyễn giới qua thiệu hai vị cao nhân này, cho nên thái độ liền tồn kính, theo quy củ liền đem tấm các đặc cấp khách quý lại, Quý Thủ Phật Tâm nhận tấm các, dùng tay tùy tiện sờ sờ, thần sắc khẽ động nói : “ Nghiêm Tiên Sinh ?”.

Tiểu Khai gật đầu : “ Là ta ”.

Thất Khiếu Linh Lung tò mò liếc mắt nhìn hắn, giống như muốn xem hắn có cái gì đặc thù đáng để lão bản mời, xem hồi lâu mới nói : “ Theo ta đến nơi này đi, lão bản chờ người đã lâu rồi ”.

Y nhiên trong Tiêu Kim Quật mỹ nhân như mây, phú hào như kiến, người phụ trách sòng bạc Điền Lập Văn ánh mắt thờ ơ liếc ra ngoài, vừa lúc gặp gia hỏa mang theo tín vật của thiếu chủ lần trước đi vào, nhất thời hoảng sợ, rụt nhanh cổ lại, lại thấy dẫn đường phía trước lại là vị canh cửa truyền kỳ Thất Khiếu Linh Lung, trong lòng nghi hoặc càng nhiều, trơ mắt nhìn hai người nghênh ngang đi qua, xuyên qua mặt sau sòng bạc, đi cho đến mặt sau “ Tiêu Kim Quật Đường ”.

Tiêu Kim Đường, tên tuy bình thường, nhưng chính là cấm địa của Tiêu Kim Quật, trừ lão bản và một số ít nhân vật thật có quyền ra, những người

khác căn bản không có tư cách tới gần, liền thấy một lão nhân ngồi ở giữa đại sảnh.

“ Nghiêm tiên sinh, người cuối cùng cũng đến ” Lão nhân cười a a đứng lên, đưa tay ra nói : “ Hân hạnh, hân hạnh, ta họ Diêu, Diêu Hồ Sinh, người có thể gọi ta là Diêu tiên sinh ”.

Tiểu Khai tinh tế dò xét Tiêu Kim Quật chủ nhân thần bí này. Cảm thấy lão nhân này tuy tuổi không nhỏ, vết nhăn mọc lung tung, nhưng là hồng quang đầy mặt, tinh thần quắc thước, hiển nhiên thập phần khỏe mạnh, hơn nữa trên người mờ ảo cổ khí độ uy nghiêm tôn quý, liền như vậy đứng trước mặt, lại mờ ảo tự nhiên có loại khí thể nhất đẳng cao nhân, bắt đầu nói thanh âm lại vang vọng, trung khí thập phần, vừa thấy chính là một nhân vật phi phàm.

Tiểu Khai đưa tay lại, cười nói : “ Ta Nghiêm Tiểu Khai chỉ là một tiểu nhân vật thôi, có thể gặp Tiêu Kim Quật chủ nhân đại danh鼎鼎, mới thật là hân hạnh a !”.

“ Ha ha ha ha !” Lão nhân cười to một trận, phất tay ý bảo Tiểu Khai ngồi xuống, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn vào mắt Tiểu Khai: “ Nghiêm tiên sinh, người rất khiêm tốn ”.

Ánh mắt bức bách đi tới, Tiểu Khai lại có chút không dám nhìn lại, theo bản năng nhìn xuống nói : “ Diêu tiên sinh muốn nói cái gì ?”.

Diêu Hồ Sinh nói : “ Nghiêm Tiên Sinh biểu hiện trên chẳng qua là một quản lý kế hoạch nho nhỏ của công ti Thiên Dật, lại đem bên người hồng phấn tri kỷ vô số, có tiểu công chúa của Trung Hành Địa Sản, còn có tổng giám đốc công ti Thiên Dật, trong nhà còn có hai vị thần bí nữ tử trời sinh nội mị làm người hầu, hai vị nữ tử này lại vô luận như thế nào tra cũng không ra được. Bởi vậy xem ra Nghiêm Tiên Sinh còn có một cái thân phận khác thật bất bình thường .”

Tiểu Khai nhú mào nói:" Người điều tra ta?".

Diêu Hồ Sinh ngang nhiên nói : “ Đối với ta mà nói, một chút sự việc không cần điều tra, ta chỉ cần úy tiện hỏi, không biết có bao nhiêu người tranh nhau nói cho ta, càng hưởng chi, người và thiếu gia của Trung Hành Địa Sản Trữ Nguyên ba lần đánh cuộc, mỗi một hồi đều nháo ồn ào huyền náo, thiên tài cờ vây, vương tử bi-a, tán gái thánh thủ, chuyên gia đồ cổ, loại này danh hào sớm *** truyền ra, ta đó là muốn làm bộ như không có nghe cũng không có thể .”

Tiểu Khai nhin không được nuốt nước miếng : “ Người... người rốt cuộc muốn cái gì ?”.

Diêu Hồ Sinh liếc mắt nhìn Tiểu Khai, bỗng nhiên lại ha ha cười to : “ Nghiêm tiên sinh, người không cần khẩn trương, ta hôm nay tìm người, đối với người mà nói tuyệt đối là chuyện tốt ”.

Tiểu Khai nói : “ Chuyện tốt gì ?”.

Diêu Hồ Sinh thần sắc bỗng nhiên trở nên có chút thần bí, hắc hắc cười to nói : “ Người không phải muốn tìm Bích Thủy Thiềm Thừ sao chứ ?”.

Tiểu Khai xoát đứng lên : “ Người như thế nào biết ?”.

Diêu Hồ Sinh ha ha cười to : “ Ta đương nhiên biết, ta như thế nào không thể biết a ? Thiên Tuyền môn chủ !”.

Tiểu Khai sắc mặt rốt cục thay đổi : “ Chẳng lẽ người cũng là người tu chân ?”.

Diêu Hồ Sinh vỗ vỗ tay, cao giọng quát : “ Viễn nhi, đi ra đi ”.

Một người từ mặt sau đi ra, cười hì hì, đối với Tiểu Khai kêu một tiếng : “ Khai ca, người khỏe chứ ”.

Tiểu Khai thần sắc nhất thời có chút mất tự nhiên, nhú mào nói : “ Nguyên lai là người ”.

Nguyên lai người đi ra đúng là liệt đồ của Hoàng Sơn, truyền nhân mặt trượt đại trận : Diêu Viễn !

Diêu Viễn cùng Tiểu Khai quan hệ cũng được, nhưng là tại Hãm Không Đảo lại cùng Tiểu Khai hung hăng đánh một trận, hai mươi sáu khối mặt trượt trong tay đều bị đánh nát, xem như là liều chết quyết đấu, cho nên giờ phút này gặp lại, Tiểu Khai hận ý nhất thời liền mạnh mẽ dâng lên.

Diêu Viễn lại cười hì hì, liền nói : “ Khai ca, tuy chúng ta đánh nhau trên Hãm Không Đảo, nhưng là quan niệm tranh giành, đánh nhau cũng liền qua đi, tóm lại, cuối cùng không phải người đánh thắng sao? Người cũng không nên còn tức giận với ta ?”.

Tiểu Khai trừng mắt nói : “ Ta vì cái gì không tức giận ? Ta đương nhiên đánh thắng người, nếu không đánh thắng người a ? Tiểu Trúc của ta đã bị người hại chết ”.

Diêu Viễn thở dài : “ Khai ca, người có biết không, ta cũng kém chút bị người đánh chết. Bộ mặt trượt kia cùng bốn mệnh nguyên khí của ta tương thông, nhưng là người đem bảo bối của ta đánh nát, ngày đó dưới Hãm Không Đảo, ta liền bắt đầu từng ngụm từng ngụm thổ huyết, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, may mắn có sư phụ cùng Trường Sinh giúp ta, mất một ngày mới cứu ta tỉnh lại, nhưng là nếu muốn khôi phục lại trình độ, như thế nào cũng phải tu luyện ba, năm năm mới được ”.

Khổ nhục kế chính là rất hữu hiệu, Tiểu Khai biểu tình lập tức hiền hòa hoãn lại.

Diêu Viễn lại nói : “ Ta nghe nói người cần Bích Thủy Thiềm Thừ, lập tức nghĩ tới Diêu gia chúng ta tổ truyền hai loại bảo bối, vừa lúc có một loại

Bích Thủy Thiềm Thừ, cho nên vội vàng liền chạy về đây, còn không phải để Khai Ca người nhanh chóng cứu sống Tiểu Trúc cô nương”.

Tiểu Khai vui mừng nói : “ Các người thực sự có Bích Thủy Thiềm Thừ ?”.

Diêu Viễn cười hắc hắc : “ Người yên tâm, con Bích Thủy Thiềm Thừ này nhất định là của người ”.

Diêu Hồ Sinh mỉm cười nói : “ Một khi người đã cùng Viễn nhi là bằng hữu, ta liền kêu người một tiếng Tiểu Khai đi. Diêu gia chúng ta có hai loại bảo bối tổ truyền, một khối đồ thạch, một con Bích Thủy Thiềm Thừ, đều cất chứa gần ngàn năm, lão tổ tiên sớm lưu lại di huấn, nói hai loại bảo bối này cùng rơi vào tay một người, hơn nữa tuyệt đối không rơi vào trong tay con cháu họ Diêu, còn nói người phân biệt được đồ thạch là người hữu duyên, hôm nay đồ thạch cũng phá vỡ, hiển nhiên người với bảo bối Diêu gia chúng ta là người có duyên .Vốn ta vài ngày trước cũng đã mời qua người, muốn nhìn người một chút có thể hay không phân biệt con Bích Thủy Thiềm Thừ kia, không ngờ sau lại phát hiện người trên người như thế nào lại có tín vật của Viễn nhi, trải qua dò hỏi mới phát hiện người là bằng hữu của Viễn nhi, tại tu chân giới đại danh鼎鼎 Thiên Tuyển môn chủ, cái này cũng tính cực kì hợp lý ”.

Tiểu Khai mừng rỡ : “ Không sai, xem ra là ông trời có mắt, phù hộ ta cứu tỉnh Tiểu Trúc, còn mời ngài nhanh lên đem Bích Thủy Thiềm Thừ lấy ra đi ”.

Diêu Hồ sinh vẻ mặt lại bỗng nhiên có chút do dự, ấp úng nói : “ Hai kiện bảo bối của nhà ta.... đều có chút quái dị, khối đồ thạch kia chính là thật giả khó phân biệt, con Bích Thủy Thiềm thừ này... vấn đề liền thực phức tạp.... hay là người theo ta nhìn xem ”.

Diêu Hồ Sinh mang theo Tiểu Khai cùng Diêu Viễn đi xuyên qua hành lang, phía sau ngoại cảnh giống như hoa viên, nơi nơi tiếng nước chảy róc rách, phong cảnh tuyệt đẹp, nhưng là ba người càng đi càng cảm thấy không đúng, tiếng côn trùng và tiếng chim dần dần biến mất, giống như đi đến tử địa sinh linh tuyệt diệt, Tiểu Khai nhịn không được nói : “ Diêu gia gia, rốt cuộc sao lại thế này ?”.

Diêu Hồ Sinh cười khố nói : “ Đừng vội, đợi chút người liền hiểu rõ ”.

Đi qua một cái khúc quanh, trước mắt xuất hiện một cái ao nước lớn chiều dài ước chừng bảy tám thước, Diêu Hồ Sinh đưa tay lên chỉ vào Trung ương ao nước nói: “ Xem, đó là Bích Thủy Thiềm Thừ ”.

Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, nhất thời há rộng miệng, rốt cuộc nói không nên lời.

Tại trung ương cái ao nhô lên một cây cột đá rất thô, trên cột đá quả nhiên có một con thiềm thừ màu xanh biếc lờ lờ sáng lên tồn tại nơi đây lại không không nhúc nhích, thiềm thừ giống như bị người ta đem gắn vào cột đá, Bích Thủy Thiềm Thừ thể tích không nhỏ, xem ra lúc trưởng thành cái đầu lớn bằng con mèo con.

Nhưng là con thiềm thừ này trên người lại có bảy tám con cóc xấu xí không chịu nổi, mấy con cóc này lại dương dương ghé vào trên người Bích Thủy Thiềm Thừ, miệng liếm liếm giống như thập phần thích thú, thân thể lại cũng không nhúc nhích.

Cổ quái nhất là tại chỗ Bích Thủy Thiềm Thừ sở tại, lại còn vây quanh ba bốn con rắn, mấy con rắn này lần lượt quấn quanh cột đá, không hện mà cùng nhau ngẩng cao đầu ghé vào trên người Bích Thủy Thiềm Thừ, không ngừng mấp má, mà cái lưỡi màu hồng thè thè ra, giống như đang hôn lên người Bích Thủy Thiềm Thừ.

Phải biết bản thân rắn là có thể ăn nhái, nhưng là chúng nó giống như trắng với sao vây quanh bên người Bích Thủy Thiềm Thừ, lại giống như vô sự, kỳ tích này đã là rất lớn.

Diêu Hồ Sinh lại chỉ lên không trung nói : “ Tiểu Khai, người xem đỉnh đầu Bích Thủy Thiềm Thừ có cái gì ”.

Tiểu Khai được hắt nhắc nhở, nheo mắt lại nhìn kỹ, mới phát hiện cao trên đầu Bích Thủy Thiềm Thừ khoảng nửa thước lại có một đàn bướm cùng nhau sắp xếp thành hàng ngũ luân chuyển bay lượn, thật giống như duyệt binh.

“ Ta kháo, chúng nó đây là làm gì ?” Tiểu Khai thấy đầu mờ mịt : “ Luôn luôn như vậy sao chứ ?”.

Diêu Hồ Sinh cười khố nói : “ Người hiện tại nhìn thấy, đã là tiểu khao nhi rồi, nếu bắt chúng thả vào đây, người liền biết xuất hiện vấn đề gì ”.

Tiểu Khai gãi đầu nói : “ Là bởi vì nó hấp dẫn ruồi muỗi, rắn sao chứ ?”

“ Người còn chưa làm rõ vấn đề mấu chốt sao ” Diêu Hồ Sinh thở dài nói : “ Ta trước tiên nói cho người một sự kiện, người thấy mấy con cóc, rắn, muỗi, bướm chúng nó đều là giống cái, theo như phương thức dùng thiên địa âm dương phân loại, chúng nó tất cả đều là thuần âm tính ”.

“ Ách” Tiểu Khai hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“ Khai ca, nói như thế này ” Diêu Viễn cười nói: “ Con Bích Thủy Thiềm Thừ này, hẳn vốn là đại biểu thiên địa chính khí, người muốn tu luyện thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, cũng là trông cậy vào thứ này khắc chế dục tính, nhưng là hiện tại, nó không biết xuất hiện cái vấn đề gì, ngược lại biến thành thiên hạ chí âm, chỉ cần là sinh linh, chỉ cần là giống cái, nó có thể tự nhiên phát ra hơi thở dẫn dụ, loại hơi thở này chẳng những hữu

hiệu đối với muỗi, cóc, đối với nữ hài tử đồng dạng hữu hiệu, người ngấm lại, đem nó thả trong này, vì xuất hiện cái vấn đề gì ?”.

Diêu Hổ Sinh nói : “ Mới đầu con Bích Thủy Thiềm Thừ này đặt ở trong mật thất, nhưng là trong nhà dong nữ thường xuyên toàn thân như nhũn ra, không động dậy liền mê man dị thường, hơn nữa toàn thân nóng lên, khuôn mặt đỏ bừng, một bộ hình dáng phảng ửng sinh lý mãnh liệt, thậm chí thường xuyên không hề có lý do chủ động câu dẫn nam nhân Diêu gia từ trên xuống dưới, cả ta và Diêu Viễn chúng cũng không tha, tiếp theo là lái xe, đầu bếp thậm chí cả bảo vệ cửa, điều này làm cho chúng ta thập phần khó hiểu, tổn rất nhiều khí lực, mới tìm được nguyên nhân, cuối cùng không thể không đem con Bích Thủy Thiềm Thừ này di rời đến bên trong hoa viên, hơn nữa cấm chế bất luận kẻ nào đến gần hoa viên, mới cơ bản giải quyết vấn đề ”.

Diêu Viễn bổ sung nói : “ Nhưng là kỳ quái chính là, toàn bộ động vật giống đực đều không thể ảnh hưởng, cho nên chúng ta đứng ở trong này không có gì dị thường ”.

“ Nhưng là.... nhưng là.... ” Tiểu Khai trợn mắt há hốc mồm : “ Nó vì cái gì bị như vậy a ?”.

Diêu Hổ Sinh chìa tay ra, lại cười sang sảng : “ Vấn đề này, liền phải do người hữu duyên đến giải quyết ”.

Tiểu Khai ngơ ngác nhìn mấy thước bên ngoài Bích Thủy Thiềm Thừ, đang sững sờ, chợt nghe thanh âm Bế Quan chân nhân : “ Tiểu Khai đạo hữu, người không phải nghi hoặc , vấn đề của con Bích Thủy Thiềm Thừ , lão đạo có thể giải quyết ”.

Bốn vị chân nhân trong Vô Tự Thiên Thư, Bế Quan chân nhân xem như một người ít nói, bình thường thời điểm nhân nhả tán gẫu đều ít nói chuyện, nhưng là mỗi lần nói chuyện, cơ bản Tiểu Khai đều có thu hoạch, hẳn là

đầu tiên nói chuyện là ở trong Nguyệt Bạch cấm địa trợ giúp Khinh Hồng mở ra Trầm Hương Hạp, lần thứ hai đó là hiện tại, Tiểu Khai mừng rỡ nói :
“ Là cái vấn đề gì ?”.

“ Rất đơn giản ” Bế quan chân nhân nói : “ Bích Thủy Thiềm Thừ chính là vật thiên hạ chí chính chí thuần , chính bởi vì thuần chính, cho nên thông thấu, bởi vì thông thấu cho nên dễ dàng bị đồng hóa và thâm vào, kỳ thật đều không phải đặc tính thân nó, mà là trong cơ thể nó phong ấn một người có đặc tính này ”.

Tiểu Khai ha ha nói : “ Ý tứ của ngươi là trong cơ thể nó phong ấn một người ?”.

“ Không phải người ” Bế Quan chân nhân nói : “ Bị phong ấn còn có thể tản mát ra âm tính nặng như thế, có thể thấy được hãn tu vi rất cao, hãn hoặc là tiên, hoặc là ma, nếu nói là tu chân, nhất định cũng là cấp bậc tán tiên tà tu, không có thể khả năng thứ ba ”.

“ Đương nhiên là cởi bỏ phong ấn, đem hãn thả ra ” Bế Quan chân nhân nói : “ Chỉ cần hãn thoát ra, Bích Thủy Thiềm Thừ liền lập tức hồi phục nguyên trạng ”.

“Nhưng là... nhưng là người này rất lợi hại, nếu thả ra đâu, nguy hại tu chân giới làm sao bây giờ ?”.

Bế Quan chân nhân cười nói : “ Tiểu Khai đạo hữu, là một cao thủ mạnh nhất tu chân giới, ngươi cần đối với lực lượng của mình càng nhận thức rõ ràng một chút, trong tu chân giới kỳ thật đã là không ai là đối thủ của ngươi, mà Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm trong tay ngươi lại chuyên khắc chế tiên ma, cho nên sinh linh trong Bích Thủy Thiềm Thừ vô luận là ai, ngươi đều căn bản không sợ hãi ”.

Diêu Viễn và Diêu Hổ Sinh nhìn lại, Tiểu Khai cũng liền trầm mặc một phút, bỗng nhiên ném ra Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, cây gậy hôm nay

xem như pháp bảo quyền thế nhất nổi tiếng nhất tu chân giới , Diêu Hồ Sinh tự rất hứng thú, nhìn thấy nó bay ra, nhẹ nhàng đập vào trên cột đá giữa ao, nhất thời “ ba lạp ” một tiếng nổ, cả cột đá bị đập tứ phân ngũ liệt, Bích Thủy Thiềm Thừ kia bị bắn văng lên trời, sau đó nhẹ nhàng rơi vào trong tay Tiểu Khai, cho nên xà trùng trong chu vi quanh Bích Thủy Thiềm Thừ, tất cả đều bị chấn thành mảnh nhỏ, trên mặt nước nhất thời nổi lên một tầng màu hồng.

Tiểu Khai y theo Bế Quan chân nhân yêu cầu, tay phải nâng Bích Thủy Thiềm Thừ, tay trái chậm rãi vuốt ve trên người Bích Thủy Thiềm Thừ, từ đầu thẳng đến mông, liền sờ soạng qua lại như vậy ba bốn lần, chợt nghe Bế Quan chân nhân nói : “ Phong ấn này.... có điềm phiền toái a....”

“ Đích xác có điềm phiền toái, ” Bác Học chân nhân cũng nói : “ Theo lý thuyết, phong ấn trong tu chân giới, chúng ta bốn người không dám nói có thể phá toàn bộ, ít nhất cũng có thể mười loại phá được tám chín loại, nhưng là loại phong ấn này, ta cho tới bây giờ lại không có gặp qua .”

Tiểu Khai nhú mày nói : “ Nguyên nhân có phải là các người mất trí nhớ, nên không nhớ rõ ?”.

“ Không phải ” Bác Học chân nhân nói : “ Chúng ta quên chính là sự tình trước kia, cho nên mấy cái tu chân pháp môn, phong ấn khẩu quyết cũng sẽ không quên ”.

Bế Quan chân nhân khẽ gật đầu : “ Ta hoài nghi, ... đạo phong ấn này... là tiên nhân thiết hạ ”.

Bác Học chân nhân nhất thời liên tục gật đầu : “ Đúng vậy giống suy nghĩ của ta ”.

Tiểu Khai vội vàng : “ Vậy phá được không? Phong ấn kia làm sao bây giờ ?”.

“ A, a người không cần vội ” Bế Quan chân nhân nói : “ Đạo phong ấn này chúng ta chưa thấy qua, nhưng là nhất định muốn phá là có biện pháp ”.

“ Biện pháp gì ?”.

“Rất đơn giản ” Bế Quan chân nhân nói : “ Toàn bộ phong ấn trong tam giới, đều là có thể dùng bạo lực phá giải, nếu không, thiên yêu Tiểu Tiểu cũng không có thể đột phá Bạch Nguyệt cấm địa, Tiểu Khai cũng không có thể xâm nhập kết giới Thục Sơn, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm có thể đập nát mặt trượt đại trận, cho nên nói đi nói lại, lực lượng chính là quan trọng nhất, có lực lượng tuyệt đối cường đại, liền có thể phá hết thủy phong ấn, hết thủy cấm cố, hết thủy quy tắc.”

Diêu Viễn không hiểu ra sao cả nhìn từng đạo phù chú xuất hiện trên tay Tiểu Khai căn bản mình chưa thấy qua, mấy cái phù chú này kim quang lèo lèo không ngừng trên đầu Bích Thủy Thiềm Thừ, trên người, trên móng, trên tứ chi, sau đó từng đạo bạo tác ra, không ngừng phát ra tiếng “ ba ba ” khinh hường, nhưng là gây sức ép khoảng mười phút, Bích Thủy Thiềm Thừ một chút động tĩnh không có.

Sau đó Tiểu Khai dùng lực một chút, đem Bích Thủy Thiềm Thừ ném lên cao, sau đó rút Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm đối với Bích Thủy Thiềm Thừ trên không trung hung hăng đập một gậy xuống.

“ Ba !” Giống như có một cái gì đó bị đập vỡ, phát ra tiếng gậy đoạn thanh thúy, Diêu Viễn há rộng miệng nhìn thấy Bích Thủy Thiềm Thừ rơi lại vào Tay Tiểu Khai, nhin không được nói : “ Đập vỡ rồi ?”.

Tiểu Khai thu hồi cây gậy, vuốt đầu Bích Thủy Thiềm Thừ hai cái, biểu hiện hoàn hảo không tổn hao gì, cười nói : “ Đương nhiên không vỡ, chờ xem đi ”.

Vừa mới dứt lời, liền thấy Bích Thủy Thiềm Thừ trong miệng bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng màu xanh yếu ớt, lại từ trong miệng bay ra “ ba đất

” rơi xuống mặt đất, một hạt châu nhỏ màu xanh nhạt.

“ Di, đây là vật gì ?” Diêu Viễn xoay người lại kiểm tra, châu tử bỗng nhiên trên mặt đất bắt đầu luân chuyển, tốc độ nhanh dần, lại tại phạm vi trong ba thước tiếng gió thổi “ sừ sừ ”.

Ba người cùng nhau lui về phía sau vài bước, liền thấy châu tử càng chuyển càng nhanh, lúc sau quả thực chuyển thành một đoàn sương khói lớn, , sau đó “ bỗng ” một tiếng vang lên, khói xanh bốc lên, một người trống rỗng xuất hiện trước mặt.

Ba người trợn to mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy người này đứng tại chỗ khom người quỳ xuống, xem ra cực kỳ cao lớn, giờ phút này cúi đầu xuống, thấy không rõ tướng mạo, nhưng là chột nhìn lại, thần tình đều là rối bù, nhìn rất bẩn, toàn thân cao thấp đều bị tóc che phủ hoặc màu đen hoặc màu tro, thẳng cho đến mặt đất, mà lông mi hăn cũng kéo dài xuống dưới, lại cũng đến mặt đất, ít nhất cũng dài hai thước, thật không hiểu người này đã bao nhiêu lâu không có tắm qua.

Người này cúi đầu, một bộ dáng không dám tin tưởng, nhìn hai tay mình đen nhánh, sau đó sờ trên mặt một trận, sờ xong rồi là không dám tin tưởng rằng chính mình lại dùng sức chặn ngang quai hàm, sau đó đem ngón cái nhét vào trong miệng, hung hăng cắn một cái, ngay khi cắn “ ai yêu ” hét một thảm tiếng, lúc sau này mới tính chân chính sự thật, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhất thời trên đầu tóc hỗn hợp râu lông mi bay múa, một trận tro bụi nghênh khôn bay lên, ác xú lại đánh úp, Tiểu Khai sợ tới mức người liền lui về sau ba bước.

Người này giơ hai tay lên, nhất thời ha ha cười to, trạng thái như điên : “ Ta thoát ra rồi ! Trời na ! Ta Thiên Lộc lại thực có một ngày thoát ra ! Ha ha ha !”.

Hắn một bên cười, một bên nhảy, xem ra thật sự là rất kích động .

Diêu Viễn lặng lẽ tiến đến bên người Tiểu Khai, đưa tay ra kéo Tiểu Khai một cái : “ Khai ca, người xem “.

Tiểu Khai theo ngón tay Diêu Viễn Chỉ, nhất thời có chút dở khóc dở cười, nguyên lai giờ phút này quái nhân tên Thiên Lộc người đã hạ xuống chỉ chút có mấy trăm con ruồi, hắn lại lướt sang bên cạnh nhìn, bụi cỏ phụ cận thỉnh thoảng truyền đến thanh âm “sa sa” một con rắn từ trong bụi cỏ chui ra “ hàm tình gợi tình ” hướng Thiên Lộc thông thả trườn lại, có một hai điều đã trườn đến mắt cá chân, trong cái ao này còn có một con cóc giương mắt nhìn Thiên Lộc không rời, xem ra bộ biểu tình tham lam, giống như muốn đem hắn ăn sống nuốt tươi.

Thiên Lộc kích động năm sáu phút, lúc này mới chậm rãi bình tĩnh lại, hắn bình tĩnh lại, liền đem tay co lại, lúc này mới thấy ngón tay đậu bảy tám con bướm, hắn theo bảy năng khẽ vung tay, cúi đầu lại, liền thấy ghé vào ngực hai con châu chấu, Thiên lộc lấy tay bắt đi, kết quả vỗ quần áo, nhất thời chit chít từng lớp ruồi rơi xuống.

Thiên Lộc lúc này mới nghĩ thấy không đúng, bỗng nhiên thấy trên đùi lạnh lẽo, giống như có vật gì bò trên người, lại dọc theo đùi hướng chỗ mẫn cảm của hắn tiến lên, cúi đầu một cái, nhất thời thấy được hơn mười con giun đất gia hỏa này chính là lướt đến khổ của mình, mà trên chân còn có mấy con kiến vừa đi vừa vui mừng.

“ Ta kháo !” Thiên Lộc hét một tiếng lớn, lắc tay, xoa chân, ngực, đầu, thổ khí khai thanh, toàn thân kinh lực bùng nổ, nhất thời “ xoát ” một tiếng vang lên, giống như toàn thân trên dưới thối ra một cỗ cuồng phong, đem toàn bộ động vật lớn nhỏ thối bay ra ngoài, thở gấp reo lên : “ Đây là sao lại thế này ? Này... này mẹ nó là cái gì lộn xộn ngoài ý ?”

Tiểu Khai nhìn Diêu Viễn, Diêu Viễn nhìn Diêu Hồ Sinh, Diêu Hồ Sinh lại nhìn Bích Thủy Thiềm Thừ trong tay Tiểu Khai, hiền nhiên, Bích Thủy

Thiêm Thử đã khôi phục nguyên trạng, mà chân chính hấp dẫn mấy cái sinh vật này đúng là quái nhân tên Thiên Lộc.

Thiên Lộc vừa mắng xong, liền cảm thấy trên chân liền mát, nguyên lai lại có một con rắn trườn tới “ thân mật ” liếm lên chân hắn, hắn nhìn phía trước vừa thấy không ít châu chấu nhảy nhảy chạy tới.

Thiên Lộc nhú mào, hét lớn một tiếng , nhất thời “ xoát ” một tiếng, lại đem toàn bộ động vật thối ra ngoài.

Nhưng là tiếp theo, mấy sinh vật giống cái này lại kiên trì bất khuất chạy tới.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 9: Tiên Nhân Giá Lâm

“ Các người...các người không cần bức ta, Thiên Lộc nói chuyện có chút nịnh bợ : “ Mọi người ta.... ta cũng không phải là thiện nam tín nữ, các người tới ta phải khai sát giới rồi ”.

Hiển nhiên, loại uy hiếp này không có hiệu quả.

Một vài con kiến lại leo lên chân trái Thiên Lộc, Thiên lộc rớt cuộc bạo phát.

“ Ta * Ta * ! Các người chính là muốn chết, vậy chớ có trách ta ! Ta đánh ! Ta đánh ! Ta lại đánh ! Xem Phá Ma Tam Kích của ta! Xem Liệu Nguyên Bách Kích của ta ! Xem Lục Mạch Thần Kiếm của ta ! Xem Hàng Long Thập Bát Chương của ta ! .”

Tuy hấn không ngừng mắng, nhưng từng đạo ánh sáng đủ mọi màu thô hoặc tế hoặc sáng hoặc tối, quang mang xoát xoát xoát bay ra ngoài, đem động vật chạy tới cùng động vật đang bay tới trong hoa viên đánh cho đứt gân gãy xương, máu nhiễm đất vàng.

Tiểu Khai và Diêu Viễn cùng nhìn nhau, đều thấy sự khiếp sợ trong mắt nhau.

Thiên Lộc tuy chính là đánh động vật nhỏ, nhưng là hấn vừa ra tay, Tiểu Khai và Diêu Viễn trong mắt gặp những cảnh này, là đạt tới đỉnh cao ở địa phương này.

Hắn lực đạo cũng không lớn, nhưng là khống chế phi thường khéo léo, toàn bộ động vật đều bị một kích trí mạng, mà trong hoa viên này trừ động vật ở ngoài ra, mặt khác hết thảy, bao gồm lá cây, bao gồm cỏ xanh, bao gồm đá lát đường, lại không có một chút bị lực lượng ảnh hưởng đến, thậm chí có rất nhiều thời điểm Thiên Lộc phát ra hào quang bay qua thân thể ba người chuẩn xác không có lầm đánh trúng tiểu động vật nhỏ phía sau họ, lại đối với ba người cọng tóc không thương tổn.

Kỳ thật là Tiểu Khai cùng Diêu Viễn ánh mắt không đủ cao minh, nếu là Tuyết Phong hoặc Tùng Phong đạo trưởng bọn họ đến nhìn, thậm chí có thể phát hiện, Thiên Lộc phát ra ánh sáng kỳ thật là có chút độ cong, hơn nữa toàn bộ hào quang độ cong không giống nhau.

Điểm chết người chính là, mấy cái hào quang này, cơ hồ là Thiên Lộc tùy tay liền phát ra đây, góc độ hoàn toàn bất đồng, lực đạo bất đồng, độ cong bất đồng, hắn phát ra chính là mấy trục hoặc mấy trăm đạo, giống như hạ bút thành văn, chẳng tốn công sức.

Ước chừng gây sức ép khoảng hơn mười phút, toàn bộ sinh vật giống cái trong hoa viên phỏng chừng đã bị Thiên Lộc giết sạch sẽ, sân vườn cuối cùng thanh tịnh lại.

Khi thanh tịnh lại, Thiên Lộc nhất thời nhớ tới hiện trạng, hắn ánh mắt đảo qua, liền thấy Tiêu Khai ôm Bích Thủy Thiềm Thừ, nhất thời “ha ha” cười, từng bước đi tới, vỗ thật mạnh lên vai Tiểu Khai: “Tiểu tử này, người cứu ta ra?”.

Giờ phút này Thiên Lộc trừ đầu đầy tóc rối bù, gàu tung tóe rơi ra ngoài toàn thân tanh tưởi cùng huyết tinh khí nhàn nhạt, đi đến gần bên người Tiểu Khai, Tiểu Khai ném qua không lâu sau thiếu chút nữa cơm sáng muốn nôn ra ngoài. Hắn cố nén cơn buồn nôn, khẽ gật đầu: “Ách là ta”.

“ Ân nhân na ! Ân nhân, người yên tâm ta nhất định báo đáp lại người !” Thiên Lộc lại lấy tay vỗ thật mạnh hai tiếng, trên tay hắt khí lực thực không nhỏ, trực đánh cho Tiểu Khai phải nghiêng răng chịu đựng thiếu chút nữa liền ngồi xuống mặt đất, trong miệng chầm đỏ phun ra : “ Ta Thiên Lộc là người luôn luôn ân oán rõ ràng, người hôm nay thả ta ra, đối với ta có ơn tái sinh, ta nghĩ đi nghĩ lại đại ẩn đại đức như thế thật không biết báo đáp, ta chỉ có thể thu người làm đồ đệ, giáo huấn tuyệt thế võ công cho người ”.

“ Đúng vậy ” Thiên Lộc cười tí mắt nói : “ Ta nhìn người thực lực thấp kém, khí sắc uế oải, rõ ràng chưa nhập môn tu chân mà ta cũng là tu chân giới ngàn năm khó xuất một siêu cấp kỳ tài, là một nhân vật cấp tán tiên, tại tu chân giới tối chân quý , ta quyết định ít nhất phải đem người bồi dưỡng thành siêu cấp cao thủ, nga, không đúng nên là đem người bồi dưỡng thành giống ta, nhân vật cấp tán tiên, như vậy ta mới có thể không hổ thẹn với lòng, không hề bị ân tình của người trói buộc ”.

Hắn tiêu sái lắc lắc mái tóc bổ sung nói : “ Nga, ta trước tiên cần giới thiệu cho người một chút, ta Thiên Lộc một người không chịu nổi trói buộc tôn sùng tự do, yêu mến sinh mệnh, tràn ngập đấu trí cùng sinh lực tuổi trẻ, từ xưa đến nay là đệ nhất tình thánh ”.

Bình tâm mà nói, động tác này thật sự là khóc không được, rất có phong thái siêu sao lớn, chỉ tiếc đầu hắn phát ra lại dài lại loạn lại bấn, mặt trên còn dính vài con ruồi chết, nhìn lại thực chẳng ra cái gì.

Diêu Viễn nhin không được nói : “ Người một khi đã lợi hại như vậy, vì cái gì không đi tiên giới ?”.

Thiên Lộc nhất thời sắc mặt biến đổi, vẻ mặt giận dữ nói : “ Người nói cái gì ! Tiên giới !”.

“ Là a ” Diêu Viễn theo lý thường đương nhiên nói : “ Người nếu thực lợi hại, liền giúp chúng ta phi thăng tiên giới đi, đây mới là mục tiêu chân

chính của người tu chân chúng ta ”.

“ Thúi lắm ! Quả thực thúi lắm ! Nhất phái hồ ngôn, vô dụng không hiểu !”Thiên Lộc nhất thời chửi ầm lên : “ Tiên giới có cái gì tốt ? Đều là đám nam trộm con hát lừa người lấy tiếng ! Đám vương bát đản kia ta hận không được gặp một đánh một, người lại nói tiên giới với ta ! Người... người... tiểu tử... người đắc tội với ta !”.

Tiểu Khai lúc này mới nhớ tới : “ Nga, đúng, người là bị tiên nhân phong ấn ”.

“Di, người như thế nào biết ?” Thiên Lộc xoát quay đầu lại : “ Không nghĩ tới người tiên lực trị thấp như vậy, ánh mắt cũng không tệ lắm a ”.

Tiểu Khai đây là lần thứ hai nghe được từ “ tiên lực trị ” này, nhin không được cười nói : “ Ta tiên lực trị có bao nhiêu ?”.

Thiên Lộc sờ sờ mũi, Tiểu Khai mới phát hiện trên mũi hăn lại cũng có một bộ kính mắt, chẳng qua bộ kính mắt này cùng bộ của Thiên Ngưu Tử kia không giống nhau, nhìn qua rất tinh tế, giống là chất bán trong suốt, cho nên Tiểu Khai cũng chưa gặp qua.

Thiên Lộc cười hắc hắc, thân đưa bàn tay ra, năm đầu ngón tay nhoáng lên trước mặt Tiểu Khai: “ Số này ”

“ Năm ngàn ? Không cao như vậy ” Tiểu Khai có chút ngượng ngùng : “ Lần trước mới là hai ngàn a a”.

“ Người hiểu nhầm, không phải năm ngàn ” Thiên Lộc cười lên nổi đau của người khác, nói : “ Là năm, nhìn cho rõ, năm, cái số này ”.

Tiểu Khai nói rộng miệng ra, một từ cũng không nói nên lời.

Ngày hôm qua ở trên núi Côn Lôn, Tiểu Khai cầm Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm trong tay, cho nên tiên lực trị là dấu chấm hỏi, hôm nay đem thu hồi Huyền Thiết Chi Tinh, thực lực thân mình hẳn nhất thời bại lộ ra, thật sự là thảm không đành lòng đổ a.

Diêu Viễn mang theo một tia hy vọng nói : “ Ta đây a ?”.

“ Người so với hẳn tốt hơn nhiều ” Thiên Lộc nói : “ Người là một trăm ”.

Tiểu Khai liếc mắt nhìn Diêu Viễn rồi cục lần đầu tiên trong lòng nổi lên một cái ý niệm: “ Xem ra... ta cũng nên cố gắng tu luyện một chút ”.

“ Chẳng qua người cũng không cần nản lòng ” Thiên Lộc cười hì hì nói : “ Đồ nhi ngoan, người yên tâm, ta đem người bồi dưỡng thành tu chân giới đệ nhất cao thủ, người phải tin tưởng ở thực lực sư phụ của người nga ”.

“ Chờ chút ” Tiểu Khai tránh ra hai bước nói : “ Ta không đáp ứng làm đồ đệ người ”.

Lời mới nói đến đây, liền cảm thấy đỉnh đầu bỗng nhiên sáng ngời, mọi người vừa nhấc đầu, bầu trời kim quang lòe lòe, phản phát ánh sáng mặt trời bỗng nhiên mãnh liệt một vạn lần, tại địa phương rất xa, một bóng người màu vàng loàng thoáng hiển hiện ra.

“Ách ... tiên nhân lại tới nữa ?” Tiểu Khai lải nhải nói.

Thiên Lộc phản ứng mãnh liệt hơn, hẳn nghiêng rằng cách cách vang lên, oa oa kêu to: “ Thiên Ma Tử đáng chết ! Người thật đúng là đuổi tận giết tuyệt a ! Phong ấn ta vạn năm còn không đủ, ta vừa ra người lại có thể tìm đến đây, người thực sợ ta hay sao ?”.

Thời điểm hẳn nói lời này, cái bóng người màu vàng kia ở chân trời đã bay đến bầu trời hoa viên, cũng biểu diễn cái gì, liền trực tiếp hạ xuống,

toàn thân kim quan bắt đầu chậm rãi thu lại. Quả nhiên cũng là một tiên nhân.

Tiên nhân này bộ dạng so với Thiên Ngưu Tử muốn khí phái hơn, mũi thẳng miệng vuông, mắt to mày rậm, vừa nhắc đầu mắt sáng ngời, tràn ngập cảm xúc áp bức, thật là có vài phần giống khí chất cao thủ, giờ phút này chính là đem đôi mắt sắc bén hung hãn nhìn chòng chọc trên mặt Thiên Lộc, trong miệng quát lớn : “ Tà ma ngoại đạo làm sao dám nghịch thiên mà đi, đem người này thả ra, hay là thực khi tiên giới ta không người ?”.

Ánh mắt hãn đều không nhìn Tiểu Khai, lại nói từng câu đều là đối với Tiểu Khai : “ Còn không mau mau ra nhận lấy cái chết ”.

Thiên Lộc gấp lại Thiên Ma Tử này, thật sự là cừu nhân gấp lại mắt hết sức đỏ, nghiêng răng khảnh khách vang lên, kêu một tiếng quái dị, đã vọt lại, hai bàn lại tiến về phía trước, nhất thời vô số đạo hào quang đủ màu sắc thẳng hướng về phía Thiên Ma Tử bay đi.

Lần này hào quang cùng bắn giết ruồi muỗi vừa rồi không giống nhau, mỗi một đạo hào quang đều sáng đẹp chói mắt, thực hiển nhiên bên trong ẩn chứa mười thành lực đạo, hơn nữa góc độ xảo trá, tốc độ bay nhanh, cơ hồ trước mắt nhoáng lên, đã đến trước mắt Thiên Ma Tử, Tiểu Khai trong mắt xem, cũng không âm thầm kinh ngạc, lén lút đem Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm ra.

Thiên Ma Tử không hoảng không vội, chế nhạo nói : “ Hạt gạo, cũng tỏa ánh sáng ! ” Cũng không thấy hấn động tác như thế nào, trong phút chốc trước mặt bạch quang sáng loạn, chợt nghe “ hoa hao ba ba” không ngừng bên tai, hào quang phô thiên cái địa kia lại bị chấn vỡ giữa không trung, một lát tiêu biến vô hình.

Đợi cho tiếng hoa ba xong, Tiểu Khai tập trung nhìn vào, mới nhìn thấy trong tay Thiên Ma Tử đã xuất một thanh kiếm.

Đem chặn ngang phía trước toàn bộ thanh phi kiếm này không giống với thanh tiểu kiếm bởi vì thanh kiếm này lại có chuôi kiếm cỡ bàn tay, như vậy trong suốt như ngọc dán tại lòng bàn tay Thiên Ma Tử, lưu lưu đảo quanh, xem linh động nói không nên lời.

Thiên Lộc tử sắc mặt có chút trắng bệch, hét lớn một tiếng nhất thời hào quang lại lóe ra, so với vừa nãy còn muốn mạnh hơn rất nhiều, hướng đầu Thiên Ma Tử đánh vào.

Thiên Ma Tử cười lạnh nói : “ Năm đó người cũng không là đối thủ của ta, lần này càng không nếu muốn đánh bại ta, người hay là ngoan ngoãn chờ bị ta phong ấn đi ” Hắc vừa nói chuyện một bên ngăn cản Thiên Lộc tiến công, xem ra căn bản là chưa toàn lực lại nói : “ Xem ra người còn hiềm Bích Thủy Thiềm Thừ không thoải mái, hay là người còn muốn đổi đến lao phòng sao ? Ha ha ha ha”.

“ Người thú vị lắm !” Thiên Lộc sắc mặt đỏ bừng, cả giận nói : “ Năm đó nếu không bị Thiên Ngưu Tử cùng Thiên Trùng Tử đánh lén, người có khả năng đánh được ta ? Hiện tại ta thực lực thoái hóa không bằng trước kia, mười phần còn một, người đương nhiên dám tới ”.

Xem ra Thiên Lộc không phải nói bậy, Thiên Ma Tử khoanh khắc sắc mặt liền thay đổi, hừ lạnh nói : “ Thì tính sao ? Người bây giờ còn không phải rơi vào trong tay ta ”.

Hắn lại quay đầu nhìn ba người Tiểu Khai : “ Còn có ba phế vật, đều phải chết !”.

“ Ai, người là tiên nhân nha như thế nào lạm sát vô tội ? ” Diêu Viễn ý đồ cùng hắn nói một chút đạo lý : “ Hai người ân oán liên quan gì tới chúng ta ”.

Thiên Ma Tử không đếm xỉa tới, hắc liếc mắt lạnh nhạt nói : “ Người tu chân tựa như con kiến, một hai người chết thì có quan hệ gì ?”.

Thiên Lộc nhin không được ha ha cười to: “ Xem xem đây là người trong tiên giới các người hướng tới, hiện tại các người nên biết tiên nhân đức hạnh như thế nào ?”.

Thiên Ma Tử trong mắt sát khí đại thịnh : “ Thiên Lộc, xem ta thu thập người!”.

Lời vừa nói xong, tiểu kiếm bỏ vào tay áo kia nhất thời hào quang đại trướng, hấn bắt đầu phản công, !.

Vừa rồi Thiên Lộc tiến công, Thiên Ma Tử phòng thủ chặt chẽ, hiên tại Thiên Ma Tử phản công, Thiên Lộc nhất thời liền ngăn không được, đạo kiếm quang kia, thẳng đường không trở ngại, một kiếm liền đâm vào ngực Thiên Lộc, không có đường phản kháng, Thiên Lộc “ oa ” một ngụm máu tươi bắn ra .

Thiên Lộc sắc mặt uể oải, thở vài hơi thật mạnh, bỗng nhiên quay đầu đến, đối với Tiểu Khai miễng cường cười lại cười : “ Xem ra lần nay ta thật liên lụy đến người, ân đức của người, ta đời này không cách nào báo rồi ”.

“ Người nói rất đúng ” Thiên Ma Tử ha ha cười nói : “ Chờ ta trước hết giết ba phạm nhân này, lại chậm rãi giết người ”.

Hấn vung tay lên, đem tiểu kiếm kia hóa thành một đạo bạch quang thẳng tạt tạt Tiểu Khai đâm vào !.

“ Mau trốn !” Thiên Lộc kêu to một tiếng, bay nhanh bắn ra mấy đạo hào quang, đón kiếm đánh tới, đồng thời bay nhanh đến Tiểu Khai bên này, muốn dùng thân thể chặn trước mặt Tiểu Khai.

Mấy đạo hào quang kia, vừa tiếp xúc phi kiếm, trong khoảnh khắc bị đánh cho hôn bay yên diệt, phi kiếm tốc độ một chút không thay đổi, hướng về phía Tiểu Khai đâm tới, Thiên Lộc mặc dù thân pháp nhanh, có thể thấy thế nào không còn kịp nữa.

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Khai thật ra không hoảng không vội, một tay lấy Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm đánh ra ngoài : “ ***** hôm nay mới thấy tiên nhân rác rưởi như vậy, bảo bối đánh mạnh cho ta !”.

Giống như hấn vì làm nổi bật hào ngôn tráng ngữ, cây gậy kia hung hăng đánh lên phi kiếm, nhất thời “ sang lang ” một tiếng vang lên, Thiên Lộc trợn mắt há hốc mồm, một đời tiểu kiếm kia đương trường bị đánh cho tứ phân ngũ liệt, mảnh vỡ “hoa lạp lạp” rơi đầy đất.

“ Ách” Thiên Lộc xoa xoa mắt : “ Không lầm ”.

Thiên Ma Tử chấn động, thân thủ nhanh chóng, từ trong lòng ngực lấy ra một mặt gương, kêu lên : “ Kiền Khôn Vô Cực”

Tiểu Khai nào cho hấn cơ hội sử dụng pháp bảo a, chỉ tay về phía Thiên Ma Tử : “Nhanh đánh cho ta ! ”

Huyền Thiết Chi Tinh tốc độ tăng nhanh, mọi người đầu đều không có kịp phản ứng quay lại, nó đã tới bên người Thiên Ma Tử, hướng phía đầu hấn từng gậy gõ xuống.

Thiên Ma Tử, cũng có vài phần công khu, trong lúc gấp gáp tuy không kịp đem thần thông của mặt gương thi triển ra, nhưng là mặt gương giơ lên một chút, hấn một tay ngăn lại, tiếp theo chợt nghe “ tạt sát ” một tiếng, mặt gương này lại vỡ.

“ Trời na !” Thiên Lộc cũng có chút trợn tròn mắt : “ Đây chính là chiêu bài pháp bảo Vô Cực Âm Dương Kính của Thiên Ma Tử, liền như vậy vỡ ?”.

Thiên Lộc còn ngây ngốc, Thiên Ma Tử đã muốn khóc rồi, Vô Cực Âm Dương Kính vỡ, hấn một cơ hội than khóc liền không có, bởi vì cây gậy đen nhánh kia ở trên đầu, đã lôi đình vạn quân hạ xuống.

“ Không biện pháp, tận lực đánh ...” Thiên Ma Tử khóc không nước mắt, lại xuất ra một món đồ pháp bảo, không hề tin tưởng nghênh đón phía trên.

“ Phốc !” Tụ Linh Phiên đứt.

“ Xoát !” Kim Ti Vồng cắt ra.

“ Tạt !” Bạch Ngọc bát vỡ.

“ Phanh !” Tiên Đan nổ.

Thiên Lộc : “.... Ta đang nằm mơ sao ?”.

Diêu Viễn : “ Người không nằm mơ, Khai ca gần đây đều rất dũng mãnh “.

Thiên Ma Tử giờ phút này tâm tình, trừ dùng “ ta muốn chết ” để hình dung ngoài ra không có biện pháp khác hình dung, được được bãi bãi, hấn tổn rất nhiều sức lực, mới cùng nhóm đạo hữu nơi đây mượn không ít pháp bảo, Tụ Linh Phiên là của người khác, Kim Ti Vồng là của người khác, Bạch Ngọc Bát cũng là của người khác, hiện tại đều bị hủy, lần này cho dù có thể trở về phòng chừng cũng bị lột da, nếu như chọc giận mấy lực phẩm chính tiên tính tình nóng nảy kia

Nhưng là lúc mấu chốt nhất còn lại---Tiên Đan nổ.

Ma tộc có thể tu luyện bốn mệnh ma châu, tiên nhân cũng có thể tu luyện bốn mệnh tiên đan, bất đồng ở chỗ, vì ma châu có thể luyện rất nhiều viên, tiên đan lại chỉ có một viên, một viên tiên đan là bộ phận bên trong bao hàm tiên lực trị tinh hoa nhất của tiên nhân, tuy không như nguyên anh cùng nội đan liên quan tới sinh tử, nhưng lại xấp xỉ năng lực nửa mệnh.

Hiện tại, nửa mệnh này đã bị cái cây gậy cổ quái đánh không.

Thiên Ma Tử bị phần đồng thời xuất hiện, hơn nữa vong hồn hấp tấp, mắt thấy trên người mọi thứ đều lấy ra sạch sẽ, rốt cục nhìn không được kêu thảm thiết một tiếng : “ Tha mạng nha !”.

Chiêu này thật đúng là linh, ba chữ hô xong, cây gậy lập tức đứng im cách đầu ba phân, một cổ hơi thở kim chúc(kim loại) dày đặc lạnh lùng tràn ngập tới, làm Thiên Ma Tử nhất thời rùng mình một cái.

“ Người đi đi, ta không giết người ” Tiểu Khai cười hì hì nói : “ Ta tuy là con kiến, người cũng không phải là con kiến, Dao Trì trên núi Côn Lôn cần người bảo hộ a ”.

Thiên Ma Tử sắc mặt tái nhợt, môi tử đều run lên, run rẩy lồi trong lồng ngực ra một bộ kính mắt giống của Thiên Ngưu Tử, híp mắt gắt gao nhìn qua mắt kính, nhìn chòng chọc nửa ngày mới ách thanh nói : “ Người là ... tam phẩm chính tiên ?”.

“ Không phải ” Tiểu Khai nói : “ Ta chính là một phàm nhân, người đi nhanh đi, bằng hữu của ta còn chờ tìm người báo thù a, cẩn thận ta đổi chủ ý ”.

Thiên Ma Tử sửng sốt nửa ngày lại nói : “ Thượng tiên, tôn tính đại danh ?”.

Tiểu Khai nói : “ Ta tên Nghiêm Tiểu Khai ”.

Thiên Ma Tử đem tên này thì thảo niệm vài lần, rốt cục hận hân dậm chân bay nhanh đi.

Cho đến khi Thiên Ma Tử không còn bóng dáng, Thiên Lộc mới chân chính phục hồi tinh thần, giờ phút này Huyền Thiết Chi Tinh còn phiêu nổi trước người Tiểu Khai, Thiên Lộc tay vịn kính mắt trừng mắt nhìn Tiểu Khai nửa ngày, rốt cục thở dài một tiếng, khuôn mặt biến thành quả mướp đắng : “ Xong rồi, ta xong rồi, lần này ta thực xong đời rồi ”.

“ Người không lầm chứ ” Diêu Viễn nghi hoặc nói : “ Chúng ta không phải thẳng sao ?”.

Thiên Lộc cũng không lý hăn, ngược lại một bộ hình dáng mất hồn lạc phách, ngẩng đầu lên, ngửa mặt lên trời thở dài : “ Ta Thiên Lộc cả đời này du sơn ngoạn thủy, túng ý hoa tùng, tôn sùng nhất chính là tự do tự tại. Nhưng là lần này lại nợ Nghiêm Tiểu Khai một ân tình lớn... ta vốn muốn truyền thụ bình sinh sở học để hồi báo, ai ngờ.... ai ngờ ta lại nhìn đi nhìn lại, hăn tiên lực trị lại là năm vạn... mẹ yêu của ta, ta nên như thế nào mới báo ân nha ?”

“ Người đừng như vậy ” Tiểu Khai an ủi nói : “ Ta không cần báo ân cái gì, ta kỳ thật cũng không là muốn cứu người, ta chỉ là vì con Bích Thủy Thiêm Thử này thôi....”

“ Cái kia không được !” Thiên Lộc một tiếng bắt lấy cánh tay Tiểu Khai, nhất thời cánh tay Tiểu Khai liền bắn một vòng : “ Ta Thiên Lộc luôn luôn quang minh lỗi lạc, tri ân báo đáp, tuyệt đối không phải người vong tình phụ nghĩa, ân tình của người đối với ta, ta nhất định tìm biện pháp báo đáp !”.

Hắn ánh mắt sáng ngời, khoảnh khắc ấy lấy chủ ý : “ Ta quyết định, phải theo người cho đến khi ta tìm ra phương pháp báo ân mới thôi !”.

“ Người đi theo ta không tiện ” Tiểu Khai tận tình khuyên bảo nói : “ Ta gần đây vừa lúc có chút việc vặt phải xử lý....”

“ Ta đây mặc kệ ” Thiên Lộc vươn cổ : “ Ta phải tôn trọng tình cảm và khí phách bản thân ”.

“ Ách ... người xem như vậy có được không ” Tiểu Khai bắt đầu đau đầu : “ Người xem trong vườn này người làm bẩn vậy, nếu không người liền đem cái vườn quét dọn một chút, coi như là báo ân rồi ”.

“ Người nói cái gì ” Thiên Lộc đương trường liền nhảy dựng thanh âm cũng nhất thời cao bát độ, trên mặt biểu tình rất hung ác, một bộ dáng kia bỗng nhiên giống như cùng Tiểu Khai có cừu hận đoạt vợ : “ Nghiêm Tiểu Khai tuy tiên lực trị của người là năm vạn nhưng là người cũng không được vũ nhục ta a !”.

“ Ta... ta không có a”.

“ Còn nói không có !” Thiên Lộc tức giận trùng trùng nói : “ Cứu mạng chi ân là loại vừa sâu vừa nặng, người muốn ta quét dọn cái vườn kia tính cái gì ? Người đây làm xem thực lực ta nhỏ, dụng ý khinh thị ta, hạ thấp nhân phẩm ta, người đây là cố ý muốn ta bất trung bất bất nghĩa bất nhân bất hiếu, dụng tâm của người thật sự rất hiểm ác !”.

Hắn quần tay áo : “ Ta Thiên Lộc tuy thực lực thấp kém, ở trước mặt người không đáng nhắc tới, cũng không thể chịu được người vũ nhục, ta... ta muốn quyết đấu với người không chết không ngừng !”.

Tiểu Khai nhất thời hoảng sợ : “ Ta *, người không phải là nói thật chứ ?”.

“ Người nhìn ta như là người không giữ lời sao ? ” Thiên Lộc giận quá : “ Thứ nhất để ta báo ân, thứ hai cùng ta quyết đấu, người tự mình chọn !”.

Tiểu Khai hoàn toàn ủ rũ : “ Ta ... ta chọn một ”.

Thiên Lộc nhất thời mặt mày hớn hở, tốc độ biến sắc so với trong hát kịch còn nhanh vài phần : “ Được được được, một khi người đã đáp ứng, ta đây về sau đi theo người, người yên tâm ta rất hữu dụng, nga đúng rồi, người vừa mới không phải nói có chút việc vặt muốn xử lý sao ? Người nói, ta đi giúp người làm!”.

“ Ai, không giúp được, cái sự việc này ai đều không làm được ” Vừa mới nói lên, Tiểu Khai mặt lại có chút phát khổ : “ Sự việc lần này thực

phiền toái, trừ con Bích Thủy Thiềm Thừ này ta còn phải đến một địa phương lấy Huyết Ngọc Hình Người, sau đó ... ta còn muốn luyện một môn công phu thực cổ quái,... đáng thương ta ngay cả công pháp khẩu quyết đều không có, thực phiền toái a”

Thiên Lộc thần sắc nhất thời có chút kỳ quái, trực ngoắc ngoắc giường mắt nhìn Tiểu Khai nửa ngay, mới nói : “ Song tu ?”.

Tiểu xử nam tương đối xấu hổ, nói lên song tu, Tiểu Khai mặt đỏ bừng, bất chấp khó khăn khẽ gật đầu : “ Ách ... đúng ”.

Thiên Lộc trong mắt lóe lên kì dị, bỗng nhiên lại nói : “ Người cần tìm mấy xử nữ trời sinh mị cốt ?”.

Tiểu Khai theo bản năng khẽ gật đầu : “ Đã tìm được rồi ”.

Thiên Lộc ánh mắt càng kỳ quái, suy nghĩ lại nói : “ Là hai người tu chân, hai hồ nữ sao ?”.

Diêu Viễn cũng là tại Hãm Không Đảo nghe qua cái bí mật này, nhất thời tò mò : “ Di, người như thế nào biết ?”.

Thiên Lộc không đáp thần sắc có chút cổ quái, giống muốn cười, rồi lại kiệt lực nhẫn, lại hỏi : “ Nghiêm Tiểu Khai người muốn luyện chẳng lẽ là tuyệt thế kỳ công --- thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp trong truyền thuyết từ xưa đến nay, được xưng là thiên tài công pháp, có thể dưỡng nhan mỹ dung, sinh cơ trường thọ, thể hiện mị lực nam tính cao nhất, tượng trưng âm dương giao thái cảnh giới cao nhất hơn nữa có thể giết thần ma tiểu ngạo tam giới.”

Diêu Viễn trong đầu đầy nghi vấn, nói : “ Công pháp này có nguư bức như vậy sao ... ách .. người là như thế nào biết tên này ?”.

Thiên Lộc nhất thời ha ha cười to, vỗ hai tay, xoát đứng lên, thần tình kiêu ngạo tự hào, lớn tiếng nói : “ Ta đương nhiên biết, ta như thế nào không thể biết ? Trong thiên địa tuyệt đối không có người so với ta hiểu về thiên hạ đệ nhất song tu ”.

Hắn chăm chú nhìn Tiểu Khai từng từ nói : “ Đơn giản thiên hạ đệ nhất song tu do ta sáng tạo ra !”.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 10: Toàn Tân Thế Giới

Tiểu Khai hoàn toàn mê muội nửa ngày, mới “Oa” kêu to một tiếng, liền bắt lấy cánh tay Thiên Lộc, cũng bắt chắp mùi tanh tử trên người Thiên Lộc, ha ha nói : “Người nói là.... người nói là”

“Người không có nghe sai, tiểu hỏa tử, hãy tin tưởng lỗi tai mình”
Thiên Lộc bây giờ mặt mày hớn hở, bề ngoài tế nhị : “Xem ra chúng ta thật là thế nào cũng có duyên a, ta Thiên Lộc thực lực thấp kém nhưng là nói đến thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, ta đây thật sự là hiểu biết, bất quá !”.

Hắn vỗ bả vai Tiểu Khai thật mạnh : “Người yên tâm, ta nhất định toàn tâm toàn ý trợ giúp người luyện thành cửa này của cái thế kỳ công !”.

Lời mới nói đến đây, Thiên Lộc liền cảm thấy trên đầu mát lạnh, Diêu Viễn một bộ , biểu tình kiệt lực nhẩn nhẩn cười chỉ vào trên đầu của hắn nói : “Tiền bối, trên đầu người....”

Thiên Lộc không hiểu gì cả, đưa tay ra sờ, nhất thời “phi phi phi” liền thối ra ba tữ, nguyên lai tay đụng vào đồng phân, cơ hồ đồng thời hắn chợt nghe trên đầu thanh âm “đốc đốc đốc”, lại là một con chim nhỏ đang dùng mỏ “thâm tình” mổ lên đầu hắn.

“Ách ... này.... rốt cuộc là sao lại thế này ?” Tiểu Khai chợt dạ nói : “Đừng nói với ta đây là thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp của người nha”.

Thiên Lộc mặt nhất thời lại biến thành quả mướp đắng : “ Kỳ thật.... không nói dối người... cái này đúng là thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp ”.

Hắn nhìn ba người một bộ biểu tình muốn té xỉu, vội vàng giải thích : “ Bất quá các người yên tâm, chân chính thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp luyện thành lúc sau không phải như vậy, ta hiện tại cái này.... hắc hắc.... kỳ thật là luyện xảy ra một chút vấn đề... ân, dùng theo lời nói các người, gọi là tẩu hỏa nhập ma ”.

“ Chân chính thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, tuy tên có chút âm uế, kỳ thật cũng là một môn tuyệt thế kỳ công thuận theo ý trời, cả người tự nhiên phát ra mị lực kì dị khó có thể hình dung, đối với giới khác lực hấp dẫn đạt đến cảnh giới không thể tư nghị, hơn nữa có thể thu phóng dễ dàng theo ý muốn, mà trong cơ thể chẳng những nguyên khí càng thêm tinh thuần, hơn nữa tuyệt đối không có xuất hiện cổ kinh mạch cũng mà xuất hiện một cổ kinh mạch cổ quái, bộ kinh mạch chạy qua toàn thân, nguyên khí tuần hoàn vận hành cung ứng không chỉ khi tu luyện bỏ ít sức lực lại thu hoạch lớn, hơn nữa có thể giữ nhan sắc, trường sinh không già, theo ta suy đoán, kinh mạch cổ quái này, kỳ thật mới là phù hợp đạo âm dương giao thái, chân chính hành công lộ tuyến, mà trong thiên hạ toàn bộ môn phái tu chân tu luyện kinh mạch lộ tuyến , kỳ thật đều là bỏ gốc lấy ngọn, bỏ công vô ích ”.

“Ai, chỉ tiếc... năm đó ta khi ta luyện đến thời điểm mấu chốt, lại bị ba tên chết tiệt Thiên Ma Tử gây rối, cuối cùng sắp thành lại bại, ngược lại còn bị nhốt bên trong Bích Thủy Thiềm Thừ, nếu không ta hiện tại lại như thế nào chỉ là một tán tiên, ta phỏng chừng như thế nào cũng là một tam phẩm chính tiên ! .”

“ Nhưng là hôm nay, ta chẳng những công lực năm đó mười phần chỉ còn một, tiên lực trị nghiêm trọng thoái hóa, hơn nữa thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp của ta.... nó lại có thể chuyên môn hấp dẫn mấy con rắn rết sâu bọ đáng chết này, thật sự là vô cùng nhục nhã a!”.

Thiên Lộc nói một mạch, bức bối hơn năm vạn năm, đến thời khắc này toàn bộ phát tiết ra như vậy.

Nhưng là Diêu Hổ Sinh nhiều tuổi nên có lối suy nghĩ cũng nghiêm mật, liền nghe ra điểm vấn đề bên trong : “ Thiên Lộc tiên sinh, ta muốn hỏi, ý tứ của người có phải nói, thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp của người cũng chưa luyện thành ?”.

Thiên Lộc khẽ gật đầu : “ Đương nhiên ”.

Diêu Hổ Sinh nói : “ Lời người vừa nói của này của công pháp một khi luyện thành tương lai như thế nào, chẳng lẽ đều là tự người đoán ? .”

Thiên Lộc lại khẽ gật đầu : “ Không sai ”.

Diêu Hổ Sinh nhíu mày nói : “ Nói cách khác, cái gì kỳ dị mị lực, cái gì kinh mạch cổ quái, đều là người trống rỗng tưởng tượng ra ?”.

Thiên Lộc cuối cùng nghe hiểu ý tứ hẩn, mặt đầy bần bản lại có chút khẽ đỏ lên, nói : “ Tuy đều là ta trống rỗng tưởng tượng nhưng là lý luận của ta căn cứ đầy đủ, nên suy đoán này là không vấn đề ”.

Diêu Hổ Sinh “ Nga ” một tiếng, khẽ gật đầu, không nói.

Thiên Lộc ngược lại có chút vội, trừng mắt nói : “ Chẳng lẽ người không tin ta ?”.

Diêu Hổ Sinh không trả lời, Tiểu Khai lại cười : “ Người không cần nóng, kỳ thật vì Tiểu Trúc, vô luận cửa này của công phu sẽ có cái gì hậu quả, ta đều phải luyện. Nhưng thật ra người hiện tại là thu hút ruồi muỗi như vậy, người định làm sao bây giờ ?”.

Thiên Lộc thở dài, lại bắt đầu buồn bức : “ Ta cũng không biết nói sao a”

Tiểu Khai nhú mào nói : “ Nhưng là , hiện tại hình dáng người cùng ta đi sẽ gặp vấn đề, ta hôm nay phải đi gặp hồ tộc, nhưng hồ ly đều là tính âm .”

Tiểu Khai còn có chút suy nghĩ không hảo ý nói ra, hẳn kỳ thật là lo lắng Thiên Lộc một khi về nhà hẳn, gặp Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân sẽ hấp dẫn các nàng, tuy nhiên hai tiểu hồ ly đối với mình một lòng một dạ, nhưng là loại song tu đại pháp này có bao nhiêu uy lực, ai cũng không rõ ràng lắm.

Càng huống chi còn có Tiêu Vận, Trữ Tình, Khinh Hồng, Ngưng Hương, còn có Trì Tiểu Trúc.

Ân, nhìn lại điềm này, vai nam chính của chúng ta tuy trước mắt đã tâm không có lớn, nhưng là ít nhất có chút tâm tư “ độc chiếm ” .

Con mắt Thiên Lộc chuyển hai lần : “ Nếu không ta trở về trong Bích Thủy Thiềm Thừ ?”.

“ Vô dụng ” Diêu Viễn nói : “ Nếu Bích Thủy Thiềm Thừ có thể ngăn được người, Diêu gia chúng ta cũng không vất vả bắt nó đến trong hoa viên này ”.

Tiểu Khai suy nghĩ nửa ngày nói : “ Ta thật ra có một biện pháp....”.

Hắn nhìn Diêu Hồ Sinh, : “ Gia gia , có thể hay không giúp ta an bài một gian mật thất ?”.

Diêu Hồ Sinh an bài mật thất ở mặt sau Tiêu Kim Đường, tuy nói là mật thất , kỳ thật là không bằng nói một cái sân bóng nhỏ, Tiểu Khai đánh giá không gian chỉ ít cũng phải bảy tám mươi mét vuông, đợi cho cửa đóng lại, Tiểu Khai liền từ trong lòng ngực lấy ra Vô Tự Thiên Thư.

Thiên Lộc ánh mắt nhất thời sáng ngời : “ Vô Tự Thiên Thư ?”.

Tiểu Khai cười nói : “ Người nhận ra à ?”.

Thiên Lộc cười khố nói : “ Nguyên lai người lại là Thiên Tuyền môn chủ, hèn chi tiên lực trị lại là năm vạn, nghĩ năm đó ta cùng Thiên Tuyền môn chủ hai trăm mười tám đại môn chủ, còn có một đoạn cố sự rất không vui vẻ, không nghĩ tới mấy vạn năm sau, lại được Thiên Tuyền môn chủ cố ý cứu, quả nhiên ý trời khó dò a ”.

Tiểu Khai là lần đầu tiên nghe được cố sự môn phái của mình, nhin không được nói : “ Năm đó Thiên Tuyền môn chủ là người như thế nào ? Người có thể hay không nói cho ta một chút ?”.

Thiên Lộc kinh ngạc liếc mắt nhìn hăn : “ Các thế hệ Thiên Tuyền môn chủ kinh hãi tuyệt diệu, có một không hai ở tu chân giới, dù là Tiên Nhân xuống đây cũng phải nhường vài phần, người sao lại không biết chứ ? ”.

Hăn vỗ trán mình, bỗng nhiên “ Ai nha ” một tiếng : “ Nga, đích xác có chút không đúng, vừa mới lúc Thiên Ma Tử gặp lại người, lại căn bản không nhận ra, trong này rất có chút cổ quái nha, hăn như thế nào có thể không biết Thiên Tuyền môn chủ a ?”.

Tiểu Khai tò mò nói : “ Thiên Tuyền môn trước kia rất lợi hại sao?”.

“ Đương nhiên ” Thiên Lộc trịnh trọng khẽ gật đầu: “ Người có biết không, tại sao ba vạn năm trước,vào thời đại của ta, tu chân giả chúng ta có thói quen xưng hô đệ tử Thiên Tuyền môn không phi thăng thành tiên nhân, mà Thiên Tuyền môn chủ lại được xưng là lục địa kim tiên, người biết kim tiên là cái gì không ? ”.

Tiểu Khai nói : “ Có phải là tiên nhân rất cao cấp ?”.

Thiên Lộc khẽ lắc đầu : “ Không phải cao cấp, mà cao nhất, cụ thể tình huống của tiên giới ta cũng không rõ ràng, nhưng là ta biết tiên nhân trên tiên giới phân thành thất phẩm, mạnh nhất là chính nhất phẩm, tiếp theo là

thiên nhất phẩm, tiếp đó chính nhị phẩm, thiên nhị phẩm, kể từ đây mà suy ra, thăng đến thất phẩm, Thiên Ma Tử vừa rồi liền thất phẩm chính tiên nhân, mà kim tiên so với chính nhất phẩm còn cao hơn một cấp bậc, chính là tối cường giả trong tiên nhân trên tiên giới ”.

Tiểu Khai nhin không được hít một hơi thật dài, chỉ cảm thấy hồn bay bổng ở xa, khát khao nói : “ Nói như vậy, Thiên Tuyển môn của ta tu luyện pháp môn nên là phi thường lợi hại ? .”

Thiên Lộc kỳ quái liếc mắt nhìn hẩn : “ Người nói vậy không phải vô nghĩa sao, Thiên Tuyển Môn tu luyện pháp môn luôn luôn xưng thiên hạ đệ nhất, từ cổ đến nay đều được gọi là môn phái tối tiếp cận thần, người cầm Vô Tự Thiên Thư, nên là Thiên Tuyển môn chủ mới đúng, như thế nào nói không biết cái này ?”.

Thiên Lộc bị phong ấn ở trong Bích Thủy Thiềm Thừ ba vạn năm, đương nhiên không biết, ở một vạn năm trước Thiên Tuyển môn đã đánh mất toàn bộ tu chân pháp môn, bỗng nhiên thành môn phái rác rưởi, mắt hẩn nhìn Tiểu Khai khi có Huyền Thiết Chi Tinh vô cùng lợi hại, liền nghĩ Thiên Tuyển Môn vẫn phong quang vô hạn, sự hiểu lầm này trong lòng Tiểu Khai rất rõ ràng, nhưng tâm tư không giải thích được, lại cướp lời hỏi : “ Vừa rồi người nói cùng hai trăm mười tám đại môn chủ từng xung đột qua, việc sao lại như vậy ?.”

“ Ai, kể ra, là ta tuổi trẻ hống hách ” Thiên Lộc thở dài , trong thần sắc mang theo vài phần vẻ nhớ lại : “ Ta Thiên Lộc vốn là thiên tài tu chân, năm tháng trước kia cũng đúng là phong lưu hào phóng, một thân tu vi đem bức tới tán tiên cảnh giới, liền cao thủ trong phái Thục Sơn, gặp ta cũng nhún nhường vài phần, từ trước đến giờ mọi việc đều thuận lợi, thiên hạ nữ tử ta cần ta cứ lấy, ta cũng tự nghĩ đến không có nữ tử nào có thể chống cự được mị lực , nhưng là khi đó ta lại gặp một nữ tử mỹ mạo của Lưu Vân Thủy Tạ... ”.

Tiểu Khai nhất thời nhớ tới quyển sách nhỏ xem tại Lưu Vân Thủy Tạ, nhin không được nói : “ Chẳng lẽ là Phiêu Vũ ?”.

“ Không sai, chính là nương tử của ta Phiêu Vũ ” Thiên Lộc tuy mặt đầy đất đen, thời khắc này lại hiển nhiên thâm tình thành khẩn : “ Ta đối với Phiêu Vũ vừa gặp đã yêu, từ nay về sau không thể thoát khỏi, nhưng là khi ta tràn ngập nhiệt thành đi đến thổ lộ, thì Phiêu Vũ lại nói cho ta, nàng thích chính là Thiên Tuyền môn chủ, khuyên ta nên sớm quên đi, căn bản không có cần thần suy nghĩ, liền bay đi tìm Thiên Tuyền môn chủ quyết đấu ” .

Thiên Lộc khẽ lắc đầu, thần sắc mang theo vài phần tiêu điều : “ Khi đó, ta tự nghĩ đến thiên hạ vô địch, lại không biết ở trước mặt cao thủ chân chính, ta căn bản liền cơ hội ra tay là không có ”.

Tiểu Khai cười nói : “ Người có đánh bại ?”.

Thiên Lộc lại khẽ lắc đầu : “ Không bại ”.

Tiểu Khai thấy kỳ lạ : “ Vì cái gì ?”.

Thiên Lộc cười khổ : “ Bởi vì trước mặt Thiên Tuyền môn chủ, ta căn bản liền cơ hội ra tay cũng không có, hăn liền như vậy đứng trước mặt ta, giống như biển lớn mênh mông, căn bản là áp bách ta ngay cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn, làm sao còn có khí lực ra tay ?”.

Tiểu Khai chỉ cảm thấy vô cùng kích động, tuy là hai trăm mười tám đại môn chủ cùng hăn không có chút quan hệ, nhưng là chỉ cần nghĩ đến môn phái của mình từng có thời khắc phong quang như thế, liền cảm thấy một trận tự hào.

Thiên Lộc lại nói : “ Thiên Tuyền môn chủ thực lực tuy mạnh, cũng không ý thể khinh người, hăn nói cho ta, Phiêu Vũ căn bản là không có gặp qua hăn, nói là thâm yêu, hoàn toàn chỉ là giả dối không có thật, mà Phiêu

Vũ nói vậy là muốn gạt ta, chính là bởi vì nàng căn bản là muốn trực tiếp cắt đứt ý niệm trong đầu ta ”.

Tiểu Khai ha ha nói : “ Nhưng là nàng không phải thích người sao ?”.

Thiên Lộc : “ Nàng đích xác đối ta có ý, nhưng nàng là chương môn của Lưu Vân Thủy Tạ môn phái chính đạo bậc nhất trong thiên hạ, nhưng ta lại là lãng tử trêu hoa, thử hỏi với thân phận của nàng, lại như thế nào có thể chấp nhận ta ? Càng huống chi, nàng một lòng chuyên tâm khuê tú bậc thầy, lại như thế nào có thể chấp nhận hành vi hoang dâm vô đạo của ta a ?”.

Tiểu Khai khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hẳn đã xem qua tuyệt bút trong cuốn sách nhỏ của Phiêu Vũ, vị nữ chương môn này từ đầu đến cuối đều không có đối với hoài bão của Thiên Lộc thân thiện, lại cố tình để Thiên Lộc bị phong ấn sau đó lựa chọn tự tử vì tình, có thể tưởng tượng, nội tâm nàng từng có ít nhiều mâu thuẫn giữa yêu và hận dây dưa.

Xem ra dù là tu chân giới, quan niệm môn phái và thân phận khác biệt cùng thế tục không có bất đồng nhiều a.

Nhưng là Thiên Lộc bị cừu hận bắt đầu gọi ra, nắm chặt tay nói : “ Phiêu Vũ vốn đã bị si tình của ta đánh động, nhưng là thời khắc mấu chốt Thiên Ma Tử, Thiên Ngưu Tử, Thiên Trùng Tử ba cái tên vương bất đản dùng thủ đoạn ti bỉ đánh lén ta, đem ta phong ấn trong Bích Thủy Thiềm Thừ, đã khiến cho ta và nương tử của ta lại không gặp nhau đúng hẹn, cừu này, ta nhất định phải báo ! ”.

Hắn nhin không được lại thở dài : “ Cũng không biết ba vạn năm sau nương tử của ta còn ở trên nhân gian hay là đã đi tiên giới rồi ”.

Tiểu Khai lặng lẽ lắc đầu, nghĩ thầm, rằng : “ Người đại khái còn không biết, nương tử của người đã vì tình mà chết rồi ”.

Hắn nghĩ đến đây, nhanh chóng nói sáng chuyện khác : “ Không nói cái này nữa, ta trước tiên đưa ngươi đến một nơi này ”.

Hắn mở Vô Tự Thiên Thư , thẳng đến trang thứ ba, trên trang sách này bốn chữ lớn màu ám vàng” Diệt Thế Chi Môn” đã hiện ra rất rõ ràng , hắn ngưng thần xem xét trong này, thế giới trong sách lại từng trận hơi thở mát mẻ, không có lộn xộn như mấy ngày trước, xem ra nghi thức cuối cùng của trọng khai thiên địa chính thức hoàn thành.

Thiên Lộc vừa thấy động tác của hắn, nhất thời lại hoảng sợ : “ Ngươi như làm sao mở ra được trang thứ ba ?”.

“ Đã sớm mở ra rồi nha ” Tiểu Khai không hiểu gì cả nhìn hắn nói : “ Có vấn đề gì sao ?”.

“ Đích xác có chút vấn đề ...” Thiên Lộc giống như gặp phải kinh sợ khủng khiếp, nuốt nước miếng, lắp bắp nói : “ Ta nhớ rõ... tu chân giới đồn đại, Vô Tự Thiên Thư không mở được trang thứ ba ”.

Tiểu Khai nói : “ Vì sao ?”.

Thiên Lộc phát giác ra Tiểu Khai cổ quái, nhìn hắn nửa ngày mới nói : “ Hai trang trước của Vô Tự Thiên Thư . trang thứ nhất có thể phong ma, trang thứ hai có thể phong tiên, mấy cái điển cổ này nghe nhiều quen tai, không người nào không biết, nhưng là trang thứ ba của Vô Tự Thiên Thư. Thiên Tuyển môn hơn hai trăm vị môn chủ cho tới bây giờ không có người nào có thể mở, cho nên tu chân giới đồn đại, Vô Tự Thiên Thư căn bản chỉ có hai trang, mà trang thứ ba này, sợ rằng muốn chân chính đến tiên giới, lại trải qua mười vạn năm tu luyện, mới có đủ khả năng mở ”.

Hắn nhin không được trọn to mắt, trong khoảng cách gần, đối với Tiểu Khai cẩn thận dò xét từ trên xuống dưới một phen nói, lại nói : “ Ta nhìn lại , người thân mình tiên lực trị chỉ có 5 đơn vị , cộng với cái pháp bảo kỳ quái kia cũng chỉ có thể năm vạn, so với ta thì cao hơn rất nhiều, nhưng cũng chỉ

là một tam phẩm chính tiên nhân, liền nhất phẩm còn chưa đến, lại càng không phải kim tiên cảnh giới, người rốt cuộc làm sao mở được trang thứ ba a ”.

Tiểu Khai mơ hồ không rõ mấy cái quy tắc lộn xộn này, nhú mày nói : “ Nghĩ không ra cũng đừng nghĩ nữa, ta hiện tại chính là muốn dẫn người vào thế giới trong trang sách thứ ba, khi người gặp lại người liền hiểu được ”.

Thiên Lộc rất kinh sợ thất thanh nói : “ Chúng ta lại có thể đi vào bên trong sách ?”.

Tiểu Khai cầm lấy cánh tay hắn, khẽ nhắm mắt, mặc niệm vài lần “ đi vào” tại chỗ bạch quang chợt lóe, hai người đã vô ảnh vô tung biến mất. Thiên Lộc tim đập thành thịch, liền cảm thấy trước mắt hoa lên, nhất thời tỏa sáng, đã đi tới một thế giới khác !.

Trong này cỏ xanh biếc, đồng bằng rộng lớn, gió thổi nhẹ, thật sự làm cho người ta lòng vui vẻ thoải mái, Thiên Lộc mang theo vô hạn tò mò ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời, hai mặt trời một nam một bắc chiếu sáng ấm áp mà không nóng cháy, lại cúi đầu nhìn, dưới chân bùn đất màu đen, chân cảm giác rất xộp, hắn thân mình lấy chân đạp xuống, liền cảm thấy một cỗ khí tươi mát từ dưới chân vọt lên, nhin không được thấp giọng hô: “ Được, tiên linh khí nồng hậu a !”

Tiểu Khai cũng thấy được thập phần mới lạ, nơi đây so với lần trước đã không còn giống nhau, hắn nhìn bốn phía xung quanh, lại nhìn không thấy mảy may bóng dáng động vật, nhin không được nghĩ : “ Chẳng lẽ là thiên địa vừa khai, còn không kịp thai nghén sinh linh sao ? .”

Chính là nghĩ vậy, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân “ bồng ” chấn động, sau đó tại địa phương rất xa mơ hồ giống như truyền đến tiếng “ ngao ô ” rít gào, Tiểu Khai rung mình, nghĩ thầm rằng: “ Di không phải là tiếng kêu của thằn lằn thú sao ?”.

Thiên Lộc sắc mặt có chút trắng bệch, bỗng nhiên bắt lấy cánh tay của Tiểu Khai, trầm giọng nói : “ Giống như có quái vật đến đây ”.

Lời vừa nói xong, phía trước liền nhanh chóng xuất hiện một con quái thú quen thuộc.

Mồm to như huyết bồn, mắt lớn như chuông đồng, cái đầu cũng giống như đầu mãnh hổ trưởng thành, quái vật này đúng là tham ăn thú ? .

Thiên Lộc sắc mặt càng trắng, bỗng nhiên quay đầu nói : “ Nghiêm Tiểu Khai đây là quái vật gì ? ”.

“ Nga, người đừng sợ ” Tiểu Khai a a cười nói : “ Loại này điển hình ngoài mạnh trong yếu, xem ta đến đối phó nó ”.

Hắn vừa nói, một bên đã từng bước đi về phía trước, còn không có tiếp tục nói, liền thấy tham ăn thú ở phương xa bỗng nhiên ngẩng đầu lên rít gào một tiếng, xoát lảng không nhảy lên !.

Bước nhảy này, liền nhảy cao có hơn mười thước, Tiểu Khai trong mắt nhìn thấy, nhìn không được ha ha cười to : “ Ai nha, công phu dọa người của nó càng ngày càng điêu luyện, được được, Thiên Lộc người đừng vội, để nó xuống dưới người xem ta như thế nào thu thập nó ”.

Nhưng lời này vừa nói xong, Tiểu Khai liền bỗng nhiên ngẩng cả người.

Con tham ăn thú kia lại cũng không rơi xuống, mà giống như có cái thứ vô hình nâng lên, bay lên trên, lại bay lên, hai mươi thước ba mươi thước, bốn mươi thước, ước chừng bay lên một trăm thước, xem ra chỉ còn nhỏ bằng con chuột, mới ngừng lại tại chỗ.

Nó liền như vậy trôi nổi tại không trung, hung ác hướng về phía Tiểu Khai và Thiên Lộc, lại rống to một tiếng: “ ngao ô ! ”.

Thiên Lộc hít vào một hơi rất dài, thấp giọng nói : “ Môn chủ, nó tuyệt đối không phải ngoài mạnh trong yếu, thực lực thần thú này tuyệt đối đối không thua gì Toan Nghê thần thú ”.

Toan Nghê cũng là một trong chính con của rồng, kỳ thật lực lượng tuyệt đối không thua Phách Hạ, Tiểu Khai thời điểm ở bên ngoài không sợ Phách Hạ, đó là bởi vì hắn có Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, nhưng là ở trong này, toàn bộ pháp bảo hết thảy đều không hiệu dụng, tình huống này hoàn toàn bất đồng, Thiên Lộc ánh mắt tự nhiên là đáng tin nhiệm, cho nên Tiểu Khai nghe nói như thế, nhất thời mặt liền trắng ra, thấp giọng nói : “ Nếu không... chúng ta liền trước tiên đi ra ngoài ?”.

Thiên Lộc nuốt nước miếng, gật đầu nói: “ Được rồi ”.

Nhưng là tham ăn thú trên trời vào lúc này bỗng nghe răng ra, nhất thời một quả cầu lửa lớn toàn thân màu hồng xoát đối với hai người bay tới.

Hai người cùng tham ăn thú khoảng cách ít nhất cũng có vài trăm thước nhưng là cầu lửa bay tới tốc độ thật sự là nhanh, giống như mới trong nháy mắt đã bay qua một nửa khoảng cách, ở trong mắt hai người thật giống như một quả bóng bàn bỗng nhiên biến thành quả bóng rổ, mắt thấy còn có xu thế biến thành thiên thạch lớn, Thiên Lộc không ngừng lôi kéo Tiểu Khai “ hắc yêu ” một tiếng nhảy liên hai ba thước.

“ Oanh !” Quả cầu này đi qua sát bên người hai người, dừng ở mặt cỏ phía sau trực thước, nhất thời nổ thành một cái hố to rộng năm sáu thước, trong hố hơi nóng bốc lên, tựa như là một cái bồn tắm hơi, hai người nhìn lại toàn thân mồ hôi lạnh xuất ra.

Nguyên Lai tham ăn thú này quả nhiên không phải ngoài mạnh trong yếu... hắn lại có công phu thực !.

Tiểu Khai trước tiên hạ quyết tâm chạy ra, liền nắm tay Thiên Lộc , hét lớn một tiếng :” Đưa ta ra....”

Còn từ “ đi ” chưa nói xong, đã bị giữ lại trong miệng, Tiểu Khai ánh mắt bất động giương mắt nhìn phía trước, ngây ngẩn cả người.

Thiên Lộc cũng quên sợ hãi, cái miệng của hắn há rất to, trong nháy mắt chưa rời, giương mắt nhìn xa xa giữa không trung, lầm bầm nói : “ Ta khát ! Thiên hạ... lại có mỹ nữ như thế.....”.

Đúng vậy, ở cao trăm thước trên không trung, trên đỉnh đầu tham ăn thú hung hãn kia, một mái tóc dài bay lên, thân ảnh váy dài tung bay, chính là vô cùng dịu dàng, cao quý hoàn mỹ khó vẽ khó miêu tả uyển chuyển hạ xuống. Mang theo cả thế giới xinh đẹp, hấp dẫn hai nam nhân một lớn một nhỏ ánh mắt chăm chú, phân ra một tấc, dịu dàng đáp xuống tham ăn thú độ lượng dịu dàng trên lưng tham ăn thú.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 1: Tiểu Tiểu Trọng Sanh

Mỹ nữ là gì ?

Nếu người vừa mới ở trong sòng bạc thua ba năm mươi vạn, đến công ti lại bị ông chủ sa thải, trên đường về nhà còn bị chó dại lang thang chạy theo cắn cho một ngụm, cúi đầu ủ rũ âm u đi trong ngõ nhỏ, bỗng nhiên phát hiện không xa phía đối diện có cô gái đối với người thân nhiên cười, vì thế người lập tức lòng vui vẻ lại, chỉ cảm thấy đầu cũng không còn âm u, chân cũng không đau, dù nhìn con mèo dưới chân toàn thân rụng lông cũng thấy rất xinh đẹp, thậm chí còn kiệt lực xuất bộ gọi cảm, giọng trầm thấp đối với cô gái nói một câu : “ Tiểu thư họ gì ? ” Như vậy không hề nghi vấn, cô gái này nhất định là mỹ nữ.

Nếu vậy, cái gì tuyệt thế mỹ nữ ?.

Nếu người nhìn rõ ràng đối diện là mãnh thú “ tuyệt đối không thua gì Toan Nghê thần thú kia ” đang giương huyết bồn to hướng về phía người mãnh liệt vỗ tới, tùy thời có thể đem người cắn một ngụm nuốt vào, thân lớn đi nhanh như lưu tinh đối lại mãnh thú đang vọt lại, thậm chí ánh mắt căn bản không có thấy mãnh thú, mà chỉ lo nhìn nữ hài tử ngồi trên lưng thú, giống như không thèm để ý đến mình bị người “ cắn giết ” một phát đứt thành hai đoạn, như vậy nữ tử trên lưng con thú này nên là tuyệt thế mỹ nhân rồi ?.

Bởi vậy hiện tại, nhân vật chính Nghiêm Tiểu Khai của chúng ta ánh mắt không thể tư nghị nhìn theo bóng dáng Thiên Lộc đã chạy quá mười thước, thật giống như thấy một tên ngu ngốc chạy đi chịu chết.

Hiện tại đã đến bước này cho dù hắn muốn đem Thiên Lộc trở về, hiển nhiên không còn kịp nữa rồi, mà cái miệng to của con tham ăn thú kia, cách Thiên Lộc đã không quá hai thước.

Thời khắc mấu chốt, mỹ nữ trên người tham ăn thú lấy tay khẽ áp xuống, tham ăn thú bỗng ngừng lại, mà Thiên Lộc ở đối diện cũng đồng thời ngừng lại, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng tại chỗ, vung tóc vô cùng tiêu sái, một tay phủ tại bộ khố cực kỳ gợi cảm, một tay tao nhã giống như thân sĩ hướng phía trước đưa ra, tư thế mời gọi, dùng thanh âm không lớn không nhỏ nói một câu lại : “ Tiểu thư họ gì ?”.

Theo động tác này, tóc tai đầy đầu bị tham ăn thú thổi bay loạn lên về phía sau, mềm mại bay lả tả lên trên, gàu trắng đầy đầu trống rỗng bay lên, theo gió bay tới một cổ hỗn hợp gàu cùng hương vị dơ bẩn tanh tưởi kỳ dị.

Tiểu Khai nhìn vậy con mắt muốn rơi xuống, đến lúc này hắn mới bỗng nhiên nhớ tới, vị Thiên Lộc này năm đó được mệnh danh là mỹ nữ nhân qua tay, nói như thế nào cũng là nhân vật lãng tử tình tràng .

Nhưng là Thiên Lộc “ coi thường cái chết ” thực không có tác dụng, tuyệt thế mỹ nhân trong truyền thuyết nhanh chóng giơ một bàn tay nhỏ trắng như tuyết bịt mũi không nhìn lại, một tay khác hướng về phía Tiểu Khai chỉ, cúi đầu đối với tham ăn thú nói : “ Người này hôi thối nga Tiểu Tuyết Tuyết, chúng ta đi bên kia, kệ hắn ở đây ”.

Tham ăn thú gầm nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Tiểu Khai.

Tiểu Khai lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ tướng mạo nữ hài tử này, nhưng là hắn mới liếc mắt nhìn, liền nhịn không được kinh ngạc nói : “ Di, ta như thế nào... giống như gặp qua người ?”.

Thiên Lộc vừa đi theo phía sau tham ăn thú vui mừng không xiết chạy tới, nghe Tiểu Khai nói chuyện nhất thời “ phốc xích ” cười : “ Tiểu Khai, cái loại thủ đoạn tán gái cũ rích của người cũng đem ra dùng, về sau để ta dạy người vài chiêu đi ”

Tiểu Khai lại lắc đầu : “ Không phải... ta thực sự đã từng gặp nàng ”.

Hắn nhìn kỹ mi mắt của cô gái, mắt đẹp như họa, da thịt như ngọc, nhìn lại tuổi đời giống như chỉ có mười bảy mười tám, mà lại cộng với hơi thở xinh đẹp xuất trần trời sinh này, rõ ràng là chính mình từng gặp qua. Tiểu Khai nhìn nửa ngày, bỗng nhiên trong đầu một hình ảnh như điện quang, hỏa thạch xẹt qua, Thiên Yêu lúc kể cổ sự cho đa tình công tử từng huyền hóa ra một bộ hình ảnh, trong ảnh là hồ yêu Tiểu Tiểu đúng là bộ dạng này, Tiểu Khai có chút không thể tin nói : “ Chẳng lẽ....lại là.... Thiên Yêu ?”.

“ Thiên Yêu ? Thiên Yêu là ai ?” Cô gái trên lưng thú mở to ánh mắt xinh đẹp, một bộ tò mò : “ Ta không gọi là Thiên Yêu, ta gọi là Tiểu Tiểu ”.

Tiểu Khai nói : “ Tiểu Tiểu Không phải là tên của Thiên Yêu sao ?”.

“ Ai nha, người nói cái gì vậy, người ta một chút đều nghe không hiểu nga !” Cô gái xem ra thật thanh lịch, nhưng bộ mặt một chút lại không thanh lịch, chỉ thấy nàng ở trên lưng tham ăn thú xoát nhảy xuống, mái tóc dài trên không trung xẹt qua tạo thành một đường cong, xem ra đặc biệt trẻ trung dạt dào, nàng cười hì hì chen ngang nắm lấy cánh tay Tiểu Khai : “ Ca, ca người tên là gì vậy ? Ta cảm thấy người rất thân thiết a ! ”.

Tiểu Khai cuống quýt né tránh, lại nhìn kỹ một chút, lần này xác nhận lại đúng là rất xinh đẹp, nhưng không coi ra cái gì vì nữ hài tử này trước kia chính là Thiên Yêu. hắn trong lòng có chút cảm khái. Nhịn không được trong đầu lại hiện ra con mắt đỏ bộ mặt dửng dưng của Thiên Yêu, so sánh với lúc này thật sự là một trời một vực. Khó trách năm đó Mạnh Phi Phàm dù bỏ mạng cũng phải bảo vệ nàng.

Hình dáng Thiên Yêu hiện nay , chính là hồ yêu năm đó mới biến thành hình người, rõ ràng là chưa trưởng thành vẫn còn là bông hoa nhài nhỏ.

Tiểu Khai trong lòng rất có chút rất khó chịu, lắp bắp nói : “ Người... người không phải Thiên Yêu.... nhưng là....”

Nữ hài tử nghiêng đầu : “ Kỳ thật, ta cũng không biết ta là ai, khi ta tỉnh lại liền phát hiện mình đã ở trong này, sau đó ta cẩn thận suy nghĩ, ta nhớ ra tên mình là Tiêu Tiểu, ở nơi này chính là Sáng Thế Giả, nhưng là ta tiếp tục suy nghĩ, lại không nhớ nổi ta trước kia là ai ”.

Cô gái biểu tình có chút ưu thương ; “ Hơn nữa, ta biết nơi đây tên là Diệt Thế Chi Môn, lại không biết nơi đây rốt cuộc là địa phương gì a ”.

Thiên Lộc tất nhiên là đầu mờ mịt, Tiểu Khai nghe được trợn mắt há hốc mồm.

Nàng hiểu nhiên là Thiên Yêu, nhưng là ở trong nghi thức cuối cùng của trọng khai thiên địa, Thiên Yêu đã không tồn tại, hiện tại nữ hài tử này tên là Tiêu Tiểu, có thể coi là Thiên Yêu mới sinh, cũng có thể hoàn toàn xem là một người khác, quan trọng nhất là dựa theo lời nói của đa tình công tử lúc ấy thì xem xét lại, thì nàng cơ hồ cả đời không thể nhớ lại bản thân mình, Tiểu Khai trong đầu chuyển mấy vòng, đã quyết định không nói cho nàng sự tình trước kia.

Kiếp trước của nàng có nhiều bất hạnh, lúc này đây nên làm cho cuộc sống của nàng vui vẻ .

Tiểu Tiểu lại không biết Tiểu Khai có nhiều cảm khái như vậy, nàng lại chạy tới ôm lấy cánh tay của Tiểu Khai : “ Ca ca, người tên gì ?”.

Tiểu Khai lại lùi về phía sau một bước nói : “ Người có thể gọi ta là Tiểu Khai ”.

Thiên Lộc bên cạnh ghen tị muốn chết, thật sự nhìn không ra ở địa phương này Tiểu Khai có cái gì hấp dẫn cô gái, nhìn không được chen miệng nói : “ Mỹ nữ, ta gọi là Thiên Lộc...”.

Tiểu Tiểu quay đầu liếc mắt nhìn hắn, cái mũi nhỏ đẹp hếch lên nói : “ Ta quản tên người làm gì a, người trên người tanh tử, không được đến bên người ta ”. Nói xong tránh ra hai bước, trực tiếp chạy ra phía sau Tiểu Khai.

Thiên Lộc quả thực khóc không ra nước mắt, cúi đầu nhìn lại mình thấy quần áo rách tả tơi, bàn tay và cánh tay đen thui, cuối cùng hiểu được mình vì cái gì bị khinh bỉ, hắn ủy khuất nói : “ Ta... ta cũng không cố ý a... ta còn chưa tắm rửa....”

“ Tắm rửa sao ? Ta có biện pháp nha ” Con mắt đen của cô gái quay tròn, nói : “ Người đến bên kia tắm rửa đi ”. Ngón tay trắng mảnh mai của nàng tùy tiện chỉ sang bên cạnh cách đó không xa một chút.

Thiên Lộc nhìn theo ngón tay nàng chỉ, bên kia hết thảy đều là một mảnh cây rừng buồn bực : “ Nơi đây.... không có nước nga ”.

Cô gái hì hì, ngón tay hoa một cái, nhất thời, kỳ cảnh xuất hiện ra !.

Phiến cây rừng xanh um kia trong khoảnh khắc dung hóa tan rã, tại chỗ lún xuống mặt đất, bỗng nhiên nhấp nhoáng một phiến trong suốt tỏa sáng mờ mờ, tiếp theo Tiểu Khai và Thiên Lộc trợn mắt há hốc mồm nhìn lại, một hồ nước sâu rộng xuất hiện trước mắt.

“ Đây... đây là cái gì ?” Thiên Lộc đầu lưỡi có chút cứng lại : “ Chẳng lẽ đây là truyền thuyết, trong tiên giới cao thủ tài năng mới có lực chế ngự thiên địa tự nhiên ?”.

“ Cái gì gọi là lực chế ngự thiên địa tự nhiên ? Ta không biết a ” Tiểu Tiểu theo lý thường đương nhiên nói : “ Cái này rất đơn giản, ta trời sinh đã biết rồi, ân.... ta nhớ rõ cái tên sáng tạo chi lực ”.

Tiểu Khai tâm lý có chút run sợ, bỗng nhiên nghĩ tới đa tình công tử đã nói qua, Sáng Thế Giả, ở thế giới này có thể so với Sáng Thế Thần, có được lực khống chế đối với không gian này, lực khống chế này, đương nhiên lực lượng bao hàm các quy tắc chế định cùng quy tắc tu cải, nói cách khác, Tiểu Tiểu ở Diệt Thế Chi Môn, kỳ thật có thể hô phong hoán vũ muốn làm gì thì làm.

Ở trong thế giới mới sinh này, kỳ thật nàng chính là thần !.

Tiểu Tiểu lại quay đầu, bắt lấy tay Tiểu Khai, Tiểu Khai chỉ cảm thấy đau đầu, tuy bị một tuyệt thế mỹ nữ ôm ấp thực là sự việc hạnh phúc nhưng chỉ cần nghĩ lại nữ hài tử này hơn một vạn năm trước từng là lão yêu quái Cửu Vĩ Thiên Hồ, trong lòng Tiểu Khai cảm thấy rất khó chịu, chỉ có thể lại thối lui một bước, kiên quyết đem mỹ nữ này đẩy ra ngoài, lúc này mới nói : “ Người muốn làm gì ?”.

“ Người không cần đối với người ta lãnh đạm như vậy ! Người ta cảm thấy người rất thân thiết a!” Tiểu Tiểu hốc mắt đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn liền vênh ra, ý muốn khóc, ngược lại Tiểu Khai hoảng sợ, chạy nhanh lên một bước, nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng nói, : “ Tốt rồi tốt rồi, không có việc gì ”.

“ Người ta không muốn hại người ” Tiểu Tiểu ủy khuất nói : “ Ta chính là cảm thấy người đặc biệt thân thiết thôi, người trên người có một loại khí tức rất quen thuộc, thật giống như là... thật giống như là khí tức của thế giới này ”.

Nàng bỗng vỗ tay, reo mừng nhảy dựng lên : “ Cáp, ta nghĩ ra rồi, nguyên lai người là Khai Khải Giả ”.

“ Khai Khải Giả ... ” Tiểu Khai và Thiên Lộc lại lần nữa sửng sờ.

“ Hì Hì, các người không cần nhìn ta như vậy ” Tiểu Tiểu nói: “ Kỳ thật ta cũng không biết cái gì gọi là Khai Khải Giả, chẳng qua mới ý thức ra, thế

giới này có một Sáng Thế Giả, một Khai Khải Giả là cầu nối giữa hai thế giới, Sáng Thế Giả chắc trách là phát triển thế giới này để nó không ngừng mở rộng ”.

Tiểu Tiểu kéo một bàn tay của Tiểu Khai, dùng ngón cái tay trắng mịn như tuyết giữ ngón cái của Tiểu Khai, lại nói : “ Người là Khai Khải Giả, ta là Sáng Thế Giả, Tiểu Khai ca ca người chính là thân nhân duy nhất của Tiểu Tiểu nga ’.

“ Ách... được ” Tiểu Khai vốn là rất khó chịu nhưng là bị nàng nháo như vậy, nên trong đầu suy nghĩ về Thiên Yêu dữ tợn chậm rãi mờ đi, lúc này nhìn cô gái trước mặt đúng là ngây thơ hồn nhiên, một khi đã như vậy, mình làm để nàng vui vẻ a ? .

Tiểu Khai một khi đã nghĩ thông suốt, nhất thời mỉm cười gật đầu : “ Tiểu Tiểu, người chính là muội muội tốt của ta ”.

Tiểu Tiểu sắc đẹp có thể nói là thiên hạ vô song, vô luận là tức giận hay là tươi cười, đều đủ làm cho người ta hai mắt đắm đắm, Thiên Lộc mắt thấy tuyệt thế mỹ nữ như vậy ôm ấp Tiểu Khai, mạnh mẽ “ Câu dẫn ” lúc sau lại có thể thay đổi trực tiếp xưng huynh gọi muội, trong lòng vô cùng buồn bực, nhin không được lại nghĩ, phải chen miệng vào, : “ Cái này... Tiểu Tiểu cô nương ...”

“ Đi đi đi, đến bên kia tắm đi, đừng quấy rầy ta cùng ca ca nói chuyện ” Tiểu Tiểu lòng tràn đầy không kiên nhẫn đẩy Thiên Lộc một cái, dù nàng còn chưa có đụng tay tới Thiên Lộc a, nhưng Thiên Lộc đã hoàn toàn không khống chế được bay lên.

“ Di, quái không hiểu, ta như thế nào không nghe sai khiến ? ” Thiên Lộc trơ mắt nhìn thấy hai chân rời mặt đất, liền một bên mạng nấp thủ quyết, trong miệng oa oa kêu to : “ Dừng ! Dừng ! Mau dừng lại ! Ta khát, như thế nào ta không có nguyên khí, ai nha Âm Dương Hợp Nhất, Vô Cực

Quy Tông, xem Kim Thực Trụy Lạc của ta! Oa oa oa, như thế nào không có tác dụng ? Ta như thế nào càng bay càng cao ?”.

“ A a, trong Diệt Thế Chi Môn, người cũng đừng mong sử dụng được lực lượng như bên ngoài ” Tiểu Khai rất là mong đợi, ngẩng đầu nhìn Thiên Lộc càng bay càng cao : “ Người liền tiếp nhận sự thật đi ”.

“ Tiểu nha đầu, không cần bức ta sử dụng tuyệt chiêu nga.... xem siêu cấp” Thiên Lộc thanh âm im bật, nguyên lai là Tiểu Tiểu thân xuất hai cái đầu ngón tay đến, nhẹ nhàng nắm cùng một chỗ, sau đó Thiên Lộc liền giống như bị lực lượng vô hình lôi kéo, kín kẽ bịt lại cùng một nơi, nhưng là hăn dùng sức như thế nào cũng đừng mong phát ra một từ.

Tiếp theo, hăn “ bùm ” rơi vào trong hồ nước, kích khởi bọt nước đầy trời.

“ Hừ, người này thật đáng ghét !” Tiểu Tiểu tiếp tục liếc mắt nhìn hăn, sau đó mở hai đầu ngón tay ra, tạo ra một tiếng giòn tan vọng lại, hồ nước bỗng nhiên như có linh tính, từng chùm bọt nước nhảy dựng lên, từng tầng từng tầng, chặt chẽ đem bao Thiên Lộc, giữa hồ bỗng nhiên lại xuất hiện một cỗ nước, giống như vòi phun nước bắn thẳng tới người Thiên Lộc, từ trên xuống dưới liều mạng bao trùm lên, trong vụ thủy đầy trời kia, lơ mơ còn nghe được tiếng kêu hỗn hển của Thiên Lộc : “ Ai nha ! Ai yêu ! Khinh rẻ, khinh rẻ, aha, chậm chút, người người đừng loạn a, nước đều vào hết mũi ta.... hắt xì... ùng ục ùng ục... má của ta ời, người thông thả một chút không được sao chứ ? Lão tử da đều nhanh chóng bị phá tan rồi !”.

Tiểu Tiểu vẻ mặt hưng phấn, nhìn Thiên Lộc hỗn hển thở gấp, lại cười càng lợi hại, tiếng cười như chuông bạc thanh âm vang vọng cả thảo nguyên, bầu trời mây trắng nồng hậu kéo đến, gió nhẹ lặng lẽ thổi mạnh lên, bụi cỏ lặng lẽ tiết ra vô số giọt sương trong suốt, trong không khí ung dung bay tới một trận thanh tĩnh hương thơm, Tiểu Khai nhìn bốn phía bất tri bất giác đã có vô số tham ăn thú chi chút xông tới, đem chỗ ba người

đứng, đoàn đoàn vây quanh toàn bộ đều lẳng lặng nằm tại chỗ, mắt khẽ nhắm lại, giống như là hưởng thụ, sau giờ ngọ trời xanh mây trắng, ánh nắng vũ lộ.

Sáng Thế Giả đích xác không phải cái đích, cả thế giới liền bị cảm xúc của nàng ảnh hưởng. Tiểu Khai lẳng lặng đứng ngoài quan sát Tiểu Tiểu, cười như hoa, nụ cười vô cùng thuần tịnh, toàn bộ vui giận đều rõ ràng tả trên khuôn mặt, Tiểu Khai chỉ là khẽ nhìn, liền cảm thấy trong lòng vui vẻ lên.

Huyết hải thâm cừu trên lưng với Thiên Yêu, hẳn để theo gió mà đi, hiện tại trước mắt mình là một muội muội tốt, là một bông hoa xinh đẹp, một cô gái ngây thơ hồn nhiên, nàng nên được hưởng thụ cuộc sống hoàn toàn mới này.

Nghĩ đến đây, tiếng cười của Tiểu Khai phát ra hòa nhã hơn.

Đại khái qua năm sáu phút, Thiên Lộc chật vật không chịu nổi từ trong hồ nước đứng lên, toàn thân quần áo đều biến thành mảnh nhỏ, trên người tắm rất sạch sẽ, xem ra như một con lợn trắng, Tiểu Khai nhắc nhở : “ Muội muội hẳn còn chưa mặc quần áo, người đừng nhìn hẳn”

Lời này mới nói đến đây, liền thấy Tiểu Tiểu lại giòn tan chỉ lại, Thiên Lộc thân thể lại không thể khống chế bay lên không trung, từ mặt đất bay lên vô số cỏ dại, hi hi lạp lạp toàn bộ dính trên người hẳn, thời điểm Thiên Lộc hạ xuống, Tiểu Khai nhin không được trừng lớn mắt.

Nguyên lai trên Người Thiên Lộc bị toàn bộ những khóa cỏ xanh này che lại, cỏ dại này cũng không đơn giản là có tác dụng che dấu, mà từng mảnh từng mảnh chình tề sắp xếp có trật tự lên, trong lúc đó có lực lượng kỳ quái hỗ trợ gắt gao gắn chặt vào nhau, cũng không bóc ra được, xem ra Thiên Lộc giống như phủ thêm “ thảo diệp phục ”(trang phục bằng cỏ) một màu xanh biếc, xem như kiểu dáng thứ hai rất mới lạ .

Nếu ở trên địa cầu, nói không chừng lại là một loại trào lưu mới a!.

Thiên Lộc cúi đầu nhìn lại nhất thời rất là căm giận : “ Người đây là muốn làm cái gì ...” Vậy nên hăn đảo môi, nhưng mới nói được một nửa, lại buồn bực cố gấn thu lại .

Lúc này đây, hăn thấy thoáng hiện lên trước mặt vô số đao quang kiếm ảnh, trắng như tuyết, lờ lờ tỏa sáng, hàn khí thấm vào ruột gan Thiên Lộc sợ đến một từ không nói thành lời.

Thời khắc tiếp theo, liền thấy trước mặt ánh đao lờ lờ, khí lạnh sừ sừ, toàn thân trên dưới cũng thấy lạnh lẽo, thật giống như có người đang dùng đao cứng sắc bén cạo lông lợn, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm “ xoát xoát ”, đáng thương cho Thiên Lộc một đời tán tiên sống hơn ba vạn năm, từng gặp qua ma nữ, đấu qua thần tiên, tiểu ngạo tu chân giới, không biết có bao nhiêu phong quang, hôm nay đến Diệt Thế Chi Môn, đúng là như cá nằm trên thớt, liền một chút năng lực phản kháng không có.

Rốt cục Thiên Lộc bình tĩnh lại, trên mặt đất phô ra một lớp lông tóc mỏng, tóc dài mấy thước của hăn cùng râu đều bị cắt sạch sẽ, toàn thân trên dưới được trang điểm mới, một bộ hình dáng hoàn toàn thay đổi.

Tiểu Khai phóng mắt lại, nhin không được gật đầu nói : “ Cũng được, thật sự cũng được ”.

Phải biết rằng Thiên Lộc năm đó là mỹ nam phong lưu hào phóng, tán tiên là sẽ không già, tuy nhiên ban đầu rất bẩn thỉu, nhưng là khi tắm rửa sạch sẽ, khí chất mỹ nam nhất thời hiển hiện ra, Tiểu Khai xò xét qua lại hăn một hồi, không thể không thừa nhận, người này đích xác có tư cách câu dẫn mỹ nữ, khó trách năm nghĩ ra cái gì thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp.

Thiên Lộc phản ứng đi lại, nhất thời oa oa kêu to: “ Nha đầu, người đối với ta làm cái gì ?”.

Tiểu Tiểu dò xét hắn từ trên xuống dưới, nửa ngày, gật đầu nói : “ Ân, thể này nhìn cũng được rồi”.

Thiên Lộc nhất thời bưng bưng giận giữ, hai bước ba bước đi lại, quơ nắm tay nói : “ Người đây là xâm phạm nhân quyền của ta...”

Hôm nay hắn còn chưa có nói cho hết lời, cả thân thể hắn lại bị Tiểu Tiểu ném lên không trung, sau đó, hắn vô cùng “ hoảng sợ ” phát hiện trên chân xuất hiện một đôi giày hình thức cổ quái, trên cánh tay có một cái ống tay áo màu đen, sau đó Tiểu Tiểu vẫy tay hắn liền liền rơi xuống.

“ Ha ha, ca ca người xem ta thiết kế thế nào ?” Tiểu Tiểu quay đầu đối với Tiểu Khai nói : “ Hắn như vậy có phải là thuận mắt hơn không ?”.

Thiên Lộc nổi trận lôi đình, tức giận nói : “ Uy ! Người không có nghe lời ta nói sao ?”.

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt : “ Nghe rồi nha ”.

“ Nghe được còn vì cái gì đối với ta như vậy ?” Thiên Lộc tức giận : “ Người xâm phạm nhân quyền của ta người có biết không ?”.

Tiểu Tiểu nghiêng đầu : “ Nhân quyền là cái gì ?”.

“ Người người mạo phạm tự do của ta ! Chà đập ý chí của ta ! Bóp méo hình tượng của ta !”.

“ Ta không có làm ” Tiểu Tiểu một bộ dáng khó có thể lý giải: “ Ta chính là cho người nhiều hấp dẫn mà thôi ”.

Nàng sờ sờ tham ăn thú bên cạnh : “ Tiểu Tuyết Tuyết, người nói đúng hay không ?”.

Tham ăn thú hung quang lờ lờ ánh mắt mang theo lời cảnh cáo ý vị trừng mắt nhìn Thiên Lộc, mở mồm như chậ máu to khe khẽ rít gào một

tiếng, dùng lực khê gật đầu, đầu va vào mặt đất “ phanh phanh ” buồn hường, ý tứ kia rõ ràng : người còn nói nha “ đừng trách ” nhìn xem? Không tin ta sẽ đem đầu người so với răng nanh của ta xem cái nào cứng hơn !.

Thiên Lộc nuốt nước miếng, ý kiến đầy mình nhất thời bị ngừng lại.

Tiểu Tiểu một bộ hình dáng vô tội : “ Thiên Lộc ca ca, người còn có ý kiến sao ?”.

Thiên Lộc được gọi một tiếng “ Thiên Lộc ca ca ” nên trực tiếp ngây dại.

Một tiếng này đúng là vừa giòn vừa ngọt, nếu nói Thiên Lộc vừa mọi bị cường quyền áp bách, hình dáng này điển hình là cam tâm tình nguyện, nhất thời chỉ cảm thấy xương cốt nhất đều muốn mềm ra, liên tục gật đầu : “ A, a a a ... ta cao hứng còn không kịp a, ta làm sao có ý kiến nha ”.

Tiểu Tiểu hốc mắt lại có chút đỏ lên, xem ra lại muốn khóc : “ Nhưng là người vừa mới hung hăng với ta ”.

“ Ta ... ta sai rồi ” Thiên Lộc trên thân cuối cùng xương cốt cũng bắt đầu mềm ra : “ Ta giải thích cho người... giải thích còn không được sao ?”.

Thiên Lộc này không thể nói không có cốt khí, nhưng nam nhân trước mặt mỹ nhân xương cốt bình thường đều mềm ra một chút, càng huống chi mỹ nữ chính là tuyệt thế mỹ nữ, mà nam nhân này cũng suốt ba vạn năm không có gặp qua nữ nhân.

Cái gọi là : “ Đi lính ba năm, lợn nái cũng biến thành Điêu Thuyền ” giờ phút này Thiên Lộc phản ứng như vậy thật sự là rất bình thường.

“ Thiên Lộc ca ca thật tốt !” Tiểu Tiểu nhất thời phá lệ mỉm cười, đối với tham ăn thú bốn phương tám hướng đang nằm nghỉ ngơi dưới ánh mặt

trời vẫy vẫy tay : “ Ta cùng ca của ta đi chơi , các người chiêu đãi Thiên Lộc ca ca nga ”.

Cả thảo nguyên tập thể tham ăn thú phát ra tiếng kêu trầm buồn, thanh âm kia phối hợp với nhau chấn đại địa run rẩy, Thiên Lộc cảm thấy bên người tiếng gió hô hô, đảo mắt lại, thân thể gầy yếu đều bị vô số tham ăn thú chặt chẽ vây quanh.

Hắn đến lúc này mới nhìn tứ phía, ánh mắt phát hiện toàn bộ nơi này đã bị tham ăn thú chiếm cứ, mà hắn là một người đứng ở trung gian, thật giống như một con thỏ nhỏ đứng ở đây, vạn lão hổ vây quanh.

“ Trời ơi !” Thiên Lộc kêu thảm thiết vang vọng cả thảo nguyên.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 2: Thập Vạn Đại Sơn

Tiểu Tiểu kéo Tiểu Khai nhảy lên người tham ăn thú, thân thể mềm mại nằm trên mình nó, đem cả thân hình xinh xắn dựa vào lòng Tiểu Khai, sau đó vỗ vỗ đầu tham ăn thú. Tham ăn thú phát động bốn chân, trực tiếp bay lên trời, trong phút chốc bay cao vạn thước.

Từ nơi này nhìn lại, bốn phía đều là trời xanh mây trắng, trời trong nắng ấm, gió ập tới, nhưng không lạnh người, đương nhiên càng không có cái gì tầng ô-zon, dưỡng khí nghèo nàn cũng không tồn tại, bởi vì quy tắc thế giới bất đồng, đương nhiên cũng không có cái gì tầng bình lưu, đối lưu phức tạp bên ngoài, cả bầu trời thuần nhiên một thể, vô hạn khoảng không.

Thế giới trong Diệt Thế Chi Môn này, trạng thái thời tiết so với trên địa cầu tốt hơn không biết bao nhiêu lần, quan trọng nhất chính là thuần túy tự nhiên không ô nhiễm, Tiểu Khai thời khắc này lòng không tạp niệm, suy nghĩ vô cùng rộng rãi, chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái, chớp mũi truyền đến mùi thơm từ thân thể Tiểu Tiểu, giờ khắc này thật sự là khoảng thời gian thần tiên vô cùng quý giá.

“ Tiểu Khai ca ca, người nhìn đây là cả thế giới trong Diệt Thế Chi Môn ”. Tiểu Tiểu ý bảo Tiểu Khai nhìn xuống, toàn bộ cảnh sắc đều đã biến thành khối nhỏ sắc thái bất đồng: “ Một khối màu xanh biếc kia chính là thảo nguyên mà chúng ta vừa đứng, hiện tại thảo nguyên trừ tham ăn thú ra còn không có xuất hiện sinh mệnh khác, người xem phía tây là một địa

phương màu lam chính là biển cả rộng lớn, người nhìn lại bên kia, một mảnh đất màu xám, kỳ thật toàn bộ đều là đầm lầy“

Tiểu Khai nói : “ Nơi này diện tích giống như quá nhỏ ”.

Tiểu Tiểu gật đầu nói : “ Hiện tại thế giới mới sinh ra, cho nên còn không lớn, nhưng là thế giới này mỗi ngày tốc độ sinh trưởng gấp trăm lần, đợi ca ca lần sau vào nó sẽ rất lớn rất lớn rồi ”.

Tiểu Khai cười nói : “ Người có biết ta từ đâu tới đây không ?”.

Tiểu Tiểu cười nói : “ Ta tuy không biết người từ đâu tới đây, ít nhất cũng biết người là bên ngoài đến nha, đừng quên ta là Sáng Thế Giả nga ”.

Nàng suy nghĩ, sâu thẳm thở dài : “ Ta cũng biết ta ở trong này rất lợi hại, nhưng là trong này không có bạn bè, có đôi khi ta cũng thực cô độc, Tiểu Khai ca ca, nếu không người liền ở lại trong này theo giúp ta đi ”.

Tiểu Khai có chút say đắm, vuốt vuốt mái tóc của nàng cười nói : “ Cái này không thể được, ta còn có sự việc a, chẳng qua lần này tiến vào, ta vốn định đem Thiên Lộc trước tiên ở lại trong này , để hắc làm bạn cùng người tốt rồi “.

Tiểu Tiểu phiết phiết miệng, nhất thời có chút buồn bực : “ Cái tên đại sắc lang kia, bộ dạng lại khó coi, đối với người ta hô to gọi nhỏ, ta mới không thích cùng hắc chơi a”.

“ Hắc không khó nhìn ” Tiểu Khai nhin không được nói : “ Ít nhất.... hắc hắc, ít nhất so với ta đẹp trai hơn nhiều ”.

“ Ca ca, người đúng là đầu óc phát bệnh sao ? ” Tiểu Tiểu mở to mắt, vô cùng kinh ngạc trừng mắt nhìn Tiểu Khai, :” Ca ca, người mới là đẹp trai nhất nga! Như thế nào hắc so được với người a ”.

“ Ách ,.... ” Tiểu Khai ngây ngẩn cả người.

“ Ca ca bộ dáng của người mới là đẹp trai nhất nha, người xem ánh mắt của người, cái mũi của người, cái miệng của người, còn có mái tóc của người” Tiểu Tiểu quay đầu si ngốc vuốt ve mặt Tiểu Khai, trong mắt đều là đốm sáng nhỏ : “ Ca ca, người cho tới bây giờ không thấy qua hình tượng nam sinh hoàn mỹ a, kỳ thật ... kỳ thật.....”

Khuôn mặt Tiểu Tiểu trong sát na như trang điểm một lớp phấn hồng : “ Ca ca, kỳ thật ta muốn cùng ở một nơi với người ”.

Nói xong lời này, tiểu mỹ nữ đã đem hai gò má nóng bỏng dựa vào lòng Tiểu Khai.

Tiểu Khai chỉ cảm thấy vô cùng cổ quái, nhìn kỹ biểu hiện của Tiểu Tiểu, đích xác không giống với nói giỡn, thăm nghĩ :” Chẳng lẽ, tiêu chuẩn đánh giá dung mạo trong thế giới này, so với bên ngoài không giống nhau ?”.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, rốt cục nhịn không được nói :” Tiểu Tiểu, người thực nghĩ ta rất đẹp trai ?”.

“ Vâng a ” Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn : “ Ca ca, Tiểu Tiểu đã khi nào lừa người ”.

Tiểu Khai nhú mày nói : “ Người cảm thấy người như thế nào ?”.

Tiểu Tiểu hì hì cười nói : “ Người ta cũng rất xinh đẹp đấy, trên thế giới này nữ hài tử xinh đẹp nhất chính là ta đây, bởi vì ta là Sáng Thế Giả ”.

Nàng suy nghĩ tiếp, rồi bổ sung nói : “ Ca ca người là Khai Khải Giả, cho nên ở thế giới này là nam sinh đẹp trai nhất ”.

Tiểu Khai thở thật dài, nghĩ thầm rằng : “ Quả nhiên như thế, đa tình công tử người này thật là sơ ý, thế giới này thậm mỹ xem ra thật đúng là cổ quái ”.

Sự thật đa tình công tử là bị Tiểu Khai nói oan uổng, thế giới này có chút cổ quái, kẻ đầu sỏ lớn nhất không ai khác chính bản thân Tiểu Khai.

Trước nghi thức trọng khai thiên địa, Tiểu Khai từng lừa đa tình công tử lấy Mặc Tinh và Nhược Thủy, đúng ít Mặc Tinh và Nhược Thủy này làm cho cả nghi thức xuất hiện một chút sai lệch, mấy cái sai lệch đồng thời dẫn phát phản ứng, cho nên đến cuối cùng, thế giới sau trọng sinh, đã so với tưởng tượng của đa tình công tử không giống nhau, rất nhiều địa phương đều xảy ra biến hóa kỳ quái.

Sáng Thế Giả vốn hoàn toàn không nhớ lại, nhưng lại nhớ rõ tên mình.

Sáng Thế Giả vốn biết chính mình nên làm cái gì, nhưng lại không biết nhiệm vụ của mình.

Kỳ thật Diệt Thế Chi Môn cổ quái, còn không chỉ có vậy, Tiểu Khai lúc lâu sau mới phát hiện, sự thật tiên ma hai giới, cùng Diệt Thế Chi Môn có vô số liên hệ, mà Tiểu Khai cuối cùng lại lấy công pháp tung hoành thiên hạ, thế nhưng cũng là từ Diệt Thế Chi Môn mà ra.

Đội Tiểu Khai và Tiểu Tiểu du ngoạn một vòng lớn trở về, Thiên Lộc đã bị tham ăn thú dọa đến phải mức muốn đá ra quần, tham ăn thú đang ở phía ngoài miệng cộp gan thỏ không giống con tham ăn thú lúc nãy, theo lời nói của Thiên Lộc : “ Mỗi con đều có thực lực không dưới Toan Nghê thần thú ” cho nên tán tiên Thiên Lộc động đậy cũng không dám động, mà tham ăn thú mồm đỏ như chấu máu, nhưng tại thân hấn liếm đi liếm lại, dấu lưỡi màu đỏ rất dài, lại có thể liếm cánh tay đùi của hấn, giống như liếm một khối bánh mì vàng màu mỡ bò.

“ Người ở trong này đi ” Tiểu Khai nói : “ Ta đi ra ngoài trước ”.

“ Không cần a! Cho ta cùng đi ra ngoài với ” Thiên Lộc nước mắt lả chả nói : “ Ở nơi này ta không khác gì tên gốc a ”.

Tiểu Tiểu nói : “ Thiên Lộc ca ca, ta tiếp người nha ”.

Thiên Lộc ngần đầu lên, mở hai mắt đăm lẹ , đáng thương lấp bắp nói : “ Người xác định ?”.

Tiểu Tiểu nói : “ Đương nhiên rồi, ca ca muốn ta chiêu đãi người thật tốt mà ”.

Thiên Lộc sắc mặt chột xanh chột hồng, suy nghĩ rất lâu, rốt cục cắn răng một cái nói :” Được, ta đáp ứng !”.

Tiểu Khai cũng không nói nhiều, phất tay cáo biệt, tại chỗ trong nháy mắt liền biến mất, hiện tại trên hiện trường chỉ có hai người Tiểu Tiểu và Thiên Lộc.

Thiên Lộc thần sắc lại sợ hãi, lại là thâm tình, nhìn nhóm tham ăn thú bên cạnh đã thối lui một chút, nơm nớp lo sợ từng bước tiến lên, đứng trước mặt Tiểu Tiểu, chỉ cảm thấy một cỗ mùi thơm say người nhất thời theo gió bay lại, lá cũng gan nhất thời to lên rất nhiều : “ Tiểu Tiểu cô nương, người xem Thiên Lộc ta là người si tình, vì người cho dù là đầm rồng hang hổ, ta cũng không có chút do dự ”.

“ Ta biết ” Tiểu Tiểu biểu hiện cũng rất thâm tình, khẽ kêu lên : “ Thiên Lộc ca ca , người nguyện ý giúp ta một việc được không ? Cái sự việc này, trừ Thiên Lộc ca ca, người khác đều không làm được a ”.

“ Ta đương nhiên nguyện ý !” Thiên Lộc hooc-môn bài tiết ra, nhấp nháy mắt gấp hơn : “ Tiểu Tiểu cô nương, để ta vì người giải quyết hết thảm khó khăn đi ! Bả vai ta khoan hậu vô cùng ấm áp vĩnh viễn vì người chuẩn bị ”.

“ Hì hì Thiên Lộc ca ca thực là người tốt ” Tiểu Tiểu cười lên khanh khách, nàng chỉ vào tham ăn thú ở khắp nơi : “ Máy bằng hữu này của ta xem ra rất thích người, người giúp ta chiếu cố tốt chúng nó đi, ta trước tiên đi chơi, Thiên Lộc ca ca hẹn gặp lại !”.

“ Trời ơi ” Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng cả thảo nguyên.

Thời điểm Tiểu Khai từ trong mật thất đi ra, Diêu Viễn và Diêu Hồ Sinh có vẻ giống như kinh dị, Thiên Lộc là một người sống ương bướng lại bị lừa đi, Tiểu Khai lòng sốt sắng tự bạo bát quái, cho nên hai người chỉ có thể trở mắt tiền hăn rời đi.

Tiêu Vận cùng chúng nữ đang ở trong nhà lo lắng chờ Tiểu Khai, thấy Tiểu Khai lại có thể ôm Bích Thủy Thiềm Thừ trở về, mọi người kỳ quặc, vây quanh Bích Thủy Thiềm Thừ dò xét một phen, Tiểu Khai vì sự việc Tiểu Trúc nên vui vàng , thúc giục nói : “ Tốt lắm, Tiểu Hân Hiếu Nguyệt, chúng ta đi lấy Huyết Ngọc Hình Người ” .

Tiểu Hân trên mặt lộ ra một tia chần chờ nói,: “ Chủ nhân nếu không có Huyết Ngọc Hình Người... hồ tộc chúng ta....”

Tiểu Khai bị sửng sốt, cười nói : “ Người yên tâm, ta chỉ là mượn dùng, dùng xong rồi sẽ trả lại cho các người ”.

Tiểu Hân lúc này mới lộ ra nụ cười vui vẻ : “ Ta biết chủ nhân sẽ không mặc kệ hồ tộc chúng ta ”.

Khinh Hồng lấy Thất Bảo Kim Thuyền ra, đợi mọi người ngồi xong, nói : “ Như thế nào đi ?”.

Tiểu Khai đưa tay chỉ về hướng đông : “ Bên này ”.

Nhưng Hiếu Nguyệt lại chỉ về hướng tây : “ Bên này ”.

Khinh Hồng kinh ngạc nói : “ Rốt cuộc là bên nào ?”.

Hiếu Nguyệt nhìn qua ánh mắt mọi người, trên mặt khẽ đỏ, quay đầu đối với Tiểu Khai nói : “ Chủ nhân, mười tám động yêu tộc đã rời đi từ lâu rồi ”.

Tiểu Khai ngạc nhiên nói : “ Vì cái gì phải đổi nơi ở ?”.

Hiếu Nguyệt thở dài, nhin không được lắc đầu nói : “ Nguyên nhân vì thiên địa linh khí ”.

Tiểu Hân giải thích nói : “ Bởi vì Thiên Địa Linh Khí ngày càng cạn kiệt, yêu tộc sinh tồn ngày càng khó khăn, hồ tộc chúng ta tuy có Huyết Ngọc Hình Người, nhưng yêu tộc khác lại không có đường sống, Thiên Vương nghĩ tới nghĩ lui, thà chủ động rời đi còn hơn ngồi chờ chết. Mười tám động yêu tộc thảo luận cẩn thận, cuối cùng quyết định trước tiên đến thập vạn đại sơn Vân Quý(tên gọi chung của hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu) đi đến địa phương man hoang, nơi này có rất nhiều người chưa bao giờ đến, có thể phát hiện một ít kỳ tích ”.

Hiếu Nguyệt cũng nói : “ Vốn Thiên Vương muốn luyện thành Thiên Vương Khai Bi thủ, sau đó đi tìm một ít tam lưu môn phái chính đạo, rồi cướp địa bàn, nhưng là hăn tầng cuối cùng thủy chung không luyện tiếp được, mà khi cùng chủ nhân giao thủ, đã làm Thiên Vương đối với tuyệt kỹ của bản thân rất thất vọng, cho nên hiện tại, Thiên Vương cũng không có dũng khí chém giết cướp địa bàn ”.

Khinh Hồng, Ngưng Hương và Tiêu Vận thân là đệ tử chính đạo, nay là lần đầu tiên tiếp xúc sự thật về yêu tộc, đều nhin không được có chút rung động, nói : “ Yêu tộc đã luân lạc đến mức độ này rồi sao ?”.

“ Đúng vậy ” Tiêu Hân cười khổ nói : “ Nếu cứ đi xuống như vậy, qua một trăm năm, trên đời này chỉ sợ không còn có yêu tộc, thì chính đạo các người sẽ vang khắp đất trời ”.

Tiểu Khai thở dài, trong lòng không khỏi có chút bi lương, nói : “ Các người dẫn đường đi ”.

Thất Bảo Kim Thuyền bay lên trời, thẳng thập vạn đại sơn Vân Quý ở hướng tây mà đi, dọc đường mọi người tâm tình có chút trầm trọng, liền ít nói chuyện, phi thuyền thẳng đường bay qua khu thành thị và mặt nước, qua một hồi, toàn bộ đã ở dưới một rừng cây cao xanh um tươi tốt, từ phía trên nhìn xuống, đều là màu đen cùng màu xanh biếc rối rắm kết lại một nơi, mọi người tâm tình lúc này mới tốt lên một chút.

Vào trong rừng sâu, Thất Bảo Kim Thuyền mới hạ xuống, Tiểu Khai rời phi thuyền, nhìn không được dò xét tứ phía, trong này quả nhiên là dấu chân người cũng chưa có đặt đến, thời gian này đúng là cuối hè đầu thu, thời tiết đang còn nóng bức, vô số cây tuổi đã trăm năm cành lá đan chen, bạt địa mà lên, trong rừng che kín không kẽ hở, không khí lại tràn ngập hơi nước, trong gang tấc tràn đầy thực vật gai và hơi nước, mang theo một chút mùi thơm mát, cũng có chút tanh tươi, dưới chân phủ kín một tầng thật dày không biết là cái gì , Hiếu Nguyệt giải thích: “ Đây là phân chim mất nước khô ráo bởi vì ngày tháng tích tụ mà tồn lại ”.

Tiêu Vận khẩn trương rút kiếm ra, một tay kéo Tiểu Khai nói : “ Sư đệ, cẩn thận có rắn ”.

Ngưng Hương mỉm cười, lấy ra một túi hương, lẳng không nhoảnh lên, nhất thời một mảnh thủy vụ tinh tinh mịn mịn từ trong túi hương bay ra, mọi người chỉ cảm thấy cả tinh thần rung lên, giống như bị người xịt một tràng nước hoa, chợt nghe Ngưng Hương nói : “ Đây là độc dược bí môn Thiên Hương Phấn của Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta, có thể đuổi đi hết thảy dã thú rắn rết, các người không cần lo lắng cái gì xà trùng sâu bọ”

Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt nhìn nhau, nhìn không được có chút khê thờ dài.

Ngày đó vì tạo hóa đan của phái Nga Mi, cả hồ tộc đều bị Tuyết Phong chưởng môn thiếu chút nữa đuổi tận giết tuyệt, chỉ sợ hồ tộc ngày đó liền diệt, mà hôm nay, đồng dạng thân là bí dược cao cấp nhất trong sáu đại phái chính đạo “ Thiên Hương Phấn ” lại được đệ tử này của Lưu Vân Thủy Tạ tùy tay lấy ra, bây giờ chênh lệch giữa yêu tộc cùng chính đạo giống như tên ăn mày và triệu phú.

Đang nói đến đó, liền nghe một thanh âm khàn khàn kinh hãi : “ Di, Thiên Tuyền môn chủ lại có thể đến đây ”.

Tiểu Khai quay đầu, liền thấy một hán tử gầy ốm da bọc xương chính là đối với hắn cười lên, Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không nhớ rõ đã gặp qua người này khi nào, nhin không được gãi đầu nói : “ Xin hỏi người là ?”.

Hán tử gầy kia lại có chút đỏ mặt, lúng túng nói : “ Ta... ta là Thiên Vương ”.

Tiểu Khai hoảng sợ cẩn thận dò xét, đôi mắt hán tử kia, quả nhiên mang máng quen thuộc, nhưng là Thiên Vương trước kia cao lớn uy mãnh, Tiểu Khai trong lòng rất khó hiểu, còn muốn hỏi lại, chợt nghe Hiếu Nguyệt sau lưng thở dài nói : “ Chủ nhân, ngài không cần kỳ quái, mười tám động yêu tộc chúng ta, thật sự là thời khắc mấu chốt huyết mạch đoạn tuyệt, Thiên Vương đến đây, đã rất nhiều ngày không có ăn qua thứ gì ”.

“ Không khoa trương như vậy chứ ” Tiêu Vận nhìn trợn mắt há hốc mồm, : “ Cho dù các người không có thiên địa linh khí để hấp thu, chút thức ăn còn tìm được, như thế nào để đói thành như vậy ?”.

Thiên Vương liếc mắt nhìn hắn, nhất thời có chút khẩn trương : “ Người là... người tu chân ?”.

Hắn tiếp tục nhìn lại phía sau, liền thấy Khinh Hồng và Ngưng Hương, hai người này chính là cao đồ danh môn, Tùy tiện đến một người đều không

phải Thiên Vương có thể đối phó được. Thiên Vương nhìn đúng là không sai, nhất thời càng khẩn trương : “ Các người tới làm gì ?”.

“ Người đừng lo lắng, hai người bọn họ là bằng hữu của ta ” Tiểu Khai nói : “ Đây là sư tỷ của ta, đều không phải ngoại nhân ”.

Thiên vương nhìn thần sắc ba cô gái, gật đầu nói : “ Lời Thiên Tuyển môn chủ ta đương nhiên tin tưởng rồi, nhưng vấn đề là các người... ” Thiên Vương cười khổ nói : “ Yêu quái chúng ta không ăn gì kỳ thật không sao cả, cái chúng ta cần là cung cấp để tu luyện ”.

“ Các người cũng không phải có Bằng Phách Chi Tinh và Huyết Ngọc hình người sao ?”.

“ Các thứ đó của hồ tộc vô dụng với hồ tộc chúng ta ” Thiên Vương nói : “ Bằng Phách Chi Tinh và Huyết Ngọc Hình Người, thích hợp thể chất thủy tính, hồ tộc chúng ta tính cách nóng nảy, thuộc loại thể chất hỏa tính, Bằng Phách Chi Tinh đối với chúng ta không có ý nghĩa ”.

Tiểu Khai nói : “ Chuyện này bây giờ làm sao đây ?”

“ Còn có thể làm sao bây giờ ?” Thiên vương nói : “ Ta vốn muốn tập hợp lực của mười tám động yêu, quay về Đại Xuyên (tỉnh tứ Xuyên) chém giết cướp đoạt một danh sơn, cho nên có thể hay không đến trả thù tu chân giới, cũng bất chấp nhiều như vậy. Nhưng là hiện tại hai dạng bảo bối kia, không ít tộc quần đều có thể tiếp tục sinh sản, ta đương nhiên không có khả năng kéo chúng nó đi chịu chết, để tiếp tục một trận sống chết, ta hiện tại mang hồ tộc và lang tộc đi oanh oanh liệt liệt đánh một trận thôi !”.

Tiểu Khai nói : “ Thiên Vương Khai Bi Thủ của người luyện thành rồi sao ?”.

Thiên Vương lắc đầu : “ Không có tạo hóa đan, nào có dễ luyện như vậy “.

Tiểu Khai nói : “ Thiên Vương Khai Bi Thủ của người cũng không có cái bốn sự lợi hại gì, hiện tại người Thiên Vương Khai Bi Thủ cũng chưa luyện thành, muốn đi cướp bóc rõ ràng không phải đi chịu chết sao chứ ?”.

“ Thiên Vương Khai Bi Thủ ở trong mắt môn chủ đương nhiên không đáng nhắc tới ” Thiên Vương thở dài nói : “ Chẳng qua ta cuối cùng cảm thấy, oanh oanh liệt liệt chết trận , so với chậm rãi tán công như vậy mà chết , còn muốn hơn nhiều lắm ”.

Tiểu Khai cũng không biết an ủi hẳn như thế nào, lại hỏi : “ Các yêu tộc khác a? Vì cái gì một bóng cũng chưa thấy ”.

Hiếu Nguyệt thở dài : “ Chủ nhân, tộc trưởng bọn họ... đang xếp hàng a ”.

“ Xếp hàng ? Xếp hàng làm gì ?” Tiểu Khai thấy lạ.

“ Ngài đi nhìn xem là biết ngay ” Tiểu Hân nhẹ nhàng nắm tay tiểu Khai, ôn nhu nói : “ Chủ nhân, nếu không phải người cho chúng ta hai viên tủy tủy đan, chỉ sợ chúng ta hiện tại cũng giống bọn họ, phải dựa vào pháp bảo để sống ”.

Trong thâm sơn rừng rậm nhiều cây cối cùng xà trùng độc, bùn đất ẩm ướt mềm nhũn, bao hàm độc tính, cho nên mười tám động yêu tộc kiến lập nương chú ở đây thật sự miễn cưỡng, Tiểu Khai theo hai tiểu hồ ly thẳng đường đi vào, chỉ cảm thấy đường xá càng ngày càng hẹp gập ghềnh, đại khái đi khoảng mười phút, mới nghe Hiếu Nguyệt lên tiếng : “ Chủ nhân, đến rồi ”.

Tiểu Khai nhìn về trước, nhất thời ngạc nhiên, một câu cũng không nói ra.

Trước mắt là một cái phòng khách rộng lớn, trong phòng khách đều không có bài trí, ở trung gian lộ ra một cái đài gỗ cao cao, trên đài đoạn

đoan chính chính đặt tượng Huyết Ngọc Hình Người, ở trong đại sảnh ánh sáng trắng hòa nhã mung lung tỏa ra.

Mà dười đài, chi chút các loại yêu quái hình thù kỳ quái, mấy cái yêu quái này quỳ chân xuống đất, tuy chen lẫn nhau, nhưng lại trật tự ngay ngắn, Tiểu Khai cẩn thận phân biệt bên dưới, các yêu quái dựa theo tộc quần nghiêm khắc tách ra, hình thành từng nhóm từng nhóm nhỏ sát nhau, từ nơi này nhìn lại, vừa lúc thấy một nữ yêu tinh cung kính đi lại, đem thân thể quần quanh Huyết Ngọc Hình Người, nhất thời toàn thân đều bị ánh sáng Huyết Ngọc Hình Người bao phủ, ánh sáng trắng kia giống như xuyên thấu thân thể nàng, mà nàng có vẻ mặt có chút tràn đầy thỏa mãn, Tiểu Khai nhìn thấy màn này, chẳng biết vì sao bỗng nhiên nghĩ tới việc hít thuốc phiện.

Kẻ nghiện thuốc này biểu tình chỉ sợ chính là đang thỏa mãn.

“ Hiện tại là thời gian xà tộc hấp thu nguyên khí ” Hiếu Nguyệt nhẹ giọng giải thích : “ Tượng Huyết Ngọc Hình Người này phải đem cung ứng gần nửa yêu tộc trong tộc quần. Cho nên mọi người phải theo quy củ, phân phối thời gian ”.

Quả nhiên, nữ tử xà tộc kia còn ở đó ngây người năm phút mới xuống dưới, tiếp theo một nữ tử xà tộc khác thông thả đi lại.

Tiểu Khai có chút kinh ngạc, hỏi : “ Các người một ngày đều không ly khai nó sao ? ”.

Hiếu Nguyệt gật đầu : “ Chủ nhân, không lừa gạt người, chỉ sợ hơn một nửa yêu tộc đã không ly khai được nó, nếu là không có Huyết Ngọc Hình Người, chỉ sợ trong vòng một ngày phải tổn thất gần một nửa dân cư ”.

Tiểu Khai nhú mày nói : “ Nhưng là ta lần này muốn dùng Huyết Ngọc Hình Người để luyện công, vô luận như thế nào cũng phải mất thời gian một tháng ”.

Hiếu Nguyệt thần sắc có chút ảm đạm, thấp giọng nói : “ Kỳ thật... yêu tộc chúng ta so với nhân loại rất hiểu được tri ân báo đáp... chỉ cần chủ nhân yêu cầu, cho dù bọn họ tổn thất nhiều, cũng sẽ không cự tuyệt ”.

Tiểu Khai hít một hơi sâu thấp giọng nói : “ Người nói là....”

“ Tiểu nha đầu nói không sai ” Thiên vương thanh âm khàn khàn ở một bên vang lên : “ Môn chủ tình huống bọn họ hiện tại có thể được như vậy , đều là được môn chủ ban tặng, môn chủ muốn thu hồi Huyết Ngọc Hình Người, bọn họ không có ý kiến gì ”.

Tiểu Khai chau mày nhất thời vắt không thành câu.

Hắn là người, trong tính cách một mặt có cố chấp, gặp cường quyền không cam lòng khuất phục, gặp nhỏ lại cũng không nỡ đánh giết, ngày đó trên Hãm Không Đảo đối diện thiên hạ tu chân, hắn có thể không chút sợ hãi kiên định, thời khắc đối mặt với thảm cảnh mấy tiểu yêu tinh, hắn ngược lại có chút không hạ quyết tâm.

“ Tiểu Khai ca ca, bọn họ..... có chút thảm nga” Nói chuyện chính là Khinh Hồng : “ Nếu người lấy đi huyết Ngọc Hình Người bọn họ đều sẽ chết ”.

Ngưng Hương cũng khẽ gật đầu : “ Ta từ nhỏ theo sư phụ học đạo, cho tới bây giờ không nghĩ tới, yêu quái còn có một cảnh ngộ như vậy ”.

Tiêu Vận tuy không nói chuyện nhưng là hai con ngươi ảm Ứt nhạt nhòa kia chính là thể hiện thần tình không đành lòng, đã đầy đủ biểu lộ rõ thái độ của nàng .

Tiểu Khai nói : “ Nhưng là Tiểu Trúc ...”

Ngưng Hương liếc mắt nhìn hắn, nói : “ Tiểu Trúc cô nương chỉ là một mạng sống, bọn họ chẳng lẽ, cũng không là mạng sống, ông trời còn có đức

hiếu sinh a !”.

Khinh Hồng cũng nhú mào nói : “ Tiểu Khai ca ca, cái sự tình này rất khó nói a....”

Hiếu Nguyệt cùng Tiểu Hân nuốt nước miếng khấn trương, tuy một câu cũng không dám nói, hai trái tim lại nhảy lên thành thịch.

Thiên Vương thở dài một tiếng : “ Thiên Tuyển môn chủ, người không cần do dự, nguyên khí trên thế giới này càng ngày càng bạc nhược, người dù có cứu chúng ta cũng chỉ là tạm thời, người cũng không cứu được cả đời chúng ta, người hay là cứ lấy Huyết Ngọc Hình Người trở về cứu vị Tiểu Trúc cô nương kia đi. Người đừng do dự , chúng ta cũng đã thỏa mãn rồi ”

Hắn bỗng bắt lấy tay Tiểu Khai dùng sức kéo lại : “ Vô luận như thế nào Thiên Tuyển môn chủ, ta đều muốn nói với người một câu, ta thấy người là người tu chân đáng tôn kính nhất .”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 3: Mặc Tinh Kỳ Tích

Tiểu Khai khẽ nghiêng răng nói : “ Như vậy các người làm sao bây giờ ?”.

Thiên Vương một khi đã ra quyết định, thần sắc ngược lại thoải mái lên, cười nói : “ Cũng không quá bi quan, chờ ta triệu tập toàn bộ cao thủ mười tám động yêu, sẽ đánh một trận oanh oanh liệt liệt, nói không chừng có thể cướp được một địa bàn trở về ”.

Tiểu Khai thần sắc biến đổi liên tục nói : “ Nếu được... ta giúp các người chém giết ?”.

Thiên Vương vui mừng nói : “ Được a !”.

Tiêu Vận chấn động nói : “ Sư đệ, không được nháo loạn !”.

Khinh Hồng cũng nói : “ Tiểu Khai ca ca, cướp địa bàn, hủy từ đường tổ tông, đây là việc mà các môn phái kiêng kị nhất, người thân Thiên Tuyền môn chủ của một môn phái chính đạo, người tình cờ đứng đầu yêu quái thì còn có thể tha thứ, nếu giúp chúng đi cướp địa bàn, người đã hoàn toàn luân nhập ma đạo ”.

Hai người vừa nói xong, Tiểu Khai nhất thời nhăn nhó.

Thiên Vương có chút âm đạm, lăm băm nói : “ Ai, thiên địa linh khí, chính là vì thiên địa linh khí a....”

Tiểu Khai toàn thân bỗng nhiên chấn động, chỉ cảm thấy trong đầu vụt sáng, nhin không được thất thanh nói : “ Không sai, không phải là thiên địa linh khí sao chứ ?”

Hắn nhanh chóng đưa tay vào ngực, liền lấy ra vụn uẩn bình, : “ Các người xem, cái này không phải là thiên địa linh khí sao ?”.

Khinh Hồng và Tiêu Vận cùng nhau hít một ngụm lương khí, một trái một phải nhanh chóng bắt lấy cánh tay Tiểu Khai : “ Tiểu Khai ca ca(sư đệ), người đừng làm loạn nữa a”.

Ngưng Hương luôn xem Tiểu Khai không thuận mắt bị dọa đến mặt trắng ra : “ Môn chủ, người ... người muốn hủy diệt thập vạn đại sơn ?”.

Tiểu Khai dùng sức thoát khỏi hai nàng , giải thích : “ Các người nhầm rồi, cái này không phải cái cái chai kia ”.

“ Nga ?” Ba vị mỹ nữ vẻ mặt không tin hẳn, Ngưng Hương lắp bắp lại nói tiếp : “ Môn chủ, người cẩn thận lấy nhầm chai ”.

Tiểu Khai thở dài, dở khóc dở cười đem hai cái chai khác ra ngoài nói : “ Nhạ, xem cho rõ ”.

Ba cô gái cẩn thận nhìn lại, lúc này mới phát hiện trên ba cái chai lại có dán nhãn, một bình viết “ Nhược thủy ” một bình ghi “ Mặc Tinh ” một bình khác ghi “ Lưu Sa ”, mấy chữ viết nghệch ngoặc này, hiển nhiên là bút tích của chính Tiểu Khai.

Thiên Vương thấy đầu mờ mịt nói : “ Môn chủ, người rốt cuộc muốn làm gì ?”.

Tiểu Khai hắc hắc cười : “ Không cần hỏi nhiều , ta cũng không chắc chắn, bất quá ta phỏng chừng, vấn đề của yêu tộc các người hôm nay có thể hoàn toàn giải quyết .”

Hắn nhìn đám yêu quái trong phòng kia lúng túng xếp hàng nói : “ Thiên Vương, người đi kêu bọn họ ra, ta cho các người xem, cái gì gọi là kỳ tích ”.

Không thể không nói, Thiên Tuyền môn chủ ở trong mắt mười tám động yêu tộc uy tín cực cao, nghe Tiểu Khai gọi ra, mỹ nữ xà tộc kia đang quần quanh Huyết Ngọc Hình Người nhanh chóng đi xuống dưới, chúng yêu chinh tề đứng bốn phía xung quanh Tiểu Khai, liếc mắt nhìn lại, Yêu tộc tổng dân cư không không ít, nếu đếm chỉ ít cũng có mấy trăm cá thể.

Tiểu Khai cẩn thận mở Vạn Uẩn Bình, dùng tâm niệm cảm ứng mặc tình trong bình, phân ly lấy ra một khối bằng đầu ngón tay, nhẹ nhàng từ miệng rơi xuống.

Từ kiến thức về uy lực của Nhược Thủy, Tiểu Khai biết mấy cái đến từ Diệt Thế Chi Môn này có bao nhiêu đáng sợ, cho nên lần này hắn thật không dám xuất ra nhiều, nếu không vạn nhất xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, như vậy thật sự là khó có thể khống chế đại họa.

Mặc Tình rời miệng bình, chung quanh lập tức bắt đầu biến hóa, mọi người nhìn thấy một chút thạch đầu màu xanh rơi xuống một bên, mặt khác quanh thân phủ một tầng khí thể nồng hậu màu trắng, cổ khí thể này vừa xuất hiện, toàn bộ yêu quái đều cảm thấy một cỗ linh khí nồng hậu đập vào mặt mà đến, nhất thời tứ chi toàn thân vô cùng thoải mái, giống như bỗng nhiên trong lúc này được tắm rửa linh khí. Cái loại cảm giác này quả thực đời này cho tới bây giờ không có cơ hội gặp qua.

Mấy yêu quái này liền giống như cây khô trăm năm, bỗng nhiên gặp mưa rào.

Cho nên trong nháy mắt, cơ hồ mấy trăm yêu quái đồng thời rên rỉ lên :
“ A!”

Quả thật nếu người nào không biết rõ nguyên nhân, có lẽ nghĩ đến trong này đang ghi hình, trong thanh âm đơn giản kia, thật sự rất thỏa mãn, xà tộc, thổ tộc, hồ tộc đều là chủng tộc mỹ nhân, thanh âm thật sự là rất nhu mì, rất mượt mà, rất hấp dẫn.

Vô luận như thế nào, ai có thể biết, kỳ tích quả nhiên xuất hiện !.

Mặt tinh vừa rơi xuống đất, trong phút chốc biến hóa thành một dòng chất lỏng, nhanh chóng rót vào mặt đất, mà trên mặt đất bùn đất phân và nước đá màu xám trong sát na biến thành ánh sáng lóng lánh trong suốt, lúc sau mọi người trừng lớn ánh mắt thấy một đường ánh sáng phát triển ra ngoài, giống như nước chảy lướt qua chân bọn họ, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Giờ khắc này toàn bộ yêu quái đều bình trụ hô hấp, dùng tư thế thành kính nhất nhìn thập vạn đại sơn mờ mịt rừng rậm đang bắt đầu trở nên trong suốt, trở thành thanh thúy ướt át, biến thành—tràn ngập linh khí .

Đúng vậy, bọn họ cơ hồ không dám tin tưởng vào ánh mắt mình, cho nên bọn họ lại nhắm mắt lại, nhưng là thiên địa linh khí sung túc từ bốn phương tám hướng vây quanh thân thể, trong không khí , trong bùn đất, trong cây cối, nơi nơi thiên địa linh đều sung túc dư dật nồng hậu không thể tư nghị.

“ Tức cô ! Tức cô !” Tiểu Khai trợn mắt há hốc mồm, nhìn thấy cách đó không xa một con cóc nhảy lên rơi xuống mấy lần, bỗng nhiên phía sau mọc ra hai cánh, biến thành một con chim nhỏ xinh đẹp lông mao nhiều màu sắc, giương cánh bay lên bầu trời.

“ ***, cái này mới chân chính gọi là thoát thai hoá cốt a !” Tiểu Khai nghiêng răng cảm thán nói.

Trên bầu trời không chỉ có chim bay, còn rất nhiều yêu quái đều thi triển yêu lực hữu hạn của mình bay lên, đứng ở ngọn cây từ đây nhìn về nơi xa

hơn một ngàn dặm, thập vạn đại sơn vốn là nơi hoang dã, nhưng là giờ phút này phóng mắt nhìn lại, nơi nơi đều tràn ngập sương mù nhàn nhạt màu trắng, bị gió thổi qua, lại không biết từ chỗ nào bay tới đóa đóa mây trắng, khói xanh chụp xuống đỉnh núi, màu trắng và màu xanh tương phản thanh tú, xa xa một con sông nước trong suốt, giữa sông lại có một con cá chép màu vàng mặc sức vui chơi, giống như tiên cảnh nơi nhân gian.

Ruồi muỗi độc trùng vốn tràn ngập đầy núi non, sớm biến mất vô ảnh vô tung, không khí tinh khiết, làm cho người ta cảm động.

Không hề nghi vấn, vùng rừng thiêng nước độc này đã chân chính biến thánh danh sơn thủy cảnh .

Hắn đang tràn ngập cảm thán, liền cảm thấy một cánh tay bắt lấy tay mình, vừa quay đầu lại, liền thấy mặt Thiên Vương nước mắt chảy thành dòng, : “ Thiên Tuyền môn chủ, ngài thật sự là đại ân nhân của cả yêu tộc chúng ta a !”.

Tiểu Khai lòng mãn nguyện cười lên : “ Hiện tại, ta có thể lấy Huyết Ngọc Hình Người đi không ?”.

“ Đương nhiên !” Thiên Vương biểu tình , nhìn lại cũng không biết như thế nào biểu đạt sự cảm kích, một bên ra sức lung lay đầu, một bên ra sức thở sâu, liền nói không ra tiếng, chỉ biết đối với mấy tiểu hồ yêu bên cạnh dùng sức phất tay, mấy tiểu hồ yêu này cũng rất thông minh, vội vàng vui mừng chạy vào, cung kính đem Huyết Ngọc Hình Người ra.

Đối với loại chí dân chi vật trong truyền thuyết này, Kinh Hồng và Ngưng Hương còn chưa bao giờ gặp, giờ phút này nhìn thấy Huyết Ngọc sinh động như sống, tự nhiên nhin không được dò xét, đối với các nàng mà nói, sinh sống ở Lưu Vân Thủy Tạ nhiều năm, đối với thiên địa linh khí không quá ít thật sự là kích động, nhưng càng không nghĩ yêu tộc đồng

dạng quan hệ chủng tộc tồn vong, cho nên các nàng đối với Huyết Ngọc Hình Người hứng thú ngược lại lớn hơn rất nhiều.

Mắt thấy Kinh Hồng và Ngưng Hương sờ tới sờ lui trên Huyết Ngọc Hình Người, Tiểu Khai bỗng nhiên nhớ tới một việc, quay đầu nói : “ Sư tỷ ta tặng người một món lễ vật ”.

“ Lễ vật ? ” Tiêu Vận có chút ngoài ý, nhìn Tiểu Khai, sau đó liền cười : “ Người muốn tặng ta cái gì ?”.

“ Người cứ nhìn đã ” Tiểu Khai lập tức đem bàn tay đến hạ thể của Huyết Ngọc Hình Người, sau đó đem ngón tay từ hạ thể đi vào chỗ bí ẩn.

“ Phi phi !” Ngưng Hương nhất thời mặt đỏ tai hồng : “ Nghiêm Tiểu Khai, người là đại sắc lang !”.

Tiêu Vận cũng đỏ bừng mặt nói : “ Sư đệ , người làm gì ?”.

Tiểu Khai cũng không trả lời, ở bên trong mò mẫm, lại còn mắt nhắm mắt mở nhòm, một bộ hình dáng rất hưởng thụ, Ngưng Hương chỉ cảm thấy ngứa răng, hận không thể được như ở Bạch Nguyệt Cấm Địa một quyền đánh lại, nhưng là nghĩ đi nghĩ lại, chung quy không dám ra tay.

Không nói yêu tộc chính hệ xung quanh hẳn, liền vì sự phân phó của sư phụ ngày hôm qua, tự mình không có khả năng vọng động a, Ngưng Hương âm thầm thở dài, bỗng nhiên có chút “ Ngộ nhân bất thực” đành vậy cảm thán.

Như thế sau nửa ngày, mới thấy Tiểu Khai cười hắc hắc : “ xong rồi ” đem ngón tay chậm rãi rút ra : “ Các người nhìn xem ”.

Một hạt châu trong suốt trắng như tuyết nằm trong lòng bàn tay, toàn thân tản mát ra ánh sáng trắng hòa nhã, chiếu vào mặt mọi người, lại thoải mái nói không nên lời .

“ Đây là Băng Phách Chi Tinh ” Tiểu Khai kéo tay Tiêu Vận lại, đem hạt châu nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay nàng : “ Sư tỷ, người là Thiên Tuyền môn đại sư tỷ, nhưng không có pháp bảo gì tu luyện, cái này rất nguy hiểm, ta đem vật này tặng người người không được đánh mất làm Thiên Tuyền môn chúng ta mất mặt nga ”.

Tiêu Vận lúc này ánh mắt nhu hòa giống như sắp khóc , răng trắng như tuyết cắn vào bờ môi đỏ mọng, gật đầu thật mạnh : “ Sư đệ, cái đệ nhất kiện lễ vật này là người tặng ta, ta sẽ bảo quản tốt ”.

Hiếu Nguyệt ở một bên cười nói : “ Chủ mẫu, Băng Phách Chi Tinh là một món đồ bảo bối rất lợi hại, chủ nhân tặng cho người dùng, không phải tặng cho người bảo quản ”.

Tiêu Vận lúc này mới có chút kinh ngạc , cúi đầu nhìn lúc lâu, nói : “ Dùng như thế nào ?”.

“ Ách... sư tỷ người từ từ ”.Tiểu Khai lập tức bắt đầu gọi Bác Học chân nhân : “ Cái vật này dùng như thế nào ?”.

“ Ngu ngốc !” Bác Học chân nhân mắng : “ Băng Phách Chi Tinh và Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm cùng một dạng, người đầu tiên đụng tới nó chính là chủ nhân, người hiện tại đã chạm qua, trừ người ra, ai còn có thể dùng ?”.

Tiểu Khai tròn mắt : “ Vậy bây giờ làm sao ?”.

“ Tự mình dùng đi ” Bác Học Chân Nhân thở dài : “ Ta có lúc thực không hiểu người nghĩ gì, đem vật cho người khác, mặt trượt đại trận, Ngưng Hương bảo châu, Băng Phách Chi Tinh, Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, những cái này đều là thứ người tu chân mơ tưởng, đổi lại là một người tu chân khác, khẳng định tự mình lưu trữ, người thì ngược lại, không cần đến kiên quyết không cần, liền cho người khác, người thật sự là... thật sự là... tức chết ta !”.

Tiểu Khai cũng không sính khí, cười hì hì nói : “ Chân nhân, ngài đừng phát hỏa, ta hỏi lại, muốn đem Băng Phách Chi Tinh tặng cho sư tử rồi, bây giờ nên làm sao ?”.

Bác Học chân nhân nhìn hắn căn bản là nghe không vào tai, râu dài bay lên, đợi lúc lâu sau, mới không tức giận trừng mắt khẽ nhìn hắn : “ Còn có một biện pháp, giao hợp!”

Tiểu Khai rất là buồn bực : “ Như thế nào lại là giao hợp a ?”.

“ Ta chỉ có biện pháp đó !” Bác Học chân nhân so với hắn còn buồn bực hơn : “ Ai bảo người tự mình lấy ra, hiện tại Băng Phách Chi Tinh nhận nguyên khí của người, người nếu muốn đổi chủ nhân cho nó, trừ đem nguyên khí chính mình cấp cho người khác, còn có thể như thế nào ? Mà muốn đem nguyên khí cấp cho người khác trừ giao hợp còn có biện pháp gì ?”.

Tiểu Khai trừng mắt nhìn, lí nhí hỏi: “ Nếu như ... ta tặng cho nam nhân a ?”.

Bác Học chân nhân tắt thở, lại cười : “ Không sai, không sai, không nghĩ tới người lại còn đồng tính, bản thân ta thật sự là cực kỳ bội phục! ”

Tiểu Khai ngượng ngùng cười, không dám nói lại, quay đầu đối với Tiêu Vận nghiêm trang nói : “ Sư tử, hạt châu này dùng pháp môn tương đối phức tạp, đợi ngày nào đó rảnh, ta đến đơn độc truyền thụ cho người. Hiện tại chúng là trước tiên bàn chính sự đã ”.

Tiêu Vận sắc mặt kiêu diêu ướm át, liếc mắt oán trách Tiểu Khai, : “ Đơn độc truyền thụ ?”.

“ Đúng vậy ” Tiểu Khai gật đầu thật mạnh : “ Đơn độc truyền thụ ”.

Tiêu Vận không nói, lại nhẹ nhàng giữ tay Tiểu Khai, bộ dáng vạn chủng phong tình, nhìn lại thấy mỹ nữ hồ tộc Thiên Vương đều chảy nước dãi xuống.

“ Di, các người xem ” Khinh Hồng bỗng nhiên chỉ vào Huyết Ngọc Hình Người nói : “ Nó biến sắc rồi ”.

Quả nhiên, hiện tại toàn bộ màu trắng trên Huyết Ngọc Hình Người chậm rãi nổi lên màu đỏ, xem ra kiều diễm giống hoa hồng, làm nổi bật cơ thể giống như mỹ nữ, liền giống như dư vị nữ nhân đang lên đỉnh.

“ Bình thường rồi” Hồ Vân Vũ quả nhiên là hồ tộc gia chủ, đối với thứ này kiến thức phong phú : “ Huyết Ngọc Hình Người vốn là vật chí âm, đây mới là màu sắc thật của nó, màu trắng trước kia là hệ quả của hạt châu này ”.

Tiểu Khai không trì hoãn, ý bảo Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt đen Huyết Ngọc Hình Người nâng lên, nói : “ Ta liền phải đi rồi ”.

Khinh Hồng đang muốn lấy Thất Bảo Kim Thuyền ra, chợt nghe Thiên Vương nói : “ Di, giống như có người tu chân đến đây ”.

Đúng vậy, có người tu chân đến đây, chân trời có bốn đạo kiếm quang bắn nhanh tới, trong phút chốc hạ xuống mặt đất đối diện chúng yêu.

Cầm đầu chính là một lão nhân áo vàng, mang theo ba người trẻ tuổi, bốn người mặc đạo bào giống nhau, ở giữa đạo bào kia, dùng chỉ đen thêu thành một chữ “ vũ ” rất lớn, bốn người này tinh thần bắt đầu phần chấn, lão nhân cố nhiên là già nhưng dẻo dai, hồng quang đầy mặt, ba người trẻ tuổi dung mạo đoan chính, khí phách anh hùng bừng bừng, khi bốn người vừa hạ xuống, bốn thanh phi kiếm “ Sang lang ” một tiếng trở về trong vỏ kiếm ở sau lưng, lại chỉ phát ra một tiếng, có thể thấy được bốn người này động tác điều khiển chính tề, đích thật trải qua khổ luyện.

“ Các người là ai ?” Thiên Vương cất giọng hỏi .

Lão nhân tiến lên một bước mỉm cười : “ Bốn nhân chính là Vũ Lăng Sơn, chưởng môn nhân thứ ba sáu Triệu Tử Nguyên ”.

Thiên Vương nhíu mày nói : “ Các người tới nơi này làm gì ?”.

Lão nhân cười hắc hắc, đang muốn nói chuyện , bỗng nhiên trong lòng liền động quay đầu lại nhìn lên trời.

Chân trời, lại có bốn đạo kiếm quang bắn đến, so với bốn người Triệu Tử Nguyên còn muốn nhanh hơn một nửa, xoát liền hạ xuống.

“ Sang Lang !” giống lúc này trường kiếm dị thường chinh tề vào vỏ, lại là bốn người đạo bào màu vàng, xuất hiện trước mặt chúng yêu.

Thiên Vương có chút kinh ngạc nói : “ Các người là cùng một phái sao ?”

“ Ai cùng bọn Vũ Lăng Sơn nhỏ nhoi ở một phái !” . Bốn người mới đến này, đứng đầu cũng là một lão nhân, hần tiến lên trước một bước, giọng nói như chuông đồng, : “ Chúng ta đường đường là Ô Môn Sơn nhất phái, ta chính là Ô Môn Sơn chưởng môn thứ ba sáu Ô Tử Kỳ !”.

Thiên Vương ngăn người, xem xét kỹ, lúc này mới phát hiện tám người này tuy mặc đạo bào giống nhau, nhưng là chữ viết giữa đạo bào cũng không giống nhau, phía sau bốn người thêu không phải là chữ “ Vũ ” mà là chữ “ Ô ”.

Triệu Tử Nguyên nhất thời giận giữ : “Còn đường đường là Ô Môn Sơn a, chỗ các người tổng cộng không đến năm mươi đệ tử, cũng có ý tứ thối phòng, sao có thể cùng so sánh với Vũ Lăng Sơn chúng ta ”.

“Ta phi !” Ô Tử Kỳ cũng không cam yếu thế : “ Đệ tử Vũ Lăng Sơn của người tốt xấu lẫn lộn, đạo đức bại hoại, tuy nhiều đệ tử, lại đều là loại bần đất để xây tường, người kiêu ngạo cái gì ? .”

Triệu Tử Nguyên hừ thật mạnh, nhất thời “ Sang lang ” trường kiếm lại rời vỏ, nói : “ Muốn thử hay không ?”.

“Hừ hừ, thử thì thử, ai sợ sai ?” Ô Tử Kỳ trái lại cũng trực tiếp rút kiếm ra : “ Lão tử đã sớm muốn giáo huấn người rồi”.

Tiểu Khai ở một bên nhìn đến phì cười, nhin không được nói : “Uy, các người rốt cuộc là tới làm gì vậy ?”.

Hai lão nhân cùng nhau quay đầu lại, đồng thời trừng mắt liếc nhìn Tiểu Khai, : “ Câm miệng, cao thủ tương tranh, nào có phần cho người nói vào !”

Tiểu Khai bị sắc liền liếc mắt một cái, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Triệu Tử Nguyên hú lên “ oa nha nha ” quái dị, bắt đầu khai chiến, phía sau một người trẻ tuổi chen ngang kéo hẳn lại : “ Sư phụ, người nhìn bầu trời, sư thúc đến rồi ”.

“ Ta phi !” Triệu Tử Nguyên lại giận dữ : “ Ta như thế nào có cái loại sư thúc như hăn, hăn là phản đồ, lại còn dám xuất hiện, nhìn ta róc thịt hăn ”

“ Hừ hừ, khoe khoang không nhỏ ” Ô Tử Kỳ lập tức châm biếm lại : “ Tốt lắm, một khi người đã muốn róc thịt hăn, ta niệm tình nghĩa huynh đệ , chỉ có thể cùng hăn liên thủ, trước tiên đem người đuổi đi, sau ta cùng hăn thảo luận vấn đề về Linh Sơn ”.

Chân trời lại xuất hiện bốn đạo kiếm quang, duy nhất bất đồng chính là lần này kiếm quang chỉ có một đạo là màu trắng, ba đạo khác lại là màu đỏ, trong phút chốc hạ xuống, lần này không giống với Ô Mông Sơn và Vũ Lăng Sơn, trừ văn sĩ trung niên phía trước ra, ba người trẻ tuổi phía sau lại

là nữ tử, hơn nữa bộ dạng xinh đẹp, mặc dù không thể bằng với Tiêu Vận, nhưng cũng xem như là ba mỹ nữ.

Tiểu Khai chú ý tới bốn người này cũng đồng dạng mặc đạo bào màu vàng, nhưng lại thêm một chữ “ Thiên ”.

Văn sĩ trung niên vừa hạ xuống, liền hướng tới Ô Tử Kỳ cùng Triệu Tử Nguyên cười : “ Hai vị sư huynh tới thật sớm ”.

Triệu Tử Nguyên hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn, cũng không nói chuyện, Ô Tử Kỳ mặt mày tươi cười nói : “ Ha ha, sư đệ, Triệu Tử Nguyên vừa nói muốn đem người róc thịt đấy ”.

“Nga ?” Văn sĩ trung niên tính tính ngược cũng tốt, cười nói : “ Triệu sư huynh thật vậy chăng ?”.

Triệu Tử Nguyên trên mặt chợt xanh chợt hồng, rốt cục cắn răng một cái, nói : “ Điền Tử Cam, người đừng làm ra vẻ thông minh, hiện tại trước mắt lợi ích lớn, người rốt cuộc giúp ai ?”.

Điền Tử Cam khẽ lắc đầu thở dài nói : “ Hai vị sư huynh, kỳ thật chúng ta Vũ Lăng, Ô Mông, cùng Thiên Thai vốn đều là Linh Sơn nhất mạch, nếu có thể đồng tâm hợp lực, tuy không thể đạt tới địa vị nhất lưu tu chân giới, nhưng ít nhất cũng có thể đạt được nhị lưu, hôm nay nhất mạch chúng ta phân làm ba, hao tổn không ít, cho dù ai mạnh hơn ai một chút, lại có ý nghĩa gì a ?”.

Ô Tử Kỳ trầm mặc một lát, nói : “ Sư đệ, người tư thông yêu quái, vốn là đại sỉ nhục của Linh Sơn nhất mạch chúng ta, nhưng là ta hôm nay nguyện ý cho người một cơ hội, chỉ cần người giúp ta đuổi Triệu Tử Nguyên đi, ta liền nhận người vào Ô Mông Sơn, như thế nào ?”.

Triệu Tử Nguyên cũng nói :” Sư đệ, người thu nhận yêu quái, ta nghĩ người còn ít tuổi vô tri, phải biết rằng Vũ Lăng Sơn mới là Linh Sơn nhất

mạch chính thống, người giúp ta đối Phó Ô Tử Kỳ, ta nguyện ý nhận người vào Vũ Lăng Sơn ”.

Điền Tử Cam nhìn Ô Tử Kỳ, rồi lại nhìn Triệu Tử Nguyên , hai vị sư huynh đều là vẻ mặt cố chấp, nhin không được lại thở dài một tiếng, nói : “ Núi Thiên Thai cũng rất tốt, ta cũng không giúp ai ”.

Chúng yêu ở một bên xem đã lâu, Hồ Vân Vũ nhin không được nói : “ Điền chương môn, ta muốn hỏi, đồ đệ phía sau bên trái kia....”

Điền Tử Cam liếc mắt nhìn, nhin không được “ Di” một tiếng : “ Người là hồ tộc ?”.

“ Đúng vậy ” Hồ Vân Vũ, nói :” Ta thấy đồ đệ phía sau người kia ...”

Điền Tử Cam nhất thời cười : “ Không sai, đồ nhi này của ta cũng là hồ tộc ”.

Hắn quay đầu khẽ vỗ vai đồ đệ, : “ Qua kia gặp tộc nhân của người đi ”.

Vị nữ tử hồ tộc trên mặt đã sớm tràn ngập kích động, được sư phụ cho phép, chạy nhanh đến trước mặt Hồ Vân Vũ, thanh âm có chút run rẩy : “ Ta không nghĩ tới.. . ta lại còn có thể gặp lại đồng loại a....”

“ Được rồi, được rồi ” Hồ Vân Vũ nhẹ nhàng ôm bả vai nàng : “ Hải tử, người tên gì ? Thời này yêu quái càng ngày càng khó sinh tồn, nếu không phải Thiên Tuyền môn chủ cứu trợ, hồ tộc nhất mạch chúng ta sớm đã diệt hoàn toàn ”.

“ Sư phụ đặt tên cho ta, là Hồ Niệm, ý tứ nói là tộc nhân ta đã đi rồi, muốn ta nhớ về các nàng, hoài niệm các nàng ” Tiểu Hồ Ly thút tha thút thít nói : “ Nếu không phải sư phụ cứu mạng, nhất mạch chúng ta cũng sớm đã diệt, hiện tại chỉ còn lại một mình ta ”.

Điền Tử cầm mỉm cười, nhìn thấy cảnh này, hần nộ cười phảng phất như gió xuân ấm áp, bỗng nhiên lại nói : “ Trong này có xà tộc và miêu tộc không ?”.

“ Có, đương nhiên có ” Thiên Vương vội vàng đáp, nói tiếp : “ Hai vị đồ nhi khác của người ...”

Cũng không cần nói nhiều, hai vị nữ tử thần tình cũng đầy nước mắt chạy tới.

Thế đạo gian nan, yêu tích khó tìm, đối với mấy yêu quái bị lạc mà nói, tìm được tộc quần, chính là tìm được người thân, cái loại cảm giác này, người ngoài khó có thể hiểu được .

“ Hải tử, bắt đầu sống cùng chúng ta đi ” Hồ Vân Vũ cầm lấy tay Hồ Niệm : “ Người xem trong này linh khí sung túc, đúng là nơi yêu quái chúng ta mơ tưởng ”.

Hồ niệm nước mắt đầm đìa nhìn về phía Điền Tử Cẩm, Tử Cẩm cười hì hì xua tay : “ Được rồi, cuối cùng cũng đem các người phó thác rồi, ta cũng không có gì thấp thỏm, hiện tại ta phải đi ”.

Triệu Tử Nguyên cùng Ô Tử Kỳ đồng thời reo lên : “ Đừng đi ”.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 4: Hóa Trang Lên Sân Khấu

Điền Tử Cam nói : “ Còn có chuyện gì ?”.

Triệu Tử Nguyên nói : “ người trước kia bảo vệ ba yêu nữ, ta không thể chấp nhận, hôm nay ba yêu nữ đó đã tự rời đi, người nếu là nguyện ý kìm cương ngựa trước vực thẳm, ta cũng nguyện ý nhận người là sư đệ ”.

Ô Tử Kỳ cũng nói : “ Tà ma ngoại đạo, người tu chân gặp liền giết, hôm nay có ta ở đây, quần tộc yêu quái nhất định khó tránh khỏi tai kiếp, coi như giúp người chặt đứt trần duyên, sư đệ người là đừng u mê không chịu tỉnh ngộ ”.

Điền Tử Cam cũng có tức giận : “ Nhân có nhân đạo, yêu quái có yêu đạo, tất cả yêu quái đều không phải là ngôi mộ, các người mới chân chính là máy móc, mê muội không tỉnh ngộ, hôm nay các người muốn giết người, liền trước tiên qua cửa của ta rồi nói tiếp ”.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng cười : “ Dựa vào đạo pháp ta dạy cho người, ta muốn chém yêu trừ ma, người nhúng tay vào thì thay đổi được gì ?”.

Điền Tử Cam có chút không sợ hãi, nói : “ Được, người thử xem ?”.

Trường kiếm sau lưng Triệu Tử Nguyên xoát bay ra, xoay vài vòng ở trên đỉnh đầu, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn Ô Tử Kỳ phía đối diện, nghiêng răng một cái, lại thu kiếm lại, nói : “ Ta muốn cùng người động thủ, Ô Tử Kỳ, người trước tiên đến ”.

Ô Tử Kỳ cười hắc hắc : “ Ta không phải kẻ ngu si, muốn lên người lên, ta cùng sư đệ quan hệ cũng được ”.

Ba người này cũng thật sự là thú vị, rõ ràng mỗi người đều có ý đồ, lại cố ý tương hỗ nhau khéo léo hình thành chế ước, nói liền hơn nửa ngày trời, nhưng không có một người nào thực sự dám ra tay, Tiểu Khai xem lúc lâu, cũng thấy có chút nhàm chán, nhìn không được hỏi : “ Các người rốt cuộc là tới làm gì ?”

“ Chúng ta là tuân theo chỉ thị thiên ý mà đến ” Ô Tử Kỳ nói : “ Trong này bỗng nhiên xuất hiện linh khí nồng đậm như thế, hiển nhiên là do Linh Sơn nhất mạch khắc khổ tu luyện cảm động ông trời, cho nên đem thập vạn đại sơn biến thành danh sơn thẳng cánh, đây là ông trời chú định Linh Sơn nhất mạch chúng ta trở thành đại phái đứng đầu tu chân giới, chúng ta đến đây, đương nhiên là tiếp nhận địa bàn rồi ”.

“ Người có khả năng đó ” Tiểu Khai lắc đầu nói : “ Đây là địa bàn của chúng ta, không phải địa bàn của các người, trong này bất luận thế nào cũng không thuộc Vũ Lăng Sơn, Ô Mông Sơn, và Thiên Thai Sơn ”

“ Nói hừ nói vượn !” Triệu Tử Nguyên lớn tiếng nói : “ Cả thập vạn đại sơn đều thuộc về Linh Sơn nhất mạch, linh khí ở đây, địa bàn ở đây liền là của Linh Sơn chúng ta, trước kia chỉ có Vũ Lăng Sơn, Thiên Thai cùng Ô Mông Sơn có linh khí, cho nên chúng ta phân chia ba ngọn núi này, đem địa phương khác vô tư cống hiến ra, nhưng là hiện tại ở trong này một khi thiên địa linh khí sung túc, chúng ta đương nhiên muốn thu hồi !”.

Tiểu Khai thật sự là có chút bội phục những người da mặt dày này, nói : “ Một khi đã như vậy, xem ra chỉ có thể đánh nhau vậy ”.

Triệu Tử Nguyên ha ha cười to : “ Đang đợi lời này của người, hàng yêu trừ ma, đúng là bốn phận của người tu chân !”.

Điền Tử Cẩm khẩn trương, xoát cũng rút kiếm ra : “ Sư huynh, không cần bức ta động thủ !”.

Tiểu Khai lại cười mỉm, chạy đến bên cạnh Điền Tử Cẩm, đem cổ tay hấn áp xuống dưới : “ Người đừng vội, để chúng ta thử xem, cái gì gọi là Linh Sơn tuyệt học ” .

Triệu Tử Nguyên nhìn Tiểu Khai hình dáng một bộ không sợ hãi, nhin không được dò xét hấn vài lần, mắng : “ Người rõ ràng là phạm nhân, như thế nào chạy đến giúp yêu quái đánh nhau, thật sự là không biết trời cao đất rộng, một chút bản lĩnh cũng không có, còn không đứng sang một bên ”.

Tiểu Khai nhin không được chỉ vào chúng nữ bên cạnh Tiêu Vận : “ Người xem, các nàng thế nào ?”.

Triệu Tử Nguyên ánh mắt lại không rời , chế nhạo nói : “ Long sinh long, phượng sinh phượng, con của chuột chỉ biết đào hang, còn người là một loại phạm nhân hỗn tạp, đương nhiên cũng chỉ là dạng phạm phu tục tử, lão phu thân là cao thủ hiểm cớ của tu chân giới, liền có thể nhìn ra người ta hoàng hoa khuê nữ, tự nhiên là bản thân rất trong sạch ”.

Lúc đối đãi ngoại nhân, Linh Sơn nhất mạch này thực là đồng tâm, Ô Tử Kỳ tiếp lời nói : “ Người trẻ tuổi, ta nhìn người cũng là không hiểu chuyện, bị yêu quái mê hoặc, hiện tại có chúng ta ở đây, người không cần lo lắng, người mang theo nữ quyến xuống núi đi ”.

Tiểu Khai thật sự vừa tức giận vừa buồn cười, lắc đầu, không biết nên nói cái gì .

Triệu Tử Nguyên thấy vậy liền muốn ra tay, Điền Tử Cẩm bỗng nhiên cười lên, : “ Sư huynh, chúng ta không cần cướp nữa, cao thủ của Long Môn Thạch đến rồi ”.

Không thể không nói, tư thế người tu chân xuất trần, đều thực phong cách, tỷ như Long Môn Thạch Quật, danh này Tiểu Khai cũng chưa nghe qua, nhưng là người bay ở trên trời, đích xác trạng thái đa dạng, mắt thấy có mười người giẫm trên phi kiếm nhẹ nhàng mà đến, mỗi người trong tay kéo theo một dải áo, mà ở giữa mười cái dải áo này là một chiếc thuyền rồng, mà trên thuyền rồng này, trở một trung niên nhân áo trắng như tuyết, cầm một chiếc quạt lông ngỗng phe phẩy, thấy thế nào cũng giống người bày mưu tính kế, quyết thắng ở ngoài ngàn dặm Gia Cát tiên sinh.

Đội thuyền rồng hạ xuống đất “ Gia Cát tiên sinh ” gật gù đắc ý đi lại, đầu tiên không đếm xỉa tới chúng yêu, lại ngạo khí dọa người nhìn chư quân Linh Sơn, lúc này gật đầu, hắc hắc cười : “ Các vị, tới sớm a ” .

“ Long tiên sinh, cơn gió nào đưa ngài tới đây vậy ?” Triệu Tử Nguyên nhìn lại giống như khấn trương, nói năng thập phân cung kính, trong mắt hẳn hiển nhiên Long tiên sinh này là đại nhân vật : “ Long Môn Thạch Quật cách đây mấy ngàn dặm, chẳng biết ngài đến đây có việc gì ?”.

Long tiên sinh cười lạnh một tiếng : “ Các người tới làm gì, ta cũng tới làm vậy ”.

Ô Tử Kỳ nhất thời có chút vội : “ Long tiên sinh, tu chân giới cũng nói tới thứ tự trước sau, huống chi trong địa giới thập vạn đại sơn này vô luận như thế nào cũng ...”

“ Hãy bớt sàm ngôn đi ” Long tiên sinh khẽ bãi thủ, mười vị Long Môn Đệ tử phía sau liền nhảy tới một bước, ý tứ kia thực rõ ràng : Nói nhiều vô ích, thủ để hạ kiến chân chương.

“ Long tiên sinh, người đây là phạm điều kiêng kị của tu chân giới ” Triệu Tử Nguyên nói : “ Trong này rõ ràng là địa bàn Linh Sơn ”.

Long tiên sinh hừ nói : “ Trong này linh khí sung túc, hơn long môn chúng ta gấp bội, cho dù ta phạm kỵ, cũng không thể nghĩ nhiều như vậy ”

Hắn liếc mắt nhìn Triệu Tử Nguyên : “ Các người nên đi đi ”.

Triệu Tử Nguyên cùng Ô Tử Kỳ nhìn lẫn nhau, sắc mặt chột xanh chột trắng, nghĩ phải động thủ, lại biết mình so với người ta còn kém xa, vốn Linh Sơn nhất mạch rất yếu, mấy chục năm trước lại chia làm ba, hiện tại Vũ Lăng Sơn và Ô Mông Sơn không tính là tam lưu. Long Môn Thạch Quật tuy so với sáu đại phái kém rất xa, nhưng là vô luận như thế nào cũng tính là tu chân giới đại phái, vị Long Tiên Sinh chính là sư đệ chương môn nhân Long Môn Thạch Quật, tu vi thâm hậu nghe nói cũng không dưới chương môn nhân, hiển nhiên không phải là hai người có khả năng ngăn cản .

Điền Tử Cam lại cười nói : “ Đi ? Đương nhiên không thể đi ”.

Long tiên sinh hí mắt nói : “ Chẳng lẽ các người còn muốn động thủ ?”.

Điền Tử Cam thần sắc bắt đầu nghiêm túc, gật đầu nói : “ Linh Sơn nhất mạch chúng ta mặc dù thực lực thấp kém, nhưng cũng không dễ bị người khi dễ, thập vạn đại sơn này rõ ràng là địa phương của chúng ta, người muốn cướp, liền phải giết hết chúng ta ”.

Hắn bỗng cười hắc hắc, nhưng trong điệu cười lại có vài phần thâm lương : “ Hai vị sư huynh nhiều năm qua các người vũ nhục trách mắng ta, hôm nay đại địch trước mặt, chẳng biết hai vị có nguyện ý cùng tiểu đệ cùng đánh một trận không ?”.

Triệu Tử Nguyên và Ô Tử Kỳ hai mắt tinh quang lòe lòe, trầm mặc nửa phút, rốt cục cùng nhau khẽ gật đầu : “ Cũng được, vậy oanh oanh liệt liệt đánh một trận đi .”

“ Đúng vậy !” Điền Tử Cam trong mắt đột nhiên bắt ra sát khí mãnh liệt : “ Linh Sơn nhất mạch chúng ta đệ tử chỉ có chết trận, chứ không có hèn nhát đào tẩu !”.

Long tiên sinh khẽ cười lạnh, trường kiếm trên lưng từng tắc từng tắc từ trong vỏ kiếm rút ra, cả đỉnh núi bỗng nhiên trong lúc đó tràn ngập kiếm khí.

“ Uy các người không phải bi tráng như vậy ” Tiểu Khai nhìn thoáng qua chân trời, cười nói : “ Lại có người đến đây cướp địa bàn ”.

Xem ra thập vạn đại sơn cải tạo thật sự là sự việc không nhỏ, lúc này đây chân trời bay tới một đạo kiếm quang, nhưng là đạo kiếm quang này so với bốn đạo và mười đạo còn muốn sáng hơn, Tiểu Khai hí mắt nhìn lại, liền cảm thấy đạo kiếm quang này cùng với phi kiếm sáu đại chương môn có chút tương tự, đều là loại ánh sáng đẹp mắt này.

Chúng nhân Linh Sơn và chúng nhân Long môn sắc mặt lại đồng thời thay đổi !.

“ Các vị hi vọng vẫn khỏe mạnh từ khi chúng ta chia tay a !”. Thanh âm này trung khí tràn đầy, sung mãn áp bức: “ Ta Thiên Sơn Diệt Sát Sinh, cảm giác ở đây rất dị thường, đặc biệt đến xem xét !”.

Giọng nói đến, người cũng đến, mọi người chỉ nghe” Ba” một tiếng, phi kiếm kia đã nhanh chóng trở về vỏ, lại có thể không để cho mọi người có cơ hội nhìn rõ, Tiểu Khai mắt nhìn biểu tình nghiêm túc của Diệt Sát Sinh, nhin không được có chút muốn cười.

Hắn nhớ rất rõ, ngày đó ở Hoàng Sơn Tự Linh đại hội, phi kiếm của Diệt Sát Sinh từng bị Vô Tự Thiên Thư cố định ở không trung, căn bản không phải là một thanh phi kiếm, mà là một thanh thiết bổng màu trắng, xem ra thật có chút xấu xí.

Có thể cũng đúng bởi vì cây gậy này rất xấu, cho nên phi kiếm của Diệt Sát Sinh từ trước tới nay cũng rất nổi tiếng, hiển nhiên sợ bị người ta phát hiện chân tướng của “ Phi kiếm ”.

Diệt Sát Sinh vừa xuất hiện, Long tiên sinh cũng ủ rũ, Linh Sơn tam kiệt vẻ mặt tràn ngập tuyệt vọng.

Nếu như nói đúng ra Long Môn Thạch Quật còn có thể liều mạng, nhưng đối với người này, ba người thật sự là liều mạng đều chỉ có thể phí sức.

Diệt Sát Sinh nhìn bốn phía, trước tiên nhìn một đôi yêu quái, lại nhìn xuống dưới tay mình, nhất thời trong lòng nghĩ thầm rằng, : “ Xem ra hôm nay chuyện tốt đều thuộc về ta rồi ”.

Khinh Hồng chư nữ đều đứng ở phía sau, Diệt Sát Sinh cũng nhìn không kỹ, tùy tiện quét mắt qua Tiểu Khai, phát hiện người này lại tu đạo nhập môn cũng chưa nhập, lại gặp ở đây, cho nên Diệt Sát Sinh bắt đầu ha ha cười to : “ Tốt lắm, tốt lắm, không nghĩ tới ở nơi hoang dã này lại cũng có phong thủy bảo địa như vậy, xem ra đây là phúc duyên Thiên Sơn ta a !”.

Long tiên sinh ha ha nói : “ Diệt tiên bối, người là cao thủ thân phận địa vị như vậy, chẳng lẽ cũng không biết quy củ tu chân giới ?”.

“ Quy củ ? Quy củ chỉ dùng để hạn chế kẻ yếu, không phải là dùng để hạn chế loại cường giả như ta ”. Diệt Sát Sinh trừng mắt : “ Thời nay, tìm được chút phong thủy bảo địa quả thực khó như lên trời, thật vất vả tìm được, ai còn quản cái gì quy củ ***”, trừ phi sáu đại cường môn tự mình đi tới, nếu không lão tử kiên quyết phải đem nơi này chiếm làm của mình ”.

Long tiên sinh trừng mắt nhìn, nhin không được lại nói : “Vậy... nếu như cường môn sáu đại phái thực sự đến đây a ?”.

“ Đến đây ? Lão tử cũng không sợ ” Hiển nhiên Diệt Sát Sinh bị khối địa trùg này làm cho đầu óc mê muội, ưỡng ngực nói: “ Thiên Sơn tuyệt học của lão tử cũng không là để ăn kiêng, ai nắm đảm rắn chắc, đánh mới biết được ” .

“ Diệt tiền bối, chúc mừng người ” Long tiên sinh khẽ gật đầu : “ Nha, người xem bên kia, hình như là Tuyết Phong Tiền Bối của phái Nga Mi ”.

Diệt Sát Sinh chấn động, ngửa đầu lên nhìn, khuôn mặt nhất thời liền trắng.

Nhưng không là vậy, chân trời trực tiếp bay tới năm đạo kiếm quang, trừ Phi Hạc của Côn Luân ra, năm vị cường môn tối cao vô thượng của tu chân giới toàn bộ đến đây.

“ Di, Diệt đạo hữu, Long môn lại có thể cũng gặp ở đây, các người tới cũng thật nhanh, ” Tuyết Phong vọt về phía trước, cũng là người đầu tiên nói chuyện : “ Đây các vị là...”

Triệu Tử Nguyên là lần đầu tiên tiếp xúc khoảng cách gần như vậy với vị được công nhận cao thủ đệ nhất tu chân giới này, nói chuyện có chút căng thẳng : “ Ta ... ta gọi là Triệu Tử Kỳ, nga, không đúng ta gọi là Triệu Tử Nguyên, hẳn gọi Ô Tử Âm, a, lại nhầm rồi hẳn gọi Ô Tử Kỳ ...”

Lục Mi tiên sinh phía sau Tuyết Phong cùng nói : “ Người không phải kích động, từ từ nói, ta biết các người là Linh Sơn nhất mạch, cổ tịch có ghi chép lại, một vạn năm trước Linh Sơn cũng từng là đại phái nổi danh tu chân giới ”.

Triệu Tử Nguyên nhất thời rất cảm động : “ Đúngg a, Đúngg a, Lục Mi tiền bối khó được ngài nhớ rõ, chúng tôi thật sự được người sùng ái mà lo sợ a! ”.

Diệt Sát Sinh hỏi : “ Năm vị cường môn cũng thấy được trong này linh khí xuất hiện dị thường phải không ?”.

Tuyết Phong gật đầu nói : “ Chúng ta vốn đang ở Thục Sơn thương lượng một việc, bỗng nhiên cảm giác thấy phía tây bắc linh khí trùng thiên

bay lên, trong lòng biết có đại sự phát sinh, cho nên nhanh chóng tới, không nghĩ tới là so với các vị lại muộn một chút ”.

Diệt Sát Sinh nói : “ Thập vạn man hoang đại sơn này chẳng biết vì sao bỗng nhiên biến thành danh sơn đại xuyên, linh Khí nồng đậm, thậm chí hơn Thục Sơn nhiều lắm, không biết các vị chưông môn có ý định gì ?”.

Tuyết Phong quay đầu lại, năm người thì thầm nói nửa ngày, lúc này mới do Tùng Phong đạo trưởng nói : “ Một vạn năm nay tiên linh khí thừa thốt, tu chân giới từ từ suy thoái, hôm nay trên trời bỗng nhiên rút xuống danh sơn như thế, xem ra vận số thiên địa muốn thay đổi, nếu ta sở liệu không sai, sau hôm nay, phải lần lượt xuất hiện nhiều danh sơn thẳng thủy. Từ xưa sơn thủy bảo địa, đều là người có đức ở, nếu chư vị bốn nhà tranh đấu, dẫn đến tu chân giới giết chóc mưa máu, chỉ sợ có chút trái ý trời ban đầu, cho nên các vị cũng không phải quá để ý nơi này ”.

Hắn dừng một chút lại nói : “ Để tránh tạo ra giết chóc vô vị, thập vạn đại sơn liền do sáu đại phái liên thủ tiếp quản đi ”.

Tiểu Khai nghe nửa trước đoạn hội thoại, hoàn toàn âm thầm gật đầu, nghĩ thầm, rằng sáu đại phái quả nhiên danh môn đại phái, nhưng là nghe được từng câu cuối cùng, nhất thời không nhịn được “ Phốc xích ” cười ra tiếng.

Hắn vốn không cao, đứng ở bên người yêu quái, cũng không nhìn thấy, cho nên tự nhiên là bị xem nhẹ, thời khắc này cười, năm vị chưông môn nhìn lại, nhất thời chấn động, thất thanh nói: “ Tiểu Khai ”.

Mà Lam Điền Ngọc đứng sau nhìn lại cũng nhịn không được kinh ngạc nói : “ Khinh Hồng, Ngưng Hương ”.

Diệt Sát Sinh trong đầu lóe lên một cái tên, thất thanh nói : “ Chẳng lẽ là Thiên Tuyền môn chủ Nghiêm Tiểu Khai ?”.

Lời này nói ra, Ô Tử Kỳ, Điền Tử Sâm, Triệu Tử Nguyên, Long tiên sinh đồng thời vươn dài cổ ra, đám đồ đệ phía sau bọn họ ánh mắt cũng nhìn lại, cùng kêu lên : “ Thiên Tuyển môn chủ Nghiêm Tiểu Khai ”.

Bởi vậy có thể thấy được, Nghiêm Tiểu Khai hiện tại có bao nhiêu tiếng tăm. Tụ Linh đại hội, Tru Yêu đại hội, hai trường chiến dịch hôm nay đã oanh liệt truyền thiên hạ, Hồng Sơn linh mạch hủy, Hãm Không đảo cũng hủy, sự việc này đều khó giữ kín được, cho nên nói Nghiêm Tiểu Khai hiện tại ở tu chân giới rất nổi tiếng, giống như là ông vua , siêu sao của giới giải trí, hơn nữa đối với người tu chân trẻ tuổi mà nói, lại tuyệt đối là nhân vật thần tượng.

Ô Tử Kỳ cùng Triệu Tử Nguyên liếc nhau, ngẫm lại vừa rồi mình đối với vị Thiên Tuyển môn chủ này nói quá vài lời, mặt xám lại.

Tiểu Khai cho đến lúc này mới thản nhiên bước ra một bước, cười nói : “ Các vị, lại gặp rồi ”.

Năm vị chương môn nhìn nhau, không nhịn đồng thời thở dài, lắc đầu, ý tứ kia rõ ràng : Ta đã hiểu... kỳ tích xuất hiện ở địa phương này... khẳng định cùng Nghiêm Tiểu Khai có liên quan ”.

“Môn chủ, cái này là sao vậy ?” Thanh U tán nhân nói : “ Chẳng lẽ, lại là công hiệu của Vô Tự Thiên Thư ?”.

Tiểu Khai trong đầu phút chốc chuyển qua mấy ý niệm, thập vạn đại sơn hiện tại đã là mục tiêu công kích, nếu mình không đề xuất một thuyết pháp danh chính ngôn thuận, chỉ sợ vấn đề này liền trở nên phức tạp. Từ biểu hiện các vị chương môn, ngọn núi này tuyệt đối là khối xương thịt lớn, nếu không dừng ý niệm trong đầu bọn họ, về sau chỉ sợ phiền toái nhiều.

Cho nên hắn gật đầu thật mạnh : “ Đúng vậy, chính là công hiệu của Vô Tự Thiên Thư ”.

Thanh U tán nhân không thể tư nghị nói : “ Chẳng lẽ dãy núi này lại do môn chủ cải tạo ?”.

“ Người nói đúng ” Tiểu Khai nói: “ Từ bây giờ nơi này chính là địa bàn của ta, các người cũng đừng nghĩ cách ra oai ”.

Năm vị chương môn mặt đối mặt, đều có chút ngây ngốc, Tuyết Phong nói : “ Môn chủ theo ta được biết, Thiên Tuyền từng thế hệ đều đơn truyền, cho tới bây giờ cũng không có chiêu môn đồ, chẳng lẽ lần này môn chủ muốn mở rộng sơn môn ?”.

Tùng Phong đạo trưởng liên tục gật đầu : “Không sai, không sai, ta nhớ Thiên Tuyền môn rõ ràng là không cho phép khai sơn lập môn, qua các đời môn chủ đều nói thiên cơ không thể tiết lộ, cho nên mỗi một thế hệ đều là đơn truyền hoặc là song truyền, đệ tử lại tinh tế tuyển chọn, môn chủ muốn tứ phía thu đồ đệ, đó là phản lại môn quy ”.

“ Ai ta nói ta phải quang đại Thiên Tuyền môn sao?” Tiểu Khai con người chuyển chuyển, nhìn tam kiệt Linh Sơn bên kia đang ngây ngốc như gỗ, nhất thời có chủ ý : “ Ta muốn quang đại Linh Sơn !”.

“ Quang đại Linh Sơn ?” Năm vị chương môn thất thanh kêu lên.

Tiểu Khai thần sắc nhất thời bắt đầu nghiêm túc, chậm rãi nói : “ Hôm nay, ta tất yếu nói cho các người một bí mật : Ta còn có một thân phận khác”

Ánh mắt hẩn uy nghiêm nhìn toàn trường, ánh mắt kia như tia chớp, sau đó chậm rãi đảo qua tam kiệt Linh Sơn, liền trở nên thân thiết hiền lành, cuối cùng ngẩng đầu nhìn mây trắng chân trời từng từ nói : “ Kỳ thật, ta là Linh Sơn nhất mạch chính tông chương môn đời thứ ba mươi sáu !”

“ Đương !” Con người như rơi xuống đất.

“ Người... người người người người có phải nói giỡn ?” Triệu Tử Nguyên gương mặt đỏ bừng, huy vũ năm đấm rống lên giận dữ : “ Thiên Tuyền môn chủ, cho dù người rất lợi hại, cũng không được vũ nhục tông phái chúng ta, ta... ta muốn quyết đấu với người !”.

Điền Tử Cẩm vẻ mặt cũng rất giận giữ : “ Nghiêm Tiểu Khai, người quá phận rồi !”.

“ Cẩm miệng !” Tiểu Khai hung hăng trừng mắt liếc bọn họ, yêu quái bên cạnh cũng đồng thời phát ra một tiếng hống : “ Cẩm miệng !” Thanh âm này ở núi nom trùng điệp ông ông vang vọng, nghe giống như thiên quân vạn mã đến, thật sự là khí thế bất phàm.

Thời nay nói chuyện đều là hướng tới năm đầm, Tiểu Khai thân là một phàm nhân, tuy không xuất ra cái gì sát khí, nhưng là hai từ đơn giản, nhưng lại mạnh mẽ làm Triệu Tử Nguyên vốn muốn phát biểu thao thao bất tuyệt tất cả quay trở về.

Tiểu Khai nhìn thấy Triệu Tử Nguyên, dị thường nghiêm túc liền nói : “ Ta hỏi người, tổ tiên Linh Sơn chúng ta. Có hay không từng lưu lại di ngôn, nói phải đem Linh Sơn mấy vạn năm sau hưng vượng phát đạt, quang diệu môn phái ? .”

Triệu Tử Nguyên nghiêng đầu suy nghĩ nói : “ Đúng vậy ”.

Tiểu Khai nói : “ Được, ta lại hỏi người, tổ tiên Linh Sơn chúng ta có hay không nói mấy vạn năm sau Linh Sơn sinh ra một vị tuyệt thế thiên tài, bằng vào một thân tu vi quét ngang tu chân giới, không người nào có thể kháng cự ?”.

Triệu Tử Nguyên lại suy nghĩ, nói : “ Hình như là nói qua ”.

Tiểu Khai nói : “ Ta lại hỏi người, tổ tiên Linh Sơn năm đó, có hay không nói qua Linh Sơn đất đai cằn cỗi, nguyên khí điều linh, cần coi trọng

tìm bảo địa, mở rộng sơn môn, thoát thai hoá cốt mới có thể trọng sinh từ tro tàn ?”.

Triệu Tử Nguyên nhăn mày chăm chú suy nghĩ, nghĩ hơn nửa ngày, mới nói : “ Tổ tiên giống như có nhắc tới Linh Sơn sẽ hưng vượng lại, cho nên có hay không nói đất đai căn cỗi, nguyên khí điều linh ta không nhớ đích xác ”.

Tiểu Khai ánh mắt chăm chú áp bách hẳn, ép hỏi : “ Một khi đã như thế, cái này người có nhớ rõ không, trong tu chân giới truyền Phong Ma Khẩu Quyết, kỳ thật nguyên bản có phải là tuyệt học cao nhất của Linh Sơn không ?”.

Triệu Tử Nguyên chỉ cảm thấy trợn mắt há hốc mồm, suy nghĩ lại, nhận không được nói : “ Cái này... ta thực không có nghe qua a ”.

“Hỗn trưởng !” Tiểu Khai hung hăng trừng mắt liếc nhìn, nghiêm mặt nặng lời : “ Người thân là đệ tử Linh Sơn, lại có thể không nhớ di huấn tổ tiên, khó trách linh sơn nhất mạch hôm nay điều linh đến vậy, thậm chí chia ba, mà người lại là đại đệ tử của Linh Sơn, khi gặp Tuyết Phong lời nói đều không rõ ràng, người nói, người có xứng đáng với Linh Sơn vĩ đại chúng ta không ?”.

Triệu Tử Nguyên nhất thời mồ hôi như mưa rơi, giọng nói run rẩy : “ Môn chủ giáo huấn rất đúng ”

Tiểu Khai chột như sấm mùa xuân quát một từng tiếng : “ Hôm nay chân tướng xem rõ ràng, trước mặt thiên hạ tu chân, người lại còn không gọi ta là môn chủ ? ”

Triệu Tử Nguyên chỉ cảm thấy lòng rét run, hai chân run cầm cập, rốt cục “ Phác thông ” hẳn quỳ xuống nói : “ Chưởng chưởng môn ...”

Tiểu Khai thở thật dài, lúc này mới khẽ gật đầu: “ Người đứng lên đi, người phải nhớ cho kỹ, ta là chương môn nhân của Linh Sơn đời thứ ba mươi sáu : Nghiêm Tiểu Khai, mà ba người các người. Lại là xương máu cuối cùng lại của Linh Sơn nhất mạch chúng ta ”.

“ Ta nhớ kỹ, chương môn ” Triệu Tử Nguyên lẳng lặng khẽ gật đầu, đứng dậy, chỉ cảm thấy sau lưng đã bị mồ hôi lạnh hoàn toàn thấm thấu, trong lòng tuy liều mạng hồ nghi, lại một từ cũng không dám nói.

Khinh Hồng thấy vậy rất kinh ngạc, nhin không được lẳng lẽ kéo tay áo Tiêu Vận: “ Tiêu tử tử, chẳng lẽ Tiểu Khai ca ca chính là chương môn phái Linh Sơn ? Cái này cũng rất trùng hợp đấy chứ ”.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 5: Trọng Kiến Linh Sơn

Tiêu Vận phốc xích cười, thấp giọng nói : “ Muội muội ngốc, hẳn là gạt người a ”.

“ Gạt người ? Không có khả năng đó !” Kinh Hồng nói rộng miệng : “ Hẳn rõ ràng nói đều đúng a .”

“ Hẳn xác thật đều nói đúng ” Tiêu Vận nhin cười nhẹ nhàng nói : “ Nhưng là người không có chú ý tới, hẳn nói kỳ thật nói đều là lời trống rỗng nha, môn phái nào cũng có chút di ngôn truyền miệng như vậy a, mấy cái di ngôn này nói đi nói lại, không ngoài cái gì quang đại môn phái a, hưng vượng phát đạt, tóm lại không có vị tiền bối nào thời xưa lại dự đoán môn phái mình cái gì sau này diệt vong. Còn như cái vấn đề Phong Ma Khẩu Quyết lúc sau, chính là sự cao minh của sư đệ vừa tiến vừa lùi, không nghĩ sư đệ bình thường ngốc nghếch hồ đồ, thời khắc mấu chốt lại còn biết dùng đến tâm lý học a ”.

Tiểu Khai nhìn Triệu Tử Nguyên khuất phục, cuối cùng thở ra một hơi dài, cũng không dám nhìn Điền Tử Cẩm và Ô Tử Kỳ, lập tức đi lên trước vài bước, đứng trên một khối đá lớn, cất cao giọng nói : “ Ta bây giờ tuyên bố, Linh Sơn Nhất Mạch hôm nay bắt đầu không còn cái gì Vũ Lăng Sơn, Ô Mông Sơn, Thiên Thai Sơn, hôm nay tam sơn quy một, nơi đây liền thuộc sở hữu của Linh Sơn chúng ta, sau này ba sư huynh đệ người phải bắt tay đồng tâm, đem Linh Sơn nhất phái chúng ta phát dương quang đại !”.

Ô Tử Kỳ so với Triệu Tử Nguyên đầu óc linh hoạt hơn chút, gãi gãi đầu, tóm lại cảm thấy sự việc này rất kỳ lạ, vừa muốn đặt câu hỏi, liền thấy Điền Tử Cam bên người từ từ quỳ xuống : “ Chương môn tại thượng, ta Điền Tử Cam quay về Linh Sơn, tất nhiên tận tâm tận lực, làm rạng rỡ truyền thống Linh Sơn ! Nếu có chút làm trái, sẽ bị thiên lôi đánh !”

Điền Tử Cam luôn luôn là người thông minh nhất trong ba huynh đệ, hẳn quỳ như vậy, Ô Tử Kỳ nhất thời nghi ngờ biến mất, nhanh chóng quỳ xuống : “ Chương môn, sau này có cái gì phân phó, ta Ô Tử Kỳ tuyệt không từ chối !”.

Tiểu Khai cười hắc hắc rất đắc ý, bỗng nhiên thấy Điền Tử Cam đang quỳ hơi hơi ngẩng đầu, hướng về phía mình nháy mắt, cười rất bí hiểm, nhìn không được trong lòng nhảy dựng, nghĩ thầm rằng: “ Người này xem ra không ngu ngốc, đợi sự việc xong rồi ta đi tìm hắn thảo luận lại ”.

Năm vị chương môn đối với thập vạn đại sơn vốn tràn ngập vô số ý đồ, nhưng là bị Nghiêm Tiểu Khai cản trở như vậy, bỗng nhiên lúc này, giống như hết thầy đạo lý đều đến bên kia, không biết cái gì làm thập vạn đại sơn này liền biến thành Linh Sơn chúc địa, mà Nghiêm Tiểu Khai thân phận lại biến đổi, bỗng nhiên trở thành chương môn Linh Sơn, năm người người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời đều không có chủ ý. Quá nửa ngày, Tuyết Phong lại là đi ra nói chuyện : “ Môn Chủ, cho dù người muốn khai tông lập phái nhưng là đám yêu quái này”

“ Người hiểu nhầm rồi ” Tiểu Khai nhanh chóng cắt lời Tuyết Phong : “ Các người chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài, bọn họ tuy là yêu quái, đã có một trái tim thiên lương tu đạo, sự thật bọn họ đều tu chân không ai là tu ma ”.

“ Các người không tin ?” Tiểu Khai vô cùng thông suốt, bỏ tay xuống nói : “ Việc này các người có thể tùy tiện kiểm tra a ”.

Lúc này đây, năm vị chương môn trừ cười khỗ, thực sự đều không nói được cái gì.

Vô luận tu chân hay là tu ma, đều phải hấp thu thiên địa nguyên khí chắc chắn sau này đạt tới cảnh giới nào đó, mới lựa chọn con đường đi, mà đám yêu quái này mỗi người tinh thần sa suốt chán nản, bề ngoài xanh xao, nhìn thế nào đều không giống hình dáng có thực lực, phỏng chừng toàn bộ đều là cố gắng tu thành hình người, bọn họ căn bản lựa chọn tu chân hay là tu ma mà tư cách đều không có, muốn năm người như thế nào đi kiểm tra a ?.

Tiểu Khai khoanh tay, dương dương đắc ý, nhìn năm vị chương môn, cũng không nói chuyện, ý tứ kia thực rõ ràng : “ Sự việc hôm nay liền như vậy đi, các người thừa nhận vậy liền phải thừa nhận, không thừa nhận cũng phải thừa nhận, nếu không chừng, hừ hừ, chúng ta lại bắt đầu đánh lại lần nữa”.

Nghĩ đến bình Nhược Thủy khủng bố kia, cái cây gậy khủng bố kia, năm vị chương môn thực rất rõ ràng lựa chọn rút lui : “ Được rồi, chúc mừng môn chủ khai tông lập phái, hy vọng Linh Sơn về sau hưng vượng phát đạt, chúng ta cũng không quấy rầy nhiều nữa, đến đây tạm biệt ”.

“ Đi thông thả không tiễn ”.

“ Đa tạ thịnh tình ”.

Nhìn năm vị chương môn chán nản rời đi, Diệt Sát Sinh lúng túng cười : “ Môn chủ, ta bỗng nhiên nhớ tới còn có chút việc, ta cũng đi trước ”.

Triệu Tử Nguyên nhìn thấy mặt Diệt Sát Sinh xám xịt, lại nhìn thần thái tân chương môn một đời vô địch, lặng lẽ trong ngực trào dâng, lại có thể trống rỗng có vô số dũng khí, lớn tiếng nói : “ Diệt tiên bối, đi thông thả không tiễn ” .

“ Ách....” Diệt Sát Sinh xoa xoa giọt mồ hôi trên trán : “ Đa tạ thịnh tình ”.

Cho nên Long Môn Thạch Quật Long tiên sinh, đã sớm lặng lẽ rời đi.

Đợi mọi người đều đi hết, Thiên Vương mới đến hỏi Tiểu Khai : “ Hiện tại trong này trở thành Linh Sơn nhất mạch, chúng ta... có phải nên ly khai ?”.

Tiểu Khai cười thần bí : “ Đương nhiên không cần, các người có muốn gia nhập Linh Sơn không ?”.

Thiên Vương sững sốt hơn nửa ngày, cái này bất khả tư nghị nói : “ Người là nói... để yêu tộc chúng ta... gia nhập tu chân giới các người sao ?”.

“ Cái gì yêu tộc với không yêu tộc ” Tiểu Khai nói : “ Linh Sơn chúng ta tư duy một chút cũng không cứng nhắc như các môn phái, chúng ta luôn luôn cho rằng thiện ác xuất phát từ trong tâm, mà không xuất phát từ chủng tộc, yêu quái thì làm sao vậy, chỉ cần không thương thiên hại lí, chỉ cần tu luyện tốt, đường lớn có thể giống nhau, còn cố chấp không tiền đồ a, quả thật khoan dung thì đạo phát triển, đạo lý đơn giản như vậy, chẳng lẽ các người đều không rõ sao ?”.

Thiên Vương đầu óc có chút nông cạn, dù sao loại chuyện này chỉ sợ từ trước đến nay không có xuất hiện qua, gật gù đắc ý một trận, mới nói : “ Vậy hiện tại ... ta là đệ tử Linh Sơn ?”.

“ Đúng vậy” Tiểu Khai gật đầu thật mạnh nói : “ Về sau phái Linh Sơn chia làm bốn tông, ba tông nhân loại, một tông yêu quái, ba tông là Thiên Thai Tông, Ô Mông Tông, Vũ Lăng Tông, phân biệt do Điền Tử Cam, Ô Tử Kỳ, cùng Triệu Tử Nguyên làm chủ quản, nguyên ban đệ tử không cần thay đổi, mà nơi này phân chi mới mở của phái Linh Sơn, tên là Thập Bát Động Tông, do Thiên Vương chủ quản ”.

Tiểu Khai suy nghĩ, lại nói : “ Thập Bát Động tông lại dựa theo tộc quân chia làm mười tám chi, cụ thể ra sao, đợi lát nữa chúng ta thảo luận tiếp ”.

Thiên Vương trên mặt lại kinh ngạc, lại là vui mừng, nhin không được quay đầu lại nhìn vô số yêu quái phía sau, chính là nhìn Hồ Vân Vũ đối với hắn hơi hơi gật đầu, ý tứ này hiển nhiên muốn đáp ứng hắn, Thiên Vương lúc này mới thật sự đồng ý, cố gắng hạ cánh tay xuống, yêu quái trên núi nhất thời vươn cao cổ lên, cất cao cổ họng, cùng nhau gầm rú lên : “ Đệ tử phái Linh Sơn thập bát động tông, tham kiến chương môn nhân !”

Tiểu Khai gật đầu liên tục, hình dáng mặt mày hớn hở, hiển nhiên đối với tình huống hiện tại phi thường vừa lòng.

Triệu Tử Nguyên cũng không hiểu phải trái đi lại nói : “ Chương môn, người ý tứ là... muốn ba người chúng ta trở về núi sao ?”.

“ Đương nhiên a ” Tiểu Khai cười nói : “ Ta còn chờ các người luyện binh tốt, để quang đại Linh Sơn ”.

Triệu Tử Nguyên nói : “ Nhưng là Vũ Lăng Sơn chúng ta trên núi không có linh khí a ”.

Tiểu Khai cười hắc hắc, đưa tay ra cao hứng chỉ yêu quái phía dưới: “ Người hỏi bọn họ, Linh Khí này như thế nào có ?”.

Thiên Vương nói : “ Triệu Tông chủ, người yên tâm đi, kỳ tích trong này tất cả đều là chương môn một tay tạo thành, có hắn ở đây, người cái gì cũng không cần lo lắng ”.

Triệu Tử Nguyên trừng mắt : “ Người nói... Vũ Lăng Sơn chúng ta cũng”

Tiểu Khai thuận tay ném Huyền Thiết Chi Tinh, nhảy lên trên : “ Hãy bớt sàm ngôn đi, còn không mau dẫn ta đi Vũ Lăng Sơn ”.

“Được,vậy liền đi !” Triệu Tử Nguyên mừng rỡ, đang muốn xuất kiếm, Tiểu Khai đã nắm lấy hắc kéo lên Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm: “ Ta mang người đi, phi kiếm của người quá chậm ”.

Vừa nói hết lời, xoát một đạo lưu quang léo lên, hai người đã vô ảnh vô tung đi, Huyền Thiết Chi Tinh tốc độ cực nhanh, thật là từ trước đến nay chưa có, Ô Tử Kỳ và Điền Tử Sâm đứng bên cạnh ánh mắt nhìn thẳng.

“ Ta nói sư đệ a, chúng ta giống như.... được không chương môn nhân a ” Ô Tử Kỳ kéo cánh tay Điền Tử Sâm nói : “ Nhưng là... mấy yêu quái này cũng nhập Linh Sơn chúng ta.... cái này thật sự là có chút.... ai !”.

Điền Tử Sâm cười có chút rất thần bí, nhưng lại nói chuyện rất trịnh trọng: “ Sư huynh không cần đa nghi, Nghiêm chương môn đúng là chúa cứu thế Linh Sơn chúng ta, cũng là nhân vật tổ tiên Linh Sơn chúng ta chỉ định, hắc nói thiện ác đều từ tâm mà ra, mà không phải do chủng tộc, vừa lúc không hện mà hợp ý tưởng của ta, cho nên ta tuyệt đối duy trì hắc ”.

“Ai, duy trì vậy, ta cũng duy trì a ” Ô Tử Kỳ khẽ lắc đầu, có chút rất cảm khái : “ Người luôn luôn là người thông minh nhất trong ba huynh đệ, mấy chục năm nay chúng ta tranh đấu không ngớt, hôm nay nhìn lại, thật sự ta và Triệu sư huynh đã sai lầm rồi, còn người mới là đúng ”.

Tiểu Khai khởi sự ngược lại rất có vài phần khí mạnh mẽ vang dội, Liền hợp ba người lại, Linh Sơn bốn núi liền tất cả biến thành động thiên phúc địa linh khí nồng hậu, loại thủ pháp đoạt thiên địa tạo hóa này, trực tiếp làm Linh Sơn tam kiệt tâm phục khẩu phục, tâm tính không một chút kháng cự.

Đợi thời điểm cuối chuyến Điền Tử Sâm đi lại, lúc này Tiểu Khai nhin không được hỏi : “ Vừa rồi thời điểm người tham bái chương môn vì sao lại cười ?”.

Điền Tử Sâm đứng trên Huyền Thiết Chi Tinh vạn năm, gió thổi qua đầu hắc tạo âm thanh phần phật, qua phía sau rung động, một bộ thần tình

như là nhìn thấu suốt, cười nói : “ Ta lúc ấy kỳ thật suy nghĩ rất nhiều, chẳng qua cuối cùng, chỉ còn lại một cái ý niệm trong đầu ” .

“ Cái ý niệm gì trong đầu ?”. Tiểu Khai hiểu kỳ hỏi.

Điền Tử Cam nói : “ Người rõ ràng giả mạo chương môn Linh Sơn, theo lý thuyết mà nói ta không thể chấp nhận. Nhưng là ta nghe qua không ít sự tích về người, biết người kỳ thật có thực lực, vừa trọng tình trọng nghĩa, hôm nay thấy người lòng dạ khoáng đạt, còn có thể nhận yêu quái, một khi ở Linh Sơn trong tay ta sư huynh ba người suy tàn đến đây, mà hai vị sư huynh hồ đồ không hiểu, ta đây hà tất mặc kệ liền giúp người giả mạo chương môn a ? ít nhất ta tin tưởng rằng người biết cách làm Linh Sơn chúng ta đi theo huy hoàng, mà không phải đi theo hướng suy sụp ”.

Hắn bỗng nhiên lắc đầu, thở dài nói : “ Tuy Linh Sơn mất hết đạo thống, nhưng là vì quang đại Linh Sơn, cũng chỉ có thể như vậy ”.

Tiểu Khai nhìn hắn lúc lâu, mới nói : “ Người rất thông minh ”.

“ Ta luôn luôn là người thông minh ” Điền Tử cam cười nói : “ Chỉ hy vọng lần này không có nhìn lầm người ”.

“ Người không nhìn lầm người ” Tiểu Khai khẽ vỗ vai hắn khẳng định : “ Người yên tâm, có ta ở đây, Linh Sơn như thế nào cũng sẽ không kém sáu đại phái. Hơn nữa, đạo thống Linh Sơn sẽ không mất...” Tiểu Khai nhìn hắn chăm chú, thản nhiên nói : Ngôi chương môn này, về sau phải trả lại cho các người ”.

“ Ý người là ?”.

“ Ta vốn là thất lễ với phái Linh Sơn ” Tiểu Khai cười nói : “ Quên đi, thân phận chân chính của gọi là môn chủ đời hai trăm năm mươi của môn phái tối tiếp cận thần Thiên Tuyền môn, người khi nào nghe nói tu chân có môn phái này chưa ? .”

Điền Tử Cầm lúc này mới phản ứng lại : “ Đúng a, so với Thiên Tuyển môn Linh Sơn chúng ta thật sự là kém quá xa, ta lại lấy lòng tiểu nhân đoán chương môn, thật sự là làm trò hề cho thiên hạ ”.

Trải qua lần nói chuyện này, Điền Tử Cầm mới tỉnh chính thức trở thành tâm phúc của Tiểu Khai, hẳn tuy hả lòng hả dạ, lại vụn vụn không thể tưởng được, ngày sau Linh Sơn thành tựu to lớn, hoàn toàn thoát khỏi tưởng tượng của hắn. Khi đó Linh Sơn chính là đệ nhất đại phái tu chân giới không môn phái nào tranh được, thậm chí tiên nhân gặp phải cao thủ Linh Sơn đều phải nhường ba phần.

Mà Điền Tử Cầm sau này lại xưng người mưu trí nhất trong lịch sử Linh Sơn và là công thần khai phái phát dương quang đại Linh Sơn, trở thành truyền kỳ tu chân giới.

Đến giờ Ngọ, chúng nhân ở mười tám động tông vừa mới dọn dẹp sạch một mảnh đất, Tiểu Khai lần đầu tiên làm chủ triệu tập đại hội toàn Linh Sơn, đến dự có Vũ Lăng tông, hơn trăm đệ tử, Ô Mông tông bốn mươi đệ tử, còn có mấy trăm yêu quái của mười tám động yêu tộc , đương nhiên bọn họ hiện tại là đệ tử Thập Bát Động tông của Linh Sơn, còn Thiên Thai tông, hiện tại trừ Điền Tử Cầm ngoài ra không có một đệ tử, Tiểu Khai cười nói : “ Xem ra người cần rộng rãi chiêu môn đồ ”.

Điền Tử Cầm cũng không sính khí : “ Chương môn, không bằng ta nên qua lấy mấy đệ tử Thập Bát Động Tông vậy ”.

Hắn nói ra lời này, nhất thời trong đám yêu quái đã có hai ba tiếng phụ họa : “ Được a, được a, Điền Tông Chủ chúng ta nguyện ý theo người ”.

Phải biết yêu quái đối với người tu chân luôn có chút sợ hãi, nhưng là Điền Tử Cầm lại ngoại lệ, thời điểm hắn xuất hiện lại mang theo ba nữ đệ tử yêu tộc, mà cho đến khi nói chuyện mọi người lại biết hắn từng vì bảo vệ

yêu tộc mà trở mặt với hai vị sư huynh của mình, hiển nhiên rất được yêu quái hoan nghênh.

Càng hưởng chi, hẳn lại là mỹ nam tử, điềm tĩnh, phong lưu thoát đảng, cách nói năng lúc này cũng có vẻ tao nhã ung dung, thấy thế nào cũng là nam nhân rất có lực hấp dẫn.

Người đầu tiên chạy đến với Điền Tử Cam chính là đồ đệ Hồ Niệm, tiểu hồ ly trước tiên nhìn đông nhìn tây lúc lâu, phát hiện tất cả mọi người đang cười vì thế lớn gan chạy ra, kéo cánh tay Điền Tử Cam nói : “ Sư phụ, ta theo người ”.

Nàng là người đi đầu, tiếp theo là miêu tộc cùng xà tộc, cũng đi ra hai nữ tử cũng là hai đồ đệ khác của Điền Tử Cam.

Thiên Vương có chút kinh ngạc, liền cười : “ Các người không cần băn khoăn cái gì, một khi đều là người của Linh Sơn nhất phái, một khi Điền Tông Chủ không chê yêu tộc chúng ta, chuyện này các người muốn đi thì cứ đi đi ”.

Lời này nói xong, các yêu quái liền ầm ỉ lên, bắt đầu phân ra diện tích rộng, chỉ chốc lát phân ra bảy tám mươi yêu quái, nhìn kỹ lại toàn bộ là nữ lưu, hồ tộc, thỏ tộc, miêu tộc, xà tộc, các thức các dạng nữ yêu quái, vây quanh Điền Tử Cam cười khanh khách.

Bỗng nhiên một con tiểu lão hồ đứng dậy, lớn tiếng nói : “ Chường môn, ta muốn hỏi một vấn đề !”.

Tiểu Khai nói : “ Người nói ”.

Tiểu lão hồ trộm nhìn mọi người ở Vũ Lăng Tông, nuốt nước miếng, lớn tiếng nói : “ Ta muốn hỏi, Vũ Lăng tông có còn nhận người không ?”.

“ Nga ?” Tiểu Khai rất là kinh ngạc :” Chẳng lẽ, người muốn nhập Vũ Lăng tông tu chân ?”.

“ Đúng vậy ” Tiểu lão hồ lễ thẳng khí hùng nói : “ Ta xem Triệu Tông chủ là người thẳng thắn, ách... ta thực thích hẳn ”.

Triệu Tử Nguyên lấp bắp kinh hãi, Lão da mặt rất dày nhưng lại có chút xấu hổ, hắc hắc nói : “ Cái này... a a... ta ngược lại không phản đối”

Ô Tử Kỳ trừng mắt liếc nhìn : “ Giống như nữ nhân, nũng nịu nịu nịu, cái tiểu lão hồ này nhìn cũng thuận mắt, người không cần vậy để cho ta ”.

Triệu Tử Nguyên nói chuyện lập tức thông thuận : “ Thả cho mẹ người, tiểu lão hồ lại đây, bây giờ người chính là người của Vũ Lăng Sơn ”.

Cổ không khí cởi mở, nhất thời nội bộ yêu tộc lại một trận đại loạn, gây sức ép khoảng mười phút cuối cùng mới im lặng lại.

Tiểu Khai đứng ở trên tảng đá, đại khái quan sát xuống dưới, bây giờ nhân số của bốn tông, đã được chia đều. Mỗi tông phái có trên trăm người, cùng có bốn năm trăm người, nhưng đã có ba trăm người đều là yêu quái, giờ phút này yêu quái cùng người lộn xộn một nơi, mọi người cảm giác đều là mới mẻ lại là kỳ quái, đặc biệt là nhóm tu chân trẻ tuổi của Linh Sơn nhất mạch thần tình đều hưng phấn, chỉ cảm thấy toàn bộ những gì trải qua hôm nay, người tu chân cả đời cũng khó được trải qua một lần, đệ tử tâm tư có chút linh hoạt, đã bắt đầu có chủ ý với mỹ nữ nhóm yêu tộc.

Tiểu Khai lặng lẽ kéo Điền Tử Cam lại :” Tiếp theo nên làm gì ?”.

Điền Tử Cam nói : “ Bây giờ nhân số phân bố không sai biệt rồi, tiếp theo chính là vấn đề tu luyện ”.

Tiểu Khai khẽ gật đầu : “ Rõ ràng rồi ”.

Linh Sơn nhất mạch tu chân pháp quyết căn bản, thật sự là rất lạc hậu, mấy đệ tử Linh Sơn này thực lực thấp kém, nguyên khí yếu nhược, có mấy người tu đạo pháp lâu như vâyh, đôi mắt lại màu xanh đen, môi trắng bệch, vừa thấy chính là chưa nhập môn, cho nên nói, ở phương diện tu chân, nhất định phải có công pháp cao cấp.

Mà bên này yêu quái, vẫn đề liên càng nhiều.

Hiện tại mười tám động yêu, vừa mới hoàn toàn hóa hình ở giai đoạn cấp thấp, bọn họ còn cần phải trải qua một đoạn thời gian khắc khổ tu luyện, mới có thể đạt tới chọn một trong hai loại “ Tu chân ” hoặc “ Tu ma ” để nhập môn, Thiên Vương là yêu quái duy nhất có tư cách lựa chọn, nhưng là lâu nay hắn căn bản không lựa chọn , bởi vì trong thiên địa không tìm thấy linh khí, cũng tìm không thấy ma khí, hắn sống sót đã là một nhòai rồi, còn như đề cao, chỉ là nằm mơ.

Tình huống bây giờ không giống nhau, Linh Khí rất sung túc, phải nói các yêu quái này chỉ cần khắc khổ tu luyện, tu chân là không thành vấn đề, nhưng là sau này, Tiểu Khai nghĩ tới một cái vấn đề.

Tiểu quan từng nói qua, yêu quái tu chân, tất thành thiên yêu. So nhân loại tu chân bất đồng chính là yêu quái tu chân lúc sau gặp phải rất nhiều thiên kiếp, cho nên yêu quái tu chân cơ hồ không có khả năng trước sau tốt đẹp, cho nên phi thăng thành tiên, so với chơi xổ số trúng một vé trong năm vạn vé còn muốn khó khăn hơn vô số lần, Tiểu Khai xuất đạo cho tới nay đã gặp qua hai thiên yêu, một là Bạch Ngọc Dạ Hồ yêu, một là Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Tiểu, trải qua vô số thiên kiếp, cuối cùng cũng không khả năng phi thăng tiên giới, ngược lại cùng một màu tính tình đại biết, chuyển thành tu ma.

Sự thật chứng minh yêu quái tu chân kỳ thật rất khó khăn, Tiểu Khai không muốn thấy mấy yêu quái này cuối cùng bị thiên kiếp đánh chết, hoặc

là tính tình đại biến, trở nên giống thiên yêu Tiểu Tiểu, cho nên trong đầu hẳn nảy ra một ý tưởng đại nghịch bất đạo : Để cho bọn họ tu ma.

Vũ Lăng, Thiên Thai, Ô Mông nhóm yêu quái của ba tông, tự mình lựa chọn tu chân, đó là duyên phận của bọn họ, cũng không thể cưỡng cầu, cho nên còn lại Thập Bát Động Tông, Tiểu Khai thay bọn họ ra quyết định : Tất cả cho tu ma.

Muốn tu ma, liền không thể hấp thu thiên địa linh khí, mà cần hấp thu ma khí, nhưng mà thế gian này làm sao có ma khí a ? Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục trước mắt sáng lên, nghĩ tới một địa phương : Bạch Nguyệt Cấm Địa.

Trong Bạch Nguyệt Cấm Địa, có cửa vào ma giới, ma khí rất nhiều, nhưng là bởi vì Lưu Vân Thủy Tạ có một món tiên khí có thể biến ma khí thành linh khí, Không để cho đệ tử Thủy Tạ quấy nhiễu chút nào, cái này xưa nay là tiên khí, chính là “ Chuyển Sinh Phiên ” Tiểu Khai ngày đó vì đối phó Thiên yêu, nên may mắn gặp qua.

Nhìn Tiểu Khai trầm ngâm không nói, Điền Tử Cam nói : “ Chương môn, hôm nay Linh Sơn chúng ta, linh khí sung túc, cho dù tu luyện pháp môn có chút yếu, chỉ cần đệ tử khắc khổ, cũng có thành tựu, người cũng không nên quá lo lắng ”.

Điền Tử cam kỳ thật hiểu lắm, hẳn nghĩ Tiểu Khai lo lắng chính là không muốn đem tâm pháp tuyệt đỉnh của Thiên Tuyền môn truyền thụ ra, cho nên mới mở lời khai giải, hẳn không biết Thiên Tuyền môn chính là cái xác trống không, một nửa điểm công pháp đều không có, cho nên Tiêu Vận học được phương pháp tu luyện, liền tu chân lông da còn chưa ngấm, chỉ sợ so với côn pháp Linh Sơn còn kém hơn vài phần.

Tiểu Khai không để ý đến hẳn, lại nghĩ nửa ngày, giống như bỗng nhiên thông suốt , gật đầu thật mạnh : “Ta biết bây giờ làm sao rồi !” .

Tiêu Vận cười nói : “ Bọn họ chờ người đã lâu rồi, người rốt cuộc có tính toán gì ?”.

Tiểu Khai mỉm cười, hướng về phía chúng nhân Linh Sơn nói : “ Các người ở đây chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở lại ”.

Hắn lại nhìn Khinh Hồng ,chư nữ, nói : “ Các người theo ta đi ”.

Thập vạn đại sơn từ khi được mặc tình cải tạo, lúc sau chẳng những linh khí tràn đầy, liền rất nhiều tử địa lần nữa sục sôi sinh cơ, nơi yêu tộc lúc trước sống có chút khô cằn, hàng năm chướng khí che kín, bây giờ lại sum xuê cây xanh, tiên hoa nở rộ, xem ra đẹp như tiên cảnh nhân gian, phía trên còn có rất nhiều chim chóc năm màu rực rỡ, mỏ màu vàng, lông vũ màu xanh biếc, chân màu đỏ, trên đỉnh đầu một còn có một chòm lông màu tím, thấy thế nào cũng không giống chim chóc của thế giới này, Khinh Hồng nhìn không được nói : “ Tiểu Khai ca ca đây là chim chóc trong Diệt Thế Chi Môn ”

Tiểu Khai khẽ gật đầu : “ Đúng vậy ”.

Hiếu Nguyệt ngạc nhiên : “ Chủ nhân, Diệt Thế Chi Môn là địa phương gì ?”.

Tiểu Khai ngồi tại chỗ nói : “ Các người không cần vội, bây giờ ta đúng là muốn dẫn các người đến Diệt Thế Chi Môn, các người trước tiên ngồi xuống, mọi người nắm chắc tay nhau ”.

Lập tức sáu người tay cầm tay tạo thành một cái vòng tròn nhỏ, Tiểu Khai đem Vô Tự Thiên Thư đặt ở giữa, thấp giọng nói : “ Đi vào !”.

Sau một khắc, mọi người đã vào Diệt Thế Chi Môn.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 6: Trở Lại Thiên Thư

“Trời ơi !” Tiểu Khai bên tai chình tể vang lên tiếng hút không khí : “Đây là nơi nào ?”.

Trước mắt mọi người là đàn tham ăn thú phô thiên cái địa, những tham ăn thú này chi chút tràn khắp cả thảo nguyên, liếc mắt nhìn chỉ thấy lưng đã thú màu đen nhánh nhấp nhấp nhô nhô, trong lòng cảm thấy ớn lạnh kinh đảm, toàn bộ năm cô gái cũng đứng phía sau Tiểu Khai.

Tiểu Khai đang kinh ngạc bỗng thấy đàn tham ăn thú trước mắt nhanh chóng rẽ sang hai bên, nhường đường tạo thành một cái thông đạo, chạy đến tận cuối, Tiểu Tiểu cười một tham ăn thú bay nhanh lại, xa xa truyền lại tiếng gọi ngọt ngào : “Ca ca, người đã quay lại ”.

“Thiên Lộc đâu ?” Tiểu Khai nhìn trái nhìn phải , hỏi.

Tiểu Tiểu bỗng nhiên cười khanh khách lên : “Ca ca hẳn ở bên kia, ta đem các người lại đó ”. Nàng nhìn năm nữ tử phía sau Tiểu Khai kinh ngạc nói : “Ca ca, mấy người này đều là bằng hữu của người sao chứ ? Các nàng cũng đẹp nga ”.

Tiểu Khai vội vàng song phương giới thiệu, lúc giới thiệu về Tiểu Tiểu Khinh Hồng hiển nhiên có chút kinh ngạc, quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Khai, Tiểu Khai đối với nàng nhẹ nhàng cười, nhưng không giải thích .

Tiểu Tiểu đối với một bên đàn tham ăn thú vầy tay, liền có năm con tham ăn thú ngoan ngoan chạy tới, thân hình khổng lồ nằm xấp xuống trước mặt mọi người, Tiểu Tiểu cười nói : “ Các người lên đi, mỗi người một con, chúng ta đi tìm Thiên Lộc chơi ”.

Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt thân là hồ tộc, đối với loại quái thú không lồ như vậy chưa cần nói ngồi, mà xem cũng chưa gặp qua, nhất thời rất là kỳ lạ, nóng lòng muốn thử liền nói : “ Chủ nhân, bọn chúng..... Có biết cắn người không ?”.

Tiểu Khai ha ha cười to, kéo cánh tay Hiếu Nguyệt, bế nàng lên lưng tham ăn thú nói : “ Ngồi vững nga ”.

Hiếu Nguyệt hai tay nhỏ bé gắt gao ôm lấy cổ Tham ăn Thú, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên : “ Ngồi vững rồi ”.

Tiêu Vận nói : “ Sư đệ, người ngồi ở đây với ta ?.”

Tiểu Tiểu cướp lời, theo lý thường đương nhiên nói : “ Ca ca, sẽ ngồi cùng ta ”.

Tiểu Khai rất xấu hổ, giải thích : “ Ách.. nếu không hai người các người ngồi cùng nhau đi ?”.

“Ta không ! ta không ” TiểuTiểu cố gắng kéo tay áo Tiểu Khai, lớn tiếng nói : “ Ta muốn ngồi cùng ca ca, không ngồi cùng tỷ tỷ ”.

Tiêu Vận hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tiểu Khai nói : “ Đi thôi ”.

Tiểu Khai và Tiểu Tiểu đi phía trước, một hàng sáu con tham ăn thú nhất thời bay lên trời, mọi người thân ở không trung giống như cưỡi mây đạp gió, loại cảm giác này còn hơn tự mình ngự kiếm phi hành, lại là một phen tư vị bất đồng.

Bay được một lát, Tiểu Tiểu chỉ tay xuống : “ Nhìn !”

Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, nhìn không được mắng một tiếng : “ Ta kháo !”.

Thiên Lộc cả người đứng thẳng so với cây thương còn muốn thẳng hơn, gắt gao dán phía sao một gốc cây đại thụ, mà bốn phương tám hướng quanh người hẳn chỉ chút vô số tham ăn thú , đầu lưỡi lớn thân màu đỏ, liếm đi liếm lại trên người hẳn, bộ dáng này của chúng đặc biệt rất thân thiết.

Chỉ tiếc đám sự thân thiết của tham ăn thú rõ ràng nhân loại không thể tiếp nhận, Thiên Lộc biểu tình giống như gặp phải sợ hãi lớn nhất trên đời, ngậm chặt miệng, ánh mắt mở to, toàn thân hận không chui được vào bên trong thân cây, cho nên quần áo trên người hẳn ...

Thiên Lộc ánh mắt thật ra cũng được, liếc mắt thấy Tiểu Khai đang bay đến, nhất thời kêu to lên như heo bị giết : “ Ân công cứu mạng a a a a !”.

Tiểu Khai nhú mày nói : “ Muội muội ta không phải muốn người tiếp đãi hẳn sao chứ, người như thế nào lại chọc ghẹo hẳn ”.

“Ta không chọc ghẹo hẳn a ” Tiểu Tiểu có vẻ như ủy khuất : “ Ca ca ta vốn là muốn bọn chúng đừng lại dọa hẳn, nhưng là.. nhưng là chúng nó không nghe lời ”.

“ Di, chúng đều không nghe lời người ?” Tiểu Khai rất kinh ngạc : “ Chúng nó, không phải rất nghe lời người sao ?”.

“ Đúng là, rất kỳ quái ” Tiểu Tiểu nhú mày nói : “ Vốn chúng nó đều rất nghe lời, bây giờ đại bộ phận đều rất nghe lời, nhưng là trên người Thiên Lộc ca ca tản mát ra một loại hương vị rất kỳ quái, loại hương vị này đặc biệt hấp dẫn tham ăn thú, cho nên lúc sau liền có một bộ phận tham ăn thú không nghe lời ta, như thế nào đuổi chúng chúng cũng không nguyện ý rời đi ”.

Tiểu Khai nhất thời há hốc cứng lưỡi, lắp bắp nói : “ Sẽ không là... Loại Tham ăn thú này ? Nga, không đúng tham ăn thú không có giới tính, ta nhớ rõ chúng sinh sản nhờ tham ăn thụ ”.

“Ca ca người nói cái gì nha !” Tiểu Tiểu nói : “ Tham ăn thú đương nhiên là phân giới tính, tham ăn thụ là loại gì, ta căn bản chưa nghe qua, còn có nga, ca ca người nói đúng rồi, tham ăn thú vây quanh Thiên Lộc ca ca đều là giống cái, cho nên chuyện này rất là kỳ quái ”.

Tiểu Khai dở khóc dở cười, huyên não nửa ngày chính là do cái bán thành phẩm thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp gây ra, hắc khê lắc đầu, nhin không được lại nói : “ Muội muội... khí tức trên người Thiên Lộc... đối với người không có chút cảm ứng ?”.

“ Không có a ” Tiểu Tiểu mở to mắt đen nhánh : “ Ca ca người vì sao hỏi như vậy ?”.

“ Nga, không có gì ” Tiểu Khai lại nói : “ Chuyện này người có thể hay không ... ách... làm mùi trên người hắc biến mất ? ”.

Tiểu Khai vốn là cố gắng trong tuyệt vọng, phải biết rằng thể chất của Thiên Lộc hiện tại thật sự là rất không thích hợp, nếu như không có cách giải quyết. Phỏng chừng hắc cũng chỉ có thể ở Diệt Thế Chi Môn vĩnh viễn đừng mong trở về.

Nhưng là Tiểu Tiểu khẳng khẳng lập tức khê gật đầu : “ Đương nhiên có thể ”.

Tiểu Khai mở rộng miệng, có chút sững sờ.

“ Ta vốn bắt bắt đầu muốn đem mùi vị trên người hắc tiêu biến , chẳng qua sau lại nghĩ, loại mùi này không chừng đối với hắc hữu dụng, ta chỉ có thể làm cho nó tiêu biến, lại không có cách làm cho nó khôi phục, cho nên ta muốn trước tiên là để vậy, đợi ca ca đến rồi ta hỏi lại rõ ràng ” Tiểu Tiểu

nói : “ Nếu ca ca muốn liền không vấn đề, bây giờ ta có thể làm nó biến mất ”.

Tiểu Khai thở dài, thật sự là tìm thấy cách dễ dàng như vậy, lại còn không phí công phu, hăn lập tức gặt đầu thật mạnh : “ Không quan hệ, bây giờ người làm cho nó tiêu biến ”.

Đợi cho mọi người cùng xuống dưới đất, Thiên Lộc ánh mắt nhất thời có chút chăm chú, một bên tránh né đầu lưỡi tham ăn thú, một bên còn không ngừng nói : “ Ân công, cái này.... chẳng lẽ đều là cùng người luyện thiên hạ đệ nhất song thu đại pháp ?”.

Tiểu Khai khẽ gặt đầu : “ Đúng a ”.

“ Cực phẩm a! Toàn bộ đều là cực phẩm a !” Thiên Lộc thở dài : “ Ân công, ta không thể không thừa nhận, trình độ tán gái của người cũng không dưới ta nha !”.

Lời này nói ra, năm vị mỹ nữ có chút đỏ mặt, trong lòng đều có chút mừng thầm, Tiểu Hân nói : “ Uy, người chính là Thiên Lộc Sao ?”.

“ Đúng vậy đúng vậy, mỹ nữ người cũng nghe qua tên của ta, oa, ta quan sát, người lại là xử nữ hồ tộc, trời ơi, khó được song tu bổ phẩm như vậy a, ” Thiên Lộc lắc đầu hoảng loạn nói : “ Ta tên là Thiên Lộc, thiên trong thiên sanh anh tuấn, lộc trong phúc lộc song toàn, mỹ nữ chúng ta kết giao bằng hữu ”.

Tiểu Hân thấy hăn vòng vo vậy lại khanh khách cười : “ Người cùng chủ nhân chúng ta là bằng hữu, đương nhiên cũng là bằng hữu của ta a ”.

“ Vậy được vậy được ” Thiên Lộc nhất thời mặt mày hớn hở : “ Một khi đã như vậy, chờ các người luyện xong song tu đại pháp, nếu không phải cùng ta bàn luận lại ?”.

Tiểu Hân nhất thời toàn mặt đỏ bừng, nói : “ Phi phi phi phi, lưu manh, không để ý tới người nữa ”.

Tiểu Khai cũng cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, người này quả nhiên điển hình là hoa hoa công tử, còn chưa thoát khỏi dây dưa với tham ăn thú, lại có thể bắt đầu tán người hầu của ân công mình. Tiểu Khai nói : “ Người rốt cuộc có muốn ra ngoài không ?”.

“ Muốn a muốn a ” Thiên Lộc gật đầu liên tục : “ Ta thề ta về sau cũng không trở lại nữa !”.

“ Thực sự không trở lại nữa ?” Tiểu Khai cười hì hì nói : “ Nếu mấy tham ăn thú này không dây dưa với người nữa a ? Muội muội của ta còn ở trong này nga ”.

“ Tuyệt đối không trở lại nữa ” Thiên Lộc hừ nói : “ Cho dù Tiểu Tiểu cô nương thiên tư quốc sắc thế nào, nàng bất quá cũng là một người mà thôi, nghĩ năm đó Thiên Lộc du hí hoa tùng, diễm phúc vô cùng, ta như thế nào lại có thể vì một cái cây buông tha cho cả rừng rậm a ?”.

Tiểu Tiểu hậm hực liếc mắt nhìn hắn : “ Cút đi cút đi, người ta mà lại phải chơi cùng người a ”.

Tiểu Khai cũng không nói nhiều, ý bảo Tiểu Tiểu tiêu trừ mùi vị trên người hắn, Tiểu Tiểu tùy tiện phất tay, mọi người chỉ cảm thấy trong không khí trống rỗng lóe ra vô số tinh quang, giống như một trận mưa ánh sáng từ đỉnh đầu Thiên Lộc bao phủ xuống toàn người, sau đó tiêu tán, Tiểu Tiểu vỗ tay : “ Xong rồi ” .

Sáng Thế Giả vừa ra tay, quả nhiên chuẩn xác không sai , nhóm tham ăn thú bên người Thiên Lộc bỗng nhiên phát hiện nhân loại trước mắt không còn cái loại mị lực mê hoặc tâm thú, nhất thời rất là thất vọng, mũi dòn đập phì phì rời đi, cuối cùng cũng rời đi, tham ăn thú đứng đầu còn phần hận

dùng đầu húc Thiên Lộc xuống dưới, Thiên Lộc bị húc đập mông xuống mặt đất.

Tiểu Khai cởi áo khoác của mình ra, ném xuống dưới chân Thiên Lộc : “ Mặc vào rồi theo ta đi ra ngoài ”.

Thiên Lộc toàn thân cơ hồ trần trụi, lại cũng không xấu hổ, cười hì hì đứng lên, còn cố ý làm vài động tác đẹp, lúc này mới nhật y phục của Tiểu Khai lên, từ từ mặc vào, nói : “ Đi thôi ”.

Vốn Tiểu Khai mang chúng nữ vào đây, chính là sợ Thiên Lộc lúc ra ngoài mùi vị tạo thành ảnh hưởng đối với chúng nữ, nhưng lần này một chuyến âm soa dương thác đã giải quyết vấn đề mùi. Cho nên chúng nữ đi ra ngoài sẽ không sao cả. Tiểu Khai lấy ý kiến của mọi người, năm vị mỹ nữ đối với thế giới kỳ lạ này thực sự rất hứng thú, đều có tâm tư ở lại để chơi .

Vừa lúc Tiểu Tiểu cũng chỉ có một mình, mắt thấy nhiều tỷ tỷ đến đây như vậy cực kỳ cao hứng, thành tâm thề rằng cam đoan dù như thế nào cũng sẽ dẫn các nàng đi du ngoạn, dù như thế nào cũng rất vui vẻ, một bộ hình dáng đáng thương cô đơn, làm năm nữ tử đồng tình không ít, cho nên cuối cùng mấy mỹ nữ đều ở lại, Tiểu Khai mang theo Thiên Lộc rời khỏi Diệt Thế Chi Môn.

Mà đối với mọi người ở Linh Sơn mà nói, cảm thấy có điểm cổ quái, bọn họ đợi đã nhiều giờ, đợi đến Khi Tiểu Khai xuất hiện, lại không thấy mấy mỹ nữ, mà xuất hiện một vị nam nhân đầu búi tóc cổ quái, cũng không biết là chương môn tìm thấy ở chỗ nào.

“ Vị này là” Điền Tử Cam là người đầu tiên đến hỏi .

Tiểu Khai cười : “ Để ta giới thiệu một chút đây là một vị tán tiên ...”

Đương trường “ oanh ” một tiếng vang lên. Toàn nam nữ già trẻ đều đứng lên, thất thanh nói : “ Tán tiên !” .

“ Đúng vậy, ta là một tán tiên ” Thiên Lộc lần nữa ham muốn biểu diễn bành trướng, hắn đem bỏ tay Tiểu Khai ra, hai tay phất lên, đem áo khoác của Tiểu Khai ném ra ngoài, khắc ý vận khởi công pháp, toàn thân trên dưới nguyên khí bỗng nhiên tràn ra, đem cả quần áo thối tung lên, : “ Ta tên, tên là Thiên Lộc --- thiên trong thiên sinh anh tuấn, lộc trong phúc lộc thọ song toàn ”.

Phải biết rằng, tán tiên suy cho cùng là tán tiên, không cần nói vị tán tiên này rốt cuộc có phong phạm cao thủ hay không, ít nhất tiên linh khí tràn ra, cũng không ai có khả năng xuất ra, mà hắn ngửa mặt, trừng mắt, tuy người rách rách nát nát, nhưng là loại áp bách thực chất mạnh mẽ này khó có thể hình dung, toàn bộ đệ tử Linh Sơn đều bình trụ hô hấp.

Đúng vậy, loại dấu hiệu này, loại khí tức này... so với năm vị chương môn nhân nửa ngày trước còn đáng sợ hơn rất nhiều, mà tên gia hỏa Thiên Lộc này, có thể là một tán tiên thật !.

Tiểu Khai cười nói : “ Linh Sơn nhất mạch chúng ta chia làm bốn tông, trong đó Vũ Lăng, Thiên Thai và Ô Mông đều đi trên con đường tu chân, các người công pháp tu luyện sẽ do Thiên Lộc đến dạy ”.

Nói xong lời này, phía dưới bỗng nhiên lại “ Oanh ” vang lên, ba vị tông chủ nhìn nhau, mắt đều đã có chút ươn ướt.

Lần này, Linh Sơn giống như không muốn phát đạt cũng không được....

Ánh mắt Thiên Lộc đảo qua lần lượt trên người chúng đệ tử, nhìn nhiều nhất chính là Điền Tử Cầm đệ tử của Thiên Thai Tông, một bên liên tục gật đầu, : “ Ngô, cũng được, cũng được, chẳng những có người, còn có yêu quái, ta thích, ta cũng chán rồi mấy vạn năm, thật vất vả thoát ra, ta nên được hoạt động hoạt động !”.

Nghe hẳn nói nhàn rồi mấy vạn năm, chúng đệ tử lại cảm thấy kính nể.

Thiên Vương có chút vội : “ Chương môn, còn Thập Bát Động Tông chúng ta đây a ?”.

“ Đừng vội, chúng ta từng bước làm” Tiểu Khai nói : “ Các người sẽ không tu chân, mà toàn thể tu ma đi ”.

“ Tu ma !” Thiên Vương cười khổ đứng dậy : “ Chương môn, người hay là nói giỡn vậy, trên thế giới này làm gì có địa phương thích hợp tu ma, bốn ngọn núi ở Linh Sơn hiện tại tràn ngập linh khí, đây là cơ duyên lớn, chúng ta tu chân là đường đi tốt nhất ”.

Tiểu Khai nói : “ Người có biết tu chân có bao nhiêu nguy hiểm ?”.

“ Ta đương nhiên biết ”. Thiên vương nói : “ Nhưng thế đạo bây giờ, chúng ta chẳng lẽ còn có lựa chọn khác sao chứ ?”.

Tiểu Khai ngạo nghễ cười : “ Người khác có lựa chọn hay không ta không biết, nhưng là người một khi là đệ tử Linh Sơn, lựa chọn khác khẳng định là có ”.

Hắn nhìn chu vi xung quanh, nói : “ Các người còn có vấn đề gì không ?”.

“ Có, còn có rất nhiều vấn đề ” Điền Tử Cam tách ra từng ngón tay đếm từng việc từng việc cho Tiểu Khai : “ Chương môn, khai sơn lập phái cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, phải bố trí các loại cơ quan phòng ngự, để phòng ngừa môn phái khác đánh lén, hoặc là dò xét bí mật, tiếp theo phải kiến lập linh sơn Đại Điện, xây dựng rầm rộ loại biệt viện, trụ sở, thiên điện, hành lang, mật thất, phòng luyện công, nơi diện bích, động bế quan, vân vân vân vân, vì phòng ngừa thế tục phát hiện chúng ta tồn tại, cần tạo ra kết giới ẩn tàng, để Linh Sơn thoát ly ánh mắt phàm nhân ở bên ngoài, cuối cùng còn cần kiến lập tàng thư các, xây dựng hoàn chỉnh hệ

thống tu luyện cùng hệ thống lưu trữ sách, đem công pháp bản môn phân loại, làm phương tiện tu luyện cho đệ tử bản phái, giảm thiểu công tác truyền công của tiền bối, nga, thiếu chút nữa quên, còn mời môn phái khác, mời bọn họ tới tham gia nghi thức khai phái, muốn chuẩn bị nghi thức khai phái cũng không là chuyện đơn giản ”

Tiểu Khai nghe được vô cùng đau đầu, liên tục xoa tay chặn lại, hắn nói : “ Việc này đều phải ta đi làm ?.”

“ Căn bản là không cần ”. Điền Tử Cam nói : “ Nhưng bởi vì chúng ta tu vi rất thấp, cho nên mỗi sự kiện đều phải giao cho chương môn làm chủ ”.

Tiểu Khai bất đắc dĩ nói : “ Được rồi, chúng ta giải quyết từng việc ”.

“ Việc thứ nhất, trận pháp và cơ quan chúng ta nắm giữ rất mỏng, hiện tại Linh Sơn tiên linh khí nồng đậm như vậy, chúng ta cần thiết kế thêm trận pháp cường đại mới được, không biết chương môn với trận pháp”

“ Không quan hệ, cái này giao cho Thiên Lộc, hắn là Tán Tiên, khẳng định hắn biết ”.

“ Việc thứ hai, phải thiết lập kết giới ẩn tàng ”.

“ Cái này ta không biết, giao cho Thiên Lộc đi ”.

“ Việc thứ ba, phải xây dựng tàng thư các ”.

“ Nga, công pháp đều là Thiên Lộc dạy, cái này cũng giao cho hắn ”.

“ Yêu tộc bên kia tu ma a ?”.

“ Cái này giao cho Thiên Vương ”.

“ Việc thứ tư, phải phát thiệp đến các môn phái khác, thứ nhất là thông chi bọn họ nơi đây đã có chủ, thứ hai là mời bọn họ đến dự lễ ”.

“ Cái bước này miễn ”.

“ Nhưng là... đây là nghi thức trọng yếu”

Tiểu Khai trừng mắt : “ Người là chưởng môn hay ta là chưởng môn ? .”

Điền Tử Cam liếc mắt lại, lại nói : “ Ách... còn việc chuẩn bị nghi thức khai phái ”.

“ Đương nhiên cũng miễn ”.

Điền Tử Cam Suy nghĩ nửa ngày mới nói : “ Chưởng môn, ta bỗng nhiên phát hiện, giống như người có chuyện gì ”.

Tiểu Khai ha ha cười to :” Ta không có việc gì, người công việc khá bề bộn, cho người thời gian một này, người tìm ở Linh Sơn một chỗ im lặng cho ta, an toàn, bí mật, ta muốn bắt đầu luyện công ”.

Điền Tử Cam ngạc nhiên nói : “ Luyện công ? Luyện công gì ?”.

Thiên Lộc bỗng nhiên chạy ra : “ Hửn muốn luyện chính là cái thể thần công số một từ xưa đến nay trước đây không có sau này cũng sẽ không có : Thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp !”

Điền Tử Cam cũng bị một trường danh từ này trấn trụ lại có thể nửa ngày nói không nên lời.

Nhưng là Triệu Tử Nguyên ở xa xa bỗng nhiên “ Ai yêu ” quái lạ kêu một tiếng : “ Thiên Lộc tiền bối, ta bỗng nhiên phát hiện ra ta đã gặp người ”.

“ Đánh rắm !” Thiên Lộc trực tiếp mắng : “ Lão tử bị giam cầm ba vạn năm, người từ nơi nào thấy ta ?”.

Triệu Tử Nguyên kích động, cũng bất chấp tôn kính đối với nhân vật cấp tán tiên, chen ngang chạy lại, nhìn Thiên Lộc từ trên xuống lúc lâu : “ Hắc, người đừng nói, ta thật đúng là gặp qua người, tuyệt đối không sai !”.

Tiêu Khai nhú mày nói : “ Cái này không có khả năng, hắc đích xác vừa mới thoát ra, người có bộ dạng tương tự hắc cũng thật bình thường ”.

Triệu Tử Nguyên cũng rất kiên quyết : “ Chương môn, ta không phải không tin người, nhưng là ta thực đã thấy hắc, người xem, người xem khoe miệng có cái nốt ruồi đen, còn có, người nhìn lông mi hắc, vốn tất cả đều là đen, nhưng mà ở giữa có một cái màu trắng, mấy cái này đặc thù rất khó gặp này, đồng thời xuất hiện trên một người. Ta như thế nào có thể nhìn lầm ?”.

Lời nói như vậy, làm Thiên Lộc cũng có chút hồ đồ : “ Người đã gặp ta ở đâu?”.

“ Không phải người thật, mà là một bức họa ” Triệu Tử Nguyên thành thực thề nói : “ Ta ở dưới hầm rượu của Vũ Lăng Tông đã nhìn thấy người trên vò rượu !”

Lời này nói xong, Ô Tử Kỳ bỗng nhiên cũng chạy ra : “ Đúng vậy, Thiên Lộc tiền bối, ta giống như cũng đã thấy người !”.

Mọi người chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng là nhìn hình dáng hai người như thế nào cũng không nghĩ là nói đùa, liền nói : “ Người là ở đâu nhìn thấy ta ?”.

Ô Tử Kỳ lại không nói, từ trong lòng ngực lấy ra một ngọc giản trữ vật, ngưng thần niệm chú, ở bên trong lật đi lật lại, mất một lúc lâu, rốt cục lấy ra một tờ giấy nhẵn nhúm nói : “ Chính là trong này ”.

Tờ giấy này không chỉ màu đen, mà mùi mốc còn sục lên mũi, hơn nữa còn phát ra mùi đậu hủ thối, thật sự là khó ngửi, nhìn mép tờ giấy đã rách

rách nát nát, hình giáng giống như bọc một cái hủ đồ ăn đã ba năm, Ô Tử Kỳ run rẩy đem tờ giấy trải ra, không thể không cẩn thận mở ra, một bên giải thích nói : “ Tờ giấy này ở kho hàng sau núi Ô Mông Sơn tìm được trong đồng giấy lộn, dùng để bọc mấy khối đậu hủ, cho đến giờ quên ăn, đều mốc meo, chê cười chê cười a a .”

Tờ giấy tuy rách nát, nhưng vết tích trên mặt thật ra tất rõ có thể thấy được, mọi người nhìn tờ giấy, lại nhìn Thiên Lộc, nhìn không được gật đầu nói : “ Đúng vậy quả nhiên là hủn ”.

Thiên Lộc thần sắc có chút kỳ quái, đem giật lấy tờ giấy, nhìn kỹ nửa ngày, bỗng nhiên đem bắt lấy tay Triệu Tử Nguyên : “ Đi, mang ta đi đến hầm rượu của Vũ Lăng Sơn ”.

Không thể không nói, trong hầm rượu của Vũ Lăng Sơn, thật không ít vò rượu, mọi người nhẹ chân nhẹ tay đi ở khe hở các vò rượu, thẳng đến bên trong, mới nhìn thấy trong này có vài vò rượu so với bên ngoài không giống nhau, mấy vò rượu này bề ngoài đều là màu đen nhánh, trên vò rượu bám đầy bụi, người ta đem vò rượu niêm phong nghiêm nghiêm thật thật, các vò rượu này dùng giấy để dán lại.

Đúng là giấy phong vò rượu, vẽ một người.

Mọi người ngưng thần nhìn lại, hình người trên tờ giấy bắt đầu ố vàng, nhưng là còn lơ mờ thấy được nốt ruồi màu đen trên khóe miệng và cái lông mi trắng, so với Thiên Lộc đúng là giống nhau như đúc.

Triệu Tử Nguyên nói : “ Hầm rượu này cũng không phải Vũ Lăng Sơn tự mình mở ra mà là ta không cẩn thận đi vào, lúc vừa mới tiến vào, bên ngoài còn có vài đạo phong ấn, mấy đạo phong ấn kia nhìn rất cổ quái, dù sao là ta chưa thấy qua, nhưng là ta nhẹ nhàng đánh lại có thể phá được, phỏng chừng vì thời gian rất lâu, nên phong ấn cũng bắt đầu không còn hiệu

quả, ta lúc đầu còn tưởng rằng trong hầm rượu cất giấu bảo bối, từng đi tìm vài lần, nhưng là trong này trừ rượu cái gì cũng không có ”.

Thiên Lộc thần sắc đã có chút cổ quái, hẩn lắc thân thể tứ phía xem xét, xem nửa ngày bỗng nhiên “ Di” một tiếng, thuận tay cầm lấy bình một vò rượu, nhìn lại ảnh mình trên vò rượu, bàn tay chụp xuống mở niêm phong, ngay tức khắc một cổ hương rượu nồng đậm bay ra.

Ô Tử Kỳ hít sâu một ngụm, nhịn không được kêu lên : “ Rượu này thơm quá ”.

Thiên Lộc căn bản không có nhàn rồi lo lắng vấn đề rượu, trực tiếp cho tay vào trong vò rượu đen nhánh, Ô Tử Kỳ ở bên cạnh kêu to : “ Ta khát, không được lãng phí rượu ngon a ! ”.

Thiên Lộc căn bản không để ý đến hẩn, ở trong vò rượu mò mẫm một lúc, xoát thu hồi bàn tay, trong lòng bàn tay đã có một vật.

Đó là một cây trâm ngọc toàn thân màu vàng, lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay Thiên Lộc, trong hầm rượu u ám nhất thời xuất hiện một làn hào quang màu vàng mờng lung hòa nhã, Tiểu Khai cho dù hoàn toàn không hiểu ngọc khí, cũng liếc mắt nhìn ra : Cái này tuyệt đối là ngọc cực phẩm.

Lại sau đó, hẩn mới phát hiện gia hỏa Thiên Lộc đường hoàng như vậy, giờ phút này lại có thể.... run rẩy ?.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 7: Xảo Trung Chi Xảo

“ Người làm sao vậy ?” Tiểu Khai kéo tay áo hắn : “” Không có việc gì ?.

Thiên Lộc hít một hơi thật dài : “ Không có việc gì, ta chỉ là kích động quá thôi ”.

Hắn vừa nói chuyện, vừa dùng tay phẩy qua người, mọi người nhìn lại, thấy hắn móc túi lấy ra một cây trâm ngọc màu trắng, cây trâm ngọc này hiển nhiên cũng là cực phẩm, hào quang màu trắng cũng không sáng bằng hào quang màu vàng kia.

Thiên Lộc đem hai cây trâm chậm rãi lại gần nhau, hai cây trâm kia rõ ràng là giống nhau như đúc, đến lúc này, mọi người đều biết nơi này quả nhiên cùng với Thiên Lộc có quan hệ !.

“ Ta cuối cùng cũng biết đây là nơi nào !” Thiên Lộc mặt tràn ngập thần thái hồi ức, khẽ ngửa đầu, rơi vào trầm tư : “ Ba vạn năm trước, nơi này thuộc Thần Châu, châu Nam Chiêm Bộ, Phủ Bình Cảnh, năm đó ta hăm hở, tự nghĩ mình thiên hạ vô địch, vì muốn được Phiêu Vũ xem trọng, quyết tâm khai tông lập phái, thề phải vượt qua Lưu Vân Thủy Tạ, mà địa phương ta khai tông lập phái, đó là địa phương các người đang đứng hiện nay ”.

Ánh mắt hắn từ phía xa hăm rượu từng tắc từng tắc di chuyển lại, thấp giọng nói : “ Hăm rượu này, đó là ta lúc ấy xây dựng, muốn đợi ngày tông

phái quang đại cùng các đệ tử uống ”.

Hắn ánh mắt lại nhìn vào rượu dưới chân, thanh âm trầm thấp : “ Mà trâm ngọc cất trong vào rượu này, và trâm ngọc trong tay ta vốn là một đôi, chính là món lễ vật duy nhất trong cả đời Phiêu Vũ tặng tạ ”.

Mọi người tuy không biết Phiêu Vũ là ai, nhưng là thấy bộ dáng Thiên Lộc ngậy ngốc nên mọi người đại khái cũng biết việc này sao lại thế.

Bất quá Triệu Tử Nguyên thật sự là so chậm hiểu nhất người còn chậm chạp hơn vài phần, lại cố gắng phá hồng giờ phút này, thời khắc thần thương hồn đoạn, động lòng người, hỏi : “ Thiên Lộc tiền bối, bức họa này rốt cuộc là sao a ?”.

Thiên Lộc hung hăng trừng mắt liếc nhìn nói : “ Lão tử năm đó kiến lập tông phái tên là phái Lộc Sơn, thế lực trải dài cả châu Nam Chiêm Bộ phủ Bình Cảnh, phong quang hiển hách làm sao, không nghĩ tới qua mấy vạn năm, phái Lộc Sơn diệt, mọc ra phái Linh Sơn, lại kém cỏi đến mức này !”.

Điền Tử Cam bỗng nhiên “ Di” một tiếng nói : “ Thiên Lộc tiền bối, phái Lộc Sơn và phái Linh Sơn, có lẽ có chút quan hệ ”.

Thiên Lộc kinh hãi nói : “ Có ý tứ gì ?”.

Điền Tử Cam nói : “ Linh Sơn này là tiếng địa phương chúng ta, chữ linh và chữ lộc đọc thập phần tương đương, nếu dùng tiếng địa phương đọc kỳ thật linh sơn và lộc sơn cơ hồ đọc âm giống nhau ”.

Thiên Lộc lúc này mới có chút động dung nói : “ Ta hỏi người, phái Linh Sơn các người tổ sư khai sơn là ai ?”.

Điền Tử Cam nói : “ Phái Linh Sơn ta từ xưa tới nay không có điển tịch, cho nên căn bản không biết tổ sư khai sơn là ai ”.

Thiên Lộc nhíu mày nói : “ Nếu vậy bảo bối trấn sơn của phái Linh Sơn là cái gì ?”.

Điền Tử Cam nói : “ Phái Linh Sơn luôn bạc nhược, nên không có bảo bối gì trấn sơn ”.

Thiên Lộc lại nói : “ Di huấn tổ sư các người là gì ?”.

Điền Tử Cam chần chờ nói :” Di huấn của Tổ sư thật ra có nhưng đều là Linh Sơn sau này tất nhiên vinh quang hiển hách ” chỉ là loại lời nói suông như vậy, hơn nữa ghi chép lại có nhiều bất đồng, ta nghi ngờ đều là hư cầu mà ra, cho nên chân chính di huấn có thể tin được không, dường như cũng không có ” .

Thiên Lộc tức giận nói : “ Một khi đã như vậy, người nói Linh Sơn và Lộc Sơn có quan hệ, là có ý nghĩa gì ?”.

Điền Tử Cam nói : “ Tiên bối đừng vội, Linh Sơn chúng ta tuy cái gì cũng không có, nhưng cũng có công pháp tu chân, tiên bối nhìn công pháp chúng ta, không phải sẽ rõ ràng sao ?”.

Thiên Lộc liên tục gật đầu : “ Người nhanh lên đem công pháp cho ta xem ”.

Điền Tử Cam từ trong lòng ngực lấy ra một quyển sách, Thiên Lộc đoạt lấy, cầm trong tay xoát xoát dở vài trang, bỗng nhiên giương mạnh tay lên, trực tiếp đem quyển sách kia từ trong hàm rượu ném ra ngoài, cũng không biết ném đến nơi nào đi nơi nào bên ngoài.

Điền Tử Cam vội la lên : “ Tiên bối, người đây là”

“ Không cần gọi ta là tiên bối ” Thiên Lộc bỗng nhiên ngửa đầu ha ha cười to, thần thái kia lại giống như điên, tay chân cùng giang rộng, bỗng nhiên lại đá vỡ bày tám vò rượu, truyền ra “ Hi lý hoa lạc ” một mảnh vang

loạn, vò rượu bị vỡ, rượu tràn trên mặt đất, tức khắc mùi rượu tràn đầy phòng.

Mọi người kinh ngạc nhìn lại, Chỉ thấy ánh mắt Thiên Lộc sáng ngời, chính là dán chắc trên mặt Điền Tử Sâm, ánh mắt sắc bén kia, lại làm Điền Tử Sâm cơ hồ không mở mắt ra được, trong miệng bắt trước cười lớn nói: “Gọi là tổ sư, là tổ sư ! Tổ sư khai sơn !.”

Tất cả mọi người ngây ngốc.

Qua lúc lâu, mới nghe Tiểu Khai nói : “ Thiên Lộc... người khẳng định ?”.

“ Ta khẳng định ! Ta đương nhiên khẳng định !” Thiên Lộc giờ phút này thể như hồ điên, bỗng một bước vọt đến bên người Triệu Tử Nguyên, một tay đã chế trụ đỉnh đầu Triệu Tử Nguyên nói : “ Các người xem, hãn luyện rõ ràng là Thanh Lưu tâm pháp, ta hiện tại chế trụ đỉnh đầu hãn, chỉ cần khẽ vận công, trên mặt hãn sẽ hiện ra màu xanh ”.

Hãn nói xong, sắc mặt Triệu Tử Nguyên quả nhiên biến thành màu xanh.

Thiên Lộc lại vọt đi, đã bắt lấy cổ Ô Tử Kỳ, nói : “ Hãn luyện là bắt trước Hoàng Cực Tâm pháp. Cho nên ta dùng một chút lực, sắc mặt hãn sẽ biến thành màu vàng ”.

Quả nhiên, lần này Ô Tử Kỳ mặt biến thành màu vàng.

Thiên Lộc một bước vọt đến Điền Tử Sâm, Điền Tử Sâm chợt nhảy ra ngoài, nhưng lại bị hãn tóm được lỗ tai kéo lại, “ Ai yêu !” hét thảm một tiếng.

Thiên Lộc cười nói : “ Hồng Thái tâm pháp của người vốn là ta sáng tạo ra, người như thế nào thoát được bàn tay của ta ” Hãn một bên nói chuyện, một bên mặt Điền Tử Sâm quả nhiên biến thành màu hồng.

Cho đến lúc này, mọi người không còn hoài nghi, Ô, Triệu, Điền ba người không chút do dự “ Bùm ”quỳ xuống, lại là thấy cổ quái, lại là xấu hổ, lại là hưng phấn, từng người thấp giọng kêu lên : “ Tổ sư tại thượng, nhận đệ tử một lạy”.

Thiên Lộc ngửa mặt lên trời lại cười một chuỗi to, hiển nhiên là trước đó chưa từng vui vẻ như vậy, hần xuất thân thủ, đem ba người đồng thời đứng dậy, vẻ mặt ôn hòa nói : “ Tuy các người đích xác nên gọi ta là tổ sư, bất quá ta ba vạn năm ở trần thế, bây giờ lại đơn độc một thân, vừa lúc cần thu mấy đồ đệ, hiện tại ta chính thức thu ba người làm đồ đệ, về sau các người là đệ tử phái Lộc Sơn ta, nga, một khi Lộc Sơn đã bị ngộ nhân là Linh Sơn, danh từ Linh Sơn này cũng rất dễ nghe, về sau cứ gọi Lộc Sơn là Linh Sơn đi ”.

Ba người dập đầu thật mạnh nói : “ Vâng, sư phụ ”.

Thiên Lộc lại nói : “ Ta nhìn nhìn tâm pháp các người xuất ra, biết là các người luyện tâm pháp hoàn toàn không đúng, năm đó ta tự nghĩ ra công pháp bảy màu, một khi công pháp đại thành, giơ tay nhắc chân có thể phát ra ánh sáng bảy màu, mỗi một màu lực lượng lại không giống nhau, một khi tổ hợp thi triển, uy lực lại thành điệp gia, chính là một trong mấy tâm pháp mạnh nhất trong tu chân giới. Các người không những luyện một màu trong sách, hơn nữa một màu này còn không có luyện đúng, ta nhìn còn chưa đến cánh cửa nhập môn, cho nên, trước khi tu luyện công pháp này, bất chấp vứt bỏ toàn bộ, bắt đầu ngay giờ, ta sẽ dạy cho các người là công pháp bảy màu chính tông ”.

Ba người kích động liên tục gật đầu, Tiểu Khai ở một bên nhìn thấy cũng cảm thấy rất là cảm khái, việc trong thế gian thật sự là không thiếu cái lạ, chương môn phái Linh Sơn tìm người đến giáo luyện nhưng lại chân chính là người đầu tiên sáng lập phái Linh Sơn , loại xảo hợp này lại có thể gặp một cách bất ngờ, cũng không thể không nói là thiên ý.

Thiên Lộc bỗng nhiên một chưởng chụp lên trán Triệu Tử Nguyên, một đạo ánh sáng xanh phảng phất chột léo lên, từ đỉnh đầu Triệu Tử Nguyên tản ra.

Triệu Tử Nguyên chỉ cảm thấy toàn thân nguyên khí trong phút chốc vô ảnh chảy mất không dấu vết, lập tức hoảng sợ nói :” Sư phụ, người làm gì ?”.

Thiên Lộc điềm nhiên như không hề vỗ tay, nói : “ Ta đã đem công pháp toàn thân người phế rồi ”.

Triệu Tử Nguyên khẩn cấp vận công, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới trống trơn, quả nhiên mấy chục khổ luyện tích lũy tiên linh khí đã biến mất vô ảnh vô tung, bản thân lại biến thành một phàm nhân, khoảnh khắc này Triệu Tử Nguyên , mặt mũi trắng bệch : “ Sư phụ, người đây là...”

Thiên Lộc lại đánh ra một chưởng, chính là chụp lên trán Ô Tử Kỳ, ánh sáng màu vàng léo lên, Ô Tử Kỳ bắt đầu kêu to: “ Sư phụ, người điên hay sao vậy ?”.

Điền Tử Cam phản ứng rất nhanh, tay Thiên Lộc mới chụp lên đầu Ô Tử Kỳ, hắn đã bay nhanh trốn ở phía sau Tiểu Khai.

“ Người đừng sợ, lại đây ” Thiên Lộc cười tíu mắt, hướng Điền Tử Cam vẫy tay : “ Để ta đánh một chưởng ”.

Điền Tử Cam vừa sợ vừa tức, nói : “Sư phụ chúng ta đối với người chỉ có lòng kính ngưỡng, người lại độc ác như thế, đem công pháp chúng ta tất cả đều phế đi ?”.

“ Ta là muốn tốt cho các người ”. Thiên Lộc cười nói : “ Công pháp bảy màu phải cùng luyện, bảy đạo nguyên khí xúc tiến tương hỗ, cùng nhau tăng trưởng, mới không có cao thấp, tạo thành khí huyết không đều trong cơ thể, các người mỗi người luyện một màu, đều đã đem kinh mạch trong cơ

thể luyện thành biến dạng, nếu không hoàn toàn phế công, rồi học lại thì khó có khả năng tiến bộ, hôm nay tính tình ta tốt, chính muốn đem công pháp các người phá đi, sau đó sửa lại kinh mạch từng người, đả thông khí huyết lắng đọng, ta đảm bảo hai người các người trong hai ba năm có thể tiến vào cảnh giới nhất lưu ”.

Triệu Tử Nguyên và Ô Tử Kỳ lúc này mới hiểu được, ngẫm lại tự mình mấy chục năm chịu đắng nuốt cay nhưng công pháp lại chẳng có gì, tuy biết ích lợi phía trước, nhưng cũng cảm thấy có chút ảm đạm, Điền Tử Sâm lại từ phía sau đi ra một bước, nói : “ Sư phụ trước tiên chưa cần phế công pháp của ta ”.

Thiên Lộc nói : “ Vì sao ?”.

Điền Tử Sâm nói : “ Hiện tại Linh Sơn vừa mới khai phái, còn có vô số công việc cần người xử lý, hai vị sư huynh có thể chuyên tâm luyện công, ta phải quan tâm đến các loại sự tình, trên người không có công pháp, ta chịu không được ”.

Tiểu Khai nhất thời liên tục gật đầu : “ Có đạo lý ”.

Thiên Lộc cười hắc hắc mắng : “ Xú tiểu tử, tìm cớ cũng được, tốt lắm, ta hiện tại sẽ cải tạo thân thể cho hai sư huynh của ngươi ”.

Hắn một tay một người, nắm Triệu Tử Nguyên cùng Ô Tử Kỳ, trong miệng hét lớn một tiếng, đem hai người ném lên cao, mười ngón tay mở ra, chỉ lên trời, nói “ Dừng !”.

Triệu Ô hai người thân thể dừng tại không trung, toàn thân tạo thành chữ “ Đại ”, trên đầu dưới chân, giống như chữ thập, đầu ngón tay Thiên Lộc xuất ra vô số đạo ánh sáng bảy màu, từng đạo đánh lên thân hai người, chỉ nghe “ Hoa lý ba lạp ” vang lên không ngừng, giống như bắn pháo, trong phút hào quang do mười ngón tay xử ra đã đánh một lần trên dưới thân thể hai người.

Hai người trên trán mồ hôi cuồn cuộn, hiển nhiên phải chịu đựng thống khổ vô cùng mãnh liệt, nhưng chẳng những thân thể không động đậy, miệng cũng không mở ra, song song nhắm mắt liều mạng chịu đựng, từ góc độ của Tiểu Khai và Điền Tử Cầm nhìn lại, thậm chí có thể thấy gân xanh của hai người đều nổi lên, từng đợt từng đợt cổ động, nhìn thấy đặc biệt đáng sợ.

Điền Tử Cầm răng nghiến chặt run rẩy nói : “ Sư phụ... hửn... bọn họ giống như rất khó chịu”

Thiên Lộc cười lạnh nói : “ Người càng nhiều thì không khó chịu, bọn họ chỉ có hai người, cho nên có chút khó chịu, đợi đến thời điểm một mình người cải tạo, hắc hắc !”

Điền Tử Cầm rung mình một cái, không dám nói nữa.

Lại qua lúc lâu, Thiên Lộc mới thu hào quang, Ô Tử Kỳ và Triệu Tử Nguyên bị rút gân, toàn thân xương cốt giống như mềm nhũn rơi xuống, mềm nhũn như bùn đất.

“ Đứng lên !” Thiên Lộc hét to nói : “ Bây giờ trong cơ thể các người toàn bộ nguyên khí được trừ ra ngoài, kinh mạch còn được mở rộng, chính là tời khắc mấu chốt, hiệu quả tu luyện gấp có một trăm lần, các người còn không nhanh chớp lấy thời cơ hấp thu thiên địa linh khí ”.

Triệu Ô hai người đều là lão giang hồ kinh nghiệm phong phú, biết loại kỳ ngộ này vô cùng quý giá, liều mạng ngồi xuống bắt đầu hành công, Thiên Lộc ở bên cạnh hai người một chương chụp trên trán quát : “ Các người đừng luyện bộ tâm pháp kia, nghe ta phân phó, giữ nguyên tay, trong thì ngưng thần, không sinh có, linh khí nhập thể. Từ dừng tuyền nhập, từ bách hội nhập, từ nghênh hương nhập, từ thái dương nhập, từ trung tròng nhập, từ hử khẩu nhập, từ huyền ky nhập, bảy khí nhập thất khiêu, hóa thành bảy màu, quy vào phủ kiêu, ngưng ở đan điền...”

Bộ khẩu quyết này cùng với toàn bộ khẩu quyết đương thời của tu chân giới không giống nhau, chính là do Thiên Lộc ba vạn năm trước tự nghĩ ra độc môn công pháp. Thiên hạ tu chân ngày nay môn phái nhiều vô số, nhưng thanh nhất sắc nghiên cứu nguyên khí tinh thuần, hơn nữa là càng luyện càng thuần, uy lực cũng càng ngày càng mạnh, đến sau cơ hồ khái niệm hoàn toàn thoát ly kỹ xảo và động tác, thuần túy lấy năng lượng mạnh để thủ thắng, nhưng là bộ công phu của Thiên Lộc này phải bảy khí hợp một, ngay từ đầu chính là một cái khái niệm “Bác tạp”, bảy đạo công pháp chế ước xúc tiến lẫn nhau, lợi dụng thân thể bản thân tạo kỹ năng hoàn mỹ đạt tới cân bằng, cho nên về sau càng luyện càng là bác tạp không chịu nổi, khi đó tu người tu luyện bản thân rất khó phóng thích một đạo nguyên khí.

Đúng là bởi vì nguyên khí tính chất phức tạp, cho nên bộ công pháp này dùng để đánh nhau nhưng là không tốt với người tu luyện, năm đó Thiên Lộc tung hoành tu chân giới, có vô số cao thủ vì phòng không được nguyên khí chuyển đổi phức tạp mà ăn không tiêu.

Nhưng là thế gian sự việc phi thường khó đoán trước, những bại tướng của Thiên Lộc năm đó đều phi thăng, chỉ có còn lại Thiên Lộc một mình trà trộn tu chân giới, vô luận như thế nào cũng phi thăng không thành, cũng là bởi vì bộ công pháp bảy màu quá bác tạp, độ thuần khiết năng lượng vô luận như thế nào cũng không đạt đến cảnh giới tiên nhân, Thiên Lộc là người thiên phú cực cao, hơn nữa tâm cao khí ngạo, liêu mạng luyện, kết quả không luyện đến phi thăng, lại tu thành một tán tiên—hắn là một tán tiên nếu bàn về đánh nhau liền tiên nhân cũng không sợ, nhưng là muốn đi tiên giới, cũng không có tư cách, cái này cũng không thể không nói là ông trời châm chọc.

Cho đến rất lâu sau, Thiên Lộc cuối cùng nghĩ tới bộ công pháp có một không hai, có thể giúp hắn đột phá cảnh giới để phi thăng, đó là thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, nhưng là hắn vạn vạn không thể tưởng tượng được, thiên ý tuần hoàn, báo ứng không tha, hắn năm đó khi dễ Thiên Ngưu Tử,

Thiên Ma Tử, Thiên Trùng Tử, ba huynh đệ này sớm tu thành tiên nhân. Ba tiên nhân này phát hiện Thiên Lộc muốn phi thăng, liền lén hạ phàm, ra tay phá hỏng tu luyện sau cùng của Thiên Lộc, hơn nữa đem hắc giam cầm trong Bích Thủy Thiềm Thừ.

Không nói đến ân oán thị phi năm đó, trước mắt Ô Tử Kỳ và Triệu Tử Nguyên dựa theo phân phó của Thiên Lộc mà vận công, nhất thời trên người mỗi người đều giống như xuất hiện bảy cái lỗ xoáy, bảy đạo bạch khí mờ ảo theo bảy cái lỗ xoáy dũng mãnh bay quanh thân thể bọn họ, Tiểu Khai hoàn toàn cảm thấy kinh ngạc, Điền Tử Cầm ánh mắt nhìn thẳng, hắc đương nhiên thấy rõ bạch khí là do ngưng kết tiên linh khí với mật độ dày đặc, thời nay chút ít tiên linh khí đều bị phần đông người tu chân cướp phá, lần này đột nhiên thấy linh khí nồng hậu như thế, Điền Tử Cầm lại có loại xúc động muốn khóc.

Mà Ô Triệu hai người bắt chước nhau phát ra một tiếng thở dài vô cùng thỏa mãn, sau đó chậm rãi đứng lên.

Thiên Lộc nói : “ Thử phi kiếm của các người xem”.

Triệu Tử Nguyên hai ngón tay chập lại, trường kiếm sau lưng xông thẳng lên trời, sau đó hắc chỉ ngón tay về trước, kết quả toàn thân phi kiếm run rẩy mạnh, thân kiếm bỗng nhiên lóe ra đủ loại hào quang, tại chỗ chột cao chột thấp, đi đi về về bay loạn, xem ra lại không có trình tự quy tắc.

“ Ách... cái này sao lại thế ?” Điền Tử Cầm có chút trợn tròn mắt.

“ Ngu ngốc ” Thiên Lộc mắng : “ Hiện tại nguyên khí trong cơ thể ngươi, như thế nào còn có thể ngự kiếm như trước kia, ngươi trước tiên tập hợp nguyên khí trong cơ thể, lúc sau bảy khí hợp một, dùng một đạo nguyên khí này để ngự kiếm ”.

Triệu Tử Nguyên nghe được chỉ điểm, vội vàng hành sự y như lời nói, quả nhiên phi kiếm trên không trung ổn định chậm rãi hạ xuống, các loại

màu sắc đều thu vào, chỉ còn có một đạo bạch quang lưu chuyển trên thân kiếm, xem ra rất đẹp mắt. Hắn lại xuất một ngón tay về trước, trong sát na phi kiếm hóa thành một đạo lưu quang, hiện ra quỹ đạo pa-ra-bol của vật rơi, ngập sâu mười thước vào trong bùn đất, chuôi kiếm cũng không nhìn thấy.

“ Xấu hổ , bỗng nhiên thất thủ ” Triệu Tử Nguyên quay đầu đến lúng túng cười nói :” Sư phụ, ta đi nhặt kiếm ”.

Thiên Lộc phất tay, ý bảo hắn cứ đi, quay đầu hướng lại Điền Tử Cam nói : “ Nhìn ra cái gì không ?”.

Điền Tử Cam vẻ mặt pha chút kích động, gật đầu nói : “ Sư huynh tuy nắm giữ phi kiếm còn chưa thuần thục, nhưng là bàn luận tốc độ, ít nhất gặp đôi trước kia !”

Thiên Lộc mỉm cười gật đầu : “ Trẻ nhỏ dễ dạy ”.

Một hồi việc ở đây đã xong, Tiểu Khai cũng không muốn chậm trễ liền nói : “ Tốt lắm, các người chậm rãi trao đổi đi, ta còn phải đến Lưu Vân Thủy Tạ, chúng ta hẹn gặp lại ”.

Thiên Lộc ánh mắt sáng ngời : “ Lưu Vân Thủy Tạ ? Ta cũng muốn đi !”.

Tiểu Khai nhớ tới Phiêu Vũ cũng là ở Lưu Vân Thủy Tạ, liền khẽ gật đầu : “ Người muốn đi không vấn đề, nhưng là lần này là cầu người, người cam đoan chớ chọc ghẹo ”.

Hiện tại tâm tình Thiên Lộc rất tốt, cười nói :” Ta khi nào gây chuyện vậy ? Ta nhiều nhất chỉ tán gái thôi ”.

Tiểu Khai nói : “ Tán gái cũng không được, người đi theo sau ta, không cần nói chuyện là được ”.

Thiên Lộc nói : “ Ta chính là muốn đi nhìn nơi ở của tiểu nương tử Phiêu Vũ, cho nên việc này phân phó như thế nào ?”.

Tiểu Khai gật đầu nói : “ Ta mang người đi xem là được ”.

Hắn ném Huyền Thiết Chi Tinh Vạn năm nói :” Người lên đi ”.

Thiên Lộc khẽ lắc đầu từ chối :”Người pháp bảo tuy nhanh, nhưng ta cũng không ngại ” hắn xuất ra hai cái trâm ngọc kia, không biết nắm như thế nào, hai cái trâm ngọc nhập một, sau đó hắn nhẹ nhàng xuất, nói : “ Ta sớm đã thề, về sau mỗi lần phi hành đều dùng bảo bối Phiêu Vũ tặng cho ta, nhưng vậy mới không quên nàng ”.

Tiểu Khai cũng không miễn cưỡng lập tức bay về phía trước.

Hai cái trâm ngọc của Thiên Lộc cũng không chậm, ít nhất so với phi kiếm của đại bộ phận người tu chân còn nhau hơn, Tiểu Khai dẫn hắn bay được một đoạn, còn chưa bay ra khỏi biên giới thập vạn đại sơn, chợt nghe Thiên Lộc nói : “ Di, phía dưới giống như có người ”.

Tiểu Khai cười nói : “ Có người cũng bình thường , không cản đường chúng ta là được ”.

Thiên Lộc khẽ lắc đầu : “ Không đúng, trong này hình như còn có một đệ tử Nga Mi ”

Tiểu Khai lúc này mới hơi hơi kinh hãi nói : “ Đi xuống nhìn xem ?”.

Thiên Lộc nói :” Được ”.

Hai người từ trên trời hạ xuống. Vừa lúc trốn ở phía sau một rừng tùng, Tiểu Khai nói : “ Người ở nơi nào ?”.

Thiên Lộc mỉm cười, đem hai cây trâm thả xuống mặt đất, phất tay một cái, cây trâm lại bắt đầu uốn khúc, từng phần uốn thành nửa cái vòng tròn,

sau đó ghé vào nhau, tạo thành một mặt gương, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, trong mặt gương lại có thể xuất hiện hình ảnh !.

“ Chỉ một chút tài mọn, công pháp tự nghĩ ra, tên gọi là Thiên Lý Truy Tung, a a, chê cười rồi ” Thiên Lộc mặc dù, khiêm tốn, nhưng là vẻ đặc ý lại bộc lộ trong lời nói.

Tiểu Khai mặc kệ hắc, bởi vì hắc phát hiện người trong gương chính là Tuyết Phong.

Thiên Lộc nghe Tiểu Khai giới thiệu, có vẻ giống như kinh ngạc, nói : “ Người nói người này chính là Chương môn Nga Mi, là cao thủ đệ nhất tu chân giới sao ? Người không lầm chứ, ta sao lại cảm thấy hắc rất yếu a ? Chẳng lẽ hắc đạt tới trình độ có thể thu liễm nguyên khí sao ? ”.

Tiểu Khai đại khái giải thích cho Thiên Lộc một chút hiện trạng tu chân giới ngày nay nhân tài điêu linh, rồi lại cẩn thận quan sát gương, chỉ thấy Tuyết Phong sắc mặt có chút lo lắng, gắt gao nhú mày, giờ phút này một thân áo trắng đã có chút hỗn độn, chính là nhìn đông nhìn tây tìm kiếm, giống như đang tìm vật gì. Tiểu Khai trong đầu bắt đầu nghi vấn, phải biết rằng Tuyết Phong bộ dạng luôn luôn là phiêu phiêu xuất trần, bây giờ hình dạng như vậy thật đúng là rất lạ.

Thiên Lộc lại nói : “ Di, chẳng lẽ hắc là tên hái trộm hoa sao chứ ? ”.

Tiểu Khai ngạc nhiên nói : “ Vì sao nói như vậy ? ”,

“Người xem ” Thiên Lộc dùng tay phất lên mặt gương một cái, hình ảnh trong gương bỗng nhiên biến đổi, hiện ra một mỹ nữ tuyệt sắc : “ Tuyết Phong chính là tìm mỹ nữ này, ân người nói ta có nên anh hùng cứu mỹ nhân không ? ”.

Tiểu Khai chấn động : “ Hoàng Bội ! ”.

“Hoàng Bội, quả nhiên là mỹ nhân, tên cũng đẹp a” Thiên Lộc có chút lóa mắt. Xoát đứng dậy : “ Không được, trong huyết quản ta đều chảy dòng máu thương hoa tiếc ngọc, ta phải đi cứu nàng ! Không thể để mỹ nữ như thế bị ác tặc làm nhục ! ”.

Tiểu Khai vừa giận vừa buồn cười, dùng sức lôi kéo nói : “ Ngồi xuống !”.

Thiên Lộc nhất thời vội : “ Uy uy, người vì sao nhận ra Hoàng Bội, chẳng lẽ nàng với người cũng có quan hệ ? Ta khát, làm người không thể tự tự, người đã có nhiều mỹ nữ, ta đáng thương mới thoát ra, một mỹ nữ đều không biết, người không thể đối với ta như vậy, nói như thế nào chúng ta cũng là bằng hữu !”.

Tiểu Khai hận không được đem miệng hăn khâu lại, bất đắc dĩ nói : “ Đừng nháo, Tuyết Phong là sư phụ của hăn, chúng ta xem bọn họ muốn làm gì ?”.

“ Sư phụ ?” Thiên Lộc kích động : “ Người này mặt thú tâm cầm thú ! Đến đồ đệ của mình lại cũng không tha !”..

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 8: Thân Thế Hoàng Bội

Nói đến đó, liền thấy mặt gương chợt lóe sáng, nguyên là Tuyết Phong đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ, thân thể hóa bạch quang, bay nhanh ra ngoài, chỉ nghe “ xoát ” một tiếng khinh hường, hắc đã vững vàng chặn trước mặt Hoàng Bội.

Hoàng Bội hai tay chợt xiết chặt, lúc này Tiểu Khai mới chú ý tới, trên tay hắc còn cầm một vật, coi như màu vàng pha lẫn màu đen, rất không ưa nhìn, ngoại hình giống một con ốc, Tuyết Phong hung tợn giương mắt nhìn vật này, trầm giọng nói : “ Bội nhi, người đây là muốn làm gì ? ” .

Hoàng Bội hình dạng luôn luôn lạnh như băng, hôm nay cũng có chút khác thường, thần sắc có vẻ thập phần kích động, lớn tiếng nói : “ Ta muốn gì, chẳng lẽ ngươi không biết ? ”.

Tuyết Phong ánh mắt thập phần lợi hại, giương mắt chăm chăm nhìn vật trên tay hắc, miệng lại cười nói : “ Ngươi không hiểu gì cả, trộm Kim Quang Đỉnh của ta, sau đó lén lút tránh né ta, ta như thế nào biết ngươi muốn làm gì ”.

Thấy Hoàng Bội vẫn bộ dáng kích động, Tuyết Phong lại ôn nhu nói : “ Bội nhi, từ vài năm trước thu ngươi làm đồ đệ, ta một mực đối với ngươi ân cần, chẳng nỡ tìm rất nhiều linh đan dược liệu trợ giúp ngươi gia tăng công lực, hơn nữa ngay từ đầu lại truyền cho ngươi tâm pháp tối cao của Nga Mi, rõ ràng là định đem ngươi bồi dưỡng thành đại chưởng môn Tiếp

Theo của Nga Mi, dụng tâm lương khổ, chẳng lẽ người một chút cũng không nhớ ra ?”.

Hắn lắc đầu, có vẻ thập phần đau lòng xua tay : “ Cũng được, Kinh Quang Đỉnh này chính là món thần khí, nó thật sự là bảo bối vô giá, nhưng là so với Nga Mi, nó tính là cái gì ? So với nhung lụa tiền đồ của người, nó tính cái gì? Sau này người tiếp quản chưởng môn Nga Mi, chẳng lẽ ta không truyền nó lại cho người sao ? ”.

Tiểu Khai miệng lầm bầm nói : “ Kim Quang Đỉnh , Kim Quang Đỉnh, cái tên này ta như thế nào rất quen thuộc ?”.

Hắn suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên vỗ đầu nói : “ A! Ta nhớ ra rồi !”.

Thiên Lộc ngạc nhiên nói : “ Người nhớ ra cái gì ?”.

Tiểu Khai nói : “ Kim Quang Đỉnh này sau khi phóng đại, hình dạng giống như một gian nhà nhỏ, trong gian nhà còn nhốt một nữ nhân, lần trước ở dưới chân núi Hoàng Sơn ta gặp Hoàng Bội và Tư Mã Thính Phong đi tìm nữ nhân trong Kim Quang Đỉnh, muốn đưa cho hắn một viên Tạo Hóa Đan, lúc ấy Kim Quang Đỉnh bị Tuyết Phong dấu ở nơi hoang địa, không nghĩ tới lại bị Hoàng Bội mang tới nơi này ”.

Hắn nhìn không được lắc đầu, lại nói : “ Chẳng lẽ Hoàng Bội thật sự là vì cái thần khí này mà làm việc có lỗi với phái Nga Mi ? Hoàng Bội này thật làm cho người ta thất vọng ”.

Thiên Lộc nghe hắn nói loạn thất bát tao, cũng lại lắc đầu cẩn thận tự hỏi, ngưng thần xem lúc lâu, cười nói : “ Cái gì tiên khí với không tiên khí, cái Kim Quang Đỉnh này, chẳng qua là một kiện pháp bảo phổ thông dùng để giam cầm”.

Trong gương, Tuyết Phong nhìn Hoàng Bội chậm chạp không nói một lời, thanh âm càng thêm hòa nhã : “ Bội nhi, ta biết người tuổi còn trẻ

không hiểu chuyện, nhất thời bị ma quỷ mê hoặc tâm hồn, người bây giờ đem kim quang đỉnh trả lại cho ta, chúng ta hết thảy bỏ qua chuyện cũ, cùng nhau trở về Nga Mi, được không ?”.

Tiểu Khai thở dài, nghĩ thầm rằng : “ Hoàng Bội làm đồ đệ như thế không có nhân tình, sư phụ hẳn thật là một sư phụ tốt ”.

Hoàng Bội bỗng nhiên ngẩng đầu lên, từng từ nói : “ Ta muốn hỏi người một vấn đề ”.

Tuyết Phong cười nói : “ Người nói ”

Hoàng Bội hít một hơi thật dài, thấp giọng nói : “ Ta muốn biết, người trong Kim Quang Đỉnh, rốt cuộc là ai ?”.

Tuyết Phong sắc mặt hơi đổi, gượng cười nói : “ Không phải ta sớm đã nói rồi sao, trong này giam cầm chính là một tà tu mấy chục năm trước, hẳn nguy hại tu chân giới, ta hao phí một phen công phu mới hàng phục được hắn, vì tránh hắn tiếp tục hại người liền sử dụng tiên khí Kim Quang Đỉnh của phái Nga Mi để giam cầm hắn ”.

Hoàng Bội nói : “ Một khi đã như vậy, vì cái gì không giết nàng đi a ?”.

Tuyết Phong cười có chút miễng cưỡng nói : “ Chúng ta người tu chân không thể tạo giết chóc nhiều, để tránh sai thiên ý, ảnh hưởng tu tiến bộ tu luyện, cho nên ta đem hắn nhốt lại, cũng là bất đắc dĩ ”.

Trên mặt Hoàng Bội pha một chút chế nhạo, nói : “ Một khi đã như vậy, vì cái gì sư phụ thường ngày hàng yêu trừ ma đến thời điểm ấy lại không dứt khoát như vậy ?” .

Tuyết Phong nụ cười lại miễng cưỡng, giải thích : “ Yêu quái và nhân loại đương nhiên không giống nhau, người tu chân hàng yêu trừ ma đó là thuận theo thiên ý, chỉ có trợ tu vi, sẽ không vi phạm thiên ý ”.

Trên mặt Hoàng Bội thần sắc liền biến đổi vài lần, nghiêng răng nói : “ Được, ta tin người ”.

Tuyết Phong lúc này thở một hơi dài : “ Đồ nhi ngoan, còn không đem Kim Quang Đỉnh lại đây ”.

Hoàng Bội gật đầu nói : “ Được ” từng bước đi lại, thân thủ liền đem Kim Quang Đỉnh trả cho Tuyết Phong.

Tuyết Phong liền Tục gật đầu, đưa tay nhận lấy, nhưng bỗng nhiên trong lúc này, một đạo kiếm quang trắng giữa hai người lóe lên !

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong lòng mãnh mẽ chấn động, hăn rõ ràng thấy phi kiếm trên lưng Hoàng Bội bay lên, tốc độ kia quả thực rất nhanh khó có thể hình dung được, mũi kiếm trắng hướng ngực Tuyết Phong đâm tới !

Tiếp theo “ thương ” một tiếng ngân nga kim loại giao minh, phi kiếm của Hoàng Bội đã bị một thanh phi kiếm khác vững vàng chế trụ.

Thanh Kiếm này, chính là ở trong tay Tuyết Phong.

Hoàng Bội nhú mày, không ti vào mắt, liền muốn ra tay lại, nhưng là Tuyết Phong một bên tay khác nhẹ nhàng điểm đầu vai hăn một cái, Hoàng Bội cả thân liền giống như bùn đất xụi lơ xuống, mềm nhũn tê liệt ngã trên đầu vai Tuyết Phong.

“Trời ơi !” Thiên Lộc lại không an phận kêu lên : “ Mỹ nữ gặp nạn, ta phải ra tay !”.

“ Người ngồi xuống cho ta !” Tiểu Khai thật sự có chút chịu không được, hung hăng cầm lấy cánh tay hăn : “ Người còn cần nhần đừng trách ta hẹp hòi với người ”.

Thiên Lộc ương ngạnh, chính là muốn phản kháng, bỗng nhiên nghĩ tới trước mặt mình chính là ân nhân, hơn nữa tiên lực trị là năm vạn, hăn nuốt nước miếng cuối cùng không nguyện ý ngồi xuống, nén giận nói : “ Người là đầu gỗ, người không biết thương hoa tiếc ngọc sao ?”.

Tiểu Khai suy nghĩ nói : “ Cũng tốt, người cứ đi, chẳng qua trước tiên không được động thủ, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nhất định phải nhẫn nhịn, chúng ta nhìn xem trong này rốt cuộc có cái bí mật gì ”

Thiên Lộc vui mừng nói : “ Người yên tâm, ta làm việc luôn từ tốn ” hăn bay nhanh đi.

Tuyết Phong một chiêu đã chế trụ Hoàng Bội, nhanh chóng lấy Kim Quang Đỉnh trong tay nàng, sắc mặt nhất thời không còn hòa nhã nữa, hừ lạnh nói : “ Ta đã biết mưu đồ của người, bây giờ còn không thành thật khai, người rốt cuộc muốn làm gì ?”.

Hoàng Bội toàn thân vô lực, nhưng vẫn còn cố gắng muốn đứng dậy, chỉ tiếc không biết Tuyết Phong động tay chân như thế nào, hăn giãy dụa nửa ngày, lại vẫn xụi lơ ở đầu vai Tuyết Phong, chỉ có thể cố gắng nâng cổ lên phản hận nói : “ Chẳng lẽ người nhìn không ra sao , ta đương nhiên muốn giết người ”.

Tuyết Phong cũng có chút phần nộ : “ Ta vài năm nay, có cái gì có lỗi với người, người vì sao muốn giết ta ?”.

“ Đúng vậy, người đối với ta quả thật rất tốt ” Hoàng Bội cười lạnh nói : “ Nhưng người cũng biết, ta sớm hiểu ra trong Kim Quang Đỉnh giam cầm rốt cục là người nào !”.

Tuyết Phong trong mắt bắt ra tia hào quang làm người ta giật mình, nói : “ Là ai ?”.

Hoàng Bội nghiêng răng cách cách vang lên, giống như đối với Tuyết Phong có thù hận khắc cốt, từng từ một nói : “ Hẳn là nhị sư tỷ của Lam Điền Ngọc chưởng môn Lưu Vân Thủy Tạ, cũng là mẫu thân ta : Hoàng Tây Ngọc !”

Tuyết Phong vốn mặt đầy âm khí, Tiểu Khai cơ hồ nghĩ hẳn muốn ra tay giết người, nhưng là ba chữ “ Hoàng Tây Ngọc ” này lọt vào tai, toàn thân Tuyết Phong lại run lên, liền điểm vào bả vai Hoàng Bội rồi buông tay ra, thất thanh nói : “ Người làm sao biết được ?”.

Hoàng Bội nói : “ Người trước tiên nói cho ta đúng hay không ?”.

Tuyết Phong Trầm mặc thật lâu, thần tình lại dịu xuống, khẽ gật đầu nói : “ Đúng vậy, hài tử, trong Kim Quang Đỉnh đúng là mẫu thân người”.

Hoàng Bội nói : “ Người đem giam cầm mẫu thân của ta hơn hai mươi năm, người nói ta có nên giết người không ?”.

Tuyết Phong không chút do dự lắc đầu : “ Đương nhiên không nên ”.

“Nga ?” Hoàng bội giễu cợt nói : “ Vậy mà người còn không đáng chết sao ?”.

“ Người có thể nói ta đáng chết, nhưng là ta cũng có nỗi khổ của ta ”
Tuyết Phong nhẹ nhàng thở dài : “ Năm đó ta không đem giam cầm nàng, chỉ sợ ta sớm thân bại danh liệt, hơn nữa ... bất luận kẻ nào cũng có thể giết ta, người cũng không có khả năng giết ta ”.

Hắn chăm chú nhìn Hoàng Bội, lại chậm rãi nói : “ Hài tử, chẳng lẽ người cho tới bây giờ không thấy kỳ quái, đáng lẽ ta với người vốn không phải thân thích, vì cái gì ta vài năm trước cố ý không biết cái gì sao lại tìm được người, thu người làm đồ đệ, sưu tầm linh dược thiên hạ cho người, truyền cho người kiếm pháp cao nhất của Nga Mi, thậm chí tự mình truyền công cho người, giúp người đề cao công lực a ? ”.

Hắn vốn nghĩ rằng Hoàng Bội vô luận như thế nào cũng có một tia nghi hoặc, ai ngờ hắn vừa dứt lời, Hoàng Bội theo dĩ nhiên nói : “ Ta biết ”.

Mặt nàng hiện ra một loại thần sắc giễu cợt nói : “ Bởi vì ngươi là phụ thân của ta ”.

Nói ra câu này, chẳng những Tiểu Khai và Thiên Lộc chấn động, mà Tuyết Phong cũng hiển nhiên bị chấn trụ, lại có thể vài phút không nói gì, nhìn chăm chăm Hoàng Bội một lúc, mới nói : “ Chẳng lẽ.... là hắn nói cho ngươi ?”.

Hoàng Bội cười lạnh nói : “ Đương nhiên không phải ”.

Tuyết Phong vẻ mặt Kích Động nói : “ Vậy ngươi.... có thể gọi ta một tiếng phụ thân không ?”.

Hoàng Bội lãnh đạm nói : “ Đương nhiên không được ”.

Tuyết Phong thở một hơi thật dài, nói : “Ta biết, nhất định là hắn nói với ngươi việc này, cho nên ngươi nhất định rất hận ta, nhưng là ta muốn nói cho ngươi, kỳ thật tiện nhân kia xuyên tạc sự thật”

“ Ngươi không cần nói lại nữa !” Hoàng Bội lúc này bỗng nhiên khóc òa lên : “ Đến lúc này, ngươi còn gạt ta !”.

“ Ta không có lừa ngươi !” Tuyết Phong lớn tiếng nói : “ Ta đã biết hắn khẳng định nói ta ti bỉ vô sỉ, nói ta năm đó chỉ vì lừa hắn song tu, nói ta đối với chương môn Lâm Điền Ngọc và Lục Diệp Ngọc có mưu đồ bất chính”

Tuyết Phong lại càng kích động, Hoàng Bội ngược lại càng bình tĩnh trở lại, Tiểu Khai ở bên này thấy Kinh Tâm Động phách, nhin không được nghĩ : “ Nhìn hình dáng Tuyết Phong, giống như thật sự bị oan uổng, Hoàng Bội

này đang giả vờ, sự chú ý và sự tin tưởng chỉ là bề ngoài, chỉ sợ thật sự xảy ra chuyện ”.

Hoàng Bội đợi tuyết phong nói xong, lúc này mới nói : “ Người không cần làm bộ làm tịch, người phải biết rằng, ta Hoàng Bội trời sinh bình tĩnh, cũng không là người hành động theo cảm tính, nếu Mẫu thân nói với ta những lời này, ta cũng không dễ dàng tin như vậy ”.

Tuyết Phong vui mừng nói : “ Vậy người có tin ta giải thích không ?”.

Hoàng Bội lắc đầu nói : “ Đương nhiên không tin ”.

Tuyết Phong vội nói : “ Vì sao ?”.

Hoàng Bội thần sắc xem ra có chút bi thương, nàng khẽ nhìn Tuyết Phong, lại nhìn Kim Quang Đình trong tay hắn, rồi hai mắt chậm rãi nhìn về phía bầu trời, lại có cảm giác tuyệt vọng thê lương, : “ Người nói, hắn nói ta đều sẽ không tin, chỉ có ta tự mình nhìn thấy, ta mới thực sự tin ”.

Nàng khẽ nhìn Tuyết Phong Ngạc nhiên mở rộng miệng, buồn bã cười : “ Người cũng biết, một người từ khi sinh ra đến khi lớn lên, thường lúc ba bốn tuổi mới bắt đầu sinh ra linh tính trí nhớ, mà hài tử mới sinh ra, vốn là không có trí nhớ, có đúng không ? ”.

Tuyết Phong có chút mờ mịt khẽ gật đầu : “ Bội nhi, người muốn nói cái gì ?”.

Hoàng Bội nói : “ Người năm đó bị mẫu thân phá âm mưu, lúc sau lập tức ra tay, đánh trọng thương mẫu thân, nhưng là mắt thấy chương môn Lâm Điền Ngọc và Lục Diệp tiên bối sắp tới rồi, thời khắc nguy cấp người dùng Kim Quang Đình để giam cầm mẫu thân, lại dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa hai vị tiên bối, sau đó ôm ta phiêu nhiên bỏ chạy, việc này, kỳ thật ta đều chính mắt nhìn thấy, bởi vì khi đó ta đang nằm trong nôi cách đó không xa ”.

Tuyết Phong lúc lâu sau mới hiểu rõ, vừa mới có chút minh bạch lại nói : “ Người nói là... người lúc ấy đã...”

“ Đúng vậy ” Hoàng Bội thần sắc thê lương : “ Trên đời này không có mấy người vừa sinh ra có thể có trí nhớ, nhưng ta lại là một trong ngàn vạn, đương nhiên sự tình đó đều là ta chính mắt thấy, tuy người đối với ta rất tốt, nhưng ta cũng không thể quên chuyện xấu người làm năm đó ”.

Tuyết Phong nhất thời trợn mắt há hốc mồm, rốt cuộc một câu cũng nói không ra.

Hoàng Bội thông thả thở dài, lắc đầu nói : “ Rất nhiều sự việc năm đó, ta đều không thể lý giải, chính là hình ảnh này, âm thanh này, lại chặt chẽ chiếm cứ trong đầu ta, cho đến những năm gần đây dần dần hiểu, bắt đầu chậm rãi nhớ lại, mới biết mình rốt cuộc xảy ra bi kịch rất đáng sợ ”.

“ Nếu ta căn bản không nhớ rõ tất cả, có thể ta sẽ vui vẻ làm đệ tử Nga Mi, có một sư phụ làm ta hãnh diện, có một đám sư huynh sư muội tương thân yêu nhau, ta sẽ cố gắng tu luyện côn pháp, có gắng tranh thủ phi thăng, cả đời này liền có chút bình đạm, lại ít nhất không có tiếc nuối ”.

“ Nhưng ta lại khẳng định nhớ rõ tất cả mấy cái thứ không thoải mái tưởng quên lại không quên, rất nhiều đêm, ta bị ác mộng làm bừng tỉnh, trong lòng ta chôn dấu bí mật không nói này cho bất cứ kẻ nào, ta lại ở giữa hai người, không biết mình rốt cuộc nên làm gì—cho đến khi ta nghe được thanh âm của mẫu thân trong Kim Quang Đỉnh, gặp lại dung mạo mẫu thân, ta rốt cục biết mình làm cái gì ”.

“Ta cả đời này chỉ duy nhất mục đích, chính là giết người, thay mẫu thân báo thù !”.

Thời khắc này, Tuyết Phong chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, trong lòng như sóng biển cuồn phong, cả đời kinh sợ nhất là gặp thời khắc như thế

này, đều là thời khắc phiến loạn. Hắn có phát hiện có chút hoảng sợ, chính mình có thể hoàn toàn mất đi nữ nhi duy nhất.

Hoàng Bội lại nói : “ Người thêm thường song tu công pháp của Lưu Vân Thủy Tạ, hao hết tâm cơ theo đuổi mẫu thân, động cơ ban đầu cũng không thuần chính, nhưng là người nắm đó phong lưu hào phóng, mẫu thân vẫn cứ thích người, cam tâm cùng người không thể tách rời, nhưng là cái này có thể tha thứ được, nhưng là lúc không có mẫu thân người lại quyến rũ đệ tử khác của Lưu Vân Thủy Tạ, cái này không thể chấp nhận được. Đương nhiên, người cũng có thể nói lưỡng tình tương tuyệt, bởi vì các nữ đệ tử thật là cam tâm tình nguyện để người câu dẫn, tuy nhiên người là có dã tâm, nhưng các nàng đạo tâm bạc nhược, ngộ nhân bất thực, gây tội phải chịu tội. Nhưng là người ngàn vạn không nên, không nên có chủ ý với Lâm Điền Ngọc và Lục Diệp Ngọc .”

Tiểu Khai lắng lẽ nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, trong lòng biết mình hôm nay nghe được thật sự là bí mật lớn nhất trong tu chân giới, lập tức lại vánh tai nghe, nín thở ngưng khí, liền tiếng hô hấp cũng bắt đầu yếu đi.

Hoàng Bội tiếp tục nói : “ Mẫu thân tuy có chút hồ đồ, đối với người ngoan ngoãn nghe lời, nhưng là nguyên tắc tối cơ bản vẫn có, nên khi người không biết xấu hổ nhờ người giúp tìm Lam Lục hai vị tiền bối, trước mặt cuối cùng cũng thấy rõ bộ mặt thật của người, quyết tâm phải với người một đao gây làm hai, mà lúc này, bởi vì sợ hãi mẫu thân tiết lộ bí mật, người lại trực tiếp hạ sát thủ !”.

Tuyết Phong nhin không được nói : “ Ta lúc ấy cũng là tình thế cấp bách thất thổ, lúc đó ra tay quá mạnh, sau này ta khắp nơi thu thập tài liệu luyện chế tạo hóa đan, chẳng phải vì giữ mệnh mẫu thân người sao ?’.

“ Người không cần tô son trát phấn lên mặt ” Hoàng Bội hừ lạnh nói : “ Nếu không phải biết Lưu Vân Thủy Tạ còn có một bộ song tu tâm pháp

đỉnh cấp Đan Phượng Triều Dương, chỉ sợ người sớm giết người diệt khẩu”.

“ Đan Phượng Triều Dương người cũng biết sao ?” Tuyết Phong có chút kinh ngạc : “ Ta khi nào nói với người ?”.

“ Người đương nhiên không nhớ rõ ” Hoàng Bội nói : “ Năm đó ta chỉ là đứa trẻ đang còn gào khóc đòi ăn, người đang trông ta nhưng lại cùng hai đệ tử của Lưu Vân Thủy Tạ tán tình, nếu không phải các nàng nói ra Đan Phượng Triều Dương , người lại như thế nào đem ý niệm trong đầu đi tán tỉnh Lam Lục hai vị tiền bối ?”.

Tuyết Phong hít sâu một hơi, nói : “ Một khi người cái gì cũng biết, ta cũng không muốn lừa người, ta thật là rất muốn kiến thức một chút công hiệu của Đan Phượng Triều Dương, nhưng là chẳng lẽ người nghĩ rằng ta chính là vì sắc đẹp sao chứ ? ”.

Hắn có thói quen giấu cợt cười cười : “ Ta Tuyết Phong mấy chục năm trước, hành vi cử chỉ tuy không đoan chính, nhưng cũng không phải lãng tử háo sắc? Ta năm đó hao hết tâm cơ tiếp cận Lưu Vân Thủy Tạ, không phải là vì đề cao tu vi sao ?”.

“ Người đã thành công ” Hoàng Bội nói : “ Ít nhất người cũng song tu với ba đệ tử Thủy Tạ, người hôm nay nguyên khí thâm hậu, được công nhận là cao thủ đệ nhất tu chân giới, đều có hơn phân nửa công lao là song tu ”.

Tuyết Phong hai tay nắm lại, ngạo nghễ nói : “ Ta ba tuổi lên núi, năm tuổi nhập đạo, được xưng là kỳ tài tu chân thiên phú bậc nhất trong ngàn năm của phái Nga Mi, đến hai mươi tuổi đã danh khắp thiên hạ, đệ tử của sáu đại phái không có ai là đối thủ của ta, ta vốn nghĩ rằng việc phi thăng chính là dễ dàng, nhưng là cho đến khi sự phụ cùng ta nói chuyện, ta mới biết được tu chân giới một vạn năm nay không có một ai có thể phi thăng,

vì vậy ngày đó ta ta gặp phải đã kích lớn chưa từng có, cơ hồ muốn buông tha tu chân trở về nhân thế ”.

“ Nhưng là ta Tuyết Phong luôn luôn lòng tâm với trời cao, cho tới bây giờ không tin trên đời không có việc không làm được, nếu là buông tha việc này, cũng không tránh khỏi quá mức yếu đuối, ta nghĩ đến phải theo đuổi thiên đạo, duy nhất tu luyện có một đường, nhưng là thiên hạ tu chân quá mức tầm thường, nếu ta muốn phi thăng tiên giới, chẳng những phải vượt qua toàn bộ người tu chân, hơn nữa phải vượt qua vô số cảnh giới, ta nghĩ đến phải đi mượn phương pháp song tu của Lưu Vân Thủy Tạ trợ giúp, ta thật sự tìm không được biện pháp khác tốt hơn ”.

“ Hoàng Tẩy Ngọc là một trong đệ tử thân truyền tam đại chương môn Lưu Vân Thủy Tạ, công pháp tinh thâm, nguyên âm hùng hậu, quả nhiên giúp ta đột phá một cảnh giới, ngay sau đó, sư phụ cũng không phải là đối thủ của ta, nhưng như vậy đương nhiên còn xa mới đủ, ta cũng là bất đắc dĩ, mới lại đi tìm đệ tử khác của Thủy Tạ ”.

“ Ta thực không có chủ ý với Lam Chương Môn và Lục sư tỷ, nhưng là ngẫu nhiên một lần song tu , ta lại nghe nói trong Thủy Tạ còn có một bộ phương pháp song tu rất cao thâm , tên là Đan Phượng Triều Dương, chỉ có ba vị đệ tử chương môn am hiểu, mà muốn hoàn thành bộ công pháp ít nhất cũng phải có hai nàng mới được, người nói ta trừ đánh chủ ý với Lam chương môn và Lục sư tỷ, còn có lựa chọn nào khác sao ?”.

Hoàng bội trào phúng nói :” chỉ tiếc ông trời có mắt, làm người bại lộ, thất bại trong gang tấc. Hai mươi năm nay, tu vi không tiến ngược lại còn thối lui, tâm tính tu dưỡng rơi ngàn trượng, chỉ sợ qua vài năm, vị trí đệ nhất cao thủ tu chân giới cũng không bảo vệ được “.

Tuyết Phong cười khở nói : “ Tu chân giới đệ nhất cao thủ, còn đợi đến ta sao, ngày nay Thiên Tuyển Môn Chủ Nghiêm Tiểu Khai mới thật là đệ nhất cao thủ, mà mặt trượng đại trận của Hoàng Sơn, Ngưng Hương bảo

chuâu của Thủy tạ, Thiên Hỏa Huyền Băng của Thục Sơn đều đã xuất thế, Nga Mi ta chẳng những không góp phần, ngược lại bị hủy mất một món đồ tiên khí, Khốn Tiên Tác, sớm luân lạc mất lưu trong sáu đại phái ”.

Hoàng Bội ngay tức khắc cười lạnh, nói : “ Báo ứng quả nhiên báo ứng ”.

Tuyết Phong run rẩy đứng tại chỗ, trong sát na này, trong đầu óc ý niệm như sông cuộn biển gầm, những năm gần đây, hần tính toán mưu kế, dùng hết tâm tư, tuy không thành công phi thăng, ít nhất cũng bảo toàn thanh danh hiển hách của Nga Mi, nhưng là trong khoảng thời gian này trong thu chân gởi việc lớn không ngừng, gió nổi mây chuyển, bỗng nhiên trong lúc này hần cảm nhận được suy sụp mãnh liệt.

Bỗng nhiên trong lúc này, trong cơ thể cổ đã tâm ấn nấp hai mươi năm có chút rục rịch ngóc đầu dậy !.

Hoàng Bội từ bỏ vai hần cố gắng ngấn đầu lên, vừa lúc gặp hần thần sắc buồn bã, nhất thời trong lòng rất khoái trá, nói : “ Người cũng không cần tốn nhiều tâm tư, hôm nay sáu đại phái cục diện mới dĩ nhiên hình thành, Nga Mi suy sụp đã thành định cục, người dù tốn nhiều tâm lực cũng không có ý nghĩa ”.

Hần phiết phiết miệng, lại nói : “ Năm đó người ít nhất còn anh tuấn, có thể lừa gạt nữ tử trẻ tuổi, hôm nay người là trung niên, lại như thế nào mang cái bộ mặt xấu xa đi tìm người làm cái thứ đó ? cho nên Đan Phượng Triều Dương, ha ha chỉ sợ người đời này đều kiến thức không được rồi ”.

Sắc mặt Tuyết Phong thay đổi trong nháy mắt, phảng phất giãy dụa rất lâu, trong mắt bỗng nhiên bắt ra hào quang dữ tợn, tay kia hung hăng ấn trụ Hoàng Bội, nắm lấy bả vaim hừ lạnh nói : “ Cũng được, thà tham sống sợ chết, còn hơn đánh nhau thua kém !” .

Hoàng Bội bị hấn nắm chặt bả vai đau nhức lớn tiếng : “ Người muốn làm gì ?”.

Tuyết Phong gương mặt có chút bắt đầu vắn vẹo, nhìn lại đặc biệt đáng sợ, bờ môi của hấn run nhè nhẹ, trên trán của gân xanh nổi ra xung quanh mi mắt giống như hoa văn ác ma, trong miệng từng từ nói : “ Người không phải nói ta kiến thức không được được Phượng Triều Dương sao ? ta cố tính muốn kiến thức qua một chút Đan Phượng Triều Dương !”.

Hấn mãnh liệt cúi đầu, con người mắt tràn đầy huyết ti, gương mặt nhìn Hoàng Bội, lãnh đạm nói : “ Người từ nhỏ chính là nội mị chi thể, vốn nhất định là nữ tử yêu tinh hóa quốc ương dân, nếu người học xong Đan Phượng Triều Dương, chỉ sợ hiệu quả không kém Lam Điền Ngọc !”.

Hoàng Bội gương mặt nhìn lại, Tuyết Phong trên mặt vốn ôn văn nho nhã, nay đã hoàng toàn méo mó, cặp mắt kia bình thường ôn hòa như nước thu, giờ đã dữ tợn giống như dã thú, hơn nữa ánh mắt mang theo hào quang đục vọng mãnh liệt, hấn chỉ trong lòng giật mình hoảng sợ, : “ Người muốn làm gì ?”.

Tuyết Phong rõ ràng có chút điên cuồng , lớn tiếng nói : “ Ta muốn Hoàng Tẩy Ngọc dạy người Đan Phượng Triều Dương, sau đó tương trợ ta hành công !”.

Hoàng bội thần tình không dám tin tưởng, giọng ru rầy nói : “ Mẹ tuyệt đối sẽ không đáp ứng người !”.

Tuyết Phong nghiêng răng nói : “ Ta trước kia chính là đối với hấn quá nhẹ nhàng, lúc này đây, hấn dám không đáp ứng, ta liền phế công pháp toàn thân hấn, đem hấn bán đến trần thế, mua vui cho đàn ông ”

Hoàng Bội kinh hãi toàn thân run rẩy lên, thét to : “ Người là phụ thân ta a !”

Tuyết Phong “ phi ”nhổ ra một ngụm đờm, hung hăng nói : “ Như thế nào lại là phụ thân, như thế nào là vợ chồng, người tu đạo đoạn tình tuyệt dục, còn có cái gì không thể bỏ qua !”.

Giờ khắc này, chương môn Nga Mi cao cao tại thượng, đã chính thức hóa thân ác ma.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 9: Phong Vân Tái Biến

Thân hình đơn bạc của Hoàng Bội kịch liệt run rẩy lên, tới nay nàng vẫn luôn cứng rắn lạnh lùng, rốt cuộc bị Tuyết Phong hoàn toàn đánh nát, nhìn thấy nam nhân vốn là cha mình đang như điên cuồng, hai gò má đầy đặn của nàng, tâm trạng nàng vốn lạnh như băng bây giờ đã lạnh tới cực điểm.

“ Ta kháo! Nhịn không được nữa!” Tiểu Khai động thân đứng lên: “ Lão tử phải ra tay rồi!”

“ Đừng nhúc nhích.” Thanh âm Thiên Lộc bay nhanh bên tai: “ Từ từ đã.”

Người này vốn muốn sớm chạy đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, không biết như thế nào lúc này lại thay đổi, hắn dùng sức cầm lấy tay Tiểu Khai, vẻ mặt không ngờ có chút khẩn trương: “ Đừng nóng vội ra tay, có cao thủ đến đây.”

“ Cao thủ?” Tiểu Khai kinh ngạc nói: “ Cả người cũng cho rằng là cao thủ?”

“ Đúng vậy, cao thủ!” Thiên Lộc nói từng chữ: “ Tu vi của người này đã gần đến cảnh giới phi thăng rồi, nếu là ba ngàn năm trước, hắn tự nhiên không phải đối thủ của ta, nhưng bây giờ công lực của ta chỉ còn lại có một phần mười, đã xa xa không bằng hắn nữa.”

Hắn vừa nói xong, liền nhìn thấy một gương mặt hiện ra trong tấm gương.

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Không ngờ là Trường Sinh.”

Trường Sinh vừa xuất hiện, Tuyết Phong lại càng hoảng sợ, nói: “ Người đến lúc nào? Người tới làm gì?”

Trường Sinh thần tình phẫn nộ, nói: “ Thả Hoàng cô nương!”

Tuyết Phong cả giận nói: “ Chuyện nhà của phái Nga Mi ta, quản gì đến người?”

“ Hừ, đây không còn là chuyện nhà của phái Nga Mi nữa.” Trường Sinh cười lạnh nói: “ Ta vẫn đi theo phía sau, các người vừa nói gì, ta tất cả đều nghe được rất rõ ràng.”

Ánh mắt hắn vừa nhìn về phía Hoàng Bội, lập tức ôn nhu: “ Hoàng cô nương, ta tới cứu cô đó.”

Hoàng Bội cho dù có kinh ngạc nhưng bây giờ đã không kịp hỏi, nhanh miệng nói: “ Trường Sinh, mau cứu ta.”

Ánh mắt Trường Sinh thâm tình khẩn khoản nhìn Hoàng Bội chăm chú, nói: “ Từ Thục Sơn lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng cô nương, ta không một khắc nào có thể quên cô nương, nụ cười cô nương cười với ta tại Thập Vạn Thiên Hỏa Huyền Băng, cho tới bây giờ vẫn mãi trong đầu ta, cho nên lần này sau khi kết thúc Thục Sơn Tru Yêu đại hội, ta vẫn đi theo cô nương, chính là chỉ cần nhìn thấy cô nương, cũng là khổ tâm không phụ hữu tâm nhân, vừa lúc để cho ta nhìn thấy chuyện tình hôm nay, cô nương không cần lo lắng, ta bây giờ sẽ cứu cô.”

Giờ phút này trong người hắn mang theo Thiên Hỏa Huyền Băng, theo thực lực thì đã vượt qua Tuyết Phong rất xa, huống chi Tuyết Phong còn

đang khi dễ vị nữ thần trong mắt hắn. Cho nên trong lúc hắn nói chuyện, không hề liếc mắt nhìn Tuyết Phong.

Tuyết Phong chụp lấy cổ họng Hoàng Bội, cả giận nói: “ Người nói cứu nó thì cứu được nó sao, ngu ngốc!”

Trường Sinh mỉm cười, không nói một lời, chỉ thong dong không bức bách: “ Người thả Hoàng cô nương, ta để cho người đi, nếu không hôm nay người đừng nghĩ có thể rời đi nơi này.”

Tuyết Phong nhất thời cười ha ha: “ Đã đến nước này rồi, người nghĩ rằng ta sẽ sợ chết hay sao? Người muốn cứu người, người cứ đi tới a, ta còn thật muốn nhìn xem Thiên Hỏa Huyền Băng nhanh, hay ngón tay ta nhanh!”

Trường Sinh lúc này mới có điểm ngạc nhiên: “ Chẳng lẽ người không sợ chết hay sao?”

Tiểu Khai nhìn thấy cảnh này, nhin không được lắc đầu thở dài, thiếu niên tên gọi Trường Sinh này, mặc dù thực lực tăng cao, nhưng phương diện làm người quả thật có vấn đề, đã thật sự vô cùng khờ dại không nói nổi, cách làm người cư xử quả thật ngây thơ không sao tả được. Điều này có lẽ là thông bệnh của người tu chân tuổi còn trẻ của tu chân giới, tiếp xúc với xã hội quá ít, chỉ biết cắm đầu tu luyện mà thôi.

Bây giờ là lúc nào rồi, Tuyết Phong rõ ràng là do tinh thần có điểm hưng phấn quá độ mà hãm vào điên cuồng, cả cái gì gọi là thân tình yêu tình tất cả đều bỏ hết, vậy làm sao còn lo lắng đến an nguy của bản thân, người lấy tính mạng đi uy hiếp hắn, đó không phải là sự chê cười lớn hay sao?

Tuyết Phong dùng một tay cầm lấy bả vai Hoàng Bội, một tay căng căng khấu nơi cổ họng nàng, nhìn Trường Sinh tiến vài bước, quát: “ Tránh ra!”

Trường Sinh sững sốt, đỏ mặt nói: “ Người không ngờ dám mệnh lệnh ta...”

“ Ta còn chửi mắng người đây!” Thanh âm Tuyết Phong lớn hơn: “ Bây giờ người cắt cho ta, ta đếm ba tiếng, người không cắt lão tử sẽ giết Hoàng Bội!”

Lúc này, giờ phút này Nga Mi chương môn còn có chút nào hình dáng của Nga Mi chương môn?”

Trường Sinh tức giận thần tình đỏ bừng, dồn dập thở dốc vài hơi, rồi cuộc phát ra từng bước, tránh đường cho Tuyết Phong.

Tuyết Phong cười ha ha, kéo Hoàng Bội hướng ra phía ngoài bước đi, trường kiếm sau lưng xoát bay lên, hần nhẹ nhàng nhảy lên, mắt thấy muốn ngự kiếm viễn độn.

Hoàng Bội chỉ cảm thấy trong tim rơi xuống, trong lòng biết nếu mình thật bị hần mang đi, có lẽ kế tiếp là kết cục thảm tuyệt nhân hoàn lãng nhục, nhin không được thét to: “ Cứu ta!”

Trường Sinh tay chân lúng túng, cả nước mắt cũng muốn rơi xuống, ấp úng nói: “ Ta...ta làm sao bây giờ?”

“ Giết hần!” Hoàng Bội lớn tiếng nói: “ Không cần lo cho ta, giết hần!”

Trường Sinh chỉ cảm thấy trong lòng mâu thuẫn cơ hồ muốn phá tan lồng ngực, từ ngày đó tại Thục Sơn được nụ cười của Hoàng Bội câu động tâm ma, hần đối với Hoàng Bội căn bản là không có một chút lực kháng cự, Hoàng Bội nói chuyện, hần vô luận thế nào cũng không dám phản kháng, nhưng lần này Tuyết Phong bóp cổ họng Hoàng Bội, chính mình chỉ cần động một chút, có lẽ mỹ nhân như hoa như ngọc này sẽ có vận mệnh máu thấm đường trường, mà kết cục như vậy, đối với hần mà nói, quả thật trầm trọng không thể nhận, hần đứng tại chỗ, gương mặt hết đỏ lại trắng, vài lần

muốn ra tay, nhưng tay chỉ giơ lên một nửa, vô luận như thế nào cũng không dám tiếp tục giơ lên.

Hoàng Bội mắt thấy phi kiếm đã bay lên, nước mắt nhất thời tuôn ra, rốt cuộc không để ý hết thấy, lớn tiếng nói: “ Trường Sinh, người giết hãn, ta gả cho người!”

Những lời này vừa nói ra, Trường Sinh chợt cảm thấy trong đầu “ Ông” một thanh âm vang lên, trong phút chốc tất cả tâm tư tạp niệm đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hãn cư nhiên đứng thẳng dậy, Thiên Hỏa Huyền Băng vô cùng chói mắt nhất thời tràn ngập cả bầu trời!

Nghiêm khắc mà nói, những lời này của Hoàng Bội là có vấn đề, Trường Sinh muốn giết Tuyết Phong, Tuyết Phong khẳng định sẽ giết Hoàng Bội trước, nếu Tuyết Phong đã giết Hoàng Bội, vậy cho dù Trường Sinh giết chết Tuyết Phong thì sẽ chạy đi đâu cưới Hoàng Bội? Nhưng vấn đề này, trái tim của Trường Sinh đồng học đã bị buộc chặt trên người Hoàng Bội, mà với thần trí của hãn trong lúc này rất khó nghĩ ra những quan hệ tuần hoàn trong đó trong thời gian ngắn ngủi như thế, hãn duy nhất tình tường chính là Hoàng Bội nói ra một điều kiện mà hãn tuyệt đối không thể cự tuyệt, vì điều kiện này, đừng nói là giết Tuyết Phong, cho dù là sát thần giết ma, khi sư diệt tổ, hãn cũng tuyệt không do dự.

Cho nên căn bản là hãn không trải qua tự hỏi, đã ra tay lập tức.

Hãn vừa ra tay, Tiểu Khai nhất thời hét lớn một tiếng: “ Ta kháo! Nguy rồi!”

Sau một khắc, hãn đã nhảy ra ngoài, cây ngàn năm huyền thiết chi tinh được hãn dùng tốc độ cực hạn đánh tới, mục tiêu chính là Thiên Hỏa Huyền Băng của Trường Sinh!

Đôi câu nói, hãn muốn cứu Tuyết Phong.

“ Người điên rồi, Tiểu Khai!” Thiên Lộc ở phía sau oa oa kêu to: “ Người không phải đánh lầm đối tượng a?”

Miệng vừa nói, trong tay lại không hàm hồ, Thiên Lộc thân là một Tán tiên trời sinh dị bẩm, mặc dù nguyên khí suy sụp rất lớn, nhưng trong đầu những công pháp ngạc nhiên cổ quái và quý môn quý đạo thật sự không ít, hăn nhảy dựng ra ngoài, đã bay thẳng đến Tuyết Phong đánh tới.

Mục đích của Trường Sinh là giết người, mục đích của Tiểu Khai là ngăn trở Trường Sinh, mà mục đích của Thiên Lộc là cứu Hoàng Bội, không hề nghi vấn, anh hùng cứu mỹ nhân vĩnh viễn là lựa chọn đầu tiên của kẻ đa tình.

Đáng thương đường đường là Nga Mi chương môn Tuyết Phong, thời gian dài được xưng tu chân giới đệ nhất cao thủ, trước mắt giờ khắc này, lại thành một người yếu nhất đương trường, tay hăn rõ ràng chỉ cách cổ họng Hoàng Bội vài tấc khoảng cách nhưng bỗng nhiên trong lúc đó hăn đã phát hiện chính mình không động được nữa, tiếp một giây sau, hăn nhìn thấy một gương mặt đang tum tum cười đi tới kéo Hoàng Bội trong lòng ngực mình đi, sau đó hăn phát hiện mình mất đi sự khống chế đối với phi kiếm, phiêu phiêu ung dung rút từ trên phi kiếm xuống.

Đương nhiên, Thiên Hỏa Huyền Băng cũng không có xử lý Tuyết Phong, bởi vì ngàn năm huyền thiết chi tinh của Tiểu Khai kịp thời xuất hiện.

Ngày đó tại Hãm Không Đảo, ngàn năm huyền thiết chi tinh đối kháng Mạt Chước đại trận cùng Ngưng Hương bảo châu, cuối cùng đánh thành ngang tay, mà Trường Sinh vừa ra tay, uy thế hơn xa Diêu Viễn và Khinh Hồng, Tiểu Khai bị bách xuất ra hơn mười vạn hoàng sa, mới khó khăn ngăn trở. Sau trận chiến ấy, Tiểu Khai vốn nghĩ ngàn năm huyền thiết chi tinh đánh không lại thiên hỏa huyền băng, nhưng sau đó trên núi Côn Lôn

cùng Ma tộc đại chiến một trận, Tiểu Khai mới bỗng nhiên phát hiện, cây gậy này, nguyên lai chưa từng phát huy hết uy lực chính thức.

Nguyên lai cây gậy này căn bản là chuyên dùng để đánh tiên ma!

Thiên Hỏa Huyền Băng đích xác lợi hại, nhưng chúng nó thuộc loại tiên gia bảo bối, đã như vậy, dùng ngàn năm huyền thiết chi tinh đi đổi phỏ, khẳng định không sai lầm.

Cho nên Trường Sinh không thể tư nghị nhìn cây côn vạn ác kia bay tới “ba” một tiếng, một gậy đã diệt một đóa thiên hỏa, rồi lại “phanh” một gậy đã đánh nát một khối huyền băng, sau đó “bình bình bành bành” một trận loạn xao, nhất thời xao đến thiên hỏa huyền băng phải chạy trốn lên không, phảng phất như thời khắc năm mới phóng pháo hoa, một đóa đóa khối khối vỡ tan ra.

“Nghiêm Tiểu Khai, ngươi làm gì!” Trường Sinh vừa sợ vừa giận: “Chẳng lẽ ngươi muốn bảo hộ cho người xấu kia?”

“Ta mặc kệ cái gì là người tốt người xấu.” Tiểu Khai nói: “Ta chỉ biết trước khi ta cứu sống Tiểu Trúc, hắn tuyệt đối không thể chết được.”

Trường Sinh cả giận nói: “Hoàng cô nương nói ngươi cũng dám cãi lời?”

Tiểu Khai thật ra rất là tò mò: “Cô ta nói có gì đặc biệt hơn người, ta vì cái gì không thể cãi lời?”

Trường Sinh bị hăn hỏi đến ngẩn ngơ, nói không ra lời. Trong lòng hăn Hoàng Bội nói tự nhiên là thánh chỉ, nhưng đối với người khác mà nói lại hoàn toàn không phải như vậy, hăn nhịn không được nói: “Chẳng lẽ ngươi không sợ ngay cả người ta cũng giết?”

Tiểu Khai càng buồn cười: “ Khẩu khí của người thật ra không nhỏ, người đánh thắng được ta sao?”

Trường Sinh lại ngẩn ngơ, nhìn thiên hỏa huyền băng trên không trung, giờ phút này đã bị ngàn năm huyền thiết chi tinh xao đến bay tán loạn, thực lực cao thấp quả thật vừa xem là hiểu ngay.

Tuyệt Phong nằm trên mặt đất, nhìn thấy hoa cả mắt, thẳng đến giờ phút này mới phản ứng, lớn tiếng nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, người giúp ta giết Trường Sinh, ta nhất định giúp người cứu sống Tiểu Trúc.”

Tiểu Khai quay đầu liếc mắt nhìn hắn, không nói gì, ánh mắt lại lóe ra không chừng, trong lòng Trường Sinh có chút gấp gáp, trơ mắt nhìn thấy Thiên Lộc đang đặt Hoàng Bội trên mặt đất, nhin không được nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, người giết Tuyệt Phong, ta giúp người cứu Trì Tiểu Trúc.”

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Người cũng có thể cứu Tiểu Trúc?”

Gương mặt Trường Sinh có chút đỏ lên, nói: “ Ta mặc dù không biết làm sao cứu Tiểu Trúc cô nương, đối với sư phó ta thì sẽ biết.”

Hắn xem Tiểu Khai có chút ngạc nhiên, giải thích: “ Ta nói chính là tân sư phó, lão nhân gia chính là nhân vật ngàn năm trước, một ngàn năm nay, vẫn ẩn cư tại Thục Sơn núi vô danh, thủ hộ một cấm chế thật cổ quái.”

Tiểu Khai lúc này mới giật mình: “ Người nói chính là người giúp người thu phục thiên hỏa huyền băng, vị tiền bối kia?”

Trường Sinh gật gật đầu: “ Ta có thể mang người đi tìm sư phó ta, ông ấy sẽ biết.”

Thiên Lộc vốn im lặng nghe, bỗng nhiên vọt tới giận dữ nói: “ Thúi lắm, nhân vật một ngàn năm trước thì như thế nào, lão tử chính là nhân vật từ ba

ngàn năm trước đây, ta nói cho người, Tiểu Khai gặp phải sự tình này, ngoại trừ thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, tuyệt đối không có con đường thứ hai để đi, mà muốn tránh trời phạt, chỉ có vận dụng luân hồi chi trận, tuyệt đối không có biện pháp nào khác.”

Thiên Lộc nói đương nhiên là có phân lượng, Tiểu Khai lập tức kiên định tín niệm, quả quyết nói: “ Trường Sinh, hay là người trở về đi, hết thầy chờ ta cứu được Tiểu Trúc rồi nói sau.”

Trường Sinh đang do dự, Tuyết Phong lại lớn tiếng nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, người giúp ta giết Trường Sinh, bằng không ta tuyệt không giúp người!”

Thiên Lộc cũng giận dữ: “ Vô luận thế nào mạng của người cũng do hắc cứu, không ngờ người còn muốn uy hiếp hắc?”

Tuyết Phong hấp một hơi, cười lạnh nói: “ Sự tình phát triển tới nước này, ta cùng hắc đã nước lửa bất phân, nếu không giết Trường Sinh, cuối cùng ta sẽ có một ngày chết trong tay hắc, cho dù hôm nay các người cứu ta, chẳng lẽ có thể bảo vệ cho ta cả đời?”

Hắc hung hăng trừng hướng Hoàng Bội: “ Còn có nó, các người phải giao cho ta, nếu không nó đi ra ngoài nói nhảm lung tung, ta làm sao làm chủ môn Nga Mi?”

Thiên Lộc ha ha cười nói: “ Người có hảo ý làm loại chuyện này, chẳng lẽ không có gan thừa nhận hay sao?”

Tuyết Phong nghiêm trang gật đầu: “ Hơn mười năm qua ta cân nhắc chuẩn bị kỹ, đơn giản muốn quang đại Nga Mi, điều này có cái gì không đúng? Nhưng thế nhân ngu độn, lại có thể làm sao giải thích đại trí tuệ của ta, đại khí phách, ta lại phải tốn nhiều sức lực giải thích với bọn phàm phu tục tử hay sao? Ta chỉ muốn làm được bí ẩn một chút thôi.”

Thiên Lộc cười lạnh nói: “ Nhưng người đã uống phí hơn mười năm thời gian, không phải đã thất bại thảm hại?”

Tuyết Phong hừ nói: “ Há có thể được như ý người, nhưng chỉ cầu không then tâm, đạo lý đơn giản như vậy người cũng không có khả năng giải thích, uống phí người có một thân bản lãnh thật tốt, sao lại có thể hiểu được đại trí tuệ của ta!”

Thiên Lộc vốn miệng đầy chính nghĩa, không ngờ bị hần nói ngang đến há mồm cứng lưỡi, một câu cũng nói không nên lời, chỉ cảm thấy người trước mắt này quả thật đã vô sỉ tới bước khó có thể hình dung, mà chính mình mấy vạn năm qua tung hoành thiên hạ, còn thật chưa gặp qua người nào có thể so sánh về sự vô sỉ với người này.

Tiểu Khai trầm ngâm sau nửa ngày mới nói: “ Ta tuyệt đối sẽ không giết người vô tội, cũng tuyệt không có khả năng giao Hoàng cô nương cho người, nếu người sợ hãi bị thân bại danh liệt, không ngại yêu cầu bọn họ hạ lời thề, từ nay về sau không được đem chuyện hôm nay tiết lộ ra ngoài, lại càng không được tìm người trả thù.”

Tuyết Phong cả giận nói: “ Người lúc ấy vì Tiểu Trúc cả chuyện hủy diệt tu chân giới cũng không tiếc, hôm nay chỉ muốn người giết hai người, người lại nói nhảm nhiều như vậy, nếu không đáp ứng ta, cùng lắm thì mọi người cùng ôm nhau chết đi!”

Tiểu Khai lắc đầu: “ Ta có nguyên tắc của mình, lúc ấy là các người chủ động khiêu khích, vì Tiểu Trúc, ta đương nhiên có thể không để ý hết thảy, nhưng chuyện hôm nay ta cùng Thiên Lộc đều thấy thật rõ ràng, Trường Sinh và Hoàng Bội đều vô tội, ta như thế xuống tay đối với bọn họ? Ta khuyên ba người các người nên thối lui một bước, từ nay về sau không liên hệ nhau là được.”

Thần sắc trên mặt Tuyết Phong ngay lập tức vạn biến, suy nghĩ nửa ngày mới cắn răng nói: “ Nếu ta không đáp ứng?”

Thần sắc của Tiểu Khai thập phần bất đắc dĩ, đang suy nghĩ, chợt nghe Thiên Lộc cười ha ha: “ Tuyết Phong a Tuyết Phong, người thật ra lại là một người thông minh, biết cách làm người của Tiểu Khai, nhiều nhất là chỉ giết người, nhưng người tính này tính nọ nhưng lại tính tốt ta.”

Tuyết Phong nói: “ Người là ai?”

Thiên Lộc nói: “ Ta là ai không cần người quản, nhưng người nếu không đáp ứng, bây giờ ta sẽ lột sạch sẽ toàn thân người, sau đó dẫn người du hành đến các đại môn phái tu chân giới, đem ác hành của người chiêu cáo thiên hạ. Đương nhiên, một mình ta nói không có bằng chứng, Trường Sinh và Hoàng Bội cũng sẽ đi theo chúng ta làm chứng, rồi sau đó, ta còn muốn dẫn theo người đi Nga Mi, để cho Nga Mi đệ tử ngưỡng mộ người như núi cao xem chương môn sư phó bọn hăn rốt cuộc có sắc mặt thế nào, chờ người thực sự nổi danh, chúng ta lại đi Thục Sơn Thần Kiếm Phong cao nhất triệu khai đệ nhất thịnh hội tu chân giới, bằng Thiên Lộc ta thân là thân phận Tán tiên sùng cao, ta nghĩ không có ai cự tuyệt lời mời của ta, đến lúc đó ta còn muốn mang theo một người giết heo đi tới, bảo hăn ngay đương trường trước mặt thiên hạ tu chân thiên người đi, sau đó, hắc hắc, không biết người có nghe qua Thiên Đao Vạn Quả Chi Hình?”

Hăn nói tới đó, gương mặt Tuyết Phong vừa trắng lại không còn chút máu, nhưng Thiên Lộc còn chưa nói hết, hăn lại lắc đầu ngón tay tiếp tục nói: “ Nga, ngoại trừ Thiên Đao Vạn Quả, còn có Pháo Lạc, Lạt Tiêu Thủy, Thủy Ngân Quán Đỉnh, Tọa Úng...ân, ta nghĩ còn chưa hết trong giờ khắc này, chờ ta trở về hảo hảo tra tra, tóm lại nhất định muốn cho người hảo hảo nhấm nháp một lần, đương nhiên, người yên tâm, chúng ta người tu chân làm gì cũng có hải sinh chi đức, ta sẽ không giết người đâu, ta chỉ muốn đem người nuôi dưỡng cho tốt, cố nhiên không để cho người chết, nhưng cũng không cho người khôi phục, như vậy nói, mỗi qua năm tháng, có thể

cho người hảo hảo nếm thử một lần, như vậy hình thành truyền thống, có lẽ có thể hình thành thịnh hội đại nổi tiếng tu chân giới hàng năm nga!”

Thiên Lộc nói đến hưng phấn vô cùng, những người còn lại ai cũng trợn mắt há hốc mồm, chờ hần nói cho hết lời một phen, bỗng nhiên phát hiện bên người không một tiếng động, quay đầu vừa thấy, chẳng những Tiểu Khai đang há to miệng, ngay cả Hoàng Bội và Trường Sinh cũng quên cả sợ hãi, mỗi người phảng phất như gặp quỷ trường mắt nhìn hần. Cờ chừng năm phút, Tiểu Khai mới gian nan vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi khô, ha ha nói: “ Thiên Lộc...người xác định người là Tán tiên...không phải tà tu?”

Thiên Lộc vô cùng buồn bực lắc đầu, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe được cách đó không xa có một thanh âm khiếp sanh sanh nói: “ Sư phó...ngài đây là...”

Mọi người quay đầu lại, thì nhìn thấy được Tư Mã Thỉnh Tuyết.

Tuyết Phong hiển nhiên là bị Thiên Lộc làm cho sợ tới mức không nhỏ, giờ phút này trước mặt những người này đều là kẻ đối đầu, hơn nữa mỗi người đều lợi hại hơn so với hần, hần thân là có cảm giác của nhân loại không chút an toàn, bỗng nhiên nhìn thấy Tư Mã Thỉnh Tuyết, mặc dù trong lòng biết rõ đó là một phế vật, nhưng bỗng nhiên có chút ít hưng phấn, phảng phất như tìm được “ người một nhà”, vui vẻ nói: “ Thỉnh Tuyết, sao người lại tới đây?”

Bộ dáng của Tư Mã Thỉnh Tuyết như nhát gan sợ chuyện, ấp a ấp úng nói: “ Ta...ta vốn đi theo sư tỷ...đi theo bị lạc, tìm suốt nửa ngày mới tìm đến nơi đây...sư phó, ngài không sao chứ, bọn họ muốn làm gì?”

Tuyết Phong ở trước mặt đồ đệ, nhất thời khôi phục khí chất ôn văn nhã lễ, mỉm cười nói: “ Ta đương nhiên không có việc gì, người đi tới, đến sau lưng ta, khó cho người vẫn quan tâm cho sự an toàn của sư phó, ta từ nay về sau sẽ không đối đãi tệ với người đâu.”

Tư Mã Thính Tuyết “ai” một tiếng, trái lại tiêu sái đi ra phía sau hăn, Tuyết Phong ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai nói: “Tốt lắm, cứ theo ý các người làm đi, người phải cho Trường Sinh và Hoàng Bội phát ra lời thề, không được đem chuyện hôm nay tiết lộ cho người khác, cũng không được tìm ta trả thù, chuyện hôm nay như vậy là xong.”

Tiểu Khai quay đầu nhìn Trường Sinh, Trường Sinh nhìn Hoàng Bội, Hoàng Bội gắt gao giương mắt nhìn Tiểu Khai, trong mắt đều là lửa giận, trừng hồi lâu mới cắn răng nói: “Ai giúp ta giết Tuyết Phong, ta gả cho hăn!”

Tiểu Khai rất là đau đầu, nói: “Người cũng không phải không biết, Tuyết Phong...”

“Không cần nhiều lời!” Hoàng Bội ngắt lời Tiểu Khai: “Người không phải là tham luyến sắc đẹp của Trì Tiểu Trúc hay sao? Ta Hoàng Bội tự phụ dung mạo thiên hạ vô song, tuyệt không dưới Trì Tiểu Trúc, chỉ cần bây giờ người giết Tuyết Phong, ta sẽ tùy người bãi bỏ!”

Tiểu Khai lắc đầu nói: “Không phải chuyện như vậy, người hiểu lầm rồi...”

“Ta không có hiểu lầm!” Hoàng Bội thần tình đều là chế nhạo châm chọc: “Nghiêm Tiểu Khai, người nghĩ rằng ta không biết người là thứ người gì, người chiếm tiện nghi của ta cũng không phải một hai lần, thời điểm người nhìn lên ta cũng không phải không biết, bây giờ đúng là người tìm được cơ hội tốt nhất ở ta, người còn không thu hồi gương mặt đối trá kia của người đi?”

Tiểu Khai còn định giải thích, bỗng nhiên nghe được một tiếng thảm hào vô cùng thống khổ của Tuyết Phong, hăn ngạc nhiên quay đầu lại, vừa gặp một chưởng của Tuyết Phong đánh vào đầu vai Tư Mã Thính Tuyết, nhất

thời đánh Tư Mã Thính Tuyết ra xa từng tám thước, hung hăng chàng trúng một gốc cây đại thụ, cũng không biết là chết hay sống.

Mà nơi trái tim Tuyết Phong, lại cảm một thanh bảo kiếm sáng lạn, kiếm kia từ sau lưng đâm tới, theo ngực lộ ra, miệng vết thương máu tươi phun ra như suối!

“ Trời ạ!” Tiểu Khai chỉ cảm thấy kinh ngạc lạnh mình, lớn tiếng nói: “ Sao lại thế này?”

Tuyết Phong liên tục ho ra máu, cả giận nói: “ Thính Tuyết...khái...khái..người dám đánh lén ta?”

Tư Mã Thính Tuyết nằm trên mặt đất, thần tình máu tươi, kiệt lực giờ đầu lên, vẻ mặt dữ tợn lại hung ác, giãy dụa nói: “ Sư...sư tử...người nói..ai giết Tuyết Phong, người liền gả cho hã...có giữ lời không?”

Hoàng Bội hít sâu một hơi, nói: “ Hoàng Bội ta luôn luôn nói chuyện giữ lời, người đã giết Tuyết Phong, ta sẽ gả cho người, nếu người đã chết, ta sẽ thủ tiết cho người!”

Tư Mã Thính Tuyết thần tình đều là nụ cười, si ngốc nhìn nàng liếc mắt, rồi lại nhắm mắt, nằm dài trên mặt đất, không chút động tĩnh.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 10: Vạn Hồ Hương Tông

Ngực của Tuyết Phong đau đớn vô cùng, trái tim đã bị một kiếm kia hoàn toàn xỏ xuyên qua, vết thương trí mệnh như vậy, cho dù hắn là người tu chân cũng không cách kháng cự, giờ khắc này, hắn cảm thấy công pháp nguyên khí toàn thân đều theo máu tươi chậm rãi lưu thất đi ra, trong phút chốc vô hạn mờ mịt, chuyện cũ trước kia đều tràn tới, thực như giấc mộng Nam Kha. Cả đời hắn cơ hồ tính toán, kiến thức qua vô số cao thủ, không nghĩ tới cuối cùng bị một kiếm trí mạng này, cư nhiên đến từ một người, một tên phế vật mà mình chưa từng đề phòng qua, một người, một phạm phu tục tử mà căn bản là ngay cả cánh cửa tu chân còn chưa từng nhập vào. Mà thanh danh hách hách của phái Nga Mi, không ngờ lại không sánh được một lời hứa của một nữ nhân.

Châm chọc nhất cũng là nữ nhân này chính là con ruột của chính mình.

“Ta...sẽ chết sao?” Khí lực toàn thân của Tuyết Phong đều nhanh chóng biến mất, có lẽ một giây tiếp theo, hắn sẽ vĩnh viễn nhắm mắt lại, nhưng đúng lúc này, Thiên Lộc nhanh nhẹn hỏi Tiểu Khai một câu: “Người muốn cứu hắn hay không?”

“Muốn, đương nhiên muốn!” Tiểu Khai vốn đã tuyệt vọng rồi, nghe hắn vừa hỏi nhất thời tinh thần đại chấn: “Nhanh! Không tiếc hết thầy mọi giá cũng phải cứu hắn trở về!”

Thiên Lộc cười nói: “Chuyện này không khó, người chờ.”

Hắn bay đến bên người Tuyết Phong, tay phủ lên ngực hắn, hào quang bảy màu quen thuộc lóng lánh tuôn ra, hào quang càng ngày càng đậm, qua vài phút, đã hoàn toàn bao vây hai người, Trường Sinh ngơ ngác nhìn hồi lâu, bỗng nhiên cười ha ha, hươ chân múa tay nói: “Hoàng cô nương! Hoàng tiên tử! Người không cần gả cho hắn nữa, người có thể gả cho ta rồi, bởi vì...bởi vì Tuyết Phong còn chưa có chết!”

Đúng vậy, trong màn hào quang bảy màu kia, Tuyết Phong đã chậm rãi ngồi dậy, không thể tin nhìn ngực của mình, mờ mịt nói: “Ta còn sống hay sao?”

Thiên Lộc cười nói: “Ta muốn người chết, người phải chết, ta muốn người sống, người đừng nghĩ chết, đừng quên ta chính là Tán tiên.”

“Nghiêm Tiểu Khai, ta hận chết người!” Hoàng Bội cắn răng nghiến răng nói: “Một ngày nào đó, ta sẽ giết người!”

Lúc này giờ phút này, ngoại trừ cười khổ, Tiểu Khai thật sự cái gì cũng không thể làm, hắn thở dài nói: “Các người thề xong thì có thể đi rồi.”

“Ta tuyệt không thề, ta nhất định phải giết hắn!” Hoàng Bội cả giận nói: “Người muốn giết ta thì cứ thừa dịp này, nếu không một khi ta có cơ hội, cả người cũng giết!”

Nàng lại chuyển đầu: “Trường Sinh, chúng ta đi!”

Trường Sinh liên tục vâng dạ, đi theo sau Hoàng Bội quay đầu bước đi, Hoàng Bội đi được hai bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn Tư Mã Thỉnh Tuyết, nói: “Trường Sinh, người mang hắn cùng đi.”

Trường Sinh chần chờ một chút, thấp giọng nói: “Dạ.” Hắn đi bỗng Tư Mã Thỉnh Tuyết, ba người cùng ngự một thanh kiếm, khoảnh khắc đã đi rất xa.

Tuyết Phong nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, ta từ nay về sau nên làm gì bây giờ?”

Tiểu Khai thở dài, nói: “ Người đi theo ta trước, có ta ở đây, Trường Sinh không dám làm gì người đâu.”

Tuyết Phong nói: “ Từ nay về sau sao? Chẳng lẽ ta đi theo người cả đời?”

Tiểu Khai nghĩ nghĩ, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, nói: “ Được rồi, người cân nhắc cho kỹ, nghĩ muốn đề cao thực lực, không phải là vì phi thăng tiên giới hay sao?”

Tuyết Phong ngẩng đầu nói: “ Đương nhiên, đắc đạo phi thăng là nguyện vọng bình sinh của ta.”

Tiểu Khai vỗ tay một cái, chỉ vào Thiên Lộc cười nói: “ Kia còn không đơn giản, để cho hãn dạy người là được rồi.”

Tuyết Phong quay đầu nhìn Thiên Lộc, chần chờ nói: “ Hãn nói hãn là Tán tiên...”

“ Chẳng những là Tán tiên, hơn nữa là vị Tán tiên của ba ngàn năm trước, hơn nữa là một Tán tiên so với tiên nhân còn lợi hại hơn.” Tiểu Khai nhất thời hưng phấn: “ Tu chân giới mặc dù đã sớm rơi xuống bí tịch phi thăng, nhưng hãn có công pháp tu chân cao nhất đó nga!”

Thần tình âm mai của Tuyết Phong nhất thời đảo qua biến mất, liên thanh run rẩy: “ Người là nói...hãn...hãn..có thể giúp ta phi thăng?”

“ Đúng vậy!” Tiểu Khai chém đinh chặt sắt nói: “ Hãn khẳng định có thể!”

Tuyết Phong “phác thông” một tiếng quỳ bệch trên mặt đất, lớn tiếng nói: “Sư phó tại thượng, xin nhận cúi đầu của đệ tử!”

Chiêu này của hắn quả nhiên làm sóng gió nổi lên, đột ngột dị thường, nhưng thật ra lại dọa hai người nhảy dựng.

Tuyết Phong còn chưa dừng lại, hắn quỳ xuống, nhất thời “Phanh Phanh” cúi lạy mười lạy, nói: “Sư phó, nhận lấy ta đi.”

Thiên Lộc ngạc nhiên nói: “Người cũng không phải đệ tử Linh Sơn, không cần gọi ta sư phó, ta trực tiếp dạy cho người là được.”

Tuyết Phong ngay cả chút do dự đều không có, lớn tiếng nói: “Đệ tử nguyện ý rời khỏi Nga Mi, cải đầu Linh Sơn, chỉ cầu sư phó truyền cho ta tu tiên chi đạo cao minh nhất!”

Thiên Lộc há to miệng, nói: “Người không phải lập chí quang đại Nga Mi hay sao?”

“Quang đại Nga Mi so với tính mạng của ta còn trọng yếu hơn!” Tuyết Phong đương nhiên nói: “Nhưng vì phi thăng tiên giới, ta có thể cả mạng cũng không cần!”

Tiểu Khai và Thiên Lộc hai mặt nhìn nhau, rốt cuộc lại nhận thức được một người cùng cực vô sỉ.

Trải qua một phen dây dưa, Tiểu Khai và Thiên Lộc không thể không trở về Thập Bát Động Tông, thời điểm Thiên Vương gặp lại Tuyết Phong, cả cầm cũng muốn nhanh rơi xuống, đợi nghe nói Tuyết Phong không ngờ cũng vào Linh Sơn phái, chiếc cầm lung lay muốn ngã rốt cuộc hoàn toàn rớt ra. Đương nhiên, khi Tiểu Khai và Thiên Lộc giải thích hết thảy những việc này, an bài cho Tuyết Phong xong thì vội vàng đi đến Lưu Vân Thủy Tạ.

Tiểu Khai vốn nghĩ đến lần này sự tình sẽ rất khó làm, nhưng khi hắn vừa nói cần Chuyển Sanh Phiên thì Lam Điền Ngọc lại không có chút do dự đưa Chuyển Sanh Phiên ra, Tiểu Khai rất là kinh ngạc, liền hỏi, Lam Điền Ngọc cười nói: “ Môn chủ trước tiên giúp chúng ta thu phục Thiên Yêu, sau đó giúp Khinh Hồng mở ra Ngưng Hương bảo châu, trước tiên trừ đi đại họa tu chân giới, sau lại giúp Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta nhảy lên làm môn phái đứng đầu trong sáu đại phái, hai sự kiện này, vô luận là chuyện nào cũng đủ để cho chúng ta hết lòng hồi báo, nhưng chúng ta còn ngăn cản môn chủ cứu Tiểu Trúc cô nương, thiếu chút nữa thành sai lầm lớn, lại nói chúng ta cũng không đánh lại môn chủ, cho nên bắt đầu từ bây giờ, môn chủ có gì cần, Thủy Tạ chúng ta một mực đáp ứng là được.”

Tiểu Khai lúc này mới giật mình, cười nói: “ Người cũng không cần quá khách khí, Chuyển Sanh Phiên nói như thế nào cũng là một trong mười đại tiên khí của tu chân giới, hôm nay người đưa nó cho ta, ta vô luận thế nào cũng phải có điều báo đáp, từ nay về sau Lưu Vân Thủy Tạ nếu gặp phải vấn đề gì, tới tìm ta là được.”

Lam Điền Ngọc chần chờ nói: “ Đã môn chủ nói như vậy, thì Điền Ngọc có một thỉnh cầu nho nhỏ.”

Tiểu Khai nói: “ Thỉnh nói.”

Lam Điền Ngọc nói: “ Bây giờ môn chủ thật sự là chương môn Linh Sơn Phái phải không?”

Tiểu Khai nói: “ Đương nhiên.”

Lam Điền Ngọc thoáng chần chờ một chút, lúc này mới có chút ngại ngùng nói: “ Linh Sơn phái đã có môn chủ đến đỡ, tương lai khẳng định là đại phái lớn nhất tu chân giới, hôm nay nhờ vào cơ hội này, Điền Ngọc mạo muội hỏi một chút, có thể liên minh với Linh Sơn phái, ngày sau đồng khí liên chi, cộng đồng tiến lui, cũng có thể chiếu ứng?”

Tiểu Khai mừng rỡ nói: “ Như vậy tốt nhất, có Lưu Vân Thủy Tạ thừa nhận, Linh Sơn phái mới có thể dung nạp tu chân giới rất tốt, ta cái gì cũng đều không hiểu, từ nay về sau rất nhiều địa phương còn phải phiền toái người chỉ điểm mới được.”

Hai người đơn giản thương lượng một chút mọi chi tiết, công việc liên lạc bên Lưu Vân Thủy Tạ, thủ tục chủ yếu do Bạch Lộ phụ trách, mà bên Linh Sơn sẽ do Điền Tử Âm phụ trách, nói đến thời điểm khai phái nghi thức, Tiểu Khai nói không định làm, bị Lam Điền Ngọc hung hăng phê bình, cuối cùng quyết định cứ ra Tiểu Trúc thì hai phái sẽ liên thủ xử lý.

Tiếp theo Tiểu Khai yêu cầu Lam Điền Ngọc dẫn hai người bọn hắn đi tới chỗ năm xưa Phiêu Vũ đã ở, Lam Điền Ngọc mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ quay đầu dò xét Thiên Lộc bên người Tiểu Khai, cảm xúc của nữ nhân luôn nhạy cảm, Lam Điền Ngọc rất nhanh cảm giác được tâm tình của quái nhân này thật kích động, thần sắc trên mặt đã ngay lập tức thay đổi, nhưng nàng xem thế nào cũng xem không ra lai lịch của Thiên Lộc, hẳn có bao nhiêu thực lực.

Lưu Vân Thủy Tạ chiếm diện tích phi thường lớn, là bài danh đệ nhất trong sáu đại phái, cho nên các vị tiền bối từng trụ qua các phòng đều được giữ lại nguyên vẹn, mấy vạn năm qua, phòng vẫn giữ lại khá nhiều, cơ hồ suốt mấy ngàn thước lâu các toàn bộ đều là không, ba người đi hồi lâu, mới dừng lại trước một gian phòng, Lam Điền Ngọc đẩy cửa gỗ, quay đầu nói: “ Nơi này đúng là nơi Phiêu Vũ tổ sư khi còn sống ở lại, môn chủ nếu muốn đến nơi đây, có phải là muốn từ nơi này tìm một chút linh cảm của thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp?”

Tiểu Khai cười lắc đầu, nói: “ Lam chương môn, có thể để cho vị bằng hữu này của ta ở lại chỗ này trong chốc lát?”

Lam Điền Ngọc kinh ngạc nói: “ Người không ở lại sao?”

Tiểu Khai nói: “ Ta với người đi ra.”

Trong lòng Lam Điền Ngọc càng kinh ngạc, nhưng vẫn gật gật đầu: “ Được rồi.”

Tiểu Khai nhẹ nhàng đóng cửa, nhẹ chân nhẹ tay ngoắc Lam Điền Ngọc, ý bảo nàng cùng hắn đi xa vài bước, lúc này mới thấp giọng nói: “ Ta nói cho người, hắn là ai...”

Lúc Thiên Lộc đi ra, ánh mắt hồng hồng, phảng phất đã khóc, vẻ mặt lại thản nhiên, phảng phất đã yên tâm một chuyện lớn, nhìn Lam Điền Ngọc gật đầu, cười nói: “ Lam chương môn, nơi này ta có một pháp bảo là của Lưu Vân Thủy Tạ, hôm nay đem nó trả lại cho các người.”

Hắn vừa nói, vừa đưa hai cây trâm ra, hai cây trâm nằm cùng một chỗ phảng phất như có một bàn tay vô hình khiên dẫn, thoạt nhìn hồn nhiên toàn thể, Lam Điền Ngọc cẩn thận dò xét một phen, nhìn không được có chút động dung nói: “ Chẳng lẽ là Lưỡng Cực Sai?”

Thiên Lộc mỉm cười gật đầu: “ Đúng vậy, đây là vật năm xưa của Lưu Vân Thủy Tạ, Phiêu Vũ trộm tổng một nửa cho ta, bây giờ ta đem chúng nó vật quy nguyên chủ.”

Lam Điền Ngọc rất là kích động, đưa tay tiếp nhận ngọc trâm, đặt ở trong tay cẩn thận vuốt ve, nói: “ Nghe đồn Lưỡng Cực Sai là một trong những pháp bảo phi hành nhanh nhất, cũng có thể phá được hộ thân nguyên khí của thiên hạ người tu chân, là năm đó Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta dùng để hàng yêu trừ ma, là pháp bảo trọng yếu. Lưỡng Cực Sai mất tích nhiều năm, cả điển tịch môn phái cũng ghi lại không rõ, không nghĩ tới Lam Điền Ngọc ta có ngày nhìn thấy được Ngưng Hương Bảo Châu, lại nhìn thấy được Lưỡng Cực Sai, đây thật sự là thiên đại phúc duyên a!”

Thiên Lộc cười nói: “ Lưỡng Cực Sai là một món bảo bối rất kỳ quái, kết cấu của nó có thể mở ra và hợp lại, nhưng ở một người có được một

phần trong tay cũng chỉ có thể khép mở một lần, nếu là có đủ hai nam nữ yêu nhau dùng máu dính ước, sau đó đem hai cây trâm hợp thể, đồng bước song tu, có thể kích phát ra nguyên khí kinh người cất giấu trong Lưỡng Cực Sai, có thể chống lại tiên nhân ma tộc, cũng có lực để liều mạng, hy vọng Lam chưởng môn có thể vì nó tìm được một chủ nhân tốt, thì ngày trùng hưng của Lưu Vân Thủy Tạ sẽ trở lại rất nhanh.”

Lam Điền Ngọc liên tục gật đầu nói: “ Đa tạ tiền bối!”

Đến tận đây, Thiên Lộc cùng Lưu Vân Thủy Tạ một đoạn duyên phận cũng đã làm xong, từ Thủy Tạ trở về, tâm tình Thiên Lộc rõ ràng cũng được, Tiểu Khai trêu hấn: “ Người đã buông chuyện cũ, đó không phải nên thay đổi mùa xuân thứ hai đi?”

Thiên Lộc thở dài nói: “ Loại việc nam nữ này, nói nói còn có thể, thật muốn buông, đâu có đơn giản như vậy, ở trong Bích Thủy Thiềm Thừ một nhọc ba ngàn năm, ta đã cơ hồ khám phá ra sinh tử, lần này đi ra, ta chỉ muốn thành thành thật thật ở lại Linh Sơn, hảo hảo dạy dỗ đồ đệ, hảo hảo thủ hộ sơn môn, đem Linh Sơn phái phát dương quang đại!”

Câu nói cảm khái vô cùng, Tiểu Khai vốn muốn giễu cợt hấn vài câu, nghĩ tới nghĩ lui, thế nhưng không có chuyện để nói, yên lặng bồi hấn quay trở về Thập Bát Động Tông, Điền Tử Cầm đã sớm đợi ở đó.

Không thể không nói vị Linh Sơn đệ tử này quả thật có vài phần khí chất quân gia, chỉ thời gian ngắn ngủn mấy giờ đã phát động chúng đệ tử yêu tộc tìm tòi toàn núi, tìm được một chỗ phi thường thích hợp tu luyện tràng sở, là một thạch động thiên nhiên, trong động có đủ loại chung nhũ thạch, thỉnh thoảng phát ra tiếng nước rơi đình đình đông đông, phảng phất như nghe âm nhạc, thanh âm thập phần thanh thúy, Điền Tử Cầm đang đánh vào trong động rất nhiều minh châu, làm trong động càng ánh lên vẻ tươi sáng, hào quang nhu hòa chiếu xuống tới, phảng phất như là một giấc mộng ngọt ngào làm cho người ta không muốn tỉnh lại.

Khó được chính là, Điền Tử Cầm không biết nói như thế nào với Tuyệt Phong, cứ nhiên hẫng lại cam nguyện rat ay vì sơn động thiết trí một cấm chế cường lực, với thực lực của chương môn Nga Mi, cấm chế này tuy nhỏ, uy lực lại thật lớn, cả tu chân giới người có thể phá vỡ đã không có bao nhiêu.

Tiểu Khai đưa Chuyển Sanh Phiên giao cho Thiên Vương, nói rõ cách dung, Thập Bát Động Yêu thần tình kích động, trên núi Linh Sơn tiên linh khí nồng hậu vô cùng, chỉ cần dùng Chuyển Sanh Phiên chuyển đổi thành ma khí, cũng có thể có được ma khí nồng đậm như vậy, mặc dù có thêm hơn trăm yêu quái tu ma hơn nữa, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Giờ phút này Hồ Vân Vũ đã tìm đến đây, nói: “Chương môn, người còn nhớ rõ Hồ Niệm chứ?”

Tiểu Khai nói: “Có phải là nữ đệ tử Hồ tộc của Điền Tử Cầm hay không?”

Vẻ mặt Hồ Vân Vũ hưng phấn, nói: “Ta vừa mới cùng nàng nói chuyện một hồi, không ngờ nàng đến từ Hồ tộc của Thanh Khâu Quốc, Thanh Khâu Quốc là địa phương thần thánh nhất trong truyền thuyết của Hồ tộc, nghe nói từ mấy vạn năm trước đã phong bế thông lộ cùng thế tục giới, ta thật không nghĩ tới ta lại còn có thể tìm được tin tức của Thanh Khâu Quốc a!”

Tiểu Khai không có chút hưng phấn gì, cười nói: “Vậy chúc mừng người rồi, Hồ Niệm đã là người của Thanh Khâu Quốc, sao lại đi tới thế tục giới vậy?”

Hồ Vân Vũ cảm khái lắc đầu: “Nguyên lai Thanh Khâu Quốc vốn là một truyền thuyết, trên sự thật, tất cả Hồ tộc đều ở tại thế tục giới, Thanh Khâu Quốc chỉ là một tông của Hồ tộc, đại biểu cho công pháp tu luyện cực mạnh của Hồ tộc và huyết thống thiên phú nhất, mà bây giờ, cả Thanh Khâu Quốc, chỉ còn lại một mình tiểu Niệm thôi.”

Nàng bỗng nhiên hưng phấn lên, ôm lấy cánh tay Tiểu Khai, lớn tiếng nói: “Chưởng môn, người có biết nàng nói gì với ta không? Nàng nói với ta một bí mật cực kỳ lớn!”

Tiểu Khai nói: “Là bí mật gì?”

Hồ Vân Vũ nói: “Nàng nói cho ta biết, trên người nàng còn cất giấu bí tịch tu luyện cao nhất của Thanh Khâu Quốc, đã chính là công pháp cao nhất trong truyền thuyết của Hồ tộc ta- Vạn Hồ Hưởng Tông!”

Tên này vừa nói ra, Tiểu Khai thật ra không chút phản ứng, nhưng Thiên Vương bên cạnh, Điền Tử Cam, Thiên Lộc, lại đồng loạt phát ra một tiếng hít thật dài!

“Vạn Hồ Hưởng

Tông rất mạnh hay sao?” Tiểu Khai mơ hồ: “Các người giống như đều nghe nói qua?”

“Rất mạnh, phi thường cường.” Điền Tử Cam nói: “Trên cơ bản, tất cả yêu tộc có công pháp tu luyện của mình so ra kém tu chân công pháp của nhân loại, nhưng Vạn Hồ Hưởng Tông lại được xưng thiên thiên vạn vạn công pháp yêu tộc tối khủng bố, truyền thuyết sau khi luyện thành, sẽ trở thành tồn tại thứ ba bên ngoài yêu ma và tiên nhân, tên là Hồ Tiên.”

“Vạn Hồ Hưởng Tông...” Thiên Lộc nhắm mắt lại, trên mặt không ngờ lộ ra một tia sợ hãi, lắc nhẹ đầu, thấp giọng nói: “Năm đó...ta là đích thân thể nghiệm qua uy lực của Vạn Hồ Hưởng Tông...”

Điền Tử Cam vẻ mặt tò mò hỏi: “Sư phó, Vạn Hồ Hưởng Tông mạnh như thế nào?”

Thiên Lộc nói: “Năm đó thực lực của ta đạt tới trạng thái đỉnh điểm, tổng cộng chỉ thua qua hai lần, lần đầu tiên là thua Thiên Tuyển Môn Chủ

của năm đó, đó là một lần ta thua tâm phục khẩu phục không còn gì để nói, mà mặt khác một lần là bởi vì Vạn Hồ Hương Tông...”

Hồ Vân Vũ run giọng nói: “ Tiền bối, sau khi luyện thành Vạn Hồ Hương Tông rốt cuộc sẽ như thế nào?”

Thiên Lộc nói: “ Các người không cần hiểu lắm, Vạn Hồ Hương Tông cũng không phải một loại cảnh giới tu luyện, mà là một bộ trận pháp, mà chỗ đáng sợ nhất của trận pháp không phải nhờ uy lực thủ thắng.”

Tiểu Khai kinh ngạc nói: “ Không nhờ vào uy lực thì nhờ cái gì?”

Thiên Lộc mỉm cười, chậm rãi nhả ra hai chữ: “ Quy tắc.”

Tất cả mọi người vẻ mặt mờ mịt, Tiểu Khai lại bỗng nhiên hiểu được.

Thông qua kinh nghiệm trong Diệt Thế Chi Môn, Tiểu Khai đối với lực lượng quy tắc có nhận thức khắc sâu phi thường, Lưu Manh Thỏ uy lực cường đại bị hai kiện pháp bảo nho nhỏ bao sinh tử, Đầu Heo Nhân khó thể chiến thắng bị hai đạo vấn đề đơn giản giết chết, Đa Tình lại bị mấy chuyện xưa làm cho đương trường tiến hóa.

Cho nên nói, chỉ có người chế định ra quy tắc, mới là vô địch, cho dù uy lực của người có lớn hơn, thực lực người cường thịnh, người ta cũng chỉ cần tu cải một chút quy tắc, có thể cho người bị thua không cần suy nghĩ.

Cho nên lúc này vẻ mặt Tiểu Khai mới trịnh trọng lên, quay đầu nói với Hồ Vân Vũ: “ Ý tứ của người là nói, bây giờ các người có thể tu luyện Vạn Hồ Hương Tông rồi?”

Hồ Vân Vũ gật đầu, rồi lại lắc đầu, suy nghĩ hồi lâu chần chờ nói: “ Ta cũng không xác định, bởi vì trên bí tịch của Vạn Hồ Hương Tông đều ghi những văn tự ta chưa từng thấy qua.”

Tiểu Khai nhíu mày nói: “ Người nào biết được?”

Hồ Vân Vũ nói: “ Tiểu Niệm nói đây là văn tự cao nhất của Hồ tộc, chỉ có tu luyện đến cảnh giới chí cao của Hồ tộc mới xem hiểu, nhưng mấy hồ ly chúng ta, mỗi người đều pháp lực thấp kém, nếu có thể tu luyện đến cảnh giới chí cao, làm sao còn cần luyện cái gì mà Vạn Hồ Hương Tông nữa?”

Tiểu Khai lại hỏi: “ Phải tu luyện đến cảnh giới gì mới nhìn hiểu được văn tự trên đó?”

Hồ Vân Vũ chán nản nói: “ Cảnh giới ít nhất phải là Cửu Vĩ Thiên Hồ!”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 1: Lâm Giới Không Gian

“Cửu Vĩ Thiên Hồ!” Thiên Lộc cười ha hả: “Chọc cười, quả thật là chọc cười, trên thế giới này cả người tu chân còn rơi xuống thành như vậy, làm sao còn cái gì mà Cửu Vĩ Thiên Hồ!”

“Đúng vậy...” Đầu của Hồ Vân Vũ đã cúi thấp xuống: “Cho nên Vạn Hồ Hương Tông này, ta xem như không có cách nào khác luyện...”

Diền Tử Cầm và Thiên Vương ở một bên cùng thở dài, cũng đều ngẩng đầu lên.

Đôi mày của Tiểu Khai cau lại một chỗ, nhưng vẫn không nói gì, trầm tư thật lâu sau, mới ngẩng đầu nói: “Nếu thật muốn luyện...cũng không phải không có thể...”

Hắn nhìn thấy ánh mắt Hồ Vân Vũ nghi hoặc, bỗng nhiên cười cười: “Người đi triệu tập tất cả Hồ tộc lại đây, chờ ta đem chuyện nơi này xử lý một chút, sẽ mang bọn người đi một chỗ.”

Thần sắc Hồ Vân Vũ lại là kinh ngạc lại là vui mừng, cũng không dám biểu lộ một tia hoài nghi, nhanh chóng rời khỏi, lúc này Tiểu Khai mới nhìn Tuyết Phong, nói: “Đưa Kim Quang Đỉnh ra đây đi.”

Tuyết Phong không chút nào chần chờ xuất ra Kim Quang Đỉnh, giao cho Tiểu Khai.

“ Ta định đem nó trả lại cho Hoàng Bội, người có ý kiến gì không?”
Tiểu Khai hỏi.

“ Không ý kiến.” Tuyết Phong lập tức lắc đầu: “ Giấc mộng bình sinh của ta chính là thiên đạo, hôm nay thiên đạo có hy vọng, còn vương vấn chi những ân oán trần thế này.”

“ Tốt lắm.” Tiểu Khai đem Kim Quang Đỉnh giao cho Điền Tử Cam: “ Người đi tới Nga Mi, nói là ta muốn người trả lại nó cho Hoàng cô nương.”

Điền Tử Cam gật gật đầu, xoay người đi.

Lúc này Tiểu Khai mới thò tay vào lồng ngực xuất ra Vô Tự Thiên Thư, vỗ vỗ cười nói: “ Tiểu Quan, đi ra.”

Vô Tự Thiên Thư xẹt qua một đạo kim quang nhàn nhạt, Tiểu Quan lập tức xuất hiện trước mặt mọi người, ngẩng đầu nói: “ Khai ca, chuyện gì?”

Tiểu Quan dù sao cũng là Vạn Yêu Vương trong truyền thuyết, lần này xuất hiện, mặc dù Thiên Vương không phải lần đầu tiên nhìn thấy, vẫn đang sợ tới mức lập tức “phác thông” quỳ xuống, Tiểu Khai cười nói: “ Các người đều đứng lên.”

Chúng yêu người xem ta, ta nhìn người, lúc này mới kinh nghi không chừng đứng dậy, Thiên Vương run giọng nói: “ Chương môn, người đây là...”

Tiểu Khai không đáp, quay đầu nhìn Tiểu Quan cười nói: “ Ca ca của người bây giờ là chương môn Linh Sơn phái, người đã là sư thúc của Linh Sơn phái, mấy yêu quái này là đệ tử của Linh Sơn phái chúng ta, người không phải nên tỏ vẻ một chút đi?”

Tiểu Khai nhất thời cười ha ha: “ Khai ca, không cần phải quanh co lòng vòng, không phải là muốn ta dạy bọn hăn tu ma hay sao? Người yên tâm đi,

có ta ở đây, không thành vấn đề!”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Chẳng những phải dạy, còn muốn phải dạy cho tốt, Linh Sơn phái từ nay về sau phải nhờ bọn họ phát dương quang đại, hơn nữa, bọn họ coi như là đệ tử thân truyền của người a.”

Tiểu Quan liên tục gật đầu: “ Đương nhiên, đương nhiên.”

Lữ yêu chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, người xem ta, ta nhìn người, nội tâm mừng như điên đã khó có thể ức chế đã biểu hiện ra trên mặt.

Sư phó tu chân là Tán tiên, sư phó tu ma là Ma Vương, vị Linh Sơn chưởng môn, đã thật sự rất bừa hăn a!

Giờ phút này, Hồ Vân Vũ đã mang theo đám hồ ly lớn nhỏ đi tới, Tiểu Khai phân phó mọi người xong, mang theo đám hồ ly đi vào thạch động, thuận tay dặn Thiên Lộc hạ một cấm chế phong bế miệng động, một đường đi thẳng vào trong.

Gương mặt Hồ Vân Vũ có chút hồng lên, chần chờ nói: “ Chưởng môn, người đang muốn đi luyện Thiên Hạ Đệ Nhất Tu Chân Đại Pháp sao?”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Đúng vậy.”

Hồ Vân Vũ nói: “ Ý tứ của chưởng môn...là muốn toàn thể Hồ tộc chúng ta..hiệp trợ chưởng môn luyện công sao?”

Tiểu Khai lúc này mới hiểu được, cười nói: “ Các người yên tâm, tự nhiên có người hiệp trợ ta luyện công, ta bây giờ mang bọn người đi luyện Vạn Hồ Hương Tông.”

Hồ Vân Vũ lúc này mới yên lòng, vẻ mặt trên mặt có chút ngại ngùng nói: “ Chưởng môn...kỳ thật cho dù chưởng môn muốn chúng ta hiệp trợ...cũng là đương nhiên, ta vừa mới...hắc hắc, chỉ là hỏi một chút thôi.”

Tiểu Khai cười cười, dừng lại một hồi, bỗng nhiên nói: “ Nghe nói người cùng Thiên Vương rất tốt phải không?”

Hồ Vân Vũ nhất thời trong tâm đại loạn, tay chân lúng túng, ấp úng nói: “ Chưởng môn...chưởng môn...người là cứu tinh của cả yêu tộc chúng ta..ta...ta còn hiểu được chuyện nào nặng nhẹ nhanh chậm a.”

Tiểu Khai nhất thời cười ha ha, bước đi nhanh phía trước, lớn tiếng nói: “ Đừng suy nghĩ nhiều nữa, muốn luyện Vạn Hồ Hương Tông, cũng đi theo ta đến đây đi!”

Đợi đến một nơi rộng rãi, Tiểu Khai mệnh lệnh cho cả Hồ tộc vây thành một vòng tròn ngồi xuống, xuất ra Vô Tự Thiên Thư, trình trọng đặt vào giữa, mở ra trang thứ ba, lộ ra bốn chữ màu vàng nhạt Diệt Thế Chi Môn.

Phần đông đám hồ ly không dám thở mạnh, mỗi cặp mắt đều lộ vẻ tò mò, trong khoảng thời gian gần đây, Vô Tự Thiên Thư bốn chữ thật sự rất nổi danh, ngay cả yêu quái cũng quen tai nghe nói, mà bây giờ các nàng ngay tại chỗ nhìn thấy đúng là Vô Tự Thiên Thư, là một trong những bộ phận thần bí nhất.

Tiểu Khai mệnh lệnh cho đám hồ ly cùng nắm tay nhau, cuối cùng mình lại giữ chặt hai Hồ nữ hai bên, mặc niệm một tiếng “ Đi vào”, sau một khắc, đã mang theo tất cả Hồ tộc tiến vào Diệt Thế Chi Môn.

“ Chủ nhân, nơi này chơi vui quá nga! Chúng ta còn không muốn ra ngoài đâu!”

“ Sư đệ, người như thế nào đến nhanh vậy? Chúng ta đều chưa chơi cho thỏa đâu!”

“ Tiểu Khai ca ca, nhanh, đi tới đây chơi với chúng ta!”

“ Ha ha, ca ca, Thiên Lộc ca ca lần này không có tới nga!”

Tiểu Khai vừa xuất hiện, đã bị những âm thanh ồn ào đập vào mặt mà đến làm cho đầu óc choáng váng, hẫng dùm sức lắc đầu, đang muốn nói chuyện, chợt nghe Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng: “ Di, các người là ai?”

Tiểu Khai vội vàng giải thích: “ Muội muội, đây là bằng hữu ta mang từ bên ngoài đến, chuyên môn tiến vào cùng người chơi đùa đó.”

Thần sắc của Tiểu Tiểu có chút cổ quái, dò xét từ trên xuống dưới trên người đám hồ ly cả nửa ngày, bỗng nhiên đôi mày chau lại, ngạc nhiên nói: “ Sao ta cảm thấy các nàng và ca ca không giống nhau?”

Tiểu Khai cười nói: “ Các nàng là yêu, ta là người, đương nhiên không giống nhau.”

“ Không phải.” Tiểu Tiểu nói: “ Ta nghĩ thấy trên người các nàng có một loại...ân, một loại hơi thở ta phi thường quen thuộc.”

Tay nàng hốt nhiên vung lên, trong không khí nhất thời xuất hiện một mảnh hơi nước bảy màu, theo trên đầu đám hồ ly chậm rãi rơi xuống, bị bám một mảnh mùi vị thanh tân, là giống như một trận nước hoa, hơi nước này dừng trên đầu đám hồ ly, trên người, nhất thời nổi lên nhiều điểm hào quang màu vàng.

Tiểu Khai nhìn thấy rất là tò mò: “ Đây là làm gì?”

Tiểu Tiểu dùng sức vỗ tay, nhất thời mặt mày hớn hở, vui vẻ nói: “ Ca, người xem thấy không, mấy yêu quái này, có quan hệ huyết thống với ta a!”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Hồ Vân Vũ đến thẳng giờ khắc này mới phảng phất như nhớ tới cái gì, run giọng nói: “ Chương môn, chẳng lẽ nàng...nàng đúng là Cửu Vĩ Thiên Hồ?”

“ Cừu Vĩ Thiên Hồ là cái gì? Không có nghe nói qua nha!” Tiểu Tiểu trợn to mắt, cười hì hì chạy tới, giữ chặt tay Hồ Vân Vũ: “ A di, các người đã đến đây, phải ở chơi thêm vài ngày, không cần vội vã đi nga.”

Nghe được tiếng xưng hô “ a di”(dì) cổ quái này, người khác thì thôi, Tiểu Khai và Khinh Hồng liếc nhau, chỉ cảm thấy đã nổi da gà, Tiểu Khai nói nhanh: “ Các người đem bản bí tịch kia ra, đưa cho nàng xem xem.”

Hồ Vân Vũ trong lòng mặc dù tràn đầy nghi vấn, cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng xuất ra một quyển sách không phải giấy cũng không phải vải, quy củ đưa cho Tiểu Tiểu.

Trên bìa bản bí tịch kia có bốn chữ to hình thù kỳ lạ quái trạng, phảng phất như có sự vận vẹo biến hóa, Tiểu Khai cẩn thận thu lấy, quả thật không nhận thức được một chữ nào, nhưng Tiểu Tiểu chỉ liếc mắt đã cười nói: “ Di, Vạn Hồ Hương Tông, tên này thật dễ nghe.”

Có thể đọc ra bốn chữ Vạn Hồ Hương Tông, hiển nhiên là đã nhận ra mấy chữ này, chúng hồ ly hưng phấn cực kỳ, cùng kêu lên hoan hô.

Tiểu Tiểu mở bí tịch, qua loa lật xem vài trang, hứng thú trong mắt càng ngày càng đậm, hốt nhiên gấp sách lại, nói: “ Trận pháp này, giống như rất là thú vị a.”

Tiểu Khai cười nói: “ Có thú vị, người cùng các nàng khởi luyện đi, bây giờ ta phải luyện công rồi.”

Tiểu Tiểu ngạc nhiên nói: “ Ca ca, người muốn luyện cái gì công?”

Tiểu Khai nhìn không được xem xét năm cô gái bên cạnh, trên mặt năm cô gái đều có chút đỏ hồng, Tiểu Khai hắc hắc cười nói: “ Người còn nhỏ, có một số việc không thích hợp nói cho người, tóm lại, an bài cho ta một địa phương bí mật, ta cần phải cùng vài vị tỷ tỷ của người đi luyện công.”

Tiểu Tiểu nói: “ Không thể cùng mang ta đi luyện công chung hay sao?”

Tiểu Khai kiên quyết lắc lắc đầu.

Con mắt của Tiểu Tiểu chuyển vòng vo, vươn tay lẳng không vẽ ra, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa, cánh cửa kia cách mặt đất nửa thước, bốn phía không có biên duyên, Tiểu Tiểu cười nói: “ Ca ca, ta bố trí cho các người một Lâm Giới Không Gian, không gian này chỉ có thể mở ra bên trong, bên ngoài không lối vào, các người vào đi thôi.”

Tiểu Khai biết nàng là Sáng Thế Giả, đối với những năng lực ngạc nhiên cổ quái của nàng cũng không chút kinh ngạc, gật gật đầu, thật yên tâm đi vào, Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt không chút do dự cũng đi vào theo.

Khinh Hồng nhìn Ngưng Hương, nói: “ Sư tỷ, chúng ta cũng vào đi thôi.”

Ngưng Hương do dự nửa giây, mới gật đầu nói: “ Được.”

Tiểu Tiểu nhìn thấy Tiêu Vận đứng ở một bên động cũng không động, nhin không được nói: “ Tiêu Vận tỷ tỷ, người không luyện công sao?”

Thần sắc Tiêu Vận có chút cô đơn, cười nói: “ Ta không đi đâu, người đóng cửa đi.”

Tiểu Tiểu “ nga” một tiếng, tay phất một cái, cánh cửa kia liền ẩn mất vào trong hư không.

Lâm Giới Không Gian, kỳ thật cùng trừ vật ngọc giản không gian không khác biệt lắm, đơn giản là dùng lực lượng cách đoạn phong bế một không gian khác, bất quá trừ vật ngọc giản của người tu chân bình thường chỉ có mấy bình phương, mà Tiểu Tiểu tiện tay làm ra không gian này, ít nhất cũng có hơn trăm bình phương, xuất hiện trước mặt Tiểu Khai và bốn cô gái chính là một gian phòng lớn mỹ luân mỹ hoán, Tiểu Khai đẩy cửa mà vào,

bên trong trống trơn lằng dằng, cái gì cũng không có, hăn nhin không được trách oán: “ Lẽ ra nên có một cái giường lớn a.”

Lời mới nói xong, trong phòng đột nhiên sáng ngời, hé ra một cái giường lớn chiếm đến nửa gian phòng.

Tiểu Khai rất là vui vẻ kinh hãi, lại nói: “ Không cần lớn như vậy, nhỏ một chút là tốt lắm.”

Nói cho hết lời, chiếc giường kia quả nhiên súc lại một thước, đúng là cỡ như ý muốn của Tiểu Khai.

Tiểu Hân có chút tò mò, thử thăm dò nói: “ Giường màu trắng, chăn, mền màu vàng, nga, lại điểm thêm hoa văn, bên này phải có mấy cái gối ôm, còn phải có dép lê...”

Hiếu Nguyệt bổ sung: “ Trên mặt đất phải có thảm, trên nóc phòng phải có đèn treo, phải màu phấn hồng sắc, ân, sáng một chút, sáng một chút...”

Không thể không nói, hai tiểu hồ ly hầu hạ Tiểu Khai lâu như vậy, đối với việc sắp xếp trong nhà rất có kinh nghiệm, huống chi hai người đã sớm có vọng tưởng dựa vào lòng Tiểu Khai từ lâu, lần này có thể nương theo cơ hội luyện công danh chính ngôn thuận báo đáp chủ nhân, thật sự là còn cầu không được, cho nên giờ khắc này hai người toàn tâm bố trí mọi thứ, dùng hết tình điệu nam nữ của Hồ tộc mà sắp xếp theo bản năng thiên phú của mình.

Không khí trong phòng bây giờ cũng rất mập mờ, ngọn đèn màu phấn hồng sắc từ trên chiếu xuống, đem chiếc giường trắng như tuyết ánh lên phảng phất như hoa đào, màn che trong suốt nhu hòa che phủ, càng phát ra một loại mỹ cảm mộng lung vô cùng nhuần nhuyễn.

Điểm chết người chính là Hiếu Nguyệt không biết từ nơi nào xuất ra một chậu Hồ Hương Thảo, điểm đốt đặt ở song cửa sổ, thứ này Tiểu Khai không

lâu trước kia từng lĩnh giáo qua, thiên nhiên thô tình tác dụng thật sự là cường hãn vô cùng.

Không thể không nói không gian này đích xác kỳ diệu, cứ nhiên có thể làm được tùy tâm sở dục, mọi người muốn cái gì, nơi này có thể xuất hiện cái gì, Tiểu Khai nhìn Khinh Hồng và Ngưng Hương, cười nói: “ Các người có vấn đề gì yêu cầu thì cứ nói ra đi.”

Khinh Hồng và Ngưng Hương đều có điểm khẩn trương, cúi đầu thật sâu, hai gương mặt cười đến đỏ bừng, qua hồi lâu, Khinh Hồng mới nhỏ nhẹ nói :” Tiểu Khai ca ca...chúng ta...chúng ta làm sao luyện công?”

Tiểu Khai móc trong lồng ngực ra một quyển sách, đây chính là Thiên Lộc viết ra cho hắn (Thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp)kể lại phương pháp tu luyện, nói: “ Các người xem xong quyển sách này, sẽ biết nên luyện như thế nào.”

Hắn cầm sách lung lay nhoáng lên, một quyển sách liền biến thành năm bản, vừa lúc mỗi người một quyển.

Đầu của Khinh Hồng rất nhanh muốn gục luôn xuống mặt đất, phảng phất như làm không nổi chuyện gì, nhanh chóng lấy quyển sách trên tay Tiểu Khai, sau đó lôi kéo Ngưng Hương: “ Sư tỷ, chúng ta đi bên kia xem.”

Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt hào phóng hơn, cười hì hì chạy tới cầm hai quyển sách, ngồi vào bên kia bắt đầu thì thầm thảo luận.

Thiên Lộc người này, mặc dù thoát nhìn điên điên khùng khùng, nhưng hắn thiên phú cao, cũng không thể nghi ngờ, Tiểu Khai và bốn cô gái một bên đọc sách, một bên nhận thức, mặc dù gương mặt mỗi người đỏ tới mang tai, hô to vô sỉ, nhưng cũng đối với công pháp này âm thầm khâm phục, đến thời khắc này mới phát hiện, Thiên Lộc có thể tại ba ngàn năm trước có thể tu thành tiên, quả nhiên là có đạo lý của hắn.

Trên đời phàm nhân tu chân, phải nói đến thiên phú, căn cốt, ngộ tính, cho nên tư chất ngu ngốc thì không cần, thể chất kém cỏi cũng không cần, ngộ tính khờ khạo cũng không cần, tuổi quá lớn cũng không thể, Thiên Lộc sáng tạo một bộ phương pháp tu luyện này lại hoàn toàn từ bỏ mấy thứ “tiên thiên chi biệt” này ra, thuần túy nhờ vào tu dưỡng điều bổ cho tu luyện giả thoát thai hoán cốt, trọng tố kinh mạch, cho nên theo bản chất mà nói, bản công pháp này khởi điểm so với tu chân thuật cao hơn một bậc, chính thức đạt tới “vô thị thiên tiên soa dị.”(không phân biệt tiên thiên có thấp kém hay không), là cảnh giới công bình nhất.

Trên đời này chân lý không thể phá bỏ chính là âm dương chi lý, đại bộ phận tu chân công pháp đều là nhờ vào chăm chỉ toàn tâm nghiên luyện bốn chữ, mà môn công pháp này thuần túy do song tu nhập đạo, ngay từ đầu đúng là tu luyện âm dương lực, theo điểm này mà nói, hẳn đã xa xa giỏi hơn, áp đảo những công pháp khác.

Vậy, đây có phải là công pháp vương đạo chính thức của tu chân giới hay không?

Hiển nhiên không phải!

Thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp là một môn phi thường ích kỷ công pháp, theo ý nghĩa nào đó mà nói, không giống là công pháp người tu chân nên tu luyện, ngược lại như là công phu người tu ma nên tu luyện, bởi vì nguyên tắc tu luyện công pháp này chính là : lấy nguyên lực của người khác cho ta sử dụng.

Ta vì chính mình, mà người khác là đỉnh lô, đỉnh lô dưỡng thành, dĩ nhiên thực thân thành thánh, đây chính là bản chất cuối cùng của song tu đại pháp.

Cho nên tu luyện môn công pháp này, cần trời sinh mị cốt nữ tử bốn người, hai người tu chân, hai con hồ yêu, cam đoan bồi dưỡng nguyên âm

lực thuần thực và hoàn thiện nhất trong thiên địa, mà tất cả nguyên âm lực đều phải rót vào bản thể của tu luyện giả, cùng nguyên dương của bản thể kết hợp, đạt tới mức âm dương giao thái cuối cùng, thiên địa hợp nhất.

Thiên Lộc làm ra cống hiến lớn nhất, là vì hẩn nghiên cứu ra trọn vẹn lực lượng phản bộ nguyên tắc, làm người cống hiến nguyên âm lực nữ thể không vì thoát âm mà chết, ngược lại có thể tìm được tư bổ cho bản thể, để cho song phương tu luyệnjd đều có tiến bộ, mà Thiên Lộc sở dĩ có thể làm được điểm này, còn lại là vì hẩn hệ thống nghiên cứu Hồ tộc và Lưu Vân Thủy Tạ, những song tu thuật tối tinh hoa, ngành cứng đem hai môn công pháp không thể kết hợp mà lại kết hợp cùng một chỗ, cuối cùng nghịch chuyển thiên ý.

Nếu không phải bởi vì ở chỗ này đích xác nghịch chuyển thiên ý, cũng không thể xúc động trời phạt, làm cho nhất định phải yêu cầu dựa vào Luân Hồi Chi Trận nữa.

Nguyên do này nói đến mặc dù phức tạp, nhưng cuối cùng cũng chỉ có hai điểm.

Thứ nhất, thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp kỳ thật chỉ là một môn phương pháp tu luyện phi thường tà ác, nhưng nó cũng không thương thiên hại lý.

Thứ hai, thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp đích thật là một dị số trong thiên địa, đã tràn ngập cỗ tiềm lực khó thể tưởng tượng.

Vô luận như thế nào, một bộ công pháp tà ác, tu luyện lên thì tuyệt đối sẽ không đứng đắn, cho nên, sau khi nhìn đầy đủ công pháp , chẳng những gương mặt của Khinh Hồng và Ngưng Hương đỏ đến mức muốn xuất huyết, ngay cả Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt đã sớm chuẩn bị tâm lý cũng đã lộ ra một bộ dáng cực độ ngại ngùng.

“ Khái..khái...này..” Tiểu Khai nghiêm mặt nói: “ Các người xem đã hiểu chưa?”

Qua hồi lâu, Hiếu Nguyệt đánh bạo lên tiếng: “ Xem đã hiểu.”

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn, bốn đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương quy củ ngồi ở đối diện, cả đám như mơ màng, thẹn thùng vô hạn, tám bàn tay nhỏ bé không hẹn mà cùng đặt ở trước mặt, vô thức vò chéo áo của chính mình, ánh mắt long lanh lại nhịn không được trộm nhìn sang bên cạnh mình, muốn nhìn một chút xem vị tỷ muội bên cạnh có phải là có bộ dáng giống như chính mình hay không.

Tiểu Khai rung động, chỉ cảm thấy có cổ lửa tâm lặng lẽ bốc lên, nhưng khi nhớ tới công pháp yêu cầu, lập tức mạnh mẽ đè ép đi xuống, nghiêm túc nói: “ Đã các người xem hiểu, chúng ta chuẩn bị luyện công thôi, các người ai theo giúp ta luyện công pháp tầng thứ nhất?”

Bốn cô gái người xem xem ta, ta nhìn nhìn người, chỉ cảm thấy tim đập như trống trận, suy nghĩ một chút trong sách, theo như lời này việc tu luyện kia không ai nói được ra lời, trầm mặc một hồi lâu, Khinh Hồng mới nhẹ giọng nói: “ Tiểu Khai ca ca...người làm chủ là được.”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Tốt, vậy Tiểu Hân và Ngưng Hương đến đây đi.”

Tiểu Hân há mồm, nhỏ giọng nói: “ Chủ nhân..vì sao là ta?”

Tiểu Khai nói: “ Công pháp tầng thứ nhất do ta ra tay trước, mẫu chốt đều do ta, mà tầng thứ hai là do các người ra tay, ta nghĩ tu vi của Hiếu Nguyệt so với người thâm hậu hơn nhiều lắm, để cho nàng theo giúp ta luyện tầng thứ hai, nên hiệu quả sẽ rất tốt a.”

Tiểu Khai đích xác nói rất đúng lý, Tiểu Hân mặc dù trong lòng tràn đầy không muốn, nhưng cũng chỉ gật đầu nói: “ Được rồi.”

Ngưng Hương lại vội vàng nói: “ Ta mặc dù không có Ngưng Hương Bảo Châu, đối với tu vi của ngươi và sư muội lại thâm hậu hơn một ít, vì sao lại để ta tu luyện tầng thứ nhất?”

Tiểu Khai nhin không được nhìn nàng, vị nhị sư tỷ của Lưu Vân Thủy Tạ này cho tới nay vẫn nhìn hẩn chướng mắt, chính mình còn ở trong Nguyệt Bạch Cấm Địa tự nhiên bị nàng đánh cho một quyền, lại nói tiếp là có điểm hiềm khích. Lúc này Ngưng Hương mày liễu hơi nhíu, hai má hồng lên, hai mắt đang trừng nhìn mình, cũng không tự chủ lộ ra vài phần mềm yếu, nhìn có vài phần anh khí bưng bưng, lại có vài phần nhu nhược do nữ nhân trời sinh, Tiểu Khai nhìn thấy, cư nhiên có chút ngây người, nổi lên tâm tình thương hương tiếc ngọc, tự nghĩ thầm: “ Sao trước kia ta không phát hiện nàng đẹp mắt như vậy?”

Ngưng Hương nhìn bộ dáng sắc sắc mê mê của hẩn nhìn mình, càng vừa thẹn vừa giận, dù sao mình cũng là thân xử nữ trong sạch, vô luận như thế nào cũng bị hủy trong tay người này, giận là giận bộ dáng lẳng tử của hẩn, càng nghĩ càng buồn bực, nhin không được dùng sức liếc mắt: “ Người nói a!”

Tiểu Khai bây giờ là “ phụng chỉ trên giường”, Thượng Phương bảo kiểm cầm nơi tay, chí khí dương dương trừng mắt ngược lại nàng: “ Uy, ngươi nói chuyện với ai vậy, đừng quên sư phó ngươi nói như thế nào nga, ngươi phải nghe lời ta đó.”

Ngưng Hương thật sự là lửa giận đầy mình, nhưng lời này của Tiểu Khai không thể phản bác, nhất thời cả giận: “ Nghe người thì nghe người, người còn làm gì ta chứ, hừ!”

Tiểu Khai hắc hắc cười tà khí, cũng không nói gì, nghĩ thầm: “ ***, bây giờ ngươi là thịt cá, lão tử là con dao, phải làm cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không thể!”

Nhớ tới thủ đoạn tà ác được miêu tả trong song tu đại pháp, nam diễn viên thuần khiết xử nam của chúng ta đã nhin không được có chút ngo ngoe dục động.

Hiếu Nguyệt và Khinh Hồng rời khỏi cửa, nhẹ nhàng yểm hộ hảo ngay cửa, nghi thức tu luyện này, coi như chính thức bắt đầu rồi.

Chuyện tới trước mắt, Tiểu Khai vừa mới trầm lặng nhất thời hoàn toàn không cánh mà bay, một viên tâm phác thông loạn nháy dựng, hấn gian nan nuốt nước miếng, nhìn Tiểu Hân nói: “ Ta..ta phải ra tay rồi!”

Tiểu Hân phảng phất như một con thỏ bị thương quẩn súc ở một góc giường, toàn thân run nhè nhẹ, run giọng nói: “ Chủ nhân, người..người đừng quá tra tấn Tiểu Hân a.”

Tiểu Khai không dám trả lời, chậm rãi đến bên người nàng, dựa theo thủ pháp trong sách, vươn tay nhẹ nhàng điểm ngón tay ngay eo Tiểu Hân một cái, rồi rút nhanh trở về.

Nói ra kỳ quái, cũng chỉ một chút nhẹ nhàng này, Tiểu Hân không ngờ nhin không được nhẹ nhàng phát ra “ nha” một tiếng, một tiếng này nghe vào lỗ tai, thật sự là nói không nên lời về nhu mị yêu kiều, trái tim Tiểu Khai cơ hồ nháy ra khỏi ngực, sau nửa ngày mới do dự vươn ngón tay ra, lại điểm ngay eo Tiểu Hân một chút.

“ Ti..” Tiểu Hân lại phát ra một hơi thở, cả thân hình đều run lên nhè nhẹ, mặc dù toàn thân còn bị quần áo bao vây, nhưng vùng cổ bạch ngọc đã có chút hiện lên màu đỏ như lửa.

Tiểu Khai ngưng thần tĩnh khí, dùng sức hít thở vài hơi, âm thầm báo cho chính mình: “ Nghiêm Tiểu Khai, người đây là đang luyện công, người luyện công là vì cứu Tiểu Trúc, nếu luyện không thành, thì Tiểu Trúc của người vĩnh viễn sẽ không trở lại, đây là trọng yếu trước mắt, người không thể vì thẹn thùng mà phá hủy đại sự a!”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 2: Hồ Nữ Trán Phóng

Không thể không nói, Tiểu Trúc đúng là ngọn đèn sáng của Tiểu Khai. Sau một lúc cố gắng, tâm tính của Tiểu Khai nhanh chóng vững vàng xuống tới, yên lặng suy tư quyển sách của Thiên Lộc, tâm pháp điều tức, để cho nguyên khí yếu ớt mỏng manh trong cơ thể bắt đầu vận chuyển lên.

Tâm pháp này cũng là độc sang của Thiên Lộc, hẳn có chỗ đặc biệt vô cùng. Nguyên khí căn bản không phải vận chuyển toàn thân, mà thuần túy chỉ ở “trung bộ” vận chuyển. Trung bộ, đúng là chỗ cạnh đùi chỉ cách vài phương tấc.

Khu vực này kinh mạch đúng là liêu liêu vô vãi, căn bản cấu không thành thông lộ gì, nhưng Thiên Lộc không hổ là ngút trời kỳ tài. Không biết hẳn làm thế nào, dám làm như hẳn và tìm được như hẳn thì có những người cả đời cũng không có thể hiểu được, trong khoảng cách nhỏ xíu giữa xương cốt, nơi kinh mạch đoạn liệt không nhìn ra, căn bản không tìm được một chút khe hở. Nhưng tâm pháp này của hẳn lại có thể có tương ứng nguyên khí. Không ngờ ở một nơi hoàn toàn không có một thông lộ lại đi ra được một con đường. Hơn nữa con đường này lại tuần hoàn tới lui. Càng chạy càng thông sướng, càng chạy càng rộng lớn, đi đến sau còn theo bốn phía đường lớn, còn có thể phân xoa ra những đường nhỏ. Càng có vẻ bốn thông tám đạt. Còn có thể cung ứng nguyên khí tới tới lui lui xuyên lưu không thôi, giống như thời điểm hoàng hôn náo nhiệt, mọi người cùng thông thông đi xuống phố. Hết lần này tới lần khác cũng không có vẻ bế tắc.

Công pháp này một khi vận chuyển lên, Tiểu Khai nhất thời cảm thấy nơi đan điền một mảnh lửa nóng. Bên dưới ba tắc nhiệt khí bốc lên, phảng phất như có người đang hùng hùng đốt lửa, làm cho khói bốc nóng dương dương, hơi nước bốc lên làm cho cả phòng không còn nhìn thấy rõ được gì.

Mà trong hơi nước mang mang còn phảng phất như có vật chất kỳ quái nào đó chỉ cần bám vào một chỗ trong cơ thể Tiểu Khai, thì chỗ đó nhanh chóng thanh tỉnh lên. Dục vọng ngo ngoe dục động trong phút chốc đã bị tan thành mây khói.

Trong mắt Tiểu Khai tràn ngập thân thể yếu diệu vô cùng của Tiểu Hân. Trong tai tràn ngập tiếng rên rỉ vô cùng mê người của Tiểu Hân, nhưng hai mắt của hắn nháy cũng không nháy, phảng phất như nhìn thấy một pho tượng gỗ bình thường, cả một chút cảm tình bình phàm của nhân loại cũng không có.

Tay hắn điểm như điện trên người của Tiểu Hân, theo mắt cá chân điểm đến đùi, lại từ đùi đến bụng, rồi tới gò ngực cao tủng. Cho đến khi đôi môi đỏ mọng ướm át tiên điểm phảng phất như bị dục hỏa cháy sạch không mở ra được đôi mắt hoa đào. Mỗi khi điểm một chỗ, Tiểu Hân lại phát ra một tiếng rên rỉ thật gợi tình ướm át. Thanh âm này một tiếng so với một tiếng mê người. Thường thường nghĩ đến đã thấy cự hạn, rồi lại trong một giây tới độ cao tột đỉnh. Đạt tới đỉnh điểm mà thể nhân khó thể tưởng tượng nổi.

Ngưng Hương nằm bên người Tiểu Hân, mặc dù Tiểu Khai không có chạm vào nàng, nhưng trong lỗ tai nàng đều là thanh âm rên rỉ và thở dốc của Tiểu Hân, nàng vừa bức bối vừa tò mò, vốn định cúi đầu không xem không nghe không nghĩ, nhưng cuối cùng lại nhịn không được lạng lẽ nhìn động tác của Tiểu Khai, nhìn thấy mười ngón tay Tiểu Khai linh hoạt phủ lên toàn thân Tiểu Hân từ trên xuống dưới, trong lòng Ngưng Hương phanh phanh nháy loạn, chỉ cảm thấy bình sinh những gì đã nhìn thấy so ra cũng kém giờ phút này.

Phương pháp song tu của Lưu Vân Thủy Tạ vốn cũng là cảnh giới chí cao của song tu. Bản thân nàng càng được đích thân Lam Điền Ngọc truyền thụ Đan Phương Triều Dương tâm pháp. Trong quá trình tu luyện, trong lúc đó thầy trò cùng tỷ muội cũng có chạm vào nhau. Nói ra cũng có rất nhiều chuyện rất khó để cho người ngoài biết được.

Nhưng vô luận như thế nào, chung quy nữ nhân và nữ nhân trong lúc đó chỉ là một loại phương thức truyền đạo. Bản chất thì thuần khiết không có việc gì khác. Mà lúc này giờ phút này, trước mắt nàng nhìn thấy, trong tai nghe thấy, lại cảnh sắc nam nữ dâm mỹ cực hạn. Theo tri thức thập phần phong phú của nàng, lại nhìn thấy được cảnh tượng trước mắt, vẫn không tự chủ được đã đại loạn tâm chí, chỉ cảm thấy gương mặt như bị thiêu đốt đỏ bừng. Trong cơ thể cũng có một cảm giác kỳ quái đang khó thể ức chế dâng lên. Nhìn thấy Tiểu Khai đang vuốt ve khắp nơi trên thân thể Tiểu Hân, liền cảm thấy phảng phất như đang vuốt trên người mình, Tiểu Khai mỗi khi sờ một chút, nàng lại nghĩ thấy địa phương tương ứng trên người phảng phất như bị con kiến bò lên nhột nhột, bất tri bất giác run lên, toàn thân xụi lơ xuống.

Mà một cổ hương thơm kỳ dị mà nồng đậm, đã lặng lẽ từ trên người nàng tràn ngập đi ra.

Lam Điền Ngọc ngày đó từng giới thiệu qua với Tiểu Khai, nhị đệ tử của nàng Ngưng Hương trời sinh có một thể chất tỏa hương khác thường. Nhưng lại không hảo ý nói thêm một chuyện khác: Ngưng Hương càng động tình, thì mùi hương trên cơ thể càng thơm hơn, càng nồng đậm hơn.

Theo điểm này mà xem, vị nhị sư tỷ của Lưu Vân Thủy Tạ này kỳ thật cũng là cực phẩm vưu vật trên giường.

Chỉ tiếc bây giờ Tiểu Khai vẫn như không cảm thấy. Khuôn mặt như mặt giẻ không dao động, xem ra không hề có tâm tình thưởng thức vị cực phẩm vưu vật này. Động tác trên tay hắn mặc dù càng ngày càng dâm uế

không chịu nổi, đều đã chậm rãi luồn xuống dưới quần áo mỏng manh của Tiểu Hân, nhưng thân thể hắn lại không có chút động tình nào. Ngưng Hương chỉ cảm thấy trong cơ thể có từng đợt từng đợt cảm giác kỳ quái khó nói nên lời như nước thủy triều bùng lên trong lòng, mặc dù trong lòng mắc cỡ hân không thể đương trường tự vận, nhưng lại hết lần này tới lần khác nhìn không được ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai. Muốn nhìn thấy động tác của hắn, càng nhìn thấy tim càng đập nhanh không tưởng nổi.

Tiểu Khai vốn đang nằm trên đầu giường, giờ phút này đang ngồi lên. Động tác hai tay không ngừng, nhưng bộ vị khác của thân thể lại hoàn toàn đoan chánh. Thoạt nhìn phảng phất như lão hòa thượng đang ngồi bình thường. Làm sao nhìn ra được bất cứ dị tượng gì?

“ Thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp này...thật sự..thật sự là rất vô sỉ!” Trong lòng Ngưng Hương cảm thán, lại phẫn nộ. Nhưng còn mang theo cả một tia u oán. Mang theo sự hàm oán liếc mắt nhìn Tiểu Khai, vô lực cúi đầu.

Mà Tiểu Hân cách người nàng nửa thước, đã hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ động tình càng lúc càng nhanh hơn, thân thể như con rắn uốn éo trên giường, vặn vẹo lên, thân thể mềm mại phảng phất như không có xương. Trong ánh mắt mê ly, đã nhận nhận ra nhiều điểm ướt át, đôi môi nóng bỏng có chút mở ra, nhổ ra hơi thở làm cho người ta cảm thấy toàn thân nóng bỏng.

Phải biết rằng thủ pháp này của Tiểu Khai, chính là Thiên Lộ căn cứ kết cấu của thân thể con người mà đặc thù sáng tạo ra thôi tình đại pháp cao minh nhất, Tiểu Khai vô số lần điểm kích, vừa lúc điểm tại những bộ vị mẫn cảm nhất của Tiểu Hân, các đốt ngón tay và huyết vị dễ dàng động tình, hàng trăm vị trí nhỏ nhỏ một đường điểm xuống tới. Cho dù là thiên hạ tối tinh khiết liệt nữ tiết phụ, cũng hoàn toàn bị biến thành dâm oa dâng phụ, huống chi ngón tay của Tiểu Khai lại còn mang theo nhiệt lưu kỳ dị, cỗ nhiệt lưu này trong cơ thể hắn do luồng nguyên khí không ngừng vận

chuyển kia cấu thành. Càng là thôi tình thánh phẩm tối tinh hoa trong thiên hạ, hai tướng kết hợp. Trên thế gian căn bản không có nữ nhân nào có thể ngăn cản.

“ Chủ nhân...ta...ta muốn...” Ánh mắt của Tiểu Hân nửa khép nửa mở, phảng phất như đã mất đi tinh anh. Nàng giương mắt nhìn lên trần nhà, âm sắc nhu mì lượng lệ, càng giống như giọt nước lãng đăng chữ “ ta muốn...” này vừa hô lên, còn có sự kiều mỹ đặc biệt hấp dẫn của Hồ tộc, còn mang theo một chút khao khát từ sâu trong linh hồn, có lẽ dù là thần tiên cũng khó thể không động tâm hạ phàm. Nhưng Tiểu Khai hết lần này tới lần khác cũng không chút phản ứng, trên mặt hắn không có một dấu hiệu nào. Hắn an tĩnh nhìn mỹ nữ trước mặt, tay hạ xuống không ngừng. Xoát xoát liên thanh, rốt cuộc đem toàn bộ quần áo trên người Tiểu Hân lột xuống. Lộ ra toàn bộ những khu vực xử nữ mà chưa có nam nhân nào được nhìn thấy.

“ Chủ nhân...cầu người đó...xin đừng tra tấn Tiểu Hân nữa...” Tiểu Hân phảng phất như bị khoái cảm thật lớn dâng lên, kịch liệt ho khan. Trong thanh âm mang theo tiếng khóc rõ ràng: “ Khái khái...chủ nhân...xin lấy Tiểu Hân đi...tiểu Hân...tiểu Hân chịu không được nữa...”

Tiểu Khai đưa tay luồn vào thân thể tiểu Hân đặt ngay khe hở dưới giường chống mạnh một chút, tiểu Hân " anh ninh" một tiếng, nhất thời bị hắn bay qua bên thân, ngửa mặt hướng lên trời.

Ngưng Hương hung hăng hít một hơi. Chỉ cảm thấy hít thở đều như muốn dừng lại. Hai ánh mắt lại nhìn lại dưới cằm của tiểu Hân.

Ướt át nhiều điểm, ánh sáng liễm diễm, ở chỗ thần bí sâu trong kia, một mảnh thê mê. Phảng phất như mưa lác xuống đầm, sóng đẩy lực bình, đến lúc này Ngưng Hương mới chú ý tới, chiếc giường trắng tuyết đã sớm bị ướt át thành một mảnh!

Tiểu Khai có chút cười cười có vẻ tàn khốc. Cự nhiên đưa tay sờ lên chiếc giường một cái, rồi đưa ngón tay ướm át tới ngay bên miệng Tiểu Hân, Tiểu Hân tựa như một đứa trẻ con vừa mới sinh ra, nhìn thấy được sữa mẹ, mở ra cái miệng anh đào nhỏ nhắn, ngậm lấy ngón tay kia vào miệng, có tư có vị mút nhanh, thanh âm tấp tểch truyền vào lỗ tai Ngưng Hương, có một loại phóng đảng khó nói nên lời, cơ hồ đem cả người Ngưng Hương thiêu đốt lên.

Trong giờ khắc này Tiểu Khai mang theo vài phần chế nhạo, mang theo vài phần châm chọc, trừng qua nhìn Ngưng Hương, lạnh lùng cười.

Ngưng Hương nhất thời cảm giác được một sự nhục nhã thật lớn chưa từng có, loại nhục nhã này quá sâu khiến cho nàng đương trường rút kiếm ra, định chém tới Tiểu Khai, nhưng nàng vô cùng kinh ngạc vì không ngờ mình lại đang bị lửa dục thiêu đốt, một chút khí lực cũng không thể thi triển ra, chỉ cảm thấy sự nhục nhã và dục hỏa này hỗn hợp cùng một chỗ, thế nhưng hình thành cảm thụ khó thể nói bằng lời. Làm cho nàng bị kích thích đến toàn thân trên dưới từng sợi lông mao đều bị lửa nóng, bỗng nhiên hạ thể cả kinh, nàng nhịn không được "a" một tiếng thét kinh hãi, vội vã cúi đầu, cũng không dám ngẩng lên nữa.

Nàng không ngờ lại cảm giác được phía dưới chảy ra một ít gì đó thật đáng xấu hổ!

Thời khắc này, Tiểu Hân lại bỗng nhiên bật lên một tiếng rên rỉ, toàn thân như một con rắn nhuyển động. Khóc nói: " Chủ nhân...ta không được...ta phải chết rồi...cứu ta...cứu ta a!"

" Không tệ lắm." Tiểu Khai vừa thấp giọng nói chuyện, vừa bắt đầu cởi nút thắt của quần áo mình.

Theo động tác trên tay, mào hăn có chút nhướng lên. Trên mặt lộ ra một tia do dự.

Kế tiếp là thời khắc mấu chốt, làm như vậy đối với Tiểu Hân thật sự có chút không tốt. Nhưng là vì muốn luyện thành công phu cổ quái này, hân cũng không có lựa chọn nào khác.

Ngưng Hương dùng hai tay che ánh mắt, nàng cũng từng xem qua phương pháp tu luyện nên trong lòng biết rõ tràng cảnh phía sau sẽ phi thường thâm mỹ. Vốn định không xem, nhưng trong lòng lại hết lần này tới lần khác càng cháy bùng, làm cho tất cả kiên trì của nàng đều hóa không, nàng lặng lẽ giở hai ngón tay, theo khe hở giữa ngón tay có tật giật mình nhìn ra ngoài.

Tiểu Khai bắt đầu chậm rãi thoát y phục, từ từ lộ ra thân thể cũng không quá cường tráng, hân hít thở cân bằng mà chậm rãi, ánh mắt trong suốt mà lạnh lùng, một chút rồi một tắc, mặc dù thông thả nhưng kiên quyết cởi hết quần áo toàn thân xuống, hân vốn một chút phản ứng tình dục đều không có, nhưng bỗng nhiên trong lúc đó giống như có kỳ tích, liền xuất hiện một phản ứng nên có từ một nam nhân, địa phương nên kiên đỉnh rướn cao đột ngột bắn đứng lên. Còn bởi vì tốc độ quá nhanh mà lúc lắc lung lay vài cái.

" Trời ạ! Đây là chuyện gì a! Bất quá bàng quan mà nói, vì cái gì mà ta biến thành như vậy?" Ngưng Hương hai tay hạ xuống, gắt gao bám chặt vào thân dưới, trong cơ thể nàng có một cỗ tà hỏa kỳ quái đang thoán động, nếu không mạnh mẽ chế trụ, có lẽ sớm không để ý hết thảy mà nhào tới nhảy lên trên mình Tiểu Khai.

Ngưng Hương lại không biết, môn công pháp này chỗ kỳ dị là không sai, không khí lại kỳ lạ, hương khí cũng kỳ lạ, tâm pháp và thủ pháp cũng hoàn toàn kỳ lạ. Nó không những có tác dụng trên người một nữ tử mà khi trực tiếp tác dụng trên một người thì có thể thông qua đủ loại chi tiết, tỉ mỉ, đủ loại biểu tượng, đủ loại thanh âm và hình ảnh trong bất giác cổ hoặc cả nữ tính nào khác đang có mặt ngay lúc đó.

Nếu không như thế, thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp cũng sẽ không trở thành một tuyệt đại kỳ công bị trời phạt.

Tiểu Khai kéo Tiểu Hân đến trước mặt, đè lên trên thân thể Tiểu Hân, nhìn thấy hình dáng điên cuồng mê loạn của nàng, cắn răng, thân thể dùng sức, nhất thời trong phòng vang lên "vèo" một tiếng, phảng phất như là một con thuyền đang phá vỡ mặt nước. Lại phảng phất như thanh kiếm sắc bén phá không lên trời cao, miệng Tiểu Hân đang rên rỉ bỗng nhiên dừng lại, sau đó bộc phát ra một tiếng kêu thảm thiết cao vút!

"Phá, phá, cái này phá." Ngưng Hương thất hồn lạc phách nhìn thấy thân thể địa phương hai người kết hợp, trong lòng cảm giác vừa u oán lại trù trướng, cứ nhiên ần ần nổi lên một ý niệm trong đầu: "Vì cái gì... người thứ nhất không phải là ta?"

Tiểu Hân phảng phất như một con cá đang khao khát nước bỗng nhiên nhìn thấy được, toàn thân co rút một trận, như bạch tuyết gắt gao cuốn lấy Tiểu Khai, thầm nghĩ giống như ruộng đồng khô hạn nhận được cam lồ, thế nhưng động tác của Tiểu Khai lại vừa tiếp xúc lại đẩy nhanh, đem Tiểu Hân xô xuống giường, chính mình lại thối lui xa cả thước, không để cho Tiểu Hân có cơ hội bám lấy mình.

Ngưng Hương vô cùng rung động nhìn thấy vẻ tu sĩ của Tiểu Khai, cứ nhiên ần ần nổi lên hào quang nhàn nhạt đỏ như máu. Hào quang này phảng phất như nước chảy trên người hắt chảy xuống rồi giống như nước thấm thấu vào trong nền đất, biến mất ở bộ vị ngay bụng của Tiểu Khai.

Nàng biết, đây chính là nguyên âm giữ gìn trân quý của Tiểu Hân, mà điểm ấy nguyên âm tinh hoa bây giờ đã bị Tiểu Khai hấp thu đi vào.

Góc giường, Tiểu Hân có vẻ kiêu nhược yếu ớt đến không chịu nổi, mặc dù không có chính thức tao thụ sự chinh phạt, nhưng phảng phất như mưa

to rơi xuống dòng sông thu, tiều tụy mà mệt mỏi, có chút nhắm mắt lại, ngay cả đầu ngón tay cũng không còn khí lực nhúc nhích.

Đúng vậy, đây là một mặt của thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp vừa tà ác mà tàn nhẫn, Tiểu Khai dễ dàng thiêu khởi tình dục khôn cùng của Tiểu Hân, sau đó thuận lý thành chương một chiêu phá đi vùng trong sạch của Tiểu Hân, nhưng hết lần này tới lần khác lại không muốn cùng nàng có sự tiếp xúc tiếp theo. Mà là xa xa tránh ra, mặc cho nữ tử đáng thương này đang nằm ở góc giường bị sự giày vò của dục vọng.

Mà tu luyện tầng thứ nhất, đến nơi đây còn chưa xong.

Tiểu Khai đột nhiên dùng một lóng tay lẳng không điểm ra, theo ngón tay phát ra một đạo hào quang đỏ như máu. Trên đường bắn tới chia ra làm hai, chuẩn xác đánh vào bộ ngực mẫn cảm của Tiểu Hân. Tiểu Hân "anh ninh" một tiếng than nhẹ, phảng phất khóc, lại phảng phất như ai thán, toàn thân trên dưới kịch liệt run rẩy lên.

Có lẽ Tiểu Khai chưa từng ý thức được, đây là một thời khắc mình đang tìm kiếm.

Trước đó nói qua, ngàn năm huyền thiết chi tinh của Tiểu Khai mặc dù có năm vạn tiên lực trị, nhưng bản thân hắn chỉ có năm tiên lực trị. Từ khi tìm được Vô Tự Thiên Thư mãi cho đến bây giờ, hắn mặc dù đã trải qua nhiều trường chiến đấu, nhưng bản thể của hắn vẫn bảo trì trong trạng thái của người phàm, thẳng đến lúc này, hắn thành công hấp lấy nguyên âm của Tiểu Hân, vận chuyển thiên địa nguyên khí trong cơ thể, mới xem như chính thức bước con đường tu luyện của chính bản thân Nghiêm Tiểu Khai!

Mà hắn tu luyện không phải là một môn công pháp có ghi lại trong điển tịch, mà là từ xưa tới nay chưa từng có người luyện thành – thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp.

Nguyên khí trong cơ thể hần vốn chỉ tuần hoàn dưới cảm hần tuần hoàn vòng quanh, nhưng nguyên âm kia vừa nhập thể, nhất thời dẫn bạo nguyên khí phá bung ra. Nguyên khí trong cơ thể trong phút chốc bành trướng lên gấp trăm bội lần, giống như sông lớn Trường Giang chạy chồm lên. Khí thể hung hung tuôn ra bốn phương tám hướng ra sức trùng lên!

Một lần trùng này, nhất thời như trùng phá vô số hàng rào trong cơ thể.

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong thân thể chia ra mỗi một tắc bị nổ mạnh ra, hần thậm chí có thể nghe được vô số "ba ba ba ba" tiếng vang, phảng phất có vô số bờ đê thông đạo bị ứ tắc trong nháy mắt toàn lực khai mở, sau một khắc...toàn thân hần đều đắm chìm trong một loại điện kích sợ run. Đợi khi cổ run rẩy này biến mất thì hần bỗng nhiên phát hiện, cổ nguyên khí kia đã chia thành ngàn vạn dòng chảy ở trong cơ thể hần vô số kinh mạch không biết tên đang chạy chồm lên!

Hần nhắm mắt lại, ngưng thần xem xét. Rành mạch thấy được kinh mạch trong cơ thể chính mình. Mấy kinh mạch này số lượng nhiều đến khó thể hình dung. Khi vừa nhìn thấy, phảng phất như một chùm bộ lông nồng đậm bị ngạnh sanh tắc đầy cả thân hình, mỗi một sợi lông đều chia ra bảy tám nhánh. Muốn tìm không thấy, cũng không nhìn thấy giới hạn, Tiểu Khai tập trung toàn bộ tinh thần muốn ở bên trong tìm kiếm một tia quỹ tích. Nhưng vài phút sau, hần đành bỏ qua nhiệm vụ không thể hoàn thành này.

Thiên Lộc năm đó bởi vì nguyên nhân nào đó, cũng không có luyện thành thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, cho nên Thiên Lộc cũng không có khả năng xác định trong quá trình tu luyện có gặp phải biến hóa nào không. Hần duy nhất có thể làm là căn cứ công pháp nguyên lý tiến hành một ít lý luận mà thôi. Mà bây giờ, đệ nhất hạng thôi đạo đã thành lập. Tiểu Khai thành công ở trong cơ thể thành lập một hệ thống kinh mạch cổ quái hoàn toàn bất đồng với người khác.

Kinh mạch của con người là có hạn, công pháp của người tu chân vô luận như thế nào đối tới đối lui, cũng không thoát khỏi vận chuyển nguyên khí trong kinh mạch, đề thuần nguyên khí, luyện hóa nguyên khí...lợi dụng kết cấu trong thân thể của nhân loại, nhưng công pháp này của Thiên Lộc, vốn không hề có quan liên đến kinh mạch của nhân thể. Hắn búng vào song tu nhờ vào âm dương giao thái lực. Ở trống rỗng trong cơ thể làm ra kinh mạch, mà nguyên khí thiên địa lưu động cũng là căn bản không cần dẫn đạo mà tự thành quy luật. Mấy kinh mạch hư ảo này căn bản không thể đếm hết số lượng, nhưng là có thể khẳng định: Kinh mạch càng nhiều, hiệu quả càng tốt.

Tiểu Khai thẩm thị hằng hà sa số kinh mạch đang lưu chuyển trong cơ thể, nhin không được một trận mừng như điên nảy lên trong lòng.

Trong phút chốc chuyện tình này phát sinh, dừng trong mắt Ngưng Hương, bất quá khi Tiểu Khai một lần cách không điểm kích, nhưng đối với Tiểu Khai mà nói, cũng theo cách nói của người tu chân là đã đột phá.

Mà hắn này một lóng tay bao hàm còn lại là nguyên âm xử nữ của Tiểu Hân bị kinh mạch trong cơ thể hắn ngàn chuy trăm luyện đã hóa thành năng lượng mới. Điểm ấy năng lượng thông qua thân thể Tiểu Hân nơi hai bộ vị tối mẫn cảm mà truyền vào cơ thể nàng. Chẳng những lực mạnh cải tạo nguyên khí trong cơ thể nàng, càng làm cho trình độ mẫn cảm trong cơ thể nàng càng tăng gấp trăm lần, tới giờ phút này, nàng thừa nhận kích thích mãnh liệt. Đã siêu việt những gì nữ tử có khả năng thừa nhận cực hạn.

Cho nên Tiểu Hân chỉ rên rỉ đê mê một tiếng, lại nhuyển lặc nằm dài, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nàng đã bị tình dục cực độ kích thích đến hôn mê đi.

Mà hôn mê, đúng là tiêu chuẩn được đề cập là hợp cách trong tầng thứ nhất của song tu đại pháp.

Tiểu Hân hôn mê, ánh mắt Tiểu Khai lại rơi xuống trên người Ngưng Hương.

" Người...người.." Trong lòng Ngưng Hương như trống trện nhảy lên, đã từng nhìn thấy Tiểu Hân hôn mê, toàn thân nàng có chút ít sợ hãi. Loại nam hoan nữ ái sự tình, trước kia sư phó đã nói là lãng mạn và duy mỹ thế nào. Nhưng sao đến phiên mình thì trở thành đáng sợ đến như vậy? Nàng quả thật muốn khóc ra tiếng: " Nghiêm Tiểu Khai...Tiểu Khai..người tha ta đi!"

Tiểu Khai cười cười. Nụ cười này vốn rất hợp lúc, bởi vì duyên cớ trong cơ thể trọng tố kinh mạch, tâm tình của Tiểu Khai kỳ thật không tệ, nhưng tướng do tâm sanh, nụ cười này rơi xuống trong mắt Ngưng Hương phảng phất như là điển hình của nụ cười của loài cạp. Nàng thụt lui đến góc giường, ấp a ấp úng nói: " Ta...ta muốn luyện tầng thứ hai, ta không cần luyện tầng thứ nhất."

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 3: Ngưng Hương Động Tĩnh

Tiểu Khai nhìn thấy một nữ tử vốn có chút anh phong khí chất, không ngờ lại bị dọa thành như vậy, trong có chút ít giải hận, nghĩ thầm: " Người không phải trước sau như một thật quá kiêu ngạo hay sao? Hừ, hừ, người không phải nói nửa giờ sau ta không thể làm gì được người hay sao? Bây giờ không được, ha ha, đáng tiếc, đáng tiếc, người hối hận đã quá muộn!"

Hắn vừa nghĩ, vừa chậm rãi vươn tay, đối diện hai vú cao tung của Ngưng Hương chậm rãi đưa tới.

Ngưng Hương khẩn trương giương mắt nhìn hai tay hắn, dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng ngàn vạn lần muốn tránh, thế nhưng thân thể lại không nghe khống chế, trái tim cô gái tựa hồ muốn nhảy ra khỏi ngực, trong đầu lật qua lật lại chỉ có một ý niệm: " Hắn sờ ta...hắn thật sự muốn sờ ta...nhưng...nhưng cho tới bây giờ ta còn không bị người sờ qua a..."

Một khắc, nàng cảm thấy trước ngực chợt căng thẳng, phảng phất có hai cỗ nhiệt lưu theo mỗi tắc da thịt truyền tới, nàng khó thể tin cúi đầu nhìn thấy hai bàn tay đang nhu niết hăng say, toàn thân hốt nhiên run run, lại run run, sau đó...nàng nhuỷ người nằm dài xuống, đầu gối lên cánh tay Tiểu Khai, mái tóc đen ánh mượt mà xoa dài xuống chiếc váy tuyết trắng và chiếc tai xinh đẹp tuyệt trần khuếch chảy xuống tới, phô ra khắp giường, phủ lên gương mặt đỏ hồng không thể hồng hơn được nữa.

" Người làm sao vậy, nhị sư tỷ?" Tiểu Khai tiến đến bên tai nàng nhẹ nhàng thổi một hơi, biết rõ nhưng còn cố hỏi.

" Ta...người khi dễ ta..." Ngưng Hương đã khóc đi ra, nàng dùng sức khép chặt hai chân, nhưng cảm giác ẩm ướt nhuần hoạt cũng rõ ràng như vậy, dưới sự khiêu khích của tên đại bại hoại này, chính mình rõ ràng kiệt lực phản kháng, vì cái gì...vì cái gì thân thể gặp phải chuyện như vậy mà không tức giận lên?

Tiểu Khai chỉ dùng tay dùng sức nhu niết trên người Ngưng Hương, tay kia nhiều đến phần eo Ngưng Hương, đem nàng kéo tới, cúi đầu xuống cổ nàng hôn một cái, cười nói: " Thơm quá a!"

Đến lúc này, Ngưng Hương đã biết lần này đã gặp đại hạn, chính mình đúng là một con cá nằm trên thớt, mặc cho đùa giỡn, cặp...công pháp bí tịch song tu đại pháp đã ghi rành mạch, chính mình cũng bị xú nam nhân trước mắt phải làm cho hôn mê mới có thể tỉnh lại, đã đưa đầu súc đầu cũng là một đao, vậy rõ ràng nhận mệnh cho rồi – không chỉ là hôn mê thôi hay sao chứ?

Ngưng Hương rất có điểm may mắn nghĩ: may mắn ta từ nhỏ thì có điểm bản huyết, muốn hôn mê của dễ dàng thôi mà.

Nhưng vô luận thế nào nàng cũng nghĩ không ra, nàng nghĩ nhanh chóng vượt qua kiểm tra, nhưng Tiểu Khai lại không nghĩ như vậy.

Đầu tiên chúng ta thừa nhận, lúc này trước khi tu luyện, Tiểu Khai tuyệt đối là một tiểu xử nam thuần khiết.

Nhưng sinh vật như nhân loại, từ lúc mới xuất hiện trong thiên địa, trời sinh vốn có bản năng, hoặc là nói " ma tính", cho nên từ xưa thì có " nhân tính bốn ác" thuyết pháp, Tiểu Khai cho dù có thuần khiết thiện lương đến thế nào, dù sao cũng chỉ là một nam nhân bình thường. Nếu nói vừa rồi " khi dễ" tiểu Hân coi như là " phụng chỉ hành hung", vậy đợi cho đến khi

Tiểu Hân hôn mê, thời điểm đến lượt Ngưng Hương, thú tính trong cơ thể hẳn cũng có chút ngo ngoe đục động rồi.

Trong khi giãy chết, trước mắt Ngưng Hương cô nương này hẳn luôn có điểm không hợp không thích, đến lúc này vì đã có điều " tích oán", điểm ấy " tích oán" nếu lúc bình thường thì vẫn nhẫn nhịn cười một cái thì bỏ qua, nhưng trước mắt chiếm cứ thượng phong tuyệt đối này, thì bỗng nhiên bị phóng lớn vô hạn.

Cho nên, nam diễn viên của chúng ta đáng vẻ có chút hả hê thầm nghĩ: " Ha ha, xem ta làm sao sửa trị người!"

" Ta sẽ khiến cho người muốn sống không được muốn chết không xong!"

" Ta muốn cho người biết, đặc tội ta là không có kết cuộc gì tốt cả!"

" Cho nên, người nên nhận mệnh đi!"

Đã muốn lên sân khấu, vậy thủ pháp thôi tình của Tiểu Khai sẽ không xuất ra quá nhanh, Ngưng Hương gắt gao nhắm mắt lại, chờ Tiểu Khai dùng thủ pháp quỷ dị kia biến nàng thay đổi toàn thân, sau đó nhanh chóng thuận lý thành chương hôn mê đi, nhưng Tiểu Khai hết lần tới lần khác lại bất động không làm, ngược lại ôm thân hình thon dài hoàn mỹ của Ngưng Hương, cứ sờ tới sờ lui, niết qua niết lại, kiểu đùa giỡn trình độ này, đặt ở thế tục giới coi như là bình thường, nhưng do Thiên Lộc, một kẻ ngút trời kỳ tài nghĩ ra một loại thủ pháp chuyên nghiệp hoàn toàn không có cách nào so sánh, đục hỏa trong cơ thể Ngưng Hương mặc dù vẫn ngo ngoe đục động, nhưng thủy chung không có cách nào khác bị hoàn toàn cực đỉnh, nàng giống như là một người đang bị người khác kéo tới bờ là lại bị kéo giật lại, trên không gặp trời, dưới không chạm đất, thật sự là buồn bực muốn hộc máu.

Muốn nhần nại, Tiểu Khai có một chút rồi một chút kích thích làm cho nàng nhịn không được muốn kêu ra tiếng, muốn buông ra tiếng rên rĩ không chút liêm sỉ một phen, nhưng thủ pháp của Tiểu Khai lại thủy chung không đến nơi, làm cho nàng vẫn không cách nào đạt tới đỉnh điểm linh trí tiêu diệt, mùi thơm trên cơ thể Ngưng Hương càng lúc càng đậm, phía dưới cũng bắt đầu chảy chất lỏng, nội khối toàn bộ ướt đẫm, nhưng muốn cao triều, muốn vong hình, muốn hôn mê, có lẽ còn cách tới mười vạn tám ngàn dặm.

Tới lúc này, Ngưng Hương mới phát hiện, nguyên lai vừa rồi Tiểu Hân một chút cũng không thống khổ, nha đầu Tiểu Hân kia không ngờ có thể sáng sảng khoái khoái rên rĩ, sáng sảng khoái khoái phát tiết, sau đó sáng sảng khoái khoái mê đi, đây là hạnh phúc cỡ nào a!

Nàng càng nghĩ như vậy, lại càng thấy giận Tiểu Khai, càng nghĩ thấy giận Tiểu Khai, lại càng hận không được ngay tại đương trường cắn hẳn một miếng thịt, nhưng nghĩ như vậy, nhưng thân thể lại không nghe không chế, chỉ lo chấp hành theo trình tự, một bên nóng một bên chảy nước, một bên phát ra nồng đậm mùi thơm của cơ thể, Hồ Hương Thảo trên song cửa càng thiêu đốt thì càng phát ra tràn đầy, cổ thôi tình khí kia quả thật làm cho người ta muốn nổi giận.

Cuối cùng Tiểu Khai chơi mệt mỏi, lại tại bên lỗ tai nàng thổi một hơi: "Nhị sư tỷ, cảm giác như thế nào a?"

Ngưng Hương cắn chặt răng, rõ ràng đã khẳng định đến ngàn vạn lần, nhưng vẫn buông lời: "Ta...ta một chút cảm giác đều không có."

"Nga, thật vậy chăng?" Vẻ mặt Tiểu Khai kinh ngạc, thuận tay điểm một cái ngay ngực nàng, ngón tay ẩn ẩn lộ ra một lũ hào quang đỏ như máu.

Một lóng tay này, đã dùng tới thủ pháp thôi tình chính tông của thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp.

" A!" Ngưng Hương thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy cả đời suốt hai mươi năm qua là lần đầu tiên có cảm giác sáng khoái đầm đìa như thế, loại cảm giác này làm cho nàng như muốn rơi lệ. Trong thân thể cổ tình dục chỉ hỏa chưa đạt tới mức kia, cũng là lần đầu tiên ở dưới tay Tiểu Khai bị phát tiết, thổ lộ đi ra. Một tiếng này cho dù nàng muốn nhịn cũng nhịn không được nữa, hoàn toàn hoàn toàn đem trạng huống sinh lý bây giờ của nàng hoàn toàn bại lộ ra trước mặt Tiểu Khai.

Nhưng Tiểu Khai lại kinh ngạc nói: " Di, kỳ quái nga, người không phải không có cảm giác gì hay sao chứ? Vì sao lại kêu lên?"

Ngưng Hương dùng sức hít vào một hơi, cường biện nói: " Ta...ta không kêu, ta chỉ vừa mới ho khan..."

Tiểu Khai giật mình hiểu ra, gật gật đầu: " Nguyên lai như thế, là ta hiểu lầm rồi." Vừa nói thì ngón tay lại điểm vào eo nàng, Ngưng Hương không kịp phòng bị, nhất thời lại " a" một tiếng kêu lên.

" Xem ra người ho khan rất lợi hại ma." Tiểu Khai nghiêm trang nói, nhưng tay không ngừng, năm ngón tay tung bay, ở trên người Ngưng Hương điểm năm lần.

Ngưng Hương phối hợp thập phần ăn khớp, mỗi lần Tiểu Khai điểm ra, nàng lại kêu một tiếng, có lẽ trên đời tốt nhất hai người biểu diễn cũng không có phối hợp hoàn mỹ như vậy, giống như phảng phất là một người đang xướng ca trong ba giây lại tiến hóa thành một nữ cao âm xướng ca, thanh âm càng lúc càng cao, đến tiếng cuối cùng, quả thật là nhập chín tầng trời, như đá xuyên mây, mà âm sắc chỉ nhu thanh lệ, càng đủ cho người ta thư thích, thú vị thật lâu.

Năm tiếng qua đi, Tiểu Khai lại không nói chuyện, nhưng Ngưng Hương lại chính mình quá mắc cỡ bật khóc lên: " Ô ô ô..người...người quá khi dễ người..."

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Ta nào dám khi dễ người, trước kia ta bị người đánh rồi mắng, chẳng lẽ người đã quên?"

Ngưng Hương cũng không dám nói gì nữa, nhưng cũng không muốn khuất phục, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hung ác nhìn Tiểu Khai, nhưng giờ phút này thân thể nàng hoàn toàn vô lực, phảng phất như là hoa hải đường đang ngủ, việc trừng mắt này đừng nói là hung ác, chi bằng nói là giận lẫy, không ngờ làm Tiểu Khai có chút rung động, nhất thời phản ứng: " Thôi, thôi, ta là một đại nam nhân, đâu cần so đo với một nữ tử làm gì?"

Tiểu Khai chủ ý nhất định, nhất thời không hề tác quái, dưới tay hắn không ngừng, toàn lực điểm vào tất cả các bộ vị trên người Ngưng Hương, điểm liên tục, trong phòng hào quang lóe lóe, đầu giường kiều ngâm thanh thanh, nhất thời hơi nước đã chảy xuống tới.

Phản ứng của Ngưng Hương và Tiểu Hân không giống nhau, bắt đầu chỉ là rên rỉ thoải mái, nhưng sau lại khóc lên, không thể không nói lần này xuất ngoài ý liệu của Tiểu Khai, hắn không ngừng vận chuyển tâm pháp đạt tới mức thanh minh thanh cảnh, không ngờ cũng bị Ngưng Hương khóc tới toàn thân nóng lên, cơ hồ nhịn không được muốn giơ thương lên ngựa, hung hăng đem nàng ngược đãi một phen, cũng có thể phát tiết được thú dục đang ngo ngoe dục động. Hoàn hảo hắn coi như là định lực không sai, trong lòng thủy chung chỉ nghĩ duy nhất chuyện luyện công đầu tiên, cứu người đầu tiên, có Trì Tiểu Trúc làm rào cản, làm cây đèn sáng trong lòng, hẳn rồi cuộc vẫn nhịn xuống.

Lại nói tiếp, Ngưng Hương ăn đau khổ đích xác còn nhiều hơn Tiểu Hân, Tiểu Khai lúc mới đối phó Tiểu Hân thì công pháp gì cũng chưa biết, kích thích huyết đạo Tiểu Hân thì thuần túy nhờ vào đầu ngón tay điểm trúng, tốc độ chậm, tinh độ thấp, hiệu quả tự nhiên giảm xuống rất nhiều, mà giờ phút này trong cơ thể hắn đã sơ bước thành lập nguyên khí tuần hoàn, đã có thể lắng không ra tay, chẳng những uy lực tăng nhiều, hơn nữa tốc độ và tinh độ ít nhất đề cao hơn thập bội, cuối cùng đã chính thức biểu

hiện ra sự tình diệu của thôi tình thủ pháp, kể từ đó, Ngưng Hương ăn không tiêu cũng là chuyện bình thường.

Vừa rồi Tiểu Hân bị Tiểu Khai ngoạn đến chết đi sống lại, vậy giờ phút này Ngưng Hương bị hấn làm cho bật khóc cũng là đương nhiên.

Đợi đến thời khắc mấu chốt, Tiểu Khai nhẹ nhàng động thân lên, một chiêu " Trường Hồng Quán Nhật" đâm xuyên qua cấm địa xử nữ tối thần bí nhất của Ngưng Hương.

" Hoa kính chưa từng có khách có duyên đi qua, nhưng cửa vàng đã được chàng khai mở." Chẳng biết vì sao, trong tích tắc này, trong lòng Ngưng Hương lại nổi lên hai câu thơ như thế.

Nàng nhớ rất rõ ràng, sư phó đã từng nói qua, một nữ nhân tối quý giá đó là trinh tiết, người chính thức đoạt đi trinh tiết quý giá của mình, đó là người mình sẽ cả đời nương nhờ, đó là thiên băng địa liệt, biển khô đá mòn, thì vạn vạn không thể lìa xa.

Đúng vậy, người có thể lựa chọn độc thủ không phòng(ở một mình), nhưng người không thể lựa chọn tránh né người khác, đây là một tín điều nhân sinh của môn phái song tu dạy cho nữ đệ tử.

Đạo của người tức là đạo của trời, nếu cả nhân đạo cũng giữ không được, thì thiên đạo vĩnh viễn sẽ không có ngày.

" Nhưng...ta từ nay về sau...thật sự phải cùng bại hoại này nương tựa suốt đời hay sao chứ?" Trong mắt Ngưng Hương vụ khí tràn ngập, trong nước mắt mờ lung, nàng xem thân thể của Tiểu Khai lui nhanh, một lần lui này, phảng phất như đem hết khí lực toàn thân nàng tuôn hết ra ngoài.

Tiểu Khai trên người huyết quang lờ lờ, đó là hấn đã chất chứa nguyên âm xử nữ của hai cô gái đã giữ gìn hơn hai mươi năm, giờ phút này, đã bị nam nhân trước mắt này cầm đi.

Ngón tay Tiểu Khai bắn ra hồng quang, chuẩn xác đánh trúng ngực Ngưng Hương, thần trí Ngưng Hương còn chưa kịp thoát ly cảm thán, đã bị rót vào nguyên khí kỳ lạ trong cơ thể, và dục vọng phô thiên cái địa như nước thủy triều nuốt lấy...

Nàng rớt cuộc ngất đi.

Tiểu Khai hít dài một hơi, chỉ cảm thấy nguyên khí trong cơ thể phảng phất như sông lớn xuyên núi cuộn cuộn chạy chồm, những kinh mạch nhỏ xíu như sợi tóc cứ nhiên toàn bộ bành trướng lên, hần ngưng thần quan sát, thậm chí có thể nhìn thấy trong kinh mạch nguyên khí gào thét chảy xuôi, phảng phất như gặp phải ngọn nguồn, phảng phất như biển gầm cơn lốc, kỳ quái nhất chính là kinh mạch này rõ ràng vừa rồi đã chiếm cả thân thể, giờ phút này lại bành trướng mấy lần, không ngờ vừa vặn chiếm cứ cả thân thể, cũng không có cảm giác mảy may bế tắc sưng trướng nào.

Hần thậm chí nghĩ thấy, mấy kinh mạch này kỳ thật cũng không phải dày đặc trong thân thể, mà là đang ở trong thân thể song song mặt khác, một dị độ không gian, đó là một thứ căn bản khôn cùng không biên giới, vô thủy vô chung mở mang không gian, mặc dù kinh mạch còn bành trướng thành vạn bội lần, cũng đủ để dung nạp.

Càng kỳ quái chính là, hần cẩn thận quan sát, thế nhưng phát hiện mấy nguyên khí này cũng có màu sắc riêng, có đặc tính riêng, thế nhưng không có kinh mạch nguyên lý nào lại giống nhau.

Trên sự thật, thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp đúng là thất sắc công pháp của Thiên Lộc, theo chiêu số, hoặc là có thể nói, hần chính là thất sắc công pháp trải qua tiến hóa hoàn mỹ đến chung cực trạng thái, thất sắc công pháp chỉ có bảy thứ trạng thái, thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp đã có vô số có thể, vô số tính chất nguyên khí một khi cùng tổ hợp, đạt tới hiệu quả cũng có vô số có thể, theo công pháp phức tạp và linh hoạt mà nói, đây đã là cực hạn của thiên hạ công pháp rồi.

Tiểu Khai khoanh chân ngồi trên giường, vận dụng tâm pháp Thiên Lộc dạy cho bắt đầu tiến hành đệ nhất biến chính thức ý nghĩa là " Chu thiên đại tuần hoàn"

Nếu giờ phút này có người bên ngoài, nhất định có thể gặp tình cảnh phi thường rung động, Tiểu Khai toàn thân cao thấp phảng phất bỗng nhiên mở ra vô số lỗ nhỏ, theo những lỗ nhỏ này phiếm xuất đủ loại màu sắc hào quang, chúng nó mặc dù không giống nhau, cũng rất tự nhiên hỗn dung thành một thể, hình thành một chiếc lồng lưu ly bóng loáng, đem Tiểu Khai bao phủ đi vào. Mà trên mặt Tiểu Khai, lại phiếm ra vẻ sáng bóng giống như là bạch ngọc.

Nếu bây giờ có khoa học gia cầm kính hiển vi tiến hành xem xét, hẳn có thể dị thường kinh ngạc phát hiện, toàn thân Tiểu Khai cơ hồ mỗi một tế bào đều đang tiến hành phân liệt và phát triển vô hạn, cả quá trình, phảng phất như con rắn đang thay da, phảng phất như con bướm hóa dũng, phảng phất như phượng hoàng dục hỏa sống lại, trong vô thanh vô tức, trọng tổ cả hình thể.

Thời gian, trong Lâm Giới không có biên giới này, cứ trôi qua từng chút một, chu thiên đại tuần hoàn, liên lụy tới kinh mạch thật sự là nhiều lắm, vận dụng nguyên khí thật sự rất phức tạp, cũng không biết rốt cuộc qua bao lâu, Tiểu Khai cuối cùng đã chứng kiến nguyên khí trong cơ thể lại luân hồi đầy đủ một lần, chậm rãi mở to mắt.

Trong cảm giác của hắn, phảng phất chỉ là sau một lúc mà thôi, nhưng khi hắn trợn mắt, chợt nghe được Khinh Hồng thở dài một hơi, vui vẻ nói: " Tiểu Khai ca ca, người rốt cuộc tỉnh rồi!"

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Chẳng lẽ ta ngồi thật lâu lắm hay sao?"

" Đương nhiên!" Tiểu Hân đưa đầu ngón tay nói: " Chủ nhân, ngài đã ngồi ba ngày rồi!"

Hiếu Nguyệt cười nói: " Chúng ta ở ngoài cửa đợi một ngày, sau đó đẩy cửa tiến vào, lại phát hiện chủ nhân đang luyện công, mà Tiểu Hân và Ngưng Hương đều té xỉu trên mặt đất, lúc này mới cứu tỉnh các nàng, sau đó chờ đợi chủ nhân tỉnh lại."

Tiểu Khai lúc này mới nhớ tới Ngưng Hương, nhin không được giương mắt nhìn nàng, Ngưng Hương thấy Tiểu Khai nhìn qua, lần này phá lệ là không có trừng mắt, ngược lại mặt ngọc ửng đỏ, vội vàng cúi đầu.

" Ách..." Tiểu Khai lại cảm thấy không quen: " Người đây là..."

" Người này đại bại hoại!" Ngưng Hương ngẩng đầu liếc mắt nhìn hăn, sau đó lại cúi đầu, thanh âm bỗng nhiên trở nên mềm nhuyễn: " Bất quá... cảm ơn người."

" Cảm ơn ta?" Tiểu Khai rất là ngạc nhiên: " Cảm ơn ta cái gì?"

Khinh Hồng cười nói: " Tiểu Khai ca ca, sư tỷ ta trước kia đối không tốt, nàng nghĩ người sẽ nhân cơ hội khi dễ nàng, cho nên vẫn luôn lo lắng, kết quả Tiểu Khai ca ca quả thật là người tốt, thời điểm luyện công cũng không có khi dễ sư tỷ, cho nên sư tỷ thật sự cảm kích người."

Tiểu Khai nhin không được lại nhìn Ngưng Hương, nghĩ thầm: " Ta rõ ràng có khi dễ nàng, làm cho nàng phải khóc...ta cũng thế gọi là người tốt chứ?"

Ngưng Hương nhìn ánh mắt hăn đi tới, càng ngượng ngùng, khoảnh khắc ngay cả vầng cổ cũng hồng lên, vị nhị sư tỷ anh tư sáng khoái này, một khi chính thức đã lên giường, cư nhiên so với nữ tử bình thường còn muốn ngượng ngùng vài phần, đây cũng là điều Tiểu Khai chết sống cũng không nghĩ tới.

Khinh Hồng còn tưởng rằng bọn họ sau khi mây mưa qua đi, hai tình khiến quyến, càng khó nhìn thấy thời điểm sư tỷ như vậy, càng không có cơ

hội tức giận, trêu chọc nói: " Tốt lắm tốt lắm, các người sẽ không làm cho người ta rùng mình như vậy chứ, đợi sau khi tu luyện hoàn thành sẽ chậm rãi ôn tồn ma."

Tiểu Khai cũng có chút ngại ngùng, hắc hắc cười khan hai tiếng, cũng không dám lại nhìn Ngưng Hương, có tật giật mình nói: " Kia...chúng ta tiếp tục tu luyện đi."

Cục diện nhất long tứ phượng(một rồng bốn phượng) nhìn thế nào lại vô cùng sắc tình, năm người đã bước vào gian phòng, sớm chuẩn bị hết thảy tâm lý, càng thêm có Tiểu Hân và Ngưng Hương " chịu khổ" phía trước, cho nên Hiếu Nguyệt và Khinh Hồng có vẻ rất là tiêu sái, thoải mái gật đầu nói: " Đến đây đi, chúng ta đã sớm chuẩn bị tốt lắm nga!"

Sự thật chứng minh, hai vị mỹ nữ quả nhiên đã sớm chuẩn bị tốt lắm, đợi khi Tiểu Hân và Ngưng Hương vừa ra, hai người liền đóng cửa, cười hì hì nói: " Chủ nhân (Tiểu Khai ca ca) người cần phải cố chịu đựng nga!"

Tiểu Khai dùng sức hít vào một hơi, lớn tiếng nói: " Các người cứ phóng ngựa đi tới!"

Hai nàng nhìn nhau cười, khẽ gật đầu, bốn bàn tay trắng nhỏ bé vung lên, nhất thời trong phòng dị hương phiêu phiêu, la quần bay múa, lụa mỏng đầy trời, hai thân thể tuyết trắng như ẩn như hiện hiện ra trước mặt Tiểu Khai, Tiểu Khai vừa mới tiếp xúc, liền nhin không được trong lòng " đông" một tiếng nhảy loạn, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Tầng thứ hai cảnh giới tu luyện, vừa lúc phản lại tầng thứ nhất mà đi, bây giờ không phải Tiểu Khai khiêu khích hai nàng, mà đến phiên hai nàng khiêu khích Tiểu Khai, đương nhiên, bởi vì người tu luyện là Tiểu Khai, cho nên công pháp yêu cầu cũng không phải là hai nàng làm cho Tiểu Khai bị ngất đi, mà là Tiểu Khai nhất định phải ngăn cản loại khiêu khích này.

" Ngăn cản được trụ" Yêu cầu cũng rất đơn giản: " Người có thể có phản ứng, nhưng người không thể bắn."

Bắn, sẽ phá đồng thân, một tầng này coi như luyện không được.

Cho nên nói môn công pháp này đích thật là tà ác, ở mỗi một chi tiết, tỉ mỉ cơ hồ đều là khiêu chiến bản tính của nhân loại, khiêu chiến " Âm dương hợp nhất" thiên địa chí lý, đã trời muốn ta hợp một, ta đây phải kiên quyết không hợp một, chỉ có nghịch thiên mà đi, mới có thể siêu việt thiên đạo.

Tâm pháp tu luyện của Thiên Lộc vốn có lực chống cự cường đại với năng lực hấp dẫn, nhưng mấu chốt là ở chỗ, một cửa này Tiểu Khai căn bản là không cho phép vận chuyển tâm pháp, hắn phải bằng vào thân thể mình, một nam nhân bình thường dùng ý chí tiến hành chống cự.

Đương nhiên, Tiểu Khai cũng có bài tẩy của mình, đó là " Bích Thủy Thiềm Thừ"

Thiên Lộc năm đó chinh phục thiên hạ mỹ nữ, ánh mắt tự nhiên cực cao, " kinh nghiệm lâm giường" đã thập phần phong phú, môn thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp vốn là hắn vì chính mình mà xếp đặt, đối với hắn mà nói, tầng thứ hai khó khăn cũng không tính là lớn, bởi vì đám mỹ nữ trên giường các loại các dạng tư thái đẹp nhất hắn đều đã thấy, lực chống cự tự nhiên đã cường, nhưng Thiên Lộc năm đó không nghĩ tới mình có ngày tu luyện lại thất bại, mà lại đem công pháp này truyền lại cho người khác, không ngờ lại là một tiểu xử nam.

Cứ như vậy, Tiểu Khai chịu tội đã rất lớn.

Tiểu Khai người này, vốn cũng có chút tiểu thông minh, hắn bắt đầu nghĩ tới Khinh Hồng chỉ là một tiểu nha đầu, Ngưng Hương mới là một nữ nhân đầy đặn, nếu là Ngưng Hương phụ trách tầng thứ hai, chính mình tám phần sẽ chịu không được, cho nên hắn kiên quyết để Ngưng Hương ở tầng thứ nhất, mà nhường cho Khinh Hồng chưa thành thực này quả táo xanh

phụ trách tầng thứ hai, theo hẳn xem, Khinh Hồng tiểu nha đầu này cho dù phong tao động lòng thế nào, nhưng dù sao tiền vốn không đủ, bộ ngực không đủ lớn, bờ mông không đủ tròn, sóng mắt cũng không đủ mị, lực sát thương phỏng chừng có hạn, chính mình có thể ngăn được.

Dù sao, người không nếm qua thịt heo thì cũng có xem qua heo đi đường a, nhiều năm qua nghiên cứu qua những tạp chí Nhật Bản cũng không ít, sùng bái nữ tinh thì cũng đếm hơn mười ngón tay, nói lực chống cự phải có một chút chứ?

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 4: Thủy Tạ Bí Cấp

Nhưng Tiểu Khai đúng là vẫn còn quá xem thấp tiểu nha đầu Khinh Hồng.

Phải biết rằng, Lam Điền Ngọc ở thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Khai có nói qua: "Ta có ba gã thân truyền đệ tử...tiểu sư muội mười bảy vừa qua khỏi, chưa trưởng thành, tên là Khinh Hồng, chính là thiên tài tu chân của Lưu Vân Thủy Tạ của chúng ta."

Làm một tu chân thiên tài, tu luyện chính là song tu thuật nổi tiếng tại tu chân giới, người nói mị lực của Khinh Hồng có thể kém cỏi hay sao chứ?

Cho nên, Khinh Hồng chỉ là yêu kiều kêu lên: "Tiểu Khai ca ca, người ngẩng đầu nhìn xem ta đi." Tiểu Khai dị thường thống khổ phát hiện bản thân mình hoàn toàn sai lầm.

Thanh âm này mặc dù còn chưa thành thực nữ tính, nhưng lại thanh thuần yêu kiều biểu đạt được đến vô cùng thấu triệt đầm đìa, mang theo một loại vận vị làm cho người ta xương cốt phải run lên, trong tâm Tiểu Khai phảng phất như có một con mèo nhỏ đáng yêu vừa nạo nhẹ một cái, toàn thân hần sợ run cả người, nhịn không được lại ngẩng đầu lên.

Vừa nhắc đầu, hần đã cảm thấy như muốn đui mù.

Khinh Hồng đang mang theo nụ cười mỉm đứng ngay đối diện, vẻ mặt động lòng người đến nói không nên lời, nói rõ ràng hết lần này tới lần khác

lại mang theo tia vũ mị, hết lần này tới lần khác xem giống như là một tiểu cô nương không hề có tâm cơ, một câu cuối cùng, rõ ràng đúng là tới cực điểm siêu thanh thuần tiểu la ly.

Mà vẻ mặt bây giờ của Tiểu Khai, phảng phất như là một tiểu thúc thúc trước kia thường xuyên lừa gạt tiểu cô nương, cặp mắt tròn tròn, vẻ mặt đáng khinh.

Điểm chết người chính là, Khinh Hồng hiển nhiên rất rõ ràng trang phục trên người mình nên lộ ra nơi nào, cho nên trang phục trên người nàng điển hình là ngăn không còn gì ngăn hơn, da thịt tuyết trắng làm cho Tiểu Khai đương trường " phốc " một tiếng, từ trong lỗ mũi phun ra máu.

" Trời ạ! Tu luyện vừa mới bắt đầu a!" Tiểu Khai tuyệt vọng ai thán.

Khinh Hồng có chút nở nụ cười.

Làm đệ tử có thiên phú cao nhất của Lưu Vân Thủy Tạ, đây chính là tâm pháp bí truyền " Ngọc Nữ Tâm Kinh", nàng cơ hồ đã đạt tới cảnh giới vô sắc vô tướng cao nhất, cả Thủy Tạ, ngoại trừ sư phó Lam Điền Ngọc, căn bản không có bất luận kẻ nào có thể vượt qua nàng, mà hôm nay công pháp này vừa mới bắt đầu, Tiểu Khai ca ca ở đối diện đã ngăn cản không được nữa.

Cảnh giới chính thức cao nhất là mị hoặc thuật, đương nhiên không giống như đám phong trần nữ tử của nhân gian, chỉ là thủ đoạn khiêu khích có thể so sánh, luyện đến cực đỉnh, căn bản không có dấu hiệu gì, vô thanh vô tức.

Mỗi một nụ cười, mỗi một lần nhú mày, hay là một tiếng hừ nhẹ, một hơi thở, một ánh mắt, một lữ hương khí, không nghĩ là huyền diệu, hồn nhiên thiên thành cùng thiên địa chí lý dung hợp thành một, vô hình đạt tới bất khả tư nghị, có hiệu quả tuyệt đối khó tin.

Có chút nam nhân, xem hết vô số hoang tràng phong lưu, nhưng thủy chung quên không được màn cảnh kinh hồng thấp thoáng này.

Có chút nam nhân, có thể cự tuyệt vô số mỹ nữ chui vào lòng, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị một nữ tử bình thường chỉ nhờ một nụ cười mà câu đi hồn phách.

Có chút nam nhân, vốn nhìn như hoàn mỹ không sót mẻ, không chê vào đâu được, đợi cho khi chân tướng bị xuyên thấu, hết lần này tới lần khác có các loại các dạng bất khả tư nghị, làm ra các loại việc thật khó tin.

Cho nên nói, mỗi nam nhân đều có nhược điểm, trọng yếu chính là người không thể không có nhược điểm nào cho người ta nhìn thấy.

Cảnh giới vô sắc vô tướng của Ngọc Nữ Tâm Kinh, có thể trong vô hình, theo mỗi động tác và vẻ mặt, công kích vào từng nhược điểm của người, thẳng đến mỗi chi tiết tỉ mỉ đánh trúng sơ hở của người, cho người nhất thời liên hỏng mắt.

Tiểu Khai bây giờ cũng đã sắp hỏng mắt, hắn bỗng nhiên phát hiện, Khinh Hồng mặc dù là quả táo xanh, nhưng khẩu vị của mình không ngờ lại đã thay đổi, không ngờ gặp đến không kịp đợi muốn hung hăng cắn một cái vào quả táo xanh này.

Hắn từng bước ra ngoài, gian nan dùng một chút khí lực cuối cùng, theo trong lòng móc ra một con vật màu xanh biếc, sa ách kêu lên một tiếng: "Bích Thủy Thiềm Thừ!"

Bích Thủy Thiềm Thừ yên tĩnh nằm trong tay hắn, không có một chút động tĩnh, mà cổ dục hỏa trong cơ thể Tiểu Khai lại phảng phất như bị thiêu đốt lên!

" Vô dụng, tại Diệt Thế Chi Môn, tất cả pháp bảo đều không có hiệu quả." Khinh Hồng dùng bàn tay nhỏ bé che tại miệng lặc lặc cười lên, tiếng

cười thanh thúy như chuông bạc, thông thấu như băng tuyết, nghe trong lỗ tai Tiểu Khai, như Trư Bát Giới ăn phải tham quả, mười vạn tám ngàn lông ma trên người thống thống thư sướng, hai mắt hẩn nhìn Khinh Hồng đắm đắm, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé che miệng kia trắng muốt như thế, khóe miệng lại đáng yêu, mà tiếng cười thanh thúy càng làm cho người ta thần hồn điên đảo, trong tích tắc này, Tiểu Khai cơ hồ nhận định nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời mình đó là không để ý hết thấy như muốn bỏ hết, thống thống khoái khoái cười hết tất cả, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

May mắn trong lúc này trong đầu hẩn nhảy ra ba chữ: Trì Tiểu Trúc.

Mỗi nam nhân đều có nhược điểm, nhưng đồng thời mỗi nam nhân đều có ưu điểm, chỉ có một ưu điểm để ương ngạnh, mới có thể chống đỡ được hùng tâm vạn trượng, chỉ dẫn hẩn đi con đường nào, A Cơ Thước Đức từng nói qua: " Cho ta một điểm, ta có thể xoay chuyển địa cầu." Câu này nguyên thuộc loại phạm trù lý luận trong vật lý học kinh điển, một danh ngôn, sung phân chứng minh tầm quan trọng của điểm đó.

Điểm của Tiểu Khai, chính là Trì Tiểu Trúc.

Cho nên Tiểu Khai dùng một điểm khí lực cuối cùng kia, dùng sức cắn đầu lưỡi của mình, đau đớn kịch liệt làm cho hẩn cơ hồ nghĩ rằng đã cắn nát đầu lưỡi, nương theo đau đớn lan tràn, dục hỏa trong cơ thể hẩn rốt cuộc bị miễn cưỡng đè ép xuống tới.

Tiểu Khai dùng sức thối lui ba bước " phác thông" đặt mông ngồi xuống, căng căng nhắm mắt lại.

Sau đó hẩn nhấc tay, dùng sức che lỗ tai của chính mình.

Đúng vậy, hẩn không thể vận công chống cự, nhưng hẩn nhắm lại mắt của mình, che lỗ tai mình, cho dù sắc đẹp của người khôn cùng, cho dù âm sắc của người dâm mỹ, ta không nghe là được rồi?

Khinh Hồng và Hiếu Nguyệt nhất thời bị hấn làm cho ngẩn ngơ, nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Thiên Lộc lúc ấy sáng lập môn công pháp này thì tâm cao khí ngạo, tự tin bạo bằng, có lẽ vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra phương pháp vượt qua kiểm tra này, chính là người không thể không thừa nhận, làm như vậy cũng không phải là phạm quy, nếu Khinh Hồng và Hiếu Nguyệt không thể xuất ra điểm gì mới, vậy còn muốn câu dẫn Tiểu Khai có lẽ đã thật khó khăn rồi.

Khinh Hồng vốn bước tiếp theo là tối kinh điển "thoát y vũ biểu diễn", nhưng bị Tiểu Khai làm như vậy, lại không sao diễn nổi nữa.

Làm sao bây giờ?

Hai nàng nhìn nhau cười, trong mắt đều có vẻ ngạo nghễ: "Hừ hừ, chúng ta thiên hạ vô song mị hoặc tâm pháp, chỉ với phương pháp chuyển liệt như vậy của người là có thể ngăn cản được sao?"

Cho nên hai tay Hiếu Nguyệt như rắn câu lên cổ Tiểu Khai, ngọc thủ kia lướt qua, Tiểu Khai cảm thấy toàn thân nóng lên, địa phương bị ddungjd đến từng đợt từng đợt sợ run, phảng phất như có dòng điện rót vào cơ thể.

Điểm chết người chính là, tay của Hiếu Nguyệt với quỹ tích hoạt động đã thập phần cổ quái, khi nặng khi nhẹ, đầu ngón tay như bạch ngọc không ngừng vẽ vuốt trên thân thể Tiểu Khai, vẽ vòng lớn, vẽ vòng nhỏ, một vòng tiếp một vòng, có đôi khi còn hơi chút dừng sức, ở trên thân thể Tiểu Khai kiểm chế một chút.

Mỗi lần ấn một cái, Tiểu Khai lại cảm thấy ở bụng lại một lần nhận lấy sự ngứa ngáy, ngọn lửa khôn cùng lại hùng hùng thiêu đốt lên, một cổ một cổ dục hỏa trực trùng lên ót, nếu không phải hấn thủy chung cắn đầu lưỡi, tử thủ một chút thanh tỉnh kia, gắt gao niệm ba chữ Trì Tiểu Trúc, có lẽ hấn đã tám trăm năm muốn hóa thân thành dã thú rồi.

Kỳ thật hẳn không biết, thủ pháp này của Hiếu Nguyệt cũng là có phương thức.

Trong tầng thứ nhất, Tiểu Khai đùa giỡn Tiểu Hân và Ngưng Hương thì dùng chính là thôi tình thủ pháp do Thiên Lộc sáng tạo, đó là chuyên môn nhằm vào nữ tính, mà lần này thủ pháp của Hiếu Nguyệt chính là Hồ tộc thiên phú kỹ năng thôi tình thủ pháp, là chuyên môn nhằm vào nam tính, Hiếu Nguyệt là Hồ tộc duy nhất một người, chỉ dùng một ngàn năm đã tu đến cảnh giới năm đuôi, thiên tài hồ ly, vô luận tu vì thâm hậu hay là lực lĩnh ngộ cường đại, đều xem như là trong Hồ tộc thiên tài, thủ pháp này của nàng dùng đến, uy lực to lớn, vì thế không phải là chuyện đùa.

Nếu Hiếu Nguyệt có thể thừa dịp cơ hội này, đối với những bộ vị toàn thân cao thấp của Tiểu Khai một lần từ đầu đến chân đại quy mô, độ cao mật, toàn phương vị thôi tình khiêu khích, có lẽ Tiểu Khai có thể thật sự luân hãm, chỉ tiếc Hiếu Nguyệt dù sao vẫn là thân xử nữ, rốt cuộc cũng phóng không thoát, sáo thủ pháp này cũng là lần đầu tiên "lâm giường thực tập", cho nên vẫn chỉ ở trên người Tiểu Khai nhiệt thân huấn luyện, lúc này mới cho Tiểu Khai cơ hội phản kích.

"Làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ đây?" Môi của Tiểu Khai đều bị dục hỏa cháy sạch thiêu khô, bây giờ tình hình loại này, muốn tâm như nước thì tuyệt đối là nằm mơ, sinh lý của Tiểu Khai phản ứng đã đến cực hạn, huynh đệ phía dưới ngẩng đầu ưỡn ngực, kiếm bặt cung giường, hận không được thống thống khoái khoái tìm một đối thủ đại chiến ba trăm hiệp, nhưng chủ nhân không lên tiếng, thủy chung không tìm được đối thủ, chỉ có thể liều mạng tích súc lực lượng, liều mạng tự mình lớn mạnh, đem quần của Tiểu Khai đẩy cao lên, dưới ánh mắt ngẫu nhiên của Khinh Hồng và Hiếu Nguyệt, chỉ cần liếc mắt, thì nhìn không được mặt đỏ tim tim đập, đều lạng lẽ nghĩ: ta có khả năng chịu được không?

"***, dù sao chỉ cần ta không bắn là vượt qua kiểm tra, thật sự không được, ta sẽ dùng cường thôi!" Tiểu Khai hung hăng cắn chặt răng, nghĩ

thầm: " Vô luận như thế nào tầng thứ hai cũng phải bước qua, chỉ cần vượt qua tầng thứ hai, mặt sau hãy nói."

Đang muốn nói đến nơi đây, liền nghĩ thấy phía dưới căng thẳng, hẳn nhất thời run mạnh toàn thân, chỉ cảm thấy tiểu đệ của chính mình đã bị một bàn tay nắm chặt, nếu không phải cuối cùng hẳn còn có điểm chế lược, có lẽ đã trực tiếp tiết thẳng ra ngoài.

Một lần tiết này, tinh hoa nguyên dương phải muốn lãng phí, tầng thứ hai coi như là hoàn toàn luyện phế đi, thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp coi như là thất bại.

" Thật quá nguy hiểm, thật sự quá nguy hiểm!" Trong đầu Tiểu Khai có thanh âm kêu lên điên cuồng: " Cứ như vậy tiếp tục sẽ gặp chuyện không may, ngàn quân một lần bại, không đợi được nhiều như vậy nữa, ra tay đi!"

Tiểu Khai một lần hoành tâm, cắn răng, mở to mắt!

Ánh mắt của hắn đã bị dục hỏa thiêu thành đỏ bừng!

" A!" Khinh Hồng và Hiếu Nguyệt vốn động tác còn đang tự tin, Hiếu Nguyệt trải qua thời gian dài thân nhiệt, cuối cùng đem bàn tay xuống phía dưới Tiểu Khai, giờ phút này đang chuyên tâm cởi dây lưng của Tiểu Khai, bước tiếp theo, nàng định xem thử Hồ tộc thôi tình " Linh Thiệt Xuất Động!" xuất ra thế nào.

Linh Thiệt Xuất Động, danh như ý nghĩa, đã chính là muốn dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn, làm chút ít việc tu sĩ khuê phòng.

Nhưng nàng đã không còn cơ hội tiếp tục diễn luyện, bởi vì trong giây phút Tiểu Khai mở to mắt, một tay vươn ra, hung hăng ôm eo nàng siết chặt, tay kia đã xé toạt cái váy dài của nàng xuống.

Hết thấy vật chất trong Lâm Giới Không Gian đều phù hợp vào tùy tâm sở dục quy tắc, Hiếu Nguyệt vốn tỉ mỉ xếp đặt năm loại trang phục hoàn toàn bất đồng, phân biệt là Hộ Sĩ Trang (quần áo hộ lý), Bạch Linh Sáo Trang (quần áo y tá), Đệ Tử Trang(quần áo học trò), Tiểu Thư Trang (quần áo tiểu thư), và Thỏ Nữ Lang Trang (quần áo của cô thỏ), muốn tận tâm phần diễn vai diễn, thuận tiện ở trước mặt chủ nhân triển lãm một chút mị lực tuyệt thế của chính mình, thế nhưng nàng còn chưa kịp thay bộ nào, Tiểu Khai đã không cho nàng cơ hội nữa.

Váy dài xé xuống, ở chiếc quần lót màu đen trong suốt, còn có chút đường chỉ màu vàng, muốn nói gợi cảm, kia đích thật là gợi cảm đến cực hạn, thế nhưng Tiểu Khai không cần nhìn đã kéo mạnh chiếc quần lót xuống, đến lúc đó Hiếu Nguyệt mới kêu lên một tiếng " a" sợ hãi, liền cảm giác một cây lửa nóng chưa từng nhìn thấy đã trực tiếp tiến tới nơi thần bí chưa từng có người thăm dò qua, khí thế hung hung phóng đi!

Dây lưng của Tiểu Khai là vừa mới bị Hiếu Nguyệt cởi ra, cho nên hắn vừa đứng lên, quần đã rơi xuống, vừa lúc miễn được khí lực hắn thoát quần ra, Hiếu Nguyệt có thể trước tiên đã bị xâm phạm, cũng không thể không nói là tự làm tự chịu.

" Phốc" một thanh âm vang lên, có chút trầm muộn, Hiếu Nguyệt đôi mi thanh tú nhú lại phát ra " Nha" một tiếng hừ nhẹ, Tiểu Khai lại kinh ngạc nói: " Di?"

Nguyên lai hắn khí thế hung hung, nhưng lại không có chút dấu hiệu.

Trong sách Thiên Lộc từng nói qua, nữ tử càng khó khai bao(phá thân), thì nguyên âm càng thêm phong hậu, Hiếu Nguyệt thân là hồ nữ ngàn năm, không ngờ còn có thể thủ thân như ngọc, kỳ nguyên âm sâu hậu đã đạt tới bước tương đương, Tiểu Khai thoáng ngẫm lại, liền hiểu được đạo lý này, trong lòng càng hưng phấn, càng thêm dùng sức động thân một cái, chợt nghe " ba" một tiếng, hỗn loạn khi Hiếu Nguyệt thở ra một thanh âm, Tiểu

Khai nhanh chóng đẩy Hiếu Nguyệt ra, thân thể lui nhanh, vùng hạ thể đã trương lên, một đoàn sáng ngời đỏ như máu vô cùng đang chậm rãi thẩm thấu tiến vào chỗ sâu trong da thịt.

Bốn năm động tác này nói ra chậm, kỳ thật lại phát sinh trong vòng vài giây ngắn ngủi, đợi sau khi Tiểu Khai thối lui, Khinh Hồng mới chính thức phản ứng, há hốc mồm nhìn Tiểu Khai đang trần truồng, chỉ cảm thấy biến hóa phía sau của Ngọc Nữ Tâm Kinh rốt cuộc diễn không ra được nữa, trong lòng lập tức biết Tiểu Khai đang muốn đến xâm phạm chính mình, không khỏi đang khẩn trương, lại chờ mong, nhanh chóng dùng hai tay che gương mặt đang cười, sợ hãi than nói: " Trời ạ!"

Nàng còn không biết được, Tiểu Khai so với nàng còn muốn khẩn trương gấp trăm lần!

Tiểu Khai vốn đã bị khiêu khích tới mức cơ hồ muốn tiết thân, lần này dùng tinh thần cường đại xâm phạm Hiếu Nguyệt, cư nhiên lại một lần còn chưa công hiệu, lại bị bách bố cứu thêm một cước, thân thể bị cảm thụ kích thích như thế, thật sự là không có ngôn ngữ gì để hình dung, thực tế âm môn của Hiếu Nguyệt lại dị thường hẹp hòi, sau khi hư thân thì kịch liệt co rút lại, cơ hồ đương trường bóp chặt huynh đệ của Tiểu Khai làm cho nguyên dương muốn khó giữ được, may mắn động tác của hắn bay nhanh, cơ hồ là vừa vỡ được thì liền nhanh chóng lui ra, giờ phút này đang đứng ở nơi đó, thở dốc từng ngậm từng ngậm, vừa bình phục kinh hoàng trong lòng, vừa bình phục sự xúc động trong thân thể, muốn làm cho chính mình hòa hoãn trở lại.

" Hoàn hảo...hoàn hảo..." Tiểu Khai lau mồ hôi trên mặt, nghĩ thầm: " Hoàn hảo Khinh Hồng không đến khiêu khích ta, nếu không ta coi như xong đời rồi!"

Chỉ dừng lại nửa phút, Tiểu Khai mới coi như bình tĩnh trở lại, quay đầu nhìn Khinh Hồng.

" Tiểu Khai ca ca...người tới đi." Khinh Hồng dùng sức nhắm ánh mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thanh thuần không như người phàm, loại vẻ mặt này, phảng phất như là một tiểu cô nương nhanh chóng sẽ bị khi dễ, nhưng cũng giống như một tiểu sắc nữ đang chờ đợi được nhanh chóng sủng ái, nhất thời làm cho Tiểu Khai nhìn không được mà huynh đệ bên dưới lại nhảy dựng, lại không dám có chút chần chờ " sư" một tiếng, cây thương lại ra tay, thanh kiếm sắc bén lại thoát ra, cùng Khinh Hồng hợp hai thành một.

Khinh Hồng toàn thân khẽ run lên, hai hàng thanh lệ chậm rãi hạ xuống, khóc ròng nói: " Tiểu Khai ca ca, người từ nay về sau...nhất định phải đối xử tốt với ta a!"

Tiểu Khai đã không còn tinh lực trả lời nàng nữa, đạo nguyên âm xử nữ này vừa vào cơ thể, kinh mạch trong cơ thể Tiểu Khai đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Trong quá trình tu luyện tầng thứ hai, Thiên Lộc sở dĩ kiên trì ghi lớn một chữ " Nhẫn", kỳ thật là có thâm ý.

Nhẫn càng lâu, tao ngộ khiêu khích càng nhiều, ý chí lực lại càng cứng cỏi, sức sống của nguyên dương lại càng cao, đợi khi cuối cùng cùng nguyên âm kết hợp thời điểm, lại càng có thể phát huy ra uy lực thật lớn, trên sự thật, Thiên Lộc sở dĩ chọn lựa nữ tử trời sinh mị cốt để phối hợp, đúng là bởi vì nữ tử như vậy sẽ ẩn chứa năng lực khiêu khích cực mạnh, có thể đem nguyên dương của tu luyện giả kích phát đến cực hạn.

Nhưng vật trong thiên hạ đều là hỗ trợ lẫn nhau, vì tìm được hiệu quả tốt nhất, thì phải chịu được khiêu khích cực hạn, nhưng hết lần này tới lần khác Tiểu Khai lại là một người chưa từng trải qua mây mưa, muốn hấn đi chống đỡ kích thích mãnh liệt, đó căn bản là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, cho nên khi Tiểu Khai tu luyện tầng thứ hai thì kỳ thật lãng phí rất nhiều cơ hội, vô luận là Ngọc Nữ Tâm Kinh của Khinh Hồng, hay là thiên hồ mị

hoặc của Hiếu Nguyệt, một thành cũng chưa từng xuất ra, Tiểu Khai đã chịu không được.

Kỳ thật Hiếu Nguyệt là cực phẩm hồ nữ, mặc dù ở niên đại thời đó của Thiên Lộc, cũng chỉ có thể gặp mà không thể cầu, Khinh Hồng là một tu chân kỳ tài, đã cũng không phải dễ dàng tìm được, hai nàng này nếu chính thức đem mị hoặc thuật kích phát đến cảnh giới cao nhất, vậy Tiểu Khai có khả năng đạt được điều tốt, thì sẽ rất khó tưởng tượng, chỉ tiếc là Tiểu Khai thật sự là không chịu được, vì không muốn bị bức bách tiết thân, thất bại trong gang tấc, hắn chỉ có thể nhanh chóng phá diệu thân xử nữ của hai nàng, hấp thu đi nguyên âm của hai nàng, xem như an ổn vượt qua tầng thứ hai.

Đương nhiên, chúng ta nói Tiểu Khai tầng này luyện được quá thất bại, đó là đem toàn chuyện mà nói, nếu theo hôm nay so sánh với tu chân giới này, vậy Tiểu Khai tìm được điều tốt, quả thật có thể nói là " thiên đại phúc duyên".

Hai cỗ nguyên âm trong phút chốc dung hợp cùng một chỗ, mãnh liệt đánh sâu vào kinh mạch trong cơ thể Tiểu Khai, mấy kinh mạch này bỗng nhiên trong lúc đó phảng phất như biến thành vật còn sống, ở trong cơ thể như con rắn du động, trong quá trình du động lại bính phải kinh mạch, trực tiếp đã dung hợp làm một, cho nên đuổi dần, kinh mạch trong cơ thể Tiểu Khai bắt đầu biến đi, xuất hiện rất nhiều quán thông toàn bộ chủ mạch trong cơ thể Tiểu Khai. Những kinh mạch chủ kiên trong cơ thể hắn tiếp tục du động, tiếp tục diễn kịch, thẳng đến cuối cùng, trên người Tiểu Khai bỗng nhiên hiện lên một mảnh hào quang đỏ như máu, hắn ngưng thần quan sát, trong thân thể trống trơn lãnh đẵng, cứ nhiên cái gì cũng không có nữa, tất cả kinh mạch đều biến thành không, một cỗ kinh mạch này lại trong chớp mắt trưởng đầy thân thể hắn.

Tiểu Khai bây giờ, phảng phất như một cây gậy trúc, trong cơ thể hoàn toàn rỗng không, không có một tia tạp chất, mà trong kinh mạch, đã có một

cổ thoát nhìn tương đương như một cổ chất lỏng niêm trù chậm rãi lưu động, cổ chất lỏng này hoàn toàn trong suốt, phẳng phất như đang di động từng chút một trong kinh mạch.

Nếu là người tu chân có tầm mắt cao minh nhìn thấy một màn này, có lẽ đương trường cũng rớt cả mắt ra, bởi vì cổ nùng trù chất lỏng này không phải gì khác, đúng là tinh khiết nhất, chính là thiên địa linh khí!

Người tu chân tu luyện, đơn giản là một bên đề cao thuần nguyên khí, một bên lại tích tụ nguyên khí đến một mức, chỉ cần đem hai điểm này làm được đến trình độ nào đó, còn kém không bao nhiêu là có thể được gọi là tiên nhân rồi.

Cổ chất lỏng trong cơ thể Tiểu Khai, toàn thân trong suốt, đúng là nguyên khí tinh khiết nhất, là trạng thái tốt nhất, mà cổ nguyên khí này chính là ngưng tụ thành dịch thái, so với nguyên khí bình thường có mật độ cao gấp trăm lần, loại mật độ cao này vô cùng tinh khiết, một khi phóng thích đi ra, rốt cuộc có thể tạo thành hiệu quả khủng bố cỡ nào, điều này quả thực là không thể tưởng tượng.

Chỉ tiếc là Tiểu Khai chỉ là điển hình bộc phát, căn bản không biết mình đã hoàn thành việc tích tụ nguyên khí khủng bố cỡ nào, hắn chỉ là cảm thấy hơi chút kinh ngạc trong lòng, để truy tìm đáp án, thuận tay dùng hai ngón tay điểm vào mi tâm của Khinh Hồng và Hiếu Nguyệt, đem cổ nguyên âm mình ngàn chuy trăm luyện đuổi về trong cơ thể hai nàng.

Hai đạo nguyên âm này đồng dạng là trạng thái chất lỏng, mà loại mật độ nguyên âm này, căn bản hai nàng bây giờ không thể tiêu hóa được, cho nên Khinh Hồng và Hiếu Nguyệt nghĩ cũng không nghĩ, đương trường khoanh chân ngồi xuống, tiến vào quá trình hấp thu gian khổ.

Nhìn thấy hai nàng bắt đầu hành công, Tiểu Khai lúc này mới ngồi xuống, bắt đầu tiến hành lần thứ hai thiên đại tuần hoàn.

" Ai, nguyên khí này cũng không biết là phát điên cái gì, cứ nhiên lại chạy chậm như vậy, bây giờ kinh mạch thật ra lại đơn giản, đúng là một cây thẳng tắp từ đầu thông đến chân, nhưng với tốc độ này, có lẽ phải chạy mấy ngày mấy đêm nữa." Tiểu Khai vừa cảm thán, vừa tấn vào trong cảnh giới tu luyện.

Trên người hắn không phát ra hào quang đủ màu sắc gì, chỉ là tại da thịt, ẩn ẩn toát ra bạch quang, thoát nhìn phảng phất như cả người hắn đều biến thành bạch ngọc tinh khiết nhất trong thiên địa.

Thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp tầng thứ hai, đến tận đây chấm dứt.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 5: Tử Âm Bạch Lộ

Lại nói ngày đó phía trên Linh Sơn, Tiểu Khai đem Kim Quang Đỉnh giao cho Điền Tử Âm, muốn hắt đem đến Nga Mi, Điền Tử Âm bỏ Kim Quang Đỉnh vào trong lòng ngực, ngự kiếm hướng Nga Mi sơn đi tới.

Hắt mặc dù bản tính đậm nhạt, giờ phút này cũng có chút khẩn trương, Thiên Lộc nói qua: " Pháp bảo này mặc dù là rác rưởi, nhưng trong mắt các người, cũng miễn cưỡng được xem như một kiện tiên khí." Thiên Lộc là một Tán tiên mắt cao hơn trời, hắt đã nói như vậy, vậy thứ này có uy lực tuyệt không dưới mười đại tiên khí của tu chân giới.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên chương môn giao cho chính mình, nếu trên đường mình làm bảo bối thất lạc, vậy phiền toái sẽ to lắm.

Giờ phút này Ô Mông sơn, Vũ Lăng sơn, Thiên Thai sơn và Thập Bát Động đã trở thành toàn thể, khắp nơi chim hót hoa thơm, trở thành động thiên phúc địa, trên mặt đất đã cực kỳ mở mang, Thiên Lộc trước tiên thi triển thần thông bày ra tuyệt đại kết giới, đem tứ đại danh sơn ngăn cách trong tầm mắt người phàm, theo bây giờ mà xem, nơi này đã không có gì khác nhau với sáu đại môn phái trong truyền thống, cái gì cần có đều có.

Điền Tử Âm bay đến bên bờ kết giới, thì xa xa nhìn thấy giữa không trung đang đứng một nữ tử, thể thái nhẹ nhàng, mày mắt thật đẹp, đối mặt với kết giới trước mắt, thần sắc có chút do dự, một bàn tay tuyết trắng vươn ra, ngón trở nhọn nhọn, phảng phất như muốn điểm lên kết giới, rồi lại

không dám ra tay, Điền Tử Sâm ngự kiếm bay qua, lớn tiếng nói: " Xin hỏi cô nương, có phải là muốn nhập Linh Sơn hay không?"

Nữ tử kia trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội gật đầu nói: " Đúng, người là Linh Sơn đệ tử sao?"

Điền Tử Sâm đứng bên trong kết giới, cười nói: " Người xem ta giống hay không?"

Nữ tử nhìn hẩn liếc mắt, cười dài nói: " Đạo hữu thoát nhìn tuần tú lịch sự, hơn nữa lại đang ở bên trong Linh Sơn kết giới, tự nhiên đúng là đại danh鼎鼎 Linh Sơn đệ tử rồi."

Phải biết Linh Sơn luôn điển hình là môn phái thấp kém, nếu thay đổi là người khác nói câu này, có lẽ Điền Tử Sâm trăm phần trăm cho rằng đang bị châm chọc, nhưng lời nữ tử này nói lên lại rất rành mạch, ánh mắt trong sáng, mặc dù âm sắc nhu uyển, nhưng có một cỗ ý vị tự tin, Điền Tử Sâm nhìn không được liên tục gật đầu, lại nói: " Cô nương vừa rồi thần sắc chần chờ, có phải sợ rằng nếu mạnh mẽ xuyên qua kết giới sẽ gây nên hiểu lầm phải không?"

Nữ tử cười nói: " Người làm sao biết?"

Điền Tử Sâm nói: " Chỉ nhìn quang hoa của chuôi phi kiếm này, đã biết tu vi của cô nương đạt tới nhất lưu cảnh giới, nếu không phải có điều cố kỵ, muốn phá kết giới chỉ là tiện nhấc tay mà thôi, ta mặc dù thực lực thấp kém, điểm ấy vẫn có tầm nhìn a."

Nữ tử kia gật đầu nói: " Cũng được."

Điền Tử Sâm lại nói: " Cô nương đã e ngại tạo thành hiểu lầm, thì hiển nhiên là bạn không phải địch, hơn nữa là có chuẩn bị mà đến, đều không phải là trùng hợp đi ngang qua."

Nữ tử có vẻ lạ lùng, gật đầu nói: " Đúng vậy."

Điền Tử Cam lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ôm quyền cười nói: " Tại hạ Điền Tử Cam, Linh Sơn phái Thiên Thai Tông tông chủ, xin hỏi sư môn cô nương?"

Hắn người mang tiên khí, nói chuyện làm việc không thể không thật cẩn thận, giờ phút này nghe nữ tử thừa nhận là bạn không phải địch, lúc này mới yên lòng, bắt đầu chính thức hỏi chuyện.

Nhưng nữ tử này hết lần này tới lần khác lại không hiểu tâm ý trong câu nói của hắn, cười nói: " Tông chủ thích phân tích như vậy, vì cái gì mà không thử đoán lai lịch của ta?"

Điền Tử Cam cũng không nhiều lời, có chút trầm ngâm một lát, nói: " Trước mắt Linh Sơn sơ kiến, một nghèo hai trắng, biết về Linh Sơn cũng chỉ có năm đại môn phái, Thiên Sơn và Long Môn Thạch Quạt bảy phái mà thôi, cho nên cô nương tất nhiên là một trong bảy phái."

Nữ tử nhin không được liếc mắt nhìn hắn, lúc này mới gật đầu: " Người nói đúng."

Điền Tử Cam mỉm cười: " Trong bảy phái, nữ đệ tử nhiều nhất chính là Lưu Vân Thủy Tạ, mà ta Linh Sơn chương môn vừa mới từ Lưu Vân Thủy Tạ trở về, theo chương môn nói, Thủy Tạ cùng Linh Sơn sẽ kết thành đồng minh, đã cô nương thừa nhận mình là bạn không phải địch, vậy hiển nhiên là đến từ Lưu Vân Thủy Tạ."

Nữ tử nhin không được lại liếc mắt nhìn hắn, gật đầu nói: " Người nói đúng!"

Điền Tử Cam thấy nàng gật đầu, tiện ngẩng đầu lên, tỉ mỉ dò xét nàng.

Nữ tử này thoát nhìn thì rất thanh tú duyệt mục, không đeo trang sức, không thoa phấn son, da mặt trắng nõn như trứng thiên nga, ngũ quan lại tinh xảo hoàn mỹ không chút sứt mẻ, luận dung mạo, có thể nói nhất đẳng mỹ mạo, thậm chí còn có mang theo vẻ vũ mị khó thể hình dung, nhưng khí chất nàng thập phần tao nhã thoát tục, giống như trăng sáng bầu trời, trăm hoa đua nở, nhưng không hiện ra vẻ hồ mị, ngược lại ôn nhu trong sáng, lác lác hào phóng, Điền Tử Sâm mới vừa rời vội vàng còn chưa kịp cảm thấy, giờ phút này tinh tế dò xét, cư nhiên trong lòng rung động, có chút thất thần.

Nữ tử có chút đỏ mặt, lớn tiếng nói: " Tông chủ nhìn cái gì vậy? Phân tích không ra sao?" Lời vừa ra khỏi miệng, chợt tỉnh ngộ cảm thấy có vài phần như đang giận dỗi.

Điền Tử Sâm lúc này mới phản ứng, nói: " Cô nương phong tư như ngọc, mạo mỹ như tiên, công lực đã tới cảnh giới cao thâm, đương nhiên không phải đệ tử tầm thường của Thủy Tạ, nếu ta dự đoán không sai, chẳng lẽ lại là đồ đệ thân truyền của Lam Điền Ngọc chương môn?"

Nữ tử mặc dù có chút ít ngượng ngùng, nhưng đối với phán đoán của hắn đã rất là kinh ngạc, đôi mắt đẹp chớp lên, ở trên người hắn lưu chuyển vài vòng, mới nói: " Đã tông chủ thần cơ diệu toán, sao không nói rõ ràng một chút đi?"

Điền Tử Sâm cười ha ha: " Điều này người không làm khó được ta, bây giờ hai đồ đệ kia của Lam chương môn đang ở bên người chương môn ta, ta đã gặp qua họ, mà Lam chương môn tổng cộng có ba đồ đệ, cô nương đương nhiên đúng là chương môn đại đệ tử của Lưu Vân Thủy Tạ- Bạch Lộ cô nương rồi."

Nữ tử này đúng là Bạch Lộ, nàng phụng mệnh lệnh của Lam Điền Ngọc đi trước Linh Sơn, không ngờ ngay bên bờ kết giới, có thể nhìn thấy một vị Linh Sơn đệ tử thú vị như vậy, không khỏi cảm thấy tò mò.

Linh Sơn cho tới nay đều là môn phái cấp thấp, mà Lưu Vân Thủy Tạ lại là một trong sáu đại môn phái của tu chân giới, hôm nay Linh Sơn mặc dù nhờ vào Tiểu Khai chống đỡ tạm thời đứng lên, nhưng trong lòng Bạch Lộ, Linh Sơn đệ tử kỳ thật chỉ đáng khinh thường, mặc dù bọn họ từ nay về sau làm sao cường đại, thì cũng chỉ là chuyện về sau, nàng đích xác thật không ngờ, chính mình vừa tới Linh Sơn, có thể gặp phải một Linh Sơn đệ tử như vậy.

Giờ phút này bị Điền Tử Cam nói rõ thân phận, Bạch Lộ lại không có chút hờn giận, ngược lại có chút e ấp, lê hoa ẩn hiện, thản nhiên cười nói: "Lưu Vân Thủy Tạ đại đệ tử Bạch Lộ, ra mắt Thiên Thai Tông tông chủ."

Điền Tử Cam xuyên qua kết giới, nói: "Cô nương nếu muốn báỉ phòng chưởng môn, có thể phải thất vọng rồi, chưởng môn đã bế quan tu luyện, có lẽ phải sau một tháng mới xuất quan."

Bạch Lộ lộ ra thần sắc thất vọng, nói: "Ta vâng lệnh thầy đi vào Linh Sơn, là muốn cùng mọi người thương nghị công việc kết minh cụ thể, thủ tục cùng phái nghị thức Linh Sơn khai phái từng bước rõ ràng, nếu chưởng môn vắng mặt, ta nên tìm ai mới tốt?"

Điền Tử Cam giật mình nói: "Nếu là chuyện khác, ta còn thật không có biện pháp, nhưng bây giờ ta có thể trả lời cô."

Hắn chỉ vào chính mũi mình, cười nói: "Chỉ vì những chuyện này, đều là ta xử lý."

Bạch Lộ nhất thời mừng rỡ, đi lên một bước, vui vẻ nói: "Chúng ta đi lên núi đi."

Một bước này của nàng, nhất thời có một cỗ hương thơm lan tới, Điền Tử Cam không tự kìm hãm được mà hít mũi một cái, bỗng nhiên cảm thấy có chút đường đột, vội vàng lui ra sau một bước, nói: "Ta...ta..thật đáng chê cười."

Hắn mặc dù tính cách tiêu sái, nhưng dù sao học cực hạn của Linh Sơn công pháp, đời này tu luyện đều là pháp môn cấp thấp, ngoại trừ cấm tuyệt dục vọng buồn tẻ, đối với hết thảy những việc của tu chân giới đều biết rất ít, cho nên công pháp song tu nam nữ cao thâm như vậy, càng không nghĩ tới, cho nên đối mặt với dị tính tu chân thì có vẻ rất là quần bách.

Bạch Lộ lại thật ra cảm thấy rất ngộ nghĩnh, cười dài nói: " Có phải là rất thơm?"

Điền Tử Cam ho khan hai tiếng, nét mặt ửng đỏ, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: " Truyền thuyết đệ tử Lưu Vân Thủy Tạ mỗi người đều là căn cốt tốt nhất trong vạn người, mới đầu ta còn không tin tưởng lắm, hôm nay nhìn thấy cô nương lại có hương thơm dị thường như thế, đây có lẽ cũng là thiên phú bẩm sinh trong vạn người, ta cũng không thể không tin rồi."

Bạch Lộ nhìn thấy hắn rõ ràng không hiểu, lại làm ra vẻ hành gia, càng cảm thấy buồn cười, giải thích: " Người sai rồi, ta không phải trời sinh, trời sinh dị hương thân thể đúng thật là một trong vạn người, Thủy Tạ chúng ta cũng chỉ có một trong hai sư muội ta mà thôi, cho nên ta...ân, đây mới chính là có phương pháp đó."

" Hậu thiên sinh thành?" Điền Tử Cam há to miệng.

" Không sai, điều này đúng là có phương thức." Bạch Lộ nói: " Các vị tiền bối Thủy Tạ đã sớm truyền xuống phương pháp, đó là cam thảo, tòng hương, căn bì của mã vĩ tòng, đại táo, hương qua tử, hồng kiên nghiên thành phấn, một ngày phục ba lần, một lần phục hai tiền, dùng được này sau hai mươi ngày thì bản thân sẽ có mùi hương, năm mươi ngày sau có mùi hương thật nồng, trăm ngày sau là thành giai hương, Thủy Tạ đệ tử chúng ta từ nhỏ sẽ phục dùng loại phương thuốc này, cho nên có thể mang theo mùi là chuyện thật bình thường."

Nàng một hơi nói xong lời này, mới bỗng nhiên nhớ tới, phương thuốc này mặc dù không gọi là bí mật, dù sao cũng là bí mật nhỏ của nữ nhân, sao mình lại nhanh miệng nói ra như vậy? Nghĩ tới đây, trên mặt không khỏi có chút phát sốt, trộm liếc mắt nhìn Điền Tử Sâm, Điền Tử Sâm thật ra không nghĩ ra có chuyện gì không đúng, chỉ là kinh ngạc nhìn lên trời, phảng phất có chút ngẩn người.

Bạch Lộ cao giọng nói: "Tông chủ, chúng ta hay là trở về núi thảo luận một chút chuyện khai phá đi."

Điền Tử Sâm lắc đầu: "Cô nương đi lên núi trước đi, ta còn muốn đi ra ngoài một chuyến."

Bạch Lộ nói: "Đi đâu?"

Điền Tử Sâm chần chờ một chút, vẫn thành thật nói: "Ta muốn đi Nga Mi một chuyến."

"Nga." Bạch Lộ tức giận nhướn mày: "Chẳng lẽ Nga Mi đã cùng Linh Sơn kết thành đồng minh rồi?"

"Không có." Điền Tử Sâm nói: "Ta đi đưa một món đồ."

Bạch Lộ phảng phất nhẹ nhàng thở ra, nói: "Nếu không...ta đi cùng người?"

Điền Tử Sâm tay phải đặt vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng sờ vào Kim Quang Đỉnh, không khỏi rất là trù trù, trong người hắn mang tiên khí, vốn rất sợ bị người mơ ước, trước mắt mỹ nữ này mặc dù nhìn rất yếu đuối, nhưng nếu thật muốn đánh nhau, cho dù mười người như hắn cũng không phải đối thủ, nếu mỹ nữ này bỗng nhiên nổi lên lòng tham muốn cướp bảo bối, có lẽ hắn cũng chỉ đành buông bỏ, hắn nghĩ tới nghĩ lui, đang muốn cự tuyệt, bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt kỳ vọng của Bạch Lộ, vẻ mặt kia thật

chuyên chú, trong lòng Điền Tử Cầm đột nhiên rung động, bật thốt: " Thật không dám giấu diếm, ta chỉ muốn đi trả lại một món tiên khí."

Bạch Lộ kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, cười dài nói: " Người sợ ta cướp bảo bối của người?"

Điền Tử Cầm da mặt đỏ lên, nói: " Ách...cô nương vừa thấy đúng là.."

Bạch Lộ nhin không được lác lác cười, nói: " Đừng có nói quá như vậy, đi thôi, ta đi theo người, vừa lúc cho bảo hộ cho người, người còn không cảm ơn ta."

Điền Tử Cầm nuốt nước miếng, nói: " Nếu như thế, cô nương thỉnh mời đi trước."

Bạch Lộ lác lác cười, bỗng nhiên vươn ngọc thủ lẳng không phất một cái, nhất thời trong tay có thêm hai cây trâm trong suốt, Điền Tử Cầm vừa nhìn thấy, cả kinh nói: " Cái này...này không phải là cây trâm của sư phó ta hay sao?"

" Người nói là Thiên Lộc tiên bối?" Bạch Lộ nói: " Bảo bối này tên là Cực Sai, còn hơn bảo bối kia của người nhiều lắm, vốn là vật của Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta, Thiên Lộc tiên bối vừa mới trả lại cho sư phó ta, sư phó đã chuyển cho ta."

Nàng đưa Lưỡng Cực Sai ném lên không trung, nhất thời mở rộng dài ra hai thước, nàng quần trắng phiêu phiêu, rơi xuống đi tới, quay đầu lại tiếp đón Điền Tử Cầm: " Đi lên."

Điền Tử Cầm quần bách nói: " Đây...ta đi theo phía sau người đi."

" Ngu ngốc!" Bạch Lộ liếc mắt nhìn hắn, oán trách nói: " Lưỡng Cực Sai tốc độ so với người nhanh hơn, người mau lên đây, chúng ta đi nhanh rồi về, đừng chậm trễ chính sự."

Điền Tử Sâm lúc này mới ngạnh da đầu nhảy lên, căng thẳng đứng vững, Bạch Lộ phát tay, nhẹ giọng nói: " Khởi!" Lường Cực Sai nhất thời bay lên.

Điền Tử Sâm đứng ở phía sau, chỉ cảm thấy mùi thơm lan tỏa, nhìn thấy vàng cổ trắng như ngọc, theo góc độ này, cả Bạch Lộ ẩn ẩn lộ ra cả vùng gáy trắng ngần, trong lòng càng nhảy mạnh, nuốt ngậm nước miếng, lúc này mới trầm tĩnh xuống tới.

Tốc độ của Lường Cực Sai quả nhiên nhanh chóng, chỉ một lát công phu, đã đi tới chân núi Nga Mi, mắt thấy tốc độ của Bạch Lộ từ từ chậm dần, Điền Tử Sâm nói: " Nếu người không tiện đi tới nói, ở nơi này dừng lại, một mình ta đi thôi."

Bạch Lộ rất kinh ngạc, nhin không được nói: " Người như thế nào biết?" Lời vừa ra khỏi miệng, đã phát hiện mình xác nhận phán đoán của đối phương, nhất thời hung hăng liếc mắt trừng Điền Tử Sâm.

Điền Tử Sâm cười nói: " Vừa mới nói tới việc cùng Linh Sơn kết minh thì người nhẹ nhàng thở ra, ta cũng không phải không thấy được, giờ phút này rõ ràng còn ở chân núi Nga Mi, người lại rõ ràng thả chậm tốc độ, rõ ràng là lấy cớ muốn dừng dưới chân núi, để ta đi tới một mình, đã như vậy, thì ta nên chủ động yêu cầu thì tốt hơn."

Bạch Lộ bị hấn nói một câu không lời nào phản bác, mặc dù Điền Tử Sâm nói ra nhẹ nhàng, nàng lại biết người trước mắt này thật sự là có trí tuệ rất cao, nàng ngậy người hồi lâu, nhin không được giận dữ nói: " Người... làm sao có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy, nếu Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta cũng có nhân tài như vậy, có lẽ không gặp phải bộ dáng như bây giờ."

Điền Tử Sâm cười ha ha: " Cô nương sai rồi, Linh Sơn mặc dù trùng hưng, cũng là công lao của chúng môn, không có quan hệ gì với ta." Hấn vừa nói, vừa ngự kiếm, niễm niễm bay lên trên.

Bạch Lộ nhìn thấy bóng lưng hắt đi xa, thế nhưng có chút thất thần.

Điền Tử Cam đi không bao lâu thì quay trở về, cười khỗ nói: " Đi thôi."

Bạch Lộ nói: " Nhìn hình dáng của người, sự tình không thành công?"

" Đúng vậy." Điền Tử Cam nói: " Là chính ta mạo muội, lẽ ra chuyến này không nên đi. Hoàng Bội cô nương đã đắc tội Tuyết Phong chương môn, làm sao dám về Nga Mi?"

Hắn thở dài nói: " Chương môn muốn ta đem một vật trả lại cho Hoàng Bội cô nương, nhưng hôm nay biến người mệnh mông, ta nên chạy đi đâu tìm người đây?"

Bạch Lộ nói: " Đã như vậy, chúng ta hay là đi về trước đi, nếu Hoàng Bội vội vã cần vật này, nàng sẽ biết đến Linh Sơn để lấy."

Điền Tử Cam gật đầu nói: " Cũng chỉ đành như thế thôi."

Hai người vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, Hoàng Bội mà bọn họ muốn tìm, giờ phút này đang ở Thục Sơn.

Thục Sơn mặc dù không mở mang như Lưu Vân Thủy Tạ, nhưng đất đai phong phú, cũng không kém Lưu Vân Thủy Tạ bao nhiêu, khắp nơi là danh sơn, khắp nơi là thắng thủy, vô số cấm chế, vô số pháp bảo, vô số thượng cổ di tích, cho dù là chương môn Thục Sơn cũng không rõ ràng lắm, mà Thục Sơn Vô Danh Phong, đúng là ngày đó Trường Sinh bị Thiên Hỏa Huyền Băng kéo xuống dưới tòa núi kia, cho tới bây giờ không ai dám đi xuống qua, Trường Sinh lúc ấy cơ hồ là phải chết không thể nghi ngờ, kết quả ngược lại đột phá thượng cổ kết giới, tiến vào Vô Danh Phong, thu phục Thiên Hỏa Huyền Băng, cũng không thể không nói là do thiên ý.

Vầng trán tuyết trắng của Hoàng Bội tuôn ra mồ hôi, hỏi: " Còn bao lâu mới đến?"

Trường Sinh cười nói: "Hoàng tiên tử, lập tức sẽ đi tới, người yên tâm, sư phó ta xuất mã, hết thầy không có vấn đề gì."

Trên tay hắc hủ nâng một đóa huyền băng, người nằm trên băng chính là Tư Mã Thính Tuyết.

Tư Mã Thính Tuyết bị đâm thủng trái tim, vốn là hắc phải chết không thể nghi ngờ, Trường Sinh không có thần thông như Thiên Lộc, không có cách nào trực tiếp cứu sống hắc, nên hắc dùng Vạn Tái Hàn Khí trong huyền băng đem thân thể Tư Mã Thính Tuyết những cơ năng hoàn toàn đông kết lại, mặc dù không có cách nào cứu sống hắc, nhưng cũng có thể giữ lại một hơi cuối cùng, duy trì hiện trạng. Hắc và Hoàng Bội không hề dừng chân đi thẳng đến Thục Sơn, muốn cầu trợ sư phó của hắc.

Vô Danh Phong những phiến vách đá, lục ý thông lung, lại mang theo hàn ý khó nói nên lời, Hoàng Bội mới phi đi xuống một nửa, liền cảm thấy toàn thân phát run, răng run cầm cập, cả phi kiếm dưới chân cũng có chút ít lung lay muốn ngã, Trường Sinh liền thả thiên hỏa ra, ở bên cạnh nàng hình thành một viên hoàn nho nhỏ, độ nóng của thiên hỏa tản mát ra, hàn khí liền triệt tiêu, Hoàng Bội lúc này mới khó khăn chống đỡ được.

Ba người đi xuống, bốn phía lại thanh u thông thấu, phẳng phất như đã đi tới thế giới huyền băng, vô luận là dưới chân, vách đá đều là những khối băng trong suốt, trên đỉnh đầu hàn khí đọng lại như là thật thể, ngược đầu nhìn, cả bầu trời đều bị che kín nghiêm nghiêm thật thật, qua hồi lâu, bỗng nhiên nghe được một thanh âm già nua nói: "Trường Sinh ngươi đã trở lại? Di, như thế nào giống như không chỉ mình ngươi?"

Trường Sinh mừng rỡ nói: "Sư phó, đồ nhi muốn cầu trợ ngài."

Hoàng Bội theo tiếng nhìn lại, trong khối băng rậm rạp kia, lại đang có một lão nhân khoanh chân ngồi, lão nhân này chẳng những tóc trắng xóa, cả

lông mày, râu mép đều là tuyết trắng, đặt trong một khối băng, khó trách chính mình cũng không có phát hiện.

Lão nhân cười nói: " Theo như lời ngươi, bây giờ tu chân giới không còn người phi thăng tiên giới nữa, yêu ma càng cùng đường mặt lộ, người trên người mang thiên hỏa huyền băng, phi thăng chỉ là chờ có ngày, còn có thứ gì trụ được người nữa?"

Trường Sinh không khỏi có chút uể oải, nói: " Sư phó, tu chân giới vốn là như thế, nhưng còn có một người ta đánh không lại, người này ngài đã nghe nói qua, đúng là người lần trước hại ta rơi xuống núi, Thiên Tuyền môn chủ Nghiêm Tiểu Khai."

Lão nhân ngăn người, trầm mặc một lát mới nói: " Thiên Tuyền Môn công pháp thông huyền, sớm siêu việt tu chân giới cảnh giới, một ngàn năm trước, Thiên Tuyền môn chủ ngay cả tiên nhân cũng không sợ tồn tại, người đánh không lại hắn, cũng là bình thường thôi."

Trường Sinh rất là không phục, nói: " Sư phó, bây giờ Thiên Tuyền Môn không giống như Thiên Tuyền Môn trước kia, Nghiêm Tiểu Khai kia, hắn cái gì cũng không biết, chỉ là có cây gậy quá lợi hại, thiên hỏa huyền băng của ta cũng đỡ không được."

Lão nhân lắp bắp kinh hãi, nói: " Cây gậy? Cây gậy gì?"

Hoàng Bội nói: " Cây gậy kia, hình như gọi là ngàn năm huyền thiết chi tinh."

" Cái gì!" Lão nhân chấn động, thất thanh kêu lên: " Ngươi là nói...ngàn năm huyền thiết chi tinh!"

Hắn đứng bật lên, nhất thời bị bám " hi lý hoa lạp" một mảnh kim thiết giao nhau. Hoàng Bội lúc này mới phát hiện, toàn thân hắn khóa đầy những vòng sắt, mấy vòng này đeo từ trên vai hắn, đùi, xương sườn, mắt cá chân

xỏ vào trong, làm cho hắc bị xích vào một chỗ, lão nhân đứng dậy, bị xích sắt lôi kéo, nhất thời mất đi thăng bằng, phác thông một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, trong miệng lại còn đang tẩm tắc kinh ngạc nói: " Không ngờ lại là ngàn năm huyền thiết chi tinh, trời ạ, trời ạ, trách không được, trách không được!"

Hắc thở dài, lại lấy tay sờ loạn trên mặt đất, Trường Sinh đi qua, theo trên mặt đất nhặt được một thứ, đưa tới trong tay hắc nói: " Sư phó, ngài tìm thứ này sao?"

Lão nhân giật lấy, đặt trong tay dùng sức bóp chặt, mới gật đầu nói: " Đúng vậy, là nó."

Giờ phút này Hoàng Bội mới phát hiện, mắt của lão nhân này vô thần, không ngờ lại là người mù, thật hiển nhiên, bình thường lão đều nhờ vào thính giác để phán đoán, chính mình khi xuống thì tim đập với hít thở vọng vào trong tai lão, mới để cho lão phát hiện ra sự tồn tại của mình, mà Tư Mã Thỉnh Tuyết nằm trên mặt đất thời gian dài như vậy, lão lại không phát hiện.

Trường Sinh vội la lên: " Sư phó, ngàn năm huyền thiết chi tinh lợi hại lắm sao? Ta mang đến vị Hoàng tiên tử này, nàng bị Nghiêm Tiểu Khai làm hai thật thảm, ta phải giúp nàng báo thù!"

Lão nhân " di" một tiếng: " Thiên Tuyền môn đại đại môn chủ đều là chính nhân quân tử, có thể làm chuyện xấu gì hay sao chứ? Trường Sinh, có phải ngươi có hiểu lầm gì không?"

" Ta không hiểu lầm." Trường Sinh nói: " Trước kia Thiên Tuyền môn chủ có thể là chính nhân quân tử, nhưng Thiên Tuyền môn bây giờ, đã sớm một đời không bằng một đời rồi. Ta trước kia đã nói qua với ngài, Nghiêm Tiểu Khai này chẳng những tham tài háo sắc, hơn nữa giết người không nháy mắt, căn bản không xem tính mạng con người là gì, lần trước sấm vào

Thục Sơn, còn đem Thục Sơn đại điện và Hãm Không Đảo hủy đi, ngoại trừ Thục Sơn, cấm địa của Côn Lôn phái Dao Trì cũng bị hãm xông qua, theo lời Hoàng tiên tử, hãm còn cùng Hồ tộc tụ tập một bọn, lôi kéo yêu quái, thật có thể nói chuyện xấu làm đến cùng. Người tu chân như vậy, quả thật là sỉ nhục của tu chân giới a!" Hãm chỉ Hoàng Bội: " Ngài có thể hỏi Hoàng tiên tử, xem ta nói đúng hay không."

Hoàng Bội chần chờ một chút, gật đầu nói: " Đúng vậy, Thiên Tuyển môn chủ đích thật là...ác nhân chuyện xấu gì cũng làm."

Trong đầu nàng nhin không được hiện ra hình dáng của Tiểu Khai trong tru yêu đại hội, tiểu nam nhân sợ chuyện háo sắc kia, cư nhiên ngay trước mặt mọi người, nói ra từng chữ: " Nếu Tiểu Trúc của ta chết đi, ta sẽ dùng cả tu chân giới chôn cùng nàng." Câu nói như vậy, nam nhân này, có thật là chuyện xấu gì cũng làm, tuyệt đại ác nhân hay không?

Chí tình chí tính, hay là đại gian đại ác?

Hoàng Bội nhin không được sâu kín thở dài, nàng nghĩ, nếu Tuyết Phong đối với mẫu thân cũng được như vậy, thì làm sao có chuyện mình phải báo cừu tuyết hận

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 6: Huyết Tẩy Linh Sơn

Lão nhân vẫn không chịu tin tưởng, lắc đầu nói: " Trường Sinh, người có thể thu phục thiên hỏa huyền băng, chính là vì trạch tâm nhân hậu, người nói ta tự nhiên tin tưởng. Nhưng Thiên Tuyến môn, chuyện liên quan thật sự quá mức trọng đại, ta nghĩ, có thể người cùng Nghiêm Tiểu Khai kia có chút hiểu lầm, lịch đại Thiên Tuyến môn chủ đều là người biết nói đạo lý, người không ngại thì cứ tiến đến tìm hãn, vô luận có chuyện gì, cứ nói rõ là được."

Trường Sinh rất là bất đắc dĩ, quay đầu nhìn Hoàng Bội, chỉ phát hiện Hoàng Bội thần sắc hoảng hốt, căn bản không chú ý đến hãn. Trường Sinh nhú mày tự hỏi một lát, nhìn không được lại nhìn Hoàng Bội, giờ phút này mỹ nhân phát ngây, anh khí sáng khoái trước kia hoàn toàn hóa thành nhu nhược bất lực, nhưng mày mắt như vẽ, càng ướt át, xinh đẹp đến không thể hình dung, Trường Sinh hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nắm chặt nắm tay, thầm nghĩ: " Vì Hoàng cô nương, muốn ta hóa thân thành ma, ta cũng cam tâm tình nguyện...huống chi chỉ là vài lời nói hoang?"

Hãn dùng sức thở dài, ngữ khí bỗng nhiên trầm thống: " Sư phó, ta biết ngài có ấn tượng rất tốt với Thiên Tuyến môn chủ, nhưng...nhưng đệ tử cũng không phải người võ đoán...ta nói Nghiêm Tiểu Khai đại gian đại ác, là có chứng cứ xác thực."

Trường Sinh tay phất một cái, thân thể của Tư Mã Thỉnh Tuyết bay đến trước mặt lão nhân: " Sư phó, người trước mặt ngài chính là đệ tử Nga Mi

Tư Mã Thính Tuyết, hắn đúng là bị Nghiêm Tiểu Khai hạ sát thủ đánh nát trái tim, đệ tử cố tình cứu hắn một mạng, lúc này mới đưa hắn toàn thân đông kết, đem xuống núi."

Hắn nhìn trộm Hoàng Bội bên cạnh, lại nói: " Hoàng tiên tử luôn luôn khiết thân tự hảo, nhưng Nghiêm Tiểu Khai gặp sắt khởi ý, cư nhiên đối với Hoàng tiên tử nổi lên lòng loạn.."

Hoàng Bội vẽ mặt kinh ngạc nhìn qua, chỉ thấy Trường Sinh vẽ mặt chính khí lắm nên nói: " Hắn cư nhiên sử dụng thủ đoạn vô sỉ giam cầm Hoàng tiên tử, muốn luyện thái âm bổ dương tà pháp, Tư Mã Thính Tuyết ra tay cứu giúp, bị hắn đánh nát trái tim, đệ tử vừa lúc thấy cảnh này nên mới miễn cưỡng cứu được hai người đi ra, Nghiêm Tiểu Khai một đường đuổi giết, đệ tử ngăn cản không được, vẫn chạy trốn tới cửa Thục Sơn, mới khó khăn tránh thoát được sự truy tung của hắn, hôm nay còn không biết hắn ở Thục Sơn nháo loạn thành cái dạng gì."

Lão nhân thân là Thục Sơn tiền bối, quả nhiên quan tâm sẽ bị loạn, nghe đến đó nhất thời nóng nảy: " Hắn bây giờ còn ở mặt trên?"

Trường Sinh thề thốt: " Đúng vậy!" Rồi lại thở dài nói: " Hắn lần trước đến phá hủy Thục Sơn đại điện, lúc này đây ta thật sự sợ hắn san bằng Thục Sơn a!"

Lão nhân vỗ mặt băng, cá giận: " Thiên Tuyên môn thật sự là khinh người quá đáng, chuyện này chúng ta không thể nhẫn!"

" Đúng, không thể nhẫn!" Trường Sinh mừng rỡ nói: " Sư phó, ngài nói cho ta biết, làm sao đối phó ngàn năm huyền thiết chi tinh, ta đi ra ngoài đối phó hắn!"

Lão nhân nao nao, rồi chán nản ngồi xuống, nói: " Hắn muốn ồ ào, thì cứ để hắn nháo đi, ngàn năm huyền thiết chi tinh này...ta...ta không có biện pháp."

Hắn lắc đầu, lại nói: " Bất quá...nếu thân mình hãn tu vi thật sự yếu, thì cũng không phải không có biện pháp đối phó hãn."

Mắt Trường Sinh sáng rực lên: " Đánh lén?"

" Đúng vậy." Lão nhân lấy trong lòng ngực ra một vật màu xanh biếc, nói: " Đây là Phi Châm Trắc, là một ngàn năm trước ta luyện ra, uy lực mặc dù không lớn, dùng để đánh lén thì rất tốt."

Hắn chiêu ngoắc, ý bao hai người đi, đem một chiếc vòng tay đeo vào cổ tay Trường Sinh, mặt khác một chiếc vòng thì đeo vào cổ tay Hoàng Bội, Hoàng Bội khẽ nhú mày, rút tay lại, nói: " Ta...ta không cần."

Lão nhân ngạc nhiên nói: " Vật này có đúng hai cái, hai người mỗi người một cái, tâm ý tương thông, phối hợp với nhau, chỉ cần luyện tập cho tốt, có thể thuần thục vận dụng, có gì không tốt?"

Hoàng Bội lui một bước, nói: " Ta...ta cùng Trường Sinh chỉ là bằng hữu bình thường."

Sắc mặt Trường Sinh có chút trắng bệch, nhưng lại gượng cười nói: " Sư phó, ngài hiểu lầm rồi."

Lão nhân " nga" một tiếng, thần sắc có chút hờn giận, đem vòng tay thứ hai đeo vào cổ tay bên kia của Trường Sinh, sau đó đưa tay vuốt ve trên ngực Tư Mã Thính Tuyết một lát, nói: " Xem ra, các người cần ở lại chỗ này thêm một đoạn thời gian nữa, đứa nhỏ này sinh cơ đã đoạn chín thành, ta mặc dù biết biện pháp cứu hãn, nhưng toàn thân công lực của ta bị khóa bảy, tám phần, còn phải nhờ vào người ra tay mới được."

Trường Sinh bĩu môi, trong lòng vốn không hề muốn.

Tư Mã Thính Tuyết nghiêm khắc mà nói là tình địch của hãn, nếu không phải Hoàng Bội cường cầu, hãn căn bản sẽ không cứu người, hôm nay

mang theo Tư Mã Thính Tuyết xuống núi đã xem như nể mặt hần, nếu còn muốn chính mình ra tay cứu giúp, thì hần có điểm không vui.

Huống chi, hần còn muốn sớm đi tìm đánh lén Tiểu Khai, giết chết Tuyết Phong, nếu không vạn nhất để cho người khác đoạt trước... Trường Sinh trộm nhìn Hoàng Bội, trong lòng nói: " Vô luận như thế nào, Hoàng tiên tử là thuộc về ta."

Lão nhân lại nói: " Trường Sinh, trong khoảng thời gian này, người vừa lúc đem Phi Châm Trác nắm giữ thuần thực, miễn cho thời khắc mấu chốt xảy ra sơ sót."

Hoàng Bội lập tức gật đầu: " Được, chúng ta trước hết lưu lại."

Trường Sinh nhú mày nói: " Sư phó, đại khái cần bao lâu?"

Lão nhân cười nói: " Đồ nhi ngoan, không cần gấp, cứu người và tu luyện đều không thể gấp được, người tâm hệ Thục Sơn an ủi, vì sư thập phần vui mừng, nhưng thế sự trong minh minh đều có định số, cũng không khắc ý cưỡng cầu, nghe theo thiên mệnh khó cãi, thiên ý khó dò, chúng ta một đường tu chân, chỉ cần làm hết sức, không thẹn với lương tâm vậy là được rồi."

Lập tức ba người ở lại chân núi, Trường Sinh mỗi ngày do lão nhân dạy dỗ luyện hóa Phi Châm Trác, hần thiên phú vốn không thấp, lại có linh khí của thiên hỏa huyền băng làm gốc rễ, tu luyện tốc độ bay nhanh.

Hoàng Bội lại không có chuyện gì để làm, Tư Mã Thính Tuyết cứ ngủ say bất tỉnh, lão nhân lại không nói chuyện, mỗi ngày chỉ nói mấy câu là nói với Trường Sinh, Trường Sinh thật ra lại thỉnh thoảng đi đến gần, nhưng hết lần này tới lần khác Hoàng Bội lại không có chuyện gì nói với hần, thường thường chỉ trả lời cho có lệ, cho qua ứng đối, bộ dáng này rơi vào trong tai lão nhân, lão nhân đối với nàng càng thêm lãnh đạm, thì nàng càng đối với Trường Sinh cũng càng thêm lãnh đạm.

Mặc dù chân núi linh khí dư thừa, đối với người tu chân mà nói thật là phong thủy bảo địa để tu luyện, nhưng trong lòng nàng phiền loạn vô cùng, cứ nhiên chưa bao giờ chuyên chú ngồi xuống tu luyện qua một lần, như thế hoang phế lười biếng, coi như là lần đầu tiên đối với nàng.

Qua hơn mười ngày, Trường Sinh tìm đến Hoàng Bội, nói: " Ngày mai ta sẽ bắt đầu hành công thông đả kinh mạch cho Tư Mã Thỉnh Tuyết, có lẽ có hơn mười ngày không thể động thân, tiên tử nếu cảm thấy tịch mịch, cứ đi dạo quanh đây, nơi này kỳ thật không thiếu địa phương tốt để du ngoạn."

Hắn ở bên người Hoàng Bội bày ra một đạo thiên hỏa bình chương, cười nói: " Có nó bảo vệ ngươi, ngươi cứ nơi nơi đi một chút, không có gì nguy hiểm đâu."

Hoàng Bội gật đầu đáp ứng, tiễn Trường Sinh đi, nhịn không được sâu kín thở dài.

Trong lãnh địa Linh Sơn, Thập Bát Động Tông, Tiểu Quan và Thiên Lộc nhẹ chân nhẹ tay đi đến mặt sau nhám thạch động, đôi hài lướt trên bụi cỏ, phát ra tiếng " sa sa" cực nhỏ, bỗng nhiên Thiên Lộc đặt chân nặng nề một chút, động một khối đá, Tiểu Quan lại càng hoảng sợ, dừng mạnh thân hình, ác hung hăng trừng mắt nhìn Thiên Lộc, áp thấp giọng cả giận nói: " Lão mũi trâu, ngươi nhẹ một chút được chưa? Kinh động bọn họ sẽ không hảo chơi."

Thiên Lộc cũng không yếu thế, ác hung hăng trừng hắn, thanh âm càng ép thấp: " Còn không phải ngươi làm chuyện tốt, tặng cái gì không tặng, lại đem dò xét khí đưa cho tiểu tử kia, bây giờ tốt lắm a, tự mình trối mình, tự tìm cái khổ!"

Lông mày của Tiểu Quan lập tức nhướng lên, thoát nhìn y như một con gà chọi, cả giận nói: " Nga, nga, lại là ta sai sao? Tiểu tử kia là đồ đệ người

nga, ta tặng lễ vật cho hân, đó là cho người mặt mũi, ai biết lão mũi trâu như người chẳng biết tốt xấu!"

Thiên Lộc nghiêng răng ken két, kích động hồi lâu, cuối cùng khắc chế xuống, liên tục gật đầu nói: " Được, được, lão tử không so đo với người, chúng ta đi xem kịch trước."

Tiểu Quan đặc ý nhường mày, chuyển ánh mắt vòng quanh.

Hai người núp phía sau tảng đá, không dám thở mạnh, lén lén lút lút dứt đầu ra phân nửa, nhìn về phía trước tảng đá cách mười thước có một khối tảng đá lớn.

Đó là một khối đá dài chừng ba, bốn thước, cao hai thước, toàn thân bóng loáng, hiện ra màu xanh biếc thuần nhiên, thoạt nhìn thưởng tâm duyệt mục, mà giờ phút này trên tảng đá đang ý ôi hai người một nam một nữ, nam chính là Điền Tử Sâm, nữ chính là Bạch Lộ.

Bạch Lộ nhẹ nhàng dựa vào đầu vai của Điền Tử Sâm, mái tóc như thác nước tuôn xuống, lạc lên vai Điền Tử sâm và phía sau lưng, gió nhẹ phơ phất, vài sợi tóc theo gió phiêu phù, thoạt nhìn phiêu phiêu dục tiên, cùng với áo dài và khăn trùm đầu của Điền Tử Sâm, nhìn qua đúng là thần tiên quyến lữ.

" Tử Sâm...hôm nay huynh đi ra...sư phó huynh không phát hiện sao?" Thanh âm Bạch Lộ kiều mị nói không nên lời, mang theo giọng mũi nói không nên lời vẻ thoải mái.

Thật hiển nhiên Điền Tử Sâm nghe được, một hình dáng như uống nước cam lồ, cười nói: " Nàng yên tâm đi, mấy ngày hôm trước Vạn Yêu Vương tiền bối có tặng cho ta một cái dò xét khí tiên lực, phương viên năm trăm thước đều có phản ứng. Sư phó ta là Tán tiên cảnh giới, chỉ cần ông ấy thi triển pháp lực, ta có thể phát hiện, cho nên ông ấy bây giờ không có cách nào theo dõi ta đâu."

Bạch Lộ cười khanh khách, tựa đầu rúc thân thể mềm mại vào trong lòng ngực Điền Tử Cẩm, lại nói: " Nhưng Vạn Yêu Vương tiền bối...đã... đã không phải người tầm thường nga."

" Không sợ, không sợ." Điền Tử Cẩm vỗ ngực nói: " Ông ấy chính là đại danh鼎鼎 ma đầu, luận cảnh giới so với sư phó ta còn cao hơn, có lẽ ông ấy dù ở ngoài ngàn thước thì tiên lực dò xét khí còn báo cảnh nhanh hơn."

" Ân, như vậy tốt nhất, Vạn Yêu Vương tiền bối lần này tự làm kén trói mình rồi." Bạch Lộ ôn nhu nói: " Tử Cẩm, chuyện tình chúng ta, bây giờ ngoại trừ hai vị tiền bối ở ngoài, người khác cũng không biết, ta nghĩ...ta nghĩ lần này trở về, liền bẩm cáo sư phó..."

Gương mặt của Điền Tử Cẩm đỏ lên, lập tức gật đầu nói: " Cũng tốt, đợi chương môn bế quan đi ra, ta cũng phải đem sự tình nói cho chương môn, còn có hai vị sư huynh của ta."

Bạch Lộ mặt cười ửng đỏ, nhưng lại mang theo ý cười hạnh phúc, hai tay ôm cánh tay ý trung nhân, thanh âm bỗng nhiên còn nhu vị hơn: " Kia...kia...Tử Cẩm..ca ca, huynh hôn ta đi."

Điền Tử Cẩm mặt đỏ như lửa, liên tục gật đầu nói: " Được, được, Tiểu Lộ, ta đây sẽ...sẽ không khách khí đâu."

Hai người đều là lần đầu tiên động tâm, mặc dù một người bản tính đoan trang, một người tính cách tiêu sái, giờ phút này đều có chút ít căng thẳng, hai khuôn mặt gần sát vào nhau từng chút, tốc độ chậm không biết nói thế nào, tim cả hai đều đập như trống trận, mắt thấy hai phiến môi sắp chạm vào nhau, trong sự yên lặng của thiên địa bỗng nhiên truyền đến " vèo" một tiếng cười khẽ.

Hai người kinh hãi thất sắc, nhảy bắn lên, xoay người hét lớn: " Ai! Là ai?"

Cách mười thước phía sau tảng đá trống trơn kia, lại truyền đến thanh âm âm dương quái khí thật tức giận: " Kia..kia..Tử Cam..ca ca, huynh hôn ta đi."

Lập tức có thanh âm ra vẻ bắt chước nói: " Được, được, tiểu Lộ, ta đây sẽ...ta sẽ không khách khí nữa."

Điền Tử Cam và Bạch Lộ liếc nhau, chỉ cảm thấy hôm nay quả thật là mất mặt tới cực điểm, hai miệng đồng thanh nói: " Sư phó(tiền bối)!"

Tiểu Quan và Thiên Lộ cười ha ha, từ sau nham thạch đi ra, hôm nay cuối cùng bắt được gian tình của hai người này, chỉ cảm thấy khoái ý nói không nên lời, cùng kêu lên: " Đúng vậy, là chúng ta."

Điền Tử Cam dùng sức nuốt nước miếng, cuối cùng nhớ tới mình là một nam nhân, vội vàng đè ép trái tim xuống, khái khái nói: " Các ngài...các ngài...đi tới đây khi nào?"

" Đương nhiên là đi bộ tới đã lâu." Tiểu Quan trợn mắt: " Chẳng lẽ người nghĩ ra chúng ta bay tới?"

" Người nghĩ rằng chúng ta còn dám bay?" Thiên Lộ lập tức tiếp lời: " Người cho là người có tiên lực dò xét khí thì lợi hại lắm sao?"

" Đúng vậy." Tiểu Quan vặn eo một cái: " Chẳng lẽ chúng ta sẽ không thể thi triển được pháp lực hay sao chứ?"

Thiên Lộ giơ tay lên, trong tay là một đôi giày: " Nhìn thấy không, chúng ta đi chân trần tới, không dễ dàng a, chân bị đá vụn làm xước hết."

Hắn vừa nói, vừa đặt mông ngồi lên tảng đá, giở bàn chân lên dò xét, nhìn hình dáng kia của hắn, làm gì còn chút phong phạm của Tán tiên?

Điền Tử Cầm và Bạch Lộ cười khổ liên tục, lắc đầu không thôi, gặp phải tiên bối như vậy, ngoại trừ than thở vận khí không hay, còn có gì đáng nói nữa?

" Chúng ta đi thôi." Bạch Lộ thấp giọng nói: " Chúng ta...ân, ngày mai gặp lại."

" Đừng chạy, đừng chạy." Tiểu Quan kéo Thiên Lộc: " Hai người các người chậm rãi chơi đùa, chúng ta sẽ không quấy rầy nữa."

Hai vị lão gia đã mấy vạn tuổi này tựa như chuột chạy qua đường, sừ một tiếng đã không còn nhìn thấy bóng dáng. Lúc này đây đúng là vận dụng pháp lực, Điền Tử Cầm mang theo tiên lực dò xét khí nhất thời vang lên tiếng " ba lạp", qua nửa ngày mới nhảy lên hai con số: một ngàn năm trăm.

Thiên Lộc vốn là chiến đấu hình tiên nhân, thời kì toàn thịnh có một vạn năm ngàn lực chiến đấu, cho dù ở tiên giới cũng là danh cao đỉnh đỉnh. Nhưng bây giờ thực lực chỉ còn một phần mười, đã chỉ còn một ngàn năm trăm, Tiểu Quan so với hãn còn đáng thương, thân là năm đó Vạn Yêu Vương sắt trá phong vân, chiến đấu lực của hãn kỳ thật còn hơn Thiên Lộc vài lần, nhưng năm đó trúng phải Phong Ma Khẩu Quyết, một thân tu vi bị phong bế không còn bao nhiêu, sau đó trong Vô Tự Thiên Thư lại bị tiêu ma mất bảy bảy, tám tám, hôm nay cư nhiên chỉ còn năm trăm chiến đấu lực.

Đương nhiên rồi, lạc đà gầy so với ngựa cũng còn lớn hơn, cảnh giới của hãn vẫn phi thường cao, khuyết thiếu chỉ là công lực mà thôi.

Bạch Lộ nhìn thấy hai lão gia này đi mất tiêu, đã bất chấp ngưỡng ngừng, nói: " Tử Cầm, tiên lực trị của ta nhiều ít? Tiên lực trị của huynh bao nhiêu?"

Nét mặt của Điền Tử Cầm đỏ lên: " Tiểu Lộ...điều này chúng ta không thể làm so sánh với bọn họ đâu...tiên lực trị của muội là một trăm sáu mươi

tám, cho nên ta...ách, muội đã biết, công pháp trước kia của Linh Sơn chúng ta, thì thật là xuống dốc, cho nên...tiên lực trị của ta chỉ có ba mươi sáu."

Mới nói tới đây, chợt nghe xa xa "bồng" một tiếng, Bạch Lộ lấp bắp kinh hãi, nói: " Có người xông vào núi."

Đang nói tới đó, lại nghe được "bồng" một tiếng, sau đó "hoa lạp" một tiếng nổ, phảng phất như cả Linh Sơn đều chấn động, sắc mặt Điền Tử Cẩm trắng nhợt không còn chút máu, nói: " Sao lại có người đánh vỡ hộ sơn kết giới rồi."

Lời này mới nói xong, chợt nghe xa xa vang lên một thanh âm cười ha ha: " Nghiêm Tiểu Khai, người đi ra cho ta!"

Điền Tử Cẩm bước lên phi kiếm, sừ một cái bay đi, trên trời cao phía trước, một nam một nữ hai người đang cưỡi phi kiếm đứng lửng không, trên không trung bay múa đầy trời những khối băng và ngọn lửa, thoát nhìn thật tráng quan, nam tử kia mi thanh mục tú, phảng phất còn chưa trưởng thành, nữ tử bên người càng quốc sắc thiên hương, Điền Tử Cẩm không kịp nói chuyện, thì Bạch Lộ đang bay theo phía sau chợt nói: " Hoàng sư muội, các người đang làm gì?"

Gương mặt Hoàng Bội như sương lạnh, âm thanh lạnh lùng nói: " Hôm nay Linh Sơn có lẽ sẽ đổ máu, Bạch sư tỷ nếu không có việc gì, hay là mau trở về Lưu Vân Thủy Tạ đi."

" Đúng vậy!" Trường Sinh lập tức dương dương phụ họa: " Từ xưa nước lửa vô tình, nếu đợi lát nữa ta ra tay thì ngộ bị thương cô nương sẽ không tốt lắm."

Bạch Lộ thật ra cũng biết Trường Sinh, một trận chiến trên Hãm Không Đảo, nàng mặc dù không có nhìn thấy, nhưng lại có nghe sư phó nói qua, giờ phút này nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của hắn, không khỏi cảm thấy có

chút tiếc nuối, ôn nhu nói: "Hoàng sư muội, người có phải có hiểu lầm gì với Linh Sơn phái hay không? Tất cả mọi người đều là người tu chân, có chuyện gì từ từ xuống giải thích đi."

Hoàng Bội hừ nói: "Chuyện của ta chính mình tinh tường, người hãy gọi Nghiêm Tiểu Khai đi ra gặp ta đi."

Bạch Lộ lắc đầu nói: "Linh Sơn chương môn giờ phút này còn đang bế quan luyện công, hay là người chờ hãn xuất quan rồi lại đến."

Hoàng Bội thần sắc vui vẻ, nói: "Hãn đang bế quan? Còn Tuyết Phong đâu?"

Bạch Lộ cười nói: "Tuyết Phong chương môn với người có tình thầy trò, người muốn gặp hãn, thì ta bây giờ mang người đi."

Hoàng Bội cười lạnh nói: "Tốt, người dẫn ta đi đi."

Bạch Lộ đang muốn gật đầu, Điền Tử Cẩm bỗng nhiên giữ chặt nàng, thấp giọng nói: "Không thể đáp ứng."

Bạch Lộ ngạc nhiên nói: "Tại sao vậy?"

Giọng của Điền Tử Cẩm càng ép thấp: "Bọn họ đánh vỡ kết giới, lại xuất ngôn ngang tàng, rõ ràng là trong tâm có quỷ, ta trước tiên ở nơi này ổn định bọn họ, nàng đi tìm sư phó và Vạn Yêu Vương tiền bối tới."

Bạch Lộ rùng mình, nói: "Cũng tốt."

Nàng tâm tính trầm ổn, cũng không vội vã rời đi, ngược lại quay mặt cười nói: "Sư muội an tâm một chút, còn xin đợi một lát, ta sẽ gọi Tuyết Phong chương môn tới."

Hoàng Bội gật gật đầu, đang muốn nói chuyện, Trường Sinh lại âm dương quái khí tức giận nói: "Chỉ sợ người không phải đi tìm Tuyết Phong,

mà là Vạn Yêu Vương và Thiên Lộc phải không?"

Bạch Lộ sắc mặt khê biến, gượng cười nói: " Người nói cái gì?"

Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, nói từng chữ: " Người cứ đi tìm hai lão già kia tới, chúng ta hôm nay đã dám đến, vốn là muốn huyết tẩy Linh Sơn!"

Mấy câu đó tràn ngập sát khí, Bạch Lộ nghe lọt vào lỗ tai, nhin không được hít sâu một hơi.

Lại nghe phía sau vang lên một thanh âm gằn từng chữ: " Ta thật muốn nhìn xem, người làm sao huyết tẩy Linh Sơn."

Bạch Lộ mừng rỡ, vui vẻ nói: " Thiên Lộc tiền bối, ngài đã đến."

Thiên Lộc nhìn nàng khê gật đầu, ý bảo Bạch Lộ lui ra phía sau, cặp mắt khẩn trương nhìn Trường Sinh, cười nói: " Lần trước chạy còn nhanh hơn thỏ, bây giờ sao lại có lá gan đến thăm vậy?"

Trường Sinh bị hấn khơi trúng vết sẹo, có chút tức giận nói: " Nghiêm Tiểu Khai hủy Thục Sơn đại điện của ta, lại trợ Trụ vi ngược, bao che Tuyết Phong, ngăn cản Hoàng tiên tử báo thù, việc này thiên lý không dung, ta hôm nay đến chính là muốn tự thân trường chính nghĩa."

Thiên Lộc hỏi lại: " Phá Linh Sơn kết giới của ta coi như là thân trường chính nghĩa?"

Trường Sinh nói: " Linh Sơn lại là tu chân lại là yêu quái, rắn chuột một ổ, đạo đức bại phôi, ta sớm xem là nơi tàng ô hợp cầu, mỗi người đều có thể tru diệt. Huống chi Nghiêm Tiểu Khai lần trước không phải đã hủy Thục Sơn ngàn năm kết giới của chúng ta sao? Ta bất quá chỉ lấy oán trả oán mà thôi, có cái gì chứ."

Lời này thật sự nặng nề, chẳng những Thiên Lộc liên tục cười lạnh, Bạch Lộ và Điền Tử Cam cũng đồng thời trầm mặt xuống. Bạch Lộ nhú mày nói: "Hoàng sư muội, chẳng lẽ phái Nga Mi người cho rằng làm như vậy là đúng?"

Hoàng Bộ chần chờ một chút, mới nói: "Ta cùng Tuyết Phong không chung đường, làm sao coi như là Nga Mi đệ tử?"

Bạch Lộ cười lạnh nói: "Cho nên người có thể bồi hấn đến huyết tẩy Linh Sơn sao?"

Môi của Hoàng Bộ khể nhúc nhích, xem ra là muốn nói cái gì, nghĩ nghĩ rồi lại nhẫn trở về, Trường Sinh vội vàng lớn tiếng tiếp lời nói: "Không cần phải nói nhiều như vậy vô nghĩa, mau đưa Tuyết Phong giao ra, nếu không ta sẽ ra tay."

Điền Tử Cam cả giận nói: "Người muốn ra tay thì ra tay, chúng ta không sợ người."

Đang nói chuyện, đôi mày của Trường Sinh nhướng lên, quát lớn một tiếng: "Lắm miệng!" Một lóng tay bắn ra, một chút hỏa tinh nhanh đến mắt thường khó phân biệt, trực tiếp hướng Điền Tử Cam phóng tới.

Điền Tử Cam chấn động, vội vàng cử kiếm ngăn trở, Bạch Lộ ở bên người hấn, sớm một kiếm chắn tới, chợt nghe "Đình" một tiếng, trên cổ tay Bạch Lộ như bị sấm đánh, thiếu chút nữa cầm kiếm không được, cả thân thể đều bị lão đảo, mà điểm hỏa tinh trực tiếp xuyên thấu phi kiếm, vẫn vọt tới hướng ngực của Điền Tử Cam.

Hoàn hảo kiếm của Điền Tử Cam cuối cùng đi tới, hộ tại ngực, điểm ấy hỏa tinh đánh vào trên thân kiếm, lại là "đình" một tiếng, không ngờ đánh cho Điền Tử Cam thối lui vài thước, cơ hồ là từ trên không trung rơi xuống.

Bạch Lộ cúi đầu nhìn, phi kiếm chính mình ngàn trui trăm luyện, không ngờ đã bị xuyên thấu thành một cái lỗ cỡ hạt gạo, cái lỗ cháy đen, hiển nhiên là bị thiên hỏa thiêu cháy. Mặc dù nàng đối với Trường Sinh còn chưa hiểu rõ, nhưng tình cảnh loại này đã lặng lẽ hít một cổ hàn khí.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 7: Trường Sinh Phát Uy

Thiên Lộc nhất thời giận dữ, mắng: " Hèn hạ vô sỉ, đánh!" Nói hết lời, hăn liền hóa thành một đạo lưu quang, đón Trường Sinh bay đi.

Hết thầy tiên gia tranh chiến, rất ít có chuyện dùng thân thể đánh nhau, đa số thời điểm đều là so pháp bảo, so trình độ nguyên khí thâm hậu, nhưng Thiên Lộc cũng là dị số, Thất Sắc Công Pháp của hăn đặc điểm lớn nhất đúng là biến hóa đa đoan, mà năm đó hăn hách hách uy danh, có bao nhiêu đều là do đánh nhau mà có, cho nên trực tiếp tranh đấu, cũng vừa lúc sở trường của hăn.

Mấy ngày trước đây hăn từ trong Bích Thủy Thiềm Thừ đi ra, bởi vì bị giam cầm quá lâu, thân thể còn chưa hoạt động bình thường, tay chân không linh tiện, cho nên bị bách dùng phương thức truyền thống đối kháng Thiên Ma Tử, kết quả Thất Sắc Công Pháp của hăn bị tiểu kiếm màu trắng của Thiên Ma Tử đánh cho thất bại thảm hại, chuyện này cho tới hôm nay hăn vẫn luôn ghi nhớ. Giờ phút này Thiên Lộc đã linh hoạt lại tay chân, đã sớm muốn đánh một trận cho tốt, hôm nay khó được cơ hội gặp lại Trường Sinh, thật sự là cầu còn không được.

Nhưng Thiên Lộc không biết, Trường Sinh cũng là người thích trực tiếp đánh nhau.

Thiên Hỏa là cực nhiệt của thiên hạ, huyền băng lại là cực hàn, hai dạng này vốn nước lửa không dung, từ sau khi bị Trường Sinh đồng thời thu

phục, vẫn bị trong trạng thái mâu thuẫn, một phương diện hai thứ không thể dung hợp, về phương diện khác, lại không thể không cùng cộng sinh cộng tồn, cho nên thiên hỏa huyền băng tại mỗi thời mỗi khắc đều vận động biến hóa, vận chuyển không thôi, biến hóa không ngừng, đã đạt tới một loại bình hành vận động, cửu nhi cửu chi, tốc độ vận chuyển càng lúc càng nhanh, nóng lạnh giao thế cũng càng lúc càng mau, mặc dù Trường Sinh chính tự mình không tu luyện, nhưng chúng nó tự tranh đấu cũng vĩnh viễn không ngừng.

Đã bị thiên hỏa huyền băng ảnh hưởng, ưu thế lớn nhất của Trường Sinh đúng là tốc độ vô cùng lạ thường và lãnh nhiệt giao thế các loại biến hóa, hai lần trước đánh nhau cùng Tiểu Khai, Trường Sinh thật sự biết thế nào là lợi hại, một phương diện, Tiểu Khai mở ra cái chai có Sa Mạc Quân Chủ căn bản là không sợ lạnh sợ nóng, da cứng thịt dày, cũng không sợ bị đánh, ngoại trừ cùng hãn đấu nguyên khí, căn bản không có biện pháp nào khác, về phương diện khác Tiểu Khai có cây gậy kia càng vô sỉ, Trường Sinh căn bản cả một gậy cũng đỡ không được, còn làm sao nói gì được đến tốc độ và biến hóa?

Cho nên nhìn thấy Thiên Lộc trùng đi tới, Trường Sinh hận không được ngửa mặt lên trời cười dài, không chút do dự đã vọt đi.

Ách...hai người vừa xông vào đánh, đoàn người đều có điểm phát ngáy.

Trong ấn tượng của đoàn người, tiên nhân ma, hiển nhiên là có phong độ, áo quần phất phơ phiêu phiêu, đầu bạc phiêu phiêu, động hay không động đều có thể xuất ra dị hương lan tỏa, thiên nữ tán hoa, tinh quang sáng lạn, nhưng hành vi bây giờ của hai người kia...như thế nào xem tới lui đều như tên côn đồ đầu đường đang đánh nhau.

Đương nhiên, nói là tên côn đồ đầu đường là có điểm không chính xác, cho phép xác, ít nhất tốc độ của hai người này xa hãn đám đầu đường xô chợ có thể so sánh, mười đầu ngón tay của Thiên Lộc phảng phất bỗng

nhiên biến thành súng, hào quang bắn ra một đạo rồi một đạo, có lớn có nhỏ, có dài có ngắn, màu sắc khác nhau, như mưa to gió lớn bắn tới mức đầu mặt của Trường Sinh cũng rối loạn tầm tối, chỉ nhìn trình độ dày đặc kia, có lẽ so với mưa to còn dày hơn, mà hai tay của Trường Sinh, đã phảng phất bỗng nhiên biến thành hai khối tẩm chắn, một khối màu hồng che kín là thiên hỏa, một khối hắc ừ ừ huyền băng trụ lại, hai khối tẩm chắn này đưa lên xuống ngăn trở, trái phải ngăn đón, bởi vì động tác quá nhanh, dừng trong mắt không ngờ hình thành hai đạo quang tròng mờ lung, vô cùng chuẩn xác đánh rơi những tia giống như laser kia một đạo không lọt ra ngoài.

Đánh tới căng thẳng, Thiên Lộc trừng mắt, nhất thời " xoát", từ trong mắt bắn ra hai đạo ánh sáng, trực bắn tới mặt Trường Sinh, Trường Sinh cười hắc hắc " lui" nhổ ra một đoàn huyền băng, vừa lúc đánh bật hai đạo ánh sáng. Thiên Lộc vừa thấy không được, ba ba hai cước, trùng tới hướng bộ vị hạ bộ của Trường Sinh thốc tới, Trường Sinh không hề sợ hãi, quát một tiếng: " Ta đáng!" Bộ vị nơi bụng bỗng ngưng kết xuất ra một đóa thiên hỏa, thiêu đốt tới hướng mũi chân của Thiên Lộc, ngược lại cháy sạch chiếc giày làm cho Thiên Lộc phải rút chân về.

Hai mắt Điền Tử Cam nhìn chăm chăm, nhìn chừng năm phút, thật sự là xem không hiểu, chỉ có thể có chút xấu hổ quay đầu đi, nói: " Vạn Yêu Vương tiền bối...ngài xem...ai sẽ thắng?"

Tiểu Quan thở dài: " Thiên Lộc lập tức sẽ thất bại."

" Không phải đâu." Bạch Lộ nói: " Ta xem Thiên Lộc tiền bối một mực tiến công, Trường Sinh căn bản là không có lực hoàn thủ a."

Tiểu Quan cười khố nói: " Không phải như thế."

Thực lực của Thiên Lộc bây giờ, vốn đã kém hơn Trường Sinh một bậc, nếu giao thủ bình thường thì căn bản không có phần thắng, cho nên hẳn vừa

ra tay thì kiệt lực tấn công, mục đích nhờ giành vị thế chủ động để giành thắng lợi, nhưng cách đánh kiểu này, nguyên khí tiêu hao quá lớn, căn bản không thể kéo dài, chỉ cần kéo dài tới trung kỳ, đã không còn cơ hội nữa." Tiểu Quan nói: " Các người xem, Trường Sinh mặc dù một mực ngăn cản, nhưng nhìn hãn thông thả có thừa, phảng phất còn không đem hết toàn lực, mà Thiên Lộc đánh tới bây giờ, đã sắp hoàn toàn kiệt lực rồi.

Nghe Tiểu Quan nói như vậy, hai người lại cẩn thận nhìn, quả nhiên trên trán Thiên Lộc đã mồ hôi hột ầm ầm, mà khoe miệng Trường Sinh lại mỉm cười, toàn thân cao thấp lại sạch sẽ, phảng phất cả quần áo đều không chạm vào được một chút.

Như vậy vừa thấy, quả nhiên song phương chênh lệch còn không nhỏ.

" Vậy làm sao bây giờ?" Điền Tử Cam nhíu mày nói: " Chúng ta thực lực thấp kém, không làm được tác dụng gì, nếu không...tiền bối đi tới hỗ trợ?"

" Ta đi cũng vô dụng." Tiểu Quan cười khổ: " Đừng xem ta danh đầu to lớn, ta bây giờ đúng là một phế nhân."

Điền Tử Cam trợn mắt nói: " Vậy làm sao bây giờ?"

" Không có biện pháp." Tiểu Quan nói: " Ta thành thật nói cho người, hôm nay không có ai chống đỡ được tiểu tử Trường Sinh kia, huống chi..." Hãn nhìn xem chiến cuộc, thở dài: " Trường Sinh lần trước rõ ràng bị Khai ca đuổi đi, hôm nay lại dám chủ động tìm đến, còn có tuyệt chiêu chưa phát ra đâu."

Trong lòng Điền Tử Cam có chút phát lạnh, nói: " Chẳng lẽ hãn còn thật có khả năng huyết tẩy Linh Sơn hay sao? Nếu không...chúng ta đi thỉnh chương môn xuất quan?"

" Vô dụng." Tiểu Quan trực tiếp đập nát hy vọng của hắn: " Người cho rằng Khai ca thật sự là ở trong sơn động à? Hắn đã tiến vào Vô Tự Thiên Thư rồi, trừ phi hắn tự mình đi ra, nếu không cũng không ai có thể tìm thấy hắn."

Lời nói tới đây, Điền Tử Cam cũng có chút mờ mịt.

Tiểu Quan ngược lại cười rộ lên: " Người cũng không cần lo lắng, ta cùng Thiên Lộc liên thủ, so Trường Sinh có thể còn kém một chút, cần cuốn lấy hắn thì khẳng định không thành vấn đề, hai người các người nhanh trở về núi, thông tri mọi người, Linh Sơn lớn như vậy, chỉ cần chúng ta khắc ý ẩn núp, hắn tìm không được người đâu."

Điền Tử Cam và Bạch Lộ liếc mắt nhìn nhau, đều gật gật đầu, không dám dừng lại, quay đầu bước đi, Tiểu Quan bước tới, cười nói: " Đã lâu không hoạt động gân cốt rồi, lão mũi trâu, ta tới giúp người."

Trường Sinh lạnh lùng cười, không chút sợ hãi, trên người bỗng nhiên lóe ra một đạo thiên hỏa dài đến hơn mười thước, trực tiếp lôi Tiểu Quan nhiều vào chiến trường.

Tiểu Quan và Thiên Lộc đều cả kinh, nhìn không được liếc nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt nhau: bọn họ đều biết Trường Sinh rất mạnh, nhưng bọn họ chưa từng nghĩ đến Trường Sinh lại mạnh như thế, theo đạo thiên hỏa này đến xem, hắn vừa mới nhiều nhất chỉ xuất ra bảy phần công lực.

Lực chiến đấu của Tiểu Quan bây giờ quả thật rất yếu, nhưng hắn kỹ xảo không ít, mà công còn hơn đạo pháp, vốn có thể xưng là quý bí khó lường, hắn vừa ra tay, thì hiệu quả tương đối xinh đẹp, trước tiên thối ra một chùm sương khói, tiếp theo lại xuất ra một loại chất lỏng hắc hồ hồ, ngay sau đó đẩy ra hai chưởng, cư nhiên bay ra vài con trùng tử màu vàng kêu lên " ông ông", trùng tử còn chưa bay ra, liền ngay sau còn bắn ra vài đạo chỉ nhỏ

trong suốt cơ hồ nhìn không thấy, ngược lại bay đến trên đầu trùng tử bay đi.

Chỉ tiếc Trường Sinh điển hình là một pháp phá vạn pháp, đạo thiên hỏa kia gắt gao quấn quanh Tiểu Quan, vô luận hấn bắn ra vật gì đều một mực thiêu hủy, ngọn lửa thiên hỏa mãnh liệt thế nào, Tiểu Quan duy nhất có thể làm là vãi ra một đồng kỹ xảo, mới có thể thật khó khăn ngăn trở thiên hỏa thu nhỏ lại.

Theo Hoàng Bội xem ra, Thiên Lộc còn có thể đánh được với Trường Sinh, còn quái nhân đầu bóng lưỡng này thật sự là vô cùng nhỏ yếu, bị Trường Sinh tùy tiện phóng ra một đạo thiên hỏa đã làm cho nguyên khí đại thương, giống như sẽ lập tức không thể tự bảo vệ chính mình.

Nàng xem hồi lâu, nhìn không được nói: " Các người làm gì phải khổ sở giãy dụa, chỉ cần đem Tuyết Phong giao ra đây là được, Tuyết Phong và các người không thân không thích, đừng nói là có cảm tình gì, các người làm gì muốn bảo vệ hắn?"

Nàng lại nhìn Thiên Lộc nói: " Tuyết Phong và ta có ân oán người cũng không phải không biết, ai đúng ai sai, chẳng lẽ người nhận không ra sao? Cố chấp như thế, thật sự là trợ Trụ vi ngược."

Thiên Lộc thở hồng hộc nói: " Tuyết Phong đã báỉ tại môn hạ chúng ta, là đồ đệ của ta, lão tử không bảo vệ đồ đệ thì còn có thể bảo vệ ai?"

Tiểu Quan cũng nói: " Người biết rõ chỉ có Tuyết Phong có khả năng bãi Luân Hồi chi trận, đem Tuyết Phong giao cho người, vậy Tiểu Trúc tỷ tỷ làm sao bây giờ?"

Hoàng Bội cắn môi, sắc mặt có chút tái nhợt nói: " Ta có thể chờ các người cứu Tiểu Trúc trước."

Thiên Lộc nhin không được cười ha ha: " Chim hết cung tàng, thỏ chết giết chó, loại sự tình này chúng ta làm sao làm được? Tuyết Phong nếu thật sự cứu được Tiểu Trúc, thì là có đại ân với Linh Sơn, ta làm sao có thể giao hân cho người?"

Hoàng Bội âm thanh lạnh lùng nói: " Vậy không còn biện pháp nữa."

Lời này vừa mới ra miệng, thân thể Trường Sinh chung quanh bỗng nhiên hào quang sáng rực, thiên hỏa phảng phất trong nháy mắt sáng lên thập bội, xoát một cái chiếu sáng cả bầu trời. Thiên Lộc đến đây mới hét lớn một tiếng: " Không hay!" thì hào quang phát ra đã bị huyền băng ngưng tụ thành tấm chắn hoàn toàn bức trở về, hào quang đảo vòng, cơ hồ cản trở bản thân, trong lúc nguy cấp, hân chỉ kịp ngưng tụ một cỗ nguyên khí cuối cùng bảo vệ ngực, liền cảm thấy toàn thân nóng rực, trước mắt tối sầm, cơ hồ đương trường hôn mê đi.

Sau một khắc, trên người lại kỳ hàn triệt cốt, Thiên Lộc giãy dựa một chút, tay chân cũng không biết bị cái gì trói buộc nghiêm nghiêm thật thật, cả động cũng không thể động một chút.

" Bây giờ biết ta lợi hại rồi chứ." Trường Sinh cười đến điên cuồng càn rỡ, Thiên Lộc và Tiểu Quan bị hân dùng thiên hỏa huyền băng hoàn toàn giam cầm lại, thành cá nằm trên thớt: " Nếu không đem Tuyết Phong giao ra đây, các người cứ chờ chết đi."

Tiểu Quan nặng nề hừ một tiếng: " Nếu sợ chết lão tử sẽ không đi ra đây."

Hàm răng tuyết trắng của Hoàng Bội cắn chặt môi, trầm ngâm hồi lâu, nói: " Ta hỏi các người một lần cuối cùng, giao Tuyết Phong ra hay không?"

Thiên Lộc mắng: " Không giao không giao, chết cũng không giao, các người có gan cứ giết chúng ta."

Sắc mặt Hoàng Bội càng lạnh, nói: " Người cho rằng huyết tẩy Linh Sơn thật sự chỉ là nói mà thôi sao?"

Thiên Lộc không chút quan tâm, ngẩng đầu lên cười lạnh: " Tùy tiện người."

" Tốt, tốt phi thường tốt." Trường Sinh cười ha ha, thoát nhìn nghiêng rằng, thập phần dữ tợn: " Ngày đo tại Thục Sơn, Nghiêm Tiểu Khai đúng là như vậy bức bách đệ tử Thục Sơn chúng ta, không nghĩ tới hôm nay phong thủy luân lưu chuyển, đến phiên ta bức bách Linh Sơn đệ tử rồi, tốt, ta bây giờ từ nơi này một được thiêu đi vào, đem cả Linh Sơn người thiêu cháy sạch!"

Hắn hắc hắc cười, bắt chước ngữ khí ngày đó của Tiểu Khai, nói từng chữ: " Ta thật muốn nhìn, các người có thể chịu tới khi nào!"

Giờ phút này trời xanh mây trắng, vạn trượng ánh mặt trời từ trên trời cao bắn xuống tới, dung mạo tuần tú của Trường Sinh trong hào quang lại nhẹ nhẹ dữ tợn, ngón tay hắn bắn ra, một đóa thiên hỏa khổng lồ rơi xuống dưới đại địa Linh Sơn.

Đóa thiên hỏa này còn sáng hơn lửa ít nhất thập bội, hiển nhiên ẩn chứa uy lực thật lớn, mắt thấy Linh Sơn muốn biến thành một mảnh biển lửa, Hoàng Bội khẽ nhíu mày, trên mặt xẹt qua một tia không đành lòng, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

Bỗng nhiên trên bầu trời nổi lên một trận gió nhẹ, phảng phất có một chút bọt nước ở giữa không trung nhộn nhạo một chút, đóa thiên hỏa ẩn chứa uy lực vô thượng kia đã bị tiêu mất vô hình, một thanh âm quen thuộc đã đồng thời vang lên: " Ha ha, trở về đúng lúc."

Trường Sinh lấp bấp kinh hãi, ánh mắt vừa nhấc, liền nhìn thấy phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đám người.

Nói là một đám người, kỳ thật cũng chỉ có sáu mà thôi, một nam năm nữ, ở phía trước nhìn thấy, chính là Thiên Tuyền môn chủ Nghiêm Tiểu Khai.

Ánh mắt Tiểu Khai chuyển tới trên người Hoàng Bội, nhíu mày nói: "Hoàng cô nương, người muốn tìm Tuyết Phong báo thù ta có thể giải thích, nhưng người mang theo Trường Sinh muốn huyết tẩy Linh Sơn, có phải là có điểm quá phận?"

Tiêu Vận đứng ở phía sau Tiểu Khai, mặc dù không nói chuyện, nhưng xem gương mặt nàng trầm trọng, hiển nhiên đã thật sự tức giận, hai mắt to trừng lên nhìn Hoàng Bội, xem hình dáng là muốn hỏi vị tỷ muội tốt của mình trả lời một câu thỏa đáng.

Hoàng Bội môi khê nhúc nhích, trầm ngâm một chút, mới cắn răng nói: " Vì báo thù, ta bất chấp tất cả."

Hiếu Nguyệt liếc mắt nhìn Trường Sinh, nhin không được nói: " Hoàng cô nương, cho dù người muốn báo thù, chỉ vào hãn, có lẽ còn kém quá đó."

Trường Sinh vừa nghe lời này nhất thời giận dữ, ngón tay bắn ra, một chút hỏa tinh đã bay về hướng Hiếu Nguyệt, trong miệng hét lớn một tiếng: " Lớn mật!"

Điểm ấy hỏa tinh ảm đạm không ánh sáng, chỉ chừng hạt gạo, đám người Tiểu Khai chỉ nhàn nhạt liếc mắt, đại khái cảm thấy không có chút gì, thậm chí không ai đưa tay ngăn đón một chút, mắt thấy hỏa tinh kia đã bay đến trước người Hiếu Nguyệt, Trường Sinh trong lòng nhin không được có chút vui vẻ.

Phải biết rằng điểm ấy hỏa tinh chính là thiên hỏa tinh túy ngưng kết mà thành, không phải ngọn lửa tầm thường, mãnh liệt không chỉ gấp trăm lần, vài phút trước, Trường Sinh bắn ra một chút hỏa tinh đã trực tiếp xuyên

thùng phi kiếm của Điền Tử Cầm và Bạch Lộ, còn đánh lui Điền Tử Cầm vài thước, uy lực to lớn, bởi vậy có thể thấy được.

Mà lúc này đây, Trường Sinh giận Hiếu Nguyệt đối với hân khinh thường, điểm ấy hỏa tinh mặc dù thoát nhìn càng thêm âm đậm, nhưng uy lực còn hơn vừa rồi, càng lớn ba phần, đừng nói chỉ là một con hồ ly nho nhỏ, có lẽ chương môn của tu chân môn phái bình thường, đã chưa chắc có thể ngăn cản được.

Nhưng Hiếu Nguyệt mỉm cười, vươn ngón tay ngọc, cũng khuất chỉ bắn ra, chợt nghe "vèo" một tiếng, điểm hỏa tinh tinh túy đã bị diệt mất.

Trường Sinh lắp bắp kinh hãi, còn tưởng rằng có ai âm thầm ra tay giúp nàng, may nhướng lên "ba ba" hai tiếng, lại hai điểm hỏa tinh bắn tới.

Hiếu Nguyệt không chút nào sợ hãi, lại khuất chỉ bắn ra hai lần, lại đem hai điểm hỏa tinh hóa thành vô hình.

Trường Sinh có điểm phiền táo, theo hân xem ra, trong đám người đối diện này, cũng chỉ có mỗi Tiểu Khai là khó đối phó, nhưng bây giờ, cư nhiên bị một con tiểu hồ ly quét sạch mặt mũi, hiển nhiên là sỉ nhục của Thục Sơn, cho nên hai tay hân liên tiếp bắn ra, một viên hỏa tinh lớn xoát xoát bay qua, dày đặc giống như pháo bông ngày tết, hỏa tinh từng đóa từng đóa sái ra ngoài.

Thần sắc Hiếu Nguyệt có chút khẩn trương, nhưng cũng cảm thấy mới mẻ, nàng mở rộng mười ngón tay ngọc, phảng phất như đang gảy đàn, vũ động tới hướng hỏa tinh đang bay tới, tư thế kia vô cùng mạn diệu, giống như ở trước mắt bày ra một tầng bình chương vô hình bình thường, đem tất cả hỏa tinh đánh tiêu tan thành mây khói.

"Tốt, tốt, làm rất tốt!" Tiểu Khai liên tục vỗ tay: "Hiếu Nguyệt, cố gắng lên."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiếu Nguyệt đỏ bừng, xem ra tương đối hưng phấn, vốn là bộ tộc yêu quái, trường kì sinh tồn dưới bóng ma của người tu chân, căn bản không dám cùng người chiến đấu, không nghĩ tới lần đầu tiên ra tay, lại chống lại ngay cao thủ đứng đầu tu chân giới, càng không nghĩ tới lại có khả năng đối kháng, loại thành tựu này thật to lớn, làm cho tiểu hồ ly trực tiếp đạt tới trạng thái chiến đấu tốt nhất. Nhất là đương trường tìm được sự tán dương của chủ nhân, nàng quả thật khí thế như hồng, lại có xu thế đột phá.

Trường Sinh có điểm nổi giận, hét lớn một tiếng, xoát một cái bay ra một đóa thiên hỏa lớn, bắn tới hướng Hiếu Nguyệt, mắng: " Người thử ngăn xem!"

Hiếu Nguyệt lại càng hoảng sợ, nhất thời luống cuống tay chân, lui ra sau một bước, dưới chân mềm nhũn, vừa lúc đảo ngay tại lồng ngực của Tiểu Khai, Tiểu Khai cười hì hì ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của tiểu hồ ly tinh, nói: " Đừng sợ."

Thiên hỏa bay một nửa, liền trực tiếp bị Ngưng Hương bảo châu của Khinh Hồng ngăn lại, hai bên va chạm, áy náy vang lên, thiên hỏa bị đâm cho tan thành mây khói.

Trường Sinh dùng sức hít vào một hơi, cuối cùng phát giác có điểm không đúng.

Ngưng Hương bảo châu rất mạnh, điểm ấy Trường Sinh đã biết, nhưng đóa thiên hỏa này chính là Trường Sinh ôm hận ra tay, ẩn chứa uy lực thật lớn, vô luận như thế nào cũng không nên bị Ngưng Hương bảo châu dễ dàng chàng toái, nhưng nhìn hào quang trên bảo châu phảng phất một chút biến hóa cũng không có.

Hắn nhìn không được nhìn xem Khinh Hồng, này vừa thấy, càng tức giận đến hộc máu, nguyên lai tiểu nha đầu đang cười như hoa nhìn Tiểu

Khai, bộ dáng sáng tỏ là một cô gái đang trong tình yêu chờ đợi vị ý trung nhân của mình xứng tán.

Người muốn liếc mắt đưa tình ta không có ý kiến, nhưng người không thể trong lúc chiến đấu mà lại không xem ta ra gì chứ? Nói như thế nào, ta cũng tay cầm thiên hỏa huyền băng, được xưng thiếu niên kỳ tại tiếp cận phi thăng nhất của đương kim tu chân giới chứ? Loại sỉ nhục này, Trường Sinh nghĩ thấy, vô luận như thế nào cũng không thể nhẫn nữa.

Cho nên Trường Sinh xoát một bước nhảy đi ra, dùng vẻ bi tráng như : phong tiêu diêu hê Dịch thủy hàn của Kinh Kha cao giọng nói: " Khinh Hồng cô nương, ra đấu với ta một trận?"

Lời này nói xong, đám người Tiểu Khai vốn đang hi hi ha ha chợt im lặng xuống tới, cả đám người dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn.

Trường Sinh cúi đầu, mới phát hiện mặt đất dưới chân Linh Sơn, chẳng biết khi nào đã đứng đầy người, mọi người đều đang ngẩng đầu nhìn xem cuộc chiến, còn có một ít người có khả năng bay lên, đã sớm dùng pháp bảo bay lên bầu trời đứng xa xa nhìn tới, nếu không phải Điền Tử Cam và Bạch Lộ nghiêm lệ ước thúc, phỏng chừng đám người này đã sớm bay qua đây.

Không thể không thừa nhận, thần thái Trường Sinh khiêu chiến rất có dáng hình, dùng một từ của thế tục để hình dung phải là " khốc", nhưng thần thái mọi người nhìn hắn, lại mang theo vẻ buồn cười, dẫn theo chút ít hèn mọn, còn dẫn theo chút ít cổ quái khó có thể hình dung.

" Nhìn cái gì vậy!" Trường Sinh một đầu mơ hồ, rồi lại không cam lòng yếu thế, giận tím mặt đột nhiên giận dữ nói: " Ai dám đánh với ta một trận?"

Hoàng Bội ở phía sau nhẹ giọng nói: " Trường Sinh...người nên..khiêu chiến Nghiêm Tiểu Khai mới đúng, khiêu chiến một nữ hài tử...không được tốt a..."

" Ách..." Trường Sinh nháy mắt, nghĩ thấy như hiểu được: " Tốt lắm, ta..."

Hắn nói còn chưa dứt lời, Khinh Hồng đã dùng tư thái mạn diêu đi ra: " Đến đây đi, ta không sợ ngươi."

Dưới mặt đất nhất thời vang lên tiếng cười to.

Đám đệ tử của Linh Sơn phái đều từng xem qua Tiểu Khai cải tạo Linh Sơn, gần nhất lại thấy ma đầu và Tán tiên, lòng kính sợ đối với những cao thủ tự nhiên phai nhạt rất nhiều, trong mắt bọn họ, Linh Sơn chương môn Nghiêm Tiểu Khai đúng là biểu tượng vô địch, cho nên tên mặt trắng đi tới đảo loạn này, mặc dù ra vẻ có chút tài năng, nhưng có chương môn lúc này cũng không có gì đáng sợ, cho nên mọi người hống cười rộ lên, nhưng thật ra không để cho Trường Sinh có chút mặt mũi, đã không còn sợ đặc tội hắn sẽ có phiền toái.

Gương mặt của Trường Sinh có chút hồng, cắn răng nhảy ra nói: " Tốt, ngươi không sợ chết, đừng nói là ta khi dễ ngươi."

Bạch Lộ đậm chân, nén giận nói: " Tiểu sư muội thật sự là điên rồi, Ngưng Hương bảo châu làm sao là đối thủ của thiên hỏa huyền băng, không được, ta không thể để cho bọn họ đánh nhau." Nàng đang muốn lao ra, Điền Tử Cam đã giữ chặt nàng, cười nói: " Đừng nóng vội, không có việc gì đâu."

Bạch Lộ vội la lên: " Huynh không hiểu, uy lực của thiên hỏa huyền băng ta đã từng nhìn thấy, ngoại trừ Thiên Tuyền môn chủ, ai cũng không đỡ được, tiểu sư muội sẽ có nguy hiểm."

Điền Tử Cam cũng không buông tay, cười nói: " Tiểu sư muội bây giờ, đã không phải là tiểu sư muội của nửa tháng trước, muội không nhìn thấy Hiếu Nguyệt cô nương cũng có thể chống đỡ được thiên hỏa hay sao?"

Bạch Lộ lúc này mới hiểu được.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 8: Các Hiến Thần Thông

Hai người hiểu được, Trường Sinh lại không rõ, sát khí trên mặt hẳn hiển lộ, tay trái vung lên, mười vạn thiên hỏa tịch quyển mà ra, tay phải giương lên, mười vạn huyền băng rơi xuống, phô thiên cái địa đánh tới Khinh Hồng, nhất thời phong kín toàn bộ sáu phương tám hướng, phần uy thế này, còn mạnh hơn lúc ở trên Hãm Không Đảo vài phần, điều này chứng minh, Trường Sinh đồng học cũng đã tiến bộ.

Khinh Hồng không chút nào sợ hãi, Ngưng Hương bảo châu treo ở đỉnh đầu, thả ra vạn trượng kim quang, kim quang này phẳng phất có hình có chất, cứ nhiên bành trướng thành phương viên mười trượng, hình thành một đại quang cầu, che thiên hỏa huyền băng ở bên ngoài, thoát nhìn hình như là ma pháp kết giới xuất hiện trong huyền huyền tiểu thuyết, bên ngoài băng hỏa hoành hành, nhưng bên trong lại sóng yên gió lặng.

Trường Sinh hét lớn liên tục, hai tay càng rung động càng nhanh, giống như thợ rèn đánh sắt, lửa trong lò rèn như liếm trên kim quang, một trận so với một trận còn mãnh liệt, sắc mặt của Khinh Hồng nghiêm túc lên, khoanh chân ngồi trong hư không, hai tay nắm bắt khẩu quyết, một đạo bạch khí nhàn nhạt theo trên ngón tay bắn thẳng lên Ngưng Hương bảo châu, bạch khí vừa hiện, Ngưng Hương bảo châu nhất thời hào quang đại thịnh, dùng sức dồn tới, cứ nhiên lại trướng lớn khắp bốn phương.

Bạch Lộ nhìn thấy hít sâu một hơi, thần tình không thể tin, thờ dài: "Tiểu sư muội không ngờ...không ngờ đã tiến vào tiên thiên cảnh giới của tu

chân, Tử Âm, huynh xem, đạo bạch khí kia...đó là tiên thiên khí thuần chánh, tiên khí này càng rõ ràng, cảnh giới lại càng cao thâm, nếu là có thể ngưng kết thành thực chất, thì mới phải là cảnh giới tiên nhân chân chính."

Nếu Bạch Lộ biết, cùng loại tiên thiên khí này, trong kinh mạch của Tiểu Khai sớm kinh tắc được mãi mãi, đều đã ngưng kết được niêm trừ vô cùng, còn kém chút là biến thành cố thể, vị đại đệ tử Lưu Vân Thủy Tạ càng không biết sẽ giết mình đến thế nào.

Gương mặt của Trường Sinh đỏ bừng " phốc" một tiếng một búng máu phun lên thiên hỏa huyền băng, trong miệng liên tục quát: " Tật! Tật! Tật!" Nhất thời càng làm cho kim quang của Ngưng Hương bảo châu đè ép trở về.

Tiểu Khai nhin không được lắc đầu, thở dài: " Người này tâm tính có vấn đề a."

Đúng lúc này, Khinh Hồng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Khai thần nhiên cười: " Tiểu Khai ca ca, nhiệm vụ hoàn thành!"

Tiểu Khai cười nói: " Vậy trở về đi."

Trường Sinh bỗng nhiên cảm thấy không ổn, hỏi: " Nhiệm vụ gì?"

" Cứu người nha." Khinh Hồng cười hì hì nói: " Được rồi, không chơi với người, ta lui lại đây."

Nàng nói đi là đi, Ngưng Hương bảo châu nhất thời nhận trở về, ngay đó thiên hỏa huyền băng mất đi chống cự, nhất thời hướng tới nàng lao thẳng tới, nhưng trước mắt cái bóng chợt lóe, Khinh Hồng đã thoát ly khỏi vòng vây, cười cười đứng bên người Tiểu Khai.

Trường Sinh quay đầu lại nhìn thấy, Thiên Lộc và Tiểu Quan vốn đang bị thiên hỏa trói buộc, không ngờ đã thần không biết quỷ không hay mất đi

bóng dáng, lại nhìn tới phía trước, Tiểu Khai đang hai chưởng chụp trên người Tiểu Quan và Thiên Lộc, hai đạo thiên hỏa quần quanh nhất thời tiêu tán, hai lão gia mấy vạn tuổi này nhất thời lại thập phần gian nan đứng lên.

" Người dám trêu ta!" Trường Sinh thật sự nổi giận, ngay cả sợi gân nơi cổ cũng nổi lên: " Nghiêm Tiểu Khai, ta muốn quyết đấu với ngươi!"

Một thanh âm nhu uyển vang lên: " Đối phó ngươi, còn chưa cần đến sự đệ ta ra tay, để cho ta."

Hoàng Bội rất là ngạc nhiên, bởi vì người đi tới, không ngờ là Tiêu Vận.

Tiêu Vận có tu vi thế nào, Hoàng Bội so với bất cứ kẻ nào đều tinh tường, có lẽ một chút tiểu hỏa tinh, cũng đủ để làm cho Tiêu Vận đi đời nhà ma, cho nên thật là đáng lo lắng, với tu vi cực thấp của Tiêu Vận, cả nguyên thần cái bóng còn chưa có đụng đến. Nói đến đây, nàng cũng đã bước tới.

Hoàng Bội mặc dù muốn báo thù, cũng không đến nỗi táng tâm bệnh cuồng, cho nên lập tức nói: " Tỷ tỷ, ngươi đừng xúc động."

Tiêu Vận lại hung hăng trừng mắt nhìn nàng, cả giận: " Ngươi không phải muốn huyết tẩy Linh Sơn hay sao?"

Hoàng Bội thần sắc buồn bã, trầm mặc xuống tới.

Trường Sinh cũng không để ý nhiều như vậy, hắn đã bị điên lên rồi, từng bước thất tính, ở trước mặt mọi người làm ra chuyện mất mặt liên tục, một thiếu niên chỉ hơn mười tuổi, tu dưỡng hiển nhiên không đủ, hắn đã sớm muốn nổ bạo lên rồi.

Giờ phút này vừa khiêu chiến Tiểu Khai thì không ngờ lại bị một nữ nhân ngăn cản, nhưng lại là một nữ nhân không có chút tu vi nào, Trường Sinh hai ánh mắt đều có điểm đỏ lên, đã bất chấp cái gì là thương hương

tiếc ngọc, nường theo tiếng nghiêng răng ken kết, một đoá thiên hỏa đã bắn ra.

Mà giờ phút này, Hoàng Bội tiếng "không" chỉ mới hô lên một nửa.

Sau một khắc, một nửa từ còn lại đã hoàn toàn nuốt vào trong bụng.

Bởi vì Tiêu Vận chỉ là phát phát tay, đem thiên hỏa hoàn toàn dập tắt.

Với tầm mắt của Hoàng Bội, chỉ có thể nhìn thấy giữa không trung có một chút bọt nước sáng lên, bọt nước nọ trong phút chốc đã diệt mất thiên hỏa được xưng là vĩnh viễn bất diệt.

"Di..." Tiểu Quan và Thiên Lộc trước mắt sáng ngời, cơ hồ đồng thời kêu ra tiếng: "Băng Phách Chi Tinh!"

Trường Sinh chấn động: "Băng Phách Chi Tinh là cái gì?"

"Tiểu tử, không hiểu sao?" Thiên Lộc ha ha cười nói: "Thiên Tuyền môn chủ ngàn năm huyền thiết chi tinh chính là thiên địa tối tinh khiết, nguyên chất kim khí kết tinh, mà Băng Phách Chi Tinh lại còn là trong thiên địa tối thuần chánh thủy khí ngưng kết mà thành, đây đều là thiên địa ngũ hành khí tinh túy, tiểu tử người, gặp nạn rồi!"

Sắc mặt Trường Sinh liên tiếp biến đổi, một đoá thiên hỏa phiêu phù trước mặt, lại chậm chạp không dám xuất ra ngoài.

Uy lực của ngàn năm huyền thiết chi tinh hấn đích thân thể nghiệm qua, nay bỗng nhiên toát ra Băng Phách Chi Tinh lại đồng dạng như ngàn năm huyền thiết chi tinh, vậy tám phần là hấn cũng không có khả năng ngăn cản được.

Nhưng hấn vẫn cường ngạnh nói: "Mười vạn huyền băng của ta cũng chính là cực bắc hàn thủy vạn tái đông kết mà thành, là thật chính tiên giới

vật, Băng Phách Chi Tinh chẳng lẽ còn có thể lợi hại hơn nó hay sao?"

Thiên Lộc một trận cười to, lắc đầu nói: " Tiểu tử, lực lượng của người đều là mượn vào ngoại lực mà tới, quả nhiên còn kém rất xa, huyền băng của người dù sao thuần độ không đủ, so ra kém thiên địa bốn nguyên thủy khí chi tinh, mặc dù người có trăm ngàn vạn lần huyền băng, có lẽ cũng không có gì tốt hơn a!"

Trường Sinh giờ phút này thật sự là tiến không được, lui không được, muốn đánh thì đánh không lại, còn muốn chạy thì không có ý tứ, trên mặt nóng bỏng như thiêu, lặng lẽ sờ sờ Phi Châm Trắc trên cổ tay, vốn muốn dùng thứ này ám toán Tiểu Khai, ai ngờ bây giờ Tiểu Khai còn không có ra tay, mấy tiểu nữ tử này lại muốn đuổi hắn đi, thật sự là vô cùng mất mặt. Hoàng Bội nhìn thấy chuyện không thành, thở dài nói: " Trường Sinh, chúng ta đi thôi."

Trường Sinh không nói hai lời, quay đầu bước đi, Tiểu Khai lại cười nói: " Đừng đi a, sự tình còn chưa xong đâu."

Trường Sinh nghiêng rằng quay đầu lại, muốn nói vài câu độc địa, lại nghĩ không biết nên nói cái gì.

Tiểu Khai cười dài đi tới bên người Điền Tử Sâm, lấy ra Kim Quang Đỉnh, hướng Hoàng Bội đi đến, cười nói: " Đừng hiểu lầm, ta không nghĩ chơi cái trò cái gì mà huyết tủy Thục Sơn đâu, thứ này lần trước định trả lại cho người, kết quả không tìm được người, hôm nay đã gặp phải, thì trả lại cho người đó."

Gương mặt vẫn lạnh như băng của Hoàng Bội có chút động dung, dùng sức liếc mắt nhìn Tiểu Khai, thấp giọng nói: " Tuyết Phong cho người sao?"

Tiểu Khai gật gật đầu: " Đương nhiên."

Hoàng Bội nhường mày, kinh ngạc nói: " Lần trước hắc có chết cũng không chịu đưa cho ta, lần này sao lại dễ nói chuyện như vậy?"

Tiểu Khai cười nói: " Kỳ thật hắc cũng chỉ bất quá muốn theo đuổi thiên đạo mà thôi, bây giờ ta chỉ cho hắc cách phi thăng rất tốt, hắc cần gì còn tử thủ thứ này làm gì, duy trì hy vọng xa vời nữa chứ?"

Hoàng Bội ngưng thần suy tư một chút, môi có chút vừa động, lộ ra một nụ cười nhạt, trầm giọng nói: " Đa tạ."

" Đừng khách khí." Tiểu Khai ha ha cười, vỗ vỗ tay, xoay người bước đi, có vẻ thập phần tiêu sái, nhưng hắc không có chú ý, ở phía sau hắc, bên người Hoàng Bội, Trường Sinh dùng hai tay đụng đến chiếc vòng trên cổ tay, trong mắt hiện lên một tia thần sắc ngoan độc.

Tiêu Vận tâm tư nhẩn nhai, nhìn thấy động tác của Trường Sinh, sớm ý thức được không ổn, lớn tiếng nói: " Cẩn thận!"

Nhưng là đã muộn, Phi Châm Trắc phát ra vạn đạo bạch quang, đó là vô số phi châm thật nhỏ, phô thiên cái địa bao phủ đi, cách gần như vậy, căn bản là không có đường sống để phản ứng, trong phút chốc, phía sau lưng Tiểu Khai đã bạch quang rậm rạp, đó là phi châm ghim dày đặc.

Thân hình của Tiểu Khai thật rõ ràng bị thối ra phía trước lão đảo, bước thêm một bước, sau đó dừng lại bước chân, có chút gian nan xoay người lại, dùng ánh mắt khó tin bất khả tư nghị đánh giá Trường Sinh ở trước mắt, thanh âm có chút sa ách: " Người không ngờ..."

" Ha ha, ha ha!" Trường Sinh ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: " Nghiêm Tiểu Khai a Nghiêm Tiểu Khai, không nghĩ tới ngươi cũng có hôm nay!"

Linh Sơn bên này, mọi người cùng cảm thấy rét lạnh, Tiêu Vận mấy người đã dùng tốc độ nhanh nhất đi tới, hoảng sợ kêu lên: " Tiểu Khai, có gì

hay không?"

Thiên Lộc hét lớn một tiếng: " Ngăn lại bọn họ, đừng cho bọn họ đào tẩu."

Xoát một tiếng, Linh Sơn mấy trăm người nhất thời xa xa bay ra ngoài, hình thành một vòng tròn thật lớn, vây quanh Trường Sinh và Hoàng Bội.

Cả Linh Sơn, đúng là một mảnh bình hoang mã loạn.

Trường Sinh mặc dù bản thân bị vây chặt, nhưng không chạy trốn, ngược lại thần tình dữ tợn, cười ha ha: " Tốt, tốt, pháp bảo của sư phó đương nhiên hữu dụng, Nghiêm Tiểu Khai, ngàn năm huyền thiết chi tinh không phải rất lợi hại hay sao? Ta bảo người chỉ là khoe khoang! Ai bảo người đắc tội Hoàng tiên tử! Ai bảo người khi dễ Thục Sơn chúng ta, hôm nay ta muốn người thường mệnh!"

Tiêu Vận cả giận nói: " Rốt cuộc người muốn gì?"

" Các người yên tâm, Nghiêm Tiểu Khai hắc chết chắc rồi." Trường Sinh giờ phút này dị thường khoái hoạt, không ngờ kiên nhẫn giải thích: " Phi Châm Trắc là pháp bảo năm xưa sư phó ta luyện chế, trong phi châm ẩn chứa ngàn năm tiên gia pháp lực, người xem trên người Nghiêm Tiểu Khai trên người ít nhất cũng có mấy ngàn phi châm, mấy cây châm này nhỏ như sợi tóc, rót vào kinh mạch, theo máu mà chạy, có lẽ nhất thời canh ba sẽ công nhập trái tim, mặc dù là thần tiên có lẽ cũng khó cứu sống được hắc."

Hắn lại lạnh lùng cười: " Nếu có sáu đại chương môn, có lẽ còn có thể bằng vào nhiều thể tiên khí ngăn trở phi châm, đáng tiếc a đáng tiếc, Nghiêm Tiểu Khai mặc dù có pháp bảo thiên hạ vô địch, thân mình chỉ là một phàm nhân, đụng với bảo bối của ta, hắn phải chết không thể nghi ngờ!"

Lời này nói xong, hắn chợt nghe một thanh âm: " Nga, phải không?"

"Đương nhiên." Trường Sinh đắc ý gật gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, ngẩng đầu nhìn thấy: "Di, Nghiêm Tiểu Khai, người như thế nào..."

"Ta như thế nào còn chưa có chết, đúng không?" Tiểu Khai ra một hình dáng như không có việc gì, cười hì hì nói: "Ta phát hiện, người là một đứa con nít thiếu giáo dục về đạo đức."

Hắn mặc dù đang cười, nhưng trong con người, không có một chút ý cười nào.

Hắn kỳ thật là một người có tính tình rất tốt, nhưng lần này hắn thật sự có điểm nổi giận, hắn quyết định phải giáo huấn Trường Sinh.

Cả mấy trăm người trên núi Linh Sơn trơ mắt nhìn thấy chương môn của mình trên người phát ra hào quang bạch ngọc nhàn nhạt, theo hào quang càng ngày càng mãnh liệt, cả thân thể Tiểu Khai, đã phảng phất biến thành một khối bạch ngọc thuần khiết, những phi châm nhỏ xíu như lông trâu, cứ một chút một chút chĩa ra từ trên lưng hắn, bị gió thổi, phiêu phiêu ung dung rơi xuống.

Quần áo trên lưng Tiểu Khai hoàn toàn bị hủy, bờ lưng tuyết trắng nhẵn nhụi, phảng phất như bạch ngọc, làm sao còn nhìn thấy được vết thương nào?

"Này...đây là..." Tất cả mọi người tròn tròn mắt.

"Trường Sinh, ta muốn nói với người một việc." Ngưng Hương giải thích nói: "Tiểu Khai ca ca bây giờ không phải là người phạm nữa, hắn đã luyện thành thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp!"

Trường Sinh thần sắc đại biến, xoay người bỏ chạy, trong phút chốc toát ra hơn mười trượng xa, Tiểu Khai chỉ vươn một tay, hướng tới Trường Sinh, Trường Sinh hét lớn một tiếng, hai tay rung lên, phi châm phô thiên cái địa

đâm đầu phóng tới, hoàn toàn bao phủ không gian trước người hăn mấy thước, mọi người còn không kịp kêu lên sợ hãi, đã nhìn thấy Tiểu Khai không né không tránh, chỉ là trong tay chảy ra một đoạn chất lỏng phẳng phất như trong suốt, cổ chất lỏng này phẳng phất như có từ tính, tất cả phi châm nhất thời trăm xuyên quy hải đều phi vào trong lòng bàn tay hăn.

Động tác của hăn phẳng phất thật chậm, chậm đến mức mọi người đều có thể nhìn thấy mỗi một tắc di động của hăn, nhưng Trường Sinh hết lần này tới lần khác cũng trốn không thoát một trào này của hăn, rõ ràng hai người cách nhau hơn mười trượng, Tiểu Khai lại điểm bàn tay tới ngay trước mặt hăn. Trong ánh mắt mở thật to của mọi người, không hề nháy mắt nhìn động tác của Tiểu Khai, nhưng lại nhìn thấy thân hình hăn mông mông lung lung, tư thế cũng mông mông lung lung, rõ ràng cái gì như cũng nhìn thấy được, nhưng rồi lại phẳng phất như chưa từng thấy rõ, chỉ biết là bỗng nhiên trong lúc đó, Trường Sinh chợt nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân toát ra hùng hùng liệt liệt hỏa.

Lúc này đây ngọn lửa cùng với thiên hỏa trước kia cũng không giống nhau. Ngọn lửa này đặc hơn, cơ hồ thuần túy đỏ như máu, không hề nghi vấn, đây chính là Trường Sinh đã xuất ra bốn mạng chân hỏa của tính mạng bốn nguyên.

Nhưng Tiểu Khai cũng không tránh né, tay hăn vờn quanh một cổ chất lỏng trong suốt niêm trù, chất lỏng này trên cánh tay hăn chậm rãi lưu động, vừa nhìn cảm thấy bàn tay hăn như được bao bọc trong một thủy cầu trong suốt.

Cánh tay này phẳng phất giống như nhàn nhạt lững lững, dễ dàng dò xét vào, phạm nơi nào bàn tay xúc qua, thiên hỏa tự động lui tránh ra, trong chớp mắt, tay của Tiểu Khai đã bắt tới cánh tay của Trường Sinh.

" Trời ạ!" Thiên Lộc xoa xoa ánh mắt, nhin không được kinh hô lên: " Ta cuối cùng đã nhìn ra được, thứ trên tay Tiểu Khai, như giả như thật, đó

chính là tiên thiên tiên khí!"

" Đúng vậy." Tiểu Quan ngẩng đầu lên thật cao: " Xem độ dày của tiên khí này, vô luận như thế nào cũng đã ngoài ngũ phẩm, có lẽ cho dù là thời kì ta toàn thịnh, cũng cần vài phút thời gian mới có thể thu phục được hẳn!"

Tiểu Quan không phải là khoe khoang, năm đó Vạn Yêu Vương tung hoành ma giới nhân gian, đích thật là có thực lực vô cùng lạ thường, khu khu một ngũ phẩm tiên nhân, còn thật sự không xem vào mắt hẳn.

Tiểu Khai chỉ một tay bắt lấy Trường Sinh, thuận tay đem Phi Châm Trắc xả xuống, ngón tay dùng sức, chợt nghe " ba" một tiếng, trực tiếp đem pháp bảo này đập nát.

Hai vòng tay Phi Châm Trắc chính là một mạch tương thừa, thuộc tính tương liên, khi vòng tay đập nát, vòng tay trên cổ tay kia của Trường Sinh đã " ba" một tiếng, đồng thời đập nát.

Trường Sinh sắc mặt biến xanh, tê ách nói: " Nghiêm Tiểu Khai, người dám hủy pháp bảo của sư phó ta?"

Tiểu Khai nói: " Hôm nay ta chẳng những muốn hủy pháp bảo của sư phó người, còn muốn phá đi một thân tu vi của người, nếu không để cho người như người nắm giữ thiên hỏa huyền băng, là giống như để cho một tiểu hài tử chơi súng thật, rất nguy hiểm."

Trường Sinh lúc này mới thật sự sợ hãi, phần nộ quát: " Người dám!" Nghe thanh âm, không ngờ phảng phất như muốn khóc ra tiếng, cũng khó trách, dù sao mới chỉ là tiểu hài tử hơn mười tuổi mà thôi.

Tiểu Khai không bị hấn uy hiếp, tiên khí trên hai tay liễu nhiên, loại tiên thiên linh khí tối thuần chánh này đã điển hình là cảnh giới thần tiên, Trường Sinh căn bản không có chút lực chống cự, trơ mắt nhìn thấy Tiểu Khai lấy tay vỗ nhẹ vào đan điền hẳn, nhất thời nước lửa nguyên lực như

nước thủy triều cuộn cuộn không dứt theo đàn điền tuôn ra, đã phảng phất giống như bình nước bị phá vỡ, không sao dừng được.

Cả quá trình, nói đến thì chậm, kỳ thật lại thật nhanh, mọi người vừa mới hít thở, Tiểu Khai đã buông Trường Sinh ra, vỗ tay cười nói: " Thu phục, thu công."

Trường Sinh ngơ ngác phiêu phù tại không trung, sau một lúc lâu, bỗng nhiên " A" một tiếng hét thảm, cả Hoàng Bội cũng bất chấp tiếp đón, xoay người theo phương hướng Thục Sơn bay đi.

Linh Sơn đệ tử còn muốn ngăn trở, Thiên Lộc vội vàng khoát khoát tay, ý bảo mọi người tránh ra, mắt thấy Trường Sinh bay đi, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

" Môn chủ...này...cái này đúng là tiên thiên tiên khí phải không?" Một thanh âm vô cùng kích động vang lên, Tiểu Khai quay đầu, liền nhìn thấy được Tuyết Phong.

Nga Mi chương môn Tuyết Phong cao cao tại thượng bạch y trường kiếm, giờ phút này đã mất đi nghi thái, dùng một loại sùng bái vô cùng, tín ngưỡng vẻ mặt nhìn Tiểu Khai chăm chú, đang dùng lực tách đám người ra, ngự trường kiếm bay đi tới, run rẩy hỏi: " Cảnh giới như vậy, chẳng lẽ còn không đủ phi thăng tiên giới?"

Tiểu Khai còn không trả lời, mặt sau gió kiếm gào thét, đã vang lên tiếng quát lớn phẫn nộ: " Tuyết Phong, nộp mạng đi!"

Tuyết Phong thật ra không quan tâm nàng, tay có chút bắn ra, đã đẩy thanh kiếm của Hoàng Bội ra thật xa, ánh mắt lại chăm chú vào trên mặt Tiểu Khai, chỉ nhìn xem Tiểu Khai nói ra chuyện quan hệ tới việc phi thăng tiên giới.

Nhưng đúng lúc này, bầu trời bỗng nhiên "oanh long" một tiếng nổ, một tiếng sấm tình thiên phích lịch làm cả trời đất đều rung chuyển, sau đó, đầy trời sáng rõ trong phút chốc biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi, mật mật tầng tầng mây đen một đoàn rồi một đoàn bùng lên, bao phủ cả bầu trời. Bên bờ mây đen kia, ầm ầm phiếm xuất màu đỏ sậm bình thường, mặt sau tầng mây, từng đợt từng cơn trầm muộn oanh long long truyền đến, không biết đang nổi lên vật gì.

Tại mồn sân đám người ánh mắt đều kinh khủng, chỉ có Thiên Lộc ha ha nở nụ cười: "Đến đây, quả nhiên đến đây, ta nói mà, mấy vạn năm không thấy qua người độ thiên kiếp nữa, hôm nay cuối cùng có năng lực thấy được, thật sáng."

"Thiên kiếp? Cái gì thiên kiếp?" Tiểu Khai ngạc nhiên.

"Đương nhiên là người." Thiên Lộc nhìn có chút hả hê cười nói: "Tiêu chuẩn phi thăng tiên giới, là khi lực lượng đạt tới thất phẩm thiên tiên lực trị, nhưng vừa rồi lực lượng người thi triển ra, sớm vượt qua ngũ phẩm chánh tiên nhân, cho nên thiên kiếp lần này, là một bữa tiệc lớn đầy gia vị nga."

Lời này vừa mới nói xong, chợt nghe xoát một chút, Linh Sơn đệ tử mồn tràng chạy không còn một bóng, tất cả mọi người đều là người có pháp thuật, tốc độ chạy trốn cũng không chậm, vừa chuyển mắt, ít nhất đã chạy ra vài trăm thước, trong loáng thoáng tầm mắt có thể thấy được địa phương nổi lên vô số bình chương, chui đầu ló ra xem xét bên này.

Cũng khó trách, thiên kiếp trong truyền thuyết a, đây là chuyện chưa từng xuất hiện trong ngàn năm qua của tu chân giới, dĩ nhiên có vài phần uy hiếp.

Dưới mây đen, phía trên Linh Sơn, đã chỉ còn Tiểu Khai, Thiên Lộc, Tiểu Quan, Tuyết Phong và mấy mỹ nữ còn ngây ngốc không đi.

"Làm sao bây giờ?" Tiêu Vận sắc mặt trắng bệch, căng thẳng cầm lấy cánh tay Tiểu Khai, run giọng nói: "Sư đệ đừng sợ, ta cùng ngươi đối phó thiên kiếp."

Tiểu Quan cười hì hì nói: "Mấy vị chị dâu, đừng lo lắng, thiên kiếp không có gì đáng sợ đâu, chỉ bất quá là đi qua đường mà thôi, căn cứ vào sự quan sát của ta, một trăm người độ thiên kiếp ít nhất có chín mươi chín người có thể thành công, căn bản không nguy hiểm. Ma giới địa vực lửa ma kia của chúng ta mới đáng sợ, một trăm người nhập ma giới ít nhất thiêu chết chín mươi chín người, một người duy nhất vượt qua kiểm tra thì đã bị thiêu thành nửa người tàn phế."

Thiên Lộc gật đầu: "Yên tâm đi, không có việc gì đâu, chúng ta đều triệt đi, rời khỏi phương viên trăm thước là được, thiên kiếp sẽ không loạn đánh người. Môn chủ chỉ cần dùng tiên thiên khí dẫn phát thiên kiếp, nhưng trên thực tế, hẳn còn có ngàn năm huyền thiết chi tinh, ngũ phẩm chính tiên thiên kiếp đối với hẳn không có ý nghĩa."

"Thật vậy chăng?" Khinh Hồng do do dự dự nói: "Ngươi xác định?"

Thiên Lộc liên tục gật đầu: "Đi thôi đi thôi, chúng ta đi ra ngoài xem náo nhiệt."

Tiểu Khai mỉm cười vỗ tay mấy vị mỹ nữ: "Đi ra ngoài đi, nghe lời."

Năm vị đại mỹ nữ lúc này mới từng bước quay đầu đi ra ngoài, Thiên Lộc và Tiểu Quan rời đi vài bước, bỗng nhiên quay đầu kinh ngạc nói: "Dì, Tuyết Phong, người sao không đi?"

Tuyết Phong ánh mắt đỏ bừng, vẻ mặt mê loạn, trong cổ họng hà hà rên rỉ, nói: "Ta muốn độ thiên kiếp...ta muốn phi thăng...ta...ta chết cũng không muốn đi, ta muốn thành tiên!"

Thiên Lộc và Tiểu Quan liếc nhau, quả thật dở khóc dở cười, một người bắt một cánh tay của hắn, trực tiếp kéo hắn đi ra ngoài, vừa kéo vừa lắc đầu thở dài: " Ai, lại thêm một tên muốn thành tiên đến điên lên rồi, thành tiên có cái gì tốt? Thiệt là!"

Không nói tới Tuyết Phong ở bên ngoài khổ sở giãy dụa muốn tròng tới độ thiên kiếp, đừng nói Tiểu Khai đứng tại chỗ, lại thả ra ngàn năm huyền thiết chi tinh, một đạo thiên lôi đã trực tiếp đánh xuống tới.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 9: Thiên Kiếp Cổ Quái

Không hề nghi vấn, Tiểu Khai định nhờ vào tiên thiên khí mình tu luyện ra đi đối kháng thiên kiếp, nhưng vào lúc này, biểu hiện của ngàn năm huyền thiết chi tinh địa phương chính thức lợi hại, việc này căn bản là không cần Tiểu Khai đi chỉ huy, trực tiếp xông lên, chỉ một chút tiếng vang "ba", đã trều thẳng vào đạo thiên lôi, vốn chỉ là một đạo điện quang ngưng kết thành thiên lôi, đã phảng phất biến thành thực chất, bị một gậy của hắn đã văng trở về.

Phải biết rằng, đạo thiên lôi này là vì ngũ phẩm chánh tiên mà làm ra, theo lý thuyết, mặc dù Tiểu Khai ngăn được, nhưng dù sao cũng sẽ đánh hắn thành nửa chết nửa sống, từ xưa tới nay, độ thiên kiếp đều là như vậy, nhưng là lần này, ngàn năm huyền thiết chi tinh một gậy đánh cản thật sự là quá dễ dàng, thoát nhìn hình như không có một chút tính khiêu chiến.

Cho nên Thiên Lộc và Tiểu Quan hai lão già lỗi thời này, đồng thời mở to hai mắt nhìn.

Trên bầu trời mặt sau của tầng mây, phảng phất phát ra một thanh âm cực thấp: "Di?"

Ngay sau đó, lại là một đạo thiên lôi bổ xuống tới, nhưng ngàn năm huyền thiết chi tinh lại bay nhanh trùng đi, lại "ba" một gậy, đã lại đánh nó bay trở về.

" Ách..." Tiểu Khai có điểm mộng rồi.

" Tiểu Khai ca ca thật lợi hại! Ngàn năm huyền thiết chi tinh cố gắng lên!" Khinh Hồng ở ngoài hưng phấn hô lên.

" Không...ngươi lầm rồi." Tiểu Khai sờ sờ da đầu, một đầu mơ hồ: " Khinh Hồng, ta nói cho mọi người nghe, ta thề ta không có chỉ huy qua ngàn năm huyền thiết chi tinh, là hắc chủ động phóng ra đó."

Thiên kiếp luôn luôn rất có uy nghiêm, nếu không cũng sẽ không làm cho vạn ngàn người tu chân đối với hắc đĩnh lễ cúng bái, còn điên cuồng tự ngược đãi bản thân liều mạng tu luyện bị hắc hung hăng đánh cho ngừng lại, cho nên thiên kiếp bị ngàn năm huyền thiết chi tinh làm nhục nhã như vậy, hắc cũng tức giận, lại càng phần nộ, ba ba, trực tiếp đánh xuống hai đạo thiên lôi.

Ngàn năm huyền thiết chi tinh hưng phấn đón nhận, cây gậy run lên, đầu gậy đuôi gậy phân biệt đón lên hai đạo thiên lôi, lại tiếp tục hóa chúng thành vô hình.

Ba ba ba! Lần này là ba đạo.

Chỉ thấy cây gậy này một đầu trùng đi, ba một tiếng rút về một đạo thiên lôi, thiên lôi bị hắc kéo, phảng phất biến thành một viên cầu đen tỏa sáng, đánh thẳng vào đạo thiên lôi thứ hai, hai bên vừa chạm nhau, nhất thời tan thành mây khói.

Mà giờ phút này đạo thứ ba mới bay đến nửa đường, ngàn năm huyền thiết chi tinh trở lại mãnh táo, toàn thân ba trăm sáu mươi độ quay về sáu kích, đuôi gậy đứng lúc trườn trên người thiên lôi, bắt nó hoành ra phía ngoài, Tiểu Khai há to miệng, bỗng nhiên nhớ tới ca sĩ Chu Kiệt Luân từng hát một câu trong một bài hát: " Một cước vô cùng xinh đẹp."

Con mắt mọi người như muốn rớt xuống, không hện mà cùng nhu nhu ánh mắt, sau đó đồng thời mở to đồng tử(mắt) lớn lên gấp đôi.

Rất nhiều năm sau, khi Linh Sơn trở thành đại môn phái cực mạnh của tu chân giới thì từng có người hỏi đệ tử Linh Sơn một vấn đề: " Thiên kiếp là cái gì?"

Tất cả đệ tử Linh Sơn đồng thanh trả lời: " Gậy đánh cầu."

Nghe nói, đáp án nơi này phát ra, chính là hôm nay Linh Sơn phái truyền kì chương môn nhân Nghiêm Tiểu Khai đồng học của chúng ta đang độ thiên kiếp.

Khi ngàn năm huyền thiết chi tinh ngăn trở đạo thiên lôi tám mươi mốt, Tiểu Khai đã hoàn toàn buông lỏng sự đề phòng của chính mình, ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu lên mở mắt ra thưởng thức nghệ thuật mỹ cảm và vận động tiết tấu cảm của thiên kiếp.

Theo lý thuyết, cứu cứu trọng kiếp tám mươi một đạo thiên lôi đều đánh xong rồi, cũng nên kết thúc, thế nhưng hôm nay có chút cổ quái, mây trên trời chẳng những không tán, ngược lại càng dày hơn, mặt sau tầng mây long long tiếng sấm càng kinh thiên động địa, làm cho người ta cho ra một kết luận: thiên kiếp phần nộ rồi!

Giờ phút này, trường hợp mặc dù bình tĩnh trở lại, nhưng giữa sự bình tĩnh, lại nổi lên nguy cơ càng thêm lớn.

Thiên Lộc quay đầu nhìn lại Tiểu Quan, vẻ mặt càng thêm cổ quái.

Tiểu Quan nhìn Thiên Lộc, vẻ mặt cũng cổ quái.

Sau đó hai lão già này chụm đầu lại, bắt đầu thân mật tham khảo vấn đề.

" Ách...nghe nói thiên địa bốn nguyên năm chủng loại lực lượng, kim mộc thủy hỏa thổ, nên phải có lực lượng tương đương phải không?"

" Đúng, nhưng là...nghe nói không biết từ khi nào thì khởi, chúng nó không còn tương đương nữa."

" Nguyên nhân chúng nó không phân rõ, là bởi vì một người, nga, phải nói là do sự tồn tại siêu cấp so với tiên ma còn rất cao hơn."

" Chúng ta mặc dù còn không có tư cách biết được sự tồn tại so với tiên ma còn cao hơn là trạng thái gì, nhưng ít nhất chúng ta biết, vị cao thủ này quả thật có tồn tại đó."

" Vị cao thủ này từng dùng qua một cây gậy, cây gậy kia, đúng là tam giới huyền thiết chi tinh tổng hội, hắc còn có một cái tên, tên là Định Hải Thần Châm."

Đúng là bởi vì hắc dùng qua, cho nên huyền thiết chi tinh từ nay về sau, so với thủy khí chi tinh, nguyên mộc chi tinh những thứ khác lợi hại hơn rất nhiều."

" Đã như vậy, cây gậy này của Tiểu Khai..."

Thiên Lộc và Tiểu Quan đồng thời gật gật đầu, nghiêm trang làm kết luận: " Hắc tuyệt đối có vấn đề!"

Mặc kệ ngàn năm huyền thiết chi tinh có vấn đề gì hay không, nhưng thiên kiếp hiển nhiên đã xuất ra vấn đề, hắc hoàn toàn nổi giận!

" Oanh long long long long!" Lúc này đây, đã nghe thanh âm trở nên kinh thiên động địa, tất cả mây đen đang trong phút chốc toàn bộ văng chân trời tán đi, mây đen trên bầu trời khởi lên trăm ngàn, thời điểm chúng nó tán đi, cũng không ước mà đồng đã đánh thêm một đạo thiên lôi xuống tới.

Cho nên lúc này đây, mấy trăm đạo thiên lôi với khí thể phô thiên cái địa, hoài thêm không tiếc quyết tâm hủy diệt toàn bộ bên ngoài Linh Sơn, phảng phất như nước thủy triều Tiền Đường Giang giống như đang mãnh liệt mà đến!

"Trời của ta, thiên lôi chẳng phân biệt xanh hồng trắng đen kia, chính là vi phạm chuẩn tắc cơ bản của thiên giới rồi đó." Sắc mặt Thiên Lộc có chút trắng bệch.

Mà phía dưới của thiên lôi, ngàn năm huyền thiết chi tinh đã bắt đầu có run rẩy rất nhỏ.

Lúc ấy, tất cả mọi người cho rằng cây gậy thông linh này đã sợ hãi rồi, nhưng năm giây sau, bọn họ mới phát hiện, nguyên lai hẳn không phải sợ hãi, mà là kích động.

Đã lâu a...đã có bao nhiêu lâu không có tắm rửa qua sự sáng khoái tới cực điểm "Thiên Lôi Dục" a!

Ngàn năm huyền thiết chi tinh trống rỗng phát ra tiếng kim thiết giao kích thanh thúy, sau đó, cây gậy trong nháy mắt bành trướng mấy vạn lần, từ một cây gậy dài hai thước, trực tiếp biến thành một tòa ngọn núi hình tròn thật lớn vô cùng, dùng chính thân thể mình đón lấy thiên lôi khôn cùng như biển kia vọt đi!

Sau đó...trời tình rồi.

Khi ngàn năm huyền thiết chi tinh dùng thân thể che phủ cả Linh Sơn, ở trước mắt trong tích tắc một mảnh tối đen, bên tai Tiểu Khai phảng phất nghe được một thanh âm tức giận, sau đó, trên đỉnh đầu nơi nào đó có một thanh âm uy nghiêm dồn dập vang lên: "Định Hải Thần Châm hiện thế, năm giới rung chuyển buông xuống! Truyền lệnh Tiếp Dẫn Sử, người này trực phong Đại La Kim Tiên, nhập Thiên Tiên Đường, truyền tiên giới tâm pháp cao nhất, nhanh đi!"

Sau một khắc, ngàn năm huyền thiết chi tinh rớt xuống tới, vừa lúc rơi ngay vào trong tay Tiểu Khai.

" Xong rồi chứ?" Tiểu Khai ngậy ngốc hỏi.

" Còn chưa có xong đâu!" Thiên Lộc ở phương xa cười ha ha: " Tiếp theo còn phải phi thăng rồi, môn chủ, người cần phải bảo trọng a, chị dâu ta sẽ chiếu cố tốt đấy!"

" Lão thiên!" Tiểu Khai lập tức liền phản ứng: " Lão tử không phi thăng."

Vừa mới dứt lời, trên bầu trời bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, vạn đạo kim quang bắn xuống tới, một thanh âm thanh lẫm trảng nghiêm hoành tráng nói: " Tiên giới Tiếp Dẫn Sử, tiếp dẫn đạo hữu phi thăng tiên giới!"

Không trung không có ai, chỉ có một mảnh tầng mây màu vàng, ở giữa tầng mây bỗng nhiên mở ra một cái khe, kim quang càng thêm đặc hơn theo giữa tầng mây chiếu xuống, rơi xuống trên mặt đất, vừa lúc phương viên ba thước, đã vắng tới Tiểu Khai bao phủ chung quanh.

" Ta không đi!" Tiểu Khai chấn động, xoay người bỏ chạy, giờ phút này song tu đại pháp của hắn đã thành, động tác vô cùng nhanh chóng, thân pháp phảng phất như quỷ mị, xoát một cái đã chạy ra ngoài trăm thước, vừa chuyển đầu, bên người đứng là Tuyết Phong, lại vừa chuyển đầu, Hoàng Bội đang tránh ở một địa phương không xa, trong tay cầm đoản kiếm, thoát nhìn muốn đánh lén Tuyết Phong.

Kim quang của Tiếp Dẫn Sử kia nhanh như quỷ mị, Tiểu Khai còn không có thở, đã bay nhanh bao phủ đi tới.

" Phi thăng, muốn phi thăng rồi!" Nước miếng của Tuyết Phong đã muốn chảy ra, mắt thấy kim quang ở trước mắt, trong ánh mắt đều là cuồng nhiệt, một đầu chui tọt vào trong kim quang.

" Ta khát, người không thể đi vào!" Thiên Lộc chấn động, ôm đồm giữ Tuyết Phong, dùng sức kéo lại, trong lòng hẳn hiểu rõ, vô luận như thế nào cũng không thể để cho Tuyết Phong đi tới. Muốn cứu Tiểu Trúc còn cần bày ra Luân Hồi Chi Trận, mà Nga Mi chương môn là một khâu nặng yếu nhất của Luân Hồi Chi Trận.

Giờ phút này trong lúc đó, ai cũng không kịp thi triển cái gì tiên giới pháp môn, Tuyết Phong mắt thấy giấc mộng bình sinh đang ở trước mắt, đã bất chấp trước mắt vị sư phó có danh nghĩa này của mình, ngược lại một cước đá đi, giấy dựa muốn văng vào trong kim quang.

Mà Tiểu Khai, lại bị kim quang làm cho phải né tránh sang bên cạnh.

Đúng lúc này, Hoàng Bội cũng lặng lẽ yểm ra phía sau, thanh trường kiếm đâm thẳng tới cổ Tuyết Phong.

Bên ngoài, mấy vị đại mỹ nữ vừa mới tới kịp vọng lại tiếng kêu sợ hãi.

Xa hơn bên ngoài, mấy vị đệ tử Linh Sơn vừa chạy tới, cả đám rướn cổ lên xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tổng quát mà nói, tình cảnh giờ phút này, quả thật là loạn không thể tả! Loạn đến cả Tiếp Dẫn Sử cũng luống cuống tay chân, đạo kim quang kia nơi nơi na di, vừa muốn né tránh người khác, vừa muốn đuổi bắt Tiểu Khai, bằng thần niệm của tiên nhân Tiếp Dẫn Sử, cư nhiên lại hoàn toàn không thể phản ứng.

Cuối cùng Tiểu Khai bay nhanh thoát ly chiến trường, xa xa vắng một bên bỏ chạy, Tiếp Dẫn Sử vội vàng tế kim quang đuổi theo cản, mà Tuyết Phong trợn to ánh mắt không để ý hết thảy phác tới, nhưng thật ra lại vừa tránh thoát một kiếm của Hoàng Bội, Hoàng Bội cản rằng, cũng đã đuổi theo.

Tiểu Quan cuối cùng cũng có phản ứng, làm thân Vạn Yêu Vương thân kinh trăm chiến, lâm nguy bất loạn, hăn so với những người khác cường hơn nhiều lắm, mới trong tích tắc, hăn đã hiểu được mấu chốt của sự việc, hai đầu ngón tay đặt lên huyết Thái Dương, quát một tiếng: " Tật", đã thi triển ra một pháp thuật cổ quái.

Làm một yêu ma bị Phong Ma Khẩu Quyết che lại ma lực, năng lực chiến đấu chính thức của hăn đã biến mất hầu như không còn, còn lại đều là chút ít thiên môn pháp thuật rối loạn, tỷ như bây giờ hăn thi triển, đúng là một " tiểu na di thuật", hiệu quả duy nhất của chiêu này đúng là đem hai vật thể bất đồng thay đổi vị trí, nếu nói pháp thuật này có gì hay, chính là tốc độ có thể nói là rất nhanh.

Tiểu Khai thoát nhìn thì chạy không khỏi kim quang, cho nên Tiểu Quan muốn đem hăn đổi ra ngoài.

Giờ phút này Tiểu Khai chạy phía trước, kim quang truy ở phía sau, ở mặt sau Tuyết Phong lại truy kim quang, mà Hoàng Bội lại truy Tuyết Phong, vốn Tiểu Quan đem Tiểu Khai tùy tiện thay đổi với một tảng đá hay cây gỗ gì đó ở ven đường, nhưng trùng hợp lúc này, Tiểu Khai " ai yêu" một tiếng ngã xuống, cứ nhiên bị một khối tảng đá làm vấp ngã.

Hăn té nhưng không sao cả, chỉ là không ngờ hăn đã đá tảng đá làm văng ra ngoài, đến đây thì đã chuyển biến đến chín mươi độ.

Tiếp Dẫn Sử trong lòng vui vẻ, vừa lúc đi bắt Tiểu Khai, bỗng nhiên vô cùng kinh hãi phát hiện, Tuyết Phong chỉ là một người tu chân nho nhỏ, không ngờ chạy còn nhanh hơn kim quang của chính mình, bây giờ đã sắp chạm đến kim quang, cho nên lực lượng của lòng tin xác thực đáng sợ, hăn có thể nhanh hơn so với thần tiên.

Đáng thương cho Tiếp Dẫn Sử không thể nể hà tránh sang một vòng, tránh ra khỏi Tuyết Phong.

Ai cũng không chú ý, mặt sau Tuyết Phong, Hoàng Bội cũng là một nhân vật cao trí, nàng khắc sâu hiểu được " hai điểm thẳng tắp thì đoạn nào gần nhất", cho nên chọn trúng đường gần, trực tiếp hướng tới chỗ Tiểu Khai trùng phác tới. " phốc", rơi xuống trên một khối tảng đá.

Điểm chết người chính là giờ phút này Tiểu Quan đang vận chuyển pháp thuật, muốn đem Tiểu Khai và tảng đá đổi một chút...

Trong phút chốc, hiện trường kim quang đại tác, tiên âm lữ lữ, Hoàng Bội cả người thả ra kim quang mãnh liệt, bị bao phủ trong kim quang của Tiếp Dẫn Sư, nhìn qua trang nghiêm túc mục, thần thánh vô cùng, nhiệm nhiệm bay lên.

Hoàng Bội nhìn qua cũng không thoải mái, hình như là muốn nói gì đó, nhưng miệng lại mở không ra, thanh âm cũng phát không ra, mặc dù đứng thẳng rất có khí độ của tiên nhân, nhưng nhìn kỹ vẻ mặt của nàng, đang ra vẻ cố gắng giãy dụa, cặp mắt càng gắt gao trừng Tuyết Phong.

Đương nhiên, bằng thực lực của nàng, đã không thể giãy dụa được gì, chậm rãi thẳng lên cao.

" Đương!" Những ánh mắt như muốn rơi xuống.

" Tiên đạo của ta a!" Tuyết Phong kêu thảm té ngã lên mặt đất, cùng tiên nhân chạy đuổi làm thân thể hần nghiêm trọng hư thoát.

Chuyện phi thăng tới lúc này, tới nhanh đi cũng nhanh, vốn là chuyện nghiêm trang túc mục lại bị mọi người làm như vậy, đã không còn khí tức thần bí gì nữa, trong chớp mắt tiên âm tan hết, kim quang vô tung, mọi người trên Linh Sơn nhìn nhau, đều cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Mọi người tụ cùng một chỗ, Tiểu Khai cấp mọi người đại khái một chút tình huống tu luyện, kỳ thật không nói mọi người đã biết, nhìn xem biểu hiện Tiểu Khai mấy người vừa rồi, thực hiển nhiên song tu đại pháp tu

luyện hết thấy bình thường, nhưng thật ra Thiên Lộc, lôi kéo Tiểu Khai chạy đến một bên, nhướn mày nhướn mắt hỏi Tiểu Khai là kể lại quá trình, bị Tiểu Khai hung hăng gõ vào đầu một cái.

" Kể tiếp, ta muốn đi Thục Sơn." Tiểu Khai nói: " Ta muốn đi cứu Tiểu Trúc."

" Ân, chúng ta nhất định có thể đem chủ mẫu cứu trở về!" Tiểu Hân tin tưởng nắm chặt nắm tay cam đoan.

Thiên Lộc nhin không được lại có điểm hoa tâm: " Ta nói, cái này, Tiểu Hân cô nương, các người ai làm lớn ai làm nhỏ a?"

Gương mặt của Tiểu Hân hồng lên, cúi đầu nói: " Khinh Hồng tỷ tỷ, Tiêu Vận tỷ tỷ, Ngưng Hương tỷ tỷ, Tiểu Trúc tỷ tỷ đều là chủ mẫu, chúng ta chỉ làm nha hoàn thôi."

Khinh Hồng cắn cắn môi, thấp giọng nói: " Tiểu Khai ca ca thích nhất là Tiểu Trúc tỷ tỷ, nhưng Tiêu Vận tỷ tỷ lớn tuổi nhất, dù sao, vô luận tính như thế nào, đã không đến lượt ta và sư tỷ." Lời này nói ra, lại mang theo điểm như có mùi dấm chua.

Ngưng Hương bĩu môi, nói: " Dù sao...chúng ta là phụng sự mệnh hiệp trợ hãn luyện công, vốn...người ta làm gì có địa vị."

Tiêu Vận mỉm cười, ôn nhu nói: " Đừng nói như vậy, sư đệ ta không phải người không tim không lòng, mọi người chúng ta ở cùng một chỗ, vui vẻ trải qua cuộc sống là được, ai lớn ai nhỏ, lại có ý nghĩa gì đây?"

Tiểu Khai rất là ngạc nhiên.

Làm một người chưa có kinh nghiệm tình trường, hẳn thật không hiểu mấy việc tình yêu này, từ đầu tới đuôi hẳn kỳ thật cũng chỉ muốn một mình Tiểu Trúc, kết quả âm soa dương thác lại đoạt đi trình thao của mấy đại mỹ

nữ, hẳn đã như đương nhiên nghĩ đến chuyện nạp hậu cung, không nghĩ tới lúc này mới vừa luyện thành công trở về, liền bộc phát nguy cơ.

Kỳ thật suy nghĩ một chút, cũng khó miễn việc Khinh Hồng và Ngưng Hương cố ý nói vậy, đối với nữ hài tử mà nói, trình thao là quý giá nhất, huống chi hai nàng còn vận dụng Lưu Vân Thủy Tạ bí pháp thi triển Đan Phượng Triều Dương, đem toàn bộ xử nữ nguyên âm đều phụng dâng, trợ hân thoát thai hoán cốt trọng tổ kinh mạch, nhưng Tiểu Khai này, mục đích song tu chính là luyện công, mục đích luyện công là cứu người, hết thảy mục tiêu là chỉ vì một mình Trì Tiểu Trúc.

Nữ nhân thiên tính đổ kỵ, các nàng nếu không ý kiến, thì ngược lại là bất thường rồi. Kỳ thật các nàng có thể chủ động thi triển Đan Phượng Triều Dương phụng hiến nguyên âm, phần tình ý này đã rõ ràng, chỉ tiếc, Tiểu Khai người này, bây giờ thật sự là điển hình khó hiểu chuyện phong tình.

Cho nên Hiếu Nguyệt Tiểu Hân, hai tiểu hồ ly đối với Tiểu Khai căn bản là một lòng trung tâm, đương nhiên không có cái gì bất mãn.

Cho nên Tiêu Vận...Tiêu Vận căn bản là không bồi Tiểu Khai luyện thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, giờ phút này, ân hồng một điểm thủ cung sa(điểm son chứng tỏ trình thao), còn đang nguyên vẹn trên vai.

" Tiểu Khai đạo hữu, ta có chuyện, chết sống không nghĩ ra, người không thể không giải nghi hoặc cho ta?" Bác Học chân nhân nhíu mày nói: " Ta xem Tiêu Vận cô nương rõ ràng là thân xử nữ, vì cái gì có thể nắm giữ Băng Phách Chi Tinh? Ta rõ ràng nhớ rõ, Băng Phách Chi Tinh nhận người là chủ, nếu muốn đổi nhận chủ nhân, người phải đem nguyên khí chính mình cấp cho nàng, nhưng nếu muốn cấp nguyên khí, trừ phi các người giao hợp, nếu không sẽ không thể nắm giữ Băng Phách Chi Tinh a."

" A, chân nhân, đây là Thiên Lộc dạy ta đó." Tiểu Khai giải thích nói: " Kỳ thật muốn độ nguyên khí, có rất nhiều chủng loại biện pháp, giao hợp chỉ là một loại trong đó, Thiên Lộc dạy ta một bộ tâm pháp, có thể mở ra thất khiếu, để luyện ra nguyên khí, sau đó dùng lưỡi chạm nhau, chạm môi nhau, có thể độ nhập nguyên khí rồi."

Bác Học chân nhân giật mình hiểu ra, cảm thán nói: " Thiên Lộc tiền bối sinh sớm hơn ta một ngàn năm, thiệp liệp lại pha tạp, hỗn loạn không đồng nhất quả nhiên ta không thể so sánh."

Nói tới đây, mọi người đã đi vào đại sảnh nghị sự của Thập Bát động tông, Tiểu Khai hỏi Điền Tử Cam: " Chuyện khai phái đại điển chuẩn bị như thế nào rồi?"

Điền Tử Cam nói: " Chương môn yên tâm, đại điển khai phái do Linh Sơn chúng ta và Lưu Vân Thủy Tạ liên hợp xử lý, đồng thời tuyên bố hai phái kết minh, thủ tục, tất cả những ngọc giản thiệp mời đã phát ra, đợi chương môn sau khi cứu người trở về từ Thục Sơn, có thể bắt đầu rồi."

" Ân, còn chuyện gì khác nữa không?"

Thiên Lộc nói: " Bốn phái tàng thư các, có điểm phiền toái. Làm ra một tàng thư các, không có ghi chép, không có bút ký, càng không có tộc phổ môn phái, chỉ nhờ vào một mình ta bỏ vô vài bản tu chân bí tịch đi vào, cũng quá đơn điệu đi thôi."

" Như thế." Tiểu Khai gật gật đầu, đã gọi là " Các", thì làm sao cũng như Thiếu Lâm Tự, phải có hơn mười hay trăm chủng loại tuyệt kỹ, đi vào Tàng Thư Các, ít nhất nhập vào mắt phải có sách thư đầy mắt, tổng không thể là cả giá sách phóng chỉ có hai ba quyển sách, đây là công trình mặt mũi, Linh Sơn muốn phát đạt, mặt mũi công trình không thể thiếu a: " Các người có biện pháp gì không?"

Mọi người nhìn nhau, đều lắc đầu.

" Chúng ta Thập Bát Động Tông nhưng thật ra không hề thiếu sách tu ma, bất quá đều chỉ là chút ít pháp môn thô thiển, hơn nữa, các người cũng không dùng được a.." Thiên Vương có điểm ngại ngùng: " Nếu các người muốn, ta đi mượn ra."

" Muốn, đương nhiên muốn." Tiểu Khai lập tức gật đầu: " Toàn bộ lấy ra là được."

" Chủ nhân, ta có biện pháp, không biết được không." Hiếu Nguyệt khiếp khiếp nói.

Tiểu Khai gật đầu: " Người nói."

" Đã chúng ta chính bản thân không có bí cấp, vậy chúng ta đi tìm người khác mượn, được chưa?" Hiếu Nguyệt cẩn thận nhìn mọi người, giải thích: " Môn phái khác luôn có tàng thư các, kỳ thật mỗi môn phái trọng yếu công pháp đều là như vậy, cũng không có nhiều giá trị tu luyện, chúng ta đi mượn, bọn họ vị tất sẽ không đáp ứng, nói sau, chúng ta cũng không phải mượn rồi không trả, chúng ta mượn đi, có thể chính mình sao lại, sau đó trả lại nguyên bản cho bọn họ."

Tiểu Khai vỗ tay một cái: " Chủ ý hay!"

" Hay con khi!" Thiên Lộc trợn mắt: " Tiểu hồ ly không hiểu chuyện, người cũng đi theo hồ đồ, bây giờ tu chân môn phái, người nào không xem công pháp của mình là bảo bối, cho dù bọn họ biết là vô dụng, đã tuyệt đối sẽ không cho người xem một chữ, mấy vạn năm rồi, chuyện này không hề thay đổi qua."

Hiếu Nguyệt mặt đỏ hồng, lại nói: " Ta có chủ ý."

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 10: Thượng Cổ Tiên Cầm

Tất cả mọi người nhìn tới, nghĩ thầm: "Tiểu hồ ly tư duy còn nhanh nhẹn a."

Hiếu Nguyệt nói: "Nếu như đại môn phái không thể lợi dụng, vậy thì lợi dụng môn phái nhỏ đi, Linh Sơn phái chúng ta có chủ nhân ở đây, nói thế nào cũng có thể tính là đại phái cao nhất tu chân giới, chỉ cần chúng ta thả ra tiếng gió, tất nhiên sẽ có không ít môn phái nhỏ lại đầu kháo chúng ta, nếu chúng ta có thể diễn kịch mấy môn phái nhỏ, vậy đem tàng thư các của bọn họ trực tiếp dời tới là được."

Thiên Lộc lần này không nói, bất quá cũng có thể xem như là không đồng ý, hiển nhiên con đường này cũng đi không thông.

"Ân...là như thế này." Bạch Lộ ngồi bên cạnh Điền Tử Cầm, mỉm cười ôn nhu nói: "Trong tu chân giới, môn phái lớn nhỏ, kỳ thật theo đuổi cuối cùng đều là thiên đạo rời khỏi nhân thế, cho nên tu chân giới cùng thế tục giới có bất đồng lớn nhất chính là bọn họ đối với việc theo đuổi quyền thế địa vị trong cuộc sống, kỳ thật là đam mê, tỷ như sáu đại môn phái, sở dĩ có hư danh này, cũng không bởi vì trên đường tu đạo đi được khá xa, mà trong sáu đại phái tranh đoạt danh vị, cũng không phải đơn thuần vì danh dự, mà chỉ là cân nhắc xem ai có nhiều cơ hội tìm hiểu thiên đạo nhiều hơn. Bởi vì, môn phái có địa vị càng cao, có thể chiêu thu đệ tử càng nhiều, lại càng dễ dàng phi thăng tiên giới."

Lời này của nàng mặc dù không có nói rõ, nhưng ý tứ rành mạch từng câu: " Muốn cho môn phái nhỏ đầu khao chính mình, đó là không có khả năng."

Trong đại sảnh trầm mặc một lát, Tiểu Khai nói: " Còn có chuyện gì khác không?"

Điền Tử Cam nghĩ nghĩ, nói: " Còn có chuyện, không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu."

" Nga?" Tiểu Khai có hứng thú: " Nói xem."

Điền Tử Cam cau mày, như châm chước từ ngữ, mới cẩn thận nói: " Phía sau Linh Sơn...có một mảnh giải đất...ách..bị phách chiếm."

Tiểu Khai há to miệng: " Phách chiếm?"

" Đúng vậy." Điền Tử Cam nói: " Linh Sơn đệ tử phạm là đi tuần gần sát khu vực kia, đều sẽ bị đả thương, trong khoảng thời gian này, đã bị thương không ít người."

Tiểu Khai rất là kinh ngạc nhìn Tiểu Quan và Thiên Lộc: " Có bọn họ ở đây, không ngờ lại bị người cướp địa bàn? Cho dù là sáu đại môn phái cũng không có lá gan này a?"

" Kỳ thật, cướp địa bàn không phải người..." Gương mặt của Thiên Lộc đỏ lên, khắc ý xòe hai tay ra biểu hiện như mình thật cường tráng: " Nếu là người tu chân, ta một quyền đã đánh chạy rồi, nhưng cướp địa bàn là..." Hắn suy nghĩ hồi lâu, hãnh hãnh nói: " Lão tử cũng không biết là vật gì vậy."

Cũng là Điền Tử Cam ở một bên cười nói: " Kỳ thật là một ít động vật, bất quá là những loài chúng ta cho tới bây giờ không có nghe nói qua, cho

nên không biết rốt cuộc là thần thú, hay là ma thú, hoặc là..rõ ràng đúng là quái vật."

Tiểu Quan gật đầu nói: " Đúng vậy, ngoại trừ động vật, còn có không ít thực vật, không ngờ cũng là có tính mạng, quả nhiên là vô cùng cổ quái."

Tiểu Khai không chút chậm trễ: " Đi, chúng ta đi nhìn xem!"

Linh Sơn tứ tông phân cư ở bốn tòa núi chủ yếu, trước mắt mặt đất chiếm cứ đã tương đương quảng đại, tất cả những ngọn núi ở đây trong vòng một tháng đã được linh khí dư thừa cải tạo một phen, giờ phút này theo bầu trời phủ khảm, bốn tòa núi chủ yếu xa xa tương vọng, ngọn núi mây trắng liểu nhiên, gió mát thổi qua, khắp núi đều là cây cối đều mọc dài hơn như mấy trăm năm, một gốc cây đại thụ che trời đứng vững, xen kẽ khe suối xanh trong, ít nhất mà xem, có thể xưng tán động thiên phúc địa đủ ngang bằng với sáu đại môn phái.

Mà ở Thiên Thai Tông tây bộ của Điện Tử Âm, có một mảnh địa vực cực kỳ rộng lớn, linh khí sung túc dư thừa phá lệ, hơn nữa còn ngưng tụ không tiêu tan, không ngờ hình thành ánh sáng phóng lên cao, phía dưới ầm ầm truyền đến tiếng hào khiếu minh xưởng kỳ quái, Điện Tử Âm dùng ngón tay chỉ tới, nói: " Chưởng môn, đúng là nơi đây."

Tiểu Khai gật gật đầu, trực tiếp rơi xuống.

Không thể không nói, nơi này đích thật là mảnh địa phương tốt nhất trên núi Linh Sơn, chẳng những linh khí dư thừa làm người ta đỏ hồng cả mặt, hơn nữa địa hình tương đương hoàn mỹ, trung ương là một hồ bạc thiên nhiên thật lớn, hồ nước trong suốt như gương sáng, bốn phía có thanh tùng cao lớn, cũng có quán mộc tùng xanh biếc thấp nhỏ, theo mọi người vừa đáp xuống, trên cành tùng còn bay lên vài con chim chóc đủ màu tứ tán.

Tiểu Khai liếc mắt nhìn, cười nói: " Đây là loài chim gì?"

" Không biết." Thiên Lộc nói: " Theo ta được biết, đây không phải là loài chim từng có ghi lại trong điển tịch tu chân giới, nhưng xem linh khí trên người nó, không hề nghi vấn, nhất định không phải là vật phạm trần."

Tiểu Khai gật gật đầu, trong lòng không sai biệt lắm cũng đã hiểu được.

Linh Sơn chính là do Mặc Tinh biến thành, Mặc Tinh là vật trong Diệt Thế Chi Môn, tự nhiên sẽ mang theo một ít ấn ký của thế giới sụp đổ trong Diệt Thế Chi Môn. Linh khí chính là căn bản tư dưỡng vạn vật, trong Mặc Tinh có linh khí khuếch tán đi ra, tiện tay đã làm toàn bộ nơi này kích sống, nói đơn giản một chút, giống như là một bảo khố chứa gien mở ra, tất cả gien trong đó bắt đầu phát triển, tìm một tháng thời gian, mấy chủng tộc trong Diệt Thế Chi Môn, coi như là đã trọng hiện tại thế giới bên ngoài.

Tiểu Khai đưa tay, một đạo bạch khí theo trong lòng bàn tay tràn ra, chim chóc trong không trung phảng phất như bị một sợi dây vô hình điều khiển bị hẫng bắt tới, Điền Tử Cẩm vội la lên: " Môn chủ cẩn thận!"

Lời nói vừa buông, con chim kia đã thuận thế vọt tới, ở trong lòng bàn tay Tiểu Khai hung hăng mổ một cái, chỉ nghe " đình" một thanh âm vang lên, phảng phất như sắt thép giao nhau, Tiểu Khai đã chộp hai chân của con chim trong tay, cười nói: " Quả nhiên có chút đạo hạnh."

Thiên Lộc gật đầu nói: " Đừng xem động vật nơi này đều xinh đẹp đáng yêu, nhưng cơ hồ mỗi con đều lực sát thương rất mạnh, hoàn hảo, chúng nó chỉ chiếm cứ địa phương nơi này, cũng không ra ngoài, cũng không khắc ý đả thương người, thoạt nhìn thật ra không có ác ý."

Trên đường nói chuyện, con chim kia đã mổ đình đình đương đương vào tay Tiểu Khai mười lần, tự nhiên không có hiệu quả gì, Tiểu Khai đang muốn nói chuyện, chỉ thấy con chim kia ngẩng đầu lên, hốt nhiên nhìn lên không trung kỷ kỷ tra tra một trận kêu to.

Nhất thời, trên bầu trời phác lạp một trận tiếng chim kêu lên, túc túc khoảng trăm con giống y bắn đi tới, đem mọi người đoàn đoàn vây quanh, chấn động cánh, tại không trung kỷ kỷ tra tra kêu lên. Một đôi mắt nhỏ màu đen, đều trực chăm chú vào trên tay Tiểu Khai.

Khinh Hồng hì hì cười nói: " Tiểu Khai ca ca, mấy chim chóc này quả nhiên thông linh, chúng nó tới tìm người đòi người."

Tiểu Hân cũng nói: " Chủ nhân, mấy chim chóc này đáng yêu như vậy, người thả nó ra đi."

Tiểu Khai lại lắc đầu: " Không được, mấy chim chóc này mặc dù đáng yêu, nhưng ở địa bàn Linh Sơn phái chúng ta, không thể dung chứa đám động vật không theo quy củ này được."

Mấy chim chóc này đích xác thông linh, không ngờ phảng phất nghe hiểu được lời hăn nói, con chim bay cao nhất phát ra một tiếng thanh minh, tất cả chim chóc đều mở ra vũ mao toàn thân " sừ sừ" liên thanh, không ngờ mỗi con đều bắn ra một cọng lông chim, hơn trăm cọng lông chim dưới ánh mặt trời dập dập ánh sáng, bay tới phía mọi người.

Khinh Hồng nhanh chóng kinh xuất Ngưng Hương bảo châu, trên bảo châu nổi lên hào quang màu vàng, ở bên người mọi người bày ra một kết giới hình tròn, những vũ mao này bắn xuống kết giới, lập tức nhuyễn nhuyễn ngã xuống bụi rậm.

" Như vậy còn kém quá xa rồi." Tiểu Khai cười nói: " Nếu cũng chỉ như vậy, ta đã có thể bắt nó mang đi rồi?"

Hăn mặc dù nói như vậy, nhưng dưới chân vẫn không nhúc nhích, những người khác đã phản ứng, hôm nay Tiểu Khai muốn thu phục đám chim chóc này.

Đám chim chóc này quả nhiên nóng nảy, con chim cầm đầu bay đến trên mặt hồ, gọi xuống dưới hồ nước, dùng cánh chụp xuống, chiếc cánh nhỏ nhỏ không ngờ có thể đánh cho hồ nước bùng bùng vang lên thanh âm, bọt nước đã khởi lên một thước cao.

Sau đó, là một con vật toàn thân màu Bích Lục cùng loại như con ếch gì đó, kêu oa một tiếng, trong hồ nước đi ra.

" Vèo!" Hiếu Nguyệt nhất thời nở nụ cười: " Con ếch thật đáng yêu nga."

Thiên Lộc trầm giọng nói: " Cần thận một chút, thứ này ta có gặp qua."

Lời vừa mới ra, con ếch xanh đã hé miệng: " Oa tức!"

Một mũi tên nước bắn đi tới, cùng lúc đó, thân thể con ếch xanh phảng phất hóa thành một đạo hào quang Bích Lục, trực trùng ngay mặt Tiểu Khai đánh tới.

Thiên Lộc hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước che trước mặt Tiểu Khai, tay trái bắn ra một đạo hào quang, vừa lúc đón nhận mũi tên nước kia, tay phải tạo thành năm tay hướng con ếch đâm tới một quyền. Năm tay vừa chạm vào con ếch, phát ra một tiếng đánh trầm muện nặng nề, mọi người cảm thấy đại địa dưới chân có chút rung động, Ngưng Hương tâm tư nhẩn nhụi, cúi đầu vừa thấy, chân trái của Thiên Lộc đã lui nửa bước, còn chân phải bất động cũng đã lún xuống mặt đất nửa tấc.

Con ếch này quả nhiên có khí lực thật lớn!

Con ếch trúng một quyền của Thiên Lộc cũng không tốt lắm, ba tháp rơi trên mặt đất, cái bụng nhỏ đã phập phồng, hình dáng như choáng váng, phảng phất có điểm như muốn ngất, mọi người đợi nó khoảng ba phút, nó mới hoãn lại, ánh mắt Bích Lục gắt gao chăm chú vào trên người Thiên Lộc, trành suốt hồi lâu, bỗng nhiên " oa tức" một tiếng kêu, mọi người nhất thời

ngừng thần tụ khí, nghĩ đến nó muốn tiếp tục tiến công, ai ngờ nó hốt một cái đã xoay người, phác thông nhảy vào trong hồ nước.

" Ha ha ha ha!" Tất cả mọi người bật cười vang.

Thiên Lộc hít một hơi, thấp giọng nói: " Mọi người cẩn thận một chút, lần trước ta cùng Tiểu Quan đến xem xét, là bị một bầy ếch liên thủ đuổi ra đó."

Tiểu Khai mở bàn tay, con chim trong tay nhất thời ra sức bay lên, nhưng nó chỉ có thể bay lên hơn hai thước, nhưng thủy chung không thể tránh thoát trói buộc, Tiểu Khai cười nói: " Đừng nghĩ chạy trốn, trái lại đưa chúng ta đi, đi tìm lão đại của các ngươi."

Con chim này đích xác thông linh, không ngờ lại phảng phất nghe hiểu lời Tiểu Khai nói, hướng hần hặn hặn kêu một tiếng, cánh hoa lên, chỉ về phía hồ nước.

Hồ nước đang yên tĩnh lặng lẽ, bỗng nhiên bắt đầu ầm ầm quay cuồng lên.

" Trong nước có cái gì." Tiêu Vận nhíu mày nói: " Sư đệ, lần này phỏng chừng khó đối phó rồi."

Đang khi nói chuyện, hồ nước quay cuồng càng thêm kịch liệt, một lỗ xoáy nhỏ giữa hồ nước hình thành, sau đó càng đổi càng lớn, thẳng đến cỡ chậu rửa mặt, sau đó, đột nhiên " hoa lạp lạp" một mảnh thanh thúy vang lên, một đầu lâu cổ quái vô cùng đột nhiên từ trong hồ nước dò xét đi ra!

" Ti!" Mọi người đồng loạt hít sâu một hơi, nhin không được lui về phía sau một bước.

Đầu lâu này mắt như chuông đồng, lông như loài heo, miệng thật lớn mở to ra, răng nhọn hoắc, đầu lưỡi màu đỏ vươn ra, vòng quanh môi liếm một

vòng, chảy nước miếng rớt trở về.

Điền Tử Cầm kinh hãi, bởi vì dung mạo của quái vật này thật sự vô cùng đáng sợ, mà Tiểu Khai mấy người kinh hãi, chính là vì phát hiện đầu của quái vật này, chính là tham ăn thú của Diệt Thế Chi Môn!

Quái vật này vừa xuất hiện, nhất thời trên mặt hồ vang lên tiếng oa tức không ngừng bên tai, hơn mười con ếch xanh hoan khoái nhảy ra, từng con trống rỗng đứng trên mặt hồ, đang nhìn chăm chú mọi người như mắt cọp đang rình, thoát nhìn giống như là hộ pháp cho con quái vật.

"Kỷ kỷ tra tra, thu thu thu!" Chim chóc trên bầu trời đã bắt đầu hoan khoái kêu lên, ý tứ phảng phất như nói: "Đám xâm lấn đáng giận kia, lần này các ngươi xong đời rồi."

Tiêu Vận tiến lên một bước nói: "Để cho ta."

Băng Phách Chi Tinh của nàng, vừa lúc là thiên hạ thủy khí tinh hoa, loại quái vật trong nước này giao cho nàng đối phó là vừa đúng chỗ tốt, bất quá Tiểu Khai lại nhìn không được đành đành nói: "Cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng cậy mạnh."

Tiêu Vận nhìn hần thản nhiên cười: "Yên tâm."

Con quái vật ngửa đầu phát ra một tiếng kêu như sói tru, chấn đến bốn phía cây cối lắc lư lung lay, sau đó mở ra chiếc miệng lớn, cấp một hơi, nhất thời một cỗ chất lỏng hỗn tạp kỳ quái hỗn hợp bảy tám khối băng phách phún tới mọi người, không ngờ cũng là đại phạm vi công kích khác nhau.

Tiêu Vận giơ lên cổ tay tuyết trắng, Băng Phách Chi Tinh trường to chừng cỡ quả banh, vững vàng nắm trên tay, giơ lên cao quá đầu, nhu hòa trong suốt như nước gợn theo Băng Phách Chi Tinh nhộn nhạo mà ra, một

tầng tầng tấm nhuận đi ra ngoài, chất lỏng màu đen kia và khối băng gặp được nước gợn, lập tức đã bị hóa giải không còn thấy bóng dáng tấm hơi.

Tiểu Quan nhìn thấy hai mắt đỏ lên, kêu to: " Quả nhiên là ngũ hành bốn nguyên lực lượng, thật ***** lợi hại, thuần túy thuộc tính tương khắc a!"

Tiểu Quan nói rất đúng, kỳ thật lực chiến đấu của quái vật trong hồ này đã phi thường khả quan, nếu không đã không có tư cách trở thành chí tôn trong hồ này, ít nhất Thiên Lộc và Tiểu Quan liên thủ cũng đánh không lại hẳn, nhưng hôm nay gặp được Băng Phách Chi Tinh của Tiêu Vận, chỉ có thể nói là vận mệnh rồi.

Vốn thủy thuộc tính lực lượng của hắn cũng tinh thuần là bốn nguyên lực lượng, nhưng quy tắc của Diệt Thế Chi Môn và quy tắc của thế giới bên ngoài không giống nhau, hắn bây giờ cũng không phải đang ở trong Diệt Thế Chi Môn, cho nên thủy tính lực lượng của hắn đến từ Diệt Thế Chi Môn, một khi gặp được thủy khí tinh hoa tối tiêu chuẩn của thế giới bên ngoài, lập tức liền biến thành giả mạo ngụy sản phẩm, đây là theo câu nói: " Cường long không thể áp địa đầu xà."

Quá trình kế tiếp thì có chút ít nhàm chán, quái vật công kích không có hiệu quả, thật sự động nộ, xuất ra cả bản lãnh, ỏi ra đến thiên hôn địa ám, nhưng do Băng Phách Chi Tinh chiếu rọi xuống, mọi người bình yên vô sự.

Cuối cùng, quái vật khó thở hộc ra một ngụm huyết khí tinh hoa thủy tiễn cuối cùng, rồi lệch đầu ngất đi, trái lại chìm vào đáy nước.

Đợi cho hiện trường im lặng xuống tới, ở bên hồ đã một mảnh lang tịch, cây cối hoa cỏ tổn hại vô số, chim chóc trên bầu trời bay cao, chỉ sợ chính mình bị tác động đến, cho nên bầy ếch thống nhất " oa tức" một tiếng, đã đồng loạt nhảy vào trong hồ nước, rốt cuộc không nhảy ra nữa.

Tiểu Khai lại nhìn con chim trong tay mình, tiểu tử đáng thương kia bây giờ có điểm tuyệt vọng, trong đôi mắt nhỏ thần sắc đau khổ vô cùng, nếu

không phải Tiểu Khai còn có ý định, có lẽ đã nhịn không được mà thả nó ra, bỗng nhiên nghe được ở chân trời truyền đến thanh âm của Thiên Vương: "Môn chủ, chương môn Thục Sơn đã đến!"

Tiểu Khai sửng sốt một lát mới nói: "Nga, đưa hân đến nghị sự đại sảnh chờ ta, ta lập tức trở về."

Vừa mới nói xong, chợt nghe một thanh âm tức giận quát to: "Không cần nữa, lão phu tự mình đi tới!"

Sau đó, Tiểu Khai đã nhìn thấy vị Lục Mi tiên sinh vẻ mặt giận dữ đang nhướng đôi chân mày màu xanh biếc cười phi kiếm phong phong hỏa hỏa sấm đi tới.

Lục Mi thoát nhìn như thật nổi giận, một đường từ trên bầu trời lao xuống, không chậm lại chút nào, đối diện một gốc đại thụ phóng đi, xem như muốn bổ đại thụ ra làm hai để thị uy.

Vốn đối với một vị đại chương môn của một trong sáu đại phái, loại chuyện bổ cây này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lúc này quả thật ngoài ý muốn, mắt thấy đạo kiếm quang bay tới, cây đại thụ kia phảng phất như có linh tính, thân thể thô to chợt run lên, bỗng nhiên hoạt động, vừa lúc tránh khỏi kiếm quang, vô số cành cây của nó huy vũ lên, y như một thiên thủ quan âm, ba chân bốn cẳng muốn bắt tới Lục Mi tiên sinh.

Lục Mi tiên sinh cả kinh, gầm lên một tiếng: "Yêu nghiệt phương nào" nhất thời tay trái niết kiếm quyết, tay phải hoành phách, trường kiếm giơ cao trên đỉnh đầu, một đạo kiếm quang du long vòng quanh đại thụ bay tới, một đường chỉ nghe được "đinh đinh đương đương" không ngừng bên tai, thật vất vả trường kiếm trở vào bao, Lục Mi chân nhân hai chân rơi xuống đất, quay đầu lại nhìn thấy, trên đại thụ tràn đầy vết kiếm, nhưng hết lần này tới lần khác lại không bị hấn chính thức bổ ra.

" Di?" Tiên sinh cau mày định tra xét, nhưng lại không đề phòng hai cây đại thụ phía sau bỗng nhiên hoạt động, mấy trăm cành cây bay tới, nhất thời trối hăn cứng ngắc, cao cao nhấc lên bầu trời, Lục Mi tiên sinh kinh hãi thất sắc, phi kiếm lại ra khỏi vỏ, hướng mấy trăm cành cây bổ xuống rối loạn, Thục Sơn thần kiếm quả nhiên danh bất hư truyền, nhất thời chém đứt toàn bộ nhánh cây, Lục Mi tiên sinh lại rơi xuống mặt đất.

Nhưng đúng lúc này, chim chóc trên bầu trời bỗng nhiên gom lại trên đỉnh đầu hăn, Lục Mi tiên sinh còn không có phản ứng vì sao lại như vậy, thấy trước mắt một trận hôn ám, vô số hắc hồ hồ gì đó theo bầu trời nhẹ nhàng tạt xuống tới, nhất thời rơi xuống đầy người, một cỗ quái vị nói không nên lời nhất thời tràn ngập trong không khí.

" Yêu nghiệt! Cư nhiên hạ độc!" Lục Mi tiên sinh kinh hãi thất sắc, tay trái sờ một cái đưa ra trước mắt, ngạc nhiên nói: " Di, cư nhiên không độc, đây là cái thứ gì?"

Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt nhìn thấy vị chưởng môn cao cao tại thượng đang ở nơi này vừa đại chiến phi điều thụ yêu, vốn muốn nhịn, nhưng thật sự không nhịn được, cười đến cả người run rẩy giải thích: " Đó là phân chim nga."

Lục Mi tiên sinh đầu đầy hắc tuyến, muốn tức giận, nhưng lại không thể nào phát khởi, trong lòng biết nếu còn không đi không biết sẽ còn mất mặt đến thế nào, chạy nhanh phi thân bay tới, xoạt một cái vọt tới trước mặt mọi người, lúc này trong lòng còn sợ hãi quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên phía sau lại có hai cây đại thụ huy vũ cành cây đối với chỗ hăn vừa mới đứng quần quanh tới, đương nhiên, lần này đã trống không.

Lục Mi tiên sinh lặng lẽ thở dài, đã biết mình đến hưng sư hỏi tội, bây giờ xem ra, vô luận như thế nào, khí thế hưng sư hỏi tội đã bị phá hư hoàn toàn, đã như vậy, vậy đành từ từ nói chuyện thôi, ai!

Tiểu Khai hảo tâm nhắc nhở: " Lục Mi chưởng môn, người đi tắm rửa trước, thay đổi quần áo, chúng ta nói chuyện chính sự sau đi."

" Không cần!" Lục Mi tiên sinh dùng sức hừ một tiếng: " Ta muốn hỏi, vì sao phế bỏ tu vi của Trường Sinh, đệ tử Thục Sơn của chúng ta, chẳng lẽ là sợ Thục Sơn xuất hiện đệ tử đầu tiên phi thăng tiên giới suốt ngàn năm nay sao?"

Tiểu Khai còn chưa nói chuyện, Ngưng Hương đã xuy cười nói: " Thôi đi, ngàn năm người đầu tiên phi thăng tiên giới chính là Nga Mi Hoàng Bội sư tỷ, buổi sáng hôm nay cô ta vừa mới đi thôi."

" Cái gì!" Lục Mi tiên sinh lại một lần kinh hãi thất sắc: " Hoàng Bội nha đầu kia rõ ràng là tiên thiên khí môn đạo còn chưa từng đụng đến, như thế nào bỗng nhiên lại phi thăng được?"

Khinh Hồng cười nói: " Cô ta quả thật không biết tiên thiên khí, bất quá là vì Tiểu Khai ca ca độ thiên kiếp, sau đó bản thân không muốn phi thăng, cho nên âm soa dương thác đã bắt lầm cô ta phi thăng rồi."

" Nghiêm Tiểu Khai vượt qua thiên kiếp rồi?" Lục Mi tiên sinh có điểm mơ hồ: " Hắn vượt qua thiên kiếp rồi, còn có thể nhường cho người khác phi thăng hay sao?"

" Đương nhiên có thể, điều này thật bình thường a." Thiên Lộc nhướng mắt nói: " Vốn phi thăng cũng không phải là chuyện gì lợi hại lắm, lão nhân gia ta nếu muốn phi thăng, mấy vạn năm trước đã lên rồi, bao nhiêu năm nay, ta giúp đỡ không ít người ngăn cản thiên kiếp nga."

Lục Mi tiên sinh choáng váng, tỉ mỉ dò xét Thiên Lộc một phen, mới nói: " Xin hỏi ngài là..."

Tiêu Vận mỉm cười nói: " Vị này là thượng cổ tán tiên bị Bích Thủy Thiềm Thừ phong ấn mấy vạn năm, đạo danh là Thiên Lộc."

Lục Mi tiên sinh hít sâu một hơi, nhìn Thiên Lộc, lại nhìn Tiểu Khai, bỗng nhiên cảm thấy chính mình đã thoát ly thời đại quá lâu rồi, như thế nào bỗng nhiên lại xảy ra quá nhiều chuyện mà bản thân mình không biết gì cả đây?

Tiểu Khai xem hình dáng của hắn, chợt nghĩ thấy có điểm đáng thương, nhẹ giọng nói: "Chưởng môn, hay là ngài đi trước tắm rửa thay quần áo đi."

Lục Mi tiên sinh lúc này mới phản ứng, lập tức nghiêm mặt nói: "Thiên Tuyển môn chủ, mặc dù Thục Sơn ta người còn không để vào mắt, nhưng chúng ta cũng không thể để mặc cho người khi dễ, nếu người còn muốn ta hỗ trợ bày ra Luân Hồi Chi Trận, vậy phải cấp cho ta một công đạo. Chuyện của Trường Sinh, chúng ta sẽ không bỏ qua đâu!"

"Tu vi của Trường Sinh, ta không có biện pháp khôi phục lại." Tiểu Khai lắc đầu nói: "Tâm tính của hắn đã có điểm tẩu hỏa nhập ma rồi, nếu để cho hắn nắm giữ lực lượng của thiên hỏa huyền băng, cũng không phải là phúc của tu chân giới, nếu chưởng môn có yêu cầu gì khác, ta nguyện ý hết sức thử xem."

Lục Mi tiên sinh thở dài: "Sáu đại môn phái chúng ta, mục đích duy nhất là muốn phi thăng tiên giới, ngoại trừ phi thăng, còn có yêu cầu gì khác nữa, Trường Sinh là đệ tử duy nhất trong ngàn năm nay là đệ tử có cơ hội phi thăng nhất, hôm nay lại bị người phế đi, người muốn ta... người muốn ta làm sao bây giờ đây?"

Lời nói này có đến bảy phần thê lương, ba phần tuyệt vọng, Tiểu Khai yên lặng nhìn hắn, cũng có chút không biết nói gì.

Lục Mi tiên sinh cũng không phải thuộc dạng người không biết nói lý, phát ra lao tao xong, thì cũng chính mình thay đổi chủ đề, hỏi: "Vừa rồi mấy thụ yêu, sao lại như thế?"

" Đây không phải thụ yêu." Tiểu Khai giải thích nói: " Linh Sơn ta lúc tân khai động thiên phúc địa, linh khí tư dưỡng vạn vật, cho nên rất nhiều dị chủng hiếm quý bắt đầu xuất hiện, mấy cái cây này rõ ràng là có linh khí, nha, chường môn nhìn con chim trong tay ta đây, kỳ thật cũng là tiên cầm thông linh."

Lục Mi tiên sinh " nga" một tiếng, chậm rãi nhìn thoáng qua trong tay Tiểu Khai, lại liếc mắt lại liếc mắt, bỗng nhiên " di" một tiếng, xoát một cái tiến một bước, trực trùng mắt nhìn vũ mao bảy màu của đàn chim, run giọng nói: " Đây chim chóc...chim chóc này..." Hắn phảng phất như nhìn thấy thứ gì bất khả tư nghị khó tin, thanh âm phát run lên, câu nói kế tiếp nói không ra.

Mắt của Thiên Lộc sáng rực lên, ôm cánh tay hắn, lớn tiếng nói: " Những chim chóc này làm sao vậy?"

Lục Mi tiên sinh thật dài hít sâu một hơi, ánh mắt sáng lên, trước trước sau sau vòng vo trên người con chim một vòng, lúc này khẳng định gật gật đầu, run rẩy nói: " Chim chóc này, ta thấy qua."

Hắn hung hăng gật gật đầu, phảng phất là muốn tăng mạnh phán đoán của chính mình, nói từng chữ: " Tại Thục Sơn thượng cổ tiên cầm phổ có gặp qua, chính là Thái Vũ Tiên Cầm!"

Tu chân giới sáu đại môn phái mặc dù cùng tề danh, nhưng lịch sử luân khởi đã lâu, kiến thức nghiêm túc, ai có thể so được với đường đường Thục Sơn hàng triệu năm? Cho nên những chim chóc mà ngay cả Thiên Lộc cũng không nhận ra, nhưng Lục Mi tiên sinh có thể nhìn thấy được sự ghi lại về thượng cổ tiên cầm, đây là chuyện tình rất tự nhiên.

Lúc này đây, đến phiên Tiểu Khai và Khinh Hồng nhìn nhau, vẻ mặt ngây ngốc.

Nguyên sinh vật chủng trong Diệt Thế Chi Môn, Thục Sơn chương môn lại còn nói hăn nhận ra, không ngờ lại chính là thượng cổ tiên cầm? Tiểu Khai mơ hồ hiện lên một ý niệm trong đầu, nên có suy tư gật gật đầu.

Đúng vậy, nếu Diệt Thế Chi Môn ở trong Vô Tự Thiên Thư, thì Vô Tự Thiên Thư ở trên thế giới này, vậy hai thế giới này trong lúc đó hiển nhiên là có sự liên lạc huyền bí, ở viễn cổ thời đại, vật chủng trong Diệt Thế Chi Môn lại xuất hiện trên thế giới này, cũng không phải không có khả năng này.

Đương nhiên cục diện nơi này có chút huyền bí gì đó, sẽ không phải khả năng bây giờ của Tiểu Khai hiểu được.

Vẻ mặt của Lục Mi tiên sinh vừa mới khổ sở, giờ phút này bỗng nhiên hưng phấn lên, nói: " Thái Vũ Tiên Cầm là thượng cổ tiên cầm cực phẩm, nghe nói người tu chân chỉ cần có được một con Thái Vũ Tiên Cầm, vậy thời điểm tu luyện tuyệt sẽ không có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, thân thể thiên nhiên của Thái Vũ Tiên Cầm lại phát ra một loại khí tức yên lặng tường hòa, trợ giúp người tu chân trong thời gian ngắn đạt tới tâm tính tốt nhất theo đuổi thiên đạo, nặng yếu nhất chính là hăn còn có công hiệu thuần tiên linh khí, nếu một người tu chân có Thái Vũ Tiên Cầm làm bạn, tiến độ tu luyện còn hơn những người khác nhanh gấp đôi!"

Hăn dừng một chút, lại nói: " Nhưng công hiệu lớn nhất của nó lại không chỉ đơn giản như vậy."

Thiên Lộ nghe được có điều mới mẻ, nói: " Người tiếp tục."

Lục Mi tiên sinh nói: " Có câu cổ ngữ nói " Lương Cầm Trạch Mộc Mà Tề" còn nói " Phượng Hoàng không rơi vào nơi không bảo địa", có thể thấy được từ xưa tới nay, tiên cầm am hiểu tham bảo, mà Thái Vũ Tiên Cầm này là cực phẩm, chim chóc trong truyền thuyết này cả đời cũng không rơi xuống đất, chỉ cần rơi xuống đất liền triêm nhiễm tục khí sẽ lập tức chết

ngay, nơi chúng ở chỉ có hai loại địa phương, một là Mộc, một là Thủy, Mộc là Man Bồ Đề, Thủy là Tịnh Hóa Trì, cho nên có thể tìm được địa phương nuôi dưỡng Thái Vũ Tiên Cầm nhất định sẽ tìm được Man Bồ Đề và Tịnh Hóa Trì, mà hai thứ này cũng là bảo bối khó được, nếu nhìn thấy, nhất định phải cẩn thận bảo hộ, hảo hảo bảo tồn, vạn vạn không thể làm tổn hại thiên vật."

Mọi người nghe được sắc mặt đều cổ quái, vẻ mặt quỷ dị nhìn Lục Mi tiên sinh. Lục Mi sửng sốt, bỗng nhiên phản ứng hỏi: " Vừa rồi Thái Vũ Tiên Cầm làm sao đặt chân?"

Tiểu Khai chĩa chĩa phía sau: " Nhạ, người xem, chính là đại thụ bị người chém đứt này."

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 1: Viễn Cổ Vật Chủng

Lục Mi tiên sinh nuốt ngụm nước miếng, nhất thời tụ tập trong cổ họng, ho khan liên tục, trong phút chốc gương mặt đỏ hồng, lắc đầu nói: " Tội nghiệt a, tội nghiệt! Các vị, Lục Mi lần này thật sự là đắc tội rồi."

Tiêu Vận ôn nhu nói: " Chưởng môn cũng chỉ là vô ý, vốn chúng ta cũng không biết mấy thứ này quý giá, có lẽ trong thiên hạ cũng chỉ có Thục Sơn chưởng môn mới có kiến thức bậc này, đã chưởng môn có hứng thú, vậy giảng giảng mấy điển cổ này cho chúng ta nghe với."

Lục Mi tiên sinh cầu còn không được, gật gật đầu: " Trước tiên là nói về Man Bồ Đề, loại thực vật này thông thân linh khí, có thể tự hành thu nạp thiên địa linh khí, rồi lại cũng không tiêu hao thiên địa linh khí, cho nên nếu có người tu chân có khả năng ngồi xuống dưới Man Bồ Đề tu luyện, hấp thu thiên địa linh khí tự nhiên do Man Bồ Đề tản mát ra, thì tiến cảnh lại hơn xa người tu chân bình thường. Hơn nữa, loại thực vật này đã có thể thu nạp thiên địa linh khí để sử dụng, thiên trường lâu ngày, sở tích một linh khí tự nhiên lại càng lúc càng nhiều, cuối cùng cả Bồ Đề Thụ đều sẽ biến thành linh vật, chỉ cần thời gian cũng đủ, thậm chí không nên luyện hóa, có thể trực tiếp xem nó làm pháp bảo để sử dụng, có thể nói, Man Bồ Đề chính là tài liệu cực phẩm để luyện khí a!"

Lục Mi tiên sinh vừa nói, ánh mắt mọi người cũng chậm chậm sáng lên, hôm nay Linh Sơn sơ kiến, đúng là một nghèo hai trắng, trăm phé đãi hưng,

mấy thứ này đối với Linh Sơn đệ tử mà nói, đúng là trận mưa điển hình thật kịp thời.

Lục Mi tiên sinh lại nói: " Nói đến Tịnh Hóa Trì, nước hồ này có thể để cho Thái Vũ Tiên Cầm lạc tức, tự nhiên là tinh khiết, nguyên chất vô cùng, không nhiễm tạp chất, các người suy nghĩ một chút, hết thủy thiên hạ thủy đạo, đều là do trời đổ mưa xuống, hỗn độn vô số tạp chất, mà Tịnh Hóa Trì này vì điều gì mà tinh khiết như thế?"

Mọi người nhìn nhau, thật lâu sau Điền Tử Cầm mới nói: " Chẳng lẽ là bởi vì có thứ gì giúp tịnh hóa nước hồ?"

" Đáp đúng rồi!" Lục Mi tiên sinh vỗ tay nói: " Phàm có Tịnh Hóa Trì, tất sẽ sinh ra Hắc Thủy Tiên Giao, chỉ có Hắc Thủy Tiên Giao thiên hạ chí âm chí tà mới có thể đem tất cả tạp chất trong Tịnh Hóa Trì toàn bộ hấp thu hết, để làm cho nước hồ tinh khiết, nguyên chất vô cùng, có thể cung cấp cho Thái Vũ Tiên Cầm lạc tức mà không bị ô nhiễm."

Tiểu Khai nhú mày, nhin không được nói: " Người nói, có phải là một loại quái vật đầu rất lớn, chuyên môn thối ra khối băng?"

" Đương nhiên." Lục Mi tiên sinh hưng phấn nói: " Thượng cổ tiên thú phổ ghi lại, Hắc Thủy Tiên Giao mặt như chuông đồng, đầu lớn như cái đấu, miệng phun thiên hạ chí âm chí tà độc thủy, có tính thần thông ăn mòn và đông kết vạn vật, chính là thủ hộ giả thiên nhiên của Tịnh Hóa Trì, nhưng phàm có ai dám can đảm thủ dụng Tịnh Hóa Trì, ắt gặp tính ăn mòn."

" Không khoa trương như vậy chứ." Khinh Hồng cười hì hì nói: " Vừa rồi Tiêu Vận tỷ tỷ còn đánh bại Hắc Thủy Tiên Giao đó."

Lục Mi tiên sinh cười hắc hắc, cũng không phản bác, cảm thấy cũng không tin, những lời tiểu nha đầu mới khoa trương, tiếp tục giải thích: " Hắc Thủy Tiên Giao mặc dù đáng sợ, , nhưng luận luyện khí, so với Man

Bồ Đề còn tốt hơn mấy lần, nếu có thể bắt được Hắc Thủy Tiên Giao, dùng nội đan phục dùng, cơ hồ liền có cơ duyên lập địa thành tiên, mà cốt nhục trên người nó, làn da, lân giáp, răng nanh, máu huyết, không một thứ nào không phải ngàn năm khó gặp cực phẩm tài liệu a!"

Hắn thở dài, lại nói: " Chỉ tiếc Hắc Thủy Tiên Giao tu vi đã đạt tới thiên nhân chi cảnh, tại tu chân giới, sợ là không ai có thể thần phục được nó, huống chi chỉ cần bắt được Hắc Thủy Tiên Giao, thì Tịnh Hóa Trì đã mất đi hiệu quả, thì Thái Vũ Tiên Cầm sẽ mất đi điểm đặt chân, không thể không tìm chỗ cư ngụ khác, cho nên bắt đi Hắc Thủy Tiên Giao, cũng giống như khu trục Thái Vũ Tiên Cầm, đây chính thức là chuyện ngu ngốc nhất, từ xưa tới nay, trên Thục Sơn có ghi chép, còn chưa bao giờ có người tu chân làm ra chuyện này. Tất cả những ghi chép về quái vật này, đều là tổ tiên lịch đại truyền xuống mà thôi!"

Hắn hốt nhiên ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: " Thiên Tuyền môn chủ, trước mắt hồ nước này, thật sự là Tịnh Hóa Trì?"

" Đó là đương nhiên." Tiểu Khai nghe hắn giới thiệu đến tâm hoa nộ phóng, nụ cười trên mặt cũng nhin không được, ha ha cười nói: " Tịnh Hóa Trì, Man Bồ Đề, Thái Vũ Tiên Cầm, Hắc Thủy Tiên Giao, ha ha ha ha, Linh Sơn chúng ta đã có bảo bối rồi!"

Lục Mi tiên sinh ngưng thần suy tư một lát, nói: " Môn chủ, ta nghĩ hỏi một chút, trong hồ này có một loại thiềm thừ(ếch) toàn thân màu bích lục?"

" Có! Có!" Mọi người cùng xoát xoát gật đầu, mỗi người đều giống như trúng được năm trăm vạn tiền thưởng, thần tình chờ mong nhìn Lục Mi tiên sinh: " Đây cũng là bảo bối?"

Lục Mi tiên sinh hiển nhiên đã bị rung động quá độ, thật dài thở ra một hơi, lúc này mới nói từng chữ: " Bích Thủy Thiềm Thừ!"

" Không thể nào." Đến phiên Tiểu Khai nhú mày, hấn móc ra Bích Thủy Thiềm Thừ lấy từ chỗ nhà Diêu Viễn : " Đây mới là Bích Thủy Thiềm Thừ nga."

" Bọn chúng đều phải." Lục Mi tiên sinh nói: " Bích Thủy Thiềm Thừ thân mình đúng là một loại sinh linh, nhưng loại sinh linh này đoạt thiên địa tạo hóa, chết mà không tan, vĩnh tồn không phai, sau khi bọn chúng biến mất tính mạng, sẽ biến thành toàn thân giống như ngọc thạch màu bích lục, ngọc thạch kinh nghiệm niên kỉ, tuổi càng lâu, kỳ công hiệu lại càng cường, truyền thuyết ngoài mười ngàn năm Bích Thủy Thiềm Thừ ngọc thạch thậm chí có thể thông linh, một lần nữa tu luyện xuất được hồn phách."

Lục Mi tiên sinh có chút cúi đầu, phảng phất như đang trầm ngâm cái gì, suy nghĩ hồi lâu mới ngẩng đầu lên, trên mặt không ngờ có chút đỏ lên, chầm chậm nói: " Môn chủ...Lục Mi có thỉnh cầu, chẳng biết môn chủ có thể đáp ứng không?"

" Không thành vấn đề, người nói." Tiểu Khai tính tình rất tốt, cười tủm tỉm nói.

" Ách...là như thế này..." Lục Mi tiên sinh cẩn thận đánh giá vẻ mặt Tiểu Khai, ấp úng nói: " Ta là nghĩ...muốn phái mấy đệ tử có tư chất cao nhất của chúng ta...đến Linh Sơn tu luyện..."

" Ha ha ha ha, đó có vấn đề..." Tiểu Khai cười ha ha, đang muốn đáp ứng, bỗng nhiên nhìn thấy Điền Tử Cam ở bên cạnh đang bịt miệng nháy mắt, liền dừng phắt lời, nói: " Điều này...những chuyện thường vụ của Linh Sơn chúng ta, bình thường đều là do Thiên Thai tông chủ Điền Tử Cam đến phụ trách, vấn đề này, khiến cho hấn quyết định đi."

Mày của Điền Tử Cam cũng nhanh chóng nhú lại thành một, hấn đứng ở nơi đây, hai mắt nhìn chăm chú bầu trời, thoạt nhìn nói không nên lời về khó xử, trầm ngâm hồi lâu lúc này mới chậm rãi cúi đầu, vô cùng thành

khẩn nhìn Lục Mi tiên sinh, thở dài thật dài, ngữ khí trầm thống mà trầm thấp: " Thực Sơn chính là môn phái lớn nhất tu chân phái, Thực Sơn chương môn càng là tiền bối đức cao vọng trọng của tu chân giới, theo lý thuyết, yêu cầu này của ngài, chúng ta vô luận như thế nào cũng nên đáp ứng, chỉ tiếc..."

Lục Mi tiên sinh tu luyện cả đời, luận kiến thức đó là thiên hạ vô song, luận giao tế, thì không ai so được, bộ dáng này của Điền Tử Cam mặc dù làm Tiểu Khai cơ hồ cười ra tiếng, nhưng Lục Mi tiên sinh không yên, đó là thiên chân vạn xác, hắc gian nan nuốt ngậm nước bọt, chờ đợi lo lắng nói: " Điền tông chủ...có vấn đề gì không?"

" Có, vấn đề rất lớn!" Điền Tử Cam nặng nề gật đầu : " Hôm nay Linh Sơn sơ khai, trăm phế đài hưng, môn hạ đệ tử càng kém cỏi, tư chất thấp kém vô cùng, công pháp trong môn đã không trọn vẹn không được đầy đủ, điểm này, chương môn biết không?"

Lục Mi tiên sinh liên tục gật đầu, tràn đầy thông cảm: " Đúng vậy đúng vậy, mặc dù Linh Sơn có Thiên Tuyển môn chủ bậc tuyệt thế cao thủ, nhưng môn hạ đệ tử thật sự làm hổ thẹn một chút, nhất là đám yêu quái kia...ai, có chút lời ta không tiện nói nhiều."

Điền Tử Cam thở dài nói: " Đúng vậy, vốn Linh Sơn tiền đồ một mảnh âm đạm, Nghiêm chương môn càng ưu tâm xung xung, đêm không thể ngủ, nhưng hôm nay ông trời thù liên, đưa tới những thượng cổ bảo bối, đây là thiên ý trợ giúp Linh Sơn ta quật khởi, không đối gặt chương môn, Linh Sơn đệ tử ta mặc dù không nhiều lắm, nhưng từ trên xuống dưới cũng hơn một ngàn người, mà Thái Vũ Thiên Cầm này cũng chỉ có hơn mười con, cho dù là chọn lựa môn nhân có thiên phú cao nhất trong môn phái đến phân phối, có lẽ còn cần phải xếp hàng đến hầu năm mã nguyệt(năm khi tháng ngựa), cho nên muốn cho người ngoài đến sử dụng...có lẽ dù là xếp hàng yêu..." Hắc lại thở dài, câu nói kế tiếp, sẽ không dùng nhiều lời nữa.

" Đúng, đúng, đúng vấn đề còn không chỉ như thế." Tiêu Vận đã nhanh chóng phản ứng: " Mấy thượng cổ tiên cầm này, đừng xem bọn nó trân quý, nhưng không hề nghe lời, người xem, Thiên Lộc đại ca vừa mới bị Bích Thủy Thiềm Thừ đánh trọng thương, đến bây giờ còn chưa kịp khôi phục được đây."

Lục Mi tiên sinh ngạc nhiên quay đầu, lại nhìn thấy Thiên Lộc " phốc" nhổ ra một búng máu, đang che ngực, ngã xuống.

Tiểu Quan trộm ở sau lưng Thiên Lộc thu hồi nắm tay, hắc hắc cười rộ lên.

" Đây...thật không có ý tứ, là ta đã thất thố rồi..." Lục Mi tiên sinh nét mặt già nua đỏ lên, chậm chậm nói: " Loại thiên tài địa bảo này, ta mạo nhiên thỉnh cầu, là có chút vô cùng chê cười rồi...lão đạo xin cáo từ!"

" Ai ai, đừng đi a." Điền Tử Cẩm lại càng hoảng sợ, vội chạy tới giữ chặt ống tay áo của Lục Mi tiên sinh: " Chưởng môn, ngài hôm nay không chối từ vất vả giải tỏa nghi hoặc cho chúng ta, chúng ta cũng không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, cho nên..chúng ta quyết định, vô luận như thế nào, cũng phải đáp ứng yêu cầu của chưởng môn!"

Hắn nhìn thấy vẻ mặt của Lục Mi tiên sinh có chút mờ mịt, chạy nhanh bổ sung nói: " Bất quá chúng ta cần một ít điều kiện trao đổi."

" Rất đơn giản, điều kiện dĩ nhiên sẽ thật công bằng, chúng ta cũng không phải gian thương vô lương nga!" Điền Tử Cẩm nhặt lên một nhánh cây, bắt đầu vẽ trên mặt đất: " Thục Sơn phái mỗi khi phái ra một đệ tử đến Linh Sơn tu luyện, thì cần phụ tống một quyển tu chân điển tịch cấp cho Linh Sơn phái, đương nhiên, chúng ta toàn quyền phụ trách việc ăn uống sinh hoạt cuộc sống ngày thường của họ, đồng thời phụ tống Thái Vũ Thiên Cầm phụ trợ tu luyện, đương nhiên, không thể vô hạn kỳ sử dụng, phải biết rằng, người xếp hàng rất nhiều nga, cho nên sử dụng kỳ hạn là một tháng."

" Sau một tháng thì?" Lục Mi tiên sinh còn có điểm chưa kịp phản ứng, vô thức hỏi.

" Sau một tháng, muốn nhắc lại việc tống một quyển tu chân điển tịch nga." Điền Tử Sâm cười hì hì nói: " Đương nhiên, Linh Sơn phái chúng ta không đoạt điều tốt của người, cho nên chúng ta chỉ cần sao lục điển tịch, sau đó nguyên bốn chúng ta sẽ trả lại Thục Sơn."

" Đương nhiên, Man Bồ Đề có thể cung cấp cho Thục Sơn đệ tử sử dụng, đồng dạng, mỗi một tháng sử dụng, cần phụ tống một quyển tu chân điển tịch." Tiểu Khai nhanh chóng gia nhập trận doanh: " Vì cấp cho khách nhân những phục vụ rất tốt, Linh Sơn tứ tông chúng ta nhất trí đầu phiếu quyết định, mặt khác khai mở phục vụ hạng VIP(hạng đặc biệt dành cho khách quý)!"

" Phục vụ hạng VIP?" Lục Mi tiên sinh có điểm mộng.

" Đúng vậy! Nếu Thục Sơn phái muốn vĩnh cửu có một Thái Vũ Thiên Cầm hoặc là một gốc cây Man Bồ Đề, cũng có thể thương lượng nga, sơ bước định giá cả là một trăm...nga không, là một ngàn bốn tu chân điển tịch, mặt khác, bởi vì Thái Vũ Thiên Cầm cần phải đặt chân tại Man Bồ Đề, cho nên nếu có mua thì ít nhất cũng phải cung cấp hai ngàn bốn tu chân điển tịch."

" Còn có, Bích Thủy Thiềm Thừ cũng có thể bán." Tiểu Quan chạy nhanh tới: " Bởi vì loại này là thiên địa kỳ trân không bị ăn mòn, cho nên hơi quý một chút, ân...thì miễn miễn cưỡng cưỡng bán cỡ một ngàn năm trăm bốn tu chân điển tịch a!"

Lục Mi tiên sinh trầm mặc.

Lần trầm mặc này, đúng là qua mất năm phút.

" Thế nào?" Tiểu Khai có điểm khẩn trương, xoa xoa tay nói: " Chưởng môn, có hứng thú hay không?"

Lục Mi tiên sinh ngẩng đầu lên, thần tình cổ quái, nói: " Thiên Tuyền môn chủ, người xác định...mấy bảo bối này có thể bán?"

" Đương nhiên." Tiểu Khai có chút kỳ quái gật gật đầu: " Nếu người nghĩ thấy hứng thú...nếu không chúng ta lại thương lượng thương lượng?"

Lục Mi tiên sinh cũng không trả lời, lại nói: " Vậy người biết Thục Sơn tàng kinh các chúng ta có bao nhiêu điển tịch không?"

" Ách...ba ngàn? Hoặc là năm ngàn?" Tiểu Khai nhìn Lục Mi tiên sinh có hình dáng như không cho là đúng, nhin không được nuốt ngụm nước bọt: " Chẳng lẽ lại có tới một vạn quyển?"

Lục Mi tiên sinh mỉm cười, phe phẩy đầu vươn hai đầu ngón tay.

" Hai vạn, lão thiên a!" Tiểu Khai hít sâu một hơi.

" Không phải hai vạn." Lục Mi tiên sinh vẽ mặt ngạo nghễ ngẩng đầu lên: " Là hai trăm vạn! Nghe rõ rồi chứ, hai trăm vạn quyển!"

Mọi người ở đây đều xoát xoát phát ra một hơi hít thở thật sâu.

" Triệu năm Thục Sơn, triệu năm Thục Sơn a!" Lục Mi tiên sinh có vẻ có chút kích động: " Các người ngẫm lại, triệu năm qua, có bao nhiêu chưởng môn, có bao nhiêu nhân tài, mặc dù qua mỗi mấy ngàn năm mới xuất hiện một bộ công pháp, đến bây giờ dừng lại, đều có thể có bao nhiêu tu chân điển tịch? Ta nói hai trăm vạn quyển, thống thống đều là tu chân điển tịch tiêu chuẩn, trong đó do người có lòng, bút ký, tán ký, điển cố, càng nhiều không kể xiết, cho dù mở rộng cho các người sao cả đời, có lẽ các người cũng sao không xong!"

Hắn cười ha ha nhìn về phía Tiểu Khai: " Tốt, ta quyết định rồi, nếu Linh Sơn phái hào phóng như thế, ta sẽ mua hết tất cả Thái Vũ Thiên Cầm, Man Bồ Đề cùng với Bích Thủy Thiềm Thừ!"

Tiểu Khai nhìn Điền Tử Cầm, Điền Tử Cầm nhìn Tiểu Quan, Tiểu Quan lại nhìn Thiên Lộc, mọi người toàn bộ sửng sốt.

Thật lâu sau, Thiên Lộc mới lau sạch vết máu ngoài miệng, gương mặt dữ tợn ngẩng đầu lên, nghiêng răng nhô ra hai chữ: " Trưởng giới!"

Lục Mi tiên sinh thần tình mỉm cười rời đi, bởi vì Linh Sơn phái những nhân vật cầm quyền nghiêm trọng tình báo không đủ, cuối cùng Thục Sơn phái trong lúc đàm phán lấy được ưu thế tuyệt đối, kết quả đàm phán cuối cùng như thế này: Linh Sơn phái dựa theo một ngàn năm trăm bốn tu chân điển tịch xuất ra mua mười con Thái Vũ Thiên Cầm, Man Bồ Đề mười cây, Bích Thủy Thiềm Thừ mười con, hơn nữa dựa theo nguyên giới trường kỳ tiếp nạp mười tên đệ tử Thục Sơn phái tiến nhập Linh Sơn tu luyện, Linh Sơn phái phụ thêm điều kiện là cùng Thục Sơn phái kết thành đồng minh chiến lược.

Đối với chuyện có được một minh hữu vô cùng cường đại, Lục Mi tiên sinh không có gì dị nghị.

Tiểu Khai đại khái hỏi một chút công việc của Linh Sơn, thủ tục, hết thấy trên Linh Sơn đều bình thường, đại điển khai phái mọi chuyện đều do Điền Tử Cầm và Bạch Lộ đã an bài không sai biệt lắm, những đệ tử khác tu luyện đã ẩn bộ mà tiến hành, đã không có vấn đề gì khác, Tiểu Khai đã chuẩn bị nhích người đi Thục Sơn cứu Tiểu Trúc, nhưng vào lúc này, đột nhiên cảm ứng được trong Vô Tự Thiên Thư có động tĩnh, hồi lâu không nói chuyện với bốn vị chân nhân không ngờ bọn họ lại tìm hắn: " Tiểu Khai đạo hữu, có chuyện tình, cần nhờ người một chút."

Tiểu Khai liền gật đầu: " Chỉ cần ta làm được, ta nhất định hỗ trợ."

" Là như thế này." Bác Học chân nhân thở dài: " Trước kia chúng ta ở trong Vô Tự Thiên Thư, còn có thể cung cấp cho người một chút trợ giúp, nhưng bây giờ người luyện thành thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, thực lực đã đạt tới cảnh giới tiên nhân, chúng ta đã không giúp được gì nữa, cho nên chúng ta định ra ngoài."

" Đi ra?" Tiểu Khai tròn tròn mắt: " Các người cả thân thể đều không có, làm sao mà đi ra?"

" Trước kia đích thật là không có biện pháp." Bác Học chân nhân còn có điểm ngại ngùng: " Nhưng bây giờ giống như là có biện pháp rồi."

" Ân, người nói."

Bác Học chân nhân nói: " Trước tiên ta thanh minh một chút, trọng tố hình thể, đối với người tu chân mà nói, là việc chưa từng có trước đó, chúng ta cũng chỉ là nghiên cứu, cho rằng có lẽ có thể thành công, cho nên biện pháp của ta là có phong hiểm đó."

" Đã có phong hiểm, cần gì phải mạo hiểm chứ?" Tiểu Khai nói: " Các người cứ ở trong Vô Tự Thiên Thư, không phải khỏe hơn sao?"

Trần Nguyên chân nhân thở dài: " Tiểu Khai đạo hữu, người không rõ, loại cuộc sống không có hình thể này, rất khó qua a."

" Đúng vậy." Bế Quan chân nhân cũng nói: " Hơn nữa, trường kỳ đứng ở một chỗ, đã thật nhàm chán a."

" Nhưng...các người trước kia tu luyện, lúc đó chẳng phải ở một địa phương gần ngơ suốt mấy trăm năm sao?" Tiểu Khai nói.

" Cái này không giống." Mạt Chước chân nhân giải thích: " Trước kia chúng ta bế quan là vì tu luyện, tu luyện là vì phi thăng tiên giới a, nhưng ở trong Vô Tự Thiên Thư, tu luyện đã không có gì ý nghĩa, chúng ta cũng

không phải kẻ điên, đã không có ý nghĩa, cần gì phải tu luyện mỗi ngày đây?"

"Nga, cũng phải." Tiểu Khai nhú mày nói: "Các người xác định...có nắm chắc chuyện muốn làm không?"

"Đúng, chúng ta xác định." Bác Học chân nhân nói: "Bây giờ, ta muốn nói với người một chút, người làm sao trợ giúp chúng ta."

"Kỳ thật bây giờ, đối với chúng ta mà nói là một cơ hội thiên tái nan phùng, trước kia người tu chân cho tới bây giờ không ai có thể trọng tổ hình thể, không phải bởi vì nghĩ không ra phương pháp, mà là bởi vì khuyết thiếu tài liệu, mà tài liệu này đều là có thể gặp mà không thể cầu thiên địa kỳ trân."

"Hết lần này tới lần khác mấy tài liệu này, người nơi này đều có!"

"Chúng ta cần ba thứ: Man Bồ Đề, nước Dao Trì, Nhược Thủy."

"Man Bồ Đề đã có thể thu nạp thiên địa linh khí, vậy đồng dạng, nên có công hiệu ngưng tụ hồn phách, mà Man Bồ Đề thân mình tài chất chắc chắn mà mềm dẻo, càng là tài liệu tốt nhất để trọng tổ thân thể."

"Phi Hạc Thượng Nhân từng nói qua, Dao Trì Thủy khuynh thiên hạ kinh, rồng đen xuất thế thiên hạ loạn, cho nên nước Dao Trì kỳ thật là khốn long, khốn long là khái niệm gì? Kỳ thật đúng là khái niệm khóa hồn, trên sự thật, Dao Trì sở dĩ là cấm địa của Côn Lôn, đúng là bởi vì trong nước hồ bao hàm lực lượng căn bản không thuộc tu chân giới, long tử Phách Hạ vốn sớm hồn phi phách tán, nhưng có khả năng ở trong nước Dao Trì lịch kinh ngàn vạn lần năm mà bất diệt, có thể thấy được nước Dao Trì lực khóa hồn cường đại bao nhiêu, chúng ta tin tưởng rằng, chỉ cần có Dao Trì Thủy, hồn phách của chúng ta nhất định có thể hoàn mỹ phong tồn trong Man Bồ Đề."

" Không cần hỏi ta vì cái gì biết được chuyện của Phách Hạ, bởi vì rất nhiều sự tình ta đều quên rồi, nhưng điển cố này, ta lại nhớ rõ."

Nói Nhược Thủy, trong Diệt Thế Chi Môn, kỳ thật chúng ta một chút cũng không hiểu, bất quá Nhược Thủy không ngờ cả Hãm Không Đảo đều có thể sanh sanh hòa tan, có thể thấy được đó cũng là đại biểu, kỳ thật là Quy Nguyên lực lượng đạo sanh vạn vật cả đời, mà vạn vật cuối cùng đều quy vu nhất nguyên, Nhược Thủy lực, chính là thiên địa sơ khai hỗn độn lực, chúng ta nếu mượn lực lượng của Nhược Thủy, có lẽ có thể để cho hỗn phách quy vu hỗn độn, sau đó tiến vào Man Bồ Đề, tìm được cuộc sống mới."

" Cho nên Nhược Thủy đến tột cùng thì làm cho chúng ta hỗn phi phách tán, hay là thoát thai hoán cốt, chúng ta hoàn toàn không biết, nhưng vô luận như thế nào, chúng ta quyết tâm muốn thử một lần."

" Có thể có được ba thứ này, chỉ có một mình người, cho nên có thể giúp chúng ta chuyện này, cũng chỉ có người thôi."

Tiểu Khai dùng sức gật gật đầu: " Tốt đấy, chờ ta cứu Tiểu Trúc trở về, nhất định giúp các người chuyện này!"

Triệu năm Thục Sơn vẫn như cũ nguy nga ngật lập, bởi vì bị một giọt Nhược Thủy của Tiểu Khai phá rớt kết giới, bây giờ Thục Sơn đã bày ra kết giới mới, Tiểu Khai lần này chính quy đến viếng, đương nhiên không cần cường sấm nữa, ở bên ngoài kết giới kêu một tiếng, lập tức đã có đệ tử Thục Sơn đi tới dẫn bọn hắn tiến vào, bất quá các đệ tử Thục Sơn nhìn thấy Tiểu Khai thì ánh mắt vẫn như cũ tràn ngập địch ý. Trong địch ý rồi lại mang theo ý sợ hãi.

Dù sao, phá hủy Thục Sơn đại điện và hòa tan Hãm Không Đảo hai chuyện này, đã là sự thật, một sự thật quá mức chịu đựng.

" Cái gì? Chương môn đang vắng mặt?" Tiểu Khai thất thanh nói: " Không phải nói chờ ta đến sẽ cứu Tiểu Trúc hay sao chứ?"

" Chương môn đi thăm Trường Sinh sư đệ rồi." Đệ tử dẫn đường hận hận nói: " Trường Sinh sư đệ đã bị môn chủ ngài phế đi toàn thân công phu, đã đi đến Vô Danh Phong rồi."

" Vô Danh Phong? Chính là nơi Trường Sinh thu phục thiên hỏa huyền băng?" Tiểu Khai gật đầu nói: " Được lắm, ta tự mình đi tìm."

Dưới Vô Danh Phong, vẫn như cũ là tuyết trắng ngai ngai, là một thế giới băng tuyết, đặt ở một thung lũng trước, ngoại trừ Tiểu Khai có thể mượn nhờ ngàn năm huyền thiết chi tinh lực lượng đi xuống tới, những người khác có lẽ nửa đường sẽ bị đông thành tượng băng, nhưng bây giờ Tiểu Khai luyện thành thần công, năm mỹ nữ cũng được mưa móc triêm nhiễm, công lực tiến nhanh, mọi người dễ dàng hạ xuống.

Lục Mi tiên sinh quả nhiên ở dưới chân núi, từ góc độ của Tiểu Khai xem qua, một lão nhân toàn thân bị khóa thần tình bị phần đứng ở nơi đó, trước mặt nằm một người, đúng là Trường Sinh.

Lúc này, lão nhân đang lớn tiếng nói: " Chương môn, chẳng lẽ người không biết là Nghiêm Tiểu Khai khinh người quá đáng hay sao chứ? Người không ngờ lại cùng người như thế kết minh, quả thật là...quả thật là làm bại hoại danh dự của Thục Sơn ta."

Lục Mi tiên sinh thần tình đỏ bừng, ấp úng nói: " Tiền...tiền bối..kỳ thật...kỳ thật chuyện này, ta cũng là vì tương lai của Thục Sơn mà nghĩ... ngài có thể không biết, Linh Sơn phái của bọn họ có..."

" Ta mặc kệ họ có cái gì." Lão nhân khoát tay, xích sắt trên tay lộp lộp vang lên: " Ta chỉ biết là, hãn phế đi công lực của Trường Sinh, mà trong tu chân giới, phế đi công lực chính là kiêng kị thiên đại, năm đó Thiên Tuyền môn chủ uy thế như thế, đều không có làm qua chuyện thế này."

" Nhưng...nhưng hẳn đích xác không biết tu chân giới có quy củ này." Lục Mi tiên sinh thở dài nói: " Tiền bối, người nghe ta nói, chuyện này ta có nghe Hoàng Bội cô nương nói, kỳ thật Trường Sinh đích xác làm không đúng."

Tiểu Khai không khỏi lặng lẽ gật gật đầu, Lục Mi tiên sinh này, cũng là một nhân vật biết phân biệt thị phi.

Vô danh lão nhân nặng nề hừ một tiếng, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên khước mắt giương lên, quát: " Người nào!"

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 2: Phong Thạch Chi Ước

Tiểu Khai cười hắc hắc, rơi xuống: " Là ta, Thiên Tuyền môn chủ Nghiêm Tiểu Khai."

Tiêu Vận cũng cười hắc hắc, tiếp lời nói: " Còn có ta, Thiên Tuyền môn đại sư tỷ Tiêu Vận."

Vô danh lão nhân đồng tử co rút lại, bước mạnh về phía trước, rồi lại bị xích sắt kéo trở về, tê thanh nói: " Người đứng là người hại đồ nhi ta Thiên Tuyền môn chủ Nghiêm Tiểu Khai?"

" Đúng vậy, là ta." Tiểu Khai không sợ hãi: " Muốn đánh giá có lẽ người không thuận tiện nhiều đâu."

Hắn vừa nói, thì ngàn năm huyền thiết chi tinh ở phía sau đã muốn nhảy đi ra, Lục Mi tiên sinh mặt mũi trắng bệch, chạy nhanh nhắc nhở: " Uy, môn chủ, chúng ta bây giờ kết minh rồi, người không được hủy diệt cả Thục Sơn Vô Danh Phong chúng ta nữa."

Tiểu Khai đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe được trong Vô Tự Thiên Thư truyền đến động tĩnh, Bế Quan chân nhân kêu to lên: " Trời ạ, ta nhớ ra rồi, người này ta nhận ra! Hắn là đồ đệ của ta!"

Tiểu Khai sửng sốt.

Vô danh lão nhân cũng đứng nơi đó, hô to: " Nghiêm Tiểu Khai, người không cần ý vào có được ngàn năm huyền thiết chi tinh thì rất giỏi, ta nói cho người, người điểm ô danh hào Thiên Tuyển môn, người..."

" Vô Danh Tử, người của Nam Quách Thôn dưới chân Thục Sơn, nguyên danh Triệu Cầu Thặng, sau đó được Thục Sơn phái thu nhận, ban đạo hào Vô Danh..." Tiểu Khai chậm rãi niệm lên.

Vô Danh lão nhân há to miệng, ngây dại.

" Vô Danh Tử tám tuổi lên núi, đồn củi hai năm, nấu nước ba năm, mười ba tuổi bắt đầu tu luyện, thân thể tổ chất cực cao, chỉ là tâm trí thấp kém, thiên tư ngu muội, đến năm mười tuổi không có thành tựu, trong hàng đệ tử đồng bối, được xưng kém cỏi nhất." Tiểu Khai vẫn chậm rãi tiếp tục nói.

" Người...người như thế nào biết?" Vô Danh lão nhân phảng phất như gặp phải quỷ, ấp úng nói: " Chẳng lẽ...chẳng lẽ một ngàn năm trước... Phong Thạch Chi Ước còn có người khác biết sao?"

" Phong Thạch Chi Ước? Đó là vật gì vậy?" Lục Mi tiên sinh mắt sáng rực lên, vị Thục Sơn chương môn này nhạy cảm ý thức được, ngàn năm trước, quả nhiên đã xảy ra một ít chuyện không tầm thường.

Một ngàn năm nay thiên địa linh khí hi bạc, tu chân giới nhân tài thất vọng, suốt ngàn năm không người phi thăng, có lẽ có quan hệ tới Phong Thạch Chi Ước này.

Đáng tiếc, Vô Danh lão nhân căn bản mặc kệ hăn, bởi vì Tiểu Khai lại bắt đầu niệm: " Vô Danh Tử mặc dù thiên phú ngu muội, nhưng tâm trí cứng cỏi vô cùng, tu luyện không ngừng, cho tới hai trăm ba mươi tám tuổi thì rốt cuộc khai mở, nguyên dương tích súc phong hậu vô cùng, tiến cảnh tu luyện tiến triển cực nhanh, một ngày ngàn dặm, mười năm có chút thành tựu, hai mươi năm trung thành, ba mươi năm đại thành, trở thành Thục Sơn phái đương đại trong hàng đệ tử là người tiếp cận với phi thăng nhất."

Vô Danh lão nhân không nháy mắt chờ mong Tiểu Khai, nói: " Sau đó thì sao?"

" Sau đó ma?" Tay của Tiểu Khai đưa ra: " Năm đó Vạn Yêu Vương hoành hành thiên hạ, sư phó người và mặt khác vài vị cao thủ liên thủ cùng đánh một trận chiến với Vạn Yêu Vương, sau khi lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận, tu chân giới khôi phục hòa bình, nam tu chân và nữ tu chân từ nay về sau qua cuộc sống hạnh phúc khoái hoạt."

" Không, không đúng!" Vô Danh lão nhân trầm giọng nói: " Phong Thạch Chi Ước đâu? Người vì cái gì không nói Phong Thạch Chi Ước?"

Tiểu Khai cũng có chút mộng: " Ta không biết Phong Thạch Chi Ước a."

" Người như thế nào lại không biết!" Vô Danh lão nhân bỗng nhiên bạo nộ: " Người đã biết thân phận của ta, vậy người như thế nào lại có thể không biết Phong Thạch Chi Ước! Nga, ta biết rồi, tổ tiên người khẳng định là tên nhát gan quỷ, rõ ràng biết Phong Thạch Chi Ước sắp tới, rõ ràng biết thiên địa gặp nạn, cũng không nguyện ý gánh chịu trách nhiệm, tham dự Phong Thạch Chi Ước, mà là một người trộm sống một mình, đúng hay không?"

" Người nói cái gì a, không hiểu gì cả." Tiểu Khai nói: " Hoàn toàn không hiểu nga."

" Hừ, người đương nhiên không hiểu." Vô Danh lão nhân cười ha ha: " Tổ tiên người đã làm ra chuyện tình mất mặt như vậy, làm sao có thể nói cho người, hắn đã sớm mang theo bí mật này phi thăng mất rồi!"

" Tiền bối, đã chúng ta cũng không biết, người nói chuyện tình năm đó ra đi." Lục Mi tiên sinh nói: " Vì cái gì ta thân là Thục Sơn chưởng môn, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái gì là Phong Thạch Chi Ước vậy?"

" Không nói, tuyệt đối không nói." Vô Danh lão nhân lắc đầu: " Chuyện này đã làm, cũng không cho hậu nhân các người biết nữa, miễn cho lo lắng, lại không làm nên chuyện gì. Dù sao dựa theo ước định lúc trước, cũng phải vĩnh cửu phong tồn bí mật này!"

Tiểu Khai nhú nhú mày, bỗng nhiên mỉm cười, chậm rãi nói: " Đứa nhỏ, người căn cốt thượng gia, kiêm thêm lòng dạ rừng triệt, chính là một miêu tử có thể tu chân thật tốt, có nguyện đi lên núi cùng ta không?"

Vô Danh lão nhân toàn thân mãnh chấn, xoát quay đầu lại, hai ánh mắt trừng lên còn lớn hơn mắt trâu, ha ha nói: " Thúc thúc, lên núi có thể ăn cơm no hay không?"

Tiểu Khai mỉm cười, vươn chỉ ra, đưa trước ngực, phảng phất như trên tay bưng một chén cơm: " Đứa nhỏ, đến đây, ăn chén cơm này, theo ta lên núi, ta cam đoan, người mỗi ngày đều có thể ăn cơm no."

Lục Mi tiên sinh nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, há to miệng, không biết hai người này đang làm cái gì.

Vô Danh lão nhân càng kích động, thật dài hít một hơi, lúc này mới trầm giọng nói: " Nhưng, a ba nói, người xấu bên ngoài rất nhiều, không nên tùy tiện ăn đồ người khác cho."

Tiểu Khai gật gật đầu: " Tốt lắm, ta với người về nhà một chuyến."

Vô Danh lão nhân xoay mạnh thân thể, đối diện Tiểu Khai, phác thông một tiếng, quy củ quỳ xuống, run giọng nói: " Sư phó, lão nhân gia ngài... thế nhưng còn kiện tại! Thế nhưng...còn làm Thiên Tuyển môn chủ!"

" Đương!" Phảng phất như có con mắt rơi xuống đất.

Tiểu Khai thần thái lại là hiên lành, lại là kích động, hoãn giọng nói: " Vô Danh, một ngàn năm nay, vất vả người rồi."

" Không vất vả, một chút cũng không vất vả!" Vô Danh lão nhân ưỡn ngực vỗ mạnh, tự tự leng keng: " Vì thiên hạ thương sinh nỗ lực, chính là bốn phận của người tu chân chúng ta, đây là năm đó sư phó dạy ta, ta vĩnh viễn đều nhớ rõ."

" Tốt lắm, người nói cho ta biết, năm đó đến tột cùng đã xảy ra cái gì?" Tiểu Khai thở dài: " Năm đó chúng ta liên thủ cùng Vạn Yêu Vương đánh một trận chiến, mặc dù thành công đánh chết Vạn Yêu Vương, nhưng ta cũng trọng thương, cơ hồ đương trường tử vong, vẫn bế quan tu luyện hơn một ngàn năm mới tính miễn cưỡng khôi phục đi tới, nhưng sau khi ta khôi phục, cũng rất cuộc tìm không thấy những đạo hữu trước kia nữa."

" Sư phó, ngài đích xác tìm không thấy các vị tiền bối nữa." Vô Danh lão nhân thở dài: " Bởi vì..." Hắn có chút chần chờ nhìn Tiểu Khai: " Bỏ đi, chuyện này hay là không cần nói nữa."

Tiểu Khai nhú mày: " Vì cái gì không nói? Một ngàn năm nay, linh khí trong thiên địa càng ngày càng hi bạc yếu ớt, ta tu luyện cho tới bây giờ đều không thể bước vào phi thăng chi cảnh, đây là đại họa của cả tu chân giới, chẳng lẽ..." Ngữ khí của Tiểu Khai bỗng nhiên nghiêm lệ: " Chẳng lẽ trường đại họa này, không lẽ là các người làm ra sao?"

" Không phải." Vô Danh lão nhân lại càng hoảng sợ, chạy nhanh phủ nhận: " Đương nhiên không phải, nếu không phải có Phong Thạch Chi Ước, có lẽ bây giờ tu chân giới càng thêm tệ hại hơn."

" Nga? Phải không?" Tiểu Khai hí mắt, giương mắt nhìn Vô Danh lão nhân, hào quang trong mắt hắn, ở trong cơ thể tiên thiên tiên khí thúc giục, như là thực chất bức tới, Vô Danh lão nhân quả nhiên ngăn cản không được, hai tay xua mạnh: " Sư phó, ngài ngàn vạn lần không cần hiểu lầm, thật sự...thật sự không phải ta làm."

Tiểu Khai hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên như tiếng sét đánh, hét lớn: "Rốt cuộc sao lại thế này, nhanh lên nói thật ra!"

Một tiếng quát hỏi, đã dùng tới tiên thiên tiên khí thúc giục, giờ phút này công lực Tiểu Khai cao cường thế nào, ngay cả Lục Mi tiên sinh bên cạnh cũng cảm thấy tâm tình khó chịu, phảng phất muốn hét lớn một tiếng, huống chi Vô Danh lão nhân đúng là tâm tư phù động, bị hấn quát một tiếng, lập tức rối loạn tâm trí, ấp úng nói: " Sư phó, ngài đừng nóng giận, ta nói, ta nói là được."

Bế Quan chân nhân giơ ngón tay cái lên, nhin không được tấm tắc khen: " Tiểu Khai đạo hữu, không nghĩ tới người còn rất có thiên phú a, ai, Vô Danh đứa nhỏ này, từ nhỏ tâm địa thiện lương, luôn hiểu được tôn sư trọng đạo, nếu không phải vì muốn biết Phong Thạch Chi Ước này, ta còn thật không đành lòng giúp người lừa gạt hấn a."

Mọi người giữ hơi thở, bắt đầu lắng nghe chuyện bí mật của một ngàn năm trước.

Ngàn năm trước, trong thiên địa linh khí dư thừa, tư chân giới nhân tài cường thịnh, cơ hồ mỗi trăm năm đều có thể có người phi thăng tiên giới, sau đó Vạn Yêu Vương vượt qua ma giới mà đến, hoành hành nhân gian, sư phó ngài mời vài vị cường môn các đại môn phái ra tay, cùng Vạn Yêu Vương quyết chiến dưới chân Hoàng Sơn, cuối cùng lưỡng bại câu thương, tất cả người tham chiến đều hồn phi phách tán, ngày thứ ba sau trận chiến ấy, Thiên Tuyển môn chủ được thiên hạ tu chân ủy thác đi điều tra, nhưng không có tìm được chút manh mối, chỉ nói cho chúng ta, dưới chân Hoàng Sơn phong tồn vô số tu chân pháp bảo, xin khuyên chúng ta không nên đi xuống điều tra, để tránh phá hư bình hành, đem cả Hoàng Sơn làm sụp đổ."

Tiểu Khai nhin không được mỉm cười, nghĩ thầm: " Thiên Tuyển môn chủ cũng không thành thật, hấn rõ ràng cứu bốn người, đặt vào trong Vô Tự Thiên Thư, nhưng lại không nói cho người khác."

Lục Mi tiên sinh mỉm cười, nghĩ thầm: " Phái Hoàng Sơn nổi danh Tụ Linh đại hội, nguyên lai là có lai lịch như vậy."

Vô Danh lão nhân tiếp tục nói: " Sau đó, các đại môn phái đều tuyển ra chưởng môn, bắt đầu chậm rãi khôi phục sự cường thịnh ngày xưa, sau trăm năm thái bình, cơ hồ tất cả người tu chân đồng thời phát hiện có một chuyện rất kỳ quái: trong thiên địa lúc đó, linh khí phảng phất trong một đêm, đã bị giảm bớt rất nhiều."

Thiên địa linh khí mặc dù không thể tính được, nhưng tu chân giới chúng ta ngàn năm trường tồn, luôn đối với linh khí có cảm ứng nhất định, vào một ngày, cơ hồ tất cả mọi người cảm giác được, linh khí đang bay nhanh biến mất, hơn nữa còn vắng một chỗ tụ tập, mà địa phương kia chính là Thục Sơn cực động Tiểu Quang Minh Cảnh."

" Tiểu Quang Minh Cảnh!" Kinh Hồng hô lên: " Đúng là được xưng địa phương kỳ lạ nhất Thục Sơn, thoát ly quy tắc của tam giới Thiên Ngoại Chi Thiên?"

" Đúng vậy, sư phó ngài đã biết, Tiểu Quang Minh Cảnh được xưng là thiên ngoại thiên(trời ngoài trời), nơi đây cho tới bây giờ không người ở lại, cũng là một nơi vĩnh viễn sẽ không xuất hiện biến hóa gì, nhưng bây giờ, nơi đây lại xuất hiện biến hóa mà ta khó thể tưởng tượng."

" Lúc này đây, vẫn là do Thục Sơn chưởng môn ra mặt, triệu tập cao thủ thiên hạ các đại môn phái, liên hệ đi đến Tiểu Quang Minh Cảnh, muốn nhìn xem rốt cuộc xảy ra sự tình gì."

" Tại Tiểu Quang Minh Cảnh, hết thấy bình thường, chỉ là có thêm một khối tảng đá."

" Oa! Khẳng định là tảng đá này giở trò!" Kinh Hồng la hoảng lên: " Nhưng đây là Thục Sơn Tiểu Quang Minh Cảnh, không thể là địa phương bình thường nga, chẳng lẽ là tiên nhân bỏ tảng đá ở đó?"

Vô Danh lão nhân lắc đầu: "Đương nhiên không phải tiên nhân, tiên nhân sẽ không làm chuyện nhàm chán như vậy, nhưng cũng không phải là người tu chân, bởi vì không có người tu chân nào có thể đột phá Thục Sơn phái ngàn năm kết giới, trộm tiến vào Tiểu Quang Minh Cảnh, cho nên lai lịch của tảng đá này, căn bản là mê hoặc."

"Vậy..tảng đá này giờ trò sao?" Ngưng Hương mở to hai mắt: "Chẳng lẽ là do tảng đá này giết người, cho nên các người phong ấn nó lại?"

"Tảng đá này sẽ không giết người, nhưng lại hấp thu thiên địa linh khí." Vô Danh lão nhân thở dài: "Hơn nữa không phải hấp thu bình thường, mà là dùng một loại cường độ và tốc độ khó có thể hình dung trong từng khắc không ngừng hấp thu thiên địa linh khí."

Hắn cười khổ một chút, nhìn Tiểu Khai nói: "Sư phó, năm đó ngài rời đi Thục Sơn tìm Vạn Yêu Vương, ta đã sắp phi thăng rồi, nhưng ngài xem ta bây giờ, là công lực thế nào."

Lục Mi tiên sinh gật đầu nói: "Khó trách...ta vừa mới cảm thấy công lực của tiền bối so với ta còn muốn thấp hơn hai phần."

Vô Danh lão nhân thở dài: "Đúng vậy, đây đều là do lúc ấy bị tảng đá hấp lấy cả. Trên sự thật, lúc ấy mọi người tiến vào Tiểu Quang Minh Cảnh, đều mất đi cơ hồ toàn bộ công lực, mà chỉ là chuyện phát sinh chùng thời gian uống một chén trà nhỏ từ khi chúng ta tiến vào mà thôi."

Mọi người nhìn nhau, đều có điểm rung động.

"Chúng ta nhìn thấy, vốn thiên địa linh khí vô ảnh vô hình, biến thành niêm trụ thực chất, cứ như vậy thành từng tia lũ lũ từ bên ngoài Tiểu Quang Minh Cảnh thổi vào, chui vào trong tảng đá, mà thiên địa linh khí trên người chúng ta, cũng bị ngạnh sanh từ trong thân thể bị rút ra, rót vào trong tảng đá, tràng cảnh như vậy thật sự là đáng sợ, lúc ấy người ở đây, có mấy

người tâm trí bạc nhược yếu kém không kiên cường, dao động cơ hồ hét lên."

" Chúng ta trải qua một phen trôi chảy thô thiển, cho ra một kết luận đáng sợ: Nếu còn không ngăn cản, có lẽ năm trăm năm sau, thiên địa linh khí sẽ hoàn toàn biến mất, trên thế giới này, sẽ không hề có người tu chân tồn tại. Càng đáng sợ chính là, hấp hết thiên địa linh khí xong, trong tảng đá này, rốt cuộc sẽ xuất ra vật gì? Nếu là quái vật, thì là một quái vật đáng sợ như thế nào?"

Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt một trái một phải lặng lẽ giữ chặt cánh tay Tiểu Khai, đều cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi.

" Cho nên, cuối cùng chúng ta quyết định, đem tảng đá này phong ấn lại, để bảo tồn thiên địa linh khí!" Vô Danh lão nhân dùng sức nắm chặt bàn tay: " Mà muốn phong ấn một khối tảng đá đáng sợ như vậy, có lẽ chỉ nhờ vào bản thân phong ấn thì còn xa lắm cũng không đủ, nhất định phải có người tu chân đến chủ trì mới được."

" Cho nên, tất cả người tu chân tiến vào tiên thiên chi cảnh làm ra một lựa chọn giống nhau: hy sinh chính mình, phong ấn tảng đá này, bảo tồn thiên địa linh khí, vì sự tồn tại của tu chân giới, làm ra cố gắng cuối cùng!" Vô Danh lão nhân thở ra một hơi thật dài, thần sắc mang theo điểm chuyên chú, mang theo điểm thần thánh, còn mang theo điểm cảm khái: " Các người phải hiểu được, nơi này, có rất nhiều người chỉ thiếu chút nữa là có thể phi thăng tiên giới, nhưng vì sự tồn vong của tu chân giới, bọn họ không chút do dự lựa chọn buông tha việc phi thăng."

" Các người thành công rồi." Thần sắc của Tiểu Khai trở nên nghiêm nghị, trầm giọng nói: " Một ngàn năm trôi qua, tu chân giới mặc dù điều linh không chịu nổi, nhưng ít nhất còn tồn tại. Thiên địa linh khí cũng còn tồn tại."

" Đúng vậy." Vô Danh lão nhân vẻ mặt đau khổ nói: " Chúng ta thành công, nhưng chúng ta cũng đã thất bại, sự thật chứng minh, chúng ta căn bản không phong ấn được tảng đá này, nhiều nhất chỉ có thể giảm bớt tốc độ hấp thu của nó mà thôi."

Lục Mi tiên sinh nói: " Tiền bối, người còn chưa nói, các người làm sao phong ấn được tảng đá kia?"

Vô Danh lão nhân gật gật đầu: " Sư phó nên biết, kỳ thật Thục Sơn, Nga Mi, Côn Lôn, Thanh Thành vốn là một thể, từ bốn nhà phân ra tới nay, mới phân biệt thành bốn phái, Thục Sơn phái cất dấu rất nhiều trận pháp tiên giới lực lượng cường đại, lúc này đây, đúng là bốn phái liên thủ, bày ra một kết giới cực mạnh xưng là Ý Thiên Phong Ấn. Đạo phong ấn này, chẳng những vô cùng cường đại, hơn nữa có thể do người tu chân đến chủ trì, nhân số tham dự càng nhiều, lực lượng phong ấn lại càng lớn, nếu bốn phái chường môn liên thủ, có lẽ tiên nhân bình thường đều không thể rung chuyển, nhưng sau bốn người mà tăng thêm một người, cứ vậy lực lượng càng tăng gấp đôi. Mà lúc này đây, tham dự phong ấn tiên thiên cao thủ, tổng cộng có năm trăm tám mươi sáu vị, phong ấn như vậy, nói là không tiền tuyệt hậu, đã tuyệt không khoa trương, có lẽ dù là Đại La Kim Tiên của tiên giới hạ phàm, cũng khó phá giải được!"

Tiểu Khai nhin không được hít sâu một hơi, đạo phong ấn này, nếu bốn người liên thủ là có thể đối kháng tiên nhân, vậy dựa theo lời Vô Danh lão nhân nói đến quy tắc, năm trăm tám mươi sáu người cùng phong ấn, lực lượng bành trướng bội lần nhân lên đúng là năm trăm tám mươi sáu bình phương, loại phong ấn này thật sự chỉ có thể dùng biến thái để hình dung.

Điểm chết người chính là, ở dưới phong ấn này, tảng đá vẫn có thể hấp thu thiên địa linh khí, đây lại là khái niệm gì?

Vô Danh lão nhân nói: " Cuối cùng, mọi người tuyển ta làm thủ hộ cho phong ấn, không cho phép bất kỳ kẻ nào phá hư đạo phong ấn này, đương

nhiên, cũng tuyệt không cho phép ta buông tha cho việc thủ hộ, một mình rời đi, cho nên bọn họ dùng Hàn Băng Tỏa Liên dưới biển sâu ngàn năm khóa ta dưới Vô Danh Phong này, suốt đời trọn đời không thể rời đi, thủ hộ đạo phong ấn này, đương nhiên là đã thủ hộ cả bí mật này."

" Vĩnh không buông tha, vĩnh không ly khai, vĩnh không tiết lộ bí mật, đây chính là Phong Thạch Chi Ước!"

" Nhưng, bây giờ người đã để lộ bí mật nga." Tiểu Hân cười nói.

" Điều này không tính là để lộ bí mật." Vô Danh lão nhân nói: " Phong Thạch Chi Ước quy định, cũng không phải không thể thông dung. Nếu là Thục Sơn chương môn thân đến, vậy ta có quyền lực để lộ bí mật. Hơn nữa, ta thậm chí còn có cơ hội để giải phóng chính mình."

" Giải phóng chính mình? Đó là quy tắc gì?" Tiểu Khai hứng thú nói: " Người nói xem."

Vô Danh lão nhân nói: " Ý Thiên Phong Ấn kỳ thật cũng có thể giải, nhưng muốn phá giải phong ấn này, trong thiên địa chỉ có một món đồ có thể làm được, đó chính là tín vật của Thục Sơn chương môn: Mặc Ngọc Ban Chỉ. Cho nên, nếu Thục Sơn chương môn quyết định cởi bỏ phong ấn, vậy phong ấn này, sẽ cởi ra, ta đương nhiên có thể khôi phục tự do rồi."

Vô Danh lão nhân nói thật nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí mang theo sự tự hào, cũng không che giấu được sự thật, thiên hạ tu chân nguyện ý đem quyết định cuối cùng đặt ở trong tay Thục Sơn chương môn, thân mình nhìn lại, tại ngàn năm trước Thục Sơn phái có thanh vọng như mặt trời giữa ban trưa, mà lúc ấy Thục Sơn chương môn, đúng là sư huynh của Vô Danh lão nhân.

" Vậy không phải là quá đơn giản rồi?" Lục Mi tiên sinh sờ sờ Mặc Ngọc Ban Chỉ trên ngón tay: " Người nói, là thứ này sao?"

Vô Danh lão nhân lại lắc đầu: " Đồ này của người, là giả."

" Giả?" Lục Mi tiên sinh sững sốt, nhìn không được cười rộ lên: " Tiền bối, Thục Sơn chưởng môn tín vật đại đại tương truyền, chưa từng bị mất, làm sao là giả được?"

Vô Danh lão nhân cười nói: " Tín vật này của người đích thật là giả, người không biết cũng bình thường, bởi vì ở một ngàn năm trước, Mặc Ngọc Ban Chỉ chính thức đã mất tích rồi."

Lục Mi tiên sinh thần tình hồ nghi, do dự nói: " Tiền bối...không phải nói giỡn chứ?"

Vô Danh lão nhân cũng không nhiều lời, chỉ về hướng vách núi cách hơn mười thước: " Nhạ, người xem, bên kia đúng là nơi Ý Thiên Phong Ẩn, người đem Mặc Ngọc Ban Chỉ bỏ vào cái lỗ nhỏ kia, sau đó dùng Thục Sơn phái bí truyền sáu đạo thực ngôn thúc giục, nếu Mặc Ngọc Ban Chỉ là thật, thì Ý Thiên Phong Ẩn sẽ tự mở ra."

Lục Mi tiên sinh chậm rãi đi qua, ở trên vách núi trước mặt, quả nhiên có cái lỗ nhỏ hình tròn, vừa lúc có thể đút được Ban Chỉ trong tay vào, hắn giơ tay lên, suy tư một lát, nhìn không được liền quay đầu lại, chần chờ nói: " Tiền bối, nếu phong ấn thật sự cởi ra, tảng đá kia vẫn còn ở đó, lỡ như sẽ hủy đi tu chân giới thì sao?"

Vô Danh lão nhân mỉm cười: " Ban Chỉ này của người là giả, thử cũng không sao."

Lục Mi tiên sinh khẽ cau mày, nhìn không được trong lòng tức giận, cười nói: " Nếu như thế, ta sẽ thử xem có gì đâu." Trong miệng khách khí, Mặc Ngọc Ban Chỉ trong tay lại không chậm trễ, bỏ vào trong lỗ tròn.

Lỗ hổng kia bỗng nhiên truyền đến một cỗ hấp lực kỳ dị, Lục Mi tiên sinh thử thế nhưng cầm không được, Mặc Ngọc Ban Chỉ " khách sát" một

tiếng bay ra ngoài, vừa lúc khảm nhập vào trong lỗ hồng.

" Niệm tụng sáu đạo thực ngôn, thúc giục Mặc Ngọc Ban Chỉ." Vô Danh lão nhân nói: " Thử một lần, thật giả biết ngay."

Lục Mi tiên sinh khẽ gật đầu, mặc niệm chân ngôn, mọi người rõ ràng nhìn thấy, một đạo yên khí năm màu hiện ra chậm rãi bị lỗ hồng hút đi vào, sau đó, lỗ hồng bắt đầu phát ra hào quang màu trắng nhàn nhạt.

" Xem, có phản ứng rồi, tiền bối, Ban Chỉ này quả nhiên là thật!" Lục Mi tiên sinh hít một hơi thật sâu, nhin không được lui ra phía sau hai bước,có chút khẩn trương nói: " Mọi người chú ý, phong ấn sẽ mở."

" Vèo!" Vô Danh lão nhân nhin không được cười ra tiếng: " Chưởng môn yên tâm đi, Ý Thiên Phong Ấn huyền tượng rất nhiều, xuất hiện dấu hiệu gì cũng không kỳ lạ nhưng không gặp được Mặc Ngọc Ban Chỉ chính thức, thì vô luận như thế nào, cũng giải không được."

Quả nhiên, lỗ hồng kia phát ra ánh sáng một hồi, cứ nhiên chậm rãi ảm đạm xuống, sau đó " ba tháp" một tiếng, Mặc Ngọc Ban Chỉ thể nhưng theo lỗ hồng bắn đi ra, rơi xuống khối băng mặt đất, phát ra tiếng đình đương thanh thúy.

" Các người cũng không nên uống phí công phu." Vô Danh lão nhân thở dài, lắc đầu nói: " Hôm nay sư phó có lệnh, Vô Danh không tiện chối từ, mới cùng các vị nói lên Phong Thạch Chi Ước, nhưng nói cho cùng, kỳ thật cũng không có gì khác biệt, bởi vì Ý Thiên Phong Ấn, cũng không phải người tu chân có khả năng cởi ra, mà Mặc Ngọc Ban Chỉ kia là một món đồ tiên gia bảo bối, nếu ta sở liệu không kém, căn bản là từ tiên giới hạ xuống, một ngàn năm trước, đã bị tiên giới thu hồi rồi!"

Tiểu Khai bỗng nhiên tiến lên một bước lắc đầu nói: " Điều này cũng không chắc."

Vô Danh lão nhân ngạc nhiên ngẩng đầu, mọi người thấy được Mặc Ngọc Ban Chỉ trong tay Tiểu Khai giống y đúc như của Lục Mi tiên sinh.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 3: Ý Thiên Phong Ẩn

"Ban Chỉ này của ta, có thể là thật sự nga." Tiểu Khai cười hì hì nói: "Để ta thử xem sao."

Vô Danh lão nhân khẽ nhú mày, trên mặt che kín hồ nghi, thấp giọng nói: "Sư phó..."

Lục Mi tiên sinh đã nhịn không được nói: "Thiên Tuyến môn chủ, Ban Chỉ này người từ đâu có?"

"Đương nhiên là sư phó ta cho ta." Tiểu Khai cười hì hì nói: "Đừng quên, ta chính là sư phó của Triệu Vô Danh hử a."

Vô Danh lão nhân cũng không ngốc, vừa mới nhất thời kích động, trực tiếp nhận sư phó, khi chuyển niệm nghĩ đến chỉ cảm thấy nơi nơi đều là sơ hở, nhịn không được cúi đầu trầm tư nói: "Cũng được, mặc kệ cái Ban Chỉ này là thật hay giả, để cho hắn thử xem, nếu hắn không phải sư phó của ta, thì hắn tuyệt không có khả năng biết cái gì là sáu đạo thực ngôn."

Lục Mi tiên sinh trầm tư: "Thiên Tuyến môn chủ luôn cổ lý cổ quái, có thể phá được Hoàng Sơn linh mạch, còn có thể hòa tan Hãm Không Đảo, ngăn cản thiên hỏa huyền băng, người mang thần thông như thế, đích xác không giống đương đại tu chân, lại nói tiếp, hắn thật sự có thể là tiền bối của Thục Sơn phái chúng ta, nhưng...nhưng từ xưa tới nay môn phái tu chân giới quan niệm nghiêm hà như thế, vì cái gì đệ tử Thục Sơn phái, còn

có thể làm Thiên Tuyền môn chủ đây? Chẳng lẽ hẳn đúng là ở ngàn năm trước xuất ra khỏi Thục Sơn phái, cải đầu vào Thiên Tuyền môn? Mặt khác, đã hẳn vào Thiên Tuyền môn, vì cái gì bây giờ lại đi làm Linh Sơn phái tông chủ?"

Hai người này nghĩ tới nghĩ lui, tâm loạn như ma, hồn nhiên không có chú ý tới Tiểu Khai đã chạy tới bên vách núi, đưa Mặc Ngọc Ban Chỉ trong tay lên.

Mặc Ngọc Ban Chỉ này, là lúc ấy Thiên Yêu Tiểu Tiểu trong Diệt Thế Chi Môn nhờ hẳn giao hồi tín vật về cho Thục Sơn, sau đó tại thiên địa chí luyện chi lữ trực tiếp phá đi bụng của Lưu Manh Thỏ, có thể thấy được đích thật là một món đồ kinh thiên động địa, Tiểu Khai có ít nhất chính thành năm chắc Ban Chỉ này là thật, cho nên thời điểm bỏ vào, trong lòng quả thật đã có chút khẩn trương, nhịn không được nghĩ: " Chờ một lát phong ấn phá vỡ, tảng đá kia xuất thế, đến tột cùng là phúc hay là họa?"

" Ta rốt cuộc có nên phá trừ phong ấn hay không?" Tiểu Khai đứng trước mặt vách núi, nhịn không được cảm thấy trù trù.

" Tiểu Khai đạo hữu, còn do dự cái gì, bỏ vào đi." Bế Quan chân nhân có vẻ tương đối kích động: " Đi, ta dạy người sáu đạo thực ngôn, nhanh!"

" Vậy...được rồi." Tiểu Khai khẽ cắn môi, đem Mặc Ngọc Ban Chỉ bỏ vào, bắt đầu cúi đầu mặc niệm.

Lục Mi tiên sinh và Vô Danh lão nhân rành mạch nhìn thấy, một đạo yên khí năm màu phiêu tán ra.

" Trời ạ, hẳn không ngờ thật sự là hiểu được sáu đạo thực ngôn! Nhưng đây chính là độc truyền bí mật của Thục Sơn chương môn a, chẳng lẽ... chẳng lẽ hẳn thật là tiền chương môn Thục Sơn phái ở một ngàn năm trước?" Lục Mi tiên sinh hít sâu một hơi, không hề chậm trễ " phác thông" quỳ xuống, lớn tiếng kêu lên: " Thục Sơn phái đệ tử, hiện nhâm chương

môn Lục Mi, tham kiến tiền chưởng môn, cung nghênh tiền chưởng môn đại giá quang lâm!"

"Đừng vô nghĩa, cẩn thận một chút." Tiểu Khai xoát một tiếng đem ngàn năm huyền thiết chi tinh cầm tại tay trái, tại đan điền của hắn, đã chậm rãi chảy ra một chất lỏng như niêm trù, chỉ từng chút chui vào trong cái lỗ hổng.

Ở đây đều là người có kiến thức, một cỗ tiên thiên khí tinh thuần đến mức tận cùng vừa vào mắt, càng nổi rõ lên thân phận tiền chưởng môn của Tiểu Khai, Lục Mi tiên sinh làm sao dám có mấy may chậm trễ, cung kính nói: "Dạ, chưởng môn."

"Ta cảm giác...cảm giác được một cỗ hấp lực thật lớn!" Khinh Hồng dùng sức nuốt ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy trái tim nhảy lên, rõ ràng đã chạy tới ôm đồm cánh tay Tiểu Khai: "Tiểu Khai ca ca, chúng ta chạy mau."

"Đúng vậy, chúng ta chạy mau, nơi này quá nguy hiểm." Tiêu Vận cũng hít thở dồn dập: "Sư đệ, ngàn năm huyền thiết chi tinh của người rất nhanh, chạy nhanh đưa mọi người cùng đi thôi."

Thế nhưng Tiểu Khai vẫn đứng ở nơi đây, vẫn không nhúc nhích.

"Sư đệ, ngươi làm gì?" Tiêu Vận nóng nảy, xoát cái xẹt qua, nhéo cánh tay hắn, dùng sức lôi kéo.

"Xích lập" một tiếng, ống tay áo Tiểu Khai đã bị xé xuống, cả người bị kéo nghiêng qua, nhưng cặp chân, vẫn cố định nơi đó, điều này phảng phất như một gốc rễ bất động.

"Đừng lôi kéo, sư tỷ." Tiểu Khai chậm rãi quay đầu lại, cười khố: "Ta thật ra còn muốn chạy nhanh, nhưng...nhưng ta giống như không động được nữa."

" Không thể nào!" Năm nữ nhất thời kêu to lên.

" Các người nhìn xem, nó đang hấp tiên thiên khí của ta." Tiểu Khai về mặt đầu khổ chỉ phía trước." Nhạ, đúng là nó."

Đúng vậy, ở cái lỗ hồng và đan điền của Tiểu Khai, phảng phất nổi lên một đạo tiên thiên khí như một chiếc cầu bắt ngang, tiên thiên khí đã động thành dịch thấu trong cơ thể Tiểu Khai, cứ như vậy từng tia lũ lũ bị hút đi ra, thông thả nhưng kiên quyết rót vào trong lỗ hồng.

Chỉ vài giây công phu, mặt mũi Tiểu Khai đã trắng bệch.

Tiểu Hân dùng sức trùng tới, phẫn khởi một kiếm, chém tới cổ tiên thiên khí kia, chỉ nghe " đương" một tiếng, trường kiếm cong vòng, sau đó tắc tắc vỡ vụn ngay không trung, tiểu hồ ly bị chấn đến ngã văng ra ngoài hai ba thước, ngã dài trên mặt đất.

" Làm sao bây giờ, chủ nhân?" Nước mắt Hiếu Nguyệt như sắp rơi xuống, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn so với Tiểu Khai còn muốn trắng bệch hơn vài phần.

Tiểu Khai còn không kịp nói chuyện, liền nghĩ thấy trước mắt sáng ngời, hoa lạp một tiếng, phảng phất như một tấm vải màu đen bị giật ra, trước mắt đột nhiên một mảnh tươi sáng, cái lỗ màu đen bay nhanh vỡ vụn ra, Mặc Ngọc Ban Chỉ " đương lang" ngã xuống trên mặt đất, trên vách núi trước mặt, cư nhiên trống rỗng xuất hiện một miệng động khẩu đường kính thật lớn, trong động bắn ra hào quang màu trắng vô cùng chói mắt, trong tích tắc, làm cho mọi người phải nhắm mắt lại.

Tiểu Khai chỉ cảm thấy cổ hấp lực kia chợt biến mất, thân hình nhất thời mất đi thăng bằng, ngã ra sau, nhưng cơ hồ đồng thời, ngàn năm huyền thiết chi tinh từ tay trái của hắn, càng truyền đến một cổ hấp dẫn lực càng thêm mãnh liệt, phảng phất như muốn kéo nó lên.

" Ta kháo!" Tiểu Khai hét lớn một tiếng, hai chân gắt gao dán chặt trên mặt đất, vận khởi thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, toàn thân công lực nhất thời phát động, liều mạng giữ chặt ngàn năm huyền thiết chi tinh trong tay mình.

Giờ khắc này, phảng phất thiên địa đại biến, dị tượng khôn cùng, trong khoảnh khắc, bầu trời mây đen rậm rạp, tiếng sấm oanh long long từ phía chân trời xa xôi vang tới, tiếng nổ trầm muộn vang rền.

Nơi này bốn phía vốn chỉ là đáy vách núi, nhưng cuồng phong thật lớn vô cùng, cứ như thổi mặt đất bằng phẳng lên, đem mọi người thổi ngã trái ngã phải, đã phảng phất như thân rơi vào biển rộng uông dương, bãi cát sa mạc!

Vô Danh lão nhân lao ra một bước, nhưng lại bị xích sắt hung hăng kéo trở về, da miệng như giật giật, thần tình bất khả tư nghị, khó tin run giọng nói: " Trời ạ, Ý Thiên Phong Ấn...phá..."

Lực lượng phong ấn này, chính là do Vô Danh lão nhân miêu tả cỡ nào cường đại, quả thật mang theo uy thế khó thể tưởng tượng, công lực của Tiểu Khai giờ phút này, sớm đã trên cả tiên nhân bình thường, nhưng lần này bị tiền tấu trước khi phong ấn bị phá vỡ, đã bị kinh ép tới không thở nổi, tay trái hấn kịch liệt run rẩy, cây ngàn năm huyền thiết chi tinh phảng phất như run rẩy trong gió kịch liệt, muốn rời tay mà đi, Tiểu Khai hít thở mạnh, dùng sức hô: " Ngàn năm huyền thiết chi tinh, ta mệnh lệnh ngươi, nhỏ đi, nhanh lên nhỏ đi!"

Vốn luôn nghe lời, lần này ngàn năm huyền thiết chi tinh giống như nhập ma, không nghe hiểu được mệnh lệnh của Tiểu Khai, chẳng những không nghe, nó còn càng lúc càng lớn, biến dài, sau đó dùng sức loạn choạng, phảng phất như muốn tránh thoát khỏi tay Tiểu Khai, theo cuồng phong phi tấu.

Ngưng Hương cắn răng, hai tay hợp lại, nhất thời đem ngàn năm huyền thiết chi tinh ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: " Tiểu Khai ca ca, ta đến giúp ngươi."

" Chúng ta cũng tới." Mặt khác bốn nữ cũng không chút do dự xông lên, đã bồn chồn bắt được ngàn năm huyền thiết chi tinh.

Từ xa nhìn lại, phảng phất như một nam năm nữ đang cùng một đối thủ không nhìn thấy tranh đấu ôm nhau cứng ngắc, tràng cảnh này quý dị nói không nên lời.

Ở trong sự giằng co này, bạch quang trong động khẩu bỗng nhiên bành trướng, phảng phất mãnh liệt hơn thập bội, hào quang bức người chói mắt cơ hồ có thể làm cho người thường đương trường biến thành người mù, trong tiếng bạch quang gào thét, một phương viên bạch quang hình thành như tấm chắn chùng ba thước cách mặt đất ba thước không trung chậm rãi nhẹ nhàng đi ra.

" Xong rồi, xong rồi..." Vô Danh lão nhân ngã mũ ngồi trên mặt đất, thần tình như tro tàn: " Lần này tu chân giới hoàn toàn xong rồi."

Thứ này bay rất chậm, đã thật vững vàng, mặc dù bên ngoài gió mưa điên cuồng, nhưng nó phảng phất không chút ảnh hưởng, cứ như vậy chậm rãi xuất ra, chia ra từng tắc một xuất hiện trước mặt mọi người.

Tiểu Khai há to miệng, trợn trừng mắt, lặng lẽ hít thở, rốt cuộc nói không nên lời.

Ở trước mắt hắn, là một khối tảng đá.

Một khối tảng đá vô cùng bóng loáng, vô cùng tròn trịa, vô cùng khiết bạch.

Khối đá chậm rãi di động, chậm rãi xoay tròn, phảng phất như hết thủy bên ngoài cũng không thể phá hư quỹ tích của nó, điện quang hỏa thạch chớp lóe chiếu sáng, đầu của Tiểu Khai phảng phất như bị lôi điện đánh trung, thế nhưng bị dọa đến lui ra sau ba bước, chỉ cảm thấy đầy trời khắp đất đều là uy áp đến vô cùng lạ thường, uy áp này sinh bình, ép tới hẳn đương trường ngã ngồi trên mặt đất, liên thủ ngàn năm chi tinh cũng bị buông tay, đều không có chú ý tới.

Tiểu Khai buông tay, lực lượng năm nữ rốt cuộc không giữ lại ngàn năm huyền thiết chi tinh, cây gậy linh thông này bỗng phát ra một tiếng rít kỳ dị, phảng phất như phát ra sự hưng phấn thoải mái vô hạn, ba lý ba lập lắc lư, đung đưa, nhất thời ném năm nữ ra ngoài, sau đó lại là một tiếng gào thét hoan khoái, đương trường phóng lên cao, sau đó nhẹ nhàng dừng trên đầu tảng đá, chậm rãi súc thành một cây côn nhỏ ước chừng nửa thước, an tĩnh im lặng không chút động tĩnh.

Lục Mi tiên sinh xoa xoa ánh mắt, chỉ cảm thấy kiến thức cuộc đời này tuy nhiều, nhưng chưa từng nhìn thấy trường hợp quý dị như trước mắt.

Thoạt nhìn, Tiểu Khai không giống như chủ nhân của cây gậy này, mà tảng đá mới giống như là chủ nhân của nó.

Tảng đá phảng phất như thật sự thông linh, thế nhưng dừng lại ở trước mặt Tiểu Khai, sau đó phương hướng cao thấp có chút chuyển động, phảng phất như đang đối diện với một người đang gật đầu, rồi sau đó, mọi người thấy hoa mắt, tảng đá đã phóng lên cao, trong phút chốc đã xuyên lên vạn thước trời cao, bỗng nhiên một tiếng huýt gió cổ quái theo bầu trời truyền đến, nhất thời mọi người cảm giác được linh khí mãnh liệt ba động, bốn phương tám hướng mười trời bát hoang thiên địa linh khí đang bị một cỗ lực lượng vô cùng bá đạo mạnh mẽ bị hút đi ra, không một ngoại lệ rớt vào trong cơ thể tảng đá.

Chỉ khoảng một hai giây công phu, sắc mặt mọi người đã tề tề trắng bệch, bởi vì tất cả mọi người cảm giác được, thiên địa linh khí trong cơ thể căn bản không thể khống chế, ít nhất đã bị hấp đi ra một phần mười.

Trước Thục Sơn đại điện, mười mấy tên đệ tử miệng phun máu tươi, ngửa mặt lên trời, đã bị hấp lực ngoại giới biến thành tẩu hỏa nhập ma.

" Chẳng lẽ...chẳng lẽ tu chân giới hôm nay phải bị hủy?" Lục Mi tiên sinh ngay cả dũng khí đứng thẳng lên cũng không có, run giọng nói: " Tiền bối, chúng ta...chúng ta có phải phạm vào sai lầm khủng khiếp rồi không?"

Ở giờ phút này, chỉ nghe tảng đá trên bầu trời một tiếng gào thét, nhất thời lại hướng lên trên bay nhanh, trong phút chốc đã biến mất ở cuối chân trời xa tắp.

Linh khí khôn cùng mất đi hấp lực, nhất thời theo vạn thước trời cao đều rơi xuống, vô số người tu chân thở ra một hơi thật dài, toàn thân hư thoát ngồi trên mặt đất.

Vô luận như thế nào, hôm nay chi nguy, cuối cùng là tạm thời giải trừ.

" Tiểu Khai đạo hữu, kỳ thật người không cần quá mức lo lắng." Bác Học chân nhân lúc này không ngờ lại toát đầu ra: " Chuyện về tảng đá này, có lẽ ta biết một chút..."

" Người biết!" Tiểu Khai mắt chột sáng ngời: " Tảng đá này rốt cuộc là thứ gì?"

" Người đừng hiểu lầm, chuyện tảng đá này, ta không có nghe nói qua, nhưng tảng đá này thoát nhìn như là chủ nhân của huyền thiết chi tinh ngàn năm, điểm này làm cho ta có suy nghĩ, bởi vì ta biết, ngàn năm huyền thiết chi tinh, trước kia đích thật là có chủ nhân." Bác Học chân nhân cười nói: " Người đã bảo ta là người bác học phong phú, cũng nên biết, năm đó ta thiệp liệt rất nhiều, bốn môn tâm pháp tu luyện mặc dù không đủ, nhưng đối với

tinh tượng chiêm đoán, các loại tạp học, tiền trần hậu sự của tu chân giới, dật văn bát quái, đều hiểu rõ như lòng bàn tay, ta muốn nói chuyện này, có lẽ cả tu chân giới, chỉ còn một mình ta biết được được một chút."

Tiểu Khai nuốt một hơi: " Người nói."

" Từ xưa tương truyền, thiên địa chia làm tam giới, đó là tu chân giới, tiên giới cùng ma giới, đây là thường thức của tu chân giới ngày nay, người có nghe nói qua không? " Bác Học chân nhân nói: " Nhưng hôm nay người đã nghe nói về Tiểu Quang Minh Cảnh của Thục Sơn, nơi này được xưng là Thiên Ngoại Thiên, chính là không có mặt trong tam giới ngũ hành một giải đất kỳ dị, đúng hay không?"

" Đừng nhiều lời." Bế Quan chân nhân không kiên nhẫn nói: " Lão mũi trâu, năm đó thích khoa trương kỳ đàm, đã qua một ngàn năm, không ngờ một chút tiến bộ cũng không có, nói chuyện mẩu chốt đi."

" Di?" Tiểu Khai nhạy cảm ý thức được một chút gì: " Các người đều nhớ rõ năm đó rồi?"

Trần Nguyên chân nhân cũng cười hì hì xông ra: " A a, Tiểu Khai đạo hữu, không đối gặt người, chúng ta đều khôi phục trí nhớ rồi."

" Trời ạ, thật sự a, vậy thật chúc mừng các người!" Tiểu Khai mừng rỡ nói: " Vậy các người rốt cuộc là ai?"

Bế Quan chân nhân cười hắc hắc: " Thân phận của ta, người nên đoán được rồi, ta là sư phó Triệu Vô Danh, đương nhiên là Thục Sơn chương môn năm đó."

Bác Học chân nhân gật đầu nói: " Mà ta, chính là Thanh Thành chương môn."

Mạt Chước chân nhân có chút cười nói: " Ta là Hoàng Sơn chương môn."

Trần Nguyên chân nhân nói: " Ta là Nga Mi chương môn."

Tiểu Khai há to miệng: " Nói cách khác, điển cố vừa rồi đệ tử Bế Quan chân nhân nói với ta, chuyện liên thủ quyết chiến Vạn Yêu Vương, đúng là các người?"

Trần Nguyên chân nhân hắc hắc cười nói: " Đúng vậy, chính là chúng ta."

" Nhưng...nhưng các người biết Tiểu Quan là ai chẳng?" Tiểu Khai có điểm khẩn trương nuốt ngụm nước bọt.

" Chúng ta biết a, hẳn là Vạn Yêu Vương." Mạt Chước chân nhân nói: " Tiểu Khai đạo hữu, người cứ yên tâm, vô luận có bao nhiêu cừu hận, đã qua rồi một ngàn năm, cũng nên bình tức, nói sau, bây giờ Vạn Yêu Vương không còn là ác ma giết người như ngóe trước kia, bây giờ Tiểu Quan, ta xem so với người còn thiện lương hơn chút ít."

" Đúng vậy." Bác Học chân nhân nói: " Đừng tưởng rằng người tu chân đều là những lão già cổ hủ, chúng ta vẫn biết phân biệt thị phi đúng sai đó."

Tiểu Khai lúc này mới thở ra một hơi: " Tốt lắm, Bác Học chân nhân, người nói chuyện kia đi."

Bác Học chân nhân gật gật đầu: " Lại nói Tiểu Quang Minh Cảnh này, nó được xưng là không có trong tam giới ngũ hành, không tuân thủ quy tắc của tam giới, vậy các người nghĩ thấy, trong thiên địa, thật sự chỉ có tam giới hay sao?"

" Nga, điều này đích thật là một vấn đề." Tiểu Khai có điều suy tư gật đầu: " Theo lý thuyết, Tiểu Quang Minh Cảnh cũng là một giới, thì phải là

giới thứ tư mà chúng ta không biết rồi."

" Đúng rồi." Bác Học chân nhân vỗ tay nói: " Năm đó ta đọc hết Thực Sơn diễn tịch, thông qua vô số dật văn bát quái và hành tẩu bút ký tổng hợp phân tích, mới suy đoán ra ngàn năm huyền thiết chi tinh có một chuyện cũ mà người ta không biết! Ta phát hiện, ngàn năm huyền thiết chi tinh này được người ta cho rằng chưa từng có chủ nhân, kỳ thật căn bản không phải là do thiên địa tự nhiên hình thành!" Ánh mắt hân hân sáng ngời nhìn ba vị chân nhân kia: " Đồ vật này căn bản là do luyện chế đi ra!"

" Ta kháo, thứ này cũng quá đáng a!" Tiểu Khai mở đầu kêu lên: " Người đừng lầm, nếu ngàn năm huyền thiết chi tinh không phải do tự nhiên hình thành thì sao có thứ được xưng là thủy chi tinh hoa Băng Phách Chi Tinh? Còn có mộc hỏa thổ đối ứng lại là thứ bảo bối gì, những thứ này chẳng lẽ cũng do luyện chế đi ra sao?"

" Vậy thì không phải, Tiểu Khai đạo hữu, người không hiểu được ý tứ của ta." Bách Học chân nhân nói: " Ta nghĩ thấy, ngàn năm huyền thiết chi tinh vốn là do thiên địa tự nhiên hình thành, nhưng sau đó nó lại bị luyện chế, cho nên nó sẽ không gọi là tự nhiên hình thành nữa."

" Lão mũi trâu, lần này người khoa trương có kẻ hở rồi." Bế Quan chân nhân ha ha cười nói: " Có tài liệu gì không thể luyện chế chứ? Nếu ta có được một viên ngàn năm huyền thiết chi tinh, ta cũng có thể luyện chế nó thành pháp bảo a."

" Nhưng ý ta nói không phải một viên." Bác Học chân nhân vẻ mặt nghiêm túc: " Các người nghe cho rõ, ta nói chính là toàn bộ ngàn năm huyền thiết chi tinh, đó chính là, thiên địa tam giới trong lúc đó, là toàn bộ ngàn năm huyền thiết chi tinh!"

Hắn cười lạnh nhìn Bế Quan chân nhân: " Người nghĩ thấy, người có năng lực thu tập được toàn bộ ngàn năm huyền thiết chi tinh trong thiên địa

thời đó hay sao?"

" Không có khả năng." Bế Quan chân nhân quả quyết lắc đầu nói: " Chuyện này, mặc dù là tiên đế của tiên giới hay ma tôn của ma giới liên thủ cũng làm không được!"

" Đúng, bọn họ đúng là làm không được." Bác Học chân nhân chắc như đinh đóng cột nói: " Cho nên, người chính thức làm được chuyện này, đến từ thế giới thứ tư!"

" Nhưng người dựa vào cái gì nói ngàn năm huyền thiết chi tinh là bị luyện chế qua?" Trấn Nguyên chân nhân nhú mày nói: " Chẳng lẽ là bởi vì vừa rồi nó bị tảng đá kia thu đi?"

" Các người a, thật sự là đầu gỗ não xác." Bác Học chân nhân giận dữ nói: " Năm đó Thục Sơn luận kiếm thịnh hội các người đã tham gia không ít lần, chẳng lẽ các người không nhớ rõ uy lực của ngàn năm huyền thiết chi tinh năm đó lớn bao nhiêu?"

" Đương nhiên." Mạt Chước chân nhân lắc đầu nói: " Ngàn năm huyền thiết chi tinh có thể nói là nguyên sinh pháp bảo cực mạnh nhất của thiên địa, cơ hồ không nên tu luyện, có thể thông sát hết thủy pháp bảo của tu chân giới a! Điều là thiên địa bốn nguyên lực lượng Băng Phách Chi Tinh, Vô căn thiên hỏa và Túc Nhưỡng, vốn nên cùng nó ngang bằng mới đúng, nhưng trên thực tế, căn bản không chịu được một kích toàn lực của nó a!"

" Cái này được rồi!" Bác Học chân nhân nói: " Các người ngẫm lại, đều là thiên địa bốn nguyên lực lượng năm đại pháp bảo, vì cái gì mà lại hơn kém nhiều như vậy? Thì phải là bởi vì tất cả huyền thiết chi tinh đều bị người luyện chế qua a!"

Lời này nói ra, Tiểu Khai cuối cùng phản ứng: " Người là nói, tảng đá kia đúng là đến từ đệ tứ giới, đã đúng là chủ nhân của ngàn năm huyền thiết

chi tinh năm đó, hơn nữa đúng là do nó luyện chế ra ngàn năm huyền thiết chi tinh?"

"Tình huống cụ thể ta đương nhiên không biết." Bác Học chân nhân cười nói: "Mấy cái này toàn bộ đều là đoán. Ta nghĩ thấy, đã có đệ tứ giới tồn tại, mà lại không cho tam giới biết, vậy đệ tứ giới khẳng định là có quy tắc riêng, đã khẳng định không nhiễu loạn trật tự của tam giới, cho nên đối với tảng đá này, chúng ta kỳ thật không cần sợ hãi, thậm chí một ngàn năm trước, chúng ta căn bản không cần phong ấn nó, nếu sớm để cho nó hấp thu cũng đủ thiên địa linh khí, có lẽ nó đã sớm hoàn thành sứ mạng, trở về đệ tứ giới mất rồi!"

Một phen hội luận, quả thật là kinh thế hãi tục, nhưng mấy vị cường môn lão gia trong Vô Tự Thiên Thư trí tuệ cực cao, thiệp liệp cực lớn, hẳn đã dám đem lời này nói ra, vậy lời này thật bất khả tư nghị, khó tin, có lẽ cũng là thật sự.

Tiểu Khai suy nghĩ sau hồi lâu, mới nói: "Tiền bối, ta bây giờ nên làm gì?"

"Không làm gì." Bác Học chân nhân cười ha ha: "Nên làm gì cứ làm đó, coi như tảng đá này căn bản không có xuất hiện qua là được, bốn người chúng ta trọng tổ hình thể, còn cần người hỗ trợ nữa."

Dưới chân Vô Danh Phong, Lục Mi tiên sinh, Vô Danh lão nhân và năm nữ đang nhìn nhau, đều ngơ ngác nhìn Tiểu Khai đứng trước mắt, chỉ thấy hẳn trong chốc lát cười, trong chốc lát nghiêm túc, trong chốc lát thần tình sắc mặt vui mừng, trong chốc lát vẻ mặt sâu dung, đều nghĩ thấy kỳ lạ, qua khoảng mười phút, mới nhìn thấy Tiểu Khai vỗ mạnh tay một cái, quát to một tiếng: "Ta hiểu được rồi!"

"Tiểu Khai ca ca, người không sao chứ." Khinh Hồng nhẹ chân nhẹ tay tiêu sái đi tới, đưa tay áp lên trán Tiểu Khai: "Không giống như phát sốt

nga."

" Phát sốt cái gì." Tiểu Khai đẩy tay nàng: " Hãy bớt nói nhảm đi, nhanh lên theo ta vào chỗ phong ấn xem."

" Nga, đúng đúng, nên như thế." Lục Mi tiên sinh nhanh chóng sửa quần áo, xoay người nói: " Mời tiên bối."

Tiểu Khai nhặt lên Mặc Ngọc Ban Chỉ chính thức trên đất: " Nhạ, này trả lại cho người."

Trong lòng Lục Mi đều là nghi hoặc, nhưng lại không tiện hỏi, cung kính tiếp nhận Ban Chỉ, nói: " Đa tạ tiên bối."

" Không cần cảm ơn ta, ta cũng không phải tiên bối gì, người cứ gọi ta là Thiên Tuyển môn chủ đi." Tiểu Khai cười nói: " Mặc Ngọc Ban Chỉ này, bị Mạnh Phi Phàm của Thục Sơn phái các người đưa cho Thiên Yêu Tiểu Tiểu, sau đó Thiên Yêu Tiểu Tiểu lại nhờ ta trả lại cho các người, tính ra là vật quy nguyên chủ rồi."

Lục Mi vẻ mặt mê mang, trong đầu tới lui chỉ là Mạnh Phi Phàm, Thiên Yêu Tiểu Tiểu, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết ra sao, Khinh Hồng ở bên mỉm cười, nhin không được có chút cảm khái, vô luận như thế nào, Thiên Yêu lưu lại ấn ký cuối cùng của thế giới này, đến tận đây có thể xem như là một kết cuộc hoàn mỹ.

Tiểu Khai xung trận lên trước, đi vào Ý Thiên Phong Ấn.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 4: Thâu Thiên Tuế Nguyệt

Bạch quang trong phong ấn đã hoàn toàn tiêu ẩn, năng lượng đã toàn bộ lưu thất, cho nên mọi người đi vào thuận buồm xuôi gió, chỉ nhìn dọc theo đường đi đầy đất đều là các loại ngọc thạch pha lê, còn có rất nhiều hạt châu sáng chói trong suốt, mấy thứ này có lẽ đều thuộc về tài liệu pháp bảo của người tham dự thiết trí phong ấn, hôm nay đã toàn bộ hủy sạch, Lục Mi tiên sinh đi theo ở phía sau, nhìn thấy một thứ thì lắc đầu thở dài, chỉ cảm thấy cuộc đời này không ngờ có thể nhìn thấy nhiều cực phẩm pháp bảo như vậy, quả nhiên là vô cùng sáng mắt, phải biết rằng, mấy thứ này đều là pháp bảo cao nhất của ngàn năm trước, vô luận là một món cho tới bây giờ, đều có tư cách nhập tuyển một trong mười đại tiên khí của tu chân giới a.

Đi khoảng thời gian một chén trà nhỏ, mới nhìn thấy một cánh cửa, xuyên qua cửa, thì là vô số mạng nhện đang căng đầy, xem ra đây là vị trí thiết hạ phong ấn, Tiểu Khai đưa tay vén lên mạng nhện, liếc mắt nhìn qua, nhìn không được nhẹ nhàng " oa " một tiếng.

Đằng sau lớp mạng nhện, là một không gian vô cùng rộng lớn, thoát nhìn so với Thục Sơn đại điện còn muốn lớn hơn một ít, mà hôm nay, trong không gian này, đang ngồi đầy người, mỗi người đều đang khoanh chân, hai tay hướng lên, năm tâm hướng trời, đúng là tiêu chuẩn tư thế tu luyện.

Những người này, không hề nghi vấn đều là những người tham dự Phong Thạch Chi Ước của năm đó.

" Tiền bối, tiền bối, tại hạ Thục Sơn Lục Mi, đặc ý đến bái phỏng." Lục Mi tiên sinh cung kính cúi đầu nói.

Không có phản ứng.

" Tiền bối, tại hạ là Thục Sơn chưởng môn, dựa theo Phong Thạch Chi Ước quy tắc, chúng ta đã phá vỡ Ý Thiên Phong Ấn, đặc ý đến nghênh đón các vị tiền bối đi ra ngoài." Lục Mi lại nói.

Vẫn là không có phản ứng.

Tiêu Vận nhẹ nhàng đi tới, đưa tay huýt một chút trên lưng một người, nhẹ giọng nói: " Uy."

Vèo một tiếng, phảng phất như một tấm kính bỗng nhiên bị nghiền nát, bể tan, người này trong khoảnh khắc bị vỡ ra, hóa thành bụi bặm đầy đất.

Lục Mi nhìn thấy hít sâu một hơi rét lạnh.

" Bọn họ đều đã chết." Tiểu Khai thấp giọng nói: " Bị tảng đá hấp thu tiên thiên khí toàn thân xong, bọn họ đã biến thành người thường, bất luận kẻ nào trải qua sau ngàn năm, cũng sẽ biến thành bụi bặm cả!"

Lục Mi tiên sinh nhìn chăm chăm hồi lâu, bỗng nhiên nói: " Không đúng."

Tiểu Khai ngạc nhiên quay đầu: " Có cái gì không đúng?"

Lục Mi tiên sinh nói: " Nếu bọn họ thật sự biến thành người thường, thì sẽ không chết kiểu này, phải có tư thế này, thì sao lại có thể chinh tề ngời xuống thế này? Ta xem hình dáng bọn họ, là như trong nháy mắt hành công, liền bị phong ấn đóng kết, không thể nhúc nhích mảy may, cho tới hôm nay."

Lục Mi tiên sinh còn một câu chưa nói ra, nhưng mọi người đã hiểu được: " Những nguoiif này ngồi chỗ này hành công chỉnh tề như thế, vậy hiển nhiên là thời điểm vừa xong Ý Thiên Phong Ấn, nói cách khác, phong ấn vừa mới hoàn thành, những người này đã bị lực lượng nào đó trói buộc ở chỗ này, từ đó về sau rốt cuộc không có nhúc nhích qua.

Nghĩ đến đây, mọi người hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút âm trầm ớn lạnh, khối tảng đá kỳ quái kia, tại đây có thể nói trong Ý Thiên Phong Ấn có thể đoạt thiên địa tạo hóa, không ngờ còn có thể trong phút chốc đồng kết mọi người, nếu đây là sự thật, vậy lực lượng tảng đá này ẩn chứa, có lẽ cho tới bây giờ không có xem Ý Thiên Phong Ấn để vào mắt.

Nói cách khác, Ý Thiên Phong Ấn này, đối với nó mà nói, chỉ căn bản là thùng rỗng kêu to!

" Nhưng...nhưng vì cái gì mà tảng đá này lại chịu cam tâm tình nguyện bị phong ấn ở chỗ này đến ngàn năm nay?" Tiêu Vận nhíu mày nói: " Hơn nữa Vô Danh lão nhân có nói qua, tảng đá này chỉ cần năm trăm năm là có thể đem thiên địa linh khí hoàn toàn hấp thu, nhưng hôm nay đã qua một ngàn năm rồi, có thể thấy được, phong ấn này vẫn có hữu dụng a."

" Huyền cơ nơi này, sợ là chúng ta sẽ không hiểu được đâu, nhưng những người này, nói không chừng còn có thể cứu." Lục Mi tiên sinh nghiêm nghị nói: " Bọn họ mặc dù bị đồng kết, nhưng các người có phát hiện hay không, tư thế của bọn họ, kỳ thật có điểm kỳ quái."

Tiểu Khai và năm nữ đi vào đại sảnh nhìn lại, lúc này mới phát hiện, nguyên lai những người này có tư thế khoan chân ngồi, đích xác cùng người tu chân bình thường không giống nhau. Người tu chân bình thường thì thời điểm ngồi xuống đều là thân thể đoạn chính, trong lòng bàn tay hướng lên cao, tư thế thật tiêu chuẩn, nhưng những người này, lại toàn bộ hiện ra có chút nghiêng tới, mà phương hướng nghiêng tới chính là trung ương đại sảnh.

Thoạt nhìn thì giống như tất cả mọi người muốn giao thân xác tiến đến đại sảnh trung ương.

"Chưởng môn, cái này có gì giằng cứu không?" Kinh Hồng nói.

"Nếu ta đoán không sai, đây là một bộ trận pháp có ghi lại trong cổ tịch Thục Sơn phái, tên là Thâu Thiên Tuế Nguyệt."

"Thâu Thiên Tuế Nguyệt!" Kinh Hồng kinh hô: "Chẳng lẽ lại là phương pháp trường sinh bất lão?"

Lục Mi tiên sinh thần thái thập phần nghiêm túc, chậm rãi nói: "Thục Sơn cổ tịch ghi lại, mấy trăm ngàn năm trước, đương đại chưởng môn đột nhiên nằm mộng, trong mộng được thần tiên truyền lời, vì vậy trong đêm thám sát Tiểu Quang Minh Cảnh, thu hồi được một bạc quyển, trên bạc quyển cũng không có chữ viết, đệ tử trong môn phái đem ra xem, chỉ là quyển sách trống, nhưng khi vị chưởng môn kia nhìn vào, thì lại có vô số chữ viết, chỉ tiếc hãn không nhận ra là loại chữ viết gì, hỏi khắp tu chân giới, cũng không một người hiểu được. May là trên bạc quyển còn có một bộ hình vẽ, có thể dùng tham khảo. Chưởng môn dưới sự bất đắc dĩ, đành phải lấy bút ra, vẽ lại hình này, màn đêm vừa buông xuống, thì ngày hôm sau bạc quyển không cánh mà bay, từ đó về sau không hiện ra nữa. Mà hình vẽ kia, trong Thục Sơn phái kiệt lực tham tường, cuối cùng tìm được một bộ trận pháp, đó chính là Thâu Thiên Tuế Nguyệt chi trận."

Mọi người tấm tắc kỳ lạ, đều nghĩ thấy thần nhiên thần vắng, Tiểu Khai có chút vừa động, thầm nghĩ: "Tình huống của bạc quyển này, lại có điểm giống như Vô Tự Thiên Thư của ta, phải là người có duyên mới nhìn thấy được chữ viết, nhưng trên đó viết gì đó, không ngờ lại xem không hiểu."

Hắn cười hắc hắc, nhin không được lại nổi lên thời điểm lần đầu gặp Vô Tự Thiên Thư, bên trên chỉ có bốn chữ to, cũng không nhìn thấy được chữ viết nào.

Lục Mi tiên sinh nói: " Thâu Thiên Tuế Nguyệt chi trận sớm thất truyền đã gần trăm ngàn năm, ai cũng không biết đến tột cùng có bộ dáng gì, bất quá theo ta được biết, dấu hiệu sau khi trận này được bày ra, chính là bộ dáng bây giờ của bọn họ, cho nên nếu bọn họ thật sự là bày ra Thâu Thiên Tuế Nguyệt chi trận, vậy nói không chừng chúng ta có thể cứu sống bọn họ."

Mọi người nhin không được cùng quay đầu nhìn những người kia, rồi cùng lắc lắc đầu: " Chưởng môn, những người này đã sớm hóa thành bụi bặm rồi, nói muốn cứu sống bọn họ, chúng ta thật sự rất khó tin tưởng!"

Lục Mi tiên sinh cười nói: " Vô luận như thế nào, thử một lần xem, lão đạo công lực rất kém, một mình khó làm, còn mời các vị giúp cho lão đạo một tay."

" Không thành vấn đề, người nói đi, làm như thế nào." Tiểu Khai nói: " Mau đưa vấn đề của nơi này giải quyết xong, ta còn phải đi cứu Tiểu Trúc của ta nữa."

Lục Mi tiên sinh nói: " Kỳ thật cũng không phức tạp, chỉ cần đem Vô Danh Phong này hoàn toàn phá hủy, để ánh mặt trời có thể bắn thẳng xuống tới, chiếu trên người bọn họ, thì mặt sau là được rồi, đương nhiên, ngàn vạn lần không thể chạm vào bọn họ, nếu không bọn họ sẽ lập tức tan thành mây khói."

Tiểu Khai nhìn nóc động trên đỉnh đầu, ngây dại.

" Không thể đem bọn họ ra ngoài sao?" Khinh Hồng nói: " Vô Danh Phong này là núi cổ triệu năm, làm sao dễ dàng phá tan như vậy chứ."

" Thay đổi là người khác, đương nhiên không có biện pháp, nhưng Thiên Tuyền môn chủ ở đây, vậy khẳng định có biện pháp." Lục Mi tiên sinh cười có chút ít gian trá: " Các người còn nhớ rõ không, ngày đó hãn hòa tan Hãm Không Đảo..."

Bên cạnh năm nữ hít một hơi rét lạnh: " Nhược Thủy!"

" Đó không phải là Nhược Thủy, Nhược Thủy ta đã thấy qua, quả thật thứ kia vạn lần cũng không giống." Lục Mi tiên sinh nhìn Tiểu Khai, cẩn thận nói: " Ta biết...loại bảo bối khủng bố này khẳng định rất trân quý... nếu không ta không cần Thái Vũ Thiên Cầm và Man Bồ Đề của các người được chưa? Hoặc là...ta tặng cho các người một vạn tàng thư?"

Tiểu Khai nở nụ cười: " Chưởng môn, những người này đều là anh hùng của tu chân giới, mặc dù người không nói, ta cũng khẳng định sẽ hỗ trợ, người không cần phải lo lắng."

" Vậy tốt, vậy tốt." Lục Mi tiên sinh vỗ ngực, mặt mày hớn hờ nói: " Đã như vậy, Thái Vũ Thiên Cầm kia..."

" Ngài đừng nóng vội ma, ta còn chưa nói xong." Tiểu Khai giống như một con hồ ly vừa ăn trộm được con gà: " Đã chưởng môn có thành ý muốn đưa cho ta một vạn tàng thư, ta đương nhiên sẽ không cự tuyệt rồi, ân, nếu không như vậy đi, chúng ta trước tiên ký một hợp đồng, đợi xong chuyện nơi này, ta bảo Điền Tử Cầm đi lấy sách, thế nào?"

Lục Mi tiên sinh há mồm, vẻ mặt đau khổ nói: " Được rồi."

Tiểu Khai bay lên đỉnh núi, cẩn cẩn thận thận xuất ra Vạn Uẩn Bình, trước mặt mọi người đang không dám thở vô cùng khẩn trương, nhẹ nhàng đổ ra một giọt nước lên Vô Danh Phong.

Thục Sơn phái lịch sử đã lâu, cấm chế vô số, Vô Danh Phong này chính là năm đó thiết hạ Ý Thiên Phong Ấn, càng là nơi trọng yếu của Thục Sơn, cũng không biết bên trong cất giấu bao nhiêu kết giới, bao nhiêu phong ấn, bao nhiêu bảo tàng, bao nhiêu bí kíp, hôm nay, tất cả đều bị một giọt Nhược Thủy này hòa tan sạch sẽ, vô thanh vô tức.

Thục Sơn phái chúng đệ tử biết rõ ràng lần này Tiểu Khai được chưởng môn cho phép, nhưng trong ánh mắt cũng tràn ngập địch ý, đúng là người này, đã hủy đại điện, hủy Hãm Không Đảo, hủy Thần Kiếm Phong, hủy Trường Sinh sư đệ, bây giờ hãn lại hủy diệt Vô Danh Phong, cho dù là chưởng môn cho phép, nhưng người thật đúng là Thiên Sát Cô Tinh, giờ khắc này, tất cả Thục Sơn đệ tử đều ở trong lòng cầu nguyện vị Thiên Tuyền môn chủ này từ nay về sau đừng trở lại Thục Sơn nữa đi! Hãn thuần túy đúng là quạ đen chuyển thế a!

Ba giây sau, năm trăm người trong đại sảnh, toàn bộ bại lộ dưới ánh mặt trời, kim hoàng sắc, màu vàng kim sáng rỡ chiếu xuống tới, tất cả nhiệt lượng rơi xuống trên người những người này, phảng phất giống như là loài cá đang hấp nước hoàn toàn hấp thu, tốc độ hấp thu cực nhanh, cho nên bọn người Tiểu Khai đang phiêu phù chung quanh, đều cảm giác có chút hàn ý.

" Bọn họ đang hấp thu tự nhiên nhật nguyệt lực, chuyển hóa thành tính mạng lực, đây chính là huyền bí cao nhất của Thâu Thiên Tuế Nguyệt chi trận." Lục Mi tiên sinh thấp giọng nói: " Xem ra, bọn họ thật sự có thể sống lại rồi."

" Chỉ đơn giản như vậy?" Tiểu Khai hỏi.

" Đương nhiên còn cần ta ra tay." Lục Mi tiên sinh đặc ý nhướng cao đôi mày dài màu xanh biếc, bay lên trời không, hoắc nhiên hét lớn một tiếng: " Đốt!" Tay xuất ra, phi kiếm trong lòng bàn tay, một cỗ yên khí đường kính chừng một thước năm màu từ trên bầu trời thẳng tắp bao phủ đi xuống, đạo yên khí càng thấp càng tán phát ra, đợi rơi xuống trên mặt đất thì đã lớn như đại sảnh, vừa lúc bao phủ tất cả mọi người.

Ở trong hào quang này, Tiểu Khai khó thể tin nhìn thấy, một người rồi lại một người từ mặt đất đứng lên, bắt đầu vận eo, phát ra một tiếng thở dài thật thoải mái.

Bọn họ thật sự sống!

Lục Mi trên bầu trời đặc ý nhìn Tiểu Khai nháy mắt, ý tứ kia thật rõ ràng: " Ta thật tài giỏi a!"

Nhưng đúng lúc này trên bầu trời, bỗng nhiên vang lên một âm thanh sét đánh bổ xuống, đương trường đánh cho Lục Mi tiên sinh từ không trung rớt xuống, hoàn hảo Thục Sơn chưởng môn cũng là cao thủ thân kinh trăm chiến, lâm thời liền ngự kiếm, lão đảo đáp xuống bên người Tiểu Khai, cả kinh nói: " Xảy ra chuyện gì vậy?"

" Hình như là muốn trời mưa rồi, người xem bầu trời." Tiểu Khai đưa tay chỉ bầu trời, nơi đây vô số tầng mây đen bắt đầu tích tụ, bên bờ mây đen, không ngừng xẹt qua từng đạo điện quang uốn lượn màu vàng.

Ân, lần này tràng cảnh có điểm quen thuộc, Tiểu Khai cười a a nhìn Lục Mi tiên sinh bị sét đánh cho đầu đầy khói đen, còn có thần tình đen thùi, đang trong ám sáng, bỗng nhiên liền phản ứng, một tay kéo Khinh Hồng và Tiểu Hân, hét lớn một tiếng: " Thiên kiếp đến đây, chạy mau a!"

" Oanh long!" Lại một tiếng nổ trên bầu trời truyền đến, thanh âm vang rền phảng phất chấn động cả Thục Sơn.

Đúng vậy, thiên kiếp đến đây, hơn nữa không phải là thiên kiếp bình thường, mà là...mà là...trước kia cho tới bây giờ không có gặp qua siêu cấp thiên kiếp!

" Sao lại thế này? Rốt cuộc sao lại thế này?" Lục Mi tiên sinh sợ tới mức sắc mặt đại biến, ngự kiếm bắt đầu bỏ chạy, Thục Sơn đệ tử chung quanh lại càng chạy xa tới hơn mười công lý, đây đúng là, thầy trò như chim trong rừng, thiên kiếp tiến đến đều tự bay a!

" Bọn họ phải độ thiên kiếp." Tiểu Khai gian nan nuốt ngụm nước bọt, vươn cánh tay khoa một vòng tròn lớn: " Năm trăm người bọn họ, đồng loạt

độ thiên kiếp!"

Lục Mi tiên sinh hít một hơi rét lạnh, không nói hai lời, ngự phi kiếm lui ra hơn mười dặm, lúc này mới kéo Tiểu Khai nói: " Vì cái gì?"

" Làm ơn, người cũng không ngấm lại, những người này năm đó cũng là cao thủ sắp độ kiếp a, lại ở trong phong ấn tu luyện một ngàn năm, sẽ có bao nhiêu khủng bố? Vốn một ngàn năm bọn họ bị tảng đá giam cầm thật thảm, lẽ ra công lực lui bước, nhưng người vừa mới làm Thâu Thiên Tuế Nguyệt chi trận gì đó, chẳng những giúp họ bồi công lực trở lại, còn bồi lại tính mạng lực cho họ, vậy thì tốt rồi, công phu tu luyện suốt một ngàn năm toàn bộ tiến vào, tu vi siêu cao năm đó, như vậy còn không độ kiếp, đó mới thật sự là việc lạ đó." Tiểu Khai lắc đầu phân tích.

" Độ..độ kiếp là chuyện tốt, ta...ta muốn hỏi một chút." Lục Mi tiên sinh thần tình đều là khổ sở: " Thục Sơn chúng ta xem như chịu không ít khổ rồi."

" Đó là khẳng định rồi." Tiểu Khai nhìn có vẻ hả hê nói: " Lần trước ta hủy chỉ một Thần Kiếm Phong người còn hận không chém ta ngàn đao vạn kiếm, lần này người hãy chờ xem, ta nói cho người ít nhất phải có mười tòa đỉnh núi cũng bị san thành bằng phẳng, hay a, năm trăm người cùng độ kiếp, cỡ nào tráng quan, cỡ nào xinh đẹp, có thể nhìn thấy một màn này, ta thật sự là tam sinh hữu hạnh a!"

" Quạ đen chuyển thế, hắc tuyệt đối là quạ đen chuyển thế!" Vô số Thục Sơn đệ tử đều giương mắt nhìn Tiểu Khai, trong lòng bốc lên ý niệm giống nhau trong đầu.

" Tiểu Khai ca ca, kỳ thật có điểm đáng tiếc nga." Khinh Hồng bay qua, ôm lấy Tiểu Khai: " Nếu những người này không phi thăng là tốt rồi."

" Vì sao?" Tiểu Khai nhìn xem chung quanh những đệ tử Thục Sơn, có điểm ngại ngùng tránh khỏi tay Khinh Hồng, nghĩ nghĩ, lại duỗi tay thay

đổi câu chuyện: " Phi thăng không phải là giấc mộng cao nhất của người tu chân hay sao?"

" Những người này, kỳ thật đều là cao thủ tinh duệ nhất của một ngàn năm trước." Khinh Hồng nói: " Người ngấm lại, nếu bọn họ có thể lưu lại, truyền thụ cho các môn phái những tâm pháp cao nhất, vậy mỗi môn phái không phải có thể cường thịnh hơn hay sao? Bị kịch một ngàn năm nay không ai phi thăng, sẽ không tái diễn nữa."

" Ân, nói rất có đạo lý, đáng tiếc đã muộn." Tiểu Khai thở dài: " Năm trăm thiên kiếp đồng loạt hàng lâm, ta xem bọn họ sẽ không phi thăng, nhưng thật ra toàn bộ sẽ hồn phi phách tán. Nếu ta có ngàn năm huyền thiết chi tinh, còn có thể đi giúp một tay, bây giờ...ai, đều là do tảng đá đáng chết!"

Đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo liền đi ra, lời này vừa ra, chợt nghe thanh âm Lục Mi kêu lên hoàn toàn thảm thiết: " Thạch...tảng đá!"

Tiểu Khai ngẩng đầu, lại nhìn thấy từ chân trời vô hạn xa xôi, đang hiện ra một khối tảng đá tròn trịa bóng loáng vô cùng.

" Má ơi, không phải nó nghe được ta chửi nó, lại tới trừng trị ta đi." Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, bay nhanh cúi đầu.

Tốc độ của tảng đá nhanh như điện quang hỏa thạch, cơ hồ chỉ mới nháy mắt, đã phi vào Thục Sơn địa giới, một đầu chui thẳng vào trong khu vực của thiên kiếp!

" Nó muốn làm gì?" Khinh Hồng nắm chặt tay Tiểu Khai.

" Oanh long!" Đạo thiên lôi thứ nhất, rớt cuộc với lôi đình vạn quân chi thế mới hạ xuống.

Tiểu Khai phảng phất như thấy được đạo thiên lôi tại Nguyệt Bạch cấm địa, đó là thiên kiếp lớn nhất mà từ khi hấn sinh ra tới nay gặp được, đạo cột sáng thô to mấy thước, chỉ một kích, đã đánh cho Thiên Yêu Hồ Thiên lão yêu tinh hơn ba vạn tuổi trực tiếp đánh thành trọng thương.

Nhưng đạo thiên lôi thứ nhất trước mắt này, cùng đạo thiên lôi trong trí nhớ kia khi xuất ra, không ngờ cũng không kém chút nào!

" Thật...thật là đáng sợ!" Gương mặt của Lục Mi tiên sinh đã biến thành màu xanh như đôi mày của ông ta: " Thục Sơn nhiều tai nạn của ta!"

Nhưng sự tình phát triển, hoàn toàn thoát ly tư duy quán tính của mọi người!

Tảng đá kia phảng phất như là một vị tuyển thủ chạy trăm thước, từ phía sau đuổi sát đạo thiên lôi mà đi, trước khi thiên lôi rơi xuống đất, ngạnh sanh chắn ngang thiên lôi trước mặt!

Tay của Tiểu Khai trong nháy mắt nắm chặt, hấn cơ hồ có thể tưởng tượng được tiếng oanh minh kinh thiên động địa này.

Nhưng...thiên địa câu tịch, vạn vật không tiếng động.

Cột sáng thật lớn kia, trong nháy mắt bị tảng đá nuốt vào, giống như một con cá lớn, đang thản nhiên hút một ngụm nước.

Điều duy nhất khác nhau, là con cá này cũng quá nhỏ, mà ngụm nước kia, thể tích cũng là quá lớn.

Trên tầng mây bắt đầu truyền đến vô số tiếng vang oanh long long, phảng phất như ông trời đã bắt đầu tức giận, muốn nổi lên một đạo thiên lôi càng thêm khủng bố, giáo huấn kẻ xâm nhập chẳng biết trời cao đất rộng kia.

Tảng đá phía dưới tầng mây hoan khoái toát ra, giống như là vừa tắm xong trận mưa thoải mái tự tại.

" Oanh long!" Lại một đạo thiên lôi thật lớn bán kính chừng hai thước, ầm theo kim hoàng sắc, tia chớp như con rắn màu vàng kim rít gào xuống.

Tảng đá không chút nào sợ hãi vọt đi, phảng phất như một cái miệng rộng nhìn không thấy, dễ dàng nuốt lấy tất cả điện quang và lôi đình.

" Ách..." Lục Mi tiên sinh hoàn toàn choáng váng.

Chẳng những hấn choáng váng, cả đám người đang độ kiếp đều choáng váng, có người có chút vấn đề không ngờ lại ngẩng đầu lên lớn tiếng nói: " Vị đạo hữu nào tương trợ? Bản nhân Long Môn Thạch Quật Thủy Long Tử, nếu như có thể may mắn vượt qua kiểm tra, ngày sau chờ người đăng tiên, ta nhất định trả ơn!"

" Ông trời lần này thật muốn nổi giận." Tiểu Khai thấp giọng nói: " Lần trước thời điểm ta độ kiếp ông trời từng nổi giận, có thể thấy được lão nhân gia này tính tình không nhỏ, tảng đá này so với ta còn quá đáng, phỏng chừng ông trời sẽ thật sự nổi điên."

Lời còn chưa dứt, ông trời đã thật sự nổi điên.

Túc túc chừng tám đạo siêu cấp thiên lôi từ trên trời giáng xuống, cơ hồ bao trùm ba đỉnh núi, mà sau khi thiên lôi giáng xuống, vô số đá to như mưa dày đặc đuổi xuống, lần này vừa ra tay, đúng là toàn phương vị đả kích khác biệt, dựa theo lực độ công kích này tính toán, có lẽ trong nháy mắt có thể làm cho một đỉnh núi hoàn toàn biến mất.

Tảng đá biểu hiện ra tốc độ thật phi phàm, nó bắt đầu từ một hồ tuyến quỹ dị khó có thể tưởng tượng hoạt động tại không trung, trong việc không ngừng hoạt động, tiếp được tất cả thiên lôi, sau đó bắt đầu đại diện tích đánh văng trận mưa đá, thoát nhìn giống như là người đánh cá trong biển

rộng, một vòng lại một vòng rắc xuống, đem tất cả những con cá nhỏ tôm nhỏ cuốn vào trong thuyền.

" Ta đang nằm mơ hay sao?" Mỗi Thục Sơn đệ tử đều nhu nhu ánh mắt.

" Người không phải nằm mộng, sư huynh, bởi vì ta đang nằm mơ." Thục Sơn đệ tử kia dùng sức nhéo cánh tay: " Bởi vì ta nhéo cánh tay cũng không thấy đau a."

" Người đương nhiên sẽ không đau." Sư huynh rống to lên: " Người *** đang nhéo cánh tay ta làm chi?"

" Nhưng...nhưng là..sư huynh, ta thật sự không có nằm mộng sao chứ?"

" Ta...ta không biết."

Những lời nói giống nhau đang nổi lên khắp nơi. Giờ phút này vui vẻ nhất, chính là Lục Mi tiên sinh, hắc cười đến miệng không hợp lại được: " Ha ha, ha ha, Thục Sơn chi hạnh, ông trời ban ơn, Thục Sơn ta hoa hoa thảo thảo, đều là được phù hộ nga."

Tiểu Khai kéo Khinh Hồng, lui lại mười dặm, nói: " Lần này thật sự động nộ rồi."

Mây đen trên bầu trời khôn cùng không ngờ đã hoàn toàn biến thành mây trắng, nhưng mây trắng này lại tích tụ nồng đậm như thế, dày đặc như thế, phảng phất tùy lúc sẽ trực tiếp rơi xuống tới, đem cả thiên địa áp toái.

Mà điện quang hiện lên uốn lượn, thế nhưng đã biến thành đỏ như máu.

Này tuyệt đối là sau khi thiên địa sơ khai, kỳ cảnh ngàn năm khó gặp.

Tảng đá có vẻ vô cùng hưng phấn, nó tung hoành du đãng trong thiên địa, thậm chí vẫn vọt tới bên tầng mây, ở nơi này hoan khoái toát ra, xem ra đối với thiên kiếp cuối cùng tương đương chờ mong.

" Uy, tảng đá này rốt cuộc muốn làm gì?"

" Người nhìn không ra sao? Nó cần hấp thu năng lượng a." Tiểu Khai tràn ngập cảm khái lắc đầu: " Nó hấp thu năng lượng không biết đã khổng lồ đến bao nhiêu, ta xem, nói nó hủy thiên diệt địa cũng không quá đáng, hơn nữa, người không phát hiện là nó giống như là có trí tuệ a."

Nương theo tiếng nói, thiên lôi cuối cùng rốt cuộc đánh xuống tới!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 5: Độ Kiếp Tập Thể

Vô thanh vô tức, vạn lại câu tịch.

Cùng với sự kinh thiên động địa của thiên kiếp bình thường hoàn toàn khác biệt, đạo chung cực thiên lôi này, cư nhiên ngay cả chút thanh âm đều không có, thiên lôi màu trắng túc túc bao trùm phương viên vài dặm, phảng phất như là một ánh mặt trời chói mắt, chậm rãi trầm hạ xuống, ở chỗ của nó, vô số điện quang màu đỏ lần lượt thay đổi, phát ra hào quang động phách kinh tâm.

Trên bầu trời, tất cả những đám mây màu trắng phảng phất như bị đạo thiên lôi này chen vào, biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi, lộ ra bầu trời màu lam Bích tinh không.

Đạo thiên lôi này, nó chống đỡ được không?

Tảng đá vẫn thản nhiên tiến tới đón nhận, thản nhiên đưa cả thân hình tắm rửa trong lôi quang màu trắng.

Sau đó...

Nó đem tất cả lôi điện đều hút đi vào.

" Má của ta ời...thật là quá khoa trương a." Tiểu Khai vô hạn cảm khái ngã ngời trên một đỉnh núi của Thục Sơn, rốt cuộc nói không nổi câu nào.

Nhưng biến hóa trước mắt còn không cấm dứt.

Một đạo kim hoàng sắc, thiên quang màu vàng kim theo tinh không bích lam bắn xuống tới, sau đó tiên nhạc trện trện, dị hương phiêu phù, một thanh âm quen thuộc từ trên bầu trời truyền xuống tới: " Tiên giới tiếp dẫn sử, tiếp dẫn đạo hữu phi thăng tiên giới!"

Ách...cư nhiên được phi thăng rồi.

Mọi người còn chưa có phản ứng, đã nhìn thấy bầu trời lại có một đạo kim quang bắn xuống tới, sau đó lại một thanh âm nói: " Tiên giới tiếp dẫn sử, tiếp dẫn đạo hữu phi thăng tiên giới."

" Tiếp dẫn sử còn nhiều lắm nga." Hiếu Nguyệt cười hì hì nói: " Đúng hay không, chủ mẫu."

" Gọi ta là tỷ tỷ là được rồi." Tiêu Vận nói: " Chờ xem đi, hôm nay phải phi thăng có đến năm trăm người đó."

Quả nhiên, hào quang trên bầu trời liên tục chiếu xuống tới, túc túc bao trùm mấy đỉnh núi, thoát nhìn giống như bầu trời phẳng phất đang mở ra vô số tụ quang đặng, hào quang kim hoàng sắc, màu vàng kim ánh chiếu cả bầu trời kim bích huy hoàng.

Cảnh sắc như vậy, có lẽ cũng là bình sinh lần đầu người tu chân được nhìn thấy.

Mãi cho đến hào quang thứ một trăm xuất hiện, tiếp dẫn sử lời nói đã thay đổi: " Bởi vì đạo hữu phi thăng quá nhiều, còn xin thỉnh đạo hữu khác chờ cho một lát."

Bởi vậy có thể thấy được, chế độ của tiên giới cũng thật là nhân tính hóa a.

Trước mắt nhìn như kỳ nhạc dung dung, phi thăng sắp tới, đúng là thời điểm không hề mất lòng nhau thật tốt, ai cũng không có chú ý, khối tảng đá kỳ quái kia, đã lặng lẽ bay đến ngay giữa trung gian của vòng hào quang màu vàng kim kia.

Trong kim quang, Long Môn Thạch Quật tiền bối Thủy Long Tử đang cười tủm tỉm quơ cây phất trần, ước mơ phi thăng sẽ có cuộc sống mỹ hảo, thế nhưng bỗng nhiên trong lúc đó, hắn phát hiện có điểm không đúng: " Di, như thế nào không bay lên trời? Di, như thế nào bắt đầu giảm xuống vậy? Di, như thế nào có điểm dao động?"

Hắn ngẩng đầu vừa thấy, nhất thời kêu lên thảm thiết: " Cứu mạng a!"

Quang thúc trên bầu trời đột nhiên biến mất, Thủy Long Tử đại nhân với tốc độ như tên bắn rơi xuống, thời khắc mấu chốt, vị tiền bối này xuất phất trần, quát một tiếng: " Tật!" Phất trần nhất thời thành lớn, bay đến dưới chân, Thủy Long Tử vững vàng đứng lên, chậm rãi hạ xuống đất.

Cùng lúc đó, tại kim quang phía trên, đám mây phía trên, vị tiếp dẫn sử phụ trách Thủy Long Tử phi thăng cũng đang phát ra tiếng hét thảm: " Cứu mạng a!"

Khối tảng đá kỳ quái kia đang gắt gao dán trên đám mây màu vàng, vô số tiên thiên khí kim hoàng sắc, màu vàng kim bị nó hấp thu đi vào, ngay cả quang thúc màu vàng do tiếp dẫn sử chiếu xuống cũng bị nó ngạnh sanh hút trở về, đáng thương tiếp dẫn sử nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, bỗng nhiên phát hiện kim quang giống như đã hoàn toàn bị hấp thu hết, đám mây mất đi tiên lực gia trì nhất thời tiêu tán, dưới chân tiếp dẫn sử không còn gì, hét thảm một tiếng, vội vàng thi triển tiên gia thần thông, xuất ra pháp bảo của chính mình, nhanh như chớp hướng về tiên giới bỏ chạy.

Tảng đá cũng không truy, lại chậm rãi hướng đạo kim quang thứ hai bay đi.

Trên bầu trời tiếng kêu thảm thiết liên tục, trên đám mây phát ra thanh âm nổi giận, Thục Sơn các đệ tử lại sáng mắt, bắt đầu quan sát các vị tiền bối của một ngàn năm trước đang liên thủ biểu diễn "những đóa hoa rơi rơi xuống từ trên trời cao"

"Sư huynh, lần này đúng là nằm mơ rồi a." Một vị Thục Sơn đệ tử đẩy sư huynh đứng bên cạnh: "Lần này ta không có nhéo tay người a, đúng là không đau."

"Ân, ta cũng nghĩ là nằm mơ, phi thăng làm sao lại rơi xuống đây, không có khả năng ma."

"Nhưng...sư huynh, ta nghĩ thấy tư thế rơi xuống của bọn họ thật đẹp nga."

"Kia..kia..ai nha, sư đệ, sao người lại nhéo Trường Căn sư đệ chứ?"

Tảng đá kia túc túc quanh quần chừng hơn mười phút, đem tất cả tiếp dẫn sử đều đuổi đi, lúc này mới im lặng xuống tới, nó lẳng lẳng huyền phù tại không trung, mọi người không ai dám thở mạnh giương mắt nhìn nó, đều suy nghĩ, rốt cuộc nó muốn làm cái gì?

Tảng đá ngừng hồi lâu, hốt nhiên bay xuống, xoát một chút đứng ngay trước mặt Tiểu Khai.

Tiểu Khai sợ đến hồn phi phách tán, lui nhanh ra sau, nhưng tốc độ của tảng đá nhanh như chớp, xoát một chút đã đứng ngay trước mặt hắn.

"Ta...ta không đắc tội người a?" Tiểu Khai cắn răng, thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp xuất động, xoát một cái lướt ra ngoài hơn mười dặm, ngừng đầu vừa thấy, tảng đá kia đang an tĩnh im lặng phù ngay trước mặt, giống như khoảng cách giữa hai bên chưa từng có chút thay đổi.

Tiểu Khai súc súc cổ, không chạy.

" Người...nhận biết ta?" Tiểu Khai cẩn thận hỏi.

Tảng đá như xoay tròn một chút, chỉ như vậy, giống như phảng phất là một người đang lắc đầu.

" Vậy...người muốn đem cây gậy kia trả lại cho ta sao?" Tiểu Khai lại nói.

Tảng đá lại lắc lắc đầu.

" Chẳng lẽ...người muốn kết giao bằng hữu với ta?"

Tảng đá lại lắc đầu.

Tiểu Khai nhú mày, nghĩ nghĩ, nói: " Người không phải muốn theo ta nói chuyện phiếm chứ?"

Lắc đầu.

" Đánh nhau?"

Lắc đầu.

" Du lịch?"

Lắc đầu.

" Kể chuyện xưa, xem ti vi, hay là học tu chân?"

Lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu.

" Trời ạ, sẽ không tàn khốc như vậy chứ!" Tiểu Khai ai thán: " Tiên thiên khí của ta thật sự rất ít, chẳng lẽ ngay cả một chút tiên thiên khí yếu ớt mỏng manh của ta người cũng không buông tha sao?"

Tảng đá lẳng lạng phiêu phù chừng vài giây, lúc này mới chậm rãi lắc lắc đầu.

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài: " Không phải là tốt rồi." Hắn bỗng nhiên sáng mắt lên: " Ha ha, ta biết rồi, người không phải là muốn ta cung cấp tiên thiên khí cho người?"

Tảng đá lập tức gật gật đầu.

" Người...người làm sao biết ta có biện pháp chứ?" Tiểu Khai vạn ngàn không muốn xuất ra Vạn Uẩn Bình, vẻ mặt đau khổ lấy ra cái chai chứa Mặc Tinh kia, ấp a ấp úng nói: " Thứ này thật quý giá...nếu không chúng ta chia đôi nha?"

Lắc đầu.

" Người bảy ta ba?"

Lắc đầu.

" Người tám ta hai thế nào? Ta đã thật có hại rồi đó lão đại à."

Lắc đầu.

" Ta kháo, nể tình thành ý của người, người chín ta một!"

Lắc đầu.

" Thứ này ta chính mình còn muốn sử dụng, người đã biết, chúng ta Linh Sơn sơ kiến, một nghèo hai trắng..."

Tảng đá cắt đứt lời hắn, trực tiếp vòng vo hai vòng.

" Người không nên ép ta, ta...ta..ai, bỏ đi, ta nhận rồi." Tiểu Khai vô hạn trầm thống rút ra nắp bình, đem cái chai đặt trên mặt đất, đáng thương lui ra

sau vài bước, nói: " Đều cho người đó."

Tảng đá phát ra tiếng gào thét hoan khoái, một đầu hướng Vạn Uẩn Bình vọt đi.

Mặc Tinh trong Vạn Uẩn Bình, là một trong những tài liệu quý giá nhất của thế giới đồ nát trong Diệt Thế Chi Môn, Tiểu Khai chỉ sử dụng một giọt Mặc Tinh, đã cải tạo cả Linh Sơn, mà trong cái chai này đầy ắp một bình Mặc Tinh. Có lẽ ít nhất cũng có thể cải tạo một trăm Linh Sơn, năng lượng ẩn chứa của nó, đã đạt tới cơ hồ không thể tưởng tượng.

Mà bây giờ, mấy tinh thể màu xanh biếc ẩn màu đen này, cứ như vậy bị trừu thành trạng thái niêm trù, một chút một bị hút vào trong tảng đá.

" Ăn đi, ăn đi, ăn nghẹn chết người, ***." Tiểu Khai ác độc nguyên rủa trong lòng, nhưng trên vẻ mặt lại cung kính nói không nên lời.

Chỉ thời gian một chén trà nhỏ, tất cả Mặc Tinh đều chui vào trong tảng đá như vĩnh viễn không được no bụng.

Xa xa, tất cả mọi người há to miệng, ngơ ngác nhìn bên này.

" Đương lang." Một tiếng, Vạn Uẩn Bình rơi trên mặt đất, Tiểu Khai chạy nhanh tới, nhặt lên Vạn Uẩn Bình, bỏ vào trong lòng ngực.

Tảng đá phát ra một tiếng gào thét hàm súc, đảo mắt đã bay lên vô tận lam thiên.

" Lần này nên đi rồi a." Tiểu Khai lau mồ hôi trên đầu, cúi đầu đập lại nắp Vạn Uẩn Bình.

Sau đó hẳn nghe được bên kia đám người truyền đến tiếng than sợ hãi :
" Trời ạ! Nó...nó...nó như muốn nổ mạnh rồi!"

Trên bầu trời, tảng đá phảng phất như một quái vật cắn nuốt quá độ, cả thân thể bắt đầu bành trướng rồi co rút lại, rồi lại trướng rồi rút lại.

Bộ dáng kia, phảng phất là một vật gì đang nhuyển động, phảng phất như một trứng gà đang sắp phá vỏ trứng chui ra!

Tiểu Khai căng thẳng nắm chặt tay, chỉ cảm thấy trái tim cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực!

Tảng đá đến từ đệ tứ giới, rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu bí mật?

Tảng đá này rốt cuộc muốn tuôn ra quái vật như thế nào?

Hết thảy việc này, ngay cả Bác Học chân nhân nói, là thuận theo tự nhiên là được hay sao?

Trên bầu trời, phảng phất truyền đến nhịp tim đang đập: " Bắg! Bắg! Bắg! Bắg!"

" Mở rồi, thật sự mở rồi." Lục Mi tiên sinh run giọng nói: " Tu chân giới sống hay chết, phải xem lần nổ này!"

" Oanh long!" Trên bầu trời truyền đến một tiếng lôi đình thật lớn, tảng đá như tuyết trắng kia hoàn toàn nổ thành bốn năm mảnh, vô số mảnh nhỏ bắt đầu rơi xuống khắp nơi từ trên bầu trời.

Mà nơi địa phương ban đầu của tảng đá, xuất hiện một sinh linh có bộ lông màu vàng kim lấp lánh!

" Đa Tình Công Tử!" Tiểu Khai và Khinh Hồng đồng thời thất thanh kêu to lên.

Hầu tử(con khỉ) này, hách nhiên lại là vị Đa Tình Công Tử trong Diệt Thế Chi Môn phụ trách nghi thức cuối cùng của thiên địa trọng khai!

Hầu tử trên bầu trời quay đầu lại, liếc mắt nhìn Tiểu Khai. Ánh mắt kia giống như cửu trọng lôi đình, mặc dù chỉ thoáng đảo qua, nhưng ánh mắt tinh lượng vô cùng kia, phảng phất như tia laser, chiếu tại trên người Tiểu Khai, toàn thân Tiểu Khai run lên "ba" một tiếng nổ, với thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp của Tiểu Khai, không ngờ chỉ một đạo ánh mắt đều ngăn cản không được, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất!

Trên bầu trời, vang lên một tiếng vang rền, một thanh âm cất lên: "Ta không phải Đa Tình Công Tử, ta là cha hửn, Khai Khải Giả tôn kính các hạ!"

"Trời ạ!" Tiểu Khai hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy trong óc nhất thời hỗn loạn, tất cả hết thảy trở nên rối loạn.

Đa Tình Công Tử chẳng lẽ không phải là tộc quân cuối cùng của thế giới đồ nát kia hay sao? Vì cái gì hửn còn có một người cha còn sống?

Vì cái gì mà cha hửn, lại bị phong tỏa trong tảng đá, xuất hiện tại Tiểu Quang Minh Cảnh ngoài tam giới?

Vì cái gì người kia, lại biết ta là Khai Khải Giả?

Hầu tử trên bầu trời vắn eo một cái, vô cùng thoải mái, vô cùng thư thái, phảng phất như muốn đem việc ngủ đông suốt một ngàn năm này, toàn bộ thư giải, hai tay hửn hư không một trào, những tảng đá di tán ở bốn phương tám hướng liền phảng phất như một chuỗi xuyên toàn bộ bị hửn bắt trở về, hội tụ trong hai tay hửn.

Hai tay hửn sờ nhẹ, mấy mảnh đá vỡ đã bị toàn bộ niết thành một chỗ, hình thành một người, bóng loáng như một cái trứng bằng đá. Viên trứng này không khác gì một quả trứng gà.

"Thỉnh...xin hỏi.." Nhân vật như Lục Mi tiên sinh thế nhưng cả đầu cũng không thể ngẩng lên, loại uy áp vô hình này, cư nhiên lại trấn áp tất cả

sinh linh ở Thục Sơn: " Ngài...rốt cuộc là ai?"

Hầu tử chuyển đầu, một con mắt tròng lên, Lục Mi tiên sinh như bị sấm đánh " phốc" một ngụm máu tươi lãng không phun ra, thân thể trống rỗng đảo bay qua cách xa mười thước, sau đó, chợt nghe hầu tử ha ha cười nói: " Một giới này, có ai xứng theo ta nói chuyện? Một giới này, có ai dám theo ta nói chuyện? Người, không xứng!"

" Người *** bức..." Phía dưới, Long Môn Thạch Quật vị Thủy Long Tử tiền bối cao giọng muốn mắng to, nhưng hầu tử chỉ vung ngón tay, có chút bắn ra...

Thanh âm của Thủy Long Tử cất mà không vang, không ai gặp lại đã xảy ra chuyện gì, nhưng người này, bỗng nhiên biến mất trước mắt mọi người, phảng phất như cho tới bây giờ không có xuất hiện qua.

" Hửn...hửn làm sao vậy?" Trong hàng đệ tử Thục Sơn, truyền đến một thanh âm khiếp hãi.

Lúc này đây, hầu tử không đả thương người, ngược lại nở nụ cười tươi: " Hửn biến mất rồi."

Đúng vậy, hửn đích xác biến mất, chẳng những cả thân thể không hề tồn tại, mà cả hồn phách nguyên thần ba hồn bảy phách, cũng biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi, thay cách nói khác, hửn đã hình thần câu diệt.

Hạo hạo tu chân giới, Thục Sơn phái triệu năm, giờ phút này trận gió hạo đãng, tinh không vạn lý dưới tinh không, cũng là một mảnh yên tĩnh như tử tịch.

Tiểu Khai vốn còn muốn hỏi gì đó, nhìn thấy một màn này, chạy nhanh ngậm miệng.

Ánh mắt hầu tử lại quét đi tới: " Thiên Tuyền môn chủ, người không giống, người có tư cách cùng ta ngang hàng đối thoại!"

" Ta?" Tiểu Khai há mồm, chỉ vào chính mình: " Người xác định?"

" Ha ha, ha ha, ta đương nhiên xác định!" Hầu tử ngửa mặt lên trời cười to: " Người bây giờ mặc dù yếu ớt như con kiến, nhưng người chẳng những là Khai Khải Giả, hơn nữa nhất định sẽ trở thành sự tồn tại ngang hàng với ta, cho nên bây giờ, ta nguyện ý cho người quyền lực ngang hàng nói chuyện."

" Ta...ta sẽ trở thành tồn tại ngang hàng với người..." Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt: " Vậy người là cái gì tồn tại?"

Hầu tử mỉm cười, hai ánh mắt sáng lên, cổ cuồn cuộn vô cùng, vô cùng kiệt ngao, phảng phất cả thiên địa cũng không hề sợ hãi, rõ ràng hiện ra trước mắt mọi người, hắn chậm rãi đưa tay, ngàn năm huyền thiết chi tinh trong tay mở rộng ra, chậm rãi nói: " Siêu xuất ngoài tam giới, vắng mặt trong ngũ hành, cùng thiên địa đồng thọ, cùng nhật nguyệt tranh huy."

" Vậy...vì sao lại gặp người trong tam giới?" Tiểu Khai ha ha nói: " Chẳng lẽ là bị người khu trục xuất ra khỏi đệ tứ giới?"

" Đệ tứ giới?" Hầu tử kinh ngạc nhìn hắn: " Cái gì là đệ tứ giới? Người không ngờ chỉ biết thiên địa có năm giới hay sao? Ta hỏi người, Vô Tự Thiên Thư người rốt cuộc mở ra mấy trang?"

Tiểu Khai nói: " Ba trang."

Hầu tử càng kinh ngạc: " Vậy vì cái gì người biết có thiên địa năm giới?"

" Hắc hắc." Tiểu Khai sờ sờ đầu: " Ta đoán."

Hầu tử ngẩn người, lắc đầu nói: " Bỏ đi, mặc kệ chuyện của người. Người còn không có chuyện gì, ta đi đây."

Tiểu Khai nghĩ nghĩ, tráng trứ lá gan nói: " Người có thể trả ngàn năm huyền thiết chi tinh trả lại cho ta không?"

" Ha ha, ha ha." Hầu tử ngửa mặt lên trời cười to: " Tôn kính Khai Khải Giả các hạ, huyền thiết chi tinh sẽ không thuộc về người, tại sao ta phải trả lại cho người?"

" Nhưng..nhưng đích thật là ta phát hiện nó nga, hơn nữa nó đã nhận ta làm chủ, đã thật sự nghe ta nói." Tiểu Khai cười nói: " Hơn nữa nó ở trong tay ta rất lợi hại nga."

" Lợi hại? Cái gì gọi là lợi hại? Đánh bại mấy tiên nhân, mấy yêu ma, cho là lợi hại hay sao?" Hầu tử nhin không được lại cười to: " Người có biết huyền thiết chi tinh rốt cuộc là thứ gì không? Người có biết hay không, nó rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại?"

" Có bao nhiêu lợi hại?" Tiểu Khai nói: " Ta biết nó có thể đánh tiên ma, bất quá không biết đánh tiên ma lợi hại cỡ nào."

" Sai, sai, sai...đại sai!" Hầu tử giận tím mặt đột nhiên giận dữ: " Năm đó ta dùng năm trăm năm, thu thập toàn bộ huyền thiết chi tinh của tam giới, lại dốc lòng luyện chế mười ngàn năm, mới luyện thành cây Định Hải Thần Châm thiên hạ vô địch này, nó làm sao chỉ dùng để đả tiên ma, người căn bản là hoàn toàn không biết ...người thật là chọc ta tức chết!"

" Định Hải Thần Châm!" Mắt của Tiểu Khai sáng rực lên: " Ta đích xác có nghe người ta nói qua, cây gậy này của ta hình như chỉ là một mảnh nhỏ của Định Hải Thần Châm."

Hầu tử lắc đầu, nhin không được thở dài: " Thôi, thôi, người bây giờ, mặc dù có tư cách cùng ta ngang hàng nói chuyện, nhưng kiến thức của

người lại còn quá nông cạn, ta để cho người nhìn xem cái gì mới là thật sự gọi là Định Hải Thần Châm."

Hắn hơi trầm ngâm, đem huyền thiết chi tinh đặt trong lòng bàn tay, lại chậm rãi thu nhỏ lại thành bộ dáng như cây kim thêu, sau đó lại để qua không trung, thả người nhảy lên, trực tiếp bay lên ngàn dặm tinh không, trầm giọng quát: "Luân Hồi tái chí, chủ nhân hiện thế, tam giới thiết tinh, tốc lai hội họp!"

Thanh âm này nhìn như trầm thấp, nhưng lại có ma lực kỳ quái lạ thường, mọi người ở đây đồng thời sinh ra một loại cảm giác quái dị tuyệt luân, chỉ cảm thấy thanh âm phảng phất như thấu xuyên thời gian và không gian, trên đạt tới thiên giới, dưới tới cửu u, cho đến thiên địa tất cả sinh linh đều có khả năng tới bất cứ địa phương nào.

Lúc này giờ phút này, còn không có người nào ý thức được, tiếng quát của hầu tử, kỳ thật là không ai đạt tới được cảnh giới này.

Vô số những điểm nhỏ màu vàng lóe sáng, theo bốn phương tám hướng bắt đầu vãng bên này hội tụ, sau đó một chút một chút niêm kết trên cây kim thêu trên bầu trời, thoạt nhìn giống như trong đêm tối vô số ngọn lửa trùng tới ngọn đèn đánh tới, mới chỉ tích tắc công phu, cây kim thêu nho nhỏ kia đã bành trướng cỡ chừng một cánh tay.

Đợi một viên điểm cuối cùng đã dung tiến vào trong thiết bổng(gậy sắt), thanh gậy bổng nhiên đại tỏa ánh sáng rực rỡ, loại hào quang chói rực màu vàng này, thế nhưng so với thời điểm phi thăng những kim quang kia còn muốn đặc hơn mấy lần, sau đó cây gậy sắt này đón gió lớn lên, trong phút chốc đã dài thành mấy thước thô to, cao chừng mười thước như ngọn núi cự hình, nặng nề rơi trên mặt đất, mọi người chỉ cảm thấy dưới chân chấn động mạnh.

Động tác của Định Hải Thần Châm một khắc không ngừng, một dài lại dài, chỉ qua vài giây, cư nhiên đã bành trướng chừng thập bội, ngẩng đầu nhìn lên, đã phảng phất thật lớn vô cùng như một ngọn núi sắt thép bạt đất mà dậy, vẫn kéo dài lên trời cao làm cho cả ánh mắt cũng nhìn không thấy.

"Đừng dài quá, đừng dài quá." Tiểu Khai vội nói: "Ta biết rồi, huyền thiết vốn là có thể súc tích lại ma."

"Người là không rõ." Hầu tử thở dài, ngoắc thu cây gậy, lạnh nhạt nói: "Ta chỉ là nghĩ nói cho người, vừa rồi người xem thấy, cũng không phải là huyền thiết chi tinh tự thân súc lại, mà là thể tích nên có của Định Hải Thần Châm. Trên sự thật, ta vừa mới đã đem nó rút nhỏ thập bội, chính là sợ không nghĩ qua, sẽ đem tu chân giới yếu ớt này hoàn toàn hủy diệt."

Hắn phảng phất như bị Tiểu Khai phá hủy hứng thú, đã không còn hứng thú nói chuyện với nhau, lạnh nhạt nói: "Bỏ đi, lần này ta luân hồi đã tính là hoàn thành, liền rời đi tam giới ba, nhớ kỹ, một ngày nào đó, chúng ta còn có thể gặp lại nhau đó."

"Uy, uy, chờ một chút." Tiểu Khai nóng nảy: "Người không đưa cây gậy cho ta cũng được, nhưng người phải đưa lại cho ta một món vũ khí chứ."

"Nga, phải không?" Hầu tử suy nghĩ, gật đầu nói: "Được rồi, nếu không có Mặc Tinh của người, ta cũng không có biện pháp nhanh như vậy hoàn thành luân hồi, cũng được, ta sẽ giúp người một chút."

Hắn đưa quả trứng đá trong tay cho Tiểu Khai: "Thứ này tặng cho người."

Sau đó hầu tử từ sau gáy bứt ra ba chiếc lông khi, cũng đưa cho Tiểu Khai: "Nhớ kỹ, ba sợi lông này có thể gọi ta về hỗ trợ, ở trong tam giới vô luận là thứ gì ta cũng có thể giúp người thu phục, nhưng người phải nhớ kỹ, người chỉ có ba lần cơ hội."

Ánh mắt Tiểu Khai lập tức sáng lên: " Thật sự chuyện gì cũng có thể thu phục hay sao?"

Hầu tử ngạo nghễ gật đầu.

" Tốt lắm." Tiểu Khai vui vẻ nói: " Có thể hỗ trợ ta cứu Tiểu Trúc..."

" Không được." Hầu tử ngắt lời hăn: " Đừng có dùng loại chuyện lông gà lông vịt nhỏ nhoi thế này đến phiên toái ta được không? Như vậy chẳng những là vũ nhục năng lực của ta, cũng là làm chậm lại trí tuệ của chính người đó."

" Nhưng...nhưng là..." Tiểu Khai ậm ừ nói: " Đây là chuyện mà cả tu chân giới cũng không ai có thể làm được a."

Hầu tử thở dài, dùng một loại ánh mắt tức giận nhìn hăn hung hăng trừng lên, cả lời cũng không nói.

" Ách...được rồi." Tiểu Khai gãi gãi đầu: " Ta tự mình nghĩ biện pháp thôi, nhưng...nhưng quả trứng này, ta không biết dùng thế nào."

Hầu tử nói: " Tôn kính Khai Khải Giả các hạ, một ngày nào đó, người sẽ hiểu được thôi."

Nói xong những lời này, hăn liền biến mất trước mắt mọi người.

Tựa hồ cả thế giới, đã bởi vì sự biến mất của hăn, mà chợt nhẹ nhõm xuống tới.

Tiểu Hân và Hiếu Nguyệt nhanh chóng chạy tới, một bên một người, gắt gao giữ chặt tay Tiểu Khai, hai tiểu hồ ly nước mắt đã tuôn ra: " Chủ nhân, người...hoàn hảo người không có việc gì, vừa rồi người hù chết chúng ta rồi! Chúng ta còn tưởng rằng tảng đá kia sẽ hại người!"

Tiểu Khai nhẹ nhàng ôm lấy hai nàng, còn chưa kịp an ủi, chợt nghe thanh âm vô cùng kích động của Lục Mi tiên sinh vang lên: " Trời ạ, thiên địa linh khí...thiên địa linh khí giống như đang khôi phục rồi!"

Đúng vậy, thiên địa linh khí đích thật đã khôi phục rồi, đây chính là vì hầu tử luân hồi mà biến mất, khi hãn rời đi khỏi một giới này, một lần nữa bị phóng thích đi ra, một ngàn năm linh khí điều linh, cứ như vậy trở thành lịch sử vĩnh viễn.

" Nhưng...nhưng là..." Tiểu Khai cắn răng to giọng mắng lên: " Hầu tử đáng chết, ăn hết toàn bộ Mặc Tinh của ta, cái này, coi như ưu thế của Linh Sơn chúng ta toàn bộ mất hết rồi."

Dưới Vô Danh Phong, rất nhiều tiền bối đang rống giận: " Chúng ta muốn phi thăng, chúng ta muốn phi thăng..."

Xem ra, lần này tu chân giới coi như bận rộn một trận rồi.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 6: Cứu Trọng Bảo Tháp

Tiểu Khai cũng không có tâm tình để ý tới mấy vị lão già của một ngàn năm trước này, bởi vì kế tiếp là phải đi cứu Tiểu Trúc.

Lục Mi cười nói: " Thanh U Tán Nhân bây giờ còn đang ở tại Thanh Thành thủ hộ Chiếu Yêu Kính, để bảo vệ một tia hồn phách cho Tiểu Trúc cô nương không bị tan đi, nên tùy thời có thể lên đường, Lưu Vân Thủy Tạ Lam Điền Ngọc sớm đã giao cho ta một hương nang, chỉ cần chúng ta chuẩn bị thỏa đáng, ta chỉ cần bóp vỡ hương nang, Lam chưởng môn trong khoảnh khắc có thể đến, Hoàng Sơn Tùng Phong đạo trưởng đang làm khách tại Thục Sơn, cho nên chỉ cần có thêm Nga Mi Tuyết Phong chưởng môn và Côn Lôn Phi Hạc thượng nhân đến, thì có thể bày ra Luân Hồi Chi Trận."

" Tuyết Phong hôm nay đang ở Linh Sơn, ta trở về tìm hắc là được." Tiểu Khai cười nói: " Vậy phiền toái chưởng môn đi thông tri Phi Hạc thượng nhân một chút, chúng ta chia nhau hành động."

" Này...có điểm vấn đề..." Lục Mi sắc mặt có chút cổ quái: " Ta nghĩ, môn chủ tự mình đi thỉnh Phi Hạc thượng nhân có lẽ sẽ tốt hơn."

Tiểu Khai rung mình: " Cũng được."

Côn Lôn phái đã sớm hạ lệnh phong tỏa, từ xa xa xem ra nguy nga tráng lệ, tràn ngập phong phạm tiên gia, nhưng trong vòng núi lớn lại một mảnh

lang tịch, Phi Hạc thượng nhân mắt luôn trên trời kia giờ đây giày đã rớt, tóc đã rối loạn, phi kiếm sau lưng cũng đã bị lệch ra, thật sự là chật vật tới cực điểm.

" Thiên Ngưu Tử thượng tiên, đệ tử Côn Lôn chúng ta tu vi nông cạn, thật sự không tiếp nổi thượng tiên...ách...sự dạy bảo kia, có thể nhẹ tay một chút được không a?" Phi Hạc thượng nhân khổ khổ cầu khẩn.

" Cút ngay, cút ngay, không thấy đại gia đang chơi rất sảng hay sao chứ?" Thiên Ngưu Tử hi hi ha ha huy vũ tay áo rộng thùng thình, từng đạo tiên thiên linh khí mạnh mẽ từ mỗi cái nhấc chân nhấc chân của hắn tản mát ra, mấy trăm đệ tử Côn Lôn bị cổ khí lưu thối trúng bay múa đầy trời, người có công lực thâm hậu còn có thể ngự phi kiếm lung lay giữa không trung, người có công lực nông cạn rõ ràng từ hơn mười thước trời cao lần lượt rớt xuống, khắp nơi đều vang lên tiếng: " Ai yêu má ơi." Thanh âm ai hào, mắt thấy đầy trời đều là người bay, đích thật là tương đương tráng quan.

" Cái...kia...Thiên Ma Tử thượng tiên, ta phát hiện Dao Trì có động tĩnh khác thường, ngài..lão nhân gia ngài hay là đi kiểm tra một chút?" Phi Hạc thượng nhân căng thẳng cố gắng dời đi mục tiêu.

" Oa ha ha ha, người này rác rưởi tu chân như con kiến hôi này, cứ nhiên còn dám gạt ta, cẩn thận ta một đầu ngón tay sẽ bóp chết người!" Thiên Ma Tử chỉ một tay cầm lấy lỗ tai Ba Vân Tử, chỉ một tay nhéo mạnh lỗ tai Ba Vân Tử: " Di, a ha, tiểu đạo sĩ bên người người cũng được nga, đến đến đến, đấu cho ta xem một chút!"

Đáng thương Ba Vân Tử, làm sao có tiền vốn để đối kháng với tiên nhân, cả thân thể bị treo ở không trung, lỗ tai làm tâm, thân thể làm bán kính, chuyển thành như một cái bánh xe gió, kịch liệt ho khan và nôn mửa theo bánh xe quay truyền xuống, để cho mọi người không rét mà run, cực kỳ sợ hãi.

" Trời ạ, Thiên Trùng Tử thượng tiên, các người thật sự là đến trợ giúp tu chân giới chúng ta hay sao? Ta..ta như thế nào nghĩ thấy..." Phi Hạc thượng nhân mép miệng như run run, gương mặt đỏ lên, thuần túy là bị tức giận, nhưng tức thì tức, nửa câu sau cũng chết sống không dám nói nên lời, bởi vì Thiên Trùng Tử cầm một thanh tiểu kiếm hào quang chói mắt trong tay, đang cười tủm tỉm gương mặt nhìn yết hầu của hắn, Phi Hạc thượng nhân trăm phần trăm khẳng định, đối phương một kiếm có thể cắt đứt yết hầu của chính mình.

" Đúng vậy, chúng ta đích thật là đến trợ giúp tu chân giới, nhưng chúng ta chủ yếu là vì chính mình." Thiên Trùng Tử cười hì hì nói: " Nếu hắc long xuất thế, chẳng những tu chân giới gặp nạn, cả tiên giới chúng ta cũng sẽ thật phiền toái, cho nên tiên đế mới phái chúng ta xuống tới, cho nên người ma...ha ha ha ha, chẳng lẽ người không biết, trong mắt tiên nhân, người tu chân vốn đúng là con kiến hôi, chơi một con kiến hôi, chẳng lẽ cũng không được sao?"

Có một chút phải thừa nhận, thì Côn Lôn sơn đã hoàn toàn biến thành một nơi biểu diễn kịch vui rối loạn, chỉ biểu diễn suốt một tháng, hôm nay thoát nhìn còn muốn biểu diễn.

Tiểu Khai vừa vào Côn Lôn lại càng hoảng sợ: " Ta khát, các người đang làm gì?"

Phi Hạc thượng nhân nước mắt uông uông nhìn qua, giống như một tên ăn mày suốt ba mươi năm gặp được người cha giàu có của mình, luôn miệng kêu lên run rẩy: " Thiên Tuyền môn chủ, Thiên Tuyền môn chủ thân ái của ta a...người...người như thế nào mới đến a, ta...ta nhớ người muốn chết!"

Tiểu Khai có chút ít được yêu mà sợ: " Không cần quá khách khí, Phi Hạc thượng nhân, ta đã luyện thành thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, còn mời người theo giúp ta đi xem Thục Sơn, giúp ta cứu Tiểu Trúc."

" Được, được, được, ta đi, lập tức phải đi." Phi Hạc thượng nhân như lăn như bò trùng đi tới, ôm đồm tay Tiểu Khai: " Môn chủ, chúng ta đi bây giờ!"

Tiểu Khai gật đầu, đang muốn bay lên, liền nhìn thấy một người đối diện, một tên xoát bay đi tới, ngăn ở phía trước: " Ai cũng không được đi!"

Phi Hạc thượng nhân phảng phất như chim sợ cung tên, cơ hồ cùng thời gian đã trốn ra phía sau Tiểu Khai.

Ánh mắt Tiểu Khai có chút trờng lên: " Vì cái gì?"

" Bởi vì..." Tiên nhân phía trước ngẩng đầu lên, dùng giọng mũi nói với Tiểu Khai: " Thiên Ngưu Tử đại nhân ta bây giờ chính thức nói cho người, Dao Trì Thủy khuynh thiên hạ kinh, hắc long sắp xuất thế, chẳng những các người không được đi, hơn nữa tất cả người tu chân đều phải mau đến Côn Lôn sơn, hiệp trợ chúng ta ngăn cản hắc long xuất thế."

Hắn hắc hắc cười lạnh nhướng mắt: " Đây là do tiên đế ngự chỉ, các người ai dám không theo?"

Thiên Trùng Tử cùng Thiên Ma Tử đã chạy tới: " Đúng vậy, người lưu lại thật là tốt."

Một khi bọn hắn xuất ra thân phận của tiên đế, cả Phi Hạc thượng nhân mọi người không dám tránh né, trái lại tiêu sái đi ra, dù sao tu chân giới đối với tiên giới đã kính sợ thật sự quá sâu.

Tiểu Khai dĩ nhiên không sợ, nhú mày nói: " Ta giống như nhớ rõ, có một tên tiên nhân lúc ấy bị ta đánh cho tè ra quần, bây giờ dám theo ta nói chuyện như vậy, là thật nghĩ ta không dám giáo huấn người hay sao?"

Thiên Ngưu Tử đưa tay vào ngực mò hồi lâu, xoát một cái móc ra một vật, giơ lên trời cao, cười ha ha: " Ngàn năm huyền thiết chi tinh đâu? Có

nó thì thế nào, chẳng lẽ còn có khả năng mạnh hơn Cửu Trọng Bảo Tháp của tiên đế tự mình giao cho chúng ta hay sao?"

" Đúng vậy, tiên đế tự mình tu luyện siêu cấp tiên khí Cửu Trọng Bảo Tháp, làm sao cây Định Hải Thần Châm đáng chết kia của người có thể so sánh?" Thiên Trùng Tử phẩy tay cười to: " Huống chi, hừ hừ, ngàn năm huyền thiết chi tinh của người đã bị thu đi rồi."

Thiên Ma Tử nói đến nước miếng phun ra muốn dính lên mặt Tiểu Khai: " Ta còn nghe nói, Thiên Tuyền môn chủ ngoại trừ có cây ngàn năm huyền thiết chi tinh ra, thân mình căn bản là người phàm như một con kiến hôi mà thôi!"

Tiểu Khai lạnh lùng cười, không thèm nói lại, thần sắc bắt đầu ngưng trọng lên.

Bây giờ hẳn có khả năng đề đối kháng, cũng chỉ có thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp vừa mới luyện thành không bao lâu.

Thiên Ngưu Tử sắc mặt trầm xuống, hét lớn một tiếng: " Tật!" Một đạo kiếm quang nhất thời từ sau lưng bay lên, bắn thẳng đến Tiểu Khai, tiên nhân ra tay, dĩ nhiên bất phàm, đạo kiếm quang này so với kiếm quang của sáu đại chưởng môn của sáu đại môn phái của tu chân giới nhanh hơn vài phần, hơn nữa toàn thân lộ ra hào quang màu vàng nhàn nhạt, thoát nhìn phá lệ nguy nga tráng lệ, tràn ngập khí thế một kích giết chết!

Muốn nói Tiểu Khai không sợ thì cũng là giả, mặc dù thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp thoát nhìn rất lợi hại, nhưng mạnh như thế nào, Tiểu Khai dù sao cũng không biết, mà đối diện lại là một tiên nhân, không hề nghi vấn so với Trường Sinh còn mạnh hơn vài phần, cho nên vũ khí một khi bị thu mất, Tiểu Khai có điểm luống cuống.

Hắn hoảng hốt, đã nghĩ liều mạng, cho nên vừa ra tay đã đem tiên thiên khí toàn bộ thả ra ngoài, xem ở trong mắt mọi người, đúng là một đoạn chất

lông niêm trừ phảng phất từ trong tay Tiểu Khai chảy ra, sau đó nặng nề đánh lên kiếm quang đối diện!

Không thể không nói, lâu dài tới nay, Tiểu Khai đã đối với ngàn năm huyền thiết chi tinh dưỡng thành tính ý lại thâm căn cố đế.

Phi kiếm của Thiên Ngưu Tử vừa đón nhận tiên thiên linh khí của Tiểu Khai, liền phảng phất như chiếc thuyền nhỏ gặp được cuồng phong mưa to bị đánh cho lảng không bay lên, sau đó hoàn toàn không nghe lệnh sai khiến liền bay nhanh, trong miệng Thiên Ngưu Tử kêu lên: " Tật! Tật! Tật!" Phi kiếm kia cũng không nghe theo, vẫn bay suốt mười trượng, lúc này mới " khách sát" một tiếng, đương trường vỡ thành từng mảnh, phiêu phiêu ung dung ngã xuống bụi rậm.

Thiên Ngưu Tử há mồm, mặt mũi trắng bệch.

Tiểu Khai tập trung nhìn vào, nhất thời tin tưởng tăng nhiều, dương tay bắn ra một đạo tiên thiên linh khí, đối diện trước mặt Thiên Ngưu Tử.

Phi kiếm của Thiên Ngưu Tử bị hủy, tâm thần bị thương nặng, vừa nhìn thấy Tiểu Khai dương tay, nhất thời hồn phi phách tán, làm sao dám cản, lui bật ra sau, trong miệng kêu lên thảm thiết: " Còn không mau tới cứu ta!"

Phi Hạc thượng nhân nhìn thấy, lại nhịn không được khẽ lắc đầu, thầm nghĩ: " Đáng tiếc."

Muốn nói đánh nhau, Tiểu Khai thật sự là không có kinh nghiệm, hai lần ra tay, đều là thuần túy dựa vào tiên thiên linh khí, còn chưa nói tới kỹ xảo, đã chưa nói tới chiêu số, tiên thiên linh khí càng dày đặc, uy lực lại càng lớn, nhưng cũng tương ứng, tốc độ vận hành cũng càng chậm, Tiểu Khai kỳ thật đã sớm đạt tới ngũ phẩm chính tiên cảnh giới, nhưng lần này vừa ra tay, không chút góc độ, toàn lực một kích, cư nhiên lại bị một tiên nhân kém cỏi dễ dàng né đi, cảnh này rơi vào trong mắt Phi Hạc thượng nhân, tự nhiên vừa xem hiểu ngay.

Thiên Trùng Tử thoát nhìn còn sợ hơn Thiên Ngưu Tử, trực tiếp đã lui hơn trăm thước, giương giọng hét lớn: " Thiên Ngưu sư huynh, địch nhân lợi hại, mau xuất tuyệt chiêu!"

Thiên Ngưu Tử không hề nghĩ ngợi, đưa tay vào trong lòng ngực móc ra Cửu Trọng Bảo Tháp, xoát một cái xuất ra tới, hét lớn một tiếng: " Bảo tháp nơi tay, tiên đế phụ thể, vạn ma ích địch, thần hồn câu diệt, tặc!"

Tiên đế ban cho bảo bối quả nhiên có uy lực bất khả tư nghị, cả Côn Lôn sơn nhất thời bị một cỗ uy nghi thật lớn bao phủ khó nói nên lời, dưới bảo tháp tất cả sinh linh đều " phác thông" quỳ xuống trên đất, toàn thân run rẩy, cả tiếng hít thở đều không thể nghe thấy.

" Hồng!" Một tiếng rít gào, long tử Phách Hạ từ dưới Dao Trì nhảy lên, gian nan vươn đầu ra khỏi hồ nước, thật sâu cúi xuống, làm ra một tư thế như đang bái lạy.

Dưới bảo tháp, còn chính thức đứng được, tiện tay phóng ra pháp bảo, chính là Thiên Ngưu Tử và đối diện Thiên Tuyển môn chủ Nghiêm Tiểu Khai.

Cửu Trọng Bảo Tháp toàn thân trong suốt, gặp gió thì lớn, trong phút chốc vừa được chừng hơn mười thước độ cao, bay lên trời biến thành một tòa bảo tháp chính thức, bảo tháp bay lên, tầng tầng lớp lớp, toàn thân quai đầy tuyết trắng, giờ phút này toàn bộ kịch liệt lắc lư đung đưa " đình đình đương lang" thanh âm vang vọng cả bầu trời, bảo tháp ở không trung dừng lại một chút, phảng phất như thông linh tìm được mục tiêu, trùn xuống Nghiêm Tiểu Khai.

Tiểu Khai căn bản không có biện pháp làm ra phản kháng gì, đã bị bảo tháp này dễ dàng cuốn đi vào.

Thiên Ngưu Tử xuất ra một chiêu, Cửu Trọng Bảo Tháp xoay tròn bay trở về, trong nháy mắt trở lại trong lòng bàn tay Thiên Ngưu Tử, một lần

nữa biến nhỏ lại như ban đầu.

Mà Tiểu Khai đã không còn nhìn thấy nữa.

" Sư huynh? Thu vào rồi?" Thiên Ma Tử hỏi.

" Đương nhiên." Thiên Ngưu Tử cười ha ha: " Thiên Tuyền môn chủ có lợi hại hơn, chẳng lẽ có thể lợi hại hơn tiên đế sao? Các người yên tâm đi, Cửu Trọng Bảo Tháp này ẩn tàng chín đại thiên trừng phạt, chẳng những luyện hình, còn muốn luyện hồn, ngay cả đại la kim tiên cũng chỉ nhận lấy cái chết, huống chi khu khu một người tu chân. Nghiêm Tiểu Khai đã vào Cửu Trọng Bảo Tháp, vậy chờ chậm rãi bị tra tấn đến chết đi!"

" Nhưng sư huynh, tiên đế đã từng ra lệnh, dùng bảo bối này chỉ có thể đối phó Ma tộc, không thể đối phó những người khác, người bây giờ dùng nó đối phó Nghiêm Tiểu Khai, có xảy ra vấn đề gì không?" Thiên Trùng Tử lo lắng nói.

" Không cần sợ, tiên đế sẽ không biết đâu." Thiên Ngưu Tử thần tình dữ tợn: " Tiên đế trường kỳ bế quan luyện công, làm sao có rảnh để ý tới chúng ta, chỉ cần ta không nói, các người không nói, tiên đế làm sao biết?"

" Nhưng..." Thiên Ma Tử cười hắc hắc, ánh mắt quét qua bên Thục Sơn đệ tử.

" Hắc hắc, sư đệ, nguyên lai người cũng không ngốc..." Thanh âm Thiên Ngưu Tử trầm thấp xuống: " Chỉ chờ vấn đề hắc long xuất thế được giải quyết, ta sẽ...ha ha ha ha!"

Phi Hạc thượng nhân lặng lẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đi trở về đến bên Dao Trì, từ từ ngồi xuống.

Trong Cửu Trọng Bảo Tháp liệt hỏa trùng trùng, Tiểu Khai tiến vào, liền hoảng sợ phát hiện, ngọn lửa này dĩ nhiên lại chính là Vô Căn Thiên Hỏa

chính thức!

Thiên địa phân ngũ hành, ngũ hành có bốn nguyên, giống như trước kia Tiểu Khai có được ngàn năm huyền thiết chi tinh đúng là thiết chi tinh hoa, mà Vô Căn Thiên Hỏa này, chính là hỏa chi tinh hoa, biểu tượng cho lực lượng cao nhất của thiên địa bốn nguyên. Trong ngũ hành có kim, mộc, thổ đều có hình dáng, thủy và hỏa là vật vô hình, đã vô hình thì cũng không có gốc rễ không đáy, vô căn sẽ vô cùng vô tận, lại nói chuyên chú, Trường Sinh nắm giữ Thập Vạn Thiên Hỏa, còn chưa chính thức đạt tới một phần trong thiên hỏa chính thức, cho nên mới bị Tiểu Khai chỉ một trào, đã phá rối toàn thân tu vi, mà thiên hỏa trong Cửu Trọng Bảo Tháp này, cũng do tiên đế thu thập thiên hạ Vô Căn Thiên Hỏa chi tinh rèn luyện mà thành, vô luận là thuần độ hay là lực độ, đều là cực chí, cho nên bảo tháp vừa mới thu lại, Tiểu Khai vừa mở mắt rồi lại tối sầm, liền cảm thấy toàn thân như bị cháy sạch đau đớn.

Thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp quả nhiên không hổ là đệ nhất kỳ công của tu chân giới, không cần Tiểu Khai mệnh lệnh, lập tức đã tự mình phát động, nhất thời hào quang bảy màu từ thất khiếu của Tiểu Khai lộ ra, sau đó hợp thành một đạo quang hoa bạch mông mông, bao phủ toàn thân Tiểu Khai, ngành sanh đem Vô Căn Thiên Hỏa bức lui ra sau ba tấc.

" Hô.." Tiểu Khai nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới nhìn thấy trên vách bảo tháp cách đó không xa có bốn chữ : " Thiên Hỏa Hóa Hình."

Hắn khoan chân ngồi yên, linh khí toàn thân toàn lực điều động, không dám có chút chậm trễ, bởi vì hắn biết, đã bảo tháp này là tiên đế đưa xuống, vậy khó khăn hẳn phải đối phó trước mặt, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên Vô Căn Thiên Hỏa đốt nửa ngày, mắt thấy không có hiệu quả, liền phát ra một cỗ phù lực, nâng Tiểu Khai đi lên trên, sau đó Tiểu Khai

mở mắt nhìn thấy hoàng quang chợt lóe, nhất thời đi tới bảo tháp tầng thứ hai.

Phóng mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng đều là đất cát màu vàng, vô số bùn đất nghiêm ti hợp phùng bao vây hãm, Tiểu Khai mới vừa cảm thấy kỳ quái vì điều gì mà không lọt vào công kích, liền bỗng nhiên phát hiện, mấy bùn đất này không ngờ lại vận động, chúng dùng một loại tốc độ chậm rãi tiến tới gần hãm, mới chừng vài phút, bùn đất này đã đến gần tới miệng mũi hãm.

Nếu không có gì ngăn trở, có lẽ đợi thêm lát nữa, mấy bùn đất này sẽ theo toàn thân hãm ở những vị trí lỗ hổng tiến vào, mãi cho đến phủ đầy cả thân hình hãm!

Tiểu Khai " cấp" nhổ ra một hơi, nhất thời toàn thân linh khí toàn lực khoách triển, đem bùn đất bốn phương tám hướng ngạnh sanh bách lui nửa bước xa, sau đó dùng sức đứng vững.

Bùn đất này cũng không gấp gáp, bắt đầu tận lực phủ dần quanh, cả bảo tháp tầng thứ hai đã cũng chỉ có một chút khe hở trên nóc, vì vậy bùn đất bắt đầu nhanh chóng di động lên nóc, ánh mắt Tiểu Khai hướng lên trên, sau đó thấy được bốn chữ to được khắc vào trên: " Tức Nhưỡng Phá Hình."

Tức Nhưỡng....nguyên lai bùn đất này tên là Tức Nhưỡng...

Tiểu Khai lơ đãng hiện lên hai chữ này, bỗng nhiên phảng phất nhớ tới cái gì, toàn thân rung động chấn kinh, thất thanh nói: " Ta khát, không ngờ là Tức Nhưỡng!"

Tương truyền năm đó thiên hạ đại thủy, vì muốn trị lũ lụt, cầu xin một loại bùn đất, có thể theo thể nước lớn tiến lên, nước thẳng một thước, thì bùn đất dài một thước, nước tăng một trượng, thì bùn đất dài một trượng, cứ thế nhiều năm, hồng thủy chung quy không thể bao phủ đại địa, nhân loại tuy không thể an cư lạc nghiệp, nhưng cuối cùng vẫn được bảo tồn.

Mà bùn đất kia, được gọi là Tức Nhưỡng!

Tiểu Khai ý niệm trong đầu vừa mới chuyển tới đây, trên đỉnh đầu một chút khe hở đã bị Tức Nhưỡng hoàn toàn chiếm cứ, sau đó hẳn đã cảm giác được áp lực từ bốn phương tám hướng chột gia tăng.

Áp lực gia tăng càng kịch liệt, Tiểu Khai vừa mới phát hiện, liền cảm giác như giữa ngực chịu một đòn nghiêm trọng, cả linh khí hộ thân bị ngạnh sanh áp về mấy tấc.

Tức Nhưỡng căn bản không cần ngoại lực thúc động, nó tự nhiên sinh trưởng theo quy tắc của thiên địa, mà Cửu Trọng Bảo Tháp cũng là một không gian phong bế, cho nên Tức Nhưỡng trong bảo tháp chỉ có thể không ngừng áp súc trong không gian, không ngừng gia tăng mật độ, thẳng đến cuối cùng, đạt tới bước cả bảo tháp cũng khó thể thừa nhận, đem cả bảo tháp phá ra!

Mà sinh linh bị khốn trong bảo tháp, có lẽ đã sớm bị tể thành cát bụi.

Trong tích tắc này, Tiểu Khai trong giây phút sinh tử, ở thời khắc mấu chốt, thần trí của Tiểu Khai vô cùng thanh tỉnh, chỉ là có chút chau mày, liền bỗng nhiên suy nghĩ được một ít đạo lý.

Năm xưa vua Thuấn trị thủy, tuy có Tức Nhưỡng, nhưng thủy chung không thể bình tức nạn thủy, đến cuối cùng là nhờ Đại Vũ ra tay, mới chính thức yên ổn được thiên hạ.

Mà phương pháp của Đại Vũ đưa ra, đó là " Đổ bất như sơ."

Cùng áp bách kháng cự với Tức Nhưỡng, còn không bằng đem nó đi đến một địa phương khác, Đại Vũ năm đó lựa chọn khai thông sông, vậy Tiểu Khai bây giờ...

Tiểu Khai không có chút chần chừ, hai chân mạnh mẽ, trong nháy mắt đem toàn bộ tiên thiên khí trong kinh mạch bộc phát ra, đi xuống trùng tới, trực tiếp nhảy vào trong Tức Nhưỡng, hai chân giống như máy khoan, trực tiếp chui đi xuống, chui được tới chỗ tiếp nối tầng thứ nhất và tầng thứ hai, liền đâm mạnh xuống!

Đúng vậy, chỉ có đánh vỡ thông đạo của bảo tháp, mới có thể nhượng cho Tức Nhưỡng có chỗ phát tiết!

" Oanh!" Một tiếng nổ, tầng thứ nhất và tầng thứ hai thông đạo lúc thiên hỏa tổng Tiểu Khai đi lên tầng trên, sớm đã thập phần yếu ớt dao động, bị một cước của hắn xuyên thấu, mật mật tầng tầng Tức Nhưỡng nhất thời rơi xuống dưới, Vô Căn Thiên Hỏa hào quang đại thịnh, muốn thủ hộ chính lãnh địa của mình, thì phải hòa tan vị khách không mời từ trên giáng xuống này, nhưng Tức Nhưỡng cũng ngạnh sanh vĩnh viễn không biến mất, nhất thời mãnh liệt phản kích, trong lúc nhất thời, đầy trời đều là thiên hỏa lửa hoa, hỗn hợp vô số tro bụi bùn đất, cơ hồ che phủ cả tầm mắt của Tiểu Khai.

Tiểu Khai lại đâm một cước trên mặt đất, toàn thân lại hóa thành một mũi tên nhọn, phóng ngược lên trên, muốn phá tan bảo tháp tầng thứ ba.

Hắn nghĩ rất đơn giản: mặc dù bây giờ không gian đã mở rộng gấp đôi, nhưng Tức Nhưỡng cuối cùng có thể tục sinh sôi, vấn đề còn không có giải quyết, cho nên muốn sống đi xuống, cũng chỉ có thể lên trên mà tìm kiếm.

Lúc này đây, tầng trên của bảo tháp so với tầng dưới chắc chắn rất nhiều, Tiểu Khai vọt hết ba lượt, mới thành công phá tan, trùng vào tầng thứ ba.

Vừa lên, hắn lại nhìn thấy được nguyên thủy rừng rậm.

Cây rừng buồn bức thông thông theo trước mắt phô triển đến nhìn không thấy biên duyên, nơi này không giống như đang ở trong bảo tháp, giống như

là đi vào Tây Song Bản Nạp hay là Đại Hưng An Lĩnh. Tiểu Khai nhìn thấy, vô số cây cối bóp méo cành cây khổng lồ, hóa thành vô số dây leo, hướng hẳn quần quanh đi tới. Xem hình dáng dữ tợn này, hẳn không chút nào hoài nghi cây cối này có thể trong chớp mắt sẽ đập nát đầu hẳn.

Tiểu Khai cuối cùng cảm thấy tiên thiên khí của mình đem đánh bừa, thông qua hai tầng, hẳn đã tử tâm nhận định: " Ngoại trừ tầng thứ nhất, khảo nghiệm mặt sau mình sẽ không có khả năng chống đỡ."

Cho nên, sử dụng pháp bảo mới là vương đạo.

Tiểu Khai không hề nghĩ ngợi, xuất ra Vạn Uẩn Bình, đem Sa Mạc Quân Chủ và Thập Vạn Hoàng Sa thả đi ra: " Nhanh đi, xử lý bọn chúng!"

Theo hoàn cảnh bảo vệ học mà nói, Tiểu Khai thích ứng thật chính xác, địa cầu hôm nay, đúng là đất đai nghiêm trọng sa mạc hóa làm cho rừng rậm bắt đầu héo rút, thủy thổ bắt đầu lưu thất, hoàn cảnh bắt đầu ác hóa, bây giờ rừng rậm trước mắt này mặc dù rất lớn, nhưng đừng quên, Sa Mạc Quân Chủ nói như thế nào cũng là quái thú thời tiền sử, không nói có thể tiêu diệt, ít nhất cũng tương đương sức lực chứ?

Tiểu Khai cười tùm tùm khoanh tay muốn nhìn kịch vui, sau đó vừa mới khoanh được một nửa đã kêu một tiếng: " Không phải đâu!"

Sa Mạc Quân Chủ hung thần ác sát đang vừa kêu thảm thiết vừa giãy dụa, ở hiệp đầu tiên đã bị hai cây đại thụ quần lên không trung, sau đó một thân cây quay về hướng hẳn phun một ngụm mầm móng lên trên người hẳn.

Sau đó, Sa Mạc Quân Chủ đầy người làn da màu vàng bắt đầu biến lục, tiếp theo mầm móng chui từ dưới đất lên, có cây tự phun nước miếng, mầm móng này bắt đầu phát triển, cành cây mọc dài, kết hạt, khai hoa, trong thời gian ngắn ngủn hoàn thành quá trình phát dục đầy đủ của loài thực vật.

Cho nên đều là được nghe nói: " Hàm chứa kịch độc" Thập Vạn Hoàng Sa, đã sớm biến thành một châu lục cây xanh mông lung, gió nhẹ thổi tới, thế nhưng còn rơi xuống mấy quả cây.

Sa Mạc Quân Chủ yễm yễm nằm ngay giữa ngực hai cây cổ thụ, dùng một loại ánh mắt vô cùng u oán nhìn Tiểu Khai đang đứng phương xa.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 7: Thần Hầu Bảo Nối

" Mẹ nó, bình thường thì lại không thấy hiệu quả tốt như vậy." Tiểu Khai lăm bằm một câu, không nói thêm lời nào trùng lên tầng thứ tư.

Nhưng bỗng nhiên nhảy ra hai đại thụ, xoát một cái cuốn lấy hai chân của hắn, một cỗ lực lượng không thể kháng cự truyền đến, Tiểu Khai " phác thông" ngã sấp trên mặt đất.

" Kiệt, kiệt, kiệt, kiệt!" Những thân cây đầy đất bắt đầu cười lên gian xảo.

" Người cười, *** cho người cười!" Tiểu Khai sờ tay vào ngực, móc ra Vạn Uẩn Bình, hét lớn một tiếng: " Thu!"

Tiếng cười đột nhiên đình chỉ, cuồng phong gào thét, vô số cây cối bạt địa mà dậy, dọc theo quỹ tích bắt đầu văng theo cái chai của Tiểu Khai chui vào, mà ở địa phương xa xa, còn có càng nhiều cây cối đang không ngừng từ dưới đất chui ra, sau đó trong phút chốc trưởng thành thành đại thụ che trời.

" Thu! Thu! Thu cho ta! Toàn bộ!" Tiểu Khai nảy sinh ác độc liên tục gọi, đợi chừng năm phút, bỗng nhiên nghe được " Đình" một tiếng vang lên, Vạn Uẩn Bình " ba" tự động đóng lại miệng bình.

" Đã đây..."

" Kiệt, kiệt, kiệt, kiệt!" Bốn phương tám hướng tiếng cười chậm rãi lớn lên, vô số cây cối rậm rạp sinh ra, từ xa đến gần, lại bắt đầu tới gần Tiểu Khai.

Tiểu Khai thở dài, từ trong ngực móc ra một Vạn Uẩn Bình, ném lên không trung, quát: " Tiếp tục thu cho ta!"

" Kiệt, kiệt, kiệt, kiệt!" Đám cây cối cười lên điên cuồng, ý tứ phảng phất muốn nói: " Đừng thử, vô dụng thôi."

" Ta biết vô dụng." Tiểu Khai nói thầm: " Các người viễn cổ sinh vật chẳng lẽ trí óc lại thấp như vậy hay sao? Chẳng lẽ nhìn không ra ta chỉ là đang kéo dài thời gian thôi sao?"

Hắn nói vừa xong, thân thể lại bật dậy, một đầu đánh vào nơi giao tiếp với tầng thứ tư, truyền đến âm thanh " phanh phanh" thanh thúy.

Cửu Trọng Bảo Tháp xếp đặt thật biến thái, một tầng so với một tầng càng lợi hại hơn, không ngờ một tầng so với một tầng còn cứng hơn, Tiểu Khai vốn còn đang lo lắng, muốn vọt tới tầng thứ chín bỏ đi, thế nhưng bây giờ xem ra, chỗ nối tiếp tầng thứ tư, đã sắp đến cực hạn, có thể phá tan hay không vẫn là vấn đề.

" Kiệt, kiệt, kiệt, kiệt!" Mắt thấy cái chai lại sắp đầy, đám cây cối lại phát ra tiếng cười điên cuồng.

" Cười, cười cái đầu người, làm cho ta nóng nảy xuất ra Nhược Thủy, mọi người cùng xong đời một lúc cho xem." Tiểu Khai nghiến răng sừ sừ vết thương trên đầu: " Thử lại một lần, không được thì chúng ta sẽ cùng chết chung đi."

Lúc này đây, đầu đụng vào nóc đến kinh người, đầu đau đớn, tại lúc Tiểu Khai " ai yêu" với tiếng kêu gào thê thảm, vết giao tiếp giữa hai tầng "

khách sát" một tiếng, bị chàng xuất ra một lỗ hồng lớn, thân thể Tiểu Khai trực tiếp phóng lên.

Rốt cuộc cũng tới tầng thứ tư!

Vừa mới lên, hắn đã nhịn không được quát to một tiếng: " Kháo!"

Kinh nghiệm thiên tân vạn khổ, rốt cuộc nhìn thấy thân nhân...giờ phút này, Tiểu Khai kích động có điểm muốn khóc.

Đúng vậy, trước mắt quá quen thuộc, cũng quá thân thiết, đó rõ ràng là ngàn năm huyền thiết chi tinh!

Nếu nói có chuyện gì so với nhìn thấy một vị thân nhân còn làm cho hắn kích động, thì phải là nhìn thấy rất nhiều thân nhân.

Đúng vậy, một tầng này, đầy trời đều là gậy, đầy trời đều là ngàn năm huyền thiết chi tinh!

Từng cây gậy đầy trời xẹt qua trước mắt, huyền xuất vô số ảnh gậy, nhìn thấy đến con mắt Tiểu Khai cũng muốn trừng rớt ra. Nếu không phải nhìn lầm, trong không gian này ít nhất cũng có mấy trăm cây gậy, Tiểu Khai khế cắn môi, vươn tay phải đi trao, trong miệng còn có điểm không xác định nói: " Uy, lão bằng hữu, người không đánh ta chứ?"

Những cây gậy trên không trung liền xoát xoát gần người, dừng tại không trung.

" Nào, đi tới." Tiểu Khai khẩn trương ngoắc tay: " Đến bên ta, lão bằng hữu."

Những cây gậy chần chờ một lát, liền xoát xoát lắc lư tại không trung, đứng đờ, thoạt nhìn cũng giống như nhân loại đang lắc đầu, không thể phủ nhận, mấy thứ bốn nguyên lực lượng này, còn thật là có linh trí.

" Đi tới đi, vì sao không tới?" Tiểu Khai nói: " Chẳng lẽ các người cũng muốn giết ta?"

Vô số cây gậy chần chờ một lát, sau đó lại lắc lư, đung đưa.

" Vậy các người rốt cuộc muốn làm gì?" Tiểu Khai đã mê mang.

Những cây gậy chậm rãi ung dung nổi lơ lửng, lắc lư đung đưa, cũng rốt cuộc không hề tỏ vẻ gì.

Kỳ thật, Tiểu Khai vốn không ý thức được, có bao nhiêu chuyện tình kinh thiên động địa, đã ở trong tích tắc này xảy ra.

Vô số năm trước, hầu tử thu thập tất cả huyền thiết chi tinh của tam giới, rèn luyện Định Hải Thần Châm, vốn tất cả huyền thiết chi tinh của tam giới đều ở trong tay, nhưng cả hầu tử có đại thần thông như thế cũng không nghĩ tới, chính mình lại bỏ sót huyền thiết chi tinh.

Bởi vì mấy huyền thiết chi tinh đó, lúc ấy đã bị khóa vào trong Cửu Trọng Bảo Tháp.

Không gian trong Cửu Trọng Bảo Tháp, cũng không thuộc một giới nào trong thiên địa lúc đó, mà là một Lâm Giới không gian, đơn giản mà nói, đây là do tiên đế bằng vào lực lượng chính mình mở ra một dị không gian.

Đối với hầu tử mà nói, không gian này phi thường nhỏ yếu. Nhưng dựa theo quy tắc cơ bản của thiên địa trong lúc đó, một giới này, không nằm trong phạm vi lực lượng của hầu tử, cho nên dù cho thần thông của hầu tử hơn xa tiên đế, cũng không có cách nào nhận thấy tiên đế đã ẩn giấu lại huyền thiết chi tinh.

Đoạn chuyện sâu xa này, ở trong vô số thời đại trước kia, đã vốn vĩnh viễn không bị tiết lộ, bởi vì tiên đế vô luận như thế nào cũng không dám đi tìm hầu tử phiên toái, mà hầu tử cũng sẽ không cùng tiên đế đánh nhau,

nhưng không ngờ lại xảo diệu, hầu tử lại chấm dứt luân hồi ngay trước mặt Tiểu Khai, mà thời điểm hần rời đi, đã may mắn thế nào đem ba sợi lông khi trên người mình đưa cho Tiểu Khai.

Ba sợi lông khi có thể gọi hầu tử về hỗ trợ, tự nhiên sẽ mang theo thần thức cường đại của hầu tử, hôm nay thần thức này bị Tiểu Khai mang theo trên người đi vào Cửu Trọng Bảo Tháp, tới bảo tháp tầng thứ tư, nhìn thấy được huyền thiết chi tinh còn sót lại, người nói, sẽ phát sinh cái gì?

Tiên đế năm đó luyện chế Cửu Trọng Bảo Tháp, tuyệt đối không có ý tứ mạo phạm hầu tử, mà hầu tử luyện chế Định Hải Thần Châm, cũng tuyệt đối không có ý tứ đấu tranh với tiên đế, nhưng qua vô số thời đại, hai người bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai không ngờ từng có xung đột ích lợi lẫn nhau, người nói, sẽ phát sinh cái gì?

Đầu năm nay, thiên địa năm giới duy nhất danh ngôn chí lý vĩnh viễn không thể phá vỡ kỳ thật chỉ có một câu, nắm tay ai cứng thì kẻ đó làm lão đại. Cho nên bây giờ, hầu tử đã quyết định, hần muốn nổi giận, để chứng minh mình mới là người nắm trong tay hết thủy vận mệnh.

Tiểu Khai nhìn thấy, những cây gậy mê mang không tới ba phút, liền toàn thân chấn động, cả đám như lang như hổ phóng đi, đảo mắt đã phá tan tầng thứ ba, hướng về phía đám cây cối đang kiết kiết cười nhạo điên cuồng đánh tới như điên.

Trong ngũ hành, kim vừa lúc khắc mộc, đáng thương cho đám nguyên mộc chi tinh không có biện pháp tiến hành phản kháng đã bị đánh cho cành bay lá đổ, cành gãy đoạn, một gốc cây tiếp một gốc cây té xuống, biến mất trên mặt đất.

Loại thuộc tính khắc chế này thập phần bá đạo, phàm là cây cối bị huyền thiết chi tinh đánh trúng, rốt cuộc không thể tiếp tục sinh trưởng, cho nên không đến một lát, cả tầng thứ ba đã bị những cây gậy đánh cho sạch sẽ,

phóng mắt nhìn lại chỉ là một mảnh tuyết trắng đại địa bình thản, hoàn cảnh tự nhiên xem như hoàn toàn sa mạc hóa.

Thế nhưng những cây gậy cũng không chịu bỏ qua, bọn hắc đột nhiên đột phá tầng thứ hai, rồi phá tan tầng thứ nhất, rồi đột nhiên hướng về phía Tức Nhưỡng và Thiên Hỏa đang tranh chấp đánh cho tối tăm mặt mày.

Không hề nghi vấn, hầu tử đã hoàn toàn khống chế mấy huyền thiết này, bây giờ hẳn đã chính thức bộc phát cho hả giận.

Thiên Hỏa và Tức Nhưỡng cũng là vật thể có linh tính, bọn chúng đồng thời làm ra quyết định: vứt bỏ thành kiến, cộng đồng kháng địch.

Căn cứ ngũ hành quy tắc, hỏa khắc kim, cho nên vô số Vô Căn Thiên Hỏa kiêu ngạo phóng lên cao, quyết định cho đám bóng tử xem chút màu sắc, nhưng sau đó...bọn chúng bị đánh thành một đám tiểu hỏa miêu, yếm yếm hạ xuống, rơi xuống ngực đám Tức Nhưỡng kia.

Tiểu Khai phảng phất nghe được Vô Căn Thiên Hỏa tuyệt vọng ai hào: "Vì cái gì? Vì cái gì lại như vậy? Không đạo lý a!"

Đích xác không đạo lý, thần thức của hầu tử toàn diện gia trì ngàn năm huyền thiết chi tinh, giờ khắc này, quả thực là gặp thần sát thần, gặp phật sát phật, mấy trăm cây bóng tử ở giữa không trung lộn ngược ra sau, sau đó vô số đầu bóng nhắm ngay Tức Nhưỡng đang sinh trưởng với một thể tích khổng lồ.

"Ta...ta thu...ta thu bây giờ." Tức Nhưỡng toàn thân đều động, bắt đầu bay nhanh co rút lại, co rút lại, lại co rút lại, không đến vài phút, đã chỉ còn là một đám bùn đất màu vàng cỡ chừng bàn tay, nhuyển tháp tháp nằm trên mặt sàn.

Tiểu Khai con mắt vừa chuyển, nhanh chóng xuất ra Vạn Uẩn Bình, đặt nghiêng trên mặt đất, xuất ra một thân cây, sau đó chiêu ngoắc, đem Tức

Nhưõng không chút khách khí thu vào Vạn Uẩn Bình.

Tức Nhưõng toàn thân kịch liệt run rẩy, dùng sức chống cự hấp lực của Vạn Uẩn Bình, nhưng dưới ánh mắt như hổ của đám bồng tử đang trùng trùng, căn bản không dám phát huy đặc tính sinh trưởng của mình, cứ như vậy vô hạn ủy khuất bị Tiểu Khai hấp đi vào.

" Hà hà, lão bằng hữu, đa tạ các người." Tiểu Khai còn không biết là do hầu tử bạo nổi(trút giận), chỉ là tưởng gặp được người quen, sự tình liền xử lý thế này: " Giúp người giúp đến tận cùng, giúp ta đi ra ngoài đi, được không?"

Đám bồng tử bay đầy trời ngẩng đầu lên, phát ra tiếng oanh minh kinh thiên, sau đó...cả đám căn bản không để ý tới Tiểu Khai, một đường hướng lên trên sát tới!

Đáng thương Cửu Trọng Bảo Tháp, chính là khi tiên đế sơ đẳng đế vị thì đã bắt đầu luyện chế siêu cấp pháp bảo, mặc dù là ở tiên giới, cũng đã là bảo bối cũng thuộc siêu cấp vô địch, hôm nay không ngờ lại bị hầu tử phá hư, hoàn toàn là coi như lỗ vốn, Tiểu Khai một chút cũng không chần chờ, một đường tiến theo sau đám bồng tử, một đường trùng lên trên, coi như là miễn phí du lịch hoàn toàn, dù sao, vô luận là trận thế khoa trương thế nào, quan khẩu đáng sợ thế nào, trong tay đám bồng tử, đều hoàn toàn thành hồ giấy.

Tầng thứ năm, Băng Phách Chi Tinh tạo thành Băng Phách Chi Hồ, còn chưa kịp đánh ra, thì đã bị vô số bồng tử trực tiếp đánh thành kẻ ngốc.

Tầng thứ sáu, là một ảo trận nổi danh nơi tiên giới, nghe nói cho dù là đại la kim tiên cũng phải tìm mấy vạn năm thời gian mới phát mình đi ra. Thứ này đối phó với nhân loại là diệt tuyệt, nhưng đám bồng tử điển hình là không muốn kéo dài thời gian, cho nên hầu tử, càng sớm không bị ước thúc bởi quy tắc của tam giới, cho nên ảo trận này đã thuần túy biến thành đàn

gây tai trâu, còn chưa kịp làm gì, đã bị đánh cho tan tành. Tiểu Khai theo ở phía sau dĩ nhiên chiếm tiện nghi, vốn hăn là thứ gì cũng không đánh được, nhưng chờ hăn đi tới, thì chỉ nhìn thấy trận thế bị hủy, đầy đất là kiếm gãy tàn ngọc và trúc mọc đất đá nát nhừ.

Không thể không nói, tiên đế đối với pháp bảo này xếp đặt tương đương khảo cứu, tầng thứ bảy đúng là một Lâm Giới không gian khác, phải biết rằng, Cửu Trọng Bảo Tháp vốn là Lâm Giới không gian, rất nhiều địa phương đã thoát ly quy tắc tam giới, mà trong giới này càng khoa trương, cơ hồ là chính mình định ra một bộ phản quy tắc, nếu thật sự có người lâm vào, có lẽ vô luận làm cái gì cũng sẽ phát hiện không đúng, đến cuối cùng sẽ bị ngạnh sanh sanh mà một chết.

Chỉ tiếc, hầu tử vừa mới biết được bản thân từ nhiều năm trước đã từng nếm qua sự mệt nhọc trong Lâm Giới không gian, bây giờ nhìn thấy Lâm Giới không gian, thì đã nói, lửa giận càng thêm giận, không nói hai lời, liền quyết định trăm thảo trừ căn(diệt cỏ tận gốc), không ngờ vượt qua tam giới tự mình ra tay, trực tiếp ngay trước mặt Tiểu Khai hấp thu tất cả huyền thiết trong bảo tháp.

Sau đó, hầu tử móc ra Định Hải Thần Châm vừa mới thăng cấp, cũng không phân tích trận thế, cũng không lo lắng thuộc tính, đối về lối vào của không gian trực tiếp đánh cho một vạn bóng, đã làm cho lâm giới không gian này hồng mất, loại chiến thuật thuần túy không nói đạo lý này, làm cho Tiểu Khai trợn trắng mắt.

Đã vậy có thể thấy được, hầu tử này tuyệt đối là một phần tử bạo lực, cả phá trận đều là dùng phương pháp không có chút hàm lượng kỹ thuật nào.

Tiếp theo sau tầng thứ tám vốn là tiên đế tự mình trấn thủ, nhưng tiên đế không dám xuất tràng, hầu tử trực tiếp đánh một bóng làm cho tầng thứ chín mở một lỗ thủng, vọt đi tới.

" Di, đây là làm sao?" Tiểu Khai theo sát vọt đi tới, mới phát hiện bên trên tầng chín trống trơn đặng đặng, không ngờ cái gì cũng không có.

" Hừ hừ, lão già này còn có điểm thông minh." Hầu tử cười nói: " Biết không đỡ được ta, không ngờ đã triệt tiêu tầng thứ chín, không muốn cho ta xem thực lực che dấu của hã." "

" Thật tốt quá, vậy không cần sấm quan nữa." Tiểu Khai cười ha ha: " Vậy người vừa lúc tổng ta đi ra ngoài."

" Trong đầu người có bệnh a!" Hầu tử cả giận nói: " Tầng thứ chín triệt rồi, đó không phải sáng tỏ làm ta chơi không đủ? Lão già này dám đối với ta như vậy, đó rõ ràng là không để cho ta mặt mũi, chẳng lẽ người không biết là ta nên giáo huấn hã một chút?" "

" Ách..." Tiểu Khai sờ sờ đầu, bỗng nhiên phát hiện phương thức tự hỏi của hầu tử không giống như người thường, chẳng lẽ đây là tư duy của sinh vật thuộc đệ tứ giới hay sao?

" Ta quyết định rồi." Hầu tử ha ha cười nói: " Ta phải hủy diệt Cửu Trọng Bảo Tháp, cho lão già này học máu chơi."

Hã thật ra như sấm gió thi hành, vừa nói xong, đã oa nha một tiếng hống, một bóng tử đã hướng lên bầu trời đánh tới, chợt nghe được bên lỗ tai hoa lạp một tiếng, phảng phất như trời bị đánh sụp, vô số nước biển vô thiên cái địa tạp xuống, phảng phất như là một bồn nước nổ mạnh, vô số hỏa tinh đập vào mặt mà đến, nhất thời trong mắt đều là sắc thái hồng hồng bạch bạch, trong lỗ tai lại vang lên một trận oanh minh thanh âm, làm cho cả đầu choáng váng, mơ mơ màng màng, liền cảm thấy một bàn tay đầy lông mềm đang chụp cổ tay mình, bên tai truyền đến tiếng hầu tử cười ha ha: " Đi ra ngoài thôi!" "

Thiên Ma Tử và Thiên Trùng Tử đang chơi vui vẻ, bỗng nhiên nghe được Thiên Ngưu Tử một tiếng " ai yêu" hai người quay đầu lại, phát hiện

sư huynh đã ném Cửu Trọng Bảo Tháp trong tay đi ra ngoài, tựa như là bị phỏng lửa.

Cửu Trọng Bảo Tháp vững vàng rơi xuống trên mặt đất, sau đó bắt đầu chậm rãi lớn lên, cao được hơn mười thước, sau đó kịch liệt lay động.

" Sao lại thế này?" Hai người kinh ngạc nói.

" Khó hiểu, giống như có gì không đúng." Thiên Ngưu Tử xoa tay phải đã bị thiêu phỏng đen, kinh nghi không chừng nói: " Thiên Tuyền môn chủ đáng chết, không phải hãn xuất hiện đó chứ."

" Sẽ không, sẽ không đâu." Thiên Ma Tử và Thiên Trùng Tử liều mạng gật đầu: " Bảo bối của tiên đế hãn không có khả năng đào thoát đâu."

" Đúng đúng, không có việc gì đâu." Thiên Ngưu Tử vừa giương mắt nhìn bảo tháp, vừa liều mạng an ủi chính mình.

Nhưng Cửu Trọng Bảo Tháp lay động ngày càng kịch liệt, như thế nào cũng không có hình dáng như là không có việc gì, ngay cả đám Côn Lôn đệ tử bị đùa giỡn đều không dám đứng lên, cũng đã rướn cổ chạy tới một bên xem.

" Nếu không...hay là chúng ta chạy trước a?" Thiên Trùng Tử do do dự dự nói.

" Ta nghĩ...hình như là nên chạy." Thiên Ma Tử đã rụt cổ.

Vừa nói tới đó, chợt nghe được " oanh long" một tiếng nổ, Cửu Trọng Bảo Tháp phía trước phát ra vạn đạo hào quang, đâm vào ánh mắt mọi người không mở ra được, đợi cho hào quang biến mất, tại địa phương Cửu Trọng Bảo Tháp nằm khi nãy, đang có một người đứng thẳng tắp, chính là Nghiêm Tiểu Khai.

' Má ơi, hần...hần đã hủy Cửu Trọng Bảo Tháp!" Ba vị tiên nhân xoát xoát ai hào một tiếng, sáu cái chân nhuyển nhuyển, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Tiểu Khai ý chí hưng phấn bay lên, hai tay hai trảo, chụp Thiên Ma Tử và Thiên Trùng Tử trong tay, trực tiếp đưa tới không trung.

Kỳ thật Tiểu Khai còn chưa học biết làm sao sử dụng linh khí trong cơ thể mình, ba tiên nhân nếu muốn chạy trốn, tùy thời có thể chạy trốn, nhưng vì Cửu Trọng Bảo Tháp vốn không thể phá hủy trong lòng họ lại bị Tiểu Khai phá hủy, loại đả kích này là trí mạng, cho nên thời điểm Tiểu Khai ra tay, ba tên ngay cả một chút ý niệm cũng không có nổi lên, trực tiếp bị bắt ngay tại chỗ.

Tiểu Khai cảnh giới cao, cũng đã ngang với ngũ phẩm tiên nhân, chỉ khiếm khuyết là kỹ xảo mà thôi, bây giờ đã bắt được người, mà Thiên Ma Tử và Thiên Trùng Tử hoàn toàn không có lực hoàn thủ, Tiểu Khai thuận lợi phát động thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp.

Côn Lôn đệ tử khắp núi mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy cổ quang hoa màu vàng từ trong thân thể hai vị tiên nhân lộ ra, chậm rãi rót vào trong cơ thể Tiểu Khai.

Hai vị tiên nhân liều mạng giãy dụa, nhưng dù giãy dụa cũng có vẻ phí công, cho nên chỉ qua nửa phút, vẻ mặt hai vị này đều mệt mỏi rũ rượi lên, phảng phất trong phút chốc già nua đi mười tuổi.

" Ma...ma công...." Phi Hạc thượng nhân mép môi cũng liều mạng run run, thật vất vả hô lên hai chữ.

Đúng vậy, loại thủ pháp tàn khốc đoạt lấy linh khí người khác, đúng là đặc thù cơ bản nhất của ma giới công pháp!

Tiểu Khai mỉm cười, lắc đầu nói: " Sai rồi, đây là thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp."

Phi Hạc thượng nhân liếc mắt nhìn Tiểu Khai, trong lòng mặc dù hồ nghi, nhưng cũng không hề hỏi nhiều, dù sao với tình huống trước mắt, ba tiên nhân này so với Tiểu Khai tà ác hơn nhiều lắm, so hai bên, đạo lý này Phi Hạc vẫn hiểu rõ.

" Uy...người...đừng có quá mức a." Thiên Ngưu Tử nuốt ngụm nước bọt, ấp a ấp úng nói: " Chúng ta...chúng ta là do tiên đế phái tới nga."

" Ta biết, giáo huấn một chút mà thôi." Tiểu Khai thoải mái bỏ ra hai tiên nhân đang nửa chết nửa sống trong tay ra, lôi kéo Phi Hạc thượng nhân đi ngay đường trường.

" Sư huynh, chúng ta cơ hồ bị phế bỏ một nửa tu vi." Sắc mặt Thiên Trùng Tử âm trầm như nước: " Có lẽ tu vi của thất phẩm thiên tiên cũng không có nữa."

Thiên Ngưu Tử trầm tư hồi lâu, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai sư đệ: " Không quan hệ, chúng ta đều là đường đường chính chính phi thăng tiên giới, lần này nếm khổ, trở về tu luyện nhiều một chút, thì sẽ bổ trở lại, cũng không cần lo lắng bị khu trục hạ giới."

Thiên Ma Tử cắn răng nói: " Ta đúng là không cam lòng, lúc này đây bị như vậy, có lẽ phải bế quan hơn một ngàn năm mới có thể bổ trở về."

" Có biện pháp gì đây?" Thiên Ngưu Tử cười khổ: " Ai ngờ Thiên Tuyển môn chủ lợi hại như vậy, có hại là việc nhỏ, Cửu Trọng Bảo Tháp bị hủy mới là đại phiền toái chính thức, suy nghĩ một chút làm sao giao phó với tiên đế đây, ta cũng muốn đau đầu."

" Chúng ta muốn báo thù." Thiên Ma Tử trầm giọng nói: " Vô luận như thế nào, không thể cho Nghiêm Tiểu Khai đi như vậy."

" Nhưng người làm sao bây giờ?" Thiên Ngưu Tử nói: " Ba chúng ta có hợp lại cũng không phải là đối thủ của hắn."

" Bây giờ có một cơ hội." Thiên Trùng Tử chậm rãi nắm chặt nắm tay: " Hắn đưa Phi Hạc đi Thục Sơn, hình như là muốn đi cứu người, cứu người phải hành công, hành công sẽ không thể bị ngoại giới quấy nhiễu, đây chính là cơ hội đánh lén thật tốt của chúng ta."

" Đúng vậy!" Thiên Ma Tử cố hết sức đứng lên: " Chúng ta bây giờ phải đi Thục Sơn!"

" Nhưng...Dao Trì..." Thiên Ngưu Tử chần chờ nói: " Hắc long vạn nhất xuất thế, làm sao bây giờ?"

" Không cần quản phải làm sao." Thiên Ma Tử hung hăng vỗ tay một cái: " Cừu Trọng Bảo Tháp bị hủy, ai có thể chống đỡ được hắc long xuất thế? Ta xem lần này tu chân giới nhất định xong đời, chúng ta ở lại chỗ này, đúng là chờ chết mà thôi!"

Thiên Ngưu Tử vẫn đang do dự: " Nếu bây giờ chúng ta đi tiên giới bẩm cáo tiên đế, nói không chừng...."

Thiên Trùng Tử chụp lấy bả vai Thiên Ngưu Tử, cả giận nói: " Muốn đi người đi, dù sao người cũng không bị tổn thất, ta cùng Thiên Ma Tử đi tìm Nghiêm Tiểu Khai báo thù!"

Hai người không chần chờ, liền một trước một sau bay ra Côn Lôn sơn.

Thiên Ngưu Tử ngậy người hồi lâu, rốt cuộc hậm hậm dậm chân, cũng đi theo sau.

Thục Sơn Thần Kiếm Phong, đã bày ra thiên la địa võng, náo nhiệt vô cùng.

Chỉ cần ai có chút thân phận đều sớm nghe được tin tức, cơ hồ cùng thời gian đuổi tới Thục Sơn, tiến đến xem thịnh hội kinh thiên động địa này, bọn họ cùng xoát xoát bay lên trời không, rậm rạp vây quanh cả Thục Sơn.

Trong vòng vây, ở bên ngoài cùng là hơn trăm đệ tử Hoàng Sơn đang bày Hoàng Sơn Vân Vụ đại trận. Trong đại trận, Diêu Viễn bày ra Mạt Chước đại trận, lúc ấy trên Hãm Không Đảo đã bị Tiểu Khai đánh nát mấy bài mạt chước, mấy ngày này Diêu Viễn tâm tâm khổ khổ đem mấy bột phấn mạt chước luyện hóa thành hình, mặc dù uy lực có yếu bớt, nhưng toàn bộ trận thế của Mạt Chước đại trận một khi bày ra toàn bộ, thì uy lực vẫn như cũ có thể dẫn đến Thiên Triệu, cho nên, bên trên bầu trời Thục Sơn, đã sớm mây đen cuồn cuộn, lôi điện ầm ầm, nếu người không biết nội tình nhìn thấy, còn tưởng rằng có ai độ thiên kiếp nữa.

Lại bên trong, Lưu Vân Thủy Tạ phần đông nữ đệ tử dưới sự suất lĩnh của chương môn nhân Lam Điền Ngọc đã bày ra trấn sơn trận pháp Nguyệt Bạch Phong Thanh Trận, trận pháp này thoát thai từ Nguyệt Bạch cấm địa, vốn là một loại khóa yêu chi trận, năm đó Nguyệt Bạch cấm địa có thể đem Cửu Vĩ Thiên Hồ ba ngàn năm tuổi khóa lại một ngàn năm, như vậy cũng đã thấy được uy lực thế nào, huống chi giờ này trận pháp trận nhãn lại không phải Lam Điền Ngọc, mà là Khinh Hồng, Ngưng Hương bảo châu cũng là món tiên khí có thể dẫn Thiên Triệu, do nàng trấn tại trận nhãn thì trận pháp này có thể nói là tường đồng vách sắt, không gì phá được.

Lại vào trong, chính là địa phương mẫu chốt. Nga Mi Tuyết Phong, Côn Lôn Phi Hạc, Thục Sơn Lục Mi, Thanh Thành Thanh U, bốn vị chương môn ở bốn góc, bày ra thượng cổ trận pháp : Luân Hồi Chi Trận.

Trận pháp này đến từ thượng cổ thời kỳ có khả năng che trời, đảo chuyển luân hồi uy lực thật lớn, trận pháp này một khi bày ra, nhất thời gió trời gào thét, bốn phương tám hướng quỷ khóc thần gào, thành ngàn vạn đạo sắc quang hoa theo trận pháp trung gian phóng lên cao, cả mây đen bao phủ dưới Thục Sơn, cũng bị chiếu thành muôn màu sắc.

Từ bây giờ bắt đầu, bên trong đại trận hết thảy, đã không còn là ông trời khống chế, vô luận ở chỗ này phát sinh bất cứ chuyện gì nghịch thiên, đều có thể trốn tránh sự trừng phạt của ông trời, đây chính là địa phương nghịch thiên của Luân Hồi Chi Trận.

Trường hợp hưng sư động chúng như vậy, có lẽ trong lịch sử tu chân giới cũng chưa từng gặp, mà hết thảy hết thảy việc này, đều chỉ vì muốn cứu một người: Trì Tiểu Trúc.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 8: Hợp Thế Song Tu

Ở giữa Luân Hồi Chi Trận nổi lên Chiếu Yêu Kính trấn phái chi bảo của phái Thanh Thành, hào quang màu xanh theo Chiếu Yêu Kính thẳng tắp chiếu xuống, rơi xuống trên chiếc màn trắng tuyết, hào quang phảng phất như có hiệu quả xuyên thấu vào chiếc màn.

Nhìn kỹ lại, chiếc màn trắng muốt phù dung ấm áp, ôn hương phức úc, nển đỏ chập chờn, phá lệ y nỉ. Trì Tiểu Trúc áo trắng như tuyết, tà y đầu giường, mái tóc dài đen nhánh như mực buông xõa trên giường, đen hồng tương ánh, phá lệ rõ ràng. Nàng trợn to hai mắt, trong đôi mắt to như thu thủy, lại là khẩn trương, lại là vui mừng, lại là ngượng ngùng, doanh doanh nhìn chăm chú bóng người đứng thẳng cách đó không xa.

Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, nhìn cô gái trong tim mình, trong lòng tràn ngập cảm khái.

Hơn một tháng nay, sấm Thục Sơn, hủy Hãm Không, khai Linh Sơn, học song tu, phá phong ấn, đấu tiên nhân, không biết đã trải qua không ít khúc chiết, gây nên bao nhiêu, đây đúng giờ khắc hôm nay, suy nghĩ một chút, cũng chính là vì người trước mắt cùng một chỗ.

Hôm nay rốt cuộc tới được lúc đã mong muốn.

"Ta từ nay về sau nên như thế nào gọi người?" Sắc mặt Tiểu Trúc có chút đỏ bừng, lớn mật nhìn Tiểu Khai: "Nghiêm Tiểu Khai, Tiểu Khai,

hoặc là Tiểu Khai ca ca, hoặc là...phu quân?"

" A a, hắc hắc, hì hì, ha ha." Tiểu Khai xoa xoa tay, liều mạng cười khúc khích, chỉ lo nhìn cô gái trước mặt, cả một câu cũng nói không nên lời.

" Người cười khúc khích cái gì chứ, còn không mau hành công." Tiểu Trúc oán trách liếc mắt: " Cũng đừng quên, bây giờ ta còn đang phải nhờ Chiêu Yêu Kính che chở, mới có thể nói chuyện với người đó."

Thân hình của nàng đắm chìm trong ánh sáng màu xanh của chiếc kính, chỉ có dưới sự hộ trì của Chiêu Yêu Kính, hồn phách Thiên Yêu trong cơ thể nàng mới có thể tạm thời bị áp chế, để cho thần trí của nàng có thể miễn cưỡng khống chế thân thể, nhưng loại hộ trì này cũng phải tương đối hết sức, cũng đã yếu ớt, ai cũng nói không chính xác khi nào thì hồn phách của Thiên Yêu sẽ một lần nữa cướp lại quyền khống chế với thân thể này.

Thay cách nói, Tiểu Trúc vẫn đang bị vây trong thời khắc khống chế trước mắt."

" Nga nga, ta nhớ rõ." Tiểu Khai cả kinh, liền nhắm mắt lại, dùng sức hít thở, cố gắng bình phục tâm tình kích động, qua chừng vài phút mới mở to mắt, thần sắc một mảnh nghiêm nghị.

" Đến đây đi, Tiểu Khai." Tiểu Trúc nhẹ nhàng nằm xuống, trên mặt mỉm cười tràn ngập ý vị nhu hòa: " Ta đã chuẩn bị xong...nhận hết thủy rồi, thỉnh nói cho ta biết nên làm như thế nào."

Tiểu Khai lên giường, buông màn xuống, nhất thời, cả tầm mắt đều bao phủ trong quang mang màu phấn hồng sắc.

" Tiểu Trúc, theo bây giờ bắt đầu, chuyện ta muốn làm, có thể sẽ làm nàng khó chịu nổi, hoặc là...thật vô sỉ, nhưng nàng nhất định phải nghe ta nói, phối hợp với ta, vô luận trong lòng nàng cỡ nào không tình nguyện..."

cỡ nào khó chịu." Tiểu Khai dùng sức hít vào một hơi, thấp giọng nói: " Còn có...chớ có trách ta."

" Ta hiểu được." Gương mặt Tiểu Trúc mỉm cười đỏ bừng, căng căng nhắm lại ánh mắt, e thẹn nói: " Lam chưởng môn có nói qua với ta, người cứ...mấy chuyện xấu đi."

Tiểu Khai gật gật đầu, nói: " Nàng trước tiên mở mắt."

Lông mi thanh tú run nhẹ vài lần, Tiểu Trúc chậm rãi mở mắt, vừa nhìn thấy hân thì nàng nhẹ nhàng u một tiếng, nhắc tay che miệng lại.

Tiểu Khai đã cởi áo, lộ ra nửa người cũng không gọi là kiện tráng, giờ phút này đang cúi đầu cởi dây lưng của nàng.

" Người...người đây là..." Tiểu Trúc mất thật nhiều khí lực mới tốt ra được mấy từ như vậy.

Tiểu Khai tiến lên một bước, bắt lấy hai vai Tiểu Trúc, trầm giọng nói: " Nhìn ta, nhìn kỹ, không được nhắm mắt."

Hai má Tiểu Trúc đỏ lên như lửa, quần của Tiểu Khai đã cởi một nửa, ở chỗ quần lót đã bị một thứ cao cao đội lên, may mắn thế nào lại hiện ngay trước mắt của nàng, gần đến như vậy, nàng thậm chí có thể nhìn thấy thứ gì hồng hồng qua làn vải vóc.

" Anh ninh..." Tiểu Trúc phát ra một tiếng rên rỉ thẹn thùng không chịu nổi, liền nhắm mắt lại thật nhanh.

Nhưng Tiểu Khai lập tức tăng cao âm lượng: " Mở mắt!"

Tiểu Trúc dùng sức cắn môi, dồn dập hít thở vài hơi, lúc này mới mở to mắt một lần nữa.

" Lúc này mới vừa bắt đầu thôi, bây giờ đã chịu không được, đợi lát nữa làm sao bây giờ?" Tiểu Khai trầm giọng nói: " Nhanh lên, cởi quần áo."

" Ta...ta..." Ngay cả cổ của Tiểu Trúc cũng đỏ hồng: " Người giúp ta... được chưa?"

" Đương nhiên không được." Tiểu Khai thanh âm bỗng nhiên trở nên nghiêm lệ: " Cởi, mau cởi!"

Giờ khắc này, Tiểu Khai phảng phất như thay đổi thành người khác, từ một đại nam hài thâm tình khẩn khoản lại biến thành một sắc ma biến thái lăng ngược phụ nữ.

" Quần! Quần đã cởi!"

" Nhanh lên! Còn dây dưa cái gì, còn có quần áo lót!"

" Đứng lên, đứng, đứng ngay trước mặt ta, vặn vẹo phần eo."

" Ba!" Một thanh âm đánh vào mông: " Muốn nàng làm, có nghe hay không?"

" A, Tiểu Khai...người làm gì?"

" Ta làm gì nàng nhìn không ra hay sao? Ít nói nhảm, không được nhắm mắt, nhìn cho kỹ."

" Đến, nằm lên giường, vươn đầu lưỡi, liếm cho ta."

" Cái gì? Không biết? Trời sinh là đã biết, bây giờ thì học cho ta!"

" Đúng, cứ như vậy, đúng vậy, tiếp tục, nhanh lên, mau nhanh lên."

" Rút đi vào, động, cao thấp động, dùng sức, ta gọi nàng dùng sức có nghe hay không?"

Thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp đích thật là một môn công pháp tà ác, giờ phút này Tiểu Khai, như thế nào cũng xem là thứ biến thái, nhưng chỉ có hãn chính mình biết, đây là phải làm, bởi vì nếu muốn khu trục hồn phách Thiên Yêu ra khỏi cơ thể Tiểu Trúc, thì phải để cho Tiểu Trúc đạt tới bước có dục vọng mà vô tình, mà chính bản thân hãn, phải đạt tới bước có tình mà không muốn dục vọng.

Đơn giản mà nói, Tiểu Khai phải tỉnh táo vô tình như đá, đương nhiên đừng nói tới việc thương tiếc và thể thiếp với nữ tử trước mắt. Mà Tiểu Trúc phải hưng phấn động tình đến thuần túy chỉ còn lại sự xúc động của sinh lý, mặc dù nam tử trước mắt không phải là Tiểu Khai, mà là một tên giáp ất bính đình nào đó, nàng vẫn không chút do dự dâng hiến ra thân thể của chính mình.

Cho nên bây giờ Tiểu Khai muốn làm, chính là tận lực kích phát tâm trạng vô sỉ của Tiểu Trúc, đánh vỡ tâm lý phòng ngự của nàng, sau đó, mới có thể hoán tình tình dục trên thân thể nàng, đạt tới bước có dục mà vô tình.

Tiểu Trúc hiển nhiên đã sớm nghe Lam Điền Ngọc nói qua thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, thực chất, cho nên mặc dù Tiểu Khai có yêu cầu quá đáng cỡ nào, khó chịu cỡ nào, thì nàng bắt buộc phải mở mắt, miễn cưỡng mình phải thích ứng, rồi phóng túng, sau đó trong phóng túng không ngừng thôi miên chính mình, không ngừng rơi chập lại tâm lý phòng ngự của mình, thẳng đến cuối cùng hoàn toàn trầm luân.

" Xem, nàng trời sinh đúng là nữ nhân gợi tình, đây là thứ chảy ra từ trong thân thể nàng."

" Nào, liếm một cái, nói cho ta biết, là hương vị thế nào?"

" Nói cho ta biết, nàng muốn lên giường với ta."

" Nói cho ta biết, nàng rất hưng phấn, nàng rất muốn."

Tiểu Khai hít thở vẫn vững vàng mà du trường, Bích Thủy Thiềm Thừ đặt trong ngực, không ngừng phát ra từng đợt từng cơn u quang bích lục, đem một cỗ hơi thở lạnh lẽo làm trấn định tâm thần độ nhập vào toàn thân kinh mạch của hắn, làm cho hắn trong hoàn cảnh thâm mỹ như thế mà vẫn duy trì tỉnh táo tuyệt đối.

Thậm chí có thể nói, giờ phút này Tiểu Khai, cảm tình đối với Tiểu Trúc đã vứt bỏ, thuần túy chỉ là dùng một thái độ nhìn một tảng đá cây gỗ, lạnh lùng quan sát nữ tử dưới người đang vận vẹo rên rỉ.

Tiểu Trúc rên rỉ càng ngày càng triển miên, càng ngày càng tràn ngập khát vọng, Tiểu Khai rốt cuộc vươn chỉ, nhẹ nhàng điểm lên eo Tiểu Trúc, một điểm này, toàn thân Tiểu Trúc một trận run rẩy, phảng phất như dừng khởi, đem cả thân thể hoàn mỹ uốn éo lên, phát ra một âm thanh rên rỉ hàm chứa xuân ý vô cùng.

Tiểu Khai nhanh tay ôm lấy Tiểu Trúc, nhanh chóng đặt lên giường một pho tượng đỏ như máu, bày ra tư thế như đang cười lên trên.

Pho tượng đỏ như máu này chính là Nhân Hình Huyết Ngọc mang đến Thập Bát Động Tông, sau khi lấy ra Băng Phách Chi Tinh, nó đã biến thành màu đỏ toàn thân, cũng đang trở thành vật chí tâm chí tà trong thiên hạ, Tiểu Khai đã mượn dùng hơi thở của nó, để cho Tiểu Trúc đạt tới mê loạn hoàn toàn.

Tiểu Trúc ngồi trên người pho tượng, bờ hông tuyết trắng cao cao nhếch lên, bộ dáng thật thâm đẳng, làm sao còn chút hình dáng yên lặng an nhàn như bình thường, có lẽ cho dù là Phật tổ tu vi cao thâm có nhìn thấy, đã nhận không được phải che dấu phản ứng bình thường của thân thể.

Tiểu Khai dưới tay không ngừng, ở trên thân thể Tiểu Trúc liên tục điểm đi, trong phút chốc, đã điểm trúng hơn trăm địa phương.

Mấy địa phương này, đều là địa phương dễ động tình nhất của nữ nhân, cũng đại biểu tinh túy của cả song tu đại pháp, thay đổi là nữ tử tầm thường, có lẽ chỉ điểm trúng một chỗ, thì giống như nuốt vào xuân dược mạnh nhất, hận không được tìm một động vật nam giới giao cấu một phen mới có thể thư giải.

Mà giờ phút này, vì cam đoan cho hiệu quả tới mức lớn nhất, Tiểu Khai một hơi điểm lên toàn thân Tiểu Trúc suốt ba trăm sáu mươi lăm thôi tình bí huyết, theo bí huyết xuyên thấu vào, còn lại là tiên thiên linh khí tinh thuần chính tông nhất.

Thân thể Tiểu Trúc quẫy súc như một con dê nhỏ trắng, bên trên Nhân Hình Huyết Ngọc kịch liệt run rẩy, màu đỏ tươi che kín cả thân hình, theo hai chân băng tuyết nơi giao hợp kia, một cổ chất lỏng đột nhiên chảy ra, trong phút chốc làm ướt một tảng lớn huyết ngọc, một cổ phân phương kỳ dị đậm mỹ đập vào mặt Tiểu Khai, sau đó nhanh chóng thấm thấu tiến vào trong cơ thể Nhân Hình Huyết Ngọc.

Nhân Hình Huyết Ngọc phát ra hào quang màu đỏ chói mắt rất đẹp, thoát nhìn vô cùng yêu dị, cả bức tượng ngọc phẳng phất như đang sống lại, khuôn mặt được điêu khắc kia vốn là vật chết, đã lộ ra vài phần vũ mị.

" Phốc!" Một cổ sương khói màu phấn hồng mang theo thôi tình hơi thở mãnh liệt, theo dưới hạ thể huyết ngọc phun ra, bao phủ cả tấm màn che phủ.

" Thành! Nên thành!" Tiểu Khai khẽ nhúc nhích, không chậm trễ, nhanh chóng cúi người xuống, hai tay nhiều lên ngọc nhũ của Tiểu Trúc, thô lỗ bắt trúng hai bầu tuyết trắng, trầm giọng nói: " Muốn không?"

" Muốn...muốn...Tiểu Khai...ta muốn a..." Đôi mắt đẹp của Tiểu Trúc cháy rực đến không mở ra được, doanh doanh xuân thủy cơ hồ sắp chảy

xuống tới, cái miệng anh đào nhỏ nhắn vô ý thức mở ra, phát ra một tiếng rên rỉ hàm hồ.

Tiểu Khai khẽ cắn môi, lại nói: " Nàng còn nhớ rõ ta gọi là Tiểu Khai?"

Miệng của Tiểu Trúc hết mở lại hợp, hợp rồi lại mở, cũng rất cuộc không phát ra thanh âm, hai cánh tay ngọc vươn ra, như con rắn cuốn lấy cổ Tiểu Khai, kéo mạnh thân thể Tiểu Khai xuống: " Tiến đến...van cầu người...tiến đến đi.."

Tiểu Khai dùng sức hít vào một hơi, Bích Thủy Thiềm Thừ trong ngực, phát ra một đạo lục quang phá lệ chói mắt, một cỗ lạnh lẽo nhập tâm thấm vào, lúc này mới làm cho thân thể ngo ngoe dục động của hắn bình tĩnh được một chút, lại chủ động kề sát Tiểu Trúc, lại nói: " Ta là ai?"

" Ta...ta muốn a..." Vẻ mặt Tiểu Trúc vừa buồn rầu vừa khốn hoặc, còn mang theo khát vọng đến cực điểm, vô ý thức nói: " Người là...Tiểu Khai...Tư Mã Thính Tuyết...Thanh U chương môn...Tuyết...Tuyết Phong sư phó cũng tốt..."

Tiểu Khai cũng không buông tha, lại nói: " Ta rốt cuộc là ai?"

Tiểu Trúc bất đắc dĩ vặn vẹo vùng eo, giãy dụa hồi lâu, thủy chung không thể gần sát được thân thể Tiểu Khai, lúc này mới vội la lên: " Ta không biết...mặc kệ...mặc kệ...là ai đều được...người...người mau tiến đến a!"

Nghe nói như thế, Tiểu Khai mới thở ra một hơi dài, nhấc tay ra khỏi ngực nàng, liền động thân, theo một tiếng trầm muện " phốc", phảng phất như xuyên thấu vật gì đó, thân thể hai người không chút khe hở thiếp hợp cùng một chỗ!

" Thật xin lỗi, Tiểu Trúc, ta không có khả năng giúp nàng có được một đêm đầu tiên tốt đẹp nhất, nhưng ta sẽ dùng cả đời để bồi thường nàng."

Tiểu Khai thì thảo tự nói, đưa đầu cúi xuống mái tóc nàng.

Một cổ màu đỏ từ thân dưới của nàng bay nhanh nổi lên, sau đó một mảnh màu đỏ bơi đi lên, cuối cùng biến mất tại đỉnh đầu của Tiểu Khai, sau đó, một mặt hào quang màu đỏ chậm rãi bơi đi xuống, thông qua hạ thể hai người khấn mật kết hợp, rơi vào trên người Tiểu Trúc, cuối cùng ẩn vào trong đan điền nàng.

Đây chính là song tu chi đạo của thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, nguyên âm xử nữ của Tiểu Trúc dị thường thuần hậu, tu luyện lại càng là phương pháp tu chân chính tông, hồng quang này trong lúc đó, hai người tìm được con đường lớn tốt nhất.

Nhưng đối với lần song tu này mà nói, công lực tiến bộ căn bản không phải mục đích, Tiểu Khai ngẩng đầu, hai mắt căng thẳng chăm chú vào trên mặt Tiểu Trúc, một trái tim cũng nhanh chóng kêu gào lên, bởi vì ở thời khắc mấu chốt đã sắp đến!

Một cái mỏ nhọn từ trên gương mặt của Tiểu Trúc chậm rãi phù ra, về mặt kia dị thường dữ tợn, hai răng nanh bén nhọn kiêu ngạo dài ra, đang dùng một loại ánh mắt cừu hận khắc cốt trừng mắt nhìn Tiểu Khai.

Thiên Yêu rốt cuộc đã trời lên!

Phản ứng tình dục tối thuần chính, đã chiếm cứ toàn bộ thân thể Tiểu Trúc, mà Thiên Yêu Bạch Ngọc Dạ Hồ thành yêu, cho tới bây giờ không có kiến thức qua loại cảm giác này, giờ khắc này, có được ba hồn sáu phách, chiếm cứ quyền khống chế thân thể tuyệt đối, bị loại phản ứng sinh lý cổ quái này làm ngạnh sanh bức ra khỏi thân thể.

Ở một khắc này, Tiểu Trúc chỉ có một phách, rốt cuộc đã chiếm lại được cả thân thể của mình!

Hào quang của Chiếu Yêu Kính đột nhiên đại thịnh, hào quang màu bích lục, cơ hồ làm cho cả Tiểu Khai cũng không mở được ánh mắt, Thiên Yêu bị lục quang bắn trúng, toàn thân phát ra thanh âm xích xích, phảng phất như bị thiêu đốt, phát ra "tê tê" tiếng kêu thảm thiết.

"Sắp thành công rồi! Lập tức sẽ thành công rồi!" Tiểu Khai khẩn trương nuốt ngụm nước bọt, ngay cả hơi thở cũng run rẩy lên, thân thể càng không dám có chút dừng lại, một khắc không ngừng tiến hành vận động lên xuống với tốc độ lớn nhất.

Dưới thân, Trì Tiểu Trúc rên rỉ trận trận, vong tình vạn vạn, mái tóc thật dài bị mồ hôi đầm ướt, phảng phất như dương liễu trong gió không ngừng lắc lư đong đưa. Về mặt Thiên Yêu càng phát ra dữ tợn, ngay cả trên mặt như đã phát ra lửa, mà lửa này đến từ Chiếu Yêu Kính, đều không phải là lửa của thế gian, cũng không phải Vô Căn Thiên Hỏa, cũng chuyên thiêu ba hồn bảy phách tam muội chân hỏa, chỉ chờ qua đủ thời gian, tam muội chân hỏa đem hồn phách Thiên Yêu hoàn toàn luyện hóa, Tiểu Trúc hoàn toàn có thể chiếm cứ lại được thân thể của chính mình, rồi sau đó, chỉ còn lại có một phách kia của Tiểu Trúc có thể thông qua tu luyện, đem ba hồn bảy phách của chính mình toàn bộ khôi phục.

Hết thủy và hết thủy, phảng phất như thật thuận lợi.

Nhưng ở thời khắc ngàn quân chỉ một thế, trên bầu trời bỗng nhiên "bồng" một thanh âm vang lên, một tiếng này vô cùng trầm muộn, phảng phất như là một khối mìn to nổ tung, tạc cho cả đại địa đều rung động lên!

Tiểu Khai vừa mới dừng lại một chút, chợt nghe được một thanh âm "bồng" vang lên, sau đó lại "oanh long" một tiếng, tiếng quát bạo nộ của Lục Mi tiên sinh từ bên ngoài truyền đến: "Yêu ma từ đâu tới, dám nhiễu loạn Luân Hồi Chi Trận!"

Sau đó lại là một thanh âm truyền tới: " Ha ha ha ha, khu khu mấy người tu chân, dám can đảm làm càn như thế, nhìn thấy tiên nhân còn không quỳ xuống?"

Sau đó, bên ngoài binh binh bång bång tiếng vang rối loạn, rõ ràng là do vô số pháp bảo đang tranh đấu.

" Mẹ nó, là ba tiên nhân hỗn đản kia." Thần tình Tiểu Khai sát khí, lăm lăm nói: " Nếu Tiểu Trúc xảy ra chuyện gì, ta nhất định muốn mạng của bọn họ!"

Vừa mới dứt lời, chợt nghe được bên ngoài " hoa lạp lạp" một trận rối loạn, rồi sau đó, thanh âm Thiên Ngưu Tử đột nhiên đến gần vài trăm thước, ở bên ngoài màn không xa vang lên: " Nghiêm Tiểu Khai, ta biết ngươi bây giờ đang luyện công, khẳng định không thể ra tay, người chịu chết đi!"

Tiểu Khai hít sâu một hơi, trên mặt tức giận dửng khởi, vừa nhắc tay, đã quay về nơi thanh âm truyền đến chém ra một đạo tiên thiên khí nùng đậm, trong miệng mắng: " Người thú vị lắm!"

Thiên Ngưu Tử lòng tràn đầy vui mừng nghĩ đã đánh lén thành công, nào có nửa phần phòng bị, nhất thời bị Tiểu Khai toàn lực ra tay, kết quả đối kháng không có gì suy nghĩ, Thiên Ngưu Tử ở giữa không trung trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, phiêu tung bay văng bắn ra ngoài, vừa phi vừa kêu thảm thiết: " Phán đoán nghiêm trọng sai lầm, hửn còn có thể ra tay, chúng ta chạy mau!"

Tiểu Khai một chiêu lui địch, thu nhanh tay lại, lúc này mới phát hiện thân thể đã di động một đoạn, vốn cùng Tiểu Trúc khấn mật thiếp hợp thân thể cùng một chỗ, không ngờ đã ly khai Tiểu Trúc.

Lòng cả kinh này không phải chuyện đùa, Tiểu Khai liền nhanh cúi đầu xem, gương mặt dữ tợn kia của Thiên Yêu bỗng nhiên trưởng lớn vài phần,

phát ra một trận "kiệt, kiệt" tiếng cười quái dị, sau đó co rút lại, thế nhưng đem nửa bên mặt súc vào trong cơ thể.

Tiểu Khai chấn động, vội nhanh hướng tới, muốn tiến vào trong cơ thể Tiểu Trúc, nhưng Tiểu Trúc dùng sức tránh qua, Tiểu Khai nhất thời chụp hụt. Trong lòng hấn dự báo chợt hiện, nhanh chóng nhảy dựng lên, tránh sang bên cạnh, cơ hồ đồng thời, hai đầu ngón tay của Tiểu Trúc đã mang theo tiếng gió rít bốc lên cao, vừa lúc dừng lại nơi địa phương khi nãy hấn vừa nắm.

Hai ngón tay vốn như tuyết trắng, chỉ trong một lát đã biến thành quỷ trảo khô gầy!

Gương mặt hư ảo kia của Thiên Yêu hướng tới Tiểu Khai lộ ra vẻ cười còn khó coi hơn khóc, sau đó co rút lại, rốt cuộc đã súc vào trong cơ thể Tiểu Trúc, hướng Tiểu Khai hung hăng giơ lên móng vuốt.

Tiểu Khai bạt tay chụp cổ Tiểu Trúc, đương trường đánh ngất Thiên Yêu.

Nhưng trái tim của hấn, đã trầm đi xuống, vẫn trầm tới lòng biển sâu thẳm.

Thiên Yêu cuối cùng không có rời đi thân thể Tiểu Trúc.

Nhiều cố gắng lớn như vậy, an bài khổng lồ như vậy, nhiều tâm huyết như vậy, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Giờ khắc này, Tiểu Khai cơ hồ vạn niệm thành không.

"Ngốc tiểu tử! Thất thần làm gì?" Bên tai truyền đến tiếng của Bác Học chân nhân đang lo lắng: "Còn không mau đuổi theo ba tiên nhân kia!"

" Không đuổi!" Tiểu Khai chán nản cúi đầu: " Đuổi theo bọn họ, có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ Tiểu Trúc của ta còn có thể phục hồi như cũ hay sao?"

" Ngu ngốc, đương nhiên là có cơ hội." Bác Học chân nhân vội la lên: " Mặc dù người không có luyện hóa được Thiên Yêu, nhưng dù sao nó cũng bị nguyên khí đại thương, hơn nữa nó một lần nữa nằm giữ thân thể, đúng là thời điểm phải ổn định hồn phách, nếu người còn muốn cứu Tiểu Trúc cô nương, thì nhất định không cho nó đứng vững căn cơ!"

Ánh mắt Tiểu Khai nhất thời sáng lên: " Người là nói, còn cứu được?"

" Vô nghĩa." Bác Học chân nhân cả giận nói: " Trải qua lần này luyện hóa thất bại, Chiêu Yêu Kính không còn sử dụng được nữa, người nếu còn muốn giữ lại chút hy vọng, cũng phải đuổi theo tiên nhân kia, lấy tiên tinh của bọn họ!"

Tiểu Khai tiện tay lấy quần áo mặc vào, lại mặc cho Tiểu Trúc, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, phóng chạy đi, thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp toàn lực phát động, mặc dù tốc độ còn một khoảng cách so với ngàn năm huyền thiết chi tinh, nhưng vẫn còn nhanh hơn ba tiên nhân nhiều lắm, người tu chân có mặt tại Thục Sơn chỉ nhìn thấy một cái bóng nhàn nhạt màu trắng như sương khói hiện lên, liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

" Sáu vị chương môn, xin đi theo ta." Thanh âm Tiểu Khai từ phía rất xa rất xa phía chân trời truyền tới.

" Sư huynh, chúng ta đi đâu?" Thiên Trùng Tử vừa liều mạng thúc giục phi kiếm, vừa thở hổn hển hỏi.

" Đi Dao Trì." Thiên Ngưu Tử thở hồng hộc nói: " Lần này chúng ta phá hư chuyện tốt của hã, có lẽ hã thật sự sẽ giết chúng ta, chúng ta nhanh lên."

" Tới Dao Trì!" Thiên Ma Tử kêu to lên: " Các người xem, ở phía trước!"

Đúng vậy, nơi này đã là địa giới của Côn Lôn, lá sen thật lớn bao trùm hồ nước, thoạt nhìn phá lệ mỹ luân mỹ hoán, các đệ tử Côn Lôn vô cùng u oán ngẩng đầu lên, bắt đầu thảo luận.

" Xong rồi, xong rồi, ba tai tinh đến nữa rồi."

" Di, không đúng nga, người đuổi theo phía sau, hình như là Thiên Tuyền môn chủ."

" Ân, như vậy tốt, Thiên Tuyền môn chủ đến đây, ba tai tinh cũng không cần phải sợ."

" Thiên Tuyền môn chủ còn ôm theo một người, giống như xảy ra chuyện gì rồi."

" A a, các người xem phía sau, chương môn sư phụ ở phía sau, còn có một đám người."

" Ân, đúng vậy, mấy người đó ta đều gặp qua, đó là Nga Mi, Thục Sơn, các phái chương môn, phỏng chừng xảy ra đại sự rồi."

Bạch quang chợt lóe, Tiểu Khai ôm Tiểu Trúc đứng ngay trước mặt ba tiên nhân.

" Ách...này...Thiên Tuyền môn chủ, chúng ta thương lượng đi." Thiên Ngưu Tử khẩn trương nói: " Trước kia chúng ta có thể có chút hiểu lầm..."

Tiểu Khai xoay người, nhẹ nhàng đặt Tiểu Trúc trên mặt đất, nhìn sáu vị chương môn đang bay nhanh tới khẽ gật đầu: " Giúp ta chiếu cố cho Tiểu Trúc."

Thiên Ngưu Tử nuốt ngụm nước bọt, lặng lẽ bốc lên kiếm quyết.

Tiểu Khai quay đầu, lập tức liền động.

Tốc độ của hắn quả thật nhanh như quỷ mị, hướng về ba người đánh tới, đôi tay đã chộp được Thiên Ma Tử và Thiên Trùng Tử vào trong tay, Thiên Ngưu Tử chỉ nghe thấy tiếng gió rít bên tai, Tiểu Khai đã mỗi bên nắm theo một người, đang đổ tới trước mặt mình.

"Người...người muốn làm gì?" Thiên Ngưu Tử thật sự sợ hãi, vẻ mặt Tiểu Khai bây giờ đích xác có chút đáng sợ.

"Lấy tiên tinh." Tiểu Khai ngạnh bang bang nhổ ra ba chữ, hai tay run lên, đã đem Thiên Ma Tử và Thiên Trùng Tử ném lên cao, Thiên Ngưu Tử căn bản không kịp làm ra phản ứng gì, thân hình Tiểu Khai đã biến mất tại chỗ, và khi xuất hiện giữa không trung, hai tay chụp vào đan điền của hai tiên nhân.

Hai tiếng kêu thảm thiết, hai khẩu máu tươi, thời điểm Tiểu Khai rơi xuống đất, trong tay đã cầm hai khóa viên cầu kim quang lờ lờ.

Sáu vị cường môn vừa chạy tới phía sau, trong phút chốc hoàn toàn sửng sốt.

Mấy ngày hôm trước tiên nhân cao cao tại thượng, như thế nào không chịu nổi một kích?

"Ti!" Thiên Ngưu Tử hít một hơi rét lạnh, trong phút chốc mặt xám như tro.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 9: Hắc Long Xuất Thế

Tiên tinh là gì?

Đối với một tiên nhân mà nói, tiên tinh chính là biểu tượng của toàn bộ tu vi của hãn, ở đây ẩn chứa toàn bộ linh khí hãn thu được, sở luyện hóa tất cả tiên thiên nguyên khí, cùng với tất cả máu huyết dương khí.

Mất đi tiên tinh, tiên nhân cũng mất đi tiên tịch, mất đi tuyệt đại bộ phận lực lượng, cũng mất đi tư cách tiếp tục tu luyện.

Cho nên, đối với tiên nhân mà nói, tiên tinh đúng là tính mạng thứ hai của chính mình.

Viên tiên tinh này, vốn giấu trong cơ thể tiên nhân tận sâu trong, cũng là bí mật lớn nhất của mỗi tiên nhân, cho dù là đại la kim tiên ra tay, đã phải thông qua phương thức phi thường đặc thù phi thường phân tỏa mới có cơ hội rất nhỏ đem tiên tinh lấy ra, nhưng bây giờ, ở dưới ánh mắt của Thiên Ngưu Tử, Tiểu Khai dùng không đến một giây, liền dễ dàng lấy hai khóa tiên tinh đi ra.

Đây là khái niệm gì?

Như người tập võ ngay cả chết còn không sợ, nhưng lại sợ bị phế công lực, tiên nhân sợ hãi nhất, cũng không phải tử vong, mà là mất đi tiên tinh.

Mà bây giờ, người đứng ở trước mặt này, có thể tùy ý lấy ra tiên tinh của chính mình.

Nghĩ tới đây, Thiên Ngưu Tử cả chân đều nhuễn, tất cả tự tôn và huy vinh trong phút chốc chạy đi mất sạch sẽ, ngay đương trường liền quỳ xuống, run giọng nói: " Không cần...không cần a!"

Tiểu Khai trong tay nâng tiên tinh, trong lòng kinh ngạc không ít hơn Thiên Ngưu Tử.

Bác Học chân nhân chỉ là đại khái biết về điển cố của tiên tinh, cho nên như thế nào lấy ra tiên tinh, nên dùng thủ pháp gì, đó là hoàn toàn chẳng biết, hẳn muốn Tiểu Khai truy, cũng chỉ là vì ngựa chết làm thành ngựa sống mà thôi, nhưng Tiểu Khai dựa theo lại dựa theo phương thức hành công của thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, rất nhẹ xảo tìm tòi, vừa vận công, không ngờ thật sự đem tiên tinh móc ra ngoài.

Cùng vài ngày trước hẳn phế trừ công lực của Trường Sinh căn bản là giống như đúc.

Thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp vốn có điểm tà ác, có điểm cổ quái, đã vốn đúng là một bộ công pháp tàn khốc hấp đi linh khí của người khác, nhưng có lẽ Thiên Lộc cũng chưa từng nghĩ đến, bộ công pháp này thế nhưng còn có công dụng làm cho người ta sợ hãi như vậy.

Mặc dù Tiểu Khai trong giây phút này tâm loạn như ma, nhưng cũng nhịn không được đổ ra một thân mồ hôi lạnh. Trong lòng nhịn không được nghĩ, nếu thật sự luyện không tốt công pháp này, cho đến khi gặp được một tiên nhân còn lợi hại hơn mình, làm gì còn cơ hội đánh lén đắc thủ?

Thiên Ngưu Tử nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Khai âm tình bất định, trong lòng càng sợ hãi, dập đầu đến nghe tiếng vang bang bang, nói: " Buông tha ta đi, buông tha ta đi."

" Trước tiên ta không lấy tiên tinh của ngươi." Tiểu Khai nói: " Theo bây giờ bắt đầu, ngươi đi theo ta, không được rời đi nửa bước, nếu hai viên tiên tinh không đủ, ta sẽ lấy tiên tinh của ngươi."

Thiên Ngưu Tử liền gật đầu thật nhanh, mặc dù trong lòng tràn đầy sợ hãi, cũng rất cuống không dám nói nửa lời.

Tiểu Khai nặng nề hừ một tiếng, nói: " Đi theo ta." Xoay người hướng sáu vị chưong môn đi đến.

Thiên Ngưu Tử vội vàng đứng lên, chạy nhanh đuổi theo.

Tiểu Khai nhíu mày nói: " Đem hai tên kia theo."

Thiên Ngưu Tử " nga" một tiếng, đi ôm lấy hai vị sư đệ đang nằm trên mặt đất, mỗi bên vai vác một người, căng thẳng đi theo phía sau Tiểu Khai.

Chỉ trong chốc lát, Lam Điền Ngọc đã bày ra kết giới, mặc lại quần áo cho Tiểu Trúc đang hôn mê, Chiêu Yêu Kính đã thu hồi đến đây, đệ tử của sáu đại môn phái đã đuổi kịp, cả đám như lâm đại địch trú đóng ở bên ngoài, đem cả Dao Trì vây quanh không lọt một giọt nước.

Tiểu Khai dựa theo chỉ dẫn của Bác Học chân nhân, lấy ra một viên tiên tinh, đặt trên trán của Tiểu Trúc, chậm rãi ấn xuống.

" Thiên Tuyền môn chủ, thứ ta mạo muội." Lục Mi tiên sinh nhíu mày nói: " Ngươi lấy từ trên người hai vị tiên nhân, đến tột cùng là thứ gì vậy?"

" Đây là tiên tinh." Tiểu Khai cười nói: " Là nội đan của tiên nhân."

" Nội đan?" Lục Mi tiên sinh càng kinh ngạc: " Vậy ngươi lấy đi nội đan của bọn họ, bọn họ làm sao bây giờ?"

" Bọn họ tự làm tự chịu." Tiểu Khai cười cười, tiếp tục cúi đầu làm việc.

Sáu vị chưởng môn nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều tràn ngập khiếp sợ, nhưng cũng không dám hỏi lại nữa.

Thiên Tuyển môn chủ này, mang đến điều ngoài ý muốn rất nhiều, bây giờ cũng đã có điểm thâm mỹ mệt nhọc rồi.

" Tiểu Khai, ta muốn thỉnh giáo một chút." Lam Điền Ngọc nói: " Người bây giờ đang làm cái gì?"

" Ta muốn đem tiên tinh phóng vào trong cơ thể Tiểu Trúc." Tiểu Khai nói: " Trên trán là vị trí trung xu nơi Thiên Yêu khống chế thân thể Tiểu Trúc, mà tiên tinh của tiên nhân lại tự mang theo ý thức mãnh liệt, nó tuyệt đối không muốn bị yêu quái khống chế. Linh thức của nhân loại mềm yếu, không thể cùng Thiên Yêu đối kháng, linh thức của tiên nhân cũng rất cường đại, đủ để cùng Thiên Yêu đối kháng ngay mặt, cứ như vậy, Thiên Yêu vì đối kháng tiên tinh, thì không thể toàn tâm toàn ý hòa nhập vào thân thể của Tiểu Trúc, chỉ có như vậy, ta mới có thể tranh thủ được thời gian trong lúc đó, lại nghĩ biện pháp cứu sống lại Tiểu Trúc."

Lam Điền Ngọc cái hiểu cái không gật gật đầu: " Cảm tình của người đối với Tiểu Trúc cô nương, thật sự là làm cho người ta tán thưởng a."

Lời này nói ra, năm vị chưởng môn nhin không được gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đại khái qua thời gian chén trà nhỏ, một viên tiên tinh đã bị ấn toàn bộ vào trong cơ thể Tiểu Trúc, từ trên trán của Tiểu Trúc, lộ ra một cổ kim quang nhàn nhạt, Tiểu Khai ngưng thần xem xét một lát, lại lấy ra một viên tiên tinh, đặt trên trán Tiểu Trúc.

" Đây là làm gì?" Tùng Phong đạo trưởng hỏi.

" Một viên tiên tinh giống như còn không đủ để đối kháng Thiên Yêu, ta lại phóng một viên đi vào." Tiểu Khai chậm rãi đáp.

Tùng Phong đạo trưởng "nga" một tiếng, nhin không được nhìn Thanh U Tán Nhân, hai người cùng lắc đầu, hơi có chút cảm khái.

Loại tiên tinh này, đã thuộc loại chí bảo điển hình của tiên giới, hơn nữa là có thể gặp mà không thể cầu, nhưng trong mắt Thiên Tuyền môn chủ này, hình như tùy lúc đều có thể như phân thổ mà bỏ đi, chỉ có vị Tiểu Trúc cô nương nằm trên giường này, mới là trân bảo trong mắt của Thiên Tuyền môn chủ.

Câu nói không cần giang sơn chỉ thích mỹ nhân, đại khái cũng là một chuyện như thế này.

Hai khóa tiên tinh bỏ vào, hơi thở của Thiên Ngưu Tử cũng trở nên dồn dập, đáng thương đứng ở bên cạnh, phảng phất như phạm nhân chờ đợi tuyên phán.

Hoàn hảo, Tiểu Khai kiểm tra một lát, gật đầu nói: "Đủ rồi."

Tiên tinh dù sao là khách trường tác chiến, cho nên hai khóa bỏ vào mới có thể đối kháng Thiên Yêu, mà một tia hồn phách của Tiểu Trúc, tại hai viên tiên tinh và Thiên Yêu giáp công, vừa lúc hình thành một bình hành hoàn mỹ.

"Trước khi ba cỗ thế lực phân ra thắng bại, Tiểu Trúc vẫn bị vây trong hôn mê, cho nên ta muốn mang nàng về." Tiểu Khai nói: "Hôm nay đa tạ các vị hỗ trợ, từ nay về sau nếu có chỗ nào cần ta, xin cứ mở miệng, ta tuyệt không chối từ!"

Sáu vị chương môn liên tục gật đầu, không chút nào chối từ, chỉ cần nhìn bộ dáng của ba tiên nhân kia đứng sau lưng Tiểu Khai, thì biết lời hứa hẹn của Thiên Tuyền môn chủ trân quý tới bao nhiêu.

Lúc này đây, mọi người đồng thời cảm thấy đại địa rung động một chút, phát ra một tiếng nổ trầm muộn.

Tiểu Khai lấp bắp kinh hãi, chạy nhanh ôm lấy Tiểu Trúc.

" Oanh!" Đại địa lại run lên, lần này càng thêm rõ ràng, tro bụi đầy đất đều bị chấn đến bốc lên.

" Sao lại thế này?" Tùng Phong đạo trưởng nhíu mày.

" Ta biết sao lại thế này." Thiên Ngưu Tử thanh âm run rẩy từ một góc truyền tới: " Hắc long...muốn xuất thế!"

Phảng phất là vì phụ họa theo ý kiến của hắn, trong Dao Trì bỗng nhiên " hoa lạp lạp" một mảnh nước chảy vang, cho tới bây giờ Phách Hạ thần thú chưa từng rời khỏi hồ nước thế nhưng thẳng tắp bay lên, vẫn bay lên cao, lên cao, lên tới vô tận trời xanh bên trên, phát ra một tiếng rít gào tràn ngập sợ hãi.

Phía dưới, nước Dao Trì phảng phất bỗng nhiên như sôi trào, kịch liệt quay cuồng lên, bắt đầu toát ra hơi nước nhẹ nhẹ, cả mặt nước cũng từ trong suốt chậm rãi đục ngầu lên, một cỗ tiềm lưu đen như mực từ dưới đáy hồ toát ra, đem cả nước ao nhiễm thành đen nhánh.

Phi Hạc thượng nhân mặt vàng như đất, lẩm bẩm nói: " Dao Trì thủy khuynh thiên hạ kinh a, bây giờ Dao Trì thủy khuynh rồi, xem ra thật sự là hắc long sẽ xuất thế a..."

" Không cần nhiều lời." Lam Điền Ngọc rút ra bảo kiếm: " Trừ ma vệ đạo, là bổn phận của người tu chân, mọi người chuẩn bị khai chiến đi!"

" Khai chiến? Chỉ bằng ngươi?" Thiên Ngưu Tử cúi đầu ủ rũ liếc vị chương môn mỹ nữ liếc mắt: " Đừng có nói giỡn nữa, cả tiên nhân chúng ta đều không được, huống chi chỉ là người tu chân."

" Uy, ngươi có ý tứ gì a?" Ngưng Hương nhìn thấy sư phó bị khinh thường, nhất thời động thân ra: " Đã các ngươi không được, xuống đây làm

gì?"

" Vốn là được a." Thiên Ngưu Tử cũng có chút buồn bực, trộm liếc mắt nhìn Tiểu Khai: " Vốn tiên đế ban cho ta Cửu Trọng Bảo Tháp, chỉ cần nắm giữ thời cơ, thì với thủ pháp thích hợp kèm theo, thì có thể ngăn cản hắc long xuất thế, nhưng Cửu Trọng Bảo Tháp...lại bị hãm hủy đi rồi." Hãm căn thận chỉ chỉ Tiểu Khai, lại chạy nhanh rút ngón tay về.

Sáu vị cường môn nhìn nhau, nhin không được đưa ánh mắt lên người Tiểu Khai.

Nhiều tới nhiều lui, mấy chuyện phiến toái của tu chân giới, vẫn là nhiều không thoát khỏi Thiên Tuyển môn chủ.

Sự tình đã minh bạch rồi, đã Nghiêm Tiểu Khai đem Cửu Trọng Bảo Tháp của người ta hủy đi, vậy hiển nhiên vấn đề này người phụ trách đi chứ?

Thay câu nói, người đã có năng lực hủy diệt pháp bảo của người khác, vậy thực lực của người, ít nhất cũng không kém Cửu Trọng Bảo Tháp a?

Tùng Phong đạo trưởng chen vào một tiếng: " Cái kia...Thiên Tuyển môn chủ, nếu không...người ra tay một lần, được không?"

Tiểu Khai cười khỗ: " Đạo trưởng, ta cũng muốn ra tay, nhưng người ta là rồng a, người cho rằng là con heo con chó nhỏ sao? Ta còn chưa nhìn thấy được rồng, người muốn ta đối phó như thế nào?"

" Nhưng...người không phải đã hủy diệt Cửu Trọng Bảo Tháp hay sao?"
Tùng Phong đạo trưởng nói.

" Đây..." Tiểu Khai lắc đầu, thở dài: " Nơi này là có nguyên nhân..."

Bên Dao Trì truyền đến một trận cười to, một hắc y nhân nghênh ngang tiêu sái đi ra, vô cùng kiêu ngạo đứng, cất cao giọng nói: " Các người không cần thảo luận nữa, hôm nay có ta hộ giá, hắc long xuất thế là chắc rồi! Ha ha ha ha!"

Vô số Côn Lôn đệ tử kinh hô lên: " Ma tộc!"

Đúng vậy, Tiểu Khai cũng từng nhìn thấy qua, đúng là năm đó độc sấm Côn Lôn bị Tiểu Khai đánh trọng thương Ma tộc cao thủ Linh Trư.

Linh Trư hiển nhiên đã gặp Tiểu Khai, lập tức vô ý thức lui về phía sau một bước, sau đó mới phát hiện không đúng, liền tiếng lên trước một bước lớn, trùng hướng bên này kêu to lên: " Lại là người, tiểu tử! Đừng xem người có Định Hải Thần Châm, hôm nay người đừng có kiêu ngạo, ta mang theo chí bảo Ma giới Lục Tâm Thông, chớ chọc ta nga!"

Hắn vừa nói, vừa nhanh tay móc trong lòng ngực ra một quả cầu đen, khăn trương niết trong tay.

Thiên Ngưu Tử lặng lẽ tiến đến bên người Tiểu Khai, thấp giọng nói: " Thiên Tuyền môn chủ, chúng ta...thương lượng một chút sự tình!"

Tiểu Khai kinh ngạc quay đầu hỏi: " Chuyện gì?"

Thiên Ngưu Tử nhìn sáu vị chương môn đang chú ý Dao Trì, tạm thời không chú ý tới hắn, vì vậy hắn lôi kéo Tiểu Khai đi sang một bên, nói nhỏ: " Môn chủ, ta nói thật với người, tu chân giới xong rồi."

Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Vì cái gì?"

" Ai, tình huống thật rõ ràng a, hắc long xuất thế đã không còn đỡ được nữa." Thiên Ngưu Tử thở dài nói: " Môn chủ, ta nghĩ người còn không rõ rồng đen rốt cuộc là sinh vật gì a?"

Tiểu Khai nói: " Đã tiên đế muốn các người mang theo Cửu Trọng Bảo Tháp xuống đây đối phó hắc long, hắc long kia cũng là cường giả đủ để đối kháng cùng tiên đế a."

Thiên Ngưu Tử liên tục lắc đầu: " Tiên đế mặc dù là tiên giới chí tôn, nhưng cùng so với hắc long khi xuất thế, thì vẫn còn kém xa lắm."

Lúc này Tiểu Khai mới càng hoảng sợ: " Hắc long lợi hại như vậy, sao tiên đế lại không tự mình đi xuống?"

Thiên Ngưu Tử nói: " Theo người từ tiên giới tới, cũng không phải là muốn tới thì tới, cũng phải bị rất nhiều quy tắc chế ước, nếu không, để tiên nhân tùy tiện hạ phàm, tu chân giới còn không thiên hạ đại loạn sao, kỳ thật, tiên nhân càng lợi hại, thì bị chế ước lại càng nhiều, thời điểm hạ phàm thì lực lượng hao tổn càng lớn, cũng chỉ có đám thất phẩm chánh tiên ở tầng dưới chót như chúng ta là thích hợp hạ phàm nhất thôi."

Hắn lại cười: " Huống chi, muốn ngăn cản hắc long xuất thế, mặc dù đại la kim tiên cũng không có bản lãnh này, phải được tiên đế ngự tứ Cửu Trọng Bảo Tháp, đã như vậy, còn không bằng muốn sư huynh đệ chúng ta ba người xuống một chuyến."

Tiểu Khai gật gật đầu: " Đã Cửu Trọng Bảo Tháp bị hủy, vậy các người cũng không cách ngăn cản hắc long xuất thế nữa."

Thiên Ngưu Tử liên tục gật đầu: " Bây giờ hắc long sắp xuất thế, tu chân giới lập tức bị hủy ngay, chúng ta nếu muốn mạng sống, biện pháp duy nhất đúng là lập tức chạy về tiên giới, cho nên...cho nên ta muốn thương lượng với môn chủ, chúng ta cùng chạy tới tiên giới được không?"

Tiểu Khai nói: " Đi như thế nào?"

Thiên Ngưu Tử nghĩ hắn đã đáp ứng, nhất thời thần sắc vui vẻ, nói: " Nơi này ta có một đạo thủ dụ của tiên đế, có thể gọi được tiếp dẫn sứ, nếu

môn chủ nguyện ý, bây giờ ta có thể triệu tiếp dẫn sử tới, đưa chúng ta tiếp dẫn lên tiên giới."

Tiểu Khai nhìn đệ tử của sáu phái, nhú mày nói: " Bọn họ thì sao?"

Thiên Ngưu Tử nói: " Người tu chân phi thăng thì phải kinh lịch cường phong luyện hình, còn phải xông qua thiên lôi vân lộ, những người này công lực thấp kém, cho dù ta dẫn bọn hăn cùng đi, bọn họ cũng không qua được cửa này, cho nên chỉ có thể buông tha thôi."

Tiểu Khai càng chau chặt mày: " Vậy hai vị sư đệ của người?"

Thiên Ngưu Tử nói: " Bọn họ mất đi tiên tính, không còn tư cách làm tiên nhân, lần này cũng chỉ lưu lại mà thôi."

Tiểu Khai lắc đầu: " Ta cũng không đi."

" Không đi thì sẽ chết a!" Thiên Ngưu Tử nóng nảy: " Môn chủ, hắc long xuất thế không thể nháo đùa, người không được xúc động a."

" Bỏ đi, ta không đi, ta muốn ở cùng Tiểu Trúc một chỗ." Tiểu Khai lắc đầu nói: " Nể mặt người nói sự thật với ta, ta cũng không miễn cưỡng người đi theo ta nữa, các người chính mình đi đi."

Thiên Ngưu Tử gấp đến độ gương mặt cũng đỏ lên, ấp úng hồi lâu mới nói: " Môn chủ, người không cùng đi với chúng ta, chúng ta cũng không đi được a."

Tiểu Khai tò mò: " Vì sao?"

" Ách...bởi vì..." Thiên Ngưu Tử suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới quyết định nói thật: " Bởi vì nhiệm vụ của chúng ta thất bại, cho dù trở lại tiên giới, tiên đế cũng sẽ không buông tha cho chúng ta, nếu môn chủ cùng đi với chúng ta, sẽ không giống nhau."

Tiểu Khai suy nghĩ, lập tức hiểu được: " Cửu Trọng Bảo Tháp là ta hủy diệt, nếu ta và các người đi tới, các người có thể đem trách nhiệm toàn bộ đẩy qua trên người ta, sau đó tiên đế sẽ đối phó ta, mà các người sẽ được an toàn, có đúng hay không?"

Gương mặt của Thiên Ngưu Tử đỏ bừng, ấp úng giải thích: " Môn chủ, cho dù là như thế này, người cứ đi tới trước, ít nhất bây giờ sẽ không phải chết, hơn nữa...hơn nữa ta nhất định sẽ giúp môn chủ thoát được."

Tiểu Khai thở dài, lắc đầu, cuối cùng đối với phẩm hạnh của ba tiên nhân này hoàn toàn thất vọng.

" Môn chủ, việc này không nên chậm trễ, người phải nhanh quyết định a." Thiên Ngưu Tử còn đang không ngừng khuyên bảo, bỗng nhiên Tiểu Khai nhoáng thân, vừa nhấc tay, đã một chưởng chụp vào đan điền của hắn.

" A!" Thiên Ngưu Tử hét thảm một tiếng, ngã ngời trên mặt đất, rốt cuộc nói không ra lời.

Trong tay Tiểu Khai, hiển nhiên đang nâng một viên tiên tinh kim quang lờ lờ.

" Như vậy, người không còn tư cách đi nữa rồi phải không?" Tiểu Khai lạnh lùng nhìn Thiên Ngưu Tử kinh hãi gần chết, lạnh lùng xuất ra hai chữ: " Cút đi!"

Thiên Ngưu Tử lão đảo đứng lên, cuối cùng một chữ cũng không dám nói ra, chậm rãi đứng dậy, dùng ánh mắt oán hận nhìn Tiểu Khai, lão đảo đi ra xa xa.

Trong Dao Trì truyền đến một tiếng rống ngâm thật dài, nước trong hồ đều biến thành màu đen thuần túy, sau đó bốc lên một mảnh hắc vụ thật nồng đậm " Oanh long!" Một tiếng, cả Dao Trì phảng phất bị một bàn tay

vô hình đang vỗ một chưởng, cả hồ nước đều bị chụp nháy dựng lên, sau đó nặng nề hạ xuống phát ra " đương" một tiếng nổ.

" Ngao ô!" Phách Hạ thần thú trên bầu trời lại phát ra một tiếng thét dài sợ hãi, thân hình lại bật cao hơn ngàn thước, xa xa trốn vào trong tầng mây.

" Ha ha ha ha, hắc long xuất thế dĩ nhiên là chắc rồi, Ma giới ta nhất định nhất thống tam giới, tới đi!" Linh Trư đối diện với Dao Trì cười ha ha, thần thái điên cuồng: " Tới bước này, mặc dù là tiên đế đích thân tới, tiên giới cao thủ đều xuất hiện, cũng đỡ không được hắc long xuất thế rồi!"

Đến thời khắc này, liền nhìn ra được địa vị của Tiểu Khai tại tu chân giới, chỉ nhìn thấy mấy ngàn đệ tử các môn các phái khắp Côn Lôn sơn nhất thời cùng chia làm sáu, đứng ở phía sau chưởng môn sáu phái. Rồi sau đó, sáu phái chưởng môn không nói thêm lời nào, mỗi người đều đi tới, như " chúng tinh cùng nguyệt" đứng phía sau Tiểu Khai.

" Thiên Tuyển môn chủ, hết thầy đều phải nhờ người rồi!"

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, ánh mắt có chút nheo lại, nhìn Linh Trư đối diện đang khí diễm tận trời, rồi lại nhìn hồ nước sôi trào như muốn tràn lên, nhẹ nhàng gật gật đầu: " Không thành vấn đề."

Sau đó, hắc móc từ trong lòng ngực ra một sợi lông.

Một sợi lông khỉ màu vàng.

" Lão đại, mau ra đây hỗ trợ đi, chuyện này nên tính là đại sự rồi chứ." Tiểu Khai thì thảo tự nói: " Đại sự hắc long xuất thế, cũng không vũ nhục năng lực và trí tuệ của người phải không..."

" Hoa lạp lạp." Tất cả hắc thủy trong Dao Trì phóng lên cao, thế nhưng lại dựng đứng lên, hình thành một vách tường nước, sau đó, trên vách tường nước lại xuất hiện một lỗ xoáy chừng năm sáu thước, trong lỗ xoáy mang

theo một tia đỏ tươi tơ máu, càng chuyển càng nhanh, càng chuyển càng nhanh, sau đó, lốc xoáy bỗng nhiên bắn ra hào quang chói mắt, một viên hình tròn gì đó bay nhanh từ trong lốc xoáy hiện ra!

" Này...là cái gì?" Rất nhiều người đều kinh hãi kêu lên.

" Đây là ánh mắt, ánh mắt của rồng." Tùng Phong đạo trưởng hít thở dồn dập: " Hắc long đã vượt qua chướng ngại không gian, chính thức hiện thân tu chân giới!"

Ánh mắt của hắc long vừa mở lại hợp, lại phát ra một tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa, cả Côn Lôn sơn đều dao động, nước trong Dao Trì vấy ra tứ phía, thủy châu màu đen này phảng phất như có kịch độc, phàm là giọt nước rơi xuống đại địa, đều phát ra " xích xích" thanh âm, mặt đất trong nháy mắt cháy đen, mà những đệ tử không cẩn thận bị dính thủy châu đã té trên mặt đất, vừa lăn lộn vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết.

" Xong rồi, xong rồi." Phi Hạc thượng nhân sắc mặt thảm bại, tâm như tro tàn: " Đại Côn Lôn sơn ta hôm nay xem ra là bị diệt môn rồi."

Ở lúc này trong một mảnh thiên sâu địa thẳm, một đạo kim quang chói mắt vô cùng lạ thường tại giữa không trung bỗng nhiên sáng lên rực rỡ, Tiểu Khai thần tình hưng phấn ngẩng đầu lên, vỗ tay cười to nói: " Ha ha, người tốt cuộc đến đây!"

Hầu tử một cước lẳng không đá ra, cách vài trăm thước gạt ngã Tiểu Khai trên mặt đất, mắng: " Xú tiểu tử thật vô dụng, một chút việc nhỏ như vậy đã tìm ta hỗ trợ, người cho ta là ai?"

Tiểu Khai cố dẫn tức giận, liền đứng bật lên, nói: " Nhanh lên, đuổi hắc long về đi a!"

Hầu tử cười hắc hắc, vươn ngón tay chỉ vào Dao Trì, quát: " Con trùng đen kia, còn không cút trở về cho lão tử!"

Hắc long rõ ràng đối với hầu tử có chút sợ hãi, ba động của nước Dao Trì nhất thời bình tĩnh trở lại, sau đó, mắt rồng thật lớn lúc mở lúc hợp, hắc long phát ra một tiếng rồng ngâm tràn ngập phần muộn và kháng nghị.

"A ha, người không ngờ dám không nghe lời?" Hầu tử trời sinh tính táo bạo, bị hắc long kháng nghị, đương trường giận dữ, đưa tay móc ra Định Hải Thần Châm, ném lên không trung, trong miệng liên tục quát: "Dài, dài, dài, dài cho ta!"

Định Hải Thần Châm trong phút chốc bành trướng lên, từ một cây kim thô đã dài thành cây côn, sau đó dài thành cây trụ tròn lớn, sau đó...dài thành một tòa núi lớn đỉnh thiên lập địa.

Người tu chân đầy đất ngẩng đầu lên, cùng xoát xoát phát ra tiếng hít thở thật mạnh.

Cùng sự biểu diễn trước kia của Tiểu Khai so sánh, thủ đoạn của hầu tử hiển nhiên lớn hơn không chỉ một cấp bậc.

Bây giờ xem ra, cây Định Hải Thần Châm này đã có thể dùng chữ cao vút trong mây để hình dung, hầu tử đứng ở bên cạnh, y như một con kiến đứng bên con voi.

Hầu tử đưa tay sờ một cái lên Định Hải Thần Châm, kinh ngạc nói: "Di, sao lại giống như chạm vào vật gì vậy?"

Bỗng tử vừa chạm trúng, ngay giữa không trung vang lên tiếng hét thảm, vừa rồi thần thú Phách Hạ trốn vào trong tầng mây bị chạm vào liền theo trên tầng mây liên té xuống, quãng ngã hàng trăm thước mới đứng vững thân hình, căng thẳng nhìn hầu tử là thủ phạm gây tội, phát ra một tiếng kháng nghị còn nhu nhược hơn một con mèo nhỏ.

"Nga, nguyên lai là tiểu tử này." Hầu tử phát tay: "Lão tử không khi dễ tiểu bằng hữu, người cút đi."

Phách Hạ ai ai kêu một tiếng, liền xa xa bay đến trên tầng mây, rồi cuộc chui đầu vào trốn.

Hầu tử quay đầu lại, mắt nhìn hắc long, ánh mắt lập tức hung ác lên: "ba" một tiếng đánh, một thanh âm thanh thúy vang lên, hướng tới Định Hải Thần Châm nói: "Đi, cho nó một chút giáo huấn!"

Định Hải Thần Châm phát ra một tiếng gào thét, thân thể cao lớn phảng phất như kim sơn đảo ngọc trụ, trùng tới phương hướng mắt rồng hung hăng tạt xuống!

"Trời ạ!" Phi Hạc thượng nhân muốn khóc: "Một bóng này đi xuống, có lẽ Côn Lôn sơn sẽ thành bột phấn!"

Hắc long phát ra một tiếng cao vút, vô cùng thâm trầm cũng không kém phần nộ, liên tiếp những âm thanh mà nhân loại cơ hồ khó thể phân biệt nhanh chóng thay đổi âm điệu từ trong Dao Trì truyền tới, vẫn rơi vào lỗ tai của hầu tử.

Định Hải Thần Châm chỉ còn cách mắt rồng chừng nửa thước thì lại đột nhiên dừng lại.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 10: Long Hầu Chi Tranh

" Hắc hắc, muốn nói đạo lý với ta?" Hầu tử nhìn hướng hắc long cười ha ha: " Muốn lão tử không đánh người cũng được, muốn nói đạo lý, vậy không được, ta muốn người cút, đừng nói vô nghĩa với ta."

Trong Dao Trì trầm mặc một lát, lại là giọng nói biện biệt liên tiếp truyền đi ra.

Đến lúc này mọi người đã hiểu được, hắc long này hiển nhiên là sợ hầu tử, cho nên muốn cùng hắn đàm phán, nhưng hầu tử xem thế nào cũng không nguyện ý chịu đàm phán.

" Còn nói! Nói cái đầu người, cẩn thận ta trị người." Hầu tử quả nhiên là nổi giận: " Mau cút, cuồn cuộn cuồn cuộn cút, không nên ép ta đối với người không khách khí."

Hắc long: " @#*....&X()..."

Hầu tử: " Nha cáp, người nói cái gì? Ta ra tay cũng sẽ hủy diệt tu chân giới? Hừ hừ, người cho là chuyện này có thể chế ước ta, người thực ngây thơ, ta không sợ hủy diệt cái gì tu chân giới, dù sao thế giới mà ta đích tay hủy diệt cũng không ít, có thêm một cái cũng không hề gì!"

Hắc long: " &...\$#@!"

Hầu tử: " Người nói đúng, người nghĩ tới tự do của người, nhưng lão tử nghĩ đánh người cũng là tự do của lão tử, ta cuối cùng hỏi một tiếng, người cút hay không cút, người không cút ta có thể sẽ đánh thật đó."

Hắc long thật sự là ủy khuất và bất đắc dĩ, gặp phải một tên không nói đạo lý, đúng là điển hình người tốt gặp phải kẻ cướp, có lý cũng nói không rõ, nó vạ lần không cam lòng tình nguyện nhõ ra một chuỗi xuyên lao tao thật dài, đã nghĩ muốn ly khai.

Thế nhưng một chuỗi xuyên lao tao này lại chọc giận hầu tử, mọi người chỉ nghe được hầu tử quát to một tiếng: " Mẹ nó, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, xem ra thật sự phải cho người chút kỷ niệm mới xong."

Sau một khắc, cái bóng màu vàng của hầu tử tiến vào trong Dao Trì.

" Oanh long!"

" Ba lạp!"

" Hoa lạp lạp!"

" Oa oa tức tức!"

" Bình bình bàng bàng!"

Thanh âm trong Dao Trì có thể nói phong phú đa dạng, dù ngay cả đại hình nhạc đoàn giao hưởng có diễn tấu ngay hiện trường cũng không náo nhiệt như vậy, người tu chân khắp núi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, không nháy mắt nhìn mặt nước Dao Trì, liệu mạng suy tư bên dưới rốt cuộc đang làm gì.

Thật chậm rãi, nước Dao Trì từ đen biến thành xanh, hiển nhiên là do hầu tử đã chiếm cứ thượng phong.

Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa của hắc long từ dưới nước truyền lên, chấn đến cả tòa núi đều ông ông vang rền, trong tiếng gầm gừ này, hầu tử lại xuất ra khỏi mặt nước, kim quang chọi lóe, đã rơi xuống trước mặt Tiểu Khai, ở ngực hắc, ôm một vật gì đó che cả thân thể hắc màu đen đen.

" Ách...đây là vật gì vậy?" Tiểu Khai há to miệng: " Xác rùa sao? Lớn như vậy nga, khó được khó được."

Hầu tử nhắc tay đập vào đầu hắc: " Nói hừu nói vượn, thuần túy thú ừm, đây là thứ tốt, đây là ta lột trên cổ của con trùng đen kia xuống đó."

Từ trên cổ hắc long lột xuống...ở trên người hắc long là gì...Tiểu Khai gãi gãi đầu, mới phản ứng, nguyên lai thứ này không ngờ là vảy rồng trong truyền thuyết.

" Người xem." Hầu tử tiện tay đặt vảy rồng trên mặt đất, chỉ vào bên trên chỗ đen trắng giao nhau có những hoa văn: " Thứ này có tuổi thọ ngang với trời đất, có thể sống rất lâu, mỗi một ngàn năm sẽ có một đạo văn, tuổi con rồng này, lớn lắm ma."

Vảy rồng kia chừng một thước, mà mỗi đạo văn chỉ có cỡ sợi tóc, phóng mắt nhìn lại, trên khối vảy rồng lại rậm rạp những điều văn đen trắng, người xem tìm kiếm, cũng không biết có bao nhiêu đạo văn, mọi người chỉ liếc mắt nhìn, liền nhin không được sợ hãi than thở.

Tuổi của hắc long này, có lẽ lớn đến bất khả tư nghị, khó tin a.

Hầu tử lại nói: " Tác dụng của vảy rồng chính là rất lớn, dù sao ta giữ lại cũng vô dụng, đưa cho người đó."

Tiểu Khai liên tục gật đầu: " Đa tạ, đa tạ."

" Tốt, người đã dùng một sợi lông, tự mình phải nhớ cho kỹ." Hầu tử nói: " Không có việc gì ta đi đây."

" Ai, từ từ." Tiểu Khai vội nói: " Còn có một việc nhỏ."

" Ta khát, thân là Khai Khải Giả đại nhân, sao người lại phiền như vậy a." Hầu tử trợn mắt: " Có rắc mau phóng."

Tiểu Khai cẩn thận ôm Tiểu Trúc trong tay đi tới: " Nếu không...giúp ta cứu người được không...dùng thêm một sợi lông ta cũng nguyện ý."

Hầu tử chậm rãi cúi đầu nhìn thoáng qua, thần sắc trên mặt có điểm kinh ngạc: " Di, so sánh với lần trước thì lần này thương thế nặng hơn."

" Ân, ân, là thật nghiêm trọng, phiền toái lão nhân gia ngài giúp một tay đi." Tiểu Khai vừa nghe thấy liền gật đầu.

" Ha ha ha ha." Hầu tử ngửa mặt lên trời cười to một trận, bỗng nhiên biến sắc, mắng to: " Thúi lắm! Cho dù là nghiêm trọng, cũng không nghiêm trọng đến mức ta phải ra tay, vết thương này, tu chân giới không còn ai cứu được nữa, nhưng trong tam giới nhất định là có người có thể cứu sống, hừ!"

Hắn nhìn Tiểu Khai, trừng mắt: " Xú tiểu tử, muốn ta ra tay, phải cố gắng lên, đem thương thế của nàng tăng thêm chút ít, nếu không sẽ vũ nhục lực lượng và trí tuệ của ta!"

" Còn...còn muốn tăng thêm?" Tiểu Khai trợn mắt cứng lưỡi, rốt cuộc nói không nên lời.

" Không nói nữa, ta đi đây." Hầu tử hừ một tiếng nặng nề, đưa tay gọi về Định Hải Thần Châm, Tiểu Khai vội nói: " Từ từ, còn có chuyện."

Vẻ không kiên nhẫn trên mặt hầu tử đã rất rõ ràng, nhưng hắn đối với Tiểu Khai mặc dù phiền muốn chết, nhưng vẫn đứng ở đó, không có rời đi.

" Cái...kia...chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi." Tiểu Khai giao Tiểu Trúc cho Lam Điền Ngọc, sau đó lôi kéo hầu tử nói: " Chúng ta đi bên kia."

Hầu tử dùng ánh mắt hung ác trừng nhìn Tiểu Khai, không mẫn nguyện bị hăn lôi đi.

" Lão đại, kỳ thật ta có một vấn đề riêng tư, đã muốn hỏi người thật lâu rồi." Tiểu Khai xoa xoa tay, a a cười: " Ta nghĩ, cái tên Định Hải Thần Châm này rất quen thuộc, ân...kỳ thật là trước kia ta có đọc trong sách, cho nên ta vẫn muốn hỏi người, tên của người rốt cuộc gọi là gì?"

Hắn cẩn cẩn thận thận nhìn sắc mặt của hầu tử, thử nói: " Người không phải gọi là...Tôn Ngộ Không?"

" Tôn Ngộ Không?" Vẻ mặt hầu tử kinh ngạc: " Sao người biết tên này?"

Tiểu Khai nhất thời mừng rỡ, vỗ tay nói: " Ha ha, ta chỉ biết, người lợi hại như vậy, nhất định đúng là Tôn Ngộ Không!"

" Người phóng rắm cái gì!" Hầu tử nói: " Ta không phải là Tôn Ngộ Không gì, người xem, đây mới là Tôn Ngộ Không!"

Hắn đưa tay nạo trên cánh tay hồi lâu, rốt cuộc lấy ra một sợi lông khỉ, đặt lên mặt đất, quát một tiếng: " Trường." Lông khỉ kia nhất thời biến thành một con khỉ nhỏ, con khỉ nhỏ này ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nói: " Uy, lão đại, tìm ta ra làm gì?"

Hầu tử chỉ tay: " Nhạ, không phải ta muốn tìm người, là hăn muốn tìm người."

Con mắt Tiểu Khai muốn rơi luôn xuống đất, ha ha nói: " Hăn...hăn đúng là Tôn Ngộ Không?"

"Đương nhiên." Hầu tử thân nhiên nói: "Người không tin?"

"Ách...Khẩn Cô Chú của hần không có a?" Tiểu Khải thử nói.

Tiểu hầu tử lập tức lấy từ sau hông móc ra một vòng tròn: "Người nói cái này?"

"Kia...Hỏa Nhân Kim Tinh đâu?"

Tiểu hầu tử cười hắc hắc, trừng mắt nhìn vách đá bên cạnh, nhất thời ánh mắt kim quang lờ lờ, một đạo ngọn lửa bắn đi, ngay đương trường bắn tảng đá thành một cái洞.

"Còn có...còn có...bộ quần áo của Tề Thiên Đại Thánh?" Thanh âm của Tiểu Khai có điểm phát run.

Tay trái của tiểu hầu tử sờ ra sau hông, xuất ra một bộ quần áo kim quang lờ lờ, tay phải lại sờ, sờ ra một chiếc mũ lông chim trĩ dài thượt, hoàn toàn thất vọng: "Là thứ này sao?"

Tiểu Khai đặt hông ngã ngổ trên mặt đất: "Người...các người có quan hệ gì?"

Hầu tử vỗ bả vai tiểu hầu tử, nhất thời tiểu hầu tử lại biến thành một sợi lông khi, lạc vào trong cánh tay hần, hầu tử nói: "Nhạ, xem hiểu hay chưa?"

"Người là nói, hần là một sợi lông trên người người?" Tiểu Khai nói.

"Nghiêm khắc mà nói, hần cũng không phải là một sợi lông bình thường." Hầu tử nói: "Mà là một sợi lông khi siêu việt luôn đi theo ta luân hồi."

"Một sợi lông khi siêu việt...luân hồi..." Đầu lưỡi Tiểu Khai có chút cứng ngắc.

" Đây là một bí mật, theo lý thuyết bây giờ người còn chưa có tư cách biết, bất quá người đã hỏi, ta nói cho người cũng không có gì." Hầu tử gật gật đầu, rõ ràng ngồi xuống: " Trong đệ ngũ giới, tất cả thân thể của sinh linh đều có thể cùng thiên địa đồng thọ, nhưng ta thì không được, cho nên, ta là tính mạng không ngừng luân hồi nhất trong đệ ngũ giới, lần trước người nhìn thấy tảng đá, chính là một lần luân hồi của ta, mà đồng dạng luân hồi, ta kinh nghiệm ngay cả bản thân ta cũng không nhớ rõ nữa. Mỗi một lần luân hồi, ta đều phải bỏ qua thân thể cũ, trọng tổ thân thể mới. Đương nhiên rồi, những lông khỉ này theo lý thuyết cũng phải bỏ đi, nhưng loại luân hồi này rất tổn thương lực lượng, cho nên ta nghĩ lại cuối cùng liền quyết định luyện chế một ít lông khỉ có thể cùng ta đi theo luân hồi."

Tiểu Khai gật gật đầu: " Tôn Ngộ Không đúng là loại luân hồi này?"

" A a, dùng cách nói của các người, mấy lông khỉ này xem như là ngoài thân hóa thân của ta." Hầu tử nói: " Có đôi khi nhàn rồi nhàm chán, ta cho bọn họ đi ra ngoài chơi, dù sao trong tam giới, đã không có ai có thể hủy diệt được bọn họ, Tôn Ngộ Không tiểu tử này, đúng là có một thời điểm ta thả ra đi chơi."

Tiểu Khai ngây người gật đầu, rốt cuộc nói không ra lời.

Chân tướng sự thật này, thật sự có điểm làm cho người ta ngoài ý muốn.

" Ta không thể không hỏi một vấn đề." Tiểu Khai sau hồi lâu mới nói: " Người rốt cuộc có bao nhiêu ngoài thân hóa thân?"

" Không nhiều lắm." Hầu tử vươn năm đầu ngón tay.

" Năm?" Tiểu Khai nói.

" A a, năm vạn mà thôi." Hầu tử dương dương đắc ý ưỡn ngực.

" Ta lại hỏi một vấn đề." Tiểu Khai nói: " Đệ ngũ giới các người, rốt cuộc có bao nhiêu người?"

" Không ít." Hầu tử lại duỗi ra năm ngón tay.

" Năm vạn nhân nga, đích xác có hơi ít." Tiểu Khai tràn đầy đồng cảm gật đầu.

" Không nhiều như vậy." Hầu tử cười hắc hắc: " Kể cả ta bên trong, chỉ có năm người."

Trên núi Côn Lôn bây giờ thật náo nhiệt, người tu chân có cảm giác chết đi sống lại cả đám người hưng phấn thảo luận, Tiểu Khai cáo biệt hầu tử, đi đến bên bờ Dao Trì, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt từ dưới Dao Trì vọt lên, hần cúi đầu nhìn thấy, dưới đáy Dao Trì đang phun lên một cỗ nước đen nhánh!

" Mọi người cẩn thận!" Tiểu Khai chấn động, hô to lên: " Hắc long hình như còn chưa đi!"

Người tu chân khắp núi trong phút chốc im lặng xuống tới, sau đó hoa lập lập vọt tới bên bờ Dao Trì.

Dao Trì trong suốt lại bắt đầu ầm ầm sôi trào, một cỗ tiềm lưu màu đen xông lên, lúc này thanh thể mặc dù không lớn như trước, nhưng với dấu hiệu này, đúng là bộ dáng vừa rồi hắc long xuất thế!

" Không thể nào!" Thanh âm của Phi Hạc thượng nhân đã thay đổi: " Côn Lôn sơn chúng ta...sao lại không may mắn như vậy a..."

" Đừng khẩn trương." Lam Điền Ngọc dù sao cẩn thận một ít: " Nếu vừa rồi hắc long không đi, cũng không thể qua mặt được hầu tử, bây giờ dấu hiệu này, hiển nhiên không mãnh liệt như khi nãy, có thể hắc long chỉ biểu đạt sự bất mãn mà thôi."

Tiểu Khai gật gật đầu, nhận lấy Tiểu Trúc trong tay Lam Điền Ngọc, sau đó tiến lên trước một bước, đứng ngay bên cạnh bờ hồ, cẩn thận xem xét cổ nước phun lên, đồng ý nói: " Nên là như vậy."

Vào lúc này, không ai chú ý tới, Thiên Ngưu Tử, Thiên Trùng Tử, Thiên Ma tử sớm đã bỏ đi xa xa đã lạng lẽ tiêu sái đi tới, chậm rãi tiến tới gần sát phía sau Tiểu Khai.

Ba người này dù sao là tiên nhân, mặc dù mất đi tiên tinh, bị đánh lại nguyên hình, không hề còn tư cách tu luyện phi thăng, nhưng dù sao công lực còn mạnh, đặt ở tu chân giới nhân tài điêu linh của hôm nay, coi như là cao thủ đệ nhất. Bọn họ chậm rãi đi tới, lại khắc ý thu liễm hơi thở, thế nhưng không có bất luận kẻ nào chú ý tới.

Mà ở một bên nơi khác của Dao Trì, cũng có một người mặc quần áo màu đen, đang nương theo đám người che dấu chậm rãi đi lại gần, người này chính là Linh Trư.

Linh Trư tại ma giới cấp bậc hiển nhiên là cao hơn ba tiên nhân kia tại tiên giới, cho nên tiên đế phái ba người này tới, mà ma tôn lại chỉ phái ra một mình Linh Trư, bây giờ vị ma giới cao thủ này khắc ý che dấu hơi thở, phối hợp y trang màu đen, căn bản không có bất luận kẻ nào có thể phát hiện động tác của hắn, thân hình hắn nhanh như quỷ mị, chợt lóe chợt lóe, đã vọt đến phía sau Tiểu Khai.

Đúng lúc này, nước Dao Trì bỗng nhiên một trận sôi trào, một con mắt rồng thật lớn, từ đáy hồ chậm rãi hiện ra.

Con mắt kia chuyển vòng vo, chăm chú nhìn vào vảy rồng trong tay Tiểu Khai, trong ánh mắt kia cất giấu hận ý vô cùng. Ánh mắt Tiểu Khai mới vừa tiếp xúc, liền sợ tới mức toàn thân run lên, nhanh chóng lách mình, muốn buông Tiểu Trúc xuống để lấy lòng khỉ ra.

" Mẹ nó, lại phải lãng phí một sợi lông khỉ của ta nữa." Tiểu Khai nói thầm, cái mông đang cao cao lắc lư, đang muốn đem Tiểu Trúc đặt bên cạnh hồ, thì từ sau lưng ba đạo kim quang cơ hồ đồng thời sáng lên, nặng nề oanh kích lên mông Tiểu Khai!

" Đi xuống cho ta!" Ba huynh đệ Thiên Ngưu tử đồng thời rống to, phóng thích ra tiên thiên khí toàn thân.

Thân hình Tiểu Khai có chút nhoáng lên, nhất thời rõ ràng bị nghiêng tới, thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp tự nhiên phát động, một cỗ tiên thiên khí tự nhiên ngăn cản ba đạo tiên thiên khí công kích nơi mông, dưới sự vội vàng, Tiểu Khai vội vàng há miệng, một ngụm tiên thiên linh khí nặng nề phun lên trên mặt nước của Dao Trì, nương vào trùng lực, muốn ổn định thân hình.

Nhưng đúng lúc này, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Linh Trư phát động.

Ba khóa ma châu mang theo ba luồng hắc quang, chuẩn xác đánh trúng ngay xương sống hắc, đã đè ép thân hình sắp gượng lại được của hắc.

Công lực Linh Trư hơn xa ba tiên nhân, cho dù ngay mặt đối quyết, cũng có thể cùng Tiểu Khai đánh ngang tay, huống chi là bây giờ toàn lực ra tay đánh lén, Tiểu Khai trúng ba viên ma châu này, làm sao còn chống đỡ được, dưới chân lão đảo, tiến ra phía trước một bước, ngay cả Tiểu Trúc cũng không kịp buông, liền rơi ngay xuống Dao Trì!

" Ngao ô!" Một tiếng rống ngâm kinh thiên động địa khởi lên từ Dao Trì, ánh mắt hắc long lúc mở lúc hợp, nước Dao Trì kịch liệt sôi trào lên, trong phút chốc trống rỗng thẳng lên cao ba thước, đem thân hình của Tiểu Khai và Tiểu Trúc hoàn toàn bao phủ!

" Hoa lạp lạp" Phảng phất như dưới đáy nước bị thả tạc đạn, nước Dao Trì bắn lên không, vô số người tu chân nổi lên các loại các dạng kết giới,

ngăn trở nước Dao Trì đập vào mặt mà đến, phóng mắt nhìn lại, hồ nước đã trống trơn, nước hồ đã hoàn toàn cạn khô, lộ ra đáy hồ trắng toát, một giây trước Tiểu Khai và Tiểu Trúc ngã xuống, đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 1: Long Chi Không Gian

Bên cạnh Dao Trì, mắt thấy Tiểu Khai và Tiểu Trúc không biết đi đâu, Lục Mi tiên sinh cả giận nói: " Các người làm gì?"

" Người không có mắt hay sao?" Thiên Ngưu Tử dương dương nói: " Tiểu tử này trong mắt không có tiên nhân, dám hại bọn ta, ta chỉ là cho hắn một chút trừng phạt nho nhỏ."

" Như vậy mà gọi là trừng phạt nho nhỏ?" Phi Hạc thượng nhân đối với ba tiên nhân này sợ muốn chết, nhưng vẫn ngạnh da đầu tiến lên một bước, kháng nghị nói: " Thiên Tuyển môn chủ rơi vào Dao Trì, giờ phút này cả tính mạng cũng mất luôn."

" Ha ha, ha ha, thì tính sao?" Thiên Ma Tử thần tình dữ tợn nói: " Hẳn lấy tiên tinh của chúng ta, đã thù không đội trời chung, ta hận không được đánh nát xương hắn thành tro bụi, băm thây vạn đoạn."

" Không sai, chúng ta đúng là muốn giết hắn, các người có năng lực làm gì?" Thiên Trùng Tử hừ lạnh nói: " Khu khu người tu chân, dám vô lễ đối với chúng ta, chẳng lẽ các người không sợ thần hình câu diệt!"

Ba người này thật ra nghĩ đến một chuyện, đã không về tiên giới được nữa, vậy ở lại tu chân giới tác uy tác phúc, cũng là một lựa chọn, đối mặt với những người tu chân chẳng khác gì những con kiến tầm thường, bọn họ

không hẹn mà cùng quyết định, nhất định phải đàn áp, cho bọn hăn biết thế nào là thị uy.

Sau đó, ba huynh đệ liền nhìn thấy phía sau Lam Điền Ngọc bỗng nhiên toát ra một hạt châu cỡ nắm tay, đối diện ba người tạp đi tới, một cô gái mỹ mạo nháy ra, trong đôi mắt đẹp tràn đầy nước mắt, cả giận nói: " Các người thường mạng cho Tiểu Khai ca ca!"

" Thiết! Một đệ tử, không ngờ mà cũng dám ra tay." Thiên Trùng Tử khinh thường xuất một chưởng, khẽ cười nói: " Khiến cho các người nhìn thử xem lực lượng của tiên nhân ba."

" Oanh!" Một tiếng kinh thiên động địa, một tiếng nổ mạnh ngay trước mặt Thiên Trùng Tử vang lên, khói bụi cuồn cuộn đầy đất, mọi người sát sát ánh mắt, nhin không được mở to hai mắt nhìn.

Kỳ quái, thật là kỳ quái, vị đệ tử nhỏ Khinh Hồng của Lưu Vân Thủy Tạ, trong Tru Yêu đại hội đã từng triển lãm ra Ngưng Hương bảo châu của nàng, nhưng bảo châu này làm sao lại có đại uy lực như vậy? Nhìn Thiên Trùng Tử thần tình huyết nhục mơ hồ, hai tay run nhè nhẹ, rõ ràng đã bị tác ra nội thương rất nặng.

Trong cơ thể Khinh Hồng chảy xuôi tiên thiên khí lúc song tu cùng Tiểu Khai, giờ phút này công lực còn hơn ngày đó, tiến bộ đâu chỉ thập bội, một chiêu đắc thủ, Ngưng Hương bảo châu nhất thời lại cao bay, tản mát ra kim quang càng thêm sáng lạn, bao trùm chụp xuống.

" Sư huynh cứu ta!" Thiên Trùng Tử vong hồn bay cao, kêu lên thảm thiết.

Thiên Ngưu Tử " cấp" một tiếng, nhổ ra một ngụm bạch khí nồng đậm, đây là bốn mạng chân khí hăn tu luyện cả đời, bao hàm lực lượng tinh hoa toàn thân, hung hăng đánh lên Ngưng Hương bảo châu!

" Oanh long" một tiếng, lần này đúng là hai bên tương đương.

Thế nhưng ở tại địa phương xa xôi, đã có hai đạo hỏa hồng hào quang bay nhanh phóng tới, thân ảnh kia yêu kiều hư ảnh, xoát một cái đã bay đến bên người Thiên Ngưu Tử, bắt lấy cánh tay hắn, nhất thời đưa thân hình hai trăm cân của hắn ném lên trời cao.

Bên tai Thiên Ngưu Tử gió thổi hô hô, hai cổ tay bị bóp đến vỡ nát, đau đớn toàn thân, không để ý hết thấy tê hống lên: " Linh Trư, người đã đánh lén qua Thiên Tuyền môn chủ, người không thể khoanh tay đứng nhìn!"

Linh Trư hừ lạnh một tiếng, miệng hé ra, nhất thời nhổ ra hai khỏa hạt châu đen nhánh tỏa sáng, hướng về hai đạo hồng ảnh vọt tới, đây chính là bốn mạng ma châu của người trong ma giới.

Hai đạo hồng ảnh này không chút nào sợ hãi, đều tự vươn hai tay, chụp tới hạt châu, sau một khắc, hai người đồng thời " a" một tiếng kêu sợ hãi, vội vàng lui về phía sau.

Ma châu vừa chạm tới thì liền thu, treo ở giữa không trung, Linh Trư thần sắc lãnh túc, khinh miệt nhìn chăm chú hai đạo hồng ảnh ngã xuống.

Nguyên lai hai người này, chính là Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân.

Tiểu Khai cứu Tiểu Trúc một đường đi xa ngàn dặm, hai tiểu hồ ly tốc độ không đủ, chỉ có thể rượt theo ở phía sau, trơ mắt nhìn thấy Tiểu Khai bị đánh rơi vào Dao Trì, giờ phút này hai người chống lại Linh Trư, đã sớm mang lòng muốn chết, mặc dù vừa mới nếm khổ nhiều, nhưng không chút nào chần chừ, hai người cùng hét lớn, liền xông tới.

Đúng lúc này, giữa không trung Thiên Ngưu Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, " phốc" miệng nhổ ra máu tươi, màu kim hoàng sắc, máu của tiên nhân màu vàng kim, nhất thời cả ánh mặt trời cũng ảm đạm thất sắc, mọi người ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy ngực của Thiên

Ngưu Tử đang cầm một thanh phi kiếm lờ lờ hàn quang, một cô gái xinh đẹp mười bảy mười tám tuổi đang lảng lạng phiêu phù tại không trung, thần sắc lại quyết tuyệt lại trầm thống, từ từ rút kiếm ra, thấp giọng nói: " Đây là kết cục người hại chết Tiểu Khai ca ca."

Người tu chân đông đảo tại hiện trường, thế nhưng không ai nhìn thấy nàng làm sao xuất hiện.

Lam Điền Ngọc hít sâu một hơi, thấp giọng nói: " Đây là ai? Sao kiếm pháp lại nhanh như vậy?"

" Nàng gọi là Trữ Tình." Khinh Hồng chỉ Tham Ăn Thú dưới chân Trữ Tình, giải thích: " Kiếm pháp của nàng cũng không lợi hại như vậy, lợi hại chính là thần thú dưới thân nàng."

Đúng vậy, con Tham Ăn Thú này đến từ Diệt Thế Chi Môn, hấp thu tất cả tinh hoa năng lượng của Lưu Manh Thỏ đại nhân, trải qua lần thứ hai phân liệt, cuối cùng nhận Trữ Tình là chủ nhân, theo lý luận mà nói, trong cơ thể nó ẩn chứa năng lượng khổng lồ, cơ hồ đủ để cho nó đứng trên đỉnh của thế giới.

Tham Ăn Thú này trải qua không gian tàn phá cùng với lần thứ hai phân liệt năng lượng giảm mất, giống như là bị vây trong thời kỳ ấu sinh, thật lớn bộ phận năng lượng đều không có giác tỉnh, cho nên bây giờ xem ra cũng không khác gì một con cạp non, nhưng dù vậy, năng lượng khổng lồ của nó, đã xa xa vượt qua Thiên Ngưu Tử. Thiên Ngưu Tử mở to hai mắt nhìn, chết không nhắm mắt từ giữa không trung quăng ngã đi xuống.

Khinh Hồng không chút nào chần chờ, vỗ đầu Tham Ăn Thú, Tham Ăn Thú nhất thời ngao ô một tiếng rít gào, hướng Linh Trư đánh tới.

" Mẹ nó, nơi đây không thể ở lâu, ta phải đi thôi." Linh Trư thầm nhủ, trầm ngâm nói: " Hắc long xuất thế mặc dù thất bại, nhưng Thiên Tuyền môn chủ dù sao cũng bị ta giết, huống chi hắc long là bị vị kia đuổi đi, mặc

dù là Ma Tôn cũng không đỡ lên đầu ta, ta cần gì phải cùng đám người tu chân này liều mạng chứ?"

Hắn vừa nghĩ tới đây, nhất thời đưa tay phao xuất Lục Tâm Thông, pháp bảo chính do Ma Tôn chuyên môn ban cho là Ma Giới chí bảo, vừa mới ném ra, nhất thời toàn thân đều bị hắc ám bao phủ, Tham Ăn Thú chàng trúng Lục Tâm Thông, vừa mở miệng ra muốn cắn xé, bỗng nhiên miệng tê rần, toàn thân mềm nhũn, nhất thời từ giữa không trung ngã xuống tới.

Linh Trư lạnh lùng cười, quát: " Nếu không phải Ma Tôn không cho ta dùng bảo bối đối phó người tu chân, hôm nay trong các người cũng không có ai là đối thủ của ta." Nói hết lời, toàn thân hắn hóa thành lưu quang, liền chui vào Dao Trì, thân thể phảng phất như hắc vụ thẩm thấu tiến sâu vào đáy Dao Trì, biến mất.

Phía dưới, Thiên Trùng Tử đang bị Ngưng Hương bảo châu của Khinh Hồng đánh cho chết đi sống lại, kim hoàng sắc, máu tươi màu vàng ói ra từng ngụm từng ngụm, nhìn qua thật sự thê thảm.

Thiên Ma Tử rút súc cổ, trộm nhìn ra bốn phương tám hướng, phát hiện tất cả mọi người không có chú ý tới hắn, nhất thời kiếm ra khỏi vỏ, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, xoay người văng xa xa chạy trốn, nhưng vừa bay không tới ba thước, chợt nghe được " xích lạp" một tiếng nước vang rất nhỏ, cả thân hình phảng phất như chàng vào trong một mảnh tường nước, rốt cuộc không thể động đậy.

Ở phía sau bức màn nước, là một tuyệt sắc nữ tử hai mắt ửng đỏ, phảng phất như đã khóc, đang chậm rãi hiện ra, thấp giọng nói: " Ngay cả Tiểu Khai đệ đệ ngươi còn muốn hại, chẳng lẽ còn nghĩ là chạy trốn được hay sao?"

Thiên Ma Tử chỉ cảm thấy hồn phi phách tán, toàn lực thúc giục phi kiếm, theo lý thuyết hắn dù sao cũng là thất phẩm tiên nhân, vô luận như

thế nào cũng không nên thất bại trong tay một người tu chân, nhưng nữ tử trước mắt này căn bản không có động tác gì, chỉ là bày ra một bức màn nước, đã gắt gao vây khốn hẳn, mặc cho hẳn sử dụng lực lượng toàn thân, cũng không thể tránh ra.

Phiến màn nước này ách trụ thân hình của hẳn, phảng phất như có một cỗ cường lực đang bóp chặt yết hầu của hẳn, chậm rãi buộc chặt, thất khiếu của Thiên Ma Tử đồng loạt phun máu, nhìn qua đáng sợ nói không nên lời, Tiêu Vận nhìn trong mắt, ngay cả nửa điểm liên mẫn thương xót cũng đều không có, chỉ là trong tay càng dùng sức nắm chặt Băng Phách Chi Tinh, hung hăng niết xuống!

" Vèo!" Cả thân hình của Thiên Ma Tử, đều bị nước chảy tề thành mảnh nhỏ, trong phút chốc biến mất vô tung.

Đúng lúc này Thiên Trùng Tử cũng phát ra tiếng hét thảm cuối cùng của cuộc đời này, bị Ngưng Hương bảo châu đánh vỡ thân thể, càng bị hủy nguyên thần, biến thành kim hoàng rơi xuống đầy đất.

Đến tận đây, bốn vị hung thủ ám toán Tiểu Khai, đã ba chết một đào, xem như đã định.

Trên núi Côn Lôn, tất cả người tu chân đều ngẩng đầu lên, nhìn thấy những vị nữ tử mỹ mạo còn trẻ tuổi này, có một loại cảm giác phảng phất như đang nằm mơ.

Lúc này chỉ mới gần nửa năm, tu chân giới làm sao lại xuất ra được nhiều cao thủ như vậy?

Vậy bây giờ, Tiểu Khai thì thế nào?

Tiểu Khai căng căng hai tay ôm Tiểu Trúc, trước mắt một mảnh tối đen, nước hồ trong phút chốc lạnh như vạn tải hàn đàm, làm cho hẳn cảm thấy trong xương rét lạnh, hẳn còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, đã cảm thấy

trước mắt bỗng nhiên chợt lóe, nhất thời nhìn thấy như có chút ánh sáng nhàn nhạt.

" Hoa lạp" tiếng nước vang không dứt, hắc khê quay đầu, liền phát hiện vị trí của mình, đã không còn là Dao Trì nhỏ nhỏ phương viên hơn mười thước trên Côn Lôn sơn.

Nơi này rõ ràng là một mảnh hải vực màu lam khôn cùng bát ngát!

Từ nơi này nhìn qua, cả hải vực vô thủy vô chung, trên đầu dưới chân đều là nước biển, hắc ôm Tiểu Trúc, liền phảng phất như đang huyền phù trong biển, mà phía trước tại địa phương không biết xa xôi thế nào, đã có một mảnh bóng đen với tốc độ cao khó thể hình dung đang hướng bên này lướt tới. Thể tích của bóng đen kia thật lớn, làm cho cả tầm mắt của Tiểu Khai giống như bị che phủ.

Trong tích tắc này, trong đầu Tiểu Khai phảng phất bỗng nhiên mở ra một tầng ánh sáng, hoặc nhiên đồn ngộ!

Nguyên lai bóng đen này, đúng là hắc long chính thức, mà vùng biển này, mới chính thức là diện mục của Dao Trì!

Hắc long loại sinh vật này, năng lượng đã sớm siêu việt cực hạn của tu chân giới, cho nên nó căn bản không cách nào chính thức xuất hiện tại tu chân giới, lúc trước Tiểu Khai đã nhìn thấy mắt rồng, căn bản chỉ là ánh mắt ngoài thân hóa thân mà thôi, mà bây giờ, phiến Dao Trì mệnh môn này, mới là địa phương chính thức có thể dung nạp bản thể của hắc long.

Theo Tiểu Khai xem ra, hắc long cách hắc ít nhất còn có mấy vạn thước, nhưng theo hắc long xem ra, nó cùng Tiểu Khai chỉ còn gần trong gang tấc.

Nó muốn làm một chuyện rất đơn giản: ăn tươi tên thủ phạm Tiểu Khai gây cản trở nó.

Muốn nói cả đời này thời điểm mà Tiểu Khai sợ hãi nhất, đại khái đúng là bây giờ, đối mặt sinh vật tuyệt cường như hắc long, hắc cơ hồ không còn cách gì phản kháng, hắc chỉ một tay ôm Tiểu Trúc, mặt khác một tay rút nhanh ra một sợi lông khi, cơ hồ muốn khóc ra tiếng: "Hầu tử, hầu gia, hầu lão đại, ngài mau ra đây cứu mạng a!"

Sợi lông khi kịch liệt run rẩy lên, ở trong nước xuất ra một làn sóng nước mãnh liệt, hướng tận sâu trong nước biển truyền đến, sau đó, ở một địa phương phẳng phất như bị chàng trúng một tấm vách vô hình, phát ra "đình" một tiếng vang thanh thúy, rốt cuộc không thể truyền ra.

Lực lượng của hầu tử mặc dù kinh thiên động địa, nhưng hắc đang ở trong đệ ngũ giới, thì phải tuân theo quy tắc, tỷ như nói, lâm giới không gian sẽ là địa phương mà hắc không có khả năng cảm ứng tới được, cho nên tiên đế không đánh lại hắc, nhưng huyền thiết chi tinh trong Cửu Trọng Bảo Tháp của tiên giới, có thể tránh được cảm ứng của hắc.

Mà nơi này càng là một nơi kỳ diệu của thiên địa năm giới, là cả tiếp tiên giới, ma giới, tu chân giới nhưng lâm giới không gian khổng lồ, là chuyên thuộc loại tam giới, còn Long Chi không gian của hắc long, được xưng là long không, đây là địa phương mà ngay cả Sáng Thế Thần cũng không thể tu cải dễ dàng, hầu tử mặc dù cường thịnh trở lại, cũng không có cách nào chạy đến nơi đây.

Có thể nói, ở chỗ này mặc dù là hầu tử, cũng không phải là đối thủ của hắc long, huống chi là Tiểu Khai.

Hắc long từ xa xa hé miệng, vô lượng vô số nước biển hoa lập trùng tiến vào miệng, cả nước biển phẳng phất như bị giáo động, hình thành lốc xoáy thật lớn vô cùng, trực tiếp hướng tới Tiểu Khai đi tới.

"Trời ạ, sao lại như vậy, người không phải nói, thời điểm gì người đều có thể xuất hiện hay sao?" Ánh mắt Tiểu Khai đỏ lên, hai tay ôm chặt thân

thể của Tiểu Trúc, cắn chặt răng, nhắm mắt lại, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm cuối cùng: " Có thể cùng Tiểu Trúc muội muội chết cùng một chỗ, ta cũng vô oán vô hối."

Sau một khắc, thân thể hai người tuyệt đối vượt qua phương viên một ngàn công lý, vọt tới miệng của hắc long.

Nơi đây, hắc long vô cùng âm hiểm động ở môi, một loạt hàn quang răng nanh lờ lờ giống như lưỡi dao sắc bén, đang đường hoàng che kín trên đường Tiểu Khai đi tới, như đang chờ đợi cắt Tiểu Khai và Tiểu Trúc thành hai đoạn.

Trong thời khắc cơ hồ vô vọng này, Tiểu Khai bỗng nhiên nghe được hơi thở yếu ớt mỏng manh của Tiểu Trúc ở bên tai mình: " Tiểu Khai...đây là...địa phương nào?"

Phảng phất như có một tiếng sét đánh giữa tinh không, trong phút chốc toàn thân Tiểu Khai phát run, hắc long bỗng nhiên ngẩng đầu lên: " Không được, ta không thể buông tha cho! Tiểu Trúc muội muội...nàng tuyệt đối không thể chết được!"

" Ta muốn nàng sống, ta không thể để nàng chết được!"

" Ta tìm nhiều khí lực như vậy, làm nhiều chuyện tình như vậy, ta đã dám đắc tội thiên hạ người tu chân, dám cùng tiên nhân đối nghịch, không là vì cứu nàng hay sao?"

" Vậy bây giờ vì cái gì ta bỗng nhiên buông tha chứ?"

" Chẳng lẽ...là bởi vì ta hoàn toàn không còn phần thắng gì hay sao?"

Nhưng không đúng! Ta rõ ràng còn một cơ hội cuối cùng a!

Tiểu Khai kích động cả người phát run, dùng hết khí lực của chính mình, trong dòng nước tuôn cổ gắng sờ tay vào ngực, gian nan móc ra một cái chai nho nhỏ.

Nhược Thủy.

" Đã phải chết, vậy cùng đồng quy vu tận đi." Chỉ thoáng giây lát, ánh mắt Tiểu Khai đỏ hồng, hấn dùng ngón cái " ba" một tiếng, đem nắp bình bật khai, phóng ra vật khủng bố nhất, biến thái nhất, đáng sợ nhất của Diệt Thế Chi Môn!

Nhược Thủy, một giọt hòa tan Hãm Không Đảo, một giọt hòa tan Vô Danh Phong siêu cấp tồn tại, cứ như vậy mà bị đổ hết vào trong miệng của hắc long!

Phía sau, Tiểu Khai cũng không biết, hấn đã làm ra một việc đáng sợ đến như thế nào, dùng một vật chất hủy diệt cực mạnh của một thế giới để sử dụng tại một thế giới khác, điều này liên lụy tới quy tắc cơ bản nhất trong đối kháng, một khi trụ cột quy tắc hỏng mất, có lẽ cả không gian đều sẽ xong đời.

Nếu Long Chi không gian này thật sự bị hủy, có lẽ cả tam giới đều sẽ bởi vì mất đi liên lạc mà hỏng mất, tam giới một khi hỏng mất, đệ ngũ giới mất đi trụ cột cũng sẽ đi theo hỏng mất, đó chính là thế giới sẽ tận thế chính thức.

Cho nên, Nhược Thủy vừa ra khỏi miệng bình, hắc long liền phát ra một tiếng vô cùng phần muộn, vô cùng bi thống, vô cùng hối hận, vô cùng tiêu ngao, vô cùng không cam lòng mà rít gào lên!

Nếu có người nghe hiểu tiếng rồng, có thể hiểu rõ được, giờ phút này hắc long có loại tâm tình...hấn quả thật vô cùng hối hận. Hấn đã biết được trong cuộc đời vô số thời đại làm sai một việc lớn nhất, chính là tìm Tiểu

Khai báo thù, mà chuyện bất đắc dĩ khuất nhục nhất của hắn, cùng là tìm Tiểu Khai báo thù.

Đừng hiểu lầm, hắn cũng không phải sợ Nhược Thủy, trên sự thật, với sự cường hãn của hắc long, mặc dù bị Nhược Thủy làm cho nguyên khí đại thương, cũng không buồn bực đến nước này.

Sự buồn bực của hắn, là có nguyên nhân sâu xa phi thường phức tạp.

Hắc long không phải súc sinh, hắn là một sinh vật có trí tuệ cao, là một trong những sinh vật cao nhất trong năm giới, hắn chẳng những biết được vô số thiên địa tự nhiên chi lý, còn biết rất nhiều thiên địa bốn nguyên quy tắc, tỷ như ngũ hành sinh khắc, tỷ như sáu đạo luân hồi, tỷ như....trụ cột quy tắc.

Cho nên Nhược Thủy vừa mới xuất hiện, hắc long liền nhạy cảm nhận thấy được, thứ đồ này đại biểu cho hủy diệt, là đến từ một thế giới khác, thứ này đủ để làm cho thiên địa năm giới hồng mất.

Khác hẳn với Tiểu Khai, hắc long trăm phần trăm xác định, Nhược Thủy này chỉ cần dừng lại trong Long Chi không gian, sẽ làm cho Long Chi không gian biến chất, tiến vào làm cho tam giới rung chuyển, cuối cùng năm giới hoàn toàn hồng mất.

Cho nên, vì muốn làm cho năm giới còn có thể sinh tồn, mấy Nhược Thủy này tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không thể lạc tiến vào trong nước.

Hắc long đương nhiên không phải vì thiên địa năm giới hòa bình, hắn chỉ là vì chính tính mạng của mình. Hắc long rất sợ chết, điều này thật bình thường, tất cả những sinh vật càng sống lâu thì càng sợ cái chết, nếu người chỉ có thời gian mười năm để sống thì người còn dám tìm người liều mạng, nhưng nếu người biết mình sẽ trường sinh bất lão, sẽ cảm thấy tính mạng thật quý giá, sẽ không muốn cùng người khác liều mạng nữa.

Vốn hắc long nghĩ Tiểu Khai chỉ là một con kiến nhỏ, tùy tiện bóp chết là có thể, vừa lúc sẽ hết giận. Nhưng sau khi Tiểu Khai xuất ra Nhược Thủy, hắc long bỗng nhiên ý thức được, nguyên lai đây là một con kiến nắm giữ quả bom lớn, là một tiểu hài tử cầm cây súng AK 47.

Bây giờ, hắc long bỗng nhiên vô cùng đau đầu phát hiện, vì sống sót, vì không cùng con kiến nhỏ này đoán mệnh cùng lúc xong đời, hắc chỉ có một lựa chọn, là phải đem Nhược Thủy nuốt vào, để chính mình tiêu hóa.

Vì sống sót, phải tiêu hóa thứ vật chất hủy diệt này.

" Dựa vào cái gì mà bắt lão tử phải tiêu hóa cái thứ này chứ? Dựa vào cái gì mà lão tử phải cứu thế giới này?" Hắc long dùng long ngữ liều mạng kêu lên: " Cùng lúc thì mọi người cùng chết ma, ai sợ ai a, dựa vào cái gì tiểu tử này gây ra vấn đề mà bắt ta phải giải quyết chứ? Làm ơn, ta cũng không phải là lão đại của hắc, ta muốn ăn thịt hắc a, như thế nào bây giờ bỗng nhiên biến thành ta lau cái mông cho hắc chứ?"

" Ta không cam lòng nha!!!" Hắc long vừa ai thán, vừa vô hạn ủy khuất rít gào, miệng dùng sức hấp a hấp, đem nước biển hỗn hợp cùng Nhược Thủy hấp vào trong bụng không bỏ sót một giọt, sau đó căng căng ngậm miệng lại, mặc cho trong bụng như bị dao cắt đau đớn, trong quá trình này, hắc cơ hồ điên cuồng cảm giác được, tiểu tử kia đang dùng Nhược Thủy ăn mòn hai hàm răng nanh của hắc.

Mà đối với Tiểu Khai mà nói, tiếng gầm gừ thật lớn chấn đến lỗ tai của Tiểu Khai trực tiếp mất đi tri giác, khí lãng thật lớn tương vùng nước biển mấy ngàn bình phương giảo thành lốc xoáy, cả vùng nước biển phảng phất như trong phút chốc sôi trào lên, mà Tiểu Khai và Tiểu Trúc, phảng phất như một chiếc thuyền nhỏ trong mưa to cuồng phong, bị ác hung hăng quăng ngã ra ngoài!

Mặc dù là thân hình của Đại La Kim Tiên, gặp đá kích cuồng mãnh như vậy, có lẽ cũng sẽ phân thân toái cốt, huống chi là Tiểu Khai?

Nhưng Tiểu Khai hết lần này tới lần khác lại không chết.

Một quả trứng đá nho nhỏ trong lòng ngực hắt bay ra, tản mát ra hào quang màu trắng ấm áp, bao phủ hai người, mặc cho bên ngoài cuồng phong mưa to, nhưng bên trong một chút động tĩnh cũng không có, Tiểu Khai và Tiểu Trúc cứ như vậy nhẹ nhàng bay vào trong miệng hắc long, lại trải qua hàm răng nanh lòn lòn thì Tiểu Khai thuận tay dùng Vạn Uẩn Bình tạc vào hàm răng, đem tất cả chất lỏng còn lại toàn bộ đảo vào hàm răng của hắc long, lại theo bên cạnh dùng nước biển rửa cái chai thật sạch sẽ.

Rồi sau đó, hai người bay đi vào trong cổ họng của hắc long.

Dựa theo tưởng tượng của Tiểu Khai, đã trong bụng hắc long, vậy nên có những bộ phận nội tạng tiêu hóa, nếu vận khí không tốt, vào bao tử cũng nên, hắc long đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ nôn mửa, nhưng khi bay vào, liền cảm thấy trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, hồng quang lòn lòn, sóng nhiệt ngập trời, ngẩng đầu nhìn thấy, nhất thời lấp bắp kinh hãi!

Trước mắt làm sao là nội tạng gì, rõ ràng là một mảnh biển lửa, ngọn lửa đang khởi chừng trăm thước cao, nhìn đúng là Hỏa Diệm Sơn trong Tây Du Ký.

Trong bụng hắc long vẫn có một cổ khí lưu thối ra phía trước, thân hình muốn dừng cũng dừng không được, cứ như vậy một đầu chằng vào trong Hỏa Diệm Sơn.

Hào quang màu trắng của trứng đá vẫn như cũ lớn thành một đoàn, vững vàng bảo vệ Tiểu Khai và Tiểu Trúc, mắt thấy chung quanh ngọn lửa hùng hùng, nhưng chỉ cảm thấy nóng bức, không gì khó chịu, cứ như vậy hữu kinh vô hiểm đi tới, đang trên đường đi, bỗng nhiên nghe được "oanh long" một tiếng sấm sét, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa,

Tiểu Khai cúi đầu nhìn thấy, phía dưới đang có một sinh vật hình thù kỳ lạ quái trạng miệng phun máu đang rơi xuống, mới rơi một nửa, chợt nhìn thấy Tiểu Khai, nhất thời kêu to lên: " Ma Quân cứu ta!"

" Di, đây là ý tứ gì?" Tiểu Khai dừng lại thân hình phi xuống. Vì lô hỏa thuần thanh, có thể thấy được ngọn lửa càng xanh thì càng mãnh liệt, nếu màu xanh hoàn toàn thành màu trắng, thì mới là chính thức Vô Căn Thiên Hỏa, nhưng đạo Hỏa Diễm Sơn có điểm kỳ quái, Tiểu Khai càng xuống thấp, ngọn lửa ngược lại càng đen, đến sau đó, cơ hồ hắc ửu ửu không có chút ánh sáng, người nọ rơi xuống rất nhanh, Tiểu Khai đuổi đã lâu mới đuổi kịp, chụp lấy cánh tay người nọ, kéo đi lên, nói: " Người là ai, đây là làm sao?"

Thạch đàn(trứng đá) cũng thông linh, lập tức hào quang đại trướng, tương người nọ bao phủ vào bên trong.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 2: Trí Tuệ Chi Thần

"Ma Quân nói giỡn." Sinh vật phía dưới thờ dốc nói: "Ta chỉ là một Thiên Yêu nho nhỏ của tu chân giới, mạo muội muốn thử xem độ kiếp, thiếu chút nữa bị đánh cho hồn phi phách tán, hoàn hảo Ma Quân ra tay đáp cứu, lúc này mới bảo trụ một mạng, tiểu nhân biết quy củ của Ma Giới, từ hôm nay trở đi, tiểu nhân chính là nô phò của Ma Quân rồi."

"Độ kiếp?" Con mắt Tiểu Khai vừa chuyển, nghĩ đến một chuyện, nhin không được lấp bấp kinh hãi: "Chẳng lẽ nơi này đúng là địa phương của Ma Giới độ kiếp?"

"Đúng vậy, Ma Quân chẳng lẽ không biết?" Người nọ nói: "Đây là Ma Giới ngàn vạn lần Địa Ngục Ma Hỏa, chỉ cần qua được lửa ma, có thể tiến vào Ma Giới, tu luyện ma giới tâm pháp chí cao."

Tiểu Khai hít sâu một hơi, để bình tức kích động trong nội tâm, thẳng đến giờ phút này mới hiểu được, nguyên lai ma giới lại nằm trong bụng hắc long, điều này khó trách Ma Tôn trăm phương ngàn kế muốn hiệp trợ hắc long xuất thế, nghĩ đến chỉ cần hắc long xuất thế, đối với Ma Giới khẳng định có chỗ tốt thật lớn.

Tiểu Khai cúi đầu, cẩn thận dò xét người phía dưới, ai ngờ không xem còn đỡ, vừa nhìn thấy, đã nhin không được càng xem càng quen thuộc, nhìn sau nửa ngày, kinh ngạc nói: "Người vừa mới nói...người là Thiên Yêu?"

Người nọ liền gật nhanh: " Dạ."

Tiểu Khai nhú mào nói: " Chẳng lẽ người là Bạch Ngọc Dạ Hồ thành yêu?"

Người nọ liên tục gật đầu: " Ma Quân quả nhiên lợi hại, thế nhưng có thể nhìn ra bản thể của ta." Hắn bỗng nhiên phảng phất ý thức được cái gì, toàn thân nhè nhẹ run lên, run giọng nói: " Tiểu nhân cam đoan sẽ làm nô phò của Ma Quân, chỉ cầu Ma Quân đừng lấy ta tu luyện pháp bảo, khu khu chỉ một Bạch Ngọc Dạ Hồ, đối với Ma Quân mà nói, không xem vào mắt a?"

Tiểu Khai cười nói: " Người yên tâm, ta sẽ không thương tổn người đâu." Rồi hắn chỉ chỉ Tiểu Trúc: " Nhạ, người xem, trên người nàng cũng có một con Thiên Yêu."

Người này xem ra thực hiểu rõ quy củ ma giới, vừa mới nói nhiều như vậy, cả xem cũng chưa từng xem Tiểu Trúc, bây giờ Tiểu Khai hạ mệnh lệnh, hắn mới quay đầu nhìn, vừa nhìn thấy, nhất thời chấn động, bật thốt lên: " Ca ca!"

" Cái gì?" Tiểu Khai thất thanh nói: " Người gọi ai ca ca?"

" Hắn...hắn là ca ca của ta." Thiên Yêu dùng sức nuốt ngụm nước bọt, thanh âm cũng run rẩy lên: " Từ ngàn năm trước sau khi thành yêu, ta cũng chưa từng gặp qua hắn, không ngờ hôm nay...thế nhưng lại gặp lại ca ca của ta rồi!"

Tiểu Khai hít sâu một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, rốt cuộc nói không ra lời.

Thiên Yêu cũng thật thông minh, lập tức liền phản ứng, nhất thời xoay người bái lạy: " Ma Quân chủ nhân tại thượng, ca ca mặc dù có huyết duyên

chi thân với ta, nhưng hăn là cừu nhân của chủ nhân, cũng chính là cừu nhân của ta, tiểu nhân nhất định toàn tâm toàn ý làm việc cho chủ nhân."

Tiểu Khai biết rõ Thiên Yêu là hạng người lòng dạ độc ác, nhưng hăn lại không phải là người có lòng dạ độc ác, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không thể hạ thủ, chỉ có thể gật gật đầu nói: " Hy vọng người nói được làm được."

Thiên Yêu đập đầu thành tiếng vang: " Chủ nhân cứ yên tâm, còn thỉnh chủ nhân cấp cho tiểu nhân một cái tên."

Tiểu Khai trầm ngâm một lát, nói: " Bản thể của người đã là Bạch Ngọc Dạ Hồ, vậy đơn giản một chút, gọi là Ngọc Hồ đi."

Thiên Yêu đập đầu vui vẻ nói: " Lạc Dương thân hữu như tương vấn, nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ, chủ nhân không ngờ lại vẫn thái sáng lạn, tên này chẳng những nghe hay, hơn nữa cũng lại nhắc nhở tiểu nhân phải biểu hiện trung tâm, nhất phiến băng tâm, tiểu nhân từ này về sau sẽ gọi là Ngọc Hồ rồi."

Tiểu Khai cười khan vài tiếng, chính mình cũng chưa từng nghe qua hai câu thơ này, chỉ nói cho có lệ, cho qua chuyện: " Biết là tốt rồi, hắc hắc, hắc hắc."

Đang khi nói chuyện, thạch đàn che chở ba người đã bay qua ngàn vạn lần Địa Ngục Hỏa Ma, mắt thấy phía trước ngọn lửa tiêu thất, Tiểu Khai bỗng nhiên dừng lại, nói: " Ngọc Hồ, đi bên nào?"

Ngọc Hồ kinh ngạc nhìn Tiểu Khai: " Chủ nhân, đương nhiên đi phía trước rồi."

Tiểu Khai cau mày: " Ta là nói, phía trước có hai đường đi, chúng ta nên đi đường nào?"

Ngọc Hồ lại càng kinh ngạc: " Chủ nhân, phía trước rõ ràng chỉ có một con đường, ở phía trước, làm sao còn đường thứ hai để đi?"

Tiểu Khai lúc này mới có điểm kinh ngạc, đưa tay chỉ sang bên cạnh: " Bên kia rõ ràng có một cánh cửa, chẳng lẽ người xem không thấy?"

Ngọc Hồ nhu nhu ánh mắt, vận khởi công lực dùng sức nhìn lại, trước mắt là hùng hùng liệt liệt hỏa, Tiểu Khai đang chỉ vào địa phương, ngọn lửa màu đỏ biến thành màu đen, thoạt nhìn phô thiên cái địa, làm sao có cánh cửa nào?

" Chủ nhân, Địa Ngục Ma Hỏa này quỷ bí phi thường, truyền thuyết có chút địa phương mặc dù là Ma Tôn cũng không dám đi loạn, chúng ta hay là đi đường thẳng cho thỏa đáng." Ngọc Hồ nói: " Theo ta phỏng chừng, chủ nhân nhìn thấy chỉ là một huyền cảnh thôi."

Tiểu Khai mỉm cười, không có phản bác, trong lòng suy nghĩ, hẳn vừa mới từ trong miệng hắc long chạy thoát, coi như là đại nạn không chết, giờ phút này lá gan càng lớn, lại ý vào có thạch đản hộ thân, cắn răng nói: " Ta nghĩ thấy, cánh cửa kia nên có thứ gì đó thú vị a."

Ngọc Hồ khóe miệng giật giật, vốn định tiếp tục phản bác, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến trước mắt chính là chủ nhân của mình, vì vậy cúi đầu không dám nhiều lời, lặng lẽ vận công lực toàn thân lên tới cực hạn.

Thạch đản che chở ba người chậm rãi bay qua, theo phương hướng này nhìn lại, quả nhiên có chút kỳ quái, ngọn lửa bên cạnh cháy đỏ một mảnh, chỉ có ngọn lửa trên đường đi ẩn ẩn biến thành màu đen, càng đi đến trước, càng là ngăm đen như mực, Ngọc Hồ nhìn thấy toàn thân phát run, hẳn sống ngàn năm, kiến thức uyên bác, tự nhiên biến loại Địa Ngục Ma Hỏa thuần màu đen này là khái niệm gì, truyền thuyết cả ma giới cường giả cũng tuyệt không dám bẻ vào thân thể xuyên qua ngọn lửa này, nhưng không

ngờ chủ nhân cũng là một quái thai, thạch đàn trong tay xem ra đúng là ma khí cao nhất.

Tiểu Khai cũng có chút khẩn trương, cẩn cẩn thận thận không chế thạch đàn, vững vàng đi tới cánh cửa, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, không ngờ đi tới một thế giới!

Trước mắt một mảnh xanh lục thông lung, phóng mắt nhìn lại, tất cả đều là núi xanh nước biếc, gió nhẹ thổi qua, lam thiên phảng phất như mộng như ảo, hoảng nhược tiên cảnh, cái cảm của Tiểu Khai cũng nhanh rơi xuống, nói: "Ma giới không xinh đẹp như vậy chứ..."

"Chủ nhân, nơi này khẳng định không phải ma giới, mà là huyền cảnh." Ngọc Hồ nhíu mày nói: "Theo ta được biết, Ma giới luôn luôn là người mạnh làm chủ, giết chóc không ngừng, ngàn dặm đất đỏ, không có một ngọn cỏ, như thế nào cũng không giống như bộ dáng này."

Ánh mắt Tiểu Khai chậm rãi đảo qua, bỗng nhiên nhìn thấy ở gốc cây tùng phía trước toát ra một cái đầu bạc, rồi nhìn mình hì hì cười, lại rút đi vào.

"Di?" Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi nói: "Phía trước có người."

"Chủ nhân quả nhiên công lực cao cường." Ngọc Hồ nói: "Tiểu nhân chưa nhìn thấy cái gì."

Tiểu Khai nhíu mày nói: "Người đi phía trước nhìn xem, ta ở chỗ này chờ." Hắn ôm Tiểu Trúc, hành động không tiện, lại lo lắng đưa Tiểu Trúc giao cho người khác, hoàn hảo mới nhận được một nô phó có thể sử dụng.

Ngọc Hồ có thể nói thời điểm độ kiếp thì bị trọng thương, đi một chút thì có vẻ khó khăn, Tiểu Khai nhìn thấy không được tự nhiên, nhin không được nói: "Người bị thương nặng lắm sao?"

" Không sao." Ngọc Hồ miễn cưỡng cười, chỉ động nhẹ vết thương trên miệng, nhin không được toàn thân một trận run rẩy, hăn bị Địa Ngục Ma Hỏa cháy sạch đen thui toàn thân, sau lại rơi xuống thì bị toàn thân như nướng chín, nếu không phải bản thể hăn là bạch ngọc, có lẽ đã sớm bị đốt thành tro tàn rồi, bây giờ mặc dù bảo vệ được một mạng, nhưng toàn thân trên dưới đầm máu, thoát nhìn có hình dáng như sắp chết, bất quá người này cũng ngạnh khí, mặc dù trọng thương, nhưng cũng không rên một tiếng, hăn hiểu rõ Tiểu Khai không đủ tin tưởng, nói chuyện làm việc càng có phân tặc.

Tiểu Khai lúc này đối với hăn có chút hảo cảm, suy nghĩ một chút nói: " Người tới đây, ta cho người một vật."

Ngọc Hồ gian nan đi tới, tiếp nhận vật trong tay Tiểu Khai, mới liếc mắt nhìn, ánh mắt trợn lên: " Chủ nhân, đây là...tiên tinh?"

" Thứ này có thể trị thương cho người không?" Tiểu Khai hỏi.

" Có thể, đương nhiên có thể!" Ngọc Hồ nhất thời gương mặt sáng rỡ, thần tình tràn đầy nụ cười: " Chủ nhân, ngài...ngài thực cho ta?"

" Vô nghĩa." Tiểu Khai cười nói: " Ta lưu cũng vô dụng, người màu trị thương đi rồi giúp ta làm việc."

Ngọc Hồ dùng sức gật gật đầu, ngồi xuống tại chỗ, cẩn cẩn thận thận nuốt tiên tinh vào, toàn thân nhất thời toát ra một vòng hào quang nhàn nhạt.

Trong tiên tinh này bao hàm tinh hoa của tiên nhân, đối với người trong ma giới mà nói, đúng là đồ bổ tốt nhất, toàn thân Ngọc Hồ bị cháy đen từ từ bóc ra, ngay cả vết thương sâu thấy xương cốt cũng bắt đầu khép lại, sau đó, màu vàng hào quang trên người hăn càng lúc càng đại thịnh, rốt cuộc, xoát một cái chuyển hóa thành bạch quang, tất cả làn da trên cơ thể bóc ra từng mảnh, lộ ra bản thể trắng như ngọc.

Ngọc Hồ nhảy dậy: " Chủ nhân, ta hoàn toàn tốt lắm! Chẳng những tốt lắm, hơn nữa công lực tiến nhanh, bây giờ cho dù muốn ta độ kiếp nữa, ta cũng có tin tưởng!"

Tiểu Khai mỉm cười, không nói chuyện, phải biết rằng Thiên Yêu này vốn có ngàn năm tu vi, lại hấp thu được tinh hoa công lực của một tiên nhân, bây giờ nếu còn không thể độ kiếp, vậy là bất thường rồi.

Ngọc Hồ phấn chấn nói: " Chủ nhân, ta đi phía trước xem xét!" Thân pháp của hắn tương đối nhanh, lời nói vừa ra, đã nhảy ra xa hơn mười thước.

Phía trước mặt cây cối rậm rạp, đầu bạc kia lại ló ra, nhìn Tiểu Khai cười hắc hắc, sau đó làm như không người ngồi vào ngọn cây, tay nâng cằm, bắt đầu cười tủm tỉm dò xét Thiên Yêu dưới tàng cây.

Nói ra kỳ quái, lão nhân này rõ ràng không tránh không né, nhưng Ngọc Hồ lại hết lần này tới lần khác nhìn không thấy hắn, theo xa xa xem ra, cũng chỉ nhìn thấy Thiên Yêu trong bụi cây chạy tới chạy lui, nhảy lên nhảy xuống, bận rộn đến rối tinh rối mù nát bét, rõ ràng vô số lần xẹt qua trước mặt lão nhân, nhưng hết lần này tới lần khác không nhìn thấy lão, lão nhân này cũng thú vị, rõ ràng lão đã nhìn thấy Tiểu Khai, Tiểu Khai cũng nhìn thấy lão, nhưng lão lại làm ra bộ dáng như không thấy, hướng tới Tiểu Khai không ngừng làm ra mặt quỷ, thối râu mép rồi tròng mắt, làm trò có vẻ hết sức vui vẻ.

Tiểu Khai nghĩ nghĩ, rốt cuộc nhin không được đưa tay lên, nhìn lão nhân vậy vậy.

Vẻ mặt lão nhân nhất thời đọng lại, phảng phất như nhìn thấy quỷ há to miệng, ngây người hồi lâu, lúc này mới dùng tay chỉ chỉ vào mũi mình, ý tứ như là: " Người đang gọi ta sao?"

Tiểu Khai khẳng định gật gật đầu, dùng tay hung hăng chỉ chỉ lão nhân.

Con mắt của lão nhân cũng trừng lên rất nhanh, cúi đầu nhìn xem chính mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn xem Tiểu Khai, nhin không được lại chỉ vào mũi mình, hai tay xòe ra, ý tứ kia thực rõ ràng: " Người xác định?"

Tiểu Khai đứng dậy, cẩn cẩn thận thận buông Tiểu Trúc, sau đó một tay chỉ vào ngực, một tay chỉ vào lão nhân, dùng sức gật gật đầu, ý tứ thực rõ ràng: " Ta xác định."

Lão nhân phát ra một tiếng " ai yêu" quái dị, nhất thời từ trên cây rớt xuống.

Lúc này Ngọc Hồ đang ở dưới tàng cây, lão nhân mắt thấy sẽ rơi xuống trên đầu hắn, Tiểu Khai vừa mới hé miệng " a" chỉ nửa tiếng, liền khó thể tin nhìn thấy thân hình lão nhân đang xuyên qua trên người Thiên Yêu, ai yêu một tiếng ngã trên mặt đất.

" Chủ nhân, ngài làm sao vậy?" Ngọc Hồ kinh ngạc nhìn qua.

" Người...người nhìn không thấy? Người..người cũng nghe không được?" Tiểu Khai nhu nhu ánh mắt, nhìn lão nhân trên mặt đất kia, lại nhìn Ngọc Hồ vẻ mặt thực vô tội đang đứng: " Người cúi xuống nhìn xem, trước mặt người có cái gì không?"

" Cái gì cũng không có a." Ngọc Hồ kỳ lạ vươn chân ra, ở trước mặt đập xuống, chân kia trực tiếp xuyên qua thân thể lão nhân, dẫm nát bùn đất trước mặt.

" Chẳng lẽ người là quỷ?" Tiểu Khai trừng mắt hỏi lão nhân.

" Chủ nhân, ta không phải quỷ, ta là Thiên Yêu." Ngọc Hồ thật thành khẩn nói.

" Ta không phải nói chuyện với người." Tiểu Khai bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ một tay vào lão nhân, đang muốn giải thích, liền nhìn thấy trên người lão

nhân bỗng tuôn ra một trận bạch quang mãnh liệt, sau đó, toàn thân Ngọc Hồ xụi lơ té xuống.

" Người...người làm gì?" Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, xoát nhảy dựng lên, toàn thân tiên linh khí nhất thời thúc giục.

Nhưng tốc độ của lão nhân này nhanh đến không thể hình dung, cư nhiên so với ý niệm thúc đẩy trong đầu của Tiểu Khai còn nhanh hơn, chỉ chợt lóe, đã một cái chụp lên vai Tiểu Khai, một cái chụp này làm Tiểu Khai hồn phi phách tán, trong đầu chỉ kịp hiện lên một ý niệm : mạng ta hết rồi.

Nhưng tiếp theo, hắn lại phát hiện một chương này của lão nhân không hề có lực đạo, cơ hồ đồng thời, gương mặt lão nhân đã tiến đến trước mặt hắn không đến năm thước: " Người nhìn thấy ta? Người thật sự thấy được ta? Người cư nhiên thấy được ta?"

" Làm cái gì nha." Tiểu Khai phần phần hất tay lão nhân, thối lui hai bước: " Phi phi" phun ra hai ngụm nước bọt: " Miệng thật thú vị, nói chuyện không thể tránh xa một chút nga?"

" Tiểu tử, người là người nào?" Vẻ mặt lão nhân thoát nhìn còn kinh ngạc hơn cả Tiểu Khai, quả thật là một thần thái khó thể tin, gương mặt nhìn Tiểu Khai: " Vì sao người thấy được ta?"

" Uy, người không phải là quỷ sao? Nhìn thấy được người có gì đáng ngạc nhiên chứ?" Tiểu Khai nhìn ra lão nhân không có ác ý, lời nói cũng dễ dàng hơn: " Nói như thế nào ta cũng là người tu chân ma."

" Thú vị lắm!" Lão nhân nhất thời giận tím mặt: " Lão nhân gia ta sao lại là một con quỷ, loài quỷ nào lại anh minh thần vũ như lão nhân gia ta, học thức uyên bác!"

Tiểu Khai nháy mắt nhìn lão nhân: " Vậy người là cái thứ gì?"

" Mẹ nó, ta không phải thứ gì." Lão nhân cả giận nói: " Ta nói cho người, ta không phải người..."

" Từ từ, từ từ." Tiểu Khai nói: " Người cũng không phải người, cũng không phải là thứ gì, vậy người đến tột cùng là gì vậy?"

Lão nhân tức giận, ác hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Khai, dùng sức hít thở hai hơi, kiệt lực làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, cao ngạo ngẩng đầu lên, nói từng chữ: " Ta là thần!"

Tiểu Khai mở to hai mắt nhìn.

" Đúng vậy, ta đến từ đệ ngũ giới, ta tên gọi là

Trí Tuệ Chi Thần." Lão nhân đắc ý dương dương nói: " Lão nhân gia ta chính là tồn tại tối cao nhất trong thiên địa, người chỉ khu khu một người tu chân, có thể nhìn thấy ta là vinh hạnh của người, còn không mau bái kiến lão nhân gia ta, biểu đạt một chút lòng ngưỡng mộ của người."

Lão bỗng dừng biến sắc, xoát một tiếng đi tới, ôm đồm áo của Tiểu Khai: " Tiểu tử, người còn không nói cho ta biết, vì sao người thấy được ta?"

Mặc kệ lão nhân có nói dối hay không, hăn đích xác là thâm không lường được, Tiểu Khai trong có thể có tiên thiên khí khổng lồ nhưng trước mặt hăn hoàn toàn bất lực, bị hăn trảo như vậy, toàn thân đều nhuyển, khí lực mảy may không phát ra được chút nào, ho khan nói: " Người...người buông tay trước."

Lão nhân nặng nề hừ một tiếng, xô Tiểu Khai ngã trên mặt đất: " Nói, người làm sao nhìn thấy lão nhân gia ta?"

" Ta cũng không biết a." Tiểu Khai đẩy mình ủy khuất: " Ta vốn nhìn thấy được người, điều này không thể trách ta, người nghĩ rằng ta muốn nhìn

thấy người nha? Người cũng không phải tuyệt thế mỹ nữ gì, nhìn thấy người thì có chỗ tốt gì chứ."

" Người thú lắm! Chỗ tốt rất lớn đó!" Lão nhân bỗng nhiên phảng phất nhớ tới cái gì, càng làm cho Tiểu Khai ngạc nhiên: " Di, không đúng, không đúng, ta xem công lực người thấp kém, tám phần cả Địa Ngục Hỏa Ma cũng không thể xuyên qua, hôm nay người lại nhìn thấy được Hỏa Ma Huyền Cảnh, tìm được Ma Huyền Chi Môn, đến địa bàn của lão nhân gia ta, nói, có phải là có người giúp người? Người đến nơi này, rốt cuộc có âm mưu gì?"

" Ta...ta có âm mưu gì a, ta ngay cả người là ai cũng không biết, ta oan uổng a..." Tiểu Khai bị hấn nằm đến mặt đỏ bừng, trong lòng ủ khuất lại không sao nói ra, vô hạn uất ức móc ra thạch đàn trong lòng ngực: " Nhạ, ta không lừa người, nhờ thứ này bảo vệ ta mới có thể xuyên qua cánh cửa kia, nếu ta biết là người ở chỗ này, đánh chết ta cũng không đến đây."

Con mắt của lão nhân trừng lớn, giật lấy thạch đàn, trong phút chốc mặt mũi trắng bệch, ha ha nói: " Chư...Chư Cát Thần Hâu! Trời ạ, đây là Niết Bàn Tàn Phiến của con khi đáng chết đó!"

Hắn phảng phất bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vã đem thạch đàn nhét trong ngực Tiểu Khai, ném Tiểu Khai đi ra ngoài...

" Tiểu tử, ta hỏi người, có phải là con khi đáng chết kia muốn người tìm đến ta, hấn...hấn sao biết ta ở chỗ này?"

Tiểu Khai thẳng đến lúc này, mới biết được hầu tử cư nhiên còn có một cái tên uy mãnh như vậy, xem hình dáng, lão nhân trước mắt giống như còn rất sợ hầu tử, Tiểu Khai trên mặt đất chật vật đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên hông, sờ sờ hai sợi lông khi còn lại trong lòng ngực, nhin không được cười ha ha: " Lão nhân đáng chết kia, vừa mới rồi người khi dễ ta, bây giờ biết ta từ đâu đến rồi a."

Lão nhân sắc mặt đại biến: " Quả nhiên là hầu tử gọi người tới, trách không được...trách không được người tìm được ta, trách không được người tìm được Ma Huyền Chi Môn, nguyên lai đều do con khi chết kia muốn ám toán ta, hừ hừ, nếu ngày nào đó hắc rơi xuống trong tay ta, xem ta không... xem ta không..."

Lão nhân nguyên muốn nói vài câu độc ác, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy Tiểu Khai đang nhìn mình, bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Khai là tiểu đệ của con khi chết kia, tám phần sẽ đem câu nói của mình nói cho hầu tử, cho nên mấy câu độc ác phía sau vô luận thế nào cũng không dám nói, trên mặt hắc lúc xanh lúc trắng, phảng phất như đang tự hỏi chuyện gì thật gian nan, suy nghĩ thật lâu, lúc này mới đặt mông ngồi trên mặt đất, chán nản nói: " Thôi thôi, lần này coi như ta không hay, người có yêu cầu gì, cứ đưa ra đây đi!"

Tiểu Khai không ngốc, mặc dù không biết lão nhân và hầu tử có gì quan hệ, nhưng chỗ tốt ở trước mắt, hắc đương nhiên không chút do dự ôm lấy Tiểu Trúc, nói: " Giúp ta cứu nàng đi."

Lão nhân " di" một tiếng: " Tiểu tử, con khi chết không nói cho người sao, ta không phải là vị thần có lực lượng thực tế, loại sự tình cứu người này, ta làm không được."

Tiểu Khai nói: " Vậy người có thể làm cái gì?"

Lão nhân cau mày, không trả lời hắc, ngược lại vây quanh hắc vòng vo, thử nói: " Người...không phải hầu tử phái tới sao?"

" Ta...ta đương nhiên do hầu tử phái tới." Tiểu Khai cười miễn cưỡng: " Hầu tử nói, muốn ta mang theo Niết Bàn Tàn Phiến đến đây tìm Trí Tuệ Thần, sau đó có thể thỏa mãn một nguyện vọng của ta."

Lão nhân vẻ mặt cổ quái: " Từ từ, người gọi hắc là gì?"

Tiểu Khai nói: " Hầu tử a, không đúng sao?"

" Ha ha, đương nhiên không đúng!" Lão nhân nói: " Con khi chết luôn xem trọng mặt mũi, nếu người thật sự là tiểu đệ của hã, sao lại không gọi hã một tiếng lão đại, nếu người dám kêu hã tử, đã sớm bị hã đánh thành thịt vụn rồi."

" Ta..." Tiểu Khai cười khan nói: " Đây là do ngài nói, ta không phải gọi theo ngài sao?"

" Nói hử nói vượn, chó má không thông." Lão nhân chửi inh: " Tính cách của con khi chết kia ta tinh tường nhất, hã luôn tự cho là thiên hạ vô địch, luôn xem trọng thân phận bài định, cho nên hã tuyệt đối không có khả năng cho phép tiểu đệ của mình đi lấy lòng người khác, kể cả Thần Tộc chúng ta!"

Hã kéo áo Tiểu Khai, lại nói: " Hay a, người không ngờ dám lặp đi lặp lại nhiều lần để gạt ta, bỏ đi, ta không hỏi người nữa, ta cũng tự mình tìm hiểu, xem người rốt cuộc có lai lịch gì!"

Lão nhân được xưng là Trí Tuệ Thần, quả nhiên không phải hư danh, chỉ thấy hã tiện tay móc ra một bó trúc, tiện tay ném ra ngoài, bó trúc này phiêu phù tại không trung, bắt đầu với tốc độ làm cho người ta hoa mắt vận động lên, quỹ tích kia thập phần cổ quái, tràn ngập một loại huyền ảo khó nói nên lời, Tiểu Khai mới trừng mắt nhìn vài giây, đã cảm thấy choáng váng hoa mắt, liền nhắm nhanh mắt lại, cúi đầu, trong đầu vẫn đang dày đặc những đường cong rối loạn.

Ánh mắt lão nhân nhìn trừng bó trúc giữa không trung, có vẻ vô cùng chuyên chú, hai tay không ngừng hoa lên giữa không trung, qua hồi lâu bỗng nhiên vỗ tay một cái, hô lên một câu: " Ta kháo, không ngờ người có quan hệ với Diệt Thế Chi Môn!"

Lại sau một lúc lâu, lão nhân lại vỗ tay một cái: " Nguyên lai người là Khai Khải Giả của Diệt Thế Chi Môn!"

Lại sau một lúc lâu, lão nhân lại hô lên: " Thật bất khả tư nghị, khó tin, người không ngờ là từ Long Chi không gian xuyên qua tới!"

Hắn lại vung tay lên, đem tất cả trúc thu tiến lại, hai mắt toát ra hồng quang kỳ dị, phảng phất như bắn vào trên người Tiểu Khai, khoảng nửa ngày, gật đầu nói: " Trên người người có vài món bảo bối."

Hắn xuất một chiêu, đã lấy ra Vạn Uẩn Bình trong lòng ngực Tiểu Khai, gật đầu nói: " Đây là vật đến từ Diệt Thế Chi Môn." Lại một chiêu, hai sợi lông khi cũng bị lấy ra, lão nhân cười nói: " Người quả nhiên có quan hệ với con khi chết." Lại một chiêu, cả phiến vảy rồng bị Tiểu Khai dán trên lưng cũng bị hắn lấy ra, lão nhân tấm tắc khen: " Cũng được cũng được, cả vảy rồng cũng có, xem ra hắc long kia quả là bị thất thế a."

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đệ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 3: Bí Mật Năm Giới

Sau đó, lão nhân lại xuất ra một chiêu, không phản ứng.

" Di, trên người ngươi rõ ràng còn một thứ a?" Lão nhân kỳ quái, nhấc tay xuất ra một chiêu, vẫn không có phản ứng.

" Chắc chắc, kỳ quái rồi, trong tam giới không ngờ còn có thứ gì mà Thần tộc không lấy được chứ?" Lão nhân rất là kinh ngạc, rõ ràng giờ hai tay lên, dùng sức vung lên, hét lớn một tiếng: " Đi tới cho ta!"

Không hề phản ứng.

Gương mặt lão nhân bắt đầu đỏ lên, trong miệng phát ra tiếng nghiến răng lách cách, chỉ nghe được " oanh" một tiếng, phía sau lão nhân toát ra hùng hùng hỏa quang, thoát nhìn, lão nhân đã tức giận.

Tiểu Khai không dám chậm trễ, nhanh chóng móc bảo bối trong lòng ngực ra: " Lão...lão nhân gia, ngài nói...có phải là vật này?"

Trên tay hắn, dĩ nhiên đó là Vô Tự Thiên Thư!

Giờ phút này, tất cả những trang sách của Vô Tự Thiên Thư đều phiếm sáng kim hoàng sắc, hào quang màu vàng kim, hào quang này dị thường sáng lạn, thoát nhìn toàn bộ quyển sách đều là dùng hoàng kim cấu tạo thành.

Lão nhân hít sâu một hơi, phảng phất như nhìn thấy quỷ, thối lui ba bước, ha ha nói: " Đây....đây là Vô Tự Thiên Thư?"

Tiểu Khai liên tục gật đầu: " Đúng vậy, nguyên lai người cũng biết."

Ánh mắt lão nhân bắt đầu nghiêm túc, nhìn hẳn thật sâu, trầm giọng nói: " Nguyên lai là người!"

" A?" Tiểu Khai há to miệng: " Là ý tứ gì?"

" Sau này người sẽ biết là ý tứ gì." Lão nhân thở ra một hơi dài: " Trách không được hầu tử đưa Niết Bàn Tàn Phiến cho người, nguyên lai...nguyên lai người đúng là chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư."

Hắn nhìn Vô Tự Thiên Thư màu hoàng kim sáng lạn, thần sắc trong mắt ngay lập tức vạn biến, trầm tư sau nửa ngày, bỗng nhiên nói: " Người ta gặp nhau, đã tính hữu duyên, đã người là chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư, hôm nay ta thuận tiện tặng cho người chút nhân tình."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Là ý tứ gì?"

Lão nhân cười nói: " Đây là quy củ của Trí Tuệ Thần, phàm là sinh linh trong tam giới, có thể khám phá ra hành tung của ta, ta sẽ trả lời cho hắn năm vấn đề, hôm nay người đã khám phá ra hành tung của ta, ta sẽ trả lời cho người năm vấn đề a."

Tiểu Khai nói: " Người thật có thể trả lời bất cứ vấn đề gì của ta sao?"

Lão nhân lắc đầu nói: " Đương nhiên không phải, vấn đề người hỏi phải ở trong tam giới, nếu liên quan tới Thần giới, thì làm sao sinh linh của tam giới có tư cách biết được bí mật? Huống chi người mang Vô Tự Thiên Thư, vận mệnh đã sớm nhất định, một ngày nào đó sẽ tiến vào Thần giới, bây giờ cần gì hỏi sớm làm chi?"

Tiểu Khai gật gật đầu, đang muốn đặt câu hỏi, lão nhân lại bổ sung nói: " Người đã hỏi qua một vấn đề rồi."

Tiểu Khai quýnh lên, bật thốt: " Không phải đâu, vừa rồi mà cũng tính sao?"

" Đương nhiên tính." Lão nhân cười tùm tùm nói: " Bây giờ đã là vấn đề thời gian, người đưa ra mỗi một vấn đề đương nhiên là phải tính hết, nga, được rồi, ta đã trả lời vấn đề thứ hai của người."

Gương mặt Tiểu Khai sầm tối, liền ngậm nhanh miệng, sợ mình lại nói lung tung.

Lão nhân cười tùm tùm nhìn hắc: " Còn có ba cơ hội, nghĩ cho kỹ rồi hỏi nga."

Tiểu Khai suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: " Vấn đề thứ ba của ta là, hắc long xuất thế rốt cuộc có ý nghĩa gì?"

" Vấn đề này rất khá." Lão nhân gật đầu nói: " Mặc dù hắc long không thuộc sinh vật trong tam giới, nhưng nghiêm khắc mà nói, hắc long dạng không thuộc đệ tứ giới và đệ ngũ giới, cho nên vấn đề này, ta miễn cưỡng có thể trả lời người."

" Vậy người..." Tiểu Khai mới nói hai chữ, liền bỗng nhiên phản ứng lại, nhanh chóng ngậm miệng, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của lão nhân.

" Vấn đề này, kỳ thật khó khăn lớn phi thường, thiên địa ngũ giới, người biết cũng không bao nhiêu, cả con khi chết tự cho là thiên hạ vô địch kia, kỳ thật cũng không hiểu được." Lão nhân kiêu ngạo, hãnh diện nói, chậm rãi: " Đơn giản mà nói, tiên giới, ma giới, tu chân giới, vận mệnh sinh linh trong ba giới này, đã nằm giữ trong tay hắc long, mà Long Chi không gian, đó là do Sáng Thế Thần sáng tạo ra để bình hành tam giới thuộc lâm giới không

gian, cũng là không gian lĩnh vực của hắc long, trong không gian này, cho dù là thần, cũng không phải đối thủ của hắc long."

Tiểu Khai căng căng ôm miệng, yên lặng nghe lão nhân nói chuyện.

" Hắc long có thể nói là tính mạng đặc biệt nhất trong thiên địa, người đừng tưởng đã có hắc long, thì sẽ có bạch long, hoàng long, thanh long, đó đều là lưu ngôn do những người không hiểu biết của tu chân giới lưu truyền ra, Thần tộc chúng ta tổng cộng chỉ có năm thần, đã xem như người cũng rất thừa thớt, nhưng Long tộc càng thêm độc đặc, trong thiên địa cũng chỉ có một hắc long, theo thiên địa sơ khai hắc đã tồn tại, vẫn tồn tại đến bây giờ, nếu hắc đã chết, thì tam giới cũng sẽ tùy tiện mà hỏng mất theo."

" Hắc long cũng không tu luyện, cũng không ngủ say, lực lượng của hắc đến từ Sáng Thế Thần, mục đích duy nhất hắc sinh tồn trên đời này, đúng là cắn nuốt không gian, không gian chính là thực vật của hắc." Lão nhân quay đầu lại, hứng thú giương mắt nhìn Tiểu Khai nói: " Người có biết tam giới làm sao phân ra hay không?"

" Như thế nào..." Tiểu Khai thiếu chút nữa rút lui, nói ba chữ liền phản ứng lại, ác hung hăng trừng mắt nhìn lão nhân.

Lão nhân cười hắc hắc: " Không gian bị hắc long ăn tươi, đó là ma giới, không gian bị hắc long mơ ước, đó là tu chân giới, mà hắc long tạm thời không muốn ăn, chính là tiên giới."

Bí mật lớn này quả nhiên không thể tưởng tượng, Tiểu Khai mở to hai mắt mà nhìn, toàn bộ tinh thần chăm chú lắng nghe.

" Cho nên, ma giới kỳ thật là ở trong bụng của hắc long, mà người trong ma giới vô cùng hy vọng hắc long xuất thế, bởi vì hắc long vừa xuất thế, sẽ muốn cắn nuốt không gian, không gian hắc cắn nuốt, sẽ biến thành lãnh địa của ma giới, mà tu chân giới, theo lý thuyết đương nhiên không muốn hắc long xuất thế, nhưng người tu chân quá yếu, bọn họ căn bản cũng không

biết chuyện của hắc long, cho nên, chính thức ngăn trở, chính là những người tu chân phi thăng tiên giới, cho nên trong lịch sử vô số thời đại, vẫn là tiên giới ngăn trở hắc long xuất thế, mà ma giới lại trăm phương ngàn kế tạo điều kiện cho hắc long xuất thế."

" Người đừng nghĩ là tiên giới đại công vô tư trợ giúp người, trên sự thật, bọn họ cũng là vì chính mình, phải biết rằng dục vọng cắn nuốt của hắc long là vô cùng vô tận, vĩnh viễn không dừng lại, nếu để cho hắc long lấy tu chân giới, vậy kế tiếp, hắc long sẽ muốn cắn nuốt tiên giới, cho nên, kỳ thật tu chân giới là khu vực hoãn trùng của tiên giới, vì muốn lãnh thổ của mình an bình, tiên giới sẽ xuất lực mà đi hiệp trợ tu chân giới trở ngại hắc long xuất thế."

Lão nhân lại nhìn Tiểu Khai cười: " Uy, tiểu tử, có muốn biết tại sao hắc long vì cái gì mà lại bị vây ở Dao Trì, lại vì cái gì mà qua một đoạn thời gian thì có cơ hội xuất thế?"

Tiểu Khai gật gật đầu.

" Muốn biết thì hỏi ta a." Lão nhân cười nói: " Ta tuyệt đối biết sẽ nói ra, nói hết hoàn toàn."

Tiểu Khai hừ một tiếng, nói: " Ta còn vấn đề nặng yếu hơn muốn hỏi."

Lão nhân xoa xoa tay: " Bỏ đi, người tiếp tục hỏi đi."

Tiểu Khai hận đến cắn chặt răng, hết lần này không mở miệng, chỉ chỉ Tiểu Trúc nằm trên mặt đất, nói: " Vấn đề thứ tư của ta là, ta làm sao để cứu được nàng?"

Lão nhân híp mắt nhìn Tiểu Trúc hồi lâu, lúc này mới cười nói: " Vấn đề này người hỏi đúng người, ba hồn bảy phách trên người nữ búp bê này cơ hồ tan hết, còn lại một chút linh trí vừa lúc giáp tại hai khóa tiên tinh và

Thiên Yêu trong lúc hơi tàn lực kiệt, loại tình hình này, nếu là người khác có lẽ đã sớm hồn phi phách tán, nhưng nữ búp bê này, lại có điểm cổ quái."

Tiểu Khai khẩn trương nói: " Có gì cổ quái?"

Lão nhân nói: " Nữ búp bê này căn cốt thật tốt, cơ hồ không có tỳ vết nào, còn hơn nô phó Bạch Ngọc Dạ Hồ kia của ngươi, lại còn muốn tinh khiết nguyên chất hơn, chính là thể chất tu thần ngàn năm khó gặp, đổi lại câu nói của tu chân giới các ngươi, quả nhiên là thu thủy vi thần bạch ngọc vi cốt tuyệt thế kỳ tài, cũng chỉ có thể chất như vậy, mới có thể giữ lại một điểm hồn phách đáng thương vẫn giữ lại trong cơ thể như cũ, mà không bị tiêu hao hoàn toàn."

Hắn có chút dừng lại, lại nói: " Trừ việc này ra, nữ búp bê này còn có một chút kỳ quái, nàng hình như bị vây trong trạng thái cực hưng phấn thì bị trụ đọng lại, cho nên điểm hồn phách còn sót lại của nàng, cứ nhiên lại có sức sống của một hồn một phách, gắt gao ngăn cản hai cổ thần trí khác xâm nhập, cũng không bị vây yếu nhược."

Trên mặt Tiểu Khai có chút đỏ lên, trong lòng biết đây là hiệu quả của thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp, ấp úng nói: " Ngài tiếp tục nói."

Lão nhân gật gật đầu, hốt nhiên cười hắc hắc: " Uy, tiểu tử, ngươi vừa mới hỏi ta nữ búp bê này có gì cổ quái, đây chính là vấn đề thứ năm nga."

Tiểu Khai rung mình, lúc này mới hiểu trong bất tri bất giác đã bị lão nhân này gài bẫy, bất quá suy nghĩ, dù sao cứu Tiểu Trúc chính là tâm nguyện lớn nhất của mình, vấn đề này đã hỏi ra miệng, vậy có lãng phí đi cơ hội thứ năm, cũng không sao nữa, như vậy suy nghĩ, nhất thời tâm bình khí hòa nói: " Vậy ngài mau trả lời nhanh vấn đề thứ tư đi."

Lão nhân kinh ngạc nhìn nhìn hắn, trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng, nói: " Trong tam giới, chỉ có một người mới có thể cứu nữ búp bê này, người đi tìm hắn là được."

Tiểu Khai kích động, run giọng nói: " Người này là..."

Lão nhân mỉm cười, chậm rãi nói: " Người này ở ma giới, chính là Tê Bì đại nhân của Bá Cách gia tộc."

" Tê Bì...Bá Cách..." Tiểu Khai khắp đầu óc chỉ có ý niệm cổ quái, ha ha nói: " Tê Bì Nhĩ Bá Cách...hình như giống một đạo diễn nga."

" Di, tiểu tử cũng không sai, không ngờ lại biết toàn danh hiệu của Tê Bì đại nhân." Lão nhân kinh ngạc nói: " Người đừng nhìn thấy tên hắc cổ quái, người này không phải là ma tộc bình thường, Bá Cách gia tộc tại ma giới hách hách nổi danh, Tư Bì đại nhân càng là tộc trưởng của Bá Cách gia tộc, chẳng những một thân ma công được liệt vào trong năm đại cao thủ của ma giới, đối với nghiên cứu về phong ấn giam cầm, càng là đệ nhất trong tam giới, Bá Cách gia tộc truyền lời, trong tam giới còn không có bất cứ phong ấn nào mà tộc trưởng bọn họ không giải được. Tên của hắc có hai chữ Tê Bì, là vì hắc cời quá nhiều phong ấn mà được xưng tụng."

Tiểu Khai nói: " Ta làm sao mới có thể tìm được hắc? Lại làm sao nói hắc để hắc giúp ta cứu được Tiểu Trúc đây?"

Lão nhân cười ha ha: " Đây lại là vấn đề thứ sáu nga."

Tiểu Khai thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Trúc, đứng lên: " Việc này không nên chậm trễ, bây giờ ta lên đường đến ma giới, còn thỉnh lão nhân gia thức tỉnh nô phò của ta đi."

" Không cần gấp." Lão nhân ngăn Tiểu Khai: " Ta vừa mới nói, ta muốn tặng cho người một phần nhân tình, vừa mới chỉ là lần thứ nhất, bây giờ ta muốn tặng lần thứ hai cho người."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Người đã không thể giúp ta cứu Tiểu Trúc, lại không thể trả lời vấn đề của ta, vậy người còn có thể giúp ta làm cái gì?"

Lão nhân mỉm cười, đưa tay chỉ chỉ Vô Tự Thiên Thư: " Người không phát hiện nó có điểm kỳ quái hay sao?"

Vô Tự Thiên Thư cũng như vừa rồi sáng rực kim quang, cho tới bây giờ còn không có tiêu ẩn, Tiểu Khai ẩn ẩn bắt được một chút đầu mối, rồi lại nghĩ không ra, hỏi: " Chẳng lẽ nó muốn lật sang trang?"

" Nó vốn còn chưa tới thời điểm lật sách." Lão nhân nói: " Nhưng là do ta vừa rồi nhất thời xúc động, dùng trí tuệ thần lực gọi nó về, không thận trọng đã xúc động thần lực đang ngủ say trong sách, bây giờ thần lực đã thức tỉnh, cũng không thể ngủ trở lại nữa."

" Ý tứ của ngài là..." Tiểu Khai có chút kích động.

" A a, Vô Tự Thiên Thư bao hàm bí mật lớn nhất trong thiên địa, đã ẩn hàm lực lượng cao nhất trong trời đất, cho nên nó có được hồn phách của sách cao ngạo nhất, tuyệt không cho phép bị lực lượng gì khác khiêu khích." Lão nhân nói: " Ngoại trừ chủ nhân của nó ra, trong tam giới căn bản không có sinh linh nào dám đụng vào Vô Tự Thiên Thư, bởi vì đụng vào nó thì mọi người sẽ bị lọt vào sự trả thù của nó."

Hắn chỉ vào chính mình: " Ta mặc dù không có trong tam giới, nhưng lực lượng cấp bậc của ta, so sánh với lực lượng che dấu trong Vô Tự Thiên Thư, vẫn còn kém một chút, cho nên nó muốn trả thù ta."

Tiểu Khai nghe được trợn mắt cứng lưỡi, một câu cũng không nói nên lời.

Vẫn tới nay, hắn đều nghĩ những người sờ qua Vô Tự Thiên Thư đều sẽ bị trời phạt, nhưng thẳng đến hôm nay lão nhân nói ra lời này, hắn mới biết được, nguyên lai là sự trả thù của Vô Tự Thiên Thư đối với những ai đã xúc phạm.

Trong lúc này, quyển sách không ngờ lại một trả thù một vị thần, mà vị thần này lại chính miệng thừa nhận, lực lượng của mình không bằng Vô Tự Thiên Thư.

" Trời của ta ạ." Tiểu Khai vừa hoảng sợ vừa mừng rỡ thầm nghĩ: " Sách này đến tột cùng là lợi hại đến trình độ nào?"

Lão nhân nói: " Hoàn hảo nơi này là lĩnh vực trí tuệ do Sáng Thế Thần ban cho ta, trong lĩnh vực này, nó còn không đủ để chiến thắng ta, cho nên ta mới còn đứng ở chỗ này, nhưng chỉ cần nó vừa ra khỏi, nó sẽ trả thù ta, mà nó trả thù, ta cũng không có khả năng ngăn cản."

" Vậy làm sao bây giờ?" Tiểu Khai vội la lên: " Ta không nghĩ đối nghịch với người, ta là chủ nhân của nó, ta có thể chế chỉ nó không?"

" Người không được." Lão nhân thở dài: " Thứ này cùng hầu tử giống nhau, một chút thiệt thòi cũng không chịu, hôm nay ta tặng cho người nhân tình, tổng thì cũng là tổng, không tiễn không là tổng, nói chung nếu bây giờ ta không lấy lòng nó một chút, từ nay về sau khẳng định sẽ bị lọt vào trả thù của nó."

Hắn tràn đầy cảm khái, lắc đầu nói: " Lấy sách ra đi."

Tiểu Khai hồ nghi nói: " Người dám sờ nó?"

" Yên tâm đi, lão nhân gia ta hôm nay nể khổ lớn, nó vô luận như thế nào cũng sẽ hiểu được." Lão nhân chụp lấy Vô Tự Thiên Thư, đưa một bàn tay khô gầy áp lên trên trang sách.

Kim quang nhàn nhạt trong phút chốc phóng đại gấp trăm lần, kim quang vô hạn sáng lạn phảng phất như ánh sáng mặt trời thẳng lên cao phát ra, chiếu sáng đến mức Tiểu Khai cơ hồ không mở mắt ra được, trong kim quang, truyền đến thanh âm dồn dập của lão nhân: " Nhanh lên, lấy máu!"

Tiểu Khai còn không kịp phản ứng gì, đã bị lão nhân bắt tay phải, đầu ngón tay truyền đến một chút đau đớn bén nhọn, máu tươi đã từ đầu ngón tay dũng xuất, lạc xuống quyền Vô Tự Thiên Thư đang lóe vạn đạo kim quang.

Bỗng nhiên kim quang tiêu ẩn, vạn lại câu tịch, ung dung truyền đến "chi nha" một tiếng, phảng phất như vừa mở ra một phiến gì đó, Vô Tự Thiên Thư trang thứ tư, chậm rãi mở ra.

Tiểu Khai nhổ ra một hơi thật dài, hai ánh mắt chăm chăm giương mắt nhìn trang sách kia: "Đây là cái gì?"

Lão nhân dùng sức thở dốc vài hơi, nét mặt già nua có chút tái nhợt, nghiêm nghị nói: "Bí mật năm giới, đều ở trong đó."

"Đơn giản mà nói, người nếu không biết về chuyện gì, thì Vô Tự Thiên Thư đều sẽ nói cho người đáp án." Lão nhân nói: "Người không phải muốn đi tìm Tê Bì Bá Cách hay sao? Bây giờ có Vô Tự Thiên Thư chỉ dẫn, người sẽ dễ dàng tìm hần hơn."

Tiểu Khai gật gật đầu, tiếp nhận Vô Tự Thiên Thư, trong lòng mặc niệm "Chư Cát Thần Hồn" bốn chữ này quả nhiên xuất hiện trong sách, trên mặt trang sách hiện lên một trận rung động, một hàng chữ thật to xuất hiện trước mặt Tiểu Khai: "Quyền hạn không đủ, không thể tuần tra."

Tiểu Khai có chút trầm ngâm, lại đưa câu "làm sao cứu Tiểu Trúc" năm chữ đưa vào, trên mặt sách lại hiện lên một trận rung động, hiện ra một hàng chữ to: "Thật xin lỗi, chỉ trả lời vấn đề khách quan, không tiếp thụ vấn đề riêng tư chủ quan."

Lão nhân nhắc nhở: "Người không ngại cứ tra Tê Bì Nhĩ Bá Cách."

Tiểu Khai gật gật đầu, đưa vào Tê Bì Nhĩ Bá Cách, lần này quả nhiên nhảy ra một tin tức tư liệu thật dài, Tiểu Khai đọc một lần hết trang, thất

vọng nói: " Nháo suốt nửa ngày, thì ra chỉ là một tư liệu công cụ google dùng để dò tìm nga."

" Thúi lắm, cái gì mà google chứ, lão nhân gia ta đã hao phí đại lượng thần lực mới mạnh mẽ mở ra được một trang sách, người cư nhiên không lĩnh tình?" Lão nhân cả giận nói: " Sáng Thế Thần từng nói qua, cơ mật cao nhất của năm giới, đều ở trong Vô Tự Thiên Thư, bây giờ công lực của người còn kém, đương nhiên tuần tra không được những gì ở ngoài tam giới, đây là do tự người vô dụng, sao có thể trách mắng lên đầu Vô Tự Thiên Thư. Nghiêm khắc mà nói, ta giúp người mở ra trang thứ tư, đã là tiết lộ bí mật thiên địa, còn thật không biết là đúng hay sai đây."

Tiểu Khai vội cười nói: " Đúng, đúng, tiểu tử chính mình không tốt, không phải vấn đề của quyển sách, vậy bây giờ...ta cáo từ a?"

" Cút đi." Lão nhân vội vàng phất tay: " Năm chặt tu luyện a, đừng để cho chúng ta chờ người quá lâu."

" Ta cũng muốn tu luyện a..." Tiểu Khai giận dữ nói: " Nói thật ra, ta còn thật không biết nên luyện cái gì đây."

" Hảo tiểu tử, người nghĩ rằng ta nhìn không ra người lại đang hỏi vấn đề nữa sao?" Lão nhân trừng mắt nhìn hắn: " Cũng được, ta lại tặng cho người thêm một nhân tình, người muốn luyện công, thì đi Diệt Thế Chi Môn mà nhìn xem."

Lần này Trí Tuệ Thần vĩ đại quả nhiên không hề dài dòng, trực tiếp lộng xuất ra một đoàn kim quang bao vây ba người Tiểu Khai, nhưng nhìn thấy bốn phương tám hướng sóng nhiệt cuộn cuộn, hồng quang lòe lòe, cư nhiên trực tiếp xuyên qua ngàn vạn lần lửa ma, đem Tiểu Khai tổng đi ra.

" Ba" Tiểu Khai nặng nề té ngã trên mặt đất, mông té phịch trên tảng đá, đau đến cắn chặt răng, nhưng vẫn còn ôm chặt Tiểu Trúc trong lòng ngực, miễn cho giai nhân bị thương, ở bên cạnh hắn, Ngọc Hồ nhảy dựng lên, kêu

to: " Ai? Vừa mới là ai đánh lén ta? Cút ra đây! Ách...chủ nhân, như thế nào giống như thay địa phương khác rồi?"

" Đúng vậy, nơi này chính là ma giới, phóng mắt nhìn lại, tất cả đều là bùn đất đỏ đậm và cháy đen, chỉ nhìn thấy bình tuyến đến cuối, những ngọn núi sương khói liễu nhiễu, phảng phất còn nhìn thấy được một cái bóng của thành quách, bầu trời, hai thái dương màu đỏ đang chiếu ra hào quang sí liệt, chiếu đến cả đại địa phảng phất như muốn bốc khói.

Tiểu Khai lung lay hoảng hoảng đứng lên, sờ sờ trong lòng ngực, hoàn hảo Trí Tuệ Thần không có tham ô bảo bối của mình: " Bây giờ chúng ta xuất phát, đi tìm Tê Bì Nhĩ Bá Cách."

Ngọc Hồ ngạc nhiên nói: " Đây là người gì?"

" Một trong năm đại cao thủ ma giới, tộc trưởng của Bá Cách gia tộc." Tiểu Khai hung hung nói: " Người này đã là một trong năm đại cao thủ, thì khẳng định là rất dễ dàng tìm, chúng ta tùy tiện tìm một người hỏi một chút là được."

Ngọc Hồ nhìn Tiểu Khai với ánh mắt cổ quái: " Chủ nhân, ngài giống như còn không hiểu rõ tình huống của ma giới a?"

Tiểu Khai gật đầu nói: " Người nói xem."

Ngọc Hồ tiện tay nhặt lên một đoạn cành cây khô, trên mặt đất bẻ từng mảnh, sau đó ở từng nơi lại xuất ra một khối địa bàn nho nhỏ, nói: " Chủ nhân, ngài xem, nếu nói khối địa bàn này là tu chân giới, vậy cả cương vực này, đó là địa bàn của ma giới, cùng so sánh với tu chân giới, địa vực của ma giới lớn gấp trăm lần, mà số lượng sinh linh của ma giới, lại càng ít hơn tu chân giới, cho nên thường thường đi qua mấy vạn thổ địa, cũng khó gặp được một người Ma tộc, đương nhiên, muốn nghe tin tức, dĩ nhiên cũng sẽ không thuận tiện."

Tiểu Khai nhú mào nói: " Như vậy quả thật có điểm phiền toái, bất quá cũng có thể tìm thêm một chút thời gian chứ?"

" Đúng vậy, chúng ta đương nhiên có thể gặp được Ma tộc." Ngọc Hồ nói: " Nhưng sinh linh của Ma giới khác hẳn người tu chân, bọn họ hàng triệu năm qua vẫn luôn tin thờ kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, bọn họ nhìn thấy chúng ta thì phản ứng đầu tiên, không phải là cùng chúng ta nói chuyện, mà là làm thế nào giết chết chúng ta, cướp đi ma khí của chúng ta, cướp đi ma châu của chúng ta, hấp thu nguyên khí tinh hoa của chúng ta, dùng để đề cao thực lực."

Tiểu Khai há to miệng: " Vậy sao người vì cái gì còn muốn mạo hiểm tính mạng để độ ma kiếp?"

" Ta cũng không phải muốn, chủ nhân." Ngọc Hồ cười khố: " Tu chân giới là một địa phương kỳ quái, một khi thực lực của đám yêu quái chúng ta đề cao đến trình độ nhất định, sẽ gặp phải những thiên kiếp vô cùng vô tận, một lần so với một lần càng mãnh liệt, một lần so với một lần càng dữ dội, nếu chúng ta không đến ma giới, một ngày nào đó sẽ bị thiên lôi đánh chết."

Tiểu Khai hoài nghi nói: " Nhưng bằng vào thực lực vừa rồi người độ ma kiếp, mặc dù có tới ma giới, nhưng không phải cũng sẽ bị giết chết hay sao?"

" Đây là không có biện pháp." Ngọc Hồ nói: " Tu chân giới khẳng định là không thể sống được, cơ hội duy nhất của chúng ta trước hết là vượt qua ma kiếp, sau đó tìm một địa phương an toàn ẩn giấu, hảo hảo tu luyện mấy vạn năm, sau đó lại đi trở ra."

" Nếu tìm không thấy địa phương an toàn?"

" Còn có thể thế nào?" Ngọc Hồ xòe tay: " Thì sẽ bị người khác ăn tươi nuốt sống."

Tiểu Khai " nga" một tiếng, trầm tư nói: " Ai, người nói...có thể có Ma tộc nhỏ yếu nào đó, đang tránh né ở phụ cận nơi này, thừa dịp người khác độ kiếp thân thể suy yếu, thì giết chết hẳn, hấp thu nguyên khí hay không?"

Ngọc Hồ lộ ra gương mặt đỏ bừng, có chút ngại ngùng nói: " Chủ nhân, thật không dám giấu giếm, ta vốn là định làm như vậy."

" Ngô, nguyên lai như thế." Tiểu Khai gật gật đầu: " Vậy người nói...có thể có người như vậy tới giết chết chúng ta không?"

Lời vừa nói tới đây, liền nhìn thấy trước mặt có một cái bóng đen nhảy đi ra: " Ha ha, hai tiểu quý, các người có phải là vừa mới độ kiếp?"

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 4: Từng Bước Gian Hiểm

" Ách...đúng vậy." Tiểu Khai còn có điểm mơ hồ: " Xin hỏi người là?"

" Tên của ta phải nghiêm khắc giữ bí mật, mà chiêu này của ta chính là ôm cây đợi thỏ, tóm lại, hôm nay các người chết chắc rồi, ma châu trong cơ thể các người phải quy cho ta đó." Bóng đen đang đứng phía trước hai người ba bốn thước, cười ha ha: " Thế nào, ta có phải là thiên tài hay không?"

Người này toàn thân cao thấp dùng miếng vải đen bao vây nghiêm nghiêm thật thật, thoát nhìn so với việc làm công tác bí mật cũng không tệ, Tiểu Khai hí mắt nhìn hẩn hồi lâu, nhìn không được nói: " Xin hỏi...người độ kiếp bao lâu rồi?"

" Ta là thổ dân ở đây, từ nhỏ lớn lên tại đây." Người này cũng thành thật: " Địa Ngục Hỏa Ma này tương đối mãnh liệt a, muốn ta độ kiếp, ta khẳng định sẽ bị cháy sạch hồn phi phách tán."

Tiểu Khai gật gật đầu: " Người đã không dám độ kiếp, lại biết rõ chúng ta đi xuyên qua Địa Ngục Hỏa Ma mà tới, người không ngờ lại dám đến tìm chúng ta phiền toái, đầu óc người toàn là bã đậu hay sao?"

" Thiết, đừng dọa ta, ta không ngu ngốc như vậy." Tên kia dương dương đắc ý nói: " Ta đã sớm tính tốt lắm, các người mặc dù lợi hại hơn so với ta, nhưng dù sao là từ tu chân giới đến, cao thủ tu chân giới có cường thịnh

hơn thì cũng có hạn, có thể còn sống độ kiếp thì đã là vạn hạnh rồi, phỏng chừng bây giờ các người chỉ còn lại một hơi tàn, ta nói cho người biết đừng làm bộ trấn định với ta, ta sẽ không rút lui đâu, ta đoán chắc bây giờ thể lực các người đã cạn kiệt, căn bản cũng không còn cách động đậy, ta bây giờ sẽ đi tới giết chết các người."

Tiểu Khai thở dài, vỗ vỗ bả vai Ngọc Hồ: " Xử lý hẩn."

Ngọc Hồ lạnh lùng cười, cả thân hình trong phút chốc hóa thành một đạo bạch quang, chỉ một trào, đã bắt rút miếng vải đen của tên kia, lại một trào, bắt được áo hẩn, trực tiếp thu hẩn lên tới giữa không trung.

Miếng vải đen kia thật là dài, ở không trung tản ra một vòng, tức tức chia ra vài phút mới tản hết, lộ ra một bản thể cao không tới một thước.

Tiểu Khai tập trung nhìn vào, lông mao màu đen, bụng tròn cuồn cuộn, còn có gương mặt ngu ngốc, như thế nào xem ra cũng chỉ là một con hùng miêu nhỏ(gấu).

" Uy, muốn giết cứ giết, đừng có nhìn ta như vậy, người ta lớn lên đúng là có chút mập, có chút lùn mà thôi." Yêu quái hùng miêu ở giữa không trung oa oa kêu loạn: " Dù cho đầu có rớt xuống, thì hai, ba trăm năm sau lại là một con hùng miêu cường tráng, các người động thủ đi, ta cam đoan không rên rỉ một tiếng."

Ngọc Hồ há miệng thật to, ngậy người nửa ngày mới quay đầu, xa xa hô lên: " Chủ nhân, hẩn giống như chưa từng tu ra hình người a."

" Bỏ đi, thả hẩn ra." Tiểu Khai thở dài: " Chúng ta tiếp tục thảo luận chính sự."

Ngọc Hồ là đang có ý này, xa xa ném tiểu hùng miêu đi ra ngoài, tiểu hùng miêu " bồng" đặt mông ngã trên mặt đất, lăn tròn hai cái, chập vật

ngẩng đầu lên, mắng yếu ớt: " Các người...các người có gan thì chờ ta...ta đi báo huynh đệ của ta." Sau đó lồm cồm chạy đi.

Tiểu Khai đứng xa xa nhìn tiểu hùng miêu bỏ chạy, lúc này mới tập trung trở về, hỏi: " Đã không thể tìm Ma tộc để hỏi, chúng ta làm thế nào mới tìm được Tê Bì Nhĩ Bá Cách?"

Ngọc Hồ lắc đầu nói: " Chủ nhân, chuyện này thật là khó làm, địa vực của ma giới vốn rất lớn, người trong ma giới có thói quen độc lai độc vãng, muốn tìm một Ma tộc, giống như là tìm cây kim trong biển rộng a."

Nhiệt tình đầy mình của Tiểu Khai bị hấn làm lạnh giá, chán nản ngồi xuống: " Vậy làm sao bây giờ?"

" Biện pháp...không phải không có." Ngọc Hồ vừa chống cằm trầm tư vừa nói: " Vị tộc trưởng gia tộc đó, chúng ta chỉ cần tìm được gia tộc của bọn họ, thì có thể được rồi?"

Vẻ mặt của hấn cổ quái nhìn nhìn Tiểu Khai, lại nói: " Bất quá ta có thể hỏi ngài một vấn đề không?"

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Vấn đề gì?"

" Ách...ta là muốn hỏi, thực lực của ngài đến tột cùng là như thế nào?" Ngọc Hồ ấp úng nói: " Chủ nhân trong người mang cực phẩm ma khí, có năng lực tiện tay xuất ra tiên tinh loại vô giới chi bảo này, theo lý thuyết, nên là cao thủ đệ nhất trong ma giới mới đúng, nhưng theo quan sát của ta, chủ nhân chẳng những đối với ma giới hoàn toàn không hiểu biết, hơn nữa tu vi của ngài...giống như còn kém hơn ta...đều so sánh không được a?"

Tiểu Khai tức khắc cảnh giác, đề phòng ngay lập tức, trầm giọng nói: " Người muốn làm gì?"

"Chủ nhân không cần hiểu lắm, ta đối với chủ nhân trung tâm cảnh cảnh, từ lúc ở trong lửa ma đã âm thầm dùng danh nghĩa Ma Tôn phát hạ lời thề độc, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với chủ nhân." Ngọc Hồ nhanh chóng giải thích: "Ta là muốn nói, nếu thực lực của chủ nhân như ta nhìn thấy bình thường...ách...nhỏ yếu, thì có lẽ chủ nhân căn bản không có cơ hội tìm kiếm Bá Cách gia tộc."

Tiểu Khai nói: "Vì cái gì?"

"Người trong ma giới luôn độc lai độc vãng, cơ hồ không có khả năng hình thành tập thể, mà Bá Cách gia tộc lại có thể hình thành gia tộc, vậy trong gia tộc nhất định có cao thủ phi thường lợi hại." Ngọc Hồ nói: "Ta là sợ khi chúng ta còn chưa kịp tìm được người này, đã bị những người trong gia tộc đó ăn tươi rồi."

Tiểu Khai giật mình hiểu ra: "Đây đích thật là một vấn đề."

"Cho nên, ta có một đề nghị..." Ngọc Hồ trộm nhìn thần sắc của Tiểu Khai, cẩn cẩn thận thận nói: "Nếu không...chủ nhân, hai chúng ta tìm một chỗ ẩn núp, trước tiên tu luyện một ngàn năm đã!"

"Không được! Tuyệt đối không được!" Tiểu Khai nhất thời nhảy dựng lên: "Ta cũng không có nhiều thời gian nhàn rỗi như vậy, ta còn muốn cứu Tiểu Trúc, đợi cứu Tiểu Trúc xong còn muốn về tu chân giới, tìm mấy tên hỗn đản đã hãm hại ta để báo thù!"

"Nhưng...nhưng...bây giờ chúng ta đi tìm Bá Cách gia tộc, chỉ là muốn chết a..." Ngọc Hồ có điểm ủy khuất nhìn Tiểu Khai.

"Người yên tâm, ta không miễn cưỡng người." Tiểu Khai vỗ vỗ bả vai hắn: "Như vậy đi, người đừng đi theo ta nữa, người đi tìm một chỗ tu luyện đi, ta tự mình đi tìm Tê Bì Nhĩ Bá Cách."

"Kia không được!" Ngọc Hồ ưỡn ngực lên: "Chủ nhân, Ngọc Hồ ta không phải là hạng người không giữ chữ tín, nếu chủ nhân nhất định muốn đi, ta sẽ bồi chủ nhân cùng đi, dù sao mạng của ta cũng là chủ nhân cứu, bồi đi tới cũng không sao!"

Tiểu Khai nháy mắt mấy cái, nhìn vẻ mặt xấu xí của Ngọc Hồ ngay cả mày mắt cũng không rõ ràng, trong lòng có chút cảm động.

Nhưng vào lúc này, có một thanh âm âm dương quái khí từ mặt sau vang lên không đúng lúc: "Ha ha, quả nhiên tới hay không bằng đúng lúc, hôm nay thu hoạch không nhỏ, cứ nhiên có hai người độ kiếp nga."

Lại có một thanh âm âm dương quái khí tức giận truyền tới: "Đúng vậy a, lão nhị, hai tiểu tử kia không ngờ cùng độ kiếp thành công, xem ra hôm nay chúng ta vận khí tốt nga."

Tiểu Khai và Ngọc Hồ cùng quay đầu lại, liền nhìn thấy được bốn Ma tộc kỳ quái.

Bốn tên này đều cao hơn hai thước, lại hoàn toàn giống như đúc, toàn thân cao thấp trần như nhộng, lộ ra làn da màu xanh đậm, thoạt nhìn quái dị nói không nên lời, lại nhìn lên trên, bọn họ chỉ có một con mắt, vừa lúc sinh trưởng ngay giữa trán, trong ánh mắt hồng quang lờ lờ, xem ra càng quý dị phi thường.

Giờ phút này, bốn Ma tộc đang đoàn đoàn vây quanh Tiểu Khai và Ngọc Hồ, nhất khởi phát ra tiếng cười to.

"Các người là ai?" Tiểu Khai hỏi.

"A ha, vấn đề này hỏi rất hay, cho dù người không hỏi chúng ta cũng sẽ giới thiệu một phen." Trong đó một Ma tộc hưng phấn nói: "Người hãy nghe cho kỹ, chúng ta đúng là ngọc thụ lâm phong tái phan an, ngọc thụ lê hoa áp hải đường..."

Một Ma tộc tiếp lời: " Người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chạy, Ma Tôn nhìn thấy..."

Lại một Ma tộc nói tiếp: " Trong chốn giang hồ, chúng ta được xưng là thượng cổ ma tộc, mà trong phụ cận mấy vạn lý, chúng ta càng đại danh鼎鼎, không chỉ là ma đêm..."

Cuối cùng một Ma tộc tay ôm quyền, cất cao giọng nói: " Hỏa Diệm Sơn nổi tiếng đạo tặc Đoàn Hỏa Quái Hiệp Tứ Chi Mai, tiến đến bái phỏng!"

Bốn Ma tộc này mặt không đỏ cũng không cần tiếp hơi thở nói xong một phen khẩu lệnh, nhất thời tay chân hươ lên, khoái hoạt dị thường, hi hi ha ha nhảy nhảy không ngừng. Mà vây quanh ở trung gian, chính là Tiểu Khai và Ngọc Hồ, thần sắc lại nghiêm túc lên.

Bốn tên này, không thể so với con hùng miêu kia, bọn họ thoạt nhìn đều là cao thủ.

Ngọc Hồ thật sâu hít vào một hơi, trầm giọng nói: " Hạng Bạt?"

" Chắc chắn, tiểu tử kia còn không có kiến thức." Một Ma tộc liên tục gật đầu: " Ta gọi là Đại Hạng, thỉnh chiếu cố nhiều hơn."

Kế tiếp, ba vị Ma tộc lại bắt đầu xếp hàng.

" Ta gọi là Nhị Hạng, thỉnh chiếu cố nhiều hơn."

" Ta gọi là Tam Hạng, thỉnh chiếu cố nhiều hơn."

" Ta gọi là Tiểu Hạng, thỉnh chiếu cố nhiều hơn."

Tiểu Khai lặng lẽ huýt Ngọc Hồ : " Hạng Bạt là cái thứ gì?"

Ngọc Hồ cười khố nói: " Hạng Bạt đúng là Hỏa Quái, ở ngàn dặm đại hạn, thực lực tại Ma giới thuộc loại trung đẳng, dùng để đối phó với tiểu yêu quái mới vừa độ kiếp như ta thật là dễ dàng!"

Hắn nghĩ nghĩ, lại bổ sung: " Nếu tu vi của chủ nhân tương đương như ta, thì có lẽ rất khó đối phó bọn họ."

Trên người Tiểu Khai pháp bảo cũng nhiều, thật ra cũng không quá sợ hãi, quay đầu nói với bốn Hạng Bạt: " Các người đến làm gì?"

Đại Hạng cười hắc hắc, cũng không nói gì, ánh mắt tròng lên, hồng quang trong mắt nhất thời sáng lên vô cùng, nhắm ngay Trì Tiểu Trúc đang nằm trên mặt đất.

Ngọc Hồ hét lớn một tiếng, vọt nhanh tới trước người Tiểu Trúc, cơ hồ đồng thời, trong mắt Đại Hạng bắn ra một đạo hồng quang, đánh ngay vào ngực Ngọc Hồ, nhất thời phát ra " xích lạp" một tiếng, phảng phất như là liệt hỏa thiêu đốt vào tấm sắt.

Ngọc Hồ kêu lên một tiếng đau đớn, té ngã ra sau, Tiểu Khai tiếp được Ngọc Hồ, cúi đầu nhìn lại, vùng ngực tuyết trắng da thịt bằng ngọc cư nhiên đã bị thiêu cháy đen thui. Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, nói: " Ngọc Hồ, người không sao chứ?"

Ngọc Hồ nhẫn nhịn thống khổ từ trong lòng ngực Tiểu Khai đứng dậy, thấp giọng nói: " Chủ nhân, Hạng Bạt chính là thượng cổ ma tộc chính thức, trời sinh có thể không chế lửa ma, chúng ta không thể đối phó, ngài nhanh thả kiện ma khí kia ra, có thể ngăn trở ngọn lửa của bọn họ."

Tiểu Khai bất đắc dĩ lắc đầu, nhịn không được cười khố.

Thạch đàn kia, đã đúng theo lời của Trí Tuệ Thần gọi là Niết Bàn Tàn Phiến, không hề nghi vấn là một kiện bảo bối siêu cấp, nhưng giờ phút này nó im lặng nằm trong lòng ngực, vô luận Tiểu Khai gọi về như thế nào,

mệnh lệnh như thế nào, cầu khẩn như thế nào, đều không có mảy may động tĩnh.

Trên sự thật, Tiểu Khai không biết làm sao khống chế được thứ này, vừa rồi tại Long Chi không gian, thạch đàn chỉ là tự phát hộ chủ, mà bây giờ nó lâm vào trong ngủ say, xem hình dáng, cho dù bị Tiểu Khai thiêu chết, nó cũng sẽ không có phản ứng gì.

Tiểu Khai sờ sờ hai sợi lông khi trong lòng ngực, sau đó thở dài, lại buông tay ra.

Nếu đối phó Hạng Bạt loại việc nhỏ này mà gọi hầu tử về, phỏng chừng hầu tử trước tiên sẽ một gậy đánh chết hắn, rồi mới tra tấn Hạng Bạt, kết quả như vậy Tiểu Khai hoàn toàn không muốn.

Tay hắn lại sờ, vừa chạm vào Vạn Uẩn Bình, trong lòng có chút vừa động, ngưng thần xem xét tình huống cái chai. Lúc trước Đa Tình công tử cho hắn ba cái chai, trong Cửu Trọng Bảo Tháp, có một chai đựng đầy cây cối, chai thứ hai đựng đầy Túc Nhượng, cho nên chai thứ ba vốn đựng đầy Nhược Thủy, nhưng Nhược Thủy đã toàn bộ đổ vào miệng hắc long, vậy bây giờ, cái chai này đã rỗng không rồi.

Tiểu Khai mỉm cười, cầm cái chai không ra.

" Như vậy đi." Ngọc Hồ nhìn thấy Tiểu Khai không có phản ứng, nhân tiện nói: " Ta ở chỗ này ngăn trở bọn họ, chủ nhân ngài nhân cơ hội chạy trốn, ta mặc dù đánh không lại bọn họ, nhưng chỉ cần liều mạng, ngăn bọn họ nhất thời vẫn là làm được."

Đại Hạng âm dương quái khí nói: " Uy, hai tiểu tử kia thảo luận xong chưa? Thảo luận xong rồi huynh đệ chúng ta động thủ đó."

Tiểu Khai vỗ vỗ bả vai Ngọc Hồ: " Ngọc Hồ, người thật tốt lắm."

" Chủ nhân, đừng nói như vậy." Ngọc Hồ nhất thời ánh mắt chuyển đỏ: " Ta đã phát ra lời thề độc muốn làm nô phó của ngài, đương nhiên phải toàn lực ứng phó, chỉ hy vọng ngài từ nay về sau có thể nhớ rõ từng có một nô phó như ta, ta mặt dù gương mặt có chút xấu xí..."

" Dừng lại, dừng lại." Tiểu Khai vội ngăn cản hẳn: " Ta cũng không nói sẽ chạy trốn, người lui ra phía sau, xem ta đối phó bọn họ."

Đại Hạng cười ha ha: " Chỉ bằng người?"

Tiểu Khai vệt miệng bình, ném lên không trung, nhất thời thay đổi bộ dáng vừa rồi, uy phong lẫm lẫm hét lớn một tiếng: " Thu cho ta!"

Vạn Uẩn Bình phát ra một thanh âm thật sâu, đem cả không gian rút ra thành một đạo bạch mang như sợi dây lưng, dây lưng này kéo dài thật nhanh, trong phút chốc đã quấn lấy bốn con Hạng Bạt.

Bốn con Hạng Bạt đồng thời kinh hô lên, Đại Hạng thét to: " Thiêu chết hẳn!"

Bốn đạo Địa Ngục Ma Hỏa màu hồng lần đen theo bốn con mắt phun ra, lao thẳng tới Tiểu Khai, nhưng sợi dây lưng kia lại trường lớn, nhất thời như con cá lớn hút nước, đem tất cả những ngọn lửa đều hấp vào miệng bình.

Bốn con Hạng Bạt tức giận rống lên liên tục, liều mạng chống cự, nhưng lực lượng của Vạn Uẩn Bình cường đại thế nào, trong Diệt Thế Chi Môn thuộc loại pháp bảo đặc ý nhất của Đa Tình Công Tử sinh vật cao cấp nhất, làm sao loại Hạng Bạt nhị lưu của ma giới có khả năng chống cự, chỉ nghe được " sừ sừ sừ sừ" bốn tiếng vang lên, bốn con Hạng Bạt hóa thành bốn đạo thanh quang bay vọt vào trong miệng bình.

" Phốc." Tiểu Khai hung hăng đóng nắp bình lại.

Ngọc Hồ nhìn thấy con mắt cũng muốn rơi luôn xuống, ha ha nói: " Chủ nhân...này..này lại là một món ma khí cao nhất..."

" Người yên tâm." Tiểu Khai a a vỗ vỗ bả vai hắn: " Bảo bối của ta còn nhiều lắm, người đi theo ta tuyệt đối sẽ không ném khổ đâu."

Ngọc Hồ khẩn trương giương mắt nhìn cái chai trong tay hắn, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nhin không được hỏi: " Chủ nhân, chẳng lẽ ngài là một Ma Luyện Sư?"

Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Ma Luyện Sư?"

Ngọc Hồ gật đầu nói: " Người trong ma giới tin thờ lực lượng của thân thể mình, cho nên rất ít có người tu luyện ma khí, nhưng trong truyền thuyết những ma khí tối cao nhất ma giới, mặc dù là Ma Tôn cũng không thể tu luyện, chỉ có Ma Luyện Sư có thể luyện thành, truyền thuyết này là một ngàn năm trước ca ca ta nói cho ta biết, hắn còn nói, bởi vì Ma Luyện Sư thân mình ma công vô cùng nhỏ yếu, cho nên đã sớm tuyệt truyền mấy vạn năm nay, không nghĩ tới chủ nhân ngài không ngờ lại là một Ma Luyện Sư. Nhìn uy lực của hai kiện ma khí này, chủ nhân đã đạt tới cảnh giới cao nhất của Ma Luyện Sư rồi a."

Tiểu Khai mỉm cười, còn đang muốn giải thích, bỗng nhiên nghe được xa xa một trận ồn ào, ngẩng đầu vừa thấy, nhin không được " a" một tiếng

Nơi này là đất đỏ ngàn dặm khôn cùng, tầm nhìn cực kỳ trống trải, ở ngoài hai ngàn thước, đại khái có hai ba mươi con hùng miêu đang ồn ào chạy tới bên này, chạy ở phía trước, chính là tiểu hùng miêu vừa được thả khi nãy!

Ngọc Hồ nuốt ngụm nước bọt: " Chủ nhân, hắn còn thật sự dẫn người tới đây."

Lúc này đây hùng miêu gia tộc hình như là toàn lực xuất động, tiểu hùng miêu vừa thấy được Tiểu Khai, lập tức kêu to lên: " Đúng là hắc, đừng để cho hắc chạy!" Hùng miêu khác nghe nói như thế, nhất thời nhanh chóng tản ra, hình thành một vòng vây thật to, lại chậm rãi văng vào giữa co rút lại.

Ngọc Hồ nhìn kỹ một lát, quay đầu nói: " Chủ nhân, mấy hùng miêu này không có cao thủ đặc biệt lợi hại gì, nhưng so ngang bằng với ta có tới mười hai tên, có lẽ đối phó không tốt, ta xem hay là chủ nhân dùng ma khí để đối phó."

Tiểu Khai nhú mày nói: " Chạy trốn không được sao?"

Ngọc Hồ lắc đầu: " Nếu nơi này là vùng cây cối, đương nhiên thật dễ dàng đào thoát, nhưng nơi này mênh mông, cả một chút ngăn trở cũng không có, có lẽ chạy không được dễ dàng, hơn nữa..." Hắc chỉ chỉ Tiểu Trúc: " Chủ mẫu còn hôn mê chưa tỉnh, lại càng không dễ chạy thoát."

" Nga, vậy dễ xử lý." Tiểu Khai gật gật đầu, từ trong lòng ngực móc ra một Vạn Uẩn Bình.

" Mọi người cẩn thận, đây là một món ma khí." Một con hùng miêu kêu lên: " Lúc ta vừa chạy đến đã nhìn thấy hắc thu mất Quái Hiệp Tứ Chi Mai, các người phải đề cao cảnh giác!"

" Đừng khẩn trương, đây không phải là cái bình đó." Tiểu Khai nở nụ cười, cầm chai văng trên mặt đất khẽ nghiêng...

Trong ánh mắt kỳ lạ của mọi người, một gốc cây tiểu thụ miêu bỗng nhiên từ dưới mặt đất chui ra, bắt đầu sinh trưởng rất nhanh, chỉ đảo mắt là lớn thành một gốc cây đại thụ che trời.

" Uy, ngươi muốn làm gì?" Tiểu hùng miêu ỷ vào người đông thế mạnh, ngạnh da đầu nói: " Đừng tưởng rằng ngươi biến ma thuật ta sẽ tha ngươi."

Tiểu Khai mặc kệ hấn, cầm chai nghiêng trên mặt đất, một thân cây lại từ dưới chân vọt lên, sinh trưởng nhanh chóng với tốc độ thật kinh người, trực tiếp đẩy tiểu hùng miêu lên cao bảy tám thước, sau đó từ trên cao ngã xuống tới, phương hướng rơi xuống vừa lúc là bên Tiểu Khai, Ngọc Hồ mắt sáng tay nhanh, xông lên chụp lấy, lại chụp được hấn vào trong tay.

" Các người làm gì?" Tiểu hùng miêu cả kinh, cả lời cũng nói ra không rõ: " Ta...ta nói cho người biết đừng tưởng bắt lấy ta là an toàn rồi, ta nói các người dám đối nghịch với Bái Nhĩ gia tộc chúng ta, người...người nhanh thả ta ra, nếu không ta...ta sẽ không khách khí với người."

Bên kia, đám hùng miêu đã tao động lên, có hùng miêu đã lớn tuổi lên tiếng: " Hai vị cao thủ, chúng ta đàm phán đi..."

Tiểu Khai thở dài, cầm cái chai nghiêng xuống mặt đất, nhất thời vô số thụ miêu từ dưới đất chui lên, trong phút chốc đã rậm rạp che kín cả đại địa phương viên ngàn thước, một đám hùng miêu kia ai yêu không ngừng, bị thụ miêu đẩy ngã trái ngã phải, đợi cho đến khi phục hồi tinh thần lại thì mới phát hiện vô số cây cổ thụ che kín trời, đã sớm che kín cả tầm mắt, mặt mặt tầng tầng lá cây che phủ cả ánh mặt trời, làm sao còn tìm được cái bóng của Tiểu Khai và Ngọc Hồ nữa?

" Xong rồi, lần này thật xong rồi." Đám hùng miêu đặt mộng ngã ngời trên mặt đất: " Ma Tôn tại thượng, Bái Nhĩ gia tộc chúng ta thật sự là nhiều nạn nhiều tai a, chẳng những sắp mất đi bảo bối tổ truyền, hơn nữa còn đánh mất cả thiếu tộc trưởng."

Bên kia, Tiểu Khai và Ngọc Hồ trước tiên bay lên trời cao, trong tay Ngọc Hồ nắm tiểu hùng miêu, Tiểu Khai ôm Tiểu Trúc trong lòng, nhanh chóng bỏ chạy phía xa xa, cái chai trong tay Tiểu Khai còn chưa đóng nắp, vô số đại thụ che trời đang ở phía sau bọn họ không ngừng kéo dài, Tiểu Khai bay đến đâu, đại thụ lại đi đến đó, thoát nhìn thật ra thập phần tráng quan.

Đối với những đại thụ thu được trong Cửu Trọng Bảo Tháp này, Tiểu Khai thật ra một chút cũng không giữ lại, dù sao cũng không thu được Nguyên Mộc Chi Tinh, mấy cây cối này cũng không được gọi là bảo bối, đồ ra hết còn tốt hơn.

Tiểu hùng miêu bị nắm chặt cổ áo, hít thở không thông sướng, trên bầu trời gió trời thổi tới, bay vào trong mũi miệng của hắn, càng làm cho hắn nước mắt nước mũi chảy ròng, mặt cũng xanh mướt, rốt cuộc Tiểu Khai và Ngọc Hồ hạ xuống, đẩy hắn trên mặt đất, tiểu hùng miêu lăn tròn hai vòng, nước mắt uông uông ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: "Đầu có rớt xuống, thì hai trăm năm sau lại là một đầu hảo hùng, các người động thủ đi, ta cam đoan không rên một tiếng!"

Tiểu Khai lắc đầu: "Người có biết Tê Bì Nhĩ Bá Cách?"

"Đương nhiên biết, có phải là Phong Thiên Tỏa Địa Tê Bì đại nhân?" Tiểu hùng miêu nói: "Ma giới năm đại cao thủ, Đông Phong Ấn Tây Vong Xuyên, Nam Thành Chủ Bắc Yêu Vương, hơn nữa còn một Trung Ma Tôn, đây là tiểu hài tử ba tuổi đều biết a."

Tiểu Khai vui vẻ nói: "Vậy người có biết làm sao tìm hắn hay không?"

Tiểu hùng miêu lắc đầu: "Đương nhiên không biết."

Ngọc Hồ nắm chặt áo tiểu hùng miêu, ác hung hăng uy hiếp nói: "Tiểu tử kia, người không nói, ta sẽ giết người."

"Không biết là không biết, ta lừa người làm gì?" Tiểu hùng miêu kêu to lên: "Đầu có rơi xuống, thì hai trăm năm sau lại là một hảo hùng, các người động thủ đi, ta cam đoan không rên một tiếng!"

"Ngọc Hồ, thả hắn xuống." Tiểu Khai nghĩ nghĩ, lại nói: "Như vậy đi, người nói cho ta biết làm sao tìm Tê Bì Nhĩ Bá Cách, ta thả người, thế nào?"

Tiểu hùng miêu thở dài: " Vị đại ca này, ta thật sự không tìm được hắc a, ma giới năm đại cao thủ, ngoại trừ Nam Ác Ma Thành Chủ còn miễn cưỡng có nơi để tìm, còn bốn vị khác thì loại ma tộc cấp thấp như chúng ta tìm không được a!"

Tiểu Khai vẫn không tuyệt vọng: " Chẳng lẽ không có một chút manh mối nào?"

" Manh mối đương nhiên là có." Tiểu hùng miêu nói: " Theo ta được biết, Tê Bì Nhĩ Bá Cách lộ diện lần cuối cùng là ở ba mươi năm trước, hắc chạy đến ngọn nguồn của Vong Xuyên để khiêu chiến Vong Xuyên Quân Hắc Long, cùng Hắc Long đánh suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng không biết ai thắng ai thua, đánh xong thì không thấy hai người xuất hiện qua. Nếu ta không đoán sai, đều là lưỡng bại câu thương, đều về nhà chữa thương thôi."

Tiểu tử kia hai tay xòe ra, bất đắc dĩ nói: " Người đã biết, mấy cao đẳng Ma tộc này, động hay không động là đã bế quan mấy vạn năm, người muốn ta đi đâu mà tìm giúp người chứ?"

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 5: Thần Thú Bí Hỷ

Trong lòng Tiểu Khai chợt lạnh giá, ngơ ngác đứng ở nơi đây, nhìn thấy gương mặt như ngọc của Tiểu Trúc trong lòng mình phảng phất như đang ngủ say, trong lòng lật qua lật lại chỉ có một tâm tư: "Tiểu Trúc, Tiểu Trúc, đời này của nàng, có ngày nào còn tỉnh lại hay không?"

Ngọc Hồ ở bên nhìn mặt đoán ra, ho khan nói: "Cái..kia..chủ nhân, người này...giết hay thả?"

Tiểu Khai lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhìn vẻ mặt của tiểu hùng miêu, thở dài nói: "Thả đi."

Ngọc Hồ gật đầu nói: "Dạ." Hãn buông tiểu hùng miêu, nói: "Người đi đi, từ nay về sau đừng có dẫn người đến đây, kỳ thật chúng ta không thù không oán, lại nói, là người hại chúng ta trước đó."

Tiểu hùng miêu bĩu môi: "Ma giới đúng là cường giả làm chủ, các người so với ta lợi hại, từ nay về sau ta đương nhiên sẽ không đến nữa."

Hãn chậm rãi đi vài bước, bỗng nhiên lại quay đầu: "Uy, vị đại ca này, ta xem ngươi là người tốt, cho nên khuyên ngươi một câu, kỳ thật ngươi muốn giải phong ấn, cũng không nhất định phải tìm Tê Bì đại nhân đâu."

"Người không hiểu." Tiểu Khai chán nản nói: "Có người nói với ta, trong tam giới, chỉ có Tê Bì Nhĩ Bá Cách có thể cứu Tiểu Trúc."

" Đúng vậy, luận thuật phong ấn giam cầm, Tê Bì đại nhân đích thật là đệ nhất tam giới." Tiểu hùng miêu gật đầu nói: " Nhưng muốn giải phong ấn, cũng không phải chỉ nhờ vào người, rất nhiều ma khí cao cấp và pháp bảo tiên gia, cũng có hiệu quả giải phong đó."

Ngọc Hồ liên tục gật đầu: " Đúng vậy, chủ nhân, có rất nhiều ma khí và tiên khí đều là từ thời kì thượng cổ truyền xuống tới, hiệu quả đích xác còn hoàn hảo hơn cả người làm, đó là một chủ ý tốt."

Tiểu Khai gật gật đầu, thu thập tâm tình nói: " Đi thôi, chúng ta trước tiên tìm một địa phương yên tĩnh, nghỉ ngơi một chút."

Giờ phút này bọn họ đang ở giữa sườn núi, từ nơi này nhìn đi, tất cả đều là núi lớn liên miên không dứt cao tung trong mây, cả núi non là màu đen, ánh lên trên bầu trời là hai thái dương màu đỏ đang sắp lặn xuống, nhìn qua tràn ngập tức sát quỷ dị, Tiểu Khai bay lên không, lại đi xuống xem xét, nhìn sau nửa ngày, nói: " Phía dưới giống như có một thạch động."

" Chủ nhân, không thể tìm thạch động." Ngọc Hồ nói: " Bình thường thạch động đều có Ma tộc chiếm cứ, chúng ta thực lực quá yếu, mặc dù chủ nhân có vài món ma khí cao cấp, nhưng cần phải cẩn thận cho thỏa đáng."

" Vậy thì không được." Ngón tay Tiểu Khai mơn trớn sợi tóc Tiểu Trúc: " Cho dù chúng ta chịu được ngủ bên ngoài trời, nhưng nàng chịu không được a."

Ngọc Hồ muốn nói lại thôi, gật đầu nói: " Thôi được, ta đi phía trước, chủ nhân cẩn thận một chút."

Từ bên ngoài đi vào, trong động cũng không rộng lớn, cửa động cũng chỉ có thể để cho một người miễn cưỡng thông qua, Ngọc Hồ cẩn cẩn thận thận tiêu sái đi vào, nhưng cũng không gặp phải trở ngại gì, đi chừng vài bước, liền phát hiện phía trước không còn đường đi. Hắn lại tìm tòi một phen, lúc này mới nhìn ra ngoài hô: " Chủ nhân, không thành vấn đề."

Thạch động này tương đối nhỏ, ba người tiến vào, không gian có chút chật chội, Ngọc Hồ dời không ít tảng đá ra bên ngoài, che kín cửa động thật nghiêm nghiêm thật thật, khoanh chân ngồi xuống nói: " Chủ nhân, ta tu luyện một trận, ngài nên đánh thức ta đúng thời điểm a."

Ngọc Hồ thuộc loại khí vật thành yêu, trời sinh không có lục dục tạp niệm, mặc dù sơ kỳ tu luyện tương đối gian nan, nhưng một khi tu xuất linh trí, mặt sau đường đi so với yêu quái khác phương tiện rất nhiều, hẳn nói xong với Tiểu Khai, mắt nhắm lại, liền trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện, toàn thân phiếm xuất ra bạch quang nhàn nhạt, trong thạch động âm u này, vừa lúc có thể chiếu sáng.

Tiểu Khai nhẹ nhàng buông Tiểu Trúc xuống, chính mình cũng khoanh chân ngồi, bắt đầu nhắm mắt tĩnh tư.

Ngày này đã xảy ra quá nhiều chuyện tình, cho tới bây giờ, Tiểu Khai mới có thời gian hảo hảo sửa sang lại một chút.

Đệ nhất, đã sớm đáp ứng giúp bốn vị chân nhân trọng tổ thân thể, nhưng tại Thục Sơn liên tục xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Mặc Tình dùng hết rồi, Nhược Thủy cũng dùng rồi, nước Dao Trì cũng không có nữa, ngay cả ngàn năm huyền thiết chi tinh cũng bị thu đi rồi, vậy làm sao trọng tổ thân hình, thì cần phải thương lượng lại với bốn vị chân nhân.

Đệ nhị, trên Linh Sơn còn có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng hẳn bị ngoài ý muốn đánh rớt xuống Dao Trì, cư nhiên đã ngộ sấm ma giới, vậy sự tình trên Linh Sơn là phải nhờ vào Điền Tử Cầm bọn họ.

Đệ tam, mấy nữ hài tử vừa cùng hẳn quan hệ xác thịt, còn đang ở tu chân giới chờ đợi hẳn.

Đệ tứ, tại tu chân giới, thực lực của Tiểu Khai đã xem như thiên hạ vô địch, dù là thất phẩm tiên nhân từ tiên giới xuống, đã hoàn toàn không phải đối thủ của hẳn, nhưng hôm nay vừa tới ma giới, lại gặp phải đối thủ khó

thể ngăn cản, nếu không phải có nhiều pháp bảo trên người, có lẽ đã sớm bị người đánh cho hình thần câu diệt, Tiểu Khai yên tĩnh xuống tới, liền bắt đầu cảm giác thực lực nghiêm trọng không đủ, đề cao thực lực đã không thể trì hoãn được nữa.

Trí Tuệ Thần từng nhắc nhở hẩn, muốn đề cao thực lực, phải đi vào Diệt Thế Chi Môn tìm kiếm công pháp thuộc về chính mình, cho nên Tiểu Khai còn cần đi vào Diệt Thế Chi Môn một chuyến.

Đệ ngũ, ma giới đối với Tiểu Khai mà nói, là một địa phương hoàn toàn xa lạ, bất quá hoàn hảo, trong Vô Tự Thiên Thư phong ấn một người hiểu rõ ma giới: Tiểu Quan, đã đúng là năm đó đại danh鼎鼎 Vạn Yêu Vương. Cho nên Tiểu Khai còn phải tìm Tiểu Quan hiểu rõ một chút tình hình của ma giới.

Tiểu Khai nghĩ tới đây, không hề chần chờ, bắt đầu cảm ứng trang sách đầu tiên của Vô Tự Thiên Thư, gọi Tiểu Quan về.

Không có phản ứng...

" Di, sao lại không có phản ứng?" Tiểu Khai nhíu mày, rõ ràng tự tay đưa ra lật sách.

Không lật ra được...

Trang sách thứ nhất giống như là đã chết, dính chặt vào quyển sách thành một thể.

" Không đạo lý a." Tiểu Khai suy tư nói: " Tiểu Quan mặc dù có thể ra ngoài, nhưng vẫn không chính thức thoát ly giam cầm của Vô Tự Thiên Thư, mặc dù ta bây giờ tới ma giới, hẩn cũng phải đi theo ta mới đúng, nhưng vì sao bây giờ chẳng những tìm không thấy hẩn, ngay cả trang sách cũng không lật ra được chứ?"

Hắn lại thử vài lần, vẫn là không có phản ứng, liền rõ ràng bỏ qua trang thứ nhất, lại cảm ứng tới trang thứ hai.

Bốn vị chân nhân, phải còn trong đó a?

Nhưng, Tiểu Khai đưa tay lên trán lau mồ hôi, có điểm khẩn trương: "Vì cái gì bốn vị chân nhân không có phản ứng?"

Trang thứ hai của Vô Tự Thiên Thư cùng trang thứ nhất giống nhau như đúc, hoàn toàn trở thành một tấm sắt, căn bản không có cách nào khác để mở, cũng không cảm ứng được tình hình bên trong.

"Trí Tuệ Thần đáng chết." Tiểu Khai mắng thầm: "Khẳng định là di chứng khi hắn mạnh mẽ mở ra trang thứ tư."

Nhớ tới trang thứ tư, hắn bỗng nhiên phản ứng: "Đúng vậy, trang thứ tư không phải được xưng là bí mật của năm giới hay sao? Ta nên đi thăm dò thử một chút."

Hoàn hảo, trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư cuối cùng cũng thành công mở ra, lúc này trên tờ giấy phôi lên hào quang màu vàng sáng lạn, thoát nhìn thật phong cách, nhưng trong lòng Tiểu Khai không nhẹ nhàng chút nào, liều mạng cầu nguyện: "Nhất định phải thành công! Nhất định phải hiệu nghiệm! Đại ca, người ngàn vạn lần đừng có nói cái gì mà quyền hạn không đủ hay là không thể tuần tra vấn đề chủ quan a, ta bây giờ toàn là nhờ vào người đó."

Hoàn hảo, lần này ông trời mở mắt, Tiểu Khai vừa mới đưa vào "Vô Tự Thiên Thư trang thứ nhất và trang thứ hai làm sao mới có thể mở" thì trên trang sách liền xoát một cái nhảy ra một đoạn chữ thật dài.

Tiểu Khai khẩn trương hít vào một hơi, cẩn thận xem xét: "Vô Tự Thiên Thư trang thứ nhất phong thiên ma thiên, nếu yêu ma ma tính tiêu thất, ma cản trừ đi, sẽ đục phá sách mà ra, được tổ hình. Vô Tự Thiên Thư trang thứ

hai phong tiên thiên, sở phong không phải tiên, nhiên tiên được trở lại, nguyên thần được bảo trụ, dục phá sách mà ra, lại trọng tổ hình. Nếu hình đã trọng tổ, trang sách sẽ mở, người trong sách sẽ được đại tự tại, hình không tổ, thì trang sách khó khai, phong ma thiên phong tiên thiên không có tác dụng."

" Tổ hình...chính là tổ hình..." Tiểu Khai lắc đầu, tiếp tục đưa vào: " Làm sao tổ hình?"

Vô Tự Thiên Thư qua vài giây một nháy ra một đoạn chữ thật dài: " Tổ hình cần có ba bước: thứ nhất, cấu thành thân thể, thứ hai, lấy mẫu hồn phách, thứ ba: chuyển chú tu vi."

" Cấu thành thân thể, cần sử dụng hồn phách có thể dung nạp và tài liệu tiên linh khí, vong xuyên chi nguyên Hoàn Hồn Thảo cùng A La Mộc, trước tiên thu nạp ba hồn bảy phách, sau đó dùng tiên linh khí."

" Vô Tự Thiên Thư lực lượng cường đại, muốn từ trong sách lấy mẫu hồn phách, có pháp bảo thần cấp làm dấu hiệu, Bá Cách gia tộc cùng Ma Tôn cùng có pháp bảo thần cấp, quyền hạn không đủ, không thể giải đáp thêm vấn đề."

" Chuyển chú tu vi, dùng một khí vật làm môi giới, đưa tiên thiên khí trong Vô Tự Thiên Thư dời đi khỏi thân thể, khí vật này cường độ cực cao, có thể dung nạp kẻ tổ hình toàn thân tu vi ngoài thập bội, ác ma thành đầu " Trấn Nguyên Thạch" có thể sử dụng."

Tiểu Khai khép sách lại, thở ra một hơi thật dài, trực giác da đầu đang run lên, quá trình tổ hình này, còn hơn lời của Bác Học chân nhân nói lúc trước, quả thật gian nan thập bội, ngày đó nếu thật làm theo cách của Bác Học chân nhân để tổ hình, có lẽ bốn vị chân nhân đã sớm hồn phi phách tán, như vậy xem ra, lúc ấy không tìm được cơ hội tổ hình, ngược lại là một chuyện tốt.

Chỉ là bây giờ...muốn làm chuyện gì cũng là quá nhiều rồi!

Tiểu Khai còn đang buồn rầu, bỗng nhiên nghe được một thanh âm " hoa" vang lên, nhất thời liền cảnh giác, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vào bả vai Ngọc Hồ. Ngọc Hồ mở to mắt, đang muốn nói chuyện, Tiểu Khai liền đưa ngón tay, thấp giọng nói: " Hử, người nghe."

Vừa nói xong, thì mặt sâu động lại nghe " ba" một tiếng truyền tới.

Ngọc Hồ đứng lên thật nhanh, trên người phiếm xuất ra bạch quang nhàn nhạt, trùng sau động trầm giọng quát: " Ai?"

" Ba!" Không ai đáp lại, rồi lại truyền đến một thanh âm.

Tiểu Khai hồ nghi nói: " Chẳng lẽ phía sau bức tường này là trống rỗng?"

Ngọc Hồ kê sát lỗ tai, nghe hồi lâu, nói: " Giống như thật sự là trống vậy."

Hai người nhìn nhau, đều cảm thấy có chút chần chờ, muốn đánh vỡ vách động nhìn xem tình huống, rồi lại sợ hãi mang tới phiền toái không đáng có, do dự hồi lâu, Tiểu Khai bỗng nhiên nhìn thấy trên vách động chừng hai thước cao, có một loạt những lỗ nhỏ, có tia ánh sáng nhỏ xíu đang từ bên kia động chiếu tới. Hắn vận khởi công phu bay lên, cẩn cẩn thận thận dùng ánh mắt nhìn sát vào, nhìn lên trên, nhất thời tất cả tình huống thu hết vào trong đáy mắt.

Mặt sau vách động quả nhiên là trống không, hơn nữa thoạt nhìn còn lớn hơn bên này rất nhiều, không ngờ lại là thạch động thiên nhiên thật lớn, giờ phút này trong động bóng người thật nhiều, nhìn qua ít nhất cũng có tới ba bốn mươi người, Tiểu Khai lại nhìn kỹ, đứng bên trái không phải ai khác, chính là một đám hùng miêu quái. Mà đứng ở bên phải, lại là những tên có hình thù kỳ lạ quái trạng, xem hình dạng, không khác gì nhân loại. Cả hai

nhóm người đang nhìn chăm chăm vào nhau giằng co, xem ra hình như là rất căng thẳng, chạm vào là nổ ngay.

Bất quá lại nhìn kỹ, Ma tộc có hình người này mỗi người đều có vẻ ung dung, có mấy người trên mặt còn mỉm cười, mà đám hùng miêu trong mắt đều đỏ bừng, bộ dáng như bi phần vô cùng, xem hình dáng, đám hùng miêu đang tuyệt đối hạ phong.

Ngọc Hồ nhìn tới, thấp giọng nói: " Chủ nhân, đám có hình người này đều là cao đẳng ma tộc, tuyệt không phải là chúng ta có khả năng trêu chọc vào, hay là chúng ta rút lui đi."

Bên kia, đám ma tộc cao đẳng có vẻ không kiên nhẫn, một cao đẳng ma tộc tiến tới một bước, đưa tay hư không một trảo, thân thể mập tròn của tiểu hùng miêu bị hấn trảo lẳng không bay lên, sừ một tiếng bay qua, vừa lúc rơi xuống trong tay hấn, tên ma tộc này giơ tiểu hùng miêu lên cao, làm ra bộ dáng như muốn nện xuống, hét lớn một tiếng: " Các người rốt cuộc giao hay không giao?"

Người này thoát nhìn tương đối suất khí, là trong đám ma tộc giống nhân loại nhất, nếu đặt ở địa cầu, nói không chừng còn có thể làm thần tượng minh tinh, nhưng lần này ra uy, thoát nhìn dữ tợn vô cùng, thanh âm càng lớn, bên này Tiểu Khai cách một bức vách động, mà còn bị chấn đến lỗ tai run lên, bụi bặm trên nóc động càng tốc tốc rơi xuống, Tiểu Khai và Ngọc Hồ một hơi không dám thở, nhất thời cùng rớt xuống.

" Chủ nhân, đây là một môn Âm Ba Công, nếu không tuyệt không có uy lực lớn như vậy." Ngọc Hồ vừa mới nói xong những lời này, hai người liền cảm thấy dưới chân trầm mạnh xuống, phảng phất như khối mặt đất bị sụp, trong lúc cấp thiết Tiểu Khai dưới chân liền dùng sức, tung người lên trên, nhưng " hoa lạp" một tiếng, cả trần động cũng sụp xuống tới, đem hai người nghiêm nghiêm thật thật đè ép đi xuống.

Mẫu chốt thời khắc, Tiểu Khai quả thật nóng vội như điên, hét lớn một tiếng: " Tiểu Trúc còn ở trên."

" Chủ nhân đừng nóng vội." Ngọc Hồ lớn tiếng nói: " Trong thạch động kia coi như an toàn, chính chúng ta mới cần phải cẩn thận."

Bên tai tiếng gió hô hô, trước mắt tối đen một mảnh, đưa tay không nhìn thấy, chỉ một thoáng này, Tiểu Khai rất là bối rối.

Trong lúc này, Ngọc Hồ hét lớn một tiếng, đề tụ công lực toàn thân, giữa không trung khoanh chân ngồi xuống, nhất thời toàn thân phát ra bạch quang, miễn cưỡng chiếu sáng không gian chung quanh, Tiểu Khai vội vàng thoắt nhìn, chung quanh là một huyết động thật lớn, bốn phía huyết động bóng loáng bình thản, phía dưới mấy chục thước là đáy động, thoạt nhìn thập phần bình thường.

Ngọc Hồ vừa vận công, nhất thời mất đi thăng bằng, Tiểu Khai ôm hân, cẩn thận ổn định thân hình, chậm rãi rút xuống, đặt chân trên mảnh đất bình thản mềm mại, quả nhiên không có cơ quan gì.

Ngọc Hồ phản ứng cực nhanh, vừa rơi xuống đất liền nhảy dựng lên, nhìn xem bốn phía, ngạc nhiên nói: " Di, nơi này không ngờ còn có nước chảy."

Tiểu Khai nhìn thoáng qua, gật đầu nói: " Dòng nước này không nhỏ."

Dòng nước này bề rộng chừng mười thước, nước chảy hạo hạo dâng dâng, phát ra " hoa hoa" tiếng nước chảy, hai người tiến gần xem, nước sông trong vắt như gương, mặt sông phủ kín một khối đá tròn thật lớn, xem ra cũng không cổ quái.

Tiểu Khai nhíu mày: " Nơi này rõ ràng là dùng nhân công để đào ra huyết động, theo lý thuyết, phải dùng phần lớn khí lực, phải là có dụng ý, vì sao cái gì cũng không có?"

Ngọc Hồ dọc theo vách động đi được vài bước, đột nhiên nói: " Chủ nhân, ngài xem nơi này."

Tiểu Khai chạy nhanh tới, trước mắt vách động kia quả nhiên có chút dị thường, màu sắc còn hơn tảng đá nọ, bên trên còn lưu lại một ít dấu vết, hẳn đưa tay sờ hồi lâu, cũng không phản ứng, bèn dùng sức đẩy.

" Lạc chi" một tiếng, vách động vang lên, súc đi vào nửa thước, lộ ra một cái lỗ nhỏ, bên trong đặt một quyển sách ố vàng, là một tuyển trang cổ thư.

Cơ hồ đồng thời, trong động phát ra " ba" một âm thanh trầm muộn, thổ địa dưới chân bắt đầu có chút lay động.

" Không hay! Có cơ quan!" Ngọc Hồ cảnh giác khởi công lực, che trước người Tiểu Khai, Tiểu Khai đưa tay định chụp cổ thư vào trong tay, nhưng bàn tay vừa ra, phảng phất như chạm vào một vòng điện, bị đánh cho tê rần, nhất thời bị bắn ngược trở về, kích động xuất ra một mặt hỏa quang.

" Có kết giới." Tiểu Khai hít sâu một hơi, dựa vào trên vách động, khăn trương nhìn chăm chú không gian phía trước.

Nước sông bắt đầu có chút khác thường, hoa lạp lạp chảy không dứt, kích động xuất ra vô số bọt nước, khởi lên cao, cả huyết động phảng phất như lay động, nóc động đá vụn đổ rào rào xuống, phảng phất như là trời mưa, hoàn hảo hai người bản thân có tiên thiên khí, cũng không bị ảnh hưởng gì.

Huyết động lay động càng ngày càng kịch liệt, dưới mặt đất truyền đến từng đợt, từng cơn tiếng vang trầm muộn, Ngọc Hồ ha ha nói: " Chủ nhân, không phải ngọn núi này muốn sụp đổ xuống chứ? Bây giờ chúng ta đang ở trong lòng núi đó."

" Vậy làm sao bây giờ?" Tiểu Khai khẩn trương lên: " Tiểu Trúc còn đang ở bên trên đó."

Vừa dứt lời, đột nhiên" hoa lập" một trận vang lên, nước sông vấy lên mười thước, phảng phất như có bàn tay to vô hình đem nước sông khuấy mạnh lên, trong tiếng oanh minh thật lớn, hai người nhìn thấy được một màn vô cùng rung động!

Viên đá tròn dưới nước cứ một cái rồi một cái nổi lên, rậm rạp, dày đặc lên đến tận đầu nguồn, trên tảng đá tề xoát xoát hiện ra một cái đầu, đồng thời lộ ra thân hình trên viên đá, bốn chân, còn có một cái đuôi màu xanh đen ngắn ngắn.

Tất cả những cái đầu đều nhắm ngay Tiểu Khai và Ngọc Hồ, đôi mắt nhỏ giống như hạt đậu xanh, bắn ra hào quang sâu kín màu lục, thoạt nhìn quỷ dị nói không nên lời.

Đây rõ ràng là vô số cự quy(con rùa lớn)!

Tiểu Khai nhìn thấy hít sâu một hơi rét lạnh, khiếp sợ nói: " Đây là thứ gì?"

Thần sắc Ngọc Hồ dị thường nghiêm túc: " Chủ nhân, mấy thứ này cũng không phải loài thú bình thường, hình dáng giống rùa đen, theo ta được biết, cổ tích ghi lại, có loại hình thái này, giống như chỉ có một loại."

Tiểu Khai bật thốt lên: " Chẳng lẽ là Bí Hý?"

Ngọc Hồ chậm rãi gật đầu: " Ta nghĩ là vậy."

Tương truyền rồng sinh chín con, hình thái khác nhau, trong đó có một là Bí Hý, con thú này hình dáng giống rùa đen, nhưng sức mạnh vô cùng, thiên tính thích yên tĩnh, yêu thích phụ trọng, chính là thượng cổ thần thú trong truyền thuyết.

Tiểu Khai nhẹ nhàng thở ra: " Vậy không cần sợ hãi, ta từng cùng Phách Hạ đánh qua một trận, thực lực của con của rồng, giống như không có gì đáng sợ."

Bí Hý hiển nhiên nghe hiểu được tiếng người, lời này của Tiểu Khai vừa thốt ra, nhất thời chọc giận bọn chúng, chỉ nghe được " hừ hừ" tiếng vang, trong ánh mắt màu xanh lục bắn ra vô số xạ tuyến màu xanh tinh tế, từng đạo hướng Tiểu Khai phóng tới, Ngọc Hồ thật ra lại trung tâm cảnh cảnh, lại giành che trước người Tiểu Khai, những xạ tuyến màu xanh đánh vào người hắn, kích động xuất ra từng đạo thanh quang, nhưng không có một đạo có thể xuyên thấu qua thể chất bạch ngọc rèn luyện ngàn năm của hắn.

" Thế nào, ta nói không cần sợ hãi." Tiểu Khai cười nói: " Mấy Bí Hý này chuyên môn thủ hộ quyển sách kia, xem ra quyển sách này đúng là thứ tốt, hôm nay chúng ta nói gì cũng phải lấy nó đi."

Đám Bí Hý đồng loạt ngẩng đầu lên, phát ra " ba ba" phảng phất như trâu rống, sau đó, một con Bí Hý đột nhiên ưỡn đầu, chiếc cổ kia phảng phất giống như là lớp da đàn hồi, nhất thời thân dài hơn mười thước, một cái đầu rùa tròn hướng Tiểu Khai hung hăng đánh tới!

Ngọc Hồ hét lớn một tiếng, hai tay đánh ra, vừa lúc che trên trán của con Bí Hý " thương" một tiếng phảng phất như sắt thép giao nhau, đầu của Bí Hý rút nhanh trở về, phát ra một tiếng hống phẫn nộ. Mà Ngọc Hồ cả thân thể lại bị hất bay lên khỏi mặt đất, chàng tới Tiểu Khai phía sau, sau đó, một người một yêu lăn tròn trên mặt đất hai ba thước xa, lúc này mới dừng lại được.

" Ta kháo!" Tiểu Khai nhanh chóng nhổ bùn đất trong miệng ra, lớn tiếng nói: " Ngọc Hồ, cẩn thận một chút, mấy thứ này khó đối phó!"

Đám Bí Hý lại rống to một trận, phảng phất như hướng Tiểu Khai huyền diệu lực lượng của chúng, sau đó hơn mười con Bí Hý đồng thời vươn đầu, thoát nhìn giống như mười cây thương hướng Tiểu Khai đánh tới!

Ngọc Hồ là ngàn năm bạch ngọc thành yêu, độ ngạnh cứng của thân thể vượt xa người khác, Tiểu Khai cũng là thân huyết nhục, nếu ngạnh ngẫn, có lẽ sẽ đương trường bị mười cái đầu rùa đánh vỡ thành mảnh nhỏ. Hoàn hảo hăn phản ứng nhanh chóng, trong thời khắc mấu chốt nhanh chóng nhảy dựng lên, hơn mười cái đầu lướt bay qua dưới chân hăn.

"Chủ nhân cẩn thận!" Ngọc Hồ ở phía sau thất thần kêu to: "Đầu của bọn chúng...biết quẹo lại!"

Không thể như vậy, đúng là mười cái đầu rùa đồng loạt vòng vo chín mươi độ, theo từ dưới văng lên nhằm phía Tiểu Khai, góc độ này có thể nói âm hiểm vô cùng, thoát thoát là muốn làm cho Tiểu Khai đoạn tử tuyệt tôn na!

"Hắc hắc, đừng tưởng rằng chỉ có các người biết chơi độc, Tiểu Khai đại gia người cũng biết." Tiểu Khai cười lạnh một tiếng: "Thu cho ta!"

Đồng thời lúc Tiểu Khai nhảy dựng lên, đã ném Vạn Uẩn Bình ra ngoài, giờ phút này, cái chai gặp gió thì lớn, đã cỡ cánh tay, đang mở ra miệng bình, hấp xuất một sợi dây lưng bạch mang mang.

"Cao cấp ma khí, lại là cao cấp ma khí!" Ngọc Hồ hưng phấn vỗ tay một cái: "Chủ nhân thật sự là quá lợi hại rồi!"

Cái chai này vốn dựng đầy cây cối, nhưng vừa rồi Tiểu Khai chạy trốn, đã đổ sạch trên đường đi tạo thành rừng, đợi khi hạ xuống đỉnh núi, cái chai đã rỗng không, giờ phút này lại dựng những con Bí Hý, thật ra là vô cùng tốt đẹp.

Đám Bí Hý vươn dài cổ còn chưa kịp lùi về, đã bị Vạn Uẩn Bình bao phủ, cả thân thể nhất thời xịch lưu một tiếng, bay nhanh chui vào trong bình, giữa không trung vẫn lưu lại không ít tiếng hanh hừ phần nộ.

Thẳng đến lúc này, Tiểu Khai mới hạ xuống đất, tay phải vừa tiếp, Vạn Uẩn Bình vừa lúc dừng ở trong tay, hắn cầm cái chai, uy phong lẫm lẫm xem xét: " Thế nào, các vị, muốn thử lại bảo bối của ta một chút hay không?"

Đám Bí Hý hai mặt nhìn nhau, trong mắt lục quang lòe lòe, mặc dù không phải ánh mắt của nhân loại, nhưng loại phần nộ và bất đắc dĩ tâm tình biểu đạt ra dị thường rõ ràng, những cái đầu liên tục phát ra từng tiếng hô không chịu nổi, thực hiển nhiên, bọn chúng đang thảo luận.

" Thế nào? Thảo luận xong chưa?" Tiểu Khai đắc ý dương dương lắc lư cái chai trong tay, thúc giục nói: " Kiên nhẫn của ta không được tốt đâu nga."

Lời này nói xong, tất cả Bí Hý đều nhìn tới, phát ra tiếng rống giận thật chinh tề, thoạt nhìn phảng phất như tuyên chiến.

" Di, các người không ngờ còn muốn đánh?" Tiểu Khai đưa tay chỉ một vòng: " Không sợ bị ta bắt lại toàn bộ?"

Đám Bí Hý dùng hành động thực tế biểu đạt quan niệm của chúng, ở đây ba bốn mươi con Bí Hý đồng loạt lộ đầu ra, phô thiên cái địa đánh tới. Xem ra oán niệm của bọn chúng đối với Tiểu Khai không phải lớn bình thường, tất cả đầu của đám Bí Hý đều ngẩng chuẩn vào Tiểu Khai, Ngọc Hồ đứng ở bên cạnh, thế nhưng cũng không ai đi công kích hắn.

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đệ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 6: Long Chi Lực Lượng

Lúc này đây, thật sự là tránh cũng không thể tránh, vùng cổ của mấy Bí Hý này, có chiều dài không dài, góc độ cũng không cao, nhưng lại bao phủ cả huyết động, đã sáng tỏ muốn một kích phải giết Tiểu Khai.

Tiểu Khai không nói hai lời, liền ném Vạn Uẩn Bình đi ra, quát: " Hấp cho ta!"

Tràng chiến đấu không hề lo lắng, chỉ tìm vài giây, đám Bí Hý đã xoát xoát bay vào cái chai, Vạn Uẩn Bình đã đựng đầy满满, rơi xuống trong tay Tiểu Khai.

" Hô..." Tiểu Khai nhẹ nhàng thư giãn tay chân: " Chiến đấu đã xong, Ngọc Hồ, chúng ta đi lấy sách."

Nhưng, cả huyết động đã lay động lên.

" Chủ nhân, từ từ..." Ngọc Hồ khẩn trương nhìn chăm chú nước sông: " Giống như còn có thứ không đi ra."

Phảng phất là vì ấn chứng phán đoán của hắn, trong nước sông lại mọc lên rậm rạp vô số tảng đá tròn, sau đó chậm rãi tiêu sái lên đầu sông, mở ra ánh mắt sâu kín, ánh mắt phản nộ trường Vạn Uẩn Bình trong tay Tiểu Khai!

" Trời ạ!" Tiểu Khai vô ý thức lui ra sau vài bước: " Sao lại nhiều như vậy?"

"Ba!" Đám Bí Hý chinh tề ngựa mặt lên trời rống giận, sau đó đồng loạt tiến về phía trước từng bước, cả đại địa đều bị nặng nề của chúng chấn đến run lên.

"Người...các người không sợ chết hay sao?" Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, trầm mặt mắng: " Chẳng lẽ các người không sợ lại bị ta thu vào trong cái chai? Các người không phải muốn khai chiến đó chứ?"

Tất cả đám Bí Hý lại ngựa mặt lên trời rống giận, sau đó lại xoát xoát tiến từng bước, ý tứ kia quả thật rõ ràng: người muốn chiến, thì chúng ta chiến.

Tiểu Khai có chút trợn tròn mắt.

Ba cái chai của hắn, một đựng đầy Tức Nhường, một đựng đầy Bí Hý, còn một chứa bốn con Hạng Bạt, bây giờ hắn đã không có dư thừa chai nào để đựng mấy con rùa đáng chết này nữa.

"Chủ nhân, có phải là không đủ ma khí?" Ngọc Hồ nói nhỏ: "Ta nhớ rõ chủ nhân ngài có một ma khí cao cấp phòng ngự, đã có thể ngăn trụ được Địa Ngục Ma Hỏa, thì miễn cưỡng cũng có thể ngăn trở được Bí Hý trùng chàng a."

Tiểu Khai sờ sờ viên thạch đàn không hề phản ứng trong lòng ngực, cười khổ lắc đầu, âm thầm hạ định quyết tâm, lần này nếu còn sống đi ra ngoài, vô luận như thế nào cũng phải hảo hảo nghiên cứu thứ này một chút, tranh thủ biết rõ cách sử dụng nó.

"Chẳng lẽ không có biện pháp sao?" Ngọc Hồ ngựa đầu nhìn lên, khó xử nói: "Huyết động này không có lối ra, chúng ta muốn chạy trốn cũng trốn không thoát a. Nếu không, ta thật ra có thể yểm hộ chủ nhân chạy trốn, dù sao thân thể ta chắc chắn, không sợ bị chàng."

Đám Bí Hý không để cho Tiểu Khai có cơ hội nghĩ biện pháp, bọn chúng lại hống lên, hơn mười cái đầu lại chàng đi tới, mấy con rùa này mặc dù bước đi thong thả, nhưng tốc độ của cổ thật sự là nhanh, ít nhất không kém cảnh giới của thất phẩm tiên nhân, nếu không phải Tiểu Khai luyện thành thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, có lẽ một chút cũng trốn không thoát.

Trong phút chốc, trong huyết động dày đặc đầu rùa, Tiểu Khai tránh trái tránh phải, luống cuống tay chân, theo những lúc tránh xuyên qua, chạt vật đến rồi tinh rồi mù, Ngọc Hồ không còn cách nào đứng ở bên cạnh, muốn hỗ trợ cũng không biện pháp.

Rốt cuộc Tiểu Khai vấp phải một viên đá dưới chân, thân thể nhất thời lao đảo về phía trước, một cái đầu rùa quỷ mị vọt tới, va chạm vào cổ của hắn.

Tiểu Khai trong lúc vô ý trao một cái vào trong ngực, nhất thời cầm Vô Tự Thiên Thư chớp trong tay, thuận tay cản tới...

"Ba!" Trong huyết động kim quang lóng lánh, một tiếng sét đánh tinh không động địa chuẩn xác đánh vào đầu con Bí Hý kia, nhất thời đánh cho nó "chi" hét thảm một tiếng, cái đầu rụt xuống, cổ dài không kịp thu hồi, còn đang nằm run rẩy trên mặt đất.

Đầu rùa đầy trời đột nhiên tiêu ẩn.

Miệng của Ngọc Hồ lại há tròn vo, lâm bẩm nói: "Ma khí...lại là ma khí cao nhất...trời ạ!"

Tiểu Khai sửng sốt hồi lâu, nhìn Vô Tự Thiên Thư trong tay, lại nhìn con Bí Hý đang sùi bọt mép trên mặt đất, nhất thời hưng phấn, thần thái bay lên: "A ha, sao ta lại quên rồi, ta còn có một chiêu này a, đến đến đến, các vị, chúng ta lại đến đại chiến ba trăm hiệp!"

Trong tay hắn nắm bắt Vô Tự Thiên Thư đón Bí Hý trùng tới, đám Bí Hý người xem ta, ta nhìn người, đôi mắt màu xanh lục nháy vài cái, rốt cuộc hạ quyết tâm, lại cùng chính tề phát ra tiếng rống giận, quyết định: "Tiếp tục tuyên chiến!"

Không thể không nói, thượng cổ thần thú đúng là thượng cổ thần thú, trí thương tuyệt đối không thấp, bọn chúng phát hiện thứ đồ vật trong tay Tiểu Khai không thể chạm vào, cả đám hoàn toàn thay đổi chiến lược.

Vừa rồi tất cả đám Bí Hý đều tấn công ngay mặt, hận không được trực tiếp chàng xuyên bụng của Tiểu Khai, nhưng bây giờ, một khi phát hiện Tiểu Khai có pháp bảo hộ thân, bọn chúng liền chuyển qua thể công bên cạnh.

Đầu tiên, tất cả Bí Hý đều chậm rãi di động có quy luật, thẳng đến bố thành một cái vòng tròn thật to, rồi sau đó, bọn chúng tập kích từ sau lưng.

Tiểu Khai cầm Vô Tự Thiên Thư trong tay, giống như cầm một cái lưới chụp ruồi bọ, trái chụp phải chụp, đón lấy những cái đầu rùa đang rút cổ chụp loạn một trận, đúng là có thể làm hôn mê được vài Bí Hý, nhưng không thể không thừa nhận, đám Bí Hý này linh hoạt trình độ xa xa ngoài ý liệu của Tiểu Khai, thân hình bọn chúng đích xác vận động thông thả, nhưng cổ của bọn chúng, so với thân thể của Tiểu Khai còn muốn linh hoạt, túc túc dây dưa hơn mười phút, tránh khỏi tuyệt đại đa số công kích của Tiểu Khai.

" Tiếp tục như vậy, cũng không phải là chuyện tốt a." Ngọc Hồ lại bắt đầu buồn rầu: " Ma khí của chủ nhân thật là lợi hại, nhưng thân thủ của chủ nhân quá yếu, vừa mới bắt đầu còn hoàn hảo, bây giờ đám Bí Hý này chơi trò đánh lén, không phải là sau lưng chủ nhân hoàn toàn trống không a, thân thể Ma Luyện Sư vốn suy yếu, vạn nhất bị đánh lén, thì coi như xong rồi."

Miệng của hắn đúng thật là miệng quạ đen, vừa mới niệm thao xong, Tiểu Khai liền lộ ra sơ hở, một cái đầu rùa đã dùng thế như lôi điện xuyên qua phòng tuyến như chụp bọ ruồi của Tiểu Khai, "ba" một tiếng nặng nề đánh lên phía sau lưng Tiểu Khai!

" Mạng ta hết rồi!" Trong phút chốc, Tiểu Khai hồn phi phách tán.

" Ngao ô!" Trong cả huyết động, truyền đến tiếng gầm gừ không phải của đám Bí Hý, một tiếng này hùng hồn như thế, biển rộng như thế, phảng phất như khí phách quân lâm thiên hạ, chấn đến lỗ tai mọi người ông ông điếc tai, trong tích tắc này, Ngọc Hồ phảng phất hoảng hốt nhìn thấy thứ gì đó khổng lồ đến bất khả tư nghị mà trong đời hắn chưa từng gặp qua, đang giờ lên chiếc đầu nặng vạn ngàn cân, há rộng chiếc miệng như đỉnh núi lớn, phát ra một tiếng rống giận rung động thiên địa!

" Phác thông!"

Hai chân Ngọc Hồ mềm nhũn, không tự chủ được quỳ xuống trên mặt đất.

Tất cả Bí Hý đều đình chỉ công kích, yên tĩnh phủ phục trên mặt đất, đem đầu và bốn chân đều súc vào trong chiếc mai, một lần nữa hóa thành viên thạch.

Thân thể bọn chúng, tất cả đều không thể khống chế mà run nhè nhẹ, phảng phất như vừa mới mạo phạm thần linh tối cao không thể mạo phạm.

Trong cả huyết động, vạn loại câu tịch, cây kim rớt cũng có thể nghe.

Tiểu Khai rốt cuộc phục hồi tinh thần lại.

Qua một hồi hắn cảm thấy hết thảy cũng đã khác hẳn!

Trên người hần tràn ngập lực lượng kỳ dị vô cùng vô tận, lực lượng này không phải là tiên linh khí, cũng khác hẳn hơi thở trên người Ma tộc, đây là một loại như biển cả, phô thiên cái địa, căn bản không thể dùng ngôn ngữ để hình dung ra lực lượng này.

Trong hoảng hốt, Tiểu Khai phảng phất như thấy Long Chi không gian màu Bích lam khôn cùng bát ngát, mà chính mình lại phảng phất như hóa thân thành rồng, đang ở trong biển rộng tùy ý sướt du, lực lượng mênh mông trong cơ thể cơ hồ muốn phá tan dây trói ràng buộc trong thân thể, cắn nuốt mấy ngàn bình phương công lý biển gầm!

Hần cúi đầu nhìn Ngọc Hồ, trong lòng không chịu khống chế toát ra một ý niệm trong đầu: " Con trùng nhỏ bé!"

Hần lại cúi đầu nhìn đám Bí Hỷ, trong lòng không ngờ xẹt qua một tia sát ý, một ý niệm mơ hồ hiện lên trong não: " Tác phẩm thất bại, tạp chủng chỉ có được một trong vạn phần huyết thống của ta, ta nên giết chết bọn chúng, miễn cho bọn chúng phá hủy thể diện của ta."

Ánh mắt hần màu đỏ, nhìn quanh bốn phía, dự niệm vô cùng bắt đầu suy nghĩ: "Không gian này...không gian mỹ vị...ta sẽ chậm rãi hưởng thụ nó..."

" Oanh long!" Một đạo cột sáng màu trắng chừng ba bốn thước từ trên đỉnh đầu Tiểu Khai phóng lên cao, cổ quang mang trắng mang theo khí thế hùng bá một đường xông lên, phá tan nóc động, phá tan sườn núi, phá tan vô số bùn đất, nham thạch, cơ quan, phong ấn, phá tan cả tòa đỉnh núi, xông lên bầu trời đêm!

Trong ranh giới ma giới rộng lớn vô ngân, có mấy người đồng thời mở mắt.

" Long thần lực thức tỉnh rồi! Truyền nhân của Long Thần đã đi tới Ma giới!" Vong Xuyên Chi Nguyên, Vong Xuyên Quân Hắc Long hoặc nhiên

đứng lên: " Tê Bì Nhĩ Bá Cách, người chờ, khi ta tìm được chủ thần hộ trì, nhìn người còn lấy cái gì theo ta đâu!"

" Không hay! Đây rõ ràng là Long lực lượng, chẳng lẽ Hắc Long đáng chết này không ngờ đột phá?" Sắc mặt Tê Bì Nhĩ Bá Cách âm trầm như có thể ra được nước: " Lúc này đây...sự tình phiền toái rồi."

" Lại có một người, một người rất mạnh đản sanh rồi! Cách cục của ma giới năm đại cao thủ, xem ra sắp viết lại, đây thật sự là có ý tứ!" Ác Ma Thành Chủ cười ha ha chụp lấy tỳ nữ bên người, chỉ dùng một tay hung hăng cắm vào ngực cô ta, đào ra một trái tim đầm máu: " Đã như vậy, ta cũng phải khẩn trương tu luyện a..."

Trung ương ma giới, Ma Tôn chậm rãi mở to mắt: " Tốt lắm, hy vọng ta trở về quê quán, có lẽ phải dừng trên người kẻ này rồi."

Trong huyết động.

Đầu óc của Tiểu Khai như bị châm chích đau đớn, phảng phất như có một ý thức ở sâu trong đang hò hét: " Người không phải Hắc Long, người là Nghiêm Tiểu Khai, chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư Nghiêm Tiểu Khai!"

Nghiêm Tiểu Khai...tên này thật quen thuộc...hẳn là ai vậy?

" Vô Tự Thiên Thư có gì tốt? Làm người có thú vị gì? Làm người của Long tộc ta, tam giới chí tôn, cắn nuốt thiên địa, đó mới chính là nhân sinh khoái lạc chính thức a!" Thanh âm kia ở trong đầu long long quanh quẩn.

Tiểu Khai dùng sức lắc đầu, ý thức kia lại hò hét: " Tỉnh lại, người còn có chuyện muốn làm, người còn phải cứu Tiểu Trúc!"

Tiểu Trúc! Hẳn nói Trì Tiểu Trúc! Toàn thân Tiểu Khai bị giật mạnh rung mình một cái, bị lực lượng mệnh môn cháy sạch như lửa nóng trong đầu hoặc nhiên đại chấn, một cái tát vỗ vào óc mình, nhất thời, ý niệm quái

dị trong đầu bị chụp không còn thấy bóng dáng tâm hơi, thần trí của hắn bỗng nhiên thanh tỉnh!

Đúng vậy, ta là Nghiêm Tiểu Khai, ta không phải Hắc Long, ta phải cứu Tiểu Trúc! Tiểu Trúc còn đang ở bên trên trong động kia, bây giờ cũng không biết thế nào rồi.

Đạo bạch quang vô kiên bất tồi mệnh mông kia, ở giờ khắc này hoặc nhiên tiêu ẩn, hào quang toàn thân Tiểu Khai đã trong phút chốc biến mất không còn thấy bóng dáng tâm hơi.

Hắn cảm giác được, cỗ lực lượng kỳ dị mà phi thường khổng lồ kia, phảng phất như thủy triều đang rút đi rất nhanh.

Tiểu Khai nhắm mắt lại, lặng lặng hồi tưởng, rất nhanh trở về tình hình khi nãy.

" Đúng vậy, ta là bị Bí Hý chàng trúng sau lưng, sau đó...ta giống như bị tư tưởng của hắc long xâm nhập." Hắn vô thức sờ sờ bụng, sờ sờ đầu, sau đó đưa tay sờ ra sau lưng.

Quần áo đã bị đánh vỡ, nhưng trên tay cũng không phải sờ trúng da thịt ấm áp, mà là cảm giác lạnh lẽo bóng loáng, đó là vảy rồng hắn vẫn để ở ngay sau lưng.

Vảy rồng...

Tiểu Khai rốt cuộc hiểu được.

Phiến vảy rồng này cũng giống như thạch đàn, cũng là vật Tiểu Khai không biết làm sao để sử dụng, vừa rồi, phiến vảy rồng bị Bí Hý đánh trúng mà kích hoạt, xâm nhập thần trí của Tiểu Khai, đã gây cho Tiểu Khai long lực cường đại.

Bây giờ, do hắc thành công khu trục thần trí của hắc long, cổ long lực lượng này, bắt đầu lui gót.

Tiểu Khai sợ hãi sờ vảy rồng, hạ quyết tâm, từ nay về sau nếu như không tất yếu, tuyệt đối không thể dễ dàng xuất vảy rồng ra, nếu không, hậu quả có lẽ không sao thừa nhận nổi.

Giờ phút này Tiểu Khai đương nhiên không biết, trong Long Chi không gian, hắc long đang phần nộ phun ra nuốt vào nước biển, phát ra tiếng mắng liên tiếp: " Không đạo lý! Tuyệt đối không đạo lý! Khu khu một nhân loại, hắc cư nhiên có thể khu trục thần trí của ta, sỉ nhục, vô cùng sỉ nhục! Ta cư nhiên bị một con trùng đáng chết nhỏ xíu đến đáng thương mà hắc ôm theo có thể khu trục ta rời khỏi trí óc, còn thiếu chút nữa bị nội thương!"

" Người này thật quá đáng giận, hắc ăn mòn răng nanh của ta, ăn mòn thân thể ta, phá hư kế hoạch xuất thế của ta, còn tìm con khỉ chết đến khi đẻ ta, mà bây giờ hắc còn không cho ta đoạt xác." Hắc long ngửa mặt lên trời thở dài: " Một mảnh kia chính là nghịch lân yếu ớt trên gáy ta a, đã hạ nhiều thiệt thòi tâm huyết như vậy, mà cũng không thể xử lý hắc, ta...ta không cam lòng a!"

Trên người Tiểu Khai phát sinh hết thủy, không phải Bí Hý và Ngọc Hồ có khả năng giải thích, đám Bí Hý khủng hoảng phủ phục trên mặt đất, mặc dù cảm giác được sát khí khủng bố đã biến mất, nhưng căn bản không dám ngẩng đầu lên, Ngọc Hồ còn hoàn hảo, khi khí thế đáng sợ biến mất, đã nhảy nhanh lên, lớn tiếng nói: " Chủ nhân, vừa rồi xuất hiện chuyện gì vậy?"

" Nga, không có việc gì." Tiểu Khai xuất ra một nụ cười: " Vừa rồi ta sử dụng một món ma khí mới luyện chế, không có khống chế được lực lượng cho tốt."

" Dĩ nhiên là ma khí a." Ngọc Hồ sợ hãi vỗ ngực: " Chủ nhân, ma khí của ngài quá mạnh mẽ, vừa rồi ta còn tưởng rằng Ma Tôn đến đây."

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn, cả núi lớn vừa bị bạch quang xuyên thấu, từ nơi này nhìn qua, có thể nhìn thấy bầu trời đêm, hắc bổng nhiên nhớ tới đạo bạch quang xuyên qua lòng núi vừa rồi, còn Tiểu Trúc bên trên, nhất thời vô cùng nóng vội, nói: " Đi, chúng ta mau đi tới."

" Chủ nhân, chúng ta không lấy sách sao?" Ngọc Hồ ngạc nhiên nói.

" Không lấy sách trước, trước tiên đi tìm Tiểu Trúc đã." Tiểu Khai không nói hai lời, phóng người lên, trong phút chốc đã bay cao mấy trượng, Ngọc Hồ liền chạy theo.

Đạo bạch quang vừa rồi phạm vi cũng không tính là quá lớn, hoàn cảnh mặt trên cũng còn tốt, Tiểu Khai bay lên mười trượng, liền nhìn thấy được cảnh sắc quen thuộc, trong lòng hắc trần đầy vui mừng nhảy đi vào, vui vẻ nói: " Tiểu Trúc, ta tới tìm nàng đây!"

Trong sơn động vô cùng sạch sẽ, không chút bụi trần, nhưng Tiểu Trúc vốn nằm ở nơi đó, nhưng sớm đã chẳng biết đi đâu.

Tiểu Khai ngây người ngẩn ngơ, nhanh chóng trùng đi, la lớn: " Có người không? Ai ở chỗ này?"

Ngọc Hồ giành chạy trước bốn phía nhìn xem, thấp giọng nói: " Chủ nhân, nơi này không ai."

Sơn động rất nhỏ, từ nơi này nhìn lại, cả sơn động thu hết vào đáy mắt, căn bản là không có ai, Tiểu Khai ngồi xổm xuống đưa tay sờ tảng đá, tảng đá còn có chút ấm áp, rõ ràng Tiểu Trúc vừa mới rời đi, ánh mắt hắc khê động, cẩn cẩn thận thận nhặt lên một sợi tóc thật dài trên nền đá, đây là do Tiểu Trúc lưu lại.

Tiểu Khai lao ra khỏi động, đưa mắt nhìn ra xa, thiên địa một mảnh tối đen, trong trời đêm một vòng viên nguyệt màu lam đậm phát ra hào quang thăm đậm, chiếu cả thế giới giống như Quý Vực.

Thế giới phảng phất im lặng như bãi tha ma, căn bản không tìm thấy được tính mạng gì đó.

Thế nhưng cô gái Tiểu Trúc, là cô gái nặng yếu nhất trong lòng hắn, nhưng chẳng biết đã đi đâu.

Chỉ trong tích tắc này, Tiểu Khai cảm thấy tay chân lạnh lẽo, phảng phất cả thân thể đều mất đi lực chống đỡ, chán nản ngã ngồi trên mặt đất.

"Chủ nhân, đừng lo lắng." Ngọc Hồ trầm tư nói: "Trong sơn động này không có chút rối loạn, cho dù có người mang đi chủ mẫu, cũng là cần cần thận thận mà di chuyển, điều này nói rằng người này cũng không có ác ý đối với chủ mẫu."

"Ta làm sao mà không lo lắng." Tiểu Khai ngơ ngác nhìn sợi tóc trong tay, nước mắt bất giác chảy xuống: "Ngọc Hồ, người chỉ là một yêu quái, người sẽ không hiểu được đâu. Cả đời này của ta, cũng chỉ thích mỗi một mình nàng. Ta không thích đánh nhau, nhưng ta lại cùng người khác đánh nhau, ta không thích luyện công, nhưng ta bắt buộc chính mình đi luyện thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, ta thật chán ghét phiền toái, nhưng ta nguyện ý liều mạng đi tìm Tê Bì Nhĩ Bá Cách, ta làm các loại sự tình, nghĩ đủ mọi biện pháp, kỳ thật chỉ muốn được ở cùng nàng một chỗ. Nhưng sự tình gì ta cũng làm không tốt, ta chẳng những không cứu được nàng, còn mang nàng bôn ba các nơi mệt nhọc, mà bây giờ, ta lại còn đánh mất nàng, nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì, ta...ta...ta thật không biết nên làm gì bây giờ nữa."

Ngọc Hồ thở dài, vỗ vỗ bả vai Tiểu Khai, ngồi xuống bên cạnh hắn: "Chủ nhân, ngài nói mấy cái này...ta quả thật không hiểu, nhưng ta nghĩ

thấy, nếu chủ mẫu còn sống, chúng ta phải nghĩ biện pháp đi tìm chủ mẫu, sau đó cứu sống chủ mẫu, so với ngồi tại chỗ này ngăn người không phải tốt hơn sao?"

Tiểu Khai giật mình, ngẩng đầu nhìn gương mặt xấu xí của Ngọc Hồ, hốt nhiên đứng lên, dùng sức gật gật đầu: " Người nói đúng."

Hắn dùng ống tay áo hung hăng lau nước mắt, cắn răng nói: " Chúng ta trước tìm Tiểu Trúc, rồi tìm Tê Bì Nhĩ Bá Cách, chỉ cần cố gắng, luôn sẽ thành công!"

Ngọc Hồ nhếch miệng cười, đang muốn nói chuyện, Tiểu Khai đã nhảy xuống, lớn tiếng nói: " Đi, chúng ta đi lấy sách trước! Động tác phải nhanh, vừa rồi động tĩnh quá lớn, ta sợ sẽ có Ma tộc đi tới xem xét."

Bí Hỷ vẫn như cũ đang quy củ phủ phục ở nơi đó, Tiểu Khai trực tiếp đi đến trước lỗ hồng, vận khởi tiên thiên khí, muốn mạnh mẽ xuyên phá kết giới lấy sách, tay vừa chạm vào kết giới, nhất thời lại tê rần, công lực toàn thân lại bị tản mất.

" Ta đến thử xem." Ngọc Hồ là khí vật thành yêu, cũng không có đủ cảm giác như nhân loại, bàn tay đưa ra, cùng kết giới chạm vào nhau, đánh cho vang vang thật lớn, nhưng thật ra cũng không đáng sợ, hắn cắn răng, đưa tay mạnh mẽ thò vào trong tìm tòi.

" Ba" một tiếng, kết giới bùng xuất một điện quang hỏa hoa màu lam, Ngọc Hồ rên lên một tiếng trầm muộn, lui ra sau vài bước, " phốc" một tiếng nổ ra một ngụm máu đen.

Tiểu Khai chụp lấy tay hắn thì nhìn thấy, bàn tay bạch ngọc kia, không ngờ đã bị nổ thành cháy đen.

" Chủ nhân, kết giới này rất lợi hại, chúng ta mạnh mẽ phá giải phỏng chừng không thể thực hiện được." Ngọc Hồ thở dốc nói: " Trừ phi chủ nhân

sử dụng ma khí."

Lời vừa nói đến đây, phía sau nghe đám Bí Hý hống lên gọi tới, một tiếng này tương đương trầm thấp, thoát nhìn không giống như hình dáng tuyên chiến. Hai người cả kinh quay đầu lại, liền nhìn thấy đám Bí Hý đang đứng đối diện, nhìn Tiểu Khai không ngừng gật đầu, đôi mắt nhỏ màu xanh lục, lại đang nhìn kết giới thật chăm chú.

Tiểu Khai hồ nghi nói: " Các người chẳng lẽ muốn giúp ta mở kết giới?"

Đám Bí Hý tĩnh mặc một giây, sau đó đồng loạt gật đầu không một tiếng động.

Tiểu Khai và Ngọc Hồ liếc nhau, đều nghĩ thấy có chút cổ quái, Ngọc Hồ nói: " Vừa rồi không phải các người muốn bảo vệ bảo bối này sao? Vì sao bây giờ lại muốn giúp chúng ta?"

Đám Bí Hý miệng không thể nói, chỉ có thể làm động tác cũng rất phong phú, một con rùa già cầm đầu tiến lên một bước, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm lờ lờ, rồi lại cúi nhìn kết giới, sau đó phát ra một tiếng tương tự như than thở của nhân loại, lại lắc lắc đầu có vẻ tiêu tác.

Tiểu Khai nói: " Người là ý nói...bởi vì nơi này bại lộ rồi, cho nên các người không giữ được bảo bối nữa, chi bằng đưa cho ta?"

Lão rùa già gật gật đầu, nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu, đi đến bên người Tiểu Khai, trái lại sụp xuống, dùng đầu ụi ụi vào đùi Tiểu Khai hai cái.

Kỳ thật đám Bí Hý nghĩ cũng rất đơn giản, vừa rồi trên người Tiểu Khai người được một tia hơi thở của cha ruột, cho nên bảo bối này đưa cho Tiểu Khai, đã tâm an lý đắc, đương nhiên, có đánh chết Tiểu Khai cũng không nghĩ ra nguyên nhân này. Hắn chỉ tránh sang bên cạnh nói: " Vậy các người đến đây đi."

Lão rùa già quay đầu kêu một tiếng, tất cả đám Bí Hý liên tục gật đầu, sau đó đồng loạt lộ đầu ra, trùng tới hướng lỗ hổng kia hung hăng chàngh tới!

Hơn mười con Bí Hý lực lượng cường đại thế nào, nhất thời làm cho vách động bị đâm tới sụp đi xuống, lỗ hổng kia điện quang sáng lên, rớt cuộc "khách sát" một tiếng, phân ra thành bốn năm mảnh. Tuyến trang cổ thư nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Một tiếng nổ "Oanh Long!" Một mặt vách huyết động đột nhiên phát ra tiếng đánh thật lớn, phảng phất như có người đang ở mặt bên kia cầm thiết chùy tạt trúng.

Đám Bí Hý ngẩng đầu lên nhìn qua, vách đá kia ầm ầm một tiếng nổ, từng khối từng khối tảng đá lớn bắn ra, nhất thời lộ ra một cái lỗ thủng lớn trên vách đá, một thân ảnh lóe lên bắn đến.

Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, thất thanh nói: "Sao lại là người?"

Người nọ vừa nhấc đầu, nhìn thấy Tiểu Khai và Ngọc Hồ, nhất thời đã la hoảng lên: "Như thế nào lại là các người?"

Người tiến đến, đúng là tiểu hùng miêu.

Lời của tiểu hùng miêu vừa nói xong, từ trong lỗ thủng kia đã sưu sưu thoán đi tới mấy đạo bóng người, chính là từng gặp qua, hùng miêu gia tộc.

"Uy, tiểu hùng miêu, các người đến làm gì?" Tiểu Khai nói: "Không phải nói sẽ không xâm phạm lẫn nhau sao?"

Tiểu hùng miêu thần thái cổ quái nhìn hắn: "Chúng ta không phải tìm đến để phiền toái, người có biết không đây là địa phương gì?"

Ngọc Hồ gật đầu nói: " Ta biết, nơi này là nơi tàng bảo, các người khẳng định là đến cướp bảo thôi."

Tiểu hùng miêu " xuy" một tiếng cười, lắc đầu thở dài: " Nơi này là thánh địa của Bái Nhĩ gia tộc chúng ta, tồn bày tổ truyền chi bảo của Bái Nhĩ gia tộc, vốn các người là sấm vào thánh địa, Bái Nhĩ gia tộc lẽ ra không ngừng nghỉ cùng các người không chết không dừng, bất quá hôm nay bỏ đi...bảo bối cũng không thuộc về chúng ta nữa."

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 7: Cao Đẳng Ma Tộc

Tiểu hùng miêu tuổi tuy nhỏ, nói ra mấy câu đó, nhưng thật ra lại có ý thâm lương, Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Là ý tứ gì?"

Một thanh âm dị thường hồng lượng từ bên kia lỗ thùng oanh long long truyền tới: " Ha ha, ha ha, ý tứ này không phải thật rõ ràng sao, bảo bối của Bái Nhĩ gia tộc, từ hôm nay trở đi đã thuộc về ta! Các người hai tiểu quý làm sao tới, còn không mau xưng tên ra!"

Theo lời nói, một người tuổi trẻ tuấn tú đang như lưu tinh từ lỗ thùng đi ra!

" Là người!" Tiểu Khai và Ngọc Hồ đồng thời kinh hô.

Đúng vậy, người này bọn họ từng gặp qua, nếu không phải người này đột nhiên hét lớn, cũng sẽ không làm hại bọn họ rớt xuống huyết động, lại càng không làm hại Tiểu Khai đánh mất Tiểu Trúc, người này, đúng là cao đẳng ma tộc mà Tiểu Khai nhìn thấy qua khe hở vách động nửa giờ trước!

Người này đi vào, tất cả thần sắc của đám hùng miêu đều trở nên khó coi, ở phía sau người này, lại đi vào thêm hơn mười ma tộc có bộ dáng như nhân loại.

" Tốt lắm, đừng nhiều lời, đám phế vật của Bái Nhĩ gia tộc các người, đưa đồ giao ra đây." Ánh mắt người tuổi trẻ sắc bén như điện, đang chăm chú nhìn vào trên mặt tiểu hùng miêu.

" Không cần tìm, ở nơi đây." Tiểu hùng miêu thở dài, lai dương dương chỉ ngón tay ra phía trước: " Nhạ, chính là trên mặt đất kia."

" Người muốn chết!" Người tuổi trẻ gầm lên một tiếng, tay đưa ra, nhất thời đưa tiểu hùng miêu lảng không, căng căng bóp chặt cổ họng hắn: " Nói cho người, đám phế vật, kiên nhẫn của bốn thiếu gia là có hạn."

" Ba thiếu gia, ngài đừng tức giận, ngài đừng tay đã." Một lão hùng miêu căng thẳng vọt đi ra, giải thích: " Cháu của ta không có nói dối, quyển sách kia...quyển sách kia đích xác đúng là tổ truyền chi bảo của chúng ta."

Ánh mắt của Ba thiếu gia quét đi, rơi xuống trên cổ thư nằm trên mặt đất, chậm rãi nói: " Nghe nói " Phá Thư" có thần thú thủ hộ, còn có Vạn Thú Kết Giới phong ấn, sao lại ở trên mặt đất?"

" Ta..ta cũng không biết a." Lão hùng miêu nhìn Tiểu Khai và Ngọc Hồ, lại nhìn mặt sau suốt tề tề một loạt Bí Hý, đầu óc mơ hồ: " Ba thiếu gia ngài xem, Bí Hý này thật chính là con của rồng, cũng là thủ hộ thần thú của gia tộc chúng ta, bây giờ Bí Hý đều đi ra hết, này...này thật khác thường a, trước khi chúng ta tiến vào, khẳng định đã xảy ra sự tình gì."

Ánh mắt Ba thiếu gia ngưng lại, rơi xuống trên đám Bí Hý: " Đây là Bí Hý thần thú trong truyền thuyết?"

Phía sau hắn, một ma tộc lớn tuổi mỉm cười nói: " Ba thiếu, trong mắt của chúng ta, thần thú tự nhiên không tính là gì, nhưng đối với Bái Nhĩ gia tộc mà nói, Bí Hý thần thú đích xác rất lớn mạnh, theo ta biết, lão già này thật ra không có nói dối."

Ba thiếu gia chậm rãi gật đầu: " Tốt lắm." Hắn ném tiểu hùng miêu trên mặt đất, ánh mắt phảng phất như đao kiếm sắc bén, xoát rơi xuống trên mặt Tiểu Khai: " Người là ai?"

Tiểu Khai lạnh lùng trừng mắt: " Ta là ai mắc gì tới người!"

Tiểu hùng miêu thở hổn hển trên mặt đất, ngẩng đầu lên nói: " Uy, bằng hữu, người nói chuyện cẩn thận, vị Ba thiếu gia này người không thể đắc tội được đâu, còn không mau bồi tội với Ba thiếu gia!" Nói xong, còn nhìn lại Tiểu Khai nháy mắt.

Tiểu Khai mỉm cười, trong lòng nhưng thật ra có điểm cảm kích. Tiểu hùng miêu lúc này nói ra những lời này, thoát nhìn là muốn cấp cho Ba thiếu gia lời nịnh nọt, kỳ thật cũng nhắc nhở chính mình đừng ngạnh bướng, hăn nhìn tiểu hùng miêu khề gật đầu, lời nói càng cuồng vọng: " Tiểu tử, nhìn hình dáng của người ta cảm thấy không sáng chút nào, nếu không chút ta đánh một trận?"

Trên mặt Ba thiếu gia dửng khởi lên một trận giận dữ, tay phải nặng nề vung lên, đang muốn đáp ứng, phía sau lão ma tộc kia liền giữ chặt cánh tay hăn: " Ba thiếu gia, nghe ta nói!"

" Cổ lão, chẳng lẽ người sợ ta đánh không lại hăn?" Ba thiếu gia nặng nề hừ một tiếng, quay đầu trừng Cổ lão.

Cổ lão cũng không gấp, mỉm cười, thấp giọng nói: " Thiếu gia, thời điểm ngài vừa mới tiến tới, bọn họ liền biểu hiện hình dáng đã gặp qua ngài, chẳng lẽ ngài không tò mò hay sao?"

Ba thiếu gia nhíu mày nói : " Vậy thì làm sao?"

Cổ lão nói: " Thiếu gia ngài ngẫm lại, đối đầu lớn nhất của gia tộc chúng ta là ai?"

" Cổ lão, bệnh nghi ngờ của người càng ngày càng nặng rồi." Ba thiếu gia cười nói: " Hai người này ma công thấp kém, thực lực nông cạn, nếu đối đầu của lão gia tử ngay cả kẻ thuộc hạ thế này mà cũng dám phái ra, thì mới thực sự là đáng chê cười."

Cổ lão lại lắc lắc đầu: " Thiếu gia, ngàn vạn lần đừng xem nhẹ, ngài còn nhớ rõ không, vài giây trước, từ phụ cận truyền đến một ma công khí tức đáng sợ, cùng lão gia tử công pháp đối đầu có chút tương tự, ta thật hoài nghi là có vị nào tự mình đến đây."

Lời này nói ra, thần sắc Ba thiếu gia đã trở nên nghiêm túc: " Đúng vậy, xem trận ba động kia mạnh mẽ, ta đã thật hoài nghi là vị nào tự mình đến đây, cho nên chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, nhanh cầm bảo bối trở về."

Cổ lão nói: " Hai người này nhận được hình dáng của chúng ta, nhưng lại ma công thấp kém, đây là một trong những nghi điểm, hẳn rõ ràng ma công thấp kém, lại dám mở lời ngang ngược trước mặt chúng ta, phảng phất không sợ bị chúng ta giết chết, đây là nghi điểm thứ hai, có hai nghi điểm này, thiếu gia có ý nghĩ gì?"

Thần thái của Ba thiếu gia có điểm ngưng trọng: " Người là nói...hẳn cố ý chọc giận ta, muốn cho ta chủ động ra tay?"

Cổ lão chậm rãi gật đầu: " Thiếu gia người cũng biết, lão nhân bọn họ những cao thủ cấp bậc này, nếu trực tiếp ra tay đối phó hậu sinh văn bối, khẳng định sẽ bị chê cười, trở thành sự đàm tiếu của cả ma giới, nhưng nếu thiếu gia động thủ trước, muốn giết chết đệ tử nhập thất của hẳn..."

Ba thiếu gia thật sâu hít vào một hơi, sợ hãi nói: " Ta đã hiểu!"

Cổ lão mỉm cười: " Hôm nay chúng ta đến đoạt bảo bối, vị này cho dù ngàn vạn lần không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn, mà không có ý tứ xuống tay cướp đoạt. Cho nên, chỉ cần chúng ta có thể nhẫn nhịn, tuyệt không động thủ, nhưng hôm nay, coi như chúng ta thắng."

Trong lòng Ba thiếu gia trở nên sáng sủa, lúc này nhìn Tiểu Khai nói: " Đánh nhau thì không cần, chúng ta còn có chính sự muốn làm, bằng hữu người mau lui đi."

Tiểu Khai phảng phất bỗng nhiên như nhập phải ma chướng, thế nhưng cũng vẫn dây dưa: " Uy, vừa mới nói sẽ đánh nhau, sao không thử xem quyền cước một chút đi? Đến đến đến, người tiếp ta một chiêu." Hắn xòe hai tay ra, thủ thế.

Ba thiếu gia cả kinh, chạy nhanh nhảy sang bên, vội la lên: " Ta không đánh với người!"

Hắn nói chuyện với Cổ lão thanh âm rất nhỏ, ngoại trừ hai người không ai nghe rõ. Nhưng bây giờ những lời này nói ra, chẳng những đám hùng miêu mở hai mắt nhìn, ngay cả mấy cao đẳng ma tộc đi theo phía sau cũng đều mở to hai mắt nhìn.

" Thiếu gia, người làm sao vậy?" Một thuộc hạ nhịn không được kêu lên: " Hôm nay chúng ta đang muốn giết người diệt khẩu, vì cái gì mà lại không giết chết bọn họ, Thiên Yêu kia, chính là cực phẩm bạch ngọc a, lấy để luyện khí tuyệt đối là tài liệu tốt."

Ba thiếu gia quay đầu " ba" một cái tát đánh vào trên mặt người nọ: " Hồn đản, bốn thiếu gia làm việc, chừng nào tới phiên người xen vào?"

" Chủ nhân, người không phải bị thống quá độ...thần kinh bị thất thường chứ?" Ngọc Hồ thừa dịp có cơ hội bên kia rối loạn nội bộ, vội kéo cánh tay Tiểu Khai: " Đây chính là cao đẳng ma tộc a, chỉ động đầu ngón tay là có thể làm cho chúng ta thần hồn câu diệt, sao ngài lại khiêu khích hắn, tranh thủ chạy trốn a."

" Người không rõ." Tiểu Khai trầm giọng nói bên tai Ngọc Hồ: " Bọn họ rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu, sẽ không thả chúng ta đi đâu, muốn sống thì phải dùng kế. Người nên chuẩn bị sẵn sàng, đợi lát nữa ta vừa ra tay, người lập tức chạy trốn, ta sẽ đuổi theo."

Ngọc Hồ mở to hai mắt nhìn: " Chủ nhân, thực lực của ngài tương đương ta, nên là ta yểm hộ ngài chạy trốn mới đúng a."

" Người không hiểu, ta có tuyệt chiêu." Tiểu Khai thấp giọng nói: " Tóm lại, nghe ta, đúng vậy." Hãn thuận tiện nhìn về mặt kính ngực của tiểu hùng miêu: " Tiểu tử kia...có cơ hội, mang theo hãn cùng chạy."

" Ách..." Ngọc Hồ suy nghĩ nửa ngày, mới mê mang gật gật đầu: " Tốt đấy."

Đã hai bên cùng công đạo xong, vở kịch hay sắp mở màn, Tiểu Khai dương dương liếc Ba thiếu gia : " Được rồi, đã người đối trá, ta chủ động ra tay vậy, người cứ xem đi."

Lần này hãn không phải hư trương thanh thế, lời vừa nói ra, đã xuất điểm một đầu ngón tay, một đạo hào quang đen như mực xoát bắn ra ngoài, tốc độ còn hơn tiên thiên khí và kiếm quang, nhanh hơn cả thập bội, mới vừa chuyển mắt, đã bắn tới trước mắt Ba thiếu gia.

Ba thiếu gia chấn động, hai tay vừa lật, một cây quạt xếp màu trắng liên tục che trước mặt, ngăn trở ô quang.

" Xích." Một tiếng, ô quang kia phảng phất có tính ăn mòn, nhất thời đem quạt giấy làm lủng một lỗ nhỏ, Ba thiếu gia càng giật mình, quạt giấy càng lệch đi, ô quang xuyên thấu cây quạt xếp, từ bên tai hãn xẹt qua, bám theo một tiếng gió rít.

" Ta kháo, ta không phải nằm mơ a!" Tiểu hùng miêu kêu to: " Rõ ràng người chỉ mạnh hơn ta một ít, như thế nào bỗng nhiên lợi hại như vậy? A, ta biết rồi, người nhất định là cao thủ che dấu tung tích! A...a! Ai yêu, yêu quái chết, người kéo ta làm gì?"

Nửa câu trước là do tiểu hùng miêu giật mình quá độ mà cảm khái phát ra, nửa câu sau cũng do hãn bị Ngọc Hồ lôi kéo chạy trốn chết, một đầu chàng vào trên vách đá, bị đâm cho đầu choáng váng hoa mắt, trong chớp mắt đầu sưng lại một cục thật to tướng.

Ngọc Hồ đầu cũng choáng váng đứng lên, lòng tràn đầy áy náy tiêu sái đi đến bên người Tiểu Khai, thấp giọng nói: " Chủ nhân, thực xin lỗi, bọn họ bày ra kết giới, ta..ta trốn không thoát!"

Tiểu Khai cúi đầu ủ rũ nhìn Ngọc Hồ, đặt mông ngồi xuống: " Xong rồi, xong rồi...lần này bỏ đi."

Long lực lượng trên người hắt một mực tiêu lui, vừa rồi còn sót lại một chút, hắt đoán chắc đây là cơ hội duy nhất có thể bỏ chạy, liều chết phát ra một chút long lực lượng cuối cùng, định đánh bị thương nặng Ba thiếu gia rồi sau đó đào tẩu, không ngờ Ba thiếu gia chỉ bị hủy một cây quạt giấy, chỉ một thoáng đã hóa giải đi thế công của hắt. Mà kế hoạch Ngọc Hồ chạy trốn, lại hoàn toàn hủy diệt.

Cứ như vậy, có lẽ chủ tớ hai người, hôm nay đều xong đời ở chỗ này rồi.

Đối diện, Ba thiếu gia thầm giật mình, nghĩ thầm Cổ lão suy đoán quả thật chuẩn xác, hai người này khẳng định là đồ đệ mới thu của vị nào đó, mặt ngoài xem ra thực lực nhỏ yếu, nhưng có thể phát ra công kích cường đại như vậy, mà đạo ô quang này sao lại không phải là chiêu bài ma công của vị cao thủ kia?

Phía sau Ba thiếu gia, tên vừa mới trúng một cái tát đã bắt đầu cười ha hả: " Ha ha, ta biết các người sẽ nhân cơ hội chạy trốn, nói cho các người, hôm nay chúng ta muốn giết người diệt khẩu, ai cũng đừng mong chạy, đặc biệt là người, người chỉ là một Thiên Yêu nho nhỏ, có phải là bị đâm cho choáng váng hoa mắt rồi không?"

Ba thiếu gia chỉ hận Tiểu Khai và Ngọc Hồ không sớm cút đi nhanh một chút, nghe nói như thế, nhất thời lửa giận khởi lên trong lòng, quay đầu lại là một cái tát hung hăng lên mặt hắt: " Hôn đản, còn không mau triệt đi kết giới, lão tử khi nào thì muốn giết người diệt khẩu?"

" Thiếu gia, người...người rõ ràng vừa mới nói..." Cuối cùng vị này cũng không ngu lắm, kịp thời ngậm miệng lại, liền triệt rút kết giới.

" Các người đi thôi." Ba thiếu gia cười thật sáng lạn: " Con người của ta luôn luôn yêu chuộng hòa bình, chỉ thích kết giao bằng hữu, không thích đánh đánh giết giết, hôm nay là việc riêng của gia tộc chúng ta, hai vị ở lại không tiện a."

Tiểu Khai hồ nghi nhìn xem Ba thiếu gia: " Người nói thật sự?"

" Đương nhiên, đương nhiên." Ba thiếu gia nhanh chóng tránh sang bên, lộ ra mảnh trống sau lưng: " Đến đến đến, đi bên này."

Tiểu Khai không nói hai lời, kéo Ngọc Hồ bỏ chạy, mắt thấy sắp rời khỏi, tiểu hùng miêu ở phía sau bỗng nhiên hô lên: " Chờ một chút."

Ba thiếu gia hừ lạnh một tiếng, liền chụp lấy yết hầu của tiểu hùng miêu: " Nói nhảm ít đi!"

Trong tích tắc này, trong đầu Tiểu Khai chẳng biết trải qua bao nhiêu ý niệm, rốt cuộc dừng chân lại: " Chuyện gì?"

" Không có gì." Tay của Ba thiếu gia nắm càng chặt hơn, căn rằng nói: " Đây là chuyện riêng của chúng ta, người mau đi thôi."

Ở trong tay hắc, tiểu hùng miêu bị bóp cổ đến toàn thân run rẩy, miệng đã toát ra bọt mép, mắt thấy lập tức sẽ bị bóp chết, mà ở đây lại có nhiều hùng miêu, thế nhưng không có một người dám ra mặt cầu xin tha thứ. Tiểu Khai nhìn vào trong mắt, bỗng nhiên đã nghĩ đến chuyện của ban ngày một màn.

Trong trời chiều như máu, tiểu tử kia dừng chân lại, quay đầu nói: " Kỳ thật người muốn giải phong ấn, cũng không nhất định phải tìm Tê Bì đại nhân đâu."

Toàn thân Tiểu Khai chấn động mạnh, xoay người lại, lớn tiếng nói: " Ta còn là muốn nghe xem hã muốn nói gì."

Ba thiếu gia hận tới cắn chặt răng ken két, rồi trong lòng nghi ngờ có vị cao thủ kia ở bên, thế nhưng không dám cự tuyệt yêu cầu của Tiểu Khai, hãnh hãnh buông tay, ném tiểu hùng miêu lên mặt đất: " Người nói!"

Tiểu hùng miêu nằm trên mặt đất, kịch liệt run rẩy, thở ra một hồi, mới ngẩng đầu lên thở dốc nói: " Quyển sách kia...đó là Phá Thư...tác dụng của nó chính là...phá hết phong ấn trong thiên hạ!"

Một câu nói xong, hã lại nằm dài trên mặt đất, kịch liệt nôn mửa.

Ánh mắt của Tiểu Khai, trong phút chốc đã chột sáng!

Ngọc Hồ đã quay đầu lại: " Chủ nhân, giống như là chủ mẫu bị phong ấn phải không?"

Tiểu Khai hít một hơi thật dài, ngẩng đầu lên, nhìn ra xa xa.

Cổ thư vẫn nằm trên mặt đất, ở chung quanh hã, vây đầy Bí Hý, mấy Bí Hý nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Khai, nhất thời xoát xoát ngẩng đầu lên, phảng phất là ấn chứng theo câu nói của tiểu hùng miêu.

" Ta quyết định rồi." Tiểu Khai chậm rãi ưỡn ngực, đứng trước đôi mắt tinh quang lờ lờ của Ba thiếu gia: " Quyển sách này, ta cần nó."

Ba thiếu gia hung hăng trừng mắt nhìn hã, ánh mắt như sói như hổ, nói ra càng nghiến chặt răng: " Người không cần rượu mời không uống đòi uống rượu phạt."

" Ta cũng không muốn rượu phạt." Tiểu Khai một khi làm ra quyết định, cả người ngược lại lại thoải mái, không ngờ còn nhún vai: " Nhưng quyển sách này đối với ta quá trọng yếu, ta không còn biện pháp."

Đầu năm nay rất nhiều sự tình đúng là như vậy, thời điểm địch nhân biểu hiện là rất nhỏ bé, chúng ta đã nghĩ sẽ hung hăng khi dễ hăn, mà khi hăn ở thời điểm như không chút sợ hãi, chúng ta chính mình ngược lại sẽ lùi bước.

Ba thiếu gia đúng là như vậy, rõ ràng hận đến nghiến răng ken két, nhưng hết lần này tới lần khác lại không dám động thủ, càng là sợ vị cao thủ ở chỗ tối tìm được cái cớ đi tới một lưới bắt hết, hăn dồn dập thở vài hơi, trầm giọng nói: " Lão Cổ, đi lấy sách."

Lão Cổ gật gật đầu, thân hình căn bản bất động, chỉ đưa tay lẳng không một trào, Cổ thư liền bay lên, Bí Hý đầy đất cùng kêu to, cái cổ thò ra muốn ngăn lại, lão Cổ hừ lạnh một tiếng, ngón tay bắn ra, chỉ nghe " Phan, phan, phan, phan, phan" Không ngừng bên tai, những cái đầu vươn tới phảng phất như bị đánh trúng, cả đám rụt về, quyển Cổ thư chậm rãi ung dung bay vào trong tay của Cổ lão, cổ tay hăn vừa lật, đã đem sách bỏ vào trong túi.

Ba thiếu gia nhìn Tiểu Khai cười lạnh nói: " Người ý hôm nay ta không dám động thủ với người sao? Bây giờ ta cầm Phá Thư rời đi, người nghĩ có thể ngăn cản ta? Nói sau, có lẽ người còn không có thực lực này."

Tiểu Khai đương nhiên không rõ Ba thiếu gia vì sao không dám ra tay, nhưng để cho Ba thiếu gia mang sách đi như vậy, hăn cũng không nguyện ý, đứng ngay chỗ vỡ của vách động ngăn lại nói: " Từ từ."

Ba thiếu gia mỉm cười, bỗng nhiên thân hình hoảng lên, tốc độ còn nhanh hơn Tiểu Khai không chỉ thập bội, Tiểu Khai căn bản không nhận ra động tác của Ba thiếu gia, trong mắt đã mất đi mục tiêu.

" Cổ lão, lui lại." Thanh âm Ba thiếu gia lãnh ngạo từ ngoài chỗ vỡ truyền đến. Hăn nhìn thấy Tiểu Khai, trong mắt đều là cười nhạo.

" Thiếu gia, vị cô nương kia..." Cổ lão chần chờ nói.

" Vô nghĩa, đương nhiên mang đi!" Ba thiếu gia cắt lời hẳn: " Đừng dây dưa, nhanh lên."

Cổ lão " ai" một tiếng, thân hình liên tiếp hoảng động, trong nháy mắt đã chui ra lỗ thủng, Tiểu Khai mặc dù ngăn ở cửa, nhưng đối với mấy cao đẳng ma tộc mà nói, lại căn bản là thủng rỗng kêu to.

Tất cả đám hùng miêu chạy nhanh tới, cả đám lộ đầu ra lỗ thủng, đứng xa xa nhìn, nhưng không có một người dám đi ra ngoài.

Ngoài động, đúng là giữa hư không ngay sườn núi, bụi mù liễu liễu nhiều phiêu phù màu xám xanh, thoát nhìn tất cả mọi người có vẻ mê mê mang mang, hai ma tộc cẩn cẩn thận thận nhắc lên một cái giường băng bạch ngọc điêu khắc bay lên, vừa lúc Tiểu Khai nhìn qua.

Tiểu Khai vừa nhìn thấy, nhất thời toàn thân run lên, thất thanh quát: " Tiểu Trúc!"

Ngọc Hồ cơ hồ đồng thời cũng hô lên: " Chủ mẫu!"

Đúng vậy, tuyệt sắc mỹ nữ hai mắt nhắm chặt đang nằm trên giường tuyệt đối không phải người khác, đúng là Trì Tiểu Trúc vừa mới ly kỳ mất tích!

Ba thiếu gia quay đầu nhìn Tiểu Khai lạnh lùng cười, thúc một cái thân hình chột lóe, sớm đã ra ngoài mười trượng.

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Khai rốt cuộc bất chấp rất nhiều, từ trong lòng ngực móc ra Vạn Uẩn Bình, đổ một bình Bí Hỷ và một bình Hận Bạt toàn bộ đổ ra, sau đó liền ném cái chai lên không, hét lớn một tiếng: " Thu cho ta!"

Vạn Uẩn Bình cường lực phát động, hai điều bạch quang mang mang như dây lưng xuyên qua hơn một ngàn thước không gian thật lớn, đem tất

cả Ma tộc bao phủ đi vào!

Ba thiếu gia mới vừa tiếp xúc, chợt cảm thấy một cỗ hấp lực kháng cự truyền đến, cả thân hình ngạnh sanh bị hấp lui mấy thước, nhất thời chấn động, quát: " Ma khí thật mạnh, mọi người cẩn thận!"

Đám ma tộc này đều là cao thủ thân kinh trăm trận, tề tề hét lớn một tiếng, ma công ra hết, nhất thời giữa không trung màu xanh, lục, hồng, tím, đen các khí lưu đủ màu xoay quanh quần quanh, thế nhưng dưới hấp lực của Vạn Uẩn Bình thật khó khăn mới ổn định thân hình.

Vạn Uẩn Bình phát ra tiếng rung động kịch liệt phảng phất như tiếng gió rít , lắc lư, hấp lực nhất thời lại tăng thêm ba phần, mấy ma tộc đồng loạt phun ra một ngụm máu đen, máu vừa ra miệng, những khí lưu đủ màu sắc càng thêm đặc hơn, dưới chân chúng ma chắc chắn như bàn thạch, với lực lượng của Vạn Uẩn Bình, không ngờ không thể hấp được bọn họ.

Mặc dù Tiểu Khai tình thế cấp bách, nhưng vẫn như cũ không nhịn được lặng lẽ hít vào một hơi. Có thể nói, từ khi Tiểu Khai tìm được Vạn Uẩn Bình tới nay, bảo bối này lần đầu tiên gặp phải sự chống cự như vậy.

Gia tộc của Ba thiếu gia vốn đúng là một trong mấy gia tộc cực mạnh trong ma giới, lần này hãn xuất hành đều mang theo một đám cao thủ trong gia tộc, nghiêm khắc mà nói, chỉ một người trong đó tiến đến, đều có thực lực giết hết mọi người ở đây, giờ phút này hơn mười ma tộc liên thủ, cỗ lực lượng này cũng là nổi danh trong ma giới, có thể chống cự Vạn Uẩn Bình, cũng không có gì kỳ lạ.

Trong huyết động, bốn Hạng Bạt vừa ra liền kêu to lên: " Ha ha, cuối cùng để chúng ta trốn ra, hai tiểu tử đáng chết kia, còn không để cho đại gia hảo hảo giáo huấn cho một phen."

" Đúng, đúng, chúng ta nhất thời không tra kỹ, không ngờ trúng phải kế của tiểu nhân, thiếu chút nữa đã ra không được nữa, hoàn hảo ông trời có

mắt, lần này chúng ta phải hảo hảo báo thù."

" Hắc hắc, đại ca nói đúng, có cừu oán báo thù, có ân không báo, lúc này mới là bản sắc của quái hiệp tứ chi mai chúng ta!"

" Dĩ nhiên dĩ nhiên, lời này của tam đệ, nói ra tiếng lòng của chúng ta a!"

Bọn họ lắc đầu một trận phát uy, sau khi nói xong thì mới bắt đầu giương mắt dò xét, vừa nhìn thấy, nhất thời lại càng hoảng sợ, bốn phương tám hướng đều là Bí Hý, từng đôi mắt màu xanh lục đang gắt gao giương mắt nhìn bọn họ, cũng không biết đang có chủ ý gì.

" Ai, đại ca, có điểm không đúng, mấy con này hình như là thượng cổ thần thú."

" Ta cũng không phải không biết, đây là Bí Hý, đừng sợ, nói cái gì cha cũng là thượng cổ thần thú, cấp bậc giống nhau, ai sợ ai?"

" Đây...ách..đại ca, thường có câu nói, hảo hán cũng khó địch bốn tay, huống chi, nơi này giống như không chỉ có bốn tay thôi đâu."

" Mặt khác, ta bỗng nhiên nhớ tới một việc, giống như Địa Ngục Hỏa Ma của chúng ta, đối với mấy mai rùa này không có tác dụng gì."

" Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

" Người đang ở mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, đại ca, ta xem hay là chúng ta cầu hòa đi!"

Bốn con Hạng Bạt trí thương không thấp, trong chớp mắt đã tính ra kết quả, cẩn cẩn thận thận nhìn nhìn Bí Hý chung quanh, lại ngoan ngoãn giơ lên bốn móng, an tĩnh im lặng ngồi xuống, chờ đợi tuyên phán.

Đám Bí Hý tề xoát xoát gật gật đầu, giống như đang nói " Các người thức thờ", sau đó, tất cả những đôi mắt xanh lục đều nhìn ra hướng cửa.

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đệ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 8: Phong Ma Khẩu Quyết

Ngoài lỗ thủng, Vạn Uẩn Bình và phần đông Ma tộc, hình thành một sự giằng co tạm thời. Một bên giằng co, Tiểu Khai và Ba thiếu gia thì đang tranh cãi.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, trả lại Tiểu Trúc cho ta, ta để cho các người đi!" Tiểu Khai lớn tiếng nói.

"Hừ, người cũng đừng mơ tưởng, ta nói cho người, vị cô nương này là ta phát hiện, ta tuyệt đối sẽ không trả lại cho người." Ba thiếu gia lớn tiếng nói.

"Nhưng người không quen biết nàng, người muốn dẫn nàng đi làm gì?" Tiểu Khai cãi lại: "Ta nói cho người, chuyện khác đều có thể thương lượng, chuyện của Tiểu Trúc, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không thỏa hiệp."

"Thiệt, người không thỏa hiệp liên quan gì ta." Ba thiếu gia nói: "Vị cô nương này trời sinh lệ chất, khí chất thanh lệ vô song, càng khó được chính là xử nữ chi khu, căn cốt chi giai càng ngàn năm khó gặp, ta nhất định phải đem nàng về..."

"Mang về làm gì?" Tiểu Khai vội la lên: "Ta nói cho người đừng mong có chủ ý với nàng, nàng là vợ của ta, người dám chạm vào nàng một chút ta thành quỷ cũng không buông tha người."

" Hừ hừ, người đã tới ma giới, muốn làm quỷ cũng không dễ dàng như vậy, ta không ngại thành thật nói cho người, ta đưa nàng trở về, là muốn lão gia tử của ta thu nàng làm đệ tử nhập thất." Ba thiếu gia cười ha ha: " Hơn nữa, ta đối với vị cô nương này vừa gặp đã yêu, ta nghĩ muốn lão gia tử làm mai, cưới vị cô nương này làm vợ."

" Thả con mẹ người đánh rắm." Tiểu Khai mở miệng mắng to: " Tiểu Trúc nàng thích ta, tuyệt đối sẽ không gả cho người, người này ma tộc đáng xấu hổ, người có tư cách gì cưới nhân loại làm vợ?"

" Tiểu tử, không hiểu thì đừng nói lung tung, thật mất mặt." Ba thiếu gia nói: " Hậu duệ của nhân loại và ma tộc mới là cao đẳng ma tộc tối hoàn mỹ, có huyết thống tối vĩ đại, có thể truyền thừa tuyệt thế ma công của lão gia tử, bỏ đi, nói với người mấy chuyện này chỉ đàn khảy tai trâu."

Tiểu Khai tức giận sắc mặt trắng bệch, cả giận nói: " Được, ta toàn bộ thu thập các người, nhìn người còn dám mạnh miệng."

" Lai nha nha, con chim chết, muốn dựa vào vài món ma khí mà nghĩ đến chuyện thiên hạ vô địch à? Bảo bối này có lẽ người trộm từ sư phó của người ba." Ba thiếu gia phản bác nói: " Có lẽ người còn không biết, vị Tiểu Trúc cô nương trên người còn có nhiều lớp phong ấn vô cùng phức tạp, trong cơ thể còn có hai quả tiên tinh, một con Thiên Yêu, hồn phách chi loạn, trước đó chưa từng có. Trong vòng tam giới, ngoại trừ lão gia tử ta, tuyệt đối không có người khác có thể cứu nàng, người nếu muốn nàng còn sống, thì mau buông tay, nếu không làm tổn thương nhân mạng, đến lúc đó đừng nói ta không nhắc nhở người."

" Người đúng là nhất phái hồ ngôn!" Tiểu Khai nói: " Trong thiên hạ chỉ có ta biết làm sao để cứu nàng, nếu thật để cho thứ như người mang nàng đi về, để cho lão gia tử cá thối của người ra tay, ta sợ nàng sẽ bị các người làm cho mất mạng!"

Cả đám ma tộc và đám thần thú, nhìn thấy hai vị đang cãi nhau ầm ĩ, cảm thấy không biết nghe ai.

Tiểu Khai quay đầu, thấp giọng phân phó Ngọc Hồ: " Người đi ra phía sau, thừa dịp bọn họ còn chưa ra tay, xem có thể cướp được Tiểu Trúc về không."

Ngọc Hồ đáp ứng, nhẹ tay nhẹ chân bay qua, đưa tay chụp vào chiếc giường, tay còn chưa chạm tới giường, bỗng nhiên trong không khí tuôn ra một đoàn hỏa quang, Ngọc Hồ kêu thảm thiết một tiếng, phảng phất như con diều bị đứt dây, phiêu phiêu ung dung bay ra ngoài, hoàn hảo thể chất hắc cứng cỏi, giữa không trung mạnh mẽ điều chỉnh thân thể, phun ra một búng máu, cuối cùng ổn định thân hình.

" Tiểu tử, đừng uống phí công phu, vô dụng thôi." Ba thiếu gia cười ha ha: " Chẳng lẽ người còn không hiểu? Thực lực của chúng ta phân biệt như trời và đất, ma công của cao đẳng ma tộc cường đại thế nào, các người mấy con trùng này căn bản không thể đến gần."

Đôi mày của Tiểu Khai cau chặt, quay đầu nhìn đám Bí Hý: " Uy, giúp ta một tay, chúng ta cùng công kích Ba thiếu gia, ta cũng không tin là vô dụng."

Đám Bí Hý nhìn nhau, không tình nguyện cùng lắc đầu, cự tuyệt yêu cầu của Tiểu Khai. Mấy thượng cổ thần thú này trí óc cũng không thấp, rất rõ ràng thực lực của chính mình cách xa cao đẳng ma tộc, bọn chúng sống lâu, cùng thiên địa đồng thọ, làm sao dễ dàng liều mạng như thế.

Ba thiếu gia nhìn thấy Tiểu Khai không có biện pháp, càng hưng phấn, quét mắt nhìn đám ma tộc bên người, quát to: " Các người đều là dũng sĩ của gia tộc, đi, chúng ta cùng phát lực, tránh thoát hai kiện ma khí này, mau đi về nhà!"

Hơn mười ma tộc cùng rống to, thanh âm chấn đến bầu trời run nhè nhẹ, Vạn Uẩn Bình phát ra một trận run rẩy dữ dội, bỗng nhiên " ba ba " hai tiếng, hai điều dây lưng màu trắng ngưng trệ rõ ràng, Ba thiếu gia thân hình bay lên, đã bay ra khỏi phạm vi bao phủ của dây trắng, hai tay hãn xuất chiêu, chiếc giường đặt Tiểu Trúc liền vô thanh vô tức lướt qua, Ba thiếu gia một tay đỡ chiếc giường, nhìn Tiểu Khai cười ha ha: " Cáo từ!"

Tốc độ của hãn phảng phát như quỷ mị, trong bóng tối không nhìn thấy rõ, đã chợt lóe chợt lóe, cơ hồ vọt tới chân trời, mắt thấy hồ nhập rừng sâu, rờn vào biển rộng, rốt cuộc nhìn không thấy nữa.

Tiểu Trúc rõ ràng ở trước mắt, nhưng lại không sao cứu trở lại, giờ phút này tâm tình của Tiểu Khai cấp bách muôn ngàn, có thể nói là trong tích tắc cuộc đời này, không ngờ cả hốc mắt đều đỏ rực, một cỗ nhiệt huyết vọt mạnh lên đỉnh đầu, tiếng hô tê tâm liệt phế: " Tiểu Trúc!"

" Chủ nhân, ngài bình tĩnh một chút..." Ngọc Hồ quay đầu, chỉ thấy thần thái Tiểu Khai dữ tợn, phảng phát ác quỷ, đang một quyền đánh lên lưng của chính mình!

" Hãn điên rồi...không ngờ lại tự tiêu diệt mình." Tiểu hùng miêu âm đạm thở dài, lắc lắc đầu.

Sau một khắc, thiên địa biến đổi!

Vốn là một bầu trời đêm tối đen chỉ mang một chút màu lam, thế nhưng trong tích tắc sáng ngời như ban ngày, một đạo cột sáng thô tế cỡ chừng mấy thước từ trên đỉnh đầu Tiểu Khai trực xông thẳng lên bầu trời, lại xỏ xuyên bẻ gãy nghiền nát cả tòa núi non.

" Ngao ô!" Tiếng rống ngâm kinh thiên động địa vang vọng không gian rộng lớn mấy ngàn bình phương phương viên, vốn Ba thiếu gia đã thoát được chỉ còn cái bóng ở tại địa phương cực xa xăm chợt phát ra " oanh

long" một tiếng nổ, phảng phất như đánh phải một bức tường vô hình, thế nhưng bị ngạnh sanh chàng cho ngừng lại.

" Phách ba!" Một đạo tia chớp đỏ như máu phá không trung, trên đỉnh đầu mọi người uốn lượn vút qua.

Một cỗ khí thể khôn cùng bát ngát từ trên người Tiểu Khai tản mát ra, những nơi lướt qua, tất cả hùng miêu, Bí Hỷ, Hạng Bạt, cùng đồng loạt quỳ xuống trên mặt đất.

Ngọc Hồ tát lên mặt mình, lớn tiếng tự nhủ: " Đây là ma khí, đây chỉ là ma khí, không cần quỳ!"

Tính cách của hắn thật ra kiên nghị, mặc dù hai chân run run phảng phất như muốn quỳ xuống, nhưng vẫn còn gắng gượng đứng đó, không quỳ xuống.

Hai mắt Tiểu Khai trong lúc này, từ đỏ bừng biến thành tối đen như mực, ánh mắt đen nhánh phảng phất như tia laser bắn ra ngoài, đảo qua tất cả ma tộc trước mặt, tất cả ma tộc cảm thấy tâm thần run rẩy, dữ dội, một cỗ tâm tình muốn làm lễ cúng bái nhanh chóng lan tràn ra.

" Mọi người nhất định phải đứng vững, đây là Long Chi Huyền Giới của Vong Xuyên Quân!" Cổ lão tê thanh kêu to: " Tiền bối, người thân là một trong năm đại cao thủ của ma giới, chẳng lẽ muốn phá hư quy củ, tự mình ra tay hay sao?"

Không biết không nói, đám cao thủ ma tộc được tuyển chọn này quả nhiên cũng có địa phương bất phàm của chính mình, dưới uy thế kinh thiên động địa như thế, mặc dù cả đám đầu đầy mồ hôi, nhưng không ai lộ ra vẻ khiếp sợ, hai chân đều đứng thẳng tắp, cắn răng gắt gao đứng chống đỡ lực hấp dẫn của Vạn Uẩn Bình.

Tiểu Khai lạnh lùng hừ hừ, căn bản mặc kệ hắc, lại hướng tới Ba thiếu gia ở phía xa vươn tay ra, nhẹ nhàng một chiêu...thanh âm vô cùng chói tai tại không khí kịch liệt vang lên, phảng phất như sắt thép đang ma sát vào nhau, hai chân Ba thiếu gia căng cứng giữa không khí, phảng phất đang cố gắng bỏ chạy, nhưng một chiêu lực lượng này của Tiểu Khai, không ngờ lại cường đại không thể kháng cự, ngạnh sanh lôi ngược hắc từ mấy ngàn bình phương phương viên kéo tới bên người.

" Người...người rốt cuộc là ai?" Ba thiếu gia sợ hãi không hề là giả vờ, hắc thật sự bị dọa khiếp: " Truyền thuyết Vong Xuyên Quân hóa thân vạn ngàn, hành tung vô định, chẳng lẽ người...người đúng là Vong Xuyên Quân Hắc Long đại nhân?"

Phản ứng của Tiểu Khai rất kỳ quái, hắc nhìn nhìn Ba thiếu gia, lại há mồm, rõ ràng là muốn nói cái gì, nhưng bỗng nhiên lại nhắm lại, cả ánh mắt cũng nhắm lại, toàn thân kịch liệt run rẩy.

" Tiền...tiền bối người đừng làm loạn." Ba thiếu gia sợ hãi: " Ta biết người khẳng định đang vận chuyển ma công gì, người đừng có phá hư quy củ của ma giới...người ra tay với tiểu bối như ta, nếu bị Ma Tôn biết được..."

Tiểu Khai bỗng nhiên hét lên một tiếng, một tiếng này dị thường cổ quái, phảng phất cũng không phải thanh âm của chính hắc, ngược lại không nam không nữ, phân không rõ là thanh âm của ai, tiếp theo, miệng hắc hé ra, nhổ ra liên tiếp những âm tiết cổ quái không ai nghe hiểu, sau đó lại ngậm miệng lại.

Ba thiếu gia khần trương hít vào một hơi, thử nói: " Tiền bối, tiền bối...người làm sao vậy?"

Tiểu Khai nhảy dựng lên, sau đó nặng nề quăng ngã xuống, phát ra tiếng hét thảm, giận dữ hét: " Người cút đi cho ta!"

" Ta...cút đi? Cút đi đâu?" Ba thiếu gia lấp bắp kinh hãi, ha ha hỏi.

Nhưng Tiểu Khai vốn không phải nói với hãn, hãn mở miệng, thanh âm không nam không nữ từ trong miệng hãn phát ra, nhổ ra một chuỗi âm tiết cổ quái không ai nghe hiểu.

Ba thiếu gia lặng lẽ thối lui vài bước, không dám thử mạnh giương mắt nhìn động tác của Tiểu Khai.

Tiểu Khai phảng phất như bị quỷ ám trên thân, trong chốc lát nói tiếng người, trong chốc lát lại nói tiếng thật không hiểu, thanh điều đổi tới đổi lui, giống như là hai người đang cãi nhau.

Ba thiếu gia nhìn hồi lâu, cuối cùng nhìn ra một chút manh mối, trầm tư nói: " Chẳng lẽ Vong Xuyên Quân tiền bối lại bị đa trọng nhân cách, bây giờ bệnh chứng phát tác hay sao?"

Ý niệm này vừa khởi lên trong đầu, nhất thời càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý, vừa rồi biểu hiện cổ quái của Tiểu Khai tất cả đều có giải thích hợp lý.

Hãn sờ sờ cằm, nhịn không được lại muốn: " Nếu thật sự là như vậy, ta bây giờ không phải có cơ hội giết chết hãn hay sao? Nếu giết chết hãn, lão gia tử còn không vui vẻ vô cùng, đến lúc đó địa vị tộc trưởng của gia tộc Bá Cách ngoại trừ ta còn ai ngồi nữa?"

Hãn vừa nghĩ tới đây, nhất thời hung quang trong mắt lờ lờ, lặng lẽ nâng tay lên.

Đúng lúc này, Cổ lão dưới hấp lực của Vạn Uẩn Bình gian nan hô lên một tiếng: " Thiếu gia, không thể!"

Ba thiếu gia cả kinh, nhất thời như nước lạnh xối lên đầu, hoàn toàn tỉnh táo!

Đúng rồi, đúng rồi, đây chính là một âm mưu! Đáng chết Vong Xuyên Quân, một kẻ không thành, lại sanh một kẻ, hẳn rõ ràng đang làm bộ, làm bộ phát bệnh, đây không phải là dẫn dụ ta chủ động công kích hẳn hay sao?

Hắn tưởng tượng đến đây, lại không hề chậm trễ, giữ chặt chiếc giường, quay đầu bay đi, rốt cuộc mặc kệ nơi này đang diễn màn kịch gì.

Nhưng đúng lúc này, chợt nghe được Tiểu Khai phát ra một tiếng quát murrì phần khí thế: " Cút ra cho lão tử!" Sau đó, long khí thế phô thiên cái địa xoát một cái tan thành mây khói, phía sau " cô đông" một tiếng, Tiểu Khai đã ngã xuống đất.

" Chủ nhân, sao lại thế này?" Ngọc Hồ chạy nhanh tới nâng Tiểu Khai: " Ma khí của ngài giống như không còn linh nữa?"

" Mất linh con khi." Tiểu Khai thần tình đều là cuộn cuộn mồ hôi, dùng tay áo lau một hơi, mắg: " Ta thiếu chút nữa bị lão già đáng chết kia chiếm cứ thân thể rồi."

" Vì cái gì? Vì cái gì? Ta vì cái gì lại thất bại nữa? Rõ ràng là hẳn chủ động gọi ta về a!" Trong Long Chi không gian, hắc long phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, thân hình thật lớn giảo động cả nước biển phảng phất như sôi trào lên: " Không đạo lý, thật sự không đạo lý a! Lần sau, người chờ xem Nghiêm Tiểu Khai, bốn long nhớ kỹ người rồi, người lợi dụng lực lượng của ta, lại còn không cho ta điểm lợi, coi như oán thù này chúng ta đã kết xuống rồi. Lần sau người còn dám gọi ta về, ta nhất định phải ăn mòn thần trí của người, chiếm cứ thân thể người, sau đó...sau đó lão tử lập tức tự sát, cho người hồn phi phách tán!"

" Chủ nhân, vậy làm sao bây giờ?" Ngọc Hồ có chút lo lắng nhìn không trung, lực lượng của Vạn Uẩn Bình mặc dù cường đại, nhưng dù sao cũng là vật chết, đám ma tộc đã ngày càng thích ứng, xem hình dáng tùy lúc đều

có thể tránh thoát hấp lực, cho nên Ba thiếu gia, hẳn thừa dịp này đã chạy đi rất xa rồi.

" Mẹ nó, Ba thiếu gia, người là con thỏ chuyển thể hay sao? Chỉ biết chạy!" Tiểu Khai nghiêng răng đứng lên: " Phi!" một tiếng, nhổ ngụm nước bọt trên mặt đất: " Lần này là người thật sự bức ta, vốn ta không muốn làm tuyệt tình như vậy, nhưng là vì Tiểu Trúc, đừng trách ta ra tay vô tình..."

" Ách...chủ nhân, chẳng lẽ ngài còn có ma khí?" Ngọc Hồ hưng phấn nói: " Ta chỉ biết pháp bảo của chủ nhân là nhiều nhất."

" Ma khí ta không có, nhưng ta bỗng nhiên nhớ tới, đối phó Ma tộc, ta còn một tuyệt chiêu." Tiểu Khai nhìn bóng lưng của Ba thiếu gia hung hăng đưa lên ngón giữa, bỗng nhiên hai mắt trợn trừng, lưỡi uốn mạnh, từng chữ đã hét lên: " Phong! Ma! Khẩu! Quyết!"

Phong Ma Khẩu Quyết, thủ đoạn hàng ma tối cổ quái của thiên hạ, được xưng là không có ma tộc nào mà không thể phong. Người có duyên chỉ luyện là thành, người vô duyên luyện ngàn năm cũng uổng công. Tại Ma giới khắp nơi trên đất đều là địa phương của Ma tộc, đây đúng là cấm chú siêu cấp tuyệt sát nhất trong tất cả các loại cấm chú, bốn chữ này vừa ra khỏi miệng, chẳng những tất cả Ma tộc sắc mặt đại biến, ngay cả đám Bí Hỷ và Hạng Bạt phủ phục trong động, đều đồng loạt ngẩng đầu lên, thần tình không thể tin được nhìn về phía Tiểu Khai.

Trải qua mấy tháng yên lặng, đến lúc này siêu cấp kỹ năng trong Vô Tự Thiên Thư Phong Ma Thiên, rốt cuộc đã được gặp lại!

Thân thể Ba thiếu gia ở giữa không trung cứ nhiên dừng lại, chậm rãi quay đầu, thần tình vẻ mặt đều là không thể tin được, chiến nguy nguy vươn tay ra, chĩa chĩa Tiểu Khai, phảng phất như muốn nói cái gì, nhưng miệng cứ há ra, cái gì cũng chưa từng nói, bỗng nhiên " a" hét thảm một tiếng, cả thân hình phảng phất như lưu tinh rơi xuống.

Cổ lão phát ra một tiếng hét thảm, cắn mạnh chót lưỡi, phun ra một ngụm máu lớn, huyết châu đầy trời rơi xuống phương viên không gian ba bốn thước, hắc cũng không giống như những Ma tộc khác, những Ma tộc khác đều là máu đen, nhưng ngụm máu này của hắc đi ra, thể những kim quang lờ lờ, trong kim quang còn mang theo huyết quang, thoát nhìn phá lệ kinh tâm động phách.

Máu vừa ra miệng, hắc phảng phất như có thêm thập bội lực lượng, song chưởng phát ra, thể những đem tất cả Ma tộc bên người đồng thời ném ra ngoài, ra khỏi phạm vi của bạch đài(dây lưng trắng), hét lớn một tiếng: "Bảo vệ thiếu gia!"

Vạn Uẩn Bình phát ra tiếng gió rít kịch liệt, phảng phất như rút cuộc khó có thể chịu được đám ma tộc không xem lực lượng của nó trong mắt, hai điều bạch đài trong phút chốc tề tề bao lại Cổ lão, "sưu" một tiếng, phảng phất như trăm xuyên quy hải, thân hình khô gầy của Cổ lão ngạnh sanh bay tọt vào trong bình.

"Ba tháp" nắp bình đóng lại, hai cái chai nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay Tiểu Khai.

Xa xa, Ba thiếu gia nặng nề rơi xuống trong tay đám thuộc hạ, thần tình trắng bệch, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng, hắc luôn ý vào ma công cao minh, hơn nữa ý vào gia tộc sau lưng cũng đủ mạnh, luôn luôn tung hoành, ngẫu nhiên chịu chút thiệt thòi, lão gia tử cũng có thể giúp hắc báo thù, nhưng hắc nghĩ tới nghĩ lui, có chết cũng không nghĩ tới lần này lại gặp phải Phong Ma Khẩu Quyết.

Thời điểm nghe được bốn chữ đó, hắc quả thật như muốn chết cả tâm tình. Nếu sớm biết địch nhân biết sử dụng Phong Ma Khẩu Quyết, có lẽ hắc đã sớm không nói hai lời, quay đầu chạy trốn.

Ai cũng biết, Phong Ma Khẩu Quyết được xưng là phong ấn tuyệt đối, đó là phong ấn mà cả thần cũng không giải nổi a! Nói cách khác, một thân công phu này của hắn, lần này thật sự là hoàn toàn phế đi.

" Lần này thật sự là nháo lớn." Một gã Ma tộc lòng còn sợ hãi nói: " Ba thiếu gia toàn thân công lực đều ở miệng, lần này bị Phong Ma Khẩu Quyết phong ấn, toàn thân công lực bị phế đi hơn phân nửa, có lẽ đại thiếu gia sẽ vô cùng vui vẻ."

" Ai, Cổ lão cũng bị bắt, Phá Thư lại nằm trong tay Cổ lão, lần này thật sự là thất bại hoàn toàn." Lại một gã Ma tộc đỡ lấy chiếc giường bạch ngọc, hãnh hãnh nói: " Hoàn hảo vị cô nương này vẫn còn, chúng ta trở về cũng có công đạo."

Tiểu Khai mặc dù thu thập được Cổ lão, nhưng cũng không có một chút vui vẻ, đứng xa xa nhìn Ma tộc bỏ chạy, rốt cuộc không có cách nào ngăn cản, Ngọc Hồ nhẹ nhàng đi đến phía sau hắn, thấp giọng nói: " Chủ nhân, đừng quá lo lắng, đi vào nói chuyện."

Tiểu Khai gật gật đầu, theo lời đi vào.

Trong động lại là một quang cảnh khác, nhìn thấy Tiểu Khai tiến đến, tất cả hùng miêu đều phác thông phác thông quỳ đầy trên mặt đất, chinh tề kêu lên: " Bái Nhĩ gia tộc bái kiến Hắc Long đại nhân."

Tam Hạng còn đang nhìn chăm chăm Tiểu Khai ngẩn người, Đại Hạng ở phía sau đã dùng sức vỗ hắn một cái, hắn bỗng dưng phản ứng, liền nhanh chóng quỳ xuống trên mặt đất, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Các người không ngờ cũng biết hắc long?"

" Biết, đương nhiên biết." Tiểu hùng miêu lá gan lớn, chủ động ngẩng đầu lên: " Trong năm đại cao thủ ma giới, Vong Xuyên Quân Hắc Long hóa

thân vạn ngàn, bí truyền long lực lượng, có được công kích thủ đoạn nhiều nhất tông tam giới, mấy điển cổ này trong ma giới ai mà không biết chứ?"

" Đúng vậy, đúng vậy." Lão hùng miêu ở phía sau vội nói: " Huyền Hắc Ma Khí của Hắc Long đại nhân ở tại ma giới độc nhất vô nhị, chúng ta làm sao lại không biết, lúc trước chúng ta không biết đại nhân giá lâm, đã có nhiều mạo phạm, tội đáng chết vạn lần, còn mời đại nhân thứ lỗi."

" Nga, ta nghĩ người đang nói tới con rồng kia." Tiểu Khai cười nói: " Các người đứng lên đi, ta không phải là Hắc Long đại nhân gì, các người hiểu lầm rồi."

Chúng hùng miêu hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy cực kỳ kỳ quái, Huyền Hắc Ma Khí của Hắc Long đại nhân căn bản là không cách nào khác giả mạo, Long Chi Huyền Giới lại càng không thể là người khác xuất ra, vị đại nhân này rõ ràng đã thi triển ra chiêu bài công phu của chính mình, vì cái gì bây giờ còn phủ nhận?

Cũng là lão hùng miêu hiểu biết nhiều, trong đầu chuyển mấy vòng, liền nhanh chóng cười khan nói: " Dạ, dạ, chúng ta hiểu lầm rồi, ngài căn bản không phải là Hắc Long đại nhân, Hắc Long đại nhân làm sao lại tới địa phương nhỏ này của chúng ta chứ, ha ha, ha ha."

Hắn vừa nói, vừa nháy mắt với đám hùng miêu, cuối cùng đám hùng miêu này trí óc không kém, chỉ hơi sững sờ một chút đã liền xoát xoát phản ứng: " Đúng vậy, Hắc Long đại nhân có thân phận cao quý, hôm nay lại ở chỗ này khi dễ tiểu bối, chuyện này là chệ cười trong thiên hạ, khẳng định có đánh chết cũng không thể thừa nhận. Chúng ta phải làm chính là phải giúp Hắc Long đại nhân che dấu a, nếu không dưới sự giận dữ của hắn, giết hết diệt khẩu, đó đúng là chuyện xấu.

Một niệm này, tất cả hùng miêu đều cười ha ha đứng lên, phụ họa: " Đúng vậy, đúng vậy, người quả nhiên không phải Hắc Long đại nhân, bắt

quá ngài cũng là vị thiếu niên anh hùng a, di, vị anh hùng này, không biết làm sao xưng hô?"

Tiểu Khai kỳ lạ nhìn đám hùng miêu như bị bệnh thần kinh này, thuận miệng nói: " Ta gọi là Nghiêm Tiểu Khai."

" Tốt! Tên rất hay, tên Nghiêm Tiểu Khai này, quả thật là thiên hạ đệ nhất a!" Đại Hạng nhanh chóng nhảy ra: " Ta sống nhiều năm như vậy, hay là lần đầu tiên gặp được cái tên tốt như vậy. Anh hùng, người thật sự là văn nhã cao tuyệt a!"

Bốn con Hạng Bạt này cũng không ngốc, mặc dù so với đám hùng miêu thì phản ứng chậm hơn một chút, rốt cuộc cũng hiểu được, khi vừa hiểu được, liền nhớ tới ban ngày đã từng cùng Hắc Long đại nhân có một ít xung đột nho nhỏ. Đây chính là sai lầm có thể đưa tới họa sát thân, cho nên Đại Hạng quyết định thật nhanh, quyết định phải lấy lòng Tiểu Khai!

Đại Hạng nhảy dựng ra, Nhị Hạng cũng tiếp tục nhảy theo, nói lời bay tứ tung: " Đại ca nói đúng, tên này, thoát nhìn đường đường chính chính, đọc lên khí quán núi sông, quả nhiên là một cái tên thật là lợi hại a!"

" Còn nói gì, tên của anh hùng làm sao có thể bình thường?" Tam Hạng hưng phấn nói: " Người xem chữ Nghiêm này, kỳ thật chính là Viêm cùng âm, Viêm là gì? Đó là Hắc Long Chi Hỏa a, vị long viêm long viêm, đó là lực lượng đứng đầu của ma giới. Nói tới chữ Tiểu, đây là khiêm tốn a, từ xưa tới nay, đại nhân vật chính thức đều khiêm tốn, cho nên, một chữ Tiểu này, có thể nhìn ra vị anh hùng này có ý chí bao la rộng lớn, còn chữ Khai này..."

" Ta biết, ta biết." Tứ Hạng cười ha ha chạy đến, dùng sức nói: " Từ phản nghĩa của Khai là gì? Là Quan a, quan là phong bế, cho nên Khai đúng là Phá Phong, Bái Nhĩ gia tộc có quyền sách này được xưng là " Phá Tẫn Thiên Hạ Phong Ấn.", các người nói ai là người phong ấn cực mạnh của ma

giới? Đương nhiên là Bá Cách gia tộc Tê Bì đại nhân, các người nghĩ thử đối đầu lớn nhất của Tê Bì đại nhân là ai? Thì phải là Vong Xuyên Quân Hắc Long đại nhân a, người xem, vị...này...ách..vị này thiếu niên anh hùng đến cướp Phá Thư, kỳ thật là có thâm ý a, mà chữ Khai này, vừa lúc biểu đạt nguyện vọng tốt nhất đó."

Ngọc Hồ nghe được trợn mắt há hốc mồm, vô cùng ngưỡng mộ nhìn về phía Tiểu Khai: " Chủ nhân, nguyên lai tên của ngài...còn có hàm nghĩa khắc sâu như vậy a..."

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đệ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 9: Sáng Thế Chi Sơ

Tâm tình của Tiểu Khai rất tệ, mặc dù cảm thấy Hạng Bạt và Hùng Miêu có chút ít cổ quái, nhưng hoàn toàn không có tâm tình nghiên cứu, nhú mày nói: " Ngồi xuống nói chuyện, hôm nay vì sao lại thế này?" Hạng nhìn tiểu hùng miêu bên cạnh: " Người nói."

Thần tình sắc mặt của lão hùng miêu vui mừng, nhìn tiểu hùng miêu nháy mắt: " Cháu ngoan, khó được vị này...ách, Nghiêm huynh đệ vừa ý người, người còn không nói mau."

Tiểu hùng miêu gật đầu nói: " Kỳ thật sự tình cũng không phức tạp, Bái Nhĩ gia tộc chúng ta toàn bộ đều là hùng miêu thành yêu, cho nên có thể tụ cùng một chỗ, bởi vì thực lực thấp kém, lại khuyết thiếu người mạnh lãnh đạo, chúng ta vẫn ẩn núp trên lối vào của Địa Ngục Ma Hỏa, chỉ nhờ vào ngẫu nhiên liệp sát những người độ kiếp tăng trưởng một chút thực lực, cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ đi trên chóc Ma tộc. Vị tam thiếu gia của Bá Cách gia tộc cũng không biết từ đâu nghe nói chúng ta có quyển bảo thư tổ truyền, lại không ngại ngàn dặm đến cướp sách, Bái Nhĩ gia tộc chúng ta toàn bộ đứng lên cũng đánh không lại một người của người ta, dù chỉ là một ngón út, đương nhiên không dám chống lại bọn họ, cho nên mang theo bọn họ tới lấy bảo thư, không ngờ sau khi tiến đến, mới phát hiện...Nghiêm đại ca người đã đánh vỡ núi, lại chạy đến lấy sách trước, rồi chuyện sau đó, người đều đã biết rồi."

Tiểu Khai nhú mày nói: " Bá Cách gia tộc? Bá Cách gia tộc nào?"

Tiểu hùng miêu cười trộm, nghĩ thầm Hắc Long đại nhân này giả vờ thật là giống, nhưng trong miệng lại cung kính nói: " Bá Cách gia tộc là gia tộc cao nhất, tộc trưởng Tê Bì đại nhân là một trong năm đại cao thủ ma giới..."

Tiểu Khai cả kinh, thất thanh nói: " Tê Bì Nhĩ Bá Cách?"

Tiểu hùng miêu nhanh chóng phối hợp hắc gậy đầu: " Đúng, đúng là hắc."

Tiểu Khai sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy miệng đắng chát, hắc đã phong ấn, chính là ma công của tam thiếu gia của Bá Cách gia tộc, Phong Ma Khẩu Quyết được xưng là vĩnh viễn không thể giải, cừu hận này, xem như đã kết chặt, từ nay về sau muốn đi cầu Tê Bì Nhĩ Bá Cách hỗ trợ, có lẽ càng là muôn vàn khó khăn rồi.

" Chủ nhân, không cần quá lo lắng." Ngọc Hồ ở bên cạnh khuyên: " Chủ mẫu không phải đã bị mang về Bá Cách gia tộc hay sao? Nếu tam thiếu gia thật muốn cứu chủ mẫu, khẳng định sẽ năn nỉ cha hắc hỗ trợ, nói không chừng...không cần chúng ta đi cứu, chủ mẫu đã được trị lành bệnh rồi."

Tiểu Khai khẽ gậy đầu, lại lắc đầu: " Thật như thế cũng không được, sợ rằng Tê Bì Nhĩ Bá Cách giận lây Tiểu Trúc, hại tính mạng nàng, ta đây dù chết cũng không hết tội." Hắc nắm chặt nắm tay, cắn răng nói: " Nếu hắc thật dám bất lợi với Tiểu Trúc, ta thề, đuổi tới chân trời góc biển cũng phải băm thầy hắc vạn đoạn."

Những lời này nói ra thật khắc cốt铭心, tràn ngập sát ý, mọi người bên cạnh nhìn không được lạng lẽ bật cười, đều nghĩ: " Người rõ ràng đối với Bá Cách hận muốn chết, nếu không phải là Vong Xuyên Quân Hắc Long đại nhân thì còn có thể là ai?"

Tiểu Khai ngưng thần cảm ứng tình hình trong Vạn Uẩn Bình, vị Cổ lão kia hai mắt nhắm chặt mặt vàng như đất, đang bị hôn mê, xem ra một búng máu cuối cùng kia của hắc thật không tầm thường, khẳng định là nguyên

khí bị thương rất lớn mới có thể như thế. Trong Vạn Uẩn Bình hết thấy đều bị Tiểu Khai cảm ứng, hẳn có chút động niệm, từ trên người Cổ lão tìm tòi một phen.

Ngoại trừ quyển Phá Thư ra, trên người Cổ lão còn có hai thứ, đầu tiên là một lệnh bài, bên trên điêu khắc hoa văn cực kỳ phức tạp, thoát nhìn thủ công tinh xảo cực kỳ, chắc là lệnh bài tín vật của Bá Cách gia tộc, mặt khác món đồ kia là một khối ngọc bội màu xanh nho nhỏ.

Tiểu Khai đối với ngọc bội cũng không có gì hiểu rõ, tùy tiện nhìn thì cũng chỉ cảm thấy sự sáng bóng đã âm đạm, chất địa thô tháo, chỉ là ngọc bội bình thường, nhưng chuyển niệm tưởng tượng, thứ này lại nằm trên người Cổ lão, vô luận như thế nào cũng nên có chút lai lịch, tiện tay đem ngọc bội lấy ra cấp Ngọc Hồ nói: " Nhìn xem đây là loại ngọc gì."

Ngọc Hồ tiếp nhận miếng ngọc xanh, đặt trong tay sờ sờ, khẳng định nói: " Đây là thanh ngọc rất bình thường."

" Người nhìn kỹ xem." Tiểu Khai nói: " Đây là đồ vật trên người Cổ lão."

" Không cần nhìn kỹ, chủ nhân." Ngọc Hồ tự tin nói: " Nói về việc hiểu rõ ngọc, đúng là Ma Tôn cũng không thể hơn ta, khối ngọc này chỉ là thanh ngọc bình thường mà thôi."

Tiểu Khai rất là thất vọng: " Bỏ đi, vậy tặng cho người."

Ngọc Hồ ứng tiếng, thuận tay đeo lên cổ.

Tiểu Khai xuất Phá Thư ra, quay đầu nói: " Quyển sách này..."

Lão hùng miêu gật đầu lia lịa: " Đưa cho Nghiêm huynh đệ, ngàn vạn lần không cần khách khí." Nói giỡn sao, nếu không tặng, Hắc Long đại

nhân sẽ giết người diệt khẩu mà cướp, lão hùng miêu về điểm này nhìn thấy rõ ràng.

" Tốt lắm, ta sẽ không khách khí đâu." Tiểu Khai gật gật đầu: " Vừa lúc ta muốn dùng thứ này."

Hắn nhẹ nhàng mở trang sách ra, mắt nhìn thấy những phù hào chưa từng gặp qua: " Đây là cái gì?"

" Đây là hai chữ Phá Thư a." Lão hùng miêu nghiêng đầu qua: " Đây là thượng cổ văn tự, Nghiêm huynh đệ nên nhận ra chứ?"

Tiểu Khai lại lật nhanh một tờ, khắp trang sách đều là loại văn tự cổ quái này, hắn lật thêm vài trang, quả nhiên tất cả đều là loại thượng cổ văn tự, Tiểu Khai có điểm sửng sờ, suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên nhớ tới thời điểm lúc trước hắn mở ra Vô Tự Thiên Thư cũng là như vậy, cả tựa sách cũng không nhận ra, nhờ có việc lấy máu, mới tính mở ra được thiên thư. Cuốn sách bại hoại này...không phải cũng là muốn lấy máu đó chứ?

Tiểu Khai cắn ngón trỏ, máu tươi một giọt chảy xuống trang sách, quyển sách này vốn đã ố vàng, một giọt máu đi vào, nhất thời mở ra một vòng thật to, ngược lại cả chữ viết cũng bị ướt thấm đến nhòe đi, nhìn không ra có chút biến hóa.

Chúng hùng miêu xem trong mắt, ghi vào lòng, đều đang thầm nghĩ: " Nguyên lai máu của Vong Xuyên Quân là màu đỏ, quả nhiên khác hẳn Ma tộc bình thường."

" Nghiêm huynh đệ...người không biết thượng cổ văn tự sao?" Lão hùng miêu đã nhìn ra: " Quyển sách này mặc dù là bảo bối của Bái Nhĩ gia tộc, nhưng vẫn phong ấn ở chỗ này, lại có thủ hộ thần thú, lại có thủ hộ kết giới, cho tới bây giờ chúng ta cũng chưa từng thấy qua..."

Mày của Tiểu Khai cau lại: " Nói cách khác, các người cũng không biết loại văn tự này?"

" Đương nhiên không biết." Lão hùng miêu nói: " Đây chính là thượng cổ thần thú a, ngoại trừ ở thời đại thượng cổ, cũng chỉ có những hậu nhân thượng cổ di tộc truyền xuống mới có thể nhận thức được." Hắc cần thận nhìn Tiểu Khai, thấp giọng nói: " Cái..kia...Bá Cách gia tộc giống như là có thượng cổ di tộc."

Tiểu Khai thở dài, đang định khép sách lại, đã thấy Đại Hạng như có hình dáng nhấp nhô, trong lòng bỗng nhiên vừa động: " Người tới nhìn xem."

Đại Hạng đang có ý này, chạy nhanh tới nghiêng đầu nhìn, vừa thấy thì nở nụ cười: " Anh hùng, chữ này ta nhận thức."

Tiểu Khai và Ngọc Hồ liếc nhau, trong lòng trở nên sáng sủa: " Đúng vậy, Hạng Bạt này thực lực mặc dù bình thường, nhưng bọn họ đích xác là thượng cổ di tộc a!"

" Vậy thì tốt." Tiểu Khai vui vẻ nói: " Người phụ trách phiên dịch."

Đại Hạng liên tục gật đầu, bộ dáng kia, dường như còn muốn vui vẻ hơn so với Tiểu Khai, bọn họ vốn vẫn lo lắng Hắc Long đại nhân sẽ khai sát giới, vừa rồi vô mộng ngựa lại không có tác dụng, đang còn bất an, bỗng nhiên phát hiện mình còn có giá trị lợi dụng, còn không mừng rỡ như điên?

Sự tình nói tới đây cũng đã như xong, Tiểu Khai nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, cười nói: " Nếu không có việc gì, mọi người nghỉ ngơi đi."

Ma giới năm đại cao thủ, mỗi người đều là vai diễn ngàn dặm trong nháy mắt, lão hùng miêu vốn nghĩ Vong Xuyên Quân sẽ trở về, lại không nghĩ tới sẽ ở lại chỗ này qua đêm, nhất thời có điểm được yêu mà sợ, rối loạn bận rộn một phen mới an trí xong cho Tiểu Khai bọn họ và đám Hạng Bạt, cho nên đám Bí Hý này, bọn chúng nhìn chăm chăm Tiểu Khai đồng học

có được khí tức của phụ thân, sau đó chỉnh tề chìm lìm vào trong nước sông.

Lão hùng miêu an bài cho Tiểu Khai ở trong một thạch động, thạch động này được xem là thạch động tốt nhất của Bái Nhĩ gia tộc, rộng mở sáng ngời, thông phong thấu khí, Tiểu Khai nhẹ nhàng đóng cửa đá, đem Vô Tự Thiên Thư ra.

Cao thủ của Ma giới thật sự là nhiều lắm, bảo bối trên người hẳn tuy nhiều, dù sao cũng không phải lực lượng của chính mình, kỳ thật hôm nay nếu tam thiếu gia thật muốn ra tay, có lẽ bây giờ hẳn đã sớm biến thành một cỗ thi thể. Cho nên việc gấp bây giờ, chính là phải đề cao thực lực.

Hắn quyết định đến Diệt Thế Chi Môn, nhìn xem Trí Tuệ Thần nhắc nhở về công pháp tu luyện đến tột cùng là ở nơi nào.

Gió rít bên tai, Tiểu Khai lại tiến vào Diệt Thế Chi Môn, hắn trợn mắt nhìn, chợt phát hiện hết thảy đã khác hẳn so với ban đầu.

Bầu trời tràn đầy đám mây côi lệ tiên diễm, thoạt nhìn không giống đám mây, giống như là dày đặc ánh sáng đi tới, trên bãi cỏ rộng lớn lại có rất nhiều hồ nước to nhỏ, trong hồ nước, không ngờ còn có rất nhiều thứ gì đó mà Tiểu Khai cũng chưa từng nhìn thấy qua.

Tiểu Khai còn đang chặc chặc lưỡi xưng tá, chợt nghe phía sau " oa oa " hai tiếng, trong hồ nước trước mặt còn nhảy ra một con ếch toàn thân màu bích lục, không khỏi càng kinh ngạc: " Di, đây không phải là Bích Ngọc Thiềm Thừ sao?"

Ý niệm trong đầu còn chưa chuyển xong, liền nhìn thấy trên bầu trời có một cái bóng nho nhỏ lao xuống, một đầu chui tọt vào trong hồ, phát tiếng " thu thu" hoan khoái, Tiểu Khai lại cả kinh: " Thái Vũ Thiên Cầm!"

Thanh âm tuyệt mỹ của Tiểu Tiểu từ địa phương xa xôi truyền tới: " Ca ca, ca ca, người mau đi tới, bên này chơi vui lắm nga."

Tiểu Khai đi qua, nhìn thấy trên mặt Tiểu Tiểu màu hồng hòa lẫn màu xanh, đủ loại màu sắc, hai tay còn đang giảo động trong một cái hang trước mặt, khuôn mặt tiểu lệ ý cười doanh doanh, thoạt nhìn có vẻ khoái hoạt nói không nên lời.

Tâm tình của Tiểu Khai đã bị lây theo, chạy nhanh qua nói: " Các người đang làm cái gì?"

" Chơi vui lắm, chúng ta đều đang đùa nga, ca ca người tới chơi đi." Tiểu Tiểu cười hì hì từ trong hang lấy ra một tay, trên tay cầm một cây bút lông thật lớn thô cỡ cánh tay, trên đầu bút còn có màu sắc nồng đậm đang nhều xuống, nàng cũng mặc kệ.

" Đúng đúng, nơi này chơi rất vui, chương môn tới đúng lúc." Nói chuyện chính là Hồ Vân Vũ, đám hồ ly tinh này vẫn đang ở trong Diệt Thế Chi Môn, xem ra ở chung với Tiểu Tiểu cũng được, cả đám mỹ nữ lớn nhỏ đoàn đoàn vây quanh cái hang, tay cầm một cây bút lông, cũng không biết đang làm những gì.

Chỉ thấy Tiểu Tiểu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, phảng phất đang suy tư, sau đó nhắc cây bút lớn lên, ở không trung tiện tay hoa một giới, nói thật kỳ quái, lập tức ở trong hư không hiện ra, huyền phù ở nơi này, Tiểu Tiểu dùng tay kia trực tiếp đào móc trong giới, tạo thành hai luồng đen thui không quy tắc, cười nói: " Ca ca người xem, đây là đầu và mắt."

Nàng lại dùng bút ở trong vòng tròn tiện tay vẽ một hình vuông, nói: " Đây coi như là miệng."

Hồ Vân Vũ a a cười nói: " Tiểu Tiểu cô nương, thứ này thật quá thô tháo, sẽ không là tính mạng cấp thấp nữa đi?"

" Người ta cũng không có biện pháp a." Tiểu Tiểu mân mê vành môi oán giận nói: " Vốn đã không biết vẽ mà, cao đẳng tính mạng để cho các người vẽ thì tốt hơn."

Nàng nói tới nói lui, dưới tay cũng không dừng lại, ở bên ngoài vòng tròn lại vẽ một vòng tròn lớn, nghĩ nghĩ, ở bên ngoài vòng tròn thuận tay phết một bút, hì hì cười nói: " Đây là cái đuôi cho đẹp mắt."

Đồ án kia trong hư không khẽ run lên, thế nhưng lại biến thành như thực chất, nhẹ nhàng rơi xuống trên mặt đất, thứ sinh vật kia giờ đầu lên, nhìn hướng Tiểu Tiểu phát ra âm thanh " ngao ngao", sau đó loạng choạng ve vẩy " cái đuôi" không chút quy tắc kia, chậm rãi thôn thôn tiêu sái đi xa.

Tiểu Khai nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, thẳng đến khi Tiểu Tiểu lay động cánh tay hẳn mới tỉnh táo lại, vẻ mặt mê mang hỏi: " Đây là đang làm gì?"

" Ha ha, ca ca thật ngốc, đây mà cũng không biết." Tiểu Tiểu hưng phấn nhét cây bút vào trong tay Tiểu Khai: " Chúng ta đang sáng tạo tính mạng nga."

Tiểu Khai chỉ cảm thấy cả cái ót đều là hắc tuyến, nhìn không được cúi đầu nhìn dưới chân, quả nhiên nơi nơi đều là động vật ngạc nhiên cổ quái, có nơi thì miệng lệch ra, có ánh mắt thì nghiêng sang bên, còn có cái chân cũng không thành hình, nhìn thế nào cũng chỉ giống như một khối tảng đá, hoặc là nói giống như một đồng phân trâu. Nhưng mấy thứ này hoàn toàn không giống sinh vật gì, cả đám lại nhảy nhảy thập phần hoạt bát, hoặc là đang bơi lội trong hồ nước, hoặc đang lăn lộn trên mặt đất, còn có mấy thân thể cũng không giống bướm bướm, đang " hàng xích hàng xích" dùng sức phe phẩy, Tiểu Khai dùng sức nhu nhu ánh mắt mới phản ứng lại, nguyên lai thứ đó đang giao phối.

" Trời của ta ạ..." Tiểu Khai nhin không được rên rĩ: " Tiểu Tiểu, muội không thể nghiêm túc hơn một chút sao?"

" Ca ca, ta thật đang nghiêm túc a." Tiểu Tiểu chớp mắt: " Người ta vốn không biết hội họa, cho nên người ta cũng vẽ không ra cao đẳng tính mạng, người xem bọn họ còn vẽ nhiều hơn ta nữa."

Đích xác, kỹ xảo của Hồ Vân Vũ cũng không tệ lắm, cây bút lông vẽ ra, một con rùa linh hoạt từ không trung rớt xuống, vươn dài cổ, linh hoạt lặn một vòng.

" Này gọi là gì?" Tiểu Tiểu tò mò hỏi.

" Đây là ô quy." Hồ Vân Vũ cười giải thích: " Là sinh vật của thế giới bên ngoài."

" Hừ, chơi không vui chút nào, các người cứ vẽ thứ ở bên ngoài." Tiểu Tiểu mân mê bờ môi: " Người ta là muốn sáng tạo thế giới ma, cũng không phải phục chế thế giới, chúng ta nên vẽ một ít những gì bên ngoài không có."

Hồ Vân Vũ có điểm khó xử, nói: " Tiểu Tiểu cô nương, cô cũng biết đó, chúng ta ở bên ngoài cấp bậc vốn cũng không cao, mấy cao đẳng tính mạng...chúng ta thật sự không biết a."

Nàng bỗng nhiên sáng mắt lên, vỗ tay nói: " Đúng vậy, chương môn chính là Thiên Tuyển môn chủ trong truyền thuyết, gặp qua nhiều thứ, để cho hần vẽ là được rồi."

Tiểu Khai đang muốn chối từ, bỗng nhiên trong lòng vừa động, gật đầu nói: " Tốt lắm, ta đến thử xem."

Tiểu Tiểu vui vẻ ôm lấy Tiểu Khai: " Ta chỉ biết là ca ca đối với ta tốt nhất thôi."

Tiểu Khai mỉm cười, vững vàng cầm bút, ở trong không trung quy củ vẽ một vòng tròn: " Đây là đầu."

Tiểu Tiểu nhanh chóng im miệng, ánh mắt không nháy chờ mong Tiểu Khai vẽ tranh.

Cả đám hồ ly lớn nhỏ cũng đều im lặng, hô lạp lạp vây quanh một vòng, đều chờ xem Tiểu Khai đang vẽ cái gì.

Tiểu Khai hơi chút tính toán vị trí, lại ở trong vòng tròn vẽ ra hai vòng nhỏ hơn: " Đây là ánh mắt."

Tiếp theo, hắn lại vẽ bên dưới đôi mắt một hình tam giác: " Đây là miệng."

" Ca ca, người vẽ không khác ta lắm nga, đúng là đầu còn tròn hơn ta một chút." Tiểu Tiểu hồ nghi nói: " Đây thật là cao đẳng tính mạng?"

" Đương nhiên, Tiểu Khai gật gật đầu: " Muội đừng nóng vội ma." Hắn nhắc đầu bút ra ngoài, lại bên trên vòng tròn gần sát chỗ đôi mắt, vẽ hai vòng tròn dài: " Đây là lỗ tai."

Hồ Vân Vũ môi khê nhúc nhích, phảng phất như muốn nói cái gì, rồi lại nhẫn xuống, lẳng lặng tiếp tục bàng quan.

Bút pháp của Tiểu Khai càng ngày càng nhân thực, thân thể phía dưới chỉ liêu liêu vài bút đã vẽ đi ra, thoạt nhìn thân thể so với đầu còn nhỏ hơn, mà hai chân của động vật này lại cùng cỡ như hai lỗ tai, Tiểu Tiểu nhìn qua, liên tục gật đầu: " Ân, ân, đây quả nhiên là cao đẳng tính mạng, hình dáng thoạt nhìn thật tò mò kỳ quái."

Tiểu Khai cuối cùng cấp cho thứ này thêm một cái đuôi ngắn, sau đó nói: " Tiểu Tiểu, màu sắc như thế nào?"

" Nơi này, người tự mình tuyến." Tiểu Tiểu nhanh chóng chụp tới một đồng đồ vật: " Ca ca, đây là đồ vật tạo tính mạng nga, chỉ có dùng vật này vẽ ra thì động vật mới có thể sống lại."

Tiểu Khai tuyến màu đỏ, toàn bộ đổ vào trong mắt động vật, vỗ tay một cái: " Đại công cáo thành!"

Hồ Vân Vũ bước tới xem, xem qua nhìn lại cũng cảm thấy thật quen mắt, thật sự không nhìn được, thấp giọng nói: " Chưởng môn, đây chẳng lẽ là một con thỏ sao?"

" Đúng vậy, hẳn đích thật là con thỏ." Tiểu Khai cười nói: " Bất quá hẳn không phải là con thỏ bình thường, tên của hẳn là Lưu Manh Thỏ."

Nói xong những lời này, Tiểu Khai không ngờ có chút thất thần, nhìn không được lại muốn nổi lên ba quan thí luyện tại Diệt Thế Chi Môn lúc trước.

Lưu Manh Thỏ, đó là chính thức cao đẳng tính mạng a...đó là tính mạng cao nhất gần nhất với Sáng Thế Thần của Diệt Thế Chi Môn lúc trước, ta bây giờ lại sáng tạo hẳn lần nữa, coi như là một loại hoài niệm ba!

Lưu Manh Thỏ không tiếng động rơi xuống trên mặt đất, trợn to ánh mắt đỏ bừng, tò mò nhìn nhìn mọi người ở đây, bỗng nhiên nghiêng người, quỳ xuống trước mặt Tiểu Khai và Tiểu Tiểu, thế nhưng lại nói lên tiếng người: " Lưu Manh Thỏ bái kiến Sáng Thế Giả đại nhân và Khai Khải Giả đại nhân!"

Tiểu Tiểu càng hưng phấn vô cùng, bắt lấy móng vuốt của Lưu Manh Thỏ: " Người không ngờ biết nói chuyện, thật tốt, thật tốt quá, người quả nhiên là cao đẳng tính mạng, ca ca, người thật lợi hại, người thật sự sáng tạo ra cao đẳng tính mạng a, ta cùng tỷ muội đều chơi hơn nửa tháng rồi, đây cũng là lần đầu tiên gặp lại thứ có thể nói chuyện."

Lưu Manh Thỏ có điểm ngại ngần rút móng vuốt về, lại quay về Tiểu Khai cúc cung, cung kính nói: " Đa tạ Khai Khải Giả đại nhân sáng tạo ra đi ra."

Tiểu Khai cười nói: " Người có thể nói cho chúng ta biết người có bốn sự gì?

Lưu Manh Thỏ gật gật đầu, đứng lên, đi đến bên hồ xa xa, đập chân trái, một đạo điện quang nhất thời từ dưới chân lan tràn ra ngoài, đương trường tương một con Bích Thủy Thiềm Thừ bay lên cao, rơi xuống trên mặt hồ, cái bụng hướng lên trời " oa oa " kêu to lên.

Chân phải của Lưu Manh Thỏ lại đập một cái, một gốc cây từ trên mặt đất toát ra, một đường lao đi, cây mây kia càng dài càng tươi tốt, trong chớp mắt hình thành một cái lồng bằng mây, bao trùm không gian hơn mười thước.

Tiếp theo, hắc phun ra từ trong tai một cỗ nhiệt lưu màu hỏa hồng, quay hướng bầu trời trùng lên, một con Thái Vũ Thiên Cầm " thu thu" kêu hai tiếng, cao cao bay lên trên bầu trời.

Hắn lại mở miệng, một cỗ khí lưu bạch mang mang rơi xuống trên mặt đất, trong phút chốc nước đóng thành băng, đem cỏ xanh trên mặt đất cũng đóng thành băng.

Lưu Manh Thỏ ngẩng đầu lên, cung kính nói: " Đây chỉ là thiên phú kỹ năng ta có thể cảm ứng được lúc ban đầu, những năng lực khác, phải đợi ta học xong, mới có thể triển lãm cho Khai Khải đại nhân xem."

Tiểu Khai gật gật đầu: " Người đã làm tốt lắm rồi."

Hai mắt Tiểu Tiểu tỏa ánh sáng, lôi kéo cánh tay Tiểu Khai liêu mạng lay động: " Ca ca, tiếp tục vẽ, tiếp tục vẽ a."

Tiểu Khai vẫn nhớ tới chuyện tu luyện của chính mình, vốn mở miệng muốn hỏi, nhưng nhìn gương mặt tươi cười đang chờ đợi của Tiểu Tiểu, rồi lại không đành lòng cự tuyệt, nhân tiện nói: "Được rồi, lại vẽ thêm hai lần, nhiều hơn thì không được. Đợi lát nữa ta còn có chuyện muốn hỏi nàng."

Tiểu Tiểu đáng thương ba ba nhìn Tiểu Khai, hình dáng Tiểu Khai bày ra chứng tỏ không thỏa hiệp, Tiểu Tiểu suy nghĩ hồi lâu, mới không chút tình nguyện gật gật đầu.

Vì vậy Tiểu Khai lại bắt đầu vẽ tranh.

Lần này, Tiểu Khai vẽ chính là một đầu heo, nhưng đầu heo này không thể gọi là đầu heo, tên của hắc chuẩn xác chính là: "Tra Lý Đức Lệ Tư Tả Nhĩ Mạc Lạp Ý Lý Cô Lỗ Dương" đồng dạng chính là tồn tại cao nhất của cự Diệt Thế Chi Môn.

Hồ Vân Vũ xem ra đã có thói quen với phong cách của Tiểu Khai, đang chờ xem đầu heo này có khác biệt gì với bên ngoài.

Sự thật chứng minh, mỗi một thế giới kỳ thật đều có một chút cơ bản nhất, tỷ như hình thái tính mạng và quy tắc cơ bản, bình thường đều là giống nhau hoàn toàn, ít nhất biểu hiện vừa rồi của Lưu Manh Thỏ cũng giống như Lưu Manh Thỏ trước kia, là thuần túy vũ lực và phong phú công kích thủ đoạn, mà vị Kỳ Lý Cô Lỗ Dương tiên sinh này, lại cũng đồng dạng thừa kế truyền thống quang vinh của Mạc Lạp gia tộc, hắc với mới rơi xuống mặt đất, liền dùng tư thế vô cùng ưu nhã đứng lên, quay lại hướng mọi người bần bần hành lễ nói: "Tôn kính Khai Khái Giả đại nhân và Sáng Thế Giả đại nhân, các vị tính mạng thư tính xinh đẹp, chúng ta đến trò chuyện một chút có được không?"

Tiểu Khai nhin không được nở nụ cười: "Chẳng lẽ người không sợ chúng ta chính thức đối đáp vấn đề của người, làm cho người mất đi tính mạng hay sao chứ?"

" Đó là không có khả năng, tôn kính Khai Khải Giả đại nhân." Đầu heo nhân tự tin nói: " Trên thế giới này, Tạt Nhĩ Mạc Lạp gia tộc là tối uyên bác, ngoại trừ Sáng Thế Thần ra, không có ai có thể so sánh được với Tạt Nhĩ Mạc Lạp gia tộc truyền nhân, mặc dù là ngài, Khai Khải Giả đại nhân cũng không được."

Tiểu Khai nhún nhún vai, lựa chọn buông tha cho, hẳn không có hứng thú cùng một chủng tộc quỷ biện chơi trò chơi giải đáp vấn đề nhằm chán này.

Nhưng, Tiểu Tiểu lại hứng khởi tham gia: " Đến đến đến, ta chơi với người."

" Tốt đấy, đại nhân." Đầu heo nhân thực cung kính nói: " Ngài muốn hỏi, hay muốn trả lời?"

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ: " Ta muốn hỏi."

" Không thành vấn đề." Đầu heo nhân nói: " Ngài đem những vấn đề ra hỏi, ta thất bại một lần, sẽ mất đi một trong ba phần tính mạng, nếu thất bại ba lần, ta sẽ chết."

Tiểu Tiểu lại càng hoảng sợ: " Vậy không chơi."

" Không, nhất định phải chơi!" Đầu heo nhân cố chấp: " Đây là vinh diệu của Tạt Nhĩ Mạc Lạp gia tộc."

" Muội không cần lo lắng." Tiểu Khai an ủi nói: " Tiểu Tiểu, mặc dù hẳn chết, ta cũng có thể đem hẳn sáng tạo đi ra."

Tiểu Tiểu lúc này mới thích ứng, cười nói: " Tốt lắm, ta hỏi người vấn đề thứ nhất, thế giới này lớn bao nhiêu?"

Vấn đề này của nàng cũng là có thâm ý, làm Sáng Thế Giả, nàng phát hiện thế giới này mỗi ngày đều khuếch trương, cả chính nàng cũng không biết thế giới lớn bao nhiêu, cho nên nàng muốn hỏi vấn đề với tên được xem là biết hết tất cả, nhìn hẳn có thể giải thích nghi hoặc của chính mình hay không.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 10: Di Vong Thần Điện

Tạp Nhĩ Mạc Lạp gia tộc là một gia tộc thần kỳ, thời điểm ở thế giới cũ, gia tộc này có một kỹ năng thiên phú phi thường khoa trương, mỗi khi người khác hỏi vấn đề bọn hắn, ở trong đầu bọn họ sẽ tự nhiên sinh ra đáp án, cho nên nghiêm khắc mà nói, Tạp Nhĩ Mạc Lạp gia tộc cũng không phải là gia tộc tối uyên bác, bọn họ chỉ là gia tộc vô cùng am hiểu trả lời vấn đề mà thôi.

Loại kỹ năng này của bọn họ theo ý nghĩa nào đó mà nói, kỳ thật là có điểm vô cùng tương tự như Vô Tự Thiên Thư.

Nhưng vào lúc này, lại có một chút ngoài ý muốn nho nhỏ.

Đầu heo nhân vừa mở miệng, vốn đã nghĩ sẽ nói ra đáp án, nhưng bỗng nhiên phát hiện trong đầu trống trơn, thế nhưng không có hiển xuất ra đáp án, mồ hôi lạnh trên trán hắn đã tuôn xuống, âm thanh nhất thời trầm xuống thấp: "Ta...ta không biết."

Những lời này vừa mới nói xong, hắn nhất thời phảng phất như già nua mười tuổi, nếp nhăn trên mặt chợt trong nháy mắt rõ ràng.

Tiểu Tiểu lấp bắp kinh hãi: "Bỏ đi bỏ đi, hay là không hỏi nữa."

"Không, nhất định phải hỏi!" Đầu heo nhân nói: "Vừa rồi tuyệt đối là ngoài ý muốn, lại tiếp!"

Tiểu Tiểu có chút khó xử nhìn Tiểu Khai, Tiểu Khai nhìn nàng gật gật đầu, vì vậy hắn nói: " Tốt lắm, ta hỏi lại người a, ta bao nhiêu tuổi rồi vậy?"

Lần này đầu heo nhân nhanh chóng nói ra đáp án: " Người là Sáng Tạo Giả của tân thế giới của Diệt Thế Chi Môn, dựa theo tân kỷ nguyên mà tính, người chỉ có hai tháng tuổi."

Tiểu Tiểu nhú mày nói: " Còn kỷ nguyên cũ thì sao? Ta còn muốn biết trước kia ta có thân phận gì, vì sao lại tới nơi này, chuyện tình trước kia, ta đều đã quên hết sạch sẽ rồi."

Lời này thốt ra, Tiểu Khai có chút khẩn trương, Tiểu Tiểu ngày xưa, tuyệt đối là hắc ám và bi thảm, hắn thật sự không muốn Tiểu Tiểu tiếp xúc với chuyện ngày xưa.

Người đầu heo đầu đầy mồ hôi, run run nói: " Ta...ta không biết." Lời vừa ra khỏi miệng, hắn phác thông đặt mộng ngã ngồi trên mặt đất, xem ra tâm tâm bị thương tương đối nghiêm trọng.

Tiểu Khai ở bên cạnh thật ra cũng đã nghĩ ra, đầu heo nhân này mặc dù được xưng là chuyện gì cũng biết, nhưng dù sao cũng chỉ mới vừa xuất thế, đạo hạnh còn kém rất xa, mà cấp bậc của Tiểu Tiểu thật sự lại rất cao, nói như thế nào cũng gần tới Sáng Thế Thần, đó chính là Sáng Thế Giả, cho nên nàng mặc dù vô tâm đưa ra vấn đề, có lẽ cũng phải cần có quyền hạn cực cao mới có thể biết được đáp án, chính vì như vậy, đầu heo nhân có lẽ không thể hiểu được, nếu vẫn tiếp tục hỏi tới, phỏng chừng vị Tạt Nhĩ Mạc Lạp gia tộc truyền nhân này thật sự sẽ xong đời.

Cho nên hắn chỉ có thể đả xóa đi, phương thức của hắn đơn giản nhưng lại thô bạo hữu hiệu, ôm đồm áo của đầu heo nhân, kéo cánh tay, hung hăng ném hắn ra ngoài: " Tự mình đi chơi đi."

Làm Khai Khái Giả của thế giới này, Tiểu Khai mặc dù thực lực không là gì, nhưng địa vị phi thường cao, đầu heo nhân bị hắn trảo trúng, lực

lượng toàn thân đều vô hiệu, trực tiếp bị hắc ném vào trong hồ, thiếu chút nữa ngộp chết, hoàn hảo Lưu Manh Thỏ hiểu được ý người, chạy nhanh kéo hắc lên, hai động vật mới sinh ra bắt đầu rì rầm trò chuyện.

Tiếp theo Tiểu Khai lại bắt đầu vẽ tranh, lần này vẽ đương nhiên là hầu tử, thiên địa trọng khai thí luyện chi lý ba chủng tộc, vốn là ba chủng tộc cao nhất của Diệt Thế Chi Môn, Tiểu Khai vẽ hầu tử vô cùng thư khoái, vẽ xong cũng không dám đặt tên là Đa Tình Công Tử, bởi vì hắc bỗng nhiên nhớ tới, ở thế giới bên ngoài còn có một người đáng sợ, tên là Chư Cát Thần Hầu, nếu nhớ không lầm, tên kia chính là cha của Đa Tình Công Tử.

" Đến tột cùng hắc làm sao lại chạy ra bên ngoài? Rồi làm sao lại tiến vào thần giới?" Tiểu Khai gãi gãi đầu, chết sống cũng không nghĩ ra điểm này.

" Ca ca, hầu tử này tên gọi là gì?" Tiểu Tiểu bắt đầu thúc giục.

" Tên của hắc..." Trong đầu của Tiểu Khai bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, miệng nói nhất thời thông sướng: " Hắc gọi Tôn Ngộ Không, xước hào Mỹ Hầu Vương, cầm trong tay một cây Như Ý Kim Cô Bổng, có vạn phu không lo chi dũng, ánh mắt của hắc kim quang lờ lờ, có thể xem xuyên hết thủy chương nhãn pháp..."

Tiểu Khai càng nói càng phô trương, đám hồ ly miệng lại càng há to, nhìn thấy Tiểu Khai, tựa như nhìn thấy một người ngoài hành tinh. Tiểu Tiểu không biết là có vấn đề gì, nghe được hưng phấn vô cùng, vỗ tay nói: " Hay quá, tên này thật là hay, ca ca người thật lợi hại."

Nét mặt Tiểu Khai ửng đỏ, nhìn đám hồ ly cười hắc hắc, nghĩ thầm: " Vốn đúng là tân thế giới ma, không phải tất cả toàn bộ phải theo cái cũ làm ra, ta xem như thừa thế làm ra, cũ nát bỏ đi mà lập mới, có thể giải thích, hoàn toàn có thể giải thích ma."

Hắn vẽ xong hầu tử, một bút cuối cùng lại chậm chạp không chịu hạ xuống, Tiểu Tiểu ngạc nhiên nói: "Ca ca, ngươi làm gì?"

Tiểu Khai thì thảo luận: "Không được, người này rất không hay, hay là phải lưu lại một vật." Hắn lại điểm màu vàng, trên đầu hầu tử cẩn thận vẽ một vòng tròn, giải thích: "Đây là Khẩn Cô Chú, nếu hắn không nghe lời, chúng ta chỉ niệm chú là hắn phải sợ."

Nói xong lời này, cuối cùng Tiểu Khai yên tâm lớn mật hoàn thành một bút cuối cùng, tâm an lý đắc nhìn hầu tử này từ không trung hạ xuống.

Hầu tử này so với đầu heo và thỏ tử kiêu ngạo hơn, vừa rơi xuống tới, liền quay cuồng một cái, sừ rút ra một cây gậy kim quang lóe lóe, đập xuống đầu Tiểu Khai, quát to: "Ăn lão Tôn một gậy!"

"***, quả nhiên không ngoài sở liệu." Tiểu Khai cười lạnh cúi đầu, nhanh miệng niệm: "Ta muốn ăn não khi, ta muốn ăn não khi..."

Hầu tử này một bóng chỉ mới đánh ra một nửa, bỗng nhiên đầu đau nhức vô cùng, hét thảm một tiếng, đem kim cô bóng ném trên mặt đất, bắt đầu lăn lộn la hét.

"Ca ca, ngươi thật sự rất muốn ăn não khi hay sao?" Tiểu Tiểu tò mò đi tới.

"Đây là chú ngữ, chuyên môn đối phó hầu tử, Tiểu Tiểu, nàng phải nhớ kỹ." Tiểu Khai nghiêm túc nói: "Hầu tử này thật hung, bình thường muội nên chú ý một chút, ngàn vạn lần chú ý an toàn."

"Không cần phiền toái như vậy đâu." Tiểu Tiểu vẻ mặt vô tội, giơ lên một cái tát lẳng không: "Ba" nhất thời đánh cho hầu tử hai mắt trắng dã, ở tại chỗ lắc lư, Tiểu Khai ngăn ra: "Ca ca, ngươi xem, hắn dễ đối phó lắm nga."

Tiểu Khai một trận ác hàn, lúc này mới phản ứng, nàng là Sáng Thế Giả, mặc kệ hầu tử lợi hại thế nào, ở trước mặt hắn vẫn kém cỏi thật xa.

Một lần nháo như vậy, Tiểu Tiểu hứng thú đã phai nhạt, bảo Hồ Vân Vũ đem hầu tử đi, sau đó cùng Tiểu Khai ngồi xuống, hỏi: "Ca ca, người tìm ta có chuyện gì?"

Tiểu Khai thở dài, đem lời của Trí Tuệ Thần nói lại một lần: "Nơi này của muội có công pháp gì cho ta luyện?"

"Hình như không có." Tiểu Tiểu vẽ mặt mê mang: "Ta nhớ rõ chúng ta một mực sáng tạo, cái gì cũng không tìm hiểu, nói gì ta cũng không cần tu luyện, ta muốn gì thì làm đó."

Mắt nàng bỗng nhiên sáng lên: "Nga, hay là công pháp của các tỷ muội?"

Tiểu Khai vui vẻ nói: "Đó là công pháp gì?"

"Hình như gọi là Vạn Hồ Hương Tông." Tiểu Tiểu nói: "Các nàng mỗi ngày đều luyện, nhưng nơi này không ai bồi luyện cho mọi người, bọn họ chính mình cũng không biết luyện thành công hay chưa, các nàng muốn ta cùng bồi luyện, nhưng ta cảm thấy Vạn Hồ Hương Tông rất yếu, tùy tiện không thêm luyện thôi."

Tiểu Khai thất vọng: "Không phải rồi."

Ánh mắt hắn vô vọng nhìn ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy một con Bích Thủy Thiềm Thừ nhảy vào hồ nước, trong hồ nước một trận rít gào, một con Hắc Thủy Tiên Giao xông ra, phun ra mấy bong bóng nước, lại ngụp trở xuống.

Tiểu Khai bỗng nhiên vừa động, đưa tay chỉ vào Hắc Thủy Tiên Giao: "Thứ kia là ai vẽ?"

"Nga, người nói con cá lớn kia?" Tiểu Tiểu cười nói: "Nó không phải do chúng ta sáng tạo, là tự có thôi."

Tiểu Khai nhanh miệng truy hỏi: "Còn con ếch xanh kia? Còn có những chim chóc bảy màu, là ai vẽ?"

Tiểu Tiểu lắc đầu nói: "Ca ca, chúng ta vẽ gì cũng rất khó coi, những động vật xinh đẹp này không phải là chúng ta vẽ, là tự có."

"Tự có sao?" Tiểu Khai nhú mày nói: "Không đúng, ta nhớ rõ lúc ta vừa tới, rõ ràng ngoại trừ tham ăn thú thì không có gì cả."

Tiểu Tiểu sửng sốt, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Di, đúng rồi, trước kia đúng là không có thứ này nga, vậy ở đâu toát ra tới?"

Tiểu Khai vỗ tay một cái, hoắc đứng dậy: "Ta biết rồi, nơi này tuyệt đối còn có cái gì mà chúng ta không thăm dò được, nếu ta đoán đúng, nơi đây còn có rất nhiều sinh vật mới đúng!"

Hắc Thủy Tiên Giao, Bích Thủy Thiềm Thừ, mấy thứ này đương nhiên sẽ không trống rỗng toát ra, Tiểu Khai ý niệm đầu tiên đã nghĩ ở phía sau núi Linh Sơn, nơi đó cũng xuất hiện những động vật này, bọn chúng đều thông qua Mặc Tinh ấp trứng đi ra, mà Mặc Tinh đúng là một kho hàng gien hoạt động, nơi này đã xuất hiện mấy động vật này, vậy không hề nghi vấn, nơi này nên có một kho hàng gien hoạt động mới đúng!

Đổi câu nói, ở thời điểm một thế giới sụp đổ, kỳ thật cũng hoàn toàn không có tan rã, mà là giữ lại một ít nguyên sinh vật chủng trân quý, mà địa phương giữ lại những nguyên sinh vật chủng này, khẳng định là cất giấu bí mật tuyệt đại, nếu không, nó cần gì phải giữ lại nữa?

Tiểu Tiểu nhú mày cẩn thận suy tư, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Ca ca...ta giống như nghĩ đến một chỗ."

Ở trước mặt Tiểu Khai, là một mảnh mặt nước thuần nhiên bích lục, màu nước xanh có chút yêu dị, ở chỗ sâu trong dưới mười thước cũng nhìn thấy rõ tinh tường, trong nước lại thật sạch sẽ, tìm không thấy một nửa sinh vật phù du hoặc là rong rêu đá sỏi, Tiểu Khai mới liếc mắt nhìn, nhin không được hít sâu một hơi, sợ hãi nói: "Nhược Thủy!"

Đúng vậy, đây là vật chất có tính hủy diệt khủng bố nhất của Diệt Thế Chi Môn: "Nhược Thủy."

Tiểu Tiểu cười nói: "Nguyên lai nó kêu là Nhược Thủy, ta còn không biết đó, ca ca, địa phương chúng ta phải đi, chính là ở giữa phiến thủy vực này."

Tiểu Khai nhú mày nói: "Như vậy làm sao đi?" Hắn phóng mắt nhìn lại, phiến thủy vực này khôn cùng bát ngát, căn bản nhìn không ra trung tâm ở đâu, muốn đến ngay trung gian, còn không biết có bao nhiêu lộ trình xa xôi.

"Đừng lo lắng, ta có biện pháp." Tiểu Tiểu dứt ngón tay vào trong miệng, thối một tiếng vào trong nước, lớn tiếng nói: "Uy, lão bằng hữu, đi ra tiếp khách đi."

Vốn một mảnh Nhược Thủy mênh mông, bỗng nhiên dưới chân truyền đến tiếng chấn động, phảng phất như vật khổng lồ gì đó ở dưới đáy đang ở chỗ sâu trong phiêu phù lên, Tiểu Khai cố nén trụ sự rung động trong lòng, trừng lớn ánh mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, thất thanh kêu lên: "Hắc Long!"

Hình thể màu đen từ dưới đáy nước Nhược Thủy trời lên kia, còn không phải là Hắc Long hay sao?

"Ca ca người cũng biết hắn gọi là Hắc Long nga." Tiểu Tiểu phui tay cười nói: "Tên của hắn chính là ta hỗ trợ đặt đó, ta còn cấp cho phiến thủy vực này một cái tên thật hay, tên là Long Chi Không Gian."

Tiểu Khai chỉ cảm thấy đầu óc phát trầm, nhiệt huyết từng đợt, từng cơn dâng lên, Diệt Thế Chi Môn và thế giới bên ngoài, cư nhiên đồng dạng có một hắc long, cư nhiên cả biển rộng hắc long cư ngụ cũng tên là Long Chi Không Gian, không biết đây chỉ là trùng hợp, hay là có đại bí mật kinh thiên động địa gì, Tiểu Khai nhìn Nhược Thủy phía trước, nhin không được nghĩ: " Hoàn hảo nước biển ở Long Chi Không Gian bên ngoài cũng không phải Nhược Thủy."

Chỉ đảo mắt, hắc long đã xông lên mặt nước, mang theo tiếng nước chảy đầy trời lộ ra đầu lâu, thở ra một hơi bọt nước, thân hình Tiểu Tiểu phát qua, bọt nước phảng phất như gặp phải vách tường vô hình, trái lại rơi trở về, chỉ thấy hắc long mở to miệng, một tràng âm tiết ỏi ra thật cổ quái như chuỗi xuyên, Tiểu Khai càng kinh ngạc, bởi vì thanh âm này, cùng con hắc long bên ngoài thật sự là quá giống nhau.

Tiểu Tiểu giữ chặt tay của Tiểu Khai, cười nói: " Ca ca, chúng ta đi tới đi."

" Mọii có thể nghe hiểu hắc nói?" Tiểu Khai hồ nghi nói.

" Đương nhiên rồi, ta chính là Sáng Thế Giả nga." Tiểu Tiểu đặc ý nói: " Mặc dù ta chưa từng nghe qua ngôn ngữ này, nhưng hắc vừa nói, ta liền hiểu ngay."

Nàng hết lần này tới lần khác lại nói: " Bất quá ca ca người nói, nơi này đích xác có rất nhiều nguyên sinh vật chủng, tỷ như hắc long, hắc không phải là ta sáng tạo, mà là vẫn đang ẩn núp trong Long Chi Không Gian, nếu không phải ta lần trước trùng hợp đi ngang qua nơi này, cũng sẽ không quen biết hắc."

Hai người bay qua lưng hắc long lộ trên mặt nước, đi đến trên đầu hắc long, nơi này vừa lúc có một chỗ bằng phẳng, hắc long vươn vài sợi râu rồng thật dài dựng đứng lên, vừa lúc vây quanh chỗ bằng phẳng này thật kín

kẽ, thoát nhìn giống như một cái nóc nhà, hai người tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống, Tiểu Tiểu nhắc nhở nói: " Ca ca người ngồi cho vững, hắc long đi rất nhanh."

Lời vừa nói ra, hắc long liền động, Tiểu Khai liền lập tức nhận thức ra cái gì tên là " tốc độ"

Tiểu Khai vẫn nghĩ thấy tốc độ của mình rất nhanh, ít nhất ở tại tu chân giới thì là số một số hai. Đợi khi tới ma giới, hẳn mới phát hiện nguyên lai tam thiếu gia mới có tốc độ thế nào mới gọi là nhanh, có thể nhanh tới mức ngũ phẩm tiên nhân cũng không truy kịp tung tích của hắn.

Nhưng là bây giờ, hắn bỗng nhiên phát hiện, cùng hắc long khi xuất ra, tam thiếu gia giống như một đứa trẻ con mới học chạy.

Lỗ tai của Tiểu Khai rít đầy tiếng gió, tiếng gió vô cùng mãnh liệt, cơ hồ sắp làm điếc tai hắn, đây chính là vì có râu rồng ngăn trở. Cho nên thân thể của hắn, trong sự vận động kịch liệt bị đè ép như muốn cắt ra, từng lát mỏng, lát mỏng, lại nghiêm ti hợp phùng dán vào mỗi sợi râu rồng, phẳng phất như biến thành người bằng phẳng.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Khai cảm giác như sắp hôn mê, rốt cuộc tiếng gió dừng lại, thanh âm Tiểu Tiểu thanh thúy ở bên tai vang lên: " Ca ca, tới!"

Tiểu Khai đặt hông ngã ngồi, từng ngậm từng ngậm thở dốc, thở dốc nửa ngày mới lão đạo đứng lên, đi xuống đầu rồng, bước lên trên mặt đất thật sự.

Gọi là mặt đất thật sự, kỳ thật chỉ có phạm vi mấy thước, mũi chân Tiểu Khai chỉ cách nửa thước ngay vách núi đen, hắn mang theo sự toàn tâm toàn ý chờ đợi, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trước mặt, là một phiến cửa lớn cao ngất trong mây màu đen, ngãng đầu, mây mù liều nhiễu, không nhìn thấy nóc, cúi đầu, vực sâu vô tận, không nhìn thấy đáy, cánh cửa này, cứ như vậy mà đường hoàng xỏ xuyên qua cả thiên địa.

Trên cửa, bốn chữ to bằng hoàng kim sáng lạn rõ ràng ánh nhập vào mắt Tiểu Khai: " Di Lạc Thần Điện."

" Đúng là nơi này rồi." Tiểu Tiểu nói: " Lần trước thời điểm ta tới nơi này, cứ nhiên đã không thể mở cửa ra, ca ca ngươi cũng đã biết, ta là Sáng Thế Giả a, theo lý thuyết thế giới này bất cứ địa phương nào ta đều có thể tới, nhưng chỉ cánh cửa này, ta vô luận như thế nào cũng không thể mở ra, cho nên ta nghĩ, nếu ca ca muốn tìm công pháp, khẳng định là ở chỗ này."

Tiểu Khai nhìn kỹ lại, phiến cửa kia cũng cùng một độ cao với hần, phẳng phất như có một lỗ khóa rất nhỏ rất nhỏ, bởi vì màu sắc thập phần tương tự như cửa lớn, cho nên thoát nhìn tương đối bí mật, Tiểu Khai quay đầu nói: " Tiểu Tiểu..."

" Lỗ khóa phải không?" Tiểu Tiểu trực tiếp cắt đứt lời hần: " Ca ca, lần trước ta đã xem qua, đó đúng là lỗ khóa, nhưng trong tay ta không có chìa khóa gì a."

Tiểu Khai gật gật đầu, liền cau mày tự hỏi: " Nếu không chúng ta bay lên nóc xem thử đi?"

" Vô dụng, ta thử qua." Tiểu Tiểu chán nản nói: " Phiến cửa này đúng là xỏ xuyên qua thiên địa, vô luận như thế nào cũng không bay lên được đến nóc."

" Vậy bay xuống dưới?"

" Giống nhau, phía dưới cũng là không đáy, vĩnh viễn không phi tới đáy."

Tiểu Khai " nga" một tiếng, tay vô thức đưa vào trong lòng ngực.

Hắn tự thân công lực nông cạn, trường kỳ chỉ nhờ vào bảo bối hành tẩu giang hồ, mỗi khi gặp được khó khăn, liền có thói quen bắt đầu nghiên cứu pháp bảo. Tay hắn vừa sờ đi, Vạn Uẩn Bình vô dụng, lông khi không dám dùng, Phá Thư vô dụng, Tức Nhường vô dụng, vảy rồng cũng không dám, Niết Bàn Tàn Phiến lại không biết dùng...

Ngón tay Tiểu Khai bỗng nhiên đụng đến một thứ, trong đầu nhất thời xẹt qua một đạo linh quang, hắn toàn thân chấn động mạnh, nhảy dựng lên: " Ha ha, ta có biện pháp rồi!"

Tiểu Tiểu Ngón tay Tiểu Khai bỗng nhiên đụng đến một thứ, trong đầu nhất thời xẹt qua một đạo linh quang, hắn toàn thân chấn động mạnh, nhảy dựng lên: " Ha ha, ta có biện pháp rồi!" hồ nghi nói: " Là biện pháp gì?"

Tiểu Khai nhanh chóng móc ra một thứ: " Muội xem, đây là cái gì?"

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn.

Ở trong tay Tiểu Khai, không ngờ lại là một cái chìa khóa.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 1: Hứa Hẹn Của Thần

Ngày đó trong Diệt Thế Chi Môn, lúc Lưu Manh Thỏ sắp chết có đưa cho Tiểu Khai ba thứ, thứ nhất là quyển trục, bên trên ghi chép tất cả huyền bí của thiên tượng biến hóa trong Diệt Thế Chi Môn, đã từng sử dụng trong cửa thứ ba của thiên địa trọng khai thí luyện tại mê cung, thứ hai chính là một viên nội đan bao hàm lực lượng tinh hoa của Lưu Manh Thỏ, đã bị tham ăn thú nuốt chửng, cuối cùng còn lại một cây côn ngắn hình dáng kỳ quái, Tiểu Khai cũng đã quên mất thứ này, nhưng giờ phút này nhìn thấy lỗ nhỏ trên cửa lớn thần điện, hắn mới bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai cây côn nhỏ này có tác dụng, là phải dùng ở nơi này!

Tiểu Khai chậm rãi bay đến trước cửa, cẩn cẩn thận thận dứt chìa khóa vào: " Khách sát " một tiếng, cánh cửa phát ra tiếng vang rõ ràng, hiển nhiên, lần này được rồi.

Cánh cửa của Di Lạc Thần Điện đã bị phong lại bao nhiêu năm tháng, nường theo tiếng nổ " oanh long long", mở ra từng tắc, từ trong cánh cửa, bắn ra hồng quang chói mắt đẹp mắt mãnh liệt!

" Thật sự mở!" Tiểu Tiểu hưng phấn bay qua, dắt tay Tiểu Khai chạy vào: " Tiểu Khai ca ca, chúng ta đi vào!"

Nhưng một cỗ lực lượng không sao lường được truyền đến, cả Tiểu Tiểu thân là Sáng Thế Giả đều khó có thể ngăn cản, trực tiếp bị đẩy bay trở về,

Tiểu Khai thì lại khác biệt, bị một cổ dẫn lực hấp vào với tốc độ nhanh hơn mấy lần, xoát một tiếng đã bay vào trong cửa.

Tiểu Tiểu kiều sắt một tiếng, lại hướng trong cửa bay đi, nhưng cổ lực lượng kia đồng dạng lại từ trong cửa truyền đến, tương nàng gắt gao cản lại ngoài cửa. Tiểu Tiểu tại thế giới này hô mưa gọi gió không chỗ nào không thể đến, đây là lực lượng bình sinh lần đầu tiên khó thể kháng cự, nhất thời phương tâm giận dữ, nũng nịu quát: " Ta với danh nghĩa Sáng Thế Giả, mệnh lệnh ngươi, mở!"

Cả sáng thế quy tắc của cả thế giới, theo lý thuyết không thể cãi lời, nhưng Di Lạc Thần Điện này phảng phất căn bản là độc lập bên ngoài thế giới, không chút ảnh hưởng, cánh cửa thông thiên địa kia chậm rãi ung dung, kiên định không dời từ từ hợp lại, thẳng đến không còn chút khe hở.

Nếu rõ ràng là không cho tiến vào thì cũng được, nhưng cánh cửa này rõ ràng chỉ để cho Tiểu Khai vào, mà không cho nàng vào, loại kỳ thị này nàng có điểm không chịu được, Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt bay lên vạn thước trời cao, nói: " Hắc Long, tông cửa cho ta!"

Hắc long rít gào một tiếng, kinh thiên động địa, từ trong Nhược Thủy phóng lên cao, thân hình dài đến mấy ngàn thước nhất thời che cả bầu trời âm u, Nhược Thủy tứ tán vấy ra dừng ở trên mặt đất của Di Lạc Thần Điện, nhất thời " vèo" vang lên, đánh ra vô số lỗ nhỏ, khói xanh bốc lên, mà đầu rồng cực lớn của hắc lại mang theo cự lực vô cùng lạ thường, hung hăng đánh lên cửa lớn của Di Lạc Thần Điện!

" Oanh long long!" Một tiếng này thật kinh thiên động địa, cả thiên địa phảng phất như lay động lên, Nhược Thủy trong Long Chi Không Gian tứ tán bung ra, trên mặt đất vỡ ra vô số khe nứt, khởi ra vô số khe núi, cả địa hình địa mạo, đều bị sự va chạm kinh thiên này, cấp thành đại biến động! Đã phảng phất như địa hình hoàn toàn thay đổi theo những ngọn núi chuyển động.

Phải biết rằng hắc long cũng không phải là sự tồn tại bình thường, đúng là trong thiên địa trọng khai thí luyện chi lữ đã nuốt đi nội đan của Lưu Manh Thỏ tham ăn thú vương giả. Tham ăn thú theo Thiên Yêu Tiêu Tiêu chuyển thể sống lại, hóa thân thành rồng, trở thành truy tùy giả nặng yếu nhất đời này của Sáng Thế Giả. Theo góc độ lực lượng mà nói, hắc đã đại biểu cho lực lượng thể hệ tối cao nhất của thế giới mới đàn sinh này.

Nhưng với lực lượng như vậy, cư nhiên lại không rung chuyển được cửa lớn của Di Lạc Thần Điện, cánh cửa kia cũng không biết là do tài liệu gì chế thành, ngay cả dấu vết cũng không có lưu lại.

Tiêu Tiêu liên tiếp cả ba lần bị nhục, nhất thời lửa giận ba trượng, tay đã muốn bão nổi, bỗng nhiên trong lúc đó trong đầu linh quang chợt lóe, phảng phất như có thứ gì phún dừng, sáng tạo lực khổng lồ trong cơ thể nhất thời tràn ra bên ngoài cơ thể, hào quang khiết bạch bao phủ cả thân thể, thần thái nàng tức mực mà trang nghiêm, miệng khẽ nhếch, những âm tiết giống như phạn xướng, một đoạn văn tự bật thốt lên mà ra: " Với danh Sáng Thế, mở ra thiên địa không gian, tứ hắc long long chi không gian, mệnh kỳ nuốt chừng không gian, dĩ thiên địa sơn xuyên vi lực, dĩ nhật nguyệt tinh thần vi âm, vô hữu vô chỉ, vô thủy vô chung!"

Hắc long " ngao ô" một tiếng, ngửa mặt lên trời cuồng hao, toàn thân nhất thời hắc quang lóng lánh, tìm được năng lực thiên phú do Sáng Thế Giả ban cho, hắc thoát nhìn vô cùng hưng phấn, trùng hướng Di Lạc Thần Điện mở chiếc miệng rồng thật lớn, hai ánh mắt cực đại thẳng tắp nhìn Tiêu Tiêu, phảng phất như đang hỏi ý.

Trong mắt Tiêu Tiêu thối qua một tia sát khí, gật đầu nói: " Đem Di Lạc Thần Điện nuốt đi!"

Hắc long lắc đầu vung đuôi, thân thể thật lớn hoành tuyên trong thiên địa, hé miệng ra, cả không gian phảng phất như hóa thành khí lưu, chậm rãi

bóp méo, thoát nhìn giống như có thứ gì đó trong thiên địa áp súc, sau đó...bay vào trong miệng hắc long.

Cả thiên địa, bỗng nhiên ảm đạm xuống. Tất cả không gian có thể nhìn thấy, đều đã bị hắc long nuốt đi vào.

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, định tình nhìn lại, cánh của Di Lạc Thần Điện, đã phảng phất như tuyên cổ không hề thay đổi, vẫn như cũ ngật đứng ở trước mắt, hắc long nuốt lấy tất cả không gian bốn phương tám hướng chung quanh thần điện, nhưng thần điện này, lại không một chút rung chuyển.

Tiểu Tiểu lắc đầu, hạ xuống đất. Đến lúc này, nàng cuối cùng đã tử tâm.

Nhưng hắc long bên kia còn không có chấm dứt, vừa mới ăn tươi không gian làm hắc long còn hưng phấn, phát ra tiếng rống ngâm liên tiếp, dùng ánh mắt vô cùng nhiệt thiết, nhìn Tiểu Tiểu, phát ra những âm tiết long ngữ cổ quái, ý tứ như muốn nói, thỉnh Sáng Thế Giả đại nhân cấp cho không gian mình đã nuốt một cái tên.

Tiểu Tiểu nghiêm nghị nói: " Với danh Sáng Thế, tạm khai thiên địa tam giới, viết nhân gian giới, viết yêu ma giới, viết tiên phật giới, dĩ hắc long làm hạn định, long không vi kiêu. Hắc long, từ hôm nay trở đi, người không thể thoát ly Long Chi không gian mà tồn tại, trong bụng người chính là yêu ma giới, đỉnh đầu người đó là tiên phật giới, mà nơi đây, đó là nhân gian!"

Hắc long trường ngâm một tiếng, liền trát tiến vào thủy vực khôn cùng của Long Chi không gian, rốt cuộc không ra nữa, đây xem như là Long Thần quy vị.

Cùng lúc đó, trong thiên địa lại tỏa ánh sáng, trước sự sáng tạo vô số sinh linh đều tự quy vị, có lên trời, có xuống đất, có ở lại nhân gian, các loại các dạng tiếng vang kỳ quái theo bốn phương tám hướng truyền đến, tới giờ

phút này, thế giới tân sanh của Diệt Thế Chi Môn mới tính có sơ bước quy mô.

Tiểu Tiểu ngồi trước cửa Di Lạc Thần Điện, ngẩng đầu lên, điều xem tam giới diễn biến, không gian canh diệt, lần ngồi xuống này, đúng là túc túc ba tháng.

Mà Tiểu Khai nhập vào Di Lạc Thần Điện, đã nhìn thấy gì?

Trong Di Lạc Thần Điện, tràn ngập hào quang màu đỏ vô cùng vô tận, Tiểu Khai bị cỗ hấp lực kia hấp đi vào, căn bản cả ánh mắt cũng không mở ra được, nhưng bốn phương tám hướng của thần điện, lại đồng thời vang lên phạm xướng hoảng đại thanh âm: " Khai Khải Giả các hạ, hoan nghênh quang lâm!"

Tiểu Khai há mồm, vốn có vô số nghi vấn cũng muốn hỏi, nhưng bỗng nhiên trong lúc đó đỉnh đầu nóng lên, chỉ cảm thấy tin tức phô thiên cái địa đã không hề dự triệu lưu vào trong đầu, trong phút chốc, trong đầu như tia chớp hiện ra vô số hình ảnh, phảng phất như đang chiếu phim, ngăn ngùn vài giây, đã chảy qua ngàn vạn lần năm tháng thời gian.

Hắn nhìn thấy thế giới này hướng đại canh diệt, vật chủng diễn biến, vũ trụ chinh chiến, thấy được vô số sinh vật hình thù kỳ lạ quái trạng, thấy được vô số mà hắn cả năm mơ cũng không thể tưởng được lực lượng kết cấu, công pháp thể hệ, chiến tranh hiện trường, thẳng đến cuối cùng, thiên địa sụp đổ, một đời Sáng Thế Giả dùng lực lượng cuối cùng lưu lại Thiên Địa Trọng Khai Thí Luyện Chi Lữ một con đường sinh cơ.

Sau đó, hắn thấy được vô số sự ghi chép về Di Lạc Thần Điện.

Rốt cuộc hắn đã hiểu được, hắn đã đi tới một địa phương như thế nào.

Di Lạc Thần Điện, danh như ý nghĩa, nơi này di lạc xuống tất cả thời gian, không gian, trí nhớ, cùng với lực lượng, dù cả Sáng Thế Thần sáng tạo

ra cao nhất tính mạng Lưu Manh Thỏ đại nhân, cũng sẽ không có trí nhớ gì về nơi này, bởi vì, tại thế giới hướng vinh thời điểm, Di Lạc Thần Điện căn bản là hoàn toàn phong bế, cả Sáng Thế Thần cũng không thể tiến vào.

Nơi này không có ghi nhớ công pháp thể hệ, không có gien vật chủng của thế giới này, càng không có trụ cột quy tắc của thế giới này, nó thoát nhìn căn bản là không có một chút quan hệ với thế giới, giống như phảng phất lúc Sáng Thế Thần sáng thế chỉ sơ chỉ mở ra một thứ nhằm chán vui đùa mà thôi, nhưng sau khi Tiểu Khai đến, ở tận sâu trong thần điện, nhất định sẽ có đáp án vấn đề.

Bây giờ, hẳn cần dựa theo tin tức thu hoạch được, trước tiên nên làm một ít công tác chuẩn bị.

Tiểu Khai mở rộng tay chân, cứ như vậy phiêu phù tại trung ương thần điện rộng lớn, màu đỏ hào quang chói mắt phảng phất như nước ấm áp bao vây hẳn, vô số nhẹ nhẹ lũ lũ lực lượng kỳ dị xuyên thấu toàn thân lông mao tiến vào thân thể, sau đó tại làn da, cơ thể, kinh mạch gân cốt, đọng lại, thẳng đến khi cả thân thể Tiểu Khai đều bị đồng hóa, trở nên đỏ bừng.

Trong bất tri bất giác, cả thân thể Tiểu Khai đã dung hợp đúc lại, thoát thai hoán cốt.

Mấy hào quang màu đỏ này, kỳ thật đúng là quy tắc lực lượng tối trụ cột của thế giới, giống như bên ngoài thế giới có được kim mộc thủy hỏa thổ năm đại bốn nguyên lực lượng, trong Diệt Thế Chi Môn bốn nguyên lực lượng phân làm bảy màu sắc, bất đồng khác nhau, ngũ hành nguyên lực không có phân ra cao thấp, mà bảy sắc nguyên lực của Diệt Thế Chi Môn lại cũng không ngừng tấn cấp, theo tu vi đề cao, màu sắc của nguyên lực sẽ không ngừng tiến hóa, đến khi đạt thành nguyên lực màu tím cuối cùng thì sẽ có được năng lực hoàn mỹ tương đương với Sáng Thế Thần!

Mà loại lực lượng màu đỏ này, trong bảy màu nguyên lực, chính là nguyên lực nhập môn lúc ban đầu. Tất cả sinh vật, chỉ khi tiếp xúc nguyên lực màu đỏ, mới xem như chính thức bước vào cánh cửa tăng lên lực lượng.

Song chương của Tiểu Khai mở ra, hoa ra phía trước, phảng phất như bơi lội, nguyên lực màu đỏ từng cổ cổ xẹt qua bên người, thân thể hấn vọt về phía trước, phảng phất như đánh vỡ một mặt kính nước, cả đại điện rung động một trận, trước mắt chợt tối sầm, sau đó lại xoát một cái sáng ngời, một bộ đồ án hách nhiên xuất hiện tại trước mặt, chiếm cứ cả tầm mắt!

Tiểu Khai ngừng thở, chậm rãi ngẩng đầu lên, trước mắt thoát nhìn là bầu trời đêm xa xăm sâu thẳm mang mang vô tận, vô lượng vô số những ngôi sao đang lẳng lặng lóe ra, cảm giác tráng khoáng vô ngân như biển, cũng không có bút mực nào có thể hình dung.

Tiểu Khai dụi dụi mắt, còn muốn nhìn kỹ, tình không kia bỗng nhiên xoay tròn, cả đám văn tự hình thù kỳ lạ quái trạng theo tình hệ bay ra, hiện lên trước mắt Tiểu Khai.

Tiểu Khai liếc mắt xem xét, liền nghĩ thấy trái tim chợt kinh hoàng, hấn phát hiện, lúc này đây, có lẽ hắn đã chạm đến chân tướng phi thường bí ẩn.

Bởi vì mấy văn tự này, thế nhưng lại hoàn toàn giống như bốn chữ to của Vô Tự Thiên Thư, không hề nghi vấn, đây căn bản là cùng một loại văn tự.

Thanh âm hồng lượng phô thiên cái địa lại vang vọng trong đầu: " Khai Khải Giả các hạ, đây là văn tự của Sáng Thế Thần, có lẽ người xem không hiểu, nhưng không quan hệ, bởi vì ta sẽ nói hết thảy cho người."

" Người rốt cuộc là ai?" Tiểu Khai hỏi: " Chẳng lẽ người là Sáng Thế Thần?"

" Ha ha ha ha, ta đương nhiên không phải Sáng Thế Thần, ta chỉ là người dẫn đường do Sáng Thế Thần sáng tạo ra thôi." Thanh âm kia cười ha hả: " Cả Di Lạc Thần Điện là vì người mà kiến thiết, theo sáng thế chi sơ, đến thế giới sụp đổ, chỉ có một mình người có thể tiến vào Di Lạc Thần Điện, sau khi người đi ra ngoài, Di Lạc Thần Điện sẽ hoàn toàn tiêu vong, không còn lưu lại chút dấu vết, đây là thứ sáng tạo xa hoa nhất của Sáng Thế Thần, chẳng lẽ người không vì thế mà cảm thấy vinh hạnh hay sao?"

Tiểu Khai nói: " Vậy người nói cho ta biết, Di Lạc Thần Điện đến tột cùng là làm cái gì?"

Thanh âm kia nhất thời nghiêm túc lên: " Chỉ là vì một lời hứa hẹn."

" Hứa hẹn? Là hứa hẹn gì?" Tiểu Khai kinh ngạc nói.

" Đây là một chuyện thiên đại bí mật." Thanh âm kia từng chữ thông thả: " Người nghe cho rõ, đây là lời hứa hẹn của thần đối với thần!"

Tiểu Khai cố nén sự kích động trong lòng, lặng lẽ ôm ngực, trầm giọng nói: " Là ý tứ gì?"

" Nguyên nhân rất đơn giản." Thanh âm kia nói: " Sáng Thế Thần đại nhân của chúng ta, đối với một vị Sáng Thế Thần đại nhân khác làm ra một sự hứa hẹn, vì lời hứa này, hấn sáng tạo ra Di Lạc Thần Điện."

" Nói cách khác..." Tiểu Khai cẩn cẩn thận thận nói: " Ta cần hoàn thành lời hứa hẹn của hấn?"

" Đúng vậy." Thanh âm kia nói: " Người là sinh linh duy nhất có thể tiến vào thần điện, đương nhiên cũng là người duy nhất chấp hành lời hứa hẹn của Sáng Thế Thần đại nhân."

" Vậy đến tột cùng là hứa hẹn gì?" Tiểu Khai nhất thời có điểm đau đầu, ma giới còn có một sự tình vô cùng quan trọng phải xử lý, không nghĩ tới

nơi này lại xảy ra một vấn đề khó khăn, chỉ cần ngẫm lại đây là nhiệm vụ do thần thiết lập, nên biết có bao nhiêu khó khăn mà giải quyết.

Lúc này đây, thanh âm kia đột nhiên nở nụ cười: " Tôn kính Khai Khải Giả các hạ, người không cần cảm thấy đau đầu, hứa hẹn này cũng không khó khăn, người là sinh linh duy nhất tiến vào thần điện, nguyên nhân cũng không phức tạp, chỉ có người có thể sáng chế ra sự xuyên toa giữa hai thế giới của hai vị Sáng Thế Thần đại nhân, cho nên, chỉ có người mới có thể hoàn thành."

Tiểu Khai gật gật đầu, sự rung động trong lòng quả thật khó có thể hình dung.

" Ý tứ của người là nói...hai vị Sáng Thế Thần, đúng là Sáng Thế Thần của Diệt Thế Chi Môn, cùng với Sáng Thế Thần của thế giới bên ngoài?"
Tiểu Khai thấp giọng nói: " Vậy...Vô Tự Thiên Thư có thể xuyên toa giữa hai thế giới..."

" Khai Khải Giả đại nhân, người thật thông minh." Thanh âm kia phảng phất như tán thưởng: " Vị Sáng Thế Thần đại nhân kia sáng tạo ra Vô Tự Thiên Thư, Sáng Thế Thần đại nhân của chúng ta thành lập ra Di Lạc Thần Điện. Nhưng Sáng Thế Thần đại nhân của chúng ta đã sớm đoán chắc thế giới mình sẽ sụp đổ trước, cho nên vì thực hành lời hứa hẹn, hẳn còn cần Trọng Khai Thiên Địa, mới có thể làm cho sứ mạng này tiếp tục kéo dài, cho nên, địa phương khó khăn chính thức của hứa hẹn này cũng không phải là sau khi người đến thì làm cái gì, mà là người phải là chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư, thì phải có khả năng mở ra trang sách thứ ba, còn phải thành công xông qua trọng khai thiên địa thí luyện chi lũy, làm cho thiên địa trọng khai, bây giờ, ba điểm khó khăn người đều đã làm được rồi, công việc sau đó, chỉ là dễ dàng mà làm thôi."

Tiểu Khai nhin không được nói: " Trách không được hai thế giới này lại có nhiều tương tự, nguyên lai là vì hai vị Sáng Thế Thần đại nhân, lại là

quen biết lẫn nhau."

Điều này khó trách tại Thục Sơn, trong thượng cổ tiên cầm phổ, lại ghi lại Thái Vũ Thiên Cầm mấy nguyên sinh vật chủng của Diệt Thế Chi Môn. Tiểu Tiểu trọng khai thiên địa, cũng có một hắc long giống bên ngoài như đúc, thậm chí còn cả không gian hắc ẩn thân, lại cũng gọi là Long Chi không gian. Nay hết thấy có thể nói là trùng hợp, còn không bằng nói là hai vị Sáng Thế Thần đại nhân tham khảo cho nhau.

Trong lòng Tiểu Khai vừa động, lại muốn nổi lên ý nghĩ về Chư Cát Thần Hầu vô thiên kia, tên kia cũng thành công xuyên qua Diệt Thế Chi Môn đi tới thế giới bên ngoài, chẳng lẽ trên người hắc, đã mang theo sứ mạng nào đó?

Tiểu Khai lắc đầu, tỉnh táo lại trong trầm tư, nói: "Được rồi, vậy người nói cho ta biết, hứa hẹn kia rốt cuộc là gì? Ta phải làm cái gì?"

"Ha ha ha ha, nội dung lời hứa hẹn, bây giờ còn chưa đến thời điểm nói cho người." Thanh âm kia cười to nói: "Điều duy nhất người muốn làm, đó là nhanh chóng đề cao thực lực, đề cao cảnh giới, sau đó trở lại thế giới bên ngoài, theo đệ nhất giới vượt qua đến đệ ngũ giới, chờ người tới nơi đây, người tự nhiên hiểu được người muốn điều gì!"

Thanh âm dừng lại một chút, rồi bổ sung nói: "Di Lạc Thần Điện tồn tại chỉ có mục đích, đúng là cho người dùng tốc độ nhanh nhất, vượt đến đệ ngũ giới!"

"Người là nói...tu luyện?" Tiểu Khai nháy mắt.

"Đúng vậy, tu luyện! Hơn nữa chỉ dùng sự đơn giản nhất, phương pháp chính xác nhất để tu luyện!" Thanh âm kia nói từng chữ: "Trong Di Lạc Thần Điện, có công pháp tu luyện tối cao nhất, cũng có bảy màu nguyên lực vô cùng vô tận, có điều sinh linh có trí tuệ theo lịch sử hình thành rồi yên diệt ghi chép, nơi này nhất định có thể cho người trong một ngàn năm sẽ trở

thành tồn tại tối cao nhất, trở lại thế giới của chính người, người sẽ trực tiếp vượt qua đệ ngũ giới, hoàn thành lời hứa hẹn của Sáng Thế Thần đại nhân!"

" Từ từ!" Tiểu Khai lại càng hoảng sợ: " Người vừa mới nói một ngàn năm?"

" Vô nghĩa, người cho rằng phải thật lâu hay sao chứ?" Thanh âm kia tràn ngập kiêu ngạo: " Sinh linh tu luyện, phải được vô số tảo chiết và đả kích, phải đi sai vô số con đường, còn phải đối mặt với các loại các dạng tai nạn và thiên địch ám toán, mặc dù là một người, ở thời đại tối vĩ đại nhất sinh vật Lưu Manh Thỏ đại nhân, cũng phải lịch kinh thương triệu năm thời gian, mới đạt tới đỉnh núi của thế giới, nhưng người bây giờ chỉ cần một ngàn năm, đúng vậy, người hãy nghe cho kỹ, chỉ cần một ngàn năm!"

Lời này kỳ thật rất có đạo lý, phải biết rằng một người tu chân muốn phi thăng tiên giới, đều phải cần từ mấy ngàn năm đến mấy vạn năm bao nhiêu năm tháng, còn không kể cả vô số tu luyện thất bại và tẩu hỏa nhập ma những chuyện xui xẻo không hay, cho nên sơn tinh thủy quái, cả tu thành hình người càng khó khăn thêm khó khăn, nếu muốn phi thăng, thì càng lâu hơn nữa.

Huống hồ, tất cả tu luyện càng về sau càng gian khổ, nếu phi thăng tiên giới phải cần ngàn năm ngàn năm, vậy từ thất phẩm tiên nhân lên tới nhất phẩm chánh tiên, thì phải là hơn mười mấy trăm bội thời gian đằng đằng, phía trên còn có thiên tiên, kim tiên, trở lên mới là tiên đế, một vòng tính xuống, có lẽ phải qua triệu triệu năm.

Huống chi, Tiểu Khai bây giờ đã biết có thiên địa năm giới, phía trên tiên giới, phía dưới ma giới, còn có thứ tư thứ năm giới, muốn tu luyện đến thời điểm đó, có lẽ thời gian không còn có thể dùng con số để biểu đạt nữa.

Cho nên, một ngàn năm, kỳ thật đã là khoa trương đến không thể khoa trương hơn được nữa.

Cho nên vị dẫn đường của Di Lạc Thần Điện này, ngữ khí tràn ngập niềm kiêu hãnh cũng là đương nhiên.

" Người có thể có điểm hiểu lầm...ta không phải là ý tứ này." Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt: " Kỳ thật ta là muốn nói...một ngàn năm...lâu lắm đó..."

" Người nói cái gì!" Thanh âm kia đột nhiên đề cao hơn tám độ, chấn đến trong đầu Tiểu Khai oanh oanh long long rối loạn: " Người...người...người...người..có biết người đang nói cái gì hay không?"

" Please, nhỏ tiếng chút, ta biết." Tiểu Khai thở dài: " Ta biết một ngàn năm không lâu lắm, nhưng bên ngoài ta còn rất nhiều sự tình muốn làm, cho nên ta không thể ở lại chỗ này quá lâu, ta phải lập tức đi ra ngoài."

" Người có lầm hay không!" Thanh âm kia chẳng những không nhỏ đi, ngược lại càng cao hơn tám độ: " Chờ người trở thành tồn tại tối cao nhất, người tương phủ khám cả vũ trụ, những chuyện lông gà lông chó bên ngoài lại có gì đáng để cho người lo lắng, thắc mắc hả? Khai Khải Giả các hạ, đây là cơ hội không có lần thứ hai, người cần phải suy nghĩ cho kỹ!"

Lần này, thanh âm cao vút đã có điểm đáng sợ, trong lỗ tai Tiểu Khai một mảnh oanh minh, bị làm cho choáng đầu hoa mắt, bịt lỗ tai thở dốc nửa ngày, lúc này mới buông tay, lắc đầu nói: " Dẫn đường tiên sinh tôn kính, đối với ta mà nói, chuyện trọng yếu gì, cũng còn kém Tiểu Trúc của ta, cho nên, vô luận người có nói to cỡ nào, ta là nhất định phải đi ra ngoài thôi."

" Người!" Thanh âm kia tràn ngập phần nộ: " Tức chết ta rồi! Ta mệnh lệnh người phải suy nghĩ cho kỹ!"

Tiểu Khai lại lắc đầu: " Dẫn đường tiên sinh, vô luận người biểu hiện phần nộ thế nào, ta quyết định cũng sẽ không sửa đổi đâu."

Thanh âm của hắn mặc dù không cao như vị dẫn đường tiên sinh, nhưng duy kỳ ngữ khí bình tĩnh, ngược lại càng hiển xuất quyết tâm của hắn, dẫn đường tiên sinh hiển nhiên đã nhận thấy được điểm này, cho nên thanh âm lập tức hạ xuống thấp: " Khai Khải Giả các hạ, ngài có thể đi vào nơi này, là cơ duyên không có lần thứ hai, cũng là được hai vị Sáng Thế Thần đại nhân cộng đồng chấp nhận, chẳng lẽ ngài ngay cả chỉ ý của thần cũng muốn cãi lại hay sao?"

Tiểu Khai chú ý tới, lúc này đây ngay cả xưng hô từ người biến thành ngài, thì có thể thấy được bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh đều là thiết luật trong thiên địa a.

Tiểu Khai mỉm cười: " Như thế nào mà xem là cãi lệnh? Người vừa rồi đã nói qua, chuyện khó khăn nhất ta đã làm xong rồi, bây giờ, ta đã tiến vào Di Lạc Thần Điện, một hồi ta cũng sẽ tu luyện, hết thấy ta đều là dựa vào ý chỉ của thần mà làm a."

" Nhưng...nhưng là..." Dẫn đường tiên sinh uể oải nói: " Nhưng người nói người lập tức đi ra ngoài..."

" Đi ra ngoài cũng có thể tu luyện a." Tiểu Khai cười nói: " Chỉ cần ta nhớ được công pháp, chính mình chăm chỉ một chút, tùy thời tùy chỗ đều có thể tu luyện."

" Người căn bản là không rõ." Dẫn đường tiên sinh nói: " Trong Di Lạc Thần Điện này, tràn ngập bảy màu nguyên lực, người nhìn lên đỉnh đầu của người, nơi người đang đứng là tầng cao nhất của thần điện, phân bố tất cả bảy màu nguyên lực, chỉ có ở chỗ này, người mới có thể hấp thu nguyên lực nhanh gấp mấy vạn lần tại ngoại giới, mà thời điểm người đột phá cảnh giới, người còn có thể tùy thời tại biến nguyên lực bảy màu trọng tổ hình thể, mấy thứ này, đều là thứ mà bên ngoài chỉ có thể gặp mà không thể cầu đâu a!"

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Độ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận
những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 2: Thần Giới Đản Sanh

"Vậy thì không còn biện pháp nữa." Tiểu Khai xòe xòe tay: "Đơn giản đành tu luyện chậm một chút thôi, ta không có khả năng ở chỗ này đợi một ngàn năm."

"Nhưng người phải biết rằng, một khi người đi ra ngoài, Di Lạc Thần Điện xem như hoàn thành sứ mạng, sẽ hoàn toàn hủy diệt, nơi này phong tồn nhiều công pháp thể hệ, vũ trụ huyền bí, bảy màu nguyên lực, toàn bộ đều hóa thành mây khói, chẳng lẽ người không cảm thấy đáng tiếc hay sao?"

Tiểu Khai không chút do dự lắc đầu: "Thật xin lỗi."

Dẫn đường tiên sinh đã không còn gì để nói nữa, trầm mặc một hồi lâu, mới đáng thương ba ba nói: "Vậy người có thể ở lại bao lâu?"

Tiểu Khai vươn ba đầu ngón tay.

"Ba mươi năm! Quá ngắn đi!" Dẫn đường tiên sinh lại muốn điên cuồng: "Khai Khai Giả các hạ, mặc dù người không thể đợi tới một ngàn năm, ít nhất cũng phải ba trăm năm, ba trăm năm, cũng đủ cho người đột phá đệ tam giới rồi!"

Tiểu Khai lắc đầu nói: "Ba tháng!"

Cả Di Lạc Thần Điện, yên tĩnh như cõi chết, dẫn đường tiên sinh bị Tiểu Khai làm tức giận đến không còn gì muốn nói nữa, tức tức trầm mặc mười giây, mới dùng một loại ngữ khí nửa chết nửa sống nói: " Nhìn kỹ phía trước, đây là công pháp người phải tu luyện."

Cự phúc đồ án trước mặt Tiểu Khai bắt đầu chậm rãi động lên, những văn tự kỳ quái tiêu ẩn, cả hình ảnh cũng biến thành biến tinh không, vô số tinh điểm hào quang dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ thông thả di động, bọn chúng đều tự có quỹ tích, có tốc độ riêng, thoát nhìn, phảng phất giống như bức họa đang lưu động, Tiểu Khai dùng sức giương mắt hình ảnh, mới nhìn hai phút, đã nghĩ thấy ánh mắt muốn rớt ra, đầu muốn ngất, nhìn không được nói: " Đây là công pháp gì?"

Vừa mới dứt lời, hình ảnh kia nhảy dựng, nhất thời trước mắt đều là lương đình thủy tạ, hành lang quanh co, Tiểu Khai kinh hãi " di" một tiếng: " Đây không phải là thiên địa trọng khai thí luyện chi lữ mê cung hay sao?"

Trong mắt của hắn đích xác đó là phiến mê cung, nhưng phiến mê cung này cũng chỉ giăng co vài giây mà thôi, hình ảnh lại là biến đổi, thế nhưng biến thành một quyển trục, quyển trục này vừa vào mắt, Tiểu Khai nhìn không được lại cả kinh: " Đây là quyển trục do Lưu Manh Thỏ đại nhân lưu lại a."

Hắn nháy nháy mắt, còn muốn nhìn kỹ, nhưng hình ảnh lại biến đổi, lần này xuất hiện trước mắt, cũng là một quyển sách vô cùng quen thuộc, đó chính là Vô Tự Thiên Thư!

Thanh âm của dẫn đường tiên sinh, lại dương dương vang lên: " Bức họa này là do Sáng Thế Thần đại nhân tự tay thiết lập, bao la vạn tượng, cả lực lượng kết cấu của thế giới đều ở trong đó, chờ bị người phát quật. Vị tượng do tâm sanh, người nghĩ đến cái gì, thì trong bức họa sẽ gặp phải cái đó, mỗi một loại sinh linh gặp phải bức họa này, đều sẽ căn cứ vào tâm cảnh và kinh nghiệm, ngộ ra những thứ khác nhau, Khai Khải Giả các hạ, người bây

giờ muốn làm, đó là nhìn thấy bức họa này, ngộ xuất ra công pháp chỉ có bản thân người có mà thôi!"

" Uy, vì cái gì mà còn muốn chính mình ngộ, chẳng lẽ người không thể trực tiếp cho ta một bộ công pháp cao nhất hay sao chứ?" Tiểu Khai vội la lên: " Người không phải nói nơi này ghi lại tất cả lịch sử của vật chủng từ lúc xuất hiện đến lúc yên diệt hay sao?"

" Đúng vậy, là có bản ghi chép này." Dẫn đường tiên sinh có vẻ thật mất mát, lời nói có khí vô lực: " Người chính mình ngẫm lại, vật chủng bị yên diệt này, hiển nhiên không có đạt tới trạng thái suốt đời bất diệt, bọn họ căn bản chưa từng có qua công pháp tu luyện cao nhất, người đi xem bọn hăn mấy thất bại phẩm này, lại có ý nghĩa gì chứ?"

Hắn dừng một chút, bổ sung một câu chua chát: " Đừng quên, người chỉ có thời gian ba tháng."

Tiểu Khai mỉm cười, trong lòng biết dẫn đường tiên sinh có ý kiến với hăn thật lớn, rõ ràng không hề hỏi, toàn bộ tinh thần chăm chú thẩm thị đồ họa ngay trước mắt.

Chỉ một lần nhìn này, đã túc túc một tháng.

Trong Di Lạc Thần Điện lóng lánh bảy màu, mỗi ngày trôi qua, dẫn đường tiên sinh cả thở cũng không dám thở, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn bóng lưng Tiểu Khai đang ngồi ngay ngắn, lại là khẩn trương, lại là sợ hãi, trong đầu lật qua lật lại chỉ là suy nghĩ: " Sáng Thế Thần đại nhân từng nói qua, người thường xem đồ họa này, nhiều nhất ba ngày có thể khai ngộ, nếu ba ngày không thể ngộ, vậy cả đời cũng ngộ không ra, nên sẽ hộc máu bại lui mới đúng, nhưng vị Khai Khải Giả này cũng không bại lui, cũng không khai ngộ, sau hăn ngồi xuống là đã mất một tháng đây? Loại tình hình này quả nhiên cổ quái, quả thật...khó có thể giải thích."

Hắn thở dài, lại nghĩ: " Sáng Thế Thần đại nhân từng chỉ kỳ, nếu người hữu duyên tiến vào thần điện, rồi lại không thể khai ngộ, ta phải nhanh chóng đưa hắn hoán tỉnh, để tránh hắn tẩu hỏa nhập ma, lâm vào ảo tưởng khôn cùng, hao hết tất cả tinh khí, vứt bỏ tánh mạng, nhưng...nhưng trạng thái bây giờ của hắn, rốt cuộc là đang bị tẩu hỏa nhập ma, hay là đang thể ngộ đây?"

Vẻ mặt Tiểu Khai cũng không giống lúc ngồi xuống túc mục bình thường, ngược lại trên mặt lại là khi thì buồn, khi thì vui, khi thì giận, khi thì cười, sao mà xem như đang ở trong huyền cảnh không thể tự kìm chế, nhưng dẫn đường tiên sinh đi tới đi lui dò xét, chỉ cảm thấy toàn thân Tiểu Khai yên lặng bình thản, trong cơ thể chân nguyên ổn cố hùng hậu, vô luận như thế nào cũng không giống như là tẩu hỏa nhập ma, đang bị thiêu đốt tinh khí.

Đến lúc này, thật là làm khó dẫn đường tiên sinh của chúng ta, hắn ở một bên gãi đầu gãi tai, thở dài thở ngắn, hắn muốn gọi tỉnh Tiểu Khai, lại sợ chậm trễ sự lĩnh ngộ của Tiểu Khai, phá hủy đại sự của thần, ở trong trạng thái mâu thuẫn nặng nề này, thời gian ung dung lướt qua, lại thêm một tháng trôi qua.

Vào một ngày, dẫn đường đại nhân chợt nghe Tiểu Khai " ba" vỗ tay một cái, lớn tiếng nói: " Ha ha, ta hiểu được rồi, ta hoàn toàn hiểu được rồi!"

" Người hiểu được cái gì?" Dẫn đường đại nhân rung mình một cái, luôn miệng run rẩy: " Khai Khải Giả các hạ, người tỉnh rồi?"

Tiểu Khai không để ý đến hắn, vẫn ngồi yên như cũ, hai ánh mắt vững vàng chăm chú vào trên tinh đồ, không có chút ý tứ rút ra. Dẫn đường tiên sinh vừa nhìn thấy, Tiểu Khai vẫn không tỉnh, vẻ mặt hắn toàn bộ cảm xúc đều tiêu ẩn, có vẻ túc mục mà trầm tĩnh, nhưng tại ngực, lại lặng lẽ nổi lên hào quang ánh sáng.

Hào quang này cực nhạt, cơ hồ không thể nhìn thấy, nhưng điểm ấy hào quang vừa vào mắt, dẫn đường tiên sinh chỉ cảm thấy cả ngực phảng phất như bị chùy sắt hung hăng gõ vào một cái, cơ hồ thở không ra hơi, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm: " Hẳn ngộ rồi...hẳn ngộ rồi...nhưng...vì sao hẳn không ngộ công pháp của chính mình, mà là công pháp của Sáng Thế Thần đại nhân?"

Dẫn đường tiên sinh nghĩ gì, Tiểu Khai đương nhiên là không biết, nếu có người hỏi công pháp của Tiểu Khai làm sao tới, Tiểu Khai trăm phần trăm trả lời: " Đây là bốn nguyên của ta sáng chế."

Tiểu Khai nghiên cứu phúc tinh đồ này, liền phát hiện bảy sắc nguyên lực của thế giới này, cùng thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp của Thiên Lộc không mưu mà hợp, bảy màu sắc, bảy cảnh giới, duy nhất bất đồng chính là, thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp lực lượng quá bạc nhược yếu kém, lại dao động, cho dù Tiểu Khai đem toàn thân kinh mạch đều chứa đầy thiên địa linh khí, vẫn như cũ chỉ là cấp bậc của tam phẩm tiên nhân mà thôi, mà bảy sắc nguyên lực của nơi này, mặc dù chỉ là trụ cột màu đỏ nguyên lực, đã xa xôi đến nỗi không phải thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp có thể nghĩ tới.

Cho nên hai tháng này với Tiểu Khai, chỉ làm một việc: hẳn đem thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp hoàn toàn thay hình đổi dạng, dùng bảy sắc nguyên lực làm trụ cột công pháp, hơn nữa chính thức gọi tên là Di Lạc Thần Quyết.

Trời mới biết cải tạo một bộ công pháp thì cần trí tuệ và thiên phú cỡ nào mới làm được! Tiểu Khai mặc dù ra vẻ bình thường, nhưng hẳn có khả năng mở ra Vô Tự Thiên Thư, bản thân đã chứng minh hẳn là dạng người đại trí nhược ngu(đại trí giả ngu), loại nhiệm vụ cơ hồ không có khả năng hoàn thành này, cứ nhiên lại bị hẳn hoàn thành.

Bất tri bất giác lại qua một tháng, ở ngày cuối cùng của tháng thứ ba, Di Lạc Thần Điện truyền ra một tiếng vang của thủy tinh bị nghiền nát bể tan thanh thúy, bức tinh đồ ẩn chứa sự huyền bí của cả vũ trụ, trước mặt Tiểu Khai ầm ầm nổ tung, vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, tiêu tán trong không khí.

Tiểu Khai từ trên mặt đất nhảy lên, lớn tiếng nói: " Ta nên ra khỏi...!"

Dẫn đường tiên sinh thanh âm trở nên thập phần bình tĩnh: " Hãy đi đi, Khai Khải Giả các hạ, có bộ công pháp này, người nhất định sẽ thành công!"

Cửa lớn của Di Lạc Thần Điện chậm rãi mở ra, Tiểu Tiểu tràn đầy cỏi lòng chờ mong từ trên mặt đất đứng lên, ngẩng đầu nhìn lại, nàng nhìn thấy một đạo bóng người toàn thân phiếm đầy hồng quang chói mắt bắn đi ra, rơi xuống trước mặt mình.

" Ca ca!" Tiểu Tiểu hoan hô bổ nhào vào trong lòng ngực Tiểu Khai: " Mau nói cho ta biết, bên trong có thứ gì chơi vui không?"

Tiểu Khai cười ha ha, nhẹ nhàng đẩy Tiểu Tiểu ra, cúi đầu chỉ vào chính ngực mình: " Nàng xem nơi này."

Hắn có chút vận công, trên ngực lộ ra thất thải quang mang nhàn nhạt, phảng phất như bên trong bụng đang chứa một chiếc đèn bảy màu.

" Đây là cái gì?" Tiểu Tiểu rất là tò mò.

" Đây là một bộ công pháp, ta học được từ trong đó." Tiểu Khai nói: " Nào, nàng đánh ta một chưởng thử xem, nhớ rõ phải vận công!"

" Di, vì sao ta phải đánh người?" Tiểu Tiểu nói: " Ca ca, lực lượng của ta là Sáng Thể lực nga, người chịu không được đâu."

Tiểu Khai mỉm cười: " Vậy nàng đánh nhẹ chút ma."

Tiểu Tiểu chần chờ nhìn hắn, nói: " Được rồi." Nàng nâng lên bàn tay trắng như ngọc, có chút vận khởi công lực, nhẹ nhàng vỗ lên vai Tiểu Khai một chút. Bàn tay vừa chạm đến bả vai Tiểu Khai, liền cảm thấy phảng phất có một cỗ hấp lực bùng lên, nhất thời đem cỗ lực lượng này hút đi vào.

Tiểu Khai có chút nhắm mắt lại, qua sau nửa ngày, trợn mắt cười nói: " Nga, ta hiểu được rồi, nguyên lai đây là Sáng Thế lực, được rồi, bây giờ cho nàng nhìn xem Sáng Thế lực của ta."

Tiểu Tiểu nhin không được lác lác cười: " Ca ca, Sáng Thế lực chỉ có Sáng Thế Giả biết thôi, đây là thiên phú kỹ năng độc nhất vô nhị, không thể phục chế, không thể tu luyện, đừng xem người là Khai Khải Giả, cũng không có khả năng hiểu được, người đừng có nằm mộng."

" Phải không?" Tiểu Khai mỉm cười, đưa tay chỉ vào thủy vực khôn cùng, chậm rãi ngâm lên: " Với danh Sáng Thế Giả, gọi về truy tùy giả của ta, Hắc Long, hiện thân đi!"

Hào quang khiết bạch theo trên tay hắn bắn ra, khí tức kia Tiểu Tiểu thật quá quen thuộc, đúng là Sáng Thế lực không gì thay đổi được.

Sóng lớn ba đào khắp bầu trời Long Chi không gian, bắt đầu khởi động, đầu lâu của Hắc Long từ trong nước chậm rãi toát ra, ánh mắt nhìn thấy Tiểu Tiểu, phát ra liên tiếp long ngữ cổ quái, ý tứ kia như nói: " Chủ nhân, gọi về ta làm gì?"

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, thất thanh nói: " Người nghe được ta gọi về hay sao?"

Hắc Long gật gật đầu, miệng chép chép vang vọng, ý tứ kia như chắc chắn: " Đúng là ngài gọi ta về đó."

Tiểu Tiểu quay đầu lại, dùng ánh mắt bất khả tư nghị khó tin nhìn Tiểu Khai: " Ca ca, đây là vì cái gì?"

" Bởi vì nơi này." Tiểu Khai chĩa chĩa thái quang trước ngực mình: " Đơn giản mà nói, đây là một kho hàng, ta gọi nó là Di Lạc Thần Chi Tâm, vô luận là lực lượng gì, nó đều có thể hấp thu vào, sau đó phóng thích đi ra."

" Nhưng...nhưng ngay cả Sáng Thế Lực cũng có thể hấp thu, có phải là quá khoa trương rồi không?" Tiểu Tiểu nhú mày nói: " Sáng Thế Giả nên là duy nhất a, như vậy không phải đã phá hư cả quy tắc của thần hay sao chứ? Ta cuối cùng nghĩ thấy là lạ sao đó."

" Điều này ta cũng không biết." Tiểu Khai cười nói: " Bất quá kho hàng này của ta, bây giờ còn nhỏ, cho nên, nếu lực lượng của địch nhân mạnh hơn ta, thì ta không có cách nào khác để hấp thu!"

Lời mới nói tới đây, chợt cảm thấy dưới chân mạnh oanh long một tiếng, cả đại địa đều run rẩy lên, Tiểu Khai đột nhiên quay đầu, chỉ thấy cả Di Lạc Thần Điện đang nhanh chóng bay lên, phóng mắt nhìn lại, thần điện này căn bản không biết có bao nhiêu dài rộng, che phủ cả bầu trời, thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy, Tiểu Tiểu nhú mày nói: " Nó làm sao vậy?"

Tiểu Khai vừa động, bật thốt lên: " Nó muốn hủy diệt rồi."

Cơ hồ đồng thời, Hắc Long phát ra một tiếng rống ngâm cao vút thật dài, những long ngữ liên tiếp nhất thời bật thốt lên mà ra, thần sắc trên mặt Tiểu Tiểu vô cùng trịnh trọng, nói: " Ca ca, chúng ta ngồi trên Hắc Long rời đi, hắc nói nơi này có nguy hiểm."

Hai người nhanh chóng nhảy lên trên đầu Hắc Long, Hắc Long một giây cũng không dừng lại, bắt đầu toàn lực thoát đi, hai người quay đầu lại nhìn xa xa, Di Lạc Thần Điện đã bay lên mấy vạn thước trời cao, toàn thân toát ra hào quang bảy màu diễm lệ, thoát nhìn giống như một ổ hỏa dục, hơi

thở nguy hiểm phô thiên cái địa bao phủ xuống tới, Hắc Long một tiếng trường ngâm, tốc độ càng nhanh hơn, Tiểu Khai nhất thời không chịu nổi, cả thân thể đều bị thôi trúng dán chặt vào râu rồng, sau lưng, không biết từ mấy ngàn vạn lý địa phương xa xôi truyền đến một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, trong hoảng hốt, cả thiên địa phảng phất như hung hăng lay động, Hắc Long trong tiếng nổ mạnh đồng thời dừng lại thân hình, nhanh chóng xoay người đi.

Tiểu Khai đôi mắt nhìn ra xa, đây trời đều là những ánh sáng hồng, tím, lam, vang đủ màu sắc, với tư thế phô thiên cái địa như thiên nữ tán hoa sái hạ xuống, giống như chân trời bỗng nhiên tràn ra một đóa pháo bông thật lớn vô cùng xinh đẹp.

" Đây là tính mạng nguyên lực..." Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn thấy bầu trời, lẩm bẩm nói: " Tính mạng nguyên lực như yên hải a..."

Vô số sinh linh tam giới hiện ra hình thể, hoan khoái bay lên trời không, nghênh đón tính mạng nguyên lực từ trên trời giáng xuống, sau đó tiến hóa, phi thăng.

Ở địa phương càng cao xa hơn, một tiếng nổ ầm ầm, tạc đến lỗ tai Tiểu Khai đều muốn chấn điếc, cả bầu trời phảng phất như bị giật lại một khóa kéo " xoát" một tiếng, giật ra một lỗ hồng, Tiểu Khai nhìn thấy một đạo thân ảnh trong suốt thật lớn phi tiến vào lỗ hồng kia, sau đó xoay người quay đầu lại, vung tay lên, nhất thời đã khép nhanh lỗ hồng lại.

" Đây...đây là cái gì?" Tiểu Khai quả thật trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng ở chân trời kia, thân ảnh trong suốt lại từ trong lỗ hồng lộ đầu ra, nhìn về phương hướng Tiểu Khai, xa xa phất phất tay, một thanh âm truyền đến, vang vọng tứ phương: " Khai Khải Giả các hạ, tranh thủ tu luyện a..."

" Đây là...đây là thanh âm của dẫn đường tiên sinh..." Tiểu Khai thấp giọng lẩm bẩm.

" Dẫn đường tiên sinh là ai? Sinh linh trong Di Lạc Thần Điện hay sao?"
Tiểu Tiểu hít vào một hơi, trong thanh âm che giấu không được sự khiếp sợ:
" Di Lạc Thần Điện hủy diệt thì lực lượng vô cùng khổng lồ, thế giới này
căn bản không thể thừa nhận, cho nên hãn cư nhiên tự khai ích một không
gian mới."

Nàng nháy mắt mấy cái, nhìn Tiểu Khai nói: " Cho nên, ca ca, nơi này
bây giờ tổng cộng có tứ giới rồi."

Chân trời phạm xướng thanh thanh, thải quang lờ lờ, trên người Tiểu
Tiểu phiếm xuất bạch quang thánh khiết, hai tay nàng hợp thành chữ thập,
nhẹ nhàng chậm rãi nói: " Đệ tứ giới đã sinh ra, ta với danh xưng là Sáng
Thế, tứ hạ xưng là Thần Giới!"

Chân trời xa xôi, lại truyền đến thanh âm của dẫn đường tiên sinh: " Căn
tuần Sáng Thế thần dụ, từ nay về sau, nơi này chính là Thần Giới!"

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, trong phút chốc chỉ cảm thấy tâm triêu
mênh mông, có thể nhìn thấy trường hợp sáng thế khai thiên tích địa thế
này, quả nhiên là trước đó chưa từng có siêu cấp thể nghiệm, hãn sợ run hồi
lâu, mới nói: " Muội muội, ta nên ra khỏi..."

" Đừng nóng vội." Tiểu Tiểu thần bí cười: " Ca ca, lần này người không
thể đi một mình."

Diệt Thế Chi Môn huyền não đến kinh thiên động địa, nhưng ngoài cửa
Diệt Thế Chi Môn cũng thật thái bình, Bái Nhĩ gia tộc lớn nhỏ đứng ngay
cửa động, vô số con mắt đang đăm đăm nhìn vào cửa động, Ngọc Hồ toàn
thân đang căng ra, đứng ngay cửa, gắt gao ngăn trở bước chân của đám
hùng miêu.

Ở mặt sau, bốn con Hạng Bạt ngồi trên mặt đất, đang nhàm chán nói
chuyện phiếm.

" Ta nói đại ca, ma giới đồn đãi tính cách quái phích của Vong Xuyên Quân, là ma mệnh như thảo giới, dù sau hắc đã ba tháng không ra đây, ta xem hay là chúng ta chạy trốn đi thôi."

" Đúng vậy, đúng vậy, vốn chúng ta định đi theo hắc, muốn giúp hắc phiên dịch Phá Thư, bây giờ là chính hắc lại mất tích, điều này không thể trách chúng ta ba, ta nghĩ thấy, bây giờ đúng là thời điểm chạy trốn."

' Ai, nhị đệ, tam đệ, trí tuệ của các người dù sao cũng không bằng đại ca ta, đúng vậy, lão nhân gia hắc quả thật ba tháng nay không hiện ra, nhưng các người biết không, hắc vốn là kẻ có tính quái dị quái phích a, nói không chừng hắc đang khảo nghiệm chúng ta thì sao? Chúng ta mà chạy, không phải nói chúng ta không qua nổi khảo nghiệm hay sao?"

" Ân, ta cũng hiểu được đại ca nói đúng, hai vị ca ca, các người ngẫm lại, đây không phải là người khác, chính là Vong Xuyên Quân a, một trong năm đại ca thủ ma giới, lão nhân gia hắc nói, đối với chúng ta phải là kim khoa ngọc luật a, đừng nói là ba tháng, đúng là ba năm, ba mươi năm, ba trăm năm, chúng ta cũng phải chờ!"

" Ba" Đại Hạng vỗ mạnh một cái: " Đúng vậy, đây là chúng ta biểu hiện cơ hội trung thành tốt nhất, mấy vị huynh đệ, chỉ cần chúng ta thật sự bước lên con đường này của Vong Xuyên Quân, từ nay về sau...hắc hắc hắc hắc."

Bốn con Hạng Bạt người xem xem ta, ta nhìn nhìn người, ước mơ ngày sau xuất đầu, nhin không được cùng cười lên.

Tại cửa động, lại là một phen quang cảnh.

" Ngọc Hồ huynh đệ, người cho chúng ta vào đi thôi, chúng ta tuyệt đối không có ác ý a." Lão hùng miêu vẽ mặt đau khổ nói: " Bái Nhĩ gia tộc chúng ta thực lực thấp kém, nào dám đối với Vong Xuyên...ách....nào dám đối với tiểu anh hùng tâm hoài bất quý a, chúng ta chỉ vì thuần túy tò mò và

lo lắng, cho nên muốn vào xem, nếu tiểu anh hùng xảy ra chuyện gì, cũng có sự chiếu ứng phải không?"

" Không được." Ngọc Hồ vẻ mặt kiên nghị: " Các người ai cũng không được đi vào, chủ nhân chỉ là đang luyện công mà thôi, vạn nhất các người đi vào quấy rầy ngài, thì làm sao bây giờ?"

Đang nói đến đó, mặt sau tiểu hùng miêu " cấp khiếm" một tiếng, Ngọc Hồ hung hăng trừng mắt: " Nhỏ tiếng chút, đừng đánh nhiều chủ nhân tu luyện!"

Đây gọi là làm người có danh như cây có bóng, Bái Nhĩ gia tộc kỳ thật cũng không kém hơn Ngọc Hồ, nhưng tưởng tượng Bạch Ngọc Dạ Hồ đáng chết này lại là người hầu của Vong Xuyên Quân, nên đã trực tiếp đánh mất dũng khí xông vào trong, nếu không như thế, tiểu hùng miêu còn vội vàng che miệng mình, nuốt mất nửa tiếng cấp kia trở về, mắt đăm đăm nhìn Ngọc Hồ, vẻ mặt vô tội.

Hoàn hảo, hôm nay cuối cùng chánh chủ cũng đã xuất hiện, cửa đá sau lưng Ngọc Hồ chỉ nha một tiếng mở ra, Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Di, sao các người đều ở bên ngoài?"

" Chủ nhân a!" Bốn con Hạng Bạt thanh âm quả thật kinh thiên động địa, tràn ngập khí thế như Mạnh Khương nữ khóc trường thành, bọn họ nhanh chóng xông lên, tông đám hùng miêu ngã trái ngã phải, sau đó bên trái hai tên bên phải hai tên, ôm lấy hai chân của Tiểu Khai, khàn giọng hô: " Ngài cuối cùng đi ra rồi, muốn chết chúng ta a!"

" Vèo!" Sau cửa vang lên tiếng cười khê, bốn con Hạng Bạt kinh ngạc ngẩng đầu lên, bốn miệng nhất thời biến thành chữ o, ha ha nói: " Các người...các người là ai?"

Tiểu Khai mỉm cười, tránh sang bên cạnh, để chín vị hồ nữ từ sau cửa đá đi ra.

Hồ tộc đúng là chủng tộc đẹp nhất trong yêu quái, mấy nàng hồ ly ở trong Diệt Thế Chi Môn đi theo Tiểu Tiểu lăn lộn mấy tháng, càng lây dính vài phần khí chất cao quý của Sáng Thế Giả, giờ phút này xem ra, ngoại trừ vẻ mỹ mạo xinh đẹp, càng có thêm vài phần phiêu phiêu dục tiên khí chất, y hương tấn ảnh lan tỏa khắp thạch động, làm tất cả đám hùng miêu của Bái Nhĩ gia tộc đều hóa đá.

" Ta gọi là Vô Song."

" Ta gọi là Vô Đối."

" Ta gọi là Hồ Niệm."

....

....

Theo đám tiểu hồ ly tự giới thiệu, chín đôi mắt như mùa xuân nước chảy tràn ánh nắng đảo qua nét mặt mọi người, nhất thời trái tim tất cả ma tộc đều có chút nhảy lên, trong tai nghe được thanh âm chinh tề của chín hồ nữ:

" Chúng ta là truy tùy giả của chủ nhân."

" Nga..." Lão hùng miêu thâm ý nhìn nhìn chín vị mỹ nữ, phát ra một tiếng du trường cảm thán, liên tục gật đầu: " Ta hiểu được rồi, ta hiểu được rồi..."

Bốn con Hạng Bạt nhìn nhau, đồng loạt ngẩng đầu lên: " Chủ nhân quả nhiên chiến lực kéo dài, một lần ngoạn là ngoạn đúng ba tháng."

Căn cứ ma giới đồn đãi, Vong Xuyên Quân người này chẳng những quái phích, hơn nữa tương đối háo sắc, năm đó được ma giới công nhận là đệ nhất mỹ nữ Tô Ái Dịch, hẳn đơn thương độc mã trực tiếp sát thương Bá Cách gia tộc, không tiếc cùng Tê Bì Nhĩ Bá Cách kết hạ ân oán ngàn năm,

là vị đệ nhất mỹ nữ kia, dù sao là bị hấn đoạt về, cất giấu vào Vong Xuyên Chi Nguyên.

Cả sự tình như vậy mà cũng có thể làm ra, vậy thu thêm chín hồ ly tinh, thật sự là quá bình thường.

Trong lúc nhất thời, đám hùng miêu và Hạng Bật đều cúi đầu thật nhanh, không dám lại thưởng thức sắc đẹp của chín vị hồ nữ, phải biết rằng, Vong Xuyên Quân nổi danh là háo sắc, thân phận bây giờ của chín vị hồ nữ, đúng là cấm luyện của hấn rồi.

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đệ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 3: Đàm Phán Thất Bại

Ngọc Hồ gãi gãi đầu, khắp đầu óc đều là tương hồ, làm ma tộc từ khí vật thành yêu, hẳn không hiểu mấy thứ này. Suy nghĩ hồi lâu mới nói: " Chủ nhân, đây đều là chủ mẫu hay sao? Chúng ta...có còn cần cứu vị chủ mẫu kia nữa không?"

Chín tiểu hồ ly nhất thời lặc lặc cười, trên mặt Tiểu Khai đỏ lên, nói: " Mấy người này không phải chủ mẫu, Tiểu Trúc mới phải."

Lời này rơi xuống trong tai người khác, tự nhiên lại có hàm nghĩa khác: " Nga, nguyên lai mấy người này chỉ là ngoạn vật mà thôi, vị Tiểu Trúc kia, mới chính là chánh thất của Vong Xuyên Quân nha."

Hắn nhìn đám hùng miêu gật gật đầu: " Trong khoảng thời gian này đã quấy rầy rồi, chúng ta bây giờ sẽ xuất phát."

Lão hùng miêu gật đầu thật nhanh: " Một chút cũng không quấy rầy gì, tiểu anh hùng có thể ở lại chỗ này, là vinh hạnh của cả Bái Nhĩ gia tộc chúng ta."

Hắn nghĩ nghĩ, nhịn không được nói: " Ta mạo muội hỏi một câu, ngài thấy cháu ta thế nào?"

" Cháu của người?" Tiểu Khai ngạc nhiên: " Ai?"

Tiểu hùng miêu " ai yêu" một tiếng nhảy ra: " Chính là ta."

Lão hùng miêu nhìn sắc mặt Tiểu Khai, cẩn cẩn thận thận nói: " Cháu của ta, mặc dù da dày một chút, nhưng làm người cơ cảnh hiểu chuyện, tâm tư linh xảo, thiên phú tu luyện của cao nhất trong tộc, ta nghĩ...ta nghĩ...mạo muội hỏi tiểu anh hùng một câu, nếu phương tiện, có thể đưa hãn theo bên người, bưng trà bưng nước được không?"

Lão hùng miêu gian nan nuốt ngụm nước bọt, nhìn phản ứng của Tiểu Khai, lại bổ sung: " Ta biết...muốn hãn theo làm sai vật cho tiểu anh hùng, có thể cấp bậc thấp một chút, lực lượng cũng làm hồ thẹn, nhưng...nhưng..ta còn hy vọng ngài suy nghĩ một chút."

Tiểu Khai càng kỳ quái: " Hãn đã hiểu chuyện, lại có thiên phú, vừa lúc kế thừa gia tộc các người a, vì cái gì còn muốn theo ta bưng trà rót nước? Đây không phải là minh châu ám đầu hay sao?"

Lão hùng miêu lặng lẽ thở dài, biết đây là Vong Xuyên Quân đại nhân cố ý giả ngây, hiển nhiên Vong Xuyên Quân không xem cháu mình vào mắt, hãn nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có gì hay để giải thích, chỉ có thể ngạnh da đầu nói: " Vô luận như thế nào, thỉnh tiểu anh hùng suy nghĩ một chút ba!"

Tiểu Khai cau mày nhìn lão hùng miêu, xác định lão hùng miêu không hề nói giỡn, nhịn không được nhìn tiểu hùng miêu: " Uy, người nguyện ý đi theo ta không?"

" Ta...ta đương nhiên nguyện ý!" Tiểu hùng miêu gương mặt đỏ bừng, dùng tay chụp cái bụng đang rung rung: " Hảo huynh đệ giảng nghĩa khí, ngài yên tâm, đã ta muốn đi theo ngài, từ nay về sau dù vào trong nước, đi vào trong lửa, tuyệt đối không nhú mày một chút, cho dù sinh tử trước mắt, đã tuyệt đối không có hai lời, dù sao đầu có rơi xuống đất, thì hai trăm năm sau lại là một đầu hảo hùng, ta cam đoan, ta...ta rên cũng không rên một tiếng!"

Tiểu Khai gật gật đầu: " Được rồi, mặc dù ta không biết người với ông nội người nghĩ như thế nào, nhưng nếu người thật muốn đi theo ta, vậy đi theo ta đi, người tên là gì?"

" Ta gọi là Ảnh." Tiểu hùng miêu thoát nhìn có chút ngại ngùng: " Ông nội nói thực lực của Bái Nhĩ gia tộc chúng ta quá yếu, cho nên làm việc chỉ nghĩ ước muốn như vậy, mới đặt một cái tên như thế, nếu chủ nhân nghĩ thấy không tốt, có thể giúp ta thay một tên khác."

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Người không cần tự hạ thân phận gọi ta là chủ nhân, từ nay về sau người ta xưng tên lẫn nhau là được, ta gọi người là Tiểu Ảnh, người kêu ta là Tiểu Khai đi."

Tiểu hùng miêu liên tục lắc đầu: " Không nên, không nên, sao ta có thể gọi tên của ngài chứ, điều này tuyệt đối không được."

Tiểu Khai trầm ngâm nói: " Đã như vậy, người gọi ta là Khai ca đi."

Tiểu hùng miêu lúc này mới gật gật đầu, đứng ra phía sau Tiểu Khai.

Lão hùng miêu toàn thân run rẩy, bộ dáng như trái tim vô cùng hạnh phúc, sờ tay ôm ngực nói: " Tiểu anh hùng một đường thuận gió."

Tiểu Khai mang theo mọi người bay lên đỉnh núi, giờ phút này đúng là ban ngày, hai thái dương màu đỏ đang tỏa ra hào quang nóng hực, ngàn dặm đất đỏ bốc lên khói xanh, Vô Song Vô Đối một trái một phải đang hầu bên người Tiểu Khai, chẳng biết từ đâu xuất ra hai cây dù, che đi ánh mặt trời. Hồ Niệm ở một bên hé miệng cười: " Hai vị tỷ tỷ thật sự là thể thiếp a."

" Đó là đương nhiên rồi." Một vị hồ nữ bên cạnh cười nói: " Ta nhớ rất rõ ràng, lúc ấy chủ nhân lần đầu tiên sấm vào động hồ ly, tộc trưởng nói muốn đem Hiếu Nguyệt, Tiểu Hân còn có Vô Song Vô Đối đều đưa cho chủ nhân, thay đổi một con đường sống cho hồ tộc, không nghĩ tới chủ nhân

lại là một người rất tốt, chẳng những buông tha chúng ta, còn giúp chúng ta đối phó Tuyết Phong chưởng môn, lúc đi cũng không hề đòi hỏi chuyện gì."

Vô Song gật gật đầu: " Đúng vậy, nếu không phải tộc trưởng kiên quyết đưa Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân cho chủ nhân, phỏng chừng chủ nhân sẽ một mình ly khai."

Hồ Niệm cười hì hì nói: " Di, sao như ta nghe thấy một cổ dấm chua nồng đậm nga, chẳng lẽ là bởi vì tộc trưởng chỉ tống xuất Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân, không tống xuất các người đó chứ?"

Vô Đối ở bên lặc lặc cười, tính cách nàng hào phóng, không biết là then thùng hay là ngược lại trộm nhìn Tiểu Khai, làm ra vẻ tức giận nói: " Đúng vậy, vốn người ta cũng muốn đi theo, nhưng người ta lại không xinh đẹp, chủ nhân không cần nga..."

" Ngô, Vô Đối nói đúng, nói lên song tu...người ta không kém gì hai tiểu nha đầu Hiếu Nguyệt Tiểu Hân đâu..." Lại một tiểu hồ ly xen vào.

" Đúng vậy, chủ nhân đối với Hồ tộc chúng ta ân huệ tề thiên, ta không biết những tỷ muội khác nghĩ gì, nhưng ít nhất chính ta, là nguyện ý vì chủ nhân nỗ lực hết thảy." Lại một tiểu hồ ly thâm sâu ngẩng đầu lên: " Kể cả tính mạng."

Chín tiểu hồ ly đều luyện thành Vạn Hồ Triều Tông siêu nhiên thần thông, giờ phút này cảnh giới sớm không giống như lúc trước, dung mạo khí chất đã sớm cao hơn một bậc thang, vô luận là một ai, cũng được xem là cực phẩm mỹ nữ, một phen cười đùa trêu chọc này đã sáng tỏ là chẳng những phương tâm ám hứa, hơn nữa còn một lòng truy tùy. Đám tiểu hùng miêu bên cạnh cùng Hạng Bạt nhìn thấy chảy ròng nước miếng, quả nhiên là hâm mộ không còn chuyện để nói.

" Ách...ta nói...chúng ta có phải là nên tranh thủ đi thôi?" Tiểu Khai gương mặt có chút phát sốt, nhanh chóng nói sang chuyện khác: " Được rồi

Ngọc Hồ, chúng ta đi trước a?"

" Chủ nhân, ba tháng trước ngài từng nói qua, muốn đi Vong Xuyên Chi Nguyên tìm thứ gì đó, bất quá vừa rồi ngài còn đòi đi cứu chủ mẫu, chủ mẫu bây giờ lại bị Bá Cách gia tộc đoạt đi rồi." Ngọc Hồ hươ tay: " Cho nên ta cũng không biết phải đi đâu nữa."

Tiểu hùng miêu nói: " Khai ca, chúng ta nên đi Vong Xuyên Chi Nguyên trước."

" Vì sao?"

" Bởi vì bây giờ ngài đi tìm Bá Cách gia tộc đã vô dụng a." Tiểu hùng miêu chậm rãi nói: " Ngài ở trong thạch động đã ba tháng, nếu Tê Bì đại nhân đối với Tiểu Trúc tỷ tỷ bất lợi, thì đã sớm động thủ rồi, có đi đã muộn. Sự khác biệt, nếu không động thủ, thì qua mấy tháng cũng sẽ không động thủ. Huống chi, ngài muốn cưới phong ấn cho Tiểu Trúc tỷ tỷ, trước tiên phải học được Phá Thư, nhưng bây giờ còn không có bắt đầu học, cho dù tìm được Bá Cách gia tộc, có năng lực thế nào?"

Ngọc Hồ gật gật đầu: " Giống như rất có đạo lý."

Tiểu hùng miêu cười nói: " Đã như vậy, đương nhiên nên về Vong Xuyên Chi Nguyên trước."

Tiểu Khai và Ngọc Hồ cùng gật đầu: " Đúng vậy, vậy đi Vong Xuyên Chi Nguyên trước."

Bọn họ chưa từng chú ý tới, một bên nói " về", còn một bên nói " đi", chỉ một chữ khác nhau, thì ý tứ đã thật sự khác xa nhau.

Bốn con Hạng Bạt ở phía sau nháy nháy mắt, nhin không được còn lặng lẽ nói chuyện.

"Đại ca, ta phát hiện tiểu hùng miêu này thật sự rất biết vuốt mông ngựa, rõ ràng Vong Xuyên Quân đại nhân muốn tìm một cái cớ để trở về, thì tiểu tử này lập tức đường hoàng cung cấp một cái cớ, phần công lao này rõ ràng ở phía trên chúng ta a."

"Người đừng nói, ta đã nhận ra, người xem Vong Xuyên Quân đại nhân rõ ràng thật vừa ý a, địa vị của tiểu tử kia sẽ cao hơn chúng ta rồi, đây không phải là hiện tượng tốt."

"Cho nên, chúng ta phải càng thêm cực chủ động, ba đứa ngu ngốc còn hơn cả Gia Cát Lượng, chúng ta là thượng cổ thần thú, như thế nào cũng không thể kém hơn một ma tộc cấp thấp a."

"Ân, từ hôm nay bắt đầu, nhất định phải cướp đoạt những cơ hội vuốt mông ngựa, không để cho tiểu tử kia thừa dịp, các huynh đệ, cố gắng!"

Bốn con Hạng Bạt lập tức hành động, Đại Hạng nhanh chóng nhảy tới phía trước Tiểu Khai, siểm nịnh cười nói: "Chủ nhân, ngài tính làm sao đi Vong Xuyên Chi Nguyên a?"

Tiểu Khai kỳ quái liếc mắt nhìn hắn: "Đương nhiên là bay qua, bằng không làm sao đi?"

"Bay qua đương nhiên có thể, nhưng ngài xem." Ngón tay Đại Hạng chỉ lên vầng thái dương màu đỏ trên bầu trời cùng với mặt đất đỏ bên dưới: "Thái dương lớn như vậy, tro bụi nhiều như vậy, ranh giới của ma giới lại mở mang, ngài lại nhìn xem, chín vị chủ mẫu như hoa như ngọc, chẳng lẽ ngài thật nhẫn tâm để các nàng lộ mưa lộ gió, dưới cơn nóng như điên mà chạy đi? Căn cứ vào kinh nghiệm của ta, ánh nắng của ma giới sẽ làm tổn thương làn da đó nga."

Lời này nói xong, đám hồ nữ đồng loạt "oa" một tiếng, điều này nói rằng nữ nhân thích đẹp quả nhiên là một chân lý không hề thay đổi.

" Nhưng, đây cũng là vấn đề chủ yếu!" Nhị Hạng cũng bước lên một bước, bắt đầu bổ sung: " Ngài xem thân hình tiểu Ảnh đơn bạc như thế, thực lực lại thấp kém, tốc độ phi hành của hắn nhất định rất chậm, nếu chúng ta bay qua, thì hắn sẽ rơi xuống mặt sau cùng, thậm chí....rớt đội!"

Tam Hạng cũng đi ra: " Đương nhiên, chủ nhân trạch tâm nhân hậu, trung can nghĩa đảm, không có khả năng bỏ lại hắn mặc kệ, cho nên, chúng ta chỉ có thể không ngừng chờ hắn, như vậy, hắn sẽ làm chậm tốc độ của toàn đội, như vậy sẽ làm chậm trễ chính sự của chủ nhân."

Tiểu Hạng tràn đầy cảm xúc gật gật đầu: " Chúng ta quá hiệp tứ chi mai luôn luôn giảng cứu chính là hiệu suất làm việc, đầu tiên thanh minh, mặc dù chúng ta đều là truy tùy giả của chủ nhân, dĩ nhiên bị vây trong việc cạnh tranh quan hệ, nhưng chúng ta tuyệt đối không phải hiềm khí tiểu Ảnh. Sau đó, chúng ta không thể không thừa nhận, tiểu Ảnh quả thật thành liên lụy chúng ta, vậy nên làm sao bây giờ?"

Hắn thống khổ ngồi xổm xuống, dùng cánh tay đỡ đầu, bày ra một bộ dáng trầm tư, nói từng chữ: " Trải qua thận trọng suy nghĩ, vì nghiệp lớn của chủ nhân, chúng ta quyết định cống hiến ra bảo bối ba ngàn năm cất giữ của chúng ta!"

" Đúng vậy, thân là truy tùy giả, coi như vì chủ nhân của mình mà cống hiến hết tâm!" Đại Hạng nhảy ra, trong tay cao cao cầm một vật: " Các vị thỉnh xem, đây là chí bảo trong truyền thuyết của ma giới: Bôn Lô!"

Một phen này thật sự làm đến khí thế mười phần, Ngọc Hồ đầy cõi lòng kính sợ giương mắt nhìn lại, nhìn không được rất là ngoài ý muốn: " Đây thật là ma giới chí bảo?"

Cũng khó trách hắn không tin, thứ trong tay Đại Hạng, thoát nhìn có tạo hình như một chiếc xe ngựa, nhưng thoát nhìn lại ảm đạm không ánh sáng, tử đồn khí trầm, chỉ ở trên chân lóe ra vài hỏa quang linh tinh, điểm chết

người chính là, đầu xe ngựa kia rõ ràng đã hư hao, cánh tay Đại Hạng lắc lư đúng đưa mạnh một chút, nhất thời "ba đất" rớt hai khối bánh xe xuống tới, hoàn hảo tay của Đại Hạng cũng nhanh, một tay chụp trúng, lại gắp ngược trở vào.

"Đương nhiên, chẳng lẽ người không tin lời của thượng cổ thần thú nói?" Một con mắt của Đại Hạng trừng to, hỏa quang lờ lờ, có vẻ tương đối kích động: "Chủ nhân, đến đây đi, ngồi lên ma giới chí bảo do chúng ta cống hiến, dùng cước trình cực mạnh của Hạng Bạt chúng ta, đưa ngài đi đến bất cứ địa phương nào ngài muốn."

"Được rồi." Tiểu Khai thoát nhìn đã thật không có vẻ tin tưởng: "Kia...ta đây thử xem."

Bốn con Hạng Bạt ngửa mặt lên trời cười to, thoát nhìn tương đương cao hứng, Đại Hạng ném "ma giới chí bảo" lên không trung, nhất thời "ba lạp" một tiếng nổ, hóa thành một chiếc xe ngựa to có thể chở hơn mười người, xem khí thế này, quả nhiên có vài phần chí bảo phong phạm.

Tiểu Khai nhảy lên trên xe, cảm giác thư thích, nhìn trái nhìn phải, đầu xe hai tấm gỗ chột rơi, Tiểu Khai nhanh tay chụp lấy, nói: "Sao lại thế này?"

"Chủ nhân, bằng vào trí tuệ và lịch duyệt của ngài, ngài có thể giải thích a." Nhị Hạng nghiêm nghị nói: "Loại bảo bối từ xa xưa truyền xuống, bình thường sẽ có hư hao, nhưng nó mặc dù hư hao, nhưng không tổn hao gì đến việc sử dụng nó, cho nên, chúng ta nên dùng ánh mắt nghệ thuật để xem nó."

"Đúng vậy, không trọn vẹn mới là chính thức xinh đẹp, nguyên nhân chính là vì nó không trọn vẹn, càng có thể thấy được nó có lịch sử đã lâu đến cỡ nào, đã có thể thấy được giá trị của nó." Tam Hạng bay đến đầu xe, kéo dây cương, lớn tiếng nói: "Tất cả đi lên đi, phải lên đường rồi!"

Mọi người nhanh chóng nhảy lên, không gian của xe ngựa này thật ra cũng đủ lớn, túc túc chứa mười hai người cũng còn có vẻ tương đương rộng lớn, bốn con Hạng Bạt tề xoát xoát bay đến đầu xe, tròng vào dây cương, nhất khởi quát lên, xe ngựa nhất thời nhanh như điện chớp bay đi về phía trước.

"Chủ nhân, có chuyện ta nghĩ không rõ." Ngọc Hồ lặng lẽ nói với Tiểu Khai: "Thứ này đã là ma giới chí bảo, vì sao còn phải để bọn họ tự mình kéo xe? Theo lý thuyết, nó phải tự mình chạy được mới đúng nga."

Hắn sờ sờ hai bánh xe đang hoạt động, nhin không được lại nói: "Còn có hai bánh xe này, ta xem tới xem lui, giống như chỉ là đầu gỗ bình thường, ngài nhìn trên đầu xe, giống như còn bị rớt đi một miếng bên ngoài."

Chín tiểu hồ ly đều là đang vui vẻ, nghe được những lời này của Ngọc Hồ, đưa mắt nhìn nhau, nhin không được "vèo" một tiếng, đều nở nụ cười. Tiểu hùng miêu không cười, hắn an an tâm tâm nằm trong xe, bắt đầu ngủ trưa.

Tiểu Khai có chút nhắm mắt lại, nương cơ hội này, hắn tinh tế xem xét tình huống của Cổ lão trong Vạn Uẩn Bình.

Tâm tính của Cổ lão thật ra cũng được, bị Tiểu Khai nhốt túc túc ba tháng, cũng không kêu không nháo, hắn ngồi dưới đáy bình, cả người vẫn không nhúc nhích, không ngờ lại đang tu luyện.

Vạn Uẩn Bình cùng Tiểu Khai tâm thần tương liên, hết thảy đều nằm trong tay Tiểu Khai. Cổ lão tu luyện vốn là vô cùng bí ẩn, nhưng vì nguyên nhân đang ở trong bình, cho nên Tiểu Khai rất dễ dàng xuyên thấu qua da thịt hắn, thấy được lực lượng vận hành trong cơ thể, lần này vừa thấy, nhin không được lại "di" một tiếng.

Nguyên lai kinh mạch trong cơ thể Cổ lão, thế nhưng lại không giống như nhân loại, đó là một loại mà cho tới bây giờ Tiểu Khai chưa nhìn thấy qua phương thức cấu thành, mà máu chảy trong kinh mạch, thế nhưng lại có hai màu sắc, một loại đen thui như mực, một loại là màu đỏ mang theo màu vàng nhàn nhạt, hai loại máu này trong cơ thể tuần hoàn, mặc dù cũng chảy qua các kinh mạch giống nhau, cũng không giao dung, thoạt nhìn tương đương cổ quái.

Tiểu Khai nhìn hồi lâu, lúc này mới phát hiện loại máu màu vàng này hình như là có điểm không đủ, ở vị trí bụng dưới rõ ràng thiếu đi một khối, cho nên mỗi lần máu vận hành đến nơi đây, đều bị trì trệ một chút, như vậy thứ nhất, tốc độ vận hành của máu đen so với máu vàng còn nhanh hơn, bên này vòng vo đã ba vòng, bên kia chỉ mới chuyển hoàn một vòng.

Tiểu Khai có chút vừa động, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó thời điểm bắt lấy Cổ lão, Cổ lão rõ ràng ói ra một ngụm máu màu đỏ mang theo màu vàng nhạt, sau đó, lực lượng của hắn trong thời gian ngắn bỗng nhiên bội tăng, có thể thấy được loại máu này, rõ ràng là có huyền cơ.

Tiểu Khai cũng không chậm trễ, trực tiếp đánh thức Cổ lão, nói: "Chúng ta nói chuyện đi."

Cổ lão vừa rồi còn thật bình tĩnh, vừa nhìn thấy Tiểu Khai, không ngờ lại bạo nộ lên, lớn tiếng nói: "Ngươi là tên Ma Luyện Sư hèn hạ vô sỉ, đem đồ của ta trả lại cho ta!"

"Đồ của ngươi ta đương nhiên trả lại ngươi, nhưng ngươi trước tiên phải thành thật trả lời vấn đề cho ta trước." Tiểu Khai nói: "Nói cho ta biết, ngươi là ai?"

Cổ lão dồn dập thở dốc vài hơi, hỏi lại: "Ngươi là ai?"

Tiểu Khai cười lạnh nói: "Ngươi phải hiểu rõ trạng huống, bây giờ là ngươi bị ta bắt, không phải ta bị ngươi bắt."

Cổ lão cười lạnh: " Người cũng phải hiểu cho rõ, cho dù ma khí của người có lợi hại, cũng không thể chống lại với Bá Cách gia tộc, nếu không muốn chết, ta khuyên người sớm một chút thả ta ra, nếu không, Tê Bì đại nhân sẽ làm người biết cái gì gọi là sống không bằng chết."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Người và tam thiếu gia ngày đó không phải liều mạng lui bước hay sao, hôm nay như thế nào bỗng nhiên cường ngạnh?"

" Hừ, người nghĩ rằng ta sợ các người hay sao?" Cổ lão hãnh hãnh nói: " Chuyện này nói tiếp thật sự là mất mặt, nếu không phải ta nói với tam thiếu gia người là Vong Xuyên Quân, hẳn đã sớm động thủ giết chết người rồi, bằng chút công lực yếu ớt này của người, làm sao còn cơ hội xuất ra ma khí chống lại chúng ta, đã càng không có cơ hội sử dụng Phong Ma Khẩu Quyết, nói đến đây, đều là ta sai, ta phán đoán sai lầm hại tam thiếu gia."

Tiểu Khai càng tò mò: " Vậy bây giờ người dựa vào cái gì kết luận ta không phải Vong Xuyên Quân?"

Cổ lão càng cười lạnh: " Vong Xuyên Quân không am hiểu nhất chính là khí vật chi học, cho nên hẳn đối với Ma Luyện Sư quả thật là hận thấu xương, gặp một người thì giết một người, mấy ma khí trong tay người, uy lực to lớn như thế, rõ ràng đã đạt tới xuất thần nhập hóa cảnh giới, sao người lại có thể là Vong Xuyên Quân?"

Hắn dừng một chút, lại thở dài nói: " Nói đến đều là ta sai, không ngờ lại để cho khu khu một Ma Luyện Sư hại tam thiếu gia, người thật sự là chẳng biết trời cao đất rộng, người cho rằng với ma khí trong tay là có thể hoành hành đánh thẳng sao? Nếu không phải ta cản trở, tam thiếu gia ít nhất có một trăm lần cơ hội trước khi người lấy ra ma khí giết chết người."

" Đạo lý này ta biết." Tiểu Khai gật đầu nói: " Mượn lực lượng của ma khí, dù sao không bằng lực lượng của chính mình, tùy tâm ứng thủ."

Cổ lão tinh thần rung lên, nói: " Đã như vậy, người cũng phải thả ta, có ta giúp người cầu tình, Tê Bì đại nhân sẽ không làm gì người đâu!"

Tiểu Khai a a nở nụ cười: " Please, ta cũng không phải ngu ngốc, ta như thế nào có thể tin tưởng chuyện ma quỷ này của người, ngày đó ta dùng Phong Ma Khẩu Quyết hoàn toàn phế đi tam thiếu gia, ta cùng Bá Cách gia tộc đã kết cừ, phỏng chừng không còn cách nào khác hóa giải. Huống chi, hắn còn bắt đi thê tử của ta, vô luận như thế nào ta cũng phải cứu Tiểu Trúc của ta trở về."

Cổ lão hít sâu một hơi, nói: " Chẳng lẽ người muốn khai chiến cùng Bá Cách gia tộc?"

Tiểu Khai nhin không được thở dài: " Ta vốn không muốn, nhưng bây giờ xem ra, không còn biện pháp."

Cổ lão trầm mặc xuống, qua hồi lâu lại nói: " Vậy người muốn thế nào?"

" Rất đơn giản, hai sự kiện." Tiểu Khai nói: " Thứ nhất, cứu Tiểu Trúc ra, thứ hai, cứu chữa bệnh của Tiểu Trúc."

Cổ lão trầm mặc, hiển nhiên là đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, qua thật lâu sau mới nói: " Người muốn ta làm gì?"

Tiểu Khai nói: " Đem những gì người biết nói cho ta biết."

Cổ lão nói: " Sau đó người thả ta?"

" Như thế nào có thể." Tiểu Khai a a cười: " Ta xem có giống người ngốc vậy không, ít nhất cũng phải chờ ta cứu ra Tiểu Trúc, ta mới có thể thả người."

Cổ lão thở ra một hơi, bỗng nhiên nở nụ cười: " Người có biết ta cùng Tê Bì đại nhân có quan hệ gì không?"

Tiểu Khai nhú mào nói: " Quan hệ gì?"

Cổ lão có chút ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút tán mạn, phảng phất như lâm vào hồi ức nào đó, thần nhiên nói: " Lúc trước tại ma giới ta có một đối đầu, thực lực cực cao, ta cũng không có khả năng ngăn cản, người này thề lên trời xuống đất cuộc đời này cũng phải diệt cả nhà ta, ta chạy thoát một trăm năm, tìm kiếm qua vô số bằng hữu, nhưng khắp ma giới, không có ai dám che chở cho ta, đối đầu này của ta chính là một trong năm đại cao thủ của ma giới, ngoại trừ Ma Tôn, căn bản không có bất luận kẻ nào có thể thắng được hắn, nhưng Ma Tôn làm sao lại vì một tiểu nhân vật như ta mà xuất đầu? Ta vốn tưởng rằng tai kiếp khó tránh khỏi, nhưng ta vạn vạn không ngờ được, ở thời khắc cuối cùng, đã có một người ngăn cản tràng tai nạn này cho ta!"

Hắn thu hồi ánh mắt, hốt nhiên mỉm cười: " Người này, chính là Tê Bì đại nhân của Bá Cách gia tộc, hắn đem tất cả chuyện tình đều ngăn trở, nhưng thực lực của hắn cũng không mạnh hơn đối đầu kia của ta, cho nên sau đó, bọn họ liền bắt đầu ân oán miên duyên ngàn năm, cũng từ ngày đó bắt đầu, ta thề sẽ dùng cuộc đời này báo đáp Tê Bì đại nhân, mặc dù thân hãm vạn kiếp bất phục, đã tuyệt không thay đổi."

Tiểu Khai đầu vừa động, nói: " Đối đầu kia của ngươi, đúng là Vong Xuyên Quân Hắc Long?"

Cổ lão gật đầu nói: " Đúng vậy."

Tiểu Khai nói: " Nhưng ta nghe nói, Vong Xuyên Quân xông vào Bá Cách gia tộc, là vì một nữ nhân?"

Cổ lão hừ nói: " Ngươi có tin hay không, ta không cần giải thích với ngươi."

Tiểu Khai lại nói: " Vậy điều kiện mà ta vừa mới nói..."

Cổ lão lắc đầu: " Ta đương nhiên cự tuyệt."

Tiểu Khai nói: " Người đã biết, cái chai vây khốn người là ma khí do chính ta tu luyện, theo ta tâm thần tương thông, nếu người nhất định muốn cự tuyệt, ta sẽ có rất nhiều phương pháp cho người sống không bằng chết."

Cổ lão nhất thời cười ha ha: " Người tuổi trẻ, ta từng thừa nhận bao đau khổ, có lẽ xa xa vượt qua sự tưởng tượng của người, lúc trước ta bị Vong Xuyên Quân trói ta tại Vong Xuyên Hà Đẽ, dùng Cực Âm Trận Phong sanh sanh luyện hồn từ Cửu U, một lần thôi là đúng trăm năm, ta đều đã chịu hết, đối với ta mà nói, có thứ đau khổ gì mà ta kháng cự không được? Nếu là người nghĩ rằng ta và người nói hươu nói vượn, người không ngại cứ thử xem, Cổ Thiên Y ta nếu rên một tiếng, thì ta thua!"

Tiểu Khai thở dài, không thèm trả lời, liền cắt đứt liên lạc, mở to mắt.

Xe ngựa đã dừng lại, trước mắt chính là Vong Xuyên.

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đệ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 4: Tây Dương Kính Phá

Nghe nói Vong Xuyên này, quán thông cả ma giới, Tiểu Khai chậm rãi bước đi đến bờ sông, cúi đầu nhìn lại, nước sông Vong Xuyên hiện ra màu đen thuần nhiên, hoàn toàn nhìn không được dưới mặt nước, nước chảy cũng không quá mau, chỉ ở một ít địa phương chuyển tiết thì ngẫu nhiên kích khởi một ít sóng nước thật nhỏ, một cổ hàn ý nồng hậu từ trong sông tản mát ra, cả mắt thường cũng đều có thể rõ ràng nhìn thấy lũ lũ hàn khí phiêu phù ở trong không khí, bay lên tới mấy chục thước trời cao mới tan ra biến mất, cả Vong Xuyên hà phảng phất như là một sông băng, lạnh đến xương, làm cho người ta biến thể sanh hàn, mặc dù bầu trời vẫn chiếu ánh nắng sí liệt hùng hực, nhưng ở chỗ này phảng phất như cũng bị chôn vùi.

Trong nước truyền đến "xích lạp" một tiếng vang nhỏ, một con rắn nhỏ từ trong nước sông nhảy ra, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống, Tiểu Khai ngạc nhiên nói: "Trong nước này còn có sinh linh hay sao?"

"Đương nhiên là có, chủ nhân, nơi này chính là ma giới, không giống như tu chân giới." Ngọc Hồ nở nụ cười: "Tính mạng lực của sinh linh ma giới so với tu chân giới cường hân nhiều lắm, nước sông Vong Xuyên mặc dù lạnh như băng đến tận xương, nhưng chẳng những có sinh linh, lại không hề ít đâu."

"Đúng vậy, đây chỉ là một con sông mà thôi." Đại Hạng phụ họa nói, bỗng nhiên như nhớ tới điều gì, liền nhanh chóng bổ sung: "Đương nhiên, mấy thứ này khẳng định chủ nhân biết được mà."

" Vô nghĩa, không biết mới là lạ." Nhị Hạng lặng lẽ nói thầm: " Chủ nhân vốn đúng là chủ nhân của Vong Xuyên ma, ta xem nói không chừng hẳn đã đi qua hết nơi này."

" Chủ nhân, bây giờ chúng ta phải tìm Vong Xuyên Chi Nguyên." Ngọc Hồ nhắc nhở.

Tiểu Khai có chút kinh ngạc: " Vong Xuyên Chi Nguyên không phải là ngọn nguồn của nước sông Vong Xuyên hay sao? Dòng nước trước mặt chúng ta không phải à?"

Bốn con Hạng Bạt hắc hắc cười, nháy nháy mắt nhìn nhau, suy nghĩ: " Vị Vong Xuyên Quân Hắc Long đại nhân thật biết giả vờ, đã đi tới vùng đất của mình, còn làm bộ mình gọi là Nghiêm Tiểu Khai nữa."

" Khai ca, không đơn giản như vậy." Tiểu hùng miêu nói: " Duyên hà là vĩnh viễn tìm không thấy ngọn nguồn, trước kia đã có vô số ma tộc thử qua, nhưng đều thất bại, cuối cùng bọn họ phát hiện, cũng đi trở về chỗ cũ."

Bốn con Hạng Bạt cùng rùng mình một cái, nhất thời phản ứng: " Ta kháo, đã bỏ qua cơ hội vượt sông ngựa rồi." Bốn người cùng phát ra tiếng hô "a" một tiếng, nhất thời cùng nhảy lên, Tiểu Hạng may mắn thế nào che ngay trước mặt tiểu hùng miêu, hoàn toàn ngăn cách tầm mắt tiểu hùng miêu, Nhị Hạng và Tam Hạng mỗi bên một người " thân mật" y ôi bên người Ngọc Hồ, cố ý như vô tình che Ngọc Hồ ở phía sau, mà Đại Hạng lại đứng ngay trước mặt Tiểu Khai: " Chủ nhân, vấn đề về Vong Xuyên Quân, để cho người hầu trung thành của ngài đến giải đáp a!"

" Với lịch duyệt của thượng cổ thần thú như ta, ta còn bồn chồn nhớ rõ, tại lâu thật lâu trước kia, cho tới bây giờ không ai tìm được ngọn nguồn của Vong Xuyên, ít nhất có một vạn ma tộc từng ném thử việc đi qua duyên hà, nhưng bọn họ không một ngoại lệ luôn thất bại, sau đó, người trong ma giới cơ hồ công nhận : Vong Xuyên không có ngọn nguồn, nhưng có một năm,

xuất hiện một vị thiên tài ma tộc tuyệt diễm, đánh vỡ thần thoại này, hẳn sau này được công nhận là chủ nhân Vong Xuyên: Vong Xuyên Quân Hắc Long đại nhân. Ách...bổ sung một câu, hẳn cũng là thần tượng bấy lâu nay của ta."

Tiểu Hạng lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, xưng tán đại ca xuất chiêu vuốt mông ngựa tuyệt hảo.

Đại Hạng lại hắng giọng, tiếp tục nói: " Hắc Long đại nhân không biết từ đâu mà đến, cũng không biết đến tột cùng là từ chủng sinh linh nào tu luyện mà thành, nhưng hẳn bỗng nhiên ngang trời xuất thế, triển lãm một lực lượng kỳ dị mà cả ma giới cho tới bây giờ không có nhìn thấy qua, loại lực lượng này được xưng là Long lực lượng, Hắc Long đại nhân truyền thừa Long lực lượng, trở nên thành một người không thể phục chế duy nhất của cả ma giới, không thể nghi ngờ, là một mạch đơn truyền kỳ dị tồn tại, nhưng sau đó, hẳn bỗng nhiên tuyên bố với cả ma giới, hẳn là chủ nhân của Vong Xuyên, bởi vì, hẳn tìm được Vong Xuyên Chi Nguyên."

" Ma giới từ xưa tương truyền, Vong Xuyên Chi Nguyên chiêu dài là thiên tài địa bảo, một loại gọi là Hoàn Hồn Thảo, một loại gọi là Sa La Mộc. Thứ trước có thể nạp ba hồn bảy phách, thứ sau có thể dung tiên linh khí. Nhưng bởi vì cho tới bây giờ không ai tìm được Vong Xuyên Chi Nguyên, cho nên cho tới bây giờ không có ai nhìn thấy hai chủng loại này. Hắc Long đại nhân vì chứng minh mình không có nói dối, quả nhiên xuất ra hai bảo vật mà cho tới bây giờ không ai nhìn thấy qua, lúc này đây, cả Ma Tôn cũng kinh động, tự mình đến xem, hơn nữa tự tay kiểm nghiệm hai bảo bối, cuối cùng đối với ma giới chiêu cáo: Hắc Long đại nhân là Vong Xuyên Chi Chủ."

Tiểu Khai có chút vừa động, nghĩ thầm: " Ta muốn tìm không phải chính là Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc hay sao?"

Hắn nhíu mày nói: " Ý tứ của người là nói...chúng ta không vào được Vong Xuyên Chi Nguyên rồi?"

" Đương nhiên không phải." Đại Hạng vội vuốt mông ngựa Tiểu Khai: " Ta tin tưởng rằng chủ nhân nhất định có thể nghĩ ra biện pháp tiến vào Vong Xuyên Chi Nguyên, chủ nhân không có chỗ nào là không thể cả!"

Không cần nói, Tiểu Khai thật sự gật gật đầu: " Đúng vậy, để ta nghĩ làm sao tìm được Vong Xuyên Chi Nguyên đây."

" Ách..." Đại Hạng có điểm ngây ra, nhin không được nhìn nhìn ba huynh đệ của mình, sau đó bốn huynh đệ nhất thời thở dài, lắc lắc đầu: " Cũng được, Hắc Long đại nhân đã thích giả bộ hồ đồ như vậy, vậy cứ tiếp tục giả vờ đi, bất quá...hắc hắc, chờ hắn vào Vong Xuyên Chi Nguyên, vậy vô luận như thế nào cũng không giả vờ nổi nữa a."

Tiểu Khai nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tâm thần đi vào Vô Tự Thiên Thư, mở ra trang thứ tư.

Từ sau khi từ Di Lạc Thần Điện đi ra, hắn liền phát hiện, chính mình cũng không cần chính thức xuất ra Vô Tự Thiên Thư, nguyên lực màu đỏ đến từ Di Lạc Thần Điện có được bản chất lực lượng kinh người đến từ Vô Tự Thiên Thư, hắn chỉ cần trong lòng mặc tưởng, có thể làm được chuyện mà trước kia phải động thủ mới làm được, cho nên bây giờ, Tiểu Khai trực tiếp dùng tâm thần mở ra trang thứ tư, bắt đầu tuần tra phương pháp tiến vào Vong Xuyên Chi Nguyên.

Lần tra này, Tiểu Khai giật mình hiểu ra.

Nguyên lai Vong Xuyên Chi Nguyên này, sở dĩ vẫn không ai tìm được, không phải bởi vì nó có thiên đại cổ quái gì, thuần túy là bởi vì nó được giấu trong một tòa trận pháp, mà trận pháp này, từ khi ma giới tồn tại tới nay là đã có, nói trắng ra là, do Sáng Thế Thần sáng tạo.

Thần đương nhiên cao không lời gì để phàn nàn, cho nên trận pháp này cho tới bây giờ không ai đi vào được, ngay cả Tê Bì đại nhân được xưng là am hiểu phong ấn nhất ma giới, cũng đồng dạng không tìm thấy cửa vào của Vong Xuyên Chi Nguyên, cho nên Vong Xuyên Quân làm sao đi vào được, là do nguyên nhân sâu xa khác.

Tiểu Khai nở nụ cười: " Mọi người chú ý, bây giờ ta mang bọn người tiến vào Vong Xuyên Chi Nguyên, các người đi theo bước chân của ta, đừng đi nhầm, nếu không xảy ra chuyện ta cứu không được các người."

Bốn con Hạng Bạt nhìn nhau, nhìn không được có chút ít hưng phấn, nhanh nhẹn gật đầu.

Tiểu Khai đứng yên một lát, vươn một ngón tay, đầu ngón tay có chút hồng quang ónh ónh chói mắt, ánh mắt hẩn nhìn không khí trước mặt, hình như là đang tìm thứ gì, tìm nửa ngày, gật đầu nói: " Đúng là nơi này rồi." Giơ lên ngón tay, điểm đi xuống.

" Vèo" một tiếng, ngón tay phảng phất như điểm phá một tầng mỏng không khí nhìn không thấy, cả không gian bỗng nhiên một trận nhộn nhạo, một cỗ cỗ rung động trống rỗng xuất hiện, một đường khuếch tán vào nước sông Vong Xuyên, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong của mọi người, một cánh cửa nhỏ trong suốt đã trống rỗng xuất hiện tại trước mặt.

Tiểu Khai tiến vào cửa trước, trên hai chân hẩn hồng quang lóe ra, nguyên lực màu đỏ phá thể mà ra, mỗi bước lưu lại dấu chân thật sâu, mọi người không dám chậm trễ, đi từng bước theo dấu chân hẩn tiến vào cửa.

Trong cửa đúng là một phen quang cảnh, trong mắt mọi người nhìn thấy, phảng phất như đang bước chậm tại tinh không, nơi nơi toàn tinh điểm, thoát nhìn thâm viễn vô cùng vô tận, tất cả mọi người có chút kiến thức, nhất khởi cúi đầu không dám nhìn kỹ, nhưng lại sợ bị ôm lấy tâm thần, bình tức cố gắng nhìn dấu chân dưới mặt đất. Đi sau nửa ngày, Đại Hạng đã nhìn

không được mà phát khởi lao tao: " Ta nói chủ nhân, Vong Xuyên Chi Nguyên giống như quá xa nga."

Tiểu Khai thở dài một tiếng, dặn dò: " Đừng nói lung tung, đã nhanh đến rồi, cẩn thận kinh động Vong Xuyên Quân."

Đại Hạng cười hắc hắc, không cho là đúng nhưng cũng ngậm miệng lại.

Tiểu Khai rõ ràng dừng chân lại, quay đầu nghiêm nghị nói: " Lần này ta đến, chỉ là đến hái Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc, nếu Vong Xuyên Quân vắng mặt thì tốt nhất, chúng ta lấy xong thì đi, nếu ở đây, chúng ta cũng phải xem tình huống, có thể không cần động chạm hấn, tận lực không cần kinh động hấn, năm đại cao thủ ma giới không phải người như chúng ta có khả năng ngăn cản, hôm nay ta mang bọn người tiến đến, kỳ thật từng bước nguy cơ, cho nên ngàn vạn lần các người không được tự tiện hành động, phải nghe ta phân phó."

Bốn con Hạng Bạt nhìn nhau, không nhìn được bữu môi, thần tình không cho là đúng, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Khai, cuối cùng giả vờ gật gật đầu: " Biết rồi, chủ nhân."

Mọi người đi chừng thời gian một chén trà nhỏ, cước bộ của Tiểu Khai càng đi càng chậm, thần thái càng thận trọng, không ngừng xem xét đường đi trong Vô Tự Thiên Thư, mắt thấy con đường này đã đi hết, phía trước rõ ràng đã là con đường cùng, bỗng nhiên, phảng phất từ địa phương xa xôi truyền đến tiếng thở nhẹ loáng thoáng, Tiểu Khai kinh hãi, vội dừng chân lại, nghiêng tai lắng nghe.

Vô Song đang đi phía sau Tiểu Khai, nhìn không được kề sát bên tai hấn nói nhỏ: " Chủ nhân, hình như là thanh âm một nữ nhân."

Lời mới nói xong, chợt lại nghe một tiếng " a", lúc này càng rõ ràng hơn so với vừa rồi, Tiểu Khai nghe lọt vào tai, không ngờ trong lòng " đông" nhảy dựng, trên mặt không khỏi có chút phát sốt.

Thanh âm này Tiểu Khai cũng không lạ lắm, chính là thanh âm nữ tử trong lúc giao hợp mà phát ra, Tiểu Khai cùng năm vị mỹ nữ hợp thể song tu một tháng, coi như là từng trải qua, tự nhiên nghe ra thanh âm đó là gì.

Phảng phất là vì muốn nghiệm chứng thôi trắc của hắc, xa xa, lại " ân" một tiếng, lần này đúng là giọng mũi nồng hậu, Tiểu Khai nghe lọt vào tai, trái tim nhin không được lại áy náy nhảy dựng, thế nhưng cảm thấy vùng đan điền có chút nóng lên.

Theo lý thuyết hắc cũng từng duyệt tận cực phẩm mỹ nữ, định lực vốn không kém, nhưng thanh âm này hết lần này đến lần khác có chút cổ quái, phảng phất bao hàm ma lực câu hồn nhiếp phách, lại thêm điểm sa ách, lại vang vọng, quả nhiên là nói không nên lời tư vị mất hồn, còn câu hồn hơn tất cả những thanh âm hắc nghe được lúc trước, làm cho người ta vừa nghe được, thì nhin không được có chút ít ý nghĩ kỳ quái.

Vô Song là thân nữ nhân, tự nhiên không thể ảnh hưởng, tiểu hồ ly thần tình yêu mị, cố ý thổi một hơi bên tai Tiểu Khai, lặng lẽ cười nói: " Chủ nhân, mặt ngài đỏ lên rồi nga?"

Tiểu Khai nhất thời rất xấu hổ, bước chân rối cuộc không thể nhúc nhích, hít sâu một hơi bình định tâm thần, nhin không được nghĩ: " Chẳng lẽ ta thật là vận khí như vậy, không ngờ lại gặp được đúng lúc Vong Xuyên Quân đang ở giữa ban ngày ban mặt mà ngoạn nữ nhân?"

Như vậy tưởng tượng, hắc nhin không được quay đầu đi, nhìn nhìn mọi người ở phía sau.

Ngọc Hồ vẫn đứng thẳng tắp, thần tình nghiêm túc trong đội ngũ, xem ra không hề có chút ảnh hưởng, hắc vốn đúng là khí vật thành yêu, không có khái niệm giới tính, đối với loại sự tình này không hề cảm giác, nhìn thấy Tiểu Khai nhìn tới, nhin không được ném qua một ánh mắt dò hỏi, ý tứ như nói: " Chủ nhân, sao lại dừng lại?"

Nhưng đám Hạng Bạt bên kia, thì có chút thú vị rồi. Bốn con Hạng Bạt người xem ta, ta xem người, vẻ mặt chỉ có thể dùng từ phần khích để hình dung, cả đám vừa muốn cười, lại không dám cười, ngẫu nhiên còn trộm phiêu một chút sắc mặt của Tiểu Khai, bộ dáng kia xem ra thật cổ quái.

Tiểu Khai nhìn thấy kỳ lạ, nhin không được thấp giọng nói: " Uy, các người cười cái gì?"

" A! A! Chúng ta không cười, chúng ta làm sao có thể cười được." Đại Hạng vội vàng nghiêm mặt lại, ấp a ấp úng nói: " Chúng ta...chúng ta vừa rồi chỉ tùy tiện tâm sự...ân, đúng vậy, trao đổi một chút cảm tình huynh đệ mà thôi, chủ nhân ngài ngàn vạn lần không cần đa tâm!"

" Đúng vậy, đúng vậy, chủ nhân ngài đừng để ý tới chúng ta, ngài nên làm gì thì làm đi, nếu muốn huynh đệ chúng ta hiệu lao, chúng ta tuyệt đối không nói hai lời lập tức động thủ!" Nhị Hạng tương đương hào sảng phất tay áo : " Ngài nói đi, có phải là muốn chúng ta đi sửa trị tên kia?"

" Các người nói tên nào?" Tiểu Khai đầu óc mơ hồ.

" Ách...đúng là tên phía trước a..." Tam Hạng cẩn cẩn thận thận nói: " Chủ nhân, kỳ thật ta muốn khuyên ngài một câu, vị huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo, nữ nhân này a, cô ta kỳ thật đúng là quần áo, không tốt thì bỏ đi, không nên thấy quá nặng, cho nên, vạn nhất cô ta đổi tâm, chúng ta nên bỏ đi, đúng hay không?"

Cả tiểu hùng miêu cùng nhin không được mà mở lời: " Chủ nhân, khai tâm một chút a."

Tiểu Khai nháy mắt mấy cái, hoàn toàn mơ hồ.

" Ai, chủ nhân, ta hoàn toàn giải thích tâm tình bây giờ của ngài." Tiểu Hạng đau lòng lắc lắc đầu: " Hai gian phu dâm phụ phía trước kia, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, thay đổi là ta, đã lao ra xé tan bọn họ thành tám

khối rồi, nhưng chủ nhân ngài không ngờ còn đứng ở chỗ này, đây chỉ có thể nói rõ ngài thật là một người có tu dưỡng, là một nam nhân có nội hàm! Lời còn nói, làm người hầu trung thành nhất của ngài, chuyện này ngài có thể nhẫn, nhưng chúng ta không thể nhẫn, chúng ta bây giờ sẽ vì chủ nhân mà lấy lại công đạo!"

" Đúng vậy, lấy lại công đạo, thay trời hành đạo!" Đại Hạng nhảy dựng lên, hô to: " Các huynh đệ, lên a, đem gian phu dâm phụ bắt trở về!"

Bốn con Hạng Bạt rống to lao ra ngoài, trong phút chốc vượt qua Tiểu Khai, nhìn địa phương truyền ra thanh âm chạy vội đi.

Tiểu Khai sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng hô lên một câu: " Mau trở về!" Chợt nghe xa xa " bồng" một thanh âm trầm muồn vang lên, bốn con Hạng Bạt phảng phất như chàng trúng một bao cát, bốn thân thể cao lớn nhất thời bay ngược trở về, nặng nề ngã trên mặt đất, nhất thời đầy đất đều là " ai yêu" tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, phía trước truyền đến một tiếng nữ nhân vô cùng chậm rãi, vô cùng mạn diêu, vô cùng thư hoãn rên rỉ: " A..." Lần này một tiếng quả nhiên là hồi tràng dâng khí, nhiều lương ba ngày, Tiểu Khai nghe được nhất thời gương mặt liền cháy sạch đỏ bừng.

Tiếp theo, hết thảy đều trở nên tĩnh lặng, tức tức qua ba phút, mới có một thanh âm âm như không nam không nữ dị thường bình tĩnh nói: " Là ai quang lâm Vong Xuyên Chi Nguyên của bản nhân, còn thỉnh mau mau đi ra, Hắc Long ta thân là Vong Xuyên chi chủ, tự thân tương nghênh."

Tiểu Khai lặng lẽ thở dài, chỉ cảm thấy trái tim lặng lẽ trầm đi xuống, thanh âm này mặc dù bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh bao hàm lửa giận, hằn hoàn toàn nghe được, lúc này đây, thật đúng là đã đắc tội Vong Xuyên Quân rồi.

Trong thiên địa một tiếng vang nhỏ, âm mai tần tảo, trước mắt mọi người nhất thời trở nên sáng sủa, phía trước là một nam nhân mặc bào phục màu đen, đang thần tình âm trầm chấp tay mà đứng, ở bên người hắn, đang doanh doanh một người, mặc y phục hoa lệ tuyệt sắc mỹ nữ, ánh mắt hai người, gắt gao nhìn trên người Tiểu Khai."

Tiểu Khai hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh trở lại, trầm giọng nói: "Bản nhân Thiên Tuyền môn chủ Nghiêm Tiểu Khai, ra mắt Vong Xuyên Quân Hắc Long đại nhân."

"Thiên Tuyền Môn, hừ hừ, làm gì có Thiên Tuyền Môn nào, bốn quân cho tới bây giờ không có nghe nói qua!" Vong Xuyên Quân lạnh lùng cười, bỗng nhiên biến sắc, chỉ một tay điểm ra, chợt quát một tiếng: "Phá cho ta!"

"Ba!" Một tiếng, một chút ô quang quả thật nhanh như lời đình tia chớp, trực hướng Tiểu Khai phóng tới, điểm ấy hào quang vừa vào mắt, tiểu hùng miêu bên cạnh đã cảm thấy trong lòng vừa động, nghĩ thầm: "Ngày đó Khai ca đối phó tam thiếu gia cũng có điểm hắc quang này, nhưng lại giống nhau như đúc!"

Tiểu Khai nào dám chậm trễ, nhanh chóng vươn tay, trực tiếp chụp tới ô quang, mắt thấy ô quang vào tay, Vong Xuyên Quân ở đối diện hừ lạnh một tiếng: "Long Chi Quang Mang của ta, lẽ nào người chỉ dùng tay mà bắt được!"

Tiểu Khai quả nhiên toàn thân chấn động, cúi đầu nhắm mắt, sau nửa ngày vẫn không nhúc nhích, Vô Song Vô Đối lại càng hoảng sợ, nhanh chóng xông lên, một trái một phải bắt lấy Tiểu Khai: "Chủ nhân, ngài làm sao vậy?"

Tiểu Khai chậm rãi ngẩng đầu, trợn mắt mỉm cười nói: "Ta không có việc gì..."

Hai tiểu hồ ly thở ra một hơi, nhìn nhau, lúc này mới phát hiện trên trán đã đầm đầy mồ hôi.

Các nàng không biết, bộ Di Lạc Thần Quyết trong cơ thể Tiểu Khai, có thể nói là đệ nhất công pháp trong năm giới, mặc dù giờ phút này công lực còn thấp, nhưng trong cơ thể hắn có Di Lạc Chi Tâm tồn tại, mặc dù so với Long Chi Quang Mang thì cho dù nó có lực lượng cổ quái thập bội hơn, hắn vẫn đồng dạng không hề cố kỵ mà hấp thu hết, theo ý nghĩa này mà nói, Tiểu Khai cơ hồ có thể được bất cứ lực lượng gì mà thực lực của hắn có thể thừa nhận.

Vong Xuyên Quân ánh mắt có chút nheo lại, thanh âm càng bình tĩnh: "Tốt lắm, không ngờ người có thể tiếp được một chiêu Long Chi quang mang của ta."

Đại Hạng vừa mới đứng lên trên mặt đất, nghe nói như thế, nhất thời một tay chống nạnh, tay kia thẳng tắp chỉ vào mặt của Vong Xuyên Quân, cười ha ha: "Please, huynh đệ, chính chủ đã tới, người đừng giả vờ nữa, chủ nhân của ta là Vong Xuyên Quân là thật không thể thật hơn nữa, người tên giả mạo bị chủ nhân nhà ta bắt gian tại giường còn không nói, mà bộ công pháp cũng bắt chước, cũng không sợ làm cho chúng ta cười đến rụng răng."

Nhị Hạng lại càng khoa trương, cười lăn lộn trên mặt đất: "Ai yêu ai yêu, không được, bụng của ta đau quá, ta nói bằng hữu, người mau nhanh quỳ xuống cầu xin tha thứ, chủ nhân nhà ta nói không chừng còn có thể cho người một con đường sống, yêu, còn Long Chi quang mang, chính là độc môn tuyệt kỹ của chủ nhân ta, ta nói cho người, chủ nhân ta không những có thể tiếp được chiêu này của người, mà ngài còn có thể trả lại cho người mười tám đạo Long Chi quang mang đó."

"Đúng vậy, người! Đúng là người, người là nữ nhân dám đăng phóng đăng!" Tam Hạng nhảy lên trên mặt đất, anh tư bùng bùng bùng nổ, bùng lên chỉ vào mỹ nữ bên cạnh Vong Xuyên Quân mắng: "Chẳng biết liêm sỉ,

không có giáo dưỡng, hồng hạnh xuất tường, vô tình vô nghĩa, hừ hừ, ta nói cho người, lần này coi như người xong rồi!"

Coi như lần này sự âm lãnh của Vong Xuyên Quân, đã tức giận đến toàn thân phát run, gương mặt có chút đen đã trở nên đỏ rực, đỏ đến tím, hiển nhiên đã phần nộ tới cực điểm, cho nên mỹ nữ bên cạnh hẳn, mặc dù bị mắng khó nghe như thế, nhưng thật ra cũng không cảm thấy phần nộ, chỉ là một bộ dáng tò mò, bao nhiêu hứng thú đánh giá mấy người bên Tiểu Khai. Dung mạo vẻ đẹp của nàng có thể nói thiên hạ vô song, ngay cả giờ phút này trong lúc nguy cấp, Tiểu Khai vẫn như cũ không thể không thừa nhận, nữ nhân này, thật đúng là nữ nhân xinh đẹp nhất mà mình bình sinh từng gặp, dạng nữ nhân hỗn hợp giữa thiếu nữ thuần thực và nữ nhân phong tình đặc chất, quả thật khó thể diễn tả thành lời.

Giờ phút này, nữ tử bỗng nhiên mỉm cười, giống như trăm hoa mở ra, nhẹ mở đôi môi đỏ mọng, thản nhiên cười nói: " Chào các người, ta gọi là Tô Ái Định."

Vong Xuyên Quân sắc mặt trầm xuống, kéo nàng ra phía sau: " Cút trở về!"

Tô Ái Định doanh doanh liếc mắt nhìn Vong Xuyên Quân, nhẹ nhàng bĩu môi, một bộ dáng không tình nguyện, lại lui trở về, một lát đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Vong Xuyên Quân hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước, hẳn tức giận thật rồi.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 5: Pháp Bảo Ra Hết

Hắn đứng nơi đó, đã có một cỗ uy áp phô thiên cái địa từ trên người hắn dũng khởi đi tới, khí thế kia giống như thiên phong hải vũ, kinh đào hải lãng(gió trời mưa biển, sóng biển thét gào), ở phía sau hắn, nước sông Vong Xuyên hoa hoa vang rền, phát ra sóng lớn kinh thiên động địa(dùng chỉ cảnh hùng tráng mạo hiểm), từng đợt, từng cơn sóng từ sau lưng hắn mọc lên, sau đó vỡ ra giữa không trung, tạc đến đầy trời đều là hơi nước hắc trầm trầm.

Thân hình Tiểu Khai đứng thẳng tắp, nghênh đón uy áp phô thiên cái địa ở đối diện, ngay cả đá vụn và tro bụi trên mặt đất bị thổi đảo ra ngoài, thân hình hắn cũng không lui về sau dù chỉ nửa bước, ở phía sau hắn Ngọc Hồ và tiểu hùng miêu, đã bị cỗ khí thế này thổi trúng ngồi bệch trên mặt đất.

Bốn con Hạng Bạt cũng không hay ho, cũng bị thổi cho ngã trái ngã phải, khác hẳn chính là bốn con Hạng Bạt lại tràn ngập tin tưởng đối với Tiểu Khai, Đại Hạng vẫn hưng phấn hô to: " A ha, long lực lượng giả mạo vẫn học được có điểm giống a, chủ nhân, đừng do dự nữa, cho hắn biết lợi hại, cho hắn biết ai mới chính thức là Vong Xuyên chi chủ."

" Ta thật không hiểu các người đang suy nghĩ cái gì, việc hôm nay, xem như bị các người làm hỏng hoàn toàn, huyền nháo đến nỗi chúng ta đều xong ở nơi này rồi." Tiểu Khai vô cùng buồn bực thở dài: " Khi nào ta đã nói với các người ta là Vong Xuyên Quân vậy, ta không phải đã nói qua hay

sao, ta gọi là Nghiêm Tiểu Khai, Vong Xuyên Quân chính thức đang ở đối diện các người đó."

" Ách..." Bốn con Hạng Bạt lúc này mới ý thức được không đúng, bốn cái miệng mở to có thể bỏ vào một cái trứng gà, rốt cuộc nói không ra lời.

Sắc mặt Vong Xuyên Quân âm trầm phảng phất như muốn chảy ra nước, hần chậm rãi nâng lên hai tay, khí lưu mạnh mẽ xoay quanh hai tay, một đoàn khí đoàn màu đen mà mắt thường có thể nhìn thấy được trong phút chốc thành hình giữa hai tay, khí đoàn này đen đến nỗi cả hào quang cũng có thể hấp thu, đây đúng là Long lực lượng chiêu bài của Vong Xuyên Quân.

Hồ Niệm không dám chần chờ, kêu sất một tiếng: " Bày trận!" Chín tiểu hồ ly tiêm ảnh chớp động, trong phút chốc bày ra một trận thế cổ quái, vừa lúc che trước người Tiểu Khai.

Tiểu Khai sửng sốt, nhíu mày nói: " Các người tránh ra, cẩn thận nguy hiểm."

Chín tiểu hồ ly đồng loạt lắc đầu, Vô Song nói: " Chúng ta theo chủ nhân từ Diệt Thế Chi Môn đi ra, đúng là vì phải bảo hộ chủ nhân, bây giờ chính là lúc chúng ta xuất lực."

Tiểu Khai vội la lên: " Các người nào có thực lực gì, còn không mau lui ra, công kích của Vong Xuyên Quân không phải để nói giỡn đâu."

Đám hồ ly nở nụ cười: " Chủ nhân, chúng ta thiên tâm vạn khổ luyện thành Vạn Hồ Triều Tông, cũng không phải là để nói giỡn."

Lời nói tới đó, chợt nghe Vong Xuyên Quân đối diện trường ngâm: " Vong Xuyên Chi Nguyên, Long Không Chi Cảnh, Long Thần tại thượng, mượn lực thiên địa, Trấn Nguyên khóa hình, một kích trí mạng, đi ra ngoài, Long Chi tuyền qua(lốc xoáy)!"

Đoàn hắc khí kia rời tay mà ra, xoay tròn lên, màu đen thủy khí đầy trời phảng phất đều bị hắt hấp dẫn hội tụ đi tới, hắt cứ như vậy mang theo vô số sợi dây màu đen nhỏ xíu, hướng Tiểu Khai bay thẳng tới.

Cả không gian phảng phất bị khí đoàn màu đen này bóp méo, không trung xuất hiện một khe nứt trong suốt rõ ràng, sau đó nhanh chóng hợp lại, Tiểu Khai chỉ cảm thấy toàn thân đều phảng phất như bị thiên địa lực khóa lại, rốt cuộc không nhúc nhích được mảy may, trơ mắt nhìn khí đoàn màu đen kia đâm đầu bay tới.

Chín tiểu hồ ly đồng thời vươn hai tay, chín đôi tay ngọc trong phút chốc biến hóa vô cùng vô tận thủ thế huyền ảo, phảng phất bỗng nhiên nở rộ ra vô số đóa hoa lan, cả không khí nhất thời tràn ngập lan hương kỳ dị, chợt nghe chín thanh âm thanh thúy đồng thời quát lên: " Vạn vật quy tắc, tấn quy hồn độn, nghịch chuyển càn khôn, Vạn Hồ Triều Tông!"

Khí đoàn màu đen kia rõ ràng dừng lại một chút, sau đó đặng đặng sát khí hướng về chín vị hồ nữ bay đi.

Hồ Niệm rõ ràng là linh hồn của trận pháp này, nàng đứng ngay giữa trận pháp, cao cao ngẩng đầu, nhìn màu đen khí đoàn đang đâm đầu mà đến vươn một ngón tay ngọc, bắn nhẹ ngón tay, nhẹ nhàng nhõ ra một chữ: " Tán!"

Đám Hạng Bạt và tiểu hùng miêu không thể tin, ánh mắt nhìn đoàn màu đen khí đoàn vô kiên bất tồi đang bắn tới ngón tay của Hồ Niệm, sau đó...tiêu tán.

" Trời ạ!" Ngọc Hồ hít sâu một hơi: " Chủ nhân ở đâu tìm được người giúp thế này, chẳng lẽ các nàng là ma khí hình người do chủ nhân luyện ra hay sao?"

Vong Xuyên Quân có chút sửng sờ, phảng phất có chút kinh ngạc, thấp giọng nói: " Vạn Hồ Triều Tông?"

Hồ Niệm một kích thành công, ngón tay thuận thế chỉ ra phía trước, hô lên một chữ: " Khốn!"

Chín tiểu hồ ly tâm ý tương thông, thân hình bay nhanh tản ra, trực hướng Vong Xuyên Quân đánh tới, Vong Xuyên Quân lạnh lùng cười, không tránh không né, mặc cho đám hồ nữ vây quanh hấn.

Hồ Niệm không chút nào chần chờ, lại một tiếng quát: " Cấm!"

Vong Xuyên Quân hừ một tiếng, thân thể khẽ run lên, nhất thời không hề nhúc nhích.

Hồ Niệm mừng rỡ: " Vong Xuyên Quân, người cũng quá tự đại rồi, người là tự tìm đường chết."

Vong Xuyên Quân cũng không nói chuyện, ngược lại nhắm mắt, bộ dáng kia giống như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Vô Song cười nói: " Không cần để ý đến hấn, chúng ta động thủ."

Hồ Niệm gật gật đầu, phát ra chỉ lệnh: " Thời gian đảo lưu."

Những thủ thế mạn diệu lại như hoa nở rộ, kỳ cảnh xuất hiện: trên mặt đất những cỏ cây bắt đầu chậm rãi súc tiến vào trong đất, vô số bùn cát hóa thành hòn đá, một tiểu sinh linh bất hạnh bị bao phủ trong trận pháp bị ảnh hưởng kêu lên tức tức, liền bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó biến thành thai nhi, cuối cùng hóa thành hư vô.

Hết thấy tất cả, đều bắt đầu thời gian đảo lưu.

Bên ngoài trận pháp mọi người nhìn nhau, đều nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt lẫn nhau.

Bộ trận pháp Vạn Hồ Triều Tông này, lúc trước bị tu chân giới cho rằng là trận pháp yêu tộc duy nhất có thể chống lại tiên giới, đó là bởi vì đặc tính

duy nhất của nó, không cần lực lượng, cũng không cần tốc độ, huyền diệu duy nhất của nó chính là hai chữ : Quy Tắc.

Trong trận pháp, ta là thần, ta sở định hết thủy, đó là quy tắc chí cao vô thượng.

Cho nên Long Chi Tuyền Qua bay vào trận pháp, Hồ Niệm chỉ mệnh lệnh cho nó " Tán" thì nó lập tức tán ngay. Mà bây giờ, Hồ Niệm mệnh lệnh thời gian đảo lưu, thời gian quả nhiên lùi lại.

Hết thủy trong trận pháp không ngừng đảo lưu, nham thạch vỡ vụn thành cát, cát lại hội tụ thành đá, cỏ nhỏ biến thành sơ sinh, sơ sinh biến thành cỏ nhỏ, trên mặt đất từ xanh biến vàng, từ vàng biến xanh, đảo mắt, đã chẳng biết trải qua mấy trăm mấy ngàn năm, nhưng duy nhất không thay đổi, đó chính là Vong Xuyên Quân.

Hắn đứng ở nơi đây, nhắm mắt lại, liền phảng phất giống như một vị khách, phảng phất bên ngoài nước dâng mặt trời lặn trăng lên cũng không có gì quan hệ với hắn.

Cả một sợi tóc của hắn cũng không hề biến hóa.

Trên trán chín vị hồ nữ toát ra mồ hôi, động tác trên tay các nàng càng nhanh, Vô Đối nói: " Tỷ tỷ, đối một chiêu, ta không chịu được nữa."

Hồ Niệm gật gật đầu, lại nói: " Ngũ Hành diên đảo, âm dương sai vị, ta mệnh lệnh: " Âm vi hùng, Dương vi thụ, thổ khắc mộc, thủy khắc thổ, hỏa khắc thủy, kim khắc hỏa, mộc khắc kim."

Vong Xuyên Quân mỉm cười, vẫn như cũ bất động, nhưng toàn thân hắn trên dưới, vẫn như cũ không phát sinh chút biến hóa. Đây ngũ hành sinh khắc chi lý, âm dương thụ hùng chi phân, đối với hắn giống như không có ảnh hưởng.

Hồ Niệm hít sâu một hơi, cắn răng nói: " Thiên địa dịch vị, cường nhược diên đảo!"

Tám chữ này vừa ra, thân thể mềm mại của chín tiểu hồ ly nhất thời khẽ run, từng giọt mồ hôi hột xông ra, thoát nhìn tiêu hao thật lớn lực lượng, mà trong trận càn kinh thiên động địa, quả nhiên đại địa bay lên bầu trời, mà dưới chân Vong Xuyên Quân, đã là một mảnh bầu trời hư vô, tình hình này thoát nhìn quả thật quái dị tới cực điểm.

Hồ Niệm căng thẳng cắn răng, trầm giọng nói: " Các tử muội, ra tay tiến công."

Tám nữ khác cùng kêu lên đáp ứng, một người vươn một bàn tay bạch ngọc, hướng về Vong Xuyên Quân vỗ ra.

Trong trận pháp bây giờ mạnh yếu diên đảo, theo lý thuyết Vong Xuyên Quân là kẻ yếu, mà chín hồ nữ là người mạnh, tám chương này chụp tới, vô luận như thế nào cũng chụp Vong Xuyên Quân thành phế nhân. Tiểu Khai ở một bên nhìn thấy kinh tâm động phách, thầm nghĩ: " Chẳng lẽ một trong năm đại cao thủ ma giới Vong Xuyên Quân, lại dễ dàng bị thua như vậy?"

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, trong trận pháp liền có biến hóa!

Thân thể Vong Xuyên Quân vốn đang bị cấm chế hoặc nhiên run lên, nhất thời khôi phục tự do, hắc năng lên song chương, nhất thời vô số đóa Long Chi quang mang bay vút đầy trời, trong phút chốc trong trận pháp cơ hồ đều che kín tất cả ô quang, nếu để cho những ô quang này toàn bộ bắn tới trên người, có lẽ chín tiểu hồ ly lập tức biến thành những cái tổ ong.

Hồ Niệm thần tình tái nhợt, dùng hết khí lực cuối cùng hét lớn một tiếng: " Tán! Toàn bộ tán cho ta!"

Trong không khí vang lên vô số " vèo" " vèo" thanh âm, một đóa đóa hắc quang tiêu tán vô tung, Vong Xuyên Quân cười một tiếng dài, thân hình phóng lên cao, trong khoảnh khắc đã thoát ly khỏi sự nắm giữ của trận pháp, xa xa đứng ngay đối diện.

Ở phía sau hắn, chín tiểu hồ ly mờ hôi đầm đìa, toàn thân hư thoát ngã dài trên mặt đất, hoàn toàn đánh mất lực chiến đấu.

" Này...đây là vì sao?" Hồ Niệm dồn dập thở dốc hai hơi, không cam lòng nói: " Vì sao ngươi không bị trận pháp ảnh hưởng?"

Vong Xuyên Quân lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng: " Tiểu yêu tinh ngây thơ khờ khạo, ngươi đã học xong Vạn Hồ Triều Tông, nhưng ngươi có biết hay không, bộ trận pháp này rốt cuộc là do ai sáng chế?"

Hồ Niệm hừ nói: " Không phải là ngươi chứ?"

Vẻ mặt Vong Xuyên Quân mang theo điểm chế nhạo, bữu môi nói: " Loại trận pháp rác rưởi này, tự nhiên không phải là ta nghĩ ra, cũng chỉ có loại ngu ngốc như Cổ Thiên Y, mới có thể phát minh ra loại trận pháp hoa mỹ mà không thực tế này."

Tên Cổ Thiên Y này vừa vào tai, Tiểu Khai nhất thời cảm thấy ngoài ý muốn, trong lòng hắn vừa động: " Cổ Thiên Y là ai?"

Vong Xuyên Quân cười lạnh: " Cổ Thiên Y là cừu nhân của ta, một con quỷ nhát gan chỉ biết chạy trốn và nhờ vả vào người khác, năm đó hắn thiên tâm vạn khổ nghĩ ra bộ trận pháp này, đó là muốn chống lại ta, nhưng hắn tính toán mọi thứ, cuối cùng không phải đối thủ của ta."

Hắn quay đầu nhìn chín vị hồ nữ trên mặt đất: " Năm đó Cổ Thiên Y một mình thi triển Vạn Hồ Triều Tông, hôm nay các ngươi chín người liên thủ, nhưng chỉ có thể phát huy được ba thành uy lực của hắn, đạo hạnh thô thiển như vậy, làm sao có thể đối phó được ta? Các ngươi cứ yên tâm, hôm

nay ta không giết các người, các người đều là hồ tộc xử nữ nguyên âm phong hậu, chờ ta giết Nghiêm Tiểu Khai, sẽ đem các người tòng nhập hậu cung, tùy ý đùa bỡn, để tiết mỗi hận hôm nay!"

Vong Xuyên Quân người này tính cách âm nhu, thành phủ thâm hậu, phiên thoại này nói ra, mặc dù thật yên lặng, không mang theo chút lửa giận, nhưng trong lòng mọi người đã cảm thấy lạnh cả người

Hôm nay có lẽ thật muốn công đạo ở chỗ này rồi.

Tiểu Khai ngẫm lại kinh nghiệm trong Di Lạc Thần Điện, nhin không được có chút hối hận, nghĩ thầm: " Ta ít nhất luyện đến nguyên lực màu vàng rồi hãy đi ra là tốt rồi, ít nhất chạy trốn thì không thành vấn đề." Nhưng rồi lại tưởng tượng: " Nếu chờ ta luyện ra nguyên lực màu vàng, có lẽ Tiểu Trúc cũng đã hương tiêu ngọc vãn, thì làm sao được đây?"

Hắn trộm sờ tay vào ngực, nắm Vạn Uẩn Bình trong tay, hốt nhiên trong lòng vừa động, nghĩ đến một chủ ý: " Hắc Long đại nhân, đã Cổ Thiên Y là cừu nhân của người, ta đây đem Cổ Thiên Y giao cho người, người có thể phóng chúng ta đi không?"

Vong Xuyên Quân cười ha ha: " Đừng nói người căn bản không có khả năng bắt lấy Cổ Thiên Y, cho dù người thật bắt được hắn đặt trước mắt ta, ta cũng tuyệt đối không động hắn một sợi tóc, người còn lấy cớ, thật là không hay ho chút nào."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Hắn không phải cừu nhân của người sao?"

" Đúng vậy, hắn từng là cừu nhân của ta, Vong Xuyên Quân sắc mặt bóp méo: " Ta từng bỏ hắn xuống đáy Vong Xuyên, dùng âm phong của Cửu U thổi một trăm năm, nhưng hắn lại chạy thoát đi ra ngoài, vốn ta thề muốn tiêu diệt cả nhà hắn, nhưng ai kêu cái tên Tê Bì đáng chết hết thầy đều tiếp nhận cả làm chi!"

" Bá Cách gia tộc Tê Bì đại nhân?"

" Đúng vậy!" Vong Xuyên Quân lạnh lạnh nói: " Hắc Long ta dù sao là một trong năm đại cao thủ ma giới, đương nhiên không thể nói ra rồi nuốt lời, hắc đã giúp Cổ Thiên Y nhận lấy ân oán này, ta đây đương nhiên không thể tiếp tục động tới Cổ Thiên Y, một ngày nào đó, ta muốn đem Bá Cách gia tộc nhổ tận gốc!"

Tiểu Khai không thèm nhắc lại, hắc lấy ra Vạn Uẩn Bình trong lòng ngực, ném lên trời không, quát: " Thu!"

Vạn Uẩn Bình từng trận gió gào thét, lực hấp dẫn thật lớn phảng phất như làm cả không gian bị bóp méo, cỗ lực lượng này tại Thục Sơn thu phục mười vạn hoàng sa, thu phục Sa Mạc Quân Chủ, trong Cửu Trọng Bảo Tháp thu rút vô số cây cối, ba tháng trước lại đánh bại Bá Cách gia tộc tam thiếu gia, nó đã ký thác toàn bộ hy vọng của Tiểu Khai giờ phút này.

Vong Xuyên Quân không chút đề phòng, cả thân thể bị hấp bay lên, nhưng cao thủ dù sao là cao thủ, hắc nhanh chóng ổn định thân hình, trong mắt hung quang lờ lờ, cắn răng nói: " Nguyên lai người là Ma Luyện Sư, ta đời này ghét nhất những tên nghiên cứu khí vật chi học, xem ra hôm nay ta không thể không giết người!"

Nói vừa xong, Vong Xuyên Quân toàn thân bốc lên hào quang màu đen cao mấy thước, hào quang màu đen phảng phất như ngọn lửa, ở phía sau hắc hùng hùng thiêu đốt, màu đen khôn cùng bốc trên bầu trời, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy, một con cự long màu đen mấy ngàn thước uốn lượn, cứ như vậy đường hoàng hiện ra.

Long uy phô thiên cái địa đè xuống, còn hơn uy áp vừa rồi, đâu chỉ cường đại thập bội!

" Ngao ô!" Một tiếng rống ngâm kinh thiên động địa vang vọng bầu trời, toàn thân Vong Xuyên Quân phảng phất như hòa tan vào thân thể của Hắc

Long, đuôi rồng thật lớn hướng Vạn Uẩn Bình hung hăng truờ tới!

" Ba!" Một tiếng nổ, hướng Vạn Uẩn Bình trực tiếp truờ văng lên, Tiểu Khai run lên, một cổ cảm giác vô lực du nhiên nhi sanh, Vạn Uẩn Bình phiêu phiêu ung dung bay trở về " ba tháp" một tiếng rơi vào trong lòng bàn tay.

" Chẳng lẽ đây mới là thực lực chính thức của ma giới năm đại cao thủ hay sao chứ?" Tiểu Khai chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, rớt cuộc nhớ tới lông khỉ trong lòng ngực: " Đây là cơ hội gọi về một lần cuối cùng, xem ra hôm nay không thể không dùng a!"

Nhưng Vong Xuyên Quân là tuyệt thế cao thủ đã tranh đấu vô số lần, một khi quyết định muốn giết một người, thì làm sao có thể để cho hắn có cơ hội hoàn thủ, Tiểu Khai còn không có kịp cất Vạn Uẩn Bình, thì đuôi rồng thật lớn đã mang theo lực lượng lôi đình vạn quân hung hăng truờ tới!

Một kích này lực lượng lớn bao nhiêu, quả thật khó có thể tưởng tượng, một lần này, Tiểu Khai quả thực hoàn toàn rét lạnh, hoàn toàn không có cách nào làm ra phản ứng, nhưng Ngọc Hồ ở phía sau đã dùng hết lực lượng toàn thân đánh tới, hung hăng hất bay Tiểu Khai đi ra ngoài, rồi sau đó...thân hình của Ngọc Hồ hóa thành lưu quang, bị đuôi rồng đánh bay lên vạn thước trời cao.

Giờ khắc này, tâm tình của Tiểu Khai thật sự không còn lời nào có khả năng hình dung, chỉ ngăn ngùn mấy tháng ở chung, Ngọc Hồ cũng không phải lần đầu tiên dùng thân thể giúp hắn ngăn cản công kích, Bạch Ngọc Dạ Hồ Thiên Yêu ngay cả mắt mũi miệng ngũ quan đều không có, cư nhiên lại là một người trọng tình trọng nghĩa nhất mà hắn gặp được tại ma giới, đôi mắt của Tiểu Khai ướt át, giữa không trung xoay người, toàn thân hồng quang lòe lòe, dùng hết toàn thân lực lượng bắn ra một chút hào quang, đối diện hắc long đánh tới.

Đạo hào quang này đỏ hồng ản thấu màu đen, màu đen kia là Tiểu Khai vừa rồi hấp thu Long Chi quang mang của Vong Xuyên Quân, hồng quang là nguyên lực màu đỏ của chính Tiểu Khai, hai cỗ lực lượng này hợp hai làm một, đã là toàn bộ công lực ngưng tụ của Tiểu Khai, đánh vào đuôi của hắc long, phảng phất như chỉ gãi ngứa, cái đuôi của hắc long thuận thế bay đi, đánh bật điểm hào quang bay xa xa ra ngoài.

Tiểu Khai nhanh chóng móc ra lông khỉ, vừa định gọi về, nhưng Vong Xuyên Quân đối diện phát ra một tiếng kinh hô thật to: " Di?"

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Vong Xuyên Quân khôi phục bản thể, thần tình đều là kinh ngạc, đối diện nhìn hắc la lớn: " Trong cơ thể người vì sao cũng có Long lực lượng?"

" A? Ta..." Tiểu Khai há mồm, vẫn không có phản ứng.

Thế nhưng Vong Xuyên Quân đã vỗ tay lớn một cái: " Ta biết rồi, nguyên lai người cũng được truyền thừa Long lực lượng, trách không được...trách không được người không ngờ có thể đi vào Vong Xuyên Chi Nguyên, không ngờ mạnh mỗi trọng yếu như vậy mà lúc đầu ta lại xem nhẹ nó!"

Tiểu Khai nháy mắt mấy cái, sửng sốt.

" Phốc" Thân thể của Ngọc Hồ từ không trung hạ xuống, tiểu hùng miêu nhảy lên, ôm Ngọc Hồ vào trong ngực, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Còn hơn là huyết nhục tan nát, thân thể Ngọc Hồ kỳ thật đã rất chắc chắn, nhưng đuôi rồng của hắc long quá mức cường hãn, trực tiếp đánh nát toàn thân hắc, giờ phút này Ngọc Hồ nằm trong lòng ngực tiểu hùng miêu, đầu còn lại một nửa, hai cánh tay toàn bộ không thấy nữa, nửa thân dưới hoàn toàn bị đánh thành nát nhừ, thoát nhìn vô luận như thế nào cũng có hình dáng như không còn tính mạng.

Vong Xuyên Quân lại có vẻ vô cùng hưng phấn, thân hình hấn phảng phất như quỷ mị, chỉ chợt lóe, đã vọt đến bên người Tiểu Khai, chụp lấy cổ tay Tiểu Khai, Tiểu Khai quả thật hồn phi phách tán, thầm nghĩ: " Ta xong đời rồi."

Nhưng Vong Xuyên Quân cũng không phải muốn giết hấn, ngược lại dùng một loại ánh mắt vô cùng nhiệt huyết nhìn hấn, vội vàng nói: " Ba tháng trước, ta tại lối vào ma giới cảm giác được Long lực lượng thuần chánh, đó là lúc người đang hóa hình sao?"

Tiểu Khai mơ mơ màng màng gật đầu.

Vẻ mặt Vong Xuyên Quân mừng như điên, lôi kéo cổ tay hấn, thân mật hô một tiếng: " Tiểu sư đệ!"

Thân hình Tiểu Khai lung lay hoảng hoảng, mơ hồ ha ha nói: " Tiểu...tiểu sư đệ?"

" Người đương nhiên là tiểu sư đệ của ta." Vong Xuyên Quân cười ha ha: " Trời đã thương ta, trời đã thương ta a! Bốn quân cô độc nhiều năm như vậy, hôm nay cứ nhiên có thể gặp được một sư đệ được truyền thừa Long lực lượng, ta quả thực là rất vui a!"

Hấn mạnh mẽ chuyển đầu, vừa cười a a nhìn thẳng Tiểu Khai: " Tiểu sư đệ, nhanh lên nói cho ta biết, bản thể của người là cái gì? Người làm sao cảm nhận được Long lực lượng?"

" Bốn...bản thể là gì?" Đầu óc Tiểu Khai hoàn toàn ngơ ngẩn: " Ta...ta là Thiên Tuyển môn chủ, ta gọi là Nghiêm Tiểu Khai, ta vừa mới nói qua..."

" Đừng nói cái gì mà Thiên Tuyển môn chủ, ai biết đó là thứ chó má gì." Hắc Long không kiên nhẫn cắt đứt lời hấn: " Sư đệ, người phải biết rằng, chúng ta truyền thừa Hắc Long lực, chúng ta là ma giới độc nhất vô nhị tồn

tại, cái gì mà chó má Thiên Tuyền môn chủ, bốn quân ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, một chút ý nghĩa cũng không có."

" Ách...Thiên Tuyền môn thật nổi danh đó." Tiểu Khai nhìn gương mặt âm trầm trời sinh của Vong Xuyên Quân, cảm thấy Vong Xuyên Quân bây giờ có điểm cổ quái, hần cần cần thận thận móc Vô Tự Thiên Thư: " Nhạ, người xem...đây là tín vật của chúng ta."

Ánh mắt Vong Xuyên Quân vừa đi tới, nhất thời chấn động, cư nhiên cả người nhảy dựng lên, thất thanh nói: " Vô Tự Thiên Thư!"

" Hắc hắc, nguyên lai người nhận ra a." Tiểu Khai hơi có chút đắc ý: " Đây là bảo bối tương truyền nhiều đời của Thiên Tuyền Môn chúng ta."

" Ta chưa từng nghe qua Thiên Tuyền Môn." Vong Xuyên Quân lắc đầu: " Chuyện Vô Tự Thiên Thư ta là nghe Ma Tôn nói qua. Ma Tôn năm đó có nói với ta, Vô Tự Thiên Thư cất giấu bí mật về nhà, là một món bảo bối phi thường thần bí."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Về nhà? Về nhà gì?"

Vong Xuyên Quân lắc đầu nói: " Không biết. Ma Tôn nói chuyện âm dương quái khí, cổ lý cổ quái, ta đâu cần quản hần nói cái gì chứ."

Hắn đưa chủ đề vòng vo trở về, cười nói: " Tốt lắm, đừng dây dưa nữa, tiểu sư đệ, nói cho ta biết bản thể của người là gì đi."

Đến lúc này, Tiểu Khai đã có phản ứng. Vừa rồi chính mình vọng lại một chút Long Chi quang mang làm cho Vong Xuyên Quân hiểu lầm, nghĩ đến chính mình có Long lực lượng. Lại nói Vong Xuyên Quân rất cô độc, sống vô số năm tháng, cho tới bây giờ không ai cùng hắn luyện qua công pháp đồng dạng, hôm nay cuối cùng đã gặp lại một người cũng biết Long lực lượng, cũng khó trách hắn hưng phấn như vậy.

Tiểu Khai lặng lẽ châm chước một phen, nghĩ thấy hay là để cho hiểu lầm này tiếp tục sẽ tốt hơn, vì vậy cười nói: " Còn bản thể của sư huynh lại là gì?"

Vong Xuyên Quân cười hắc hắc, có vẻ có chút ngại ngùng: " Không đối gạt người, bản thể của ta cũng không cao quý, kỳ thật năm đó ta chỉ là một con rắn đen nho nhỏ ở trong Vong Xuyên mà thôi."

Tiểu Khai " nga" một tiếng, ngạnh da đầu nói: " Sư huynh, bản thể của ta cũng không cao quý, chỉ là một con cua trong sông mà thôi."

Vong Xuyên Quân kinh ngạc nói: " Di, bờ sông Vong Xuyên có cua sao? Sao ta chưa từng gặp được qua?"

" Này...hắc hắc...hì hì..." Trong đầu Tiểu Khai đối tới đối lui, liều mạng muốn nói đại, nhưng hắc còn chưa nghĩ xong, Vong Xuyên Quân đã giúp hắc: " Nga, ta biết rồi, tiểu tử người cu nhiên còn không thành thật a, rõ ràng chỉ là một con trùng trong sông, cu nhiên còn dùng tên đẹp đẽ là một con cua, ha ha ha ha, người còn sợ ta chê cười người sao?"

Tiểu Khai liên tục gật đầu, mồ hôi lạnh tuôn sau gáy: " Đúng đúng đúng, nói đến thật sự là không ý tứ, ta quả thật đúng là con trùng kia."

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đề Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 6: Thảo Mộc Vô Giới

Vong Xuyên Quân rõ ràng tâm tình rất tốt, trọng trọng vuốt bả vai Tiểu Khai: " Tiểu sư đệ, công lực của người kém xa nha, bất quá người yên tâm, ta lập tức tuyên bố với Ma giới, Nghiêm Tiểu Khai người là sư đệ của Vong Xuyên Quân Hắc Long ta, ta thủ hộ người, ai cũng không dám khi dễ người, từ nay về sau Ma giới, người có thể hoành hành!"

Tiểu Khai cùng hắc nở nụ cười, nhịn không được thở dài, đi đến bên người Ngọc Hồ, đưa tay vuốt ve lên bạch ngọc, hốc mắt đã có điểm ươn ướt.

Vong Xuyên Quân đi tới nhìn thoáng qua, cười nói: " Tiểu sư đệ, không cần thương tâm, hắc còn có thể cứu."

Tiểu Khai tinh thần rung lên: " Đầu đã rớt phân nửa, còn cứu được sao?"

" Người đừng quên, hắc chính là khí vật thành yêu, khí vật không giống như sinh linh." Vong Xuyên Quân ngồi xổm xuống, bàn tay để trên ngực Ngọc Hồ, một cổ hắc khí toát ra, chui vào trong cơ thể Ngọc Hồ, hắc nhắm mắt cảm ứng một lát, gật đầu nói: " Sinh cơ của hắc vẫn chưa đoạn tuyệt, đích xác còn có cứu."

Tiểu Khai khẩn trương nói: " Làm sao cứu?"

Vong Xuyên Quân cười nói: " Người hầu này của người là Bạch Ngọc thành yêu, muốn tu bổ thật sự quá đơn giản, chỉ là dùng ngọc thạch bù vào

trong thân thể hắc là có thể, ta thân là Vong Xuyên chi chủ, ngọc nơi này thì là biết bao nhiêu, nếu không ta tìm cho người tiên giới bạch ngọc hoặc là ma giới hắc ngọc, thì có gì khó khăn a!"

Loại thời khắc này Tiểu Khai đương nhiên sẽ không khách khí, liên tục gật đầu nói: "Đều cần, đều cần, cho ta loại tốt nhất."

Vong Xuyên Quân gật đầu nói: "Người hầu này của người đích xác cũng được, nhìn thấy chủ nhân gặp nạn, thế nhưng liều mình cứu giúp, ta đã có hơn một ngàn năm không nhìn thấy qua ma tộc trung tâm cảnh cảnh như vậy, hôm nay ta cho người ngọc thạch tốt nhất, chờ hắc thức tỉnh, sẽ phát hiện thực lực của mình tăng rất nhiều."

Nói xong lời này, Vong Xuyên Quân quay đầu lại quát khẽ: "Nhị Linh ở đâu?"

Tiểu Khai nhìn trái phải, căn bản không có người ngoài, nhất thời có điểm kinh ngạc, nhưng trong hư không lập tức vang lên hai thanh âm hoàn toàn lạ lẫm: "Đại nhân, có gì phân phó?"

Tiểu Khai mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy trong hư không trống rỗng không có một vật bỗng nhiên bắt đầu nhộn nhạo lên, sau đó, phảng phất có người xoát một cái giật lại một tấm màn, hai hình thể kỳ lạ quái trạng nhất thời hiện ra, đang cung kính cúi đầu xoay người, chờ Vong Xuyên Quân phân phó.

"Liệt Hỏa Âm Linh, người đi lấy ba phương cực phẩm tiên giới bạch ngọc, Vũ Nguyệt Yêu Linh, người đi lấy ba phương cực phẩm ma giới hắc ngọc, bốn quân ở chỗ này chờ, các người đi nhanh về nhanh."

Hai cao đẳng ma tộc cùng đáp ứng, ngẩng đầu lên, như cố ý vô tình nhìn Tiểu Khai liếc mắt, thân hình chợt lóe, đã biến mất trong hư không.

Tiểu Khai nhớ tới vừa rồi cùng Vong Xuyên Quân đại chiến, hai vị này nếu ở sau lưng đánh lén, thì chính mình thật sự là bị chết không minh bạch rồi, như vậy tưởng tượng, nhất thời sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thẳng đến thời khắc này hắn mới biết được, nguyên lai từ đầu tới cuối Vong Xuyên Quân chưa từng thật sự động thủ, nếu không, có lẽ mình dù là một chiêu cũng không thể đánh ra thì đã bị giết ngay đương trường.

Vong Xuyên Quân giải thích: " Tiểu sư đệ, Nhị Linh này là truy tùy giả đắc lực nhất của ta, bản thể hai người đều là ma khí của Vong Xuyên, bởi vì cảm ứng được Long Thần lực trống rỗng ngưng kết mà thành, lại nói tiếp dù sao chúng ta thật ra lại là một mạch đồng nguyên, Nhị Linh không có nguyên thần, cũng không có ba hồn bảy phách, người nhìn không thấy bọn họ cũng là bình thường."

Tiểu Khai nhin không được nói: " Nếu là Tê Bì Nhĩ Bá Cách, có thể nhìn thấy bọn họ hay không?"

Nhắc tới Tê Bì, sắc mặt Vong Xuyên Quân nhất thời có chút lạnh lùng, hừ nói: " Hắn và ta cùng liệt vào trong ma giới năm đại cao thủ, nếu vậy cũng nhìn không ra, chẳng phải làm cho thiên hạ ma tộc cười chê."

Tiểu Khai có chút ít không phục: " Sư huynh, không đối gạt người, ánh mắt ta cơ hồ có thể khám phá ra bất cứ huyền tượng gì của thiên địa, nhưng lại nhìn không ra Nhị Linh, Tê Bì Nhĩ Bá Cách vì sao nhìn thấy được?"

Vong Xuyên Quân nở nụ cười: " Tiểu sư đệ, người đừng bởi vì mới đánh với ta một trận, liền nghĩ ma giới năm đại cao thủ bất quá như thế, phải biết rằng vừa rồi ta thuần túy chỉ là chơi đùa với người mà thôi, cả một thành công lực chưa từng dùng tới, Tê Bì tên kia thực lực tuyệt không dưới ta, làm sao người có khả năng so sánh với hắn? Phong ấn trận pháp của hắn là thiên hạ vô song, phong ấn và trận pháp trên người hắn có ít nhất trăm

chúng loại, Nhị Linh nếu dám tiến gần sát hắn, hắn ít nhất có hơn mười loại phương pháp để cho Nhị Linh hiển xuất thân hình."

Trong lúc đang trò chuyện, Nhị Linh đã đem ngọc trở về, trong mũi Tiểu Khai nghe được một cỗ hương thơm kỳ dị, nhin không được ngẩng đầu vừa thấy, nguyên lai vị Tô Ái Địch được xưng ma giới đệ nhất mỹ nữ thế nhưng đã đi tới. Vong Xuyên Quân nhìn thấy nàng đi tới, nhú mày nói: " Người tới làm gì?"

Tô Ái Địch đau đớn đáng thương liếc mắt nhìn hắn, cúi đầu nói: " Người ta chỉ là nghĩ muốn đến nhìn xem..."

Nữ nhân này quả nhiên là trời sinh vưu vật, chỉ một vẻ mặt này, đã tràn ngập dự vọng làm cho người ta thương tiếc yêu thương, tiểu hùng miêu và bốn con Hạng Bạt phía sau Tiểu Khai giương mắt nhìn gương mặt tiểu lệ của nàng, sớm thấy nước miếng chảy ròng, Tiểu Khai còn hoàn hảo, chỉ là nhìn thoáng qua, rồi lại liếc mắt, rồi lại liếc mắt rồi nhanh chóng cúi đầu. Vong Xuyên Quân vốn đang muốn mắng chửi người, nhưng bây giờ không chửi ra được nữa, khoát tay nói: " Được rồi, được rồi, tùy tiện nàng đi."

Tiểu Khai tiếp nhận ngọc thạch sáu phương, dựa theo Vong Xuyên Quân phân phó, đem ngọc thạch đặt ở trong tay, yên lặng vận công, để cho ngọc thạch nhu hợp, trong tay hắn hồng quang lờ lờ, Di Lạc Thần Quyết nhất thời khởi động, Vong Xuyên Quân nhìn thấy, lạ lùng nói: " Tiểu sư đệ, công pháp này của người, không phải là Long lực lượng."

Tiểu Khai nói vắn tắt: " Sư huynh, ngoại trừ lĩnh ngộ Long lực lượng ra, ta còn một phen kỳ ngộ khác, bộ công pháp này, có lẽ người chưa thấy qua đâu."

" Cũng phải, với lịch duyệt của bốn quân, nhưng cũng chưa từng thấy qua bộ công pháp này." Vong Xuyên Quân gật đầu nói: " Bất quá bộ công

pháp này mặc dù mới lạ, uy lực lại không lớn, theo ta thấy, không có tiền đồ gì."

Tiểu Khai đương nhiên cũng không giải thích nhiều, ngọc thạch trong tay hắn đã hoàn toàn dung làm một thể, thoát nhìn trắng đen giao nhau, Tiểu Khai nói: " Sư huynh, trực tiếp bỏ vào miệng hắn hay sao?"

Vong Xuyên Quân gật gật đầu: " Sáu phương ngọc thạch này đều là cực phẩm ngọc thạch do ta sưu tập được, ẩn chứa tiên thiên linh khí không phải chuyện đùa, người hầu này của người, lần này là nhờ họa gặp phúc rồi."

Tiểu Khai vừa động, nhin không được lại hỏi: " Ta có thể bỏ thêm đồ vật nữa không?"

Vong Xuyên Quân cười nói: " Khí vật dung hợp còn đơn giản hơn sinh linh, trong tay người có bảo bối gì, đều có thể thêm vào, tuyệt không cần lo lắng hắn dung hợp không được, thật ra khí vật thành yêu cũng có điểm tốt xử lý."

Tiểu Khai từ trong lòng ngực lấy ra Vạn Uẩn Bình, nghiêng miệng bình, đổ ra một thứ nói: " Đây có thể thêm vào không?"

Đồng tử Vong Xuyên Quân có chút co rút lại: " Đây hình như là...Tức Nhưỡng?"

Tiểu Khai cười nói: " Sư huynh quả thật uyên bác a."

Vong Xuyên Quân vốn là người trầm ổn, nhưng cũng lặng lẽ hít vào một hơi, trầm giọng nói: " Tiểu sư đệ, người có biết Tức Nhưỡng có giá trị lớn như thế nào không?"

" Ta biết a." Tiểu Khai nói: " Ngũ hành nguyên lực mặc dù được xưng là thiên hạ tối thuần túy bốn nguyên lực lượng, nhưng dường như cũng không

quá mạnh mẽ, theo ta được biết, đại khái chỉ cỡ một thất phẩm tiên nhân thôi."

"Người quả thật nói hươu nói vượn." Vong Xuyên Quân hít thở có chút dồn dập: "Năm đại bốn nguyên lực lượng là cảnh giới cao nhất của lực lượng tam giới, nếu thu hết tam giới nguyên lực, có thể đột phá tam giới, tiến vào cảnh giới bất khả tư nghị, là một không gian kỳ dị, Tức Nhưỡng này mặc dù chỉ là một khối nhỏ, nhưng giá trị tồn tại của nó khó có thể cổ lượng!"

Tiểu Khai lắc đầu, lại nói: "Mặc kệ nhiều như vậy, ta đem thứ này thêm vào đi thôi."

Nhưng Vong Xuyên Quân vội vàng hét lớn một tiếng: "Từ từ!" Hắn ôm đồm cổ tay Tiểu Khai, nói: "Tiểu sư đệ, khối Tức Nhưỡng này...ta dùng bảo bối đối với người."

Tiểu Khai sửng sốt một chút, phản ứng: "Sư huynh, người muốn?"

"Ta đối với người." Vong Xuyên Quân nói: "Người nói đi, người muốn cái gì? Cả ma giới, còn không có thứ gì mà ta lấy không được."

"Không cần phiền toái như vậy." Tiểu Khai đem Tức Nhưỡng bỏ vào trong tay Vong Xuyên Quân: "Sư huynh, ta tặng cho người là được."

Vong Xuyên Quân phảng phất như bị đặt ngọn núi vào trong tay, vội vàng ném ngược Tức Nhưỡng trở về, nghiêm nghị nói: "Vậy không được, bốn quân tung hoành ma giới nhiều năm như vậy, chỉ có thi ân cho người khác, không bao giờ chiếm tiện nghi của người, ta mặc dù muốn có Tức Nhưỡng của người, cũng không muốn trống rỗng thiếu người một nhân tình."

"Như thế nào gọi là trống rỗng thiếu nhân tình của ta đây." Tiểu Khai nở nụ cười: "Người là sư huynh của ta a, ta tặng vật cho người cũng là bình

thường thôi."

" Không có đạo lý loại này." Vong Xuyên Quân quả quyết nói: " Người nói đi, người muốn cái gì?"

" Sư huynh, người vừa tặng cho ta sáu phương ngọc thạch, coi như là trao đổi đi." Tiểu Khai nói: " Hơn nữa người vừa mới nói, từ nay về sau sẽ thủ hộ ta, coi như là tính bằng nhau đi."

" Đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau." Vong Xuyên Quân cười lạnh nói: " Khối Tức Nhưỡng này nếu đổi ngọc thạch, ít nhất có thể đổi một vạn phương, còn phần ta muốn bảo vệ người, kia thuần túy là bởi vì sự trung thành của ta đối với Long Thần, làm sao có thể lấy làm điều kiện trao đổi?"

Tiểu Khai thở dài: " Sư huynh, nói thật ra cho dù người cướp đoạt Tức Nhưỡng ta cũng không có biện pháp, người vừa rồi không giết ta, ta đã ngàn vạn lần cảm ơn, mạng sống chi ân này thật lớn lắm, ta đem Tức Nhưỡng tặng cho người, coi như là mua mạng thôi."

" Ta phi! Tiểu tử người nói hươu nói vượn!" Vong Xuyên Quân cả giận nói: " Nếu người là đối đầu của ta, ta đương nhiên lập tức cướp đoạt Tức Nhưỡng, nhưng người vốn là sư đệ của ta, về tình về lý ta đã nên buông tha người, mạng sống chi ân này làm sao còn nói được, không nên không nên!"

Tiểu Khai không kiên nhẫn nói: " Vậy rốt cuộc người có muốn Tức Nhưỡng hay không? Người nếu không cần, ta sẽ cấp cho Ngọc Hồ."

Vong Xuyên Quân so với hắn còn phiền hơn: " Ta đương nhiên cần, nhưng người phải đưa ra điều kiện trao đổi a!"

Tiểu Khai có điểm không nói gì, việc này thật sự là có điểm vô nghĩa, Vong Xuyên Quân rõ ràng muốn Tức Nhưỡng, nhưng lại trăm phương ngàn kế từ chối, chính mình rõ ràng muốn đem Tức Nhưỡng cấp cho Ngọc Hồ, nhưng bây giờ lại nhất định muốn tặng ra, nếu người không biết nội tình

nhìn một màn này, tám phần sẽ nghĩ rằng đã gặp phải hai tên bị bệnh thần kinh rồi. Khó trách ma giới đồn đãi tính cách của Vong Xuyên Quân quái phách, hôm nay vừa thấy, còn đúng là thật sự như thế.

Tiểu hùng miêu ở phía sau kéo kéo quần áo Tiểu Khai: " Khai ca, người đừng quên chúng ta đến làm gì..."

Tiểu Khai nhất thời giật mình hiểu ra: " Đúng vậy, ta muốn Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc! Sư huynh, như vậy là được rồi chứ!"

Vong Xuyên Quân nhất thời trầm mặc.

Lần trầm mặc này, tức tức năm phút.

" Uy uy, sư huynh?" Tiểu Khai cẩn cẩn thận thận huýt bả vai hân: " Người...người suy nghĩ cái gì?"

Vong Xuyên Quân ngẩng đầu lên, cổ quái liếc mắt nhìn Tiểu Khai, nói: " Liệt Hỏa, Vũ Nguyệt, các người nói đi."

Liệt Hỏa Âm Linh gật gật đầu, nhìn Tiểu Khai cúc cung nói: " Đã ngài là sư đệ của đại nhân, ta đây sẽ gọi ngài là thiếu gia, thiếu gia cần Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc, đích thật là Vong Xuyên Chi Nguyên chúng ta có, nhưng hai thứ này, là không thể đưa cho người ngoài, bởi vì đại nhân cần dùng."

" Chẳng lẽ không có dư thừa hay sao?" Tiểu Khai nói: " Ma giới tồn tại vô số niên đại, Sa La Mộc và Hoàn Hồn Thảo của Vong Xuyên Chi Nguyên nên có rất nhiều a."

" Thiếu gia, xem ra ngài hoàn toàn không biết đặc tính của hai chủng loại này a." Vũ Nguyệt Yêu Linh cúc cung với Tiểu Khai: " Kỳ thật lúc đại nhân tiến vào Vong Xuyên Chi Nguyên, Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc mầm móng còn chưa bao giờ sinh trưởng. Thẳng đến khi đại nhân tiến đến,

phát hiện hai khóa mầm móng này, dùng Long lực lượng độc đặc của đại nhân mỗi ngày tiến hành thôi sanh, hai khóa mầm móng này mới chậm rãi phát triển, cuối cùng mới có thể kết xuất ra quả cây."

Liệt Hỏa Âm Linh ở bên cạnh bổ sung: " Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc mầm móng phải dùng Long lực lượng tiến hành thôi sanh mới có thể sinh trưởng, ta cùng Vũ Nguyệt mặc dù cũng là kết thừa Long lực lượng, nhưng bản thể của chúng ta đều là thể khí, trời sinh không có hồn phách và sinh cơ, lực lượng của chúng ta không bao hàm tính mạng hơi thở, cho nên không thể thôi sanh hai khóa mầm móng này."

Tiểu Khai gật đầu nói: " Được rồi, cho dù là như vậy, thì tích tụ đến bây giờ, cũng nên còn thừa chứ."

Vũ Nguyệt Yêu Linh lắc đầu nói: " Không có, một chút đều không có."

Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Vì sao?"

Vong Xuyên Quân trầm giọng nói: " Bởi vì qua mỗi năm ngàn năm, ta cần lấy một gốc cây Hoàn Hồn Thảo, một gốc Sa La Mộc để tiến hành bế quan tu luyện, tăng lên lực lượng."

Tiểu Khai nói: " Vậy thì sao?"

Liệt Hỏa Âm Linh nở nụ cười: " Thiếu gia, người hiểu một việc, Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc đều là mỗi năm ngàn năm mới khai hoa, kết một lần quả, đại nhân phải dùng năm ngàn năm thời gian để thôi sanh ra, chính mình còn không đủ dùng, làm sao có thể đưa cho người khác?"

Tiểu Khai lúc này mới có điểm tròn mắt.

Trong tưởng tượng của hắn, Hoàn Hồn Thảo khẳng định chỉ là cỏ, vậy khẳng định phải có ở khắp nơi Vong Xuyên, đồng dạng, Sa La Mộc là cây,

thì phải có cả một rừng cây, ai ngờ sự thật lại cực đoan như thế, hai thứ này không ngờ lại thiếu thốn đến bước này.

Vong Xuyên Quân nhìn bộ dáng há hốc mồm trợn mắt của Tiểu Khai, thấp giọng nói: " Tiểu sư đệ, bây giờ người mình bạch chưa?"

" Ta hiểu được rồi." Tiểu Khai chán nản nói: " Kia...Tức Nhưỡng của ta...không đổi được hai thứ đó phải không?"

" Đúng vậy." Vong Xuyên Quân gật đầu nói: " Đã là trao đổi, vậy phải công bình, Tức Nhưỡng này mặc dù quý giá, nhưng chỉ cần ta cố gắng đi tìm, năm ngàn năm thời gian, vô luận như thế nào cũng tìm được, nhưng hai thứ này, cũng chính thức là vô giới chi bảo!"

Hắn nhìn Tức Nhưỡng trong lòng bàn tay Tiểu Khai, trong mắt có chút tiếc hận, cũng không do dự, quả quyết nói: " Khỏi Tức Nhưỡng này, người tặng cho người hầu người đi."

Tiểu Khai do dự nói: " Vậy Hoàn Hồn Thảo..."

Vong Xuyên Quân ha ha cười: " Chuyện này từ nay về sau nói sau, người cứu người trước đi."

Tiểu Khai không hề chần chờ, đem Tức Nhưỡng và ngọc thạch bỏ vào trong miệng Ngọc Hồ, hai thứ này vừa vào trong, Ngọc Hồ toàn thân nhất thời phiếm xuất ra bạch quang chói mắt, ở trong bạch quang này, những bộ phận không trọn vẹn trên người hắn bắt đầu với mắt thường có thể nhìn thấy được tốc độ đang sinh trưởng ra. Đầu tiên là nửa đầu, sau đó là hai cánh tay, cổ hắn vốn đã bị bóp méo thành ma hoa, giờ phút này chậm rãi mọc ra, nhất thời lộ ra một tia ti tuyến trên cổ.

Tô Ái Định đến gần hai bước, khoảng cách gần Tiểu Khai trong gang tấc, cổ hương thơm kỳ dị kia đánh tới, Tiểu Khai nhảy dựng, nhanh chóng lui ra sau hai bước, đứng dậy.

Tô Ái Định không phải muốn làm gì Tiểu Khai, nàng chỉ ngồi xổm xuống, đưa tay cầm lấy tia ti tuyến trên cổ Ngọc Hồ, nhẹ nhàng lôi kéo, nhất thời trước mắt thanh quang chợt lóe, một khối thanh ngọc thật bình thường ánh nhập vào trong mắt.

Một lần nhìn, đôi tay trắng như ngọc của Tô Ái Định đang ở trước mặt Tiểu Khai, khoảng cách gần như thế, Tiểu Khai tinh tường nhìn thấy cánh tay kia phi thường run rẩy dù rất nhỏ, sau đó khôi phục bình thường, vững vàng bỏ thanh ngọc thả trở về.

Tiểu Khai nhớ rất rõ ràng, khối thanh ngọc này vốn thuộc về Cổ Thiên Y.

Tô Ái Định làm ra vẻ không có chuyện gì đứng lên, thản nhiên cười nói: " Con Thiên Yêu này rất có ý tứ, bản thể của hã là bạch ngọc, nhưng trên cổ lại đeo một khối thanh ngọc tầm thường, ánh mắt cũng thật quá kém."

Vong Xuyên Quân cười ha ha: " Hã vốn khu khu chỉ là một con Thiên Yêu cấp thấp, luận ánh mắt, đương nhiên kém với mỹ nhân nhi của ta, lời này nói ra...chắc chắc, thật sự là không có ý tứ."

Tô Ái Định bậm đôi môi đỏ mọng, cười như hoa nở, kia sáng mắt doanh doanh như nước mùa xuân, cố ý vô tình chuyển vòng vo trên mặt Tiểu Khai hai vòng, thế nhưng ẩn ẩn có loại ý vị câu dẫn, Tiểu Khai trong đầu thầm nhủ cảnh giác, bình tức ngưng khí cúi đầu, nghĩ thầm: " Nữ nhân này khẳng định có vấn đề. Bây giờ ta mặc dù coi như an toàn, nhưng tính cách của Vong Xuyên Quân vui giận bất thường, ta vạn vạn không thể có chút sai lầm."

Vong Xuyên Quân dò xét Ngọc Hồ một phen, nói: " Hã cần hai ngày thời gian tu bổ thân thể, sau đó đem Tức Nhượng và ngọc thạch bao hàm năng lực dung hợp đến trong cơ thể chính mình, tiểu sư đệ, trước tiên theo ta hồi cung đã." Rồi lại quay đầu phân phó: " Vũ Nguyệt, Liệt Hỏa, các

người đem con Thiên Yêu này đến thiên điện, cẩn thận ở một bên chăm sóc, đừng cho hẳn xuất hiện điều gì ngoài ý muốn."

Diện tích của Vong Xuyên Chi Nguyên tương đối rộng lớn, Tiểu Khai theo Vong Xuyên Quân đi thẳng tới, phương xa là những đỉnh núi liên miên, toàn một màu đen, thoát nhìn hàn khí xâm thân, dưới chân núi uốn lượn khúc chiết chính là sông Vong Xuyên, nước sông nơi này đen nhánh đến tỏa sáng, hiển nhiên cùng với nước sông bên ngoài có chút bất đồng, Tiểu Khai mặc dù cách khá xa, cũng có thể ần ần nhìn thấy trên sông có từng khối băng cứng, thoát nhìn đúng là vạn cổ huyền băng không tan không hóa.

Lại đi thêm một lúc, mọi người chỉ cảm thấy một trận hàn khí tận xương từ phía trước đánh tới, ngẩng đầu vừa thấy, nhin không được đồng loạt " a" một tiếng.

" Đây là địa phương ta cư ngụ: Long Cung." Vong Xuyên Quân cười nói: " Tiểu sư đệ, người xem nơi này thế nào?"

Tiểu Khai liên tục gật đầu: " Một bút bàn tay to(quá giá trị), tuyệt đối là một bàn tay to bút!"

Cung điện phía trước nguy nga tráng lệ, cả kiến trúc dĩ nhiên là một hình rồng đầy đủ, theo tầm mắt đến bên trái vẫn liên miên kéo dài tới bên phải, liếc mắt nhìn lại, quả thật khôn cùng bát ngát, đầu rồng cao từng càng phảng phất giống như lừng không bay đi, mặc dù là kiến trúc sư cũng vô cùng khủng hoảng khi nhìn thấy, có lẽ cũng phải có cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Vong Xuyên Quân lại nói: " Trước kia người có từng gặp qua thủ bút như vậy?"

Tiểu Khai lặng lẽ so sánh một chút. Đình thai lâu các của Lưu Vân Thủy Tà có thể nói là tinh xảo, nhưng thiếu vài phần khí phách, Thục Sơn đại

điện lịch kinh triệu năm, có thể nói lịch sử đã lâu, nhưng lại thiếu đi vài phần đường hoàng khiêu thoát, Di Lạc Thần Điện là do Sáng Thế Thần kiến tạo, quy mô không tiền tuyệt hậu, nhưng ngoại trừ quy mô, ngoại trừ khí thế thì lại rõ ràng thô tháo. Hẳn tinh tế dò xét Long Cung phía trước, kích thước khổng lồ dĩ nhiên không cần nói, những góc tường luân chuyển, càng tinh xảo đến vô cùng lạ thường, một bút một hoa thật hoàn mỹ không sót mẻ, thậm chí cả chút dấu vết giao nối cũng đều nhìn không ra, đầu rồng kia trông rất sống động, cặp mắt hàn quang lòe lòe, lại có ý cảnh như muốn hóa rồng bay đi thật sự, đúng là không có chút tỳ vết nào.

Tiểu Khai trầm mặc thật lâu, lúc này mới thở dài: " Sư huynh, ta đích xác chưa bao giờ nhìn thấy thủ bút như vậy."

Vong Xuyên Quân nhất thời cười ha ha: " Vậy người cũng biết cung điện này là ai tạo ra chứ?"

Tiểu Khai nói: " Cung điện như vậy, có lẽ chỉ có Sáng Thế Thần mới nghĩ đến mà làm ra."

" Người sai rồi." Vong Xuyên Quân ngạo nghễ nói: " Cung điện này chính do một mình ta tìm một ngàn năm thời gian làm ra đó."

Lời này nói ra, Tiểu Khai nhất thời hít sâu một hơi lạnh lẽo, nói: " Không phải chứ?"

" Không có gì đáng giật mình cả." Vong Xuyên Quân vẻ mặt càng ngạo khí: " Năm đó ta nhập chủ Vong Xuyên, được xưng ma giới năm đại cao thủ, ngay cả địa phương cư ngụ đều không có, chật vật thế nào! Vạn Yêu Vương không ngờ ngay mặt cười chê ta, một khắc nợ ta lập hạ chí lớn, muốn kiến khởi một cung điện tráng lệ nhất ma giới, làm cho bọn họ cảm miêng. Ta tìm một ngàn năm thời gian nghiên cứu kiến trúc học vấn, lại tìm một ngàn năm thời gian sưu tập hơn mười vạn tấn huyền băng, lại tìm một ngàn năm thời gian vì Long Cung khai mở không gian, mở ra căn cơ, chuẩn

bị mọi sự, ta đã ngày ngày điêu trác huyền băng, tự tay khuôn chuyển, lại ở mỗi góc đều bày ra cấm chế, gia cố băng tầng, thẳng đến khi cung điện đại công cáo thành, thời gian này, tuyệt đối không có nhận qua mây may sức lực từ bên ngoài hiệp trợ, trước mắt người nhìn thấy, , hoàn toàn là công lao của ta!"

Tiểu Khai giật mình nói: " Nga, trách không được cung điện này hàn khí bức người, nguyên lai toàn bộ là do huyền băng kiến thành."

Hồ Niệm ở phía sau xen vào nói: " Nhưng cung điện này đặt ở Vong Xuyên Chi Nguyên, những người khác trong ma giới muốn nhìn cũng nhìn không được a?"

Vong Xuyên Quân tiêu sái nói: " Bọn họ nhìn không thấy Long Cung, nhưng ta lại nhìn thấy cung điện của bọn họ, Long Cung của ta đích xác so với bọn họ còn mạnh hơn nhiều lắm, đã sự thật như thế, bọn họ thừa nhận hay không có gì quan hệ? Ai, chỉ tiếc Vạn Yêu Vương bị thuộc hạ mưu hại, mất tích hơn ngàn năm, phỏng chừng cả hồn phách đều bị người luyện hóa mất rồi, xem ra là không có cơ hội nhìn thấy Long Cung của ta nữa!"

Tiểu Khai cười thầm, thầm nghĩ: " Tiểu Quan đang ở trong Vô Tự Thiên Thư trong lòng ngực ta, có lẽ người nằm mơ cũng không nghĩ đến!"

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Độ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 7: Đăng Giới Trao Đổi

Mọi người đi vào đại điện, mới phát hiện trong điện cũng không trống trải, ngược lại được bố trí thật tinh xảo tế trí, các loại các dạng bình phong ngăn cách từng đoạn đoạn không gian, duyên đồ đều khúc khúc chiết chiết tiêu sái, các loại các dạng cầu kiều, dưới cầu nước chảy sần sần, không ngờ lại vô cùng ý cảnh, mỗi khi chuyển loan trở lại, đều có thể nhìn thấy hai hai ba ba ma tộc nữ tử mỹ mạo đang thủ vệ, nhìn thấy Vong Xuyên Quân, tất cả đều doanh doanh xoay người hành lễ, Tiểu Khai thật ngoài ý muốn, nhìn không được nói: " Sư huynh, Vong Xuyên Chi Nguyên đã thần bí như vậy, sao người lại đưa nhiều ma tộc vào đây, chẳng lẽ không sợ bọn họ tiết lộ bí mật hay sao?"

Vong Xuyên Quân thản nhiên nói: " Sư đệ không cần lo lắng, mấy ma tộc này người nhà đã sớm chết hết, bọn họ đã vào đây, đương nhiên cả đời đừng nghĩ sẽ đi ra ngoài."

Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Nhưng nếu muốn tìm được nhiều ma tộc nữ tử phù hợp như vậy, cũng không dễ dàng chứ?"

Vong Xuyên Quân nhẹ nhàng nói: " Vậy quá dễ dàng, trực tiếp giết chết người nhà các nàng là được, mấy nữ tử này đương nhiên để ta đùa bỡn rồi."

Tiểu Khai một trận phát lạnh, câu nói kế tiếp ngậm lại trong miệng, chưa nói đi ra.

Vong Xuyên Quân kỳ quái nhìn hẩn liếc mắt, hốt nhiên cười: " Sư đệ, người đã là sư đệ của ta, tại ma giới đã có địa vị thân phận là cao đẳng ma tộc, đạo lý kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu này người nhất định phải nhớ kỹ mới được."

Phòng ốc trong Long Cung rất nhiều, Nhị Linh rất nhanh an bài xong chỗ ở cho mọi người, Vong Xuyên Quân mắt thấy những người khác đều lui xuống, sắc mặt nhất thời nghiêm túc, nói: " Sư đệ, chúng ta nói chuyện Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc đi."

Tiểu Khai nghiêm nghị nói: " Người nói."

Vong Xuyên Quân trầm giọng nói: " Ta không ngại nói thẳng, trong tay đích xác còn có một gốc cây Hoàn Hồn Thảo, một gốc Sa La Mộc, dựa theo quán lệ, qua một trăm năm là lúc ta bế quan tu luyện, đến lúc đó ta phải dùng nó, nhưng bây giờ, ta quyết định cho người một cơ hội, chỉ cần người đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ liều mạng bỏ đi ngàn năm không tu luyện, đưa nó cho người."

Tiểu Khai cười khố nói: " Sư huynh, không dối gạt người, ta cũng phải có được hai thứ này, có điều kiện gì người cứ nói đi."

Vong Xuyên Quân gật đầu nói: " Rất đơn giản, ta muốn người lẫn vào trong Bá Cách gia tộc, trộm Bàn Cổ Phủ ra cho ta."

Tiểu Khai nhú mày nói: " Bàn Cổ Phủ là thứ gì?"

Vong Xuyên Quân nói: " Bàn Cổ Phủ là truyền gia chi bảo của Bá Cách gia tộc, cũng là một trong vài món thần cấp ma khí nổi tiếng của ma giới, Bá Cách gia tộc được xưng có thể phá đi tất cả phong ấn của ma giới, trình độ rất lớn, đó là nhờ vào cái chuôi búa này, nếu trộm đi cây búa này, Tê Bì khẳng định nguyên khí đại thương, từ nay về sau sẽ không là đối thủ của ta nữa."

Tiểu Khai đầu vừa động, bỗng nhiên nhớ tới trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư từng nói qua, Bá Cách gia tộc có giấu một món đồ pháp bảo thần cấp, nhưng bởi vì quyền hạn không đủ, lời đáp của thiên thư chỉ đến đó là ngừng lại, bây giờ xem ra, kiện pháp bảo kia có thể chính là Bàn Cổ Phủ.

Vong Xuyên Quân nhìn hắn không nói lời nào, nghĩ là hắn không muốn, lại nói: " Tiểu sư đệ, chúng ta đã là sư huynh đệ, ta tự nhiên sẽ không cố ý hại người, người đi trộm thứ này nhìn qua thập phần hung hiểm, kỳ thật ít nhất cũng có bảy phần nắm chắc."

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Sư huynh, công lực ta không sánh kịp Nhị Linh, cũng không biết ẩn hình, cả bọn họ còn không có biện pháp tiếp cận Tê Bì, ta còn biện pháp gì nữa chứ?"

" Người đương nhiên khác với bọn họ." Ánh mắt Vong Xuyên Quân giương mắt nhìn Tiểu Khai, nói từng chữ: " Bởi vì người là Ma Luyện Sư."

Tiểu Khai bỗng nhiên nhớ tới Cổ Thiên Y từng nói qua, Vong Xuyên Quân hận nhất chính là Ma Luyện Sư, mỗi khi gặp một người thì giết một người, hắn lạnh lẽo khởi lên toàn thân công lực, trầm giọng nói: " Là ý tứ gì?"

Di Lạc Thần Quyết bộ công pháp này có vấn đề, một khi vận công toàn thân sẽ sáng lên, Tiểu Khai toàn thân hồng quang chợt lóe, Vong Xuyên Quân nhin không được cười ha ha: " Tiểu sư đệ, người quá đa tâm rồi, nếu ta muốn giết người, còn chần chờ tới bây giờ? Người có biết hay không, vì sao ta ghét nhất là Ma Luyện Sư?"

Tiểu Khai có chút xấu hổ, vội tán đi công lực toàn thân: " Vì cái gì?"

Vong Xuyên Quân thản nhiên nói: " Bởi vì tên Tê Bì kia, thích nhất là Ma Luyện Sư, ta thân là cừu nhân của Tê Bì, đương nhiên sẽ chán ghét Ma Luyện Sư."

Tiểu Khai há to miệng.

Vong Xuyên Quân cười hắc hắc: " Người là một Ma Luyện Sư phi thường vĩ đại, vừa rồi cái chai người dùng đối phó ta, đã đủ thành cao đẳng ma tộc, mặc dù loại cấp bậc như Cổ Thiên Y, nhìn thấy cái chai kia của người đã rất khó có được, nếu kỹ xảo của người tinh tiến thêm một tầng, có lẽ cả thần cấp ma khí đều có thể luyện ra."

Tiểu Khai gật gật đầu, trong lòng nói: " Điểm ấy không hề nghi vấn, Cổ Thiên Y bây giờ đang ở trong lòng ngực ta đây."

Vong Xuyên Quân lại nói: " Tê Bì đam mê nghiên cứu phong ấn trận pháp chi học, mà phong ấn trận pháp chi học luôn giảng cứu chính là phối hợp ma khí, cho nên, hắn luôn sưu tìm nhân tài am hiểu luyện khí tại ma giới, nhưng người trong ma giới thiên tính ích kỷ, đều chỉ là tự mình tu luyện, còn có ai chịu đi nghiên cứu thủ đoạn luyện khí, cho nên hắn luôn tìm kiếm, mà Ma Luyện Sư chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên ai có năng lực cường đại thì lại càng khó kiếm, cho nên, người muốn lẫn vào Bá Cách gia tộc, thì phải dùng thân phận của Ma Luyện Sư đi vào."

Tiểu Khai nói: " Cho dù ta trà trộn vào, cũng không khẳng định ta tìm được Bàn Cổ Phủ a?"

Vong Xuyên Quân lắc đầu nói: " Người sai rồi, chỉ cần người có thể đi vào, người khẳng định sẽ tìm được Bàn Cổ Phủ, người cả tìm cũng không cần tìm, Tê Bì sẽ đích thân đưa Bàn Cổ Phủ giao cho người."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Vì sao?"

Vong Xuyên Quân nói: " Hắn muốn nghiên cứu phong ấn chi học, thì phải vận dụng lực lượng Bàn Cổ Phủ, hắn muốn người luyện ra ma khí hợp dụng, thì trước hết để cho người nắm giữ Bàn Cổ Phủ đặc tính, cho nên, người khẳng định có thể bắt được Bàn Cổ Phủ!"

Tiểu Khai gật đầu nói: " Cho nên ta chỉ cần sau khi lấy được Bàn Cổ Phủ thì bỏ trốn, coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi?"

Vong Xuyên Quân lắc đầu nói: " Bá Cách gia tộc mọi nơi đều là cấm chế, đâu phải là chỗ người muốn chạy là chạy được, người lấy được Bàn Cổ Phủ xong, tự nhiên phải cần ta tiếp ứng mới được."

Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Người làm sao tiếp ứng?"

" Rất đơn giản, đánh tới là được." Vong Xuyên Quân cười lạnh: " Ta sấm vào Bá Cách gia tộc đã hơn mười lần, mặc dù ta không chiếm được tiện nghi gì, nhưng Tê Bì cũng không có một lần nào lưu ta lại được, chỉ cần người bắt được Bàn Cổ Phủ, ta sẽ trực tiếp đánh vào Bá Cách gia tộc, đem người cứu ra."

Tiểu Khai sửng sốt sau nửa ngày mới nói: " Giống như là có đạo lý."

Vong Xuyên Quân vui vẻ nói: " Vậy người đáp ứng?"

Tiểu Khai gật gù đầu: " Còn có một vấn đề. Ba tháng trước ta cùng tam thiếu gia của Bá Cách gia tộc phát sinh qua xung đột, có lẽ đến lúc đó tam thiếu gia sẽ nhận ra ta."

Vong Xuyên Quân có chút ngoài ý muốn: " Không ngờ người từng tranh đấu với tam thiếu gia? Các người ai thắng?"

" Ta thắng." Ngoại trừ thân phận, mọi mặt Tiểu Khai cũng không muốn giữ bí mật: " Hẳn bị ta dùng Phong Ma Khẩu Quyết phế đi."

" Phong Ma Khẩu Quyết!" Vong Xuyên Quân lắp bắp kinh hãi: " Không ngờ người còn có thể dùng Phong Ma Khẩu Quyết?"

" Đương nhiên." Tiểu Khai vỗ vỗ Vô Tự Thiên Thư trong lòng ngực: " Là học được từ thiên thư đó."

Ánh mắt Vong Xuyên Quân có chút hồ nghi, nói: " Sư đệ, vừa rồi người đánh với ta vì sao không dùng Phong Ma Khẩu Quyết?"

" Ách..." Tiểu Khai gãi gãi đầu, chính mình cũng có chút xấu hổ: " Thứ này thường xuyên thất linh..."

Vong Xuyên Quân ánh mắt phiêu hốt, hung quang thoáng hiện, hiển nhiên đã động lòng tham, phải biết rằng Phong Ma Khẩu Quyết này, thuần túy không nhờ vào công lực sâu cạn, cũng không nhờ vào cảnh giới cao thấp, muốn phong thì phong, che kín vĩnh viễn không có lối thoát, loại này, mặc dù là Ma Tôn cũng tràn ngập lực uy hiếp, có lẽ không có ma tộc nào mà không động lòng tham.

Vong Xuyên Quân dù sao tính cách thâm trầm, cũng không lập tức phát tác, ngược lại chinh tuân nói: " Sư đệ, có thể đưa Vô Tự Thiên Thư cho ta nhìn một chút?"

Tiểu Khai cười thầm, sáng khoái cầm sách ra: " Ta đương nhiên không có ý kiến, bất quá bản thân Vô Tự Thiên Thư có chút cổ quái, ngoại trừ chủ nhân ra, những người khác không thể sờ vào, nếu không sẽ bị trời phạt. Sư huynh người xác định muốn xem?"

Vong Xuyên Quân cười ha ha, một bộ dáng không sợ trời, không sợ đất: " Bốn quân thân là một trong năm đại cao thủ ma giới, trong ma giới này, còn không có thứ gì làm ta sợ hãi, người cứ xuất ra đi."

Tiểu Khai cười hắc hắc, đưa sách ra: " Sư huynh, người cầm đi."

Vong Xuyên Quân ôm đồm Vô Tự Thiên Thư, đưa tay lật ra: " Di, giống như không lật ra được?"

Tiểu Khai thối lui chừng hơn mười thước, nói: " Sư huynh, người cần thận một chút, trời sẽ phạt ngay."

" Ma giới nào có cái gì trời phạt, đừng nói hươu nói vượn." Vong Xuyên Quân không quan tâm cười nói: " Ma giới chỉ có Địa Ngục Lửa Ma, nhưng thứ kia chỉ như gãi ngứa mà thôi..."

Lời nói đến nơi này là xong, bởi vì Vô Tự Thiên Thư bão nổi(nổi giận).

Một đóa ngọn lửa màu đen chỉ cỡ móng tay cái từ trên đỉnh đầu vô thanh vô tức hạ xuống, vừa chạm đến thì phát tác, nhất thời " bồng" một thanh âm vang lên, đem mái tóc dài của hắn hoàn toàn thiêu thành tro tàn, Vong Xuyên Quân toàn thân chấn động, hắc khí mãnh liệt từ trên người bốc lên, hung hăng bay lên cao.

Ngọn lửa nho nhỏ kia, lại phảng phất không bị gió ảnh hưởng chút nào, lẳng lặng, lẳng lặng hạ xuống, rơi xuống ngay trên da đầu Vong Xuyên Quân.

Vong Xuyên Quân hét thảm một tiếng, nhất thời công lực toàn thân dừng xuất, sau lưng một hắc long giương nanh múa vuốt ẩn ẩn hiện lên, hắn đưa tay bắt lấy ngọn lửa kia, dùng sức lôi kéo, chỉ nghe " xịch lạp" một tiếng, sanh sanh bị bám mất một khối da đầu, một đạo máu màu đen " sừ" từ trên đầu cháy tiêu đi ra.

Vong Xuyên Quân tương ngọn lửa ngã trên mặt đất, ngọn lửa kia phảng phất như có niệm tính, căng căng dán tại trên da đầu, cháy sạch tư tư khét ngột, đảo mắt đã thiêu da đầu thành tro tàn.

Vong Xuyên Quân vừa sợ vừa giận, ném Vô Tự Thiên Thư trong tay lên mặt đất, cắn răng nói: " Đây là Địa Ngục Lửa Ma gì, sao lại lợi hại như vậy?"

Tiểu Khai trong lòng cười không ngừng, nhưng trên mặt còn có một bộ thần sắc ân cần, nhanh chóng nhặt lên Vô Tự Thiên Thư bỏ vào trong lòng ngực, sau đó lại lui ra hơn mười bước: " Sư huynh, người không sao chứ?"

" Ta không có việc gì..." Vong Xuyên Quân thở dốc dồn dập: " Bỏ đi, chúng ta thảo luận chính sự tiếp đi."

" Khoan đã..." Tiểu Khai nói: " Dựa theo quy luật, nên còn một lần trời phạt..."

Đích xác còn có một lần, một đóa ngọn lửa màu đen cũng thật nhỏ từ dưới đất nhiểm nhiểm mọc lên, phảng phất như sinh vật hấp huyết, hướng về chân Vong Xuyên Quân vọt đi.

Vong Xuyên Quân đầu chịu nhường cho nó như nguyện, hắt hét lên một tiếng điên cuồng, toàn thân công lực nhắc lên, nhất thời trên người bay ra hơn mười đóa Long Chi quang mang.

Mấy quang điểm này cùng với hào quang vừa rồi đối phó Tiểu Khai hoàn toàn không giống, đây tất cả đều là ngưng tụ tinh hoa của Vong Xuyên Quân, cùng Vong Xuyên Quân tâm thần tương liên, bọn chúng không hện mà cùng đánh lên ngọn lửa, sau đó Vong Xuyên Quân toàn thân chấn động " phốc" phun ra một búng máu.

Vô Tự Thiên Thư cũng thật giáng nguyên tắc, Vong Xuyên Quân vừa thấy máu, đóa ngọn lửa màu đen kia đã nhanh chóng tiêu tán trong không khí.

Tiểu Khai lúc này mới trùng đi nâng dậy Vong Xuyên Quân, nói: " Sư huynh, bây giờ không có việc gì nữa."

Trong mắt Vong Xuyên Quân hung quang lờ lờ, trừng mắt nhìn Tiểu Khai nói: " Sư đệ, người cố ý chê cười ta?"

" Không có, không có, tuyệt đối không có." Tiểu Khai vội vã lắc đầu: " Sư huynh muốn xem Vô Tự Thiên Thư, ta không cho người xem, người khẳng định còn tưởng rằng ta tàng trữ, vừa rồi ta có nhắc nhở qua người rồi, là người tự mình muốn xem, ta đã không có cách nào a."

Vong Xuyên Quân trừng mắt nhìn Tiểu Khai hồi lâu, lúc này mới gật đầu nói: "Được, chúng ta lại nói tiếp chuyện chính sự."

"Mấy người hầu kia thật ra dễ xử lý, con Thiên Yêu được Tức Nhường của người, từ nay về sau có thể tùy ý chuyển đổi hình thể, không lo lắng bị người phá hư thân phận, hình thể của tiểu hùng miêu kia là nhỏ nhất, ở bên ngoài chỉ cần mặc thêm một lớp quần áo, thoạt nhìn cũng chỉ giống như ma tộc bình thường, còn bốn con Hạng Bạt..." Vong Xuyên Quân trong mắt có chút ít hung quang: "Nếu người nguyện ý, đợi ta móc lấy độc nhãn của bọn họ, cải tạo bọn họ."

"Không cần, không cần." Tiểu Khai dựng đứng lông tóc, nhanh miệng cự tuyệt: "Tam thiếu gia không thấy được bốn con Hạng Bạt kia, bọn họ trực tiếp đi theo ta là có thể."

Vong Xuyên Quân gật gật đầu: "Chín vị hồ nữ kia dung mạo thật tốt, đặt tại ma giới cũng là trên cả vạn người, chẳng những khó có thể che giấu, hơn nữa dễ dàng dẫn phát tham niệm của ma tộc khác, ta xem hay là ở lại Vong Xuyên Chi Nguyên, chờ người thành công trở về..."

Tiểu Khai lắc đầu lia lịa: "Đừng lo đừng lo, ta tự mình mang theo, tam thiếu gia không biết các nàng."

Vong Xuyên Quân thoáng có chút thất vọng, nhưng cũng không bắt buộc: "Sự đệ, kỳ thật rất khó gạt được tam thiếu gia, chính là bản thân người a."

Tiểu Khai thở dài: "Điều này ta hiểu được, sư huynh có biện pháp gì xử lý hay không?"

"Biện pháp thật ra có..." Vong Xuyên Quân nói: "Trong tay ta có kiện bảo bối, tên là Biến Hình Y, có thể cho người tùy ý biến hóa hình thể, nhưng..." Hắn có chút nheo mắt lại, hừ lạnh nói: "Bảo bối này không thể cho không người, người lấy đồ tới đổi."

Tiểu Khai đối với thói quen này của hắn không nói gì, giận dữ: " Vậy người muốn ta lấy cái gì đổi?"

Vong Xuyên Quân nói: " Biến Hình Y của ta đặt tại ma giới coi như là ma khí cao nhất, cái chai kia của người miễn cưỡng đổi được."

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Thứ kia ta cần bảo vệ tính mạng."

Vong Xuyên Quân trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói: " Chính vị hồ nữ kia đều là nội mị thân thể, nguyên âm phong hậu, cũng miễn cưỡng đổi được..."

Tiểu Khai thầm mắng, nhanh chóng lắc đầu nói: " Không nên, không nên, vạn vạn không thể."

Vong Xuyên Quân nhượng cao mày, quát: " Vậy người muốn lấy thứ gì để đổi?"

Tiểu Khai cau mày khổ tư hồi lâu, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, từ trong lòng ngực xuất ra một vật nói: " Đây được chưa?"

Vật trong tay hắn, đúng là kim bài lấy được từ trên người Cổ Thiên Y.

Vong Xuyên Quân " di" một tiếng: " Sao người có được thứ này?"

Tiểu Khai không đáp, chỉ nói: " Thứ này được chứ?"

Vong Xuyên Quân suy nghĩ thật lâu, mới gật đầu nói: " Vốn thứ này còn kém xa Biến Hình Y của ta, nhưng nếu ta cầm thứ này, có thể hảo hảo chơi đùa Bá Cách gia tộc một chút, đã như vậy, ta nếm chút thiệt thòi, đổi với người."

Tiểu Khai lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: " Vậy được, ta ngày mai sẽ lên đường."

Không thể không thừa nhận, cuộc sống tại Long Cung thật thích ý, Tiểu Khai nhìn chiếc giường lớn siêu cấp có thể ngủ cả tám người, lại nhìn xem hồ nước tắm bỏ đầy cánh hoa cách đó không xa, quả thực có điểm hoài nghi có phải mình đi tới phòng tổng thống trong khách sạn năm sao hay không.

Nếu...nếu trong phòng không có hai ma tộc thị nữ kia, vậy thật sự là hoàn mỹ không sót mẻ.

Sắc trời đã hạ dần, Tiểu Khai nhìn hai vị mỹ nữ đứng trong phòng: "Ách...hai vị tỷ tỷ, các người nên trở về nghỉ ngơi đi chứ?"

"Thiếu gia, chúng ta phụng mệnh lệnh của Hắc Long đại nhân đến hầu hạ thiếu gia, đêm nay sẽ không trở về." Một cô gái ma tộc cung kính nói.

Tiểu Khai có điểm đau đầu: "Ta không cần hầu hạ, các người đi ra ngoài đi."

"Thiếu gia không hài lòng đối với chúng ta sao?" Một cô gái ma tộc khác vội chạy đến phía sau Tiểu Khai, một đôi tay ngọc đặt lên bả vai Tiểu Khai: "Ta...ta xoa bóp cho ngài."

Tiểu Khai thở dài, lung lay bả vai, tránh khỏi nàng: "Ta không có gì không hài lòng đối với các người, các người cũng không nên suy nghĩ nhiều, đi ra ngoài đi, nghe lời."

Mấy nữ tử này kỳ thật đều là người đáng thương, Tiểu Khai tự nhiên cũng không đành lòng có lời độc ác với các nàng, nhưng trên thế giới chuyện thường thường là mâu thuẫn như vậy, Tiểu Khai nói lời tốt đẹp, thì hai nữ tử này càng không muốn đi ra ngoài.

"Thiếu gia, chúng ta thật sự không thể ra, đại nhân nói, không hầu hạ thiếu gia cho tốt, thì sẽ hỏi tội chúng ta." Ma tộc thị nữ nói rất có đạo lý.

"Ta sẽ giúp các người giải thích, các người đi ra ngoài đi."

" Thật sự không được a, thiếu gia, ngài thông cảm đi, chúng ta...chúng ta múa thiên ma điệu vũ cho ngài xem được không?"

" ..."

Tiểu Khai tới lúc gấp rút đầu đầy mồ hôi, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

" Ta...ta đi mở cửa, thiếu gia ngài ngồi." Một thị nữ nhanh chóng mở cánh cửa trước mặt Tiểu Khai, Tiểu Khai vừa nhìn ra ngoài, liền lập tức ngây dại.

Một người đứng ở ngoài cửa, mà hăn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra: Tô Ái Dịch.

Vị ma giới đệ nhất mỹ nữ trong truyền thuyết này cũng vẫn như cũ một bộ phong tình vạn chủng, cười cười đứng ở ngoài cửa, cũng không nói gì, nhưng trái tim Tiểu Khai đã không thể khống chế mà nhảy dựng lên.

" Phu nhân...bà...bà đến làm gì?" Một thị nữ ấp úng hỏi.

Tô Ái Dịch thản nhiên cười, ôn nhu nói: " Các người tới làm gì, thì ta cũng vậy."

Vị thị nữ kia lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, ha ha nói: " Bà...bà nói...đại nhân muốn bà..."

" Đương nhiên." Tô Ái Dịch nhìn thấy vẻ mặt thị nữ thì lắc lắc cười, bộ dáng vũ mị quả nhiên là xinh đẹp khó tả: " Sư đệ của đại nhân chính thức là khách quý nga, đối với khách quý như vậy, chẳng lẽ đại nhân không thể tỏ ra một chút thành ý hay sao?"

Nàng nhìn hai vị thị nữ tỏ vẻ không tin, lại cười: " Ta đã đến đây, chẳng lẽ các người còn không biết nên làm cái gì?"

" Đúng...thật xin lỗi, chúng ta biết rồi." Hai vị thị nữ vội vàng chạy ra khỏi phòng, cung kính chào Tô Ái Định, vội vàng rời đi.

Cho nên bây giờ, cũng chỉ còn lại một mình Tô Ái Định, một nữ nhân.

Trái tim Tiểu Khai bắt đầu nhảy lên, hắn nuốt ngụm nước miếng, phát hiện thanh âm của mình có chút khàn khàn: " Người đến...có chuyện gì không?"

Tô Ái Định lác lác cười, cũng không nói chuyện, chậm rãi đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa.

Hình dáng nàng cười phi thường xinh đẹp, bàn tay nhỏ bé trắng nõn che nửa miệng, hai đôi mắt như nước có chút sáng lên, thoạt nhìn có chút mông lung, còn có chút mộng ảo, rồi lại mang theo vẻ khiêu khích nói không nên lời, mặc dù nàng mặc váy dài, nhưng bộ ngực cao tưng kia, theo thân thể đã có chút run rẩy rõ ràng.

" Rốt cuộc người đến để làm gì?" Tiểu Khai cắn răng nói: " Người mở cửa trước đã."

" Thiếu gia làm gì khẩn trương như vậy." Tô Ái Định doanh doanh đi tới, một bàn tay hoàn mỹ không chút tỳ vết nhẹ nhàng dán lên ngực Tiểu Khai: " Hì hì, tim của người đập nhanh quá nga."

Tiểu Khai dùng sức hít vào một hơi, nhanh chóng đứng dậy, vội vàng chạy tới mở khóa cửa, mở nhanh ra: " Bây giờ sắc trời đã tối, người đã là nữ nhân của sư huynh ta, đi ra ngoài nhanh đi, miễn cho tạo thành hiểu lầm không cần thiết."

" Hiểu lầm? Nào có gì hiểu lầm?" Tô Ái Định không một chút gấp gáp, thế nhưng lại ngồi xuống vị trí vừa rời của Tiểu Khai: " Giữa Long Cung này, ngoại trừ đại nhân và người với ta, chỉ còn lại nô lệ, người có gì phải sợ chứ?"

Tiểu Khai biết rõ, vạn vạn không thể loạn lai, nữ nhân này ban ngày có vẻ có chút quý dị, tất nhiên có điều mưu đồ, hẳn lại nói: " Cho dù không có hiểu lầm, người cũng nên nhanh trở về đi, sư huynh ta còn chờ người đó."

Tô Ái Định kỳ quái liếc mắt nhìn hắn: " Sao người biết đại nhân chờ ta?"

Tiểu Khai hừ nói: " Không phải là vô nghĩa hay sao?"

Tô Ái Định lại lắc đầu: " Không, người sai rồi, đại nhân hôm nay sẽ lâm hạnh một vị ma tộc thị nữ khác, không phải ta."

" Dù vậy người cũng không nên chạy tới đây." Tiểu Khai nói: " Chuyện tình của sư huynh ta mặc kệ, tóm lại người đi ra ngoài đi."

Trên mặt Tô Ái Định vẻ mặt như đang cười cười, lạnh lạnh nhìn Tiểu Khai hồi lâu, bỗng nhiên nói: " Ta đến để hầu tắm."

Tiểu Khai thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, ha ha nói: " Người..người nói cái gì?"

Tô Ái Định cũng rất trấn định, nói từng chữ: " Ta nói, ta là đến hầu tắm rửa, tối hôm nay, ta ngủ với người."

Trái tim của Tiểu Khai lại bắt đầu kinh hoàng, cả ngón tay cũng không chỉ ra được, hắn thở ra hai hơi, lúc này mới liều mạng lắc đầu nói: " Không cần nói bậy, người nhanh đi ra ngoài, loại này không có gì đáng nói, người đừng chậm trễ việc ta nghỉ ngơi."

" Ta không có nói giỡn." Tô Ái Định chăm chú nhìn hắn: " Chẳng lẽ người cảm thấy ta không đủ xinh đẹp?"

Tiểu Khai cười khổ nói: " Please, người được xưng là ma giới đệ nhất mỹ nữ, về chuyện xinh đẹp thì không cần phải nói a?"

" Thân thể của ta không đẹp hay sao chứ?" Tô Ái Định lại nói.

Tiểu Khai liếc mắt nhìn nàng, váy dài phủ dưới đất, eo nhỏ như ong, mặc dù nhìn không thấy quang cảnh bên dưới quần áo, nhưng chỉ cần hình dáng này, đã đẹp không chê vào đâu được, hắc hắc gật đầu: " Thân thể người tốt lắm."

" Vậy vì sao người không cho ta hầu tắm rửa?" Tô Ái Dịch nghiêng đầu dò xét hắc, lộ ra một bộ dáng như giật mình hiểu ra: " Đừng nói cho ta là người không được nga..."

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đệ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 8: Tương Kế Tự Kế

"Ta...ta đương nhiên được!" Tiểu Khai nhất thời đỏ mặt lên, loại sự tình này chỉ cần là nam nhân thì tuyệt đối sẽ không nói không được: "Ta có rất mạnh, hừ hừ...hừ hừ..." Tiểu Khai hừ hồi lâu mới nói ra một câu: "Tiểu Trúc muội muội của ta biết là được."

Tô Ái Định một đôi mắt đẹp phảng phất như nước mùa xuân lướt lên mặt Tiểu Khai: "Vậy thử xem?"

Nữ nhân này quả thật có ma lực khó thể nói nên lời, chỉ một câu nói này, trái tim Tiểu Khai lại bắt đầu nhảy, bất quá hoàn hảo, cuối cùng hắn còn nhớ rõ nữ nhân này là cấm luyện của Vong Xuyên Quân: "Đừng có nói giỡn nữa, người mau đi đi, bằng không để cho sư huynh ta biết thì đã phiền toái rồi."

"Nga, lời này của người là có ý tứ gì?" Tô Ái Định hứng thú nói: "Nếu đại nhân không biết, có phải là có thể không?"

Tiểu Khai hừ nói: "Sư huynh ta làm sao có thể không biết."

Tô Ái Định lại lộ ra vẻ mặt cười cười: "Nếu đại nhân không trách tội thì sao?"

Tiểu Khai lắc đầu nói: "Ma giới đồn đãi, sư huynh ta tính cách quái phích, háo sắc hộ đoản, loại sự tình này đúng là sự kiêng kỵ lớn lao, hắn

làm sao có thể không trách tội, chuyện tối hôm nay ta coi như không có phát sinh qua, người nhanh rời đi đi."

Tô Ái Định chẳng những không đi, ngược lại còn đứng lên, đi đến bên giường, thập phần thích ý nằm xuống, nói: " Người tiến đến, đóng cửa lại, ta nói tỉ mỉ với người."

Tiểu Khai kiên quyết lắc đầu, rõ ràng bước ra ngoài hai bước: " Người không ra, ta sẽ không đi vào."

Tô Ái Định thở dài: " Bỏ đi, không đùa người nữa, ta hỏi người, người có biết cái gì gọi là Thê Khách hay không?"

" Thê Khách?" Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Không có nghe nói qua, là ý tứ gì?"

Tô Ái Định thư thích ở trên giường vặn eo một cái, hai tay nâng lên, bộ ngực cao tung hiện ra đầy đặn, dưới chiếc váy lộ ra một da thịt tuyết trắng như ngọc, nhìn Tiểu Khai đăm đăm: " Vị Thê Khách, chính là lấy thê tử của mình chiêu đãi khách nhân, đây là một loại phong tục của ma giới, nói rằng chủ nhân xem khách nhân là tôn quý vô cùng."

Con mắt của Tiểu Khai như muốn rơi xuống: " Phong tục này thật là quá cổ quái đi."

" Người đừng có quản cổ quái hay không cổ quái." Tô Ái Định phát ra tiếng cười như chuông bạc: " Người chỉ cần biết, người đúng là vị khách tôn quý, mà ta là lễ vật mà đại nhân tặng cho người, bây giờ người có thể vào được chưa?"

Đầu của Tiểu Khai " ông" một tiếng, thầm nghĩ: " Nguyên lai...chuyện này đúng là hợp lý hợp pháp a."

Tim của hắn đập so với đánh trống còn nhanh hơn, ngơ ngác đứng ở cửa, chỉ cảm thấy trong đầu nghĩ đến chuyện này liên tục, cả muốn áp chế cũng áp chế không được, cả thân thể của chính mình cũng đều bắt đầu nóng lên, loại sắc đẹp ngay trước mắt này hắn không phải là không kinh nghiệm qua, nhưng trước mặt tuyệt đại vũ vật tràn ngập lực hấp dẫn giống như Tô Ái Định thì hắn cũng là lần đầu tiên gặp phải, trong khi giãy chết, không ngờ việc này còn là Thê Khách, phong tục cổ quái, chẳng những chính mình có thể xuân phong một lần, còn không cần trả giá gì, mà nữ nhân trên giường, nàng dĩ nhiên là nữ nhân sủng ái nhất của một trong năm đại cao thủ ma giới Vong Xuyên Quân, những nhân tố này nối tiếp, khiến cho người nghĩ tới thì thấy vô cùng kích thích.

Tô Ái Định nhìn hình dáng ngây ngốc của Tiểu Khai, nhin không được phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn hắn, từ trên giường đứng lên, đi đến cạnh cửa, vươn bàn tay ngọc, nhẹ nhàng cầm bàn tay của Tiểu Khai, có chút vuốt nhẹ, thân hình của Tiểu Khai lại nhẹ nhàng đi vào cửa, nàng lại nhắc tay đẩy, đã đóng chặt cửa phòng.

Trong phòng ngọn đèn mờ lung, Tô Ái Định dùng tư thế gợi cảm ngồi ở đầu giường, tình cảnh này, quả nhiên là y nữ khó có thể diễn tả. Tiểu Khai mặc dù còn quy củ đứng bên giường, nhưng ý chí lực của hắn, đã sắp bị hồng mất.

"Đứa ngốc, như thế nào còn chưa lên?" Giờ phút này Tô Ái Định cười thật vũ mị mà phóng đảng, đôi môi đỏ mọng tiên diễm phảng phất như anh đào vừa mới hái xuống, lại có chút mê mẩn, phảng phất còn đang nhắm nháp, nàng nghiêng đầu qua, nhắc tay vén mái tóc dài, sợi tóc từ chóp mũi của Tiểu Khai phất phơ qua, hương thơm trong người như dục như say. Nàng đứng ngay bên giường, hai tay mơn trớn bên hông, chiếc váy dài nhất thời chảy xuống trên mặt đất, lộ ra một thân hình hoàn mỹ trong suốt không che vào đâu được.

Tiểu Khai phảng phất đã buông tha cho việc chống cự, chậm rãi bò lên giường, vươn một ngón tay, nhắm ngay chiếc eo nhỏ nhắn của Tô Ái Định.

Tô Ái Định mỉm cười, trong mắt xẹt qua chột lóe rồi biến mất đi về đặc ý, cả thân hình nhất thời mềm mại phảng phất như bị rút đi xương cốt, toàn bộ xui lơ trong lòng ngực của Tiểu Khai, cánh tay ngọc như rắn, ôm lấy cổ Tiểu Khai, đem cả thân thể ngã lên người của Tiểu Khai, cười quyến rũ nói: " Đến đây đi, thiếu gia, làm cho người ta thử xem người được không."

Tiểu Khai từ trong cổ họng phát ra một tiếng kêu quái dị, phảng phất như đã mất đi lý trí, đem Tô Ái Định vật xuống trên giường, mắt thấy một màn xuân cung đã sắp diễn ra.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt này, cũng là do Tô Ái Định dùng tay đặt ngay ngực Tiểu Khai, thở dốc nói: " Từ từ."

Tiểu Khai lắc đầu, đưa tay kéo mạnh bàn tay của Tô Ái Định ra, vừa muốn đè xuống, nhưng Tô Ái Định lại vươn tay đặt lên ngực Tiểu Khai: " Chờ một chút."

Tiểu Khai hít thở tương đối nặng nề, không kiên nhẫn nói: " Làm gì?"

Vẻ mặt của Tô Ái Định thập phần đặc ý, nói: " Chúng ta chơi một trò chơi được không?"

Tiểu Khai lắc đầu, hít thở càng nặng nề: " Ta không chơi trò chơi, nhanh, nhanh buông tay."

Tô Ái Định cười khanh khách nói: " Được lắm, người trả lời ta một vấn đề, ta sẽ cho người sờ một chút, được không?"

Tiểu Khai không chút chần chừ, nói: " Được."

Tô Ái Định nói: " Người nói cho ta biết, khối thanh ngọc trên cổ Ngọc Hồ làm sao tới?"

Tiểu Khai không kiên nhẫn nói: " Ta đưa cho hă, được rồi, người mau buông tay."

Tô Ái Định càng đặc ý nói: " Được, người chỉ có thể sờ một chút nga."

Tiểu Khai tỏ ra một hình dáng gấp gáp, hừ một tiếng xem như trả lời, xoát một lóng tay điểm vào bên hông nàng ta.

Một lóng tay điểm xuống thì cũng thật kỳ quái, Tô Ái Định nhất thời toàn thân xụi lơ, trong đôi mắt đẹp xuân thủy nhộn nhạo, phảng phất như muốn tràn ra, nhin không được từ trong cổ họng phát ra một thanh âm rên rĩ không thể kìm chế.

Tiểu Khai nói: " Người hỏi đi."

Tô Ái Định giờ phút này toàn thân ngứa ngáy, chỉ cảm thấy một lóng tay vừa rồi cảm giác quả thật phiêu phiêu dục tiên, dù muốn hỏi gì đều đã quên, trong miệng mơ hồ: " Nhanh, nhanh, đến một chút."

Tiểu Khai gật đầu nói: " Tốt lắm, là người muốn ta sờ đó." Xoát một tiếng một lóng tay lại điểm lên bên hông Tô Ái Định.

Một chút phản ứng này thật quá nặng, thân thể Tô Ái Định run rẩy dữ dội, hai tay nhanh chóng che miệng, nhưng một tiếng rên rĩ sáng khoái đến cực điểm từ trong cổ họng không ngừng phát ra. Trên mặt nàng ta một mảnh lửa hồng, cả da thịt đều biến thành màu hồng, bắn ra từng đợt từng cơn nhiệt lưu.

" Còn muốn nữa không?" Tiểu Khai nói.

" Muốn...còn muốn...còn muốn thật nhiều...thật nhiều..." Thần trí Tô Ái Địch mê loạn, vô thức nói.

Tiểu Khai mỉm cười, ánh mắt trong nháy mắt hồi phục ánh sáng, làm sao còn chút nào xúc động, ngón tay hằn như điện, trên người Tô Ái Địch điểm thẳng một loạt, đảo mắt đã điểm ra hơn hai mươi chỉ, Tô Ái Địch toàn thân xụi lơ như bùn nhão, không ngừng phát ra từng đợt, từng cơn rên rỉ, lúc này mới vài phút, trên giường đã ướt một tầng lớn, phát ra một cỗ hương thơm kỳ dị mà dâm mỹ.

Một bộ chỉ pháp này của hắn, đúng là thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, có thể nói trong tam giới hoàn toàn độc nhất vô nhị thủ pháp, lúc ấy khiến cho Khinh Hồng bốn người dự tiên muốn chết, hôm nay dùng trên người Tô Ái Địch, hiệu quả càng tốt hơn.

Tiểu Khai dừng lại động tác, cười nói: " Còn muốn nữa không?"

" Muốn..." Tô Ái Địch vô ý thức nói.

" Tốt lắm, bây giờ ngươi trả lời ta một vấn đề, ta sẽ sờ ngươi một chút." Tiểu Khai nói: " Ngươi trước tiên nói cho ta biết, tối nay ngươi tới tìm ta, rốt cuộc là muốn làm gì?"

" Ta...ta muốn hỏi ngươi một ít vấn đề, ta muốn biết thanh ngọc trên cổ Ngọc Hồ là ở đâu có."

Tiểu Khai gật gật đầu, điểm nàng ta một cái, lại nói: " Khối thanh ngọc này ngươi nhận ra?"

" Ta nhận ra." Tô Ái Địch mơ mơ màng màng nói: " Ta cũng có một khối a...ta làm sao lại không biết?"

Tiểu Khai rất kinh ngạc, đưa tay sờ lên người nàng ta, hoàn toàn sạch sẽ, cái gì cũng không có: " Ngọc của ngươi ở nơi nào?"

" Ta giấu đi rồi." Tô Ái Định thở dốc nói: " Ta sợ đại nhân thấy..."

" Người vì cái gì sợ hấn thấy?" Tiểu Khai ần ần nghĩ thấy, việc này nhất định cất giấu một ít bí mật.

" Bởi vì...bởi vì ta biết, đại nhân...đại nhân là cừu nhân của ta..." Tô Ái Định mặc dù nói chuyện đứt quãng, nhưng theo như lời nàng ta cũng là một bí mật thật lớn: " Ta muốn tìm được chủ nhân của khối ngọc này...ta muốn tìm hấn hỏi một chút...thân thế của ta."

" Người có biết khối ngọc này có hàm nghĩa gì không?" Tiểu Khai nói.

" Ta...ta không biết..." Tô Ái Định thở dốc nói: " Ta chỉ biết là...ta muốn tìm được chủ nhân của khối ngọc này..ta nhất định muốn tìm được hấn...không tiếc hết cả mọi giá..."

Tiểu Khai thở dài: " Không tiếc cùng người khác trên giường?"

" Đúng...ta chính là muốn cùng người khác trên giường..." Trong thanh âm Tô Ái Định mang theo một tia hận ý: " Đại nhân là cừu nhân của ta...ta muốn trả thù hấn...nhưng ta tìm không được ai...Vũ Nguyệt và Liệt Hỏa hai tên này...thoạt nhìn cao lớn khôi ngô...nhưng căn bản là không có giới tính..."

Tiểu Khai hít một hơi thật dài, lại nói: " Người vì cái gì nói Vong Xuyên Quân là cừu nhân của người?"

" Bởi vì...bởi vì ta mơ hồ nhớ rõ..." Tô Ái Định nói: " Đại nhân từng nói qua một ít câu."

" Hấn nói cái gì?"

Tô Ái Định lặc lặc cười, giống như đang uống rượu, học ngữ khí của Vong Xuyên Quân nói: " Tốt, ta giết không được người...ta cướp nữ nhân

của người...ta đem nó hảo hảo nuôi lớn, sau đó thu làm thiếp, ngày ngày...ngày ngày đùa bỡn, để tiết đi mỗi hận trong lòng ta!"

Tiểu Khai lặng lẽ hít sâu một hơi dài, thầm nghĩ: " Người này tính cách quái phích, quả nhiên danh bất hư truyền."

Tô Ái Dịch lại một trận cười ha ha, si ngốc nói: " Ta...ta quyết định rồi, ta sẽ gọi nó là Tô Ái Dịch, đem thể chất cô ta hoàn toàn cải tạo, để cho bản thể nó không thể khôi phục, nhưng lại diễm lệ yêu mị, điên đảo chúng sinh, ta...ta xem người tương lai như thế nào nhận ra cô ta!"

Tiểu Khai thầm giật mình, lại nói: " Vậy cô có biết hay không, bản thể của cô là gì?"

" Ta biết..." Tô Ái Dịch thở dốc nói: " Bản thể của ta...là một thần thú, nhưng...nhưng ta không thể biến trở về được."

Tiểu Khai không hỏi thêm, hai tay phiếm xuất hồng quang, điểm xuống người Tô Ái Dịch, đem thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp thôi tình thủ pháp thi triển qua một lần, Tô Ái Dịch toàn thân một trận run rẩy không ngừng, cũng không biết qua bao nhiêu lần ***, rốt cuộc phát ra một tiếng rên rỉ cực dài, hoàn toàn xụi lơ xuống tới.

Tiểu Khai thu hồi ngón tay, nhảy xuống giường, lẳng lặng ngồi một bên chờ đợi.

Qua chừng hơn mười phút, Tô Ái Dịch mới ung dung tỉnh chuyển, khôi phục lại, nàng chậm rãi mở to mắt, nhìn Tiểu Khai ngồi bên cạnh, ánh mắt nhất thời lại yêu mị lên, thủy uông uông liếc mắt nhìn Tiểu Khai, sẵn giọng: " Người vừa rồi....khiến cho người ta sắp chết..."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Ta làm gì?"

" Vô nghĩa, không phải người còn có ai?" Tô Ái Định then thùng vô hạn liếc mắt nhìn hẳn, muốn từ trên giường đứng lên, nhưng tay vừa chống lên giường, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới chột ngứa ngáy, một chút khí lực cũng không có, ai nha một tiếng truyền đến tiếng kêu to duyên dáng, lại ngã nằm xuống, trong thanh âm ý làm nũng càng đậm: " Người xem người...người ta bị người tra tấn muốn chết."

Tiểu Khai nhú mày nói: " Người rốt cuộc có nhớ gì không?"

" Ta đương nhiên nhớ." Tô Ái Định vừa tức giận vừa buồn cười trừng mắt: " Người còn thật sự là bá đạo a...người ta chỉ mới nói người không được, người đã làm cho người ta phải ngắt đi, người thật sự là...thật sự là tình lực dư thừa a."

Miệng của Tiểu Khai há ra như có thể bỏ vào một cái trứng gà: " Vậy người còn nhớ rõ ta đã hỏi gì không?"

" Đương nhiên nhớ rõ." Tô Ái Định anh ninh một tiếng, mắc cỡ cả đầu cũng muốn chui xuống giường, thanh âm lại nhỏ hơn vài phần: " Người hỏi người ta còn muốn hay không, người ta nói vẫn muốn vẫn muốn, người vẫn cho vẫn cho, sau đó...sau đó người ta đã hôn mê, làm sao còn nhớ rõ người đã làm gì bên cạnh người ta."

Tiểu Khai nhìn hình dáng của nàng, nhin không được cười khổ.

Tô Ái Định nhanh chóng lật người, chống tay trên giường ngồi dậy, chậm rãi xoay người xuống giường, doanh doanh đi đến bên người Tiểu Khai, đem thân thể nhỏ nhắn yêu kiều tiến sát trong ngực Tiểu Khai, chỉ một tay vẽ lung tung vào ngực hẳn, ôn nhu nói: " Ta yêu người mất rồi."

Tiểu Khai sợ tới mức rùng mình một cái, đưa tay đẩy nàng ta ra: " Người đừng nói bậy."

Tô Ái Định toàn thân vô lực, bị hấn đẩy, nhất thời té xuống, Tiểu Khai cả kinh, vội vàng ôm lấy nàng, đặt lên trên đùi.

Tô Ái Định cười thật ngọt ngào, lại hạnh phúc, thanh âm càng mềm nhẹ: " Người yên tâm, ta không phải muốn quần quýt lấy người, bất quá...bất quá hy vọng người có rảnh thì đến tìm ta chơi."

Tiểu Khai lại cười khỗ, nghĩ thầm: " Người chính là nữ nhân của Vong Xuyên Quân, ta tìm người chơi, đó không phải là muốn chết hay sao chứ?"

Tưởng tượng đến đây, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một ý niệm, nhất thời ôm Tô Ái Định nhảy dựng lên: " Thiếu chút nữa đã quên hỏi cô, hôm nay rốt cuộc có phải sư huynh ta kêu cô tới?"

" Đương nhiên không phải." Tô Ái Định ha ha cười: " Đại nhân đối với ta bảo bối vô cùng, làm sao bỏ cho ta bồi tiếp người khác chứ."

Tiểu Khai chỉ cảm thấy kinh ngạc hoảng sợ, nhanh chóng ôm nàng bỏ qua bên giường, chụp chiếc váy đưa cho nàng mặc: " Mau mặc vào, bị sư huynh phát hiện thì chúng ta xong rồi!"

Tô Ái Định nhìn thấy thì lác lác cười, vừa cười vừa nói: " Hẳn sẽ không phát hiện đâu, tối hôm nay hẳn muốn sung hạnh ba cô gái, làm gì có rảnh đến đây."

Vừa dứt lời, chợt nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm âm nhu của Vong Xuyên Quân: " Tiểu sư đệ, ngủ hay chưa?"

Thanh âm này lọt vào tai, quả thật là lôi đình sét đánh, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Tô Ái Định lại tỉnh táo, từ trong lòng ngực Tiểu Khai chui ra, nhanh chóng dò xét mọi nơi một phen, nói nhỏ: " Xem ra ta chỉ có thể trốn vào trong hồ nước, người cần thận một chút."

Hồ nước kia rắc đầy cánh hoa, đúng là tuyệt giai che giấu, Tiểu Khai đang muốn gật đầu, bỗng nhiên ánh mắt phiêu đến trên giường một mảnh lang tịch, nhanh chóng giữ chặt Tô Ái Địch: " Nơi đây làm sao bây giờ?"

Lời vừa hỏi xong, Tiểu Khai nhìn ra ngoài cửa lớn tiếng hô: " Sư huynh từ từ, ta...ta đã ngủ rồi, chờ ta mở cửa."

Hai tay Tô Ái Địch đã nắm chặt lại, trên mặt đã khẩn trương đến trắng bệch, vội vã la lên: " Ta xem chỉ có thể chui bỏ chăn mền xuống hồ nước thôi."

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Không được, sư huynh ta tinh minh thế nào, nhìn thấy trong phòng ta không có chăn mền, khẳng định sẽ hỏi cho ra lẽ. Đến lúc đó tùy tiện tìm kiếm, sẽ tìm được cô thôi." Hắn vừa nói vừa đưa tay lên giường ầm ầm, phát ra một trận " chi nha, chi nha" thanh âm cọt két của giường, nghe ra còn tưởng là đang mặc quần áo xuống giường.

" Vậy, làm sao bây giờ?" Tô Ái Địch nắm chặt cánh tay của Tiểu Khai, bởi vì tâm tình khẩn trương, ngón tay có chút ít trắng bệch: " Hắn...hắn nhất định sẽ đưa chúng ta đến đáy Vong Xuyên..."

Tiểu Khai hít vào một hơi, cắn răng nói: " Bây giờ xem ra, chỉ có một biện pháp thôi."

Giờ phút này thời gian gấp gáp, hắn cũng không dài dòng, móc ra Vô Tự Thiên Thư đặt lên mặt đất, lại chụp lấy chăn mền trên giường, nhét hết vào trong người, giữ chặt Tô Ái Địch nói: " Nhắm mắt lại, đừng nhúc nhích."

Tô Ái Địch chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, phảng phất như cả thế giới lay động một chút, trước mắt nhất thời sáng lên, mọi nơi vừa thấy, sớm đã không còn ở trong phòng vừa rồi.

Phương xa, tảng lớn tảng lớn cỏ xanh phập phồng, nước sông chạy chồm lướt qua, vô số động vật không biết tên chạy đuổi trên mặt đất vui vẻ,

nơi này rõ ràng là một thế giới hoàn toàn mới.

"Ca ca, người đem ai tới vậy!" Tô Ái Định nghe được một thanh âm như chuông bạc, nàng vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy một người, một cô gái tuyệt mỹ: "Di, vị tỷ tỷ này ta chưa thấy qua nga."

Tiểu Khai nhìn nàng gật gật đầu: "Muội muội, bây giờ không giải thích với muội được, giao cô ta cho muội, ta đi ra ngoài trước." Hắn đem chân mền trong người bỏ xuống dưới chân, thân hình biến mất trong không khí.

Trong Long Cung, Vong Xuyên Quân đã có điểm không kiên nhẫn: "Tiểu sư đệ, sao còn không ra mở cửa?"

Tiểu Khai luống cuống tay chân vọt tới cửa, giật mạnh cửa phòng: "Sư huynh, vào đi!"

Ánh mắt Vong Xuyên Quân lợi hại như đao, trực nhìn chăm chăm vào trên mặt hắn, sau hồi lâu mới gật đầu nói: "Sư đệ, vừa rồi người đang làm gì?"

Tiểu Khai kinh hoàng không thôi, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ kỳ diệu: "Sư huynh, ta vừa mới ngủ à."

Ánh mắt Vong Xuyên Quân càng lợi hại, hốt nhiên cười: "Mặc quần áo rời giường, không cần thời gian lâu như vậy chứ?"

Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, không dám nhìn ánh mắt hắn, cười nói: "Có lẽ là ta mặc quần áo chậm thôi."

Vong Xuyên Quân khẽ gật đầu, vẻ hồ nghi trong mắt càng phát ra nặng nề, hốt nhiên chỉ lại mặt Tiểu Khai, Tiểu Khai thiếu chút nữa nhịn không được mà vô thức né tránh, nhưng trong đầu như tia chớp vòng vo mấy vòng, rốt cuộc vẫn không nhúc nhích, để cho ngón tay lạnh như băng kia chỉ vào trán của mình.

Vong Xuyên Quân sờ nhẹ vào trán Tiểu Khai: " Tiểu sư đệ, sau người lại đổ mồ hôi thế."

Hai người nói chuyện mặc dù không có mấy may hỏa khí, nhưng trong không khí lại ngưng tụ như sắp chảy ra nước, Tiểu Khai cố gắng ngẩng đầu lên, làm ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: " Sư huynh, có lẽ trong phòng có chút nóng nực ba."

Vong Xuyên Quân lắc đầu nói: " Cả Long Cung đều là Vạn Tái Huyền Băng làm ra, công lực không đủ sẽ làm mọi người bị đông cứng tại chỗ, người cư nhiên lại cảm thấy nóng nực, đây có phải là lấy cớ?"

Hắn hoặc nhiên tiến lên trước một bước, gương mặt cơ hồ kề sát mặt Tiểu Khai, âm thanh lạnh lùng nói: " Nói cho ta biết, vừa rồi người rốt cuộc làm gì?"

Trong tích tắc này, Tiểu Khai cơ hồ nghĩ đến lập tức động thủ, nhưng tình cảnh ban ngày trong nháy mắt bay nhanh hiện lên trong đầu, Tiểu Khai chỉ cảm thấy đầy bụng huyết khí mãnh liệt, rồi lại bị bắn cứng đờ ép đi xuống, hắn vững vàng lui ra sau một bước, cười nói: " Sư huynh, người vào ngồi, chúng ta chậm rãi nói."

Vong Xuyên Quân gật đầu: " Cũng được, vốn ta tìm người có chuyện, chúng ta chậm rãi nói."

Tiểu Khai cúi đầu cười khan: " Ta...ta đi lấy ghế cho người."

" Không cần." Vong Xuyên Quân chụp lấy cánh tay Tiểu Khai, dùng sức kéo hắn trở về: " Tiểu sư đệ, trên người người giống như có nước."

Tiểu Khai cúi đầu, trên quần áo quả nhiên có dấu nước loang, hắn nhất thời phản ứng, đây là trên chân mền nhiễm tới.

Hai mắt Vong Xuyên Quân có chút nheo lại, nói: " Chẳng lẽ đây cũng là mồ hôi?"

Tiểu Khai hít sâu một hơi, rõ ràng trừng mắt nhìn Vong Xuyên Quân, gật đầu nói: " Đúng, đây là mồ hôi."

Ánh mắt Vong Xuyên Quân cơ hồ nhắm lại, vẻ mặt kia đã có chút ít hung ác, nói từng chữ: " Trong phòng người, có một mùi vị."

Tiểu Khai đã đẩy tay Vong Xuyên Quân ra, ha ha cười nói: " Trong phòng này vốn đã có hương huân, có chút mùi chẳng lẽ cũng có vấn đề?"

" Không, không giống." Vong Xuyên Quân quả quyết nói: " Mùi này không phải hương vị của hương huân, mà là mùi thơm của cơ thể nữ nhân, còn có..."

Hắn thẳng tắp giương mắt nhìn mắt Tiểu Khai, nói từng chữ: " Hương vị của sự giao hợp!"

Tiểu Khai cười nói: " Trong phòng này vốn có hai thị nữ, mặc dù có chút mùi vị nữ nhân, mùi thơm của cơ thể, cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên, còn hương vị giao hợp...sư huynh, không phải người quá nhạy cảm?"

Vong Xuyên Quân toàn thân hắc khí di động, phảng phất như tùy thời phá thể mà ra, hắn chậm rãi lắc đầu, thanh âm càng trầm thấp: " Ta đương nhiên không lầm, bởi vì đây đúng là hương vị của ái thiếp ta, Tô Ái Dịch."

Tiểu Khai kinh hoàng, chỉ cảm thấy một cổ hơi thở cực độ nguy hiểm đập vào mặt mà đến, rốt cuộc hắn không chịu nổi, thối lui ba bước: " Sư huynh, người muốn giết ta?"

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Độ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận

những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 9: Nhai Tí Tất Báo

Vong Xuyên Quân hai tay triển khai, trong phòng cuồng phong phát tác, hắc long đồ án sau lưng lại hiện lên, thanh âm lạnh như huyền băng: " Đêm nay ta đi tìm ái thiếp của ta, nhưng phát hiện nàng ta không có trong cung, ta tới tìm người, nhưng phát hiện người ấp a ấp úng có tội giết mình, ta vốn định tín nhiệm người, nhưng trên quần áo người không ngờ lại có hương vị của ái thiếp ta, người nói ta có nên giết người hay không?"

Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, miễn cưỡng cười nói: " Đơn giản chỉ là một sự trùng hợp mà thôi."

" Trùng hợp?" Vong Xuyên Quân tiếng cười càng lạnh, ánh mắt hốt nhiên vừa chuyển, ánh mắt dừng lại ngay trong hồ nước, bàn tay hắt đánh ra, khê quát một tiếng: " Đi ra!"

Nước trong hồ âm ỉm vang lên, kích động nhộn nhạo bắn ra, đem cả phòng toàn bộ ướt đầm. Lộ ra đáy ao khiết tịnh, thực hiển nhiên trống không không có vật gì.

Vong Xuyên Quân có chút sửng sốt, nhẹ nhàng " đi" một tiếng.

" Sư huynh, ta nói rồi đây chỉ là một sự trùng hợp." Tiểu Khai đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, nước trong hồ làm ướt cả người hắt ướt đầm, nhưng cũng đem mùi trên quần áo hắt hoàn toàn hòa tan.

"Làm gì có nhiều trùng hợp như vậy!" Ánh mắt Vong Xuyên Quân lại chuyển, rơi xuống trên chiếc giường lớn, nhú mày nói: "Chăn mền chạy đi đâu rồi?"

Tiểu Khai lắc đầu nói: "Thời điểm ta tiến đến, trên giường đã không có chăn mền."

"Nói năng bậy bạ!" Vong Xuyên Quân lại lẳng không một chữ, đem cả phòng chấn bay lên: "Người đâu!"

Hai vị ma tộc thị nữ nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy bộ dáng của Vong Xuyên Quân, sợ tới mức lời cũng nói không rõ ràng, ấp a ấp úng nói: "Đại nhân, ngài có phân phó gì?"

Lửa giận trong lòng Vong Xuyên Quân không chỗ phát tiết, một cước đá vào trên giường: "Các người nhìn xem, chuyện tình ta phân phó các người rồi cuộc có làm hay không?"

Hai vị thị nữ nghi vấn đầy mình, ngậy ra nhìn về phía Tiểu Khai, Tiểu Khai đã biết đây là lúc trọng yếu trước mắt, nhanh chóng trừng mắt, đậm mạnh chân, nhìn hai nàng hét lớn một tiếng: "Rõ ràng đúng là không có làm!"

Hai vị thị nữ nhìn nhau, đột nhiên nghĩ tới điều gì, hai khuôn mặt trong nháy mắt trắng không còn chút máu, toàn thân kịch liệt run rẩy, hai người phác thông quỳ xuống trên mặt đất, cùng kêu lên nói: "Nô tỳ...nô tỳ tội đáng chết vạn lần!"

Vong Xuyên Quân hít sâu một hơi, thần thái ngược lại hòa hoãn xuống, quay đầu nhìn Tiểu Khai liếc mắt, nói: "Nguyên lai họ quả nhiên không đổi chăn mền, điểm này ta đã hiểu lầm người rồi."

Tiểu Khai sau lưng mồ hôi lạnh thấm cả áo, khăn trương đến hai tay run lên nhè nhẹ, chỉ có hăn mới biết được, vừa mới một khắc kia có bao nhiêu

kinh hiểm. Hai vị thị nữ thừa nhận tội danh, căn bản không phải là cái gì "không đối chần mền" mà là "không có hầu hạ tắm rửa.", sự hiểu lầm âm sai dương thác này, rốt cuộc làm cho hấn dưới tình huống bất lợi cực đoan này mà hòa tan một ván.

Hai vị thị nữ vốn muốn biện bác một chút, nhưng lại tưởng tượng, vị Tiểu Khai thiếu gia này phần nộ như thế, khẳng định là do Tô Ái Dịch phu nhân không cho hấn được như nguyện, lúc này mới nổi giận lây đến mình. Không biết Tô Ái Dịch phu nhân vì điều gì mà tình nguyện cãi lệnh của đại nhân mà cũng không nguyện ý hầu hạ Tiểu Khai thiếu gia tắm rửa, khẳng định trong đó có chút quan hệ đến bí mật của ma tộc cao đẳng, mấy bí mật này chính mình không biết thì tốt hơn, một khi biết, khẳng định sẽ bị giết người diệt khẩu. Cho nên chuyện hôm nay, căn bản là tự mình có giải thích cũng không được, duy nhất có thể làm, đó là hảo hảo cầu khẩn đại nhân tha cho mình một con đường sống.

Như vậy tưởng tượng, hai vị thị nữ rõ ràng một câu cũng không nói, đập đầu trên mặt đất nghe đến phanh phanh vang to. Chỉ chốc lát đã chảy cả máu.

Vong Xuyên Quân âm trầm trầm nói: " Không nghe ta phân phó, sẽ có trừng phạt gì, các người đại khái đã biết chưa?"

Hai vị thị nữ thần tình đầy nước mắt, phản phản phục phục chỉ nói một câu: " Thỉnh đại nhân tha mạng."

Vong Xuyên Quân chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt lãnh khốc như tuyết: " Trong Long Cung, hết thảy theo luật làm việc, làm sao có chuyện gì để nói, các người tự mình nhảy vào trong sông, hay là ta đem các người đi vào?"

Hai vị thị nữ toàn thân run rẩy, mặt xám như tro, nghe câu này, ngay cả lời cầu xin tha thứ cũng không dám, khải khải bín bính đứng dậy, giúp dìu nhau đi ra ngoài. Tiểu Khai ở phía sau nhìn thấy thập phần khó chịu, cuối

cùng không đành lòng vì chính tính mạng của mình mà làm cho hai vị thị nữ này chết oan, hô: " Chờ một chút."

Vong Xuyên Quân khoát tay nói: " Cầu xin tha thứ thì miễn, đây là chuyện nhà của Long Cung ta."

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Sư huynh, chuyện này vì ta mà ra, đương nhiên không chỉ là gia sự của Long Cung, hôm nay người oan uổng cho ta, thì phải bồi thường cho ta, hai thị nữ này, đưa cho ta đi."

Vong Xuyên Quân hừ lạnh một tiếng: " Chuyện hôm nay, chưa chắc là oan uổng cho người."

Tiểu Khai nói: " Tốt lắm, ta để cho người tìm tòi trong phòng này, nếu là người có thể tìm được manh mối gì, ta sẽ bồi các nàng đi xuống sông Vong Xuyên!"

Vong Xuyên Quân cười lạnh nói: " Người thân là một Ma Luyện Sư, trừ vật ma khí bên người tự nhiên không ít, muốn giấu thứ gì, không phải dễ dàng?"

Tiểu Khai đã cười lạnh nói: " Người thân là một trong năm đại cao thủ ma giới, chẳng lẽ cũng không biết, trừ vật ma khí đều không thể tồn phóng sinh linh hay sao?"

Trừ vật trong tam giới, vốn đích thật là không thể tồn phóng sinh vật, theo lý luận mà nói, vật phẩm chuyên dụng để tồn phóng chính là lâm giới không gian, không có không khí, nhưng pháp bảo trên người Tiểu Khai lại đều là cấp bậc nghịch thiên, trong Vô Tự Thiên Thư tàng giấu tiên ma sinh linh, Cổ Thiên Y trong Vạn Uẩn Bình đã đang sống rất tốt, cho nên Diệt Thế Chi Môn kia, càng là một thế giới hoàn toàn mở rộng, mấy mảnh khốe này, có lẽ Vong Xuyên Quân có thông minh hơn gấp trăm lần cũng đừng mơ tưởng có thể thông hiểu được.

Ánh mắt của Vong Xuyên Quân lãnh lệ vô cùng, trong ánh mắt lộ ra tình mang nhẹ nhẹ, tựa như muốn xem thấu nơi sâu trong trong tâm linh Tiểu Khai, Tiểu Khai trợn to mắt nhìn Vong Xuyên Quân, thân hình hần đứng thẳng tắp, thế nhưng nửa bước cũng không lui nhượng.

Vong Xuyên Quân trừng hăn hồi lâu, rốt cuộc gật gật đầu: " Tốt lắm, người nói cho ta biết, Tô Ái Định rốt cuộc đi đâu rồi?"

Tiểu Khai quả quyết lắc đầu: " Ta cùng cô ta chưa từng tiếp xúc, nào biết cô ta đi nơi nào, Long Cung này là địa bàn của người, tự nhiên người tự đi tìm kiếm cô ta chứ."

Vong Xuyên Quân hãnh nhiên nói: " Vậy người nói cho ta biết, hương vị trên quần áo người từ đâu mà đến?"

Tiểu Khai cười ha ha: " Rõ ràng chỉ là mồ hôi, người cứ muốn nói là hương vị của cô ta, loại dục gia chi tội này, ta làm sao thừa nhận?"

Giờ phút này toàn thân Tiểu Khai ướt đẫm, cho dù Vong Xuyên Quân muốn chứng thực, đã rất khó đem hương vị này nhận đi ra, chứng cứ có thể nói đã hoàn toàn tiêu hủy, cho nên Tiểu Khai nói ra lời này, thật sự là trung khí mười phần, đường đường chính chính, có đầy khí thế không thẹn với lương tâm.

Vong Xuyên Quân trầm mặc sau nửa ngày, lại nói: " Người ta cùng là Long Thần nhất mạch, đây cũng là duyên phận khó có được. Mặc dù người nói có vài phần khiên cưỡng, ta cũng có thể chuyện cũ bỏ qua. Nhưng người nhất định phải nói cho ta, vừa rồi rốt cuộc người ở trong phòng làm gì, nếu không, ta sẽ không nhiều lời vô nghĩa với người, mặc dù có giết lầm, thì cũng nhất định phải giết chết người tại chỗ."

Lời này ra vẻ uy hiếp, kỳ thật cũng là một cái thang để xuống đài, Tiểu Khai đến lúc này mới thả lỏng tâm một chút. Hăn thở ra một hơi dài, chỉ cảm thấy toàn thân phẳng phất hư thoát, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất,

cười khỗ nói: " Sư huynh, người cũng quá bá đạo rồi, vừa rồi ta chỉ mới tu luyện mà thôi, đây vốn là bí mật lớn nhất của ta, đã người nhất định muốn hỏi, ta chỉ có thể nói cho người."

Vong Xuyên Quân ánh mắt chớp động, nhìn thị nữ ngoài cửa quát: " Các người từ từ." Sau đó vung tay lên, tại cửa bày ra một tầng khí thể dày đặc màu đen. Lúc này mới quay đầu nói: " Nói đi."

Tiểu Khai cởi quần áo, xoay người nói: " Sư huynh người xem."

Dán tại sau lưng hắn, đúng là nghịch lân của Hắc Long.

Vong Xuyên Quân mới vừa nhắc đầu, đã hung hăng hít vào một hơi, đi nhanh vọt tới, run giọng nói: " Đây là cái gì?"

Tiểu Khai cười hắc hắc: " Đây là lễ vật do Long Thần ban cho."

Vong Xuyên Quân toàn thân run rẩy, trong mắt lại là hâm mộ, lại là ghen ghét, lại là tham lam, qua chừng năm phút, mới chậm rãi cúi đầu, thở dài: " Người công lực thấp kém, nhưng lại có thể có cơ duyên như thế, ta thật sự là...thật sự là..."

Hắn cứ " thật sự là" hồi lâu, câu nói kế tiếp lại nói không được, nhưng ngữ khí lại càng ngày càng cô đơn, càng ngày càng thấp trầm, rốt cuộc lại không một tiếng động.

Hắn đối với Vô Tự Thiên Thư từng động qua lòng tham, nhưng đối mặt với phiến vảy rồng này, lại một chút lòng tham cũng không dám, hắn tu luyện chính là hắc long lực, tự nhiên cảm thấy hắc long thần thánh không thể xâm phạm, hắc long đem vảy rồng cấp cho Tiểu Khai, vậy nói rằng Tiểu Khai là người Long Thần tuyển trúng, Vong Xuyên Quân nghĩ tới đây, cả một ít hồ nghi đối với Tiểu Khai đều hoàn toàn tiêu tán.

Có thể nói, thẳng đến giờ phút này, Vong Xuyên Quân mới chính thức xem Tiểu Khai hoàn toàn là " người một nhà".

Tiểu Khai nhắc nhở nói: " Sư huynh, người nên làm quyết định."

Vong Xuyên Quân thở dài, miễn cưỡng cười nói: " Đã người là người Long Thần tuyển trúng, còn có gì đáng nói, hai nha đầu kia sẽ đưa cho người, hiểu lầm hôm nay, sẽ xóa bỏ."

Tiểu Khai gật đầu: " Vậy sư huynh, người tìm đến ta rốt cuộc là có chuyện gì?"

Vong Xuyên Quân lôi kéo hẩn ngồi xuống: " Ta mang đến Biến Hình Y, chúng ta hảo hảo thảo luận một chút chi tiết chuyện trộm lấy Bàn Cổ Phủ, tỉ mỉ..."

Tại ma giới ở tận phía nam, súc lập một tòa thành trì duy nhất của Ma Giới, tên của nó, chính là Ác Ma Thành.

Ác Ma Thành lãnh địa cực lớn, cơ hồ đem cả ma giới phía nam đều bao quát ở bên trong, cương vực to lớn, tuyệt không phải là người tu chân có khả năng tưởng tượng, trong thành cao thủ vô số, rồng rắn hỗn tạp, ma giới số lượng cao đẳng ma tộc thừa thớt, ở chỗ này quả thật là có thể thấy nhiều hơn.

Chủ nhân của thành trì này, Ác Ma thành chủ, đúng là danh chấn ma giới một trong năm đại cao thủ. Cũng chỉ có uy vọng và thực lực của hẩn, mới có thể ép tới vô số kiệt ngao bất tuân ma tộc cao thủ ở trong thành chịu khuất phục.

Hai đợt mặt trời đỏ đã sắp hạ xuống núi, một đám khách quang lâm Ác Ma Thành, bọn họ ngồi trên một chiếc xe ngựa rách nát, do bốn con Hạng Bạt kéo tới cửa đông Ác Ma Thành.

"Thượng công." Hai gã thủ vệ thân cao chừng ba thước đem hai cây búa nặng nề "thương" gác lên, ngăn trở bước đi của Hạng Bạt phía trước. Bốn con Hạng Bạt run run một chút, quay đầu nói: "Chủ nhân."

Ngồi ở chính giữa xe ngựa chính là chủ nhân, hắn có hai gò má đầy đặn nhưng xấu xí, một vết sẹo đao đỏ như máu từ trên mi tâm vẫn uốn lượn xuống tới, nghiêng kéo qua ngang khuôn mặt, da thịt trên miệng vết thương cuộn vòng phảng phất giống con giun, thoát nhìn nói lên vẻ hung tàn không nói ra lời, hắn hiển nhiên sớm biết quy củ của Ác Ma Thành, theo trong lòng ngực xuất ra một chiếc hộp tinh mỹ, có chút kéo kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: "Một chút lễ mọn, hy vọng thành chủ đại nhân vừa lòng."

Hai gã thủ vệ gật gật đầu, đưa tay cầm lấy chiếc hộp, mở ngay tại chỗ, nhất thời một đen một trắng hai sắc quang mang chiếu sáng ra, trong đó một gã thủ vệ sắc mặt nhất thời hòa hoãn, gật đầu nói: "Cực phẩm bạch ngọc mười phương, cực phẩm hắc ngọc mười phương, cũng được, các người đi đi."

Nam tử xấu xí này khẽ gật đầu, hướng đám Hạng Bạt ra dấu, bốn con Hạng Bạt kéo xe ngựa, oanh long oanh long đi vào.

Vừa mới rời khỏi tầm mắt của thủ vệ, bọn họ liền gặp phiền toái.

Một tên say đang trực tiếp ngăn trên đường đi, ngăn trở đường đi của xe ngựa.

Bốn con Hạng Bạt ánh mắt trừng lên bầu trời, kéo xe ngựa trực tiếp bay lên, bốn con mắt phun ra ngọn lửa, hướng về tên kia thiêu đốt.

Nhưng tên say túy lúy này lại không dễ dàng đối phó, hắn hé miệng, nhổ ra một ngụm rượu, nhất thời đem bốn cỗ ngọn lửa tiêu diệt, sau đó đưa tay ra, giữ chặt đầu xe ngựa, tốc độ xe ngựa vốn bay nhanh, nhưng lại ngạnh sanh sanh bị hắn kéo ngừng lại, chân của bốn con Hạng Bạt lại bị kéo trên

mặt đất " xích xích" vang rin rít, nhưng lại không thể kéo tới được phân hào.

Nam tử ngay giữa trung ương xe ngựa chậm rãi đứng lên: " Người là ai? Muốn làm gì?"

" Lão tử gọi là Thân Đồ Lão Tam, hôm nay đến ăn cướp." Tên kia miệng mở ra, hơi rượu huân huân: " Tiểu tử, đừng vô nghĩa, đem những đồ vật tốt trên người toàn bộ móc ra đi, lão tử còn có thể tha cho ngươi một mạng."

Nam tử cũng không bối rối, ngược lại ngồi xuống, cười nói: " Người rất mạnh phải không?"

" Lão tử không mạnh gì, người có thể tới thử xem." Tên kia đưa tay chậm rãi chỉ một vòng với các ma tộc: " Người hỏi bọn họ một chút, người nào nhìn thấy ta mà không khách khách khí khí?"

Nam tử cười càng vui vẻ: " Vậy người biết ta có mạnh bao nhiêu không?"

" Người mạnh con khi!" Thân Đồ Lão Tam hung hăng phun nước bọt, đánh cho bụi đất bay lên: " Ngồi trên xe ngựa rách nát như vậy, còn có bốn con Hạng Bạt cả chó má cũng không bằng làm truy tùy giả, người có thể mạnh bao nhiêu?"

Hắn đại khái cảm thấy rất quá khích, rõ ràng chỉ vào đám người trong xe mắng to: " Người xem chính người đi, một bộ hình dáng đáng chết, đều bị lão tử khi dễ trên đầu mà còn cười, ta hoài nghi vết sẹo trên mặt người là do cố ý làm ra phải không? Nhìn hai vị truy tùy giả bên cạnh người, một tên mày tặc mắt chuột, một tên ngay cả gương mặt cũng không có, thật không biết người như người làm sao thông qua Địa Ngục Lửa Ma tới được ma giới, còn có một đám quái mô quái dạng ở phía sau người là ai? Mang theo nón bông che mặt? Giả thần giả quỷ a?"

Một tràng chửi mắng này thật sự là thống khoái, bên cạnh mọi người nhất thời âm ỉm vỗ tay, có người đã âm dương quái khí chen vào một câu: "Cứ như vậy mà còn dám biểu cho thành chủ mười phương bạch ngọc mười phương hắc ngọc, chẳng lẽ người không biết cái gì gọi là tài vật phải giấu diếm hay sao?"

Lại một người phụ họa: "Đúng vậy, tiểu tử này đúng là tên oan đầu to, điển hình là con dê mập ma, Thân Đồ đại nhân không thịt hăn, ta cũng muốn thịt hăn."

Nam tử gật gật đầu: "Tốt lắm..."

Thân Đồ Lão Tam mở miệng mắng to: "Tốt con mẹ ngươi, nhanh lên quỳ xuống dập đầu cho lão tử."

Hắn vừa mới dứt lời, trên xe đã có người động.

Người này không có gì hoa mỹ, quy củ một quyền đánh thẳng tới ngực Thân Đồ Lão Tam, một quyền này không có tốc độ, không có kỹ xảo, vẻ mặt Thân Đồ Lão Tam khinh miệt oanh tới một quyền, đoạn đoạn chánh chánh chạm vào trên năm tay người này.

Sau đó Thân Đồ Lão Tam đã bay ra ngoài.

Hắn bay tại không trung, một ngụm máu tươi lớn phun dũng ra, phun xong phảng phất còn không vừa lòng, lại thêm một khẩu phun ra, mặt trời nơi chân trời đang hạ xuống, trời chiều ảm đạm, nhưng mọi người lại nhìn thấy rõ tình huống, kia rõ ràng là một ít nội tạng bị nghiền nát bể tan tành.

Thân Đồ Lão Tam toàn thân xương cốt phát ra "ba ba" thanh âm, là giống như đã đánh nát toàn thân xương cốt của hắn, chờ tới thời điểm hắn rơi xuống đất, ngay cả một cây xương cốt đầy đủ cũng không có, toàn thân xụi lơ giống như một đồng bùn, rốt cuộc không đứng dậy nữa.

Người này đứng trước mặt Thân Đồ Lão Tam, phảng phất như chỉ vừa làm một việc nhỏ nhất, vỗ vỗ tay nói: " Người còn có cái gì muốn nói?"

Vẻ mặt Thân Đồ Lão Tam lại là sợ hãi lại là kinh hoảng, thở dốc nói: " Người muốn giết ta?"

Người này lẳng lẳng gật gật đầu: " Người đắc tội chủ nhân của ta, ta đương nhiên muốn giết người."

" Người không thể giết ta!" Thân Đồ Lão Tam kêu to lên: " Ác Ma Thành vốn có thể cướp bóc, đây là quy củ! Người không nên giết ta, người đánh bại ta, người đem toàn bộ đồ của ta lấy đi là được."

Người này nhin không được nở nụ cười: " Người có cái gì?"

" Ta...ta có bạch ngọc ngàn phương, ma châu trăm viên, đều là đồ vật tốt." Thân Đồ Lão Tam nhìn thấy vẻ mặt tỉnh như bàn thạch của người này, rốt cuộc cắn răng: " Ta còn có một phi kiếm lấy từ cao đẳng ma tộc."

Người này quay đầu lại nhìn vào xe, chủ nhân trong xe có chút lắc đầu, thở dài: " Hẳn thật sự là quá nghèo rồi."

Người này gật gật đầu, quay đầu, giơ bàn tay lên.

" Từ từ!" Thân Đồ Lão Tam như bị thần kinh rống lên: " Người không thể giết ta! Tuyệt đối không thể, người có biết không, ta...ta có chỗ dựa, người giết ta, Chuẩn đại nhân tuyệt đối sẽ không buông tha cho người!"

Người này phảng phất căn bản không có nghe hắn nói, hừ không một chương ẩn đi xuống, năm ngón tay có chút bóp lại, Thân Đồ Lão Tam phát ra tiếng thét lên, sau đó chột đoạn tuyệt, liền khí tuyệt bỏ mình.

Năm khóa bốn mạng ma châu đại biểu cho tinh hồn của Thân Đồ Lão Tam nhiễm nhiễm mọc lên, thẳng lên bầu trời, nhưng người này đưa tay

một trảo, đem năm khóa ma châu chộp trong tay "ba" tạo thành những mảnh nhỏ.

Những người vây xem yên tĩnh như côi chết.

Chiêu thức ấy đuổi tận giết tuyệt, quả nhiên là làm được tương đương tàn nhẫn, mọi người nhìn chủ nhân trên xe ngựa, đều nhìn không được nghĩ: "Hoàn hảo chúng ta không có đắc tội hãn, người nọ đúng là nhai tí tất báo(có thù tất báo), một vai diễn ngoan độc a."

Người này lại động, hãn chỉ vươn một tay, quay về phía đám người ôm đồm tới, mọi người khó có thể tin nhìn thấy, tay hãn bắt đầu chậm rãi duyên triển, phảng phất như mọc dài ra, cứ nhiên vươn tới sáu, bảy thước, chế trụ cổ của một ma tộc, kéo hãn tới trước mặt.

"Người...người làm gì?" Ma tộc này thần tình kinh hoảng: "Ta không có đắc tội người."

Người này căn bản lại không thèm nghe thêm lời vô nghĩa, trên tay dùng sức, niết gãy cổ của hãn, ngẩng đầu nói: "Còn có một người, chính mình đi ra."

Mọi người nhìn thấy vẻ mặt tỉnh táo của hãn, chỉ cảm thấy toàn thân phảng phất như trụ vào trong băng điêu, vừa rồi thời điểm Thân Đồ Lão Tam cướp bóc, đích xác ở bên cạnh có hai người chen lời xúi giục, không nghĩ tới chủ nhân trên xe ngựa này lại ngoan độc, ngay cả hai người kia cũng không buông tha.

Ma tộc vừa nhiều chuyện kia toàn thân run rẩy, hốt một cái cuồng kêu một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

Người này căn bản không thể nhúc nhích, lại một tay chộp tới, cánh tay kia trong phút chốc vươn ra mấy chục thước xa, cách không gian xa xôi kéo mục tiêu trở về, sau đó lại là "tạp sát" một tiếng, niết gãy cổ hãn.

Mọi người vây xem toàn thân phát run, thế nhưng không ai dám động, qua sau nửa ngày, một ma tộc nột nột nói: " Đại...đại nhân, chúng ta có thể đi rồi không?"

" Còn không được." Người này đứng ở tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, hốt nhiên nhe răng cười: " Vừa rồi Chuẩn đại nhân mà Thân Đồ Lão Tam vừa mới nhắc tới, các người có biết không?

Đám ma tộc liên tục gật đầu: " Chuẩn đại nhân danh khí lớn như vậy, chúng ta đương nhiên nhận thức."

" Tốt lắm." Người này thân hình chợt lóe, đã trở lại trên xe: " Người dẫn chúng ta đi tìm Chuẩn đại nhân."

" Ngài...ngài...đây là.." Ma tộc kia mở to hai mắt, thần tình hồ nghi.

" A a, chủ nhân của ta rất chán ghét phiền toái." Người này trên mặt một khối trắng toát, cả ngũ quan đều không có, cười rộ lên càng cực kỳ quỷ dị: " Cho nên ta nghĩ, vì tránh cho Chuẩn đại nhân tìm đến phiền toái, ta còn không bằng đi trước giải quyết Chuẩn đại nhân cho xong."

Mọi người hai mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy chuyện này hoang đường vô cùng, nhưng bốn con Hạng Bạt đã một lần nữa kéo xe ngựa, chí cao khí dương hét lớn: " Uy, đây dựa cái gì, còn không mau dẫn đường."

Một tiếng vang chấn động thật lớn từ trên trời cao truyền xuống tới: " Không cần phiền toái như vậy, ta đã đến đây."

Phảng phất cả thế giới đều thoáng tối sầm một chút, một trận khí lưu mạnh mẽ từ trên bầu trời phún bạc xuống, trên ngàn dặm trời cao, một con chim ưng tung cánh, bao trùm cả bầu trời, một đôi mắt ưng bắn hàn quang màu bích lục, ác hung hăng dừng trên xe ngựa, thanh âm oanh long long phảng phất như sấm đánh truyền tới: " Ta đúng là Chuẩn!"

Chủ nhân trên xe ngựa nở nụ cười: " Lần này có điểm thú vị rồi."

" Chủ nhân, ta tới." Nói chuyện chính là một nam nhân ngồi bên cạnh vị chủ nhân, trên người hắn mặc không biết bao nhiêu lớp quần áo, cả thân hình đều bị vải vóc cuốn lấy, nhìn qua hành động tương đối không tiện, trong cặp mắt lộ ra thần sắc nhiệt thiết.

" Người không cần động." Chủ nhân lắc đầu nói: " Một mình hắn là đủ rồi."

Chuẩn đại nhân hiển nhiên tràn ngập phần nộ, cánh cửa hắn cứ như vậy trực tiếp từ vạn thước trời cao chàng xuống tới, người vây xem tề tề phát ra một tiếng thét kinh hãi, nhất thời tứ tán né ra.

Thân hình của Chuẩn dài cỡ hơn trăm thước, sự va chạm thanh thế có thể tưởng tượng ra, từ cửa thành truyền đến thanh âm nghiêm lệ của hai gã thủ vệ: " Chuẩn, dựa theo quy củ của Ác Ma Thành, sự phá hư sẽ do song phương các người gánh chịu tổn thất!"

Sau đó, bọn họ đã thấy được một màn bất khả tư nghị khó tin.

Một cánh tay dài từ trên xe ngựa vươn lên, hướng về phía Chuẩn trên bầu trời bắt đi, cánh tay kia càng kéo càng dài, càng trường càng to, phảng phất như ngày đó ngàn năm huyền thiết chi tinh của Nghiêm Tiểu Khai, tức tức hơn một ngàn thước trời cao, bành trướng thành một ngọn núi tồn tại thật lớn, ngay mặt nghênh đón cú đánh của Chuẩn!

Cánh tay kia toàn thân tuyết trắng, phiếm chiếu ánh sáng rực, nhìn qua phảng phất cực phẩm bạch ngọc, năm ngón tay mở ra, một cái tát phiến lên đầu chim ưng cứng rắn của Chuẩn, nhất thời đánh bay thân hình thật lớn của Chuẩn văng ra!

" Ti..." Trên mặt đất truyền đến tiếng hít thở chình tề.

Nhưng cánh tay kia còn không kết thúc, tại không trung linh hoạt móc một cái, đã từ góc độ khác trào đi, cái tay kia càng triển càng khai, càng đổi càng lớn, thế nhưng lại che cả bầu trời sáng rỡ, hắt một tay đem Chuẩn chộp vào lòng bàn tay, hung hăng siết!

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đề Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 10: Công Khai Luyện Khí

" Chi!" Miệng ửng của Chuẩn phát ra tiếng kêu thống khổ của loài chim, hai cánh cứng rắn như sắt " khách sát" một tiếng, liền gãy đoạn, nhuyễn nhuyễn dán tại trên người hắc.

Mọi người nhìn thấy kinh tâm động phách, cả hít thở cũng không dám, chỉ thấy bàn tay kia lại hung hăng siết, lần này lại niết trên cổ Chuẩn: " Phốc" một tiếng, miệng của Chuẩn lại phun ra một ngụm máu đen, hoa lập lập rơi xuống mặt đất, nhất thời phảng phất hạ xuống một hồi mưa máu, một cổ mùi tanh phác ra.

" Dừng tay!" Chuẩn dùng hết lực lượng cuối cùng phát ra tiếng gọi: " Ta muốn giảng hòa!"

Những lời này nói xong, thân hình của hắc lại bắt đầu thu nhỏ lại thật nhanh, mà bàn tay đang bắt lấy hắc cũng đồng thời thu nhỏ lại, hai đầu ngón tay cũng đang bắt lấy cổ họng hắc, một chút cũng không buông lỏng.

Người trên xe ngựa thu hồi cánh tay, đem Chuẩn đã khôi phục bình thường hung hăng ném lên mặt đất, cười nói: " Người muốn làm sao giảng hòa?"

Chuẩn dồn dập thở hào hển, liều mạng ho khan, không ngừng có máu đặc từ trong cổ họng phun ra, bộ dáng kia, thoạt nhìn thật là thê thảm, qua sau nửa ngày mới nói: " Tha ta một mạng, người muốn có điều kiện gì?"

Người nọ quay đầu nói: " Chủ nhân, ngài tới."

Nam tử trên xe ngựa gật gật đầu: " Chuyện hôm nay, là do Thân Đồ Lão Tam chọc vào chúng ta trước, người có biết hay không?"

Trong giờ phút này trong lòng Chuẩn hện không lập tức chém Thân Đồ Lão Tam ngàn đao vạn kiếm, cắn răng nói: " Biết."

Nam tử lại nói: " Kỳ thật con người của ta cũng không có lòng tham, ta muốn giết người, không phải muốn cướp vật gì của người, thuần túy chỉ sợ phiền toái mà thôi, người có biết hay không?"

Chuẩn thở dài một tiếng: " Ta biết rồi."

Nam tử nở nụ cười: " Vậy người biết nên làm thế nào rồi?"

Chuẩn gật gật đầu, hỏi: " Như thế nào xưng hô?"

Vết sẹo trên mặt nam tử có chút run lên, nói: " Ta gọi là Nghiêm Tiểu Khai." Hẳn lại vỗ hai người bên cạnh: " Vừa rồi đánh bại người, tên là Ngọc Hồ, mà vị bên này, tên là Ảnh."

Đúng vậy, một hàng người này, đương nhiên chính là từ chỗ Vong Xuyên Chi Nguyên từ đường xa mà đến, Tiểu Khai bọn họ, Ngọc Hồ hấp thu tinh hoa của Tức Nhưỡng, thân thể có thể tùy ý biến hình, muốn thay đổi dung mạo tự nhiên thoải mái, Tiểu Khai mặc Biến Hình Y, hóa thân xấu xí ác hán, còn tiểu hùng miêu, toàn thân hẳn ít nhất có tới mười cân vải vóc, vốn cao không đủ một thước đã bành trướng thành tráng hán gần hai thước, giờ phút này cho dù là tam thiếu gia trước mặt, có lẽ cũng không nhận ra được bọn họ đến đây.

Chuẩn cắn ngón tay, trên mặt đất vẽ một phù chú cổ quái, cúi đầu trầm giọng nói: " Ma thần tại thượng, Chuẩn lúc này phát hạ Thiên Ma Độc Thệ, từ nay về sau tuyệt không tìm Nghiêm Tiểu Khai, Ngọc Hồ và Ảnh nữa

người báo thù, nếu vì phản lời thề, sẽ làm cho ta ma công nghịch chuyển, toàn thân kinh mạch tắc đoạn mà chết, sau đó ma châu không được bảo tồn, hồn phách đều tiêu tan!"

Đây là độc thệ độc địa nhất của ma giới, một khi phát ra, cả đời không thể thay đổi, Tiểu Khai vừa lòng gật gật đầu, nói: " Tốt, người có thể đi rồi."

Chuẩn giãy dụa đứng lên, vốn muốn rời đi, nghĩ nghĩ, rồi lại ngừng lại, quay đầu nói: " Chúng ta bây giờ là bạn không phải địch nữa, ta có thể mạo muội hỏi một chút, các người đến Ác Ma Thành làm gì? Ta ở chỗ này thật ra có chút thế lực, vô luận các người muốn làm cái gì, ta có thể giúp được một tay." Hắn cũng là người thông minh, đã không địch lại được đối thủ, rõ ràng phải cùng đi trên một con đường làm bằng hữu, coi như là hóa họa thành phúc mới là chuyện tốt.

Tiểu Khai cười nói: " Nghe nói Ác Ma Thành có rất nhiều cao đẳng ma tộc, ta phỏng chừng có rất nhiều thượng đẳng ma khí, lần này ta đến, là vì buôn bán."

Chuẩn kinh ngạc nói: " Làm sinh ý gì?"

Tiểu Khai nói: " Làm sinh ý ma khí."

Chuẩn càng kinh ngạc: " Ma khí không thể so sánh như đan dược và ngọc thạch, người trong ma giới mỗi người đều xem ma khí là bảo bối, làm gì có người chịu xuất ra tiền lời, tiền lãi, sinh ý này của người có lẽ làm không thành a."

" Ta không phải muốn buôn bán ma khí." Tiểu Khai có chút nở nụ cười, hắn nhìn chung quanh nhưng ma tộc đang tụ tập tới, nói từng chữ: " Ta là muốn cải tạo ma khí mới!"

Ánh mắt Chuẩn trừng lớn: " Chẳng lẽ người...dĩ nhiên là..."

" Đúng vậy." Tiểu Khai chậm rãi gật gật đầu: " Ta chính là một người, không gì xác thật hơn, đó chính là một Ma Luyện Sư."

Ánh mắt của Chuẩn nhìn ra mấy người đang ngồi phía sau xe bất động, nói: " Mấy cái này là..."

" Nga, thiếu chút nữa đã quên giới thiệu." Tiểu Khai nói: " Đây đều là chín vị phu nhân của ta, mà bên cạnh còn hai vị này là thị nữ của phu nhân ta."

Ác Ma Thành sôi trào!

Tại ma giới mấy vạn năm không có xuất hiện qua Ma Luyện Sư, hôm nay không ngờ lại xuất hiện một Ma Luyện Sư, mà vị Ma Luyện Sư này lại đang ở Ác Ma Thành.

Nghe nói, vị Ma Luyện Sư tên là Nghiêm Tiểu Khai lúc vừa vào thành đã giết đi ba ma tộc, toàn bộ đều là một chiêu trí mạng, cả ma châu đều không có buông tha, có thể thấy được đó là một nhân vật tâm độc thủ辣 có thù tất báo.

Vị Ma Luyện Sư này đến tột cùng có bao nhiêu đạo hạnh còn chưa biết rõ, nhưng đám truy tùy giả của hắn có được lực lượng thần bí mà kỳ diệu, có thể dùng một loại phương thức khó tin đến bất khả tư nghị đánh ngã cao đẳng ma tộc Chuẩn đại nhân, còn bức Chuẩn đại nhân phát ra độc thệ.

Từ xưa tới nay Ma Luyện Sư đều là một chức nghiệp luôn phải cố hết sức mà không đạt được gì, tất cả Ma Luyện Sư cuối cùng đều không tránh khỏi bị cao đẳng ma tộc bắt làm nô dịch nghiền ép, vận mệnh bi thảm, nhưng vị Ma Luyện Sư này có chuẩn bị mà đến, căn cứ phòng chừng của Chuẩn đại nhân, truy tùy giả của Nghiêm Tiểu Khai đại sư có đủ thực lực để khiêu chiến bất cứ năng lực của các ma giới gia tộc.

Đương nhiên, thần bí nhất chính là bản thân Nghiêm đại sư, hẳn có thể thu phục nhiều truy tùy giả như vậy, thì thực lực của bản thân hẳn, có lẽ đã đạt tới cảnh giới đỉnh cao!

Có lẽ ai cũng không thể tưởng được, trong đám người này bây giờ, yếu nhất chính là vị Nghiêm đại sư này.

Ngay sau đó, Chuẩn đại nhân nhìn ra ngoài tuyên bố, sau ba ngày, Nghiêm đại sư muốn tại Ác Ma Thành thành lập Lạc Ứng Giản công khai luyện khí, tin tức vừa ra, cả Ác Ma Thành gió mây vang động, rất nhiều ma tộc lục tục từ ngàn dặm kéo tới.

Tiểu Khai bọn họ trụ trong biệt viện của Chuẩn, sau một phen bận rộn, mọi người mới thông thả ngồi xuống, nhìn nhau, nhin không được đều cười ha ha.

"Chủ nhân, ngài biểu hiện cũng thật được a." Người nói chuyện chính là Vô Song: "Ta vốn nghĩ với tính cách của chủ nhân ngài, vô luận như thế nào cũng không thể bá đạo được, không nghĩ tới hôm nay thoát nhìn còn thực sự là có điểm lãnh khốc vô tình đó a."

"Đúng, chủ nhân biểu diễn thật là tự nhiên, đương nhiên, đây là do bốn huynh đệ chúng ta đã sớm giúp chủ nhân bồi luyện a!" Đại Hạng nhanh chóng nhảy ra, tiếp tục vuốt mông ngựa: "Đương nhiên, chúng ta quá hiệp tứ chi mai vì chủ nhân dù do gan óc đầy đất cũng không tiếc, huống chi chỉ khu khu là tập luyện chứ..."

"Nhưng...nhưng là ta cảm thấy Ngọc Hồ so với chủ nhân biểu hiện còn tốt hơn nga, thoát nhìn thật khốc, thật có hình dáng." Ma tộc thị nữ thật ra là người thành thật, nột nột phát biểu ý mình: "Còn có...Ảnh biểu hiện thật tệ, hì hì..."

Đây cũng là vì ở bên cạnh Tiểu Khai, hai vị thị nữ mới dám nói lời như vậy, thay đổi vài ngày trước, có lẽ nửa câu các nàng cũng không dám nói

lung tung, nếu không khẳng định sẽ bị buộc nhảy xuống Vong Xuyên hà.

Tiểu hùng miêu gương mặt cũng trướng hồng: " Hai vị tỷ tỷ, đây không phải là ta sai a, Khai ca không cho ta ra tay, bằng không ta...hừ hừ, ta phá, ta phá, ta phá phá phá phá!" Tiểu hùng miêu vừa nói vừa dùng đầu ngón tay búng ra, đầu ngón tay lóe ra điện quang lòe lòe, bắn thủng lỗ chỗ trên mặt đất.

" Được rồi, được rồi." Tiểu Khai nhanh chóng quát bảo ngưng: " Tất cả mọi người đã biết người luyện thành Phá Thư rồi, người cũng không cần cố ý biểu hiện nữa."

Tiểu hùng miêu cao cao ngẩng đầu lên: " Ta mặc kệ, sau ba ngày, ta nhất định phải ra tay!"

Tới trước giờ ngủ, sự tình lại đến.

" Chủ nhân, sao ngài còn không về phòng?" Ngọc Hồ nhìn thấy Tiểu Khai đang đi lại trong viện, nói: " Bây giờ đã không còn sớm nữa rồi a?"

Tiểu Khai thở dài: " Ta cũng muốn ngủ a, nhưng...người bảo ta đi đâu ngủ?"

Ngọc Hồ lộ ra một nụ cười khó được nhân tính hóa: " Chủ nhân, phòng của chín vị phu nhân, ngài đều có thể ngủ."

" Đừng nháo nữa." Tiểu Khai lắc đầu nói: " Kia chỉ là gạt người ngoài mà thôi, các nàng đều là những cô gái trong sạch, ta làm sao đến phòng các nàng được."

Ngọc Hồ lắc đầu nói: " Chủ nhân, cả ta đều nhìn ra được cảm tình của các nàng đối với ngài, ngài chính mình nên hiểu được, làm gì mà giả bộ hồ đồ chứ?"

Tiểu Khai thở dài: " Ta nói thật với người, kỳ thật ta đều hiểu, nhưng...nhưng trong lòng ta vốn cũng chỉ có Tiểu Trúc, lần trước nhận Khinh Hồng và Tiểu Hân các nàng, đây cũng đã có năm rồi, nữ tử Hồ tộc nhiều như vậy, làm sao ta có khả năng thừa nhận hết ba?"

Ngọc Hồ liếc mắt nhìn hắn, hốt nhiên cười nói: " Chủ nhân, kỳ thật ta đã hiểu, ngài đơn giản chỉ sợ Tiểu Trúc cô nương ghen tuông."

Tiểu Khai gật gật đầu, bỗng nhiên cảm giác không đúng, kinh ngạc nói: " Ngọc Hồ, người không phải là khí vật thành yêu hay sao, sao lại biết nói chuyện cảm tình?"

" Ta cũng không biết." Về mặt Ngọc Hồ thật cổ quái, còn mang theo ý tứ khó thể giải thích: " Từ sau khi ta chết qua một lần...có lẽ khi hấp thu được Tức Nhưỡng...ta nghĩ thấy, ta giống như bắt đầu hiểu được sự phân biệt âm dương rồi."

" Không phải đâu!" Tiểu Khai mở to hai mắt nhìn: " Người là nói...người có giới tính rồi?"

" Ta...ta không biết." Gương mặt trắng của Ngọc Hồ không ngờ cũng có chút đỏ sạm: " Chủ nhân, ta nghe mọi người nói cái gì mà song tu song tu, có vấn đề vẫn không rõ, ngài có thể nói cho ta biết không?"

Tiểu Khai vội gật đầu: " Người hỏi."

Ngọc Hồ suy nghĩ nửa ngày, mới nói: " Ta nghĩ hỏi một chút...song tu rốt cuộc là làm gì?"

Tiểu Khai há to miệng, hồi lâu nói không ra lời, suy nghĩ thật lâu mới nói: " Đây...ta lần sau đem thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp bí tịch đưa cho người xem."

Ngọc Hồ gật gật đầu, lại nói: " Vậy ngài nói, có phải là kết cấu giữa âm và dương không giống nhau?"

Tiểu Khai cười nói: " Đó là đương nhiên."

Vẻ mặt Ngọc Hồ càng cổ quái, trên gương mặt trắng màu đỏ sậm đã càng ngày càng đậm, trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên nói: " Chủ nhân, ta nói cho ngài một bí mật...thân thể của ta...giống như phát sinh biến hóa."

Hắn ngồi xổm xuống, trên mặt đất vẽ một đạo hồ tuyến bóng loáng, nói: " Trước kia ta là như vậy." Sau đó lại vẽ thêm một đạo hồ tuyến, ở giữa trung gian đạo hồ tuyến, thẳng tắp họa một đạo thụ tuyến, một đường kéo xuống tới, nói: " Bây giờ biến thành như vậy rồi..."

Tiểu Khai đầu đầy mơ hồ, gương mặt nhìn hình vẽ của hắn hồi lâu, bỗng nhiên trong lúc đó hiểu được, nhin không được cười ha ha, dùng sức vỗ bả vai Ngọc Hồ nói: " Chúc mừng ngươi, Ngọc Hồ, bây giờ ngươi đã là nam nhân rồi!"

Tiếng cười này thật sự có chút lớn tiếng, nhất thời mặt sau " chi nha" mở ra rất nhiều cánh cửa, tiểu hùng miêu lộ đầu ra cửa hô to: " Bệnh thần kinh." Rồi lùi đầu về ngủ, Đại Hạng bên kia " oa nha nha" kêu lên quái dị: " Ảnh, ngươi dám mắng chủ nhân, ta quyết đấu với ngươi!" Tam Hạng chạy nhanh chen vào: " Đại ca, tiểu tử kia bây giờ là cao thủ rồi, chúng ta không chấp nhặt với hắn."

Đại Hạng liền phản ứng, chạy nhanh lùi đầu về: " Ba" đóng cửa đi ngủ mất.

Nhưng lại có một cánh cửa mở ra, thanh âm Hồ Niệm kiều mỹ truyền tới: " Chủ nhân, người ta đang chờ ngài ngủ đó."

Gương mặt của Tiểu Khai thoáng hồng, lớn tiếng nói: " Nga, không cần, ta...đêm nay ta đến phòng Ngọc Hồ ngủ."

Hồ Niệm hì hì cười, rõ ràng chạy tới giữ chặt Tiểu Khai: " Chủ nhân, đừng nháo nữa, mau tới ngủ, bây giờ ngài chính là phu quân của chúng ta nga, không cùng phòng với chúng ta, người ta sẽ nói Ma Luyện Sư Nghiêm Tiểu Khai ở phương diện này có vấn đề nga."

Ngọc Hồ thấy buồn cười, cũng nói: " Chủ nhân, nàng nói rất có đạo lý, cho dù chỉ là che giấu tai mắt của người khác, ngài cũng nên làm cho chân thật một ít a."

Tiểu Khai hạ ý thức, lần này Hồ Niệm thật ra là chuyên tâm, nàng cầm tay hắn không buông tay, giờ phút này tiểu hồ ly đang mặc áo ngủ, trên người từng đợt, từng cơn hương thơm bay vào trong lỗ mũi, Tiểu Khai bị nàng làm cho mặt đỏ tới mang tai, giãy dụa sau nửa ngày, rốt cuộc gật đầu nói: " Được rồi, chúng ta trước tiên là nói cho rõ, chỉ là cùng phòng, ta không cùng các nàng đồng giường."

" Tùy tiện thôi." Hồ Niệm cười hì hì nói: " Chủ nhân không muốn cùng giường thì ta có thể ngủ dưới đất, đương nhiên, nếu chủ nhân thương người ta, đã có thể cho ta lên giường ngủ nga."

Tiểu Khai vội đẩy tay nàng ra, bước tới trước hai bước nói: " Nàng ngủ giường, ta ngủ dưới đất, ách...đây là mệnh lệnh."

Hồ Niệm giật mình, chỉ có thể gật đầu: " Dạ, chủ nhân."

Tới trong phòng, Tiểu Khai quả nhiên ngồi trên đất cũng không lên giường, Hồ Niệm cũng không có biện pháp, không lâu lắm đã trầm vào giấc ngủ say, Tiểu Khai nhẹ nhàng từ trong lòng ngực xuất ra Vô Tự Thiên Thư, mặc niệm: " Đi vào."

Sau một khắc, hắn tiến vào Diệt Thế Chi Môn.

Tiểu Tiểu lôi kéo tay của Tô Ái Định, hoan khoái chạy tới, nói: " Ca ca, người đưa Tô tỷ tỷ đi ra ngoài phải không, mấy ngày nay chúng ta chơi thật

vui vẻ."

Tô Ái Định đáng thương ba ba nhìn thấy hắc, năn nỉ nói: " Tiểu Khai, cho ta ở lại chỗ này được không?"

Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Nguyên lai người lại muốn ở lại chỗ này hay sao?"

" Người đã biết mà." Tô Ái Định thở dài, thanh âm trầm thấp xuống: " Thời điểm ta ở Vong Xuyên Chi Nguyên...thật sự là không vui chút nào, nơi đó quy củ sâm nghiêm, đại nhân lại không cho ta đi ra ngoài, một năm rồi một năm như vậy trôi qua, đều nhanh quên khoái hoạt có tư vị gì rồi, thẳng đến khi ta đi vào nơi này..."

Tiểu Khai gật gật đầu, nói: " Đích xác như thế."

Tô Ái Định cười nói: " Cho nên nói, ta đương nhiên muốn ở lại chỗ này."

Nàng hàm tình mạch mạch liếc mắt nhìn Tiểu Khai, cắn môi nói: " Nói sau...nói sau ta ở chỗ này, nếu như không phương tiện cho người làm mấy chuyện xấu gì hay sao?"

Tiểu Tiểu vốn đang nghe được đến nhập thần, bỗng nhiên nghe câu như thế, nhất thời " vèo" bật cười.

Tiểu Khai thần tình đỏ bừng, nói: " Cái..kia...kỳ thật..kỳ thật đêm hôm đó ở Vong Xuyên Chi Nguyên...ta phải giải thích với nàng một chút."

Tô Ái Định dùng hai ngón tay trắng như bạch ngọc che miệng của hắc: " Người không cần phải nói, ta đều biết."

" Người không hiểu." Tiểu Khai vội la lên: " Người khẳng định hiểu lắm rồi, kỳ thật ngày đó..."

Tô Ái Định ha ha cười, hốt nhiên thân thể tiến tới, hai cánh tay như rắn ôm lấy cổ Tiểu Khai, hôn lại mặt Tiểu Khai một ngụm: " Hì hì, mặc kệ người nói cái gì, dù sao ta thích người."

Nàng buông Tiểu Khai ra, lại lui ra sau một bước nói: " Được rồi, hôm nay có phải người muốn dẫn ta ra khỏi...?"

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Hoàn toàn khác biệt, ta có lẽ không thể cho nàng ra khỏi...."

Tô Ái Định kỳ lạ nói: " Vì sao?"

Tiểu Khai nói: " Bởi vì ngày đó sau khi ta đưa nàng vào đây, đã xảy ra rất nhiều sự tình..."

Ngày đó Vong Xuyên Quân và Tiểu Khai cơ hồ nổi lên đại xung đột, mặc dù cuối cùng Vong Xuyên Quân không trở mặt với Tiểu Khai, nhưng tính cách hăn âm trầm, cũng không phải vì vậy mà tin tưởng Tiểu Khai, cho nên đêm đó Vong Xuyên Quân dùng thần niệm cơ hồ che kín cả Long Cung, mọi người nhất cử nhất động đều không thể mơ tưởng tránh được ánh mắt của Vong Xuyên Quân.

Vốn dĩ với công lực của Tiểu Khai thì không phát hiện được điểm này, nhưng Di Lạc Thần Quyết của hăn cũng là một môn công pháp tối cao nhất năm giới, cho nên Tiểu Khai phát hiện động tác nhỏ này của Vong Xuyên Quân, bởi vậy hăn không dám đem Tô Ái Định thả ra.

Ngày kế, hăn đã cùng đám truy tùy giả của mình bước lên hành trình.

Cho nên theo ý nghĩa nào đó mà nói, Tô Ái Định tương đương như bị hăn mang theo, theo Vong Xuyên Chi Nguyên đi qua, cho nên Vong Xuyên Quân, đến bây giờ còn không tìm ra được Tô Ái Định, có lẽ hăn đã sắp nổi điên lên rồi.

Tiểu Khai cũng không gạt nàng, một hơi đem tất cả chuyện tình toàn bộ nói xong, Tô Ái Dịch nghe được chuyện tại Ác Ma Thành, nhất thời hưng phấn, cầm cánh tay Tiểu Khai nói: " Để ta đi ra ngoài, ta muốn đi ra ngoài, ta muốn xem luyện khí tại Lạc Ứng Giản ba ngày sau!"

" Vậy thì không được." Tiểu Khai nói: " Vong Xuyên Quân vẫn hoài nghi đối với ta, ta cơ hồ có thể xác định, hẳn khẳng định phái Vũ Nguyệt hoặc là Liệt Hỏa lặng lẽ đi theo ta, muốn nhìn xem rốt cuộc có phải nàng đang ở chỗ ta hay không, nếu ta để cho nàng đi ra ngoài, có lẽ ngày mai chờ ta chính là Long Chi quang mang của Vong Xuyên Quân đó."

" Được rồi..." Tô Ái Dịch lại bắt đầu làm nũng: " Vậy người cần phải thường xuyên đến thăm người ta nga..."

Tiểu Khai ngạnh da đầu gật gật đầu, nhanh chóng đi ra.

Vừa chuyển mắt, ba ngày thời gian trôi qua.

Trong Ác Ma Thành cũng không cấm tư nhân khoan giới, Ác Ma Thành chủ đối với cư dân trong thành chỉ có yêu cầu duy nhất là thượng cống, vào cửa phải thượng cống, khoan giới cũng phải thượng cống, đánh nhau phá hư cũng phải thượng cống, tìm thủ vệ hỗ trợ càng phải thượng cống, trừ những thứ này, người muốn làm gì thì làm. Cho nên, một thành thị mà kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, không có quy tắc gì minh xác, khắp nơi đều là quy tắc ngầm.

Tỷ như Lạc Ứng Giản, đó là địa bàn của Chuẩn, cũng là địa phương bình thường hẳn hay luyện công, hôm nay Ma Luyện Sư ở chỗ này công khai luyện khí, đúng là cơ hội ngàn năm khó gặp, cho nên ma tộc mãnh liệt đến cơ hồ đứng đầy cả đông bộ của Ác Ma Thành.

Chuẩn thật ra rất có ý nghĩ buôn bán, thế nhưng tại cửa vào Lạc Ứng Giản lại an bài vài tên thủ vệ, thu lộ phí của những ma tộc muốn đến nhìn

xem. Đường nhiên, trong thành cao thủ nhiều như mây, có những người mà hãn cũng không dám thu lộ phí.

Vách núi Lạc Ứng Giản cao vạn trượng, thẳng tắp vô cùng, Tiểu Khai mặc một bộ y phục màu đen như mực, gió núi liệt liệt, thổi vào y phục phiêu khởi, nhưng thật ra lại rất có vài phần phong phạm của đại sư, ở phía sau hãn, Ngọc Hồ, Ảnh, Hạng Bạt đứng thẳng hàng, mỗi người đứng thẳng tắp, rồi sau nữa, chín tiểu hồ ly đã bỏ đi nón bông che mặt, lộ ra dung mạo thiên tư quốc sắc, nhìn thấy được làm cho phần đông ma tộc thêm thuồng, rất nhiều tên đã bắt đầu âm thầm có chủ ý xấu.

Đầu ưng của Chuẩn có chút lắc nhẹ, nghĩ thầm: " Nghiêm Tiểu Khai này mặc dù thực lực sâu không lường được, nhưng làm người xử thế lại vô cùng đường hoàng, có lẽ không phải chuyện tốt a." Hãn tự nhiên không biết, Tiểu Khai vốn là cố ý bày ra hình tượng này, có điều mưu đồ trong đó.

Trên vách núi đen tiếng trống đông đông, vang đến mười tiếng rồi dừng lại, một người cất cao giọng nói: " Giờ đã đến, thỉnh đại sư ra tay!"

Tiểu Khai khẽ gật đầu, nhắc tay cởi áo choàng sau lưng, thuận tay bỏ xuống vách núi đen, cười nói: " Vốn luyện khí là một chuyện buồn tẻ, hôm nay khó được chư vị cao thủ tiến đến tham quan, ta tự nhiên không thể giấu diếm chuyện luyện khí của chính mình. Chẳng biết trong tay chư vị có sẵn ma khí hay không, nếu không ngại lấy ra, đưa ta tu bổ cải tiến một phen."

Cả đỉnh núi ma tộc rậm rạp đâu chỉ mấy ngàn, mọi người người xem ta, ta xem người, nhưng không ai nguyện xuất đầu, trong lòng đều nói: " Nếu nhường cho người khác biết thứ này trong tay ta, không phải là dễ dàng làm cho người ta cướp đi?"

Trên vách núi đen, từ sau khi Tiểu Khai nói xong những lời này, thế nhưng tràng diện đã lạnh lẽo.

Trong lòng Đại Hạng khẩn trương, áp thấp giọng nói với Tiểu Khai: "Chủ nhân, tình huống không ổn a."

Tiểu Khai mỉm cười, lắc lắc đầu, một chút cũng không gấp.

Qua hồi lâu, cuối cùng có một ma tộc đứng dậy: "Đại sư, nơi này ta có một kiện ma khí, phiền toái ngài nhìn xem."

Hai vị thị nữ nhanh chóng chạy lên tiếp nhận, đưa cho Tiểu Khai.

Tiểu Khai cúi đầu vừa thấy, lại nhin không được lắc lắc đầu.

Thứ này, nói là ma khí, kỳ thật thực sự là có điểm miễn cưỡng, bởi vì nó chỉ là một thanh phi kiếm mà thôi, đương nhiên, đây không phải là phi kiếm của tu chân giới, mà là phi kiếm do ma tộc sử dụng, bởi vì thân kiếm ngăm đen ảm đạm, hiển nhiên chỉ dùng Địa Ngục Lửa Ma rèn luyện qua.

Nếu gần như thế, thì cũng được đi, buồn cười nhất chính là nó chỉ là một đoạn kiếm gãy, ở giữa trung gian cây kiếm, vết gãy xấu xí bằng phẳng, sờ vào bóng loáng, hiển nhiên thanh kiếm này ít nhất đã gãy mấy trăm năm rồi.

Những người xem đứng trên đỉnh núi nhìn thấy thanh kiếm này, đã nhin không được mà cười rộ lên.

Cũng khó trách, nếu không phải thứ này hoàn toàn không có lực hấp dẫn gì đó, thì ma tộc kia làm sao lại chịu lấy nó đem ra.

Tiểu Khai cúi đầu nhìn hồi lâu, ngẩng đầu nhìn chủ nhân phi kiếm nói: "Thanh kiếm này của người, chính là sao sa hỗn hợp thiên ma đất đen luyện chế mà thành, sau đó dùng Địa Ngục đệ tứ trọng lửa ma rèn luyện ba ngày ba đêm, đúng hay không?"

Ma tộc kia gật đầu nói: " Đại sư quả nhiên lợi hại, thứ này cũng nhìn ra được."

Tiểu Khai lại nói: " Theo đoạn gãy của thanh kiếm này xem, là do gặp phải ma khí thuộc tính mộc chạm phải mà gãy đoạn, thời gian gãy đoạn là..." Hắn kháp đầu ngón tay tính toán hồi lâu, nói: " Ba trăm năm mươi hai năm lẻ sáu tháng."

Ma tộc kia mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nói: " Điều này mà người cũng có thể nhìn ra được sao? Đúng vậy, thanh kiếm này đúng là từ ba trăm năm mươi hai năm lẻ sáu tháng trước bị một đối đầu của ta dùng thiết mộc đánh gãy."

Đám ma tộc vây xem lúc này mới có chút động dung, trên đỉnh núi nhất thời ai cũng ngậy ra.

Nhưng Tiểu Khai hôm nay đã sáng tỏ không ngừng không ngớt, lại nói: " Thanh kiếm này năm đó có lẽ còn có chút giá trị, nhưng người từng tu bổ lại năm lần, nhưng đều thất bại, cho nên bây giờ, giá trị đã không còn lớn nữa."

Ma tộc kia há to miệng, kêu lên: " Trời ạ, sao người lại biết ta đã tu bổ qua năm lần!"

Tiểu Khai mỉm cười nói: " Năm lần tu bổ này, cực kỳ chuyết liệt, cơ hội thuần túy đúng là mượn Địa Ngục Lửa Ma độ nóng muốn làm cho phi kiếm hòa tan, cho nên loại tu bổ này nhất định sẽ thất bại."

" Đúng vậy." Ma tộc kia hung hăng gật đầu nói: " Kỳ thật năm lần kia, đều là do ta chính mình tu luyện, ta nào biết đâu rằng làm sao mà luyện khí, đơn giản chỉ dùng Địa Ngục Lửa Ma để thiêu hóa nó mà thôi."

Lời nói đến nơi này, đã không cần tiếp tục nữa, Nghiêm Tiểu Khai đại sư tạo nghệ cao đến ngoài tưởng tượng.

Tiểu Khai cười ha ha, nghĩ thầm: " Vô Tự Thiên Thư trang thứ tư, thật sự là dùng rất tốt a."

Ma tộc kia nhìn hình dáng cúi đầu trầm tư của Tiểu Khai, nhắc nhở: " Đại sư, thanh kiếm này...người có khả năng tu bổ hay không?"

Tiểu Khai gật đầu nói: " Thanh kiếm này mặc dù không tốt, nhưng ít ra đây là tác phẩm đầu tiên của bản nhân ngày hôm nay, ta sẽ tận lực tu bổ cho nó tốt hơn một chút."

Đám Ma tộc xa xa quan sát, nhin không được cùng xoát xoát tiến lên phía trước, vươn dài cổ, đều muốn xem đến tột cùng.

Chuẩn ngạc nhiên nói: " Đại sư, người luyện khí không cần đỉnh lô hay sao?"

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Đương nhiên không cần."

Hắn chỉ vươn một tay, trong lòng bàn tay nhất thời hồng quang sáng lên, đó chính là màu đỏ nguyên lực của Di Lạc Thần Quyết, cỗ lực lượng này dừng trên phi kiếm, nhất thời đem hết ma khí còn sót lại trên phi kiếm toàn bộ hấp vào Di Lạc Chi Tâm.

Di Lạc Chi Tâm trong cơ thể Tiểu Khai là một loại tồn tại đặc thù phi thường, theo cảnh giới tăng cao, ngay cả Sáng Thế Lực của Tiểu Tiểu mà hắn đều có thể hấp thu chuyển hóa, đây chính là thần chi cảnh giới, mà theo công năng tăng lên, hắn có thể đem tất cả lực lượng gì hấp thu và phóng thích, toàn bộ đều thông qua màu đỏ nguyên lực mà hoàn thành, vậy thì màu đỏ nguyên lực đã có tính tương ứng " chuyển hóa" và " dung hợp" công năng lực lượng.

Công năng này, chính là mấu chốt để luyện khí.

Màu đỏ nguyên lực của Tiểu Khai vừa động, phi kiếm kia cũng chậm chậm dung hòa, mặc dù cả hình thể không có thay đổi, nhưng đều biến thành chất lỏng, Tiểu Khai rất nhẹ nhàng đem hai đoạn kiếm gầy gắn vào nhau, sau đó đem ma khí trong Di Lạc Chi Tâm đề luyện một phen rồi lần nữa trút đi vào.

Cả quá trình, hoàn toàn thông qua Di Lạc Chi Tâm và màu đỏ nguyên lực hoàn thành, nhìn qua cũng giống như là đỉnh lô luyện khí của Tiểu Khai.

Dưới sự bất khả tư nghị của chúng ma, trong ánh mắt khó tin, một thanh tiểu kiếm ngăm đen xuất hiện trong tay hắc, trên thân kiếm hàn quang lờ lờ, thế nhưng lại bắn ra ma khí cực kỳ tinh thuần.

Mỗi một ma tộc có tầm mắt đã nhìn ra được, thanh kiếm này cũng không phải "tu bổ tốt lắm" đơn giản như vậy, uy lực của nó đề cao ít nhất hai cấp bậc, bây giờ, thanh kiếm này đã có cũng đủ giá trị làm cho một ít ma tộc ra tay cướp đoạt.

Chủ nhân phi kiếm đúng là vừa vui vừa lo, vươn hai tay cẩn cẩn thận thận tiếp nhận phi kiếm do thị nữ đưa tới, cung kính cúi cung một cái, hỏi: "Xin hỏi đại sư, luyện khí chi pháp này trước kia chưa từng thấy, đến tột cùng không biết là luyện pháp gì?"

Tiểu Khai mỉm cười, ung dung nhõ ra tám chữ: "Độc môn bí thuật, tâm luyện phương pháp."

Hãy tham gia cuộc thi »Tứ Phương Đệ Nhất Bút«
(<http://4vn/forum/showthread.php?t=52464>) để thể hiện chính mình và nhận những giải thưởng cực lớn!!!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 1: Tam Giác Luyện Tình

" Tâm luyện phương pháp?"

Ung dung ma giới vô số lần, Ma Luyện Sư mặc dù rất khó xuất ra một người, nhưng tính ra cũng không ít, luyện khí pháp môn càng thiên biến vạn hóa, nhưng tâm luyện phương pháp này, cho tới bây giờ không nghe ai nói qua. Cho nên bốn chữ này vừa ra miệng, Lạc Ứng Giản nhất thời ồn ào lên.

" Xin hỏi đại sư, tâm luyện phương pháp này không có nghe nói qua, chẳng lẽ lại do đại sư tự nghĩ ra sao?"

Tiểu Khai mỉm cười, chẳng ừ chẳng hử, nhưng loại ý tứ ngạo nghễ tự phụ này, đã có đáp án rõ ràng nói cho mọi người cùng nghe.

Oanh!

Cả Lạc Ứng Giản sôi trào!

Khai sáng lưu phái, điều này không chỉ là khái niệm của Ma Luyện Sư, này đã là khái niệm của một đời tông sư, không nghĩ tới mấy vạn năm không nhìn thấy Ma Luyện Sư, hôm nay lại nhìn thấy được một cực phẩm trong cực phẩm.

Chủ nhân của thanh phi kiếm kia cũng có chút thông minh, đã biết thanh kiếm không còn là ma khí bình thường, vì tránh cho bị người đoạt đi, thừa

dịp mọi người còn đang ồn ào thì lặng lẽ lên đi, ngay cả trường hợp hiểm có này cũng không nhìn thấy.

Nhưng là luôn có sự đối kháng như vậy, người không sợ chết cũng vĩnh viễn tồn tại, ở trong tiếng ca tụng ồn ào, một thanh âm chói tai vang lên thật rõ ràng truyền vào trong tai Tiểu Khai: " Đây có lẽ là gạt người đó a, phi kiếm này tu bổ cũng quá nhanh, thật là quá huyền hồ một chút phải không?"

Nhất thời có người gạt đầu phụ họa: " Rất có lý, nói không chừng là bọn hắc âm mưu, tên vừa xuất ra phi kiếm, giống như đã không thấy nữa."

" Đúng vậy, nhất định là như vậy." Thanh âm chói tai lại vang lên: " Muốn nói công phu luyện khí thì cũng được đi, nhưng cả lai lịch của thanh phi kiếm rác rưởi kia đều có thể nói được rành mạch, điều này có điểm nguy trang quá độ rồi."

Lời này nói xong, Tiểu Khai cười lạnh, hắc lạnh lùng cười, Ngọc Hồ đã ra tay.

Ngọc Hồ thân thể vẫn ti bất động, cái tay kia lại vươn ra dài hơn mười thước, bắt tên ma tộc thấp lùn đứng trong đám người, trực tiếp kéo đến trước mặt mình.

" Người...người làm gì..." Thanh âm chói tai từ trong miệng tên ma tộc thấp lùn truyền đến, sau đó nhanh chóng bị kéo sát, Ngọc Hồ chỉ một tay nắm lấy cổ hắc, mặt khác một tay nhẹ nhàng vỗ xuống, đã đánh nát đầu hắc.

Lạc Ứng Giản chính là tuyệt bích vạn trượng, một thi thể nho nhỏ của ma tộc hạ xuống, phảng phất như bị gió thổi đi một mảnh tro bụi bình thường, cho nên vài khóa ma châu đang vội vàng bỏ chạy kia, Ngọc Hồ thật ra không quản, bởi vì bốn con Hạng Bạt đã cao cao nhảy lên, mỗi người phân một viên, bỏ vào trong miệng cắn nát.

Ý tứ kia đã thực rõ ràng, ma châu này cấp bậc quá thấp, Ngọc Hồ hẳn không có hứng thú, đã cấp cho mấy tên kéo xe.

Trên Lạc Ứng Giản bỗng nhiên im lặng xuống tới, rất nhiều ma tộc còn chưa kịp phản ứng, dùng sức xoa xoa mắt, lúc này mới ý thức được: đúng vậy, vừa rồi Nghiêm đại sư đã giết người.

Ma giới không thể so nhân gian, bỏ mạng đồ đệ thì hận một hận lớn, vốn rất nhiều ma tộc muốn nổi giận ngay đương trường, nhưng miệng bọn họ vừa hé ra, chân vừa bước tới, rồi lại nhanh nhẹn rút trở về.

Đúng vậy, ma tộc không sợ liều mạng, nhưng ma tộc cũng có trí tuệ, dưới tình huống hẳn phải chết còn có thể liều mạng thì không có mấy ai.

Rất đơn giản, ai dám nghi vấn, người đó sẽ chết. Vị thiên tài Ma Luyện Sư này quả nhiên cùng giống như lời đồn đãi, bừa hãn mà cường ngạnh, nhìn Chuẩn đại nhân đang thu tiền vé đến vô cùng hưng phấn, chúng ma tộc bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện: vị Chuẩn đại nhân này, ba ngày trước đã bị buộc đương trường phát ra Thiên Ma Độc Thệ.

Cho nên lần này, qua thật lâu, mới lại có một người cẩn cẩn thận thận tiêu sái đi tới, sờ vào trong ngực hồi lâu mới xuất ra một vật, đưa cho ma tộc thị nữ đứng ngay trước mặt: "Bảo bối này, phiền toái đại sư hỗ trợ nhìn dùm một lần."

Mọi người vươn dài cổ nhìn lại, cũng là một trái cầu nhỏ tròn màu xanh ần ần màu đen, thoát nhìn lồi lõm, phi thường tàn phá.

Thứ này so thanh phi kiếm vừa rồi còn muốn khó coi, nhưng mọi người ở đây, nhưng người ở đây kiến thức không ít, rất nhiều người đã la hoảng lên: "Nguyên Mộc Hỏa Cầu!"

"Đúng vậy, đúng là Nguyên Mộc Hỏa Cầu." Chủ nhân hỏa cầu trên mặt không che dấu được sự đắc ý, gật đầu nói: "Năm đó dưới trường Bá Cách

gia tộc Xích Đồng Ngưu Ma vũ khí, đây chính thức là bảo bối a."

" Di, không ngờ có liên quan tới lão Ngưu ta." Một thanh âm từ trong đám người vang lên: " Lão tử mấy trăm năm trước đã đánh mất, không nghĩ tới lại thấy được ở chỗ này, ha ha, ha ha."

Tiểu Khai theo tiếng nhìn lại, người nói chuyện có bộ dáng là đầu trâu, một đôi mắt màu đỏ, hai cái sừng lớn trên đầu thoạt nhìn chừng hơn một thước dài, phiểm ra hàn quang sắc bén, xem ra chính là nguyên chủ nhân của viên cầu này.

Chủ nhân của hỏa cầu nhất thời khẩn trương: " Ngưu Ma đại nhân...ngài đừng hiểu lầm, bảo bối này...ta cũng phải dùng giá rất lớn mới đổi lấy từ bằng hữu, ta..ta không có ăn trộm."

" Lão Ngưu biết, lão Ngưu chưa nói là sẽ lấy nó lại." Xích Đồng Ngưu Ma vung bàn tay lên: " Người làm gì cứ làm, lão Ngưu chỉ là đến xem náo nhiệt."

Trên mặt chủ nhân hỏa cầu lộ ra vẻ cảm kích, nhìn Ngưu Ma cung kính thi lễ, quay đầu lại nói: " Thỉnh đại sư thi triển thủ đoạn!"

Tiểu Khai cũng không nóng lòng mở miệng, tay hẩn nâng Nguyên Mộc Hỏa Cầu, âm thầm xem xét một phen Vô Tự Thiên Thư, liền có quyết định: " Tài liệu của quả cầu này là Ất Mộc Tùng Tinh, gia nhập một ít Nguyên Mộc Chi Tinh với Huyền Thiết Sa, dùng Ma giới Cực Bắc Chi Băng dung hợp chín ngày, sau đó dùng Địa Ngục lực trọng lửa ma đánh tạo bảy bảy bốn mươi chín ngày, tài liệu thật ra dùng không ít, thành ý có rất nhiều, chỉ tiếc..."

" Đáng tiếc cái gì, đại sư cứ nói."

" Người làm ra kỹ nghệ không đủ, nước lửa không thể dùng lực áp chế, không đề cập tới cũng được." Tiểu Khai nhẹ nhàng hừ một tiếng, vẻ mặt thờ

dài sờ quả cầu, nói: " Nếu lúc chế tạo mà người đó chú ý, quả quyết sẽ không từ một ngàn lẻ mười sáu năm về trước tổn hại đến bây giờ!"

Chủ nhân Nguyên Mộc Hỏa Cầu vẻ mặt sùng bái: " Đại sư quả nhiên lợi hại, quả cầu này đúng là tổn hại một ngàn lẻ mười sáu năm."

Tiểu Khai gật gật đầu, sờ lên quả cầu hồi lâu, nói: " Quả cầu...thật do Xích Đồng Ngưu Ma sở luyện hay sao?"

" Đương nhiên, không thể giả được, tuyệt không nghi vấn!" Hỏa cầu chủ nhân liều mạng gật đầu: " Ngưu Ma đại nhân ở hiện trường, ta nào dám nói lung tung."

" Ta nghĩ là không chắc." Tiểu Khai mỉm cười lắc đầu, vẻ mặt càng phát ra trấn định: " Mặc dù tất cả mọi người nói quả cầu này là do Xích Đồng Ngưu Ma sở luyện, ta đã tuyệt không tin, bởi vì ánh mắt của ta nói cho ta biết, quả cầu này, chính là do một nữ tử sở luyện."

Toàn trường ngây ra.

" Đây...đây..." Hỏa cầu chủ nhân trong tích tắc mồ hôi tuôn xuống, cũng không dám nói đúng, cũng không dám nói không phải, vừa mới rồi thủ đoạn lời đình của Tiểu Khai phảng phất còn đang trước mắt, danh tiếng tàn bạo của Ngưu Ma đại nhân nổi tiếng đã lâu, nhưng bây giờ mình lại là người đương sự, vô luận lựa chọn như thế nào cũng trốn không thoát vận mệnh bị trời phạt, hăn nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc phác thông quỳ xuống: " Đại sư...đại sư ngài quý nhân quý thủ, ta...ta không tu cải nữa, ngài thả ta đi đi."

" Không được." Tiểu Khai rõ ràng phất tay, ánh mắt hướng Ngưu Ma đang đứng trong đám người: " Người tới nói, rốt cuộc quả cầu này là ai luyện?"

Xích Đồng Ngưu Ma thân cao chừng bốn thước, đứng ở giữa ma tộc, phảng phất như chiếc xe tăng lớn, giờ phút này đôi mắt trâu đỏ đậm trừng ra thật to, gắt gao nhìn Tiểu Khai, nhìn hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng: " Nghiêm đại sư, chẳng lẽ người quen biết tẩu tẩu của ta?"

Tiểu Khai " vèo" cười: " Ngay cả người ta cũng gặp lần đầu tiên, ta làm gì biết được tẩu tẩu cô cô gì chứ, người còn không nói cho ta biết chủ nhân của quả cầu này là ai?"

Xích Đồng Ngưu Ma lại nói: " Chẳng lẽ đại sư thật có thể từ bảo bối này nhìn ra người luyện khí hay sao? Việc này ta thực sự khó thể tin."

Tiểu Khai nhất thời ngạo nghễ cười dài: " Hỏa cầu này tài liệu phong phú như thế, thủ pháp luyện chế lại nhẫn nại, ngay cả đồ án văn lý trong hỏa cầu cũng phức tạp như vậy, làm sao do một nam tử luyện cho ra? Huống chi người luyện khí vì muốn làm cho hỏa cầu thông linh, còn khắc ý bỏ vào ba giọt máu tươi, trong máu này thuần âm khí càng trăm phần trăm đến từ nữ tử, người nói, hỏa cầu này chẳng lẽ còn là một đại nam nhân luyện ra tới?"

" Nhưng...nhưng là..." Ma tộc quỳ gối trên mặt đất lại nhin không được ngẩng đầu lên: " Đại sư, hỏa cầu này rõ ràng xấu xí không chịu nổi...nào có gì là đồ án văn lý chứ."

" Đồ án và văn lý đương nhiên là có." Tiểu Khai thản nhiên nói: " Bất quá lúc hỏa cầu bị nghiền nát là đã bị hủy, ma giới ngàn vạn lần năm qua, có lẽ cũng chỉ có một mình ta, có thể suy đoán ra bộ dáng trước khi nó bị hủy."

Hắn nhin không được nhìn mọi người ranh mãnh cười: " Nếu các người thật sự hứng thú, ta có thể đem hoa văn trên hỏa cầu này khôi phục, vẽ lại cho các người nhìn xem."

" Không cần nữa, Nghiêm đại sư, ta...ta phục rồi." Vẻ mặt của Xích Đồng Ngưu Ma lại là hoảng hốt lại là trầm thống, thoát nhìn mâu thuẫn cực kỳ, rốt cuộc nặng nề thở dài: " Thôi, thôi, chuyện này, ta đã có ý định giấu mãi vĩnh viễn không nói ra, không ngờ đại sư lại có thủ đoạn kinh thiên như thế, ta sẽ đem sự tình nói ra, cũng coi như là buông bỏ một chuyện tâm sự thôi."

Trên Lạc Ưng Giản đầy tiếng than sợ hãi liên tục, vô số ánh mắt lóe ra vẻ kinh ngạc và sùng bái không che giấu được, bọn họ vốn muốn nhìn thấy Tiểu Khai bêu xấu, không ngờ trong lúc vừa rồi, toàn thế giới đã sai rồi, mà Nghiêm đại sư hẳn cũng là một người kiên trì theo chân lý duy nhất.

" Quả cầu này...là tẩu tẩu ta Tinh Nữ sở luyện." Xích Đồng Ngưu Ma nói từng chữ: " Đây là năm đó ta thoát ly hàng ngũ ma tộc cấp thấp thì tẩu tẩu người đưa cho ta lễ vật."

Tiểu Khai cười thật tà khí: " Nhưng lễ vật này có điểm không đúng, hoa văn vị trí trung ương này, như thế nào lại là đồ án âm dương hài hòa? Chẳng lẽ các người..."

Gương mặt của Xích Đồng Ngưu Ma đều đỏ bừng, cả sừng trâu cũng nổi lên huyết quang sắc bén: " Ta cùng tẩu tẩu thanh thanh bạch bạch, chỉ trời là biết, người...người không được vu cáo ta!"

Tiểu Khai căn bản là không sợ hãi, cười lạnh nói: " Ánh mắt bản nhân không nhìn lầm, ba giọt máu kia chính là máu huyết thuần âm của nữ tử, ẩn chứa bốn mạng năng lực, hơn nữa có thể cho người và cô ta tâm ý tương thông, muốn nói các người thanh thanh bạch bạch, làm sao ta tin tưởng được?"

Nghiêm đại sư bây giờ không khác biệt lắm đã là miệng vàng lời ngọc, lời này nói ra có chín thành có thể tin, trên Lạc Ưng Giản nhất thời một mảnh cười hống lên, ma tộc đang quỳ gối trên mặt đất cũng có chút ánh

mắt, nhanh chóng vượt mộng ngựa Ngưu Ma đại nhân: " Đại nhân, kỳ thật ma giới chúng ta, loại sự tình này thật là bình thường, không có gì quá đáng, ngài...ngài nghĩ thông chút ít."

" Ta thông mẹ ngươi đó." Sắc mặt Xích Đồng Ngưu Ma phát tím, lớn tiếng nói: " Các ngươi tin cũng tốt, không tin cũng tốt, tóm lại...tóm lại chúng ta thanh thanh bạch bạch."

Nhưng vị tác giả Nghiêm Tiểu Khai đại sư, đã lại chuyển biến lập trường: " Xích Đồng Ngưu Ma, ngươi nói các ngươi thanh thanh bạch bạch, ta tin tưởng, bởi vì, chuyện này từ đầu tới cuối, ta toàn bộ hiểu rõ."

" Oanh!"

Lạc Ứng Giản lại một trận hồng cười.

" Đại sư, ngài đây là trước sau mâu thuẫn a, vừa rồi ngài còn nói không biết Ngưu Ma đại nhân, sao bây giờ lại tinh tường từ đầu đến cuối chứ?" Một ma tộc không sợ chết đặt câu hỏi.

" Không mâu thuẫn, một chút cũng không mâu thuẫn." Tiểu Khai lắc đầu: " Nguyên do trong đó, là do viên cầu này nói cho ta biết."

" Đại sư a, lời này của ngài thật sự quá huyền hồ, viên cầu này, làm sao biết nói chuyện?" Đã đại sư không ra tay giết người, vậy người đặt câu hỏi lá gan còn lớn hơn chút ít, truy hỏi.

Tiểu Khai cười ha ha: " Ma khí đều là do tinh hoa tài liệu trong thiên địa luyện chế mà thành, trên thông thiên ý, tự nhiên có được linh thức, người hầu bên người ta, đó là một khối bạch ngọc thành yêu, cả bạch ngọc cũng có thể thành yêu, huống chi là Ất Mộc Tùng Tinh, Huyền Thiết Sa loại bảo bối này? Các ngươi nghe không được thanh âm của ma khí, chỉ vì các ngươi mắt thường phạm thai, ta thân là đệ nhất Ma Luyện Sư của ma giới từ

xưa tới nay, tay cầm tâm luyện phương pháp tuyệt chưa từng có, làm sao các người có khả năng so sánh?"

Lời này nói ra khẩu khí thật lớn, phiên đạo lý này càng cổ quái cực kỳ, người đặt câu hỏi lại nói: " Tốt lắm, đại sư không ngại nói xem, ở trong đó đến tột cùng là có nguyên do gì?"

Tiểu Khai lúc này mới chậm rãi gật đầu: " Kỳ thật rất đơn giản, vị ma tộc nữ tử tên là Tinh Nữ, chính là tình nhân sơ luyện của Xích Đồng Ngưu Ma, nhưng sau đó gả cho ca ca hắc Tử Đồng Ngưu Ma."

Trong đám người nhất thời nhảy ra một người, quát to: " Nghiêm Tiểu Khai, người chớ có nói bậy nói bạ, khinh nhờn ái thê đã chết của ta!"

Tiểu Khai mở mắt nhìn, người này mắt tím tóc tím, thân cao bốn thước, dung mạo cùng Xích Đồng Ngưu Ma cơ hồ giống nhau, xem ra là ca ca của hắc Tử Đồng Ngưu Ma.

Nhưng lần này Tiểu Khai không phản bác, Xích Đồng Ngưu Ma lại nhảy đi ra: " Ca ca, người nghe hắc nói cho hết lời."

Tử Đồng Ngưu Ma râu tóc dựng đứng, quát: " Chẳng lẽ người thật sự có tư tình với ái thê ta?"

Xích Đồng Ngưu Ma hít sâu một hơi nói: " Ca ca, ta cùng chị dâu thanh thanh bạch bạch, nhưng là nàng...năm đó nàng đích thật là tình nhân sơ luyện của ta."

Tử Đồng Ngưu Ma toàn thân run lên, nắm chặt hai đấm, rốt cuộc nói không nên lời.

Tiểu Khai cười nói: " Người không cần gấp, chờ ta nói xong người lại tức giận cũng không trễ, nếu muốn đánh nhau, ta sẽ phụng bồi."

Tử Đồng Ngưu Ma sau hồi lâu kinh ngạc, rút cuộc lui ra sau vài bước, hung hăng gật đầu nói: " Người nói đi."

" Tinh Nữ cùng Xích Đồng Ngưu Ma lúc ấy đều còn trẻ, tu vi đều còn thấp, một lần gặp mặt, đã âm thầm yêu nhau, sau đó đã đính hạ song tu chi ước, nhưng sau đó Xích Đồng Ngưu Ma theo Ngưu Ma gia tộc đi xa ngàn dặm, hai người vì vậy mà thất lạc, mấy trăm năm sau, tu vi Tinh Nữ đột nhiên tăng mạnh, đã tiến vào hàng ngũ cao đẳng ma tộc, mà Tử Đồng Ngưu Ma cũng đang là cao đẳng ma tộc, chỉ có Xích Đồng Ngưu Ma trong tâm có điều lo nghĩ, khó có thể tiến thêm, cứ nhiên vẫn chỉ là ma tộc cấp thấp, thẳng đến mấy trăm năm sau, Ngưu Ma gia tộc lại trên đường thiên tử, gặp Tinh Nữ..."

" Đúng vậy, đúng là ngày đó, ta nhớ rất rõ ràng." Tử Đồng Ngưu Ma thở dài: " Ta vừa nhìn thấy ái thê, đã bị kinh động, mà ái thê đối với ta vừa gặp đã yêu, mấy ngày sau, chúng ta đã bàn đến việc kết hôn."

" Người sai rồi." Tiểu Khai cười thật đậm đắng: " Nàng ta không phải đối với người vừa gặp đã yêu, nàng chỉ là lầm đối tượng, nàng nghĩ người là Xích Đồng Ngưu Ma." Tiểu Khai từ trên xuống dưới dò xét hẳn một lần, thở dài: " Ai kêu Ngưu Ma gia tộc các người, đều giống nhau như đúc chứ?"

Tử Đồng Ngưu Ma toàn thân như bị điện kích, hồi lâu nói không ra lời, hai nắm tay nắm chặt chặm rãi buông ra, gật đầu nói: " Đúng rồi, đúng rồi, trách không được nàng vẫn hỏi ta, còn nhớ ra chuyện trăm năm song tu chi ước hay không. Ta nghĩ là nàng nói vắn vơ thôi, cho có lệ, bèn nói với nàng " đương nhiên nhớ rõ" nói như thế, nhưng thật ra là ta lừa nàng rồi."

" Người biết được a." Tiểu Khai a a cười nói: " Người lừa nàng, nàng cũng không nghĩ lừa người, nàng dâng sự trong sạch cho người, đời này cũng chỉ có thể đi theo người thôi, vốn việc này đã trôi qua, nhưng ai kêu

người không có việc gì thì tự tìm việc, không ngờ lại muốn đưa nàng đi đến chỗ đệ đệ người làm chi?"

" Ta...chúng ta huynh đệ tình nghĩa cực tốt, ta đương nhiên muốn huyền diệu một chút." Thần thái của Tử Đồng Ngưu Ma vừa hồi hận vừa mơ hồ: " Người nói đúng, ta đều nghĩ tới, Xích Đồng hắc, gặp lại ái thê ta, con mắt liền chết lặng, sau đó ta còn cười nhạo hắc tu vi không đủ, khuyết thiếu định lực, lại không nghĩ rằng, hắc nhìn thấy được sơ luyện tình nhân của mình."

" Ca ca, người nói là đúng vậy." Xích Đồng Ngưu Ma chậm rãi nói: " Tâm tình ngày đó của ta, người không thể tưởng tượng được đâu. Sau đó lòng ta tràn đầy oán hận, quyết ý khắc khổ tu luyện, trở thành cao đẳng ma tộc, không cho Tinh Nữ phản bội tình yêu kia xem thấp, cho nên người mới bỗng nhiên phát hiện, ta trở nên tự ngược đãi khắc khổ, tại thời gian ngắn ngủi năm mươi năm, đã cáo biệt xưng hô ma tộc cấp thấp."

Tử Đồng Ngưu Ma lại lắc đầu, cười khổ: " Đệ đệ, vậy người phải biết, người có thể tiến bộ nhanh như vậy, là bởi vì ái thê ta khổ khổ khuyên ta trợ giúp người, hàng đêm người ngủ say ta đã lặng lẽ giúp người thu tổng ma khí, giúp người cải tạo hình thể sao?"

Hai huynh đệ nhìn nhau cười khổ, rốt cuộc nói không nên lời.

Tiểu Khai vỗ tay nói: " Các người nói xong rồi chưa, ta lại tiếp tục nói. Ngày Xích Đồng Ngưu Ma cáo biệt danh hiệu ma tộc cấp thấp, Tinh Nữ quyết định đưa cho hắc một món lễ vật, đương nhiên, nàng cùng Tử Đồng Ngưu Ma nói rằng là hễ lễ, mà trên thực tế, nàng cảm thấy đã thiếu nợ ân tình của Xích Đồng Ngưu Ma quá nhiều, cho nên muốn bồi thường, vì thế nàng quyết định dùng hết tu vi bình sinh, làm ra một món bảo bối, hơn nữa, nàng thân là chị dâu của Xích Đồng Ngưu Ma, không có phương tiện kết giao với hắc, chỉ có thể tích nhập ba giọt máu tươi, cùng hắc tâm linh tương

thông, như vậy lạng lẽ trao đổi. Hết thấy đều là ý nghĩ trong lòng nàng, tự nhiên cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào."

Tử Đồng Ngưu Ma gật đầu nói: " Đúng vậy, ái thê ta cơ hồ dùng hết thủy thủ đoạn, sưu tầm được một ít thiên tài địa bảo, muốn dùng toàn bộ để tu luyện ma khí, ta tìm nàng hỏi Ất Mộc Tùng Tinh nhưng nàng không cho, nói muốn toàn bộ đưa cho đệ đệ ta!"

Tiểu Khai cười nói: " Nàng một phen tâm ý thật tốt, đáng tiếc nàng không hiểu luyện khí, lại nghĩ là tài liệu càng nhiều càng tốt, mấy tài liệu trân quý này thật ra đã bị nàng tao đập ít nhất bảy thành, mà ba giọt máu kia, cũng không làm cho nàng và Xích Đồng Ngưu Ma tâm linh tương thông, lại nói tiếp, việc luyện khí này của nàng, xem như thất bại."

Ngọc Hồ ở bên cạnh xen vào nói: " Mặc dù thất bại, nhưng dù sao bỏ nhiều tài liệu đi vào, dù sao viên hỏa cầu này đã tính là có điểm uy lực."

Tiểu Khai gật đầu nói: " Cũng được, nếu viên hỏa cầu này, chỉ khu khu đưa cho một người trung đẳng ma tộc, thì cũng không có gì, nhưng Tinh Nữ vì luyện viên cầu này không ngờ đem cả mạng trút vào, vậy thật sự là quá đáng tiếc."

Tử Đồng Ngưu Ma toàn thân phát run, lớn tiếng nói: " Nói bậy! Ái thê ta rõ ràng là khiêu chiến uy lực của bát trọng địa ngục lửa ma, kết quả thất thủ mới bị thiêu chết thôi."

Xích Đồng Ngưu Ma cũng kêu to lên: " Ca ca, người biết căn bản không phải chân tướng, tẩu tẩu là vì luyện bảo cho ta nên tâm lực cạn kiệt mà chết!"

Tiểu Khai lại nở nụ cười: " Các người đều đúng, cũng đều không đúng. Tinh Nữ thật là chết trong bát trọng địa ngục lửa ma, nàng không phải là muốn khiêu chiến bát trọng lửa ma của ma giới, mà là cảm thấy uy lực của Nguyên Mộc Hỏa Cầu uy lực quá nhỏ, cho nên muốn dẫn bát trọng lửa ma

thieu đốt, muốn luyện ra tuyệt thể ma khí, không ngờ bát trọng lửa ma vô cùng bá đạo, công lực của nàng khó có thể nắm trong tay, cuối cùng dẫn hỏa đốt thân, xương cốt vô tồn."

Hắn nhìn Xích Đồng Ngưu Ma: " Người không nghĩ thu hồi bảo bối này, có lẽ là sợ nhìn vật nhớ người phải không?"

Xích Đồng Ngưu Ma ngơ ngác gật gật đầu, chậm rãi lui xuống, phảng phất bỗng nhiên đã già nua đi cả trăm năm.

Cả Lạc Ưng Giản một mảnh tử tịch, giống như có một cây châm hạ xuống đều có thể nghe thấy, đám ma tộc ngơ ngác nhìn thấy Tiểu Khai, trong đầu chỉ còn lại có một câu: " Người này thể nhưng có khả năng nghe được ma khí phát ra thanh âm, đoạn tân bí này...đoạn tân bí này..đó là có biên cũng không ra được a."

Không nói Ngưu Ma huynh đệ làm sao ở chung, chỉ là địa vị giang hồ của Nghiêm đại sư này, giờ phút này đã bị trực tiếp tăng cao lên tới trình độ ngưỡng mộ rồi.

Tiểu hùng miêu nhìn không còn sai biệt lắm, nhắc nhở: " Khai ca, động thủ đi."

Tiểu Khai gật gật đầu, trực tiếp đưa tay tế xuất màu đỏ nguyên lực của Di Lạc Thần Quyết, mặc dù bản chất như trước là " chuyển hóa" và " dung hợp." Nhưng lần này theo thủ pháp luyện khí bên ngoài biểu hiện, rõ ràng khác hẳn với lần vừa rồi.

Mọi người chỉ thấy hồng quang vừa hiện, Nguyên Mộc Hỏa Cầu tựa như băng tuyết tan rã biến thành dịch hóa. Hai tay Tiểu Khai buộc vòng quanh một đạo hồ tuyến kỳ dị, hai tay liên tục biến ảo ẩn quyết, liền có một cổ hào quang mơ hồ lóng lánh bên người hắn!

Sau đó Tiểu Khai hai tay đẩy, đem ma khí còn sót lại một lần nữa rót vào trong viên cầu!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 2: Quy Củ Của Ta

Chúng ma tộc chỉ thấy được tóc tai quần áo trên người Tiểu Khai, như không gió mà động bay phất lên, rồi sau đó phía trên viên cầu, đang toát ra đặng đặng khí vũ, xem bộ dáng thật rõ ràng có thể cảm giác được, đây là vừa rồi hẳn mới nói nước lửa tương tế thủ pháp.

Hồng quang ái ái, vụ khí mê mê...

Tại hai chủng loại đã đạt đến cực chí thì chợt tiêu tán.

Chúng ma cùng cảm giác được cảnh tượng này không lời nào diễn tả, một viên hình cầu thanh quang chói mắt, phóng thích ra ma khí vô cùng tinh thuần, ở không trung tích lưu lưu chuyển đổi vài vòng, trực tiếp bay tới chỗ ma tộc đang quỳ gối kia rơi đi.

Trên hình cầu mắt thấy ngọn lửa cuộn cuộn, ma tộc kia không dám tiếp, Tiểu Khai ở một bên cười nói: " Không phải sợ."

Nghiêm đại sư nói ra, đó là miệng vàng lời ngọc, ma tộc kia quả nhiên tráng trứ lá gan đưa tay cầm lấy, vào tay lạnh lẽo, không có chút cảm giác bị thiêu đốt, trong sự lạnh lùng lại hùng hùng ngọn lửa, thủ đoạn của đại sư càng biểu lộ ra không thể nghi ngờ, ma tộc này từ trên mặt đất nhảy dậy, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng, lớn tiếng nói: " Tâm luyện phương pháp của đại sư quả nhiên là độc môn bí kỹ, có thể trong thời gian ngắn ngủi, tu cải thật tốt ma khí, xin cho tại hạ thử xem uy lực!"

Nói xong, ma tộc này hai mắt nhắm lại, sắc mặt nghiêm nghị, sau khi đứng thẳng, đôi môi liên tục rung động một phen. Nguyên Mộc Hỏa Cầu nhất thời thả ra thanh quang mờ mờ, dưới sự kinh hô của chúng ma, quả cầu kia phiến chuyển không ngừng, bị thanh quang mờ mờ chiếu rọi, nhất thời có vô số đặng điều điên cuồng khởi lên, quần quanh uốn lượn, rồi sau đó có địa ngục lửa ma khôn cùng cuộn cuộn mà rơi, trực tới một giải đất trống trải rơi xuống!

" Tê!"

Một mảnh kinh hô có tiếng vang lên!

Đã có người kêu to lên: " Trời ạ, loại uy lực này cùng năm đó Xích Đồng Ngưu Ma tướng quân tự mình thi triển, cũng không kém chút nào a!"

Đúng vậy, ngay cả Xích Đồng Ngưu Ma nhìn vật nhớ người cũng trợn to mắt trâu, nhìn thấy một ma tộc cấp thấp đang dùng chính bảo bối của mình phóng xuất uy lực còn mạnh hơn chính mình năm xưa thi triển.

" Tại hạ đại Ngưu Ma tướng quân tại ơn đại sư. Nguyên Mộc Hỏa Cầu đã bay lên một cấp bậc, kỹ nghệ của đại sư quả thật là quý phủ thần công!" Ma tộc kia sau khi thí nghiệm xong uy lực, lập tức vô cùng cung kính hướng Tiểu Khai cúc cung thêm lần nữa, sau đó xoay người đi xuống.

Ma tộc tham lam vốn có tâm cướp đoạt bảo bối này, bị hấn làm cho thấy cảnh đó, nhất thời phải bỏ đi ý niệm.

Dù sao, Ngưu Ma tướng quân đại biểu cho một gia tộc cường đại, mà Đông Phong Ấn Tê Bì đại nhân ở phía sau lưng hấn, càng là siêu cấp tồn tại mà cả ma tộc khi nhắc tới đều cảm thấy rét lạnh.

Ma tộc kia thật ra có chút tâm tư, sau khi đi xuống, cũng không gấp rời đi, ngược lại giấu diếm vẻ mặt đi lại gần bên cạnh Ngưu Ma huynh đệ, càng có vẻ đã tính trước, thâm sâu như biển.

Chỉ như vậy, sinh ý của Nghiêm đại sư, đã nổ tung!

"Đại sư, ta có một kiện ma khí, không biết ngài có thể chữa trị dùm hay không?"

"Đại sư, xin hãy nhìn kiện ma khí này của ta?"

"Hừ hừ! Hừ hừ hừ!"

Chúng ma tộc còn đang xông ào về phía trước, người đẩy ta kéo, hôm nay diễn viên Nghiêm đại sư đã có điểm mất hứng.

Có câu nói, cơn giận của kẻ áo vải, chỉ có hai người phục, năm bước đổ máu, mà cơn giận của thiên tử, lại mất đi trăm vạn người, đổ máu tràn đầy, Nghiêm đại sư là dạng người mấy vạn năm mới xuất hiện có một, khi đại nhân vật phát nộ, thì hiệu quả tương đương khả quan.

Ở không gian mấy chục thước phương viên tại trước mặt, phảng phất bỗng nhiên như bị bóp méo, sau đó "ba" một tiếng, phảng phất bộc phát ra lực hấp dẫn mãnh liệt, hấp được tất cả mọi thứ biến mất, rồi sau đó, đám ma tộc phía sau chợt cảm thấy trước mắt không còn, những tên liều mạng chen chúc phía trước, đảo mắt đã không còn một mảnh, đều hóa thành một đạo hắc tuyến, bay vào trong lòng bàn tay Nghiêm đại sư.

Đúng vậy, đích thật là trong lòng bàn tay, bởi vì Nghiêm đại sư hai tay chẳng biết khi nào đã khoanh ngay trước ngực, hai tay phảng phất như làm ra một cái hình tròn, tất cả lực hấp dẫn là từ miệng hình tròn hấp tới.

"Đây...đây lại là vật gì vậy?" Khó khăn lắm những đám ma tộc không bị ảnh hưởng lan đến liều mạng ngừng bước chân, liều mạng lui ngược ra sau, cũng không dám đi tới thêm nửa bước, bởi vì Nghiêm đại sư vừa lúc dùng một ngón trỏ đặt trên môi làm động tác như ra dấu, lạnh nhạt nói: "Ta chán ghét huyên não!"

Ách...hắn chán ghét ồn ào?

Có lẽ không dám đánh giá cao trí tuệ của đám ma tộc, cho nên đại sư bổ sung một câu: " Nếu các người tiếp tục như thế, ta không ngại giết chết càng nhiều người!"

Lời này nói ra đã thật hiểu rõ ràng, đã rành mạch nói cho các vị, vừa rồi những tên không thủ quy củ đã chết, cho nên chết như thế nào, vậy không phải chuyện các người nên biết. Cho nên tiếp theo các người có muốn tuân thủ quy tắc hay không, vậy xem thực tế hành động mà thôi.

Toàn trường không còn một tiếng động. Với tình thế trước mắt mà nói, Tiểu Khai quả thật có khả năng càn rỡ. Mượn chiêu thức vừa rồi mà nói, trong mắt của chúng ma, chỉ bằng vào như thế, hoàn toàn chính là thực lực của bản thân Tiểu Khai, đem ma tộc kia hấp thu đi mất.

Trên thực tế thì sao? Tiểu Khai chỉ đem Vạn Uẩn Bình bao trong lòng bàn tay, sau đó mở miệng bình mà thôi.

Vạn Uẩn Bình tại ngày đó đại phát thần uy cùng tam thiếu gia một trận chiến, xem như hoàn toàn bại lộ trong mắt Bá Cách gia tộc, Tiểu Khai tự nhiên không dám công nhiên xuất ra sử dụng, nhưng chỉ nguy trang một chút như vậy, cũng không hề khó khăn, ít nhất trước mắt xem ra, hiệu quả tương đương thật tốt.

Cho nên trong cái chai, bây giờ đã có điểm náo nhiệt, không biết một đám ma tộc cấp thấp nhìn thấy trưởng lão Cổ Thiên Y của Bá Cách gia tộc, sẽ có cảm tưởng gì.

Đương nhiên, bây giờ không nói hắn tự thân thực lực cường hãn như thế nào, cùng với mấy người hầu kia thân thủ đều là cao tuyệt, chỉ cần hắn có khả năng tu bổ ma khí cùng với thủ đoạn và thân phận đã làm tuyệt đại bộ phận ma tộc ở đây, căn bản không thể cao hứng có được một chút ý tứ đối nghịch với hắn!

Tiểu Khai thật vừa lòng với trường hợp bây giờ, điều này ít nhất chứng minh hình tượng hắc muốn làm ra, đã thành công dựng thành!

Hướng ra phía sao ý bảo một chút, Ngọc Hồ chợt quát lạnh: " Kế tiếp!"

Chúng ma đại khái còn bị tác phong bá đạo vừa rồi của Tiểu Khai chấn nhiếp, lúc này Ngọc Hồ đột nhiên mở miệng, rất nhiều người rõ ràng ngăn người, cũng nhất thời không dám bước lên. Thẳng đến khi có một ma tộc lợi dụng cơ hội chạy lên đài, chúng ma mới phiêu nhiên tỉnh ngộ đã bị người đoạt mất tiên cơ. Rất nhiều người vô thức mà tức giận, nhưng nhớ tới thủ đoạn vừa rồi của Tiểu Khai, bọn họ lại dừng hẳn bước chân, trong lòng thầm hô to may mắn!

Nếu không cứ như vậy xông lên đài, kết cuộc phỏng chừng sẽ không tốt hơn những người vừa biến mất trước đó!

Ma tộc vừa giành chạy lên đài trước, hiển nhiên không phải do tài năng gì mà chạy được lên trên đài. Không nói gì khác, chỉ là hình dáng đầu dơi mắt chuột, đã làm cho người ta cảm giác được, người này cũng không có lai lịch gì tốt.

Thậm chí ở trên người hắc, còn có một mùi vị thật là hôi thối!

Tiểu Khai nhú nhú mày, quả muốn một cước đá hắc văng ra khỏi Lạc Ứng Giản. Bất quá người này không có mạo phạm chính mình, cũng không thể vô lý ra chiêu. Hắc khoát tay, để cho thị nữ sau lưng chín tiểu hồ ly tiến lên, hướng người này hỏi ma khí. Lại không nghĩ rằng tên đầu dơi mắt chuột con mắt vừa chuyển vòng vo, áp thấp âm giọng hướng chính mình năn nỉ: " Đây, đại sư, chúng ta có thể nói chuyện tu bổ ma khí hay không?"

" Ân?"

Tiểu Khai liếc mắt nhìn người này, sau đó lại gật đầu. Mặc dù không nói chuyện, nhưng ý tứ của hắc ở trong mắt người ma tộc, thì phải là: Đã cho

người đi lên thì cũng được rồi, người còn nói nhảm gì, có tu hay không tu đây!

Ma tộc kia hiển nhiên lĩnh hội được chuyện này, do dự một trận, hăn đại để thật sự là không chịu được sự hấp dẫn khi tu bổ ma khí, đã đưa ma khí giao cho thị nữ.

Lần này thật hách nhiên, lại là một tiểu cầu!

" Huyền Âm Cầu, có thể hấp thu bằng phách khí chuyển hóa thành thuần âm lực, ngộ, vậy phát ra thực âm công kích có thể mang đến hiệu quả ăn mòn, nếu ai bị vật này tập kích mà không có pháp bảo thuần dương chống đỡ, có lẽ nhất thời canh ba sẽ hóa thành nước dịch, quả nhiên là lợi hại cực kỳ!"

Tiểu Khai một mặt nhẹ giọng nói ra công hiệu của Huyền Âm Cầu, một mặt ở trong lòng thầm nhủ, phương thức công kích của Huyền Âm Cầu này, thoát nhìn thế nhưng có điểm hương vị của nhược thủy, quả nhiên là ma khí hiểm có!

Dừng một chút, Tiểu Khai vừa chuẩn bị tiếp tục mở miệng, đem lại lịch Huyền Âm Cầu trước tiên nói ra cho rõ ràng. Chỉ tiếc hăn còn chưa mở miệng, liền có một thân hình hùng tráng, mắt đỏ tóc đen đại hán, đột nhiên nhảy lên đài. Người này thân cao bốn thước, cơ thể rắn chắc, vừa thấy đã biết là một cơ thể điển hình thuộc loại mãnh nam.

" Xích Đồng Ngưu Ma?" Tiểu Khai nhú mày nói: " Người lại đây làm gì?"

Xích Đồng Ngưu Ma căn bản không để ý tới Tiểu Khai, hăn đỏ mắt nhìn tên đầu dơi mắt chuột kia quát hỏi: " Người này ti vi Hoàng Thử Lang, từ nơi nào có được Huyền Âm Cầu bậc chí bảo này?"

Nguyên lai ma tộc mới đi lên này, bản thể đúng là một con Hoàng Thử Lang(chuột lông vàng), khó trách trên người có mùi hôi thối.

Hoàng Thử Lang kia mặc dù đang đứng trước mặt Ngưu Ma nhưng phảng phất như con kiến, mà không hề yếu thế, lại nói: " Thằng nhãi người thật sự là buồn cười, ta ở đâu tìm được bảo bối này, phải hướng người bầm báo hay sao!"

" Thúi lắm!"

Xích Đồng Ngưu Ma tức giận bưng bưng, mắng to một tiếng, lại nói: " Huyền Âm Cầu vẫn là chí bảo của Cuồng Ngưu đại ca, từ sau khi hấn chết thì bọn tại hạ vẫn không tìm ra, không nghĩ tới cũng ở trong tay người. Người này là ma tộc cấp thấp hèn hạ, có dám ngay trước mặt mọi người mà nói, Cuồng Ngưu đại ca ta làm sao mà chết!"

" Ta...ta nào biết Cuồng Ngưu đại ca chết như thế nào chứ!" Hoàng Thử Lang đỏ mặt phản bác lại một câu, chỉ tiếc thoát nhìn không có chút khí lực nào.

Xích Đồng Ngưu Ma hiển nhiên đang nổi giận, vừa nghe ngữ khí của Hoàng Thử Lang, lập tức tiến một bước bức bách nói: " Cuồng Ngưu đại ca sau khi chết, trên người mùi hôi thối trần trần làm sao cũng không thể tiêu tán, lúc bắt đầu bọn tại hạ vẫn cảm thấy kỳ lạ, bây giờ nhìn thấy tên ti vi này xuất ra Huyền Âm Cầu, ta mới hiểu được, Cuồng Ngưu đại ca nhất định là bị tên ma tộc ti vi hèn hạ người đánh lén mà chết, có phải không?"

" Ta...ta..." Hoàng Thử Lang cũng giống như bị khơi trúng chỗ đau, sau nửa ngày, cuối cùng không thể nói ra được một câu phản bác.

" Người này tên ti liệt đề đẳng ma tộc(ma tộc cấp thấp), còn không mau đền mạng cho đại ca ta!" Xích Đồng Ngưu Ma vừa thấy Hoàng Thử Lang như vậy, càng thêm nhận định suy nghĩ trong lòng, hấn phần nộ trùng thiên

quát to một tiếng, liền trực tiếp vươn hai tay, như muốn xé tan Hoàng Thử Lang thành mảnh nhỏ.

Hoàng Thử Lang dĩ nhiên cũng là hạng người cảnh giác, tình huống trước mắt không đúng, hắn liền chuẩn bị né tránh. Lúc này nhìn thấy hai tay của Xích Đồng Ngưu Ma đánh úp lại, thân thể hắn lưu lưu vừa chuyển, liền ưỡn núp tại phía sau vị thị nữ còn chưa kịp rời đi.

"Đê đẳng ma tộc ti liệt, đền mạng cho Cuồng Ngưu đại ca ta, Huyền Âm Cầu của ta!"

Xích Đồng Ngưu Ma đối với hành vi của Hoàng Thử Lang phi thường phần khải, tiếp tục quát to một tiếng, hắn nhìn thấy Hoàng Thử Lang tránh né, cư nhiên đã nổi lên chủ ý với Huyền Âm Cầu. Bàn tay hắn xuất ra, đã trực tiếp đánh về phía thị nữ của mấy tiểu hồ ly.

"Hừ!"

Xích Đồng Ngưu Ma nghe được bên tai truyền đến một tiếng hừ lạnh, trong lòng hốt nhiên trầm xuống, cảnh giác dâng lên, nhanh chóng thu hồi bàn tay đang chụp về phía Hoàng Thử Lang, quay về sau nghênh đón.

Tốt lắm, Xích Đồng Ngưu Ma không hổ là ma tộc thân kinh trăm trận, một lần ngăn này, vừa lúc ngăn trở bàn tay Ngọc Hồ vừa trao tới.

Vấn đề cuối cùng, người ngăn hay không ngăn thì cũng không có gì khác nhau, bởi vì cánh đánh của Ngọc Hồ, vốn là thuần túy dùng cứng đối cứng, nếu so thân thể rắn chắc, hắn là thuần túy bạch ngọc dung hợp cực phẩm hắc ngọc, phải so sánh với thân thể mềm dẻo, hắn đã sớm dung hợp Tức Nhưỡng, toàn thân có thể tùy tiện biến hình.

Như vậy đối đầu, Xích Đồng Ngưu Ma đừng nói là từng nhìn thấy qua, căn bản không hề nghĩ ngợi qua, nói đơn giản một chút, hai người không cùng một cấp bậc.

Cho nên Ngọc Hồ đánh một trảo, toàn thân Xích Đồng Ngưu Ma ma công dễ dàng bị đè ép trở về, thoát nhìn giống như một đứa bé to con mà không biết đánh nhau, bị đánh văng ra, cùng Thân Đồ Lão Tam bị trừng trị ba ngày trước không sai biệt lắm.

Tiểu Khai nhìn Ngọc Hồ gật gật đầu, Ngọc Hồ đánh bật Xích Đồng Ngưu Ma ngã trên mặt đất, chấp tay đứng ở một bên, Tiểu Khai mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng: " Xích Đồng Ngưu Ma, ngươi cũng biết, khi Nghiêm Tiểu Khai ta luyện khí, luôn luôn có một quy củ."

Xích Đồng Ngưu Ma toàn thân không thể nhúc nhích, nhưng không ảnh hưởng nói chuyện, nghe Tiểu Khai nói như thế, vô thức hỏi: " Cái gì quy củ?"

Tiểu Khai thản nhiên nói: " Ngươi có biết hay không, ta là một Ma Luyện Sư?"

Xích Đồng Ngưu Ma gật đầu nói: " Ta tự nhiên biết."

Tiểu Khai lại nói: " Vậy ngươi có biết hay không, khóa Huyền Âm Cầu là thứ gì?"

" Nó...nó không phải là Huyền Âm Cầu hay sao?" Xích Đồng Ngưu Ma vừa nói tới đây, ánh mắt liền đỏ lên: " Nó là bảo bối của Cuồng Ngưu đại ca, là bị Hoàng Thử Lang đáng chết này ám toán!"

" Ngươi thúi lắm!" Tiểu Khai đột nhiên giận tím mặt, một cước đá vào trên mặt của Xích Đồng Ngưu Ma, nhất thời đá cho lỗ mũi của Xích Đồng Ngưu Ma chảy đầy máu tươi: " Đây là sinh ý của ta, biết không? Đây là sinh ý!"

" Sinh...sinh ý..." Mũi của Xích Đồng Ngưu Ma đau đớn, nhưng đang ở dưới mái hiên nhà người, giờ phút này vô lực hoàn thủ, cả lửa giận cũng hạ xuống rất nhiều.

" Người còn giả bộ hồ đồ, gọi con mẹ người còn giả bộ hồ đồ!" Tiểu Khai xuất ra tác phong lúc độc đả Thiên Yêu, hướng Xích Đồng Ngưu Ma một trận quyền đấm cước đá, đánh cho Xích Đồng Ngưu Ma đôi mắt đều là kim tinh, trên người từng cơn đau đớn, phải biết rằng giờ phút này Tiểu Khai không có vận khí công lực, mà công lực của Xích Đồng Ngưu Ma lại bị phong bế cũng chỉ còn là thân thể phàm thai, bị đánh như vậy, dĩ nhiên là không sao chịu nổi: " Lão tử là một nghệ thuật gia, hiểu không? Nghệ thuật gia! Lão tử không phải đồ phụ(kẻ khát máu), người dám phá hư nghệ thuật sáng tác của lão tử, thì đã phá hư quy củ của ta!"

" Ta...ta...ta..." Xích Đồng Ngưu Ma đã muốn khóc, hăn bỗng nhiên phát hiện, vị Nghiêm đại sư này không giống đại sư, lại giống như là lưu manh, làm gì có đại sư ra tay đánh người kiểu như vậy, hơn nữa...ách...còn nói lời thô tục.

Ma tộc khắp sân nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, phảng phất tới lúc này mới phát hiện, vị Nghiêm đại sư luôn luôn có phong phạm không chút sợ hãi kia thế nhưng còn có một mặt thô lỗ như vậy.

Đầu của Xích Đồng Ngưu Ma đầy máu, thân thể cao bốn thước chỉ toàn xanh tím bầm đen, người này đã mất đi khí lực của lão đại, rốt cuộc nói ra một câu: " Ta...ta...ta trăm năm trước đã không còn nói lời thô tục như thế nữa..."

Tiểu Khai vốn đang đánh người đến thật sảng, không nghĩ tới cứ nhiên nghe được nhiều từ ngữ có nhiều kịch vui như thế, làm cho hăn " vèo" một tiếng, cười ra tiếng, tay chân không tự chủ cũng ngừng lại.

" Bỏ đi, tha cho người." Tiểu Khai phát tay: " Người không biết không tội, Ngọc Hồ, cho hăn đi xuống."

Xích Đồng Ngưu Ma vất vả đứng lên, đang muốn bước đi, đột nhiên phác thông ngã xuống, có thể thấy được trận đòn vừa rồi không nhẹ, hăn lại

đứng lên, nhin không được chột nổi lên sự bi phẫn đầy mình, lão đảo đi tới phía trước vài bước, quay đầu lại mắng: " Nghiêm Tiểu Khai, ta nhất định sẽ báo thù!"

Con mắt Tiểu Khai nhất thời chột sáng: " Người muốn báo thù?"

" Đúng vậy!" Xích Đồng Ngưu Ma cắn răng nói: " Ngưu Ma gia tộc chúng ta, cùng người không chết không ngớt."

" Nhưng...nhưng người không phải là võ sĩ dưới tay của Đông Phong Ẩn Tê Bì đại nhân hay sao chứ?" Tiểu Khai kinh ngạc nói.

" Hừ...hừ...đó là quá khứ." Xích Đồng Ngưu Ma càng tức giận: " Tê Bì đại nhân làm sao để ý tiểu nhân vật như ta, thời điểm hữu dụng thì dụng, vô dụng thì một cước đá đi."

" Nga, vậy càng phương tiện." Tiểu Khai vỗ vỗ tay, đối với Ngọc Hồ nói: " Xử lý hẳn."

Ngọc Hồ cung kính đáp lời, trực tiếp đánh ra một chưởng, nhất thời chụp vào vào đầu Xích Đồng Ngưu Ma não tương tung tóe.

Này chỉ một chút động tác mau lẹ, quả nhiên là xuất ngoài dự đoán, mặc dù hôm nay mọi người đã bị những chuyện xuất ra bất tận làm cho thần kinh chấn kinh thật nhiều, nhưng nhin không được sợ hãi hô lên: " Lại giết người rồi!"

" Đúng vậy, đích thật là giết, chẳng những giết, hơn nữa lần này không chữa chút mặt mũi cho Ngưu Ma gia tộc, Ngọc Hồ đưa tay xuất chiêu, trực tiếp đem ma châu của Xích Đồng Ngưu Ma nắm ở trong tay, chỉ nhìn như đang tùy ý sờ một cái, mấy viên ma châu liền lập tức hóa thành phấn.

Bụi phi yên diệt, hình thần tiêu tan...

Hơn nữa tất cả động tác, đều sạch sẽ lợi lạc, một chút cũng không ướt át bẩn thỉu!

" Các người...các người vừa rồi không phải nói sẽ buông tha cho hắc sao?" Dưới đài lại có người không sợ chết.

Tiểu Khai lạnh nhạt nhìn lướt qua, cũng không tiếp tục giết người, ngược lại thật kiên nhẫn giải thích: " Đúng vậy, ta là định buông tha cho hắc, nhưng các người có nhìn thấy hay không, hắc không ngờ lại uy hiếp ta đó."

" Ngài...ngài nói là câu kia của hắc...Ngưu Ma gia tộc cùng ngài không chết không ngớt?"

" Xem ra trí nhớ của người cũng được a." Tiểu Khai nói: " Người đã biết, con người của ta rất sợ phiền toái, cho nên vì tránh cho sự kiện không chết không ngừng này phát sinh, ta nghĩ giết hắc thì tốt hơn, người nghĩ thế nào?"

Người nọ dưới đài rốt cuộc cũng không ngốc, biết vị Nghiêm đại sư am hiểu về mặt chuyển đổi, mặt cười giết người, cho nên rút súc cổ, không dám nói: " Kia chỉ là trường hợp mà Xích Đồng Ngưu Ma thuận miệng gỡ gạc mà thôi." Nhưng hắc lại ngược lại khen tặng một câu: " Ngài thật sự là một người thông minh."

Tiểu Khai cười a a vòng vo trở về, xem ra đối với những lời này tương đương tác dụng.

Đương nhiên, vượt mông ngựa giới thế nào cũng không đại biểu Nghiêm đại sư tới đó thì dừng lại, bởi vì Ngọc Hồ đã giương giọng lên tiếng: " Từ Đồng Ngưu Ma, đứng ra cho ta!"

Thuận theo giá thế, Nghiêm đại sư vừa mới thi triển ra thủ đoạn lôi đình, lại còn muốn đem sự tình truy cứu tận cùng.

Có ma tộc cần thận đã phát hiện, Tử Đồng Ngưu Ma thân cao bốn thước đã lặng lẽ rút súc cổ, hạ ý thức ngồi xồm xuống.

Nhưng là người yếu thế, không có nghĩa là không còn việc gì nữa, bởi vì Ngọc Hồ lại đang thúc giục: " Chính mình đứng ra! Còn cần ta nói lần thứ hai sao?"

Tiểu Khai giơ hai tay, thực tùy ý xoa xoa tay. Ánh mắt như vô ý như vô tình, ở mỗi phiên khu vực dừng vài giây, sau đó lại lạnh nhạt dừng lại chỗ những người dưới đài. Bộ dáng và thần thái này của hắn, thoát nhìn tuy là nhàn nhã đi chơi vô cùng, nhưng kết hợp với thủ đoạn lôi đình vừa rồi, lại có một cảm giác áp bách nói không nên lời.

Tựa như trước mặt người có một vị cao thủ cao cao tại thượng, hắn tùy ý mỗi một câu, đều có thể làm cho người cảm giác được áp lực thâm trọng.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Tử Đồng Ngưu Ma chậm rãi ưỡn ngực, trầm giọng nói: " Làm gì?"

Tiểu Khai cười tủm tỉm chiêu ngoắc: " Đi tới, đến trên đài."

Tử Đồng Ngưu Ma trong lòng đem đệ đệ chửi mắng đến ngập đầu, nhưng mặt ngoài còn phải ưỡn ngực, một bộ dáng không sợ hãi, hùng hùng hổ hổ đi lên đài, hét lớn một tiếng: " Người muốn như thế nào?"

Tử Đồng Ngưu Ma xem như là cao đẳng ma tộc có địa vị, cùng Chuẩn đại nhân là một cấp bậc tồn tại, mặc dù với cả ma giới mà nói, cũng không tính được là gì. Nhưng ở tại ma giới mỗi một khu vực, hắn khẳng định cũng giống như Chuẩn đại nhân, có địa vị nhất định.

" Địa vị của người tại Ngưu Ma tộc như thế nào?" Tiểu Khai cười nói.

" Hừ, còn trùng hợp." Tử Đồng Ngưu Ma ngạo nghễ nói: " Bình thường bình thường, gia tộc thứ ba."

" Vậỵ tốt." Tiểu Khai nở nụ cười: " Xem ra sự tình còn không quá phiền toái."

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 3: Tri Chu Mỹ Nữ (Con Nhện Mỹ Nữ)

Tử Đồng Ngưu Ma giành nói trước: " Nghiêm đại sư, đệ đệ ta đắc tội người, là do hãn tự chuốc lấy, với ma giới thực lực vi tôn này cũng không là gì, nhưng đại sư người tìm ta, là ý tứ gì?"

" Không có ý tứ gì a, tìm người tâm sự, chẳng lẽ không được?"

Tiểu Khai lạnh nhạt cười, bộ dáng kia thật muốn tiêu sái bao nhiêu thì tiêu sái bấy nhiêu. Người không rõ lý thì thoát nhìn, có lẽ còn nghĩ đến, hãn đang đợi một lão bằng hữu, sau đó chuẩn bị đàm đạo một phen.

Tử Đồng Ngưu Ma không tự ti không kháng cự nói: " Ta cùng với đại sư không có quan hệ, nói chuyện phiếm có lẽ không cần đâu."

" Không có quan hệ?" Tiểu Khai bỗng nhiên cười sáng lạn, vỗ tay nói: " Ý tứ của người, ta không giải thích được, có lẽ bây giờ người cũng không so đo với ta, chuyện tình vừa rồi của tiểu đệ người đâu."

Tử Đồng Ngưu Ma nhanh chóng gạt đầu: " Đương nhiên."

" Nhưng..đó là thân đệ đệ của người nga." Tiểu Khai lắc đầu nói: " Người sẽ không niệm một chút huynh đệ thâm tình sao?"

Tử Đồng Ngưu Ma nuốt ngụm nước bọt, trầm giọng nói: " Ma giới từ xưa cường giả vi tôn, ta tự nhiên sẽ không vì hãn đắc tội cường giả, đại sư cứ yên tâm."

" Người nói rất khá." Tiểu Khai thở dài, như cố ý như vô tình nhìn nhìn Tử Đồng Ngưu Ma đang vô thức bóp chặt nắm tay: " Nhưng ta lại không tin tưởng, người nói nên làm thế nào mới tốt?"

Trong lòng Tử Đồng Ngưu Ma run lên, cố gắng trấn định nói: " Đại sư muốn làm sao bây giờ?"

Tiểu Khai nở nụ cười: " Ba ngày trước ta nghe Chuẩn đại nhân nói, ma giới có một loại tên là Thiên Ma Độc Thệ, không biết người có nghe qua hay không?"

Lời này nói ra kỳ thật có điểm khắc bạc, có chút ma tộc nhện không được quay đầu nhìn Chuẩn đại nhân, Chuẩn đại nhân vẫn không chút phản ứng trên nét mặt, phảng phất căn bản không chút liêm sỉ, cư nhiên lập tức gật đầu phụ họa nói: " Đại sư nói đúng, quả thật có chuyện này."

Tiểu Khai cười đến thập phần sáng lạn, nói: " Đã như vậy, Chuẩn đại nhân, người không ngại nói ba ngày trước chuyện gì xảy ra được không?"

Chuẩn đại nhân lập tức nói: " Ba ngày trước, ta không cẩn thận đắc tội đại sư, vì vậy phát hạ Thiên Ma Độc Thệ, thề sẽ không cùng đại sư đối nghịch, cho nên người xem, chúng ta bây giờ hợp tác khoái trá cỡ nào, ha ha."

Hắn cũng không phải không biết xấu hổ, chỉ là hôm nay thu tiền vé có chút phong hậu, mà thực lực Tiểu Khai triển lãm ra, lại thật sự quá khủng bố, muốn nói trong lòng hắn không một chút sợ hãi, thì cũng không phải, nhưng xem trọng mặt mũi của tiền tài ngọc thạch tinh phẩm trước mắt này...nhìn một chút a!

Tiểu Khai gật đầu nói: " Đã như vậy, theo quy củ kia làm việc đi."

" Không có khả năng!" Tử Đồng Ngưu Ma kêu lên một tiếng sợ hãi, vẻ mặt phần nhiên. Chuyện tình Chuẩn đại nhân và Tiểu Khai tiếp xúc, mấy

ngày nay tại Ác Ma Thành truyền khai, có thể nói ở đây mỗi một ngày đều biết, lúc ấy Chuẩn đại nhân lập thế, đó là ma giới tối ác độc không thể trái nghịch lời thề. Đối với ma tộc bình thường mà nói, phát ra loại độc thế này là một vũ nhục rất lớn, huống chi Tử Đồng Ngưu Ma lại là nhân vật có chút địa vị.

Cho nên hẳn không hề nghi ngờ, liền trực tiếp cự tuyệt yêu cầu này của Tiểu Khai.

Ngọc Hồ dừng lại, lớn tiếng quát: " Dám vi nghịch ý tứ của chủ nhân, đáng chết!"

" Hừ, ta cũng không tin, ma giới làm sao để cho các người càn rỡ như thế!"

Lời nói đến đây, đương nhiên chỉ có đánh nhau, Tử Đồng Ngưu Ma ra tay, còn hơn đệ đệ hẳn mấy cấp bậc, chỉ thấy hẳn hét lớn một tiếng, căn bản không đợi người bên Tiểu Khai nói thêm điều gì, liền trực tiếp hoa hai tay lên, niệp xuất ra một chỉ lên không trung, dò phù lục thiêu đốt, hẳn liền quát lên: " Thiên địa có càn khôn, âm dương phán ngũ hành, kim mộc thủy hỏa thổ, trốn vào huyền cảnh!"

" Ma Huyền Thuật!"

Chúng ma tộc vừa nhìn thấy thủ đoạn, đều kinh hô nói ra.

Tiểu Khai khẽ cau mày, lặng lẽ lật sách tra xét một chút Ma Huyền Thuật, vừa hiểu rõ, Ma Huyền Thuật sinh tích cực kỳ, tựa như hẳn giả trang thành Ma Luyện Sư, trong ma giới dù thật lâu trước kia có bản ghi chép, nhưng gần gần năm nay, vẫn ít có thủ đoạn như vậy hiện thế.

Loại thủ đoạn này căn bản là trụ cột của trận pháp, rồi lại gia nhập rất nhiều thiên môn thủ pháp, khiến cho phù lục tự nhiên, có thể lập tức làm cho người thi thuật ở phạm vi lớn chung quanh, trong nháy mắt bao phủ

trong đó. Lợi hại nhất chính là một khi thi triển ra, thì giống như là kỳ môn độn giáp, có uy lực lạ thường, nhất là người thi thuật có thể tùy thời đem hư tượng trong huyền cảnh chuyển thành thủ pháp công kích thực chất, làm cho kẻ khác không thể đề phòng!

Muốn phá giải loại thủ pháp này, đối với người bình thường mà nói, đích xác tương đương khó khăn.

Chỉ là, thủ đoạn này đối với Tiểu Khai mà nói, vậy...

Căn bản không đợi Tiểu Khai nói ra, Ngọc Hồ và tiểu hùng miêu đã tiến tới. Trong đó tiểu hùng miêu còn chưa từng ra tay lại tích cực nhất, chỉ là trong tích tắc, tiểu Ảnh lại nháy tới, một đầu ngón tay liều mạng chỉ ra phía trước, vừa chỉ vừa như niệm kinh hét lên: " Phá! Phá! Phá Phá Phá!"

Tinh hoa của Phá Thư ở nơi này, gặp trận phá trận, gặp gió phá gió, được xưng vạn pháp đều có thể phá.

Tiểu hùng miêu mỗi khi nói ra một chữ Phá, thì bên người Tử Đồng Ngưu Ma lại bị tạc một cái, đợi cho mười chữ Phá nói xong, ảo trận bên người Tử Đồng Ngưu Ma đã bị tạc nổ sạch sẽ, Ngọc Hồ vừa lúc ở mặt sau tiến lên, trước khi Tử Đồng Ngưu Ma có phản ứng gì trước, đã dễ dàng bóp lấy cổ hãn.

Rất nhiều ma tộc đều mở to hai mắt nhìn, muốn nhìn xem đầu của cao đẳng ma tộc có phải đã bị bóp nát hay không.

Dù sao, này coi như là một loại thử nghiệm khó được.

" Dám đối nghịch cùng chủ nhân, giết không tha!" Ngọc Hồ lạnh lùng hừ khê, liền cao cao giơ chưởng tay chụp xuống, nếu như bị hãn đánh trúng, không khó tưởng tượng Tử Đồng Ngưu Ma và Xích Đồng Ngưu Ma cũng giống nhau, sẽ có kết cục não tương tan nát!

" Người dám giết ta!"

Tử Đồng Ngưu Ma trong phút chốc tâm trạng lạnh lẽo, trong lúc cấp thiết hét to lên: " Người nếu giết ta, ma giới cực bắc quân chủ Thiên Huyền Yêu Vương đại nhân tuyệt đối sẽ không buông tha các người!"

Ngọc Hồ dừng lại, dùng ánh mắt hướng Tiểu Khai thỉnh lệnh.

Tiểu Khai chỉ bĩu môi, cười nói: " Vì cái gì các người mỗi khi chết đến nơi, đều nói ra những câu nói như vậy. Chẳng lẽ các người nghĩ Nghiêm Tiểu Khai ta, lại sợ cái gì mà Thiên Huyền Yêu Vương sao? Thật sự là một đám người tội nghiệp, cho dù Bắc Yêu Vương muốn cứu người, người cũng không phá hư được quy củ của ta!"

" Nghiêm đại sư quả nhiên sâu dày phong phạm của một đại sư!" Hoàng Thử Lang vẫn đứng bên cạnh nghe nói như thế, lập tức liền chụp móng ngựa vuốt một cái. Theo hắn xem ra, Tiểu Khai càng mạnh thì hắn càng an toàn. Cho nên một lần tu luyện như vậy, hắn đã mang theo bảy tám phần thành ý vô móng ngựa.

Tiểu Khai cười cười, gật đầu nói: " Ngọc Hồ, động thủ!"

" Phốc!"

Một chương sách sẽ lợi lạc như trước, Tử Đồng Ngưu Ma nào tương nát bấy, Ngọc Hồ lại cầm ma châu của hắn, mắt thấy chỉ cần dùng sức, liền muốn làm cho hắn bị hồn phi phách tán.

Nhưng, lần này lại có người ngăn trở.

" Dừng tay!" Một giọng nữ thanh thúy, mang theo âm thanh sợ hãi vang lên.

Tiểu Khai quay đầu nhìn thấy, từ dưới đi lên một mỹ nữ yêu kiều lả lướt, như Tiểu Khai vẫn luôn bị mỹ nữ vây quanh, thậm chí mỹ nữ luôn cao ngất, nhưng cũng không thể không thừa nhận, trên người cô gái này có hương vị đau đốn động lòng người, đích thật là tương đương thanh tân rung động, nhìn qua không giống ma tộc, mà lại giống như là chính đạo tu chân.

Chúng ma tộc chỉ nhìn thấy ánh mắt Nghiêm đại sư sáng lên, rồi sau đó thay đổi hình tượng lãnh khốc, cười hì hì tiêu sái đi đến bên cạnh mỹ nữ hỏi: "Nàng là?"

Chúng ma tộc toàn bộ ngây ra, đều hiểu ra tự gật gật đầu, trong lòng thầm xác định: "Lúc trước như thế nào cũng không nghĩ tới, Ma Luyện Sư đã có chín vị phu nhân, thì làm sao mà không thích mỹ nữ a!"

"Ta gọi là Huyền Chu Nhi, là muội muội kết bái của Tử Đồng đại ca!" Cô gái kia doanh doanh hướng Tiểu Khai thi lễ, tiện nói: "Đại sư, ngài thực lực hùng hậu thủ đoạn cao siêu, tựa hồ không cần theo tiểu nhân vật như chúng ta qua không được a."

Tiểu Khai phảng phất biến thành một trung niên đại thúc đáng khinh, hai mắt sắc mị mị quét lên người cô gái, liên tục gật đầu nói: "Qua được, qua được a."

Huyền Chu Nhi khiếp khiếp thối lui ra sau, né qua ánh mắt Tiểu Khai quét tới trước ngực, nói: "Nếu là như thế, xin thỉnh Nghiêm đại sư hạ thủ lưu tình, buông tha huynh trưởng ta được không?"

"Nàng nói hẳn là huynh trưởng kết bái của nàng?" Tiểu Khai cười hì hì dò xét nàng một lần: "Ta muốn hỏi, hẳn vì sao lại cùng nàng kết bái?"

"Tử Đồng đại ca là người tốt, vốn Tri Chu nhất tộc(con nhện một tộc) phi thường suy yếu, nhưng Tử Đồng đại ca lần đầu tiên nhìn thấy ta, đã nhận ta làm muội muội, còn giúp chúng ta đuổi đi rất nhiều đối đầu."

Huyền Chu Nhi nói: " Nếu không có Tử Đồng đại ca, có lẽ ta đã sớm bị người...bị người xâm phạm rồi..."

Tiểu Khai càng buồn cười: " Các người đã suy yếu như vậy, hẳn dựa vào điều gì đối đãi với nàng tốt như vậy? Ta xem hẳn bất quá chỉ muốn cùng nàng lên giường thôi, được rồi, người đại khái không biết a, nàng trời sinh nội mị, nếu Tử Đồng cùng nàng giao hợp, khẳng định sẽ có ích lợi thật lớn, mà loại giao hợp này phải là hai phương tình nguyện, cho nên hẳn tình nguyện phí chút khí lực để cho nàng tình nguyện theo hẳn, cũng không bắt buộc nàng giao hợp. Lại nói tiếp lão Ngưu này cũng có điểm trí tuệ a."

Lời này nói ra thô lỗ cực kỳ, tiểu mỹ nữ trên mặt đỏ lên, khiếp khiếp nói: " Vô luận như thế nào, Tử Đồng đại ca có đại ân với ta...còn thỉnh đại sư buông nhẹ quý thủ, buông tha cho bốn mạng ma châu của Tử Đồng đại ca, ngày sau...ngày sau ta tất có báo đáp."

Tiểu Khai nhất thời cười ha ha: " Tử Đồng loại phế nhân này, trong mắt nàng cao không lời bàn, nàng làm sao báo đáp ta, lời này căn bản không có thành ý gì a."

Huyền Chu Nhi gấp đến độ nước mắt đều nhanh tuôn ra: " Đại sư, ta là thật tâm, chỉ cần ngài buông tha Tử Đồng đại ca, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp người."

Tiểu Khai mỉm cười, ánh mắt kia trở nên có chút sắc mê mê, trên người nàng quét tới quét lui, tà tà cười nói: " Nếu phải dùng thân báo đáp thì thế nào?"

" Không được!" Huyền Chu Nhi nước mắt đã lập tức tuôn xuống: " Ta đáp ứng sẽ gả cho Tử Đồng đại ca rồi."

Lời này nói ra, trên Lạc Ưng Giản vô số ma tộc đều cười ha hả, đều suy nghĩ, Tử Đồng Ngưu Ma quả nhiên là muốn mượn cơ hội chiếm sắc đẹp

của người ta, đáng tiếc tiểu mỹ nữ này vô cùng tinh khiết, cứ nhiên ngay cả điểm này cũng nhìn không ra.

Tiểu Khai nói: " Nếu ta đưa mấy viên ma châu này cho nàng, nàng định làm sao bây giờ?"

Huyền Chu Nhi vẻ mặt kiên nghị nói: " Ta sẽ ngày ngày mang hắc đi tu luyện, dùng bốn mạng nguyên thần tư dưỡng hắc, đợi hắc từ từ luyện xuất hình thể, khôi phục thực thân, sau đó gả cho Tử Đồng đại ca, báo đáp ân đức của hắc."

Tiểu Khai nói: " Nếu đem ma châu hủy diệt?"

Chu Nhi nước mắt dịu dàng nói: " Ta đây chỉ có thể đương trường tự sát, làm bạn với Tử Đồng đại ca dưới cửa tuyền, mong rằng đại sư niết toái luôn ma châu của ta, đừng cho ta cơ hội tu luyện một lần nữa, nếu không ta sợ sẽ có một ngày hối hận."

Tiểu Khai âm thầm tán thưởng, giờ phút này nhưng thật ra không muốn để cho nàng chết, ánh mắt hắc phiêu phiêu nơi nơi, bỗng nhiên thấy Ngọc Hồ đứng ở một bên, nhin không được cao hứng một ý niệm tạo ra một kịch bản trong đầu, cười nói: " Cũng được, ta sẽ cấp cho nàng một cơ hội."

Huyền Chu Nhi mừng rỡ: " Đại sư mời nói."

" Kia không được." Tiểu Khai nói: " Nếu ta nói, nàng phải đáp ứng, nếu không, ta kiên quyết không nói."

Huyền Chu Nhi ngạc nhiên nói: " Nhưng là ta không biết người muốn nói gì, bảo ta làm sao đáp ứng đây?"

Tiểu Khai thản nhiên nói: " Tóm lại, người đáp ứng thì ta nói, nàng không đáp ứng, ta sẽ lập tức bóp nát ma châu của Tử Đồng, sau đó tiếp tục luyện khí."

Huyền Chu Nhi tức giận đến cả người phát run, răng cắn chặt môi, tự hỏi hồi lâu, rốt cuộc gật đầu nói: " Ta đáp ứng."

" Tốt lắm." Tiểu Khai nói: " Phát hạ Thiên Ma Độc Thệ."

Thần tình Huyền Chu Nhi tuyệt vọng, trong lòng biết Thiên Ma Độc Thệ này, vô luận đối phương đưa ra yêu cầu gì, chính mình cũng chỉ có thể làm theo, thái độ này của Nghiêm đại sư hẳn, có lẽ chuyện muốn mình làm, là bi kịch nhân gian cho dù là trong ác mộng cũng không nằm mơ thấy được.

Nhưng cho dù vậy, chỉ cần suy nghĩ một chút phải báo đáp ân đức của Tử Đồng, nàng đành quỳ xuống, bắt đầu thề.

Bầu trời kiếp vãn dày đặc, phảng phất như đang chứng kiến Thiên Ma Độc Thệ không thể không ứng này, ngay cả phần đông ma tộc dưới đài, đã ẩn ẩn có chút động dung.

Huyền Chu Nhi phát xong độc thệ, xoa xoa nước mắt trên mặt, vẻ mặt ngược lại kiên nghị hơn rất nhiều, nói: " Đại sư mời nói."

" Nàng không cần khẩn trương." Tiểu Khai cười a a kéo Ngọc Hồ: " Đây là người hầu của ta, tên là Ngọc Hồ."

" Chủ nhân, ngài đây là..." Ngọc Hồ kinh ngạc nói.

Tiểu Khai không để ý tới hẳn, nói với Huyền Chu Nhi: " Nàng thấy hẳn tướng mạo thế nào?"

Huyền Chu Nhi nhìn sắc mặt của Tiểu Khai, cẩn cẩn thận thận nói: " Tướng mạo của hẳn...Mặc dù đích xác xấu xí một chút, nhưng cũng...ân, nhưng cũng có một cỗ anh hùng khí khái."

Tiểu Khai nghe được cười ha ha, vỗ tay nói: " Như thế tốt nhất, ta muốn nàng làm một việc, đó là gả cho vị người hầu này của ta, làm vợ của hắn, tối hôm nay, ta chủ trì hôn lễ cho các người!"

Ngọc Hồ chấn động, giữ chặt Tiểu Khai: " Chủ nhân, chuyện này vạn vạn không được..."

Nhưng Huyền Chu Nhi lại tiếp lời rất nhanh: " Tuân mệnh."

Tiểu Khai cười hì hì giữ chặt Ngọc Hồ: " Người có biết hay không, Huyền Chu Nhi phát hạ Thiên Ma Độc Thệ?"

Ngọc Hồ gật đầu.

" Vậy người có biết nếu vi phản lời thề sẽ thế nào không?"

Ngọc Hồ lại gật đầu.

" Ba" Tiểu Khai vỗ tay một cái: " Vậy là được rồi, nếu người không muốn nhìn thấy nàng phản lời thề mà chết, vậy chỉ có thể cùng nàng động phòng thôi."

Tiểu hùng miêu ha ha cười một trận, quả thật sắp cười đến nằm dài trên mặt đất.

Tiểu Khai nhìn Ngọc Hồ cười nói: " Nhạ, còn không mau đưa tân nương tử của người đi xuống?"

Ngọc Hồ luôn luôn đối với Tiểu Khai tuân tòng tuyệt đối, huống chi chuyện này quan hệ đến tính mạng nữ hài tử người ta, lập tức không dám chậm trễ, quy củ đi qua nói: " Nương...nương tử, chúng ta đi xuống thôi."

Gương mặt ngọc của Huyền Chu Nhi đỏ hồng, trong lòng vừa phần nộ lại là sỉ nhục, nhưng suy nghĩ một chút thì chuyện này so với chính mình tưởng tượng còn thoải mái hơn nhiều, rồi lại không có đường giải thoát,

trong lòng nàng biết Thiên Ma Độc Thệ không thể trái lời, nhịn không được ngẩng đầu nhìn xem Ngọc Hồ ngay cả ngũ quan đều không có, hai gò má đầy đặn, trong lòng một trận hoảng hốt: " Từ nay về sau, hắn là phu quân của ta sao?"

Ngọc Hồ vừa mới có giới tính, đối với nam nữ ở chung quả thật hoàn toàn không biết, xem nàng vẫn bất động, lo lắng phá hủy đại sự của Tiểu Khai, hai tay ôm nàng, vác ngay lên vai, bước ra bên cạnh vài bước. Huyền Chu Nhi thét lên một tiếng kinh hãi, nhất thời ở giữa không trung tay nắm chân đá, nhưng Ngọc Hồ toàn thân cứng như sắt thép, làm sao nàng có thể rung chuyển?

Trải qua một trận nháo như vậy, Tiểu Khai vốn có hình tượng bá đạo hung hăng, tựa hồ phai nhạt đi một ít, dù sao mắt nhìn thấy một người hào sảng thích đùa người, so với vị cường thế cao cao tại thượng, đã làm cho người thường cảm giác được thân thiết hơn nhiều.

Thậm chí ngay cả Hoàng Thử Lang siểm nịnh cười thỉnh Tiểu Khai tu bổ ma khí, chúng ma tộc cũng đi theo nịnh nọt vài câu.

Tiểu Khai từ trong tay thị nữ tiếp nhận Huyền Âm Cầu, cũng không tiếp tục nói lời thừa với đám ma tộc, trực tiếp bắt đầu vận dụng Di Lạc Thần Quyết màu đỏ nguyên lực, đem ma lực của Huyền Âm Cầu hấp thu toàn bộ vào trong Di Lạc Chi Tâm.

Đối với Huyền Âm Cầu, thời điểm Tiểu Khai tu bổ, đã thận trọng chút ít, ít nhất cũng không phải tùy ý như hai lần trước. Dù sao một hình cầu nhỏ, luyện ra công kích và hương vị ăn mòn của nhược thủy, uy lực đã không thể khinh thường.

Mặc dù đồng dạng là trình tự cố định " chuyển hóa" và " dung hợp", nhưng khống chế lực lượng, hắn phải cẩn thận rất nhiều.

Một tia ti, từng chút một hấp xuất ra ma khí của Huyền Âm Cầu, hẳn không chế tốc độ hòa tan của viên cầu, rõ ràng đã so với hai lần trước chậm hơn rất nhiều. Hơn nữa sau khi viên cầu hoàn toàn hòa tan, Tiểu Khai ngoại trừ dùng công lực bảo trì hình thái không thay đổi, còn lộ ra tâm thần, đem tất cả cấu tạo trong viên cầu đều quen thuộc qua một lần, sau đó mới cẩn thận tổng xuất ma khí, thông thả chữa trị tổn hại của Huyền Âm Cầu.

Sau nửa ngày, Huyền Âm Cầu dĩ nhiên chữa trị hơn phân nửa.

Nhưng ở thời điểm này, Tiểu Khai bỗng nhiên giật mình, cảm giác uy lực tất yếu của hình cầu, lại thêm vào một chút gì đó.

Thêm cái gì đây? Đương nhiên là trận pháp và phù hào, trận pháp trên thế giới Tiểu Khai biết mặc dù không nhiều lắm, nhưng trong tinh đồ của Diệt Thế Chi Môn, Tiểu Khai đã nhìn thấy qua vô số trận pháp.

Hòa thượng dĩ nhiên niệm kinh giới, nhưng người từ bên ngoài nhìn vào nhiều trận pháp thì có thể dụng một ít hay không?

Hơi trầm ngâm một lát, Tiểu Khai chợt hai tay điều động, với động tác kỳ lạ nào đó, trên viên cầu Huyền Âm, tăng thêm những phù hào huyền diệu nào đó mà chúng ma tộc xem không hiểu.

Đương nhiên, từ Diệt Thế Chi Môn tìm hiểu trận pháp đồ án và tinh đồ, làm sao mấy người ma giới này có thể xem hiểu được.

"Thương!"

Thật lâu sau, Huyền Âm Cầu bỗng nhiên phát ra một tiếng vang như sắt thép. Tại Tiểu Khai thầm thở dài, tăng thêm mấy trận pháp, lực công kích lại bay lên thêm mấy cấp bậc, chúng ma tộc đều cả người phát run phát hiện, vô số lôi điện lực từ trên không trung cuồn cuộn rơi xuống viên cầu, hình cầu kia phóng xuất ra uy áp, càng làm cho những ai có công lực kém cỏi, có loại khủng hoảng như sắp độ ma kiếp!

" Khách sát! Khách sát!"

Lôi điện mang theo uy áp vô tận rơi xuống, kích xuống đất trống trước ánh mắt của chúng ma tộc, cũng không có xuất hiện chuyện như mọi người suy nghĩ là

vang lên tiếng vang chấn động thật lớn. Lôi điện chỉ phát ra dòng điện va chạm một thanh âm rít nhẹ, đã hoàn toàn không vào tới sâu trong lòng đất...

" Không phải đâu, dường như không có uy lực gì a?"

Một ma tộc có chút không thể tin như mắt, tựa hồ thuần nhiên không thể tin tưởng, lại có thể sinh ra một ma khí có uy lực kém cỏi đến như thế. Hẳn thậm chí có chút ý định như muốn bay lên, trực tiếp rơi xuống chỗ lôi điện đánh trúng khối khu vực kia để nhìn cho đến tột cùng. Nhưng sau khi hai chân hẳn mới rơi xuống đất, đã hoảng sợ phát hiện, hai chân mình giống như đập trúng bùn nhão, chỉ hơi điểm lực trên mặt đất, cả người liền lập tức chìm hẳn xuống!

Nguyên lai một mảnh núi đá mặt đất cứng rắn, đã hoàn toàn hóa thành bụi phấn!

Ma tộc kia trong óc hiện lên một ý niệm khiếp sợ trong đầu, lập tức đề khí phi thân lên, hoàn toàn không có chút hình dáng gì, nhanh chóng quay thân trở lại, đem chính ma khí đặc ý của mình cầm chặt trong tay, chỉ chờ Nghiêm đại sư tiếp tục tu bổ thì sẽ là người thứ nhất cướp đường xông lên đài!

Hoàng Thử Lang hiển nhiên không để ý ma tộc vừa rồi, chỉ lo thăm dò uy lực chính thức của Huyền Âm Cầu. Hẳn có thực lực nông cạn, chỉ là cảm giác được Huyền Âm Cầu căn bản không công kích chính mình, nhưng có thể làm cho hẳn sinh ra cảm giác tâm lạnh như băng, liền đối với lần này tu bổ của Tiểu Khai, cảm giác được mười hai vạn phần vừa lòng.

Cười cười siểm mị, Hoàng Thử Lang cung kính thi lễ với Tiểu Khai, nói: " Đại sư, Huyền Âm Cầu này chữa trị xong rồi?"

Tiểu Khai cũng không có trực tiếp trả lời hẳn, mà là hỏi ngược một câu: " Người cho rằng, ta ra tay là thất bại sao?"

Trên mặt Hoàng Thử Lang nhất thời cười tươi như hoa, gật đầu cúi người cười vui vẻ không thôi, trả lời: " Đây, đại sư là đại nhân vật, lại sử dụng độc môn bí thuật luyện khí, quả quyết sẽ không xuất hiện chuyện thất bại. Hơn nữa tiểu nhân xem Huyền Âm Cầu được đại sư chữa trị một phen xong, sẽ giống như ma khí được chữa trị lúc đầu, đã tăng lên cấp bậc. Đại sư đúng là đại sư a, không ai có thể so sánh!"

Tiểu Khai chỉ cười, nói: " Từ hôm nay bắt đầu, Huyền Âm Cầu có tên là Huyền Âm Sát Lôi Cầu, tiến vào cấp bậc ma khí cao nhất!"

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 4: Ngọc Diện Hồ Ly (Toản)

" Cao nhất ma khí!"

Chúng ma nghe nói như thế, tất cả đều không thể tự chủ hít sâu một hơi, rồi sau đó cả đám ánh mắt hoặc hoặc trừng nhìn Hoàng Thử Lang, không chút che giấu ý tham lam trong lòng. Có chút ít ma tộc bỏ đi ý niệm tiếp tục quan sát, trực tiếp xoay người đi ra khỏi Lạc Ứng Giản.

Xem thần thái của bọn hắc và giá thể, hiển nhiên là chuẩn bị ở bên ngoài tổ chức người chặn đầu Hoàng Thử Lang, theo cướp đoạt đỉnh cấp ma khí!

Bản thân Hoàng Thử Lang không lưu ý mấy chuyện này, nhìn Huyền Âm Cầu chậm rãi từ trên không trung hạ xuống. Úc không, bây giờ nên có tên là Huyền Âm Sát Lôi Cầu đỉnh cấp ma khí, hắc si mê giương mắt nhìn quả cầu không thôi, phảng phất như xem vị tình nhân sủng ái nhất.

Còn trong đám người đang nổi lên tham luyến, cũng đều hâm mộ tên Hoàng Thử Lang có vận khí này.

Tiểu Khai vẫy vẫy tay, Huyền Âm Sát Lôi Cầu chậm rãi rơi xuống, nhẹ nhàng rơi vào trong tay hắc.

Hoàng Thử Lang vừa nhìn thấy quả cầu hạ xuống, lập tức nhanh chóng bước lên, hướng Tiểu Khai hỏi lấy bảo bối. Nhưng Tiểu Khai cũng khinh thường bĩu bĩu môi, liếc mắt, lạnh lạnh quát: " Ngọc Hồ, giết hắc!"

" Ách!" Hoàng Thử Lang rõ ràng rùng mình, tiếp theo liền muốn phản kháng. So sánh với Ngọc Hồ, quả thật là như trời với đất, ngay cả hấn có phản ứng nhanh nhẹn, nhưng tại thực lực tuyệt đối trước mặt, hấn căn bản cả một chiêu cũng không thể tránh thoát, đã bị Ngọc Hồ khống chế trong tay.

Lại bị bóp cổ, Hoàng Thử Lang vạn phần không cam lòng hỏi: " Đại sư, người vì cái gì muốn giết ta!"

Tiểu Khai lạnh lùng cười nói: " Người xuất ra tang vật tu bổ, để cho ta và Bắc Yêu Vương kết hạ cừu oán, chỉ bằng điểm này, dù chết trăm lần cũng không đủ chuộc tội! Mặc dù..."

Hoàng Thử Lang còn không để cho Tiểu Khai nói chuyện, đã không cam lòng kêu lên: " Người mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ còn e ngại Bắc Yêu Vương! Chẳng lẽ người muốn giết ta, rồi lấy Huyền Âm Sát Lôi Cầu lấy lòng Bắc Yêu Vương đại nhân?"

" Bắc Yêu Vương, ta cần phải lấy lòng hấn sao?"

Tiểu Khai lãnh khốc cười cười, tiếp theo nói: " Mặc dù ta không quan tâm Bắc Yêu Vương, nhưng con người của ta luôn ân oán rõ ràng, cho tới bây giờ đều là dựa theo quy củ làm việc, người đã chọn cho ta phiền toái, cũng chỉ có thể dùng chết chuộc tội!"

" Nhưng..."

" Phốc!"

Hoàng Thử Lang còn muốn biện bác thêm một chút gì, nhưng Tiểu Khai đã sớm đánh ánh mắt ra ngoài. Vừa lúc tay của Ngọc Hồ đã xuất ra, đầu hấn vang lên một tiếng nhỏ, não tương tan nát, ma châu tinh phách liền bị hủy!

Ma tộc toàn trường, lại không tự chủ được im lặng xuống tới.

Vừa mới bọn họ còn tưởng rằng, Tiểu Khai loại người có hình tượng háo sắc, có điều so sánh thì làm cho người ta dễ dàng tiếp cận và cảm thấy thân thiết. Nhưng trong chớp mắt, hắn lại bảo thuộc hạ giết chết thêm một người. Thủ đoạn sắc bén, không kém hai lần trước chút nào.

Hai mặt nhìn nhau, có ma tộc nhin không được nghi vấn trong lòng, liền hỏi: " Nghiêm đại sư, người giết người nọ, Huyền Âm Sát Lôi Cầu bây giờ quy cho ai, sẽ không phải chính người nhận lấy đó chứ."

Tiểu Khai khinh thường liếc mắt, nói: " Các người cũng quá xem thường thủ đoạn của một thiên tài Ma Luyện Sư, loại ma khí còn chưa hoàn toàn thành hình chỉ có nửa thành phẩm, như thế nào có thể nhập vào trong pháp nhãn của hành gia."

Người bên dưới lập tức hỏi tiếp: " Đại sư người chuẩn bị xử trí ma khí này như thế nào?"

" Thứ này." Tiểu Khai chơi đùa viên cầu trong tay, chép chép miệng nói: " Không bằng tặng cho các người bên dưới, như thế nào?"

" Tặng người?"

Phía dưới ma tộc tất cả đều ngẩn người, lập tức hoa nhiên một mảnh.

" Đại sư, đem ma khí này đưa cho ta đi."

" Tặng ta đi, đại sư, ta dùng luyện khí tài liệu đối với người!"

" Tặng ta a!"

Chỉ là một câu, chúng ma tộc tất cả đều hưng phấn lên. Đây chính là đỉnh cấp ma khí a, cho dù trong mắt những cao thủ, cũng đều là tồn tại rất hiếm có. Làm sao có thể làm cho người ta có cảm giác không động tâm.

Cứ như vậy coi như cũng tốt, mỗi khi người trong ma tộc cãi nhau với người bên cạnh, vì muốn tranh thượng phong, thì cãi đến mặt đỏ gân cổ nổi đầy. Mặc dù có là bằng hữu nhiều năm, dưới sự hấp dẫn của đỉnh cấp ma khí, cũng có nhiều người trở mặt vô tình.

Nhân tính vốn như thế, ma tính cũng là như thế a!

Tiểu Khai nhìn thấy phía dưới loạn thành một đoàn, liên tục như sóng mây, mới bảo Ngọc Hồ ra tiếng ngăn lại sự ồn ào của những người đó. Nhìn thấy đám ma tộc này, cả đám đều đang ngẩng đầu chờ mong nhìn mình, Tiểu Khai bỗng nhiên thở dài nói: " Các người nói, ta rốt cuộc đem ma khí này đưa cho ai mới tốt?"

Ma tộc toàn trường trước đó chưa từng có ăn ý, rống lớn một chữ: " Ta!"

Đương nhiên, những âm thanh khác nhau cũng thường vĩnh viễn tồn tại, ít nhất còn có người nói: " Yêm.", có người nói: " ngẫu", cứ nhiên còn có người nói " me". Ông trời, chẳng lẽ nơi này còn có ma tộc người ngoại quốc hay sao?

Tiểu Khai không nói gì lắc lắc đầu, ánh mắt quét lên trong đám người.

Bỗng nhiên, hắn đưa tay chỉ: " Là người, đi lên lấy ma khí đi!"

Bị hắn điểm trúng chính là một nữ tử, thoát nhìn tương đối xinh đẹp. Sự thật chứng minh Tiểu Khai hôm nay có phán đoán đối với mỹ nữ, đã tới một cảnh giới tương đối cao, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp lắc mông đi lên đài, Tiểu Khai thậm chí còn có thể nghe được, ma tộc bên dưới đài đang nuốt nước miếng.

Bờ mông tròn trịa của nàng, lúc bước đi mềm nhẹ lắc lư, có thể câu hồn nhiếp phách. Trước ngực nàng chẳng những lộ ra da thịt tuyết trắng, hơn nữa bộ ngực thật sâu, còn có khả năng chôn cả người vào. Càng quá phận chính là, động tác của nàng ngẫu nhiên hơi mạnh một chút, đứng ngay trước

mặt Tiểu Khai, trước ngực nàng cặp tiểu bồ đào thật lớn. Mặc dù không phải cỡ trần, cũng càng dễ dàng làm cho người xúc động!

Tiểu Khai nháy nháy mắt, căn bản không cho tầm mắt rời đi, làm bộ như mê đắm hô lên: " Lớn quá!"

Phía sau Tiểu Khai, Vô Đối không chút hữu hảo trừng nữ nhân liếc mắt, nói với tỷ muội bên người: " Hừ! Bất quá chỉ là một con Ngọc Điện Hồ Ly, hấn lại dùng vẻ mặt này, tỷ muội chúng ta chẳng lẽ còn kém cô ta hay sao!"

Nữ nhân kia và Tiểu Khai hiển nhiên chưa từng nghe nói như thế, nhất là nữ nhân nhìn thấy vẻ mặt háo sắc của Tiểu Khai, càng nỗ lực vặn vẹo thân hình, muốn dùng tư thái hấp dẫn, để cho Tiểu Khai trầm mê vô ba đào sóng lớn của nàng(dùng chỉ cảnh hùng tráng mạo hiểm) thật mãnh liệt trong lúc đó.

Tiểu Khai si ngốc ngơ ngác, bây giờ cả ánh mắt cũng không động, dường như thật sự là hoàn toàn bị nữ nhân này hấp dẫn.

Gần sát Tiểu Khai, nữ nhân kia nhẹ nhàng vặn vẹo thân thể, với đột xuất vị trí không ngừng cọ sát Tiểu Khai, sau đó dùng thanh âm mà cô ta nghĩ rằng vô cùng hấp dẫn, sâu kín nói: " Nghiêm đại sư, người thật sự muốn đem đỉnh cấp ma khí này đưa cho ta hay sao?"

" Ách.."

Tiểu Khai dường như bị thanh âm này bừng tỉnh, vội vàng cười ha ha, nói: " Đương nhiên, đương nhiên!"

Miệng nói như vậy, tay hấn lập tức như muốn chiếm tiện nghi, nhẹ nhàng phẩy tới bộ vị sâu kín của nữ nhân.

Nữ nhân ánh mắt sâu kín, một tia vui sướng lặng yên dâng lên, lập tức muốn biến mất mà đi.

Nhưng không đợi đến thời điểm kia, nàng bỗng nhiên cảm giác được, tay của Tiểu Khai giống như là dòng điện, nhẹ nhàng đụng chạm vào bên hông nàng ta, thế nhưng làm cho toàn thân cô ta ngứa ngáy, thân thể xụi lơ ngã tới hướng Tiểu Khai, trong cổ họng nàng đã nhịn không được, phát ra một thanh âm rên rỉ đầy xuân ý!

Thôi Tình thủ pháp của thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, vốn là đủ làm cho thiên hạ vô số trinh khiết liệt nữ đều biến thành dâm oa đặng phụ, lại đem đi câu dẫn người có tính trời sinh mị hoặc dâm oa Ngọc Diện Hồ Ly.

Một lóng tay này của Tiểu Khai điểm xuống, thân hình lửa nóng của Ngọc Diện Hồ Ly, lập tức không có chút khống chế ngã đi tới. Tiểu Khai thuận thế xoay một cái, vờn quanh eo của nữ nhân này, ngón tay càng liên tục rung động. Đã mỗi khi hấn điểm ngón tay, nữ nhân này liền không tự kìm hãm được mà rên rỉ một tiếng, chỉ vài lần, nàng đã xuân ý áng nhiên, trong đôi mắt quả thật muốn chảy luôn ra nước.

Tiểu Khai có chút cười nói: " Được rồi, bây giờ cô có thể lấy đi Huyền Âm Sát Lôi Cầu a."

" Ta...ta...ta..muốn, muốn, muốn!" Nữ nhân nhẹ nhàng vặn vẹo thân thể, da thịt toàn thân sớm biến thành màu hồng, xem bộ dáng đã động tình tới cực chí.

Tiểu Khai lại điểm thêm một lóng tay, thời điểm hạ trọng thủ pháp, trên mặt hắn vẫn cười, chỉ chỉ thị nữ của tiểu hồ ly nói: " Muốn, thì người tự mình đi lấy đi!"

" A!...Ách...ác!"

Một đầu ngón tay đi xuống, nữ nhân không có cách nào khác ức chế sự rên rỉ, trực tiếp đã kêu ra tiếng. Thế nhưng nàng không để ý toàn trường trước ánh mắt của mọi người, trực tiếp vươn tay ra, vuốt ve lên người Tiểu Khai.

Dưới ánh mắt của nhiều người, muốn làm ra sự tình như thế...thực hiển nhiên, nữ nhân xuân tâm nhộn nhạo đã đến mức không còn ý thức.

Tay kia...

" Ba!"

Bị Tiểu Khai một chưởng nặng nề hất ra!

Trong sự ngạc nhiên của nữ nhân kia, Tiểu Khai quý quý cười nói: " Đừng háo sắc như vậy ma. Chúng ta còn nhiều thời gian, cam đoan làm cho người vừa lòng đến không thể vừa lòng hơn."

Nữ nhân kia hiển nhiên đã không thể dừng lại xuân triều mênh mông từ trong nội tâm, Tiểu Khai chụp mở tay nàng, nàng vẫn cứ thiếp thân tại người hấn, trong ngữ khí kiêu ngâm nỉ non nói: " Không...không...ta...muốn...muốn...ngay bây giờ..."

" Bây giờ?" Tiểu Khai ngón cái ngón trỏ làm ra hình chữ bát, cười sờ sờ cằm, có chút châm chọc: " Ta hỏi, bây giờ người tự mình đi soi gương, nhìn xem đức hạnh của chính mình rồi hãy nói sau đi."

" Người...người nói cái gì?" Ngọc Diện Hồ Ly mắt khê hép rên rì.

" Ba", một cái tát thanh thúy vang vọng toàn trường.

Ngọc Diện Hồ Ly thân hình nhỏ nhắn yêu kiều bay ra ba, bốn trượng xa, sau đó vèo ngã xuống bụi rậm.

Hoàn hảo thân hình ma tộc luôn cường hãn, Ngọc Diện Hồ Ly đứng lên, thần tình đều là ngạc nhiên, một cái tát rõ ràng làm cô ta kinh ngạc, nột nột nói: " Đại sư, người...người..."

Tiểu Khai cười cười, chậm rãi chỉ ra chúng nữ phía sau: " Người xem chín vị phu nhân của ta, người nào so với người không đẹp hơn, ta bắt quá

chỉ chơi đùa người mà thôi, ngàn vạn lần không cần tưởng thật đó."

"Người!" Nữ nhân kia rung mình một cái thanh tỉnh, sắc mặt đỏ bừng đậm chân, tu phần xoay người muốn bay khỏi nơi đây, nhưng bỗng nhiên, phảng phất nhớ tới cái gì, ngạnh sanh dừng chân lại, chậm rãi xoay người, miệng há ra, rớt cuộc hỏi: "Cái..kia..Huyền Âm Cầu..."

Tiểu Khai cười ha ha, dương tay ném quả cầu đi: "Nói đưa cho người, đương nhiên cho người." Hắn vừa ra tay, nhưng lại cố ý ném ra rất xa, Ngọc Diện Hồ Ly không nỡ bỏ bảo bối, lại sợ bị người đoạt đi, chỉ có thể cao cao nhảy dựng lên tiếp lấy, cũng không nhớ tới vừa rồi bị Tiểu Khai một phen khiêu khích, đã sớm vạt áo bị dứt ra, vì nhảy dựng, chiếc quần lụa mỏng thật dài nhất thời bóc ra tuột xuống, người đang ở trời cao, xuân quang tuần tiết, đôi chân như phấn, còn có đào nguyên như ẩn như hiện lộ ra, có thể nói là mất mặt đến tận cùng.

Ma tộc bản tính tham lam, nhưng hôm nay tại Lạc Ưng Giản trải qua nhiều chuyện, mọi người đã sớm kiến thức tính tình của đại sư, cho nên biết rõ thực lực của Ngọc Diện Hồ Ly thấp kém, nhưng không ai ra tay cướp đoạt, mặc cho nàng tiếp nhận Huyền Âm Cầu, chỉ là mỗi người đều ngẩng đầu lên, thưởng thức một phen hồ tộc xuân sắc.

Trên mặt Ngọc Diện Hồ Ly lại là vui sướng, lại là tu phần, nhưng suy nghĩ một chút về bối cảnh và thực lực của Nghiêm đại sư, trong lòng biết cuộc đời này khó trả hận được, nhất thời ung dung thở dài, cúi người nhặt quần mặc vào, xoay người chậm rãi rời đi.

Lần thứ ba tu bổ, đến bây giờ xem như đã xong.

Lập tức có một gã đem ma khí xuất ra nhảy lên, cung kính vô cùng hướng Tiểu Khai thi lễ nói: "Đại sư, thỉnh ngài xem giúp ma khí này dùm ta, như thế nào?"

Tiểu Khai liếc mắt nhìn hắn, cũng không cầm lấy, ngược lại vươn đầu ngón tay, nói: " Bản nhân còn có một quy củ."

Người nọ nói: " Là quy củ gì?"

Tiểu Khai nói: " Sự không quá tam, sinh ý của ta, mỗi ngày chỉ ba lần, người muốn tìm ta, thì đổi ngày khác nói sau."

" Hôm nay chỉ tu ba kiện?" Ma tộc kia giật mình, lập tức mở miệng hỏi: " Đại sư, vậy lần sau thời điểm người chữa trị ma khí là khi nào?"

" Người rất muốn lần sau chữa trị ư?" Tiểu Khai cười cười, nói: " Có một việc, ta đã quên nói trước, bây giờ nói ra, thì cũng không trễ."

Ma tộc kia nói: " Đại sư ngài nói đi."

Tiểu Khai nói: " Bản nhân hôm nay lần đầu tiên chữa trị ma khí, bốn ý chỉ là triển lãm thực lực, cho nên tự nhiên hoàn toàn miễn phí, nhưng loại sự tình này chỉ một lần mà không thể lặp lại, phải biết rằng Ma Luyện Sư cũng phải ăn cơm, hưởng hồ ta còn nhiều phu nhân phải nuôi dưỡng."

Ma tộc kia liên tục gật đầu nói: " Đúng đúng, làm sao bọn tại hạ lại để cho đại sư vất vả không công được chứ."

Tiểu Khai nhìn tiểu hùng miêu gật gật đầu, tiểu hùng miêu nhất thời hưng phấn nhảy ra, lớn tiếng nói: " Đến đến đến, coi trộm một chút nhìn một cái, hàng thật giá thật, hôm nay Ảnh ta sẽ giới thiệu cho các vị. Chủ nhân nhà ta ra tay, chữa trị ma khí bình thường, lấy tiên giới bạch ngọc và ma giới hắc ngọc ba trăm khối, sao sa nhược kiện, ma giới hắc thổ, Kim Diệu Thạch ba khối, Tinh Thần Cương một phần, Địa Ngục Thạch Mặc một phần, Hắc Huyền Thiết hai cân. Đỉnh cấp ma khí thì phải thu cực phẩm tiên giới bạch ngọc và cực phẩm ma giới hắc ngọc bốn khối, ma châu chín viên, Băng Phách Chi Tinh, Vô Căn Chi Hỏa, Huyền Thiết Chi Tinh, Nguyên Mộc Chi Tinh mỗi thứ một!"

Liên tiếp hạng mục báo đi ra, dưới đài nhất thời ồn ào như chợ vỡ.

"Đại sư, vậy cũng quá mắc đi thôi." Có ma tộc nói: "Những thứ này cộng lại còn giá trị hơn cả ma khí đó."

Tiểu Khai mỉm cười, cũng không phản bác. Ảnh lại nói: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, ta còn chưa nói xong, mọi người chú ý, chủ nhân nhà ta là không phải tự mình sưu tập tài liệu, cho nên nếu có người cần luyện tạo ma khí, trừ điều kiện ra, xin mời tự chuẩn bị tài liệu để sử dụng!"

"Này...này..." Có chút ma tộc bắt đầu vuốt râu trềng mắt: "Đây rõ là hồ đồ a..."

Bọn họ tự nhiên không thể tưởng được, Tiểu Khai đến Ác Ma Thành không phải để buôn bán, hẳn đơn giản là muốn đi Bá Cách gia tộc trộm đồ, cho nên việc luyện khí này, ít một việc thì tốt một việc, nếu không phải sợ kinh thế hãi tục, hẳn đã đem tiền công cao ngất lên thập bội.

Lời này, đám ma tộc khắp sân nhìn nhau, trong lòng hối hận, một canh giờ trước Nghiêm đại sư miễn phí duy tu, cư nhiên không ai đi tới, lại để cho tiểu ma tộc như con kiến đem thanh kiếm nát đi tu bổ, bạch bạch lãng phí cơ hội hiếm có, bây giờ còn muốn duy tu miễn phí, vậy là vô cùng khó khăn.

Hối hận, trong lòng tràn đầy sự hối hận!

Đương nhiên, ngoại trừ hối hận, vẫn có một chút ma tộc thông minh bắt đầu lên tiếng: "Nghiêm đại sư thủ pháp luyện khí nhất lưu, phía trước chỉ là tu bổ ma khí cho người khác, không thể hoàn toàn thể hiện ra bản lãnh, đại sư nhìn xem có nên cấp cho mọi người một cơ hội mở mắt hay không a."

Không thể tu bổ ma khí, khai mở tầm mắt cũng thật tốt, so với điều gì cũng tốt hơn nhiều.

Không riêng gì ma tộc, ngay cả Chuẩn đại nhân nghe được đề nghị này xong, cũng không thể ức chế mà động tâm, từ mặt sau đi lên, hẩn cung kính hướng Tiểu Khai nói: "Đại sư, bây giờ nếu muốn luyện khí, ta gọi hạ nhân đem tài liệu ra?"

Tiểu Khai nhìn xem đám ma tộc, rồi lại nhìn thần tình chờ mong của Chuẩn đại nhân, cười a a gật gật đầu: "Nên như thế."

Chỉ chốc lát, người dưới tay Chuẩn đại nhân, đã mang theo mấy thùng đi tới trên đài, dưới ánh mắt chăm chú của chúng ma tộc, hẩn có chút tự ngạo nói: "Mấy thứ này là do ta nhiều năm qua thu tập, có những tài liệu trân quý, có lẽ tại ma giới trong mắt cao thủ chính thức thì không tính là gì, nhưng đã hao phí không ít tâm huyết và thời gian, nhất là Huyền Thiết Chi Tinh trong rương, càng là cực phẩm trong cực phẩm."

"Úc, Huyền Thiết Chi Tinh?" Thùng mở ra, Tiểu Khai có chút động dung.

Huyền thiết, là tài liệu luyện khí thượng phẩm, mà Huyền Thiết Chi Tinh, càng là ngàn vạn lần huyền thiết dụng dục ra một khối tinh hoa. Khi Chuẩn đại nhân mở thùng, Tiểu Khai phát hiện huyền thiết chi tinh trong đó, cư nhiên rộng chừng 50cm, tự nhiên lại thở dài không thôi.

Một khối huyền thiết chi tinh to như vậy, dụng dục huyền thiết, là thể tích khổng lồ như thế nào a!

Nhưng nhìn kỹ lại, Tiểu Khai lắc lắc đầu, nguyên lai khối huyền thiết chi tinh này, nháo cả nửa ngày thì ra chỉ là nửa thành phẩm, thoáng có chút khí tức của huyền thiết, nhưng cảnh giới còn kém rất xa.

Này cũng khó trách, ngày đó tại tu chân giới, Chư Cát Thần Hầu phá đá mà ra, đã thu hết tam giới huyền thiết, ngay cả huyền thiết trong Cửu Trọng Bảo Tháp mà cũng bị lấy hết không còn một mảnh, nếu nơi này có thể tìm được, vậy mới là kỳ.

Tiểu Khai tiện tay đem khối huyền thiết này bỏ vào trong tay, ít nhất, đây cũng là tài liệu cao cấp xem như nửa thành phẩm.

Tiểu Khai tiện tay mở thùng thứ hai nhìn nhìn, cũng thất vọng lắc lắc đầu. Bởi vì những thứ trong này, với Tiểu Khai chỉ là những thứ linh tinh tạp vật bình thường.

Xích Huyền Kim, Hỏa Ngân, Thủy Nguyên Thạch, Mộc Tinh Thạch, Huyền Băng Thạch, Tử Thiên Tinh....

Đám tài liệu này vốn vang danh vô cùng, nhưng giá trị chính thức căn bản không làm cho Tiểu Khai hứng thú. Tiện tay đóng thùng lại, Tiểu Khai chậm rãi đi tới vị trí thùng kế tiếp xem xét.

" Các người nói, Nghiêm đại sư có xem trong tài liệu trong thùng không?"

" Ta xem sẽ a, đây chính là cực phẩm ngọc thủy đỏ, tài liệu phụ trợ là rất tốt."

Chúng ma tộc ở bên dưới nói thầm, Tiểu Khai cũng khinh thường bĩu bĩu môi. Tuy nói đây là ngọc tủy, hơn nữa thoát nhìn cũng thuộc loại cực phẩm. Nhưng Tiểu Khai phát hiện, đây cũng không phải chính thức thượng phẩm hảo ngọc sản xuất ngọc tủy. Loại ngọc tủy này bình thường kỳ tính vô cùng hàn liệt, nếu phối hợp với huyền thiết chi tinh, mặc dù có thể gia tăng công kích nhất định, nhưng cũng sẽ hao tổn thành phẩm ma khí.

Không thứ nào dùng được!

Ở trong lòng khẳng định, Tiểu Khai xoay người đi tới cái thùng kế tiếp.

Chúng ma tộc vừa thấy hăn như thế, lập tức lại diễn ra nghị luận.

" A, ngọc tủy tốt như vậy, Nghiêm đại sư không ngờ lại chê bai!"

" Người biết cái gì, như vậy mới gọi là đại sư, nếu giống như người, nhìn thấy ngọc tủy liền đui mù ngay, còn gọi là đại sư sao?"

Chuẩn đại nhân nhìn thấy Tiểu Khai không cần ngọc tủy, lập tức lớn mật tiến lên, giới thiệu: " Đại sư, trong thùng này có chút Cực Viêm Kim Sa hiếm thấy, ta đã mất công phu rất lớn mới được tới, là tài liệu rất tốt để luyện chế ma khí thuộc tính dương hỏa!"

" Cực Viêm Kim Sa, Địa Ngục Lửa Ma hỗn hợp thiên hỏa, thiêu đốt huyền kim mà được. Từng mảnh kim sa hình thành cần mấy trăm cân Xích Huyền Kim, không ngừng dùng hai loại lửa luân lưu thiêu đốt thời gian trăm năm, quả thật là luyện khí tài liệu rất tốt."

Ân, nói tới đây, bất quá không cần gấp, Chuẩn đại nhân nói là có thể tin rất lớn, cho nên Tiểu Khai cười hắc hắc, tiếp tục lật sách.

Trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư, được xưng chứa đựng bí mật năm giới, đều ở trong đó, ngoại trừ cực nhỏ những chuyện tồn tại về đệ ngũ giới, Tiểu Khai căn bản là không có gì tra không ra.

Lần tra này, đã tra ra vấn đề.

" Địa Ngục nhị tầng lửa ma thiêu đốt vật vốn không thuần, cho dù tiếp tục thiêu thêm ngàn năm, Cực Viêm Kim Sa này cũng chỉ được liệt vào hàng kém cỏi!" Nghiêm đại sư bắt đầu tuyên phán.

Nói xong, hắn không chút lưu luyến quay đầu mà đi.

PS : Đã kết hợp thượng + hạ

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 5: Ma Khí Chi Kiếp

Chuẩn đại nhân ngăn người, lập tức về mặt đau khổ đuổi theo. Tiểu Khai xem không vào mắt những tài liệu của hắn, quả thật giống như làm cho hắn không còn chút thể diện. Nếu chỉ có hai người nói riêng thì còn đỡ, nhưng bây giờ ngay trước mặt nhiều ma tộc ở đây, mình xuất ra tài liệu lại bị chối bỏ gần hết, Chuẩn đại nhân hắn từ nay về sau làm thế nào tiếp tục lăn lộn ở trong thành.

Chuyện quan hệ đến thể diện, Chuẩn đại nhân tự nhiên không thể không dụng tâm tiếp tục giới thiệu cho Tiểu Khai. Chỉ có điều, hắn tự nhận đã hao hết tâm tư tìm được, rồi sau đó lại tìm tài liệu trân bảo, lại bị miệng vàng lời ngọc của Nghiêm đại sư làm cho không còn chút mặt mũi.

"Huyền Tùng Thiết Mộc năm tháng quá ngắn, so với Huyền Thiết Diệc bình thường còn không bằng, không cần!"

"Quỳ Thủy Tinh Hoa chất địa không thuần, luyện nhập huyền thiết chi tinh, không thể sinh ra kim sinh thủy tự lợi."

"Tử Diễm Thiên Hỏa, kỳ tính vô cùng bá đạo..."

.....

Chuẩn đại nhân đầu đầy mồ hôi, Tiểu Khai luôn phủ quyết liên tục, làm cho hắn sắp sửa không còn mặt mũi đứng ở chỗ này nữa. Thân là địa chủ của Lạc Ứng Giản, hắn cũng chỉ có thể gắng gượng chịu đựng, khóc tang

nghiêm mặt chỉ vào một chiếc thùng cuối cùng nói: "Đại sư, còn lại chiếc thùng tạp vật cuối cùng này, còn cần nhìn xem không?"

"Tạp vật?"

Tiểu Khai không thú vị nhếch mũi, định chuẩn bị bỏ đi. Bất quá khi nhìn thấy Chuẩn đại nhân cơ hồ đã sắp khóc òa lên, hắn mới bỗng nhiên nhớ tới, là nên chừa cho người ta một chút mặt mũi mới được. Gật gật đầu, không cần Chuẩn đại nhân tiếp tục giới thiệu, trực tiếp tự mình mở nắp thùng.

"Hạt Ô Kim, Lạc Châm Tùng Mộc, Ngàn Năm Hàn Băng, Ly Diễm, Tị Thổ Thạch...đây đều là...từ từ, khóa Tị Thổ Thạch này, tựa hồ có chút bất đồng?"

Tiểu Khai ngẩn người, lập tức chụp lấy khối tảng đá, đặt vào lòng bàn tay cẩn thận quan sát. Vốn Tị Thổ Thạch cũng không nhìn thấy nhiều, loại này ngay cả người thường chỉ cần tốn ít công phu, cũng có thể tìm thấy. Nhưng khóa Tị Thổ Thạch màu vàng này, nhưng lại làm cho Tiểu Khai cảm giác được một tia khác thường.

Đầu tiên theo bề ngoài đi lên xem, khóa tảng đá nhỏ này màu vàng đất, tựa hồ mơ hồ có một tia ti vàng sáng, theo một quy luật du động nào đó. Tiếp theo viên đá nhỏ màu vàng đất này nằm trong tay, lại làm cho hắn có một loại cảm giác thật quen thuộc.

Cảm giác gì đây?

Có chút nhú nhú mảy, Tiểu Khai chơi đùa viên Tị Thổ Thạch trong tay một trận, bỗng nhiên cả người ngây ra.

Tức Nhưộng!

Đúng vậy, đúng là cảm giác của Tức Nhưộng!

Mặc dù đối với những tài liệu khác Tiểu Khai mít đặc toàn nhờ vào lật sách, nhưng đối với lực lượng tinh hoa của năm chủng loại trong thiên địa, Tiểu Khai lại quen thuộc vô cùng, Tức Nhưỡng trong Vạn Uẩn Bình Tiểu Khai từng vô số lần cảm ứng qua, đó đúng là loại này hương vị!

Ngọc Hồ đến gần hai bước, thấp giọng nói: " Chủ nhân, cảm giác rất quen thuộc."

Tiểu Khai nở nụ cười.

Ngọc Hồ thuần túy chỉ dùng bản thể dung hợp Tức Nhưỡng, hẳn nói quen thuộc, vậy chắc chắn là đúng.

Viên đá này hương vị cũng không thuần chánh. Hoặc là nói, viên đá có thổ thuộc tính, vốn đang bắt đầu huyền ảo tiến hóa, bị Chuẩn đại nhân bắt được. Mặc dù chỉ tiến hóa được một chút, nhưng thuộc tính và công hiệu, đã không biết hơn bao nhiêu bội lần so với Tị Thổ Thạch bình thường!

Đây là lần đầu tiên Tiểu Khai ở trước mặt công chúng luyện khí, tự nhiên phải lấy tài liệu thật tốt, mới có thể làm ra hiệu quả mong muốn. Mà một khối ngụy huyền thiết chi tinh, hơn nữa Tị Thổ Thạch có hương vị của Tức Nhưỡng, nếu hiệu quả thật tốt, thì làm ra một ngụy thần khí, cũng không quá tệ.

Đối với Tiểu Khai mà nói, thứ này không phải là tài liệu luyện khí cao nhất gì, cho nên xuất ra để luyện, hẳn tự nhiên cũng không cảm thấy đau xót.

Huống hồ, đây chính là do Chuẩn đại nhân tổng cho!

Lấy đồ vật của người khác...loại này tác pháp có lẽ đại đa số mọi người thích làm nhất.

Tiểu Khai cầm tảng đá này, cười nói: " Dùng nó thôi!"

Chuẩn đại nhân vừa thấy đồ vật trong tay Tiểu Khai, lập tức trợn mắt há hốc mồm. Một lúc sau, hắn mới có thể ấp a ấp úng nói: "Đại sư, đây là Tị Thổ Thạch thật bình thường a, dùng nó có thể...có thể quá..."

"Người là muốn nói là có thể quá bình thường phải không?" Tiểu Khai cười cười, trực tiếp xoay người đi trở về.

Chuẩn đại nhân lại ngây ngốc, tỉnh ngộ lại hắn lập tức đuổi theo Tiểu Khai hỏi: "Đại sư, người có thể nói cho mọi người nghe, vì sao phải dùng loại bình thường như Tị Thổ Thạch để phối với Huyền Thiết Chi Tinh không?"

Ma tộc có lỗi tai linh mẫn, cũng lập tức hống nói: "Đúng vậy đúng vậy, đại sư, hai chủng loại này hơn kém không chỉ một cấp bậc a."

"Thổ sinh kim, các người không hiểu sao?" Tiểu Khai chỉ lãnh khốc nói ra một câu như vậy, tiện tay cầm lấy khối ngụy huyền thiết chi tinh kia chuẩn bị luyện khí. Nhưng hắn mới nâng lên khối huyền thiết chi tinh này, liền cảm giác cả thân thể nhưng muốn lập tức dừng lại, may mắn hắn cũng không quá xem nhẹ, nhanh chóng ổn định bước chân, hắn chuyển thêm lực đạo một chút, mới tính ổn định được sức nặng này.

"Không ngờ nặng như vậy!"

Trong lòng lâm lâm một tiếng, Tiểu Khai mới chậm rãi về chỗ cũ. Mà phía sau, đám ma tộc bên dưới thấy hắn thật sự chuẩn bị đem hai chủng loại hợp luyện, không khỏi nhẹ giọng nói thầm: "Mặc dù tất cả mọi người nói là thổ sinh kim, nhưng chỉ là đồng bùn đất dơ bẩn, cũng có thể thể xuất ra vàng thật chói mắt hay sao chứ?"

Thật hiển nhiên, về vấn đề này, Tiểu Khai cũng không có chuẩn bị giải thích với mấy ma tộc này.

Để cho Chuẩn đại nhân giúp thêm một ít tài liệu phụ trợ, Tiểu Khai liền chuẩn bị bắt đầu ở chỗ này luyện khí. Lúc này chỉ là tu bổ, tự nhiên không thể xem như chính thức luyện khí thủ đoạn, hơn nữa mấy ma khí kia đã thành hình, cũng hạn chế không gian phát huy của hãn.

Bây giờ, mới chính thức biểu hiện thủ đoạn thời điểm!

Bàn tay lộ ra, Di Lạc Thần Quyết màu đỏ nguyên lực đã phun bạc mà ra.

Lúc này đây, tự nhiên không phải giống như chữa trị ma khí, chỉ cần hấp thu ma khí trong đó, mà là trong tất cả thủ pháp luyện khí, đều phải là bước đầu tiên: Hòa tan.

Danh như ý nghĩa, hòa tan đúng là tài liệu luyện khí cần dùng, chuyển đổi thành một loại hình thái khác. Hoặc chất lỏng hoặc khí thể, phải xem tính chất của tài liệu và hiệu dụng để quyết định. Nhưng vô luận làm sao hòa tan, cũng đều là do bước tiếp theo "dung hợp" làm trụ cột.

Đương nhiên, trước khi dung hợp, tài liệu hòa tan cũng là một chuyện khảo nghiệm người khác. Nhất là huyền thiết chi tinh trong tay Tiểu Khai bây giờ, trình độ cứng rắn trong tam giới có thể bài danh, muốn hòa tan nó thật là không dễ dàng.

Bình thường luyện khí sư, bình thường đúng là lợi dụng địa hỏa hoặc là thiên hỏa, hoặc là công lực thâm hậu cũng có thể dùng Tam Muội Chân Hỏa kiên trì. Mà như vậy muốn hòa tan huyền thiết chi tinh, tất cả đều cần một quá trình đằng đằng. Nhưng trong tay Tiểu Khai, lại đơn giản rất nhiều, màu đỏ nguyên lực của hãn, mặc kệ là huyền thiết chi tinh hay là Tị Thổ Thạch, cùng với mấy tài liệu phụ trợ, đều dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ, rất nhanh tan rã.

Ma tộc hơi có chút kiến thức, lập tức nhận không được tán thưởng: "Đại sư quả nhiên là đại sư a, chỉ là thủ đoạn hòa tan huyền thiết chi tinh, nếu có thể học được, có thể nói tại ma giới hoàn toàn sống yên ba!"

"Loại tốc độ hòa tan này, chắc chắn, cũng không biết là cái gì, nếu dùng thiêu da thịt, thì có thể đem một người sống hóa thành tro tàn, có lẽ không cần ba giây!"

Chúng ma tộc lập tức đều phụ họa nói: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Trên đài Tiểu Khai mặc dù nghe được mấy thanh âm này, nhưng lại lơ đãng, trong việc biểu diễn này, hẳn tự nhiên sẽ không giữ lại nhiều lắm. Tất cả tài liệu sau khi hòa tan đến trình độ lý tưởng, hẳn lại dựa theo tỉ lệ lý tưởng, bắt đầu tiến hành sự dung hợp tài liệu.

Từng bước này, thủ quyết Ma Luyện Sư thật tốt, hoặc là sự nhận tri đối với thuộc tính tài liệu. Bởi vì mỗi tỉ lệ hạng nhất hơi chút hơn kém, thứ làm ra tới, vô luận là hiệu quả hay uy lực, đều hiện xuất ra trình độ bất đồng.

Tiểu Khai bây giờ tự nhiên sẽ không dựa theo chính mình thích mà làm, dưới sự thúc giục của màu đỏ nguyên lực, tài liệu này đã được tỉ lệ hoàn mỹ, dần dần hội tụ thành một đoàn. Mặc dù cũng không phải là tài liệu tốt nhất, nhưng Tiểu Khai lại dùng thủ pháp gần như hoàn mỹ, đang tiến hành từng bước!

Trong ánh mắt kinh dị của chúng ma, Tiểu Khai hai tay lôi kéo, tất cả tài liệu hội tụ thành một đoàn dịch trạng, liền bị kéo thành bộ dáng một thanh trường đao.

"Đây là tổ hình?" Một ma tộc không thể tin nhìn trái nhìn phải, muốn tìm được đáp án từ trong mắt người khác.

Ma tộc bên cạnh hẳn, lúc này hoàn toàn bị động tác của Tiểu Khai hấp dẫn sự chú ý, mặc dù nghe không được thanh âm của người này, nhưng hẳn vẫn dùng một loại ngữ khí như đang nằm mộng, thì thào tự nói: "Quá nhanh rồi, luyện khí khó nhất là tổ hình, không ngờ chỉ dùng một động tác đơn giản như thế mà có thể hoàn thành, quả thật đúng là nghệ thuật!"

" Thủ pháp thật mộng ảo a." Một gã ma tộc khác, đồng dạng đang si ngốc.

Đối với ma tộc bình thường mà nói, có lẽ luyện khí gian nan nhất, chính là nắm chắc hạng nhất là tổ hình, bởi vì theo vật chất hoàn thành chất lỏng đến cố thể chuyển biến, thoát nhin mặc dù đơn giản, nhưng trên thực tế vô luận là thủ pháp bình thường hay gì khác, hoặc là thối lửa, đều cực có thể thay đổi được thân mình của ma khí, có thể lãng phí tất cả cố gắng lúc đầu, thậm chí hoàn toàn bỏ phế tài liệu!

Nhưng với Tiểu Khai, lại hoàn toàn không phải như thế!

Bởi vì bây giờ thân mình của hắn, là giống như một cái lò luyện khí. Vô luận tiến hành bước nào, hắn phát ra màu đỏ hào quang, đều là hắn bao phủ tài liệu trong đó. Xác thực mà nói, quanh thân hắn bị hồng quang bao vây một mảnh phạm vi, lúc này là đảm nhiệm vai diễn của một lò luyện khí!

Đơn giản hoàn thành bước tổ hình xong, sắc mặt Tiểu Khai vẫn chưa thoải mái xuống tới. Đối với hắn mà nói, bước khó khăn nhất còn đang phía sau!

Tất cả mọi người biết, tất cả ma khí trong đó đều ẩn chứa ma khí trình độ bất đồng, đây cũng là lúc đầu khi Tiểu Khai chữa trị ma khí, hấp thu và chuyển đổi. Bởi vì tất cả tài liệu, đều là hấp thu thiên địa linh khí mà thành, trên thân nó, tài liệu bên trong đều có loại linh khí này.

Đương nhiên, tại tiên giới thì gọi là tiên khí, tại ma giới thì đổi thành danh xưng khác.

Thời điểm dung hợp, các loại tài liệu ma khí đã hoàn toàn hội tụ, vốn chỉ cần ổn cố trụ hình thái, có thể hoàn thành một món đồ tác phẩm. Nhưng thời điểm Tiểu Khai tổ hình, bỗng nhiên sinh ra một tâm tư vui đùa, cho nên lúc sắp chấm dứt tổ hình, hắn mới có động tác tiến thêm một bước.

Đây cũng là một sự nếm trải mới lạ!

Hai tay cả động, hồng quang co rút lại...

Trước sự bất khả tư nghị của tất cả ma tộc, trong ánh mắt khó tin, quanh thân Tiểu Khai đầy hồng quang, bỗng nhiên rất nhanh co rút lại. Sau đó tập trung thành một, trước ánh mắt toàn trường cây trường đao sắp thành hình, hồng quang chậm rãi chảy tới...

" Bồng bồng bồng!"

Bỗng nhiên, trong thiên địa yên tĩnh, bỗng nhiên trống rỗng vang lên thanh âm của những ngọn lửa nổ bạo!

Ở đây tất cả ma tộc tập trung lên người Tiểu Khai, đều là khiếp sợ không thôi mà phát hiện. Bầu trời tĩnh lặng giống như sinh ra dị biến, vô số tầng mây ngăm đen đè áp xuống, điên cuồng hướng Lạc Ứng Giản áp xuống!

" Ma kiếp!"

Chẳng biết ai la lên một tiếng như thế, nhất thời làm cho toàn bộ ma tộc toàn trường thốt nhiên biến sắc!

Tất cả ma tộc đều sợ hãi với thiên địa, hạ ý thức phi thân hướng ra ngoài chạy trốn. Nhưng còn chưa bay xa, bọn họ lại toàn bộ bay trở về. Trong ý niệm xoay chuyển trong đầu, mỗi một ma tộc đều hiểu được, ma kiếp bỗng nhiên đi tới, là do Nghiêm đại sư luyện khí mà dẫn tới!

Đã có thể dẫn phát ma kiếp, vậy ma khí lần này luyện thành, sẽ là cấp bậc gì?

Mọi người đều muốn nhìn đến tận cùng!

Đã không biết bao nhiêu năm tháng, không có nhìn thấy bởi vì luyện khí mà dẫn phát ma kiếp a!

Ở đây không ít ma tộc, có thể từ khi sinh ra, Ma Luyện Sư đã tuyệt tích ma giới. Mà những trường giả, từ hơn vạn năm trước cũng không có cơ hội gặp qua trường hợp luyện khí mà dẫn phát ma kiếp. Cho nên ma kiếp lần đầu tiên này, chúng ma tộc đầu tiên là hạ ý thức chạy trốn, nhưng lại nhin không được lòng hiếu kỳ, muốn trở về xem Tiểu Khai thật ra luyện chế ma khí cao đến trình độ nào!

Tiểu Khai căn bản không đoán trước được, chính mình đem màu đỏ nguyên lực rót vào ma khí, lại dẫn phát ra biến cố như vậy. Mắt thấy mây đen trên đỉnh đầu càng tích tụ càng dày đặc, ma kiếp uy áp càng ngày càng nặng, hẳn chỉ phải buông tha cho việc tiếp tục rót màu đỏ nguyên lực vào trong, mà chuyển qua khắc họa chi tiết, tỉ mỉ xử lý trận pháp cho bước cuối cùng.

Chỉ là, ma kiếp ở thời điểm này mới hạ xuống!

" Ngũ Hình Ma Hỏa Kiếp!"

Chúng ma tộc mắt thấy ma kiếp này, lập tức đều thất thanh kinh hô, đây chính là một trong những loại lửa ma uy lực lớn nhất ma giới. Hỗn loạn ngũ hình lực, hỗn hợp năm chủng loại nhan sắc, đây là hình thái bên ngoài kỳ lạ nhất. Uy lực chính thức, nghe nói cho dù là cấp bậc năm đại cao thủ của ma giới, cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết.

Này rốt cuộc là ma khí có hình dạng gì a, cư nhiên đưa tới Ngũ Hình Ma Hỏa Kiếp!

Chúng ma tộc nhìn nhau, hiển nhiên đều cảm giác loại hiện tượng này, có chút vượt qua khỏi sự nhận tri của bọn họ!

" Bá!"

Lửa ma kiếp mang theo tiếng xé gió hạ xuống, Ngọc Hồ liền ra tay trước. Cánh tay hần nhẹ nhàng đưa ra, giống như là đang đánh Thái Cực,

thật xảo diệu thi triển mấy động tác, lửa ma kiếp kia giống như bị dẫn đạo, nặng nề oanh xuống mảnh đất bên cạnh, nhanh chóng thiêu đốt hầu như không còn.

Lúc này Tiểu Khai chỉ có một chút hư hoa, đem linh ngộ trong Diệt Thế Chi Môn, tận lực vận dụng trong luyện khí. Đã phảng phất như ma kiếp cuộn cuộn vô tận, căn bản không liên quan gì tới chuyện của hắn. Hắn không phải là không nhìn ra Ngọc Hồ ra tay, chỉ là ở thời khắc mấu chốt luyện khí, không cách phân tâm đi làm chuyện gì khác, hơn nữa cho dù hắn chính mình ra tay, không biết có thể trợ giúp Ngọc Hồ hay không, vạn nhất giúp không được, thì đã bị chê cười xấu hổ.

Hơn nữa nhìn Ngọc Hồ, ứng phó ma kiếp này cũng xước xước có thừa.

Vì vậy, tại thời điểm Tiểu Khai tiếp tục luyện khí, chúng ma tộc càng sợ hãi than, người thường đối mặt tràng cảnh này, sợ là sẽ sợ hãi đến tè ra quần mất rồi. Nhưng đại sư quả nhiên đúng là đại sư, đối mặt ma kiếp như thế, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng nháy qua một chút.

Đây là khí phách thế nào, trí tuệ thế nào, phong phạm thế nào!

Đã đúng là tới giờ khắc này, chúng ma tộc mới chính thức phát ra từ nội tâm, đối với Tiểu Khai cảm giác được sự sùng kính không thôi, núi cao ngưỡng mộ...

Nhưng không đợi bọn hắn từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, lại cảm giác được trước mắt một trận quang hoa lóng lánh. Tại đạo ma kiếp thứ hai cuộn cuộn tuôn xuống, Ngọc Hồ lại ra tay trước, Tiểu Khai chợt theo trạng thái yên tĩnh nhảy dậy, giơ cánh tay bay trường đao trong tay ra, với khí phách tuyệt luân tư thái, trực tiếp hướng ma kiếp bắn tới.

Tê! Tê!

Liên tiếp những tiếng vang kỳ dị, chúng ma tộc kinh hãi phi thường phát hiện, mây đen ma kiếp cuồn cuộn, thế nhưng lại bị chuôi trường đao này đánh ra một lỗ thủng!

Sau đó, bắt đầu chậm rãi tán đi!

" Nhưng còn có ba đạo ma kiếp, đang tích súc uy lực kiếp vân a! Cứ như vậy bị...bị một đao bổ ra sao!" Một ma tộc dùng thanh âm như mộng thì thào nói ra, cả người giống như bị định thân pháp, hoàn toàn đứng ở nơi đây!

Ngay cả Chuẩn đại nhân, cũng trợn mắt há hốc mồm sau nửa ngày, mới dùng thanh âm run rẩy hướng Tiểu Khai hỏi: " Đại sư, ma khí này luyện tốt lắm rồi?"

" Luyện tốt lắm!" Tiểu Khai từ không trung bay xuống, sờ sờ trường đao trong tay, có một chút không hài lòng. Mặc dù làm ra động tĩnh lớn như vậy, nhưng trong mắt hắn, ma khí này chỉ bình thường, mặc dù đang ở trong ma giới đã phần lớn bị mọi người lạm dụng xưng hô nó là đỉnh cấp ma khí, nhưng cùng với pháp bảo lợi hại chính thức so sánh, chuôi đao này còn kém nhiều cấp bậc!

Dù sao, tài liệu tiên thiên luyện khí, đã làm hạn chế đỉnh cao cuối cùng của trường đao.

Mỗi ma tộc nhìn thấy Tiểu Khai rơi xuống đất, lập tức hỏi: " Đại sư, ma khí này là ma khí cấp bậc gì a, có thể cho chúng ta xem một chút hay không?"

Tiểu Khai liếc mắt nhìn ma tộc kia, nói: " Người xem, ta là đầu đường mãi nghệ hay sao, người nói ta biểu diễn, ta phải diễn cho người xem a?"

Ma tộc kia rùng mình, nhưng lập tức lầm bầm nói: " Đại sư lại luyện thêm một món ma khí, được không?"

Tiểu Khai còn chưa nói chuyện, Chuẩn đại nhân lập tức giành tới, liền nói là đại sư đã mệt mỏi rồi, hôm nay chấm dứt ở đây. Sau đó giương giọng tuyên bố: " Mặc dù hôm nay đại sư không hề luyện khí thêm nữa, nhưng ba ngày sau, đại sư sẽ đấu giá ba kiện ma khí do chính mình luyện ra, ở trong đó, có cả ma khí này...Ân, đại sư, ma khí này có thể có tên?"

Tiểu Khai gật gật đầu, có chút quái dị nói: " Trường đao...ân, đã vậy gọi là Vô Ngân, trường đao Vô Ngân đi."

" Kể cả chuôi đao đánh tan Ngũ Hình Lửa Ma Kiếp Trường Đao Vô Ngân. Ba ngày sau tại Ác Ma Thành nơi đại sảnh đấu giá công khai, chư vị nếu như có hứng thú, đến lúc đó thỉnh chuẩn bị đủ tài vật." Chuẩn đại nhân quay đầu, hướng chúng ma tộc tuyên bố tin tức này, thuận tiện chuẩn bị hỏi lại một chút, Tiểu Khai còn có cái gì phân phó. Nhưng chờ hẵn quay đầu, đã phát hiện Tiểu Khai dẫn phu nhân và đám người hầu bỏ đi rồi.

Đương nhiên, cô gái Huyền Chu Nhi đã dùng chính mình đổi lấy ma châu của Tử Đồng Ngưu Ma, cũng bị bọn họ dẫn đi theo.

Sau khi trở lại chỗ ở, Tiểu Khai cuối cùng bày ra phong thái thiên tài Ma Luyện Sư đại lão gia, ngạnh da đầu hưởng thụ sự hầu hạ của mấy vị tiểu hồ ly, mới đi đến trong viện hướng tiểu hùng miêu Ảnh hỏi: " Ngọc Hồ và cô gái kia, các người làm sao an bài a?"

" Khai ca!"

Tiểu hùng miêu hì hì cười, nói: " Chúng ta nghe được rồi, dựa theo một lễ nghi long trọng nhất, sẽ bái thiên địa nhập động phòng, cho nên ta và Đại Hạng bọn họ thương lượng một chút, khiến cho dưới tay Chuẩn đại nhân lo lắng việc này, nghĩ đến an bài như vậy, Ngọc Hồ sẽ phải thật cao hứng lắm a."

" Cái gì? Các người an bài Ngọc Hồ bái đường tiến động phòng?" Tiểu Khai cả kinh, lập tức bật cười nói: " Nghe thấy, chủ ý này tựa hồ cũng được,

có phải là tối buổi tối, nghi thức này do ta chủ trì không?"

Tiểu hùng miêu lập tức siểm nịnh vuốt mông ngựa: " Đó là tự nhiên, Khai ca người chính là lão đại, người không chủ trì thì ai có tư cách chủ trì a."

" Người..người này." Tiểu Khai cười mắng một câu, trong lòng cũng cảm giác thật vui vẻ. Như vậy mấy ngày tới nay, tất cả mọi người không gặp phải chuyện tình nào tốt, như vậy còn có thể thay đổi tâm tình.

Cho nên lúc động phòng hoa chúc, hắc, còn chưa có gặp qua loại nghi thức này của cổ nhân!

Vào đêm, quả nhiên như tiểu hùng miêu nói, mấy sân rộng trước viện, bị mọi người đùa nháo tới đổi mới hoàn toàn. Đương khi Tiểu Khai bị an bài chủ vị, tiểu hùng miêu và chín vị tiểu hồ ly, hi hi ha ha phụ giúp Ngọc Hồ và cô gái Huyền Chu Nhi đi ra.

Tiểu Khai mang mang nhớ lại trên ti vi từng nhìn thấy qua, loại trường hợp hôn lễ cổ đại này, sau đó chuẩn bị phần diễn một vị trưởng bối uy nghiêm, nói với hai người Ngọc Hồ một phen. Chỉ có điều hắc còn không có mở miệng, tiểu hùng miêu người này đã gấp gáp la lên vài tiếng, cái gì mà nhất bái thiên địa, hai bái chủ nhân gì đó, sau đó rồi lại hi nháo gọi mọi người đi vào động phòng. Chỉ có điều sau khi vào động phòng, tiểu hùng miêu Ảnh bọn họ ngược lại không biết, nên nháo cái gì mới tốt.

Đến cuối cùng, mọi người chỉ đơn giản hi nháo một chút, rồi cùng tề tề lui ra, chỉ để lại Ngọc Hồ và Huyền Chu Nhi. Mà thời điểm bỏ đi, Tiểu Khai đã đưa thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp bí tịch, thuận tay cấp cho Ngọc Hồ.

Huyền Chu Nhi lẳng lặng ngồi ở trong phòng, trong lòng tràn đầy bi sinh. Y theo cách làm việc của Nghiêm đại sư, người dưới tay của hắc,

tuyệt đối đều là một ít tồn tại bạo ngược. Huyền Chu Nhi thậm chí có thể tưởng tượng, nàng sẽ ngênh đón một đêm tối đầy lửa nóng.

Cửa phòng lặng yên mở ra.

Huyền Chu Nhi nhận mệnh nhắm mắt lại, trong lòng kỳ vọng tất cả những khổ nạn đều nhanh trôi qua. Lúc này giờ phút này, nghĩ đến thủ đoạn lôi đình của Tiểu Khai, cùng với huynh trưởng còn đang bị người khác nắm giữ, nàng căn bản không dậy nổi sự phản kháng gì trong đầu.

Tiếp theo, nàng đã cảm giác được tại Lạc Ứng Giản, vị nam nhân ra tay sắc bén, kiên định bước tới trước người mình.

Nàng thậm chí có thể nghĩ đến hình ảnh kế tiếp, tất nhiên là nam nhân kia dùng một ngón tay, nhẹ nhàng đẩy cằm mình lên, sau đó dùng ngữ khí tràn ngập vẻ dâm tiệp: " Cô nàng, nào, cười một cái cho đại gia xem!"

Trước kia đại ca bọn họ giảng chuyện xưa, đều là như vậy.

Huyền Chu Nhi lẳng lặng cùng đợi, chuyện xưa khổ nạn giống nhau, đều hàng lâm trên người nàng.

Hồi lâu...hồi lâu...

Huyền Chu Nhi đã đợi rồi đợi, đã không đợi được ách vận hàng lâm, nhin không được ngẩng đầu nhìn xem, nhưng phát hiện nam nhân trước mặt đang có bộ dáng lúng túng tay chân đứng ở trước mặt, nàng lẳng lẽ ngẩng đầu, phát hiện nam nhân này hai gò má đầy đặn bằng phẳng đang có chút đỏ lên, nàng dụi dụi mắt, lại cúi đầu, ách..không nhìn lầm a, chân của hắn...giống như đang phát run a!

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 6: Động Phóng Hoa Chúc

"Người...người tới ba." Huyền Chu Nhi nuốt ngụm nước bọt: "Ta đã phát thệ, người yên tâm, ta...ta sẽ không phản kháng."

"Ta biết." Ngọc Hồ đã nuốt ngụm nước bọt: "Cái...kia...chào nàng, ta gọi là Ngọc Hồ."

"Ta biết." Đầu của Huyền Chu Nhi càng cúi càng thấp: "Ta gọi là Huyền Chu Nhi, thỉnh chiều cố nhiều hơn."

Đảo mắt, kịch tình cường bạo bỗng nhiên biến thành kịch tình của thần tượng Nhật Bản.

"Nghiêm đại sư muốn ta với người động phòng, người...định làm như thế nào?"

"Ta...cũng là bị chủ nhân mệnh lệnh động phòng cùng nàng, nàng...có biết làm như thế nào hay không?"

Huyền Chu Nhi mở to hai mắt nhìn, ngẩng đầu lên: "Người không biết làm thế nào hay sao?"

Ngọc Hồ đương nhiên gật gật đầu: "Đương nhiên."

Trong lòng Huyền Chu Nhi chợt thoải mái hơn rất nhiều: "Kia...chúng ta đây có muốn động phòng hay không?"

" Cần, đương nhiên cần." Ngọc Hồ bước tới một bước, thô lỗ ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng: " Nàng không nói ta còn quên, hôm nay không động phòng, nàng sẽ gặp Thiên Ma Độc Thệ cản trả mà chết, chúng ta nhất định phải động phòng, bây giờ liền động phòng."

Khí lực của hắn thật lớn, làm sao Huyền Chu Nhi có khả năng ngăn cản, chỉ cái ôm này, Huyền Chu Nhi nhất thời tu phần muốn chết, kêu thảm thiết một tiếng: " Đau quá a!"

Ngọc Hồ lại càng hoảng sợ, tay buông lỏng, Huyền Chu Nhi thân hình huyền không ngã xuống giường, suýt " hừ" một tiếng trầm muộn, hai bên hông phảng phất như đau nhói, đau đến toàn thân, Ngọc Hồ nghe được tiếng rên này của nàng, nhất thời lại càng hoảng sợ, luống cuống tay chân bò lên trên giường: " Nàng làm sao vậy?"

" Ta...suýt chút bị người siết bị thương." Nước mắt Huyền Chu Nhi nhanh muốn rơi xuống: " Còn có...còn có mộng...đau."

Ngọc Hồ kinh hãi thất sắc, cầm lấy quần áo Huyền Chu Nhi xé mở, nhất thời da thịt thân thể trong suốt như ngọc của con gái người ta tẫn hiện trước mắt, ánh mắt Ngọc Hồ lại không có chút lưu luyến, ngược lại trực câu câu nhìn lên phần eo của nàng, nơi này đích xác xanh tím một mảnh, đúng là do vài giây trước bị Ngọc Hồ siết bị thương.

" Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý." Ngọc Hồ đưa tay dè lại bên hông nàng, nhẹ nhàng xoa xoa, bỗng nhiên phảng phất như nghĩ tới cái gì nói: " Di, không phải mộng của nàng cũng bị thương hay sao chứ? Cho ta nhìn xem một chút."

Huyền Chu Nhi mặt đỏ giống như địa ngục tám trọng lửa ma, liều mạng lắc đầu nói: " Không cho xem, không cho xem."

Ngọc Hồ chau mày, chụp lấy thân hình nhỏ nhắn yêu kiều của nàng, trực tiếp đặt nàng nằm sấp xuống, hai bờ hông trắng muốt vừa lúc phơi ra trước

mặt hân.

Bờ mông nhưng thật ra sạch sẽ trắng mịn, không chút ứ huyết bầm, chỉ có đẹp như đồ sứ sáng trắng, thế nhưng so với gương mặt bạch ngọc của Ngọc Hồ còn muốn trắng hơn vài phần, Ngọc Hồ bỗng nhiên cảm thấy mỗi bộ vị trên người bỗng nhúc nhích, trên người có chút nóng lên, nhin không được nói: " Trắng quá a..."

Giờ phút này hai chân của Huyền Chu Nhi quỳ xuống, bờ mông vun cao, đúng là một tư thế cực kỳ tu nhân, chỗ bí ẩn nhất của nữ nhân gia tẩn hiện trước mắt Ngọc Hồ, trong lòng nàng vừa mê mang vừa tu phần, nhưng khí lực của Ngọc Hồ lớn đến thế nào, nàng có muốn giãy dụa, cũng khó giãy dụa được phân hào.

Ngọc Hồ cũng ý chí thần dâng, vươn chỉ tỉ mỉ ma sát trên mông nàng hồi lâu, mới nói: " Còn đau không?"

Huyền Chu Nhi run giọng nói: " Không còn đau nữa, người buông thả ta đi."

Ngọc Hồ " nga" một tiếng, chạy nhanh buông tay, Huyền Chu Nhi xoay người lách qua, ngồi trên giường, đưa tay căng thẳng ôm ở trước ngực, nói: " Chúng ta...chúng ta...chúng ta hảo hảo tâm sự."

Ngọc Hồ phảng phất như phát hiện ra tân đại lực, ngạc nhiên nói: " Thân thể người nhưng thật ra không giống với ta, người không cần ngăn trở, buông tay ra, để cho ta hảo hảo nghiên cứu một chút, trước ngực nàng sao lại sưng lên một mảnh lớn như vậy? Chủ nhân không hề thiếu linh đan diệu dược, ngày mai ta đi lấy về cho nàng!"

Huyền Chi Nhi quả thật dở khóc dở cười, ngấm lại Ngọc Hồ ban ngày giết người như ma kia, còn có Nghiêm đại sư trêu chọc Ngọc Diện Hồ Ly ngay trước mặt mọi người, nhin không được nghĩ: " Chẳng lẽ hân cố ý làm bộ ngu ngốc, muốn trêu chọc ta sao?"

Rồi lại tưởng tượng: " Dù sao ta đã phát hạ Thiên Ma Độc Thệ, hôm nay không tránh khỏi ma trảo của hắc, đã như vậy, chi bằng ta thử một chút."

Như vậy tưởng tượng, nàng ngạnh da đầu mở tay ra, cười nói: " Trước ngực ta đích xác bị thương rất nặng, bất quá người có thể giúp ta."

Ngọc Hồ vừa nhìn thấy, nhất thời chấn động: " Không ngờ lại sừng to đến thế này, xem ra đúng là trọng thương, không được, ta phải lập tức đi tìm chủ nhân hỗ trợ!" Hắc xoát nhảy dựng lên, đã nghĩ muốn xuống giường.

Huyền Chu Nhi lấp bắp kinh hãi, ôm lấy hắc: " Không cần!"

Ngọc Hồ quay đầu nói: " Làm sao vậy?"

Huyền Chu Nhi mặt đỏ đến mang tai, cắn chặt môi, hồi lâu cuối cùng cố lấy dũng khí, ấp úng nói: " Kỳ thật...người chỉ cần dùng...dùng miệng hấp...tiện có thể hấp được máu ứ ra ngoài...vết thương của ta sẽ tốt thôi."

Ngọc Hồ kinh ngạc nói: " Có cách trị thương như vậy sao?"

Huyền Chu Nhi khẩn trương gương mặt nhìn hắc, muốn nhìn hắc xem có giả vờ không, nhưng gương mặt Ngọc Hồ nhìn thế nào cũng không có được khuôn mặt, rồi lại nhìn lần nữa, nàng nhin không được thờ dài nói: " Nếu người có gương mặt là tốt rồi."

Ngọc Hồ cười nói: " Chuyện này có đáng gì." Toàn thân hắc cũng không có động tác gì, nhưng trên mặt chậm rãi đột khởi lên vô số tuyến điều, chỉ trong giây lát, thế nhưng hiện xuất ra ngũ quan rõ ràng, khuôn mặt này thoát nhìn mi thanh mục tú, mũi cao, dĩ nhiên là một thiếu niên anh tuấn.

Huyền Chu Nhi cả kinh nói: " Đây là gương mặt của người sao?"

Ngọc Hồ cười nói: " Ta là khí vật thành yêu, làm sao có mặt, đây là khi ta có được linh thức thì nhìn thấy vị chủ nhân này, bây giờ có lẽ đã chết

mấy vạn năm rồi, bất quá khuôn mặt này của hân, ta nhớ rất rõ ràng, thế nào, thích không?"

Huyền Chu Nhi liên tục gật đầu: " Thích, từ nay về sau người hãy dùng khuôn mặt này được không?"

Ngọc Hồ nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Huyền Chu Nhi, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng vừa động, không ngờ có cổ tình ý khởi lên, nhin không được ngơ ngác nhìn gương mặt của nàng, trong lòng nghĩ thấy, nhìn nàng cười vui, đó là chuyện hạnh phúc nhất của mình.

" Chẳng lẽ đây là cảm tình theo như lời của chủ nhân?" Ngọc Hồ âm thầm nghĩ.

Huyền Chu Nhi nhíu mày: " Người không muốn hay sao?"

Ngọc Hồ nhanh chóng gật đầu: " Ta đương nhiên nguyện ý." Hân vỗ đầu: " Ai yêu, thiếu chút nữa đã quên, ta phải giúp nàng hấp máu ứ!"

Hân vươn dài cổ, liền văng tới ngực Huyền Chu Nhi, Huyền Chu Nhi chỉ cảm thấy tim đập nhanh như trống cổ, hai tay liều mạng nắm chặt khăn trải giường, nghĩ thầm: " Ta bất động, ta vạn vạn không thể động, dù sao hôm nay chạy không thoát ma trảo của người, ta phải gắt gao chịu đựng, ít nhất không cho người trêu chọc đùa bỡn. Nếu làm cho người cao hứng, trực tiếp giao hợp cùng ta, vậy xem như hoàn thành lời thề rồi."

Theo nàng nghĩ, Ngọc Hồ nếu thông hiểu nam nữ chi đạo, vậy từ lúc bắt đầu cứ tiếp tục diễn kịch đi xuống, đã tránh thêm nhiều chi tiết, nhưng khi miệng của Ngọc Hồ mới chạm vào ngực nàng, thì Huyền Chu Nhi đã nhin không được hét thảm một tiếng: " Nhẹ một chút!"

Đúng vậy, Ngọc Hồ đồng học của chúng ta thuần khiết đến thế nào, vì cấp cho Huyền Chu Nhi hít thuốc phiện, hân thực dùng khí lực, đáng thương cho vị trí bộ ngực mềm mại cỡ nào của cô gái, làm sao chịu nổi hân

hút như vậy a, nếu huyền chu nhi không kêu lên, vậy không còn là Huyền Chu Nhi, mà là thiết nương tử rồi.

Ngọc Hồ ngạc nhiên ngậm miệng, nói: " Làm sao vậy?"

Huyền Chu Nhi nói: " Người...người nhẹ một chút."

" Kia không được." Ngọc Hồ nhanh chóng lắc đầu: " Nùng huyết này của nàng cực kỳ khó chơi, ta vừa mới dùng sức cũng không hấp xuất ra chút nào, ta xem ta còn phải cố gắng mới được."

Huyền Chu Nhi quả thật vừa tức vừa vội, suy nghĩ hồi lâu, nhin không được nói: " Người có biết chuyện nam nữ hay không?"

Ngọc Hồ nói: " Ta đương nhiên không biết."

Huyền Chu Nhi cả giận nói: " Vậy sao người còn động phòng với ta?"

Ngọc Hồ nói: " Chủ nhân nói...nàng biết mà."

Huyền Chu Nhi hít dài một hơi, trong lòng không biết mắng Nghiêm Tiểu Khai mấy trăm lần, lại nói: " Vậy...ta dạy cho người."

Ngọc Hồ gật gật đầu, có chút xấu hổ cười cười: " Được, nương tử."

Hắn ý chí thản đẳng, hai chữ " nương tử" này gọi ra thật rõ ràng, không chút ngại ngùng.

Huyền Chi Nhi thở dài, nghĩ mình là một cô gái băng thanh ngọc khiết, vốn còn có xấu hổ, không ngờ bị bách phải dạy cho một nam nhân chuyện giao hợp, thật sự là vớ vẩn cực kỳ, nàng vỗ vỗ lên giường: " Đến, người ngồi xuống trước, đem quần áo cởi ra."

Ngọc Hồ " ai" một tiếng, thoát y, đã có một quyển sách rơi xuống bên mép giường.

Huyền Chu Nhi nhặt lên vừa thấy, thấp giọng thì thầm: " Thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp...đây là thứ gì vậy?"

Ngọc Hồ nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng, chụp lấy quyển sách: " Ta thiếu chút nữa đã quên, đây là lúc mới vào phòng chủ nhân lặng lẽ đưa cho ta, ta nói với nàng, đây là cực phẩm công pháp nha, chủ nhân nói, học hiểu rồi, cam đoan có thể làm được chuyện nam nữ, đến đến đến, chúng ta cùng nghiên cứu."

Huyền Chu Nhi rất là tò mò, nhanh chóng thò đầu qua, Ngọc Hồ mở ra trang đầu tiên, đầu đầu là một câu: " Song tu chi đạo, trọng tại tán tỉnh, tán tỉnh chi đạo, trọng tại kích thích cảm quan, nhược nói về cảm quan đệ nhất vị, là tay chân tiếp xúc, khogno phải mắt nhìn, không phải thối lỗ tai, không ngửi lỗ mũi, mà là ở miệng. Miệng lưỡi tiếp xúc, ngứa ngáy không cần được, nữ không thể địch lại, tất nhiên hứng dục rồi sau đó khoái lạc."

Huyền Chu Nhi anh ninh một tiếng, chỉ cảm thấy lỗ tai như phát sốt, trên cổ một mảnh màu đỏ, nhanh chóng rút đầu về, phi phi phi thở ra ba hơi, nói: " Đây là công pháp gì, rất..rất..rất hạ lưu."

" Đây không phải hạ lưu." Ngọc Hồ nghiêm trang nói: " Chủ nhân nói qua, đây là thiên địa chi lý, tự nhiên chi đạo."

" Cái gì cũng là chủ nhân nói." Huyền Chu Nhi e thẹn nói: " Chẳng lẽ chủ nhân người muốn người làm chuyện gì người cũng làm hay sao?"

Ngọc Hồ gật đầu nói: " Đây là đương nhiên."

Trong lòng Huyền Chu Nhi chợt sinh cảnh giác, nhanh miệng hỏi: " Kia....kia..nếu chủ nhân người muốn giao hợp cùng ta, chẳng lẽ...chẳng lẽ người cũng nguyện ý chấp tay tương nhượng?"

Ngọc Hồ ngẩn người, gãi đầu hồi lâu, nhú mày nói: " Nếu là chủ nhân muốn cùng nàng giao hợp, ta tự nhiên đáp ứng, nhưng...nhưng hôm nay đã

có điểm kỳ quái...trong lòng ta thế nhưng...di, vì cái gì trong lòng ta có điểm không muốn?"

Huyền Chu Nhi ngạc nhiên nói: " Vì sao trước kia nguyện ý, bây giờ thì không nguyện ý nữa?"

Ngọc Hồ nột nột cười: " Có lẽ là bởi vì ta vừa mới có được giới tính a. Chủ nhân nói, cái này gọi là tình yêu."

Huyền Chu Nhi căng căng gương mặt nhìn hắn, muốn xem hắn thật hay giả, ánh mắt Ngọc Hồ thanh lương xuyên suốt, tuyệt không chút tỳ vết nào, lúc nhìn nàng, càng thần thần đăng đăng, không có chút lóe ra. Huyền Chu Nhi nhìn hồi lâu, rốt cuộc ung dung thở dài: " Người nếu trêu chọc ta, vậy người thật là phí nhiều công phu, coi như là kinh thiên động địa, ta mặc dù bị người lừa gạt, cũng không tính là oan uổng. Cũng được, ta tin tưởng người."

Ngọc Hồ nghe được cảm thấy kỳ lạ, cười nói: " Chúng ta cùng luyện công chứ?"

Huyền Chu Nhi giờ phút này buông ra ý chí, nhất thời sáng sủa lên, cũng nở nụ cười hiếm có: " Được rồi, chúng ta cùng luyện."

Ngọc Hồ liền cầm sách lên, ngồi vào bên người nàng: " Cùng xem."

Huyền Chu Nhi hì hì cười, cố nén xấu hổ trong lòng, đọc từng chữ.

Chậm rãi, tình huống bắt đầu biến hóa thật vi diệu.

" Ngọc Hồ...nga, tướng công, trên người người nóng lên rồi."

" Ngô, rất kỳ quái, ta là bạch ngọc thành yêu, vốn trên người là mát lạnh đó."

" Tướng công, người...người giống như có địa phương...ân, có biến hóa nga."

" Đúng vậy, rất kỳ quái, trước kia thân thể ta cấu tạo không phải như thế."

" Tướng công, muốn ta...muốn ta giúp người...cái...kia không chứ?"

" Nương tử, nàng nói chỗ nào?"

" Đúng là..cái kia..."

" Cái nào?"

" Cái kia...ma, người thật sự là hư hỏng, người xem xem trang thứ nhất của bí tịch, cái..kia..ân, hiểu chưa?"

" Ách...nương tử nàng muốn nói là tay chân tiếp xúc, mắt nhắm, thối lỗ tai, mũi kề sát, hai là miệng lưỡi quấn quýt nhau?"

" Hì hì, đương nhiên theo như trong sách, nam không thể kháng, nữ không thể địch, là vương đạo nha."

" Ta...ta cũng không biết thế nào mới tốt, nương tử, có muốn thử một lần không?"

" Người thật xấu."

" Nương tử, ta không phải người xấu, ta chỉ là dựa theo trong sách công đạo mà làm thôi."

" Được rồi, được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu đi."

" Cũng tốt, ta đây phải ra tay nga, thôi tình thủ pháp tầng thứ nhất thật là bừa hãn nha."

"..."

" Hắc hắc."

" A..."

Ba mươi phút sau.

" Nương tử, nàng tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh a."

" Tướng công, ta không được, ta...ta phải chết rồi."

" Nhưng, chủ nhân nói qua, ít nhất phải luyện đến tầng ba mới được."

" Ngốc tử a, người ta thật sự không được ma, người không thấy trong sách nói, ít nhất phải bốn nữ hài tử mới được hay sao chứ? Ta...ta một người sao được a."

" Không có biện pháp, nương tử, hôm nay cũng chỉ có một mình nàng, nàng...nàng vất vả một chút đi."

" Tướng công, người tha ta đi."

" Tướng công, từ từ...người từ từ, để ta uống nước, còn có, chúng ta lấy ít thức ăn a."

" Đã trễ thế này, không cần phiền toái a, nương tử, luyện công quan trọng hơn, nàng chịu một chút, sáng mai ta phải đi lấy thức ăn cho nàng mà."

" Ta...mệnh của ta thật khổ a..."

" Nương tử, nàng kiên trì trụ, ta...ta ra tay đó."

" Trời ạ!"

" Di? Nương tử, sao nàng biến thành con nhện rồi?"

" Tướng công, người thật là quá mạnh, quá thịnh, ta...ta chịu không được rồi."

" Vậy cũng không cách nào, dù sao luyện công quan trọng hơn, chúng ta tiếp tục."

" Ngọc Hồ, người...người đáng chém ngàn đao đó!"

" Hắc hắc, ta đến đây."

" Ô...ô...ô.."

Một đêm này, thanh âm cao cao thấp thấp vang vọng ở hậu viện của biệt viện của Chuẩn đại nhân, chín tiểu hồ ly nghe được thần tình biến hồng, trong ánh mắt thủy uông uông đều là xuân ý, Tiểu Khai ở trên giường càng lật qua lật lại ngủ không được, không hề bị ảnh hưởng chính là tiểu hùng miêu, người này tuổi còn nhỏ, đối với việc nam nữ cũng không hứng thú, lại chạy đến ngay cửa phòng Ngọc Hồ học theo tiếng kêu của con ếch xanh, oa oa oa nháo cả một đêm, đã mệt mà Ngọc Hồ và Huyền Chu Nhi toàn bộ tinh thần chăm chú luyện công luyện đến vô cùng hưng phấn, không hề để ý tới hẳn.

Còn Chuẩn đại nhân, hẳn nửa đêm đứng lên, không ngủ, cả đêm triệu hết sủng phi ca cơ của mình đến toàn bộ, tuyển hai tên ma nữ mỹ mạo, định hảo hảo bồi huấn vài ngày, qua hai ngày đưa cho Nghiêm đại sư kéo thêm quan hệ.

Ngày hôm sau, tất cả mọi người phát hiện được một việc lạ, Huyền Chu Nhi cô nương bị bắt buộc lập gia đình về mặt ngọt ngào ôm tay Ngọc Hồ đi ra cửa, giữa đôi mắt mang theo vẻ hạnh phúc, dù sao cũng không thể che giấu được.

"Ma châu của Tử Đồng đâu rồi?" Tiểu Khai kéo Ngọc Hồ lúc không người hỏi.

"Nương tử đem hắc cùng bạch ngọc mười phương đặt chung nhau, sau đó ta cầu Ảnh phong ẩn rồi." Ngọc Hồ nói: "Nương tử nói, để cho hắc chậm rãi tu luyện."

Tiểu Khai lại hỏi: "Vậy cần bao lâu?"

Ngọc Hồ thật khó có được lộ ra một nụ cười xấu xa như trong ác kịch: "Nàng nói một ngàn năm, nhưng với kinh nghiệm của ta xem ra, ít nhất cũng hơn mười ngàn năm a."

Chủ tớ hai người quen biết mà cười, nụ cười vừa đáng khinh vừa tà ác, hoàn hảo không bị ai nhìn thấy.

Cuộc sống đi chơi nhàn nhã, luôn thật là gần gũi.

Trải qua ba ngày sau, Tiểu Khai một nhóm hơn mười người, Chuẩn đại nhân phái người qua thông tri, hội đấu giá đã chuẩn bị xong. Ba ngày này Tiểu Khai rảnh rỗi lại luyện tạo ra hai kiện ma khí khác, cùng với Trường Dao Vô Ngân công khai đấu giá.

Bốn ý đi vào Ác Ma Thành, đúng là hấp dẫn lực chú ý của Bá Cách gia tộc, cho nên trường hợp long trọng như vậy, bọn người Tiểu Khai quả quyết phải tham gia.

Đem mọi người triệu tập lại, dưới sự an bài của Chuẩn đại nhân, Tiểu Khai một nhóm rất nhanh ngồi vào một nơi có thể nhìn thấy bao quát tốt nhất, sau đó ngồi lặng yên chờ những người muốn đấu giá tiến vào. Chờ đợi kỳ thật là một chuyện vô cùng nhàm chán, bất quá cũng may mắn có nhiều người, hi nháo trò chuyện, nhưng thật ra cũng không thấy thời gian khó qua.

Dần dần, người trong phòng đấu giá càng lúc càng đông.

Chuẩn đại nhân đối với hội đấu giá này, quả thật là phi thường tận tâm hết sức, không riêng chỉ vài ngày này, về việc quảng cáo oanh tạc khắp ma giới tin tức về hội đấu giá, còn đồng thời ra mặt mời một ít, những bằng hữu cũng có phân lượng của hắc đến tham dự. Như thế làm cho thanh thế sau đó tăng lên, cả hội đấu giá còn chưa chính thức bắt đầu, đã sớm làm cho kinh động các thế lực của ma giới chú ý.

Dù sao, xuất hiện một Ma Luyện Sư ngàn năm không thấy, mọi người đã nhiều năm tháng không thấy dĩ nhiên cũng muốn kéo chút quan hệ, để phương tiện ngày sau có nhu cầu thì dễ dàng mở miệng.

Lão Xích là một đệ đẳng ma tộc, thuộc loại tồn tại vô số ở ma giới. Mà một ma tộc không có chỗ dựa lẫn thực lực, bình thường cuộc sống cũng không như ý, thậm chí tuyệt đại đa số có thể dùng từ thê thảm mà hình dung.

Bản thể là chó sói, trước kia đúng thật khó qua được cuộc sống thê thảm. Thậm chí ở ba ngày trước, hắc còn đang phải lo lắng có bữa cơm chiều hay không. Nhưng sau ba ngày, hắc đã hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Hết thảy chuyện này, đều là nhờ vào một Ma Luyện Sư tên là Nghiêm Tiểu Khai,

Tại Lạc Ứng Giản, ở thời điểm người khác còn đang do dự không quyết, hắc là người thứ nhất đứng ra, đưa ra một thanh phi kiếm ngẫu nhiên nhặt được.

Đã đúng là chuôi phi kiếm này, làm cho hắc có chuyển biến từ địa ngục lên tới thiên đường!

Mặc dù chuỗi phi kiếm này không thích hợp chính mình sử dụng, bán đi cũng có tiếc nuối. Nhưng suốt hai vạn phương ma giới hắc ngọc, cũng trong nháy mắt để cho lão Xích từ hai bàn tay trắng, biến thành một ma tộc có chút tài sản như bây giờ. Bây giờ, hẳn thậm chí có thể mang theo hai kẻ hầu, đến tham gia hội đấu giá của Tiểu Khai.

Mặc dù hai vạn phương ma giới hắc ngọc, đối với cực phẩm ma giới hắc ngọc hay cực phẩm tiên giới bạch ngọc, chỉ có đáng thương hai trăm phương, nhưng đối với lão Xích, đã là một bút tài phú thật lớn.

Lão Xích từ nhỏ đều cho rằng, có thể mang theo thuộc hạ là chuyện thực uy phong, bây giờ rốt cuộc dùng chút ít ma ngọc đã được như ý nguyện, hẳn tự nghĩ cho tới bây giờ còn chưa được thỏa mãn và sung sướng như vậy. Dùng câu kia có điều văn nhã nói như thế nào...ú, là xuân phong đặc ý móng ngựa cũng phải lật!

Để cho người cảm động chính là thời điểm hắn đi vào đại sảnh, bỗng nhiên nhìn thấy một tên vốn như núi cao ngưỡng chỉ đang vô cùng sùng kính gương mặt nhìn mình la hét: "Trời ạ, một đại nhân vật đến đây nha!"

Lão Xích có điểm mê muội, hắn dùng sức lắc lắc đầu, lại nhìn ánh mắt tên kia, đúng vậy, tên kia thật sự là gương mặt nhìn chính mình!

Trong tích tắc này, lão Xích có điểm muốn khóc, hắn dùng sức khải một tiếng, bước tới một bước, đã nghĩ muốn thử xem bước chân chữ bát là có tư vị gì, nhưng bỗng nhiên có người bên cạnh đẩy, cổ thôi lực này tương đương lớn, lão Xích cả thân hình lập tức huyền không bay đi ra ngoài.

Hoàn hảo...hoàn hảo người của nơi này phi thường nhiều, cho nên lão Xích chỉ bị bay đi nửa thước, đã bị một người khác, một ma tộc có thân thể như thiết tháp bừa hăn ngăn trở.

"Đúng...thực xin lỗi." Lão Xích ngẩng đầu lên, đối với vị thiết tháp huynh đệ này lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, sau đó rục rục

cổ, nhìn ra sau, muốn nhìn xem một chút là ai đã đẩy hẳn.

Vừa nhìn vào mắt, cũng là một tráng hán thiết tháp, hơn nữa so với chính mình, còn cao hơn cả một thước.

" Vừa rồi là hẳn đẩy ta, rõ ràng là đại nhân vật." Lão Xích ủy khuất nghĩ nghĩ, nhin không được nhìn tên khi nãy nhìn mình với ánh mắt sùng bái, lúc này mới phát hiện ánh mắt tên kia thủy chung không có nhúc nhích qua, vẫn chăm chú nhìn địa phương kia, vẻ mặt sùng bái.

" Nguyên lai...hẳn sùng bái đại nhân vật...không phải ta." Lão Xích bi phần thầm nghĩ: " Đây chỉ là một hiểu lầm xinh đẹp mà thôi."

Đúng vậy, địa phương khi nãy mình đứng, mà bây giờ, đứng ở nơi đó là một đám người khác, đám người này ai cũng kiện tráng cao lớn, toàn thân cao thấp tản mát ra làm cho lão Xích có điểm hít thở không thông với hơi thở cường đại, mà giữa đám người này cũng chỉ là một người áo đen thân cao không tới hai thước, hắc bào nhân chậm rãi tiêu sái bước đi, tráng hán như thiết tháp cẩn cẩn thận thận hộ vệ bên cạnh, đem đám người rẽ sang hai bên, xem ý tứ kia, thế nhưng ngay cả chạm cũng không cho người khác chạm vào hắc bào nhân dù chỉ một chút.

Người mặc hắc bào, cứ như vậy trong vòng vây của một đám cao đẳng ma tộc, như được chúng tinh cùng nguyệt, chậm rãi tiến vào đại sảnh đấu giá.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 7: Cạnh Giới Cuồng Nhân

" Đây, mới thực chính thức là đại nhân vật a!" Nhìn thấy hắc bào nhân đi đến, lão Xích vội vàng nghiêng người tránh né, đứng yên một bên để bọn họ đi qua.

Hắc bào nhân hiển nhiên đối với chuyện người khác tất cung tất kính xem rất bình thường, lão Xích thái độ cung kính, hắc cũng chưa thềm liếc mắt, trên người thoáng chút hương phong, liền trực tiếp thẳng hướng đi vào đại sảnh đấu giá.

" Hương phong?"

Lão Xích hếch mũi hít vài cái, ánh mắt nhin không được hướng đi, chỉ thấy hắc bào nhân cao thấp mặc một ít phi thường cổ quái bộ quần áo thâm sắc đồ án, màu đen đậm, nhìn như không hấp dẫn ánh mắt người chú ý, nhưng lão Xích nhìn thấy thì cả người run lên, lạnh lẽo vô vô ngực của mình, thầm nghĩ: " Nguyên lai là bọn họ...trách không được...trách không được a."

Hắn xoa xoa mồ hôi trên trán, khẩn trương tìm vị trí ngồi xuống. Nghe tuyên bố hội đấu giá chính thức bắt đầu, Chuẩn đại nhân đứng ở trên đài mở màn những lời khách sáo.

" Cảm tạ chư vị đã đến hội đấu giá, ta cần tuân làm đại biểu cho Nghiêm đại sư, đối với sự quang lâm của chư vị, vô cùng cảm tạ."

Đơn giản nói một câu công thức hóa, Chuẩn đại nhân trực tiếp tuyên bố hội đấu giá bắt đầu, sau đó hấn chính mình làm đấu giá sư, hướng mọi người giới thiệu kiện ma khí đầu tiên: " Trường Dao Vô Ngân, Nghiêm đại sư ba ngày trước tại Lạc Ưng Giản luyện chế thành. Lúc thành công, đã đưa tới Ngũ Hành Lửa Ma Kiếp có uy lực thật lớn, mà lúc ấy Nghiêm đại sư chỉ là dùng một đao này, tiện tay đem cả ma kiếp đánh tan, có thể tưởng tượng ma khí công kích này đến tột cùng có bao nhiêu sắc bén!"

Dừng một chút, Chuẩn đại nhân lại tuyên bố: " Y theo Nghiêm đại sư phân phó, Trường Dao Vô Ngân giá trị năm vạn phương tiên giới bạch ngọc hay ma giới hắc ngọc, đã đúng là năm trăm phương cực phẩm tiên giới bạch ngọc hoặc cực phẩm ma giới hắc ngọc, mà mỗi lần tăng giá, không được ít hơn năm ngàn ngọc, đã đúng là năm mươi phương cực phẩm ngọc! Đương nhiên, vô luận là người dùng ngọc thạch bình thường hay là cực phẩm ngọc thạch, kêu giá là tiêu chuẩn ngọc thạch."

" Bây giờ, cạnh giới bắt đầu!"

" Sáu vạn!" Không biết ai kiềm chế không được, giành hô to trước một tiếng.

Mới bắt đầu, đã kêu thêm một vạn phương ngọc, hiển nhiên trải qua vài ngày tuyên truyền, hiệu quả phi thường vang dội. Hơn nữa vốn có không ít người nhìn thấy, uy lực khi Trường Dao Vô Ngân xuất thế, vì thế giá cả của ma khí này, đã đại biểu cho bước rất khả quan.

Chuẩn đại nhân cười cười nói: " Xem ra đã có người thật hy vọng mua được ma khí này rồi, tiên sinh số mười tám ra giá sáu vạn phương ngọc, có ai trả giá cao hơn hay không?"

" Bảy vạn!" Chuẩn đại nhân lời vừa nói ra, thì có người lập tức trả giá. Lại đem giá cả đề cao một vạn, xem ra tất cả mọi người rất rõ ràng giá trị

của ma khí này, cho nên trong khi kêu giá, căn bản không có ai xuất phát theo giá thấp.

" Tám vạn!"

" Chín vạn!"

" Mười một vạn!"

....

Từng người kêu giá, cứ một người tiếp một người, căn bản không để cho Chuẩn đại nhân mở miệng cổ động mọi người tích cực.

" Ba mươi vạn!"

Bỗng nhiên, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, đột nhiên đem giá cả đề lên cao ngất. Như vậy đột nhiên làm ra giá cao như vậy, tựa hồ chỉ một chút đã đem mọi người chấn kinh, sau khi hắn nói xong, thế nhưng không ai đi theo kêu giá.

Này chính là cục diện mà Chuẩn đại nhân không muốn nhìn thấy. Hắn cười cười, bắt đầu cổ động mọi người: " Tiên sinh số bốn mươi ba ra giá ba mươi vạn, còn có ai trả giá cao hơn hay không, phải biết rằng đây chính là do Nghiêm đại sư tại trước mắt mọi người luyện chế đỉnh cấp ma khí, uy lực ngay cả ma kiếp đều có thể vừa bổ mà tán, ba mươi vạn phương ngọc, còn có ai tiếp tục ra giá..."

" Tốt đấy, ba mươi vạn lần đầu tiên, ba mươi vạn lần đầu tiên!"

" Còn có ai ra giá nữa không, còn có ai nữa không, tốt đấy, vị tiên sinh này ra giá ba mươi một vạn, ba mươi một vạn, còn có ai không, còn có ai không..."

" Ba mươi một vạn năm ngàn!"

" Ba mươi hai vạn!"

" Ba mươi hai vạn năm ngàn!"

Trải qua Chuẩn đại nhân một trận cổ động, rốt cuộc có người tiếp tục ra giá. Bất quá thực hiển nhiên, trải qua việc bỗng nhiên đề cao giá mã, thì phúc độ mọi người tiếp tục nâng giá lên, đã rơi chậm lại xuống tới.

Dù sao hơn ba mươi vạn phương ngọc, đã là một bút tài phú rất lớn, hoàn toàn cũng đủ cho hơn mười tên dê đẳng ma tộc như lão Xích, trong nháy mắt từ hai bàn tay trắng biến thành có chút tài sản!

" Ba mươi sáu vạn, ba mươi sáu vạn lần thứ nhất!"

" Ba mươi sáu vạn lần thứ hai, còn có ai trả giá cao hơn không?"

" Ba mươi sáu vạn lần thứ ba, còn có ai ra giá hay không, còn có ai ra giá hay không, không có...tốt đấy, chúc mừng tiên sinh số tám với giá cả ba mươi sáu vạn, thành công mua được đỉnh cấp ma khí Trường Dao Vô Ngân!"

Theo Chuẩn đại nhân giải quyết dứt khoát cuối cùng, thanh trường đao dẫn phát ma kiếp, cuối cùng với giá cả ba mươi sáu vạn phương ngọc thì đã thành giao!

" Thật tốt quá, Trường Dao Vô Ngân có thể đánh tan ma kiếp a." Chủ nhân chụp được ma khí này, lập tức đứng lên hưng phấn kêu một tiếng, lập tức dưới sự hướng dẫn của người nhân viên, trả tiền lấy vật đi.

Chuẩn đại nhân đối với giá cả này, cũng là phi thường vừa lòng. Ba mươi sáu vạn phương ngọc, cơ hồ bằng một phần mười tài sản của hắn, thế nhưng bình thường dê đẳng ma tộc, cần phải phấn đấu tới mấy trăm năm mới có thể mệt mỏi mà để dành được. Hôm nay Tiểu Khai chỉ đơn giản lộ ra một tay, đã tụ tập tài phú như thế, đây không khỏi làm cho Chuẩn đại

nhân cảm giác được, chính mình lúc ấy thề sẽ không cùng hăn đối nghịch, là một quyết định chính xác cỡ nào.

Cười cười, Chuẩn đại nhân để cho thị nữ bưng tới mâm thứ hai, mới giới thiệu: " Xin để ta giới thiệu cho mọi người kiện ma khí thứ hai hôm nay, Lưu Ly Trần!"

Nói xong, hăn mở miếng vải đen trên mâm ra, chỉ vào một đồ vật có hình dáng như ngọn đèn, nói: " Đây là một món đồ thật hiếm thấy có nhiều tác dụng, dùng nhiều hình khí, bây giờ trạng thái loại này, chủ yếu chính là khốn người, mà sau khi rót vào địa ngục lửa ma, thì có được lực công kích phi thường đáng sợ. Bởi vì vô luận là địa ngục lửa ma một tầng, chỉ cần rót vào trong trần thì lại thả trở ra, uy lực của địa ngục lửa ma sẽ đề cao lên hai tầng!"

Dừng một chút, hăn nhìn thấy chúng ma tộc phía dưới chẳng ừ chẳng hử nhìn mình, chỉ phải cười cười, nói: " Ta sẽ vì mọi người biểu diễn một chút, có vị bằng hữu nào, nguyện ý đi lên phối hợp với ta?"

" Ta!" Lão Xích bản thể là chó sói, liền nhảy trực tiếp lên đài. Theo lần đầu tiên bắt đầu hô giới, người này chỉ biết chính mình đi vào nơi này, chỉ có thể nhìn xem, khi thấy có thể biểu hiện chính mình, bây giờ Chuẩn đại nhân cho một lần cơ hội, hăn làm sao còn không nắm chắc lấy. Lại giống như tại Lạc Ứng Giản lần trước, người khác còn đang tự trọng thân phận hoặc là thời điểm còn chần chờ, hăn đã vọt tới trước.

Chuẩn đại nhân hướng hăn gật gật đầu, sau đó trực tiếp cầm lấy Lưu Ly Trần, trong tay kháp mấy ấn quyết, nhẹ giọng quát: " Thu!"

Một đạo hào quang màu đen như mực từ trong Lưu Ly Trần trực trùng mà ra, chỉ là cuộn một vòng, đã thu lão Xích đi vào.

Trên sự thật, loại hình thái và công năng của Lưu Ly Trần này, hoàn toàn là do Tiểu Khai tham chiếu công năng hấp thu của Vạn Ẩn Bình mà luyện

chế đi ra, ngoại trừ uy lực nhỏ hơn một chút, cùng với ngoại hình bất đồng, thì hình thái đầu tiên của Lưu Ly Trản, hoàn toàn chính là phiên bản của Vạn Uẩn Bình.

Đương nhiên, đây chỉ là hình thái đầu tiên mà thôi.

Sau khi thả lão Xích trong Lưu Ly Trản ra ngoài, Chuẩn đại nhân vẫy vẫy tay, đều có thị nữ liền bưng lên một cái mâm đi tới, giờ khấn lên, Chuẩn đại nhân mới hướng chúng ma tộc trong đại sảnh đấu giá giải thích: " Nơi này là địa ngục lửa ma một tầng và hai tầng, chúng ta nhìn hình thái thứ hai của Lưu Ly Trản."

Nói xong Chuẩn đại nhân đem Lưu Ly Trản hướng tới tầng địa ngục lửa ma thứ nhất sao tới!

" Bồng!"

Cả phía trên Lưu Ly Trản bỗng nhiên như bốc lửa, hùng hùng thiêu đốt lên. Rồi sau đó Chuẩn đại nhân kháp mấy ấn quyết, nhẹ nhàng đối với ngọn lửa trên Lưu Ly Trản thổi một cái, một đạo màu lam trắng ngọn lửa, đã tĩnh chỉ thoát ly Lưu Ly Trản vọt ra phía ngoài.

Một vị cao đẳng ma tộc lấy tay sao trụ ngọn lửa kia, sau khi nhìn thoáng qua, tán dương gật gật đầu: " Cũng được, không ngờ có uy lực của địa ngục lửa ma tầng thứ ba!"

Chuẩn đại nhân hướng hần gật đầu ra dấu, tiếp theo lại sao nổi lên địa ngục hai tầng lửa ma, đồng dạng như thế thí nghiệm qua một phen, bắn ra một đạo so với bốn tầng lửa ma uy lực, chúng ma tộc liền hiểu được, nguyên lai Lưu Ly Trản này có thể giúp uy lực lửa ma tăng lên, không phải chỉ là một hai tầng, mà là bản thân địa ngục lửa ma tăng cao hai tầng cấp bậc!

Loại ma khí trình độ này, lập tức làm cho chúng ma tộc đỏ mắt lên!

Mà phía sau, Tiểu Khai cũng vẫn còn bộ dáng nhàn nhã nói chuyện với tiểu hùng miêu: " Người nói, ma khí này có giá cả bao nhiêu?"

" Ta đoán, ít nhất phải là bốn, năm mươi vạn phương ngọc." Tiểu hùng miêu hì hì cười nói: " Khai ca thật sự là lợi hại, tùy tiện luyện tạo một ít đồ vật, đều có thể bán ra giá cả cao như vậy, sớm biết thế, ta từ sớm đã đi theo Khai ca lăn lộn, còn cần học làm ăn cướp gì a!"

Ngọc Hồ liếc mắt trừng hăn, nói: " Từ bắt đầu người theo chủ nhân, ta đây tính cái gì! Ta đoán ma khí này, ít nhất sẽ bán được bảy mươi vạn ngọc!"

" Vô Đối, các người nói sao?" Tiểu Khai quay đầu nhìn chín vị tiểu hồ ly, cười mở miệng hỏi. Trong phòng này quả thật nhàm chán, bọn họ ngay từ đầu, đã chơi trò đánh cuộc giá cả đấu giá, thử xem ai đúng ai sai, nếu sai thì phải hô to ba chữ : " Ta là heo!"

Mấy người trong lúc ở trong phòng đùa giỡn không ngừng thì bên ngoài đã bắt đầu một trận trả giá mới.

Dựa theo Tiểu Khai phân phó, ma khí tên là Lưu Ly Trản này, với giá cả mười vạn ngọc làm căn bản, mỗi lần kêu giá không được dưới một vạn. Mặc dù giá cả này mà nói đối với nhiều ma tộc cũng không nhỏ, nhưng sau khi bắt đầu ra giá, cũng rất nhanh được nâng lên hơn năm mươi vạn!

" Năm mươi lăm vạn!"

" Năm mươi tám vạn!"

....

Thực hiển nhiên, sau năm mươi vạn, vẫn như cũ có không ít người đang cạnh tranh. Hơn nữa phúc độ tăng giá cũng không nhiều lắm. Nhưng thứ này có nhiều tác dụng, là ma khí có nhiều hình thái, cả ma giới có lẽ không

vượt qua mười kiện, cho dù không thực dụng, nhưng dùng cất giữ, cũng là một món vật vô cùng có mặt mũi phải không?

Cho nên, rất nhiều ma tộc tự nhận có tài lực cũng không nghĩ buông tha cho.Bọn họ một lần rồi lại một lần, đem giá cả đẩy lên cao.

" Hai trăm vạn!"

Bỗng nhiên, một thanh âm trực tiếp nói ra thiên giới!

Tiểu Khai ở trong phòng trở mắt nhìn, đưa ánh mắt hướng đi dò xét một chút,chỉ thấy người này một thân giáp cứng, đầu tròn, bụng thật to, tay chân lại thô ngắn, giống như một siêu sao ô quy(rùa đen), thoát nhìn thật sự có chút thấy tức cười.

Nhưng ma tộc nhìn về phía hắn, lại không một ai dám cười.

Ô quy này toàn thân tản mát ra ma khí làm cho người ta sợ hãi, tinh quang trong mắt càng có thực chất, liếc mắt vọt tới, làm cho da đầu người ta run lên, hắn ngang nhiên đứng ở nơi đây, giống như một tướng quân. Mặc dù chỉ kêu giá một lần, nhưng bộ dáng giống như tại chiến trường thiên quân vạn mã mà hô lên câu : " Toàn quân tiến công."

"Đây rõ ràng là Ô Quy Tinh, nhưng cả hóa hình hắn còn chưa hóa xong, vì sao lại có khí thế cường như vậy?" Tiểu Khai cau mày, quyết định lật sách.

Vô Tự Thiên Thư trang thứ tư phi thường phương tiện, tỷ như bây giờ, Tiểu Khai cũng không biết con ô quy tinh này có tính danh và lai lịch gì,nhưng Vô Tự Thiên Thư có thể trực tiếp tập trung đối tượng, Tiểu Khai chỉ cần trực tiếp hỏi tư liệu về tên đối diện, Vô Tự Thiên Thư có thể cấp ra đáp án.

Vừa lật ra mới biết, nguyên lai con ô quy này cũng không phải là ô quy bình thường, mà là Huyền Quy. Huyền Quy một mạch không chỉ sống lâu, hơn nữa bản thể thật lớn, muốn hoàn toàn hóa hình thành công, không ít triệu ngàn năm mới được. Nhưng nếu hóa hình thành công, thực lực mạnh, đủ để quét ngang tam giới bất cứ một phương!

Thay câu nói, Huyền Quy này không hoàn toàn hóa hình qua, nếu không, hẳn đã sớm rời đi tam giới, phi thăng đệ tứ đệ ngũ giới, tự nhiên không đến phiên Ma Tôn thống trị ma giới nữa.

Huyền Quy tinh trước mắt này chỉ hóa hình được sáu thành mà thôi, nhưng nếu luận thực lực, thì so với vai diễn như Chuẩn đại nhân, còn cao hơn không biết bao nhiêu!

Nhưng khi hẳn ra tay là hai trăm vạn, đối với ma tộc bình thường mà nói, quả thật là một con số trên trời. Cho dù đối với đại đa số ma tộc ở đây, giá cả này cũng là độ cao mà kẻ khác ghé mắt, thậm chí, đúng là tuyệt đại bộ phận gia tài của người ta!

Vì một món đồ ma khí mà tán gia bại sản, giá trị hay không chứ?

Hoặc là nói, ma khí này giá trị nhiều tiền như vậy. Dựa theo giá cả của ma giới mà tính toán, hai trăm vạn ngọc chính là có thể mua được bốn kiện đỉnh cấp ma khí a, ai lại nổi điên dùng nhiều đó tiền để đi mua một món đồ!

Người này không phải kẻ điên, thì cũng là nhiều tiền không có chỗ để xài! Tiểu Khai nghĩ tới đây, rõ ràng tra xét lai lịch Huyền Quy tinh này, vừa tra, nhất thời liền giật mình hiểu ra, nhin không được nở nụ cười: "Hôm nay, thật sự là náo nhiệt a!"

Thời điểm Tiểu Khai suy tư, đảo mắt nhìn thoáng qua đại sảnh đấu giá, liền nhìn thấy rất nhiều ma tộc, đều lặng yên thả đấu giá bài của mình xuống tới. Thực hiện nhiên tất cả mọi người cho rằng tuy món đồ này có

nhieu tác dụng, nhưng tới hai trăm vạn, không bằng đi mua hai kiện ma khí có công năng giống như vậy, còn tốt hơn nhiều.

Lão Xích, càng rục súc đầu, vẻ mặt tiếc rẻ không thôi, sau đó hần thuận thể nhìn nhìn hắc bào nhân, nhìn thấy hắc bào nhân chỉ giơ tay lên một nửa rồi buông, buông rồi giơ lên, hiển nhiên đang tranh đấu tâm lý rất lớn, nhưng cuối cùng, vẫn bỏ tay xuống.

" Xem ra tài lực của hần không đủ a." Lão Xích âm thầm nghĩ.

Lúc này Chuẩn đại nhân, cũng âm thầm chắc lưỡi không thôi, bất quá ở mặt ngoài, hần lại dùng âm thanh phiến động quát: " Hai trăm vạn, còn có ai trả cao hơn không, tiên sinh số ba ra giá hai trăm vạn, muốn mua ma khí có nhiều tính công kích này, có thể cất chứa ma khí có giá trị, còn có ai nguyện ý xuất cao hơn nữa không?"

" Hai trăm năm mươi vạn!"

Lời của Chuẩn đại nhân vừa nói ra, lập tức lại có một thanh âm, cấp ra giá cả càng làm cho hần giật mình!

Tiểu Khai đồng dạng lại nháy mắt, đảo mắt nhìn người vừa tăng giá kia nhìn lại. Vừa nhìn thấy, cả bản thân hần cũng cảm thấy hoảng sợ.

Ma tộc này rất giống Chuẩn đại nhân, hoặc nghiêm khắc mà nói, rất giống một Chuẩn đại nhân cường mạnh hơn nhiều.

Miệng chim, so với Chuẩn đại nhân càng sắc bén, ánh mắt của hần, so với Chuẩn đại nhân càng lợi hại, mà hai tay hần, còn mang theo một dấu hiệu của móng vuốt chim, móng tay thật dài lộ ra, không ngờ là kim hoàng sắc, thoát nhìn phảng phất có thể dễ dàng phá vỡ bất cứ vách ngăn nào.

Tiểu Khai lại lật sách, nguyên lai vị ma tộc này, quả nhiên đã đến đây, hần chính là một con côn bằng(đại bàng), thuộc loại viễn cổ thần thú điển

hình nhất.

Đầu năm nay thần thú kỳ thật cũng không đáng tiền, cả Hạng Bạt và Bí Hỷ đều là thượng cổ ma tộc, nhưng trong cấp bậc "thượng cổ", kỳ thật cũng phân ra rất nhiều tầng thứ, những đứa con tạp chủng của long, huyết mạch yếu ớt mà không tinh khiết, lực lượng nhỏ yếu, nhưng Huyền Quy và Côn Bằng, cũng từ cổ chí kim cha truyền con nối, truyền từ đời này sang đời khác tinh khiết huyết mạch, là loại xa hoa cao quý vạn cổ không đổi, chỉ nhìn vào năng lực sinh sản cực kỳ nhỏ yếu của bọn họ là có thể nhìn ra, bọn họ là thượng cổ vật chủng hiếm hoi nhất.

Mà so sánh cùng Huyền Quy, Côn Bằng rõ ràng sống lâu càng thêm lâu, lực lượng đã càng thêm cường đại.

Truyền thuyết Côn Bằng bộ tộc là thần thú hoàn toàn hóa hình gần như thành công, một vị Côn Bằng hoàn toàn hóa hình, từ vô số năm trước từng lên trời xuống đất, giết ma diệt thần, cơ hồ đem Ma Tôn và Tiên Đế hất xuống đài, cuối cùng hắn còn muốn nghiền nát cả tam giới, tìm kiếm không gian hắn không biết, có lẽ ý niệm này vi phản thiên ý, không biết từ đâu chạy đến một hầu tử, một bổng đánh chết con chim to cực phẩm này, sau đó biến mất không thấy.

Một Huyền Quy một Côn Bằng, thực lực tương đương, hiển nhiên cùng đến đây, Tiểu Khai nhìn không được tra xét một lần, cười càng vui vẻ.

"Hai trăm năm mươi vạn, còn có ai trả cao hơn không?" Bây giờ, Chuẩn đại nhân cảm giác chính thanh âm của mình, đều có chút ít run rẩy. Hắn thậm chí nghĩ không ra, rốt cuộc có phương thần thánh nào, cư nhiên lại vì một món đồ ma khí, cấp ra một giá tiền khủng bố như vậy!

"Ba trăm vạn!" Huyền Quy kia nhìn thấy có người khiêu khích, lập tức nhẹ nhàng hừ một tiếng. Đã chỉ là một giọng mũi, đã khiến cho chúng ma tộc bên người hắn, cảm giác được lạnh mình kinh ngạc.

Mọi người hiển nhiên chú ý tới hình thái của hắn, hiển nhiên hiểu được ma tộc như vậy, tại cả ma giới đến tột cùng có bao nhiêu thực lực và địa vị mạnh mẽ.

Hai chân Chuẩn đại nhân lúc này càng run lên, bởi vì hắn chú ý tới người có bản thể là Côn Bằng kia, không chút yếu thế nhú chân mày, sau khi tán xuất uy thế hăm dọa một đám ma tộc bên người, cũng đồng dạng lãnh khốc quát: " Ba trăm năm mươi vạn!"

Lão Xích vừa lúc đứng bên người Côn Bằng, hắn sớm đã nhìn không được sắt sắt phát run cả thân thể, lúc này không ngờ còn lưu tâm, để ý tới hắc bào nhân kia, tên kia đang nhấc tay như muốn ra giá. Nhưng sau khi nhìn nhìn Nghiêm đại sư, hắn lại nhẹ nhàng bỏ bài tử trong tay xuống.

Kỳ thật Nghiêm đại sư không có làm gì, hắn chỉ bĩu môi, nhẹ nhàng cười cười mà thôi, kia ý tứ thật rõ ràng, kêu giá đi, kêu càng cao càng tốt, dù sao lão tử không quan tâm!

" Bốn trăm vạn!"

" Bốn trăm năm mươi vạn!"

" Năm trăm vạn!"

Huyền Quy và Côn Bằng không phục khí tiếp tục nâng cao giá...

Chuẩn đại nhân lúc này đã thầm cầu nguyện: " Thần ơi, hai người này từ đâu đến đây a, kêu giá giống như không cần tiền, năm mươi vạn rồi năm mươi vạn tăng lên! Đừng kêu thêm nữa, trái tim ta sắp không chịu được a!"

Mà đúng thời điểm Chuẩn đại nhân đang cầu nguyện, Huyền Quy đã rống to: " Bảy trăm vạn!"

Thời điểm nói những lời này, cánh tay thô ngắn của hắn dùng sức huy lên,phảng phất như đang bổ ra một khối đá lớn, vẻ mặt không còn cao ngạo,mà là dữ tợn.

Sắc mặt Côn Bằng lãnh túc, hung hăng liếc mắt trừng Huyền Quy, chậm rãi ngồi xuống, hắn buông tha rồi.

Huyền Quy thở ra một hơi dài, cũng đặt mông ngồi xuống.

"Bảy trăm vạn lần đầu tiên, bảy trăm vạn lần thứ hai, bảy trăm vạn lần thứ ba!" Thời điểm gõ chuông ấn định, Chuẩn đại nhân cảm giác được toàn thân mình dường như chết lặng không còn cảm giác gì. Hắn thậm chí hung hăng nhéo vào đùi mình một cái, muốn nhắc nhở chính mình, đây không phải nằm mơ.

Mặc dù hắn như thế ngược đãi chính mình, nhưng trong óc như trước vẫn là trống rỗng, toàn thân sợ run làm cho hắn không suy nghĩ gì được nữa.

Bảy trăm vạn phương ngọc, đặt trước mặt, là cỡ nào lớn a!

Nhưng Huyền Quy hô to bảy trăm vạn kia, nhưng căn bản là không có chuyện gì,chỉ nhìn Côn Bằng liếc mắt, sau đó hai người không phục khí tức giận hừ hừ, rồi bình yên ngồi xuống chờ đợi cuộc đấu giá kế tiếp.

Chúng ma tộc, cả đám dùng ánh mắt ngưỡng mộ tòa núi cao nhìn hai người, thật hiển nhiên đang đoán, bọn họ đến tột cùng là thần thánh phương nào. Có thể xuất ra bảy trăm vạn phương ngọc, còn vẻ mặt không đổi sắc, ngoại trừ năm đại cao thủ ra, không có ai có khả năng như thế.

Cả đại sảnh đấu giá, cứ như vậy yên tĩnh xuống, tất cả mọi người tự giác trấn định hơi thở, sợ chỉ cần không tự chủ được, thì sẽ bị hai người này cấp đoạt.

Mặc dù bọn họ đều hiểu được có thể xuất ra được nhiều ngọc như vậy, tuyệt đối sẽ không phải là tiểu nhân vật.

Chuẩn đại nhân thở ra một hơi thật dài, mặc dù chỉ làm người bàng quan, nhưng phảng phất như đã trải qua một hồi đại chiến, sau lưng hoàn toàn ướt đầm, đến lúc này hẳn mới ý thức được, bản thân mình đến chủ trì hội đấu giá của Nghiêm đại sư, nói thật ra cấp bậc của mình thật sự là có điểm không đủ, loại hội đấu giá có thể xuất ra bảy trăm vạn thiên giới, ít nhất cũng phải do Ác Ma Thành chủ tự mình tọa trấn, mới có thể trấn áp được trường hợp, nếu không có hỗn loạn phát sinh, một khi có gì sai lầm, khách nhân bị thương, có lẽ chính mình bị chém thành trăm mảnh cũng không đủ bồi thường.

Chuẩn đại nhân dùng sức lắc đầu, lo lắng nhìn mọi người phía dưới, ngoại trừ cầu nguyện cục diện không xảy ra chuyện sai lầm, đã không biết nghĩ gì nữa.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 8: Lai Lịch Như Thế

Hắn giơ lên cánh tay còn có chút run rẩy, nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, lúc này mới cao giọng nói, cố gắng làm cho tâm tình của mình bình tĩnh lại, dùng thanh âm như trước nói: " Vậy, kế tiếp, chúng ta tiến hành đấu giá món đồ ma khí cuối cùng của hôm nay!"

" Ma khí này, là ma khí áp trực hôm nay, lực hấp dẫn của nó, tuyệt đối vượt qua hai kiện vừa rồi." Chuẩn đại nhân nuốt ngụm nước bọt, tiếp tục dùng lời quảng cáo đã chuẩn bị sẵn trước đó: " Thực tế xin nhắc nhở các vị ma tộc nữ tính, thỉnh cẩn thận mà xem, ngàn vạn lần đừng nháy mắt!"

Hắn nói xong, tự mình đi đến bên khay, nắm miếng vải đen, xoát một tiếng giật ra!

Cơ hồ vừa xốc lên miếng vải đen, Chuẩn đại nhân chợt nghe toàn bộ nữ tính trong đại sảnh đấu giá, đều nhin không được phát ra tiếng thét lên như phá trời cao!

Hết thảy đều trong kế hoạch, nhưng dù sao cũng không giống như trong tưởng tượng, Chuẩn đại nhân rõ ràng nghe được tiếng thét này, sau đó hai chân mềm nhũn, cơ hồ đương trường té ngã, hắn đỡ lấy chân, chậm rãi đứng lên, kinh ngạc lạnh mình nói: " Các vị...có thể bắt đầu ra giá rồi."

Lần cạnh giới này thật sự là quá kích thích, trái tim chim ưng vốn rất mạnh hãn, nhưng Chuẩn đại nhân thật sự không rõ ràng lắm, đến tột cùng

không biết có thể hy vọng giá cả tiếp tục tăng cao hay không.

Nhưng bây giờ nhìn xem vật phẩm áp trực đấu giá này, Chuẩn đại nhân cũng không thể không thừa nhận, đấu giá kế tiếp, sẽ là nhắc lên một lần cao triều cạnh giá!

" Hôm nay áp trực ma khí, chính là do ngày hôm qua Nghiêm đại sư đã đích thân luyện chế Ngũ Thái Hà Y!"

Chuẩn đại nhân tuyên bố xong tên của ma khí này, trong lòng nhịn không được cảm thán. Nghiêm đại sư không riêng gì thủ pháp luyện khí quá giỏi, mà hiểu biết lòng người càng tuyệt đối nhất lưu. Một món đồ như vậy tuyệt đối là ma khí cho nữ giới, không muốn xuất ra giá cao tận trời cũng khó a!

Nam nhân vì nữ nhân, so với vì chính mình thì càng chịu bỏ tiền nhiều hơn. Vô luận là ở địa phương nào, đều là chân lý không sai lầm!

Hơn nữa Ngũ Thái Hà Y này, càng là một món đồ ma khí phòng ngự phi thường hiếm thấy!

Cho nên giá trị đến tột cùng là như thế nào, trong đấu giá cũng nhiều ít thành giao, Chuẩn đại nhân cả người run rẩy, đồng dạng phát hiện chính mình vốn đã sắp bình tĩnh trở lại, lại không thể khống chế kinh hoàng lần nữa!

Liếm liếm đôi môi có chút khô khốc, Chuẩn đại nhân bắt buộc chính mình, dùng ngôn ngữ đơn giản nhất nói: " Ta nghĩ, chư vị bằng hữu đều biết, trong ma giới có bao nhiêu kiện ma khí có tính phòng ngự. Cho nên ta sẽ không cần giới thiệu nhiều như vậy, ra giá ba mươi vạn, mỗi lần tăng giá không được dưới năm vạn!"

Thật chẳng biết, chỉ đơn giản một lần giới thiệu của hắn, cho dù xa xa cũng không bằng những từ ngữ hoa mỹ hình dung, cấp mọi người mang đến

sự rung động còn muốn nhiều!

Ma tộc ở đây, đại đa số đều là người có tầm mắt bất phàm, tự nhiên có thể nhìn ra một món đồ ma khí tốt hay xấu. Có thể nói ma khí này một khi triển xuất ra, mỗi người đều tính toán giá cả trong lòng, nhiều ít đều muốn chụp được món ma khí này. Nếu trên đài Chuẩn đại nhân khoe khoang quá nhiều, có thể ngược lại làm cho người ta không tin tưởng, cả liếc mắt cũng không nhìn một cái.

Nhưng bây giờ, Chuẩn đại nhân mới tuyên bố bắt đầu tranh giá, trường hợp liền nổ bạo lên!

Có lẽ vốn có rất nhiều ma tộc không nghĩ sẽ ra tay kêu giá, nhưng khi món quần áo sáng rực như vậy hiện ra, ngũ thải hà quang như mộng như ảo, liền lập tức chinh phục mỗi một lòng của nữ nhân ở đây. Mà mấy nữ nhân này một khi muốn đồ vật gì, tự nhiên nhịn không được sẽ hờn dỗi một phen.

Vì vậy xương cốt của nam nhân, trước hết đã bị tan ra một nửa.

Dưới sự giật dây của nữ nhân, những nam nhân trọng mặt mũi đều nóng đầu lên, lập tức đã điên cuồng giơ lên bài tử, phảng phất như nếu ai chậm nửa nhịp, thì người đó sẽ không nhìn thấy mặt trời của ngày mai. Mà trên sự thật, bọn họ nếu trở về nhà, có thể sẽ bị phạt quỳ, hoặc là không cho phép lên giường nếu không đạt được.

Chỉ là, hành vi cạnh giới nhiệt liệt của bọn họ, cuối cùng chỉ là vì người khác mà thôi.

" Năm trăm vạn!"

Lại là thanh âm này, trực tiếp đem giá cả nhắc lên một cấp bậc mà người bên ngoài không dám chạm tới. Chuẩn đại nhân định thần nhìn xem, phát hiện chính là vị Côn Bằng vừa rồi, thực hiển nhiên hẳn không phục khí lúc nãy bị Huyền Quy đè ép trên đầu, nhìn hẳn hô xong giới cách này, lại đem

ánh mắt nhìn Huyền Quy, làm cho người ta thật rõ ràng cảm giác được, trên người hắn càng đặc hơn hương vị khiêu khích.

" Sáu trăm vạn!" Huyền Quy mua được Lưu Ly Trản, rất nhanh liền tiếp chiến. Hơn nữa nhìn ánh mắt sắc bén của hắn, hiển nhiên không định nhường bước cho Côn Bằng bắt được Ngũ Thái Hà Y.

Lão Xích chú ý, hắc bào nhân kia tựa hồ lại một lần nữa muốn kêu giá, nhưng người dưới tay hắn, không biết tiến đến bên người hắn nói cái gì, người này lại buông tha cho việc cạnh giới, ánh mắt không nhìn người kêu giá, lại chăm chăm nhìn vị trí của Nghiêm đại sư.

Nghiêm đại sư cũng không có làm gì, đơn giản là vui vẻ nói chuyện cùng Ngọc Hồ bọn họ mà thôi, cho nên cuộc đấu giá này, phẳng phất như không có quan hệ gì với hắn

Sau đó, kiện thứ ba này làm cho vô số nữ giới bị mê muội, làm cho vô số nam nhân bị néo cánh tay, đã thành chiến tranh giữa Côn Bằng và Huyền Quy hai người, không còn cho người bên ngoài có cơ hội mơ ước nhúng tay vào.

" Một ngàn vạn!" Trước hết là Côn Bằng hô lên cao giọng, lại đem giá cả kêu lên thêm một cấp bậc. Hơn nữa sau khi hô giá, hắn càng hừ lạnh một tiếng nói: " Ta sẽ không tin, vừa rồi người mua Lưu Ly Trản, còn có thể xuất ra thêm nhiều tiền để mua Ngũ Thái Hà Y nữa."

Huyền Quy đã mua Lưu Ly Trản vẫn chưa trả lời, chỉ là đưa bài tử liếp mắt nhìn Côn Bằng, sau đó quát: " Một ngàn lẻ năm vạn!"

" Một ngàn một trăm vạn!"

" Một ngàn một trăm lẻ năm vạn!"

Lần này Côn Bằng đúng là nổi lửa, hô to: " Một ngàn mười vạn."

Huyền Quy giờ bài tử lên suy nghĩ, nhưng tùy tùng bên cạnh kéo áo hăn, chỉ bạch ngọc bản trên tay, phỏng chừng đang tính toán còn lại bao nhiêu tiền.

Huyền Quy khẽ cắn môi, rõ ràng đem chữ viết trên bài tử lau đi, lại điền vào, la lớn: " Một ngàn hai trăm vạn, mẹ nó, lão tử liều mạng!"

Côn Bằng nhất thời cười ha ha, thanh âm hồng lượng chấn động cả đại sảnh, hăn xoát một cái khai bài tử, quát: " Một ngàn ba trăm vạn, tiếp tục đến đây đi!"

Sắc mặt Huyền Quy một trận hồng một trận xanh, cắn răng nói: " Bảo bối này quy người, chúng ta bất quá cũng huề nhau mà thôi, có gì đáng đặc ý chứ?"

Côn Bằng cười càng kiêu ngạo: " Hai kiện bảo bối này món nào là đồ tốt, chẳng lẽ trong lòng người không rõ ràng sao?"

Huyền Quy nặng nề hừ một tiếng: " Người đã quên là tới nơi này làm gì sao, bảo bối này tốt hay xấu, có trọng yếu hay sao?"

Không nói hai người này cãi nhau như thế nào, Chuẩn đại nhân đã bắt đầu gõ búa.

" Một ngàn ba trăm vạn lần đầu tiên, một ngàn ba trăm vạn lần thứ hai, một ngàn ba trăm vạn...thành giao!"

Chuẩn đại nhân lại dùng thanh âm run rẩy, tuyên bố kết quả.

" Xem ra bọn họ cũng không phải vì ma khí mà tới, bọn họ đến làm gì?" Chuẩn đại nhân suy nghĩ một hồi lâu cũng không rõ, bèn không nghĩ nữa: " Mặc kệ thôi, dù sao với hai lần giá cả như vậy, Nghiêm đại sư đã chiếm đại tiện nghi, ta làm chủ trì, hắc hắc, hắc hắc..."

Trong lòng Chuẩn đại nhân thầm tính một chút, để nhân viên công tác giúp đỡ giao tiếp một chút tài vật và ma khí, liền trực tiếp tuyên bố hội đấu giá thành công viên mãn, hắc lại nói gì đó là hoan nghênh quang lâm, thì Tiểu Khai đã đứng lên, đã nghĩ muốn ly khai.

Nhưng Tiểu Khai vừa động, Huyền Quy và Côn Bằng liền cùng động.

" Nghiêm đại sư, xin dừng bước!" Nói chuyện chính là Huyền Quy, hắc nhanh chóng từ chỗ ngồi đứng lên, vài bước đã đến trước mặt Tiểu Khai, Ngọc Hồ và Ảnh nhìn nhau, đồng thời tiến tới một bước, chặn trước người Tiểu Khai.

" Xin dừng hiểu lầm, ta sẽ không tổn thương Nghiêm đại sư đâu." Huyền Quy nhanh chóng lui ra sau nửa bước, lại nói: " Kỳ thật nếu ta muốn ra tay, hai vị cũng đỡ không được đâu."

Lời này mặc dù đã sáng tỏ là không có địch ý, nhưng ý khinh thường quả thật đã rõ ràng, Chuẩn đại nhân chỉ nghe một câu này, đã biết tính tình của vị Nghiêm đại sư này, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

" Phải không?" Tiểu Khai cũng cười: " Kỳ thật người không ngại ra tay thử xem, xem chúng ta có đỡ được hay không."

Lời này nói ra đã cực kỳ cường ngạnh, Huyền Quy giật mình, phảng phất không nghĩ tới Tiểu Khai không để lại chút mặt mũi, nhất thời có chút xấu hổ, nhắc tay gãi gãi đầu.

Tiểu Khai mặc kệ hắc, quay đầu nói: " Chúng ta đi."

Vẻ giận dữ trên mặt Huyền Quy lóe lên rồi biến mất, chạy nhanh nói: " Nghe nói Nghiêm đại sư am hiểu tu bổ và luyện tạo ma khí, còn có thể thông hiểu được lai lịch của ma khí. Nơi này ta có một món đồ ma khí, không biết Nghiêm đại sư có thể cho ta nhìn xem hay không?"

Tiểu Khai cười lạnh nói: " Ta vì cái gì phải giúp người xem?"

Huyền Quy lại sửng sốt, hắn thân là Huyền Quy bộ tộc, cho tới bây giờ đều chỉ nhìn người đỏ mắt, làm sao nhìn qua người khác không xem mình ra gì, thế nhưng có chút không nghĩ tới tình huống bị cự tuyệt tồn tại, chỉ thoáng sửng sốt, Tiểu Khai đã đi ra xa bảy tám bước.

" Nghiêm đại sư, xin dừng bước." Huyền Quy lớn tiếng nói.

Tiểu Khai không thèm nhìn hắn, xoay người bước đi.

" Nghiêm đại sư, người không cần rượu mời không uống lại đòi uống rượu phạt." Thanh âm Huyền Quy rét lạnh phát ra.

Tiểu Khai hốt nhiên quay đầu lại, lạnh nhạt nói: " Ngọc Hồ, người lên trước."

Ngọc Hồ gật gật đầu, không nói hai lời, lại y dạng như trước, một tay chộp tới.

Huyền Quy kia nhất thời cười ha ha: " Người cho rằng có thể áp đảo được bọn họ, là rất giỏi hay sao? Ở trước mặt ta, bất quá chỉ là một chút tài mọn mà thôi." Vừa nói, một bên giơ lên cánh tay, không hề hoa xảo hướng Ngọc Hồ nghênh tới.

Hai cánh tay chạm nhau, Ngọc Hồ nhú mày, lui ra sau nửa bước, Huyền Quy cũng lui ra nửa bước, mọi người thầm nghĩ: " Hắn nói thật lợi hại, nguyên lai cũng bất quá như thế."

Vừa nghĩ tới nơi đây, chỉ thấy Huyền Quy nhướng mày, phảng phất như gặp phải thứ gì cổ quái, hét lớn một tiếng, không ngờ lui nửa bước, lúc này mới đứng vững thân hình.

Tiểu Khai cười hắc hắc, không cần phải nói nửa chữ, ý tứ kia đã quá tình tường.

Huyền Quy kinh ngạc nói: " Di, Bạch Ngọc yêu quái này của người, sao lại còn mạnh hơn sự đồn đãi vài phần?" Hắc lại tinh tế xem xét, lại nói: " Người rõ ràng chỉ là một khối bạch ngọc, làm sao còn có cả âm dương song tu chi đạo tiến vào?"

Chuẩn đại nhân ở một bên nhìn có chút hả hê hắc hắc cười, nếu Ngọc Hồ so với Huyền Quy còn cường hãn hơn, vậy chính mình không có gì đáng phải sợ hãi nữa, hắc nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ không nói ra không được, nhin không được xen vào nói: " Chẳng lẽ khí vật thành yêu không thể lấy lão bà hay sao?"

Huyền Quy quay đầu, hung hăng trừng mắt, lần liếc mắt này hung quang lóe lóe, Chuẩn đại nhân bậc cao đẳng ma tộc này bị hắc trừng đến trong lòng run lên, nhưng Chuẩn đại nhân dù sao cũng là ma giới vong mạng người, hắc nhìn Nghiêm đại sư, nhất thời lòng tin tăng lên, liếc mắt trừng trở về: " Nhìn cái gì vậy, chờ phát Thiên Ma Độc Thệ đi."

Lời này mới nói xong, Tiểu Khai lên tiếng: " Ảnh, các người cùng tiến lên, giết hắc."

Tiểu hùng miêu khó có cơ hội ra tay, không nói hai lời, nhắc tay lên, một thanh âm hô to: " Phá phá phá phá phá!"

Huyền Quy vừa sợ vừa giận, nhắc tay ngăn cản, chỉ cảm thấy cánh tay bị loạn tạc, rồi phảng phất như bị lửa ma thiêu đốt, đảo mắt đã bị tạc xa bảy, tám mươi bước, một trận nóng bỏng đau đớn, hắc đang muốn mở miệng mắng to, hai cánh tay Ngọc Hồ hóa thành sợi dây bay tới, thân thể hắc có thể tùy ý dài ra, hai sợi dây dài dài ra hơn mười trượng, ở giữa không trung quay vòng, phảng phất như tấm lưới nhện, thế nhưng đem Huyền Quy trực

tiếp bao vây lại. Đợi khi bao vây chặt chẽ, lúc này mới chính thức tiến công.

Huyền Quy lớn tiếng nói: " Dừng tay!" Nhưng không ai để ý tới hắn, tiểu hùng miêu tiếng " phá" hô càng thuận miệng, giống như đang phóng tiên pháo, trên người Huyền Quy thay nhau oanh tạc, cánh tay Ngọc Hồ càng như ngàn quân, Huyền Quy không dám không đỡ Ngọc Hồ, rồi lại chỉ có hai tay, quy xác trên người hắn thật ra nặng nề, nhưng Phá Tự Quyết của tiểu hùng miêu cũng không phải tầm thường, mặc dù còn miễn cưỡng đầy đủ, nhưng trong bụng đã bị chấn đến quay cuồng lẫn lộn, biết bao nhiêu khó chịu.

Chuẩn đại nhân xem trong mắt, càng hưng phấn vô cùng, niệm thao liên tục: " Thiên Ma Độc Thệ, Thiên Ma Độc Thệ, thề xong tha cho người, ha ha, ha ha."

Huyền Quy phát ra một tiếng rống to, đã nghĩ muốn đổi thân, bản thể của hắn khổng lồ vô cùng, nếu thật biến ra nguyên dạng, có lẽ cả phòng đấu giá đều biến thành bằng phẳng, Chuẩn đại nhân cả kinh nói: " Ngọc Hồ, Ngọc Hồ đại ca, ngàn vạn lần đừng cho hắn biến."

" Người yên tâm." Tiểu Khai mỉm cười: " Sẽ không hủy đi phòng đấu giá của người đâu."

Ngọc Hồ đã hét lớn một tiếng, cánh tay kia càng phát ra thành chiếc võng dày đặc, vừa nhìn thấy, lại có trăm ngàn đạo kinh lạc, đem Huyền Quy quấn rắn chắc, Huyền Quy vừa muốn biến thân, nhưng Ngọc Hồ lại quấn quýt lấy hắn không cho biến, chỉ một hồi, kéo lôi vang rầm rầm, người bàng quan nhìn thấy cảm thấy rầm rầm phát ê, nhưng tiểu hùng miêu lại không hề cho ai an ổn, từng chữ " phá, phá phá phá phá." liên tục xuất ra, rốt cuộc " ba" một tiếng, một tạc đạn tạc lên ót Huyền Quy, có lẽ thấu xảo đánh trúng, Huyền Quy hét thảm một tiếng, thân hình nhất thời nhanh chóng thu

nhỏ lại, thoáng chốc chỉ súc lại còn một thước, nhuyễn nhuyễn té ngã xuống.

Lại nhìn Ngọc Hồ, mồ hôi đầy người, vẻ mặt mệt nhọc, xem ra Huyền Quy này đích xác làm hấn mất không ít khí lực.

" Ngọc Hồ lui ra." Tiểu Khai lạnh nhạt nói: " Tiểu Ảnh, đừng đùa, giết hấn đi, ma châu đưa cho bốn con Hạng Bạt ăn tươi."

Nghiêm đại sư có một đặc điểm, vô luận là muốn giết người hay phân thân, lại nói rất là nhẹ nhàng, giống như chỉ là ăn cơm bình thường, nhưng nguyên nhân là vì như thế, lại càng có vẻ lạnh lạnh đáng sợ, Huyền Quy tính tình vừa thấy kiêu hoành, giờ phút này cư nhiên run rẩy lên, lớn tiếng nói: " Người...người không thể giết ta."

" Không mẹ ngươi." Tiểu Khai phìền tảo: " Mỗi người đều nói câu nói này, không có gì dễ nghe sao? Ảnh, còn không mau động thủ."

Lần này Huyền Quy mới thật sự sợ, lão đảo nói: " Từ từ, từ từ...ta...ta sai rồi."

Tiểu Khai lúc này mới lộ ra nụ cười: " Người nói cái gì?"

Huyền Quy dùng sức nuốt ngụm nước bọt, nói: " Thực xin lỗi, ta sai rồi, có thể nghe ta nói cho hết lời không?"

Tiểu Khai cười: " Không thể."

Huyền Quy ngạc nhiên nói: " Vì sao?"

Tiểu Khai thản nhiên lắc đầu: " Trí tuệ của người đích xác không cao, chẳng lẽ người không biết, mạng sống, là phải mua hay sao?"

Giờ phút này Huyền Quy quả nhiên là xấu hổ vô cùng, nhưng chính mình gây ra, rồi không trách được người khác, biết ra đối phương muốn há

to miệng mà nuốt, nhưng chỉ có thể ngạnh da đầu nói theo đối phương: "Làm sao mua?"

Tiểu Khai đưa tay: "Đưa lại Lưu Ly Trần."

Huyền Quy móc ra Lưu Ly Trần, giao cho ma tộc thị nữ đi tới, nói: "Còn sau đó?"

"Không có sau đó." Tiểu Khai lạnh nhạt nói: "Lưu Ly Trần mua mạng rùa của người, người bây giờ tự do, có gì thì nói."

Hắn thuận tay đưa Lưu Ly Trần cho Chuẩn đại nhân: "Sau ba ngày, đấu giá lần nữa."

Ma Luyện Sư đại nhân là một tên bạt hỗ quái dị, đến tận đây ma giới công nhận, không còn nghi ngờ gì nữa.

Huyền Quy thở dốc nói: "Ta nơi này có kiện ma khí, còn thỉnh Nghiêm đại sư hỗ trợ nhìn xem, đã quấy rầy, vạn mong thứ lỗi."

Nhìn xem lời này nói ra bao khách khí, đây là kết cục đánh nhau bị thua, bất quá lời nói như vậy, đã có thể thấy được Huyền Quy là một tên thức thời vụ.

Tiểu Khai cười lạnh nói: "Còn không mau lấy ra, thời gian của ta thật quý giá đó."

Huyền Quy từ trong lòng ngực móc ra một vật, cung kính đưa cho ma tộc thị nữ, một chữ cũng không dám nhiều lời.

Tiểu Khai tiếp nhận ma khí vừa thấy, kinh ngạc phát hiện, đây không ngờ là một món đồ chung hình(hình chuông) ma khí!

Xưa nay chung hình pháp khí rất thưa thớt, vô luận là Đông Hoàng Chung, Diệc hay là Lạc Hồn Chung, đều là đương đại độc nhất vô nhị dị

bảo. Mà cho đến sau này, có nghe nói qua cái gì mà pháp khí hình chuông xuất thế, thì theo Tiểu Khai tự thân giải thích, quả nhiên là không ai biết. Người này xuất ra ma khí, vung tay quá trớn, hoang phí không nhỏ, khẳng định sẽ không xuất ra thứ gì rác rưởi để lừa gạt mọi người.

Vậy, cái chuông này, đến tột cùng là có lai lịch gì...còn phải hỏi trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư mới được!

"A a, Đãng Phách Chung mà thôi, sao thần bí như vậy làm gì?" Tiểu Khai một bộ dáng không quan tâm: "Thượng cổ thời đại, Đãng Phách Chung và Lạc Hồn Chung đều là bảo bối rất có danh, tục truyền ngày đó, hai chuông xuất thế, đưa tới dị tượng thiên địa vô cùng, rồi sau đó Đãng Phách Chung trực tiếp phá không mà đi, chỉ để lại Lạc Hồn Chung dương danh cuộc chiến phong thần, không nghĩ tới, nó cứ nhiên lại chuyển lưu, thất lạc vào trong ma giới."

Đoạn truyền thuyết này đến từ Vô Tự Thiên Thư, Tiểu Khai tự nhiên không biết có gì đặc biệt hơn người, nhưng trên thực tế, ma giới căn bản không có nghe về tiếng đồn này, Tiểu Khai một lời nói ra chi tiết, biểu hiện này loan báo ra về kiến thức, kỳ thật đã nghiễm bác có điểm biến thái, cho nên phần đông ma tộc nhìn thấy hấn, đều nghĩ trong lòng: "Làm sao cái gì hấn cũng biết?"

Huyền Quy vừa nghe Tiểu Khai nói như thế, lập tức cung kính vô cùng thi lễ nói: "Nghiêm đại sư quả nhiên hảo nhãn lực, có thể nói ra được chuyện bí ẩn như thế!"

Tiểu Khai mỉm cười, ngạo nghễ nói: "Chuông này cùng Lạc Hồn Chung khác thường nhưng lại cùng công hiệu, lay động nhiếp hồn, hai động còn phách, nếu không chạm phải người chuyên tu hồn phách, thì có thể thí thần giết ma, quả nhiên phi thường lợi hại. Ác Ma Thành chủ có thể cất kỹ vật này mà không cho lưu truyền, thất lạc trong ma giới, coi như là tạo phúc cho chúng ma tộc rồi!"

" Ác Ma Thành Chủ!"

Chúng ma tộc vừa nghe lời này của Tiểu Khai, nhất thời cùng tỉnh ngộ, nguyên lai đúng là người do Ác Ma Thành Chủ phái tới, khó trách ra tay quá trớn, hoang phí, một lần mà cả ngàn vạn lần tài phú mà mặt không đổi sắc. Trong ma giới, cũng chỉ có mấy người có khí độ phong phạm như thế này.

Ác Ma Thành Chủ phái người đến xem hội đấu giá của Nghiêm đại sư!

Chúng ma tộc vừa nghe tin tức này, đều không tin mà nhìn thêm vài lần, trong lòng phi thường kinh ngạc.

Huyền Quy lúc này mới thật sự bị dọa hoảng, nột nột nói: " Người...sao người biết thứ này nằm trong tay thành chủ đại nhân..."

Tiểu Khai cười cười, đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà giải thích, hần tiện tay đem Đăng Phách Chung đưa trở lại, gọi bọn người Ngọc Hồ rời đi. Nhưng lần này cũng như trước, còn chưa đi được hai bước, đã có người khác vội vã kêu lên: " Nghiêm đại sư, dừng bước, xin dừng bước!"

Người này cũng không phải người ngoài, đúng là Côn Bằng kia, Tiểu Khai trong lòng hiểu rõ, nhưng miệng cố ý cười nói: " Người không phải muốn nói với ta, người cũng có kiện ma khí, muốn ta giúp người nhìn xem a."

" Phải...đúng vậy!" Côn Bằng bị nói trúng mục đích, vẻ mặt xấu hổ, thái độ lại ôn thuận, trực tiếp lấy ra một cây quạt, nói: " Mong đại sư hỗ trợ xem một chút, cây quạt này có lai lịch thế nào, tiểu nhân cảm kích vô cùng!"

Tiểu Khai cười lạnh, nói: " Cây quạt này là của ngươi, chẳng lẽ ngươi không biết lai lịch hay sao?"

Côn Bằng liên tục gật đầu: " Quả thật chẳng biết, tuyệt không nói dối."

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Nếu người thật sự muốn hỏi ta, ta sẽ nguyện ý trả lời, nhưng người xuất lời lừa gạt, ta không có hứng thú, ta cũng không giết người, người đi đi."

Côn Bằng khấn trương, nói: " Nghiêm đại sư, ta thật sự không biết lai lịch, tuyệt không có ý thăm dò, còn thỉnh xin đừng hiểu lầm."

Tiểu Khai liếc cây quạt kia, neho mắt lại nói: " Người nói không biết, thì ta tin, chẳng lẽ với nhãn lực của Ma Tôn, còn nhìn không ra lai lịch của Tam Muội Thần Phong Phiến này hay sao?"

Chúng ma tộc hai mặt nhìn nhau, thực hiển nhiên nghe tên đó, so với sứ giả dưới tay Ác Ma Thành Chủ hiện thân, càng làm cho bọn họ cảm thấy rung động không thôi. Thứ nhất cơ hội Ác Ma Thành Chủ lộ diện, so với Ma Tôn còn nhiều hơn một lần hai lần, ma giới năm đại cao thủ, tuy nói có Đông Phong Ấn Tây Vong Xuyên, Nam Thành Chủ Bắc Yêu Vương và Trung Ma Tôn những xưng hào tịệt liệt này, nhưng thực tế thực lực mạnh mẽ nhất trong đó, là Ma Tôn như thần long thấy đầu không thấy đuôi!

Mặc dù ma giới thế lực cách cục phân ra, nhưng người này trên danh nghĩa, là đứng trên tứ đại cao thủ kia

Người như thế mà phái ra sứ giả, đến xem đấu giá hội của Nghiêm đại sư, có thể thấy được Tiểu Khai hôm nay ra ảnh hưởng lực, đã phù điều trải rộng ra cả ma giới, thực chính thức làm cho những đại nhân vật này chú ý!

Hơn nữa, với giá thể của sứ giả Ma Tôn Côn Bằng, tựa hồ còn thật sự là cầm ma khí, đến hướng Nghiêm đại sư lãnh giáo lai lịch.

Ma Tôn, thực nhìn không ra lai lịch của ma khí này hay sao chứ?

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 9: Vũ Ca Tiểu Thư

Trong lúc nhất thời, chúng ma tộc thật tò mò, hoàn toàn bị hấp dẫn. Cả đám hướng ánh mắt nhìn Côn Bằng, chờ đợi người này làm sao dưới câu hỏi của Nghiêm đại sư, tuôn ra điểm bí mật kinh thiên gì!

Côn Bằng hiển nhiên đối với câu hỏi của Nghiêm Tiểu Khai có chút khó khăn, trù trừ một chút, mới cung thân nói: "Ma Tôn từng nghiên cứu đối với cây quạt này, ngoại trừ biết nó có thể phiến xuất ra thần phong, đối với lai lịch khác cũng không biết được, mong rằng Nghiêm đại sư có thể lưu xuất thời gian, vì Ma Tôn đại nhân giải nghi hoặc, được không?"

Tiểu Khai nhìn như có chút vô thú gật gật đầu, đưa tay tiếp cây quạt trong tay Côn Bằng, nhìn trái phải lật qua lại một chút, mới chậm rãi mở miệng nói: "Dùng tinh hoa ngũ hành mà luyện, diễn sinh ra cây quạt có thuộc tính phong, có thể nói là cực kỳ hiếm thấy. Nhất là phiến làn gió Tam Muội Thần Phong, nếu sử dụng, thì có thể thổi cho người ta xương cốt mềm nhũn, cuối cùng hóa hình thực thể, không thể nói là không lợi hại!"

Dừng một chút, hắc hắc nhiên khinh thường bữu môi nói: "Chỉ tiếc là bắt chước cây quạt của Thiết Phiến công chúa, có chút mất căn bản. Nếu có thể lúc luyện tạo là dùng thủ pháp cao chút, thì cây quạt này bản thân có thể chính thức xem là đỉnh cấp ma khí!"

Côn Bằng nhìn như có chút thất vọng, nói: "Ma Tôn đại nhân vốn muốn cải tạo cây quạt này, ném thử khiêu chiến thần khí, nghe cách nói của đại

sử, xem ra là không còn cơ hội nữa?"

Tiểu Khai nhất thời cười lạnh liên tục: " Thần khí là do thần luyện chế, bản nhân tự hỏi luyện khí chi pháp độc bộ ma giới, nhưng cũng không dám có ý đồ khiêu chiến thần khí, Ma Tôn đại nhân dù thực lực cao cường, nhưng lai lịch của cây quạt này nhìn cũng không ra, dám nói khiêu chiến thần khí? Ta xem không cần uống phí công phu nữa."

Nói xong, tay Tiểu Khai giương lên, đem cây quạt trả lại, lời vừa chuyển, nói: " Được rồi, lời vô nghĩa cũng không cần nhiều lời nữa. Ta luyện thứ này mặc dù cũng không tệ lắm, nhưng Ác Ma Thành Chủ và Ma Tôn hai vị thủ hạ, có lẽ không nên coi trọng vài thứ ta luyện tạo ra phải không, các người dùng giá cao thu mua, đại ý cũng là muốn mua ở ta một nhân tình. Hỏi lai lịch ma khí cũng chỉ là mở đầu, có lời gì các người cứ trực tiếp nói ra đi."

Huyền Quy giờ phút này giống như bị phá gia chi tử, bảy trăm vạn bạch ngọc dùng ra, Lưu Ly Trần thì phải mua mạng sống, vừa rồi một trận còn bị đánh cho nguyên khí đại thương, có thể nói là mất hết, lần này có lẽ thành chủ sẽ không để yên, hẳn làm sao còn có tâm trạng nói chuyện, nhìn Côn Bằng nói: " Người nói đi."

Côn Bằng xem ra tính cách sáng khoái, rõ ràng nói: " Ta nói trước, Ma Tôn đại nhân có đặc ý dặn dò, nếu gần đây Nghiêm đại sư có thời gian nhàn hạ, không ngại đến nơi đại nhân ngồi chơi, đại nhân ta nhất định tận tình tiếp đãi!"

Huyền Quy hữu khí vô lực nói: " Thành chủ cũng có ý tứ này."

Tiểu Khai đánh ánh mắt tới người bên cạnh, Ngọc Hồ lập tức đứng dậy, giương giọng quát hỏi: " Dựa theo ý tứ các người nói, là đại nhân hai nhà các người, muốn chiêu lãm gia chủ nhân nhà ta, có phải thế không?"

Côn Bằng cẩn cẩn thận thận tiếp lời: " Cái...kia, tự Nghiêm đại sư là nhân vật thế này, chiêu lãm tự nhiên chưa nói tới, chỉ là đại nhân ta, đơn thuần chỉ là có lòng thỉnh mời khách quý, thỉnh đại sư đến ngồi chơi, ngồi chơi mà thôi!"

" Ân ân!" Huyền Quy dưới tay Ác Ma Thành Chủ, lại cũng gật gật đầu.

Một rùa một chim, vốn đều chăm chú ở Tiểu Khai, cũng xem như là kẻ đối đầu, nhưng giờ phút này Tiểu Khai lại nắm quyền chủ động, bọn họ lại chuyển thành chiến hữu.

" Ngồi chơi thì miễn đi."

Tiểu Khai lạnh nhạt khoát tay, tiếp tục nói: " Có chuyện gì nói, các người trực tiếp nói ra đi, thời gian của ta có hạn, cũng không nhiều công phu dây dưa cùng các người, nếu các người không muốn nói, vậy, cáo từ rồi!"

Nói xong, Tiểu Khai lập tức xoay người muốn đi.

Một rùa một chim nhìn nhau, sau đó, là Côn Bằng nói chuyện: " Đại sư, đại sư, dừng bước, ta...ta nói thật."

Tiểu Khai hôm nay tính tình cũng tốt lắm, cư nhiên dừng chân lại, nói: " Nói đi."

Huyền Quy giành nói: " Nghiêm đại sư thủ đoạn cao tuyệt, là ngàn năm chưa từng thấy qua kỳ tài luyện khí, thành chủ chúng ta vừa lúc có một khó khăn không thể giải quyết, vừa lúc cần một Ma Luyện Sư trợ giúp, nhưng ma giới ngàn năm khó gặp một Ma Luyện Sư, mặc dù gặp, thường thường cũng có khả năng thấp kém, giống như bậc nhân tài như đại sư, thật sự là có thể ngộ mà không thể cầu, cho nên, thành chủ hy vọng đại sư có thể trợ giúp ông ấy một tay."

" Làm gì?" Tiểu Khai nói: " Luyện khí hay sao?"

" Ách...là một món đồ ma khí." Huyền Quy ập a ập ứng nói: " Nhưng là...nhưng là so với đỉnh cấp ma khí thì lợi hại hơn nhiều lắm."

" Thần khí sao?" Tiểu Khai có hứng thú nói.

Huyền Quy nói chuyện càng hàm hồ: " Đợi ngài đi, tự nhiên hiểu được."

Tiểu Khai quay đầu nhìn Côn Bằng hỏi: " Vậy còn người, có chuyện gì?"

Côn Bằng nhìn chúng ma tộc, cắn răng nói: " Không đối gạt Nghiêm đại sư, Ma Tôn đại nhân quả thật từng dẫn dò ta, có một việc quan hệ đến đại sự của ma giới, cần đại sư ra tay giúp đỡ..."

" Úc, quan hệ đến đại sự cả ma giới?" Tiểu Khai nhướn mày: " Người nói xem."

Côn Bằng nở nụ cười: " Kỳ thật chuyện này, không ít ma tộc đều biết, dù sao, việc này quan hệ đến tồn vong của ma giới."

Tiểu Khai quả thật đã bị động khởi lên lòng hiếu kỳ: " Vấn đề gì?"

Côn Bằng chìa chìa lên trời: " Nơi đó xuất ra vấn đề."

" Bầu trời!" Rất nhiều ma tộc la hoảng lên.

Có một vị lão ma tộc tiêu sái đi tới, nói: " Đại nhân, ngài nói chính là...có phải...Thiên Phá?"

" Đúng vậy." Côn Bằng nặng nề gật đầu: " Thiên của ma giới chúng ta, phá!"

Oanh! Hiệu quả của những lời này tuyệt đối oanh động, hiện trường nhất thời một mảnh tranh cãi.

Côn Bằng liếc liếc môi, lại nói: " Thời gian trước chẳng biết vì sao, bầu trời ma giới bỗng nhiên truyền đến tiếng động kịch liệt, làm Ma Tôn đại nhân đang bế quan mà bị làm cho bừng tỉnh. Đại nhân vội vàng xuất quan tìm tòi, thế nhưng phát hiện khắp bầu trời đều có dấu vết rạn nứt, lộ ra nhiều chỗ phá động, thế nhưng còn có chút hồng thủy cổ quái từ đó tiết ra, Ma Tôn đại nhân vốn định chặn lại, nhưng hồng thủy kia tương đương khủng bố, có thể ăn mòn hết thủy, ngay cả Ma Tôn đại nhân cũng bị ăn mòn, bị thương, hôm nay còn đang phải bế quan."

" Đúng vậy a, đại nhân, thiên quả thật sẽ phá." Lão ma tộc nói: " Ta đến từ lãnh địa của cực bắc Thiên Huyền Yêu Vương, nơi đây có rất nhiều địa phương đều đã bị hồng thủy hủ thực, không thể sinh tồn, chúng ta đành phải ly hương, từ xa ngàn dặm đến Ác Ma Thành."

Tiểu Khai vừa động, bỗng nhiên mở miệng hỏi: " Một loại hồng thủy không biết tên, có thể ăn mòn hết thủy?"

" Đúng vậy, là hồng thủy có thể hủ thực hết thủy a!"

Côn Bằng hiện lên vẻ mặt sợ hãi, nhớ lại tình hình lúc đó. Sau nửa ngày, hẳn mới có thể mở miệng tiếp tục nói: " Ma Tôn lúc ấy cấp lệnh cho thủ hạ liên thủ phóng ra, dùng ma khí ngăn cản hồng thủy, hồng thủy kia một đường ăn mòn chừng mấy trăm kiện ma khí, đã sanh sanh nuốt sống hơn mười nhân mạng, mới chỉ có thể chế trụ được một chút, nhưng lỗ thủng kia, đã không thể hợp lại được nữa."

Tiểu Khai trầm mặc một trận, bỗng nhiên lại mở miệng hỏi: " Người nói Thiên phá, cụ thể là chuyện ra sao?"

Côn Bằng cung kính đáp: " Đại khái là nửa tháng trước kia."

Nửa tháng trước...

Tiểu Khai nhú mày, trong lòng đột ngột nhảy dựng lên. Thời gian kia, chính là lúc mình mới đến ma giới, cùng rồng đen đánh nhau, bởi vì phần nộ, đã đốt hết Nhược Thủy trong Vạn Uẩn Bình ra.

Nhược Thủy kia, chính là có thể ăn mòn hết thầy, cả bụng của rồng đen, cũng thiếu chút nữa...

Bụng của rồng đen!

Tiểu Khai bỗng nhiên nặng nề vỗ đùi, trong lòng đã khẳng định, đây là Thiên phá gì a, ma giới vốn trong bụng rồng đen, căn bản là do mình dùng Nhược Thủy làm cho bụng rồng đen bị hủ thực thành một lỗ hổng lớn, lại bị những người trong ma giới nhận định là vì Thiên phá ra một đại lỗ thủng!

Họa này, gây ra tựa hồ có điểm lớn a!

Trong lòng phát khổ niệm thao một chút, Tiểu Khai đã nghĩ sẽ đáp ứng đi hỗ trợ. Nhưng lời còn không nói ra, hắn đã tỉnh ngộ lại, bây giờ mình là thân phận Ma Luyện Sư, nhưng không thể tùy ý gây thêm chuyện, chậm trễ cứu đi Tiểu Trúc.

Thay đổi sắc mặt, hắn lạnh lùng hỏi: " Thiên phá này, Ma Tôn đại nhân chuẩn bị làm gì bây giờ a?"

Côn Bằng do dự một chút, mới nói: " Vì phòng ngừa lỗ thủng kia mở rộng thêm, nguy cấp chúng sinh ma giới, cho nên Ma Tôn đại nhân chuẩn bị...chuẩn bị tìm tài liệu...bổ thiên(vá trời)!"

" Bổ thiên!"

" Ma Tôn không hổ là vua ma tộc a, chuyện này cũng chỉ có Ma Tôn có thể làm được."

Chúng ma tộc sau một trận kinh ngạc, lập tức lại vì ý nghĩ điên cuồng của Ma Tôn, cảm giác giật mình vạn phần. Vốn thiên phá ra lỗ thủng tại ma giới, mọi người mặc dù cảm giác được có chút sợ hãi, nhưng dù sao cũng chưa từng nhìn thấy, cảm thụ không được nguy cơ thật sự, nên cũng không lo lắng. Nhưng nghe được Ma Tôn muốn bổ thiên, trong lòng chúng ma tộc đầy cảm giác kinh ngạc, thì có thể tưởng tượng mà biết!

Tiểu Khai cũng lạnh lùng cười, nói: " Ma Tôn muốn bổ thiên, quan hệ gì tới ta?"

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức làm chúng ma tộc nhìn tới. Hơn nữa mỗi một người, trong mắt mỗi ma tộc, đều tinh tường lộ ra một ý tứ đồng dạng: bổ thiên là phải luyện tài liệu a, người là ma giới ngàn năm Ma Luyện Sư duy nhất kỳ tài, không tìm người thì còn có thể tìm ai?

Tiểu Khai tự nhiên có thể lĩnh hội được ý tứ này, nhưng việc này đối với hắn mà nói, căn bản là việc ngoài thân, Tiểu Trúc còn chưa cứu ra, hắn làm sao có thể quan tâm thêm chuyện khác. Nói sau cùng rồng đen cũng không phải là không có tính mạng, trên người phá ra cái lỗ nhỏ mà thôi, về lực khôi phục cường hãn của hắn, về điểm này vết thương thì chỉ cần thời gian, có thể tự động chữa trị được.

Đương nhiên, về hai điểm này, Tiểu Khai tự nhiên sẽ không nói rõ.

Ở mặt ngoài, hắn vẫn như trước dùng vẻ mặt lãnh khốc vô tình, vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, thuần nhiên không thèm để ý ánh nhìn chăm chú của chúng ma tộc.

Côn Bằng hiển nhiên vì vẻ mặt này của Tiểu Khai mà lâm vào khó khăn, sau một lúc trù trừ, hắn cẩn cẩn thận thận mở miệng nói: " Ma Tôn đại nhân nói, Nghiêm đại sư chỉ cần chịu hỗ trợ, từ nay về sau hành tẩu ma giới, Ma Tôn đại nhân sẽ chiếu ứng nhiều hơn."

Tìm được sự chiếu ứng của Ma Tôn đại nhân!

Rất nhiều ma tộc phía dưới vừa nghe lời này, ánh mắt cơ hồ đều sáng lên. Ma giới đệ nhất cao thủ chiếu cố a, kia chẳng phải nói từ nay về sau tại ma giới, cho dù người tung hoành, có lẽ cũng không có mấy người dám nói ba nói bốn!

Đây, là một chỗ tốt tới cỡ nào!

Chúng ma tộc cùng nghĩ đến, Tiểu Khai nhất định sẽ động tâm đối với điều kiện này, lập tức sẽ đáp ứng.

Nhưng sau khi Côn Bằng sứ giả nói xong câu kia, Tiểu Khai chỉ là khinh thường bĩu môi, sau đó như trước chẳng ừ chẳng hử đứng yên tại chỗ, hiển nhiên không đem lời hứa vừa rồi của Côn Bằng sứ giả để vào mắt.

Côn Bằng sứ giả nhìn thấy Tiểu Khai như vậy, trong tâm khẩn trương, liền mở miệng nói: " Nghiêm đại sư muốn cái gì, thỉnh cứ phân phó!"

Lúc này, vị sứ giả dưới tay Ác Ma Thành Chủ Huyền Quy kia, hiển nhiên đã khôi phục thanh tỉnh sau khi nghe ma giới bầu trời bị phá lỗ thủng, vội vàng cướp nói: " Nghiêm đại sư muốn cái gì, thành chủ chúng ta cũng có thể đáp ứng, thỉnh đại sư nên đi đến Ác Ma Thành Chủ phủ một lần!"

Côn Bằng giận dữ, trừng hai mắt nhìn vị này quát lên: " Người đây là ý tứ gì!"

Huyền Quy đương nhiên như không nghe hấn đang nổi giận quát, ngạo nghễ ngẩng đầu nói: " Ta có thể có ý tứ gì, chẳng lẽ ngươi cho rằng, Ma Tôn đại nhân vô luận ra giá gì, thành chủ chúng ta không thể làm ra điều kiện đó sao?"

Côn Bằng giận quát: " Người đây là có chủ tâm khiêu khích!"

" Ta..." Huyền Quy còn muốn tiếp tục nói chuyện, đã nhìn thấy Tiểu Khai nhàn nhạt phát phát tay, hấn vội vàng đổi lời, cung kính hướng Tiểu

Khai hỏi: " Nghiêm đại sư có điều kiện gì, cứ nói đừng ngại!"

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Điều kiện của các người, ta cũng không đáp ứng."

Huyền Quy và Côn Bằng nhất thời ngạc nhiên: " Vì cái gì?"

Nghiêm đại sư hai ngón tay có chút lay động, thản nhiên nói: " Điều ta cần, các người cấp không được, các người muốn cấp gì, ta không cần, người nói, ta đi làm gì?"

" Người cần gì đó?" Côn Bằng kinh ngạc nói: " Người trong ma giới sở cầu, đơn giản là lực lượng quyền thế và tài phú, chẳng lẽ đại sư sở cầu, lại là luyện khí chi đạo vô thượng hay sao?"

Tiểu Khai có chút lắc đầu, nói: " Ngọc Hồ, chuẩn bị đi thôi."

" Đại sư, đừng như vậy a." Huyền Quy như muốn khóc: " Người muốn cái gì người nói a, người không nói, chúng ta làm sao biết chứ?"

Tiểu Khai chẳng ừ chẳng hử, nhắc chân liền đi, mắt thấy sắp đi ra cửa.

Lão Xích phía sau, mắt không hề nháy nhìn hắc bào nhân, hắn nhìn thấy hắc bào nhân chậm rãi đứng lên, giơ hai tay kéo áo, phảng phất như muốn nhắc lên.

Tay kia, trong suốt như ngọc, thon dài tinh tế, hình dáng hoàn mỹ không sút mẻ, mặc dù chỉ một cái nhắc tay, động tác đơn giản, đã tản mát ra loại cảm giác tiết tấu mỹ cảm lạ thường vô cùng, dưới hắc bào này, nhất định tuyệt đối là siêu cấp mỹ nữ khó có thể tưởng tượng!

Bây giờ mỹ nữ này đã đứng lên, khai môi anh đào, mở răng trắng, phát ra thanh âm dễ nghe như chuông bạc: " Nghiêm đại sư, xin dừng bước."

Thanh âm này tuyệt vời như thế, nghe vào lỗ tai, tựa như ăn mười bảy mười tám quả ngọt, Tiểu Khai toàn thân như bị chấn động, nhanh chóng xoay người, nhìn lại phía sau.

Ngọc thủ kia nhẹ nhàng phát lên, ngọc bào bóc ra, trong đại sảnh tựa như sinh ra ánh sáng, một nữ tử tiểu lệ khó vẽ khó tả chính doanh doanh đang đứng ở đó, thoát nhìn bộ dáng bất quá chỉ mười tám mười chín tuổi, nhưng miệng hoàng anh hương như hoa quỳnh, mặt hoa da phấn, đã đủ để mê hoặc chúng sinh.

Tiểu Khai hít vào một hơi, nhin không được lạng lẽ đối lập một chút, chính mình nhìn thấy vô số mỹ nữ, nếu luận dung mạo, cũng chỉ có Thiên Yêu Tiểu Tiểu và Tô Ái Dịch là có thể thắng được mỹ nữ này một bậc.

Hắn âm thầm lật sách tra duyệt, nhất thời trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ: " Đến đây, đến đây, thật sự là công phu không phụ người có lòng, chánh chủ nhân rốt cuộc ra mặt rồi!"

Huyền Quy và Côn Bằng thật ra cũng là người kiến thức sâu rộng, vừa nhìn thấy nữ tử này, cư nhiên cùng chấn động, liếc nhau xong, lại phi thường ăn ý khom người thi lễ, nói: " Bái kiến Vũ Ca tiểu thư!"

Vũ Ca tiểu thư!

Chúng ma tộc trong đầu đặt câu hỏi, quả thật một câu so một câu còn lớn hơn!

Lão Xích hít sâu một hơi, trong đầu xẹt qua như tia chớp một cái tên, nhin không được la hoảng: " Vũ Ca tiểu thư, Vũ Ca Bá Cách, không ngờ lại là tứ tiểu thư của Bá Cách gia tộc, Tê Bì đại nhân ái nữ Vũ Ca tiểu thư!"

Ngọc Hồ và Ảnh liếc nhau, nhin không được đồng thời cười ha ha.

Biểu hiện của Tiểu Khai tương đối có tư vị, gương mặt xấu xí kia lập tức khởi lên, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, vui vẻ nói: " Nguyên lai là Vũ Ca tiểu thư đại giá quang lâm, bỉ nhân thật sự là vinh hạnh, vinh hạnh a!"

Có ma tộc đã nhạy cảm chú ý tới, từ lúc xưng " bản nhân" , " lão tử", " bốn đại sư" thiên tài Ma Luyện Sư, giờ phút này bắt đầu tự xưng " bỉ nhân" rồi.

Càng quá phận chính là, vị Ma Luyện Sư đại nhân này, cặp mắt lộ ra tinh quang cũng không phải sát khí, mà là tham lam, giống như ba ngày trước tại Lạc Ứng Giản đùa giỡn Ngọc Diện Hồ Ly, ánh mắt của Nghiêm đại sư thuần túy là một đôi mắt sói đói, phảng phất muốn đem vị tuyệt thế mỹ nữ trước mắt nuốt vào.

Trong lòng Côn Bằng và Huyền Quy cùng trầm xuống, nhin không được nhìn nhau, đều lặng lẽ thở dài, tâm nói, người muốn chúng ta cấp không được, chúng ta cấp người không cần, nói cho có vẻ huyền bí, nháo nửa ngày, bất quá chỉ là đồ háo sắc mà thôi.

Nhưng hai người nhìn xem ngọc dung chán nhieếp ma tộc của Vũ Ca tiểu thư, rồi lại cùng thở dài, nghĩ thầm, đã đúng vậy, Vũ Ca tiểu thư bậc này dung mạo ma tộc nữ tử, đừng nói chúng ta tìm không thấy, đó là muốn chính gia chủ nhân đi tìm, đã cũng rất khó tìm ra một người.

Tưởng tượng như vậy, hai người một câu cũng không thể nói, im lặng đứng ở đó, chờ xem kịch vui.

Vũ Ca tiểu thư từ xa xa làm một lễ với Tiểu Khai, lại mở môi anh đào, nói: " Vừa rồi nhìn thấy một phen thủ đoạn của Nghiêm đại sư, thật sự mở rộng tầm mắt, tiểu nữ tử thật sự là bội phục vô cùng!"

" Đâu có, đâu có!" Thần tình Tiểu Khai hồng quang đầy mặt, mặc dù miệng nói phi thường nhẹ nhàng, nhưng người khác rõ ràng có thể nhìn ra,

hắn đối với phần khen tặng này của Vũ Ca tiểu thư, căn bản là thích thú cực kỳ.

Vũ Ca tiểu thư cũng không để ý, sau khi cười cười, lại trực tiếp mở miệng nói: " Gia phụ có một chuyện, cần Ma Luyện Sư thủ đoạn cao tuyệt như Nghiêm đại sư hỗ trợ, không biết bây giờ đại sư có rảnh hay không, có thể cùng tiểu nữ tử đi gặp gia phụ."

" Có thể a." Tiểu Khai nhanh chóng gật đầu: " Ta rảnh rồi."

Vũ Ca tiểu thư đại khái cũng có chút ngạc nhiên, sự đồng ý này cũng quá thoải mái a, nàng nghĩ nghĩ, lại nói: " Ý tứ của đại sư...là bây giờ lên đường?"

" Vậy lên đường ma." Đại sư quả nhiên lời lệ phong hành: " Vũ Ca tiểu thư, ta mời nàng ngồi cùng ta đồng thời trở về, thế nào?"

Vũ Ca tiểu thư có chút không rõ ràng trạng huống: " Đại sư, ngài...thật sự không có yêu cầu gì khác sao?"

" Không a, còn yêu cầu gì chứ." Tiểu Khai cười thập phần sáng lạn: " Cùng tiểu thư đi gặp gia phụ, đó là nguyện vọng bình sinh của ta a , cho dù là muốn ta dâng lên một ngàn vạn lần ma giới hắc ngọc, ta cũng cầu còn không được a."

Gương mặt Vũ Ca tiểu thư có điểm hồng lên: " Không phải, ngài hiểu lầm rồi, ý tứ của ta là...ta mời ngài đi Bá Cách gia tộc làm khách, đi gặp mặt gia phụ mà thôi."

Gương mặt Tiểu Khai cũng hồng lên: " Đây...nói thật ra người ta còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đâu, bất quá tiểu thư kiên trì nói, vậy hãy đi đi, ân, không biết lão trượng nhân(cha vợ) thích lễ vật gì thế?"

Vũ Ca tiểu thư nhìn thấy gương mặt xấu xí như quỷ của hắc, hận không được một quyền đánh thẳng tới, nhưng nàng lần này đến có đại sự trọng đại, lại không thể cho mình tùy phát tính tình, nàng cắn chặt răng, lại giờ khuôn mặt tươi cười nói: " Nghiêm đại sư nói giỡn rồi, tiểu nữ tử muốn đại sư đi giúp ta gặp gia phụ, đó là bởi vì gia phụ quả thật có chuyện muốn tìm đại sư hỗ trợ, mà không vì nguyên nhân nào khác."

" Ai nha, ta cư nhiên hiểu sai rồi, thật sự là không có ý tứ, không có ý tứ a." Tiểu Khai cười hì hì nở nụ cười nói hai câu, hoàn toàn hồi phục bốn sắc dĩ vãng. Nhưng dưới mắt chúng ma tộc xem ra, hắc từ bắt đầu vẫn lãnh khốc cực kỳ, bây giờ lại đối với một nữ hài tử, nhất là nữ hài tử xinh đẹp giờ khuôn mặt tươi cười, muốn nói hắc không phải sắc lang, có lẽ không có ma tộc nào tin tưởng được.

Vũ Ca tiểu thư thấy hắc giải thích, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: " Đại sư không cần khách khí, nếu có thể trợ giúp gia phụ giải quyết vấn đề, muốn điều kiện gì thỉnh cứ nói ra, Bá Cách gia tộc ta mặc dù không dám nói tại ma giới nắm hết, nhưng chỉ cần đại sư khai xuất điều kiện, tin tưởng rằng cho dù không thể hoàn toàn giải quyết, nhưng có thể giúp đỡ một hai..."

" Điều kiện?" Tiểu Khai lộ ra nụ cười như không sao cả: " Tiểu thư nàng xem, Ma Tôn và Ác Ma Thành Chủ sứ giả đều ở chỗ này, các người có thể đáp ứng điều kiện, chẳng lẽ bọn họ đáp ứng không được hay sao chứ?"

Vũ Ca tiểu thư rõ ràng sửng sốt, sau đó cười nói: " Ma giới năm đại cao thủ tự nhiên thực lực tương đương, bất quá nghiêm khắc mà nói, mỗi nhà đều có sở trường, gia phụ tự nhiên có thể đáp ứng một ít điều kiện mà bọn họ đáp ứng không được."

" Kia cũng thế." Tiểu Khai lắc đầu nói: " Ý tứ của nàng có phải là nói, nếu điều kiện này chỉ có Tê Bì đại nhân có thể đáp ứng, thì hắc đáp ứng?"

Trí tuệ của Vũ Ca tiểu thư không thấp, nhúu mà nói: " Chuyện của gia phụ, tiểu nữ tử đều có thể làm chủ một ít, đại sư có điều kiện gì không ngại nói thẳng, ta bây giờ sẽ trả lời ngay."

" Vậy rất tốt." Tiểu Khai giương mắt nhìn chăm chăm vào ngọc dung tuyệt thế của Vũ Ca tiểu thư: " Ta nói một điều kiện, nếu Bá Cách gia tộc có khả năng đáp ứng, thì sau khi làm xong việc thì tiểu thư gả cho ta, vô luận có việc khó gì, bản thân sẽ tiếp nhận hết."

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 10: Tê Bì Xuất Tràng

"Lớn mật!" Vũ Ca tiểu thư dưới sự kinh hãi nhất thời giận dữ, loại thói quen địa vị cao cao tại thượng trường kỳ nhất thời đi ra, bật thốt lên tiếng quát lớn, quát lớn xong mới phát hiện, người đối mặt không phải là ma tộc hạ đẳng của Bá Cách gia tộc.

Nàng thân là danh môn, lại là nữ nhân nhỏ nhất của gia tộc, có thể là được vạn ngàn sủng ái. Ngày thường người khác cùng nàng nói chuyện, ai cũng tất cung tất kính thi lễ, sau đó mới nhỏ giọng nói chuyện. Nam tử xấu xí không chịu nổi ngay trước mắt này cư nhiên ngay mặt đưa ra yêu cầu muốn nhúng chàm với mình, đối với Vũ Ca tiểu thư mà nói, đây đã xem như trực tiếp nhục nhã.

Vũ Ca tiểu thư cơ hồ đã nghĩ phất tay áo mà đi hay ra tay giết người, nhưng nàng nghĩ nghĩ, lại ngạnh sinh sinh dừng lại tất cả những ý niệm trong đầu.

Người trước mắt này, là Ma Luyện Sư duy nhất trong ngàn năm này của ma giới a!

Ma Luyện Sư đích xác quý giá, thực lực của Nghiêm đại sư quả thật cường hãn, nhưng cũng không đủ uy hiếp gì Tê Bì gia tộc, nhưng...nhưng...việc khó trong nhà kia, làm gia phụ sầu trắng cả tóc, có lẽ trong thiên hạ, cũng chỉ có Nghiêm Tiểu Khai là hy vọng duy nhất.

Đôi câu nói, nếu cùng Nghiêm Tiểu Khai trực tiếp trở mặt, có lẽ chỉ có thể đương trường giết chết hắn, nếu không một khi hắn bị tứ đại cao thủ chiêu lãm, có lẽ Bá Cách gia tộc phiền toái rất lớn.

Dù sao, trong ma giới không chỉ có Bá Cách gia tộc một mình xưng hùng a!

Vũ Ca tiểu thư từng chút một buông lỏng nắm tay, dùng sức hít vào một hơi, lúc này mới chậm rãi nói: " Không biết Nghiêm đại sư có thể thay đổi yêu cầu khác, về điểm này, thật sự là...thật sự là..."

Lời nói nửa câu, Vũ Ca tiểu thư không còn cách nào khác tiếp tục nói, bởi vì nàng nhìn thấy Tiểu Khai vẫn như trước hai mắt tỏa ánh sáng nhìn mình, hiển nhiên ngoại trừ điều kiện vừa rồi, hắn căn bản sẽ không động tâm với bất cứ thứ gì khác. Chuyện tình vừa rồi nàng đã tinh tường, Ma Tôn và Ác Ma Thành Chủ sứ giả, đều hứa hẹn cao quan hậu lộc, danh lợi công pháp, người này đều lạnh lùng, thẳng đến chính mình đứng dậy, hắn mới...

Nàng lại nghĩ đến tình cảnh lúc đấu giá, khi Côn Bằng hét lên một ngàn ba trăm vạn thì cả trái tim của nàng cũng nhảy lên lợi hại, mà vị Ma Luyện Sư này, đang nhàm chán nói chuyện phiếm! Hắn không phải làm ra bộ dáng không yêu tài, mà là hắn thật sự không có hứng thú với chuyện này a.

Xem ra, đây là một nhân vật thích mỹ nhân chứ không thích giang sơn a!

Vũ Ca tiểu thư nhịn không được nhìn gương mặt của Tiểu Khai, vết sẹo đao từa như con rết, thoát nhìn khó chịu muốn nôn, Vũ Ca tiểu thư cau mày, thật sự nhịn không được nữa, sụp mắt xuống.

Tiểu Khai thấy nàng không nói, nhất thời nở nụ cười: " Vũ Ca tiểu thư, người ta nói trầm mặc đại biểu chấp nhận, nàng nếu không nói lời nào, ta coi như nàng đồng ý rồi?"

" Ta...ta..." Vũ Ca tiểu thư rất muốn nói mẹ người sao không đi chết đi, nhưng nửa câu sau, nói không ra, ngược lại khuôn mặt vì phần nộ mà đỏ hồng đến tận cổ, vành tai nhỏ mềm mại kia, cũng hồng nhuận lên, thoát nhìn càng tràn ngập nhiệt lực, Tiểu Khai nhìn ánh mắt nàng, đã sí liệt tới cực điểm, xem hình dáng, hẳn như đã muốn chảy nước miếng.

" Nếu bị người này chạm vào một chút, ta có lẽ sẽ lập tức ói ra ngay." Vũ Ca tiểu thư nghiêng răng thầm nghĩ.

Người này quả thực là con cóc muốn ăn thịt thiên nga!

Với tính cách dĩ vãng của bốn tiểu thư, tuyệt đối sẽ lập tức đem người này băm thây vạn đoạn, tướng mạo bốn tiểu thư như vậy, làm sao có thể gả cho loại con cóc xấu xí như thế này!

Cho dù chỉ nói chuyện, cũng cảm thấy ác tâm!

Nhưng nếu không đáp ứng hẳn, dựa theo biểu hiện của Tiểu Khai trước mặt hai người sứ giả kia, hẳn tuyệt đối sẽ trực tiếp cự tuyệt chính mình. Như vậy, nhiệm vụ này có lẽ sẽ thất bại mà chấm dứt.

Chẳng lẽ, chỉ có thể đáp ứng gả cho hẳn hay sao?

Hay là, đáp ứng trước rồi tính sau...

Đúng rồi, đáp ứng trước rồi tính sau!

Tâm tình Vũ Ca tiểu thư chợt thoải mái lên. Đúng vậy, đáp ứng người trước, đây gọi là kế hoãn binh, chỉ cần người đến Bá Cách gia, trước mặt cha ta, người còn đường lựa chọn? Chờ người hoàn thành nhiệm vụ, bốn tiểu thư nhất định phải móc con mắt người ra!

Vũ Ca tiểu thư nghĩ đến ngày sau trả thù thế nào nghĩ đến thống khoái, cơ hồ muốn cười ra tiếng: " Được, ta đáp ứng người rồi, chỉ cần người trợ

giúp cho gia phụ, ta gả cho người!"

Toàn trường ngậy ra.

Cho tới bây giờ nổi danh cao ngạo tại ma giới Vũ Ca tiểu thư, cứ nhiên đáp ứng yêu cầu như thế của người khác. Không ít ma tộc nhất thời nghĩ thấy, hôm nay đến hội đấu giá này rất đáng giá, không riêng nhìn thấy hào khí người khác vùng tiền như rác, còn có thể nhìn thấy mỹ nữ nổi tiếng ma giới như Vũ Ca tiểu thư.

Hơn nữa, nàng đáp ứng còn phải gả cho người khác!

Bằng quân đây có phải thật sự hay không, dù sao hôm nay chỉ cần từ nơi này đi ra, việc này tuyệt đối có thể khoe khoang với bằng hữu, cùng đồng bạn huyền diệu vẽ vời siêu cấp tư bản!

"Điên rồi, thật sự điên rồi, mẹ yêu của ta, không phải ta theo không kịp thời đại, là do lúc này biến hóa quá nhanh nha." Lão Xích liêu mạng cắn đầu lưỡi, tưởng kiểm nghiệm mình có phải đang nằm mơ: "Ma Luyện Sư đã vĩ đại đến bước này sao? Làm con rể của Tê Bì gia? Mẹ yêu, người hãy để cho ta sinh ra thêm một lần đi, ta cũng muốn làm Ma Luyện Sư a..."

Tiểu Khai với kế hoãn binh này thường đối phó người khác, chính mình đâu chịu rút lui, lập tức truy vấn: "Các người muốn làm là sự tình gì?"

Vũ Ca tiểu thư cười thần bí: "Bây giờ còn không thể nói, chờ người đi, gia phụ sẽ nói với người."

Tiểu Khai mặc kệ: "Vậy không được, nàng không nói bây giờ, đến lúc đó cố ý khó xử ta, ta sẽ gặp phiền toái."

Vũ Ca tiểu thư nhú mày nói: "Chuyện này, quan hệ nội bộ gia tộc, đích xác không thể nhắc với người ngoài, còn thỉnh đại sư thứ lỗi."

Tiểu Khai cười hì hì tiến lên hai bước, gương mặt xấu xí kia cơ hồ dán sát trên mặt Vũ Ca tiểu thư: " Nàng nói nhỏ vào tai ta là có thể nha."

Vũ Ca tiểu thư chán ghét nhú mày, lui về phía sau một bước: " Vậy cũng không được."

Lần này Tiểu Khai thật không vui: " Đây cũng không được, kia cũng không được, ta không phải ngốc tử, bỏ đi, bỏ đi, lão tử không đi nữa."

Xưng hô từ " bỉ nhân" biến thành " lão tử", thực hiển nhiên, Ma Luyện Sư đại nhân không sợ trời không sợ đất bây giờ đã khó chịu, quyết định không để cho mặt mũi.

Huyền Quy và Côn Bằng ở một bên hắc hắc cười lạnh, đều có chút hả hê, nghĩ thầm rằng, ta thành không được, các người cũng đừng mong, chúng ta đều là trứng gà đánh nhau, đợi tiểu tử này cho người khác đến trị đi.

Vũ Ca tiểu thư nhất thời luống cuống: " Không được, người...người nhất định phải đi."

Tiểu Khai trợn mắt: " Dựa vào cái gì ta phải đi?"

" Bằng...bằng.." Vũ Ca tiểu thư rung mình một cái, bật thốt lên: " Bằng ta là hôn thê của người, người phải đi gặp nhạc phụ a."

" Hắc hắc, lời này nói ra thật dễ nghe." Ánh mắt Tiểu Khai vừa rung lên khuôn mặt Vũ Ca tiểu thư, lại có điểm không lối thoát: " Bất quá chỉ có trời biết ta có thể cưới nàng hay không, vạn nhất lão tử của nàng muốn ta đương trường tự sát, chẳng lẽ ta cũng phải đáp ứng?"

Vũ Ca tiểu thư cắn răng nói: " Người yên tâm, chuyện này cũng không khó khăn, người trăm phần trăm có thể thành công."

" Thiết, đừng dối trá nữa." Tiểu Khai cười ha ha: " Vậy được, đã nàng khẳng định như vậy, nàng thề đi."

" Thề?" Thực rõ ràng Vũ Ca tiểu thư còn không hiểu được quy củ của Tiểu Khai.

" Quy củ cũ, Thiên Ma Độc Thệ." Chuẩn đại nhân tương đối tự giác bắt đầu giải thích: " Chỉ cần nàng thề, chuyện này Nghiêm đại sư nhất định có thể làm được, thì phải nhất định lấy nàng làm vợ, như vậy Nghiêm đại sư sẽ có thể tin tưởng nàng."

Gương mặt Vũ Ca tiểu thư trướng hồng, không phải vì sỉ nhục, mà là vì nàng căn bản không cách nào dám thề.

Hoàng thiên trên cao, nàng cơ hồ có thể xác định, cả lão ba của nàng cũng không biết có thể thành công hay không, nàng dựa vào cái gì biết?

Huống chi, thật thành công rồi, chẳng lẽ chính mình phải gả cho tên nam nhân xấu xí thô lỗ này hay sao? Này so với giết nàng còn đáng sợ!

Cho nên tuyệt thế mỹ nữ của chúng ta đã hóa thành pho tượng đá.

" Xem, không dám thề ba." Thần tình Tiểu Khai khinh thường liếc mắt nhìn nàng, vốn xoay người định bỏ đi, nhưng Vũ Ca tiểu thư thật sự xinh đẹp, mặc dù chỉ là đứng như vậy, đã xinh đẹp đến làm cho người ta cam tâm tình nguyện vì nàng nhảy vào biển lửa, cho nên sắc lang Ma Luyện Sư đại nhân của chúng ta bỗng nhiên tâm tính phát tác, có điểm không nỡ.

" Nếu không, chúng ta thương lượng đi." Ánh mắt tham lam của Tiểu Khai đảo qua trên mặt Vũ Ca tiểu thư, lại hạ xuống, đảo qua bộ ngực cao tủng, đảo qua vòng eo mảnh khảnh, dừng ở trên đùi đầy đặn, con mắt kia chăm chăm, giống như muốn đem chiếc váy kéo lên.

Vũ Ca tiểu thư tức giận đến hai mắt đã nhanh bốc lửa, cắn răng nói: "Người nói."

"Người ta nói, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu." Tiểu Khai thản nhiên nói: "Ta cũng không cần nàng thề nữa, cho dù nàng gạt ta, ta đã nhận rồi, ai kêu nàng xinh đẹp như vậy chi, ta muốn đặt cọc rồi đi cùng nàng, thế nào?"

"Đặt cọc, đặt cọc cái gì?" Vũ Ca tiểu thư hỏi.

Tiểu Khai hì hì cười, lại nhảy tới một bước, tiến đến trước mặt Vũ Ca tiểu thư, nhìn nhìn nàng, khoảng cách gần như vậy, ngay cả hơi thở thơm tho của Vũ Ca tiểu thư cũng ngửi được, Tiểu Khai như cố ý vô tình cúi đầu xuống, vừa lúc nhìn vào vạt áo của Vũ Ca tiểu thư, bộ ngực cao tung lộ ra một mảnh da thịt tuyết trắng, quả nhiên trắng như cực phẩm bạch ngọc của tiên giới.

"Cô đồ." Một tiếng, Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt.

Vũ Ca tiểu thư cường chống nửa bước không lùi, trong lòng si nhục cảm thấy ngày càng cao, lạnh giọng nói: "Người còn không mau nói?"

"Kỳ thật rất đơn giản." Tiểu Khai nhìn nàng sái nhiên cười: "Nàng hôn ta một cái, ta sẽ cùng nàng đi, nàng dù có giết ta, ta cũng nhận."

Huyền Quy và Côn Bằng liếc nhau, cùng lắc đầu, nghĩ thầm rằng, vị đại sư này, còn thật sự là to gan lớn mật, loại chuyện tình không cần mạng sống này mà hắn cũng dám làm, cho dù Tê Bì đại nhân không nghĩ giết hắn, nghe xong lời này thì cũng khai sát giới rồi.

Vũ Ca tiểu thư toàn thân đều run rẩy, năm tay nhỏ siết chặt, mạnh mẽ huy lên, hướng gương mặt xấu xí của Tiểu Khai đánh tới.

Tiểu Khai dễ dàng nghiêng đầu né đi, đưa tay chụp tới, vừa lúc chụp lấy bàn tay ngọc kia vào tay, nhẹ nhàng bóp vào lòng bàn tay nàng một cái, lúc này mới buông tay, đưa lên mũi ngửi, thản nhiên nói: "Thơm quá."

Võn Vũ Ca tiểu thư thuộc danh môn, so với tam thiếu gia cũng kém không bao nhiêu, nhưng khí lực nữ nhân trời sinh rất nhỏ, dưới tình thế cấp bách đã không vận công, chỉ một chút lực đạo bình thường này, ngược lại lại bị Tiểu Khai chiếm tiện nghi.

"Xem ra là không đáp ứng rồi." Tiểu Khai làm như không có việc gì nói: "Con người của ta rất dễ nói chuyện, Vũ Ca tiểu thư, nghĩ thế nào?"

Âm thanh Vũ Ca tiểu thư lạnh lùng nói: "Người còn nói hươu nói vượn, ta sẽ giết người."

"Giết ta?" Tiểu Khai cười ha ha: "Nếu giết ta thì việc khó trong nhà làm sao bây giờ? Giết ta thì ai đi hiệp trợ Ma Tôn bổ thiên, ai hiệp trợ Ác Ma Thành Chủ luyện khí? Muốn giết ta, dám giết hay không?"

Vũ Ca tiểu thư cắn răng ken két, qua sau nửa ngày, lúc này mới chán nản nói: "Ta không thể giết người, người nói đi, người muốn làm sao bây giờ?"

Tiểu Khai cười sáng lạn, gật đầu nói: "Ân, không bằng...để cho ta hôn một cái!"

"Lớn mật..." Vũ Ca tiểu thư hạ ý thức muốn cự tuyệt, nhưng nhìn loại người như Tiểu Khai, nếu không đáp ứng ta thì ta sẽ không đáp ứng, người trước mắt này thuần túy đúng là tên vô lại, chính mình hôm nay có lẽ không ăn khổ thì không được rồi: "Được...được rồi!"

Nói xong hai chữ này, Vũ Ca tiểu thư phát hiện, chính mình quả thật muốn chui xuống đất.

" Tam ca..ta chính là vì người a..." Vũ Ca tiểu thư bị phần nghĩ: " Người cũng phải mau lành lại đi, sau đó...mặc kệ cái gì Ma Tôn, cái gì thành chủ, ta nhất định muốn giết tên nam nhân vô sỉ này."

Lúc này Ma Tôn sứ giả Côn Bằng và Ác Ma Thành Chủ sứ giả Huyền Quy, nhìn thấy Vũ Ca tiểu thư cư nhiên cả yêu cầu này cũng đáp ứng, sau nửa ngày ngây người, chỉ có thể nhìn nhau tự giễu, sau đó thừa dịp trong phòng có nhiều người, lặng yên tiêu sái bỏ đi!

Hay nói giỡn, người mà ngay cả Vũ Ca tiểu thư cũng dám đùa giỡn, chúng ta có biện pháp gì với hắn. Trừ phi, mặt trên cũng phải ra một mỹ nữ có phân lượng như Vũ Ca tiểu thư, có lẽ còn có một điểm hy vọng!

Vũ Ca tiểu thư bây giờ hiển nhiên không tâm tình lưu ý hai gã sứ giả này, dùng tâm tình cơ hồ sắp nổ mạnh điên cuồng, bắt buộc chính mình nhắm mắt lại, sau đó có chút nghiêng mặt, chờ đợi địa phương mà ngoại trừ khi còn bé chỉ có cha mẹ chạm qua, để cho một nam nhân ấn lên dấu vết.

Nhưng....rất lâu sau đó...

Chuyện tình đang chờ đợi phát sinh, nhưng không có hàng lâm xuống tới.

" Người nhanh lên!" Trong giờ khắc thúc giục này, nước mắt Vũ Ca tiểu thư bỗng nhiên hạ xuống.

Nhưng vẫn là như trước không có phản ứng.

Vũ Ca tiểu thư kinh ngạc mở mắt, lại phát hiện nam nhân trước mắt này, đang dùng vẻ mặt cười cười nhìn mình, nhẹ giọng nói: " Ta bỗng nhiên thay đổi chủ ý rồi, quyết định tạm thời không hôn."

Tâm của Vũ Ca tiểu thư nhất thời nhẹ đi, thở ra một hơi thật dài, bỗng nhiên cảm thấy nam nhân trước mắt này tựa hồ như không đáng chán ghét

như tưởng tượng.

Nhưng Tiểu Khai lại lộ ra một nụ cười thật đáng chán ghét: " Nhớ rõ, thiếu ta một lần đó!"

Vũ Ca cắn chặt răng, cố nén lửa giận muốn bốc lên, tâm trạng vừa mới dao động một chút nhất thời lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thật đáng giận, quả nhiên tùy tiện nói ra là những lời nói đáng giận như vậy!

Nhưng mình lại thật vất vả sanh sanh nuốt vào lửa giận muốn bộc phát, vì ích lợi gia tộc cố hy sinh một chút sắc tướng, nhưng tên xấu xí này, rồi lại bày ra một bộ dáng được tiện nghi còn giả ngoan!

Thật muốn một cái tát chụp tên này ném tới chân trời góc biển, miễn cho từ nay về sau lại nhìn phải khuôn mặt xấu xí như thế.

Tiểu Khai trong tiếng cười lớn đi ra ngoài cửa, bốn con Hạng Bạt hưng phấn hét lên một tiếng như sấm, Tiểu Khai lớn tiếng nói: " Vũ Ca tiểu thư, đi lên ba, miễn phí nga."

Vũ Ca tiểu thư ác hung hăng liếc mắt trừng hăn, thân hình mạn diệu lẳng không phiêu diêu, y mê phiêu diêu, xuất trần nhược tiên, vô số ma tộc ngẩng đầu lên muốn nhìn phong quang của nàng, nhưng Vũ Ca tiểu thư dưới chân hoảng một cái, nào có chút sơ hở để tìm ra, tráng hán đi theo đến cùng rộng to, nhất thời kéo một chiếc xe lớn kim quang lòe lòe hào hoa, đem Vũ Ca tiểu thư đón đi vào, Tiểu Khai đi theo phía sau, trong phút chốc đã đi xa.

Theo hướng nam của Ác Ma Thanh, đến hướng đông của Bá Cách gia tộc, khoảng cách tương đối xa xôi, xe lớn hào hoa của Vũ Ca tiểu thư tốc độ không thua cao đẳng ma tộc, nhưng thật ra có thể một ngày đã đến, nhưng

xe ngựa của bốn con Hạng Bạt còn kém xa, Vũ Ca tiểu thư dọc theo đường đi luôn miệng thúc giục, Tiểu Khai lại không đành lòng làm cho đám Hạng Bạt vô cùng mệt nhọc, cho nên vẫn kéo dài bốn ngày, mới vừa vào phạm vi thể lực của Bá Cách gia tộc, Vũ Ca tiểu thư quả nhiên phải đầu mười phần, mặc dù lãnh địa Bá Cách gia tộc dọc theo đường đi đề phòng sâm nghiêm, khắp nơi quan tạt, nằng nề xe hoành trùng thẳng tới, cả tốc độ cũng không giảm bớt vài phần, xe ngựa như hồ giả hồ uy, theo phía sau chạy thật hoan khoái, không một ai dám chặn lại, đảo mắt đã đi đến mục đích.

Tiểu Khai ngẩng đầu dò xét, cách cục của Bá Cách gia còn kém Vong Xuyên Chi Nguyên, phòng tử mặc dù cao lớn, thoát nhìn phú lệ đường hoàng, nhưng ngoại trừ hoa quý, nhưng lại lộ vẻ phủ tạng, Tiểu Khai suy nghĩ một chút tạo hình như muốn bay cao của Long Cung kia, nhin không được có chút thất vọng lắc lắc đầu.

Trong lúc đang suy tư, xe ngựa dừng lại, một cao đẳng ma tộc đi tới, cung kính nói: "Thỉnh đại sư xuống xe, đi theo tiểu thư đến gặp chủ nhân nhà ta."

Tiểu Khai gật gật đầu, quay đầu nhìn mọi người phía sau khẽ gật đầu, tất cả mọi người biết đã đến mục đích, đã đến Bá Cách gia tộc, tự nhiên không thể giống như tại Ác Ma Thành bay cao bạt hổ, cho nên đều câu cần đi theo phía sau, cùng nhau đi vào.

Vũ Ca tiểu thư mang theo mọi người xuyên qua thánh đường, mắt thấy bước vào một nơi cực lớn khoáng đạt, quay đầu lại vui vẻ nói: "Đại sư, nơi này là phòng nghị sự của Bá Cách gia tộc, các người ở chỗ này đợi chút, ta đi gọi cha ta tới."

Lời mới nói tới đây, chợt nghe được bên ngoài có một thanh âm già nua quát lớn nói: "Nói hươu nói vượn, con cái của Bá Cách gia tộc ta mỗi người đều thương yêu nhau, người há có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này sao!"

Thanh âm tuổi trẻ cũng hét lớn một tiếng: " Cha, hôm nay tam đệ đã thành phế nhân, loại nữ tử như nàng kia chính là cực phẩm trong vạn người, chẳng lẽ người còn muốn ta tặng cho hăn hay sao? Đó là bạo diễn thiên vật!"

" Ba!" Một cái tát thanh thúy vang lên, thanh âm già nua kia cả giận nói: " Cái gì gọi là bạo diễn thiên vật? Nữ tử kia là do lão tam lịch kinh thiên tân vạn khổ mới mang về tới, vì đưa nàng trở về, cả Cổ lão cũng lâm vào trong tay địch nhân, chẳng lẽ người muốn hăn hy sinh vô ích?"

Thanh âm còn trẻ kia cười lạnh một tiếng: " Ta mặc kệ, tóm lại, ta nhất định muốn kết hôn với nàng! Nói cho người, cha, ta nhất định phải kết hôn với nữ tử nhân loại tên là Trì Tiểu Trúc kia!"

Trì Tiểu Trúc!

Dĩ nhiên là Trì Tiểu Trúc a!

Tiểu Khai hít dài một hơi, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu vọt lên, cơ hồ muốn hóa thành nước mắt mà ra, rốt cục...rốt cục lại nghe được tin tức của Tiểu Trúc rồi...

Ba chữ Trì Tiểu Trúc này, tựa phảng phất có ma lực nào đó, làm Tiểu Khai trong phút chốc cả tâm đều đau đớn lên. Hăn cảm giác thanh âm của chính mình đã có chút ít run rẩy, cố gắng bảo trì bình tĩnh hỏi: " Vũ Ca tiểu thư, đây là thế nào?"

Vũ Ca tiểu thư thoát nhìn có điểm ngại ngùng, cười nói: " Thất lễ rồi, đây là việc tư của Bá Cách gia ta, kỳ thật không có cái gì đâu. Nga, ta đi gọi cha ta tới."

Tiểu Khai nhanh chóng bước tới, ngăn cản đường đi của Vũ Ca tiểu thư: " Vũ Ca tiểu thư, điều này nào xem như là việc tư, phải biết rằng ta cũng là

con rể của Bá Cách gia ma, ta chỉ hỏi vậy thôi. Ân, tùy tiện nói là tốt rồi, Trì Tiểu Trúc kia là ai?"

Vẻ tức giận trên mặt Vũ Ca tiểu thư chợt lóe rồi biến mất, cắn răng nói: " Người đích thật là con rể của Bá Cách gia, bất quá mấy chuyện này đều là việc tư của đại ca và tam ca, ta không hiểu rõ lắm, người thật muốn hỏi, trực tiếp hỏi cha ta đi, ta kêu ông ấy tới."

Ý niệm trong đầu Tiểu Khai chuyển mấy vòng, trong lòng biết nếu còn tiếp tục kiên trì thì có chút ít khác thường rồi, chỉ phải tránh ra một bước, cười nói: " Như thế còn thỉnh nương tử mau mau mời nhạc phụ tới."

Mấy câu nói đó thật nhẹ nhàng, Vũ Ca tiểu thư quả nhiên không còn xem trọng thất thổ vừa rồi của hãnh, nặng nề hừ một tiếng, xoay người đi.

Ngọc Hồ tiến lên một bước, thấp giọng nói: " Chủ nhân..."

Tiểu Khai giơ tay, thấp giọng nói: " Không cần gấp, chúng ta gặp Tê Bì đại nhân trước."

" Ta không gấp." Ngọc Hồ cũng cười: " Ta là muốn nói cho ngài, bây giờ ta đã hiểu được vị tương tư, đây đích xác là không dễ chịu a."

Tiểu Khai ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Huyền Chu Nhi đang cúi đầu mặt đỏ hồng.

Người nọ vừa mới nói chuyện thật đúng là Tê Bì đại nhân, cho nên, chủ tớ hai người mới nói vài câu, thì đã nhìn thấy một lão nhân đi vào đại sảnh.

Đây là một trong năm đại cao thủ ma giới trong truyền thuyết, đó là Tê Bì Nhĩ Bá Cách mà Vong Xuyên Quân niệm niệm nghĩ rằng thống hận không quên!

Trong tích tắc, ánh mắt mọi người đều nhìn đi, muốn nhìn xem vị nhân vật tam giới phong ấn đệ nhất này, đến tột cùng là có bộ dáng gì.

Tê Bì đại nhân thoát nhìn ước chừng hơn năm mươi tuổi, nhưng thật ra lại không bằng khí thế đoạt nhân của Vong Xuyên Quân, ngược lại càng giống một lão nhân bình dị gần gũi, hần nhìn mọi người khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua, tất cả mọi người đều có cảm giác như gió xuân thổi qua, tiểu hùng miêu mắt mèo lờ lờ, bỗng nhiên vươn tay chỉ vài cái, nhẹ giọng nói: " Phá phá phá phá phá!"

" Ba ba ba ba ba!" Tê Bì Nhĩ Bá Cách ngay bên người vang lên năm lần, nhất thời điện quang lờ lờ, Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, vội nói: " Tiểu Ảnh, người làm gì?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách không nổi giận chút nào, trên mặt ngược lại kinh ngạc, lại vui mừng, vui vẻ nói: " Đây là thủ pháp gì?"

Tiểu hùng miêu đặc ý ưỡn ngực, ngang nhiên nói: " Một pháp phá, vạn pháp phá, chỉ một chiêu này, vạn pháp đều phá!"

" Tốt, tốt, tốt!" Tê Bì Nhĩ Bá Cách hô to ba chữ tốt, nhất thời hai mắt trừng, bọn người Tiểu Khai còn chưa có động tác, lại nhìn thấy không trung phiêu xuất bảy tám đồ án hình tròn, mấy đồ án này mỗi thứ đều bút họa phần phục, thoát nhìn huyền diệu phi thường, một thứ tiếp một thứ, trùng vào một chỗ, trùng hướng tiểu hùng miêu nghênh đầu đánh tới.

Tiểu hùng miêu cười ha ha, lại vươn một đầu ngón tay, trùng hướng vòng tròn la lớn: " Phá phá phá phá phá!"

Đồ án này vốn không giống nhau, mỗi thứ đều có sinh khắc, có nguyên lý, nhưng pháp môn của tiểu hùng miêu cũng đến từ một pháp môn vạn năng, một vòng hô xuống tới, tất cả trận pháp đều nhất thời phá được hoàn toàn sạch sẽ.

Trên mặt Tê Bì Nhĩ Bá Cách càng vui sướng, bỗng nhấc tay, cũng không thấy hấn làm như thế nào, đã nhất thời bay ra bạch quang liên tiếp, Tiểu Khai nhìn thấy trong mắt, quả thực trợn mắt há hốc mồm, nguyên lai bạch quang này cũng không phải là một đạo quang, mà là một tầng tầng trận pháp tích lại mà thành, đã tích thành hào quang dài đến mấy thước, có lẽ ít nhất cũng có hơn một ngàn đạo trận pháp.

"Chủ nhân, ta cần ra tay không?" Ngọc Hồ thấp giọng hỏi.

Tiểu Khai lắc đầu: "Không cần lo lắng."

Trên mặt tiểu hùng miêu lộ ra vẻ thận trọng, hai tay đều đưa ra, trong miệng liều mạng hô: "Phá phá phá phá phá!" Nhưng trận pháp kia thật sự quá dày đặc, mắt thấy đã đè ép đi tới, hấn lo lắng, cả đầu ngón chân cũng muốn đưa ra, thanh âm trong miệng càng dày đặc như hạt đậu, chỉ tiếc, tốc độ cuối cùng kém nhiều lắm, đảo mắt thì trận pháp này đã vây quanh đi tới, chỉ thoáng mắt đã trùm kín tiểu hùng miêu.

Tiểu hùng miêu ai yêu một tiếng, lập tức ngã ra, trận pháp phía sau lại trùng trùng điệp điệp đi tới, dưới tình thế cấp bách, tiểu hùng miêu hô to lên: "Ai yêu, ai yêu, không được, phá không được rồi."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cười ha ha, thoát nhìn tâm tình cực tốt, vung tay hóa giải hết các trận pháp sạch sẽ, gật đầu nói: "Tốt, chiêu số hay, pháp môn này của ngươi, mặc dù có nhiều chỗ chưa luyện thông thấu, nhưng cảnh giới này, cũng cực cao rồi, sẽ có một ngày, có thể chống lại với ta a!"

Tiểu hùng miêu nhất thời mặt mày hớn hở, vội nói: "Đa tạ lão gia tử."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách đưa tay: "Chư vị mời ngồi, chúng ta chậm rãi nói chuyện."

Tất cả mọi người ôm quyền thi lễ, lúc này mới chia nhau ngồi xuống.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhìn Tiểu Khai gật gật đầu: " Vị này chính là thiên tài Ma Luyện Sư Nghiêm đại sư đến từ Ác Ma Thành a?"

Tiểu Khai cũng không câu thúc, rõ ràng đứng dậy thi lễ, cung thanh nói: " Nhạc phụ đại nhân ở trên, xin nhận khấu đầu của tiểu tể."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhất thời sửng sốt, hồi lâu mới nói: " Việc này từ đâu ra?"

" Nhạc phụ đại nhân chẳng biết." Tiểu Khai cười hì hì nói: " Tiểu tể cùng Vũ Ca tiểu thư vừa gặp đã yêu, đã đính hạ hôn ước."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách càng ngạc nhiên, nói: " Người không phải đã có chín vị phu nhân rồi sao?"

Tiểu Khai liên tục gật đầu: " Vô phương, không sao, nhạc phụ đại nhân minh giám, chỉ cần nhạc phụ đại nhân không ngăn trở, Vũ Ca tiểu thư là chính thê của ta, còn chín vị phu nhân hiện giờ toàn bộ làm thiếp là được."

Hồ Niệm chín nữ liên tục gật đầu, một khẳng định, nếu người chẳng biết nội tình, có lẽ sẽ nghĩ làm thiếp còn tốt hơn là làm thê nhiều lắm.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhìn nhìn Tiểu Khai, toàn thân bỗng nhiên trướng lên, vô số khí lưu bắn ra, trong thính đường nhất thời xoát một tiếng, phảng phất nổi lên cuồng phong, Huyền Chu Nhi phía sau ai yêu một tiếng, thân hình bật lui ra sau, Ngọc Hồ nhanh tay lẹ mắt chụp lấy nàng, thấp giọng nói: " Ngồi xuống vận công."

Tiểu Khai đứng trước mặt Tê Bì Nhĩ Bá Cách khổ khổ chống đỡ, công lực hẳn xem như là yếu nhất, mặc dù là khí thể của Tê Bì Nhĩ Bá Cách tản mát ra, cũng có chút không chống cự được, chịu đựng chừng năm phút, Tê Bì Nhĩ Bá Cách hai mắt mở trừng, khí thể nhất thời cường thịnh ba phần, Tiểu Khai chỉ cảm thấy yết hầu ngọt ngào: " Phốc." Phun ra một ngụm máu

tươi, dưới chân lại như trước không chịu được, khắc thật sâu hai ấn ký trên mặt đất.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nheo hai mắt lại, lạnh lạnh nói: " Người còn không lùi, thì sẽ nội thương."

Tiểu Khai mạnh mẽ đè xuống một búng máu, cười nói: " Thì tính sao?"

Nói vừa xong, toàn thân nhất thời toát ra hào quang đỏ như máu, Di Lạc chỉ tâm màu đỏ nguyên lực rốt cuộc khởi động.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách hai mắt tinh quang lòe lòe, giương mắt nhìn hồng quang sau hồi lâu, hốt nhiên thu hồi khí thế, kinh ngạc nói: " Đây là tâm luyện phương pháp của người sao?"

Tiểu Khai lau vết máu trên miệng, gật đầu nói: " Đương nhiên."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách trầm ngâm hồi lâu, bỗng nói: " Người điểm ấy công phu, không đủ tư cách cưới con gái ta."

Tiểu Khai nhất thời cười lạnh: " Ta điểm ấy công phu, có lẽ cả cao đẳng ma tộc còn chưa nói tới, vậy người vì sao phải mời ta đi tới?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cười ha ha: " Đúng vậy, giá trị của người vốn không ở công phu, mà là tâm luyện phương pháp này của người, cũng được, nếu tiểu nữ thật nguyện ý gả cho người, ta sẽ đem nó gả cho người!"

Tiểu Khai gật đầu nói: " Lúc này, ta phải giúp người giải quyết nan đề trước."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhất thời bị chạm vào chỗ đau, cắn răng nói: " Phong Ma Khẩu Quyết, Phong Ma Khẩu Quyết đáng chết, ai!"

Tiểu Khai giật mình một cái, truy vấn hỏi: " Phong Ma Khẩu Quyết thì làm sao?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách không nề hà xua tay: " Phong Ma Khẩu Quyết được xưng không thể giải, nhưng lão phu lại muốn giải được Phong Ma Khẩu Quyết này, người nói, nên làm sao mới tốt?"

Tiểu Khai vừa buồn cười vừa tò mò, nói: " Cho nên người mời ta tới, chính là muốn giúp người phá giải Phong Ma Khẩu Quyết sao?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách gật đầu nói: " Đúng vậy!"

Tiểu Khai vẫn còn muốn truy hỏi, nhưng bên ngoài lại truyền đến một thanh âm vui mừng: " Đại nhân, đại nhân, ngài mau đi xem một chút, Trì Tiểu Trúc...Trì cô nương đã tỉnh lại rồi."

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 1: Tái Kiến Tiểu Trúc

Tê Bì Nhĩ Bá Cách vui vẻ nói: " Theo ta suy đoán, còn phải qua ngày mai mới tỉnh, sao bây giờ đã tỉnh rồi?"

Ma tộc chạy đến dùng sức gật gật đầu: " Đại nhân, đúng vậy, Trì Tiểu Trúc cô nương đích xác tỉnh rồi!"

Tiểu Khai nhìn chăm chăm vào miệng của ma tộc kia, nhìn thấy hai phiến môi hé ra hợp lại, phảng phất như đang tuyên phán, trong một lát này, cảm thấy như đang ở trong mộng.

Trì Tiểu Trúc tỉnh rồi...

Nụ cười thản nhiên, nữ hài tử dung nhan ôn uyển...nàng tỉnh rồi sao?

Tiểu Khai trong tích tắc có chút thất thần, hẩn dùng sức hít vào một hơi, đem tất cả tâm tình đều đè ép xuống tới, há mồm, muốn nói cái gì, nhưng giọng nói đã im bật, một câu cũng không nói nên lời.

Tiểu hùng miêu nhìn thấy trong mắt, nhanh chóng bước lên một bước, ngăn trở Tiểu Khai cười ha hả: " Lão gia tử, tốt xấu người cũng là ma giới một trong năm đại cao thủ, như thế nào một cô nương tỉnh thôi mà người cũng phải kinh hãi tiểu quái như vậy?"

" Các người có điều chẳng biết." Tê Bì Nhĩ Bá Cách cũng không giấu diếm: " Vị Trì cô nương này lai lịch thập phần kỳ lạ, thương thế trên người

càng cổ quái vô cùng, các người đừng xem nàng ta chỉ tỉnh lại mà thôi, nhưng trong tam giới, có lẽ chỉ có mình ta có khả năng này."

Tiểu hùng miêu vẽ mặt kinh ngạc, lớn tiếng nói: " Ai yêu, nếu thay đổi là Ma Tôn hoặc là Ác Ma Thành Chủ mà nói, vị Trì cô nương này không phải..."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cười ha ha, ngạo nghễ nói: " Mặc dù là Ma Tôn đích thân tới, Trì cô nương hẳn là vẫn phải chết không thể nghi ngờ."

" Vậy bây giờ..." Tiểu Khai có chút đột ngột tiếp một câu.

" Bây giờ.." Thần thái Tê Bì Nhĩ Bá Cách có chút trầm úc, suy nghĩ một lát mới nói: " Nếu một mình ta, có lẽ chỉ năm chắc năm thành, nhưng bây giờ Nghiêm đại sư đến đây, nếu đại sư nguyện ý hỗ trợ, thì có tám phần năm chắc rồi."

Tiểu Khai lo lắng, lại gấp gáp, hận không được hét to một câu: " Ta nguyện ý." Nhưng tình thế bức bách, bây giờ còn phải bày ra bộ dáng như đãi giới, hắc hắc cười nói: " Đây là lý do nhạc phụ đại nhân mời ta tới hay sao?"

" Không phải." Tê Bì Nhĩ Bá Cách lắc nhanh đầu: " Nữ tử này cuối cùng cũng chỉ là người ngoài, con thứ ba của ta trúng Phong Ma Khẩu Quyết, toàn thân ma công tàn phế, lúc này mới là chuyện cấp bách."

Tiểu Khai liên tục gật đầu: " Nhạc phụ đại nhân nói rất đúng, vậy...vị.. chuyện của vị cô nương này...sau này thế nào?"

Lời này nói ra thật mật mờ, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng. Ta chỉ giúp người một lần, đã người muốn cứu đứa con, thì chuyện này chúng ta cũng cần phải nói điều kiện.

Vẻ tức giận trên mặt Tê Bì Nhĩ Bá Cách chợt lóe lên, nhất thời cười ha ha: " Đúng vậy, việc này để nói sau, ta đi nhìn xem trước." Hần nói vừa xong, xoay người bước đi, Tiểu Khai nhanh chóng đuổi theo nói: " Nhạc phụ đại nhân, chúng ta cùng đi nhìn xem thế nào?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách quay đầu nhìn, tinh quang trong mắt lờ lờ nói: " Hôm nay tình huống đứa con thứ ba của ta không rõ, Phong Ma Khẩu Quyết có thể giải được hay không còn chưa định, xưng hô này của người phải nên sửa lại mới được."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Sửa thế nào?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cười lạnh nói: " Ma giới trên dưới ngàn vạn năm, bao nhiêu ma tộc cao thủ, ngoại trừ bốn người ra, không ai không xưng ta là Tê Bì đại nhân, người mặc dù là Ma Luyện Sư một mạch mà ta thích nhất, lễ phép cơ bản này cũng cần phải biết."

Trong đầu Tiểu Khai âm thầm bật cười, nhanh chóng lui ra phía sau ba bước, cung kính kêu lên: " Tê Bì đại nhân."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách hừ một tiếng, khoát tay nói: " Đi theo ta."

Sân nơi Tiểu Trúc ở, nằm trong nội viện sâu trong của Bá Cách gia tộc, đi theo Tê Bì Nhĩ Bá Cách lộn qua lộn lại bảy tám vòng, Tiểu Khai liều mạng ghi nhớ vào trong óc, đã đồng thời phát hiện nhiều thị vệ trong những góc tối, đang khẩn mật giám thị khắp mọi ngõ ngách.

Đây là ám thung (bảy mờ ám) trong truyền thuyết ba!

Thời điểm trong đầu Tiểu Khai chuyển ý niệm, Tê Bì Nhĩ Bá Cách đã đứng bên ngoài một tòa lầu.

" Tới?" Tiểu Khai chỉ vào ngôi lầu gỗ nhỏ hỏi một tiếng.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách chậm rãi gật đầu, cũng không nói chuyện, nhấc tay đẩy cửa rồi đi vào.

Tới...Trì Tiểu Trúc ở nơi này rồi.

Tiểu Khai vốn đang kiệt lực đè xuống tâm tình, thế nhưng vẫn mãnh liệt nhảy dựng, chân hẫng có chút dừng lại, rơi xuống sau lưng Ngọc Hồ và tiểu hùng miêu, chậm rãi đi vào trong.

Bước chân hẫng thông thả, thoát nhìn trầm ổn mà chân thật, hẫng bỏ tay vào trong ngực, chỉ cảm thấy trái tim nhảy lên như trống cổ, thế nhưng vẫn không thể trụ được!

Rốt cuộc, có thể gặp lại Tiểu Trúc a!

" Ba!"

Chỉ một tay, bỗng nhiên nhẹ nhàng dừng lại trên vai Tiểu Khai!

Cả người kịch liệt chấn động, Tiểu Khai đột nhiên ngẩng đầu, liền thấy được hai gò mò đầy đặn của Tê Bì Nhĩ Bá Cách gần trong gang tấc.

" Nghiêm đại sư, trống ngực của người so với vừa rồi nhanh gấp đôi!" Ánh mắt Tê Bì Nhĩ Bá Cách phảng phất có thể xuyên thấu lòng người: " Thân hình người run nhè nhẹ, còn có, người đổ mồ hôi." Tê Bì Nhĩ Bá Cách vươn tay ra, tay hẫng khô gầy mà thon dài, sờ một cái vào trán Tiểu Khai, trên ngón tay đầm nước.

Ngọc Hồ, tiểu hùng miêu và chín vị hồ nữ đều dừng chân lại, lặng lẽ nắm chặt tay.

" Trống ngực của bọn họ cũng nhanh hơn rồi." Tê Bì Nhĩ Bá Cách cũng không quay đầu lại, nhưng lại thấy rất rõ: " Hai vị người hầu của người đã ngưng tụ toàn thân công lực, mà chín vị phu nhân của người hình dáng

giống như chuẩn bị bày trận, bốn con Hạng Bạt kéo xe kia, công lực toàn bộ ngưng tụ trên đùi, chẳng lẽ là muốn chuẩn bị bỏ chạy trốn chết?"

Tâm của mọi người lặng lẽ trầm xuống, ma giới năm đại cao thủ, quả nhiên mỗi người thâm không lường được, nếu thật phải động thủ, có lẽ nửa phần thắng cũng không có.

Thế nhưng chính bản thân Tiểu Khai, lại nhanh chóng trấn định xuống.

" Có điểm khẩn trương." Tiểu Khai rõ ràng hít sâu mấy hơi thở, cả mặt cũng hồng lên, có chút ngại ngùng gãi gãi đầu: " Thật sự ngại quá Tê Bì đại nhân, ta vừa bên ngoài có nghe được có người nói vị cô nương này là cực phẩm trong ngàn vạn người, cho nên lòng chờ mong quá nặng, nên có chút kích động, thật đáng chê cười."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cẩn thận nhìn vẻ mặt của hắn, lộ ra vẻ thích nhiên: " Nguyên lai như thế, thật ra ta đã quá đa nghi, đại sư đừng kỳ quái."

" Đương nhiên không trách." Tiểu Khai liên tục gật đầu: " Đại nhân đã biết, con người của ta, không cần danh lợi, không cần tài phú, bình sinh chỉ thích sắc đẹp, mắt thấy cực phẩm phía trước, hơi có chút kích động, thoáng cái, này thật sự là...hắc hắc, hắc hắc!"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách suy nghĩ một chút chuyện Tiểu Khai đã làm tại Ác Ma Thành, nhưng thật ra lại tin tưởng không nghi ngờ, gật đầu nói: " Vị Trì cô nương thật ra chưa nói dung mạo có bao nhiêu xuất chúng, nhưng thể chất của nàng cực tốt, tu ma thiên phú cao đến hiếm thấy trên đời, trên người có một loại yên lặng khí chất đậm nhả, tuy không nhìn thấy, nhưng có thể tính ra, đại sư thuần túy thích sắc đẹp, có lẽ lát nữa phải thất vọng rồi."

Tiểu Khai nhin không được phát ra từ nội tâm, liên tục gật đầu, nghĩ thầm: " Lão già này nhận xét tướng người quả thật cũng được, tả hết toàn bộ đặc điểm của Tiểu Trúc muội muội của ta ra rồi."

" Phụ thân!" Một tiếng thở nhẹ, đánh gãy cuộc nói chuyện của bọn họ.

Người này tướng tá anh tuấn, so với lúc gặp tam thiếu gia thì không sai biệt lắm, đều là thần tượng minh tinh bại hoại, bất quá chân mày của vị thiếu gia này so với tam thiếu gia còn thành thực hơn, thiếu vài phần bạt hổ, xem ra là lão đại hoặc là lão nhị.

" Lão đại, sao ngươi lại đến nơi đây!" Tê Bì Nhĩ Bá Cách đối với đứa con này cũng không quá hòa ái, theo thần sắc giận dữ của hắn có thể thấy được, hắn đối với hành vi tự ý đi vào chỗ của Tiểu Trúc này, cảm thấy thật sự khó chịu.

Con mắt Tiểu Khai vừa chuyển, biết rõ còn cố hỏi: " Vị này là..."

" Vị này nhất định là Nghiêm đại sư được truyền tụng tại Ác Ma Thành a, ta là trưởng tử của phụ thân ta, Vũ Quả Bá Cách." Đại thiếu gia bân bân có lẽ với Tiểu Khai gật đầu tiếp đón, thanh âm này vừa ra miệng Tiểu Khai chợt nghe ra được lúc mình mới đi vào Bá Cách gia tộc, thì nghe được thanh âm đang tranh cãi với Tê Bì đại nhân.

Nguyên lai đúng là người này muốn cướp lấy Tiểu Trúc muội muội của ta.

Tiểu Khai nghiêng đầu nhìn hắn, trong lòng tương đối khó chịu, cả gật đầu hồi lễ cũng không có, đứng đó vẫn không nhúc nhích, đại thiếu gia có điểm xấu hổ, nhìn Tê Bì Nhĩ Bá Cách cười: " Phụ thân, ta đến xem Trì cô nương."

" Không cần người xen vào việc của người khác." Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhíu mày nói: " Trì Tiểu Trúc sống hay chết, cũng không quan hệ gì tới ngươi, không có việc gì thì nên đi thăm tam đệ ngươi, đừng có đảo quanh bên người nữ nhân của hắn."

" Phụ thân!" Thanh âm của đại thiếu gia lại xoát đi tới: " Ta không phải thích vây quanh nữ nhân, ta là thật tình muốn lấy Trì cô nương làm vợ."

Gân xanh trên trán Tê Bì Nhĩ Bá Cách có chút nhảy dựng, trầm giọng nói: " Cút ra ngoài."

Đại thiếu gia hít sâu một hơi, giường cổ ngạch, chẳng những không cút, ngược lại đứng càng vững.

Gân xanh trên trán Tê Bì Nhĩ Bá Cách lại nhảy dựng, đã nghĩ muốn giơ tay lên, nhưng chỉ giơ một nửa, rồi lại thả xuống, nhìn vẻ mặt của hắn, vừa phần nộ lại vừa mâu thuẫn, qua hồi lâu, rốt cuộc hung hăng một chưởng chụp vào tường, cả giận nói: " Đi theo ta vào trong, không cho nhiều lời!"

Cửa phòng trước mắt, Tê Bì Nhĩ Bá Cách đi vào từng bước, quát: " Có phải thật sự tỉnh rồi không?"

" Dạ dạ dạ, thật sự là tỉnh rồi." Bên cạnh giường vây quanh ba, bốn ma tộc thị nữ, nhìn thấy Tê Bì Nhĩ Bá Cách đi tới, liền nhanh chóng đứng lên hành lễ, né thân hình, làm Tê Bì Nhĩ Bá Cách ánh mắt có thể trực tiếp nhìn thấy Trì Tiểu Trúc trên giường.

Tiểu Khai nhẹ nhàng đi vào cửa, ngẩng đầu lên. Theo góc độ này của hắn, vừa lúc có thể đem chiếc giường hết thảy thu vào đáy mắt.

Mỹ nhân như ngọc, dung nhan như nước, chỉ là gương mặt kia, tái nhợt phảng phất như trong suốt, một con người lẽ ra trong sáng như pha lê, đã mệnh mệnh thêm một tầng hơi nước, thoát nhìn phảng phất đóa hải đường sau cơn mưa, kiều nhược, tiều tụy.

Ánh mắt của Tiểu Khai cùng nàng vừa chạm vào nhau, liền cảm thấy như có một tiếng vang ầm ầm thật lớn, phảng phất như pháo bông nổ tung đầy trời, chỉ trong giây lát này, cũng không biết xẹt qua bao nhiêu hồi ức,

từng chữ từng câu, đôi mắt liếc nhìn, từng đoạn từng đoạn, đều hoa lap vọt lên, tầng tầng lớp lớp chiếm đầy trong óc Tiểu Khai.

" Tiểu Khai, người yêu ta sao?"

" Ta yêu người, nhưng..."

" Ân, vậy được rồi, nói cho người một bí mật, kỳ thật ta là một không gian ma pháp sư, ta là biết trong nháy mắt di động đó nga."

" Tốt lắm nha, người bây giờ di động đến bên người ta đi."

" Tiểu Trúc, ta rất muốn người!"

" Tốt lắm, xem tại thành ý của người như vậy, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người."

" Thật hay giả đó?"

" Ngu ngốc, vậy còn đoán không ra sao, mau mở cửa cho ta a!"

"..."

Một thân áo trắng tinh khiết, như phù thêm ánh trăng đầy người, im lặng, ấm áp, hàm chứa nụ cười yếu ớt, ở trước mặt Tiểu Khai. Gió đêm thổi qua, sợi tóc đen nhánh mềm nhẹ tung bay, phất phơ qua hai gò má, ngửa ngửa, lành lạnh...

....

Nhân sinh ước gì được như lúc mới gặp ban đầu a...

Cũng không phải tất cả chuyện cũ đều có thể theo gió mà đi, trong một nụ cười, ít nhất Tiểu Khai nghĩ thấy, duyên phận của hắn cùng Tiểu Trúc đời này, nhất định là phản phản phục phục, tới tới lui lui, dây dưa đến thiên

hoang địa lão cũng phải có chết không ngớt, tựa như dây tơ, dù là hao hết tâm huyết cuối cùng, cũng phải nhẹ nhẽo lũ lũ đem lòng tương tư trút ra sạch sẽ.

Hắn, cơ hồ chưa từng trải qua tự hỏi, sẽ không do dự mở ra miệng, nhẹ nhàng kêu lên: " Tiểu Trúc...Trì Tiểu Trúc...Tiểu Trúc muội muội...."

Toàn trường yên tĩnh.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc vô cùng, quay đầu nhìn về phía Tiểu Khai.

Thanh âm này vừa vào tai, toàn thân Tiểu Trúc đều run rẩy lên, trợn to đôi mắt đẹp không thể tin nhìn tới, thấy hai gò má đầy vết sẹo đao của Tiểu Khai.

Một lũ thất vọng từ đôi mắt Tiểu Trúc chột lóe, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười: " Người là ai?"

" Hắn chỉ là một Ma Luyện Sư, cả lực tự bảo cũng không có." Đại thiếu gia nhanh chóng trùng tới, che trước mặt Tiểu Khai, vội vàng nói: " Tiểu Trúc, Tiểu Trúc muội muội, ta...ta...ta gọi nàng như vậy được không?"

Tiểu Khai đẩy mạnh đại thiếu gia: " Cút ngay! Là Tiểu Trúc muội muội của ta!"

Ánh mắt đại thiếu gia đã đỏ lên: " Nghiêm Tiểu Khai, người không được quá mức, Tiểu Trúc muội muội là con dâu của Bá Cách gia chúng ta, người nhảy ra để làm chi?"

" Nghiêm Tiểu Khai." Ba chữ vừa vào tai, Tiểu Trúc trên người run rẩy lên, rốt cuộc không dừng được, hai ánh mắt nàng chăm chăm vào trên người Tiểu Khai, muốn xem đến tột cùng hắn ăn mặc hóa trang thế nào, nhưng Biến Hình Y chính là ma khí đỉnh cấp của ma giới, một thân nguy

trang này quả thật không chút kẽ hở, ngay cả Tê Bì Nhĩ Bá Cách cũng nhìn không thấu, nàng làm sao có thể nhìn ra chút mảnh khoe?

" Người thú lắm!" Tiểu Khai bày ra dáng vẻ của thiên tài Ma Luyện Sư, cười lạnh nói: " Lão tử vốn là thương mỹ nhân không thích giang sơn, người cần ta a?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách vốn đã nghi ngờ, nhưng khi Tiểu Khai và đại thiếu gia xung đột, điểm nghi ngờ ấy ngược lại tan rã, lão gia tử lòng nghi ngờ vừa tan, bỗng nhiên nhớ tới hai tên ngỗ nghịch trước mắt này đang ở ngay trước mặt mình giành nữ nhân, quả thật còn thể thống gì, nhất thời cả giận nói: " Câm mồm hết cho ta!"

Lão nhân đã giận dữ, người tuổi trẻ lập tức im lặng. Tê Bì Nhĩ Bá Cách dương tay tát một cái, nửa bên mặt đại thiếu gia đỏ bừng, mắng: " Lập tức cút ra cho ta!"

Đại thiếu gia lần này không dám cãi nữa, hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Khai, lại xoay thân chạy ra.

Tiểu Khai nhìn thấy ánh mắt của Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhìn tới, sợ tới mức rụt cổ, nhảy dựng ra sau, nhảy đến phía sau Ngọc Hồ, cười nói: " Tê Bì đại nhân, quân tử dùng miệng không dùng tay."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách giận dữ mà cười: " Hay, hay, hay, ta không động tay, người nên xem đã xem xong rồi, đi ra ngoài đi."

Tiểu Khai gật gật đầu, khua chân muốn đi ra ngoài, nhưng bỗng nhiên lại quay đầu lại: " Tê Bì đại nhân, thật ra còn có một vấn đề."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Người nói."

" Ân, nói ra có điểm ngại ngùng." Tiểu Khai cười hì hì nói: " Ta đúng là muốn hỏi, này...Trì Tiểu Trúc cô nương mỹ mạo như thế, làm ta thập phần

động tâm, nếu ta muốn gia nhập cuộc chiến tình trường này, lão nhân gia ngài có đánh ta hay không?"

Lời này nói ra, ma tộc thị nữ trong phòng đều đồng loạt mở to hai mắt nhìn, trong lòng đều nói: " Vị Ma Luyện Sư đại nhân này tính tình quái dị quả nhiên danh bất hư truyền, quả nhiên là háo sắc đến không cần mạng a."

Thái độ Tiểu Khai thật ra thành khẩn, hắn nhìn hình dáng trầm mặc không nói của Tê Bì Nhĩ Bá Cách, bổ sung nói: " Nếu có thể giành được phương tâm của Trì cô nương, ta nguyện ý buông tha hôn ước với Vũ Ca tiểu thư."

Gương mặt của Tê Bì Nhĩ Bá Cách đã xanh rồi, nếu không phải cần Tiểu Khai hỗ trợ, có lẽ đã sớm giết chết Tiểu Khai, nhưng dù tức giận có tức giận, nhưng bị Tiểu Khai nháo như vậy, hắn đối với điểm nghi ngờ về Tiểu Khai không còn một chút, chỉ cảm thấy người này quả thật là háo sắc hơn trời, kiệt ngạo bất tuân.

Tiểu hùng miêu và Ngọc Hồ nhìn nhau, đều nói thầm trong lòng: " Kịch vui này của Khai ca diễn thật hay, không biết Trì cô nương có giận hắn hay không đây."

Nhưng khi bọn họ ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt Trì Tiểu Trúc sáng trong, có chút mỉm cười, ôn nhu nhìn chăm chú Tiểu Khai, làm gì có bộ dáng tức giận?

" Chuyện hắn làm, tự nhiên có đạo lý của hắn, vô luận hắn cười cũng tốt, khóc cũng được, giả trang ác nhân cũng tốt, người tốt cũng được, tóm lại, trong lòng hắn có ta, trong lòng ta cũng là có hắn, như vậy là đủ rồi." Tiểu Trúc cười như mừng rỡ, lại ưu thương, nước mắt nhè nhẹ lăn xuống.

" Lần trước ta tỉnh lại thì còn đang ở Thục Sơn, lần này chẳng biết đã tới địa phương nào, mấy ngày này hắn vẫn chiếu cố ta, bảo vệ ta, hắn vì cứu ta, không biết chạy nhiều ít bao nhiêu địa phương, ăn nhiều khổ sở, mặc dù

làm ta tỉnh lại một lần, không biết phải trải qua bao nhiêu khó khăn, tình ý như vậy, ngoại trừ hãn, thế gian còn có ai có thể làm được đây?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách dùng hết lực nhẫn nại khắc chế tâm tình, trầm giọng nói: "Đừng hồ đồ nữa, đi ra ngoài đi, Nghiêm đại sư, chuyện kế tiếp đúng là việc tư của Bá Cách gia tộc ta."

Tiểu Khai luyện luyện không tha nhìn Tiểu Trúc, gật đầu nói: "Ta đi ra..."

Nhưng thanh âm Vũ Ca tiểu thư vang lên ngoài cửa: "Ta thật muốn nhìn, rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, thế nhưng làm cho mấy ca ca ta nháo thành như vậy, bây giờ cứ nhiên ngay cả vị hôn phu của ta cũng không muốn ta nữa!"

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: "Di, người chưa thấy qua Tiểu Trúc muội muội của ta sao?"

Hãn vốn có vai diễn là một người háo sắc, cho nên "Tiểu Trúc muội muội" bốn chữ này nói tiếp thật sự là so với ăn cơm uống nước còn dễ dàng hơn, đã không còn ai hoài nghi hãn và Tiểu Trúc từng quen biết, Vũ Ca tiểu thư từng bước nhẹ nhàng tiêu sái đi vào cửa, mang theo ba phần ghen ghét nói: "Đương nhiên chưa thấy qua, ta làm gì có hứng thú nhìn chuyện xấu của mấy ca ca ta."

Lời này nói xong, nàng liền thấy Trì Tiểu Trúc, sau đó, nàng sửng sốt.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua bức màn chiếu đến, dừng trên mặt Tiểu Trúc, thoát nhìn thanh thanh lạnh lùng, thế nhưng giống như ánh trăng chiếu xạ, làm cho người ta không kiềm hãm được sẽ liên tưởng đến sự điềm đạm, tĩnh nhả từ từ, rồi lại không thể dùng ngôn ngữ miêu tả ra hình ảnh mỹ hảo.

Vũ Ca tiểu thư cũng không phải chưa thấy qua Tiểu Trúc, nhưng khi nàng nhìn thấy chỉ là Tiểu Trúc đang hôn mê, dung mạo cũng chỉ tính là xinh đẹp tuyệt trần, thể thái cũng không nhẹ nhàng, nhìn qua cũng không có chỗ đặc thù gì, nhưng giờ phút này hai mắt mở, trong ánh mắt doanh doanh thu thủy, tình ý ôn nhu, cổ hơi thở và phong độ điềm đạm khó có thể hình dung, thể nhưng vẽ rồng điểm mắt, làm cho căn phòng vốn không hề có sinh thú, lại có thêm ý cảnh nhu mỹ nào đó.

Này, mới chính thức là nữ nhân!

Khó trách đại ca và tam ca vì nàng tranh giành không ngừng, loại cô gái điềm tĩnh xinh đẹp tuyệt trần này, ngay cả Vũ Ca tiểu thư luôn luôn tự phụ tuyệt sắc vô song, giờ phút này cũng không thể không thừa nhận, ở phương diện này mình còn kém cô gái kia rất nhiều.

Vũ Ca tiểu thư đang sững sờ, Nghiêm đại sư cũng không yên lặng, hần cười hì hì tiến đến trước người Vũ Ca tiểu thư, gương mặt xấu xí như muốn dán lên mặt người ta, trêu chọc nói: " Nương tử, chẳng lẽ người đã coi trọng Tiểu Trúc muội muội của ta sao?"

Vũ Ca tiểu thư lại càng hoảng sợ, thối lui ba bước, cả giận nói: " Cha nói người đi ra ngoài không có nghe sao?"

Tiểu Khai cười ha ha, quay đầu lớn tiếng nói: " Tiểu Trúc muội muội, nàng chờ, sớm muộn có một ngày ta sẽ cưới nàng làm vợ, mang nàng rời đi Bá Cách gia tộc, nàng ngàn vạn lần đừng làm con dâu của Bá Cách gia tộc a!"

Nói cho hết lời, hần nghênh ngang tiêu sái đi ra ngoài.

Trong mắt Tiểu Trúc hiện lên vẻ giật mình, khẽ gật đầu, thầm nghĩ: " Người yên tâm, mặc dù ta còn không biết đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì, nhưng lời người nói, ta tự nhiên sẽ làm được."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách đưa mắt nhìn Tiểu Khai đi xa, lúc này mới quay đầu lại, ra vẻ ôn hòa nói: " Trì cô nương, người hôn mê thật lâu rồi, là ta nghĩ biện pháp làm cho người tỉnh lại đó, bây giờ, chúng ta nói chuyện..."

Tiểu Khai cười to đi ra, xa xa tiêu sái rời khỏi hơn trăm thước, liền thu lại nụ cười, thở ra thật dài, dùng sức lắc lắc đầu.

Vũ Ca tiểu thư đi theo phía sau xa xa, nghe rõ tiếng thở dài này thật tình tường, nhin không được động lòng nghi ngờ: " Tên chán ghét này không phải luôn luôn tùy tính mà làm hay sao, làm sao thoát nhìn có chút hình dáng thương cảm, chẳng lẽ là ta xem sai rồi?"

Nàng nhu nhu ánh mắt, lại nhìn kỹ: " Đúng vậy nha, người này thoát nhìn thật là tang thương, bước chân cũng đã bất động rồi."

Vũ Ca tiểu thư suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới chậm rãi đi tới.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cấp cho bọn người Tiểu Khai ở lại một nơi độc lập, trên đường đi mọi người đều cẩn cẩn thận thận, đợi khi vào sân, Tiểu Khai xoay người đóng cửa viện, nhìn tiểu hùng miêu có chút gật gật đầu.

Toàn thân tiểu hùng miêu trực chuyển, mười ngón tay quay về bốn phương tám hướng loạn điểm một trận, trong miệng liên tiếp kêu lên: " Phá phá phá" hô ra, trong sân rất nhiều góc hẻm lách văng về truyền đến tiếng nổ mạnh " ba ba" khoảng hơn một trăm tiếng, tiểu hùng miêu mới buông tay xuống, cười nói: " Khai ca, nơi này quả nhiên có thật nhiều trận pháp, bất quá bây giờ đều đã phá rớt."

Trong nội phòng của Bá Cách gia tộc, Vũ Ca tiểu thư hận hận dậm chân, mắng: " Nghiêm Tiểu Khai đáng chết, không ngờ phá hư toàn bộ cơ quan trong viện, không biết muốn làm ra hoạt động gì không cho người ta biết đây!"

Nàng nhảy dậy từ trên ghế: " Không được, Nghiêm Tiểu Khai này cổ lý cổ quái, làm sao cũng thấy không bình thường, ta phải biết rõ hắn đến tột cùng có bí mật gì!"

Sáng sớm ngày kế, cửa phòng Tiểu Khai đã bị xao động đến rung trời, mắt hắn còn ngáy ngủ đứng lên ra mở cửa, cửa vừa mới mở, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh thiên động địa, chấn đến lỗ tai Tiểu Khai cũng tê rần, sau đó là một thanh âm thanh thúy cả giận nói: " Lưu manh! Người...người tại sao không mặc quần áo?"

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 2: Tranh Phong Cật Thô

Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, nhất thời tỉnh táo lại, ngẩng đầu vừa thấy, thần tình đỏ bừng của Vũ Ca tiểu thư đang đứng ở trước mặt, hai mắt đang hung hăng trừng hằm, rồi lại nhin không được cụp xuống, sau đó nhanh như điện phóng ra ngoài.

Tiểu Khai cúi đầu vừa thấy, nhất thời hắc hắc bật cười.

Lúc hằm ngủ nguyên lai mặc một quần lót, giờ phút này vừa cảm giác tỉnh ngủ, thần trí còn lơ mơ, đã bị Vô Song Vô Đối hai nha đầu dẫn dụ, mỗi địa phương đều dựng đứng lên cao cao, đem quần lót cũng đội lên cao cao, một màn này rơi xuống trong mắt Vũ Ca tiểu thư, khó trách nàng muốn mắng chửi người.

Nhưng Nghiêm đại sư được xưng háo sắc bao thiên, tự nhiên sẽ không thẹn thùng, ngược lại ưỡn ngực, càng tiến tới trước vài bước, cười hì hì nói: " Nương tử, tướng tá vi phu thế nào?"

" Xấu xí quái dị, ai là nương tử của người?" Vũ Ca tiểu thư càng nổi giận: " Ngày hôm qua người không phải nói buông bỏ hôn ước hay sao, hôm nay như thế nào lại gọi như vậy?"

" Không phải vậy." Tiểu Khai lắc đầu nói: " Vì ngàn điều không bằng một chim nằm trong tay, vị Trì Tiểu Trúc cô nương kia cố nhiên khuy nh quốc khuy nh thành, nhưng tranh đoạt nàng ấy cũng quá nhiều người, còn

Vũ Ca tiểu thư thiên hương quốc sắc, lại cùng ta có hôn nhân chi ước, ta như thế nào có thể buông tha chứ?"

Hắn cười hắc hắc, nhìn hai gò má đầy đặn nhưng ngày càng phần nộ của Vũ Ca tiểu thư, bổ sung nói: " Nếu có thể lấy hết cả hai, tự nhiên là tốt nhất, một con rồng hí hai phượng là trò chơi ta thích nhất đó."

Vũ Ca tiểu thư nghiêng răng ken két hồi lâu mới nói: " Cha muốn ta đến gọi người, theo ta cùng đi xem tam ca."

" Nga, đó là anh vợ của ta a." Tiểu Khai lập tức mặt mày hớn hờ: " Thân gia mà, không cần nói, chúng ta đi thôi."

Vũ Ca tiểu thư bắt buộc mình buông nắm tay ra, cắn răng nói: " Người có thể mặc quần áo vào không?"

Tiểu Khai thối lui vào phòng, bỗng quay đầu lại: " Nương tử, vào ngồi đi, chờ ta thu xếp xong thì đi."

Vũ Ca tiểu thư phi một ngụm: " Ta không đi vào, ta chờ người bên ngoài."

Cả ma giới thuộc loại cách cục nghiêm nhân, cho nên lãnh địa và kiến trúc cũng tương ứng phá lệ rộng lớn, Tiểu Khai đi theo Vũ Ca tiểu thư ở không trung bay chừng năm phút mới tới mục đích, Tê Bì Nhĩ Bá Cách xa xa đứng chấp tay nơi đó, nhìn thấy hai người đi tới, có chút gật đầu: " Theo ta đến đây đi."

Đây là một nơi phẳng phất như cung điện, khắp nơi nơi đều là những người đang đứng thẳng, ma giới rất khó nhìn thấy cao đẳng ma tộc nhưng ở đây đều nhìn thấy, hiển nhiên là đang thủ hộ cung điện này, Tiểu Khai dọc theo đường đi trộm dùng Vô Tự Thiên Thư tùy tiện tra xét tình huống của vài người, nhin không được âm thầm kinh ngạc, nguyên lai những người này đều là cao thủ hạch tâm nhất của Bá Cách gia tộc, bởi vậy có thể thấy

Tê Bì Nhĩ Bá Cách đối với đứa con thứ ba quả thật rất coi trọng, tam thiếu gia bây giờ mất hết công lực, cho nên Tê Bì Nhĩ Bá Cách không tiếc phái ra tinh duệ của gia tộc đối với hắc tiên hành bảo vệ nghiêm mật, phòng ngừa hắc xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

Lướt qua ít nhất mười đạo quan ải, Tê Bì Nhĩ Bá Cách đẩy một cánh cửa cuối hành lang, quay đầu lại nói: " Tới, vào đi."

Tiểu Khai đi đến phía trước Vũ Ca tiểu thư, chen vào cửa trước, đi phía trước vừa thấy, ở giữa phòng có một chiếc giường, nằm trên giường, quả nhiên đúng là tam thiếu gia mình đã gặp ngày đó.

Giờ phút này tam thiếu gia có vẻ tương đối tiêu tụy, hai ánh mắt âm đạm không ánh sáng, vẻ mặt vàng vọt, Tiểu Khai nhìn thấy trong lòng đại sảng, nhin không được cười nói: " Tam thiếu gia, chào người, có biết ta không?"

Công hiệu của Biến Hình Y thần diệu thế nào, tam thiếu gia làm sao nghĩ đến người trước mắt chính là cừu nhận hại mình thành như vậy, hai mắt hắc xẹt qua một tia nghi hoặc, gương mặt nhìn Tiểu Khai hồi lâu, có chút lắc lắc đầu, cũng không nói chuyện.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách trầm giọng nói: " Lão tam nhà ta từ khi trúng Phong Ma Khẩu Quyết, đã không thể nói chuyện nữa."

Vũ Ca tiểu thư hiển nhiên cùng tam thiếu gia quan hệ cực tốt, đã chẳng ù chẳng hử tiêu sái đi vào ngòai bên giường, đưa tay sửa sang y phục cho tam thiếu gia, dùng tay nhẹ nhàng sửa sang tóc cho hắc, ôn nhu nói: " Tam ca, ta đã thỉnh được Ma Luyện Sư tốt nhất từ Ác Ma Thành đến, có hắc hỗ trợ, cha nhất định có thể giải trừ được Phong Ma Khẩu Quyết cho huynh."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lại nói: " Lão tam cùng tiểu nữ là do một mẹ sinh ra, cho nên quan hệ hai người là tốt nhất."

Tiểu Khai gật gật đầu, bày ra một bộ dáng nghi hoặc nói: " Phong Ma Khẩu Quyết ta thật ra có nghe nói qua, tam thiếu gia không thể nói chuyện, chẳng lẽ một thân công lực của hãn đều ở miệng sao?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách thở dài, cười khổ nói: " Không dối gạt đại sư, thuật phong ấn của Bá Cách gia tộc ta chia làm hai chủng loại, một loại là Bế Khẩu Quyết, một loại là Khai Khẩu Quyết, Bế Khẩu Quyết thì ai cũng có thể luyện, mà Khai Khẩu Quyết thì phải có thiên phú cực cao mới có thể tu tập, lão phu tổng cộng có ba trai một gái, thực tế lão tam thiên phú cao nhất, cho nên ba trăm năm trước, lão phu đã đem Khai Khẩu Quyết cao thâm nhất truyền thụ cho hãn."

Hãn cảm thán lắc đầu: " Hôm nay lão tam không thể nói chuyện, có thể thấy được Khai Khẩu Quyết đã xa xa vượt qua Bế Khẩu Quyết rồi."

Tiểu Khai tràn đầy đồng cảm gật gật đầu: " Đại nhân có biện pháp gì không?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách ánh mắt lóe ra, suy nghĩ nửa ngày, mới khẽ gật đầu nói: " Có năm phần năm chắc."

Tiểu Khai cười nói: " Rồi thêm ta, thì có thêm tám phần năm chắc."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lại cười không ra, ngược lại lắc đầu: " Đại sư người phải biết rằng, Phong Ma Khẩu Quyết này chính là thiên địa sơ khai thì đã là thần cấp pháp môn tồn tại, được xưng trong vòng tam giới tuyệt đối vô giải, lão phu muốn cởi phong ấn, đã là khiêu chiến quyền uy của thần, thật muốn phải nói tiếp, lão phu suy nghĩ phương pháp hữu hiệu hay không cũng còn khó nói, năm phần năm chắc này, kỳ thật đã là khoa trương."

Tiểu Khai mừng thầm, trong miệng lại nói: " Dù vậy, có ta gia nhập, ít nhất không chỉ năm phần năm thôi chứ?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lại lắc lắc đầu: " Đại sư, trước khi người tới, ta ngay cả năm chắc đều không có, đó là khi tiểu nữ đi mời người tới, cũng bất quá chỉ có hai, ba thành năm chắc, nhưng thật ra ngày hôm qua lão phu nhìn thấy người hầu tên Ảnh kia của người ra tay xong, mới nghĩ thấy trong đầu đột nhiên quán thông, nếu là vị tiểu huynh đệ kia nguyện ý hỗ trợ, ba người chúng ta liên thủ, mới miễn cưỡng có thể có năm phần năm chắc."

Tiểu Khai sáng mắt, chiêu bài nụ cười nhất thời đã lộ ra: " Đại nhân, Ảnh mặc dù là người hầu của ta, nhưng ta và hắn cũng giống như huynh đệ, chuyện này...có lẽ ta vị tất có thể nói phục hắn a..."

" Ta hiểu được." Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhưng thật ra thực tự giác: " Người sáng không nói lời mờ ám, đại sư còn có điều kiện gì có thể cùng nhau đưa ra."

" Ta còn có thể có điều kiện gì?" Tiểu Khai lại bắt đầu nở nụ cười gian tặc: " Đại nhân, người đã biết, con người của ta, đối với tài phú và quyền vị thật sự không có gì hứng thú a..."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách gật đầu nói: " Đây dễ dàng, với quyền thế của Bá Cách gia, tự nhiên có thể tìm được một mỹ nữ vạn trung tuyệt sắc hiến cho đại sư, như lễ đáp tạ."

Tiểu Khai lắc đầu: " Đại nhân, người sáng không nói lời mờ ám, ta đây cũng xin hỏi một chút, ma giới mỹ nữ tuy nhiều, có thể có ai so sánh được với đệ nhất mỹ nữ Tô Ái Định? Lại có thể so được với Vũ Ca tiểu thư?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lắc đầu nói: " Tô Ái Định đã được xưng ma giới đệ nhất mỹ nữ, tự nhiên không ai so được, đương nhiên lão phu nghĩ đến, dung mạo tiểu nữ thiên hạ vô song, dĩ nhiên cũng không dưới Tô Ái Định."

Tiểu Khai gật đầu nói: " Vũ Ca tiểu thư đích xác có thể so sánh với Tô Ái Định, nhưng đại nhân cũng nên biết, ta đã có cơ hội cưới Vũ Ca tiểu thư làm vợ, thì sao còn coi trọng những dung chi tục phận khác đây?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lúc này mới hiểu được, nhú mày nói: " Đã như vậy, đại sư vì sao lại để ý chín vị phu nhân của người?"

Tiểu Khai nói: " Chín vị phu nhân của ta đều là được cưới trước khi gặp Vũ Ca tiểu thư, tự nhiên không lời biện luận, hơn nữa chín vị phu nhân của ta mỗi người tinh thiện hồ tặc mị hoặc thuật, nói về kinh nghiệm chi hoan khi lên giường, có lẽ tại ma giới cũng là số một số hai, chẳng biết Tê Bì đại nhân tin hay không tin?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cười lạnh nói: " Đại sư lấy cớ không quá cao minh, chín vị phu nhân kia của người tất cả đều là thân xử nữ, người cho là điểm này lão phu cũng nhìn không ra sao?"

Tiểu Khai sắc mặt cũng không biến đổi, đương nhiên nói: " Chẳng lẽ Tê Bì đại nhân cứ nhiên quên bản nhân chính là đệ nhất Ma Luyện Sư của ma giới từ xưa đến nay hay sao?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách hừ nói: " Có quan hệ gì chứ?"

Tiểu Khai vừa cười lên, lần này lại cười có điểm thâm dâng: " Tê Bì đại nhân, người có thể còn không hiểu được thực lực của ta, ta có thể luyện được không chỉ là ma khí mà thôi..."

Hắn thần bí hề hề tiến đến trước mặt Tê Bì Nhĩ Bá Cách, hạ thấp giọng nói: " Ngay cả thứ kia...ân, một tầng mô trình tiết kia của nữ nhân, kỳ thật ta cũng có thể luyện chế, nếu đại nhân có hứng thú, ta có thể vì đại nhân hiệu lao...đương nhiên, cần phải giảng điều kiện cho tốt."

Với thành phủ và trấn định của Tê Bì Nhĩ Bá Cách, nghe đến trợn mắt há hốc mồm, ha ha nói: " Người...người...người...thế nhưng..."

Tiểu Khai a a cười: " Chê cười chê cười, chút tài mọn, có gì đáng ngạc nhiên."

Hắn cố tình áp thấp giọng nói: " Từ nay về sau nếu Vũ Ca tiểu thư muốn...hắc hắc, hắc hắc."

Thanh âm của hắn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, vốn là cố ý làm cho người khác nghe thấy, Vũ Ca tiểu thư ở tại bên giường quả nhiên nghe được rành mạch, trong lúc nhất thời mặt trướng đỏ bừng, chỉ cảm thấy lại là khinh thường lại là hèn mọn, chính mình thỉnh vị đại sư này về quả thực là vô sỉ tới bước không tiền tuyệt hậu, nhịn không được mở miệng mắng: " Nghiêm Tiểu Khai, người...người quả thực...không bằng cầm thú!"

Tiểu Khai chưa mở miệng, Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhưng thật ra trừng mắt nhìn con gái của mình: " Câm mồm." Lúc này mới quay đầu nói: " Đã đại sư xem không hơn những sắc đẹp tầm thường, đại sư đến tột cùng là muốn cái gì?"

Tiểu Khai cười hắc hắc: " Đương nhiên là mỹ nữ."

" Nhưng...nhưng ma giới quả thật rất khó tìm được mỹ nữ có dung mạo như vậy." Tê Bì Nhĩ Bá Cách thở dài: " Nếu là có, với uy thế của Bá Cách gia ta, cũng dễ như trở bàn tay."

Tiểu Khai thông thả lắc lắc đầu: " Còn có một vị, chẳng biết Tê Bì đại nhân có nguyện ý cát ái hay không thôi."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Ai?"

Vũ Ca tiểu thư tức giận đến cả người phát run, lớn tiếng nói: " Cha, cha còn nhìn không ra sao? Hắn đang có chủ ý với Trì Tiểu Trúc!"

" Đúng vậy!" Tiểu Khai vỗ mạnh tay một cái: " Đúng là Trì Tiểu Trúc cô nương!"

" Ba!" Trên giường truyền đến tiếng vỗ mạnh, Tiểu Khai vừa nhắc đầu, đã nhìn thấy vẻ mặt tam thiếu gia phần nộ nâng lên cánh tay, hung hăng chỉ

vào chính mình, dùng sức huy vũ, phảng phất như nói: " Trì Tiểu Trúc là của ta!"

" Người đừng dọa ta." Tiểu Khai còn lâu mới sợ hãi: " Ta nói cho người, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của người không phải ta, mà là đại ca người."

Tam thiếu gia có chút sững sờ, trong mắt lộ vẻ bi phẫn, giơ nắm tay đánh xuống giường oanh long ầm ầm, Vũ Ca tiểu thư vội vàng nắm chặt tay hân ôn nhu an ủi.

Vẻ mặt Tê Bì Nhĩ Bá Cách thập phần kỳ quái, trừng mắt nhìn Tiểu Khai hồi lâu, mới chậm rãi gật đầu nói: " Người có biết lai lịch của vị Trì cô nương kia tốt cùng ra sao không?"

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Không biết."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Vậy người có biết hay không, lão tam nhà ta đúng là vì cướp về Trì cô nương, mới trúng Phong Ma Khẩu Quyết của người ta? Nói cách khác, sau lưng Trì Tiểu Trúc có một nhân vật thần bí tinh thông Phong Ma Khẩu Quyết, người có sợ không?"

Tiểu Khai ha ha cười nói: " Ma Luyện Sư vốn dĩ không xưng danh vì ma công, ta cần gì phải sợ hãi? Hơn nữa, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu, ta vì Vũ Ca tiểu thư ngay cả Bá Cách gia tộc cũng dám đến, chẳng lẽ vì Trì Tiểu Trúc cũng không có thể đấu với nhân vật thần bí kia hay sao chứ?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhin không được nói: " Người thật sự không sợ chết?"

Tiểu Khai rõ ràng lắc đầu: " Không sợ."

Thanh âm Tê Bì Nhĩ Bá Cách đã lạnh xuống: " Người phải biết rằng, nếu lão phu muốn giết người, quả thực dễ như trở bàn tay."

Tiểu Khai cười hắc hắc: " Người tự nhiên có quyền lực giết ta, ta tự nhiên có quyền lực theo đuổi Trì Tiểu Trúc."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cả đời đã gặp qua vô số người, nhưng với tính cách của người trước mắt này, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy, hẳn sống sót hồi lâu, thế nhưng chẳng biết làm sao mới tốt, Vũ Ca tiểu thư ở bên nhìn thấy thì bốc lửa, cả giận nói: " Cha, cha cứ cho hắn đi truy theo Trì Tiểu Trúc, bằng bộ dáng xấu xí quái dị này của hắn, truy được mới là gặp quỷ."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lúc này mới phản ứng, gật đầu nói: " Kia đã có thể, người có truy đuổi, nhưng nếu Trì cô nương lựa chọn con trai của Bá Cách gia tộc ta, người cũng không được dị nghị."

Tiểu Khai ngạo nghễ nói: " Thân là một thiên tài Ma Luyện Sư, ta tự nhiên không phải là người không biết xấu hổ."

Vũ Ca tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, ý tứ kia thực rõ ràng: " Người rõ ràng là một tên chẳng biết xấu hổ"

Tiểu Khai lại nói: " Đại nhân đã cho phép ta theo đuổi Trì Tiểu Trúc, vậy thỉnh đại nhân đem tình huống nguyên lai của Trì Tiểu Trúc nói cho ta biết đi."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách ngoắc một thuộc hạ, nói: " Người tới nói."

Ma tộc này đúng là ngày đó đi theo tam thiếu gia, một trong những cao thủ của Bái Nhĩ gia tộc, hắn nói chuyện tình phát sinh ngày đó, từ lúc tam thiếu gia tiến vào cấm địa của Bái Nhĩ gia tộc, rồi nói tam thiếu gia trúng Phong Ma Khẩu Quyết, Cổ lão bị bắt, cả quá trình hoàn toàn giống như trong trí nhớ của Tiểu Khai.

Nhưng, Tiểu Khai còn không thỏa mãn, lại nói: " Ngày hôm qua Trì Tiểu Trúc nói gì với đại nhân?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhú mày nói: " Ngày hôm qua lão phu là muốn hỏi nàng chi tiết, nhưng vị cô nương này tính cách cực kỳ kiên nghị, đối với ta càng cực kỳ mâu thuẫn, mặc cho ta nói thế nào, đúng là chẳng ừ chẳng hử, hỏi đến nóng nảy, nói lang quân nàng ta nhất định sẽ đến cứu nàng ta, theo lão phu suy đoán, người tình thông Phong Ma Khẩu Quyết sau lưng nàng, nên đúng là lang quân của nàng."

Tiểu Khai cười nói: " Xem ra là tình báo gì đại nhân cũng chưa có?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lắc đầu nói: " Đó thì không chắc, ít nhất ta biết vị cô nương này là đến từ tu chân giới, nàng mở miệng hỏi ta tình huống của sáu đại môn phái tu chân nơi tu chân giới, ta đã nói cho nàng nơi này là ma giới, lúc ấy ta nhìn sắc mặt của nàng, rõ ràng là biến đổi, có vẻ cực kỳ kinh ngạc."

Tiểu Khai nói: " Nếu đã biết nàng ta đến từ tu chân giới, cũng không có ý nghĩa gì a."

" Đương nhiên không phải." Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Trước đây Ma Tôn dẫn dắt rồng đen xuất thế, thiếu chút nữa đem tu chân giới hoàn toàn hủy diệt, sau lại có một người, sự cường đại khó thể tồn tại đem rồng đen ngành sanh bức tiến vào Dao Trì, nếu ta không đoán sai, Trì cô nương khẳng định đúng là vì rồng đen xuất thế mới có thể đi vào ma giới, nếu hiểu rõ tình huống chuyện này, thì cần phải hỏi Ma Tôn là được."

Hắn dừng một chút, cười nói: " Lúc ấy Ma Tôn phái ra tâm phúc dưới tay tên Linh Trư mang theo ma giới chí bảo Lục Tâm Thông đi tới tu chân giới, lại bị người đánh cho tối tăm mặt mày mà về, việc này đã truyền khắp ma giới thành chuyện cười, chờ qua hai ngày ta đi bái phỏng Ma Tôn, hỏi Linh Trư một chút, nói không chừng biết được lai lịch của Trì Tiểu Trúc."

Tiểu Khai trong tim đập bịch bịch, thầm nghĩ nếu người làm như vậy chẳng phải trực tiếp hỏi ta đi, trên mặt lại nhanh chóng bày ra một bộ dáng

giật mình hiểu ra: " Đại nhân quả nhiên nhìn xa thâm sâu."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nghiêm chỉnh nói: " Tê Bì ta làm việc luôn công đạo, ta đã cho phép người đi theo đuổi Trì cô nương, tiện như hứa cho người tự do xuất nhập bất cứ địa phương nào của Bá Cách gia tộc ta, cũng không ngăn cản người đi tham vọng Trì cô nương, nhưng nếu cuối cùng Trì cô nương không chọn người, hy vọng người phải tuân thủ lời hứa."

Tiểu Khai nghiêm túc lên, gật đầu nói: " Đường nhiên."

Tam thiếu gia nghe được trong lòng khẩn trương, lại là " đông" một chút vỗ xuống mép giường, Tê Bì Nhĩ Bá Cách quay đầu liếc mắt nhìn hắn, nói với Tiểu Khai: " Đại sư, chúng ta đi ra ngoài đi."

Tiểu Khai cười nói: " Đã như vậy, ta nghĩ bây giờ phải đi xem Trì Tiểu Trúc."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách gật đầu nói: " Ta cũng muốn nhanh đến xem trạng huống bây giờ của nàng, cùng đi thôi."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhắc tay bắn ra, liền có một đóa mây đen bay tới trước mặt, tiếp đón Tiểu Khai nói: " Đi lên đi."

Tiểu Khai cười nói: " Ta chính mình có thể bay."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lôi kéo Tiểu Khai đi lên, cười nói: " Người quá chậm rồi." Trong lúc nói chuyện, đóa mây kia quả nhiên tốc độ nhanh đến kinh người, xoát một chút đã bay ra ngoài, Tiểu Khai lặng lẽ tính toán một chút, thể nhưng so với lúc mình ngự giá ngàn năm huyền thiết chi tinh còn muốn nhanh hơn mấy lần, ma giới năm đại cao thủ, quả nhiên không phải hư danh.

Vừa đến dưới lầu của Tiểu Trúc, đã nhìn thấy được đại thiếu gia.

" Phụ thân đại nhân!" Đại thiếu gia vẻ mặt vội vàng, thoát nhìn tay chân lúng túng: " Tiểu Trúc muội muội nàng lại hôn mê nữa, ngài mau đi xem một chút."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách ngạc nhiên nói: " Cô ta hôn mê làm sao người biết?"

Đại thiếu gia có vẻ càng vội vàng: " Ta...ta ngày hôm qua thấy nàng thanh tỉnh, luôn ở bên giường nói chuyện với nàng, vốn nói rất tốt, nhưng...nhưng nàng bỗng nhiên nói rất khó chịu, rất đau khổ, sau đó...sau đó hôn mê đi...ta...ta sợ nàng xảy ra chuyện."

Tiểu Khai hận tới hàm răng phát ngứa, cả giận nói: " Người nói người bồi nàng một đêm?"

Đại thiếu gia chỉ sợ cha, không sợ hấn, ngạnh cổ nói: " Đúng vậy, ta đúng là bồi nàng một đêm, thế nào? Trì cô nương đối với ta rất tốt, nàng còn kể ta nghe chuyện xưa, ta còn nói rất nhiều chuyện, ha ha ha ha!"

" Nàng...nàng còn kể chuyện xưa cho người?" Hai mắt Tiểu Khai như muốn phun lửa, Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhìn thấy, mặc dù cảm thấy hấn có điểm phản ứng quá độ, nhưng cũng không hoài nghi.

" Đúng vậy, nàng kể cho ta nghe thật nhiều chuyện xưa." Đại thiếu gia đặc ý dương dương huyền diệu nói: " Nàng kể cho ta nghe một chuyện xưa, tên là thiếu niên anh hùng độc sấm Thục Sơn Hãm Không Đảo, chắc chắn, cũng không biết chuyện xưa này là thật hay là giả, dù sao Tiểu Trúc muội muội nói rất hay, còn khóc nữa."

Tiểu Khai bỗng nhiên im lặng xuống, sự tức giận đầy mình nhất thời biến mất.

Đại thiếu gia nhìn hấn không nói lời nào, càng đặc ý vô cùng, cười ha ha nói: " Tiểu Trúc muội muội hiển nhiên đối với ta có ý tứ a, xem ra nàng đã rất có ý tứ làm phu nhân gia chủ tương lai của Bá Cách gia tộc a."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhú mày nói: " Trì Tiểu Trúc lai lịch không rõ, tâm tư cực kỳ kín đáo, huống chi sau lưng còn có một nhân vật thần bí không có xuất hiện, ta khuyên người nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng, nhìn hình dáng đặc ý này của người, làm sao giống đứa con lớn nhất của Tê Bì ta hả? Nếu lúc này là lão tam, khẳng định trấn tĩnh hơn so với người nhiều lắm."

Hai gò má đầy đặn của đại thiếu gia có chút méo mó, hừ nói: " Đáng tiếc bây giờ lão tam đã thành phế vật, phụ thân đại nhân còn coi trọng hắn, đã vô dụng rồi."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nặng nề hừ một tiếng, nhắc chân đi, Tiểu Khai đương nhiên sẽ không khách sáo, đẩy đại thiếu gia ra: " Tránh ra, tránh ra, ta muốn đi xem Tiểu Trúc muội muội của ta."

Đại thiếu gia phản ứng: " Cút ngay, đó là Tiểu Trúc muội muội của ta!"

Nếu luận võ lực, Tiểu Khai dù cưỡi ngựa cũng theo không kịp đại thiếu gia của Bá Cách gia tộc một trong những ma giới đệ nhất cao thủ, bị hấn đẩy như vậy, trực tiếp bay ra ngoài ba trượng xa, hiêm hiêm rơi xuống trên mặt đất. Đại thiếu gia nhìn thấy, nhin không được đã cười ha ha.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách có chút cau mày, trầm giọng nói: " Vũ Quả, từ hôm nay trở đi, không được động võ đối với Nghiêm đại sư, có nghe hay không?"

Đại thiếu gia phản bác nói: " Nhưng hấn muốn cướp Tiểu Trúc muội muội của ta, phụ thân đại nhân cũng không quản hay sao chứ?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Hấn muốn truy đuổi Trì cô nương, đúng là được ta cho phép, nếu người tự tin, thì cùng hấn công bình cạnh tranh, thắng cũng phải thắng sáng sủa một ít, mới đúng là danh đầu của Bá Cách gia tộc."

Lời này nói ra, hiển nhiên cũng đã không hề cố kỵ tâm tình của tam thiếu gia, cho phép đại thiếu gia theo đuổi Tiểu Trúc rồi, đại thiếu gia còn không vui mừng, mừng rỡ nói: " Dạ, phụ thân đại nhân."

Tiểu Khai ở xa xa nặng nề hừ một tiếng, vẻ mặt trầm xuống, thoát nhìn tương đương phẫn nộ, bộ dáng này đại thiếu gia nhìn vào trong mắt, nhất thời lại cười to một trận.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 3: Gia Tộc Thần Khí

Trong lâu các nhỏ, Tiểu Trúc cũng như thường lệ, đã ngủ say trầm trầm.

Nàng vẫn luôn như vậy, nữ tử trầm tĩnh, thời điểm mở mắt, phảng phất như một nữ sĩ trong những bức tranh từ thời cổ đại đi tới, đoan trang, tĩnh mịch mà thanh lệ, thời điểm nhắm mắt, rồi lại an tường, thư thích mà nhẹ nhàng, ba nam nhân ánh mắt đầu tiên nhìn nàng, đều nhin không được trong tích tắc thất thần, mặc dù căn bản không lo lắng sẽ đánh thức nàng, nhưng cũng không hèn mà cùng thả chậm bước chân, hạ thấp thanh âm, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Tiểu Khai thấy trong lòng động tình, nhin không được vươn tay ra, muốn sờ vào khuôn mặt nàng, nhưng tay vừa mới vươn một nửa, chợt nghe được "ba" một tiếng, bị một cái tát đánh trở về, đại thiếu gia ở bên cạnh cả giận nói: " Không được sờ loạn."

Tiểu Khai hàm răng cắn chặt, đang muốn mắng lên, Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhanh chóng ngăn trở: " Tốt lắm tốt lắm, chúng ta định quy củ, trước khi Trì cô nương thanh tỉnh, các người ai cũng không được chạm vào nàng, được chưa?"

Đại thiếu gia thật ra có mối tình thâm thiết đối với Tiểu Trúc, lập tức liền gật đầu nói: " Ta đương nhiên sẽ không khinh nhờn Tiểu Trúc muội muội, chỉ sợ người ta háo sắc tận trời không giữ quy củ."

Tiểu Khai hừ lạnh nói: " Bốn thiên tài nói một là một, chỉ cần người không chạm nàng, ta cũng tuyệt không chạm vào nàng dù một sợi tóc."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách mỉm cười, đã không thềm quản bọn họ, trực tiếp đi đến bên người Tiểu Trúc, cúi đầu tra xét tình huống của nàng, nhìn sau nửa ngày mới nói: " Thương thể của nàng mặc dù trầm trọng, nhưng theo ta xem, nhưng thật ra có thể giải...bất quá..."

Tiểu Khai và đại thiếu gia đồng thời nói: " Bất quá cái gì?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Bất quá thương thể này của nàng, trong vòng tam giới có lẽ chỉ có một mình ta có thể giải, cho nên ta thật ra có chút tò mò, vì sao vị nhân vật thần bí sau lưng nàng ta đến tột cùng là vì cái gì lại làm cho nàng rơi vào trong tay chúng ta, chẳng lẽ hẳn căn bản là muốn lợi dụng lực lượng của ta để trị liệu thương thể cho Trì cô nương hay sao? Nhưng hẳn dựa vào điều gì cho rằng ta nhất định sẽ cứu nàng ta chứ?"

Đại thiếu gia si ngốc cười nói: " Tiểu Trúc muội muội là tiên nữ, vô luận ai thấy được, cũng sẽ cứu nàng."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lại nhíu mày nói: " Nếu là người nọ vì nguyên nhân buồn cười như vậy, để nàng ta rơi vào trong tay chúng ta, đây có phải là quá chệ cười không đây?"

Đại thiếu gia không kiên nhẫn nói: " Quản nhiều vậy làm gì, phụ thân đại nhân, trước tiên trị lành cho nàng rồi nói sau đi."

" Không được." Tê Bì Nhĩ Bá Cách quả quyết lắc đầu nói: " Suy nghĩ tình huống nhân vật thần bí sau lưng nàng ta, trước khi rõ ý đồ, ta tuyệt đối không thể tùy tiện ra tay, để tránh trúng phải kế gian của địch nhân, huống chi muốn cứu Trì cô nương phải tổn hao khí lực thật lớn, nhưng giờ phút này ta càng lo lắng Phong Ma Khẩu Quyết trên người lão tam, vô luận như thế nào, cũng nên đợi cho lão tam khôi phục lại rồi mới lo lắng cho Trì cô nương."

Đại thiếu gia nhất thời nóng nảy: " Phụ thân đại nhân, vừa rồi ngài còn đáp ứng để Tiểu Trúc muội muội gả cho ta, nếu tam đệ khôi phục rồi, chừng nào tới phiên ta?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách khuôn mặt lạnh lùng, hừ nói: " Cho nên người hy vọng hẳn vĩnh viễn không khôi phục được phải không?"

Đại thiếu gia vô ý thức gật gật đầu, bỗng nhiên phát hiện không đúng, nhanh miệng nói: " Kia không phải...bất quá...trạng huống của tam đệ cũng không trí mạng, mà Tiểu Trúc muội muội tùy thời đều có thể hưởng tiêu ngọc vẫn, phụ thân đại nhân, một bên liên quan đến tính mạng, một bên còn có thể kéo dài, ngài nghĩ người nào nên gấp một chút đây?"

" Đúng là nói vậy!" Một thanh âm thanh thúy từ trên trời giáng xuống, Vũ Ca tiểu thư mang theo một trận gió hương từ trên nhiễm nhiễm hạ xuống: " Đại ca, tam ca là huyết nhục chi thân của chúng ta, vị Trì cô nương này cũng điển hình là hồng nhan họa thủy, người xem các người, bây giờ đã có ba người vì nàng ta thần hồn điên đảo rồi, nếu thực trị liệu tốt cho nàng ta, còn không biết sẽ gây ra bao nhiêu sự tình trong Bá Cách gia tộc ta, theo ta thấy, không bằng trực tiếp giết chết Trì Tiểu Trúc cho rồi đi!"

" Vạn vạn không thể!" Lúc này đây, ba nam nhân đồng loạt nói ra bốn chữ.

" Phụ thân đại nhân, ngài như thế nào lại..." Vũ Ca tiểu thư lúc này mới thật sự nóng nảy.

" Con gái ngoan, đừng nói vậy." Tê Bì Nhĩ Bá Cách a a cười nói: " Thế chất của Trì cô nương vạn người có một, nhưng lại không phải thân thể hồ mị, điều này thật là khó được, cũng khó trách bọn họ tranh đoạt không ngớt, nhưng người này, vạn vạn không thể giết!"

Vũ Ca tiểu thư ngạc nhiên nói: " Vì cái gì?"

" Nha đầu chết, ngu ngốc!" Đại thiếu gia mắng: " Nhân vật thần bí sau lưng Tiểu Trúc muội muội tinh thông Phong Ma Khẩu Quyết, người cho rằng dễ đối phó sao? Bá Cách gia tộc ta bây giờ cả người ta là địch hay bạn cũng không biết, làm gì mà tự nhiên trống rỗng đặc tội một đối thủ cường đại chứ?"

" Vũ Quả, nói chuyện khách khí một chút, nó là muội muội của người." Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Con gái ngoan, đại ca người nói không sai, người sau lưng Trì cô nương, đã tinh thông Phong Ma Khẩu Quyết thất truyền mấy vạn năm, vậy một thân ma công khẳng định không phải chuyện đùa, thậm chí có thể theo năm đại ca thủ chúng ta sàn sàn như nhau, cao thủ như vậy, chỉ có thể làm bạn, không thể là địch a."

" Đúng vậy, chỉ làm bạn, không thể là địch a!" Đại thiếu gia nhanh miệng nói: " Kia còn không nhanh trị lành cho Tiểu Trúc muội muội, mua một chút nhân tình với người thần bí kia chứ?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách thở dài, nhin không được lắc đầu, nói: " Vũ Quả, tâm trí của người đích xác có điểm vấn đề, nếu là tam đệ người lúc này, quả quyết sẽ không nói ra lời ngây thơ như vậy."

Vũ Ca tiểu thư cười nhạt nói: " Cho dù phải trị Trì Tiểu Trúc, phải học tập vị thiên tài Ma Luyện Sư này, trước tiên đàm phán giá cả cho tốt a. Đại ca người đừng quá nóng nảy."

Đại thiếu gia vẫn là người tính tình nóng nảy, nghe xong lời này, lại thở dài: " Tiểu muội, ta không phải gấp, ta là sợ hãi a..."

Vũ Ca ngạc nhiên nói: " Người sợ cái gì?"

Đại thiếu gia nói: " Ngày hôm qua Tiểu Trúc muội muội nói chuyện cùng cha, ta đã ở bên cạnh, nhân vật thần bí sau lưng nàng rõ ràng đúng là người yêu trong lòng nàng, nàng kể chuyện xưa đại chiến tại Hãm Không Đảo, rõ ràng đang nói tới người yêu trong lòng, nếu thật cho các người đàm

phán giá tiền cho tốt, có lẽ nàng muốn trở lại bên cạnh nhân vật thần bí kia, khi nào tới phiên ta đây?"

Hắn kinh ngạc nhìn Tiểu Trúc trên giường, nhin không được lại thở dài: " Nhưng nếu không được Tiểu Trúc muội muội, cả đời này của ta...còn có niềm vui thú gì nữa?"

Những lời này thâm tình thật sâu, nhưng Tiểu Khai nghe trong tai, chỉ cảm thấy đầu mũi đau xót, thiếu chút nữa rơi nước mắt, nghĩ thầm: " Đúng vậy, nếu không thể ở cùng một chỗ với Tiểu Trúc muội muội, cả đời này, lại có niềm vui thú gì nữa đây?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách có chút ngoài ý muốn nhìn đại thiếu gia, liếc mắt, trầm ngâm nói: " Người nghĩ gì...coi như cũng có tình, nhưng chuyện này...đích xác không như tưởng tượng."

" Không có biện pháp!" Đại thiếu gia nhảy dậy, lớn tiếng nói: " Phụ thân đại nhân, chỉ cần ngài nguyện ý trị cho Tiểu Trúc muội muội, ta sẽ có biện pháp để nàng gả cho ta!"

Lời này nói ra, cả Tê Bì Nhĩ Bá Cách đều có điểm giật mình: " Người có biện pháp gì?"

Đại thiếu gia thân thể đứng thẳng tắp, giương giọng nói: " Cha, cha quên thần khí của gia tộc chúng ta hay sao?"

Tiểu Khai muốn nhảy dựng, lặng lẽ đứng đứng lổ tai.

Vũ Ca tiểu thư ngạc nhiên nói: " Có quan hệ gì tới Bàn Cổ Phủ?"

" Không phải Bàn Cổ Phủ." Đại thiếu gia trong mắt tinh quang lòe lòe, nói từng chữ: " Là Cửu Thiên Huyền Nữ Hài!"

" Ti!" Ở đây ngoại trừ Tiểu Khai, tất cả mọi người, kể cả những ma tộc thị nữ bên giường, đồng loạt hít sâu một hơi.

Thần sắc Tê Bì Nhĩ Bá Cách có điểm nghiêm túc lên, trầm mặc hồi lâu mới nói: " Vũ Quả...người nghĩ được không?"

" Tuyệt đối được!" Đại thiếu gia thần thái bay lên, nói thật hưng phấn: " Đúng vậy, đôi giày này quả thật tà môn, đã quả thật hại chết rất nhiều người, nhưng ta tự tin, ta nghĩ Tiểu Trúc muội muội có thể mang được nó, tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không xuất vấn đề!"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách căng thẳng giương mắt nhìn hằm, trầm giọng nói: " Người phải biết rằng, đôi hài của Cửu Thiên Huyền Nữ...đã được phong mười ngàn năm rồi."

" Ta biết." Đại thiếu gia dùng sức gật đầu: " Nhưng ta chính là tự tin."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lại nói: " Vậy người nên biết, một khi mang không được, Trì Tiểu Trúc sẽ bị lửa ma thiêu thân mà chết, từ thân thể đến nguyên thần đều bị thiêu thành sạch sẽ, cả cơ hội chuyển thế trọng tu cũng hoàn toàn đánh mất."

Đại thiếu gia cắn chặt răng, gật gật đầu: " Ta có tin tưởng."

Tiểu Khai đứng ở một bên, mặc dù nghe không hiểu, nhưng cảm thấy trái tim phanh phanh nhảy dựng, nói giọng khàn khàn: " Cửu Thiên Huyền Nữ Hài, đến tột cùng là cái thứ gì?"

Vẻ mặt Tê Bì Nhĩ Bá Cách chưa từng nghiêm túc như trước đó, nói từng chữ: " Đây là bảo bối tương truyền của Bá Cách gia tộc ta, truyền thuyết do thần tự tay luyện chế, tặng cùng thần khí của Bá Cách gia tộc ta!"

" Còn Bàn Cổ Phủ.." Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, tim đập nhanh hơn.

Đại thiếu gia lộ ra một nụ cười khinh miệt: " So sánh với Cửu Thiên Huyền Nữ Hải lúc xuất ra, năng lực Bàn Cổ Phủ có tính là gì?"

Tiểu Khai rung động, lại nói: " Vậy để Tiểu Trúc muội muội mang đôi giày này, đến tận cùng sẽ có hậu quả gì?"

" Rất đơn giản." Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Nếu có thể mặc vào, thì sẽ thành tâm chủ nhân của Cửu Thiên Huyền Nữ Hải, mang không được, thì chết!"

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trái tim đại chấn, bật thốt: " Ta không đồng ý!"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách mỉm cười: " Vì cái gì?"

" Bởi vì..." Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, thấp giọng nói: " Ta không muốn để nàng mạo hiểm..."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lắc đầu nói: " Kỳ thật trực tiếp cởi phong ấn của nàng, ngược lại càng thêm mạo hiểm."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Vì cái gì?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Phong ấn trên người nàng ta là phong ấn cổ quái nhất mà cuộc đời này ta lần đầu tiên nhìn thấy, nếu ta không đoán sai, nên có một con Thiên Yêu cắn nuốt hai hồn sáu phách của cô ta, thời điểm đó lẽ ra cô ta đã chết, nhưng có sáu loại phong ấn thô thiển đến từ tu chân giới đồng thời trút vào, vừa lúc đem hồn phách Thiên Yêu tạm thời áp chế xuống tới, lúc này vì cô ta giữ lại được một hồn một phách. Sáu loại phong ấn này ảnh hưởng lẫn nhau, khắc chế nhau, có thể nói đè áp toàn thân, đã coi như có chút phức tạp. Nếu chỉ là như vậy thì cũng được, nhưng sau lại có một người, đã dùng phương thức mà tạm thời ta không thể giải thích đã đem hồn phách của Thiên Yêu thiếu chút nữa đánh ra ngoài thân, cơ hồ sắp sửa khu trục thành công, chỉ tiếc người này cuối cùng dường như xảy ra

điểm gì ngoài ý muốn, cho nên hồn phách Thiên Yêu còn bị vây chỗ đó, vẫn chậm rãi cắn nuốt thân thể Trì cô nương..."

Hắn nhìn không được lại dò xét Trì Tiểu Trúc một phen, cười khổ nói: "Vốn như vậy cũng không có gì, nhưng sau lại có người bỏ vào trong cơ thể nàng ta hai viên tiên tinh..."

Đại thiếu gia cả kinh nói: "Ngài nói không phải chính là tiên tinh trong cơ thể tiên nhân đó chứ?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách gật đầu nói: "Tiên tinh tại ma giới luôn luôn vô giới, năm đó Ác Ma Thành Chủ ra giá một ngàn phương cực phẩm bạch ngọc mà còn không mua được một viên, nhưng trong cơ thể Trì Tiểu Trúc thế nhưng có hai viên tiên tinh, có thể thấy được người thần bí sau lưng nàng, đích xác có bối cảnh rất lớn."

Tiểu Khai âm thần thán phục, Tê Bì Nhĩ Bá Cách không hổ là tam giới phong ấn đệ nhất, thế nhưng chỉ bằng vào quan sát và suy đoán, đã đem tình huống bị thương của Trì Tiểu Trúc suy đoán đi ra.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lại nói: "Hai viên tiên tinh đi vào, vừa lúc cùng hồn phách của Thiên Yêu hoàn mỹ bình hành, xem như tạm thời bảo vệ thân thể và hồn phách của Trì cô nương không bị tiêu tán, nếu không động nàng, ít nhất cũng có thể ngủ được một trăm năm, thế nhưng lão tam sau khi nhìn thấy Trì cô nương, lại nghĩ chỉ là hồn phách đơn giản bị phong ấn, cho nên tự tiện ra tay, cấp nàng giải phong..."

Tiểu Khai cắn răng nói: "Nguyên lai là tam thiếu gia.."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cười khổ nói: "Lão tam vừa ra tay, mới thật sự phá hủy đại sự, sự bình hành của chín cỗ lực lượng trên người Trì cô nương nhất thời toàn bộ đánh vỡ, bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau, mâu thuẫn lẫn nhau, theo một khắc khởi, tính mạng của Trì cô nương, coi như là nằm dưới lưỡi đao rồi."

Tiểu Khai ha ha nói: " Kia...kia...bây giờ nàng..."

" Bây giờ tạm thời còn không có nguy hiểm." Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Sau khi lão tam đưa nàng ta trở về, lập tức cầu ta ra tay. Ta vận dụng lực lượng của Bàn Cổ Phủ mạnh mẽ chặt đứt sáu cổ lực lượng yếu nhất trên người nàng, mới tính miễn cưỡng duy trì bình hành trong cơ thể nàng, nhưng ba cổ lực lượng còn lại, bởi vậy bị ta chặt đứt sáu cổ lực lượng đang cắn nuốt, ngược lại càng thêm khó phá giải. Nếu muốn ta mạnh mẽ ra tay, có lẽ cũng chỉ có năm thành năm chắc mà thôi."

Tiểu Khai nhú mày nói: " Năm thành năm chắc mặc dù ít một chút, nhưng so với mang đôi giày mười ngàn năm phong ấn kia còn được hơn."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cười nói: " Ta nói năm thành năm chắc, chỉ là giúp cho cô ta sống sót, nhưng không cách nào cam đoan giúp cô ta khôi phục như lúc ban đầu, ba cổ lực lượng này đã xâm nhập kinh mạch cốt tủy của nàng ta, ngũ tạng lục phủ, mặc dù ta có thể đem chúng rút ra, nhưng hồn phách của Trì cô nương chắc chắn sẽ tán vỡ, kinh mạch tắc đoạn, cốt cách hỏng mất, hoàn toàn biến thành phế nhân, sau này chỉ còn có thể trải qua cuộc sống trên giường. Sống sót như vậy, có lẽ so với chết đi còn thống khổ hơn."

Tay chân Tiểu Khai một mảnh lạnh lẽo, lặng lẽ hít một hơi, run giọng nói: " Còn nếu nàng mang Cửu Thiên Huyền Nữ hài?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Cửu Thiên Huyền Nữ hài là thần khí tổ truyền của Bá Cách gia tộc ta, trong hài cất giữ Cửu Thiên Thần Lực, nếu nàng mang vào, có thể vận dụng Cửu Thiên Thần Lực này, trở thành thân thể bất tử bất diệt, lúc này ta ra tay cởi bỏ phong ấn, sẽ không còn nguy hiểm gì nữa."

Hắn lại thở dài: " Bất quá đối với đôi giày này, đã mười ngàn năm không ai dám mang, bởi vì một trăm ba mươi tám vị ma tộc nữ tử từng thử mang

qua, không một ngoại lệ bị lửa ma thiêu thân mà chết."

Tiểu Khai hít dài một hơi, thấp giọng nói: " Cơ hội của nàng..."

" Vạn phần một trong." Tê Bì Nhĩ Bá Cách khẳng định: " Có lẽ còn không tới."

" Để nàng mang, nàng nhất định có thể!" Đại thiếu gia mặt đỏ gân guốc nháy tới: " Phụ thân đại nhân, Bá Cách gia tộc đệ tử đều có một lần cơ hội thỉnh xuất Cửu Thiên Huyền Nữ hài, bây giờ ta hướng ngài yêu cầu, cho Trì Tiểu Trúc thử mang Cửu Thiên Huyền Nữ hài!"

Tiểu Khai chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, trong óc ông ông vang rền, làm sao còn nói cho ra lời, trong ầm ầm chợt nghe Tê Bì Nhĩ Bá Cách nghiêm nghị nói: " Thân là trưởng tử của Bá Cách gia tộc tộc trưởng, Vũ Quả, người xác định người muốn sử dụng cơ hội duy nhất này?"

Đại thiếu gia lớn tiếng nói: " Phải, ta xác định! Ta có tin tưởng!"

Vũ Ca tiểu thư cười lạnh nói: " Người nào có tin tưởng gì, người muốn nàng ta mang hài, đơn giản là muốn danh chính ngôn thuận cưới nàng ta thôi."

Đại thiếu gia không thèm quan tâm, thúc giục nói: " Phụ thân đại nhân, đáp ứng ta."

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Người nên biết thỉnh xuất Cửu Thiên Huyền Nữ hài có ý nghĩa gì không?"

Đại thiếu gia không chút do dự nói: " Đường nhiên nhớ rõ! Nếu Tiểu Trúc muội muội lửa ma thiêu thân mà chết, ta đây cả đời không cưới vợ, cuộc đời này tuyệt không mơ ước đến ngôi vị tộc trưởng của Bá Cách gia tộc!"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách chậm rãi gật đầu: " Được, vậy thì thử một lần đi!"

Hắn hoắc nhiên ưỡn ngực, lớn tiếng nói: " Vũ Quả, truyền lệnh tất cả cao thủ của Bá Cách gia tộc đi tới Thần Khí điện phủ, chứng kiến Cửu Thiên Huyền Nữ hài xuất thế!"

Đại thiếu gia hồng quang đầy mặt nhảy dựng lên, cao giọng nói: " Dạ, phụ thân đại nhân!"

Thần Khí điện phủ cao chừng trăm trượng, đứng ở đó ngẩng đầu nhìn, thậm chí không thể thấy rõ trên nóc đến tột cùng là khắc đồ án gì, người đứng nơi đó, liền phẳng phất nhỏ bé như con kiến, trong Bá Cách gia tộc cơ hồ tất cả cao thủ đều đã tập trung trong vòng nửa giờ, giờ phút này đứng nơi điện phủ ít nhất cũng có mấy trăm ma tộc, Tê Bì Nhĩ Bá Cách và đại thiếu gia đứng ở phía trước, Tiểu Khai đi theo Vũ Ca tiểu thư đứng ngay giữa đội ngũ.

" Uy, bây giờ đang làm cái gì?" Tiểu Khai tiến đến bên người Vũ Ca tiểu thư: " Như thế nào còn không thỉnh giày ra?"

Vũ Ca tiểu thư nhú mày, vô thức lui về phía sau một bước, cá giận: " Cửu Thiên Huyền Nữ hài dù sao là thần khí, người cho rằng tùy tiện là có thể thỉnh ra a."

Tiểu Khai sững sờ, lập tức hỏi: " Vậy làm sao thỉnh?"

" Cần một nghi thức!" Vũ Ca tiểu thư không hề tình nguyện nhổ ra sáu chữ, rồi nhắm miệng lại.

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn lại, phía trước mấy chục thước, Tê Bì Nhĩ Bá Cách đang từ trên người mọc ra bình ngọc cao chừng ba tấc, dị thường cần thận hai tay nâng lên, nhẹ nhàng mở nắp bình.

Một cổ ngọn lửa cơ hồ vô sắc từ miệng bình nhẹ nhàng thoán khởi, trong chớp mắt, cả đại điện phảng phất như phát hỏa, không khí nóng rực lên, Tiểu Khai nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhanh chóng vận khởi màu đỏ nguyên lực, lúc này mới khó khăn ngăn trở cổ nóng rực này.

Vũ Ca tiểu thư nhìn có chút hả hê bên cạnh, nói: " Thuần dương thần thú Hỏa Phượng Hoàng cả đời chỉ có ba giọt lệ, ngọn lửa này so với vô căn thiên hỏa và địa ngục lửa ma còn mãnh liệt, gia tộc chúng ta từng thời đại thu tập, mới được một bình nhỏ này mà thôi, người cho rằng tùy tiện là có thể chống đỡ được hay sao chứ?"

Lời này vừa nói xong, Tiểu Khai lại một tiếng muộn hừ, nguyên lai điểm ấy hỏa lực thể nhưng đột phá màu đỏ nguyên lực, tại cánh tay Tiểu Khai thiêu lên một khí phao.

Phía trước, chẳng biết khi nào đại thiếu gia đã đem ra một chiếc hòm màu phấn hồng sắc, hần đoan đoan chính chính quỳ gối trước mặt Tê Bì Nhĩ Bá Cách, đem chiếc hòm kia vững vàng đưa lên trên đỉnh đầu.

Ngón tay Tê Bì Nhĩ Bá Cách bắn ra dưới đáy bình, một tiếng vang, một giọt chất lỏng màu lam huỳnh huỳnh, từ trong bình nhẹ nhàng nhảy ra, đang dừng ở trên chiếc hòm màu phấn hồng sắc.

" Oanh!" Phượng Hoàng Chi Lệ còn chưa hạ xuống, đã bắn ra nhiệt lưu đem chiếc hòm hoàn toàn hóa thành bụi, lộ ra một đôi hài màu đỏ thêu hoa.

Phượng Hoàng Chi Lệ đoan đoan chính chính rơi vào miệng hài thêu hoa màu đỏ, cơ hồ đồng thời, cả đại điện độ nóng chợt chậm lại, trong phút chốc hồi phục mát mẻ.

Tú hoa hài ảm đạm, xoát bắn ra vạn trượng hào quang, hào quang sí liệt kia, phảng phất như mọc lên một vầng thái dương!

Hào quang này sí liệt như thế, Tiểu Khai nhin không được nhắm mắt lại, trong tai chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng hét lớn của Tê Bì Nhĩ Bá Cách: "Thần khí chi nguyên, khái!"

"Oanh!"

Vạn ngàn hào quang, bỗng như được điểm hóa, đều thẳng đẳng mà dậy, trực xông lên tận trời!

Tê Bì Nhĩ Bá Cách thở ra một hơi dài, bước xuống từng bước, trầm giọng nói: "Vũ Quả, đứng lên đi."

Đại thiếu gia hai tay đang cầm Cửu Thiên Huyền Nữ hài, chậm rãi đứng lên, tại vô số hào quang chiếu rọi xuống, vẻ mặt hấn thần thánh cực kỳ. Tráng quan nhất là vạn ngàn hào quang trong lòng bàn tay hấn, trực thấu lên trời cao, phảng phất như đang cầm một thanh cự kiếm, thật đem hấn như biến thành thần nhân!

"Lúc này mới thật chính là oai lực của thần khí a!"

Đại thiếu gia đứng khá lâu, hào quang trên đôi giày mới chậm rãi ảm đạm xuống, Tê Bì Nhĩ Bá Cách trầm giọng nói: "Đưa Trì cô nương lên đây."

Bốn ma tộc thị nữ nhẹ chân nhẹ tay khiêng giường bạch ngọc đi tới, trên giường bạch ngọc, Tiểu Trúc vẫn như thế xinh đẹp, vẫn đang ngủ say, đám thị nữ giúp nàng cởi hài, lộ ra một đôi chân ngọc không chút tỳ vết, đặt lên trên giường.

Đại thiếu gia tay cầm tú hoa hài, nhẹ nhàng đi đến bên giường, nửa quỳ xuống, đưa tay cầm lấy một tú hoa hài, mang vào trên chân Tiểu Trúc.

Giờ khắc này, trong điện không một tiếng động, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, nín thở.

Được xưng mười ngàn năm không xuất thế Cửu Thiên Huyền Nữ hài, sẽ có thể đem một vị mỹ nữ đẹp như hoa hóa thành tro bụi hay không đây?

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trống ngực sắp ngừng lại, có lẽ cuộc đời này thời điểm gì cũng sẽ không khẩn trương như giờ phút này, mắt thấy chiếc giày kia từng chút tiến sát, mặc dù chỉ là ngăn ngừa một giây, phảng phất như đã qua mấy trăm năm.

Ánh mắt Vũ Ca tiểu thư chăm chú vào trên tay Tiểu Khai, nàng phát hiện tên chán ghét này, hai nắm tay đang niết chặt khẩn trương, như cả xương cốt cũng bị niết đến trắng bệch, ngực của hắn đập dồn dập như trống trận, ngay cả chính mình cách xa như vậy mà cũng nghe được rõ ràng.

"Tại sao hắn khẩn trương như vậy?" Vũ Ca tiểu thư bĩu môi, trong lòng có điểm buồn bực: "Trì Tiểu Trúc thật sự tốt như vậy sao? Đã chưa từng thấy hắn quan tâm người khác như vậy a."

Dưới tầm mắt mọi người, chiếc giày kia nhẹ nhàng bao lấy đến gót chân Tiểu Trúc, nhẹ nhàng bao hết, sau đó...đại thiếu gia buông tay ra, thở ra một hơi thật dài, tràn ngập chờ mong ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiểu Trúc vẫn đang ngủ say như cũ.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Trong đại điện không một tiếng động, không chút mảy may động tĩnh.

"Thành công rồi!" Đại thiếu gia bỗng nhiên nhảy dựng lên, phát ra một tiếng rống to mừng như điên: "Thiên Ma phù hộ, nàng đã mang vào được rồi!"

Trong mắt Tê Bì Nhĩ Bá Cách tràn ngập vẻ kinh hãi vui mừng, nhắc nhở: " Còn một chiếc, mang vào luôn đi."

Đại thiếu gia dùng sức gật đầu, quỳ xuống nhanh chóng đem chiếc giày còn lại mang vào cho Tiểu Trúc.

Hai chiếc giày phẳng phất như đo theo ni tắc của Tiểu Trúc, không lớn không nhỏ, không chút tỳ vết nào, không hề nghi vấn, mười ngàn năm phong ấn Cửu Thiên Huyền Nữ hài thật sự đã tìm được tân chủ nhân rồi.

Hai giày vừa mang vào, một cỗ hồng quang mắt thường có thể thấy được nhất thời bắn ra, sau đó dọc theo hai chân Tiểu Trúc một đường lan tràn, thẳng đến mang cả thân hình của nàng bao vây trong hồng quang, Tiểu Khai có chút khẩn trương, quay đầu nói: " Vũ Ca tiểu thư, sao lại thế này?"

" Hồng quang này chính là Cửu Thiên Thần Lực." Vũ Ca tiểu thư đầy vẻ dấm chua nói: " Khu khu một nữ tu chân, lại biến thành bất tử bất diệt thân thể, vận khí nàng ta thật tốt."

" A a, a a," Nụ cười của Tiểu Khai cũng ngừng không được, lệch ra miệng: " Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Trúc muội muội vận khí thật tốt, ta..ta thật vui về a."

Vũ Ca tiểu thư hiển nhiên rất vui vẻ, cả lời thô tục cũng nói ra: " Cô ta sớm sẽ thành chị dâu của ta rồi, người còn vui vẻ con khỉ."

Tiểu Khai giật mình: " Vì sao?"

Vũ Ca tiểu thư hừ lạnh nói: " Cửu Thiên Huyền Nữ hài, chính là bảo bối tổ truyền của Bá Cách gia tộc ta, nàng ta có thể mang vào đôi giày này, đại biểu nàng ta thích hợp nhất làm con dâu của Bá Cách gia tộc. Từ nay về sau đứa con của nàng ta cùng đại ca ta, tương lai sẽ là cao đẳng ma tộc có huyết thống vĩ đại nhất của ma giới, người cho rằng còn tới phiên người hay sao chứ?"

Tiểu Khai a a cười: " Không sợ, không sợ, nếu Tiểu Trúc muội muội chính mình không nghĩ sẽ gả cho đại thiếu gia, ai cũng không miễn cưỡng được nàng, lão gia tử đáp ứng với ta, để ta và đại thiếu gia công bình cạnh tranh."

" Công bình cạnh tranh?" Vũ Ca tiểu thư cực kỳ khinh miệt cười, phảng phất muốn nói cái gì, nhưng nghĩ nghĩ, rồi lại ngậm miệng lại, có chút hả hê nói: " Vậy chúc người thành công."

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 4: Gặp Lại Mạch Lộ

Tê Bì Nhĩ Bá Cách hiển nhiên tâm tình rất tốt, cười nói: “Tiểu Trúc cô nương mang Cửu Thiên Huyền Nữ Hải, Bá Cách gia tộc ta chờ mong kỳ ngộ này mấy vạn năm nay a.

“Vũ Quả, bố trí một chút, ta lập tức giúp Tiểu Trúc cô nương giải trừ phong ấn”

Đại thiếu gia sắc mặt vui mừng xen lẫn đắc ý quay đầu nhìn Tiểu Khai liếc mắt, rồi mới nhanh nhanh mang lên. Tiểu Khai hung hăng trừng mắt liếc lại hắn, hừ nói:

“Cao hứng cái con khi, người mà Tiểu Trúc muội muội thích chính là ta, người đây là muốn làm cái giá treo áo cho nàng.”

Vũ ca tiểu thư nhin không được giương mắt nhìn hắn, trong ánh mắt có ít nhiều mang theo điểm đồng tình.

Vị trí bố trí cũng không phải đúng phương vị đối diện phía trước thần khí điện phủ. Lại kéo tộc nhân chung quanh ngăn cách một chút mà thôi, Tê Bì Bá Cách vững vàng ở trước giường, vẻ mặt trong nháy mắt nghiêm túc lại, hắn đứng lên cúi đầu đưa miệng tới, có một cái gì đó rất nhỏ đặt ở trên tay, thứ này gặp gió dài ra, trong phút chốc dài được hơn một thước. Quả nhiên đúng là hình dạng một thanh phủ đầu, tiếp lấy phủ kia mặc dù nặng nề, cả thanh phủ cơ hồ trong, mũi nhọn hàn quang lóe lóe, ngay cả

không khí bị phượng hoàng thiêu đốt cũng bị lạnh lẽo hạ xuống, mà cán búa kia hết lần này tới lần khác đích thị là tuyền một màu vàng, thoát nhìn quả nhiên không phải vật phàm.

“ Nguyên lai Bàn Cổ Phủ đúng là giấu ở trên người Tê Bì Bá Cách ”
Tiểu khai gật gật đầu suy nghĩ.

Tê Bì Bá Cách tay cầm lưỡi phủ, có chút điểm sang một chút, đột nhiên hét lớn một tiếng, giơ cao phủ đầu, quay về trên giường của Trì Tiểu Trúc dừng mãnh đập xuống!

Xem lực bổ của phát búa này, có lẽ trên giường nếu là một pho tượng đồng cũng có thể bị chém thành 2 đoạn.

Trong tích tắc, Tiểu Khai quả thực hồn phi phách tán, chỉ cảm thấy trong ngực trái tim cơ hồ muốn nhảy ra, hăn lao tới phát ra tiếng gầm lên giận dữ: “ Không!” Trên tay là màu đỏ nguyên lực, không một chút nào chần chừ, quay về phía ót Tê Bì Bá Cách đánh tới. Tê Bì đại nhân là cao thủ nào chứ, vẫn không để ý tới điểm công kích ấy của Tiểu Khai, lưỡi phủ nặng ngàn cân đã hung hăng đánh xuống ngang qua thân thể Trì Tiểu Trúc rồi xuyên qua giường ngọc hàn, trực tiếp làm lại một vòng, theo một búa, trong phủ truyền ra “ Phốc phốc phốc” ba tiếng vang lên. Sau đó trên giường truyền đến một tiếng thảm thiết tê tâm liệt phế: “ A!”.

Vừa lúc đó Tiểu Khai phát ra màu đỏ nguyên lực đánh tới, một giọng nhỏ phản phát “thúi lắm”. Nguyên lai Tê Bì Bá Cách chưa từng quay lại, như không có chịu một kích này.

Ánh mắt Tiểu Khai giận dữ hồng lên, hung hăng ngẩng đầu lên, tay vừa mới cho vào lồng ngực còn không kịp móc ra bảo bối gì, cả người tựa sừng sờ đứng im.

Trên giường, Trì Tiểu Trúc không bị thương chút nào, khi ánh mắt Tiểu Khai nhìn tới, thì một đôi mắt trong sang như nước chính thức mở ra.

Tại thân thể mềm mại phía trên của nàng chậm rãi hiện lên một cổ hắc khí, chậm rãi nhạt dần, mơ hồ đúng là hình mạo đấy, đúng là phụ thể trong người Tiểu Trúc – Thiên Yêu, giờ phút này hồn phách hẳn đã bị Bàn Cổ Phủ trực tiếp đánh tan, hóa thành khói đen chậm rãi tiêu tán. Tiếng kêu thảm thiết tâm liệt phế đích là tiếng kêu cuối cùng của hẳn.

“Đình” “Đình” hai tiếng, hai khóa tiên tinh nhỏ từ trên người tiểu trúc đi ra, rơi xuống mặt đất quang khiết (sạch sẽ thanh khiết).

“Thành!” Tê Bì vỗ vỗ tay, thần tình thoải mái quay đầu lại, trong ánh mắt tràn ngập ý cảnh cáo: “Nghiêm đại sư, tham hoa háo sắc cũng muốn, phải có giới hạn, chuyện tình vừa rồi ta có thể không truy cứu, nhưng là nếu có tình huống gì khác có lẽ hậu quả người sẽ không có khả năng gánh chịu. Tiểu Khai vui sướng, lại là ngoài ý muốn, lại kinh ngạc, gật đầu liên tục nói: “Ta biết rồi”.

Cặp mắt trực tiếp chăm chú nhìn vào khuôn mặt Tiểu Trúc, nếu không phải còn che dấu một chút, không thì đã đương trường đến trước mặt Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc đưa ánh mắt một vòng quanh điện, chậm rãi ngồi dậy, vẻ mặt tò mò, quay sang thấy ánh mắt của Tiểu Khai từ xa chăm chú nhìn mình, cười nói: “Người là ai? Vì cái gì xem ta?”. Vẻ mặt kia có thần thái của một cô gái nhỏ. Tiểu Khai quả thực tâm như nở hoa, thầm nghĩ: “Ta thấy Tiểu trúc muội muội thật thông minh, rõ ràng tiếp đón với ta, không ngờ đã giả ra bộ dáng thế này. “Hắn chạy nhanh tới nói: “Người hảo, ta gọi là Nghiêm Tiểu Khai”. Tiểu Trúc : “Nga” một tiếng, vẻ mặt không có chút biến hóa, ánh mắt rồi lại chuyển tới người bên giường là đại thiếu gia cười nói: “Người là thiêu gia Bá Cách gia tộc phải không?”.

Khuôn mặt Đại thiếu gia cười không ngậm lại được, không ngừng gật đầu: “Đúng vậy, Cửu Thiên Huyền Nữ Hài quả nhiên thần diệu, cả Bá Cách gia tộc đều biết điều đó, thật tốt quá!”. Vẻ mặt hẳn có điểm được điểm

ko, ấp a ấp ứng nói: “ Vậy, Tiểu Trúc cô nương, người Người có nhớ rõ người và ta có mối quan hệ gì không?”

“ Đương nhiên biết a”. Tiểu trúc có điểm ngượng ngùng cười cười, nhẹ giọng nói : “ Ở Bá Cách gia tộc ta đúng là vợ của người”.

“ DA!” Đại thiếu gia nhảy dựng lên, trong lòng vui sướng hết áp lực, nhất thời cười haha đứng lên.

Tiểu Khai cả kinh trợn mắt, há hốc mồm, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu, rốt cuộc bất chấp cái gì che dấu, từng bước vọt tới trước giường, run giọng nói: “Người Người nói cái gì?”.

Tiểu Trúc tò mò nhìn hắn, cười nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, tâm tình người giống như không ổn định nga”. Nàng vừa nói, một bên vương ngọc thủ nhẹ nhàng đẩy Tiểu Khai ra sau: “ Ta là con dâu của Bá Cách gia tộc chẳng lẽ không đúng?”.

Tiểu Khai cơ hồ không thể thở được, giọng lạc đi nói: “Vậy người còn nhớ rõ ta là ai không chứ?”.

“Người không phải Nghiêm Tiểu Khai sao?”.

Tiểu Trúc thản nhiên cười nói: “Trí nhớ của ta đâu có kém đến mức này”.

Tiểu Khai há hốc mồm, vốn có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh bây giờ, Bá Cách gia tộc vô số cao thủ còn đang trong đại diện nhìn mình, một câu cũng không nói ra được nữa, sững sốt cả nửa ngày mới nói: “Vậy người không nhớ rõ, người là ai?”.

“ Đương nhiên nhớ rõ a”. Tiểu Trúc thành thật cười nói: “ Ta gọi là Trì Tiểu Trúc, ta là Cửu Thiên Huyền Nữ Hải truyền nhân, ta đương nhiên là

con dâu của Bá Cách gia tộc, ta là tồn tại vĩ đại nhất của ma giới, Bá Cách gia tộc vì vậy sẽ đứng hưng, đây là sứ mạng của ta.”

Tiểu Khai lại hỏi: “ Ngày trước cơ, nhà người ở đâu? Cha mẹ người là ai? Người có biết không, chứ ?”

Tiểu Trúc phảng phất như nghe một vấn đề kỳ quái, cúi đầu xuống nửa ngày mới nhìn Tiểu Khai cười: “ Không có ý tứ, ta giống như không biết nga.”

“Đúng vậy!” Tiểu Khai lớn tiếng nói: “ Đây chính là điều bất thường a !”

Nói đến đây thì từ sau lưng truyền đến một lực lượng khó có thể chống cự, thân hình Tiểu Khai trực tiếp bay ra ngoài, Tiểu Khai vươn tay bắt lấy hàn ngọc giương, nhưng là cỗ lực lượng kia thật lớn, chỉ nghe được “ Ba tháp” 1 tiếng, hàn ngọc giương dĩ nhiên bị Tiểu Khai bẻ gãy một khối xuống, nhưng thân hình hắn vẫn như cũ bay ra ngoài. Đến khi rơi xuống đất, thì người đứng trước mặt là Tê Bì Bá Cách .

“ Nghiêm Đại Sư, người hôm nay biểu hiện thật khả nghi a” Tê Bì Bá Cách đưa ánh mắt lạnh lẽo, nhìn hắn rồi nói: “ Người nhận thức biết Tiểu Trúc cô nương ?”

Tiểu Khai phiền muộn không có lời nào để nói, hít sâu một hơi nói : “ Không biết”

Tê Bì Bá Cách giương mắt nhìn hắn, chậm rãi nói: “ Người không biết là hôm nay người biểu hiện hơi thái quá không ?”

Tiểu Khai ngậm miệng lại, phần nộ ngất đầu lên, trừng mắt nhìn Tê Bì Bá Cách, một chữ cũng không nói ra.

“Người không nghĩ là nên giải thích một chút sao?” Tê Bì Bá Cách nhú mày hỏi.

Tiểu Khai khẽ cắn môi, ánh mắt lại mở lớn hơn nữa, cả giận nói: “Người rốt cuộc làm cái gì với Tiểu Trúc? Người không nghĩ là cần phải giải thích một chút sao chứ?”

Tê Bì Bá Cách hừ lạnh một tiếng, y phục toàn thân không gió tự phát lên, trong phút chốc, khí lực cường đại làm người ta hít thở không thông, uy thế tràn ngập cả điện phủ.

Tất cả tộc nhân đều dừng động tác lại, miệng ngậm chặt, bọn họ biết, tộc trưởng đang tức giận. Một màn này, cùng một màn ngày đó tại vong xuyên chi nguyên cũng tương tự, duy nhất khác hẳn, lúc này đây tiểu khai bỗng nhiên phát hiện, ngay cả Tiểu Trúc của mình cũng nhanh mất đi.

Trong lòng hẩn bi thương hòa lẫn phần nộ đã làm mất đi trí tuệ, giờ phút này hẩn tâm trạng hỗn loạn bỗng nhiên có loại tư tưởng cùng Tê Bì Bá Cách liều mạng.

Đánh thì đánh, chết thì chết, chết ở trước mặt Tiểu Trúc cuối cùng là trắng tay a!

Toàn thân Tiểu Khai chậm rãi tỏa ra ánh đỏ, từ Di Lạc Thần Điện đích màu đỏ nguyên lực toàn lực phát động, ý chiến đấu đã lộ rõ ra, không nói cũng hiểu. Tê Bì Bá Cách song chưởng thi triển, ép tới Tiểu Khai, cơ hồ đứng thẳng không được, mặt đất dưới chân bị đè ép xuống, nhưng thân thể Tiểu Khai như phảng phất dàng hoàng, bình thường, mặc dù đã bị áp đảo cơ hồ muốn đứt đoạn nhưng cũng không chịu thối lui nửa bước. Hào quang màu đỏ trên người càng phát ra mãnh liệt, cương liệt đứng lên bình thường. Đã phải chết, vậy khí thể kiên cường lên một chút.

Tê Bì Bá Cách liếc ánh mắt làm cho người ta sợ hãi, trong đại sảnh “Hoa Lạp” một tiếng, phảng phất như cuồng phong gào thét, như thủy triều

lên xuống phóng về phía Tiểu Khai. Tiểu Khai toàn thân lay động mạnh, thân hình lão đảo, chỉ cảm thấy cỗ lực lượng này cường đại như biển gầm, rốt cuộc khó có thể kháng lại được, hăn nghiêng chặt mắt hơn, miễn cưỡng dụng lực nâng lên một chân, tiến về phía trước nửa bước, dùng sức đứng vững trên mặt đất, cả thân thể nghiêng tới phía trước, mặc dù toàn thân phảng phất đau đớn như dao cắt, rốt cuộc cũng không muốn lùi lại, có lẽ chỉ cần hít thở một ít, sẽ bị áp lực của Tê Bì Bá Cách ép thành đồng thịt vụn.

Trong một sát na, trong đầu Tiểu Khai hiện lên tất cả chuyện cũ phảng phất như một cuốn lịch hiện ra, hăn trong lòng trống trơn, phảng phất như không tưởng, phảng phất như ngàn năm đã trôi qua, một nỗi mệt mỏi khó thể hình dung hiện lên trong lòng...

“Ta phải chết sao? Ta cuối cùng cũng không thể cùng Tiểu Trúc ở một chỗ sao?”

“Ta Ta thật sự phải chết sao ?”

“Chính là thế, nhưng là nhưng là ta không cam lòng a !”

Thanh âm này theo đáy lòng đang tê tâm liệt phế phát ra, phảng phất như trong mưa đêm trầm trầm lóe lên một tia chớp trắng xóa như tuyết, chợt nổ tung.

Một chút hào quang xanh nước biển từ chỗ sâu trong tâm linh phát ra. Phảng phất như vũ trụ sơ khai nổ mạnh một tiếng, trong phút chốc xoay vòng cả thế giới !

Toàn thân Tiểu Khai run rẩy kịch liệt, chỉ cảm thấy như có một luồng lực lượng phảng phất như trống rỗng mà lao vào trong Di Lạc Chi Tâm, làm cho toàn thân hăn trong nháy mắt đều giãn ra.

Cánh tay dài của hăn đặt ngay trên ngực, phát ra một tiếng dài như tiếng thở dài: “A..... ”

Trong thần khí điện phủ, tất cả mọi người trong tộc mở to hai mắt ra nhìn, bọn họ nhìn thấy như không sợ hào quang trên người Ma Luyện Sư. Bỗng nhiên theo màu đỏ biến thành sắc xanh nước biển, màu xanh nước biển hào quang kịch liệt như thế, thế nhưng Bá Cách tộc trưởng đại nhân bức lui được hẵn nửa phần.

Cảnh giới nguyên lực di lạc thần quyết tầng hai là màu xanh nước biển , dù bị Tê Bì Bá Cách uy hiếp sinh tử , tiểu khai vẫn đột phá thành công.

Di lạc thần quyết tầng hai , ở ma giới thật ra cũng không thể miễn cưỡng đạt tới cảnh giới của một cao đẳng ma tộc.

Nhưng vào giờ phút này , trong mắt mọi người , sự rung động vô cùng mãnh liệt, thực tế môn công pháp này của Tiểu Khai chính là công pháp mới nhất mà trước đó ma giới chưa từng có, càng làm cho người tầm tắc khen kỳ lạ.

Với kiến thức của Tê Bì Bá Cách sao hẵn lại không biết , tự nhiên hiểu được đây là vấn đề của Tiểu Khai, trong mắt hẵn hào quang lóa ra , trên mặt lập tức biến hóa , qua hồi lâu , lui lại đằng sau từng bước , song chưởng thu lại , cổ áp lực khiến người ta hít thở không thông lập tức tiêu tán không còn thấy tăm hơi, cười haha nói : “Được , được ác ma thành đồn đại Nghiêm đại sư thích mỹ nhân không cần giang sơn , quả nhiên danh bất hư truyền ! ”

Tộc nhân trong sân ngạc nhiên nhìn qua , thấy nụ cười tươi như hoa trên mặt tộc trưởng , trong lòng bọn họ hiểu rõ, vừa rồi tộc trưởng đúng thật là động sát khí với Ma luyện sư Nghiêm Tiểu Khai.

Không hề nghi ngờ thế nào cũng có quan hệ đến Trì Tiểu Trúc, nhưng là vì cái gì mà tộc trưởng thay đổi chủ ý thì họ không thể hiểu được.

Toàn thân Tiểu Khai thoáng lung lay, lão đảo bước lên phía trước từng bước , toàn thân cơ hồ mất hết lực đương trường ngã ngồi xuống , đưa tay lên lau trán , mồ hôi như tắm, nói : “Đây là cái gì ? ”

“Ha ha ha ha , còn có thể có cái gì ” Tê Bì Bá Cách cười ta nói : “Lão phu chỉ là cùng đùa với đại sư một chút thôi mà, chuyện tình của Tiểu Trúc cô nương, bây giờ ta sẽ giải thích cho đại sư. ” Tay hấn chỉ vào chiếc hài màu đỏ trên chân Tiểu Trúc nói : “Kỳ thật tất cả đều do nó , không phải do lão phu động tay động chân vào.”

“Cửu Thiên Huyền Nữ hài chính là bảo vật trấn tộc của bá cách gia tộc , do thần chế tạo, truyền ân tứ cho người mang nó, cho nên với mỗi một người , thực sự là chủ nhân Cửu Thiên Huyền Nữ hài, vào lúc kế thừa nó chín ngày thần lực bất tử bất diệt đặc thù bao bọc ở ngoài, còn bị thần khí nói cho chủ nhân nó sứ mạng phải trở thành con dâu của Bá Cách Gia Tộc,sinh ra hậu nhân vĩ đại , làm cho Bá Cách Gia Tộc trùng hưng,hôm nay , Tiểu Trúc cô nương mang giầy vào , vậy đương nhiên là nhận sứ mạng này” Tê Bì Bá Cách đập hai tay vào nhau nói : “Đây là thần quyết định , không phải điều mà chúng ta có thể thay đổi.”

“Là thế , nhưng là” Tiểu Khai hít một hơi lấy khẩu khí nói : “Người bắt đầu cũng không có nói qua với ta”

Đại thiếu gia nhìn thấy không vừa mắt , đi tới nói : “Người thật sự là kì lạ , người với Tiểu Trúc muội muội không thân không thích , chúng ta dựa vào cái gì phải nói với người chứ ?”

Tiểu Trúc trên giường thấy kì lạ , cười nói : “Uy , các người cãi nhau cái gì đấy ? Nghiêm Tiểu Khai , người không phải là muốn cùng người khác đánh nhau đấy chứ ? ”

Tiểu Khai nghe được nàng nói như thế , cơ hồ chảy hai dòng lệ ngay tại đó, chỉ có thể lắc đầu nói khàn : “ Không có.”

Tiểu trúc cũng không buông tha hấn , vừa cười vừa nói : “Uy , không thể không nói cho ta biết , người là ai ? Đến từ đâu ? Còn có nga , cha mẹ người là ai ? ”

Mấy câu hỏi này đúng là những câu hỏi Tiểu Khai vừa hỏi nàng , giờ phút này bị nàng hỏi lại , thật sự trăm tư vị phức tạp nổi lên trong lòng, Tiểu Khai thở dài , ngây ngô nói : “Ta là một người , một ma luyện sư , ta đến từ ác ma thành , ta không có cha mẹ.”

“Hì hì , người gạt người” Tiểu Trúc cười nghiêng người nói : “Nếu không có cha mẹ , như thế nào có thể có người , người rõ ràng là không suy nghĩ trước khi nói.”

Tiểu Khai cảm thấy thật vô vị , lắc đầu , rõ ràng nói một câu.

Đại thiếu gia ở trên mắt nhìn thấy , oán giận nói : “Tiểu trúc muội muội , ta mới chính là thiếu gia của Bá Cách Gia Tộc a, nàng cùng tiểu tử này nói chuyện làm gì chứ”

“Ta cũng không biết a ” Tiểu Trúc khẽ cười nói : “Ta cùng với hãn nói chuyện , khiến ta thấy hãn thật sự thân thiết a. ”

Tê Bì Bá Cách không muốn kéo dài lâu , giương giọng nói : “Tốt lắm , phong ấn của tiểu trúc cô nương vừa được hóa giải, thân thể còn suy yếu , Vũ Quả ! người phái người hầu hạ Tiểu Trúc cô nương cho tốt , tất cả mọi người giải tán đi thôi.”

Tiểu Khai kinh ngạc đứng ở đây , hai mắt vẫn chăm chú nhìn Tiểu Trúc, Tê Bì Bá Cách kéo tay hãn nói :”Đại sư, lão phu khuyên người trở về đi.”

Tiểu Khai giật mình rồi gật gật đầu , bị Tê Bì Bá Cách lôi kéo lên đám mây đen , nhanh như điện , đảo mắt nhìn không thấy hình dáng Thần khí điện phủ đâu nữa.

“Ta muốn đi xem Tiểu Trúc , đúng , ta nhất định đi xem Tiểu Trúc ! ”

Tiểu Khai nghiêng răng nói.

“Chúng ta đã biết rồi , Khai ca , những lời này huynh đã nói ba trăm sáu mươi lần rồi , không cần nói nữa đâu” Tiểu Hùng Miêu vẻ mặt đau khổ nói.

“Còn có chủ nhân , người đã đi vòng vo trong phòng một ngàn một trăm sáu mươi tám, làm ta chóng mặt quá , không thể không dừng đi vòng vo được ư ? “

Hồ Niệm sắc mặt sầm sầm nói.

“Chủ nhân , ta đã thay cho người tám lần nước trà , muốn đổi nước lần nữa không a ?” Ngọc Hồ cung kính nói.

Tiểu Khai thở thật dài , đặt móng ngồi xuống. “Ta mặc kệ, ta nhất định muốn đi xem Tiểu Trúc”

“Như thế nào có thể ? Không có cách nào a ! ” Đại hạn ngáp một cái : “Buổi sang ngày đi ra ngoài không phải trực tiếp bị ngăn lại ở đây chứ ? Bá cách gia tộc cao thủ nhiều như mây , người ta cố tình không cho chủ nhân ngài đi ra ngoài a. ”

“Không phải như vậy chứ , quả thực là phản rồi , phản rồi. “ Nhị hạn lắc đầu : “Rõ ràng ngài ghê thương khách , Tiểu Trúc cô nương được cứu , chúng ta đã bị biến thành giam lỏng , điều đó thật không phải lẽ a.”

“Hắc hắc , này còn không rõ ràng sao chứ ,” Ba Hạn nói : “ Hiển nhiên là mị lực của chủ nhân quá mạnh mẽ , Tê Bì lão gia sợ Tiểu Trúc cô nương di tình biệt luyện nên phải đợi cho Đại thiếu gia cùng Tiểu Trúc cô nương lập gia đình rồi mới thả người mà. Bộ người không nghe nói sao ? mấy ngày nay bá cách gia tộc tất cả đều bận rộn hỷ sự mà.

“Uy , các người không thể không nói nữa sao , các người xem” Tiểu hạn nói nhỏ đưa tay chỉ Tiểu Khai : “Chủ nhân , ngài Vừa muốn hung hổ đi rồi”

Vừa nói đến đây , Tiểu Khai đã đập mạnh tay xuống bàn mà đứng dậy :
“Ngọc Hồ , Tiểu Ảnh , theo ta đi !”

Hắn “ Ba ” Mọi tiếng đẩy cửa ra ngoài nói to : “Không cho chúng ta ra ngoài chẳng lẽ chúng ta không thể đánh ra sao ! ”

Chín vị hồ nữ nhất thời ủa lên , tay nắm tay kéo Tiểu Khai gắt gao lôi vào nói : “Quên đi nha , Chủ nhân , người đã xông ra tám lần rồi , đừng xông ra nữa đi mà trái lại ngồi chờ thử xem.”

Tiểu Khai nheo mắt lại đỏ bừng khuôn mặt : “Ta Ta cùng hắn trở mặt ! ”

Tiểu hùng miên thờ dài , đứng lên dùng tay vuốt cằm , làm ra vẻ vuốt cằm , lắc đầu hoảng hốt nói : “Thỉnh Nghiêm Đại Sư an tâm một chút , đừng suy nghĩ gì nữa, chỉ cần đợi vài ngày , tể chủ nhân sẽ tự đến nhà thỉnh tội, cho nên mấy ngày nay...hay là thỉnh chư vị đợi thêm lát nữa, ân, đợi lát nữa, ko bao lâu đâu ”

Tiểu khai mặt xám như tro , rớt cuộc ngồi xuống , chán nản nói : “Ta đây nên làm cái gì bây giờ ?”

Mọi người nhìn nhau , nhất loạt lắc lắc đầu.

Huyền chu nhi khe khẽ nói : “ Chủ nhân , ta ta nghĩ có một cách ”

Tiểu Khai vui vẻ nói : “ Người nói ”

Huyền chu nhi nói : “ Chúng ta trong phòng này , chung quanh toàn là cao thủ của Bá Cách Gia tộc , quả thật không thể có đường đi ra, nhưng là phòng mặt sau chỉ có một người , cái hậu hoa viên , nơi đây chắc không ai canh chừng , nói không chừng chúng ta từ nơi đây suy nghĩ biện pháp. ”

Ngọc Hồ lắc đầu nói : “ Nơi đây là Bá Cách Gia Tộc cấm địa , nghe nói chỗ đó cả Tê Bì Bá Cách cũng sợ hãi ba phần , chắc là chúng ta không dễ dàng xâm nhập đâu. ”

Tiểu Khai ánh mắt bừng sáng : “ Đây là ai nói cho người vậy ? ”

Huyền chu nhi cười nói : “ Mấy ngày trước ta bồi phu quân ở bên ngoài dạo chơi , gặp lại một đám ma phó tại hoa viên bận rộn , vừa lúc có một ma phó bản thể là con nhện , theo ta đồng tộc nên chúng ta đã hàn huyền vài câu . ”

Tiểu Khai lập tức đứng lên nói : “ Được , chúng ta đi xem ! ”

Hoa viên đằng sau biệt viện cũng không quá lớn , giờ phút này tĩnh lặng , một bóng người đều không có , tại chỗ sâu trong địa phương có một lối đi nhỏ , bị một phiến đá sắc đen không biết do cái gì chế thành một cái cửa , ngọc hồ đưa tay sờ lên thử , ngón tay búng thử vào cửa , bỗng nhiên “Xích lập ” một thanh âm vang lên , trên cửa phảng phất thoát ra hơi nóng như ngọn lửa , bắn thẳng vào ngón tay hắc , ngọc hồ sợ hãi kêu một tiếng , dường như lập tức nhảy về đằng sau , quay đầu lại nhìn , thân hình hắc vốn là bạch ngọc vô cùng rắn chắc , ngón tay quả nhiên cháy sạch có chút biến thành màu đen.

“Ti ! ” Mọi người đồng loạt hít vào một hơi.

Thân thể Ngọc Hồ trải qua tức những cường hóa , mặc dù tại ma giới đã xem như là mệnh hiểm thấy , không tin được rằng ngọn lửa nho nhỏ này lại có uy lực cực đại như vậy.

Bởi vậy có thể hiểu được tại sao , nơi cấm địa này quả nhiên có chút khủng bố gì đó.

“Xem ra phá không được ” Huyền chu nhi lắc đầu nói : “ Chủ nhân , ta nghe người đồng tộc ta nói , nếu muốn theo mặt sau đi ra ngoài , chỉ có thể

đi ở nơi này , các nơi ở địa phương khác đều bị Tê Bì Bá Cách bày ra phong ấn rất mạnh.

Trừ phi là ma giới năm đại cao thủ ra tay , nếu không tuyệt không thể đột phá.”

Ngọc Hồ lắc đầu nói : “Cấm địa gì đó trong này so với phong ấn của Tê Bì Bá Cách cơ hồ còn đáng sợ hơn nhiều lắm , tự nhiên càng khó đột phá. ”

Lời này nói không sai , phong ấn này của năm đại cao thủ , đối với bọn Tiểu Khai mà nói ,đã không phải cố gắng mới có thể phá giải được , nơi này diện tích chênh lệch , quả thực là thực lực khác biệt quá lớn.

Chính là thế , nhưng Tiểu Hùng Miêu bước lên hắc hắc cười nói : “Khai ca , ta có biện pháp .”

Khuôn mặt tươi cười trước sau như một của Tiểu Hùng Miêu , giờ phút này có thêm chút tự phụ , cười nói : “Khai ca , người không nhớ rõ à , thời điểm chúng ta lúc gặp tê bì bá cách, tê bì bá cách từng nói phá phong ấn của ta mặc dù chưa luyện thành , nhưng ! tính theo cảnh giới mà nói, còn trên cả hắn. ”

Hai mắt Tiểu Khai rực sáng lên : “Người nói là ”

Tiểu hùng miêu gật gật đầu khẳng định : “Đúng vậy , Khai ca , ta tìm được đường đi ra ngoài rồi.”

Tiểu Khai vui vẻ nói : “Ở nơi nào ?”

Tiểu hùng miêu đi sang bên cạnh mười bước , chỉ vào một mảnh tường bóng loáng nói : “Chính là chỗ này ! ”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 5: Có Tình Vô Tình

Đây là một mảnh vách tường không có gì khác với những nơi khác, góc tường trông từng tảng lớn những đóa hoa màu tím hồng, thoạt nhìn cả địa phương đặt chân đều không có, Tiểu Khai nhin không được đưa tay lên tường sờ sờ, lại xoay người cẩn thận nhìn hoa từng, nhưng không có tìm được manh mối gì, ngẩng đầu nghi hoặc nói: " Nơi này có đường đi không?"

" Chủ nhân, dù sao ngài không có nghiên cứu qua nguyên lý phong ấn trận pháp, cho nên ngài nhìn không ra, trên tường này có ba mươi bảy đạo phong ấn." Tiểu Hùng Miêu đặc ý nói: " Ba mươi bảy đạo phong ấn này hoàn toàn tương liên, dựa theo nguyên lý phá giải bình thường, chỉ cần thi triển ra ba mươi bảy lực lượng khác nhau mới có thể phá hủy, hơn nữa mỗi khi phá hủy một đạo, những phong ấn còn lại bởi vì duyên cớ ảnh hưởng lẫn nhau, phát sinh biến hóa vi diệu, cho nên, đây kỳ thật là gọi là Liên Hoàn Phong Ấn không thể hóa giải."

Huyền Chu Nhi liên tục gật đầu: " Đúng đúng, trước kia có nghe nói qua, gặp phải loại phong ấn tối cao này, chỉ có một loại biện pháp, đúng là người phá giải có năng lực trong nháy mắt phóng xuất ra các loại lực đạo hoàn toàn bất đồng, trong phút chốc đem mấy phong ấn này đồng thời phá sạch, hơn nữa lực lượng không thể sai lầm, nếu không, những phong ấn còn lại ảnh hưởng cho nhau, sẽ biến thành một liên hoàn phong ấn khác, như vậy cho dù là người hạ phong ấn, cũng không rõ ràng làm sao phá được."

Ngọc Hồ gật đầu nói: " Tại ma giới người có thực lực này chỉ có năm đại cao thủ mà thôi, mà đồng thời hiểu được nguyên lý và lực lượng phong ấn có phân tặc, có lẽ cũng chỉ có Tê Bì đại nhân, cho nên loại phong ấn này, kỳ thật là phong ấn chết, mặc dù là Ma Tôn đích thân đến, có lẽ cũng chỉ có thể dùng bạo lực đánh nát mà thôi."

Tiểu Hùng Miêu càng đắc ý, cao cao ưỡn ngực nói: " Người nói sai rồi, kỳ thật còn có người có thể phá được liên hoàn phong ấn, đó chính là ta."

Đến từ Phá Thư phong ấn thuật được xưng vạn pháp đều có thể phá, căn bản không xem tính chất và đặc thù của phong ấn, nói đến kỳ thật là kỹ năng của một đứa ngốc, cho nên liên hoàn phong ấn cho dù có phức tạp cũng vậy, dù sao, Tiểu Hùng Miêu căn bản không biết gì về phong ấn, hần chỉ biết chữ " Phá" nói ra, thì sẽ xong xuôi hết.

Kỹ năng phong ấn như vậy, theo ý nghĩa nào đó mà nói, đích xác còn trên cảnh giới của Tê Bì Nhĩ Bá Cách.

Theo liên tiếp vài tiếng " Phá" nói ra, vây quanh bức tường liên tục truyền đến một tiếng nổ rất nhỏ, Tiểu Khai trừng lớn ánh mắt nhìn xem, chỉ thấy cảnh sắc bên kia lập tức vạn biến, thế nhưng còn có vô số huyền tượng ở trong đó, chia ra vài phút, rốt cuộc " ba" một tiếng, bụi bặm rơi xuống, vách tường bóng loáng biến mất không thấy, hiện ra trước mắt đúng là một tấm vách sắt ngăm đen, dưới vách sắt còn có hoa hồng hoa tím gì nữa, rõ ràng là vô số lưỡi dao sắc bén, cắm dài một loạt trên mặt đất.

Được xưng là liên hoàn phong ấn không thể giải, cư nhiên lại bị Tiểu Hùng Miêu phá rớt.

Tất cả mọi người nhìn thấy âm thầm kinh ngạc, hoa viên ra vẻ bình thản này, kỳ thật bên trong chứa đựng vô số hung hiểm.

" Khai ca, người xem nơi đây." Tiểu Hùng Miêu chỉ vào góc tường phía dưới: " Nơi này có một cái động có thể vào..."

" Nói bậy cái gì." Ngọc Hồ quát: " Chủ nhân làm sao có thể chui lỗ chó..."

Đích xác, phía dưới vách sắt, có một động nhỏ chưa được nửa thước, đúng là lỗ chó, đương nhiên đúng là không biết từ bao nhiêu năm trước, cổ trước động cũng cao hơn một thước, còn tán lác không biết là xương cốt gì.

Tiểu Khai lại không chút do dự gật gật đầu: " Không quan hệ, ta chui."

" Chủ nhân...." Hồ Niệm và Vô Song Vô Đối cùng kêu lên.

" Thật sự không có gì." Tiểu Khai lắc đầu nói: " Ta muốn đi gặp Tiểu Trúc, chui lỗ chó có gì quan hệ, mặc dù là phải qua núi đao biển lửa, cũng muốn đi."

Mọi người vốn có rất nhiều lời muốn nói, nghe xong lời này, tất cả đều nuốt trở về, nhẹ nhàng thở dài.

Nhưng đúng lúc này, đã có một thanh âm phi thường rất nhỏ, phi thường mơ hồ từ dưới lỗ chó truyền tới: " Tiểu Trúc cô nương, cô khỏe chứ?"

Tiểu Khai hoảng kinh!

Đây rõ ràng là thanh âm của đại thiếu gia!

Theo gió truyền đến một thanh âm thanh thúy: " Ta vốn rất khỏe, cảm ơn người, đại thiếu gia!"

Tim của Tiểu Khai bắt đầu phanh phanh nhảy dựng, cả ngừng cũng ngừng không được, thanh âm này...không phải chính là Tiểu Trúc muội muội trong hồn khiên mộng oanh của mình hay sao chứ?

Mọi người người xem ta, ta nhìn người, mỗi người độ lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Chẳng lẽ bên ngoài vách tường này, chính là nơi ở của Trì Tiểu Trúc? Đây thật là quá xảo diệu a.

Mắt mèo của Tiểu Hùng Miêu chuyển vòng vo, vươn ngón trở lên môi, ý bảo mọi người không cần lên tiếng, hắn vươn hai tay ngay miệng lỗ chó làm một động tác, nhất thời một quang giới màu trắng phảng phất như vòng tròn trùm lên miệng động, Tiểu Hùng Miêu nhìn vòng quang giới kia nhẹ nhàng hô một tiếng: " Phong!"

Đây là một trong những kỹ năng của Phá Thư: " Phong ấn.

Cùng phá phong ấn giống nhau, thiết trí phong ấn kỳ thật cũng là một kỹ năng đả ngộ, đối với Tiểu Hùng Miêu vốn không hiểu gì về nguyên lý mà nói, hắn muốn thiết ra phong ấn, chỉ cần làm một việc, thì phải là hô một tiếng " Phong". Một chiêu này cảnh giới thật cổ quái, nếu để cho Tê Bì Nhĩ Bá Cách biết được, có lẽ sẽ trừng ánh mắt, liên tục thở dài.

Tiểu Hùng Miêu quay đầu lại, cười hắc hắc: " Tốt lắm, ta đã che lại thanh âm của động khẩu, bây giờ chỉ có chúng ta nghe bọn họ nói, bọn họ không nghe được chúng ta nói."

Trong lúc còn đang nói, thanh âm bên kia lại truyền tới.

" Tiểu Trúc cô nương, cô vừa mới thức tỉnh, thân thể suy yếu, hay là nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng đi nhiều bên ngoài."

" Hì hì, không quan hệ, kỳ thật ta thích đi ra ngoài một chút, nằm hoài trên giường buồn bực muốn chết, hơn nữa cảnh sắc của hoa viên này cũng được nga."

" Tiểu Trúc cô nương, cô xem trán của cô đã thấm mồ hôi, ta giúp cô lau một chút."

Nắm tay Tiểu Khai siết chặt, sắc mặt bỗng trở nên thật khó coi.

Hoa viên cảnh sắc động lòng người, trước hoa dưới trăng nói chuyện phiếm, cư nhiên còn muốn giúp Tiểu Trúc lau mồ hôi, muốn chơi trò mập mờ? Tiểu Khai nóng đến phát hoảng, giờ phút này, hận không lập tức ôm lỗ tai, miễn phải nghe những lời nói khó thể chấp nhận được.

Cô gái thần thánh trong lòng hắn, nàng thật sự lại cùng một nam nhân khác ngắm hoa dưới trăng được sao chứ?

"Chủ nhân...bình tĩnh một chút." Ngọc Hồ nhẹ nhàng hô một tiếng: "Tiểu Trúc cô nương chỉ vì bị mất trí nhớ mà thôi."

Thanh âm của Tiểu Khai ghen cứng làm cho trong lòng người ta phát chua xót: "Đó là do thần lực tạo thành...ta...ta làm sao phá?"

Thanh âm bên kia rồi lại truyền tới.

"Di, Tiểu Trúc cô nương, cô đang làm gì?" Đây là thanh âm có chút kinh ngạc của đại thiếu gia.

"Người...người không nên đụng ta, ta...tâm tình thật loạn." Thanh âm Tiểu Trúc có vẻ như giấy dựa: "Ta biết...ta là phải gả cho người, nhưng người...người trước tiên không nên đụng ta."

"A a, Tiểu Trúc cô nương đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn giúp nàng lau mồ hôi." Đại thiếu gia cười nói: "Ta không phải muốn chiếm tiện nghi của cô, nhạ, khăn tay đây cô tự lau đi."

"Ta không cần." Tiểu Trúc nói nhanh: "Ta...ta phải đi về rồi. Ta muốn suy nghĩ kỹ lại."

"Nàng muốn nghĩ gì a?" Thanh âm của đại thiếu gia nghe có chút ảo não: "Chúng ta đã sắp thành thân rồi, có chuyện gì nên nói với ta nha."

" Ta không biết...ta không biết..." Thanh âm của Tiểu Trúc có điểm rối loạn: " Ta cuối cùng cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng lại không biết địa phương nào không đúng...ta...ta cần phải một mình yên tĩnh suy nghĩ."

Sau đó là thời gian dài trầm mặc đáng kể.

Tiểu Khai lặng lẽ nhổ ra một hơi dài, chỉ cảm thấy trái tim càng nhảy càng nhanh, nhưng trong thâm tâm nhẩy ra một tia hy vọng mơ hồ: " Chẳng lẽ...chẳng lẽ Tiểu Trúc muội muội của ta...nàng còn có thể nhớ tới ta sao?"

Hồi lâu sau, mới nghe được thanh âm của đại thiếu gia: " Được rồi, ta đưa nàng về."

Thanh âm của Tiểu Trúc rõ ràng đã bình tĩnh trở lại: " Đại thiếu gia, thật xin lỗi."

Đại thiếu gia thật ra biểu hiện thật phong độ: " Không quan hệ, chúng ta đi thôi."

" Ân, người đi trước." Tiểu Trúc dừng lại một chút, nhẹ giọng nói: " Người đừng đi sát ta, có được không?"

Đại thiếu gia rõ ràng bị đả kích thật thâm, qua hồi lâu mới nói: " Chúng ta cùng đi chung, không được hay sao?"

Tiểu Trúc trầm mặc sau nửa ngày, thấp giọng nói: " Thật xin lỗi."

Gió thổi qua rừng cây, truyền đến tiếng vang sa sa, tiếng bước chân rất nhỏ nhẹ vang lên, sau đó dần dần đi xa.

Tiểu Khai buông nắm tay đang siết chặt, chỉ cảm thấy trong lòng là vui mừng, lại là chua xót, nói giọng khàn khàn: " Ta cần đi qua, các người về trước đi."

Tiểu Hùng Miêu dứt đầu nhìn kỹ vào động vài phút, mới quay đầu lại nói: " Khai ca, bên kia còn có phong ấn, ta cùng người đi, giúp người đã thông một con đường để đi gặp Tiểu Trúc cô nương."

Động khẩu đích xác có chút nhỏ, Tiểu Hùng Miêu tuổi còn nhỏ, đầu cũng nhỏ, đi còn dễ dàng, Tiểu Khai thì phải mất chút khí lực, bên kia vừa lúc cũng là hoa viên, bất quá thì lớn hơn bên chỗ Tiểu Khai, trong vườn cũng không vây nhiều hung hiểm cơ quan, Tiểu Khai đi theo phía sau Tiểu Hùng Miêu, Tiểu Hùng Miêu phá đi phần lớn cũng chỉ là chút ít trận pháp vây khốn người như mê tung trận pháp mà thôi, một đường này dù phá cũng nhiều, nhưng đám ma tộc năm mơ cũng không nghĩ đến, thế nhưng không ai có thể phá giải được liên hoàn phong ấn, theo phía sau hoa viên lên vào, hơn nữa đối với phong ấn thuật của Tê Bì đại nhân có sự tin tưởng mù quáng, cho nên không đề phòng một chút nào, Tiểu Khai và Tiểu Hùng Miêu một đường thuận tiện, trực tiếp đi tới dưới lầu của Tiểu Trúc.

Nơi này là một mảnh rừng trúc cao ngất, trong rừng trúc là một tòa lầu trúc hai tầng có vẻ phiêu dật mà cao ngất, bên trên mái nhà có một viên dạ minh châu cực lớn, mặc dù bây giờ còn sáng, nhưng vẫn nhìn thấy hào quang nhàn nhạt bắn về phía bầu trời, Tiểu Hùng Miêu nhìn không được le lưỡi, quay đầu lại nói: " Khai ca, thứ này chính là vô giới chi bảo a, xem ra Tiểu Trúc cô nương được đãi ngộ không tệ."

Tiểu Khai cười khố nói: " Con dâu của Bá Cách gia tộc, đãi ngộ đương nhiên sẽ không kém rồi."

Tiểu Hùng Miêu nhanh chóng ngậm miệng, quy củ đi phía trước dẫn đường.

Có lẽ là vì bên ngoài quá tự tin về phong ấn, lầu trúc này hoàn toàn không thiết phòng, ngoại trừ mấy ma phó(người hầu) lui tới, cơ hồ nhìn không thấy người ngoài, đại thiếu gia đang đứng một mình trước lầu, hai tay nắm chặt, thoạt nhìn thật ra có chút ý vị cô tịch, hăn ngẩng đầu nhìn lên

cửa sổ bên trên, sắc mặt có chút cô đơn, kinh ngạc nên hồi lâu vẫn không có nhúc nhích chút nào.

Tiểu Khai và Tiểu Hùng Miêu không dám thở, dán sát sau một khối tảng đá ngoài rừng trúc, dán chặt đến nỗi chân tay cũng tê rần, mới nghe được đại thiếu gia phát ra một tiếng thở dài, sau đó xoay người chậm rãi tiêu sái.

Hai người đợi cho đại thiếu gia đi xa, lúc này mới nhẹ chân nhẹ tay đi lên lầu, một chân bước lên thang lầu, nhất thời "chi nha" một thanh âm vang lên, hai người lại càng hoảng sợ, còn chưa kịp ẩn núp, chợt nghe bên trên truyền đến thanh âm có chút tức giận của Tiểu Trúc: "Đại thiếu gia, người không tuân thủ ước định, như thế nào còn trở lên?"

Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, bước một bước ẩn vào trong khe hở của bên dưới thang lầu, nhìn Tiểu Hùng Miêu mấp máy môi.

Tiểu Hùng Miêu ngạnh da đầu đi lên vài bước, ấp úng nói: "Trì...tiểu thư...tiểu nhân là người hầu mới tới, muốn hỏi tiểu thư...ân, có muốn ăn gì không?"

"Hi hi, người thật là kỳ quái, bây giờ ăn gì chứ." Tiểu Trúc cười khê đứng lên: "Nhìn hình dáng người tuổi rất nhỏ, hình như là một con hùng miêu, đúng hay không?"

Tiểu Hùng Miêu đỏ mặt, nhanh chóng gật đầu: "Tiểu thư thật thông minh, bản thể của tiểu nhân đúng là hùng miêu, cái kia...kia nếu tiểu thư không ăn gì, tiểu nhân xin cáo lui trước!"

"Đừng nóng vội." Tiểu Trúc lắc lắc cười rộ lên: "Vừa lúc không có việc gì, chúng ta tâm sự đi."

Tiểu Hùng Miêu quả thực muốn khóc, ấp úng nói: "Nhưng...nhưng tiểu nhân..còn phải về phục mệnh chủ nhân."

" Ờn, được rồi, ta muốn hỏi người một vấn đề thôi." Tiểu Trúc nói: " Người tên là gì, từ đâu tới, còn có, cha mẹ người là ai?"

Tiểu Khai khẽ run lên, cũng không biết là tư vị gì. Vấn đề này, đúng là vài ngày trước lúc ở thần khí điện phủ hần đã hỏi Tiểu Trúc, không nghĩ tới nàng vẫn còn nhớ rõ.

Gáy của tiểu Hùng Miêu đầm mồ hôi, nói: " Tiểu nhân gọi là Ngọc Hồ, từ tu chân giới tới, ách...tiểu nhân là khí vật thành yêu, không có cha mẹ."

" Ha ha, người gạt người." Tiểu Trúc cười thật thanh thúy: " Người rõ ràng là hùng miêu, sao lại là khí vật thành yêu, nói dối cũng không biết nga."

" Ta...ta là hùng miêu, không không không, ta là dạ hồ..không đúng, ta...ta là bạch ngọc dạ hồ." Tiểu Hùng Miêu mồ hôi hột rơi xuống: " Kỳ thật ta..ta là..." Trong đầu hần một đoàn rối loạn, bật thốt: " Ta là Nghiêm Tiểu Khai!"

Tiểu Trúc bỗng nhiên ngây người, sau một lúc lâu, phảng phất mất hứng nói chuyện, thở dài, nói: " Người lại gạt ta, ta thấy qua Nghiêm Tiểu Khai, bất quá ta nghĩ người kia cũng không phải thật sự là Nghiêm Tiểu Khai, ta cuối cùng nghĩ thấy, ta thấy qua hần...bỏ đi, nói với người nhiều như vậy để làm chi, người trở về phục mệnh đi."

Tiểu Hùng Miêu gật gật đầu, cả lời cáo từ cũng không nói, như muốn lẩn luôn xuống lầu, nhìn Tiểu Khai ra dấu, ý tứ như nói: " Ta về trước." Rồi chạy nhanh.

Tiểu Khai núp dưới thang lầu, nghe bên trên có vài tiếng thở dài, chậm rãi ngồi xuống.

Vài ngày kế tiếp, Tiểu Khai mỗi ngày đều trộm đến xem Tiểu Trúc, thân thể Tiểu Trúc khôi phục rất nhanh, sắc mặt càng lúc càng hồng nhuận, mấy

ngày nay khí trời tốt lắm, ban ngày nàng ngồi nơi ghế dựa, ngồi dưới lầu thường thức phong cảnh.

Đại thiếu gia nhìn thấy cũng không nản chí, vì muốn lấy lòng Tiểu Trúc, rõ ràng từ nơi khác đem ghế dựa xuống dưới lầu, lại chuyển giường hàn ngọc xuống đặt bên dưới, lại ra lệnh cho người hầu làm sạch một mảnh đất trống, xây một cái đình không lớn lắm, phối hợp với rừng trúc bốn phía, xa xa hoa hồng và hoa viên lại thêm suối nước, như vậy thứ nhất, nơi này giống như một nơi sơn thủy cho thi nhân ngâm vịnh, nơi tuyệt giai cho rượu thơ ca xướng.

Duy nhất làm cho đại thiếu gia buồn bực chính là, Tiểu Trúc thủy chung đối với hắn có điểm bài xích, không muốn cho hắn đến gần sát, ngay cả đụng chạm cũng không cho, đại thiếu gia mỗi ngày hình dáng đều buồn bực, trước mặt Tiểu Trúc lại bày ra khuôn mặt tươi cười, Tiểu Khai liên tục nhìn nhiều ngày, cũng không thể không thừa nhận, người này đối với Tiểu Trúc đích xác rất chân tình.

" Nhưng Tiểu Trúc muội muội là của ta." Tiểu Khai cắn răng hạ quyết tâm: " Cho dù là phân thân toái cốt, ta cũng không đem Tiểu Trúc tặng cho bất luận kẻ nào."

Làm cho Tiểu Khai không nghĩ tới chính là, tam thiếu gia đã thăm qua Tiểu Trúc một lần, hắn nằm trên giường, thoát nhìn là hình dáng như trọng thương phải chết, bị bảy, tám ma vô sĩ khiêng đi tới, Vũ Ca tiểu thư đi bên cạnh, vẻ mặt không tình nguyện.

Tiểu Trúc đối với tam thiếu gia căn bản không có chút ấn tượng, đã không có lời gì để nói, mặc dù tâm địa thiện lương đầy tổ dường đã tạo thành tính cách giúp cho nàng cũng ôn nhu lời nói, nhưng tam thiếu gia ngay cả nói cũng không nói được, làm gì còn chuyện để nói với nhau.

Đáng thương cho tam thiếu gia, vì Tiểu Trúc bị thành như vậy, nhưng bây giờ cả nhận thức mà Tiểu Trúc cũng không biết hẳn, về mặt tam thiếu gia trong mắt Tiểu Khai thấy được rõ ràng, là hẳn tuyệt vọng.

Một ngày ánh mặt trời rất tốt, Tiểu Trúc vẫn như lệ cũ ngồi trong đình, đại thiếu gia không nề hà ngồi bên ngoài, không chuyện tìm chuyện nói: "Tiểu Trúc cô nương, ta biết nàng đối với ta không vừa lòng, trong lòng ta thật sự có điểm tò mò, trong mắt nàng, rốt cuộc là thích nam tử như thế nào?"

Tiểu Trúc có chút ngẩng mặt lên, hai má trắng như bạch ngọc dưới ánh mặt trời càng trắng đến trong suốt, Tiểu Khai ngồi ở bụi cỏ xa xa, nhìn thấy người ngọc trong lòng, nhin không được lại có chút ít thất thần.

"Người ta thích..." Tiểu Trúc có điều suy nghĩ nghiêng đầu, nhìn thấy bàn trúc, có chút nở nụ cười: "Kỳ thật, ta chỉ muốn một người thiện lương, thuần phác nam hài tử, hẳn cũng không lợi hại, nhưng thời điểm hẳn nhìn thấy ta gặp nguy hiểm, không để ý hết thảy tới cứu ta, biết rõ chính mình bị đánh cho mặt mày xanh tím vẫn không lùi bước..."

Ánh mắt Tiểu Khai có chút hoảng hốt, nhin không được nhớ tới thật lâu khi trước, khi đó, mình tay không tắc sắt đứng ngay trước mặt kính râm ca, ngăn trở cho Tiểu Trúc ở mặt sau, sau đó bị một quyền đánh cho mắt nổ đom đóm, máu mũi tuôn trào.

"Hẳn cũng không thông minh, nhưng hẳn lại làm hết thảy nhìn qua có vẻ buồn cười, dùng biện pháp có lẽ nhằm chán trợ giúp ta, dù là hẳn cái gì cũng làm không được, hẳn cũng nguyện ý tận tâm hết sức làm cho ta vui vẻ, làm cho ta hạnh phúc..."

A a, là như thế này sao? Tiểu Khai có chút tự giễu nở nụ cười. Ngày đó, vì muốn đến nhà Tiểu Trúc, hẳn ở trước mặt ba yêu quái giả mạo máy tính thần tính, ở trước mặt Thập Thất làm bộ mình là quý nhân, nếu không phải

Tiểu Quan bỗng nhiên xuất hiện, có lẽ mình và Tiểu Trúc đã bị yêu quái ăn tươi rồi!

Thực buồn cười, đúng hay không? Nhưng...nhưng lúc ấy, đích thật là toàn tâm toàn ý muốn hỗ trợ a...

" Nếu gặp được nguy hiểm, hắc sẽ chủ động nhảy ra gánh chịu trách nhiệm, hắc luôn đem ta hộ ở phía sau, không cho ta bị thương, kỳ thật, hắc chính mình bị thương rất nặng rất nặng, nhưng cũng không hề nghĩ ngợi đến chuyện này."

Chuyện này có chút miễn cưỡng a, hắc hắc, Tiểu Khai lắc đầu, nhin không được nhẹ nhàng nở nụ cười: nha đầu ngốc, ngày đó tranh giá, ta cũng là vì mình nga, đừng nghĩ ta không lưu bước, ta cũng không vĩ đại như vậy.

" Hắc có điểm ngốc lý ngốc khí, rõ ràng ám chỉ mà cũng nghe không hiểu, rõ ràng là bị chê cười cũng giải thích không ra, thế nhưng hắc thiệt tình chân ý, biết nên khóc thì khóc, nên cười thì cười, hắc đúng là một người, vô cùng chân thật, hắc đem hết thân lộ ra trước mặt ta."

Tiểu Khai nháy mắt mấy cái, chỉ cảm thấy có gì đó ướt át hạ xuống, rơi xuống bụi cỏ.

" Ân, vậy được rồi, nói cho người một bí mật, kỳ thật ta là một không gian ma pháp sư, ta biết di động trong nháy mắt nga."

" Tốt lắm nha, bây giờ nàng di động đến bên người ta đi."

" Tiểu Trúc, ta rất muốn nàng!"

" Tốt lắm ba, xem người có thành ý như vậy, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người."

" Thật hay giả?"

" Ngu ngốc, vậy còn đoán không ra sao, mau mở cửa cho ta a!"

Ta thật sự ngốc lắm hay sao? Kỳ thật, ta chỉ là quá để ý nàng, nàng chiếm cứ toàn bộ tâm tư ta, ta làm sao còn có nhàn hạ đi hỏi vấn đề khác, nàng có rõ hay không chứ...

" Hắn có đôi khi thực xúc động, biết rõ chuyện không thể làm, nhưng nhất định muốn làm, nếu có người muốn hại ta, mặc dù cần đối nghịch với toàn thế giới, hắn cũng tuyệt đối không lùi bước, hắn có đôi khi đã thực cố chấp, hắn nghĩ hết thảy trên thế giới đều không trọng yếu như ta, ta không muốn hắn như vậy, nhưng...nhưng nếu hắn làm như vậy, ta cũng sẽ thực vui vẻ a."

Kia một ngày hoàng sa gào thét, kia một ngày Thục Sơn chấn động, kia một ngày ta và Diêu Viễn Khinh Hồng trở mặt thành cừu, đơn độc đối diện thiên hạ tu chân, kia một ngày ta phảng phất là ác ma, ta đem Sa Mạc Quân Chủ sửa trị phục phục thiếp thiếp, ta còn nói với chương môn sáu phái: " Qua khỏi ranh giới này, diệt tộc!"

Kia không phải là ta ngày thường, kia phảng phất hoàn toàn là một người khác, nhưng nàng có biết hay không, mỗi người đều có điểm yếu, nàng chính là điểm yếu của ta!

Tiểu Trúc vẻ mặt càng phát ra say mê, phảng phất còn muốn nói thêm, đại thiếu gia đã kêu to lên: " Không phải đâu, nàng thích loại người này sao, một tên không có bản lĩnh gì, Tiểu Trúc cô nương, tâm tính này của nàng có điểm không đúng a!"

Thanh âm Tiểu Trúc dừng lại, dùng sức hít mũi, nghe vào, hình dáng như có chút ghen ngạo, nhẹ nhàng cúi đầu, cũng không trả lời đại thiếu gia nói.

Đại thiếu gia nhảy lên, dùng sức vỗ vỗ ngực, cười nói: " Bằng quyền thế địa vị của Bá Cách gia tộc chúng ta, ai dám khi dễ nàng, ta lập tức triệu tập

cao thủ gia tộc đi diệt cả nhà hần, nếu nàng gặp được khó khăn, ta sẽ giúp nàng giải quyết toàn bộ, còn có a, ta thật thông minh, nàng có gì muốn ám chỉ, ta khẳng định nghe đều hiểu hết. Hơn nữa, ta có thể vì nàng đối kháng với toàn thế giới, dù sao lão tử là con trai của một trong năm đại cao thủ đứng đầu ma giới, ngoại trừ rồng đen và ma tôn mấy lão gia kia ra, chúng ta không sợ trời, không sợ đất đâu, ha ha ha ha."

Đại thiếu gia nói được vô cùng cao hứng, chỉ cảm thấy hào mại vô cùng, nhin không được cười ha ha, Tiểu Trúc ngẩng đầu liếc mắt nhìn hần, vẻ thất vọng trong mắt càng phát ra nặng nề, có chút lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lại cúi đầu.

Đại thiếu gia cười hồi lâu, cúi đầu lớn tiếng nói: " Tiểu Trúc cô nương, nàng nghĩ thấy thế nào?"

Tiểu Trúc miễn cưỡng cười cười, gật gật đầu, cũng không nói chuyện.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 6: Gia Tộc Nhị Thiếu

Đại thiếu gia hứng chí, lại nói: " Tiểu Trúc cô nương, hôm nay đã nói đến chủ đề này, chúng ta rõ ràng đã tâm sự nhiều, để ta giúp nàng sửa đổi ý nghĩ một chút, nàng nói thích nam tử có gương mặt thế nào a."

Hứng thú nói chuyện của Tiểu Trúc đã hoàn toàn không còn, cũng không nguyện làm trái ý tốt của người khác, miễn cưỡng tự hỏi một chút, cười nói: " Dung mạo rất khó miêu tả, ta vẽ cho người xem."

Đại thiếu gia liên tục gật đầu: " Không thành vấn đề."

Tiểu Trúc đứng lên, đi đến trong rừng trúc, từ trên mặt đất nhặt một cành trúc, bắt đầu vẽ.

Về mặt đại thiếu gia ngoài ý muốn: " Không thể tưởng được nàng còn có thể vẽ, oa, còn vẽ tốt như vậy!"

Tiểu Trúc cười yếu ớt không nói, ước chừng vẽ được năm phút, lúc này mới ngừng tay, đứng trước mặt bức họa quan sát hồi lâu, lắc đầu nói: " Đại thiếu gia, ta vẽ dung mạo này, có lẽ chỉ giống sáu bảy phần, có chút chi tiết tỉ mỉ, ta không nhớ ra."

Đại thiếu gia ngạc nhiên nói: " Cách nói này của nàng thật ra có điểm kỳ quái, chẳng lẽ người mà nàng thích có gương mặt thế nào mà nàng cũng nghĩ không ra sao?"

Tiểu Trúc cũng không gạt hăn, lắc đầu nói: " Trong đầu ta vẫn có một người, một cái bóng mơ mơ hồ hồ, cũng không phải trống rỗng hư cấu, người xem thì biết."

Đại thiếu gia có hứng thú đến gần xem, Tiểu Trúc nhanh chóng bỏ ra xa vài bước, xa xa tránh khỏi đại thiếu gia.

Đại thiếu gia đã có thói quen nhìn cách biểu hiện này của nàng, cũng bất chấp thương tâm, chăm chú nhìn bức họa trên mặt đất, một bên xem một bên lắc đầu nói: " Không được, không được, lông mày này quá bình thường, cũng quá nhạt, người này không có tâm chí tiến thủ, ánh mắt cũng không có thần, nàng xem ánh mắt của ta, uy áp cỡ nào, đám ma tộc cấp thấp của ma giới khi gặp ta đều phát run, nàng nhìn xem cái mũi này, cái mũi phải cao mới tốt, loại mũi phổ thông bình thường này, thực không có tính cách nha, ai yêu, miệng còn nhỏ, vậy thì không được a, miệng lớn mới có thể ăn, lão nhân thường xuyên nói với chúng ta, muốn làm người trên người, muốn có dục vọng, có tâm thẳng bại, có xâm lược dục vọng và giữ lấy dục vọng, mà ăn cái gì, dục vọng thể hiện trước mắt, nàng nhìn xem khuôn mặt ta, mới là điểm hoàn mỹ của cao đẳng ma tộc có tiền đồ. Nàng vẽ người này, chắc chắc...ta thật không biết nên nói như thế nào mới tốt, nhất định bình thường, một kẻ vô tích sự chẳng làm nên trò trống gì a!"

Tiểu Trúc chỉ mỉm cười, cũng không phản bác. Đại thiếu gia nhìn bức vẽ nửa ngày, nhìn thấy Tiểu Trúc không nói lời nào, cũng cảm thấy không có gì thú vị, cùng Tiểu Trúc hàn huyên qua loa vài câu rồi rời đi.

Tiểu Trúc nhìn thấy đại thiếu gia đi xa, lúc này mới bước trở lại trước bức họa, cẩn thận ngắm nghía, đôi mày nhíu chặt, hình dáng như đang cố gắng suy tư, nhưng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng không được, vẻ mặt buồn rầu xoay người đi lên lầu.

Tiểu Khai nhìn xem bốn phía, xác định không ai, lúc này mới nhẹ chân nhẹ tay tiêu sái đi tới, tìm được một gốc trúc to ẩn thân, thăm dò nhìn bức

họa trên mặt đất, vừa nhìn thấy, chỉ cảm thấy như giữa ngực bị trúng cây chùy nặng, trong đầu nhất thời "oanh" một tiếng, "ba tháp" một tiếng, cây trúc thô to như vậy mà bị tay hắc bóp mạnh nứt vỡ.

Nguyên lai bức họa kia, mặc dù chỉ là một hình dáng mơ hồ, nhưng đúng là hình dáng của Nghiêm Tiểu Khai!

"Nguyên lai trong lòng Tiểu Trúc...thủy chung vẫn có ta, nàng mặc dù không nhớ rõ ta, mặc dù bị Cửu Thiên Thần Lực che lại trí nhớ, phú dư sức mạng, nhưng...nhưng trong lòng nàng chính thức thích, tự đầu tới cuối chỉ có ta a..." Tiểu Khai hít dài một hơi, nuốt ngược nước mắt sắp rơi xuống trở về, điều chỉnh tâm tình, nhẹ chân nhẹ tay lui trở về.

Việc chuẩn bị hôn lễ của Bá Cách gia tộc tương đương phức tạp, bởi vì Tiểu Trúc mang vào Cửu Thiên Huyền Nữ hải phong ấn hơn mười ngàn năm, cho nên đại thiếu gia đã thuận lý thành chương trở thành người thừa kế tộc trưởng gia tộc, mặc dù Tê Bì Nhĩ Bá Cách từng xem trúng tam thiếu gia, nhưng lựa chọn của thần không thể nào cự tuyệt, cho nên hôn lễ lần này đồng thời cũng là nghi thức kế nhiệm tân tộc trưởng, như vậy thứ nhất, còn phiền toái hơn hôn lễ bình thường, bận rộn không biết bao nhiêu ngày, vừa chuyển mắt, lại một tuần trôi qua.

Bởi vì có động khẩu kia, Tiểu Khai cũng không làm nháo nữa, Tê Bì đại nhân nghe người hầu hồi báo, nghe thấy Tiểu Khai không hề làm khó, cũng nhẹ nhàng thở ra, hắc vận vận không thể tưởng được, ngàn phòng vận phòng lại trộm trong nhà khó phòng, Tiểu Khai lại từ hậu hoa viên của mình mà đi, mỗi ngày đều ở xa xa nhìn ngắm Trì Tiểu Trúc.

Tiểu Khai cũng không phải không muốn cùng Tiểu Trúc gặp mặt, chỉ là lo lắng Tiểu Trúc không nhớ rõ mình, ngược lại cứ nhớ rõ sức mạng của Bá Cách gia, vận nhất đem hành tung của mình nói cho đại thiếu gia, có lẽ sẽ xảy ra sai lầm, hắc nghĩ tới nghĩ lui, cùng với mạo hiểm, nếu làm như vậy

có thể mất luôn cơ hội nhìn thấy Tiểu Trúc, còn không bằng xa xa ngắm nhìn, thủ hộ, ít nhất...được thêm một ngày thì tính một ngày.

Ngày hôm đó, Tiểu Khai nằm trong bụi cỏ, đang nhìn Tiểu Trúc đứng xa xa, chợt thấy đại thiếu gia từ ngoài viện nhẹ nhàng đi tới, nhìn Tiểu Trúc gật gật đầu, cười nói: " Hắc, Tiểu Trúc, ta đến chậm."

Tiểu Khai có chút cau mày, thầm nghĩ: " Bình thường đại thiếu gia đâu có nói lời như vậy?"

Bên kia Tiểu Trúc cũng nói: " Là đại thiếu gia đó sao?"

Đại thiếu gia sang sảng cười rộ lên: " Tiểu Trúc muội muội, nàng sắp gọi ta là phu quân rồi, sao còn hỏi thế này? Chẳng lẽ bây giờ đã nghĩ muốn nghiệm mình thân thiết hay sao?"

Lời này càng cợt nhả, cùng ngữ khí ngày thường của đại thiếu gia không giống nhau, Tiểu Khai cảm thấy kỳ quái, nhin không được ngẩng cao đầu nhìn, hình dáng dung mạo của đại thiếu gia, ai ngờ đại thiếu gia cảnh giác, xoay quay đầu, ánh mắt như điện nhìn qua hướng Tiểu Khai.

Tiểu Khai cả kinh không phải chuyện đùa, nhanh chóng lùi đầu về, ngừng thở, một cử động cũng không dám.

Hoàn hảo chỗ hẩn ẩn thân bị Tiểu Hùng Miêu phá hết phong ấn, lại lần nữa phóng thích ra phong ấn thanh âm và ánh mắt trợn phấp, đại thiếu gia chỉ liếc mắt nhìn, không phát hiện cái gì, lại quay đầu về.

Xa xa vang lên thanh âm của Tiểu Trúc: " Đại thiếu gia, trên tay người là cái gì?"

Đại thiếu gia cười nói: " Đây là vũ sĩ trong gia tộc mới đem về Long Tiên Dịch, là bổ vật trân quý, ta đặc ý cầm đến một ít đưa cho nàng uống."

Tiểu Trúc nói: " Vậy đa tạ, người đặt cái chai trên giường, ta tự mình đi lấy."

Đại thiếu gia cười ha ha: " Vậy không phải phiền phức hay sao, Tiểu Trúc muội muội, nàng đi tới, để vi phu giúp nàng uống đi."

Tiểu Trúc trầm mặc một lát, đột nhiên nói: " Người có nhớ ước định của chúng ta bảy ngày trước tại hoa viên không?"

Đại thiếu gia ngẩn người, cười nói: " Nga, đương nhiên nhớ rõ, lời tình yêu dưới trăng ngắm hoa, nàng từ nay về sau muốn nghe thì được mà, chẳng lẽ bây giờ lại muốn nghe nữa?"

Tiểu Khai nghe được suýt chút nữa kêu ra tiếng, không hề nghi vấn, đại thiếu gia này là tên giả danh!

Quả nhiên thanh âm của Tiểu Trúc nghiêm lệ, lớn tiếng nói: " Người không phải đại thiếu gia, người là ai?"

Đại thiếu gia ngạc nhiên nói: " Ta không phải là đại thiếu gia còn là ai, Tiểu Trúc muội muội, mấy ngày nay chúng ta luôn gặp nhau âu yếm, chẳng lẽ nàng ngay cả ta cũng nhận không ra sao?"

Thanh âm của Tiểu Trúc càng nghiêm lệ, cả giận nói: " Ta cùng đại thiếu gia ngay cả góc áo còn chưa chạm tới, làm sao tới chuyện âu yếm, người rốt cuộc là ai? Làm sao đến được đây?"

Đại thiếu gia nhất thời trầm mặc, xa xa truyền tới thanh âm di động bước chân, Tiểu Khai lặng lẽ lộ đầu ra, chỉ thấy chân của Tiểu Trúc không ngừng, muốn chạy ra xa, nhưng thân hình của đại thiếu gia như quỷ mị, chỉ chợt lóe, đã che trước mặt Tiểu Trúc, hắc hắc cười lạnh: " Nguyên lai là vị ca ca uất ức của ta ngay cả góc áo của nàng còn chưa chạm tới, thật sự là vô dụng."

Tiểu Trúc vừa sợ vừa giận, nói: " Người là đệ đệ hử? Chẳng lẽ người là nhị thiếu gia?"

" Đúng vậy, ta là nhị thiếu gia, Bá Cách Vũ Dạ!" Người này quả nhiên là nhị thiếu gia, chỉ thấy hắn đưa tay lên, nhất thời cầm lấy cái chai Long Tiên Dịch trong tay " ba" một tiếng ném lên mặt đất, nước chảy ra, một cỗ dị hương bay lên: " Nếu nàng đã nhận ra ta, thì bình Thiên Ma Tiêu Hồn Thủy này không còn dùng được nữa."

Tiểu Trúc lui bước, gương mặt trắng bệch cả kinh, nói: " Người muốn làm gì?"

" Ha ha ha ha, ta mang theo chiếc bình có thể làm cho ngàn ma nữ xuân tâm nhộn nhạo, ta còn làm gì? Chẳng lẽ nàng nhìn không ra sao?" Nhị thiếu gia cười ha ha, ánh mắt trở nên sắc bén mà dữ tợn: " Đã dùng mềm không được, thì dùng cứng, vô luận như thế nào, hôm nay cũng phải bỏ lại mầm móng của Bá Cách Vũ Dạ ta trong cơ thể nàng!"

Tiểu Trúc vốn thập phần khẩn trương, nghe nói như thế, ngược lại tỉnh táo xuống tới, nói: " Vì cái gì?"

" Bởi vì tộc trưởng Bá Cách gia tộc, vốn nên là ta!" Tâm tình của Vũ Dạ xem ra đã không thể khống chế, rống lớn lên: " Nàng có biết lão gia tử vì sao muốn cho vị đại ca uất ức phế tài làm tộc trưởng? Tất cả đều vì nàng! Vì nàng a!"

Thần thái của Tiểu Trúc trở nên trầm tĩnh như băng tuyết, chỉ thoáng suy tư một chút thì hiểu được: " Có phải bởi vì ta mặc vào Cửu Thiên Huyền Nữ hài?"

" Đúng vậy!" Nhị thiếu gia nghiêng răng nói: " Vũ Quả tên phế nhân kia, cư nhiên có lá gan mạo hiểm cả đời không cưới để cho nàng mang vào Cửu Thiên Huyền Nữ hài, loại cơ hội này đã vạn phần một trong là không có, không ngờ để cho hắn thành công rồi, bây giờ cả lão gia tử cũng không có

biện pháp, hẳn tiếp chương Bá Cách gia tộc, là chỉ ý của Cửu Thiên Huyền Nữ. Ta và tam đệ hơn mười năm minh tranh ám đấu, đến đây phải nhường cho tên phế tài đại ca tiếp chương gia tộc, ta...ta sao có thể cam tâm!"

" Cho nên, người muốn cho ta mang cốt nhục của người?" Tiểu Trúc cười lạnh nói: " Sau đó, người có thể nói với Tê Bì đại nhân, người mới là người nên thành thân với ta?"

Nhị thiếu gia hung hăng trừng Tiểu Trúc, cả ánh mắt có chút ít đỏ lên, bắn ra hào quang như con ác lang.

Hắn mặc dù có gương mặt giống hệt đại thiếu gia, nhưng tính cách điên cuồng hơn rất nhiều, toàn thân phảng phất như tản mát ra cỗ hơi thở nguy hiểm, Tiểu Khai vạn phần khẩn trương, nhìn không được trộm móc ra Vạn Uẩn Bình, nghĩ thầm: " Nếu hắn dám mạo phạm Tiểu Trúc, ta liều mạng bị Tê Bì Nhĩ Bá Cách phát hiện, cũng phải xử lý hắn rồi nói sau!"

Thần thái Tiểu Trúc càng bình tĩnh, cười nói: " Người cũng biết Tê Bì đại nhân cũng không phải đũa ngọc, người nghĩ hắn thật sự để cho người làm tộc trưởng hay sao? Chỉ ý của thần lựa chọn đại thiếu gia, đây là không thể thay đổi được, có lẽ Tê Bì đại nhân duy nhất có thể làm là đem người giết chết diệt khẩu, để che giấu chuyện xấu lớn nhất của Bá Cách gia tộc."

Nàng ung dung nhìn nhị thiếu gia: " Người hãy ngẫm lại, người làm như vậy rốt cuộc có ý nghĩa hay không."

Hai chân nhị thiếu gia gắt gao dán chặt trên mặt đất, cả thân thể có chút nhón lên, giống như một con ác lang tùy lúc đều muốn nhảy lên đả thương người, hai mắt hắn gắt gao giương mắt nhìn Tiểu Trúc, thần thái ngay lập tức vạn biến.

" Người đi đi." Tiểu Trúc thở dài: " Bây giờ người rời đi, ta cam đoan chuyện hôm nay ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, từ nay về sau, chúng ta là người một nhà."

Nhị thiếu gia toàn thân kịch liệt run rẩy, thoát nhìn đang làm ra một lựa chọn vô cùng gian nan, tíc tíc qua vài phút, hần bỗng nhiên ngẩng đầu lên, phát ra "ngao ô" một tiếng rống, cả giận nói: "Thiếu chút nữa đã bị người lừa, xú nữ nhân, người vừa nhìn ra cửa, có phải là muốn kéo dài cho đại ca đi tới cứu người?"

"Không sao cả." Tiểu Trúc khẽ cười nói: "Dù sao ta nói đều là sự thật, hôm nay người đối với ta vô lễ, chỉ có trăm hại mà không một lợi, cần gì phải làm?"

"Sai." Ánh mắt nhị thiếu gia bắt đầu trở nên tham lam, nhìn khuôn mặt của Tiểu Trúc, thể thái vô cùng mạn diệu, thở dốc nặng nề: "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, loại nữ nhân như người, có thể làm cho lão đại và ma luyện sư kia khuynh tâm, hôm nay ta muốn khai mở trước, cấp cho lão đại đỉnh đầu đội nón xanh(cấm sừng)!"

Tiểu Trúc có chút bối rối, lui ra sau một bước, nói: "Người suy nghĩ cho kỹ hậu quả."

"Bỏ mẹ nó hậu quả!" Nhị thiếu gia thân hình cực nhanh, căn bản ánh mắt cũng không kịp, toàn thân chợt lóe, sau một khắc, đã xuất hiện bên người Tiểu Trúc, ôm cánh tay Tiểu Trúc, Tiểu Trúc "nha" một tiếng hừ nhẹ, chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn, một cổ lực lượng mạnh mẽ bá đạo thông qua cổ tay bay nhanh tới, trong phút chốc, nửa người đều run lên.

Giờ phút này vạn phần nguy cấp, Tiểu Trúc hô to: "Từ từ!"

"Người còn muốn nói gì nữa?" Nhị thiếu gia cả giận nói: "Xú nữ nhân, người hôm nay cái gì mà còn chưa dùng tới."

Tiểu Trúc hít sâu một hơi, nói: "Đại thiếu gia đi đâu?"

"Người quả nhiên chờ hần tới cứu người! Ta nói cho người, người đợi không được đâu!" Nhị thiếu gia hung hăng nói: "Hôm nay Ma Tôn bỗng

nhiên mời, lão gia tử mang theo đại ca đã sớm ra khỏi nhà, có lẽ ít nhất phải đi nửa tháng, bây giờ trong Bá Cách gia tộc, ngoại trừ lão tam đã thành phế nhân, chỉ có ta lớn nhất, người nhận mệnh đi!"

Trong mắt Tiểu Trúc lần đầu lộ ra thần sắc sợ hãi, bối rối nói: " Người còn bức ta, ta sẽ tự đoạn tâm mạch, chết trước mặt người, đợi Tê Bì đại nhân trở về, nhìn người làm sao công đạo!"

Nhị thiếu gia cười càng điên cuồng: " Toàn thân người bị Cửu Thiên Thần Lực gia trì, đã trở thành bất tử bất diệt chi thân, người nghĩ muốn chết là chết được sao? Người cứ thử xem a!"

Tiểu Trúc thần sắc dị thường quyết tuyệt, răng cắn môi, cứ nhiên thật sự vận khởi một chút điểm chân khí đáng thương yếu ớt, muốn tự đoạn tâm mạch, nhưng Cửu Thiên Thần Lực quả nhiên cường hãn vô cùng, vẫn ở trong cơ thể nàng, gắt gao phong bế điểm chân khí ở trong đan điền, đừng nói tự vận, dù là muốn làm ra chút nội thương, có lẽ vô cùng khó khăn.

Nhị thiếu gia nhìn thần thái của nàng, trong lòng biết nàng quả nhiên thử qua, thoáng có chút bội phục, nhưng giờ phút này tâm tình điên cuồng, càng nhiều hơn chính là kích thích, cổ dục vọng đã kích thích máu hãn sôi trào, làm sao còn kiềm chế được, giơ lên năm ngón tay, định sờ tới trên mặt Tiểu Trúc.

Tiểu Khai nghe như nội tâm bùng cháy, làm sao còn nhẫn nại được nữa, nhảy lên, hé miệng chuẩn bị quát một tiếng, nhưng vừa mở miệng ra, trong rừng trúc bỗng nhiên hiện lên một đạo ánh sáng chói mắt làm người ta không thể mở mắt ra nổi, sau đó, toàn thân nhị thiếu gia bỗng nhiên căng thẳng, phảng phất như bị đập trúng đuôi, nhanh chóng nhảy dựng lên.

" Hoa lạp!" Một tiếng, đạo ánh sáng phảng phất như ánh sáng kinh thiên, bổ thẳng tới vị trí của nhị thiếu gia, xẹt qua sát cánh tay Tiểu Trúc, bổ ra một đạo dấu vết dài mấy thước trên mặt đất. Định thần nhìn xem, đó là một

thanh trường kiếm sáng chói cắm thẳng vào mặt đất, chuôi kiếm màu vàng đen, vẫn chóp lên ông ông vang dội.

Tiểu Khai nhìn thấy kinh tâm động phách, một tiếng quát chột nuốt trở về, thân hình hạ xuống, một lần nữa nằm dài trong bụi cỏ.

Hoàn hảo tràng cảnh một mảnh hỗn loạn, hân nháy dựng không một tiếng động, lại quá xa, thật ra không làm ai chú ý tới.

"Tiểu muội, người làm gì!" Nhị thiếu gia rống giận: "Ta suýt bị người giết chết!"

Bên ngoài rừng trúc, Vũ Ca tiểu thư mặt ngọc hàm chứa sát khí, mày liễu như sương, đi từng bước một tiến tới, dung nhan của nàng lạnh lẽo, thanh âm càng lạnh hơn: "Ta vốn đã nghĩ giết người!"

Toàn thân nhị thiếu gia tản mát ra uy thế làm cho người ta sợ hãi, xem ra lập tức muốn cùng người chiến đấu sống chết, nhưng Vũ Ca tiểu thư nửa phần cũng không lui nhượng, cặp mắt sắc bén trừng trừng nhị thiếu gia, bàn tay ngọc đặt bên hông, kiếm của nàng còn trên mặt đất, nhưng bên hông còn một thanh kiếm khác, vỏ kiếm điêu khắc hoa văn rồng nằm tinh xảo, hiển nhiên kiếm này không phải vật phàm.

Nhị thiếu gia giằng co thật lâu, cứ nhiên lui ra một bước, lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: "Tiểu muội, trong tay người là cái gì?"

Vũ Ca lạnh lùng cười, đem tay trái vẫn giấu sau lưng đưa ra, trong lòng bàn tay quả nhiên có cái gì, thứ đó gặp gió thì dài, đảo mắt đã dài hơn một thước, chính là Bàn Cổ Phủ!

Sắc mặt nhị thiếu gia trắng bệch, ha ha nói: "Này...đây là..."

"Cha muốn ta cầm là chuyên môn dùng để đối phó người." Ánh mắt Vũ Ca tiểu thư lợi hại như châm nhọn: "Cha nói ông ấy đi rồi có lẽ người sẽ

làm những chuyện mà ông ấy không muốn nhìn thấy, nếu người thực dám làm..." Nàng lạnh lùng nở nụ cười, trầm giọng nói: " Giết người!"

Nhị thiếu gia cả người run rẩy kịch liệt, qua sau nửa ngày, lời nói có chút âm ách: " Cha thực nói như vậy?"

Vũ Ca tiểu thư căn bản không để ý tới hắn, ngược lại nhìn Tiểu Trúc gật đầu, cười nói: " Người không có việc gì chứ?"

" Không có việc gì." Tiểu Trúc nhìn nàng cười khê: " Nhị thiếu gia chỉ là nhất thời xúc động, chuyện này bỏ qua đi."

Vũ Ca tiểu thư cười lạnh nói: " Tự nhiên có thể bỏ qua, hắn không phạm sai lầm, ta sẽ không thể giết hắn, nếu không cha sẽ trách cứ ta."

Nhị thiếu gia nghe được chói tai, nhin không được phần phần hừ một tiếng, nhắc chân định đi, đi chừng mười bước, hốt nhiên quay đầu lại, nhìn Vũ Ca tiểu thư mắg: " Xú nha đầu, người hao tổn tâm tư, không phải là muốn tranh thủ cho lão tam hay sao? Nhưng lão tam thân trúng Phong Ma Khẩu Quyết, đời này coi như là thành phế nhân, người đừng hy vọng hắn có thể khôi phục!"

Vũ Ca tiểu thư tức giận sắc mặt trắng bệch: " Nhị ca, lời của người là ý gì?"

" Ý của ta là gì, chẳng lẽ người không rõ." Nhị thiếu gia dù sao sự tình đã bể, cũng không khách khí: " Người cùng lão tam là một mẹ sinh ra, người tự nhiên hướng về hắn, mẫu thân của lão đại là vợ chính, cho nên lão gia tử sủng ái hắn, chỉ có mẹ ta chết sớm, cha ruột không thương, tự nhiên bị các người khi dễ."

Hắn hận hận nhìn Bàn Cổ Phủ trong tay Vũ Ca tiểu thư: " Thứ này cả đời ta chưa từng sờ qua, người cầm có cảm thấy nặng không?"

Nói cho hết lời, hăn rút cuộc không quay đầu lại, phất tay bỏ đi nhanh.

Mắt thấy nhị thiếu gia đi xa, Vũ Ca tiểu thư lúc này mới nhìn Tiểu Trúc gật đầu nói: " Đã không có việc gì nữa, ta phải cáo từ."

Tiểu Trúc mỉm cười hồi lễ nói: " Hôm nay đa tạ."

Tiểu Khai nhìn thấy kinh tâm động phách, hôm nay nhìn thấy Vũ Ca tiểu thư ra tay, phi kiếm kia vô luận là tốc độ hay là lực độ, đều đã vượt qua mình không biết bao nhiêu bội lần, ngẫm lại trước đó vài ngày mình đùa giỡn nàng, nhin không được có chút sợ hãi, thầm nghĩ: " Nếu cô ta toàn lực giết ta, có lẽ ngay cả một chiêu ta cũng đỡ không được ba..."

Trở lại biệt viện, Tiểu Khai đem chuyện hôm nay kể lại một lần, nói Tê Bì đại nhân và đại thiếu gia đã đi ra ngoài, Ngọc Hồ nói: " Chủ nhân, người còn nhớ không, ngày đó sứ giả của Ma Tô nói, thiên phá, có lẽ Tê Bì đại nhân đúng là vì thế mà đi a."

Tất cả mọi người cảm thấy có lý, thuật phong ấn của Tê Bì đại nhân đệ nhất tam giới, có lẽ đối với việc bổ thiên cũng có chút ích lợi. Tiểu Khai cảm khái nói: " Mấy ngày nay đại thiếu gia vắng mặt, nếu nhị thiếu gia lại đi quấy rối, có lẽ Tiểu Trúc sẽ có nguy hiểm, Vũ Ca tiểu thư cũng không thể suốt ngày thủ hộ, xem ra ta từ nay về sau phải thủ hộ thật lâu bên ngoài mới được."

Hồ Niệm thì thầm: " Chủ nhân, người đã đi sáu bảy canh giờ, vậy còn chưa đủ a?"

" Không đủ, xa xa không đủ." Tiểu Khai lắc đầu, chậm rãi đi vào trong phòng, chỉ để lại mọi người nhìn nhau.

Ngày kế, Tiểu Khai thức dậy sớm hơn trước, một đường đi vào bên ngoài rừng trúc, đã thấy Tiểu Trúc đứng một mình nơi đó, đang đứng nhìn bức họa mấy ngày trước, Tiểu Khai ở xa xa nhìn nàng chăm chú, chỉ thấy

nàng xem hồi lâu, cả động cũng không động một chút, phảng phất có chút nhập thần, Tiểu Khai cảm thấy kỳ quái, đang định nhìn kỹ, bỗng nhiên Tiểu Trúc ngẩng đầu lên, nhìn hướng hắn, xa xa vẫy vẫy tay.

Tiểu Khai tưởng ảo giác, nhin không được xoa xoa ánh mắt, lại nhìn đi.

Tiểu Trúc quả nhiên hướng hắn vẫy vẫy tay, môi có chút mấp máy, phảng phất như đang nói: " Đi tới nha."

Tiểu Khai rất là ngạc nhiên, phải biết địa phương hắn ẩn thân được Tiểu Ảnh gia trì phong ấn của Phá Thư, mặc dù là đại thiếu gia và nhị thiếu gia là cao thủ mà vẫn nhìn không thấy hắn, Tiểu Trúc mắt thường phàm thai, chẳng lẽ có thể nhìn thấy được chính mình?

Tiểu Khai nhin không được đưa tay chỉ chính mình, ý tứ như nói: " Nàng đang nói ta?"

Tiểu Trúc phảng phất như không nhìn thấy động tác của Tiểu Khai, chỉ là xa xa nhìn chăm chú bên này, một lát sau, mới vẫy tay, lần này Tiểu Khai nghe được thanh âm ép thấp của nàng: " Uy, người đi ra đi."

Tiểu Khai cảm thấy cổ quái, vẫn không nhúc nhích nằm xuống, Tiểu Trúc nhìn thấy không có phản ứng, rõ ràng chậm rãi đi tới, mắt thấy càng lúc càng gần, đang đứng cách ba thước với Tiểu Khai, cách gần như vậy, Tiểu Khai phảng phất cả mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng đều ngửi được, ánh mắt nhìn lên, đang dừng trên gương mặt trắng như tuyết của nàng.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 7: Chuyện Kể Từ Đầu

Tiểu Trúc vẻ mặt nghi hoặc, hơi có chút thất vọng, tự nhủ: “Di, chẳng lẽ ta lại nhầm chứ? Hóa ra nơi này quả nhiên không có ai.”

Tiểu Khai tâm lý khẩn trương, lại có chút mâu thuẫn, muốn gọi rớt cuộc lại không dám gọi, giờ phút này gặp lại mà hăn lại phải đi, rớt cuộc nhịn không được, lập tức đứng dậy, thấp giọng nói: “Này Chờ một chút”.

Tiểu Trúc rất phấn chấn, lập tức xoay người lại, ánh mắt đầy vẻ tò mò, vui vẻ nói: “Người mau ra đây nha”.

Tiểu Khai cắn răng, hít một hơi dũng khí từng bước bước ra ngoài phong ấn, thấp giọng nói: “Là ta”.

Tiểu Trúc ánh mắt lập tức sáng lên: “Người là Nghiêm Tiểu Khai!”.

Câu này tuy chỉ có năm chữ đơn giản nhưng đã khiến cho Tiểu Khai vui vẻ không nói lên lời, cười nói: “Nàng còn nhớ rõ ta...”.

Tiểu Trúc nháy mắt, nhịn không được cười khúc khích nói: “Trí nhớ của ta không đến nỗi kém như vậy mà, được rồi, người vì cái gì mà ở nơi này?”.

“Ta Ta” Tiểu Khai gãi gãi đầu, bỗng nhiên nói không ra lời.

“Không có lý do nào để nói hả” Tiểu Trúc khẽ cười nói: “Vậy thì không cần phải nói”

Tiểu Khai vội la lên: “Nàng đừng hiểu lầm, ta không phải không muốn nói cho nàng, nhưng ta chỉ là Chỉ là không biết nên nói như thế nào.....”.

“Không liên quan a”. Với Tiểu Khai trước mặt, Tiểu Trúc cười nói: “Dù sao người đối với ta cũng không có ác ý, như vậy là đủ rồi mà”.

Tiểu Khai cười rộ lên, nhớ lại hồi đó lần đầu tiên cùng Tiểu Trúc nói chuyện phiếm với nhau, nàng đúng là như vậy, âu yếm nhìn nữ hài tử trước mặt, bỗng nhiên phảng phất như không nói chuyện nữa, mà Tiểu Trúc hết lần này đến lần khác thích thú khi nhìn vẻ mặt hân như vậy, trong tích tắc, cảm giác như thời gian trôi qua mấy trăm năm, Tiểu Khai trong lòng có trăm ngàn tư vị, khó có thể nói ra bằng lời.

“Được rồi, vậy người nói cho ta biết, vì cái gì mà từ đầu ta không nhìn thấy người?”.

“Cái này Không thể nói ...”.

“Được rồi, vậy người nói cho ta biết, người vì cái gì mỗi ngày đều tới đây nhìn ta ?”.

“Cái này Cũng không thể nói”.

“Vậy người còn cái gì có thể nói chứ ?”.

“Ta Ta có”.

“Hihi, nói mau, nói mau lên”.

“Ách Ta nghĩ nên hỏi trước một chút, nàng như thế nào mà biết ta ở đây chứ?”.

“Uy, nói chuyện kiểu gì thế?” Tiểu Trúc sờ môi nói: “Người rõ ràng chưa trả lời câu hỏi của ta, thế mà lại đi hỏi lại ta”.

“Được rồi Ta đây sẽ không hỏi nữa”.

Tiểu Khai cười khúc khích, cả chính mình rốt cuộc cũng không hiểu tại sao: “Dù sao.... Dù sao cũng không làm sao cả.”.

“Hỗn đản, ta nói giỡn với người thôi, Tiểu Trúc cười nói: “Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, người xem bên này là có thể hiểu được”.

Tiểu Khai quay lại nhìn, nhất thời giật mình hiểu ra.

Chỗ này, mỗi ngày hăm đi qua, bây giờ bụi cỏ bị ép xuống , hiển nhiên ở đây mỗi ngày đều có người núp.

Nếu tinh tế xem xét, dọc đường này còn có rất nhiều dấu chân, nhất là có mấy bước chân in sâu trên đất, vậy càng thêm rõ ràng hơn.

Mấy cái dấu vết nhỏ này, thị nữ Bá cách gia tộc không phát hiện, Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia, Vũ Ca tiểu thư chưa từng phát hiện, hết lần này tới lần khác Tiểu Trúc để ý mới phát hiện ra.

“Tiểu Trúc”, Tiểu Khai do dự nói: “Nàng thật sự là thông minh, ân, rất lợi hại”.

Tiểu Trúc cười khúc khích, có vẻ đắc ý.

Tiểu Khai bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nói: “Nàng phát hiện nơi này có người, vì cái gì mà không nói cho Đại thiếu gia biết?”.

“Ta nghĩ là không nên nói”. Tiểu Trúc cũng cười: “Dù sao thấy người cũng không có vẻ là có ác ý mà Đại thiếu gia thích hô đá hô giết, nếu ta nói cho hăm, phỏng chừng hăm muốn tìm người ngay lập tức, vậy còn ý tứ gì”.

Tiểu Khai liên tục gật đầu: “Nàng nói quá đúng”.

Tiểu Trúc hai mắt linh động, nhìn vài vòng trên mặt hắn, bỗng nhiên nói: “Người có phải rất sợ bị bọn Đại thiếu gia phát hiện?”.

Tiểu Khai lập tức đứng lên nói: “Vì cái gì mà nàng nói như vậy?”.

“Rất đơn giản a”. Tiểu Trúc nói: “Nếu người không sợ bị phát hiện, cần gì phải lén lút phức tạp như vậy, mỗi ngày tới tới lui lui, mệt chết đi mất a, nơi này là Bá Cách gia tộc trọng địa, một người như người, từ bên ngoài tới với thân phận Ma Luyện Sư, theo lý thuyết không nên tiến đến nơi này mới phải, nếu bị Đại thiếu gia bắt được, ít nhất cũng bị nghi là gian tế”.

Tiểu Khai nói: “Nàng nói như vậy thế nàng nghĩ ta có hay không phải gian tế?”.

Tiểu Trúc quay đầu nhìn hắn, liếc mắt, lắc đầu nói: “Không phải”.

Tiểu Khai nói: “Vì cái gì?”.

“Không vì cái gì cả”. Tiểu Trúc vừa cười vừa nói: “Ta cảm thấy người không giống người xấu, ta cảm thấy nói chuyện với người rất thân thiết, tên của người khiến ta thấy thân thiết, nhưng là hình dáng người hơi có một chút, ừ, hơi có chút không thân thiết”.

Tiểu Khai sững sờ một chút rồi lập tức đi tới.

Giờ phút này hắn đang mặc biến hình y, trang phục chính là một bộ dáng hung thần ác sát, trên mặt hắn một vết sẹo hình con rết nhìn thoáng qua không chỉ là không thân thiết, quả thực là khủng bố tà ác thì đúng hơn. Tiểu Trúc nói lời này đã tôn trọng hắn lắm.

Giờ khắc này, Tiểu Khai bỗng nhiên nhớ tới bức họa nàng vẽ trên mặt đất, hắn bỗng nhiên xúc động mãnh liệt, muốn cởi biến hình y, để Tiểu Trúc nhìn thấy chính bộ dạng của hắn. Kia là hình ảnh nàng đã vẽ xuống a.....

Nhưng ý niệm này vừa thoáng hiện lên trong đầu lập tức bị lý trí đè ép đi xuống. Tiểu Khai thử nói: “Nếu nàng thật thấy ta thân thiết, mỗi ngày qua đây bồi tiếp nàng có được không?”.

“Hay a! Hay a!”. Tiểu Trúc vỗ tay nói: “Ta đang nguyện ý muốn nhờ người nói chuyện phiếm với ta”.

Tiểu Khai chần chờ nói: “Vạn nhất có người đi tới”.

Sẽ không sao, Tiểu Trúc cười nói: “Chúng ta đang ở trên lầu, ngoại trừ Đại Thiếu Gia ở ngoài, người khác sẽ không đi lên đâu, Đại Thiếu Gia muốn lên cũng phải xin phép ta trước, yên tâm đi, bọn họ sẽ không thấy người đâu”.

“Chính là thế, nhưng là”. Tiểu Khai nhú mày, còn đang do dự, Tiểu Trúc đã tiến tới nắm tay áo hắn, miệng nói: “Ta tin tưởng người”.

Tiểu Khai thương cảm trào lên, ngón tay vừa chạm vào đầu ngón tay lạnh lẽo của Tiểu Trúc, nhẹn không được toàn thân run lên, Tiểu Trúc hơi kinh hãi, lùi tay lại, thấp giọng nói: “Thất lễ rồi ”.

“Không, Không quan hệ”. Tiểu Khai kích động nhẹn không được nói: “Kỳ thật Kỳ thật ta Nguyện ý bị nàng Bị nàng lôi kéo”.

“Dừng lại, Dừng lại, Những lời này ta coi như không có nghe thấy”. Tiểu Trúc lập tức cúi đầu, lùi lại từng bước: “Ta là con dâu của Bá Cách gia tộc, người hãy giữ gìn phép tắc”.

Tiểu Khai hơi bực mình, nói giọng khàn khàn: “Ta biết rồi”.

Tiểu Trúc đi ở phía trước, Tiểu Khai theo sau, hai người trong lòng đều không tự nhiên, một lúc lâu yên lặng, Tiểu Khai chợt nhớ tới chính sự, mở miệng nói: “Tiểu Trúc cô nương, nàng thật muốn gả cho Đại thiếu gia sao?”.

“Đương nhiên”. Tiểu Trúc gật gật đầu nói: “Đây là sứ mạng của ta mà”.

“Chính là thế, nhưng là... Nàng rõ ràng không thích Đại Thiếu Gia mà”, Tiểu Khai nói: “Chẳng lẽ nàng lại lấy người nàng không thích sao?”.

“Không nghĩ tới.”

Tiểu Trúc đáp rất kiên quyết: “Ta phải gả cho Đại Thiếu Gia, đây là sứ mạng của ta”.

Tiểu Khai có chút buồn bực, tiếp tục nói: “Vậy, Tiểu Trúc Cô Nương, ta hỏi lại nàng câu này, nàng nhớ rõ cha mẹ mình là ai chẳng?”.

Ánh mắt Tiểu Trúc tối lại, lắc đầu nói: “Ngày đó người hỏi ta vấn đề này, ta một mực suy nghĩ, chính nhưng là ta không nhớ nổi cha mẹ ta là ai”.

“Nàng không thấy như vậy là bất thường chứ?”. Tiểu Khai vội nói: “Mỗi người đều có cha mẹ a, nàng vì cái gì mà không nhớ rõ chính cha mẹ mình?”.

“Ta..... Ta không biết ”. Tiểu Trúc có chút buồn rầu lắc đầu nói: “Bọn họ nói, ta bị mất trí nhớ”.

“Ai nói thế?”.

“Tê Bì đại nhân nói thế”. Tiểu Trúc nói: “Tê Bì đại nhân có nói, trên người ta từng có rất nhiều đạo phong ấn, thương thế rất nặng, là đại nhân ra tay cứu ta, chính nhưng vì trong quá trình chữa trị sinh ra một ít vấn đề, nên ta tự nhiên mất đi trí nhớ”.

Tiểu Khai thầm chửi Tê Bì Bá Cách chó huyết lâm đầu, miệng tiếp tục nói: “Nàng cũng nên hỏi Tê Bì đại nhân một chút, là ai đưa nàng tới nơi này a”.

“Ta có hỏi qua”, Tiểu Trúc thần tình buồn rầu nói: “Đại nhân nói là Tam Thiếu Gia đưa ta trở về, chính nhưng vì thế Tam Thiếu Gia bị mắc chứng bệnh lạ, là gì ta cũng chưa có hỏi hẳn a”.

Được rồi, cho dù hẳn chưa nói linh tinh, Tiểu Khai thầm nghĩ: “Nàng hãy nghĩ lại, nàng bị thương rồi mới được đưa đến Bá Cách gia tộc, nói cách khác, Nàng và Bá Cách gia tộc vốn không có quan hệ nào cả, dựa vào cái gì nàng có cái sứ mạng làm con dâu Bá Cách gia tộc? Cái này nàng biết là nó không hợp lý mà, phải không?”.

Tiểu Trúc hơi co mày vào, qua thời gian lâu, mới có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nói: “Thực không hợp lý lắm, ta..... ta giống như không nghĩ đến a.....”.

Cửu Thiên Thần Lực vô cùng bá đạo, chiếm cứ tâm linh quan trọng của Tiểu Trúc, Tiểu Khai cũng nàng thảo luận đã lâu, vẫn như cũ không có chút tiến triển, mỗi khi nói đến chuyện cũ, Tiểu Trúc bắt đầu mờ mịt, sau đó cả người phảng phất như bị thôi miên, bắt đầu nghĩ thấy hết thảy mọi việc đều là thiên kinh nghĩa địa bình thường.

Đây là Thần lực lượng, ta làm gì có khả năng phá chứ? Tâm tình Tiểu Khai tràn ngập tuyệt vọng, nhìn người ngọc trước mắt cười cười nói nói, thật muốn khóc lớn một hồi.

“ Uy, chúng ta không nói chuyện này nữa, nói điểm khác thì tốt hơn?”. Tiểu Trúc đảo mắt, cười nói: “Người đã đi qua rất nhiều địa phương đúng không?”.

“Đúng vậy Rất nhiều”. Tiểu Khai có chút cảm khái nói ra:”Tu Chân Giới, Ma Giới, Long Chi Không Gian, Nguyệt Bạch Cấm Địa, Hoàng Sơn Đỉnh , Thục Sơn Hầm Không đảo, Côn Lôn Dao Trì, Vong Xuyên Chi Nguyên, Ác Ma Thành, Bá Cách Gia Tộc. Bất tri bất giác nghĩ lại, ta đã đi qua rất nhiều địa phương a.....”.

Mỗi khi hần nói tới một địa danh, ánh mắt Tiểu Trúc lại sáng lên, sau khi nghe hết, liền vỗ tay nói: “Vậy người nói cho ta những kinh nghiệm của người a”.

Tiểu Khai rùng mình: “Kinh nghiệm của ta?”.

“Đúng vậy, đúng vậy”, Tiểu Trúc biểu lộ một bộ dáng đáng thương nói: “Ta địa phương nào cũng chưa từng đi qua, người đó, đi qua nhiều nơi như vậy, nhất định có rất nhiều chuyện có thể kể, nói cho ta nghe đi mà, được không”.

“Ta” Tiểu Khai bỗng nhiên trong lòng vừa động, gật đầu nói: “Cũng tốt, ta tiện nói cho nàng một câu chuyện, là thế này, câu chuyện Vô Tự Thiên Thư”.

Tiểu Trúc ngồi đối diện Tiểu Khai, nói: " Kể đi."

" Chủ nhân của câu chuyện này, tên là Nghiêm Tiểu Khai..." Ánh mắt Tiểu Khai rơi xuống phong linh trên mái nhà, chậm rãi hồi ức, chuyện xưa, một màn rồi một màn, phảng phất như hiện về trước mắt...

" Nghiêm Tiểu Khai cứ như vậy mà yêu cô gái tên Trì Tiểu Trúc, khi đó, bọn họ còn đang trên trần thế, trải qua cuộc sống bình phàm, đi làm, tan sở, khi đó, giữa bọn họ còn một người chức vụ cao hơn, tên là Cổ Chánh Kinh..."

Tiểu Trúc một tay nâng cằm, nghe được nhiều mới mẻ, Tiểu Khai tinh tế nhìn vẻ mặt nàng chăm chú, nhưng chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt nàng chớp động vẻ hiếu kỳ cùng chuyên chú, lại nhìn không ra tâm tình gì khác.

" Uy, Nghiêm Tiểu Khai, chuyện xưa này của người cũng hay thật, nhưng người dùng tên của ta kể chuyện, kỳ thật không lễ phép nga..."

" Uy, Nghiêm Tiểu Khai, Trì Tiểu Trúc trong chuyện xưa của người, có tính cách giống ta nga, hì hì, ta thật không phải đang tự luyện a."

" Uy, Nghiêm Tiểu Khai, tên này không phải là kinh nghiệm chân thật của người đó chứ, ta cảm thấy nhân vật chính rất giống người đó, bất quá người nói hần mi thanh mục tú, vì sao người lại hung thần ác sát như vậy? Hì hì, đừng khổ sở, nam nhân mà, ngoại mạo không trọng yếu."

" Nghiêm Tiểu Khai, sao người khóc, ha ha, kể chuyện mà kể đến khóc, người thật là thú vị."

" A, thời gian qua thật nhanh, Nghiêm Tiểu Khai, ngày mai kể tiếp nga, chuyện này hay lắm, nhớ rõ tới sớm một chút nha, ta chờ người."

Cuộc sống kể tiếp, Tiểu Khai một mực kể cho Tiểu Trúc nghe chuyện xưa(Vô Tự Thiên Thư), chuyện kể rất chậm, rất cẩn thận, Tiểu Khai lần lượt ý đồ từ trên mặt Tiểu Trúc tìm kiếm vẻ mặt khác ngoài sự tò mò, nhưng hần không tìm được một lần nào. Lực lượng của Cửu Thiên Thần Lực cường hần mà bá đạo, Tiểu Trúc nghe lại kinh nghiệm của chính mình, thế nhưng phảng phất như đang nghe một câu chuyện mới lạ. Hết thảy chuyện này, Tiểu Khai xem hết trong mắt, trong lòng lại không biết có tư vị gì.

Cặp tú hài màu đỏ kia, vẫn mang trên chân Tiểu Trúc, phảng phất đời này không còn cách nào cởi ra.

Thời gian như nước ung dung trôi qua, rốt cuộc có một ngày, đương khi Tiểu Khai theo lỗ chó đi tới, thì nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của đại thiếu gia xuất hiện tại dưới lầu.

Đoạn cuộc sống vui vẻ này, cứ như vậy đã xong.

Tiểu Khai không còn dám núp dưới lầu, hần nhanh chóng trở về biệt viện, cơ hồ vừa ngồi xuống, bên ngoài liền truyền đến tiếng cười của Tê Bì

Nhĩ Bá Cách: " Ha ha ha ha, Nghiêm đại sư, lão phu tự mình đến cửa tạ tội!"

Tiểu Khai làm vẻ nghiêm mặt, phát ra một tiếng hừ lạnh nặng nề, đi ra cửa, giọng the thé nói: " Tê Bì đại nhân thân là một trong năm đại cao thủ ma giới, quyền cao chức trọng, ai dám định tội người?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách thoát nhìn tâm tình cũng được, một bên cười dài một bên đi vào viện, lớn tiếng nói: " Có a, đương nhiên là có, Nghiêm Tiểu Khai Nghiêm đại sư, là người có thể định tội lão phu ma."

Thần thái Tiểu Khai như giận dữ, chất vấn: " Người nói, Tiểu Trúc muội muội rốt cuộc thế nào rồi?"

" Còn có thể thế nào?" Tê Bì Nhĩ Bá Cách nói: " Tự nhiên là thành hôn với Vũ Quả con ta, trở thành chánh thê của gia tộc tộc trưởng của Bá Cách gia tộc ta, từ nay về sau mẫu nghi toàn tộc, lãnh đạo Bá Cách gia tộc trùng hưng a!"

" Người!" Gân xanh trên trán Tiểu Khai nổi lên: " Ta đây làm sao bây giờ?"

Tê Bì Nhĩ Bá Cách đi tới, thân thiết vỗ vai hân, cười nói: " Tiểu nữ Vũ Ca đã xưng khuynh quốc khuynh thành, chỉ cần người hiệp trợ ta phá đi Phong Ma Khẩu Quyết, ta sẽ dựa theo ước định cho người cùng tiểu nữ thành hôn, như thế nào?"

" Vũ Ca tiểu thư...hừ, Vũ Ca tiểu thư..." Tiểu Khai hốt nhiên cười hắc hắc: " Cũng được, dù sao Tiểu Trúc muội muội cũng thân tàn hoa bại liễu, không cần cũng được, ta đây sẽ đối đãi thật tốt với Vũ Ca tiểu thư toàn bích a."

Lời này tương đối khinh thường, ám chỉ đại thiếu gia sớm thiệt thòi vì Tiểu Trúc, Tê Bì Nhĩ Bá Cách miệng a a cười, trong lòng có chút ít phát

khổ, thầm nghĩ: " Trì Tiểu Trúc cái gì cũng tốt, nhưng lão phu tinh thông xem tướng nữ nhân, nhìn ra cô ta đã không còn toàn bích, chính thể của Bá Cách tộc trưởng nhà ta, trình thao đã bị người khác lấy đi, chuyện xấu hổ này, vạn vạn không thể nói cho Nghiêm Tiểu Khai, nếu không sẽ bị hấn chê cười."

Hắn lại không biết, trình thao của Tiểu Trúc, đúng là bị phá hủy trong tay Tiểu Khai, mà Tiểu Khai nói ra lời này, cũng chỉ là muốn làm hắn khó chịu.

Giờ phút này, Vũ Ca tiểu thư đi sau lưng Tê Bì, gương mặt đỏ bừng, mày liễu nhướng cao, vừa giận vừa tức tròng Tiểu Khai, trong lòng nàng cảm thấy, thiên hạ lại có tên vô sỉ đến như vậy. Cũng không biết phẩm cách người này tệ liệt như thế, vậy thì làm sao ngộ ra được thuật luyện khí thiên hạ vô song như thế.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách càng thêm thân thiết ôm bả vai Tiểu Khai, cười nói: " Đã đại sư cũng nghĩ thông rồi, chúng ta không ngại đi vào tâm sự cẩn thận, đã nhiều ngày lão phu định ra tay phá giải Phong Ma Khẩu Quyết, còn cần đại sư hiệp trợ mới được."

Tiểu Khai trong ngực nhảy loạn: " Không thành vấn đề, đều bao trên người ta đi."

Đoạn cuộc sống kế tiếp, Tiểu Khai bận tối mắt, Tê Bì Nhĩ Bá Cách đưa hắn tới chỗ ở của tam thiếu gia, hai người tiến vào vẫn không đi ra, nguyên liệu luyện khí trong gia tộc Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhiều như lông trâu, đã bị hắn dời hết tới chỗ ở của tam thiếu gia, suốt ngày Tiểu Khai bị mệnh lệnh luyện chế một ít pháp bảo kì kì quái quái, Tê Bì dụng mấy thứ pháp bảo này liều mạng dùng trên người tam thiếu gia, nhưng nhoáng qua cuối tuần, cả một chút tiến triển đều không có.

Phong Ma Khẩu Quyết, quả nhiên cường hãn không lời gì để nói, khó tin. Phong ấn trên người Tiểu Trúc từng làm cho cả tu chân giới bó tay hết cách, làm cho Tiểu Khai phải đi xa ma giới, Tê Bì chỉ cần giở tay nhắc chân đã thoải mái phá giải. Nhưng hãn vì phong ấn của Phong Ma Khẩu Quyết trên người tam thiếu gia, đều nhanh biến thành kẻ điên. Mỗi ngày thời điểm Tiểu Khai nghỉ ngơi buổi tối, còn nhìn thấy Tê Bì đang đi tới đi lui trong đại sảnh, vừa đi vừa nói thầm những danh từ không ai nghe hiểu được.

" Đáng thương tâm của cha mẹ a..." Mặc dù đối với đám ma tộc không có gì hảo cảm, nhưng Tiểu Khai có chút cảm khái.

Thần khí Bàn Cổ Phủ của Bá Cách gia tộc, vốn được xưng có thể phá trừ hết thủy phong ấn, nhưng Tiểu Khai đã từng nhìn thấy Tê Bì một búa chặt xuống, nhưng lại bị một tầng gì đó không nhìn thấy trên người tam thiếu gia ngăn trở, chỉ một tiếng " đương" vang lên, phảng phất như chém vào tấm vách sắt.

" Bàn Cổ Phủ cũng không được." Tê Bì phảng phất như già nua đi hai mươi tuổi: " Người xem, Phong Ma Khẩu Quyết ngay cả lực lượng của thần cũng có thể ngăn trở, quả nhiên không hổ là tuyệt đối phong ấn."

Tiểu Khai ngoại trừ trầm mặc, thật sự không thể nói được gì.

Thẳng đến sáng sớm một ngày, Tê Bì mở to hai mắt đỏ bừng gọi lại Tiểu Khai: " Ta quyết định phải sử dụng tuyệt chiêu!"

Tiểu Khai bị hãn làm cho khẩn trương: " Chiêu gì?"

Tê Bì căn răng nói: " Lão phu muốn luyện một siêu cấp pháp bảo thiên hạ vô song, còn thỉnh đại sư hỗ trợ."

Tiểu Khai gật đầu: " Người nói."

Tê Bì ho khan một tiếng, nói ra một đạo lý làm người ta một phen trợn mắt há hốc mồm.

" Hiệu quả của Phong Ma Khẩu Quyết phi thường kì lạ, đều không phải loại nào mà lão phu nghiên cứu, lão phu tạm thời chia là bốn hiệu quả của nó."

" Trong tam giới thường gặp có bốn chủng loại phương thức lực lượng, nhiều nhất chính là ma công hoặc là tiên linh khí, tiếp theo là tu luyện thân thể, bằng thân thể mạnh mẽ đi chiến đấu, đó là một chuyên môn tu luyện khí quan, tỉ như cách tu luyện mở miệng của Bá Cách gia, loại cuối cùng, là thuần túy bằng tinh thần lực đối kháng địch nhân, một loại này dị thường thừa thớt, lão phu bình sinh tổng cộng chỉ gặp được mấy lần, cho nên đem nó diệt trừ."

" Lão phu không thể tưởng được có biện pháp gì đồng thời đem ba chủng loại lực lượng đồng thời phong ấn, càng muốn không biết làm sao hiểu được sự yếu kém của nó, sau đó lựa chọn trong ba thứ thứ nào cực mạnh một chút, Phong Ma Khẩu Quyết lại làm được điểm này, đích xác không then là phong ấn của thần, lão phu khó có thể nghiên cứu thấu triệt, cũng không có gì kỳ quái, nhưng nói đến phá giải, nhưng thật ra còn có một biện pháp."

" Lão phu nghĩ biện pháp rất đơn giản, thì là trong vòng một chiêu, đem tất cả phong ấn toàn bộ phá giải hết."

" Lão phu biết phương pháp phong ấn có hơn chín vạn chủng loại, trong đó chuyên môn nhằm vào công pháp có năm ngàn chủng loại, nhằm vào thân thể có hơn hai ngàn, nhằm vào mỗi khí quan đặc định có năm trăm, ba thứ kết hợp, thì khoảng bảy ngàn tám trăm năm mươi hai chủng loại."

" Lão phu muốn làm, là nghĩ ra một biện pháp, đem bảy ngàn tám trăm năm mươi hai chủng loại phong ấn, trong vòng một chiêu, phá hết!"

" Chỉ cần con ta trúng phải phong ấn trong tam giới, vô luận là loại nào, cũng tất nhiên sẽ bị bao hàm trong bảy ngàn tám trăm năm mươi hai chủng loại này!"

Tiểu Khai nghe được trợn mắt há hốc mồm: " Vậy người định làm sao bây giờ?"

Tê Bì đột nhiên mỉm cười, đột nhiên tay trái vừa lật, trong tay đã có một khối hắc ngọc cực phẩm: " Người xem, trong phương hắc ngọc này, đã bị ta bỏ vào một trận pháp nho nhỏ, chỉ cần rót vào một chút ma khí, sẽ có thể phát động trận pháp, phá giải một loại phong ấn trong hơn bảy ngàn chủng loại kia!"

Hắn đem hắc ngọc đặt lên bàn, tay trái vừa lật, lại nâng lên một khối hắc ngọc: " Trong phương hắc ngọc này, tự nhiên cũng có một trận pháp, công dụng cùng loại."

Tiểu Khai mở to hai mắt, ha ha nói: " Người không phải muốn xuất ra hơn bảy ngàn khối hắc ngọc a?"

" Đại sư nói đúng, trong nhẫn trữ vật của lão phu, có bảy ngàn tám trăm năm mươi hai khối phương cực phẩm hắc ngọc." Thần thái Tê Bì dị thường nghiêm túc: " Ta mời đại sư đến, là muốn đại sư giúp ta đem bảy ngàn tám trăm năm mươi hai khối hắc ngọc này, đồng loạt luyện hóa cùng một chỗ, còn phải duy trì công hiệu của mỗi viên hắc ngọc."

Ánh mắt hắn trấn định nhìn Tiểu Khai, nói từng chữ: " Ta muốn luyện ra pháp bảo mới này, có thể phá hết tất cả phong ấn trong tam giới!"

Tiểu Khai cả kinh bắn người lên, lớn tiếng nói: " Làm sao có thể!"

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 8: Bí Mật Bàn Cổ

"Sao lại không có khả năng?" Tê Bì toàn thân tản mát ra sát khí nồng đậm, thanh âm còn lớn hơn Tiểu Khai: "Người được xưng tâm luyện thuật không ai sánh bằng, người đương nhiên có thể! Người nhất định phải làm được!"

Tiểu Khai chỉ cảm thấy cái đầu phát lớn, nhìn thấy hắc ngọc chất đồng trên bàn, miệng đều là đắng chát, thấp giọng nói: "Ta...ta cũng không biết...được hay không..."

Tâm luyện thuật của hắn, nói trắng ra chỉ thuần túy là lợi dụng Di Lạc Chi Tâm trong cơ thể làm trung chuyển, đem lực lượng dời đi, bởi vì tất cả những thủ pháp luyện khí đều sẽ có hao tổn nguyên liệu, mà Di Lạc Chi Tâm lại có thể trăm phần trăm đem tất cả lực lượng tính chất hấp thu, cho nên, môn thủ pháp này của Tiểu Khai, đích xác có thể xem như thủ pháp luyện khí thiên tài chưa từng có.

Nhưng Di Lạc Chi Tâm của hắn còn quá yếu, mặc dù lần trước trong sống chết đột phá được cảnh giới xanh nước biển nguyên lực, nhưng cũng chỉ tương đương với một cao đẳng ma tộc mà thôi. Còn hắc ngọc này hơn bảy ngàn khối, mỗi một khối đều ẩn chứa lực lượng công pháp cảnh giới cao nhất của Tê Bì, bảy ngàn cổ lực lượng này hợp lại, có lẽ còn mạnh hơn cả ma công của bản thân Tê Bì chút ít, thử hỏi Tiểu Khai làm sao có thể hấp thu được hết? Có lẽ ngàn dặm trường chinh chỉ mới mở đầu, đã bị cổ lực lượng này làm nổ bạo mà chết.

Ánh mắt của Tê Bì có chút lãnh, âm thanh nói: " Lão phu tốn nhiều công sức mời người tới, thậm chí còn hứa đem nữ nhi gả cho người, đó là vì muốn người làm chuyện này, người là ma luyện sư cực mạnh của ma giới, nếu cả người cũng làm không được chuyện này, con của ta phải cả đời chịu tàn phế sao? Lão phu mời người tới, còn có ý nghĩa gì?"

Lời này nói ra, lộ hẳn sát khí, Tiểu Khai chỉ cảm thấy hàn khí rét lạnh, đã rung mình một cái.

Tê Bì chột thở dài, nói: " Đại sư cũng không cần khẩn trương, lão phu có thể cho người nhiều thời gian suy nghĩ, nhưng đại sư nhất định phải luyện chế ra pháp bảo này giúp cho ta."

Tiểu Khai nói: " Đại nhân xác định có bảo bối này, sẽ nhất định có thể phá giải được Phong Ma Khẩu Quyết?"

Tê Bì lắc đầu nói: " Đây chỉ là một ý tưởng muốn ném thử của lão phu thôi, mặc dù không có năm chắc, nhưng chung quy muốn thử một lần."

Thái độ của hắn rõ ràng là muốn đè ép người khác, làm cũng được, không được cũng phải làm, Tiểu Khai căn bản không có cơ hội cự tuyệt, chỉ có thể cười khổ gật đầu: " Ta sẽ cố hết sức."

Sắc mặt Tê Bì hòa hoãn, ôn nhu nói: " Đại sư có gì cần, có thể nói ra."

Tiểu Khai trong đầu một mảnh hỗn loạn, nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra có biện pháp gì có thể đem những hắc ngọc này toàn bộ luyện hóa thành một, hắn trộm tra xét trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư, cũng muốn hỏi phương pháp phá giải Phong Ma Khẩu Quyết, nhưng Phong Ma Khẩu Quyết liên lụy tới lực lượng của thần, sớm siêu việt cảnh giới của tam giới, Vô Tự Thiên Thư rõ ràng chỉ cho hắn một đáp án: " Quyền hạn không đủ" mà thôi.

Tiểu Khai nhúu mày suy nghĩ, nhớ tới mục đích mình tới đây, trong đầu hốt nhiên hiện lên một đạo linh quang, bật thốt: " Bàn Cổ Phủ! Ta cần Bàn Cổ Phủ!"

Ánh mắt Tê Bì dữ dội: " Bàn Cổ Phủ là thần khí tổ truyền của Bá Cách gia tộc ta, người cần làm gì?"

" Bởi vì ta...ta cần nghiên cứu làm sao luyện chế ra nó." Tiểu Khai nói chậm rãi: " Bàn Cổ Phủ mặc dù đối với Phong Ma Khẩu Quyết không có hiệu quả, nhưng nó có thể phá đi phong ấn của tam giới, hiệu quả rất tương thông với Phong Ma Khẩu Quyết, người muốn luyện hóa bảy ngàn hắc ngọc này, không phải là muốn phá hết phong ấn của tam giới hay sao? Nếu ta có thể biết rõ thủ pháp luyện khí của thần, có thể dùng được để phá đi Phong Ma Khẩu Quyết?"

Tê Bì nhất thời do dự.

Bàn Cổ Phủ là bảo bối của Bá Cách gia tộc, hẳn tự nhiên không hy vọng Tiểu Khai nghiên cứu ra nguyên lý lực lượng của thần, nhưng mặt khác, hẳn lại hy vọng Tiểu Khai có thể nghiên cứu ra bí mật của Bàn Cổ Phủ, sau đó có thể phá đi phong ấn trên người tam thiếu gia. Hai ý niệm này đối tới đối lui trong đầu, qua hồi lâu, Tê Bì có chút ít không tình nguyện gật đầu: " Được rồi."

Trong lòng Tiểu Khai nhảy mạnh, mục đích hẳn tới nơi này chính là muốn ăn trộm Bàn Cổ Phủ, dùng trao đổi Sa La Mộc và Hoàn Hồn Thảo với Vong Xuyên Quân, nhưng vì gặp được Tiểu Trúc, đó chẳng qua là điều ngoài ý muốn, hôm nay dây dưa lâu như vậy, Bàn Cổ Phủ cuối cùng đã tới tay, Tiểu Khai bỗng nghĩ tới mục đích đến nơi này.

Tê Bì nhổ Bàn Cổ Phủ trong miệng ra, hóa thành cây búa lớn dài hơn một thước, đưa cho Tiểu Khai cầm lấy, chỉ cảm thấy vào tay nặng nề vô cùng, không khỏi hỏi: " Thanh búa này làm sao thu nhỏ lại?"

Tê Bì nhúu mày nói: " Đó là khẩu quyết cha truyền con nối của gia tộc ta, đại sư không cần biết đâu."

" Đương nhiên không được." Tiểu Khai nói: " Ta đã phải nghiên cứu bí mật của Bàn Cổ Phủ, tự nhiên trước tiên phải hoàn toàn hiểu rõ phương pháp sử dụng nó, nói không chừng khẩu quyết kia là mấu chốt của bí mật về Bàn Cổ Phủ thì sao?"

Ánh mắt Tê Bì lóe ra, bỗng nhiên xẹt qua một đạo hung quang, trầm giọng nói: " Được, ta nói cho người!"

Một tia hung quang này vừa lóe thì tắt, nhưng đúng lúc cho Tiểu Khai nhìn thấy. Trong lòng hắn hiểu rõ, biết Tê Bì khẳng định sau chuyện này sẽ giết người diệt khẩu. Hắn lại nói: " Đại nhân, cây búa này ẩn chứa bí mật khẳng định không phải chuyện đùa, ta cần nhiều thời gian một chút, nếu đại nhân không vội, ta muốn đem nó về nghiên cứu, như thế nào?"

Hắn nhìn thấy Tê Bì trầm ngâm không nói, cười bảo: " Gian biệt viện kia khắp bốn phía đã bị đại nhân cho người bao vây ẩn mật, hoa viên phía sau càn phong ẩn khắp nơi, căn bản không còn đường để đi, chẳng lẽ còn sợ ta đánh cắp cây búa này?"

Tê Bì thâm nghĩ cũng đúng, gật đầu nói: " Cũng tốt, người trở về đi."

Tiểu Khai mừng thầm, nhưng trên mặt không lộ chút phản ứng, dùng phương pháp Tê Bì chỉ cho đem cây búa thu nhỏ cầm trong lòng bàn tay, cười nói: " Ta cáo từ được chứ?"

Tê Bì chậm rãi gật đầu, chỉ vào hắc ngọc chất núi trên bàn nói: " Pháp bảo này, người phải luyện nó."

Tiểu Khai a a cười: " Ta biết, người giúp ta đưa tới là được."

Tê Bì chấp tay đứng, không thềm nhắc lại, đưa mắt nhìn Tiểu Khai đang chậm rãi tiêu sái đi ra đại sảnh.

Tiểu Khai trở lại biệt viện, lập tức bế quan nghiên cứu Bàn Cổ Phủ, Di Lạc Chi Tâm trong cơ thể hẳn là công pháp cao nhất Diệt Thế Chi Môn, cảnh giới đã ngang ngửa với Sáng Thế Thần, cả sáng thế lực của Tiểu Tiểu cũng có thể hấp thu qua, tự nhiên cũng không xem lực lượng của thần của đám ma tộc để vào mắt, Tiểu Khai không vội đem cây búa phóng lớn, để nó nằm trong lòng bàn tay, khai động nguyên lực màu xanh nước biển.

Trong Bàn Cổ Phủ ẩn chứa lực lượng vô cùng lớn, Tiểu Khai đương nhiên không dám lỗ mãng hấp thu toàn bộ vào trong cơ thể, nếu không bị bạo thể mà chết thì thật là quá oan uổng, hẳn cần thận chỉ rút đi một tia lực lượng đưa vào trong Di Lạc Chi Tâm, cỗ lực lượng này màu vàng đất, màu sắc nồng hậu giống như chất dịch, vừa đi vào trong Di Lạc Chi Tâm thì bỗng nhiên "bồng " một tiếng, trong phút chốc bành trướng ra gấp trăm lần, nhất thời điền đầy cả Di Lạc Chi Tâm, Tiểu Khai trong tích tắc toát ra một thân mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: " Nguyên lai lực lượng trong Bàn Cổ Phủ là dùng mật độ cao áp súc, hoàn hảo ta chỉ hút đi một tia lực lượng, nếu nhiều hơn một chút, có lẽ đã phá tan Di Lạc Chi Tâm rồi."

Hắn nhắm mắt yên lặng nhận thức lực lượng trong Di Lạc Chi Tâm, thần niệm xâm nhập vào trong thần lực niệm trù, mới thoáng vừa thấy, nhất thời cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Nguyên lai một cỗ lực lượng nhìn như thuần túy này, bên trong thế nhưng có trăm sông trăm suối, phân biệt phức tạp khó thể nói nên lời, các loại các dạng lực lượng cổ quái Tiểu Khai chưa từng thấy dung hợp đan vào cùng một chỗ, vừa mới hoàn mỹ hình thành một chỉnh thể, lại nhìn thấy, quả thật là ngàn vạn dấu hiệu, làm cho da đầu người ta run lên, Tiểu Khai nhin không được thử thăm dò lấy đi một mẫu lực lượng trong đó, tinh tế xem xét, vừa tra xét, nhin không được kinh ngạc " di" một tiếng.

Nguyên lai cổ lực lượng này tương đối quen thuộc, lộ ra thanh quang nhàn nhạt, chính là ngày đó Thanh Thành chưởng môn đã xuất ra Chiêu Yêu Kính, chính là lực giam cầm. Tiểu Khai yên lặng nhận thức, chỉ cảm thấy cổ lực lượng này thật là thuần túy, mặc dù cùng loại với Chiêu Yêu Kính, nhưng tinh luyện hơn thập bội, có lẽ sớm siêu việt khỏi phạm trù của tu chân giới, đạt tới cảnh giới của tiên ma.

Hắn buông cổ lực lượng này, lại tùy ý xem xét vài cổ lực lượng, thời điểm nhìn tới cổ lực lượng thứ mười tám, quả nhiên nhìn thấy một cổ lực lượng quen thuộc, chính là do một đạo phong ấn do Lưu Vân Thủy Tạ thi triển lên người Tiểu Trúc, đương nhiên, đạo phong ấn này còn hơn phong ấn do Lam Điền Ngọc thi triển, lại càng tinh luyện hơn rất nhiều.

" Chẳng lẽ...nơi này toàn bộ đều là phong ấn lực?" Trong đầu Tiểu Khai mọc lên một ý niệm cổ quái, nhìn không được tinh tế xem xét tiếp tục.

Di Lạc Chi Tâm cao minh thế nào, phàm là lực lượng bị hắn điều tra qua, đều rõ ràng hiện ra thuộc tính trong đầu Tiểu Khai, mấy lực lượng này ngàn kì trăm quái, nhưng đều là phong ấn trận pháp lực, Tiểu Khai một đường nhìn qua, thần niệm chuyển động còn nhanh hơn động tác, cho nên chỉ qua một khắc, đã tra xét qua hơn ba ngàn cổ lực lượng.

Hắn càng xem càng âm thầm kinh ngạc, ý niệm cổ quái trong đầu càng phát ra rõ ràng, chỉ qua nửa giờ, rốt cuộc đã xem hết toàn bộ lực lượng, thế nhưng tức tức chừng hơn một vạn một ngàn cổ lực lượng, trong mấy lực lượng này có mang theo tiên linh khí, lại có khí tức của ma giới, có số ít đến từ tu chân giới, ngoại trừ mấy thứ này, thế nhưng còn có bốn cổ lực lượng dị thường thần diệu, xa xa siêu việt thần ma cảnh giới, ngay cả Tiểu Khai cũng không thể thấy ra đến tột cùng là bí ẩn gì. Bốn cổ lực lượng này phân chia bốn điểm, đem một vạn một ngàn cổ lực lượng tụ tập cùng một chỗ, hình thành một chỉnh thể, hiện ra màu vàng đất ở bên ngoài.

" Chẳng lẽ bốn cổ lực lượng này, đến từ đệ tứ giới hay đệ ngũ giới?"
Tiểu Khai cau mày nghĩ ngợi: " Bàn Cổ Phủ có thể trảm phá hết thủy phong ấn, mà phong ấn trong búa đều là lực lượng phá giải phong ấn, có lẽ loại phong ấn của tam giới đều có phương pháp phá giải, trong cây búa này đều có, cấu tạo này, chẳng lẽ lại giống như ý nghĩ của Tê Bì? Khác ở chỗ, Tê Bì chỉ có thể nói là có hơn bảy ngàn cổ lực lượng, mà cây búa này, lại phong ấn một vạn một ngàn cổ lực lượng, có lẽ đây thuộc về đệ tứ giới và đệ ngũ giới a."

Hắn càng nghĩ càng thấy hợp lí, thầm nghĩ: " Lực lượng trong Bàn Cổ Phủ là nhờ vào bốn cổ thần lực tụ tập mà thành, xem ra vận dụng thần lực là một biện pháp xử lí, nhưng ta đi đâu lấy được thần lực đây?"

Đầu óc hắn chợt lóe linh quang: " Ba", vỗ tay một cái: " Đúng vậy, là Sáng Thế Lực!"

Khó khăn này đã giải quyết xong, Tiểu Khai vô cùng vui vẻ, liền đem nguyên dạng lực lượng trong Di Lạc Chi Tâm trả lại cho Bàn Cổ Phủ, mặc niệm khẩu quyết phóng lớn cây búa, lại cẩn thận hút ra một tia lực lượng.

Bàn Cổ Phủ đã không chỉ là một hình thái, vậy khẳng định cũng không cùng một loại cấu tạo, sau khi phóng đại Bàn Cổ Phủ mới có thể phát huy ra toàn bộ lực lượng, vậy là giờ phút này trong cây búa ẩn chứa lực lượng tự nhiên càng thêm đáng sợ, Tiểu Khai chỉ hút lấy một tia lực lượng, cũng không dám lấy thêm, không chút do dự chặt đứt liên lạc.

Quả nhiên, lúc này đây càng thêm kinh người, một chút lực lượng màu vàng này có tốc độ bành trướng thật sự quá nhanh, thế nhưng " ba" một tiếng tạc vỡ ra, Tiểu Khai chỉ cảm thấy cổ họng chợt ngọt" phốc" đã nhổ ra một ngụm máu nhỏ, chỉ cảm thấy Di Lạc Chi Tâm có chút chấn động, nhưng chấn tới phát đau.

Đây là thời khắc mấu chốt, Tiểu Khai lập tức đưa tâm thần đắm chìm đi xuống, tra xét lực lượng trong Di Lạc Chi Tâm.

Lúc này đây, quả nhiên không giống như vừa rồi, lực lượng trong cơ thể rậm rạp tích đầy, so sánh với vừa rồi bành trướng gấp trăm lần, nói cách khác, ít nhất cũng có trăm vạn chủng loại, Tiểu Khai nhìn thấy đầu cũng phát lớn, nghĩ thầm: " Trên thế giới này thật sự có nhiều chủng phong ấn như vậy sao chứ?"

Hắn tinh tế tra xét, lúc này mới giật mình hiểu ra, nguyên lai trong mấy lực lượng này, có rất nhiều là do những lực lượng tổ hợp chuyển hóa mà ra, nếu nói ban sơ hình thái của Bàn Cổ Phủ chỉ là đem tất cả phong ấn lực liệt kê ra, vậy hình thái hoàn toàn của Bàn Cổ Phủ còn lại là đem những lực lượng này hình thành những tổ hợp đều liệt kê ra, đầu tiên là như vậy, số lượng tự nhiên sẽ bành trướng vô hạn.

Tiểu Khai cố gắng tìm kiếm, cuối cùng để cho hắn tìm được bốn cổ thần lực kia, bọn chúng vẫn như cũ chiếm cứ bốn chỗ chính yếu, đem vô số lực lượng đoàn kết cùng một chỗ.

" Xem ra, muốn cho bọn chúng tụ tập cùng một chỗ, quả nhiên chỉ có thể là thần lực, lực lượng thế giới cấp bậc sâm nghiêm, chỉ có cảnh giới cao mới có thể làm cho cảnh giới thấp vô điều kiện thần phục." Tiểu Khai thầm nghĩ: " Nhưng...đến tột cùng nó làm sao thay đổi hay chủng loại hình thái? Ở trong này, tất nhiên còn có một ít gì đó ta không phát hiện."

Hắn suy nghĩ một trận, rốt cuộc cắn răng, nghĩ thầm: " Cho dù có một trăm vạn chủng lực lượng, ta cứ xem qua từng cổ, vô luận như thế nào, cũng phải tìm được mấu chốt trong đó."

Hắn suy tư một lần, rồi trước tiên đứng dậy đi ra bên ngoài. Bên ngoài, Tê Bì quả nhiên phái người đưa hơn bảy ngàn hắc ngọc tới, chất thành một

đồng trong phòng khách, Ngọc Hồ và Tiểu Hùng Miêu đang vây quanh tấm tắc.

Tiểu Khai bảo bọn họ đưa hắc ngọc vào trong phòng, nói: " Lần này ta bế quan có thể cần vài ngày thời gian, các người đừng tới quấy rầy ta."

Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lại có một ý niệm trong đầu, nói với Tiểu Hùng Miêu: " Nào, tiểu Ảnh, dùng Phá Thư đánh ta một cái."

Tiểu Hùng Miêu lắp bắp kinh hãi, nói: " Khai ca, người làm vậy để chi?"

" Đừng lo lắng, ta không có việc gì." Tiểu Khai cười chỉ chỉ vào ngực mình: " Đến, dùng Phá Thư đánh một quyền ở đây, nhẹ một chút, ngàn vạn lần đừng có dùng sức."

Tiểu Hùng Miêu nhìn thần thái hắn nghiêm túc, không giống đang nói giỡn, liền thoáng khởi một chút lực lượng, nhẹ nhàng gõ vào ngực Tiểu Khai một cái, Di Lạc Chi Tâm nhanh chóng chuyển động, màu xanh nước biển nơi ngực Tiểu Khai chợt lóe, đã đem điểm lực lượng ấy hấp thu đi vào. Tiểu Khai cười hắc hắc: " Bây giờ ta bắt đầu bế quan, các người chờ ta đi ra, chúng ta sẽ chuẩn bị hành động!"

Về mặt mọi người đều có chút ít phấn chấn, đều gật đầu đáp ứng.

Tiểu Khai trở lại phòng, lập tức khoanh chân ngồi xuống, cả thần niệm đều chìm vào trong Di Lạc Chi Tâm, bắt đầu tinh tế xem xét cổ Phá Thư lực của Tiểu Hùng Miêu.

Phá Thư lực có thể dùng một pháp phá vạn pháp, tự nhiên có chỗ độc đáo của nó, Tiểu Khai vốn nghĩ đến nó cũng có chiêu số như Bàn Cổ Phủ, cũng nùng súc rất nhiều loại hình lực lượng phong ấn, ai ngờ vừa nhìn thấy, hoàn toàn không phải như vậy.

Nguyên lai cỗ lực lượng này, thế nhưng đơn giản tới không gì để nói, khó tin, đó là một cỗ lực lượng vô cùng thuần khiết, cũng không giáp tạp chút tạp chất, cả lực lượng hiện ra vẻ trong suốt, Tiểu Khai lấy một cỗ lực lượng trong hơn một vạn cỗ lực lượng kia ra đối lập, thế nhưng không có cỗ lực lượng nào giống nó.

Nói cách khác, Phá Thư lực là một cỗ lực lượng mới mẻ của tam giới, mà cỗ lực lượng này không giống như những cỗ lực lượng khác, nó có thể trực tiếp một pháp phá vạn pháp, cũng không biết Phá Thư đến tột cùng là công pháp của ai lưu lại, không ngờ lại không giống với công pháp của tam giới.

Lòng nghi hoặc của Tiểu Khai càng ngày càng sâu, nhưng giờ phút này cũng không phải là thời điểm tìm hiểu, hắn chỉ bỏ nghi hoặc sang bên, tiện tay cầm lấy một khối hắc ngọc bên cạnh, đem Phá Thư lực đi vào, sau đó một lần nữa cầm lấy Bàn Cổ Phủ phóng đại.

Công tác gian khổ bắt đầu rồi.

Trong Bàn Cổ Phủ có trăm vạn chủng loại lực lượng hoàn toàn khác nhau, ảnh hưởng nhau, bổ sung nhau, toàn bộ tinh thần của Tiểu Khai chăm chú đầu nhập đi vào, dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu tra xét mấy lực lượng này, thần niệm mặc dù bay nhanh, nhưng mấy cỗ lực lượng này thật sự là nhiều lắm, mắt thấy thời gian như nước chảy qua, đảo mắt đã là bốn ngày.

Bốn ngày này, Ngọc Hồ và Tiểu Hùng Miêu ở bên ngoài thật nặng nề, chỉ sợ Tiểu Khai xảy ra vấn đề, lại không dám đi vào xem xét, sợ phá hủy đại sự của Tiểu Khai, cuộc sống quả thật một ngày dài như một năm.

Lúc này Tiểu Khai bế quan, tính ra là lần mệt nhất, một trăm vạn chủng loại lực lượng nhìn qua lần lượt, lại thấy trong đầu mông mông một mảnh, cũng không nhớ rõ thần niệm đảo qua bao nhiêu lực lượng, chỉ máy móc mà nhìn, cả thần trí có điểm ngây ra như gỗ, rốt cuộc ở một địa phương,

thần niệm đình chỉ, rồi sau đó chẳng còn gì, Tiểu Khai sững sốt vài phút, mới bỗng nhiên phản ứng: Toàn bộ xem xong rồi.

Hắn vừa phản ứng, thì nhất thời lại sững sốt: " Ta muốn tìm cái gì? Quyết khiêu thiết hoán Bàn Cổ Phủ ở nơi nào?"

Tiểu Khai dùng sức lắc đầu, chỉ cảm thấy toàn thân nặng nề, phảng phất như có thể nhắm mắt lại ngủ suốt ba ngày ba đêm, nhưng trong đầu lại có một thanh âm: " Người còn chưa làm xong việc đó a."

Tiểu Khai dùng sức cắn mạnh vào đầu lưỡi, cắn đến nổi nước mắt chảy ra, mới có thể đem thần trí mê muội tỉnh táo lại lần nữa.

Làm sao bây giờ?

Kỳ thật người như Tiểu Khai, cũng có chút tính cứng đầu, nếu tính không ra, thay vì thối lui, hắn lại nguyện ý tiến tới, đây là điển hình ăn mềm không ăn cứng, chỉ một lát hắn lại quật cường, thầm nghĩ: " Ta còn thật không tin ta không tìm ra bí mật của Bàn Cổ Phủ."

Không phải chỉ là một cây búa thôi sao?

Ý niệm này vừa khởi lên trong đầu, không nói hai lời, rõ ràng nhắm mắt lại, một lần nữa đem thần niệm chìm vào Di Lạc Chi Tâm, quyết định đem hơn một trăm vạn chủng loại lực lượng xem xét lại một lần.

Không giống như vừa rồi, lần này là hoàn toàn chăm chú mà xem!

Lần này coi như làm khổ bọn người Ngọc Hồ bên ngoài, bọn họ đợi suốt một tháng, cả Tê Bì cũng nhịn không được phái người tới thúc giục vài lần, nhưng Tiểu Khai vẫn lẳng lặng ở trong phòng, cũng không lên tiếng, cũng không mở cửa, đáng thương cho Ngọc Hồ và Tiểu Hùng Miêu ở một bên lo lắng sợ hãi, một bên còn phải liều mạng giải thích với sứ giả của Tê Bì, nháo đến cuối cùng chính Tê Bì rốt cuộc nhịn không được tự mình đi tới,

phong thái của một trong năm đại cao thủ ma giới quả nhiên khác hẳn ma tộc tầm thường, Tê Bì đại nhân không nghe không hỏi, không cãi không nháo, chỉ dán lỗ tai vào cửa phòng nghe vài phút rồi gật đầu nói: " Không có việc gì, hắn còn đang bế quan, chờ hắn tỉnh thôi, chúng ta không cần quấy rầy hắn."

Vì vậy cuối cùng Ngọc Hồ bọn họ cũng được thanh tịnh xuống.

Bên trong cửa, Tiểu Khai đắm chìm trong thế giới của mình, dùng nghị lực biến thái, dám đem hơn trăm vạn lực lượng xem xét qua tám lần, thời điểm lần thứ tám, rốt cuộc đã khác hẳn!

Tiểu Khai đã sắp chết lặng, thần niệm chợt nghe được một thanh âm phi thường yếu ớt rồi lại dị thường rõ ràng bỗng nhiên vang lên: " Người là ai? Người rốt cuộc muốn làm gì đây?"

Tiểu Khai rung mình một cái, trong phút chốc tóc gáy dựng đứng, cả kinh nói: " Ai đang nói chuyện?"

" Người xem phía trước, đúng vậy, nơi này, là ta." Tiểu Khai nếu có vẻ mặt, tuyệt đối là đang trợn mắt há hốc mồm, bởi vì hắn nhìn thấy một cổ thần lực trong bốn cổ, giờ phút này, cổ lực lượng đang hóa thành sợi chỉ nhỏ đang nhuyễn động có qui luật, không ngừng rót thanh âm vào trong đầu hắn: " Ta nói người, người thật ra thấy phiền hay không a, tiến đến xem thì thôi đi, còn nhìn một lần lại một lần, làm cho chúng ta không cách nào nghỉ ngơi, người không mệt nhưng chúng ta còn mệt đó, thành thật công đạo đi, người rốt cuộc muốn làm gì?"

Tiểu Khai không nói chuyện, sững sốt nửa ngày, mới ha ha nói: " Người là ai?"

" Ta là ai không trọng yếu." Ngữ khí của cổ thần lực nghe thật buồn bực: " Trọng yếu là người đừng có đứng hoài ở đây đi dạo mãi, chúng ta cần nghỉ ngơi a."

" Các người còn nghỉ ngơi không đủ sao?" Tiểu Khai nói: " Nơi này có gì làm đâu?"

" Vô nghĩa!" Cổ thần lực có điểm nổi giận: " Bốn huynh đệ chúng ta đâu có ở không, người xem nơi này, dưới tay chúng ta có một trăm hai mươi tám vạn tiểu đệ, mấy tiểu đệ này cần chúng ta thống lĩnh, chỉ cần có người đến, chúng ta phải liệt đội, thao luyện, nhận kiểm duyệt, đó có phải là chuyện dễ dàng đâu."

Tiểu Khai càng không thể tưởng tượng, nói: " Các người có bốn huynh đệ?"

" Đương nhiên." Thần lực không kiên nhẫn nói: " Người thật là dài dòng, bốn huynh đệ chúng ta đều là ma thần giới tứ đại ma thần lưu lại lực lượng lạc ấn, chúng ta đều là luân lưu thay phiên, bình thường một trăm năm cũng chỉ cần tìm chút khí lực tụ tập đội ngũ, không nghĩ tới làm cho ta gặp gỡ thứ biến thái như ngươi, lúc này mới vài ngày a, ngươi đi tới đi lui làm cho ta phải tụ họp đội ngũ tám lần, ngươi chẳng lẽ không biết, tổ chức một trăm hai mươi tám vạn tiểu đệ xếp hàng là chuyện phải cố hết sức lắm hay sao chứ?"

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 9: Khắc Long Thần Khí

Tiểu Khai nhin không được nhìn ba cỗ thần lực khác, quả nhiên ba cỗ thần lực đang yên tĩnh đứng ở đó, xem ra là vì "nghỉ ngơi", cho nên vị đang nói chuyện trước mắt này, đang nhuyễn động có quy luật không ngừng.

Tiểu Khai đại khái có điểm khái niệm, đại khái cây búa này là do tứ đại ma thần luyện chế năm đó, vì muốn cho tất cả lực lượng đoàn kết cùng một chỗ, tứ đại ma thần phân biệt quán chú vào lực lượng của chính mình đi vào trấn áp, bốn cỗ lực lượng này bởi vì là lực lượng của thần, cảnh giới cực cao, cho nên ngày tháng thật lâu, đã sinh ra thần trí đơn giản, thậm chí còn nghĩ ra được phương pháp luân lưu cai trị.

Cho nên vừa rồi theo lời của cỗ thần lực thì "liệt đội kiểm duyệt", có lẽ chính là chỉ hình thái phóng đại hoàn toàn của Bàn Cổ Phủ.

Tiểu Khai nghĩ tới đây, cười nói: "Người muốn ta đi ra ngoài thì được, ta hỏi người một vấn đề."

Thần lực không kiên nhẫn nói: "Nói nhanh lên, đừng chậm trễ thời gian của ta." Nói hết lời, không ngờ còn không chút hình tượng mà ngáp một cái.

Tiểu Khai nói: "Người nói cho ta biết, người dùng phương pháp gì làm cho mấy vị tiểu đệ liệt đội, lại làm sao để cho họ triệt ly."

Thần lực càng không kiên nhẫn: "Người nha, thật sự là quá phiền toái, cả vấn đề này mà cũng hỏi, chẳng lẽ người không biết, trực tiếp mệnh lệnh

cho họ là được rồi hay sao?"

Mắt Tiểu Khai sáng rực lên: " Mệnh lệnh?"

" Vô nghĩa." Thần lực thở dài: " Lão đại, ta van cầu người đó, đừng chơi ta nữa, lão nhân gia ngài đi ra ngoài đi, vấn đề này thật sự là nhàm chán a."

" Vâng, vâng." Tiểu Khai nói nhanh: " Người nói cho ta biết, làm sao cho họ thống nhất nghe theo mệnh lệnh, nói xong ta lập tức biến mất, được chưa?"

Thần lực thở dài: " Chúng ta thân là thần lực lượng, mấy tiểu đệ này trời sinh thấp hơn chúng ta một đầu, chúng ta nói, bọn họ phải vô điều kiện phục tùng, đây là quy tắc do Sáng Thế Thần định ra a! Người muốn thống nhất mệnh lệnh bọn họ, chỉ cần định ra khẩu hào trước, đến lúc đó trực tiếp hô lên là được..."

Ánh mắt Tiểu Khai càng sáng, nói: " Khẩu hào của các người là gì?"

Thần lực không nói hai lời đã báo ra một chuỗi khẩu quyết, chuỗi khẩu quyết này cũng không lạ lắm, chính là chuỗi khẩu quyết sử dụng Bàn Cổ Phủ mà Tê Bì đã nói cho Tiểu Khai.

Lời nói đến đây, quả thật cũng đã hiểu rõ, Tiểu Khai quả nhiên nói được thì làm được, không nói hai lời đã rút thần niệm đi ra, vận chuyển Di Lạc Chi Tâm, đem cổ lực lượng trả lại cho Bàn Cổ Phủ, sau đó hoàn toàn chặt đứt liên lạc với Bàn Cổ Phủ.

Hắn bước đi tới cửa, giật ra cửa phòng, vui vẻ nói: " Ta rốt cuộc hiểu được rồi!"

Nhìn vào mắt, là Ngọc Hồ, Tiểu Hùng Miêu và chín tiểu hồ ly tiểu tụy phảng phất như bệnh nặng, nhìn thấy Tiểu Khai đi ra, chỉ có Hồ Niệm còn miễn cưỡng nở một nụ cười nhẹ: " Chủ nhân, cuối cùng ngài đã đi ra rồi."

Sau đó, cô gái nhỏ chỉ cười rồi nằm dài lên mặt bàn, bắt đầu thật bất ngờ ngáy lên nho nhỏ.

Tiểu Khai cũng không đi gọi nàng, chính mình cũng nằm dài lên mặt đất, cũng ngủ thiếp đi, tinh thần đã mệt mỏi cùng cực, thẳng đến giờ phút này mới có thể thả lỏng ra.

Mãi cho đến tối, mọi người mới ung dung tỉnh lại, Tiểu Khai cùng mọi người đại khái nói tới sự trải qua lúc bế quan, tất cả mọi người tấm tắc kỳ lạ, Tiểu Khai nói xong, một lần nữa trở vào phòng, đóng cửa, bây giờ đối với việc luyện hóa bảy ngàn phương hắc ngọc, cuối cùng đã có điểm khái niệm.

Trước tiên hẳn xuất ra Vô Tự Thiên Thư, khái động xuyên qua, lại tiến vào Diệt Thế Chi Môn.

"Ca ca, đã lâu người không có tới nga." Tiểu Khai vừa vào, thân là Sáng Thế Giả Tiểu Tiểu lập tức đã nhận ra.

Tiểu Khai có chút tâm hư nhìn bốn phía, lúc này mới nói: "Ô Ai Địch đâu?"

Tiểu Tiểu nhất thời bật cười: "Gần đây nàng đối với việc sáng tạo vật chủng rất có hứng thú, cho nên đều cùng với các nàng Hồ Di chơi đùa, không có nơi này, ca ca muốn tìm nàng?"

"Ta không tìm nàng ta." Tiểu Khai nhất thời đỏ mặt: "Nàng ta vắng mặt thì tốt, ta tìm nàng có chuyện chính sự, nào, muội muội, đánh vào ngực ta một quyền, phải dùng Sáng Thế Lực."

Tiểu Tiểu ngạc nhiên nói: "Người làm gì?"

Tiểu Khai cười nói: "Ta muốn mượn Sáng Thế Lực của muội làm công việc."

Tiểu Tiểu đối với Tiểu Khai có sự tín nhiệm vô điều kiện, không nói hai lời liền đánh nhẹ vào ngực Tiểu Khai một cái, Tiểu Khai cũng không nói nhiều với nàng, lập tức cáo từ đi ra, một lần nữa trở lại trong phòng, bắt đầu công việc.

Tiểu Khai cầm lấy một phương hắc ngọc, đầu tiên là thử hút một tia lực lượng tiến vào Di Lạc Chi Tâm, dùng để thí nghiệm lực lượng cường độ, một tia lực lượng này tiến vào Di Lạc Chi Tâm, vẫn như cũ chỉ là một tia tinh tế, hiển nhiên, Tê Bì có sự khống chế lực lượng phi thường tinh xác, lực lượng ẩn chứa trong hắc ngọc cũng không lớn, chỉ vừa đủ duy trì phong ấn mà thôi.

Tiểu Khai có khái niệm này, đem lực lượng của khối hắc ngọc toàn bộ hấp thu vào trong Di Lạc Chi Tâm, giờ phút này hẳn đã tu luyện Di Lạc Thần Quyết đạt tới đột phá cảnh giới xanh nước biển, Di Lạc Chi Tâm có thể chứa đựng số lượng lớn ngang với cao đẳng ma tộc, đem khối hắc ngọc này hấp thu xong, không gian còn dư cũng không bao nhiêu, khi Tiểu Khai đem điểm Sáng Thế Lực trút vào, lại lan đi khắp ngõ ngách khác của Di Lạc Chi Tâm.

Lực lượng thế giới có cấp bậc quy tắc quả nhiên thâm nghiêm vô cùng, cỗ lực lượng trong hắc ngọc này một khi cảm nhận được sự tồn tại của Sáng Thế Lực, nhất thời không thể khống chế chạy khắp các ngõ ngách, cố gắng hạn độ lớn nhất rời xa Sáng Thế Lực, hơn nữa yên tĩnh im lặng đứng nơi đó, cả một tia nhúc nhích cũng không dám có.

Tiểu Khai nghĩ nghĩ, móc ra Vạn Uẩn Bình trong lồng ngực ra.

Kỳ thật ma luyện sư, tại thời điểm luyện khí, đơn giản là đem tất cả dung hợp cùng một chỗ, hình thành pháp bảo mới, nhưng tâm luyện phương pháp của Tiểu Khai, kỳ thật chỉ là ngụy trang, theo bản chất mà nói, hẳn không phải là ma luyện sư, cho nên hẳn không có biện pháp dùng hắc ngọc

thuần túy này luyện chế ra pháp bảo cứng rắn gì, đã như vậy, hẳn phải tìm một phôi thai mới được.

Nếu có thể dung nạp năng lượng phức tạp mà khổng lồ như thế, còn cần bản thể cũng đủ cao cấp, tự nhiên không phải tử diễm thiên hỏa hay thủy tinh hoa những tài liệu luyện khí bình thường có thể đảm nhiệm, Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui, trong tay thứ mà có thể dùng, cũng chỉ có Vạn Uẩn Bình mà thôi, vừa lúc hẳn có ba cái chai, ngoại trừ một cái còn giam giữ Cổ Thiên Y, hai chai khác đều trống không, có thể sử dụng.

Vạn Uẩn Bình từ tay Đa Tình Công Tử có cấp bậc tồn tại cao nhất trong Diệt Thế Chi Môn, vô luận như thế nào, cũng tính là phôi thai của pháp bảo thần cấp!

Cho nên, một tia phong ấn lực đến từ hắc ngọc, cứ như vậy bị Tiểu Khai tước vào trong Vạn Uẩn Bình.

Công tác kế tiếp thì đơn giản, đơn giản trọng phục bảy ngàn cổ lực lượng, Tiểu Khai nhạy cảm chú ý tới, Tê Bì truyền lực lượng có cường độ hơn kém, hẳn hiển nhiên là muốn lợi dụng sự hơn kém này an bài phong ấn lực ưu tiên cho cấp bậc trên dưới thứ tự, Tiểu Khai nghĩ tới đây, cũng không thể không âm thầm bội phục vị cường giả ma giới sáng ý và tâm kế.

Dù sao, ma giới năm đại cao thủ, tuyệt không phải hư danh a.

Luyện khí lần này có điều thoải mái, ước chừng hai canh giờ, Tiểu Khai đã mang bảy ngàn cổ lực lượng toàn bộ quán chú vào trong Vạn Uẩn Bình, giờ phút này trong Vạn Uẩn Bình, không ngờ lại vô cùng huyền ảo, tất cả lực lượng xung đột lẫn nhau, liều mạng hất nhau, bọn chúng đều là lực lượng đến từ Tê Bì, theo cảnh giới là tương đương, tự nhiên mỗi người đều không nguyện ý phục tùng, loại tranh đấu này cũng giống như tại thế giới con người, kịch liệt mà tàn khốc, hoàn hảo Vạn Uẩn Bình cũng đủ cường hãn, mặc cho bọn chúng huyền ảo đến long trời lở đất, vẫn có thể đàn

hoàng nhất chung bọn chúng cùng một chỗ. Tiểu Khai chỉ là dùng thần niệm yên lặng cảm thụ một chút tình cảnh trong cái chai, liền nhin không được rùng mình một cái, hăn nghĩ nghĩ, đem Phá Thư Lực của Tiểu Hùng Miêu đi vào.

Một cỗ lực lượng tinh khiết này quả nhiên phi thường kỳ quái, nó vừa vào, lực lượng trong bình cũng không thần phục, cũng không khiêu khích, nhưng đều tò mò nhìn nó, phảng phất như căn bản không biết đó là thứ gì, trong đầu Tiểu Khai thậm chí còn có thể linh tinh nhận ra một ít tin tức thật buồn cười.

" Đây là lực lượng hay sao?"

" Kỳ quái, chưa thấy qua huynh đệ này."

" Uy, bạn thân, người là giới nào đó?"

" Đây là tổ hợp lực lượng? Hay là bốn nguyên lực lượng?"

" Mặc kệ, bạn thân tới luyện luyện nào."

Tiểu Khai nghe được bật cười, hăn không cần quản cỗ lực lượng này có địa vị gì, không nói hai lời đem Sáng Thế Lực trong Di Lạc Chi Tâm cẩn thận truyền vào.

Sáng Thế Lực, là cảnh giới lực lượng cao nhất của một thế giới, thuộc loại lực lượng của Sáng Thế Thần, cứ như vậy mang theo uy thế như sư hổ tiến nhập vào trong đàn dê, nhất thời vạn thú thần phục, bốn biển quy tâm, trong Vạn Uẩn Bình phảng phất như thời gian bỗng nhiên dừng lại, tất cả ồn ào la hét chém giết toàn bộ im lặng xuống, quy củ nằm sấp xuống.

Sáng Thế Lực mang theo thần niệm của Tiểu Khai đường hoàng và đứng ngay vị trí trung ương, tất cả lực lượng đều né sang bên cạnh, Tiểu Khai dị thường nghiêm túc mệnh lệnh nói: " Theo hôm nay trở đi, nghe theo mệnh

lệnh của Sáng Thế Lực, thống nhất khẩu lệnh là : " Chi Ma Khai Môn" có nghe hay không?"

Tất cả lực lượng đều nhuyển động lên, trong đầu Tiểu Khai vang lên những thanh âm cảm ứng liên tục của chúng: " Nghe được...nghe được...chúng ta nhất định nghe lời...Sáng Thế lão đại vạn tuế...Chi Ma Khai Môn, chúng ta nhớ kỹ."

Đến tận đây, cơ hồ xem như ma khí khắc long theo với Bàn Cổ Phủ đã xuất thế, theo công dụng mà xem, mặc dù nó ẩn chứa phong ấn lực không đầy đủ như Bàn Cổ Phủ, nhưng Sáng Thế Lực thống lĩnh ba quân cũng chí cao vô thượng, nếu phóng ra ngoài thật chiến, có lẽ nó cũng có thể liều mạng với Bàn Cổ Phủ.

Thay câu nói, ngoại trừ cường độ lực lượng kém gấp trăm lần, những phương diện khác cũng đã có thể sánh với thần khí!

Tiểu Khai cười hắc hắc, chặt đứt thần niệm, theo trầm tư tĩnh táo lại, cúi đầu nhìn xem Vạn Uẩn Bình đã khác hẳn trong tay, một cỗ cảm giác thành tựu sinh ra, hần đẩy cửa, đi nhanh ra ngoài, ý khí phong phát quát: " Tiểu Ảnh, đi tới thử xem!"

Tiểu Hùng Miêu lên tiếng đi tới, thần tình hiếu kỳ nói: " Khai ca, thử như thế nào?"

Tiểu Khai cười hắc hắc, chỉ vào mình nói: " Nào, phóng mấy trận pháp vào ta."

Tiểu Hùng Miêu lắc đầu nói: " Khai ca, không phải ta xem thường ngươi, trận pháp của ta dù là cao thủ của Bá Cách gia tộc cũng xem không ra, ta sợ làm bị thương ngươi đó."

Tiểu Khai trừng mắt: " Bảo ngươi làm thì làm, nói nhảm nhiều quá."

Tiểu Hùng Miêu chần chờ gật đầu: " Ta đây thử xem."

Hắn đẩy tay ra phía trước, nhất thời một đạo ánh sáng bay ra, đối diện Tiểu Khai trùm tới, Tiểu Khai cầm Vạn Uẩn Bình trong tay, trong lòng mặc niệm " Chi Ma Khai Môn." Chỉ thấy Vạn Uẩn Bình hiện lên một đạo bạch quang, chiếu lên quang giới trên người Tiểu Hùng Miêu, quang giới kia lập tức tiêu tan vô hình.

Tiểu Hùng Miêu có chút kinh ngạc, hai tay đẩy tới, nhất thời đẩy ra ba, bốn đạo quang giới, Tiểu Khai giờ phút này nhìn thấy nhưng không sợ, trong lòng mặc niệm khẩu quyết, phá phong lực trong Vạn Uẩn Bình toàn lực phát động, đem chiêu thức của tiểu hùng miêu toàn bộ phá giải.

Tiểu Hùng Miêu " di" một tiếng: " Khai ca, người dùng Phá Thư chi kỹ thật là tốt, nhưng hình như có chút bất đồng...Ân, mang theo một thứ ta xem không ra."

Tiểu Khai ha ha cười, tự nhiên không giải thích, chỉ nói: " Xuất ra công phu thực đi, thử lại."

Lòng háo thắng của Tiểu Hùng Miêu khởi lên, cũng không còn nường tay, hai tay chỉ vào Tiểu Khai, trong miệng quát lớn: " Phá phá phá phá phá phá!"

Một chiêu này chính là sát chiêu của Phá Thư, trước mắt Tiểu Khai nhất thời xuất hiện vô số trận pháp, sau đó đều nổ tung, oanh tạc cực kỳ đáng sợ, ngày đó tại Ác Ma Thành, ngay cả Huyền Quy cũng khó thể ngăn cản, nhưng Tiểu Khai chỉ đưa Vạn Uẩn Bình ra phía trước một cái, đã nhìn thấy từng đợt bạch quang hiện lên, phảng phất như cấp cho toàn thân Tiểu Khai đổ xuống một hồi nước cam lồ thư sướng thống khoái, tất cả nỗ lực không ngờ đã hóa vô hình, giống như là được ánh trăng hoàn toàn tịnh hóa tinh khiết.

Tiểu Hùng Miêu há to miệng, rốt cuộc bị trấn ngã ra.

Phải biết rằng Phá Thư chi kỹ của hãn ngay cả Tê Bì còn khen không dứt miệng, theo chiến đấu lực, đã tuyệt đối là cảnh giới cao nhất của cao đẳng ma tộc, theo hãn xem ra, Tiểu Khai nhờ vào ma khí mặc dù có thể ngăn trở, cũng bất quá là ngang tay mà thôi, nhưng giờ phút này xem ra, Tiểu Khai căn bản chỉ là thử nghiệm, không ngờ lại có thể làm biến mất sát chiêu của mình.

Tiểu Khai nhin không được cười ha ha, một tay giơ lên Vạn Uẩn Bình, nói: " Từ giờ trở đi, ta cấp cho bảo bối này tên chính thức là Sáng Thế Bảo Bình!"

Ngọc Hồ kinh ngạc nói: " Chủ nhân, cái này cùng sáng thế có gì quan hệ?"

Tiểu Khai đương nhiên sẽ không giải thích chuyện của Sáng Thế Lực, chỉ nói: " Không có gì quan hệ, ta nghĩ thấy nghe hay, được chưa?"

" Được, đương nhiên được." Ngọc Hồ gật đầu liên tục: " Chủ nhân nói cái gì đúng thì là cái đó."

" Đây là ma khí Tê Bì đại nhân muốn người luyện hay sao?" Tiểu Hùng Miêu ha ha nói: " Thứ này tuyệt đối có lực lượng siêu việt cao đẳng ma tộc, tuyệt đối là ma khí đỉnh cấp a, đưa cho hãn có điểm đáng tiếc a..."

" Đương nhiên không đưa cho hãn, là ta tự mình dùng." Tiểu Khai liên tục lắc đầu: " Chẳng những không đưa cho hãn, chúng ta còn phải trộm đi Bàn Cổ Phủ của hãn, hơn nữa..." Ánh mắt hãn sáng ngời, gằn từng chữ: " Đêm là hành động!"

Đêm nay hành động, cũng không phải là ý nghĩ nhất thời của Tiểu Khai, mà đã sớm có dự mưu. Vì giải phong hai trang trước của Vô Tự Thiên Thư, hãn phải lấy được Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc, hai thứ này hãn phải dùng Bàn Cổ Phủ đổi lấy, hơn nữa Tiểu Trúc thì Tiểu Khai vô luận thế nào cũng không buông, bây giờ hãn biết cách sử dụng khẩu quyết của Bàn Cổ

Phủ, Tê Bì đã rõ ràng muốn giết người diệt khẩu, miễn cho khẩu quyết truyền ra ngoài, cho nên vô luận như thế nào, Tiểu Khai cùng Bá Cách gia tộc đã ở thế đối lập, đã như vậy, đương nhiên hạ thủ trước hay hơn.

Huống chi, Tê Bì chờ hãn xuất quan đã lâu, nếu biết hãn xuất quan, có lẽ sẽ lập tức thu hồi Bàn Cổ Phủ, sau đó buộc hãn luyện khí. Cho nên Tiểu Khai bây giờ phải hành động, không thể không lập tức làm ngay.

" Chủ nhân, Tiểu Trúc cô nương có lẽ sẽ không nguyện ý đi với người..." Ngọc Hồ trầm tư nói: " Hoặc là để Tiểu Ảnh đi cùng người, trước tiên phong ấn nàng, sau đó mang đi."

" Không cần." Tiểu Khai thản nhiên nói: " Hôm nay hành động, người càng ít càng tốt, ta chính mình đi tìm Tiểu Trúc là được, chẳng lẽ người đã quên, ta có một kiện ma khí, cả Cổ Thiên Y còn có thể thu vào, huống chi là nàng."

Hồ Niệm nhú mày nói: " Chúng ta thì làm gì? Trước tiên lao ra? Có lẽ như vậy ngược lại đánh cỏ động rắn đó."

Tiểu Khai a a nở nụ cười: " Các người không cần làm gì cả, trở về Diệt Thế Chi Môn, chờ ta chạy thoát, lại đem các người đi ra."

" Diệt Thế Chi Môn? Đó là địa phương nào?" Ngọc Hồ ngạc nhiên nói.

Tiểu Khai mỉm cười, cũng không giải thích, chỉ nói: " Nào, tất cả mọi người làm thành một vòng tròn, tay nắm tay."

Ngọc Hồ và Tiểu Hùng Miệu mặc dù đầu đầy mơ hồ, nhưng đã có thói quen phục tùng mệnh lệnh, mọi người xếp thành vòng tròn, tại chỗ một cơn gió nhẹ thổi qua, đã bị Tiểu Khai truyền đưa vào.

Tiểu Khai vừa mới hít một hơi thư giãn, bên ngoài đã vang lên thanh âm của Tê Bì: " Chúc mừng đại sư xuất quan, lão phu đặc biệt đến thăm!"

Tiểu Khai thầm mắng, biết Tê Bì tất nhiên bố trí vô số trận pháp bên ngoài biệt viện, cho nên khi mình xuất quan cũng có thể cảm thụ được năng lượng xuất ra. Giờ phút này quá khẩn cấp, chính mình ngay cả tùy tùng đều đã đi hết, tự nhiên không có phương tiện giáp mặt với Tê Bì. Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Tiểu Khai, nhất thời không nói hai lời, đã bỏ chạy ra sau viện.

Tê Bì phản ứng nhạy cảm thế nào, bước chân Tiểu Khai mới động, hân đã hét lớn một tiếng: "Đại sư chạy đi đâu?"

Lời còn chưa dứt, phía sau "lang" một tiếng, cửa lớn vỡ vụn, Tê Bì đã phá cửa đi vào.

Trong hậu viện cảnh vật như trước, Tiểu Khai đã chui vào lỗ chó, lại chạy nhanh vào sân của nơi Tiểu Trúc đang ở.

Tiểu Hùng Miêu bài trí phong ấn cực kỳ kỳ diệu, lỗ nhỏ kia mặc dù Tiểu Khai có thể tự do xuyên qua, nhưng người ngoài căn bản không nhận ra được, bây giờ nguyện vọng lớn nhất của Tiểu Khai chính là Tê Bì đừng quá sớm tìm được lỗ chó kia, phát hiện mình đi về hướng nào.

Vốn nên chuẩn bị đại kế bỏ trốn, đến tận đây chính thức triển khai!

Giờ phúc này Bá Cách gia tộc sắp tới đại hôn, nơi này còn náo nhiệt hơn trước rất nhiều, ma phó đi tới lui ít nhất gia tăng gấp đôi, Tiểu Khai một đường bò đi, mãi cho đến lúc nhìn thấy hoa viên phía xa, mới phát hiện dưới lầu trúc có cao thủ của Bá Cách gia tộc thủ vệ.

Tiểu Khai âm thầm kêu khổ, lại quét nhìn một phen, hoàn hảo không phát hiện đại thiếu gia, hân sờ sờ Sáng Thế Bảo Bình trong tay, trong lòng biết buộc phải làm, cắn răng đứng dậy, nghênh ngang tiêu sái đi tới: "Uy, Tiểu Trúc cô nương đang ở trên lầu?"

Thủ vệ lâu trúc là bốn vị ma tộc gương mặt đều tuấn mỹ, dựa theo quy luật bình thường của ma tộc, ai càng có hình người, thì huyết thống càng cao quý, mà gương mặt càng tuấn mỹ, có thể nói là ưu trong ưu điểm, bốn vị ma tộc này đúng là cao thủ đỉnh cấp nhất của Bá Cách gia tộc, còn hơn cả đám võ sĩ gia tộc ngày đó đi theo tam thiếu gia, không biết còn mạnh hơn bao nhiêu.

Đầu của Tiểu Khai nhảy mạnh, nhìn thấy ánh mắt bốn người đảo qua, thần thái càng trấn định, dương dương nói: " Ta nói các người không nghe sao chứ?

Một trong bốn người mở miệng nói: " Người là ai?

Tiểu Khai cười ha ha: " Bằng các người xứng hỏi ta là ai? Nói cho người, là tộc trưởng phái ta đến thỉnh Tiểu Trúc cô nương, các người còn không mau tránh ra!"

Bốn người tám mắt nhìn Tiểu Khai, không có chút phản ứng nào, qua nửa ngày, vị bên trái có chút cười nói: " Theo lúc người xuất hiện, tim người đập nhanh hơn gấp đôi, thân thể người có chút xuất mồ hôi, điều này loan báo người đang rất khẩn trương."

Vị thứ hai bên trái nói tiếp: " Người khẩn trương là vì người đang nói dối, Tiểu Trúc cô nương cho tới bây giờ không rời khỏi phiến rừng trúc này, lão gia tử không có khả năng gọi cô ấy đi, muốn tìm thì phải do đại thiếu gia tìm đến."

Vị thứ ba nói: " Người muốn giả làm tâm phúc của lão gia tử, giỏi hơn, áp đảo trên chúng ta, lại không biết chúng ta mới là tâm phúc của lão gia tử, hơn nữa, ta nói cho người biết một sai lầm, chúng ta xưng hô lão gia tử không gọi là tộc trưởng, bởi vì lão gia tử nói như vậy không thân thiết."

Vị thứ tư nói: " Khuôn mặt người kì lạ, hơn nữa giờ tay nhắc chân cũng không phải cao đẳng ma tộc khí độ nên có, căn cứ mấy ngày nay nghe lời

đồn đãi, người nên là vị thiên tài ma luyện sư Nghiêm Tiểu Khai đại sư."

Tiểu Khai chỉ cảm thấy khắp lưng đều là mồ hôi lạnh, hãn vốn còn định lừa gạt, ai ngờ mới nói ra hai câu, cư nhiên bị người đoán được hết chi tiết, trước mắt bốn người này chẳng những có thực lực khủng bố, ngay cả tâm kế cũng chu mật, hơn nữa vừa thấy chính là đã rất phối hợp nhau, hoàn toàn ăn ý.

Quả nhiên, vị bên trái đầu tiên lại nói: " Nghe nói người từng vì Tiểu Trúc cô nương động võ với lão gia tử, hôm nay người tới đây, là vì Tiểu Trúc cô nương mà đến."

Vị thứ hai nói: " Người bị lão gia tử giam lỏng bên biệt viện, mà không nên ở chỗ này, xem ra người đã đột phá liên hoàn phong ấn của lão gia tử, mới có thể tiến vào nơi này."

Vị thứ ba nói: " Nói cách khác, người muốn chính thức cùng lão gia tử quyết liệt, mang đi Tiểu Trúc cô nương."

Vị thứ tư đưa tay lên, trầm giọng nói: " Đã như vậy, vậy người là địch nhân của chúng ta, bây giờ chúng ta phải bắt người!"

Hãn hốt nhiên nở nụ cười: " Người phải chú ý, thực lực của chúng ta, còn hơn mấy vị thiếu gia, còn cao hơn vậy một chút."

Tiểu Khai làm sao còn cùng hãn nói nhiều, mấy cao đẳng ma tộc này, nếu thật sự động thủ, có lẽ một chiêu mình cũng sẽ xong đời, duy nhất có thể làm là ra tay trước hay hơn.

Hoàn hảo, bình thường cao thủ hay có tật phô trương thanh thế, bốn người này cũng không ngoại lệ, bọn họ đều đứng ở nơi đây, nhưng thật ra thuần túy nghĩ rằng không muốn động thủ trước.

Cho nên Tiểu Khai đồng học của chúng ta không chút do dự móc ra Vạn Uẩn Bình, cao cao ném ra ngoài, hét lớn một tiếng: " Thu!"

Ngày đó Vạn Uẩn Bình một mình đương quan, đối kháng tam thiếu gia, Cổ Thiên Y và chứa nhiều cao đẳng ma tộc không hề rơi xuống hạ phong, đã có thể nhìn thấy được thực lực, giờ phút này miệng bình mở ra, nhất thời tiếng gió gào thét, sắc mặt bốn vị ma tộc phút chốc nghiêm túc lên, động tác của bốn người phảng phất chỉnh tề, trong miệng một tiếng kêu lên, bốn thanh phi kiếm bay cao, tốc độ nhanh đến khó thể hình dung, trực tiếp vọt tới khí lưu của Vạn Uẩn Bình.

Bốn thanh phi kiếm này toàn thân đen thui, phảng phất dùng địa ngục lửa ma tăng dưới chót luyện thành, cư nhiên còn có cảm giác hấp thu ánh sáng khắp bốn phía, cả thiên địa vì vậy mà trở nên ảm đạm.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 10: Thập Diện Mai Phục

Vạn Uẩn Bình phát ra một tiếng "ông" mạnh mẽ, bắt đầu kịch liệt chộp lên, khí lưu như cổ dây trắng cùng bốn thanh phi kiếm nhất thời giăng co tại không trung, mặc dù không có một tiếng vang, nhưng cả không khí đều bắt đầu bị kéo thành lốc xoáy nho nhỏ, có thể thấy được sự đối kháng kịch liệt đến thế nào.

Điểm chết người chính là, bốn người này cư nhiên lại có một bộ dáng không thèm quan tâm, trong đó một người cười nói: "Ba vị ca ca, giăng co như vậy không tốt a, nếu không ta lên trước, các người bắt hãn lại rồi nói sau đi."

Tiểu Khai khẩn trương, trong đầu linh quang hiện lên, bật thốt quát: "Phong! Ma! Khẩu! Quyết!"

Bốn người chấn động, cả phi kiếm cũng không quản, thân hình nhoáng lên, đã vọt ra ngoài vài trăm thước, bốn gương mặt tuấn mỹ trắng không còn chút máu, người xem ta, ta nhìn người, trong đó có một người run giọng nói: "Ba vị huynh đệ, các người..có khẩn hay không?"

"Ta...ta giống như..." Trong đó có một người, lộ ra vẻ mặt thống khổ, lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên dưới chân hụt hẫng, rơi xuống giữa không trung, một người bên cạnh hãn nhanh chóng bắt lấy cánh tay hãn, vận khởi công pháp, điều tra một lượt trong cơ thể hãn, nhất thời lộ ra vẻ mặt thống khổ, thấp giọng nói: "Tam đệ hãn...hãn bị phong ấn rồi."

Bên này còn đang nói chuyện, bên kia, bốn thanh phi kiếm mất đi không chế rên rĩ một tiếng, liền bị Vạn Uẩn Bình thành công hút đi vào.

Tiểu Khai càng gấp, ngẩng đầu nhìn xem bốn người phương xa, chỉ thấy ba người trong đó ngẩng đầu lên, thần tình đều bi phẫn, cùng kêu lên quát: "Để mạng lại!"

Tiểu Khai không nói hai lời, lại quay về phía trước hống một tiếng: "Phong Ma Khẩu Quyết!"

Ba người kia cả kinh, thiếu chút nữa sợ tới mức rơi xuống, ngạnh sanh đình lại thân hình, lại lui ra sau thêm vài trăm thước, nhìn nhau, mới phát hiện đều bình yên vô sự.

"Các người đừng đi tới, đừng ép ta ra tay." Tiểu Khai lau mồ hôi: "Phong Ma Khẩu Quyết của ta không phải thứ vừa đâu."

Ba người trên mặt một trận xanh một trận trắng, thế nhưng thật sự không dám tiến lên, qua hồi lâu, mới có một người vỗ tay một cái, giật mình hiểu ra nói: "Ta biết rồi! Nguyên lai người phong ấn tam thiếu gia chính là người!"

"Đúng vậy, đúng là ta!" Bây giờ đã bại lộ, Tiểu Khai ngạnh cứng nói: "Cho nên các người đừng ép ta, ta chỉ là muốn mang Tiểu Trúc đi, không muốn phong ấn luôn các người."

Ba người rất là trù trừ, mắt thấy Tiểu Khai đi tới lầu trúc, trong đó một người bỗng nhiên nói: "Ta giống như nhớ rõ...Phong Ma Khẩu Quyết cũng có hạn chế sử dụng."

Ánh mắt hai người khác nhất thời sáng ngời: "Ý tứ của đại ca là..."

"Hắn đang hù dọa chúng ta!" Người nọ chắc chắn nói: "Hắn khẳng định là đang hù dọa chúng ta, nếu không đã ra tay rồi, cần gì phải buông tha

cho chúng ta?"

" Chúng ta đây..."

" Hai vị đệ đệ nếu dám đố một lần, ba huynh đệ chúng ta hôm nay đánh cuộc, đố thua, đơn giản là cùng số phận với tam đệ, nếu đố thắng, cũng là vì tam đệ báo thù!"

Lời này nói xong, trên mặt lộ ra thần sắc quyết tuyệt, cư nhiên không chút chần chờ đón Tiểu Khai bay đi tới.

Tiểu Khai chỉ cảm thấy miệng phát đắng, thật ra hẳn rất muốn sử dụng Phong Ma Khẩu Quyết, nhưng thứ này quả thực có hạn chế, trước kia hẳn căn bản ngay cả làm sao sử dụng cũng không biết, bây giờ hẳn thật ra dễ dàng dùng đến, nhưng một khi đã dùng, tiếp theo sẽ không linh nữa, Phong Ma Khẩu Quyết được xưng thần chi phong ấn, kỳ thật cũng là một thứ kỳ quái, Tiểu Khai mặc dù dùng qua vài lần, nhưng đến nay cũng không biết rõ huyền bí của nó.

Ba người bay đến càng gần, nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Khai, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, trên bầu trời, Vạn Uẩn Bình phát ra " ông" một tiếng kích động, sợi dây màu trắng lại quay về ba người bao phủ tới.

Ba người phối hợp cực kỳ ăn ý, trong đó một người hướng Vạn Uẩn Bình bay đi, trong tay toát ra một đoàn ma khí niêm trù, vừa lúc đón nhận Vạn Uẩn Bình, thực lực ba người này đích xác tương đương khủng bố, chỉ một người, thế nhưng có thể hoàn toàn ngăn trở công kích của Vạn Uẩn Bình, mà hai người khác, không chút dừng lại bay qua hướng Tiểu Khai!

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Khai cầm Sáng Thế Bảo Bình trong tay, thầm nghĩ: " Sống hay chết, phải xem người rồi."

Hai người lăng không đập xuống, một cỗ lực lượng cường đại làm cho người ta hít thở không thông trong phút chốc sinh ra khắp thiên địa, Tiểu

Khai hít thở có điểm khó khăn, Sáng Thế Bảo Bình trong tay giờ cao lên, nghênh đón thân thể hai người đang hạ xuống.

" Hoa lập! Hoa lập! Hoa lập! Hoa lập!"

Trên lầu trúc vang lên một trận rồi một trận thanh âm, phảng phất như thủy triều mênh mông chụp đánh vào đá ngầm, liên miên không dứt, nghe thật kinh tâm động phách, Tiểu Khai ngẩng đầu lên, chỉ thấy mười ngón tay hai người mở ra, theo mỗi đầu ngón tay, đều bắn ra một cỗ ma khí niêm trù, mấy ma khí này vốn có thể nổ bạo, nhưng trên Sáng Thế Bảo Bình phát ra từng đợt từng đợt bạch quang, phảng phất như một vòng sáng rung động, với Tiểu Khai làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, đem công kích ẩn chứa uy lực vô cùng tiêu tan vô hình.

" Đây là thứ gì?" Trong đó một người rống to lên: " Như thế nào lại mang theo khí tức của lão gia tử!"

Thanh âm của hắn vừa bi phẫn vừa bất đắc dĩ: " Nói cho ta biết, công pháp của lão gia tử tại sao xuất hiện trong tay ngươi?"

Tiểu Khai làm gì có hứng thú giải thích với hắn, nhắm miệng chẳng ừ chẳng hử, nhìn thấy ma khí trên đỉnh đầu một mảnh nổ tung, chỉ cảm thấy trái tim càng nhảy càng nhanh. Hai người kia thì càng ngày càng tuyệt vọng.

Tê Bì đúng là một trong năm đại cao thủ của ma giới, lực lượng tăng cấp đã đạt tới cảnh giới cao nhất của ma giới, mặc dù lực lượng của Sáng Thế Bảo Bình cường độ cũng không tính lớn, nhưng lực lượng thế giới cấp bậc thâm nghiêm, lại có thể gắt gao thắng hắn hai người kia.

Công dụng của Sáng Thế Bảo Bình chuyên môn nhằm vào phong ấn và trận pháp, nếu hai người trực tiếp thi triển công kích vật lý, kỳ thật Sáng Thế Bảo Bình đỡ không được, nhưng xảo diệu là ở chỗ, hai người này lại dùng trận pháp công kích thuật.

Tê Bì bình sinh nghiên cứu trận pháp phong ấn, được xưng tam giới đệ nhất, bốn người này là tâm phúc của hắn, tự nhiên được truyền thụ đầy đủ, bây giờ bọn họ xem Tiểu Khai là đại cừu nhân, còn không xuất ra công pháp đặc ý nhất của mình hay sao?

Tiểu Khai vốn còn đang lo lắng, nhưng nhìn nửa ngày, thì đã hiểu được, con mắt hắn vừa chuyển, nhất thời có chủ ý, hắn quay đầu nhìn Vạn Uẩn Bình trong không trung, quát: " Thu." Nhất thời thu hồi Vạn Uẩn Bình vào trong tay, người nọ đang đối kháng Vạn Uẩn Bình liền mất đi đối thủ.

Kỳ thật chiêu này cũng là hiểm chiêu, nếu người này lập tức ra tay công kích Tiểu Khai, có lẽ chỉ một chiêu hắn đã bị mất mạng, nhưng người này phi thường " sáng suốt" làm ra một lựa chọn sai lầm: cùng huynh đệ của mình nhất khởi công kích Tiểu Khai.

Vì vậy đối thủ của Sáng Thế Bảo Bình biến thành ba người, mà công kích của ba người này, đồng dạng không hề hiệu quả.

Tiểu Khai giờ phút này lại xuất ra Vạn Uẩn Bình, ý khí phong phát quát một tiếng: " Thu cho ta!"

Ba người kia vốn đang toàn lực công kích, làm sao còn dư lực đối kháng Vạn Uẩn Bình, mắt thấy Vạn Uẩn Bình bay lên, ba người tâm ý tương thông, lời cũng không cần nói, đều đồng loạt quay đầu lại, vọt đến địa phương thật xa.

" Người trốn không thoát đâu, chúng ta đi thỉnh lão gia tử!" Ba người xa xa nói một câu, lại ôm lấy tam đệ đã tàn phế của họ bỏ chạy.

Tiểu Khai chỉ biết cười khỗ, cần gì đi thỉnh lão gia tử, có lẽ lúc này hắn đã đột phá phong ấn của Tiểu Hùng Miêu, sắp đuổi tới đây.

Hắn hít sâu một hơi, bình tĩnh tâm thần, ngẩng đầu nhìn lên.

Cửa sổ đúng lúc mở ra, khuôn mặt tiểu lệ của Tiểu Trúc nhìn xuống, đón nhận ánh mắt Tiểu Khai, vui vẻ nói: " Nghiêm Tiểu Khai?"

Giờ phút này quá khẩn cấp, Tiểu Khai đã bất chấp đường đột người ngọc, liền bay lên lầu trúc, nói nhanh: " Tiểu Trúc cô nương, ta đến đưa nàng..."

" Người không cần phải nói, ta biết, người muốn mang ta bỏ trốn." Tiểu Trúc giơ tay ngăn thanh âm Tiểu Khai: " Ta không ngốc, thấy các người đánh thành như vậy, còn nghe được các người nói chuyện, ta được nhiên hiểu được mục đích của người."

" Vậy nàng..." Tiểu Khai đỏ mặt, rõ ràng có rất nhiều lời muốn giải thích, nhưng không biết giải thích thế nào, hăn móc ra Vạn Uẩn Bình, mở miệng bình căn rằng nói: " Tiểu Trúc, trước tiên chỉ có thể đắc tội, hôm nay ta nhất định phải mang nàng đi..."

" Từ từ!" Tiểu Trúc vội vàng hô một tiếng.

Miệng Vạn Uẩn Bình phát ra một tiếng kích động, rồi lại bị Tiểu Khai kiềm chế trở về, nói: " Còn có chuyện gì?"

Giờ phút này sự việc vạn phần khẩn cấp, Tiểu Trúc thân là con dâu của Bá Cách gia tộc, biết rõ người này đến cướp mình đi, vô luận thế nào cũng phải khẩn trương mới đúng, nhưng người ngọc trước mắt thần thái bình tĩnh, làm sao nhìn ra được một chút tâm tình ba động, cư nhiên hỏi: " Có thể nói cho ta biết, vì sao nhất định muốn dẫn ta đi?"

" Bởi vì..bởi vì..." Tiểu Khai hít sâu một hơi, thấp giọng nói: " Bởi vì nàng vốn là vợ của ta."

Tiểu Trúc lộ ra vẻ mặt quả nhiên như thế, nhưng vẻ mặt lại mang theo vài phần khốn hoặc, nàng trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: " Kỳ thật, chuyện xưa người kể cho ta nghe, là thật, đúng không?"

Tiểu Khai cắn răng nói: " Đúng!"

Vẻ mặt Tiểu Trúc càng cổ quái, nói: " Nhưng người trong chuyện xưa, không phải bộ dáng này a?"

Giờ phút này đã nói ra, Tiểu Khai cũng không giấu giếm, nói: " Thật không dám giấu giếm, đây không phải mặt thật của ta."

Tiểu Trúc nhú mày nói: " Vậy có thể cho ta nhìn thấy người không?"

Tiểu Khai lo lắng, quay đầu lại nhìn dưới lầu xa xa, nhìn thấy rất nhiều đầu người đang chạy tới, có thể thấy được hành tung của mình đã hoàn toàn bại lộ, hôm nay sống chết chỉ lúc này, hắn nghĩ tới đây, không muốn tiếp tục dây dưa cùng Tiểu Trúc, nghiêng rằng nói: " Nàng không cần kéo dài thời gian, ta phải đưa nàng đi, dù nàng có hận ta cũng không sao, ta hôm nay phải đưa nàng đi cho được."

Tiểu Trúc rõ ràng gật đầu: " Được, ta đi với người!"

Nàng nhìn vết sẹo trên mặt Tiểu Khai, nói từng chữ: " Người cho ta xem mặt thật của người, ta hôm nay đi với người, thế nào?"

Tiểu Khai ngậy ra.

" Kỳ quái phải không? Kỳ thật ta cũng không biết, vì sao ta có ý niệm đáng sợ như vậy trong đầu, không ngờ lại chịu đi theo một người không biết có phải là tên lương gạt cùng nhau bỏ trốn, nhưng lại bỏ đi vị phu quân tương lai của mình." Tiểu Trúc nở nụ cười, nhưng nụ cười cũng mờ mịt và khốn hoặc: " Nhưng ta muốn thử một lần, thử tin tưởng người một lần. Trong đầu ta có thanh âm mỗi ngày cho ta biết, ta là con dâu của Bá Cách gia tộc, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng ta lại có một thanh âm khác, luôn phi thường gian nan sinh ra, nhắc nhở ta hết thảy những chuyện này cũng không đúng, ta vốn không nên có thân phận thế này."

Tiểu Trúc ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Tiểu Khai, nhẹ giọng nói: " Ta vẫn muốn tìm cho được thanh âm đã nhắc nhở ta, nhưng ta vẫn tìm không thấy, thẳng đến khi ta nghe được ba chữ Nghiêm Tiểu Khai, nghe được thanh âm Nghiêm Tiểu Khai, còn có...nghe được chuyện xưa của người. Ta nghĩ thấy...có lẽ ta nên cho người một cơ hội, thử tin tưởng người một lần."

Tiểu Khai không còn lời gì để nói, cảm thụ trong lòng hẳn chỉ có hai chữ: cảm động.

Giờ phút này, đầu người di động xa xa không còn trọng yếu nữa, Tê Bì đuổi theo phía sau không còn trọng yếu nữa, hết thấy không còn trọng yếu nữa, trọng yếu chính là giai nhân mất đi trí nhớ trước mắt, thế nhưng còn nhớ rõ mình, còn tin tưởng mình, còn cần mình cấp cho nàng một đáp án.

Chính mình làm sao còn giấu giếm nàng?

Tiểu Khai mặc niệm khẩu quyết, toàn thân có chút run lên, đã cởi Biển Hình Y xuống tới, lộ ra mặt thật của mình.

Tiểu Trúc nhìn thấy gương mặt của Tiểu Khai, có chút há miệng, thần tình không thể tin nổi. Rồi sau đó, nàng trợn to mắt, chậm rãi rưng rưng, chậm rãi hạ xuống, nói giọng khàn khàn: " Đúng vậy, người vốn nên có hình dáng này..."

Nàng hít mạnh mũi, nhắc tay lau đi nước mắt, nhẹ giọng mà kiên quyết nói: " Chúng ta đi."

Thanh âm vừa ra, dưới lầu vang lên thanh âm Tiểu Khai không muốn nghe thấy: " Lão phu ở đây, ai cũng không được đi."

Thời khắc mấu chốt, Tê Bì rút cuộc tới!

Tiểu Khai trầm xuống, hẳn chậm rãi xoay người, đã nhìn thấy Tê Bì giận dữ đứng bên dưới.

" Nguyên lai phong ấn lão tam, chính là người." Thanh âm Tê Bì cũng không lớn, nhưng thanh âm tràn ngập hận ý: " Người chẳng những hủy đi lão tam, còn muốn đánh cắp Bàn Cổ Phủ của lão phu, thậm chí cả con dâu của Bá Cách gia tộc cũng muốn mang theo, Nghiêm Tiểu Khai a Nghiêm Tiểu Khai, người quá độc ác!"

Giờ phút này lời đã nói ra, Tiểu Khai cũng không tiếp tục ẩn nhẫn, nói: " Được, chúng ta sẽ nói đạo lý. Tiểu Trúc vốn là vợ của ta, là người dùng Cửu Thiên Huyền Nữ Hải xóa đi trí nhớ của nàng, còn muốn nàng trở thành công cụ cho Bá Cách gia tộc người, lại nói tiếp, nên là người có lỗi với ta mới đúng ba."

Tê Bì ngạo nghễ nói: " Lão phu thân là một trong năm đại cao thủ ma giới, thiên hạ nữ tử, muốn ai không được, Tiểu Trúc cô nương được con ta xem trúng, đó là phúc phận của cô ta, cần gì nói đạo lý."

Tiểu Khai giận dữ, gật đầu nói: " Được, theo cách nói của người, ta đây trộm lấy Bàn Cổ Phủ, phong ấn tam thiếu gia, thì cũng là chuyện đương nhiên đúng không? Tam thiếu gia đánh không lại ta, đó cũng chính tự mình tìm con đường chết, không liên quan gì tới ta chứ?"

Tê Bì giận dữ mà cười: " Được, người xuống đây, ta thật muốn nhìn, người làm sao đối kháng lão phu."

Giờ phút này Tiểu Khai đã biết được tâm ý của Tiểu Trúc, đã bỏ lại sống chết ra ngoài, lập tức hừ lạnh một tiếng, bước xuống lầu, không chút yếu thế đứng trước mặt Tê Bì.

Những cao thủ của Bá Cách gia tộc đã tụ tập ở đây, trong ngoài lầu trúc dày đặc người, chúng ma tộc phiêu phù trong không trung, vây hai người thành một hình tròn.

" Các người tránh ra, không được vây khốn hắn." Tê Bì thật sự giận dữ: " Lão phu muốn đích tay đánh hắn thành mảnh nhỏ!"

Tiểu Khai cười lạnh nói: " Người có lợi hại, chẳng lẽ còn chống đỡ được Phong Ma Khẩu Quyết của ta?"

Sắc mặt Tê Bì nghiêm túc phảng phất như có thể nặn ra nước, trầm giọng nói: " Phong Ma Khẩu Quyết được xưng thần chi phong ấn, chính là hiệu quả của phong ấn, lão phu nghiên cứu phong ấn mấy vạn năm, mặc dù chưa từng gặp qua Phong Ma Khẩu Quyết, nhưng sớm đã có vô số giả thiết, hôm nay lão phu có ít nhất tám phần năm chắc có thể tránh được Phong Ma Khẩu Quyết, người nếu không tin, có thể thử xem!"

Tiểu Khai bày ra tư thế, khí thế hung hung nói: " Người xem đi!"

Thần kinh của Tê Bì trong nháy mắt căng thẳng, trong phút chốc đã điều chỉnh lực chú ý của mình tới cực hạn, trầm giọng nói: " Người cứ ra tay."

Giờ phút này, khắp nơi yên tĩnh, tất cả ma tộc đều nín thở.

Tam giới phong ấn đệ nhất nhân, thật sự có thể ngăn trở được phong ấn tuyệt đối được xưng không thể giải: " Phong Ma Khẩu Quyết" hay không?

Trong chớp mắt, Tiểu Khai đã ra tay, hắn không có há mồm, nhưng bỗng nhiên đưa tay, trong tay một vật đón gió thì dài, cổ tay Tiểu Khai vừa động, đem vật ấy hươ thành nửa vòng tròn, hoắc nhiên đánh tới phía trước, một đạo hào quang trong suốt vô cùng hoa mỹ phát ra trog tay hắn, phảng phất kinh thiên trường hồng, phá đi trường không, thẳng ngay đầu Tê Bì đối diện đánh xuống!

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 1: Đại Đả Xuất Thủ

Một lần chém này gió mạnh nổi lên, ánh mắt mọi người đang nhìn vào miệng Tiểu Khai, ai cũng không ngờ tới hần bỗng nhiên động thủ, mắt thấy Bàn Cổ Phủ đã bổ tới trên đỉnh đầu Tê Bì, nhìn thấy Tê Bì bỗng nhiên ngẩng đầu lên trợn mắt, trên mặt đầy vẻ phẫn nộ, cũng không trốn tránh, cũng không đón đỡ, chỉ nhìn hướng búa quát một tiếng: " Bàn Cổ Phủ quy vị!"

Trong tay Tiểu Khai đột nhiên không còn, cây búa dài hơn một thước kia nhất thời hư không tiêu mất, sau một khắc, Tê Bì đứng ngay đương trường, tay phải nắm chặt Bàn Cổ Phủ, đang lạnh lùng nhìn Tiểu Khai: " Người còn có chiêu gì, lão phu cho người thi triển."

" Này...đây là tại sao thế này?" Tiểu Khai nhất thời có chút bối rối.

" Lão phu sớm biết người có tâm khác thường." Tê Bì cười lạnh nói: " Cây búa này của lão phu, vốn không chỉ có một bộ khẩu quyết, lão phu nói cho người, bất quá chỉ là phương pháp sử dụng thô thiển nhất mà thôi. Tất cả thần khí đều là nhận chủ, nó sao lại có thể để cho người ngoài tự nhiên sử dụng."

Ánh mắt Tiểu Khai đảo qua khắp sân, trái tim chậm rãi trầm xuống.

Tất cả tinh duệ của Bá Cách gia tộc toàn bộ tới rồi, đang đứng phía sau Tê Bì, có đại thiếu gia và nhị thiếu gia, ở phía sau còn có Vũ Ca tiểu thư

đang dùng một đôi mắt chán ghét nhìn mình, mà hai bên lại còn có ba ma tộc cao thủ gương mặt tuấn mỹ khi này, lại thêm bên ngoài, trên bầu trời rừng trúc rậm rạp che kín ma tộc, có lẽ mỗi người chỉ cần nhổ ngụm nước bọt, đã đủ bao phủ chính mình.

" Hôm nay...sợ là phải xong rồi..." Tiểu Khai nghĩ tới đây, tâm tình ngược lại bình tĩnh trở lại, mỉm cười nói: " Ta không có chiêu gì khác, người ra tay đi."

Khuôn mặt Tê Bì đành lại, gật đầu nói: " Lão phu cho người một con đường sống, chỉ cần người lưu lại Trì Tiểu Trúc, cởi Phong Ma Khẩu Quyết cho lão tam, ta sẽ thả người rời đi."

Tiểu Khai không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu nói: " Tiểu Trúc vốn là vợ ta, ta tuyệt không bỏ qua."

Vẻ mặt Tê Bì giận dữ, nhưng lại gắng đè xuống, nói: " Được, lão phu bình sinh kính trọng nhất chính là ma luyện sư, niệm tình đại sư là đệ nhất ma luyện sư của ma giới, lão phu sẽ khoan dung một lần nữa. Chỉ cần người trị tốt cho con ta, lão phu sẽ thả người rời đi, từ nay về sau sẽ tuyệt không truy cứu."

Đại thiếu gia nghe được khẩn trương, kêu lên: " Cha, còn có Tiểu Trúc muội muội..."

Tê Bì hung hăng trừng mắt: " Câm miệng!"

Tiểu Khai cũng không suy nghĩ, đừng nói là hắn không có cách nào giải được Phong Ma Khẩu Quyết, cho dù hắn biết giải, hắn cũng tuyệt đối không tin Tê Bì sẽ thả hắn, người trong ma giới lòng dạ độc ác hắn cũng nhận thức không ít, đối mặt với trường hợp này, hắn lập tức lắc đầu nói: " Thực xin lỗi, ta cự tuyệt."

Lần này Tê Bì thật sự là nổi giận, chột quát một tiếng: " Đã người muốn chết, ta đây thành toàn người!"

Tiểu Khai một tay nắm chặt Sáng Thế Bảo Bình, trong lòng cả nửa điểm tin tưởng cũng không có, cắn răng ngạnh xương nói: " Người tới đi."

Tê Bì rống to một tiếng, Bàn Cổ Phủ trong tay nhất thời hóa thành quang ảnh đầy trời, hướng Tiểu Khai đập vào mặt mà đến!

Lúc này đây, trong lòng Tê Bì ôm hận, đã ra tay toàn lực, thề muốn đem Tiểu Khai chém thành mảnh nhỏ. Huống chi hắn cầm thần khí trong tay, đây đã là hình thái cực mạnh nhất, có lẽ dù là Ma Tôn lúc này, cũng không dám ngay mặt cản trở một kích, ở đây chúng ma tộc nhìn thấy, mỗi người đều mở to hai mắt nhìn, chờ xem Tiểu Khai bị chém thành huyết nhục tan tành trong nháy mắt.

Trong nháy mắt chạm nhau, Tiểu Khai ngoại trừ xuất ra Sáng Thế Bảo Bình, căn bản không kịp làm ra phản ứng gì khác.

Bàn Cổ Phủ với lôi đình vạn quân chi thế đánh lên Sáng Thế Bảo Bình, Tiểu Khai nhất thời khí huyết quay cuồng, giống như bị người hung hăng đánh một quyền vào bụng, oa nhỏ một búng máu.

Nhưng Bàn Cổ Phủ không chút dừng lại, chỉ va chạm với bảo bình, rồi đột nhiên biến mất trong mắt Tiểu Khai, rồi sau đó, bên tai Tiểu Khai chỉ nghe được " đình đình đương đương binh binh bành bành" không ngừng bên tai, phảng phất toàn thân cao thấp như bị vật gì đánh trúng, đánh cho hắn toàn thân đau đớn, trước mắt một mảnh biến thành màu đen, trong tích tắc, cũng không biết đến tột cùng là nghe được bao nhiêu âm thanh, sau đó rốt cuộc " oanh long" một tiếng, Tê Bì chụp lại cây búa, đặng đặng đặng thối lui ba bước, dùng sức nhổ ra một hơi dài, cả giận nói: " Người...người đến tột cùng là ai?"

Phải biết rằng một chiêu này của Tê Bì, kỳ thật rất có giằng cứu, Bàn Cổ Phủ tuy lớn, nhưng lại nhẹ nhàng vô cùng, lưỡi búa càng không gì không xuyên, cho nên thích hợp dùng nhanh chế chậm, Tê Bì vừa rồi nhìn tướng một chiêu, kỳ thật đã tức tức bổ ra mấy trăm búa, thực lực của Tiểu Khai cùng hãn như trời với đất, chỉ dùng Sáng Thế Bảo Bình ngăn được một chiêu thì đã bị trực tiếp chấn thành nội thương, cho nên, mấy trăm búa sau đó thật sự là bổ lên trên người Tiểu Khai.

Nhưng vấn đề xảy ra ở chỗ này.

Bàn Cổ Phủ thân là thần khí, trong tam giới không có thứ gì nó không chém được, nhưng nó vừa bổ vào sau lưng Tiểu Khai, đã bị một cỗ lực lượng cường đại mệnh mông như biển bắn ngược trở về, dựa theo phỏng chừng của Tê Bì, đây là vì cỗ lực lượng này không phản công mà thôi, nếu không sẽ không chỉ hất ngược cây búa trở về, mà là sẽ đem mình chấn thành nội thương.

Điểm chết người chính là, hãn phát hiện cỗ lực lượng này, cư nhiên tương đương quen thuộc, như thế nào xem ra lại giống như lão đối đầu Vong Xuyên Quân Hắc Long lực, muốn nói có gì không giống, thì phải là cỗ lực lượng này rõ ràng càng lớn hơn Vong Xuyên Quân, càng tinh thuần hơn.

Đương nhiên, Tê Bì kinh qua sa trường, tự nhiên sẽ không bỏ qua như vậy, cho nên cổ tay hãn vừa chuyển, lại bổ tới ngực Tiểu Khai, một lần này, lại bổ trúng một thứ khác.

Thứ này không ẩn chứa lực lượng đáng sợ gì, nhưng thứ này cứng, phi thường cứng, cứng ngoài dự đoán mọi người, Tê Bì phảng phất nghe được bảo bối của mình phát ra "khách sát" một tiếng vang, là giống như cây búa chém trúng mặt băng xuất ra một lỗ khuyết, lần này cả kinh không giống bình thường, ý niệm đầu tiên trong đầu Tê Bì chính là: thay chỗ khác thử xem.

Trước ngực phía sau lưng đều không được, tự nhiên phải là ở dưới, phá đi đan điền, hủy hồn phách nguyên anh, đây cũng là một lựa chọn a, cho nên Tê Bì xuất ra hơn hai mươi búa cuối cùng, đã toàn bộ hướng thẳng tới vùng bụng dưới của Tiểu Khai.

Chỉ một chút này, đã bổ trúng một thứ càng cổ quái gì đó.

Không bị bắn ngược, không có độ cứng, ra vẻ không có gì chống cự, nhưng lưỡi búa chém tới, thì giống như chém vào trong bùn đất, nửa điểm phản ứng đều không có, đảo mắt đã chém hết hai mươi búa, Tiểu Khai làm ra hình dáng không có việc gì, đứng ở nơi đó cả động cũng không động một chút, lần này Tê Bì thật sự là bị hù dọa, không nói hai lời, cả người bật lui, bật thốt lên: " Người...người đến tột cùng là ai?"

Sự tình này chỉ có thể nói Tê Bì tự tìm khó, nếu hắn trực tiếp chém thẳng vào cổ Tiểu Khai, có lẽ chuyện này không còn gì để nói nữa, nhưng trước tiên hắn chém trúng vảy rồng đen, sau lại chém Niết Bàn Tàn Phiến, cuối cùng lại hướng Vô Tự Thiên Thư chém hai mươi búa, chém trúng đều là chút ít pháp bảo cấp biến thái, vậy, giờ phút này hắn kinh nghi không chừng, cũng cảm thấy không được bình thường rồi.

Tiểu Khai liền phản ứng, lập tức ưỡn ngực, cười lạnh: " Muốn biết ta là ai sao? Vậy người xem đây!"

Hắn chậm rãi thò tay vào ngực, móc ra một vật phẳng phát giống như lệnh tiễn gì đó, nhẹ nhàng vỗ, chỉ nghe " sừ" một tiếng, thứ này phóng lên cao, trong phút chốc xông lên trời cao vài trăm thước, " ba" một tiếng nổ tung, sương khói tràn ngập, nhất thời hình thành một đầu cự long dài miên duyên trăm thước, phát ra một tiếng rồng ngâm " ngao" cực kỳ hình tượng.

Tê Bì bật thốt: " Vong Xuyên Quân Hắc Long!"

" Đúng vậy." Tiểu Khai gật đầu: " Ta là sư đệ của hắn."

Đạo yên hoa lệnh tiễn này, chính là tín hiệu ước định của Tiểu Khai và Vong Xuyên Quân ngày đó, thứ này phóng lên, Vong Xuyên Quân sẽ dẫn Vũ Nguyệt Yêu Linh và Liệt Hỏa Âm Linh trực tiếp đánh vào Bá Cách gia, tiếp ứng Bàn Cổ Phủ của Tiểu Khai.

Tê Bì lập tức ý thức được điểm này, Tiểu Khai chỉ cảm thấy hoa mắt, thân ảnh của Tê Bì đã biến mất tại chỗ, xa xa truyền đến thanh âm vội vàng của hắn: " Ta đi chặn lại Vong Xuyên Quân, các người cùng tiến lên, đừng cho Nghiêm Tiểu Khai chạy thoát!"

Tiểu Khai hắc hắc cười lạnh: " Trời phạt còn chưa tới, vội chạy đi đâu."

Tiểu Trúc ngạc nhiên nói: " Trời phạt? Trời phạt gì?"

Lời còn chưa dứt, chợt nhìn thấy xa xa, bỗng nhiên " hoa lạp" một tiếng nổ, một đạo ngọn lửa ngăm đen như mực từ trên mặt đất phun ra, phóng lên cao, trong hỏa quang, một bóng người phảng phất như bị thiêu trúng chân nhảy tung lên, phát ra " ai yêu" một tiếng kêu kinh hoàng thất thố.

Người này không phải ai khác, chính là Tê Bì Nhĩ Bá Cách.

Đạo hỏa quang này đen đến mức che cả ánh sáng, lực lượng ẩn chứa trong đó có thể tưởng tượng, chúng ma tộc từ xa nhìn lại, đều cảm thấy quý dị không hiểu, nhìn không được đều nghĩ: " Địa ngục lửa ma này từ đâu mà đến, thế nhưng có thể thiêu tộc trưởng thành như vậy!"

Tê Bì lần này thật là ăn phải đau khổ, cỗ ngọn lửa này mãnh liệt, viễn siêu ngoài sự tưởng tượng của hắn, thế nhưng làm cháy sạch cả người hắn đau đớn, không thể không rơi xuống đất, đảo mắt, lông mày râu mép cháy sạch không còn một mảnh, toàn thân quần áo đều thiêu thành tro bụi, hắn vốn muốn chạy trốn, nhưng cỗ ngọn lửa này phảng phất như thông linh, đuổi theo hắn đốt, vẫn đốt mãi tới năm phút mới đột nhiên lui trở về dưới đất.

Tê Bì bạo nộ như điên, quát to: " Ai? Đi ra cho ta!" Hắn một bên quát hỏi, một bên kích mạch một quyền xuống mặt đất, ma giới năm đại cao thủ thực lực có thể nhìn ra, đây trời đều là bùn đất bay tung, ở tại chỗ nhất thời kích mở ra một cái hố to siêu cấp chừng mấy chục thước sâu, nhìn qua, chỉ cần dẫn nước vào là có thể làm thành một hồ nước.

Đương nhiên, dưới đất trống trơn, căn bản tìm không ra vị nào đã đốt lửa.

Tiểu Khai cười một tiếng phảng phất như hồ ly: " Cả Vô Tự Thiên Thư người cũng dám đánh, xem, bị trời phạt rồi đó, hừ hừ, đáng đời."

Tiểu Trúc xem vào trong mắt, bỗng nhiên nhớ tới trước đây Tiểu Khai có kể cho mình nghe câu chuyện, vị Hoàng Sơn chương môn Tùng Phong đạo trưởng trong chuyện xưa từng bị thiêu qua, nhất thời môi khẽ run lên, không tiếng động nở nụ cười

Cuối cùng Tê Bì cũng rời khỏi, nhưng ở bên này vô số cao thủ của Bá Cách gia tộc lại chậm rãi xông tới, đứng ở đầu tiên chính là Vũ Ca tiểu thư. Mà trong tay Vũ Ca tiểu thư, chính là Bàn Cổ Phủ.

Tiểu Khai kỳ lạ hỏi: " Tê Bì đại nhân sao lại đưa Bàn Cổ Phủ cho người?"

Vũ Ca tiểu thư cười lạnh không nói, gương mặt bao phủ sát khí, cô ta đã sớm hận Tiểu Khai đến thấu xương, trước kia vì đại kế của cha nên vẫn ẩn nhẫn, bây giờ cuối cùng đã đến thời điểm trút giận, giờ phút này cô nàng nghiêng chặt hàm răng, mày liễu nhướng cao, đầu ngón tay nắm chặt cán búa, hiển nhiên đã vận hết ma công toàn thân, muốn dùng một kích giết chết Tiểu Khai.

Đôi mắt Tiểu Khai vừa chuyển, lại nói: " Đại ca người mới là tộc trưởng tương lai của Bá Cách gia tộc, vì sao người không đưa cây búa cho hắn?"

" Nghiêm Tiểu Khai, đến lúc này rồi, người đừng mong ly gián." Đại thiếu gia nở nụ cười: " Vốn tiểu muội là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của chúng ta, cha đưa cây búa cho nàng, chúng ta đều không có ý kiến."

Tiểu Khai rất là kinh ngạc, nói: " Di, nương tử, nguyên lai người mới là đệ nhất cao thủ của Bá Cách gia tộc nha, nhưng người lại thân nữ nhi, cũng đừng quên hôn ước của chúng ta nga."

Giờ phút này Vũ Ca tiểu thư thần thái tỉnh táo đến đáng sợ, bốn ý của Tiểu Khai chỉ là muốn thiêu động tâm thần của cô ta, vì muốn tạo cho mình một cơ hội, nhưng khi thốt ra lời này, rõ ràng là đã đốt lửa, gương mặt Vũ Ca tiểu thư từ trắng thành hồng, từ hồng thành xanh, sau đó nổ bạo.

" Nghiêm Tiểu Khai! Bốn cô nương đã sớm không còn nhẫn nhịn người được nữa, hôm người lại còn dám khiêu khích, bốn cô nương lúc này phát hạ thiên ma độc thể, mặc dù lên trời xuống đất tận cuộc đời này, cũng phải giết chết người, nếu như phản lời thề, khiến cho ta...khiến cho ta đời này không thể gả chồng được nữa!" Vũ Ca tiểu thư rống giận, vừa dùng sức, Bàn Cổ Phủ giờ cao, hướng Tiểu Khai chém tới.

Thiên Ma Độc Thể vừa ra, từ nay về sau không được cãi lời, Tiểu Khai vừa nghe lời này, chỉ biết mình đã nói sai lời, trong phút chốc, hoàn toàn trở mặt, luống cuống tay chân xuất ra Sáng Thế Bảo Bình, quát to một tiếng: " Chạy mau a!" Lôi kéo Tiểu Trúc chạy ngược ra sau.

Ma tộc trong rừng trúc chừng mấy ngàn người, muốn xông vào cũng không có nửa điểm cơ hội, nhưng mặt sau rừng trúc, chính là hậu hoa viên phương hướng lại hoàn toàn trống trơn, giờ phút này Tiểu Khai đang kinh hoảng, tự nhiên phải tìm địa phương ít người nhất mà chạy.

Bàn Cổ Phủ đánh lên Sáng Thế Bảo Bình, rõ ràng lực lượng của Bàn Cổ Phủ mạnh hơn nhiều lắm, Tiểu Khai bị đánh cho toàn thân phát run, nhanh chóng thu hồi Sáng Thế Bảo Bình, cầm đầu chạy trốn chết.

Tiểu Trúc lần này tỉnh lại, thì cũng chưa từng bị người đụng chạm qua, cả đại thiếu gia vốn là vị hôn phu của nàng, còn chưa dám chạm nàng một chút, giờ phút này lại bị Tiểu Khai nắm chặt bàn tay ngọc, nhất thời trên mặt đỏ hồng, vốn định dùng sức hất ra, nhưng mắt nhìn Tiểu Khai thần tình đắm mồi hôi và vết máu nơi khóe miệng, suy nghĩ một chút vị nam nhân này vì muốn mang mình đi, mạo hiểm bao nhiêu nguy hiểm, suy nghĩ lại mình từng nghe qua chuyện xưa chẳng biết là thật hay giả kia, trong lòng hốt nhiên có chút vừa động, lặng lẽ cúi đầu xuống, mặc cho hắn kéo chạy về phía trước.

Vũ Ca tiểu thư không nói hai lời, cầm Bàn Cổ Phủ mau chóng đuổi theo phía sau, muốn đơn thân một mình chém giết Tiểu Khai.

Ma tộc phía sau cũng đuổi theo, đại thiếu gia chạy nhanh nói: " Bên kia không có đường đi, mọi người không cần gấp, không cần kinh hãi, vậy khốn chết bọn họ nơi đó."

Chúng ma tộc âm thầm làm theo, thả chậm bước chân, chậm rãi vây quanh.

Tiểu Khai chạy một lát, đột nhiên dừng chân lại, hoặc nhiên xoay người.

" Chạy đi, người chạy đi." Vũ Ca tiểu thư thần tình sát khí, cười lạnh đứng đối diện: " Ta thật muốn nhìn, hôm nay người có thể còn sống đi ra ngoài hay không!"

Con đường này quả nhiên là đường chết, ở phía sau lưng Tiểu Khai chính là cấm khu của Bá Cách gia tộc, cánh cửa màu đen kia đang lẳng lẳng đứng ngay phía sau, Tiểu Khai biết, chỉ cần chạm vào nó, có lẽ trong khoảnh khắc sẽ bị thiêu thành tro bụi, chính mình muốn đi ra ngoài, có lẽ chỉ còn lại một con đường: đánh bại Vũ Ca tiểu thư.

Tiểu Khai thở dài, sờ tay vào ngực, sờ vào cọng lông khi trong đó.

"Hầu tử a hầu tử, lần này dù người chủ ta thế nào, ta cũng bất chấp, hôm nay ta phải tìm người hỗ trợ rồi." Tiểu Khai thầm nghĩ: "Nếu không, ta có lẽ không qua được cửa này."

Vũ Ca tiểu thư thật ra bằng tuyết thông minh, tuyệt không phạm vào sai lầm của cha cô ta, cô ta sẽ không cho Tiểu Khai cơ hội phản ứng, giương tay lên, Bàn Cổ Phủ đã bổ tới. Cô ta thân là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Bá Cách gia tộc, thực lực đã có bốn năm phần hỏa hầu của Tê Bì, nếu nói đơn giản, vượt qua Tiểu Khai đâu chỉ thập bội, Tiểu Khai đâu còn thời gian lấy sợi lông khi, chỉ còn kịp động ý niệm trong đầu, lại xuất ra Sáng Thế Bảo Bình.

Sáng Thế Bảo Bình theo tính chất và cảnh giới mà nói, đích thật là có thể so sánh với thần khí như Bàn Cổ Phủ, nhưng lực lượng cường độ mà xem, vẫn còn kém quá xa, thời điểm mà Tiểu Khai phân tích Bàn Cổ Phủ, chỉ dám hút đi một tia lực lượng tiến vào Di Lạc Chi Tâm, mà thời điểm chế tác ra Sáng Thế Bảo Bình, cũng không chút kiêng kỵ hút hết toàn bộ lực lượng trong hắc ngọc, từ điểm đó có thể nhìn ra hai bên chênh lệch lớn bao nhiêu. Nếu không phải Vạn Uẩn Bình chính là do Đa Tình Công Tử đích thân luyện chế ra thần khí chính thức, có lẽ lần đầu tiên bị Bàn Cổ Phủ đánh xuống, đã đánh nó thành dập nát.

Giờ phút này Vũ Ca tiểu thư ôm hận bổ tới, lại không thể giống như cha cô ta, lại chém lung tung hơn mười búa, mà là thật sự chỉ dùng một chiêu, ngưng tụ công lực toàn thân. Một búa này xuống tới, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm đại chấn, phảng phất như toàn thân bị đánh tan, máu tươi trong cơ thể nhất thời không thể khống chế tứ tán chảy ra, chỉ nghe "phốc, phốc, phốc" mấy tiếng vang lên, từ khóe miệng hắt, khóe mắt, mũi và lỗ tai đồng thời thấm ra máu tươi, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

"Nghiêm Tiểu Khai..." Tiểu Trúc cả kinh mở to hai mắt nhìn, một tay nắm chặt tay Tiểu Khai.

Vũ Ca tiểu thư cắn chặt răng, không chút chần chờ, lại chém tới một búa, phảng phất như thái sơn áp xuống chém tới lần nữa!

Tính tình cố chấp của Tiểu Khai bộc phát, hấn dùng sức nuốt ngụm máu, nhướn cao mày, ném Sáng Thế Bảo Bình ra ngoài: " Cản cho ta!"

" Ba!" Trong tiếng vang thanh thúy nứt vỡ, Sáng Thế Bảo Bình run rẩy, bạch quang bị tiêu mất, mềm nhũn rơi xuống trong tay Tiểu Khai, mà thân thể Tiểu Khai, lại bị chém bay ngược, trực tiếp hướng cánh cửa cấm khu đánh tới!

Tiểu Khai muốn buông tay Tiểu Trúc, nhưng Tiểu Trúc lại nắm chặt tay Tiểu Khai, nhất định không buông ra, thân hình nàng nhẹ nhàng bay lên, đi theo Tiểu Khai chàng vào trong cánh cửa.

Sắc mặt Vũ Ca tiểu thư vui mừng, đang chờ xem bộ dáng hai người bị thiêu thành tro bụi, nhưng khi thân hình hai người chạm đến cánh cửa, thì ngọn lửa vừa bốc lên, đã liền biến mất, mà thân hình hai người, chỉ có chút chột lóe, liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

" Bọn họ bị thiêu chết rồi sao?" Đại thiếu gia thần tình mê hoặc tiêu sái đi tới.

" Không có." Vũ Ca tiểu thư cắn chặt răng, trầm giọng nói: " Bọn họ không ngờ đã đi vào trong."

" Đi vào trong! Có lầm hay không!" Đại thiếu gia kinh hô: " Không phải cha nói, phàm ai chạm đến cánh cửa này, đều sẽ bị đốt thành tro bụi hay sao?"

" Người nghe được chỉ là nửa câu đầu." Vũ Ca tiểu thư vẻ mặt tràn ngập không cam lòng: " Cha còn nói qua, nếu trên người có thần khí, ngọn lửa không thể thiêu chết hẳn, sẽ xuyên qua cánh cửa cấm khu, tiến vào trong đó."

Đại thiếu gia líu lười nói: " Vậy...cánh cửa này rốt cuộc là gì?"

Vũ Ca tiểu thư chậm rãi lắc đầu: " Ta không biết."

Nhị thiếu gia cũng chậm rãi đi tới, âm dương quái khí nói: " Đã như vậy, sao tiểu muội không truy vào xem?"

Đại thiếu gia quát lớn: " Nhị đệ, không được nói bậy!"

Nhị thiếu gia cũng không sợ hãi, ngược lại cười có chút hả hê: " Tiểu muội vừa rồi còn phát ra thiên ma độc thể, nói phải giết Nghiêm Tiểu Khai, nếu như bỏ qua, thì cả đời không thể gả ra ngoài đó sao?"

Đại thiếu gia cả giận nói: " Người cút xuống cho ta!"

Nhị thiếu gia dù sao cũng không dám đắc tội tộc trưởng tương lai, vẻ mặt giận dữ chợt lóe rồi biến mất, chậm rãi lui đi xuống.

Đại thiếu gia lôi kéo Vũ Ca tiểu thư muốn đi trở về, nói: " Tiểu muội, cha đang một mình ngăn cản Vong Xuyên Quân, chúng ta nhanh đi hỗ trợ."

Vũ Ca tránh thoát tay của đại thiếu gia, cắn răng nói: " Nhị ca nói không sai, ta nên đi vào xem."

Đại thiếu gia cả kinh: " Tiểu muội, muội ngàn vạn lần đừng hồ đồ, nơi này ngay cả cha cũng không dám đi vào, nghe nói là do thủ hộ ma thần Cửu Thiên Huyền Nữ của Bá Cách gia tộc thiết trí, đó là cấm khu của thần a!"

" Ta mặc kệ!" Vũ Ca tiểu thư thần thái dị thường nghiêm túc, cắn chặt má tóc nơi khóe miệng, nhìn ra tràn ngập vẻ quyết tuyệt: " Bàn Cổ Phủ trong tay ta cũng là thần khí, bọn họ đi được, ta cũng đi được!"

Đại thiếu gia cả kinh hít một hơi rét lạnh, kéo mạnh tay Vũ Ca tiểu thư: " Không được hồ đồ, theo ta trở về!"

Vũ Ca tiểu thư lại hất tay đại thiếu gia, công lực của cô ta hơn xa đại thiếu gia, cái hất này, đã trực tiếp hất đại thiếu gia ra xa hai ba thước, không cho đại thiếu gia thêm cơ hội khuyên ngăn, hai tay ôm chặt Bàn Cổ Phủ, đánh thẳng vào cánh cửa cấm khu!

" Trời ạ! Tiểu muội, muội không muốn sống nữa!" Đại thiếu gia sợ tới mức mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy trái tim không còn đập.

Hoàn hảo...hoàn hảo...trên Bàn Cổ Phủ hiện lên một mặt hàn quang kinh tâm động phách, thân hình Vũ Ca tiểu thư đã lọt vào trong cánh cửa.

Lại nói khi Tiểu Khai chạm đến cánh cửa, chỉ cảm thấy một trận đau đớn nóng rực toàn thân, vốn nghĩ phải chết không thể nghi ngờ, nhưng trước ngực, sau lưng, vùng bụng ba chỗ truyền đến cảm giác mát mẻ, sau đó...hắn phát hiện mình đã đi tới một địa phương hoàn toàn lạ lẫm.

Bên người, Trì Tiểu Trúc đang mỉm cười nhìn hắn, toàn thân không hề tổn thương, dù là sợi tóc đang bay, cũng không hề bị thiêu hủy nửa sợi.

" Chúng ta...còn còn sống?" Tiểu Khai ha ha nói: " Nơi này chẳng lẽ là cấm khu?"

" Ta không biết cái gì là cấm khu." Tiểu Trúc có chút đỏ mặt, thấp giọng cười nói: " Nhưng...người có thể buông tay ra không?"

Gương mặt Tiểu Khai đỏ bừng, nhanh chóng buông tay ra, ấp úng nói: " Thực xin lỗi...thực xin lỗi...ta...ta không phải cố ý."

Tiểu Trúc lơ đãng lắc đầu, nói: " Người có biết đây là địa phương gì không?"

Đây là một địa phương mà có thể dùng từ kinh tâm động phách để hình dung.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 2: Phượng Hoàng Bộ Tộc

Bốn phương tám hướng là ngọn lửa khôn cùng bát ngát, chỗ hai người đứng, cũng giống như là đứng trong lò lửa, ngọn lửa này nhanh chóng toát ra, xoay chuyển, ngọn lửa dài đến mấy trượng liếm tới thân thể của hai người. Hai người đều cảm thấy nóng, nhưng chỉ nóng mà thôi, không có trạng huống bị nóng rực thiêu cháy.

Tiểu Khai cúi đầu, nhìn thấy Niết Bàn Tàn Phiến và Vô Tự Thiên Thư đang phát ra hào quang nhàn nhạt, chỉ điểm ấy hào quang, đã toàn bộ ngăn cách độ nóng của bên ngoài.

Hắn quay đầu nhìn Tiểu Trúc, trên chân Tiểu Trúc kim quang lòe lòe, Cửu Thiên Huyền Nữ Hải ấn chứa Cửu Thiên Thần Lực trực tiếp ngăn trở ngọn lửa khôn cùng.

" Đây là lửa gì?" Tiểu Trúc nhú mày nói: " Ta nhớ rõ người kể cho ta nghe trong chuyện xưa có nói qua, mạnh mẽ nhất trong tam giới là Vô Căn Thiên Hỏa, nga, đúng rồi, còn có Địa Ngục Lửa Ma cũng rất lợi hại."

" Đúng vậy, theo ta được biết, ngọn lửa cực mạnh của tam giới nên là Vô Căn Thiên Hỏa một trong năm đại bốn nguyên lực lượng." Tiểu Khai cũng có chút mê hoặc: " Nhưng đây rõ ràng không phải Vô Căn Thiên Hỏa, nó không phải màu đỏ, cũng không phải đen, nó là trong suốt, loại ngọn lửa này, ta chưa từng thấy qua..."

" Chúng ta làm sao bây giờ?" Tiểu Trúc nói.

Tiểu Khai ngẩng đầu lên, xa xa nhìn lại.

Mấy ngọn lửa không có màu sắc này nhưng thật ra không che phủ tầm mắt, phía trước là một những sợi chỉ uốn khúc thật lớn, mấy sợi chỉ này lui tới uốn quanh, đại bộ phần đều là hình tròn hoặc nửa hình tròn, ở trong hư không theo ngọn lửa toát ra có chút lay động, thoạt nhìn, có điểm giống như vô số tinh thể đang lơ lửng trôi nổi giữa tinh không vũ trụ.

Quan trọng chính là, những tinh thể này đang động, bọn chúng tới tới lui lui xuyên vào nhau, có đôi khi, có chút tinh thể va chạm cùng một chỗ, sẽ nổ thành mảnh nhỏ đầy trời, nhưng qua không được bao lâu, rồi lại tụ tập lại chỗ khác, tiến vào một vòng va chạm và vận hành khác.

Tiểu Trúc mới nhìn được vài phút, liền nhanh chóng nhắm mắt lại: " Ai, không được, hoa mắt rồi."

Vẻ mặt Tiểu Khai càng ngày càng cổ quái, hai ánh mắt nhìn chăm chăm những tinh thể, phảng phất như bị nhập ma, tức tức sau nửa ngày, đột nhiên vỗ tay một cái, lớn tiếng nói: " Trời ạ, thứ này ta thấy qua, ta đã từng nhìn thấy tại Di Lạc Thần Điện!"

Tiểu Trúc mở to hai mắt: " Người là nói...Di Lạc Thần Điện trong Diệt Thế Chi Môn?"

" Đúng vậy." Tiểu Khai gật đầu: " Nhưng..đây rõ ràng là biến hóa thiên tượng trong Diệt Thế Chi Môn, vì sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Tiểu Trúc suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu, nhân tiện nói: " Vậy người biết làm sao đi ra ngoài hay không?"

Tiểu Khai hắc hắc cười nói: " Đương nhiên."

Mê cung này kỳ thật ngay cả thần đều có thể vây khốn, là siêu cấp mê trận, mà trong mê cung tràn ngập ngọn lửa, cùng một loại đặc thù lực lượng thần cấp, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, thế nhưng lại bị hai người dễ dàng phá rớt.

Lúc ấy Tiểu Khai tại Di Lạc Thần Điện lĩnh ngộ tinh đồ tức tức ba tháng, chẳng những ngộ ra Di Lạc Thần Quyết không tiền tuyệt hậu, càng nhớ hết thấy sự biến hóa trong tinh đồ, đi qua mê cung thật là quá dễ dàng, đảo mắt đã đi tới cửa ra, hắn mang theo điểm bất an, điểm chờ mong từng bước đạp ra mê cung.

Một tiếng kêu to thanh thanh thúy thúy khó thể hình dung bay cao truyền đến, rõ ràng nhập vào trong tai, Tiểu Khai ngẩng đầu, trước mắt trở nên sáng sủa.

Nơi này trên không thấy trời, dưới không thấy đất, dĩ nhiên là một mảnh hư không khôn cùng bát ngát thuần túy, mà trong hư không...trong trời cao vô cùng vô tận, có rất nhiều điểm đỏ nho nhỏ đang xoay quanh phía chân trời, tạo ra vô số hình tròn tuyệt vời.

Tiểu Khai và Tiểu Trúc xuất hiện rõ ràng kinh động mấy điểm đỏ này, bọn chúng bắt đầu vòng quanh rớt xuống, càng là rớt xuống, thì càng thấy được rõ ràng, thân thể như lửa đỏ, linh mao thật dài, chiếc cánh phi tán như nghê thường...

" Trời ạ...đây là thứ gì?" Tiểu Khai cả kinh rên rỉ: " Chẳng lẽ đây là phượng hoàng trong truyền thuyết, Hỏa Phượng Hoàng!"

Đúng vậy, xuất hiện tại trước mắt, chính là Hỏa Phượng Hoàng!"

Mấy con phượng hoàng này có tới hơn mười con, giờ phút này đồng loạt hạ xuống, đoàn đoàn vây quanh Tiểu Khai và Tiểu Trúc, nhất thời, độ nóng khôn cùng bắn ra, trên người Tiểu Khai và Tiểu Trúc có chút đau xót, Cừ

Thiên Huyền Nữ Hải, Niết Bàn Tàn Phiến và Vô Tự Thiên Thư nhất thời liền phát ra hào quang nhàn nhạt.

Một đạo thanh âm thanh thúy phảng phất như chuông bạc từ phía trước truyền đến: " Người xấu của Bá Cách gia tộc, không phải các người chỉ cần Phượng Hoàng Lệ thôi sao, sao lại đi tới đây?"

Tiểu Khai kinh hãi, cẩn thận giương mắt nhìn con phượng hoàng phía trước, chỉ thấy miệng chim như lửa đỏ mở ra, tiếng người vừa rồi quả nhiên là do nó nói ra.

" Chúng ta không phải Bá Cách gia tộc." Tiểu Khai lắc đầu nói: " Chúng ta là không cần thận xông tới, xin hỏi các người là Hỏa Phượng Hoàng phải không?"

" Nga, Hỏa Phượng Hoàng?" Thanh âm kia có chút than thở: " Đúng vậy, đã lâu không có người xưng hô như vậy rồi, nhưng ta thật hiếu kỳ, các người thật sự không phải Bá Cách gia tộc hay sao, vậy làm sao các người có thể đi tới nơi này?"

" Chúng ta là bị người đuổi giết, chạy vào đây." Tiểu Trúc giải thích: " Cho nên chúng ta đi vào được nơi này, là bởi vì hắc biết mê cung đi như thế nào."

" Nói hừ nói vượn, hai tên lửa gạt của Bá Cách gia tộc." Một giọng nam nhân giận dữ: " Bá Cách gia tộc đáng chết muốn giở trò gì nữa? Chúng ta đời đời kiếp kiếp bị nhốt ở chỗ này, cố gắng Phượng Hoàng Lệ cho các người, các người làm gì còn gạt người?"

Theo lời mắng, ngọn lửa chung quanh đột nhiên bốc cao mấy trượng, Tiểu Khai bỗng nhiên nhớ tới lúc Tiểu Trúc mang giày trong thần khí điện phủ ngày đó, từng nhìn thấy qua ngọn lửa này, trong lòng giật mình nói: " Nguyên lai loại lửa kỳ quái này là ngọn lửa của phượng hoàng."

Tiểu Trúc nói: " Chúng ta thật sự không phải là Bá Cách gia tộc a."

" Vậy người mang cái gì trên chân?" Giọng nam kia càng phần nộ: " Bá Cách gia tộc thu tập nước mắt của chúng ta đó là vì mở ra hai chiếc Cửa Thiên Huyền Nữ Hải này, người tự nhiên là nữ chủ nhân đương đại của Bá Cách gia tộc, chúng ta mặc dù không hỏi thế sự, nhưng không phải đũa ngốc."

" Ta...ta..." Tiểu Trúc không biết làm sao giải thích, nghĩ tới nghĩ lui, thế nhưng không có chuyện để nói, đành phải nói: " Vậy các người xem hân, làm sao giống người của Bá Cách gia tộc?"

Tiểu Khai nghĩ nghĩ, dùng tay cởi bỏ Biến Hình Y trên người, lộ ra mặt thật, ánh mắt Tiểu Trúc tỏa sáng, nhìn thấy gương mặt của Tiểu Khai, nhìn không được có chút ít thất thần.

Giọng nam chính là con phượng hoàng đực, giờ phút này, ánh mắt hân đang quét về phía Tiểu Khai, Tiểu Khai đứng nơi đó bất động, để mặc cho hân quan sát, Hỏa Phượng Hoàng quan sát thật lâu, kinh ngạc nói: " Di, kỳ quái, kỳ quái, người này không phải ma tộc, không phải tiên nhân, vốn trên người có chút khí tức người tu chân, hôm nay đã dần dần phai nhạt, ta xem như thế nào, lại không biết hân là thứ gì vậy?"

Tiểu Khai bật cười, trong lòng biết Di Lạc Thần Quyết thật sự vô cùng cổ quái, khó trách Hỏa Phượng Hoàng nhìn không ra, hân nhìn ra mấy con phượng hoàng này cùng Bá Cách gia tộc là địch không phải bạn, cũng không giấu giếm, vận khởi nguyên lực màu xanh nước biển, cười nói: " Đây là công pháp độc môn của ta, các người nhìn xem thế nào?"

Phượng hoàng chung quanh đều thò đầu quan sát, nhìn sau nửa ngày, thanh âm thanh thúy như chuông bạc mới nói: " Thực lực thấp kém không đáng giá nhắc tới, nhưng công pháp cổ quái, đích xác chưa từng nhìn thấy."

Nó dừng một chút, lại nói: " Người có thể ngăn trụ Thuần Dương Thiên Hỏa của Phượng Hoàng bộ tộc chúng ta, trên người chắc có bảo vật, ngày xưa truyền nhân của Bá Cách gia tộc đều là cầm Bàn Cổ Phủ tiến đến, người tốt cuộc có vật gì vậy?"

Tiểu Khai cười một cái, lại cởi áo ngoài, lộ ra long lân nói: " Thứ này người nhận biết?"

Phượng hoàng đứng giữa nói: " Di, đây là thứ gì, người có thể cho ta kiểm tra?"

Tiểu Khai gật đầu: " Tùy tiện."

Hỏa Phượng Hoàng khẽ gật đầu, đột nhiên trước mắt một đoàn ngọn lửa mọc lên, thân hình khổng lồ của phượng hoàng không ngờ biến mất không thấy, Tiểu Khai định thần xem xét, tại chỗ đứng một giai nhân thiên kiều bá mị, toàn thân mặc sa y màu đỏ, ánh mắt vũ mị phun lửa, cư nhiên là một tuyệt sắc mỹ nữ khó thể hình dung.

Tiểu Khai nhìn thoáng qua, lại liếc mắt, rồi lại liếc mắt, càng xem càng cảm thấy quen mắt, hốt nhiên trong lòng vừa động, thầm nghĩ: " Bộ dáng này, như thế nào lại có điểm giống Tô Ái Địch?"

Hỏa Phượng Hoàng cũng không để ý bị Tiểu Khai nhìn chăm chăm, trực tiếp đi đến sau lưng Tiểu Khai, vươn bàn tay ngọc, sờ sờ lên long lân, quán nhập vào một cổ Thuần Dương Chi Hỏa, muốn thử tính chất của long lân.

Long lân này chính là nghịch lân của rồng đen, ẩn chứa tinh hoa lực lượng của rồng đen, hơn nữa lại còn tương thông tâm thần với rồng đen, uy thế của long uy làm sao để cho người khác mạo phạm, cổ phượng hoàng chi hỏa vừa truyền vào, long lân nhất thời hiện lên một mặt hàn quang nhàn nhạt, một cổ long lực lượng lập tức dừng xuất, hỏa phượng hoàng phát ra " nha" một tiếng gọi to, cả người đảo lui ba bước, gương mặt dâng lên một cổ

huyết khí, rồi chậm rãi bình phục đi xuống, kinh nghi nói: " Đây là lực lượng gì?"

" Long Chi Không Gian, rồng đen lực, các người biết không?" Tiểu Khai cười nói: " Đây là thần khí chính thức nga, lân phiến của rồng đen."

Cả đám phượng hoàng phát ra tiếng hít sâu: " Chính là Long Chi Không Gian thông tiếp tam giới?"

Tiểu Khai liên tục gật đầu: " Quả nhiên là Phượng Hoàng bộ tộc, chuyện này cũng biết."

Giọng nam kia a a cười nói: " Phượng Hoàng bộ tộc chúng ta cũng là thần tộc hậu duệ chính tông, đương nhiên biết mấy điển cố này." Rồi lại kinh ngạc nói: " Bất quá trên người người có long lân, đích thật là một chuyện chưa từng có, chẳng lẽ người đến từ Long Chi Không Gian?"

Tiểu Khai lắc đầu, lại xuất ra Niết Bàn Tàn Phiến, nói: " Người nhìn xem đây là cái gì?"

Phượng hoàng mỹ nữ đã hóa thành hình người đi tới, đưa tay tiếp nhận Niết Bàn Tàn Phiến, lần này không dám truyền nhập Thuần Dương Thiên Hỏa đi vào dò xét, chỉ sờ sờ bên ngoài, dùng ánh mắt cẩn thận xem xét tình hình của tàn phiến, nàng càng xem thì vẻ mặt càng mê hoặc, tức tức nhìn sau nửa ngày, mới nói: " Thứ này...thật là thần khí?"

Tiểu Khai hắc hắc cười nói: " Thật không thể thật hơn được nữa."

Vẻ mặt phượng hoàng mỹ nữ mang theo điểm không dám xác định, lại mang theo điểm không dám tin, qua hồi lâu, mới chậm rãi nói: " Là thần khí, tất nhiên do thần tộc và ma thần đích tay luyện chế mà thành, hoặc là do Sáng Thế Thần lưu lại. Hôm nay Sáng Thế Thần còn ngủ say bất tỉnh, không có khả năng có thần khí mới đản sanh, mà thần giới nắm đại thần tộc, ma giới tứ đại ma thần, trong chín vị thần tộc này, có tám vị trong lực

lượng đều mang theo đặc sắc, chỉ có một vị thần tộc, khác hẳn những người khác, bảo bối này của người, đã cảm thấy được không ra có lực lượng đặc sắc gì, nhưng không ngờ lại là thần khí, theo lý thuyết, vậy là do vị kia sở luyện mới đúng..."

Vẻ mặt hắn càng mê hoặc, lại nói: " Nhưng vị kia ở trong thần tộc cũng là người kiệt ngao bất tuân, không phân biệt chính tà, không sợ trời không sợ đất, hơn nữa hắn bình sinh ghét nhất bị phiền toái, nếu người muốn nhờ hắn luyện khí, có lẽ còn khó hơn là lấy mạng hắn, cho nên từ khi khai thiên tích địa tới nay, ngoại trừ hắn tự luyện cho mình một món vũ khí ra, cho tới bây giờ không có luyện qua thần khí nào, cho nên...cho nên ta thật sự không dám tin tưởng...đây là thứ hắn luyện ra."

Những lời này của hắn cho tới bây giờ Tiểu Khai chưa từng nghe qua, ma thần giới tứ đại ma thần, thần giới năm đại thần tộc, có lẽ vị này thuộc đệ tứ giới hay là đệ ngũ giới, Tiểu Khai nghe hắn nói hết lời, nhìn không được nói: " Người nói vị thần tộc này, chẳng lẽ là Chư Cát Thần Hầu?"

Phượng hoàng mỹ nữ chấn động: " Sao người biết?"

Tiểu Khai cười hắc hắc, càng đắc ý phi phàm: " Không dối gạt người, bảo bối này của ta, chính là khi Chư Cát Thần Hầu chuyển thể luân hồi lưu lại, người nói có tính là thần khí hay không?"

Trên mặt phượng hoàng mỹ nữ kinh nghi không chừng, rồi lại giật mình hiểu ra gật gật đầu: " Đã là mảnh nhỏ, cũng không cần Chư Cát Thần Hầu đích tay luyện chế, vậy khó trách."

Tiểu Khai mặc lại quần áo, thản nhiên cười nói: " Vậy bây giờ, người còn nghĩ chúng ta là người của Bá Cách gia tộc sao?"

Phượng hoàng mỹ nữ thở ra một hơi dài, thản nhiên cười: " Trên người người có hai dạng thần khí này, đều xa xa hơn Bàn Cổ Phủ, Bá Cách gia tộc

bất quá chỉ là hậu duệ của Cửu Thiên Huyền Nữ mà thôi, làm sao có khả năng dung nạp được nhân vật giống như người."

Lời này nói xong, Tiểu Khai và Tiểu Trúc rõ ràng cảm giác được ngọn lửa bốn phía giảm thấp xuống, hiển nhiên phượng hoàng bộ tộc đã chọn lựa tin tưởng hai người.

Tới giờ phút này, hai người mới trầm tĩnh lại, đặt mộng ngồi trên mặt đất, thần nhiên nói: " Có thể nói với chúng ta, vì sao các người bị Bá Cách gia tộc giam giữ ở chỗ này không?"

Hỏa phượng hoàng khắp bốn phía đều lóe ra hỏa quang, trong chớp mắt toàn bộ biến thành hình người, cũng ngồi xuống đất, hai người cẩn thận dò xét một phen, những phượng hoàng hóa thành hình người này mỗi người đều dung mạo tuấn nhã, nam là Phan An Tống Ngọc, nữ là thiên tư quốc sắc, nhưng Tiểu Khai nhìn kỹ lại, cảm thấy mấy phượng hoàng mỹ nữ này đều nhìn thật quen mắt, nhìn thế nào cũng rất giống ma giới đệ nhất mỹ nữ Tô Ái Dịch.

" Có lẽ..chỉ là trùng hợp thôi..." Tiểu Khai suy nghĩ, trong đầu thoáng xẹt qua ý niệm này, rồi buông bỏ xuống.

Vị phượng hoàng mỹ nữ đầu lĩnh mở lời trước, nàng thở dài: " Nói đến chuyện này thật rất dài..."

Theo lời nàng giảng thuật, Tiểu Khai mới dần dần phát hiện, nguyên lai đây không chỉ là đấu tranh trong vòng tam giới. Người khởi đầu chuyện này, còn phải truy tới năm tháng xa xôi, khi đó, thiên địa khai sáng còn chưa được bao lâu....

Đơn giản mà nói, thần tộc Phượng Hoàng Thần của đệ ngũ giới đã yêu ma thần Cửu Thiên Huyền Nữ của đệ tứ giới, lực lượng của tình yêu thật vĩ đại, cho nên Phượng Hoàng Thần quyết định giúp Cửu Thiên Huyền Nữ

một lần, giúp nàng làm một đôi giày, mà tên của đôi giày này, dụng ý dùng tên của người ngọc, đương nhiên gọi là Cữu Thiên Huyền Nữ Hài.

Vốn Cữu Thiên Huyền Nữ muốn dùng đôi giày này giúp cho con cháu đời sau mình tuyển con dâu, giúp Bá Cách gia tộc có thể cường thịnh hưng vượng, cho nên nàng ta cũng chỉ dùng đôi giày này để kiểm tra huyết mạch của người mang hài có vĩ đại hay không, cũng không phải muốn biến đôi giày này thành pháp bảo siêu cấp gì, nhưng Phượng Hoàng Thần lặng lẽ làm chuyện cẩn thận hơn trong đó.

Nam nhân muốn lấy lòng nữ nhân, luôn lặng lẽ làm chuyện gì đó, Phượng Hoàng Thần đương nhiên cho rằng, mình phải giúp Cữu Thiên Huyền Nữ làm ra một đôi giày thiên hạ vô song. Cho nên hắn cầm giày trên tay, bắt đầu xuất thủ.

Nơi này cần bổ sung một chút, kỳ thật cảm tình của Phượng Hoàng Thần đối với Cữu Thiên Huyền Nữ cũng tốt, ít nhất là "nhìn qua rất đẹp", nếu không hắn cũng không dễ dàng lấy giày vào tay.

Sau khi Phượng Hoàng Thần lấy đôi giày, chuyện đầu tiên đã làm, là dùng Thuần Dương Thiên Hỏa cái thể vô song trong cơ thể mình truyền vào giấu trong giày, cỗ lực lượng này có chút kết hợp với Cữu Thiên Thần Lực, cũng đủ để cho người mang giày có được thần lực thủ hộ, trở thành thân thể bất tử bất diệt, đồng thời, làm cho đôi giày có được kháng lực cường hãn, không cần lo lắng tổn hại, ẩm ướt, hay bị xé rách gì đó ngoài ý muốn.

Hơn nữa Phượng Hoàng Thần còn là một người có chủ nghĩa hoàn mỹ, hắn cảm thấy việc làm gì cũng phải đạt yêu cầu cao nhất, cho nên hắn làm cho tiêu chuẩn của Cữu Thiên Huyền Nữ hài càng đề cao thêm một chút, ân, đúng vậy, hắn cho rằng chỉ là đề cao một chút, một chút mà thôi. Nhưng sau này sự thật chứng minh, "một chút" tiêu chuẩn sau khi được đề cao, thì cả ma giới không có ai dám mang đôi giày nữa, bởi vì một khi không thích hợp, hậu quả...thật nghiêm trọng, thật sự thật sự nghiêm trọng.

Phải nói, đến đây, chuyện này làm rất tốt, đã có thể lấy được lòng người ngọc rồi.

Nhưng phía sau, Phượng Hoàng Thần đã quên Thuần Dương Thiên Hỏa của mình là có di chứng, di chứng này, lại là một cái bẫy mai phục.

Cửu Thiên Huyền Nữ có đôi giày, tâm tình cũng được, lúc ấy tìm ba ma tộc nữ hài tử mình thích nhất mang vào, theo nàng ta phỏng chừng, ba nữ hài tử này mang giày vào tuyệt đối không có vấn đề. Cho nên, lúc ấy nàng ta không làm ra biện pháp dự phòng nào, vì nghĩ sẽ không có gì ngoài ý muốn. Cửu Thiên Huyền Nữ và Phượng Hoàng Thần tay nắm tay thân mật đứng nơi đó, nhìn thấy mấy cô gái đang được tuyển chọn làm con dâu, tràng cảnh thật là ấm áp.

Nhưng sau đó...vị ma tộc nữ tử đầu tiên mang hài vào, lập tức bị Thuần Dương Thiên Hỏa thiêu thành tro tàn.

" Đây là ngoài ý muốn, đây hiển nhiên là ngoài ý muốn." Phượng Hoàng Thần có điểm đại nam tử chủ nghĩa, hăn cường chống nói: " Tiếp tục."

Vì vậy tiếp tục.

Vì vậy trên mặt đất lại thêm một đồng tro tàn, mà sắc mặt của Cửu Thiên Huyền Nữ đã bắt đầu không đẹp mắt.

" Lần này tuyệt đối ngoài ý muốn, ta nghĩ có lẽ do tư chất của các nàng quá thấp, còn nàng này ta xem sẽ không sai, để cho cô ta thử xem!" Gương mặt của Phượng Hoàng Thần đỏ bừng, hăn vốn có Thuần Dương Thiên Hỏa, mặt đỏ lên, nhìn đáng sợ cỡ nào, vị ma tộc nữ tử còn lại không dám nói nửa lời, trực tiếp mang hài vào.

Cửu Thiên Huyền Nữ thật ra muốn ngăn cản, nhưng nhìn thấy ma tộc nữ tử chủ động mang hài, tự nhiên phải " tôn trọng dân ý" rồi.

Vì vậy, trên mặt đất lại thêm một đồng tro tàn.

Nghe nói tâm tình của mỗi người đều có một giới hạn, qua giới hạn sẽ bộc phát. Thực hiện nhiên giới hạn của Cửu Thiên Huyền Nữ đã đến đỉnh, nàng ta đương nhiên đã bộc phát ngay đương trường. Phượng Hoàng Thần áy náy trong tâm, đương nhiên chỉ có thể chạy trốn, cho nên, tại thời đại thần tộc còn chưa hoàn toàn biến mất theo tam giới, vô số ma tộc đã chứng kiến một tràng cảnh: một vị ma thần đuổi theo một vị thần tộc tay đâm chân đá, đánh cho thiên hôn địa ám nhật nguyệt không chút ánh sáng.

Phượng Hoàng Thần bị đánh nhưng công phu kỳ thật cũng không kém, Sáng Thế Thần ban cho Phượng Hoàng bộ tộc một thân thể cường hãn, làm cho bọn họ có thể thừa nhận tay đâm chân đá, cho nên sau khi bị đánh Phượng Hoàng Thần cũng không cảm thấy có bao nhiêu nghiêm trọng, bất quá chỉ là ba ma tộc nữ tử thôi mà, có phải hay không? Cho nên, hắc cười hì hì đi theo Cửu Thiên Huyền Nữ xin lỗi, mà Cửu Thiên Huyền Nữ đã cười xấu hổ mà tha thứ cho hắn, kết quả là dưới trăng ngấm hoa, cạnh cửa sổ ở trên giường, hai người không sai biệt lắm đã sắp thành chuyện tốt.

Nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ ngay lúc Phượng Hoàng Thần ý loạn tình mê mà làm khó dễ, phải nói, xưa nay anh hùng khó qua ả mỹ nhân, lời này thật sâu xa, cả thần tộc cũng khó tránh khỏi bị trúng chiêu, huống chi loài người? Phượng Hoàng Thần phút chốc bị Cửu Thiên Huyền Nữ phong bế Thuần Dương Thiên Hỏa, sau đó dùng Cửu Thiên Thần Lực đánh nát kinh mạch toàn thân, cuối cùng, Cửu Thiên Thần Nữ đem Phượng Hoàng Thần đi tới ma giới, đặt ở địa phương ngày đó thiêu chết ba ma tộc nữ tử, nhốt lại.

Địa phương này, bây giờ là Bá Cách gia tộc lãnh địa, chính là vị trí mà Tiểu Khai đang đứng hiện giờ.

Phượng Hoàng Thần ở giờ phút cuối cùng chỉ nghĩ đây là một trò đùa hơi quá đáng mà thôi, còn cười hỏi một câu: " Ta nói lão bà a, tại sao nàng

vì chút việc nhỏ như vậy, lại đối xử với ta như thế, có phải là có chút quá đáng hay không?"

Cửu Thiên Huyền Nữ đến tột cùng trả lời như thế nào, thì không thể khảo chứng được nữa, chúng ta chỉ biết, Cửu Thiên Huyền Nữ ở bên ngoài bày ra mê cung kết giới khổng lồ, sau đó dùng Thuần Dương Thiên Hỏa trong cơ thể Phượng Hoàng Thần thiết trí cánh cửa cấm khu, đem Phượng Hoàng Thần hoàn toàn phong ấn.

Rồi sau đó, Cửu Thiên Huyền Nữ đã làm ra một chuyện không phù hợp thân phận ma thần: cô ta đã toàn bộ bắt hết hậu duệ của Phượng Hoàng Thần mang tới, cũng nhốt luôn vào trong kết giới, sau đó nói cho hậu duệ của mình: " Cửu Thiên Huyền Nữ Hải bị Phượng Hoàng Thần đáng chết làm tay chân, muốn khởi động giày, phải cho vào Phượng Hoàng Chi Lệ, mà muốn sưu tập Phượng Hoàng Lệ, cần phải bắt được phượng hoàng, ta đã giúp các người bắt hết phượng hoàng nhốt lại, các người theo định kỳ đi thu thập Phượng Hoàng Lệ là được."

Làm xong việc này, Cửu Thiên Huyền Nữ lại nghĩ ra một vấn đề: đôi giày này tiêu chuẩn cao như thế, phải là nữ tử có huyết mạch vô cùng vĩ đại mới mang vào được, nếu sau khi nữ tử này mang vào, cũng không nguyện ý tương trợ Bá Cách gia tộc thì phải làm cái gì bây giờ?

Vấn đề này đối với cô ta là quá đơn giản, Cửu Thiên Huyền Nữ dùng chính Cửu Thiên Thần Lực trong cơ thể mình làm một phong ấn trí nhớ, phàm ai mang giày vào, đều sẽ bị phong ấn này khóa đi trí nhớ, đương nhiên trở thành con dâu của Bá Cách gia tộc.

Đến tận đây đại công cáo thành, Cửu Thiên Huyền Nữ phiêu nhiên mà đi.

Đến đây thì hết, chúng ta còn có thể nói đây là một sự tính toán sâu xa của một ma thần, nhưng chuyện tình kế tiếp, thì có điểm cổ quái.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 3: Thiên Nhất Thần Thú

Truyền thuyết nhiều năm trước, có một vị thần tộc từng nghĩ tới muốn cứu Phượng Hoàng Thần, hấn phá vỡ cánh cửa cấm khu, cũng không sợ hãi Thuần Dương Thiên Hỏa, nhưng khi hấn đi đến mê cung, nhưng dù chết sống cũng không thể đi vào, sau khi nghiên cứu suốt một trăm năm, hấn đành ảo não tuyên bố: " Mê cung này, cũng không thuộc về thiên địa năm giới, nếu không ta tuyệt đối sẽ không biết. Hay a, trong vòng năm giới mà cũng có thứ ngay cả ta cũng không biết, điều này thật không còn thiên lý nữa! Nha đầu Cửu Thiên Huyền Nữ kia là từ đâu đến đây?"

Vị thần tộc này, chính là Trí Tuệ Thần mà Tiểu Khai từng gặp qua.

Trí Tuệ Thần là một người cố chấp, hấn cho rằng cỡi chuông cần phải tìm người buộc chuông, hấn phá không xong, cũng chỉ có thể đi tìm Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng hấn tìm, mới hách nhiên phát hiện một vấn đề: Cửu Thiên Huyền Nữ đã biến mất.

Bầu trời thiên hạ, ba gian năm giới, Cửu Thiên Huyền Nữ cứ như vậy mà biến mất, vô luận thế nào cũng tìm không thấy.

Thẳng đến lúc này, cả chuyện xưa đã lặn yên lộ ra một ý vị âm mưu.

Cửu Thiên Huyền Nữ đến tột cùng là vì cái gì mà phong ấn Phượng Hoàng Thần? Cô ta đến tột cùng đã đi đâu? Nay hết thấy không ai biết được.

Chuyện xưa kể đến đây, coi như là kết thúc, Tiểu Khai nghi vấn đầy bụng, nhưng tìm không ra đáp án, hăn đột nhiên nhớ tới một chuyện: " Ân, theo cách nói của các người, chẳng lẽ Phượng Hoàng Thần cũng bị vây ở chỗ này?"

Phượng hoàng mỹ nữ gật đầu nói: " Đúng vậy, tổ tiên của chúng ta bị vây ở chỗ này."

Tiểu Khai nói: " Có thể đưa chúng ta đi nhìn xem không?"

Phượng hoàng mỹ nữ thản nhiên cười nói: " Tại sao không thể?"

Địa phương Phượng Hoàng Thần bị phong ấn, không phải ở trên mặt đất, mà là ở trên trời. Bây giờ nói thế nào Tiểu Khai cũng ở cảnh giới nguyên lực xanh nước biển, có thể so sánh với cao đẳng ma tộc, đi theo đám phượng hoàng không ngừng bay cao, nhưng thật ra cũng không cố hết sức, Tiểu Trúc lại không được, phượng hoàng mỹ nữ hiện ra bốn tướng, ý bảo Tiểu Trúc ngồi lên trên, nâng nàng bay lên, túc túc bay chừng thời gian một chén trà, tốc độ đám phượng hoàng cực nhanh, Tiểu Khai tính toán ít nhất cũng đã cao mấy vạn thước, mới xa xa nhìn thấy ở địa phương lơ lửng đang phiêu phù một viên cầu đỏ bồng, hào quang nóng cháy chiếu xuống, sáng đến mức không thể mở mắt ra, phảng phất cả vòm trời bị hồng quang mãnh liệt chiếu thành biển lửa. Theo hào quang đại thịnh, sự nóng rực đến đau đớn hạ xuống, hoàn hảo hăn và Tiểu Trúc đều mang theo thần khí, nóng rực này chỉ chột lóe, đã bị chặn bên ngoài cơ thể.

Tiểu Khai vội nhắm mắt lại, cả kinh hít một hơi, thấp giọng nói: " Sao giống như nhìn mặt trời vậy?"

Phượng hoàng mỹ nữ phát ra tiếng cười thanh thúy: " Đây là Thuần Dương kết giới chỗ của tổ tiên, nhìn qua giống như là mặt trời mà thôi."

Nàng hốt nhiên nhớ tới một chuyện, nói: " Ta lại quên, ở chỗ này các người căn bản không thể mở mắt, nào, ta tặng người một cây linh mao."

Nàng nói xong, quay đầu, dùng chiếc cánh dài bứt lấy hai cây linh mao, một cây cấp Tiểu Khai, một cây cấp Tiểu Trúc, nói: " Dán nó vào mi tâm là được."

Linh mao vào tay ấm áp và mềm mại, Tiểu Khai dán nó lên đỉnh đầu, linh mao phảng phất có chất dính dán chặt vào, nhất thời, trước mắt tối sầm lại, hào quang màu đỏ nhất thời biến mất, Tiểu Khai lại ngẩng đầu nhìn Thuần Dương kết giới vẫn còn đọng trên đỉnh đầu, mặc dù vẫn hồng rực như trước, nhưng cũng không cảm thấy chói mắt nữa.

Đảo mắt, mọi người đã bay tới phía dưới viên cầu, hai phượng hoàng bên cạnh giữ lấy cánh tay Tiểu Khai, không tránh không né, quay về viên cầu trực tiếp chàng tới. Bên tai " hô lạp lạp" một trận, viên cầu phảng phất như chất lỏng, bị mọi người phá tan thành một cái lỗ, mọi người thuận lợi trườn vào bên trong viên cầu, hạ xuống đất, chân dẫm lên trên viên cầu, lần này lại không còn giống chất lỏng, mà là giống mặt đất cứng thật sự. Tiểu Khai biết trong thiên địa ảo diệu vô cùng, cho nên cũng không quá lạ, chỉ là nhanh chóng xoay đầu tìm kiếm tung tích của Phượng Hoàng Thần.

" Người xem, đó là tổ tiên." Phượng hoàng mỹ nữ hóa thành hình người, đưa tay phất một cái, hỏa quang trong viên cầu bị nàng ép trầm xuống, nhất thời hiện ra một pho tượng phía sau biển lửa.

" Oa!" Tiểu Khai và Tiểu Trúc nhất thời kêu to.

Pho tượng này đúng là hình dáng của một con phượng hoàng đang tung cánh muốn bay lên, cả thân thể dài chừng trăm thước, quán thông cả viên cầu, cánh phượng thất thải ban lan(bảy màu chiếu rọi), hỏa quang hùng hùng thẳng đứng lên, mà con phượng hoàng đang ngang nhiên mà đứng, chiếc cổ thon dài tuyệt đẹp ưu nhã như thiên nga, sắc thái của lông vũ sau gáy càng huyền lệ đến khó thể diễn tả, hai ánh mắt lờ lờ sáng lên, phảng phất như đang giương mắt nhìn Tiểu Khai, mặc dù không phải loài người, nhưng ánh mắt kia lại tràn ngập sự kiệt ngạo và cao ngạo khó nói nên lời.

Đây là một trong năm đại thần tộc, Phượng Hoàng Thần a...

Tiểu Khai nhin không được nhớ lại tình hình lúc gặp Chư Cát Thần Hầu tại tu chân giới, hầu tử ngày đó uy phong thế nào, mà tạo hình của Phượng Hoàng Thần này cũng tuyệt không dưới hầu tử.

Phượng hoàng mỹ nữ nhìn thấy hai người có bộ dáng này, hiển nhiên thập phần vui vẻ, cười nói: " Tổ tiên được xưng là thần tộc xinh đẹp nhất trong năm giới, rất ít có người nhìn thấy lão nhân gia mà không tán thưởng, mặc dù bị Cửu Thiên Huyền Nữ phong ấn ở chỗ này, nhưng dung nhan khí độ của tổ tiên cũng không yếu bớt chút nào."

Tiểu Khai nhin không được đi ra phía trước, tinh tế dò xét.

Phong ấn của Cửu Thiên Huyền Nữ phi thường kỳ lạ, cả thân hình Phượng Hoàng Thần phảng phất như bị biến thành pho tượng, thoát nhìn không hề có cảm giác như là da thịt máu huyết, mà vị trí hai móng của hân, thế nhưng còn điêu khắc hai chữ viết cực kỳ nhỏ, Tiểu Khai nghiêng gần xem, đó chính là chữ viết bóp méo cổ quái, không sai biệt gì với chữ trên Vô Tự Thiên Thư, cũng không khác mấy với chữ viết trong Phá Thư, hiển nhiên là văn tự của thần, chỉ tiếc Tiểu Khai không nhận ra.

Phượng hoàng mỹ nữ giải thích: " Đó là hình xăm khi tổ tiên đản sanh, chính là Sáng Thế Thần tuyền khắc bốn chữ " Thiên Nhất Thần Thú".

Tiểu Khai chấn kinh rung mình một cái, quay phắt đầu lại, thất thanh nói: " Cái gì, Thiên Nhất Thần Thú!"

Phượng hoàng mỹ nữ nháy mắt, kinh ngạc nói: " Đúng vậy a."

" Nhưng..." Nghi hoặc trong đầu Tiểu Khai càng ngày càng thịnh, đột nhiên nghĩ tới Tô Ái Dịch, nói: " Các người không phải là Phượng Hoàng bộ tộc hay sao, tại sao lại có quan hệ tới Thiên Nhất Thần Thú?"

" Nga, là ta sơ sẩy rồi." Phượng hoàng mỹ nữ giật mình cười nói: " Hai chữ phượng hoàng này, là do tam giới tôn xưng chúng ta, kỳ thật, Sáng Thế Thần tứ dư cho cái tên, đó là Thiên Nhất Thần Thú."

Tiểu Khai càng hồ đồ: " Vì sao?"

" Người chưa từng nghe qua sao?" Phượng hoàng mỹ nữ cười nói: " Phượng hoàng chính là sinh vật thuần hỏa tính, đại biểu cho cảnh giới cao nhất của lửa trong năm giới, vốn Sáng Thế Thần sáng tạo vạn vật, kim mộc thủy hỏa thổ năm đại nguyên lực đều quy chúc, nhưng Thuần Dương Thiên Hỏa siêu việt Vô Căn Thiên Hỏa, đây là vi phản ý chí của Sáng Thế Thần, Sáng Thế Thần vốn muốn hủy diệt Phượng Hoàng bộ tộc, một lần nữa tạo vật, nhưng tổ tiên lại là sinh vật xinh đẹp nhất năm giới, là sáng tạo đặc ý nhất của Sáng Thế Thần, Sáng Thế Thần thật không nỡ hủy diệt. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, đã Thuần Dương Thiên Hỏa vi phản Sáng Thế quy tắc, vậy thì dùng thủy áp chế, vì vậy, thủy có thể khắc hỏa, đã như vậy, thì ban cho tổ tiên một cái tên, tên là Thiên Nhất Thần Thú."

Trong đầu Tiểu Khai rối loạn, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề: " Vậy Phượng Hoàng bộ tộc các người, có cừu oán với rồng đen không?"

Phượng hoàng mỹ nữ nói: " Đương nhiên không có."

Tiểu Khai nghĩ nghĩ, nhú mày nói: " Nhưng long phượng vẫn luôn tề danh, nói không chừng bọn họ có tranh đấu, hoặc là không phục nhau, từng đánh nhau?"

Phượng hoàng mỹ nữ lắc đầu nói: " Theo tổ tiên nói, Sáng Thế Thần lúc sáng tạo, vốn là muốn để cho long phượng hai tộc đều tự nắm giữ nước lửa nguyên lực, nhưng tổ tiên vừa xuất thế, Thuần Dương Thiên Hỏa lại trực tiếp siêu việt Vô Căn Thiên Hỏa, Sáng Thế Thần không muốn thiên vị, nên cũng không tứ dư Bằng Phách Chi Tinh cho rồng đen, mà là trực tiếp cấp cho rồng đen Long Chi Không Gian, độc lập tiếp giáp cả tam giới, cứ như

vậy, lực lượng cảnh giới của rồng đen mặc dù không bằng tổ tiên, nhưng cũng có lĩnh vực khổng lồ của chính mình, nói tóm lại, lực lượng vượt qua tổ tiên, Sáng Thế Thần cũng không muốn thiên vị, hãn nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc nghĩ ra một chiêu, đó là làm cho rồng đen vĩnh viễn không có được hậu duệ, hơn nữa, chỉ có thể ở lại Long Chi Không Gian, cả đời không thể hoàn toàn rời khỏi Long Chi Không Gian, cứ như vậy, tổ tiên và rồng đen mặc dù không phục nhau, nhưng căn bản cả cơ hội tỷ thí cũng không có, người nói, bọn họ làm sao có mâu thuẫn được chứ?"

Tiểu Khai ngáp ngừng nói: " Vậy...Phách Hạ...Bí Hý..chẳng lẽ không phải là hậu duệ của rồng?"

Phượng hoàng mỹ nữ nhin không được a a cười: " Long sinh chín đứa con bất đồng, đó là do hãn tùy tiện tìm sinh linh cấp thấp linh tinh rồi tứ dư huyết mạch dựng dục mà thành, lực lượng mỗi người yếu ớt vô cùng, mà năng lực sinh sản lại dị thường cường hãn, cũng giống như cỏ dại rẻ tiền, nên ngay bản thân Long Thần cũng không thừa nhận mấy đứa con này của hãn, làm sao có thể tính là hậu duệ thuần chủng chứ? Nói đến đây, trong năm giới chỉ có mỗi rồng đen này, hãn muốn tìm đồng loại để song tu cũng không có cơ hội, thì làm sao có thể sinh ra hậu duệ thuần chủng đây?"

Tiểu Khai hoàn toàn hồ đồ.

Cổ Thiên Y chính là Thiên Nhất Thần Thú, mà Tô Ái Địch cũng là Thiên Nhất Thần Thú, hai cha con này vốn là tử cừu của Bá Cách gia tộc, nhưng Cổ Thiên Y còn đầu phục Tê Bì Nhĩ Bá Cách, còn xem Tê Bì là tri kỷ, ngược lại lại cùng Vong Xuyên Quân rồng đen kết hạ thâm thù, thậm chí không tiếc lấy Tô Ái Địch làm ái thiếp của mình.

Chuyện này đến tột cùng là sao?

Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy đầu óc rối loạn, rốt cuộc nghĩ không ra, nhin không được liên tục than thở, phượng hoàng mỹ nữ nhin

thấy, kinh ngạc nói: " Người có nghi vấn gì, có thể hỏi ta."

Tiểu Khai nhin không được lại hỏi: " Vậy trong ma giới, còn có Phượng Hoàng bộ tộc tồn tại không?"

Phượng hoàng mỹ nữ thở dài, lắc đầu, lại gật đầu, mang theo điểm không xác định nói: " Theo lý thuyết...Phượng Hoàng bộ tộc thuần túy không còn tồn tại, nhưng lúc ấy Cửu Thiên Huyền Nữ động thủ cũng có chút đột ngột, khó nói sẽ không có chút đồng loại có huyết mạch đậm bạc, sẽ bị xem nhẹ đi..." Nàng nhin không được nhìn Tiểu Khai, hồ nghi nói: " Người hỏi việc này làm gì?"

Tiểu Khai nhìn mỹ nữ trước mắt, trong lòng cảm thấy tính tình của Phượng Hoàng bộ tộc thật ra rất tốt, theo thái độ vừa rồi đối với hai người mình, nhìn ra được, lúc mới đầu còn hoài nghi mình là người của Bá Cách gia tộc, mặc dù lời nói xung đột, nhưng cũng không động thủ. Đã như vậy, mình cũng không ngại nói thẳng!

Hắn cắn răng nói: " Thật không giấu giếm, ta từng bắt được một ma tộc, người đó xưng là Thiên Nhất Thần Thú, chẳng biết có phải là đồng loại của các người không."

Phượng Hoàng mỹ nữ kinh hãi nói: " Ở nơi nào?"

Tiểu Khai trực tiếp lấy ra Vạn Uẩn Bình, đổ lên mặt đất, Cổ Thiên Y lăn đi ra, hai chân khoanh lại, ngồi trên mặt đất, đang yên lặng vận công, không ngờ được thả ra cũng không biết.

Những phượng hoàng đang vây xem có chừng hơn hai mươi người, đồng loạt hít sâu một hơi, hồi lâu một có một người mang theo thanh âm run rẩy nói: " Đúng vậy...hắn...hắn chính là đồng loại của chúng ta!"

Vừa dứt lời, phía sau có một phượng hoàng bước tới, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên đỉnh đầu Cổ Thiên Y, nhất thời một cỗ nhiệt lưu vô sắc từ trên đỉnh

đầu Cổ Thiên Y truyền vào, Cổ Thiên Y toàn thân run lên, đột nhiên nhảy dựng, trợn mắt quát: " Là ai? Tại sao lại biết công pháp độc môn của ta..."

Lời nói tới đây thì dừng lại, Cổ Thiên Y trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy Phượng Hoàng tộc nhân đứng khắp bốn phương tám hướng, vẻ mặt ngay lập tức vạn biến, miệng há ra rồi hợp, hợp lại há ra, trong cổ họng " tạp tạp" vang lên, cũng rốt cuộc nói không ra một chữ.

Tiểu Khai cười hắc hắc, nhắc nhở nói: " Uy, sao không nói gì đi chứ?"

Cổ Thiên Y lúc này mới tỉnh táo lại, lui ra sau một bước, " sang" một tiếng, phi kiếm phóng lên cao, cả giận nói: " Rốt cuộc ngươi là người phương nào? Muốn làm gì với Bá Cách gia tộc ta?"

Tiểu Khai đau lòng chỉ thở dài, căn bản không thèm nhìn phi kiếm trên bầu trời, trực tiếp chỉ những phượng hoàng: " Người hỏi bọn họ đi."

Phượng Hoàng mỹ nữ thân nhiên cười, vươn bàn tay xuất một chiêu lên không trung, phi kiếm của Cổ Thiên Y mềm nhũn hạ xuống, rơi xuống trong tay nàng, nàng cúi đầu nhìn xem phi kiếm, thở dài: " Không được, ngay cả cánh cửa của Thuần Dương Thiên Hỏa ngươi còn chưa tới a..."

Cổ Thiên Y hoàn toàn phát mộng, ha ha nói: " Thuần Dương Thiên Hỏa? Đó là vật gì vậy?"

Tiểu Khai quay đầu, cùng Tiểu Trúc nhìn nhau cười, hai người đi tới dưới chân Phượng Hoàng Thần ngòi xuống, lại nhìn xem xa xa đang diễn kịch tình " cốt nhục đoàn tụ".

Bên kia quả nhiên làm được thực vui vẻ, Cổ Thiên Y khi thì rống to, khi thì sợ hãi, trong lúc hỗn loạn nói chuyện với đám phượng hoàng, túc túc nửa giờ mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, Tiểu Khai nhìn thấy Cổ Thiên Y ở xa xa ngoắc mình, lúc này mới chậm rãi kéo Tiểu Trúc tiêu sái đi qua.

" Lão phu trịnh trọng giải thích với ngươi." Cổ Thiên Y thật ra cũng là người tiêu sái: " Lão phu hồ đồ nửa cuộc đời, nhờ có người đưa ta đến nơi đây, hôm nay mới hiểu được mọi chuyện, ai...." Hắc vô hạn cảm khái lắc đầu: " Lão tặc Tê Bì kia ngày đó nghĩa bạt vân thiên thu lưu ta, ta còn nghĩ hắc là nhân vật anh hùng chính thức, ai ngờ...ai ngờ hắc lại mang dụng tâm hiểm ác như thế!"

Dụng tâm của Tê Bì đích xác có điểm ác độc, dựa theo lời nói của Cổ Thiên Y, hắc muốn Cổ Thiên Y mang theo Bàn Cổ Phủ tiến vào cấm khu thu tập Phượng Hoàng Lệ, phải biết rằng trong cấm khu là Thuần Dương Thiên Hỏa, Tê Bì mặc dù trong tay có Bàn Cổ Phủ, nhưng vẫn sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu có Cổ Thiên Y thì khác, trên người Cổ Thiên Y có phượng hoàng huyết mạch, mặc dù yếu ớt, nhưng cũng miễn cưỡng xem như là Phượng Hoàng bộ tộc, Thuần Dương Thiên Hỏa sẽ không làm hắc tổn thương, nếu Cổ Thiên Y thực có thể làm tốt chuyện này, thì sau này việc thu tập Phượng Hoàng Lệ sẽ không làm cho Bá Cách gia tộc âu sầu nữa.

Ác tâm nhất chính là, để cho một người, là người của Phượng Hoàng tộc đi đến thu thập nước mắt của chính đồng loại mình, chuyện này quả thực có điểm ác độc đến quá đáng.

" Phượng Hoàng Lệ kia đến tột cùng là thứ gì vậy?" Tiểu Khai đã tò mò thật lâu, lần này Cổ Thiên Y nhắc tới, hắc rốt cuộc không nhịn được nữa: " Rốt cuộc làm sao lấy được?"

Phượng Hoàng mỹ nữ cười nói: " Phượng Hoàng bộ tộc chúng ta là sinh linh thuần hỏa tính, cả đời không thể gặp nước, nhưng mỗi một phượng hoàng trước khi chết có thể lưu lại ba giọt Phượng Hoàng Lệ, ba giọt lệ này tuy là chất lỏng, nhưng so với ngọn lửa mãnh liệt nhất trên đời còn phải mãnh liệt hơn nhiều lắm, chính là tinh túy của Thuần Dương Thiên Hỏa, nếu dùng để luyện khí, đó là tài liệu tối trân quý của thiên hạ, nếu dùng đối chiến, đó là lợi khí cứng rắn nhất, nếu có một giọt Phượng Hoàng Lệ trong

người, tu luyện công pháp hỏa tính càng là tăng nhanh bội lần, huống chi Cửu Thiên Huyền Nữ Hài của Bá Cách gia tộc, phải nhờ vào Phượng Hoàng Lệ mở ra, cho nên, Phượng Hoàng Lệ là vật mà Bá Cách gia tộc cần phải có."

Tiểu Khai càng tò mò: " Vậy các người vì sao phải đưa Phượng Hoàng Lệ cho Bá Cách gia tộc? Nếu không giao, bằng vào lực lượng của các người, chẳng lẽ Bá Cách gia tộc có thể đoạt đi được hay sao?"

Phượng Hoàng mỹ nữ thở dài, vẻ mặt trầm trọng: " Phượng Hoàng Lệ là tinh hoa của tộc nhân, chúng ta tự nhiên không muốn chấp tay tặng người, nhưng kết giới đáng chết này...."

Kết giới đáng chết này, là do chính Cửu Thiên Huyền Nữ thiết trí, có một quy tắc ác độc, phạm những sinh linh sống ở đây, tuổi thọ không vượt quá ba ngàn năm, mà trước khi chết tinh hoa tẫn tang, ngưng kết thành Phượng Hoàng Lệ, nơi này thuộc không gian độc lập, cũng không nằm trong vòng quy tắc của năm giới, không có luân hồi, không có chuyển thế, điểm chết người chính là, nơi này không cho phép tồn tại bất cứ chất lỏng nào, nếu không sẽ dẫn phát sự nổ mạnh kịch liệt.

Cho nên Phượng Hoàng Lệ giá trị liên thành, đối với những phượng hoàng bị nhốt trong kết giới, chẳng những không phải bảo bối, ngược lại còn là tạc đạn tùy lúc dẫn phát nổ mạnh, bọn họ phải tìm một con đường bỏ đi mấy giọt lệ này, miễn cho dẫn phát tai nạn.

Đến lúc này, sẽ đến phiên Bá Cách gia tộc xuất đầu.

Trong kết giới có một thông đạo kỳ diệu, nó có thể đem Phượng Hoàng Lệ thông qua không gian cổ quái đi tới bên ngoài mê cung, sua đó do người của Bá Cách gia lấy đi. Trong quá trình này, cũng không lo lắng tiết lộ con đường ra mê cung, cũng không lo lắng người của Phượng Hoàng tộc bất lợi với truyền nhân của Bá Cách gia tộc, hết thảy đều do quy tắc của kết giới

vận tác, một đời một đời, một năm một năm, đảo mắt đã không biết trải qua bao nhiêu thời đại. Đương nhiên, bản thân Phượng Hoàng Thần không bị quy tắc này ước thúc, thần tộc trời sinh sẽ cùng thiên địa đồng thọ.

" Năm nay, ta vừa lúc hai ngàn chín trăm chín mươi chín tuổi, qua thêm một năm, ta sẽ phải chết, nước mắt của ta, cũng sẽ bị Bá Cách gia tộc lấy đi." Phượng Hoàng mỹ nữ lộ ra một nụ cười khổ sáp: " Ta nghe các tiền bối nói, Thiên Nhất Thần Thú chúng ta vốn phải được cùng thiên địa đồng thọ."

Tiểu Khai và Tiểu Trúc không nói gì, trong lòng cũng có chút thê lương, Phượng Hoàng bộ tộc vốn là ân sủng của Sáng Thế Thần, nhưng bây giờ, lại giống như là loài động vật trâu bò được người dưỡng nuôi, nghe thật có chút thê thảm.

Tiểu Khai đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: " Mê cung bên ngoài ta biết cách đi, nếu các người muốn đi ra, ta có thể mang các người đi."

Phượng Hoàng mỹ nữ kinh ngạc nhìn hắn, nói: " Người biết cách đi ra mê cung?"

Tiểu Khai cười nói: " Bằng không chúng ta làm sao tiến đến?"

Phượng Hoàng mỹ nữ ngạc nhiên nói: " Nhưng tòa mê cung, ngay cả Trí Tuệ Thần còn không vào được, người làm sao biết?"

Tiểu Khai nói: " Không phải Trí Tuệ Thần có nói qua sao, mê cung này không thuộc năm giới, sự thật, nó vốn thuộc một thế giới khác, đó chính là thiên tượng quỹ tích của thế giới đó, thế giới kia, tên là Diệt Thế Chi Môn."

Phượng Hoàng mỹ nữ càng khiếp sợ, trong miệng thì thào niệm: " Diệt Thế Chi Môn." vài lần, mới nói: " Người có đi qua một thế giới khác hay sao?"

Tiểu Khai a a cười nói: " Đích xác may mắn đi qua vài lần."

Tiểu Trúc ở một bên lặng lẽ nhìn hẩn, nghĩ thầm: " Người đang trên chóc họ thì có, cái gì mà may mắn đi qua vài lần, rõ ràng là tùy thời mà đi, đó không phải giống như là hậu hoa viên nhà người đó sao?"

Phượng Hoàng mỹ nữ kinh ngạc nhìn pho tượng Phượng Hoàng Thần ngây người, mới thấp giọng nói: " Xem ra người đúng là một người được thần lựa chọn."

Tiểu Khai cười nói: " Cái gì là người được thần lựa chọn?"

Phượng Hoàng mỹ nữ nói: " Trước khi Sáng Thế Thần ngủ say, trong năm giới lưu lại vô số phục bút, chỉ cần mở ra một cái trong đó, sẽ một đường gặp kỳ ngộ không ngừng, cơ duyên không dứt, cuối cùng tới chí cao chi cảnh, hoàn thành sứ mạng do Sáng Thế Thần di lưu lại, người thân là nhân loại, lực lượng thấp kém, thực lực yếu ớt, nhưng lại hết lần này tới lần khác có lui tới với rồng đen, Chư Cát Thần Hầu, này hiển nhiên không chỉ là nhờ vào vận khí mà thôi, người tất nhiên là người được thần lựa chọn trong thiên mệnh."

Lời nói này của nàng thật ra mới mẻ, Tiểu Khai nhớ tới ngày đó tình cảnh gặp mặt Chư Cát Thần Hầu, hầu tử đã nói qua, Tiểu Khai tất nhiên sẽ tiến vào đệ ngũ giới, trở thành tồn tại cao nhất sánh vai với hẩn, nói như thế, vận mệnh của mình trong u minh đã có tuyến định? Tiểu Khai nghĩ tới đây, trong lòng rất là tò mò, nhin không được lại nói: " Vậy người có biết sứ mạng của ta rốt cuộc là gì không?"

" Ta đương nhiên không biết." Phượng Hoàng mỹ nữ lắc đầu nói: " Tâm tư của thần chúng ta làm sao đoán được, người thân là người được thần lựa chọn, những bước đi luôn phải hoàn thành sứ mạng, bây giờ người không biết, chỉ là bởi vì còn chưa tới lúc, việc này trong u minh đã sớm có định số, người cần gì phải gấp?"

Nàng xem vẻ mờ mịt trên mặt Tiểu Khai, bỗng nhiên cười: " Trên người được thần lựa chọn luôn có kỳ tích phát sinh, nhưng người thật ra không cần lo lắng bị nhốt chết ở chỗ này."

Tiểu Khai du nhiên nói: " Được rồi, ta mang bọn người đi ra ngoài thôi."

Phượng Hoàng mỹ nữ thở dài nói: " Kết giới này, mặc dù người biết làm sao đi ra, nhưng chúng ta thì không thể đi."

Nàng chỉ vào pho tượng Phượng Hoàng Thần đang tung cánh muốn bay lên: " Chỉ cần tổ tiên còn bị phong ấn ở chỗ này, chúng ta trọn đời không thể rời đi, đây là Thần Chi Nguyên Rủa của Cửu Thiên Huyền Nữ."

Tiểu Khai nháy mắt: " Người muốn ta phá phong ấn cho Phượng Hoàng Thần?"

Phượng Hoàng mỹ nữ buồn bã cười: " Cơ duyên của người chỉ thuộc về người, không thể mang theo Phượng Hoàng bộ tộc chúng ta, bây giờ người mang theo đồng bạn của người đi ra mê cung, là có thể đi ra kết giới, còn chúng ta, có lẽ phải vĩnh cửu bị vây khốn ở đây rồi."

Nàng nhìn Cổ Thiên Y, lại nói: " Mời người mang hắc đi ra ngoài đi, Phượng Hoàng huyết mạch trên người hắc cũng yếu ớt, xem ra Thần Chi Nguyên Rủa không có tác dụng đối với hắc."

Lời này vừa nói xong, trong Thuần Dương Kết Giới đột nhiên xuất hiện động tĩnh cực đại!

Thân thể cao lớn của Phượng Hoàng Thần đột nhiên vừa động.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 4: Vạn Pháp Giai Phá

Mặc dù chỉ vừa động, nhưng thân hình Phượng Hoàng Thần dài đến trăm thước, chỉ động một chút, đã chấn cả viên cầu chớp động lên, sau đó, mọi người mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy chiếc cánh chậm rãi giương lên, vô số ngọn lửa gào thét từ trong linh mao đủ màu ban lan thoát ra, làm cả thiên địa cháy lên kêu vang.

" Tổ tiên...tổ tiên...hắn..." Phượng hoàng mỹ nữ trừng lớn đôi mắt như thu thủy, thần tình bất khả tư nghị, khó tin, dùng sức hít vào một hơi, run giọng nói: " Tỉnh rồi..."

Đúng vậy, Phượng Hoàng Thần đang ngủ say vĩnh cửu đích xác đã tỉnh, hắn chậm rãi nâng lên móng vuốt, cúi đầu xuống, hai mắt bắn ra hào quang khiến cho kẻ khác hít thở không thông, hai cánh rung lên, tiếng nam thanh trầm thấp vang lên oanh long long trong viên cầu, đó là một tiếng thở dài phảng phất như vô tận: " Ta...Pượng Hoàng Thần vĩ đại...rốt cuộc tỉnh rồi a..."

Tất cả phượng hoàng đều hiện ra bản thể, đồng loạt quỳ xuống, đầu vùi trong hai cánh, trong cả viên cầu, phút chốc không một tiếng động. Chỉ còn lại Phượng Hoàng Thần ung dung thở dài: " Ta...không cam lòng nha...ta...phải đi ra ngoài nha..."

Tiểu Khai mở to hai mắt nhìn, ha ha nói: " Người...người ngủ bao lâu rồi?"

Con người tinh quang lờ lờ của Phượng Hoàng Thần quét tới: " Ta vẫn đang ngủ say, nhưng hết thảy nơi này đều nằm trong linh thức của ta."

Tiểu Khai nói: " Kia..ta đây..."

" Ta biết trên người người có Niết Bàn Tàn Phiến, còn có Hắc Long Nghịch Lân, ta cảm giác được hết thảy vừa rồi đã phát sinh." Thanh âm Phượng Hoàng Thần trầm thấp mà hùng hậu, nghe ra tràn ngập mị lực: " Ta cảm giác được tộc nhân một đời gian nan, một đời phải chảy xuống Phượng Hoàng Lệ tối quý giá, ta vô năng, ta chỉ có đau lòng."

Cả đàn phượng hoàng chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ bi thương, phượng hoàng mỹ nữ đầu lĩnh cung kính nói: " Tổ tiên đã thức tỉnh, còn thỉnh ngài đưa chúng ta rời khỏi chốn cảnh."

" Ta làm không được." Thanh âm Phượng Hoàng Thần càng trầm thấp, còn mang theo ảm ảm bi thống: " Ta bị Cửu Thiên Thần Lực che lại mỗi kinh mạch toàn thân, mỗi một đốt ngón tay, ngay cả lực lượng thức tỉnh đều không có, làm sao có thể mang bọn người đi ra khỏi chốn cảnh, ta...ta thực xin lỗi hậu duệ của ta a."

Tiểu Khai cẩn thận hỏi: " Vậy người có hận Cửu Thiên Huyền Nữ không?"

Phượng Hoàng Thần trầm mặc.

Tiểu Khai trộm liếc mắt nhìn hắn, nói: " Ách...người không muốn nói thì thôi."

Phượng Hoàng Thần lập tức nói: " Không hận."

Tiểu Khai ngạc nhiên hỏi: " Vì sao?"

Phượng Hoàng Thần ngẩng đầu lên, đầu chim cao cao nhìn lên bầu trời, phảng phất có chút xuất thần, chậm rãi nói: " Những năm gần đây, ta vẫn ngủ say, nhưng vẫn tự hỏi, rốt cuộc làm cho ta hiểu được một ít vấn đề..."

" Thật ra, mặc dù không phát sinh chuyện đôi giày, cô ta vẫn ám toán ta, phong ấn ta, bởi vì đây là sứ mạng của cô ta..." Phượng Hoàng Thần thở dài nói: " Cô ta có thể thiết hạ một mê cung mà ngay cả Trí Tuệ Thần cũng phá không xong, người nói cho tộc nhân của ta biết, mê cung này là đến từ Diệt Thế Chi Môn ở một thế giới khác, vì thế cô ta hiển nhiên cũng không phải người của thế giới này a..."

Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, trong lòng biết lời này của Phượng Hoàng Thần, chính là bí ẩn của năm giới, không khỏi lặng lẽ dựng lỗ tai lên.

" Sáng Thế Thần lúc sáng thế, cũng không có nói rõ sáng tạo bao nhiêu thần tộc, bao nhiêu thần ma tộc, sau lại có năm đại thần tộc, tứ đại ma thần, đó là do chúng ta tự phong...đã Chư Cát Thần Hầu có thể từ dị giới xuyên qua mà đến, thuần túy bằng vào chiến đấu xông vào đệ ngũ giới, vậy thì làm sao lại không có sinh linh khác từ dị giới xuyên qua mà đến? Cửu Thiên Huyền Nữ...Cô ta rõ ràng là từ một thế giới khác đi đến a..." Thanh âm của Phượng Hoàng Thần qua lại kích động trong viên cầu, truyền vào trong tai mỗi người: " Cô ta rõ ràng là mang theo sứ mạng mà đến, cô ta tiếp cận ta, để cho ta yêu cô ta, vốn chỉ là một âm mưu, hết thảy những gì cô ta làm ra, chỉ vì mục đích của cô ta, ta cần gì phải hận? Duy nhất mà ta giận, chính là vì tại sao ta không chịu nổi sự dẫn dụ, rồi lại rơi vào mục đích của cô ta, cuối cùng là làm cho hậu duệ của ta rơi vào cảnh ngộ thê thảm như thế."

Tiểu Khai lại nuốt ngụm nước bọt, nói: " Vậy người có biết hay không, cô ta rốt cuộc muốn làm gì?"

Phượng Hoàng Thần trầm mặc hồi lâu, mới hồ ra một chữ: " Biết."

Tiểu Khai hồi hộp, chờ Phượng Hoàng Thần nói ra âm mưu lớn này.

" Chuyện cô ta muốn làm, chính là phá hư di mệnh của Sáng Thế Thần, đem tất cả phúc bút của Sáng Thế Thần toàn bộ phá hư, đem tất cả người được thần tuyển toàn bộ hủy diệt." Thanh âm của Phượng Hoàng Thần có chút cao lên: " Mục đích cuối cùng của cô ta chính là không cho Sáng Thế Thần thức tỉnh, muốn thế giới này cuối cùng sụp đổ!"

Tiểu Khai có chút bậm môi, thấp giọng nói: " Ta là người được tuyển...chẳng phải là ta đang rất nguy hiểm?"

Phượng Hoàng Thần hít sâu một hơi, rõ ràng nhổ ra hai chữ: " Đúng vậy."

Tiểu Khai chỉ cảm thấy da đầu run lên, run giọng nói: " Ta đây làm sao bây giờ?"

Phượng Hoàng Thần cười khở nói: " Người không có biện pháp gì đâu. Vốn người được thần tuyển thì cơ duyên là do trời định, sẽ không bị chệch đi, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ có được lực lượng của ma thần, thực lực của cô ta đủ để thay đổi thiên ý, để con đường được tuyển chọn của người phải nửa đường phá hư."

Tiểu Khai chỉ cảm thấy miệng phát đắng, vốn muốn nói một câu đùa giỡn để điều tiết một chút không khí, nhưng chỉ há mồm, một chữ cũng nói không nên lời. Trong cơn sợ hãi, bỗng nhiên cảm thấy trong tay ấm áp, một bàn tay ngọc mềm mại nhẵn nhụi đang nằm trong tay mình, hắn ghé mắt nhìn lại, Tiểu Trúc đang nhìn hắn khẽ gật đầu, thản nhiên cười.

Tiểu Khai nhất thời trở nên sáng sủa, chỉ cảm thấy tương lai tuy nguy hiểm, lại không có thứ gì nhiều loạn trong lòng, giờ phút này Tiểu Trúc đang ở bên cạnh, cuộc đời này rốt cuộc không còn gì đáng cầu, thì lại ngại gì sống chết?

Hắn nghĩ tới đây, nhìn không được bật cười, thần nhiên nói: " Sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên, chuyện của ta cứ để tự nhiên đi, nhưng thật ra người, làm sao mới có thể thoát khốn?"

Phượng Hoàng Thần mỉm cười: " Người không cần phải hao tổn tâm tư, nếu trên người ta chỉ có Cửu Thiên Thần Lực, nhiều năm nay ta ngủ say cũng đã có thể tỉnh dưỡng được tinh duệ, đã sớm chậm rãi phá tan rồi, nhưng phong ấn trên người ta, lại do Cửu Thiên Huyền Nữ và Bàn Cổ phong ấn, hai lực lượng của hai ma thần này thâm thấu cho nhau, sớm đã biến ta thành phế nhân, cho dù lão bằng hữu Trí Tuệ Thần của ta có thể xông vào mê cung, có lẽ cũng phá không xong phong ấn của ta, ta tuy là thần tộc, nhưng kiếp này của ta, có lẽ vô vọng thoát một nhọc."

Tiểu Khai hôm nay nghe được nhiều thứ cổ quái có lẽ so với trước kia còn cổ quái nhiều hơn, thứ nào cũng là chuyện bí mật lớn, giờ phút này lại nghe từ miệng Phượng Hoàng Thần phun ra hai chữ " Bàn Cổ", nhìn không được lòng hiếu kỳ lại phát tác, truy vấn: " Bàn Cổ là ai? Một trong tứ đại ma thần phải không? Ta biết Bá Cách gia tộc có một Bàn Cổ Phủ, cũng là thần khí."

" Đúng vậy." Phượng Hoàng Thần nói: " Thực lực của Bàn Cổ, ở trên Cửu Thiên Huyền Nữ, ngày đó Cửu Thiên Huyền Nữ che lại ta xong, sợ hãi ta thoát khốn mà ra, nên gọi Bàn Cổ tới hỗ trợ, ở trên người ta bỏ thêm một trọng phong ấn, Bàn Cổ thăng nhãi này, thêm thường sắc đẹp của Cửu Thiên Huyền Nữ, tự nhiên toàn lực ra tay, lại nói, trọng phong ấn gia tăng này, so với Cửu Thiên Thần Lực còn bá đạo hơn nhiều lắm."

Tiểu Khai cười nói: " Xem ra Cửu Thiên Huyền Nữ là một tuyệt sắc mỹ nữ."

Phượng Hoàng Thần a a cười: " Cô ta đương nhiên là tuyệt sắc mỹ nữ, trong năm giới không còn nữ tử nào đẹp hơn cô ta, Bá Cách gia tộc chính là hậu duệ của cô ấy, người xem những nữ tử trẻ tuổi của Bá Cách gia tộc, thì

đại khái có thể đoán ra là chỉ được một phần của Cửu Thiên Huyền Nữ thôi."

Tiểu Khai nhớ tới dung mạo tuyệt thế của Vũ Ca tiểu thư, nhin không được liên tục gật đầu: " Đích xác như thế."

Phượng Hoàng Thần ngạo nghễ nói: " Nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ tuy đẹp, nhưng so ra vẫn kém Phượng Hoàng bộ tộc chúng ta."

Tiểu Khai lại nhớ tới Tô Ái Dịch, nhin không được liên tục gật đầu: " Chẳng so sánh được, ân, thật ra chẳng so sánh được a."

Phượng Hoàng Thần bị hấn chọc cười ha ha, sau hồi lâu mới thở dài: " Kỳ thật phong ấn này của ta, cũng không phải không thể phá giải, theo ta được biết, vẫn còn có một người có thể giải được..."

Cả đám phượng hoàng cùng ngẩng đầu lên, Phượng Hoàng mỹ nữ run giọng nói: " Tổ tiên, ngài nói xem."

Phượng Hoàng Thần lắc đầu: " Người này, các người tuyệt đối tìm không được, cho dù là thần tộc chúng ta, năm xưa cũng không dễ gặp hấn, hấn cũng là một trong năm đại thần tộc, Phá Hư Thần."

" Phá Hư Thần..." Phượng hoàng mỹ nữ nói: " Tựa hồ không có nghe các tiền bối nhắc qua."

" Người chưa từng nghe qua." Phượng Hoàng Thần nói: " Ta là lần đầu tiên nhắc trước mặt người ngoài về Phá Hư Thần, bình thường, chúng ta căn bản không có nói tới hấn, bởi vì nghiêm khắc mà nói, hấn căn bản không xem như là thần tộc chính thức."

Phượng hoàng mỹ nữ ngạc nhiên nói: " Đã như vậy, vì sao hấn có thể giải được phong ấn của ngài?"

Phượng hoàng có chút mỉm cười, trầm ngâm hồi lâu, hốt nhiên ngâm lên: " Vạn pháp có tông, vạn vật có nguyên, vạn hóa làm một, vạn pháp giai phá!"

Tiểu Khai có chút vừa động, bỗng nhiên nghĩ thấy có chút quen tai, bật thốt: " Vạn pháp giai phá!"

Phượng Hoàng Thần gật đầu nói: " Mười sáu chữ này, đó là Phá Hư Lực độc nhất vô nhị của Phá Hư Thần."

Tiểu Khai truy hỏi: " Phá Hư Lực có đặc điểm gì?"

" Phư Hư Lực kỳ thật không thể phân biệt, cũng không cảnh giới, không mạnh không yếu, cũng không chính tà, nó thuần túy chỉ là một cỗ lực lượng không nên tồn tại trong thiên địa, cả Sáng Thế Thần từng nói qua, Phá Thư Lực căn bản không phù hợp lực lượng quy tắc của hắc sáng tạo, nhưng Phá Hư Thần, lại không bị Sáng Thế Thần hủy diệt." Ánh mắt Phượng Hoàng Thần thoáng có chút chán ghét: " Người này thật chán ghét, hắc hoàn toàn không có sự tự giác của thần tộc, thường xuyên chạy tới tam giới đảo loạn, còn luôn làm ra những chuyện không giống ai, hắc trộm quả trượng của Trí Tuệ Thần, còn trộm linh mao trên người ta, có một lần, hắc còn muốn trộm lòng khỉ của Chư Cát Thần Hầu, bị hầu tử phát hiện đánh cho một trận, nhưng qua vài năm, thế nhưng hắc thừa dịp hầu tử không chú ý trộm được một sợi lông khỉ của hầu tử chạy trốn mất."

Mặc dù là đang thảo luận vấn đề nghiêm túc, Tiểu Khai nhin không được bật cười ra tiếng: " Đó chẳng phải là rất lợi hại? Cả lông của Chư Cát Thần Hầu cũng có thể trộm được."

Phượng Hoàng Thần cười nói: " Đây chính là chỗ đặc thù của Phá Hư Lực. Vì vạn pháp giai phá, có thể phá được tất cả, là phong ấn cũng tốt, nguyên rủa cũng được, Phá Hư Lực lợi hại ở chỗ, toàn bộ đều phá được, cho nên, vô luận chúng ta thiết hạ kết giới khó khăn cỡ nào, đều không thể

ngăn được hắn lên vào, đặc chất này của hắn, nhưng thật ra thích hợp làm tên trộm."

Tiểu Khai nghe được rất là thú vị, lại nói: " Phá Hư Lực không có chỗ nào không vào được, cứng rắn vô cùng, so với thần lực còn lợi hại hơn?"

" Vậy thì không phải, ta nói rồi, Phá Hư Lực cũng không phù hợp lực lượng quy tắc." Phượng Hoàng Thần lắc đầu nói: " Lực lượng thế giới từ xưa cấp bậc sâm nghiêm, nếu là thần tộc hàng lâm, lực lượng trong vòng tam giới chỉ có cúi đầu bái phục, thúc thủ chịu trói, nhưng Phá Hư Lực căn bản không có cấp bậc, căn bản không thể quy loại. Cho nên, nếu hắn hàng lâm nhân gian, không có ai sợ hắn, cũng có thể bị người đánh, nhưng cho dù là hầu tử nhìn thấy hắn, cũng chỉ có thể đánh hắn cho hết giận. Nói đến đây, Phá Hư Lực kỳ thật cũng không lợi hại, Phá Hư Thần sở dĩ không chút kiêng kỵ như vậy, chỉ là vì hắn thuộc thần tộc, trời sinh là thân thể bất tử bất diệt. Cho nên mới bằng vào Phá Hư Lực làm loạn khắp nơi, nếu thay đổi là người khác có Phá Hư Lực, quả quyết không dám làm càn như vậy, nếu không đã sớm bị người đánh cho hồn phi phách tán rồi."

Tiểu Khai nghe được càng thêm nhập thần, du nhiên nói: " Vậy làm sao tìm kiếm được Phá Hư Thần?"

" Các người tìm không thấy hắn đâu." Phượng Hoàng Thần nói: " Người này dị thường không tốt, hắn trường kỳ giả dạng thành người thường, trà trộn trong tam giới, lực lượng của hắn không có cấp bậc gì đáng nói, mặc dù vận dụng thần lực tìm tòi trong phạm vi lớn, cũng lục soát không ra hành tung của hắn, nếu muốn tìm hắn, có lẽ còn khó khăn hơn việc hoán tỉnh Sáng Thế Thần."

Phượng Hoàng mỹ nữ nhú mày nói: " Vậy làm sao bây giờ?"

Phượng Hoàng Thần thở dài: " Đây vốn là chuyện hư vô mờ mịt, bất quá các người đã hỏi, thì ta cung cấp cho một manh mối, Phá Hư Thần có một

quyển sách, tên là Phá Thư..."

Tiểu Khai toàn thân chấn động, thất thanh nói: " Cái gì?"

Phượng Hoàng Thần kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn: " Ta nói hắn có quyển sách, tên là Phá Thư..."

" Ta biết." Tiểu Khai kích động rồi cuộc không dẫn được, lớn tiếng nói: " Quyển sách này có phải dày chừng nửa tấc, dùng cổ văn tự viết ra, bên ngoài bìa ghi là Phá Thư, cả quyển sách thoạt nhìn có vẻ ố vàng, có bộ dáng như tùy lúc bị nát ra?"

" Đúng vậy." Phượng Hoàng Thần lúc này mới lắp bắp kinh hãi: " Chẳng lẽ người cũng từng thấy qua Phá Thư?"

Tiểu Khai nhin không được ngửa mặt lên trời thở dài, trong thiên hạ chuyện tình có thể thấu xảo đến nước này, chính mình có lẽ đúng là người được thần lựa chọn. Hắn thở dài hồi lâu, lúc này mới gật đầu: " Thật không dám giấu giếm, có lẽ ta có thể phá được phong ấn của người..."

Phượng Hoàng Thần là thần tộc cao quý đến thế nào, nhưng nghe xong những lời này, cả thân hình bắt đầu run rẩy.

Tiểu Khai cũng có chút khẩn trương, xuất ra Sáng Thế Bảo Bình giơ lên cao, Sáng Thế Bảo Bình bắn ra bạch quang nhàn nhạt, chiếu tới thân thể cao lớn của Phượng Hoàng Thần, bạch quang nơi nơi, thân hình Phượng Hoàng Thần run nhè nhẹ, Tiểu Khai vận khởi toàn lực thúc giục Sáng Thế Bảo Bình, từng làn sóng phong ấn lực vọt đi, tất cả đều rót vào trong cơ thể Phượng Hoàng Thần.

Qua hơn mười phút, Tiểu Khai cố hết sức nói: " Thế nào?"

Phượng Hoàng Thần vẻ mặt dị thường nghiêm túc, qua hồi lâu mới nói: " Đúng vậy, bảo bối này của người, đích xác ẩn chứa một tia Phá Hư Lực,

nhưng cỗ lực lượng này vô cùng bạc nhược yếu kém, hơn nữa còn không tinh khiết, phảng phất có đại lượng tạp chất, tác dụng chính thức thật không có bao nhiêu."

Tiểu Khai có điểm buồn bực: " Chẳng lẽ lại không hiệu quả?"

Phượng Hoàng Thần lắc đầu: " Không, có hiệu quả."

Tiểu Khai vui vẻ nói: " Vậy người chờ ta nghỉ ngơi một hồi, làm lại lần nữa."

Phượng Hoàng Thần nói: " Ta nói có hiệu quả, không phải chỉ có Phá Hư Lực, trong bảo bối này của người Phá Hư Lực gần như không có hiệu quả, nhưng còn có một cỗ lực lượng khác dị thường kỳ quái, cảnh giới cao, tựa hồ còn hơn cả Thuần Dương Thiên Hỏa của ta, cỗ lực lượng này mặc dù cũng có vẻ yếu kém, nhưng bá đạo vô cùng, thế nhưng có thể ngăn chặn được Cửu Thiên Thần Lực và Bàn Cổ Thần lực, ta cảm giác...ta cảm giác lực lượng của chính mình phảng phất như có cơ hội phá tan phong ấn, thoát khỏi mà ra!"

Cả đám phượng hoàng bốn phía vẻ mặt cổ quái, nhìn Tiểu Khai như là nhìn một quái vật, tên này rõ ràng thực lực thấp kém, từ sau khi tiến đến, gây cho bọn họ kinh ngạc rồi kinh ngạc, bây giờ không ngờ ở đây chạy đến một cỗ lực lượng còn hơn cả Thuần Dương Thiên Hỏa, làm cho người ta khó có thể tin.

So với Thuần Dương Thiên Hỏa, Cửu Thiên Thần Lực và Bàn Cổ Thần Lực, còn cảnh giới cao hơn nữa, đó là lực lượng gì? Có lẽ chỉ có Sáng Thế Thần Lực thôi!

Chúng phượng hoàng người xem ta, ta nhìn người, có người thậm chí còn mọc lên một ý niệm vớ vẩn: " Người này....không phải lại là Sáng Thế Thần chuyển thể đi..."

Tiểu Khai tự nhiên cũng không ngốc mà nói ra, chỉ là tiếp tục dùng Sáng Thế Bảo Bình, bắt đầu cố gắng cuối cùng.

Lúc này đây, kiên trì suốt nửa giờ, Tiểu Khai rốt cuộc duy trì không được, mới đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, thở dốc nói: " Có hiệu quả không?"

Lúc này đây, Phượng Hoàng Thần không để ý đến hắn.

Tiểu Khai có chút kinh ngạc, vừa ngẩng đầu nhìn thấy, ánh mắt của Phượng Hoàng Thần đã nhắm lại.

" Uy, người đừng nói là ngủ đó, làm khổ ta cố gắng như vậy..." Tiểu Khai đang muốn bảo oán, chợt nhìn thấy Phượng Hoàng mỹ nữ đưa ngón tay lên môi, nhanh chóng làm dấu hiệu im lặng, rồi chỉ chỉ hai móng của Phượng Hoàng Thần.

" Ách..được, ta im." Tiểu Khai ngậm miệng lại, tầm mắt nhìn tới hai cánh lớn.

Hai cánh đang động, động dị thường thông thả, nhưng cũng dị thường kiên quyết, giống như là đang nâng lên những tảng đá lớn, chúng nâng lên cao từng chút, từng chút một, mỗi một tắc như phải hao tổn đi hết tất cả lực lượng bình sinh.

Phượng Hoàng Thần toàn thân đều là lửa đỏ, chỉ duy nhất mặt là không, lại trướng lớn lên, hiển nhiên đang vận dụng hết lực lượng toàn thân, đang đấu tranh cùng phong ấn trong cơ thể.

Tiểu Khai cắn răng, lại giơ lên Sáng Thế Bảo Bình, tụ tập điểm khí lực cuối cùng, đưa một đạo bạch quang nhàn nhạt chiếu tới trên người Phượng Hoàng Thần.

Đạo bạch quang này đúng là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, Cửu Thiên Thần Lực và Bàn Cổ Thần Lực vô cùng ngoan cố trong cơ thể Phượng Hoàng Thần, cứ như vậy bị Sáng Thế Thần Lực đè ép xuống, Thuần Dương Thiên Hỏa trong cơ thể Phượng Hoàng Thần như lửa cháy hoa lập thăng đăng lên, Tiểu Khai chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu cường đại làm cho người ta hít thở không thông bỗng nhiên từ phía trước mãnh liệt đánh tới, sau một khắc, hắn nghe được "ba ba" ngọn lửa nổ tung vang dội.

"Cẩn thận nguy hiểm!" Phượng hoàng mỹ nữ phát ra tiếng kinh hô bén nhọn, mở rộng chiếc cánh bảy màu thật lớn, gắt gao bao quanh Tiểu Khai và Tiểu Trúc.

Bên ngoài, một trận tiếp một trận tiếng vang oanh long long không ngừng, phảng phất như giờ phút này trời sụp đất lún, tạc nổ khiến lỗ tai Tiểu Khai muốn điếc đặc, tiếng chấn động kịch liệt xuyên qua hai cánh truyền đến, chấn đến toàn thân Tiểu Khai phát đau.

Rồi sau đó, hắn chợt nghe được một tiếng thanh minh thanh thúy khó thể dùng ngôn ngữ hình dung vang lên bên tai, thanh âm này xuyên kim liệt vân, trực lên tận trời, phảng phất như tiếng vàng đá leng keng, hoặc nhiên chất đầy cả thiên địa!

Phượng hoàng mỹ nữ chậm rãi mở hai cánh ra, Tiểu Khai giương mắt nhìn lại, nhìn thấy viên cầu đỏ bồng phảng phất như lưu ly phiến phiến nổ tung, tất cả mảnh nhỏ đều hóa thành Thuần Dương Thiên Hỏa, bị Phượng Hoàng Thần hấp thu đi vào, Phượng Hoàng Thần mở rộng thân hình khổng lồ với đôi cánh dài chừng trăm thước, hai cánh toàn lực giãn ra, phảng phất như che phủ cả bầu trời!

Không hề nghi vấn, Phượng Hoàng Thần đã thoát khỏi!

Phượng hoàng mỹ nữ quả nhiên cẩn thận, nhìn thấy Thuần Dương Kết Giới nổ tung, lập tức bay đến dưới chân của Tiểu Khai và Tiểu Trúc, nhẹ

nhàng nâng hai người lên, chậm rãi vỗ cánh, dừng lại tại trời cao vô tận.

Cổ Thiên Y thân hình huyền không, mắt thấy tất cả tộc nhân đều hóa xuất ra thân phượng hoàng, nhất thời toàn thân run rẩy, cố gắng giãy dụa, muốn biến thân thành phượng hoàng, nhưng huyết mạch của hắn vô cùng mỏng manh, tứ chi hóa thành cánh và móng vuốt, nhưng thân hình không thể biến hóa, Phượng Hoàng Thần cười ha ha, " Phốc" một đạo ngọn lửa phún đi, rơi xuống trên lưng Cổ Thiên Y, Cổ Thiên Y toàn thân chấn động, rốt cuộc hóa thành một con phượng hoàng bảy màu huyền lệ, phát ra một tiếng kêu to vô cùng hoan khoái, xoay quanh tại không trung.

Phượng Hoàng Thần giãn khai thân hình, ha ha cười nói: " Chúng ta đi xuống." Hai cánh mang theo tiếng gió gào thét, phảng phất như mũi tên nhọn, bay vọt xuống dưới.

Mặt sau, đàn phượng hoàng phô thiên cái địa phát ra tiếng thanh minh liên tục, tiếp theo bắt đầu xuống, trường hợp thật là tráng quan, khó có thể hình dung.

Rơi xuống trên mặt đất, Phượng Hoàng Thần hiện thành một trung niên nam tử anh tuấn, giờ phút này khoe miệng mỉm cười, tâm tình cực tốt. Tiểu Khai nhân cơ hội nói: " Cửu Thiên Huyền Nữ phong ấn người lâu như vậy, bây giờ người thật vất vả mới thoát khỏi, mau nhanh đi tìm Bá Cách gia tộc báo thù đi."

Tiểu Trúc liếc mắt nhìn hắn, Tiểu Khai nhìn thấy, hắc hắc bật cười.

Phượng Hoàng Thần ngẩn người, lắc đầu nói: " Không cần báo thù."

Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Vậy mà cũng không báo thù?"

Phượng Hoàng Thần nói: " Cửu Thiên Huyền Nữ tính kế ta, là ân oán giữa ta và ả, chúng ta thân là thần tộc, cũng không nên trút giận lên hậu duệ, huống chi chuyện trong tam giới, thần tộc và ma thần tộc đã có ước định từ

xưa, toàn bộ không được nhúng tay, nếu ta xuống tay với hậu nhân của Bá Cách gia tộc, cũng là quá phận."

Tiểu Khai còn không bỏ qua, chia chia đám phượng hoàng: " Còn bọn họ...."

Phượng Hoàng Thần có chút cảm khái thở dài: " Bao nhiêu ngàn năm bọn họ nếm nhiều khổ sở, bây giờ ta đã đi ra, tự nhiên muốn dẫn bọn họ đi tu luyện, bồi dưỡng lại những ngày tháng hoang phế trước đây."

Tiểu Khai nhất thời rất là thất vọng: " Vậy...Bá Cách gia tộc kia không bị trừng phạt gì sao?"

Phượng Hoàng Thần kinh ngạc liếc nhìn hắn, bỗng nhiên cười rộ lên: " Nga, ta biết rồi, người có cừu oán với Bá Cách gia tộc có đúng không? Cho nên người muốn ta giúp người đối phó Bá Cách gia tộc?"

Tiểu Khai cũng không giấu giếm, nhanh chóng gật đầu: " Loại nhân tình này người cũng không chịu làm, người cũng thật uổng phí công cứu mạng của ta rồi đó."

Phượng Hoàng Thần suy tư một lát, nói: " Muốn ta ra tay đối phó Bá Cách gia tộc, đây là làm sai quy tắc của thần tộc, ta vạn vạn không thể đáp ứng, nhưng người có ân cứu mạng ta, ân tình này dù sao ta cũng phải báo đáp, vậy người nói, có gì cần ta hỗ trợ?"

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 5: Côn Viết Định Thiên

Tiểu Khai nói: " Bây giờ bên ngoài kết giới Bá Cách gia tộc còn đang đuổi giết chúng ta, người không giúp ta đối phó bọn họ, có lẽ mạng của ta coi như là xong rồi, còn có gì cần hỗ trợ nữa?"

Phượng Hoàng Thần thoát nhìn cũng ngại ngùng, thấp giọng nói: " Nhưng...nhưng đích xác ta không thể xuống tay với ma tộc bình thường." Hắc thân là một trong năm đại thần tộc, vốn là không muốn thiếu nhân tình của người khác, nhưng lại thiếu Tiểu Khai một nhân tình thiên đại, rồi lại không thể báo đáp, loại tâm tình này, tự nhiên là vô cùng buồn bực.

Tiểu Khai thở dài, hốt nhiên nhớ tới một chuyện: " Vậy người có thể giúp Tiểu Trúc cởi đôi Cửu Thiên Huyền Nữ Hải này ra không?"

Phượng Hoàng Thần ngẩn người, cúi đầu nhìn hồng tú hải trên chân Tiểu Trúc, gương mặt tuần tú lại có chút ít đỏ lên, có vẻ càng ngại ngùng, ha ha nói: " Đây...này ta cũng làm không được."

" Vì sao?" Tiểu Khai có điểm nóng nảy.

" Ách, là như thế này." Phượng Hoàng Thần thấp giọng giải thích: " Nếu trong đôi giày này chỉ có Thuần Dương Thiên Hỏa, ta có thể phá hư nó, nhưng...nhưng trong đó còn có Cửu Thiên Thần Lực, không giống như ta biết lúc trước, có lẽ sau đó Cửu Thiên Huyền Nữ đã làm tay chân, ta nhìn không thấu huyền hư trong đó."

Tiểu Khai cũng có chút bất đắc dĩ: " Bỏ đi, vốn ta chỉ muốn giúp người thoát khổ, cũng chỉ là cơ duyên xảo hợp, cũng không phải muốn thi ân cầu báo."

Nhưng Phượng Hoàng Thần cũng không nguyện ý thiếu phần ân tình này của Tiểu Khai, hăn đỏ mặt, ba ba nhìn Tiểu Khai nói: " Nếu không nghĩ thử nghĩ xem...còn gì ta có thể hỗ trợ không?"

Tiểu Khai lắc đầu: " Không có."

Đôi mày của Phượng Hoàng Thần cau lại thành một đường thẳng, phảng phất như đang tự hỏi cái gì, qua hồi lâu mới chậm rãi nói: " Kỳ thật, người chỉ là sợ Bá Cách gia tộc đuổi giết thôi, đây cũng không phải là chuyện gì khó khăn...muốn ta ra tay đối phó Bá Cách gia tộc thì không được, nhưng muốn ta đề cao tu vi của người, đủ cho người đối kháng Bá Cách gia tộc...nhưng thật ra cũng không khó khăn..."

Hăn phảng phất như nghĩ tới vấn đề khó khăn gì đó, lại qua hồi lâu, mới nói: " Nghiêm Tiểu Khai, người có nguyện ý gia nhập Phượng Hoàng bộ tộc không?"

Tiểu Khai kinh hãi nói: " Là ý gì?"

Phượng Hoàng Thần nói: " Nếu người nguyện ý, bây giờ ta cải tạo thân thể cho người, tứ người phượng hoàng huyết mạch thuần túy nhất, sau đó hy sinh một ngàn năm tu vi của ta, cho người độ nhập Thuần Dương Thiên Hỏa khổng lồ, cho người có được thực lực tuyệt không kém tiên đế và ma tôn, như vậy như thế nào?"

Phượng Hoàng Thần hiển nhiên rất đắc ý với trí tuệ của mình, hăn thoải mái vắn mình một cái, thần nhiên nói: " Cho nên khu khu Bá Cách gia tộc, ở trước mặt Phượng Hoàng tộc nhân tối tinh duệ, tự nhiên không hề có uy hiếp."

Tiểu Khai nghe được âm thầm chặt lưỡi, nghe đi tới, đây thật sự là thiên đại cơ duyên, đảo mắt có thể đứng trên đỉnh tam giới, Phượng Hoàng Thần tự mình tứ hạ Phượng Hoàng huyết mạch, có lẽ không chỉ là Phượng Hoàng Lực, mà còn mang theo thần lực, Tiểu Khai cơ hồ muốn đáp ứng ngay lập tức, nhưng ánh mắt hần bỗng nhiên nhìn qua Tiểu Trúc, nhất thời bật thốt: "Vậy Tiểu Trúc thì sao?"

Phượng Hoàng Thần bỗng dừng sững sờ, nhìn đôi giày trên chân Tiểu Trúc, gương mặt lại có vẻ phát khổ: "Thật ra ta cũng nguyện ý cấp cho nàng thêm một ngàn năm Thuần Dương Thiên Hỏa, chỉ là nàng mang Cửu Thiên Huyền Nữ Hải, ta...Thuần Dương Thiên Hỏa của ta không có tác dụng gì với nàng a..."

Tiểu Khai không phải nghĩ tới việc này, hần lắc đầu nói: "Nếu ta thành phượng hoàng, còn có thể ở chung với Tiểu Trúc hay không?"

Vẻ mặt Phượng Hoàng Thần trở nên có chút cổ quái, lắc đầu nói: "Đương nhiên không được."

Tiểu Khai nhú mày hỏi: "Vì sao?"

Phượng Hoàng Thần thở dài, không nói gì, Phượng Hoàng mỹ nữ ôn nhu nói: "Nghiêm Tiểu Khai, người còn không hiểu được đặc thù của Phượng Hoàng nhất mạch chúng ta. Phượng Hoàng là sinh vật thuần dương, trong cuộc sống chỉ tồn tại trong lửa, không có sinh vật nào khác có thể cùng chúng ta cộng tồn, bạn lữ của chúng ta, chỉ có thể là chính tộc nhân của mình, mà Phượng Hoàng huyết mạch thuần túy, đó là vì điều này cam đoan."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: "Vậy Cổ Thiên Y là thế nào?"

Phượng Hoàng mỹ nữ cười nói: "Đó là lúc Sáng Thế Thần sáng tạo Phượng Hoàng bộ tộc thì sẽ có chút ít huyết mạch không quá thuần chánh, chỉ là xuất hiện bàng hệ khác đó thôi."

Tiểu Khai không chút chần chờ, lắc đầu nói: " Đã như vậy, ta không làm phượng hoàng nữa."

Phượng Hoàng Thần thở dài, chỉ cảm thấy trong miệng đều là khổ vị, do dự nói: " Vậy thì làm thế nào mới tốt?"

Tiểu Khai lại nghĩ ra biện pháp: " Như vậy đi, ta tu luyện bộ Di Lạc Thần Quyết này chỉ mới luyện tới tầng thứ hai, không bằng người giúp ta gia tăng một chút cảnh giới? Đối với thần tộc mà nói, đây không phải là việc khó a."

Phượng Hoàng Thần tinh thần rung lên, cười nói: " Nhanh, nhanh, thi triển công pháp của người ra đi, để ta hảo hảo nghiên cứu một chút."

Tiểu Khai cũng không vô nghĩa, nhất thời vận khởi Di Lạc Thần Quyết, toàn thân tỏa ra hào quang xanh nước biển nhàn nhạt.

Phượng Hoàng Thần tràn ngập tin tưởng nhìn qua, vừa nhìn thấy, ánh mắt trợn lên. Khoảng chừng hơn mười phút, gương mặt vốn tràn ngập mị lực anh tuấn trung niên, từ vui sướng tới ngạc nhiên, từ ngạc nhiên tới trầm trọng, từ trầm trọng đến đả kích, cuối cùng hắn sụp mắt xuống, hữu khí vô lực nói: " Ta...ta..."

Phượng hoàng mỹ nữ rất là khẩn trương: " Tổ tiên, ngài làm sao vậy?"

Phượng Hoàng Thần thở dài một tiếng: " Nghiêm Tiểu Khai, môn công pháp này của người, ta...ta...ta không biết."

Khuôn mặt của hắn đỏ như muốn xuất huyết, làm một thần tộc, hôm nay đã hoàn toàn mất hết mặt mũi, đến bây giờ, đã như rên lên: " Ta...ta không có biện pháp giúp người tăng lên cảnh giới a!"

Tiểu Khai nhìn vẻ mặt hắn, thật ra đã có sự chuẩn bị, ngược lại an ủi nói: " Không có việc gì, người đã hết sức rồi, đã như vậy, chúng ta chia tay

thôi." Hãn phẫn chấn tinh thần, ra vẻ hào khí cười to ba tiếng, sờ sờ long lân sau lưng, lại cầm chặt niết bàn tàn phiến trong tay: " Ta cũng không tin, có hai kiện thần khí này, ta còn đánh không lại khu khu một Vũ Ca tiểu thư."

Phượng hoàng mỹ nữ sâu kín thở dài: " Hai kiện bảo bối này là vô giới chi bảo, nhưng dù sao không phải thành phẩm, trong người người mang trọng bảo, nhưng không cách nào phát huy ra lực lượng của bọn chúng, thật là đáng tiếc."

Ánh mắt Phượng Hoàng Thần bỗng nhiên sáng lên, hai ánh mắt gắt gao chăm chú vào bảo bối trong tay hãn, dùng sức vỗ tay một cái, nhất thời cười ha ha, như một người phát điên: " Ta biết rồi, ta biết rồi! Nghiêm Tiểu Khai, rốt cuộc ta biết làm sao báo đáp ân cứu mạng của người rồi!"

Hãn vọt tới trước mặt Tiểu Khai, ấn vai hãn lớn tiếng nói: " Cũng được, Nghiêm Tiểu Khai, Phượng Hoàng Thần ta hôm nay sẽ trả lại cho người một thiên đại nhân tình!"

Tiểu Khai có điểm sửng sờ: " Người muốn làm gì?"

Phượng Hoàng Thần ha ha cười, nhổ ra hai chữ: " Luyện khí."

Phượng Hoàng Thần suy nghĩ tương đối điên cuồng, hãn quyết định giúp Tiểu Khai tu luyện một món pháp bảo, một món pháp bảo nghe nói: " Thiên hạ vô song, năm giới vô địch, đủ để chống lại Định Hải Thần Châm của Chư Cát Thần Hầu.", là một siêu cấp pháp bảo. Luyện pháp bảo này chỉ dùng ba dạng tài liệu, một là hắc long nghịch lân, hai là niết bàn tàn phiến, ba là do Phượng Hoàng Thần nhìn đầu nhổ một linh mao đẹp nhất trên đỉnh đầu của mình.

" Trong cây linh mao này ẩn chứa tinh hoa tinh túy của Thuần Dương Thiên Hỏa, giá trị của nó tuyệt không dưới hắc long nghịch lân." Phượng Hoàng Thần dị thường nghiêm túc nói: " Trong năm giới năm đại thần tộc, tứ đại ma thần hơn nữa hắc long, đây là mười cổ lực lượng mạnh nhất,

trong pháp bảo của người, đã bao hàm ba loại lực lượng, pháp bảo như vậy chưa từng xuất hiện qua, có lẽ sau này tuyệt đối cũng không có, cho nên, nó nhất định là không tiền tuyệt hậu, là siêu cấp pháp bảo độc nhất vô nhị!"

Tiểu Khai nghe được sững sốt, nhìn những tài liệu có thể dùng từ biến thái để hình dung đang đặt trước mặt, có loại cảm giác phảng phất như đang nằm mơ.

"Thần khí sở dĩ gọi là thần khí, đó là vì cả thần cũng không thể dung luyện, tỷ như phiến long lân này, có lẽ chỉ có Định Hải Thần Châm của hầu tử cũng không thể phá hư, hay như khối niết bàn tàn phiến này, có lẽ cả thần lực của Bàn Cổ cũng không thể đánh nát, nhưng còn có một ngoại lệ, thì phải là ta!" Trên mặt Phượng Hoàng Thần tràn ngập quang huy, chậm rãi nói: "Độ nóng của Thuần Dương Thiên Hỏa viễn siêu Vô Căn Thiên Hỏa, nó có thể dung hóa bất cứ vật chất gì trong năm giới, kể cả thần khí!"

Phượng Hoàng Thần giơ tay lên, làm động tác như đang vỗ xuống: "Cho nên pháp bảo này, trong thiên địa chỉ có ta có thể luyện, cũng chỉ có ta sẽ luyện!"

Phượng Hoàng Thần nói xong mấy câu này, thì lui ra sau vài trăm thước, hiện ra bản thể.

Bản thể vừa hiện, thì một viên cầu đỏ bồng cũng đồng thời xuất hiện, vừa lúc bao vây Phượng Hoàng Thần tại chỗ, đây chính là lĩnh vực của Phượng Hoàng Thần: Thuần Dương Kết Giới.

Phượng Hoàng dài đến trăm thước dùng móng vuốt bắt lấy long lân, y như chụp một miếng bánh mì nhỏ, hắn vươn dài cổ, phun vào long lân một cổ ngọn lửa mãnh liệt.

Long Chi Không Gian ở phương xa vô tận, hắc long phát ra một tiếng tê hống kinh thiên động địa, phần nộ vấy vùng làm dựng lên sóng nước tới mấy ngàn thước siêu cấp: "Đau quá! Nóng quá! Nóng đến vô tận! Đây là

thứ gì? Đây là Thuần Dương Thiên Hỏa của Phượng Hoàng Thần, hống! Phượng Hoàng Thần, người dám đụng đến nghịch lân của ta, đó là của ta, người dựa vào cái gì muốn hủy diệt đồ của ta?"

Thân thể khổng lồ của hắc long quay cuồng bóp méo tại Long Chi Không Gian, Thuần Dương Thiên Hỏa của Phượng Hoàng Thần thông qua thần niệm khổng lồ của hắc long xa xa truyền đến, làm cho toàn thân hắc long đỏ hồng, cả Long Chi Không Gian cũng bắt đầu sôi trào lên, toát ra hơi nước đầy trời.

" Ta...ta hận a...ta chịu không được nữa a..." Hắc long vừa bị phản, lại bất đắc dĩ: " Đó rõ ràng là nghịch lân của ta, vì cái gì, vì cái gì người ép ta chặt đứt cổ thần niệm, đem đồ vật của ta hoàn toàn đưa cho người khác, đưa cho Nghiêm Tiểu Khai đáng chết kia!"

Hắc long lao tào đến đây, thần niệm của hắc long đã không còn chịu nổi sự thiêu đốt của Thuần Dương Thiên Hỏa, không thể không thu trở về, hoàn toàn chặt đứt sự liên lạc của chính mình cùng nghịch lân, đến tận đây, phiến nghịch lân này đã không còn bị hắc long khống chế, hắc long lực trong lân phiến, đã có thể tùy tiện vận dụng mà không cần lo bị cản trở.

Phượng Hoàng Thần phát ra tiếng cười khổ trầm thấp.

Hắc long cũng không muốn kết thù với hắc long, nhưng hắc long càng không muốn thiếu nợ ân tình của Nghiêm Tiểu Khai. Thần tộc đều là kẻ tâm cao khí ngạo, nhất là được xưng là sinh vật xinh đẹp nhất trong thiên địa, Phượng Hoàng Thần. Hai thứ so nặng nhẹ, dù sao bản thân hắc long và hắc long vĩnh viễn không gặp nhau, vậy thì đắc tội thì đắc tội thôi.

Phượng Hoàng Thần nghĩ tới hắc long đang đại phát lôi đình tại Long Chi Không Gian, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, rõ ràng a a nở nụ cười.

Đảo mắt, một mảnh long lân đã bị thiêu thành nước đen, lẳng lẳng nằm trong Thuần Dương Kết Giới.

Phượng Hoàng Thần dùng móng vuốt trào tới, trào lên niết bàn tàn phiến, đang muốn phun lửa, hốt nhiên ngừng lại một chút, nhớ tới một vấn đề: đây là vật của Chư Cát Thần Hầu.

Chư Cát Thần Hầu là ai? Đó là người có lực chiến đấu đệ nhất năm giới, cũng là người có tính tình táo bạo nóng nảy nhất, không nói quy củ nhất, không sợ trời không sợ đất nhất. Cây Định Hải Thần Châm trong tay hắn, được thần tộc công nhận là thần khí uy lực lớn nhất năm giới.

Hầu tử không giống như hắc long, ta động vào vật của hắn, hắn có thể tới tìm ta phiền toái hay không?

Phượng Hoàng Thần vĩ đại lặng lẽ rút đầu, bỗng nhiên cảm thấy trên đầu như ầm ầm làm đau, đó là vô số năm trước, là vết thương khi mình đánh nhau với Chư Cát Thần Hầu, cho tới hôm nay còn chưa lành lại hoàn toàn.

Cũng là sau trận chiến ấy, Phượng Hoàng Thần mới biết được, mặc dù đều là thần tộc, cũng có tên không thể đắc tội.

Phượng Hoàng Thần nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là lo lắng hỏi: " Nghiêm Tiểu Khai, người xác định vật này đã là của ngươi rồi chứ?"

Tiểu Khai gật đầu nói: " Đương nhiên."

Phượng Hoàng Thần truy hỏi: " Hầu tử kia có nói qua hay không, hắn nói là cho ngươi luôn, hay chỉ là tặng cho ngươi sử dụng, sau này sẽ phải trả lại?"

Tiểu Khai không chút do dự lắc đầu: " Không phải không phải, hắn đã sớm đưa luôn cho ta rồi."

Phượng Hoàng Thần lúc này mới yên lòng, cúi đầu, một ngụm Thuần Dương Thiên Hỏa phun ra.

Độ cứng của niết bàn tàn phiến quả nhiên kinh người, dưới thiên hỏa, long lân chỉ chịu được mười phút, mà khối tàn phiến này, lại tới nửa giờ, mới chậm rãi mềm xuống, chậm rãi hóa thành một đồng bùn màu xám.

Phượng Hoàng Thần thở ra một hơi thật dài, vận dụng thần niệm đem hai chất lỏng hỗn hợp cùng một chỗ, dùng linh mao khuấy đều, loại khuấy này không phải bình thường, mà là vận dụng Thuần Dương Thiên Hỏa đem tất cả vật chất thiêu cùng một chỗ, để cầu cho mỗi một vật chất hoàn toàn kết hợp, không lưu lại một chút dấu vết do người làm ra.

Nói trắng ra là, thần tộc luyện khí, đòi hỏi phải là hoàn hảo nhất, hoàn mỹ nhất, uyển nhược thiên thành, không lưu dấu vết.

Một lần khuấy này, khuấy mất nửa giờ, mắt thấy đồng đen đen kia chậm rãi càng lúc càng sáng, càng lúc càng tiên diễm, sau cùng lại trở nên sắc thái ban lan, nhìn qua như vũ mao tịnh lệ của phượng hoàng, mà linh mao dùng để khuấy, đã từ từ biến ngắn lại, cuối cùng hoàn toàn hóa nhập vào trong chất lỏng.

Phượng Hoàng Thần cười ha ha, cất cao giọng nói: " Nghiêm Tiểu Khai, người cần món bảo bối có hình dạng gì?"

Trong đầu Tiểu Khai chỉ tràn đầy hình dáng oai hùng anh phát của Chư Cát Thần Hầu khi cầm cây bổng nơi tay, càng nhớ tới lúc mình cầm ngàn năm huyền thiết chi tinh đơn độc nhìn thiên hạ tu chân tráng khoái, bật thốt: " Muốn côn tử, một cây gậy giống như Định Hải Thần Châm, có thể lớn nhỏ, có thể nặng nhẹ, có thể dài ngắn, lực lượng vạn quân!"

Phượng Hoàng Thần tiếng cười chấn động vòm trời: " Được, như người mong muốn!" Hắn bỗng nhiên vung cánh, trong phút chốc xông lên trời cao, hai móng vuốt lôi kéo một đồng chất lỏng giống như đồng bùn, nhất

thời bị hấn giật ra, kéo một chút, một cây bồng tử sắc thái ban lan, ánh sáng rực rỡ đã hách nhiên thành hình, nhất thời thải quang sáng lạn, chiếu sáng cả thiên địa!

Cây bồng này cao chừng mấy chục thước, thoạt nhìn phảng phất như một tòa ngọn núi khổng lồ, quay về mặt đất bay xuống, " phốc" một tiếng, đã cắm vào mặt đất không biết sâu bao nhiêu, nguy nga mà đứng, phảng phất cả thế giới đều bị chấn rung lên!

Phượng Hoàng Thần hạ xuống thì đã khôi phục hình người, nhìn Tiểu Khai đang há to miệng sửng sờ mà mỉm cười, vỗ vỗ vai hấn: " Đi, thu hồi cây bồng của ngươi."

Tiểu Khai lúc này mới như trong mộng chợt tỉnh, đi qua, hướng cây bồng khổng lồ như ngọn núi hô: " Nhỏ, nhỏ, nhỏ một chút, nhẹ, nhẹ, nhẹ một chút." Hấn đưa tay ra, bồng tử vào tay, vô cùng thuận tay, thế nhưng cảm giác giống như đúc ngày đó cầm huyền thiết chi tinh. Một đạo tâm linh cảm ứng vi diệu từ trong tay chảy vào trong cơ thể, Tiểu Khai đã từng có cùng loại thể nghiệm, trong lòng biết thần khí này xem như nhận chủ.

" Đặt một cái tên đi." Phượng Hoàng Thần thoạt nhìn có chút mỉm cười: " Từ nay về sau, đây là vũ khí của ngươi."

Tiểu Khai cười nói: " Ta trước kia từng lấy qua mảnh nhỏ của Định Hải Thần Châm, cây côn tử này so với Định Hải Thần Châm còn lợi hại hơn, vậy thì gọi nó là Định Thiên Côn đi." Hấn nói xong, nhẹ nhàng đặt Định Thiên Côn giữa lòng bàn tay, súc lại thành một cây kim thêu, bỏ vào trong tai, cũng giống như ngày đó bảo tồn ngàn năm huyền thiết chi tinh.

Phượng Hoàng Thần gật đầu nói: " Có cây Định Thiên Côn này, Bá Cách gia tộc không phải là đối thủ của ngươi, mặc dù là Cửu Thiên Huyền Nữ hiện ra, ngươi không cần sợ không có khả năng chạy trốn, đã như vậy, chúng ta cáo biệt."

Hắn quay đầu nhìn Cổ Thiên Y: " Người tiếp tục ở lại ma giới, hay là theo ta rời đi?"

Cổ Thiên Y nhìn có vẻ như có chuyện khó nói, hỏi: " Đi đâu?"

Phượng Hoàng Thần cười nói: " Sáng Thế Thần tứ ban cho ta Phượng Hoàng Linh Vực, chính là một không gian độc lập ở ngoài năm giới, có thể nói là thế ngoại đào viên, là nơi thích hợp cho Phượng Hoàng bộ tộc tu luyện tinh tiến."

Cổ Thiên Y trầm ngâm một lát, nói: " Vậy còn có thể trở lại ma giới không?"

Phượng Hoàng Thần nhú mày nói: " Nếu người lưu luyện trần duyên, không ngại ở lại ma giới, ta cũng không bắt buộc."

Tổ tiên thần linh phát giận, Cổ Thiên Y sợ tới mức quỳ xuống, run giọng nói: " Tổ tiên bớt giận, Thiên Y cũng không phải không muốn cùng đi, chỉ là...chỉ là...ta thật sự còn có tâm nguyện chưa dứt."

Gương mặt Phượng Hoàng Thần hòa hoãn, ôn nhu nói: " Trong cơ thể người tuy huyết mạch không thuần chánh, nhưng có thể coi là con dân của ta, có tâm nguyện gì cứ nói thẳng, ta sẽ giải quyết cho người."

Cổ Thiên Y thở dài: " Tổ tiên ở trên, ta còn có một đứa con gái tên là Tô Ái Định, đã bị đại cừu nhân Vong Xuyên Quân cướp đi, hôm nay...hôm nay cũng không biết như thế nào nữa."

Phượng Hoàng Thần ngăn người: " Chẳng lẽ muốn ta giúp người cướp lại con gái?"

Cổ Thiên Y dập đầu thật mạnh: " Thiên Y không dám!"

Phượng Hoàng Thần thở dài: " Không phải người không biết...ta thật sự không tiện nhúng tay vào việc tam giới..."

Lời nói tới đây, đã bị Tiểu Khai xen vào: " Không cần đi tìm, Tô Ái Địch ở trong tay ta."

Đám phượng hoàng chung quanh mỗi người đều sắc mặt cổ quái nhìn Tiểu Khai, trong lòng buồn bực: " Người này thật là kỳ quái, tại sao hôm nay nhắc tới thứ gì đều có quan hệ với hắn, ngay cả cha con hai người của Phượng Hoàng bộ tộc, cũng ở trong tay hắn."

Cả Phượng Hoàng Thần cũng buồn bực nói: " Trong cái chai kia của người trống trơn, đừng mơ tưởng tránh khỏi thần niệm của ta, Tô Ái Địch làm sao ở trong tay người."

Tiểu Khai cười hắc hắc, cũng không nhiều lời, móc Vô Tự Thiên Thư ra, đưa lên dương dương: " Ở chỗ này."

Phượng Hoàng Thần liếc mắt nhìn thấy trên bìa sách đề bốn chữ cổ văn tự Vô Tự Thiên Thư, nhất thời chấn động, thất thanh nói: " Thì ra là người!"

Tiểu Khai đã biết Vô Tự Thiên Thư có lai lịch thật lớn, theo ngày đó biểu hiện của Trí Tuệ Thần thì nhìn ra được, hôm nay Phượng Hoàng Thần cùng thất thổ thì cũng thấy không có gì ngoài ý muốn, cười nói: " Người đích xác nên biết nó."

" Biết...đương nhiên biết...ta quả thật vô cùng quen thuộc, lúc ấy Sáng Thế Thần viết lại quyển sách này, ta ở bên cạnh nhìn thấy a...." Vẻ mặt Phượng Hoàng Thần phảng phất năm mơ, nhìn chăm chăm Tiểu Khai hồi lâu, lúc này mới thở dài: " Nháo cả bao lâu, nguyên lai chính là người nháo chung a!"

Lần này đến phiên Tiểu Khai sửng sốt.

"Nháo chung? Cái gì là nháo chung?" Tiểu Khai đây là lần đầu tiên tiếp cận khoảng cách bí mật của Vô Tự Thiên Thư gần như vậy, nguyên lai quyển sách này chính là Sáng Thế Thần tự mình viết ra, vậy trong sách này, đến tột cùng là ẩn chứa bao nhiêu huyền cơ? Trong tích tắc này, nhịp tim của hắn phảng phất như muốn nhảy ra khỏi ngực, mở to hai mắt nhìn miệng Phượng Hoàng Thần, chỉ chờ đợi đáp án cuối cùng được nói ra.

Phượng Hoàng Thần hít sâu một hơi, nhìn như muốn giải thích, nhưng đột nhiên vẻ mặt đọng lại, lắc đầu nói: "Ta không thể nói."

Tiểu Khai khẩn trương: "Vì sao không thể nói?"

"Nếu ta nói, sẽ không linh nữa." Thái độ của Phượng Hoàng Thần dĩ thường kiên quyết: "Vô Tự Thiên Thư phải do chính người mở ra, đó mới là chính thức con đường của thần lựa chọn, nếu bị ta ảnh hưởng, thì có lẽ tâm huyết của Sáng Thế Thần sẽ uổng phí, chuyện liên quan trọng này vô cùng trọng đại, ai cũng không thể gánh nổi hậu quả, ta không muốn làm tội nhân thiên cổ."

Tiểu Khai càng ngửa ngáy, nhưng nhìn thấy bộ dáng của Phượng Hoàng Thần, hiểu được hắn nhất định sẽ không nói, mấy tên thần tộc đều là như vậy, mỗi người chấp ảo vô cùng, cũng cao ngạo vô cùng, tình nguyện dùng sức lực lớn để giúp mình luyện chế một cây Định Thiên Côn, cũng không nguyện ý nhấc tay nhẹ nhàng tiêu diệt Bá Cách gia tộc, hiển nhiên đều là những kẻ không thông nhân tình. Đã như vậy, có hỏi thêm cũng vô ích, cũng không bằng khoáng đạt một chút, không thèm hỏi nữa.

Phượng Hoàng Thần cũng ngại ngùng, nhìn Tiểu Khai cười có lỗi, nói: "Đã người cầm Vô Tự Thiên Thư, thì sự tình gì cũng có thể phát sinh, còn mời mau đưa Tô Ái Dịch ra đi."

Tiểu Khai gật đầu, nói: "Ta lập tức trở về."

Tiểu Trúc kéo vạt áo hăn: " Uy, Nghiêm Tiểu Khai, nghe chuyện xưa của người kể về Diệt Thế Chi Môn xinh đẹp như vậy, có thể đưa tay vào xem không?"

Tiểu Khai cười nói: " Có gì không thể? Nàng nhắm mắt lại."

Tiểu Trúc nghe lời nhắm mắt lại, Tiểu Khai mặc niệm, đã đi xuyên qua, trong tích tắc nhoáng lên trước mắt, thế nhưng lại cảm thấy bàn tay Tiểu Trúc kéo vạt áo mình chột tuột ra, như từ rất xa xăm truyền đến âm thanh "ba" một tiếng, phảng phất như có vật gì bị chạm trúng, rồi sau đó, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, đúng là trời xanh mây trắng, cỏ xanh biếc phủ kín, Tiểu Tiểu đang chạy tới chỗ mình, cười khanh khách nói: " Ca ca đã lâu không có tới nga."

Tiểu Khai đi tới, trên trán toát mồ hôi: " Muội muội, ta rõ ràng dẫn theo một người đi vào, vì sao nàng không có mặt?"

" Nga, người nói vừa rồi a." Về mặt Tiểu Tiểu cũng có chút kỳ quái: " Ca ca, vừa rồi ta cảm giác có sinh linh muốn xuyên vào, nhưng trên người nàng ta có năng lượng cường đại vô cùng, tựa hồ vi phản quy tắc câu thông giữa hai thế giới, Sáng Thế Lực của ta tự động cự tuyệt không cho nàng xuyên qua."

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 6: Trĩ Phượng Cầu Hoan(Toàn)

Tiểu Khai có chút khẩn trương: " Nàng có xảy ra chuyện gì hay không? Cái gì là quy tắc câu thông?"

" Ca ca không cần lo lắng." Tiểu Tiểu nở nụ cười: " Xem ra khẳng định là ca ca thích cô gái xinh đẹp đó, yên tâm đi, nàng đã không vào được, đương nhiên còn ở lại tại chỗ, cả tóc cũng không thiếu một cây."

Tiểu Khai nghi hoặc nói: " Quy tắc câu thông là ý nghĩa gì?"

Tiểu Tiểu nói: " Nói đơn giản một chút, ca ca còn nhớ rõ dẫn đường tiên sinh của Di Lạc Thần Điện không?"

Tiểu Khai gật đầu nói: " Đương nhiên nhớ rõ."

Tiểu Tiểu nói: " Bây giờ hắc là sinh linh cấp bậc cao nhất của Diệt Thế Chi Môn, ta cho hắc xưng hô là thần tộc, cho nên hắc sẽ không thể làm càn, bởi vì cấp bậc hắc rất cao, một khi hắc xuyên qua, sẽ đối với thần tộc của thế giới khác tạo thành uy hiếp, vậy có thể dẫn đến phát động rối loạn, cho nên, quy tắc câu thông rõ ràng hạn định hắc không có cách nào khác xuyên qua."

Tiểu Khai nhất thời giật mình hiểu ra, nhớ tới trên chân Tiểu Trúc còn Cừu Thiên Huyền Nữ Hài, đã là thần khí, trách không được không thể xuyên qua. Nhưng hắc lại nghĩ: " Trên người ta không phải còn cây Định Thiên Côn hay sao?"

Tiểu Tiểu liên tục lắc đầu: " Ca ca không giống, ca ca là Khai Khải Giả của thế giới này, nơi này là nhà của người a, vô luận người mang theo vật gì đi tới, đều không thành vấn đề."

Tiểu Khai nhớ tới mục đích tới đây, cũng không vô nghĩa, lập tức thúc giục Tiểu Tiểu mang mình đi tìm Tô Ái Định.

Vậy, giờ phút này Tô Ái Định rốt cuộc đang làm gì?

" Tô tỷ tỷ thật thích vẽ quá nga, hơn nữa nàng cũng mạnh khỏe, cho nên mấy ngày nay mỗi ngày nàng cùng hồ nữ các nàng cùng sáng tạo tính mạng, vô cùng vui vẻ." Tiểu Tiểu vừa đi vừa giải thích với Tiểu Khai, đảo mắt đã đi tới cửa một tòa đại sảnh, đẩy cửa đi vào nói: " Các người xem ai đến đây."

Tiểu Khai đi vào, nhất thời nháo đến mặt đỏ tới mang tai.

Nguyên lai Tô Ái Định đang cầm một cây bút màu trong tay, đang vẽ cơ thể người, mà giờ phút này nàng vẽ, chính là một cô gái khóa thân.

Chỉ là một bức họa thì cũng không sao, vấn đề là cây bút này là của Tiểu Tiểu dùng sáng thế, cho nên cô gái khóa thân này nháy nháy mắt, sống.

Giờ phút này Tô Ái Định hoàn thành được một bút cuối cùng, đại công cáo thành, phúi tay cười nói: " Lần này thế nào?"

Một đám hồ ly ở phía sau oa oa vỗ tay: " Thật tốt quá, thật tốt quá!"

Đích xác tốt lắm, quả thật có thể dùng hoàn mỹ để hình dung, cô gái khóa thân này dung mạo vẻ đẹp, thể thái vẻ đẹp, quả thật đã đạt tới mức khó thể hình dung, Tiểu Khai mới nhìn thấy, liền cảm nhận tâm thần cũng bị hấp dẫn, ánh mắt chăm chú vào khuôn mặt hoàn mỹ kia, lại hạ xuống dưới, bộ ngực cao vút, vòng eo nhỏ nhắn, mượt mà như đóa hoa, rồi lại xuống...lại đi xuống...

Tiểu Khai chỉ cảm thấy một cỗ huyết khí bỗng nhiên xông lên đỉnh đầu, hần dùng sức cắn mạnh lên đầu lưỡi mình, nhất thời đau đến chảy nước mắt, cũng nhờ sự đau đớn này, mà dời được ánh mắt ra, bắt buộc mình quay đầu sang nơi khác, nhìn qua Tiểu Tiểu bên cạnh.

Phía trước truyền đến thanh âm có chút u oán, có chút ưu thương của Tô Ái Dịch: " Nghiêm Tiểu Khai, rốt cuộc người cũng nhớ tới ta..."

Tiểu Khai căng thẳng dời ánh mắt đi, nhìn thấy ánh mắt hàm tình mạch mạch của Tô Ái Dịch, sóng mắt như nước mùa xuân đang đảo quanh trên mặt mình, đúng là không muốn rời đi.

Tiểu Khai nhất thời có chút ít đau đầu, từ khi hần dùng thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp sửa trị Tô Ái Dịch, nha đầu này giống như thật sự động tình đối với mình rồi, còn nghĩ đến mình cùng nàng xuân phong một lần, nhưng khổ nỗi mình thật sự chưa làm gì cả.

Hần muốn nói chuyện, nhưng môi mới động, bên tai lại vang lên một thanh âm: " Thịnh Sáng Thần tứ danh."

Nhu mì tới cực điểm, hấp dẫn tới cực điểm, ôn nhu tới cực điểm, nếu không phải đích tai nghe được, Tiểu Khai quả thực không dám tin tưởng trong thiên hạ còn có thanh âm như vậy, chỉ năm chữ ngắn ngủi này, đã làm trái tim Tiểu Khai " đông đông" nhảy năm cái, một lần so với một lần kịch liệt, năm chữ nói xong, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trái tim đã nhảy mạnh, rốt cuộc nhịn không được xúc động trong lòng, giương mắt nhìn qua.

Nói chuyện chính là cô gái khóa thân vừa được vẽ ra, nàng ta dị thường cung cần nhìn Tiểu Tiểu bên người Tiểu Khai, cúi đầu xuống, lại nhẹ giọng lặp lại: " Thịnh Sáng Thần tứ danh."

Trên mặt Tiểu Tiểu tràn đầy vẻ tán thưởng, nhìn cô gái nửa ngày, mới du nhiên nói: " Người tư chất thật tốt, dung nhan vẻ đẹp đều là thiên hạ vô song, đương nhiên nên đưa về thần tộc, ta với danh sáng thế, mệnh cho

người thăng nhập thần giới, tứ người thiên phú thần lực, bất tử bất diệt, lại tứ người mị hoặc thuật, sinh linh nào cũng không thể chống cự, cuối cùng, tứ hạ thần tộc danh hào là...danh hào là.." Tiểu Tiểu suy nghĩ hồi lâu, mới vỗ tay cười nói: " Cấp cho người một cái tên xinh đẹp, gọi là Cửu Thiên Huyền Nữ đi!"

" Cái gì!" Tiểu Khai cơ hồ không suy nghĩ, đã bật kêu lên: " Cửu Thiên Huyền Nữ?"

" Cửu Thiên Huyền Nữ" bốn chữ nói ra, trên người cô gái khóa thân nhất thời tỏa ra ánh sáng, ngũ quang thập sắc vờn quanh thân thể mấy vòng, cả thân thể đắm chìm trong thần quang tuyệt vời khó thể diễn tả, nhìn Tiểu Tiểu thi lễ thật sâu: " Đa tạ sáng thần, thần nữ xin quy vị."

Lời này nói xong, nàng ta có chút quay đầu, hai tròng mắt linh động như biết nói đang lưu lưu trên mặt Tiểu Khai, đó là một lần liếc mắt, loại mị hoặc này vô cùng nhuần nhuyễn, quả thật trên đời này không có nam nhân nào có khả năng ngăn cản, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong đầu nóng lên, bụng phát ra một mảnh lửa nóng, thế nhưng mọc lên một cổ dục niệm cực kỳ mãnh liệt, hận không được lập tức lao tới, đè cô gái khóa thân này xuống dưới thân mình, lập tức hoan du, đại chiến ba trăm hiệp.

Tiểu Tiểu thân là Sáng Thế Giả, lập tức chú ý điểm ấy, nhẹ nhàng phát tay, bạch quang đổ xuống đầu Tiểu Khai, nhất thời đem dục niệm của Tiểu Khai hoàn toàn diệt đi, sáng giọng: " Cửu Thiên Huyền Nữ, chớ đùa giỡn, mau mau quy vị."

Cửu Thiên Huyền Nữ lác lác cười, thân hình chậm rãi bay lên, trong chớp mắt bay lên tận trời cao, trong thái quang vờn quanh đã biến mất trước mắt mọi người.

Tiểu Khai đứng nơi đó, một câu cũng nói không nên lời, trong lòng rung động như sóng ba đào, chỉ cảm thấy những thứ nhìn thấy trước mắt, phảng

phất như một cảnh phim, tuy đã trôi qua, nhưng vẫn làm cho người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, giờ phút này, từ thế giới này tới thế giới khác, xỏ xuyên qua cả vũ trụ, rồi sinh ra, sụp đổ, cho đến vô số luân hồi.

Hắn ngẩn chận rung động trong lòng, thấp giọng nói: " Tiểu Tiểu, vị dẫn đường tiên sinh kia, hình như đang ở tại thần giới, hắn gọi là gì?"

Tiểu Tiểu nói: " Ta cho hắn một cái tên rất có khí thế, tên là Bàn Cổ, ca ca hỏi làm gì?"

Tiểu Khai chỉ cảm thấy như là một giấc mộng Nam Kha, suy nghĩ hồi lâu, mới nói ra một câu: " Muội muội, cẩn thận Cửu Thiên Huyền Nữ..."

Tiểu Tiểu nhất thời lác lác cười: " Ca ca, người không phải vừa rồi làm mất mặt mà nhớ a, ta xem Cửu Thiên Huyền Nữ không có vấn đề gì a, chỉ là có chút thích đùa giỡn mà thôi."

Tiểu Khai có ngàn lời vạn câu, lại không biết làm sao nói ra, hắn không thể nói, ở thế giới bên ngoài, Cửu Thiên Huyền Nữ là phản phái, mà Bàn Cổ là kẻ trợ ác. Mặc dù hai thế giới này có rất nhiều điều thoát nhìn tưởng như tương tự xảy ra, nhưng dù sao là hai thế giới hoàn toàn độc lập nga.

Tiểu Khai dùng sức lắc đầu, đè xuống suy tư, nói: " Lần này ta tới, là muốn đưa Tô Ái Định đi gặp cha nàng."

Tô Ái Định kinh hô một tiếng: " Cha của ta!"

" Đúng vậy." Tiểu Khai nói: " Nàng không phải rất muốn nhìn thấy hắn sao? Ta đưa nàng đi gặp hắn, hơn nữa, ta sẽ cho nàng hiểu được lịch sử sâu xa của Thiên Nhất Thần Thú các người, chúng ta đi thôi."

Tô Ái Định không nói hai lời, giữ chặt tay Tiểu Khai: " Chúng ta đi!"

Bên ngoài, mọi người đã đợi tới nóng nảy, nhìn thấy Tiểu Khai và Tô Ái Định xuất hiện, đều hít một hơi. Tô Ái Định ngẩng đầu vừa thấy, vẻ mặt chợt kích động, mang theo điểm kinh nghi nói: " Những người này...đều là Thiên Nhất Thần Thú?"

Tiểu Khai kéo nàng tới bên người Cổ Thiên Y: " Các người nói chuyện đi." Rồi trực tiếp đi thẳng tới một bên ngồi xuống, cũng giống như lúc đối phó với Cổ Thiên Y, để cho bọn họ chậm rãi giải thích.

Tiểu Trúc mỉm cười, đi tới bên cạnh Tiểu Khai, ngồi xuống, nhẹ giọng nói: " Nghiêm Tiểu Khai, vì sao ta không vào được Diệt Thế Chi Môn?"

Giai nhân ở bên, hương thơm lan tỏa, Tiểu Khai nhất thời quên sạch rung động bên trong Diệt Thế Chi Môn, thấp giọng nói: " Không cần gấp, chờ ta lấy ra đôi giày trên chân nàng, thì mỗi ngày ta đưa nàng đến đó chơi."

Tiểu Trúc hì hì cười: " Nghiêm Tiểu Khai, bây giờ ngươi không mang ta vào chơi, sẽ không lo lắng ta hoài nghi, chuyện ngươi kể đều là gạt người hay sao?"

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, mồ hôi cũng xuất ra, ha ha nói: " Ta...ta không có gạt nàng. Thật sự, ta thề..."

" Được rồi, chỉ đùa với ngươi một chút thôi." Tiểu Trúc liếc mắt: " Người ta đã mạo hiểm cùng ngươi chạy trốn, lại nói, thật sự là có lỗi với đại thiếu gia..."

Tiểu Khai bực mình: " Nàng có gì mà xin lỗi đại thiếu gia hử, hử vốn không có quan hệ thân thiết gì với nàng."

Tiểu Trúc lắc đầu, trên mặt mang theo điểm khốn hoặc: " Mặc dù ngươi nói hết thảy như là thật, nhưng...nhưng trong trí nhớ của ta, đích xác không

phải là như thế này, ta lựa chọn tin tưởng người, rốt cuộc không biết có phải là sai không."

Nàng thở dài, thấp giọng nói: " Nghiêm Tiểu Khai, lần này ta chạy trốn với người, đích xác có điểm thái quá, người không nên gạt ta a."

Tiểu Khai vừa khổ sở vừa cảm động: " Ta đương nhiên sẽ không gạt nàng, đời này ta sẽ không bao giờ nói một câu nào lừa dối nàng."

Hai người không nói gì nữa, chỉ nhìn nhau, nhưng phảng phất đã lặng yên mà nói ngàn lời vạn ngữ.

Bỗng nhiên thanh âm của Phượng Hoàng Thần làm hai người bừng tỉnh: " Nghiêm Tiểu Khai, Trì Tiểu Trúc, đi tới nói chuyện."

Tiểu Khai nhìn lại, vẻ mặt Tô Ái Dịch buồn bã nhìn mình, trên mặt đầy nước mắt, hiển nhiên vừa mới khóc một hồi, trên mặt Cổ Thiên Y lại không có giọt lệ nào, nghĩ tới Phượng Hoàng huyết mạch mỏng manh trong cơ thể Tô Ái Dịch, mà Cổ Thiên Y vừa được Phượng Hoàng Thần đưa vào một đạo Thuần Dương Thiên Hỏa, bây giờ đã chính thức là Phượng Hoàng bộ tộc, đã trở thành thuần dương thân thể chính thức, đã không còn chất lỏng nào tồn tại.

Thần thái của Phượng Hoàng Thần có điểm cổ quái, nói: " Nghiêm Tiểu Khai, hậu duệ của ta còn có một phiền căn phiền toái người, chuyện này đối với người mà nói, cũng không có hại gì, nhưng đáp ứng hay không, phải do người tự mình quyết định."

Tiểu Khai nói: " Chỉ cần ta có thể làm được, ta đương nhiên nguyện ý đáp ứng."

Phượng Hoàng Thần tỏ vẻ khó nói, quay đầu bảo: " Thiên Y, đây là chuyện của con gái người, hay là người tới nói đi."

" Ách...này...thôi được." Cổ Thiên Y ập úng nói: " Kỳ thật lần này tiểu nữ..."

" Cha, cha không cần nói." Tô Ái Dịch ngắt lời Cổ Thiên Y: " Ta tự nói."

Vị ma giới đệ nhất mỹ nữ này, giờ phút này vẻ mặt không có chút nào mỉa mai hoặc như thường ngày, ngược lại mang theo chút vẻ thánh khiết thanh lương, những lời muốn nói ra, lại mang theo vẻ quả quyết, Tiểu Khai cũng đã sớm chuẩn bị, thúc giục: " Nàng chỉ cần nói ra, nếu ta có thể làm được, tuyệt không chối từ."

Tô Ái Dịch gật đầu nói: " Được, ta chỉ có một yêu cầu, đó là muốn cùng người ân ái thêm một lần."

Tiểu Khai chấn kinh rung mình một cái, bật thốt lên: " Nàng nói cái gì!"

" Người không có nghe sai, Nghiêm Tiểu Khai." Tô Ái Dịch trong mắt lóe lệ quang, lại có vẻ kiên quyết, nàng vốn cũng không phải là thâm oa đang phụ, nhưng những lời này nói ra vô cùng trần trụi, trần trụi tới mức làm Tiểu Khai muốn học máu: " Ta chính là muốn lên giường với người."

" Nhưng...nhưng ta..." Mồ hôi của Tiểu Khai xuất ra, gương mặt đỏ bừng: " Ta lúc ấy...lúc ấy tại Vong Xuyên Chi Nguyên, kỳ thật...kỳ thật cũng không có cùng nàng...Ân, cùng nàng làm cái kia, nàng hiểu lầm rồi."

Hắn quay đầu nhìn Tiểu Trúc: " Tiểu Trúc, ta...ta thực là oan uổng đó."

Tiểu Trúc bịt miệng, " vèo" cười ra tiếng, trong đôi mắt sáng như vàng trắng lộ ra vẻ ranh mãnh vui cười, nhưng thật ra không nhìn thấy có tâm tình gì khác.

" Điều này cũng không trọng yếu." Tô Ái Dịch làm như không ai có mặt nói: " Mặc kệ lúc ấy người có lên giường với ta hay không, bây giờ ta chỉ muốn lên giường với người ngay bây giờ, người là nam nhân duy nhất ta

thích trong cuộc đời này, cũng sẽ là người cuối cùng, bởi vì sau hôm nay, ta phải cùng tổ tiên cùng nhau về Phượng Hoàng Lĩnh Vực, vĩnh viễn cũng không về tam giới nữa."

Trong đầu Tiểu Khai mơ hồ, đáng thương ba ba nhìn Phượng Hoàng Thần: " Đến tột cùng là sao?"

" Là như thế này." Phượng Hoàng Thần bị bộ dáng của hắn làm mỉm cười: " Trên người Tô Ái Dịch vốn cũng có huyết mạch yếu ớt của phượng hoàng huyết mạch, chút huyết mạch ấy không đủ làm cho nàng ta có được Thuần Dương Thiên Hỏa chính thức, nhưng cũng miễn cưỡng có thể duy trì được nàng ta biến thân thành phượng hoàng, nhưng Vong Xuyên Quân cừu nhân trong miệng các người nói, cũng rất kì quái học được lực lượng của hắc long, hơn nữa lúc nàng ta còn nhỏ đã dùng long lực lượng mạnh mẽ phong bế Thuần Dương Thiên Hỏa vốn đã không được tinh khiết trong cơ thể nàng ta, cứ như vậy, Tô Ái Dịch chẳng những không thể tu luyện, cũng không cách biến thân, qua nhiều năm như vậy, nàng cơ hồ đã biến thành một sinh vật thuần túy hình người, điểm huyết mạch vốn thuộc về Phượng Hoàng bộ tộc, đã vậy càng yếu ớt hơn."

Phượng Hoàng Thần dừng một chút, lại nói: " Ta tự nhiên có thể tứ dư cho nàng ta Phượng Hoàng huyết mạch thuần túy, nhưng trong cơ thể nàng ta bị hao tổn vô cùng nghiêm trọng, đã không thể tu bổ, mặc dù ta tứ dư cho nàng Thuần Dương Thiên Hỏa, nàng cũng không cách nào cùng duy trì bản thể phượng hoàng và hình người hai chủng hình thái, nói cách khác, nàng ta chỉ có thể lựa chọn một loại phương thức sinh sống, hoặc là người, hoặc là phượng hoàng."

Tiểu Khai có chút khiếp sợ nhìn Tô Ái Dịch, kết quả này đối với nàng mà nói, kỳ thật có chút tàn khốc, thân là người của Thiên Nhất Thần Thú bộ tộc, hình người và bản thể có thể chuyển đổi cho nhau là bản năng trời sinh, nhưng nàng lại mất đi bản năng này. Kết quả này do chính miệng vị thần

chí cao của Phượng Hoàng bộ tộc nói ra, chẳng khác gì tuyên phán sự tử hình trực tiếp đối với nàng.

" Vậy nàng chọn lựa thế nào?" Tiểu Khai cẩn thận hỏi.

" Tiểu nữ chọn lựa làm phượng hoàng." Cổ Thiên Y thở dài, ngữ khí thống khổ sâu đậm: " Tiểu nữ nói, cuộc sống con người khổ nhiều hơn vui sướng, không có gì đáng giá lưu luyến, nó tình nguyện bỏ qua dung mạo khuynh quốc, đi theo tổ tiên trở về Phượng Hoàng Linh Vực, làm một con phượng hoàng vô ưu vô lự chuyên tâm tu luyện. Nhưng nó tại ma giới, vẫn còn tâm nguyện duy nhất chưa dứt..."

Cổ Thiên Y nhìn chăm chú vào mặt Tiểu Khai, chậm rãi nói: " Đây là nguyện vọng cuối cùng của tiểu nữ."

Những lời này nói ra, cũng giống như một cái vòng kim cô đè xuống tới, Tiểu Khai bỗng nhiên cảm thấy Cổ Thiên Y kỳ thật là một chuyên gia đàm phán, lời này vừa nói, giống như là luận về đạo nghĩa, tình lý, hay là chủ nghĩa nhân đạo mà xem, chính mình là phải bước lên cái giường này rồi, nếu không, không đáp ứng nguyện vọng cuối cùng của một vị nữ tử yếu nhược, lẽ nào cũng không thể thỏa mãn?

Miệng Tiểu Khai có điểm khô khốc, quay đầu nhìn nhìn Tiểu Trúc, trong mắt lộ vẻ mê mang.

Tiểu Trúc nhìn Tiểu Khai nhẹ nhàng cười, có chút gật gật đầu.

Trong mắt Tiểu Khai tràn ngập vẻ kinh ngạc, trừng mắt nhìn Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc cũng không do dự, nhìn hắn gật đầu, cười yếu ớt nói: " Ta nghĩ nên thỏa mãn nguyện vọng này đi."

Tiểu Khai rất muốn nói vì sao nàng lại duy trì lão công của mình cùng người khác lên giường, nhưng lời tới bên mép, bỗng nhiên nhớ tới giờ phút

này Tiểu Trúc mất trí nhớ, nhất thời nuốt luôn những lời này xuống.

Phượng Hoàng Thần cười nói: " Người không nói lời nào, hiển nhiên là bằng lòng rồi, đã như vậy, thì mau hành động đi thôi."

Gương mặt Tiểu Khai đỏ bừng, trong lòng mặc dù có chút ít mâu thuẫn, nhưng vẫn có điểm ngo ngoe dục động, tâm tư của nam nhân hơn phân nửa là như thế, mắt thấy Tiểu Trúc cho phép, còn muốn nghĩ tới thiên tư quốc sắc của Tô Ái Địch, ma giới đệ nhất mỹ nữ vốn đã nổi danh, cả một trong năm đại thần tộc cũng duy trì hành động của chính mình, lão ba của mỹ nhân lại ở bên cạnh hoàn toàn đồng ý, đã biết đêm xuân đáng ngàn vàng, đã thiên thời địa lợi nhân hòa đều chiếm đủ, vậy...sao mà không vui vẻ làm đi chứ?

Cho nên Tiểu Khai ấp úng nói: " Cái...kia..ở nơi nào...ách...cái..kia?"

Phượng Hoàng Thần cười ha ha: " Người không cần thẹn thùng, ta bày ra cho người Thuần Dương Kết Giới, kết giới này biến hóa vạn lần, chỉ cần ta làm tay chân, dù bên trong các người có nháo ngất trời bên ngoài cũng không biết, người cứ tận tình thi triển."

Tiểu Khai mắc cỡ tới cổ cũng đỏ hồng, ấp úng nói: " Kia...vậy còn người?"

Phượng Hoàng Thần càng cười to: " Người yên tâm đi, ta thân là thần tộc, tự nhiên khinh thường làm ra chuyện nhàm chán vô sỉ như vậy, Tô Ái Địch chính là hậu duệ của ta, nếu ta cũng đi nhìn lén, có gì khác với cầm thú đâu?"

Tiểu Khai lúc này mới yên lòng, thúc giục nói: " Được, người động thủ đi."

Bên trong Thuần Dương Kết Giới, màn che phủ kín, giường rộng thùng thình, không khí thơm ngát, Tiểu Khai cũng không phải ngây thơ như xưa,

thoải mái ôm lấy Tô Ái Định, kéo nàng vào lòng, dục hỏa thăng lên, đã tràn ngập khoái cảm. Tô Ái Định anh ninh một tiếng, đưa thân hình mềm mại như rắn ngả lên trên người Tiểu Khai, nhẹ giọng nói: " Nghiêm Tiểu Khai, kể từ hôm nay, lúc này giờ phút này, người ta là một đôi uyên ương, người đừng gọi cả tên ta, gọi ta là Ái Định là được."

Tiểu Khai có ý thương tiếc, thấp giọng kêu: " Ái Định."

Tô Ái Định một tiếng rên khẽ, toàn thân da thịt nóng như lửa, tựa đầu vào ngực Tiểu Khai, khẽ kêu lên: " Tiểu Khai, Tiểu Khai, tranh thủ đi, thương tiếc cho Ái Định a."

Tiểu Khai lại nghĩ tới một chuyện, giải thích: " Ái Định, mặc dù hôm nay chúng ta sắp ân ái, nhưng ngày đó ta thật sự không có..."

Tô Ái Định đưa tay che miệng hắn, đưa hết tất cả lời giải thích của hắn nuốt trở về, thở dốc nói: " Tiểu Khai, từ nhỏ ta đi theo Vong Xuyên Quân, cũng là bị giày vò, cũng không phải là người yếu ớt, còn mời người...tận tình yêu thương Ái Định nha."

Lời này rơi vào trong tai Tiểu Khai, trong lòng không dễ chịu, hừ hừ nói: " Vong Xuyên Quân...Hừ hừ, Vong Xuyên Quân kia chỉ là đùa giỡn thân thể nàng thôi, hắn làm sao hiểu được cái gì gọi là cảm tình."

Tô Ái Định ha ha bật cười, lửa nóng và vũ mị của phượng hoàng nữ tử rốt cuộc thể hiện ra, nàng mị nhãn như tơ, trong sóng mắt xuân thủy nhộn nhạo, hai cánh tay ngọc như con rắn nước ôm lấy cổ Tiểu Khai, nhẹ nhàng thổi một hơi: " Tiểu Khai, người ghen sao?"

Tiểu Khai giờ phút này buông lỏng tâm thần, không chút nào đề phòng, làm sao chịu được sự khiêu khích như vậy, nhất thời một cổ ngọn lửa từ bụng dưới vọt lên, run giọng nói: " Ái Định, nàng còn như vậy, ta...ta sẽ đến đó."

Thân thể mềm mại của Tô Ái Định vận vẹo, có chút ngẩng đầu lên, mái tóc xõa tung, hàm răng tuyết trắng cắn một ít tóc, nhìn qua tràn ngập một cổ dã tính: " Đến thì đến, ai sợ ai nha?"

Trong đầu Tiểu Khai " ông" một tiếng, rốt cuộc không khống chế được lửa dục trong cơ thể, đẩy Tô Ái Định ngã xuống trên chiếc giường lớn mềm mại...

Màn che trường phủ, ánh nến sáng hồng, trên giường truyền đến " chi nha" không chút quy luật lắc lư đung đưa, đầu giường, một phiên sóng trào, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng gọi to, tiếng cọt xát, vang thành một mảnh, trong đầu Tiểu Khai cuồn cuộn độn độn, chỉ cảm thấy toàn thân khoái cảm dồn dập đánh tới, đẩy bản thân lên tới đỉnh cao.

Đang ở trong cảnh giới đỉnh cao, Tiểu Khai bỗng nhiên cảm thấy trong bụng nóng lên, một cỗ nhiệt lưu hai nơi da thịt hai người kết hợp chậm rãi nhập vào, trong phút chốc điền đầy cả đan điền của chính mình.

Giờ phút này thoải mái đến khó nói nên lời, Tiểu Khai chỉ cảm thấy tay chân đều sung sướng tuyệt vời, cỗ nhiệt lưu phảng phất có hiệu dụng tẩy gân cốt, một đường chảy qua, đem cả thân thể Tiểu Khai đắm chìm trong thư sướng ấm áp vô cùng.

Sau đó, Di Lạc Chi Tâm trong cơ thể Tiểu Khai tự phát động, màu xanh nước biển lóe ra, nhất thời đem luồng nhiệt lưu này hấp thu vào.

Tiểu Khai tự nhiên cả kinh, nhất thời phát hiện không đúng!

" Ái Định, nàng đang làm gì?" Tiểu Khai lặn khỏi thân thể mềm mại trần trụi của Tô Ái Định, mở to hai mắt nhìn xuống, dưới hạ thể của chính mình lóe ra ngọn lửa trong suốt, ngọn lửa này triêm nhiễm chất lỏng nhè nhẹ, chia ra từng tắc da thịt thấm thấu đi vào, chậm rãi lưu vào trong Di Lạc Chi Tâm.

Tô Ái Định nằm ở trên giường, mệt mỏi đến cả đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, nhưng trên mặt nàng lại mang theo vẻ cười thỏa mãn, hàm tình mạch mạch nhìn Tiểu Khai.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 7: Thần Khí Không Công Hiệu

"Nàng...nàng truyền cái gì cho ta vậy?" Tiểu Khai nhớ tới một điều, cả hít thở cũng dồn dập lên.

Tô Ái Định nhẹ nhàng nháy mắt, chậm rãi nói: "Đó là tất cả Thuần Dương Chi Tinh trong cơ thể ta, đều đã truyền vào trong cơ thể của người, đây là lễ vật cuối cùng ta tặng cho người."

Thanh âm Tiểu Khai có chút phát run: "Vì sao nàng làm như vậy?"

"Nghiêm Tiểu Khai, người không cần nhìn ta như vậy, ta không có gì vĩ đại đâu." Tô Ái Định cười khẽ: "Mặc dù ta bị Vong Xuyên Quân phá đi trình tiết, nhưng Thiên Nhất Thần Thú chúng ta không có nguyên âm, chúng ta chỉ có Thuần Dương Chi Tinh, lại bị giấu ở địa phương thâm sâu nhất, chỉ có gặp được người mình yêu thật sự, mới có thể chảy ra."

Nàng nhìn Tiểu Khai thè đầu lưỡi ra, làm ra nụ cười tràn ngập biểu thái của một cô gái nhỏ: "Người ta bị phong ấn lâu lắm, mấy cái tinh hoa này dù sao không dùng được nữa, còn không bằng tặng cho người, cho người cả đời cũng không thể quên ta, người nói, như vậy tốt không?"

Nàng dừng một chút, lại nói: "Chúng ta sẽ đi Phượng Hoàng Lĩnh Vực, sẽ làm một con phượng hoàng vui vẻ, vô luận thực lực mạnh hay yếu, đều không quan hệ gì cả, lực lượng đối với ta mà nói, thật sự không trọng yếu."

Tiểu Khai hít sâu một hơi, vốn muốn nói chuyện, nhưng thanh âm đã có điểm nghẹn ngào, hần suy nghĩ hồi lâu, một chữ cũng không nói, chỉ là cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Tô Ái Dịch, ôm nàng siết chặt vào trong lòng ngực.

" Ân, đúng vậy, đúng là như vậy...đúng là cảm giác như vậy." Thanh âm Tô Ái Dịch phảng phất như là trong mộng: " Bộ ngực ấm áp trong trí nhớ của ta, là của cha, sau ta lại bị cướp đi, ta đã mất đi cảm giác này...bây giờ, rốt cuộc ta đã tìm được rồi."

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, kề sát bên tai nàng, nhẹ giọng nói: " Nàng yên tâm, ta vĩnh viễn sẽ không quên nàng."

Tô Ái Dịch an tâm nhắm mắt lại: " Chúng ta đi ra ngoài thôi."

Tiểu Khai gật đầu, Di Lạc Chi Tâm trong cơ thể bỗng nhiên mãnh liệt chấn động lên, Thuần Dương Chi Tinh hấp thu vào hoàn toàn tản mát ra, len vào khắp thân thể Tiểu Khai, kỳ kinh bát mạch, rồi sau đó, một cổ hào quang màu vàng vô cùng chói mắt từ toàn thân Tiểu Khai bắn ra ngoài.

Tiểu Khai nhắm mắt lại, yên lặng cảm thụ Di Lạc Chi Tâm đang mở rộng dung lượng, còn có màu vàng nguyên lực mệnh môn trong cơ thể, hần bắt đầu cảm giác được, chính mình rốt cuộc có đủ lực lượng đứng vững tại ma giới.

Đúng vậy, Di Lạc Thần Quyết ở một khắc này, lại được thăng cấp!

Hai người đi ra khỏi Thuần Dương Kết Giới, Phượng Hoàng Thần kinh ngạc nhìn Tiểu Khai, cười nói: " Thế nào, ta nói người sẽ không thiệt thòi mà."

Tiểu Khai có chút xấu hổ, cười khan nói: " Đó là đương nhiên."

Thần quang hai mắt của Phượng Hoàng Thần lợi hại vô cùng, vui vẻ nói: " Công pháp của người đã lại đột phá, phối hợp với Định Thiên Côn, cả ma giới cũng không cần sợ ai, lần này ta cuối cùng có thể an tâm ly khai."

Cổ Thiên Y nhìn Tiểu Khai gật đầu: " Lão phu với người từng là địch không phải bạn, nhưng lại nhận của người ân huệ to lớn, rốt cuộc nhận tổ quy tông, ngoại trừ cảm tạ, lão phu thật sự không còn biết nói gì."

Tiểu Khai cười nói: " Đã từ nay về sau không còn cơ hội gặp lại nữa, ta nhưng thật ra còn một vấn đề, người cùng Vong Xuyên Quân đến tột cùng có cừu hận gì?"

Cổ Thiên Y lắc đầu thở dài nói: " Kỳ thật chuyện này, vốn chỉ là việc nhỏ, năm đó ta thường ở tại bờ sông Vong Xuyên đi lại, sinh vật trong sông Vong Xuyên đều tự nhiên mà sanh, đối với Thuần Dương Hỏa trong người ta có điểm kiêng kỵ, lúc ấy ta còn nhỏ, cũng không hiểu chuyện, hay trêu chọc những sinh vật đó làm vui. Lúc ấy trong sông có con rắn đen nhỏ, từng bị ta kéo lên, giỡn trong lòng bàn tay cơ hồ giết chết, sau ta nhìn thấy nó yếu ớt, thì thả trở về. Không ngờ con rắn này đối với ta ghi hận trong lòng, âm thầm thề muốn tìm ta báo thù!"

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Con rắn đen chẳng lẽ là Vong Xuyên Quân?"

Cổ Thiên Y gật đầu nói: " Loại rắn này là sinh linh thấp nhất của ma giới, ai ngờ nó ở trong sông Vong Xuyên phúc chí tâm linh, thế nhưng lĩnh ngộ được hắc long lực, nhảy làm ma giới cao nhất cường giả, cuối cùng tu thành hình người, xâm nhập Vong Xuyên Chi Nguyên, làm chủ nhân Vong Xuyên, tự xưng là Vong Xuyên Quân."

Tiểu Khai khẽ gật đầu, trước kia nghe người ta nói qua, Vong Xuyên, Dao Trì vốn tương thông, đều là lối ra của Long Chi Không Gian tại tam giới, đã như vậy, tự nhiên phải có khí tức của hắc long, Vong Xuyên Quân

có khả năng từ khí tức mỏng manh đó mà lĩnh ngộ được long lực lượng, coi như là thiên tài tu luyện ngàn năm khó gặp rồi.

Ngữ khí của Cổ Thiên Y có chút hư vô: " Tính tình của Vong Xuyên Quân có thù tất báo, huống chi năm đó ta đích xác đã có chút ít quá phận, cho nên cừu hận đã kết hạ, chuyển mắt thì đã là bao nhiêu năm..."

Giải thích xong, Tô Ái Địch đã muốn quy vị, Phượng Hoàng Thần phun ra một ngụm lửa không màu sắc, bao phủ cả thân hình Tô Ái Địch, ở trong ngọn lửa, dung nhan khuynh thành tuyệt mỹ của Tô Ái Địch chậm rãi mờ hồ, thân hình mảnh khảnh dần dần hòa tan, cả thân hình chậm rãi biến hình, rốt cuộc " bùng" một tiếng, hình người trong ngọn lửa chợt biến mất, một con phượng hoàng vô cùng xinh đẹp xuất hiện, đang thần thái sáng láng ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng kêu to cao vút cực kỳ.

Tiểu Khai có chút cảm khái, trong lòng biết đây là hình dáng mới của Tô Ái Địch, từ nay về sau, ma giới đệ nhất mỹ nữ trong trí nhớ đã hoàn toàn biến mất.

Con phượng hoàng ngơ ngác hồi lâu, đi đến bên người Tiểu Khai, vươn đầu chim, cọ vào cánh tay Tiểu Khai vài cái, trong mắt xẹt qua tình cảm cực kỳ phức tạp, sau đó, nó chậm rãi xoay người, đi đến trước mặt Phượng Hoàng Thần, cung kính bái xuống, từ trong miệng truyền ra một giọng nữ thật rõ ràng: " Đa tạ tổ tiên ân tứ."

Thanh âm này, mặc dù vẫn thanh thúy dễ nghe như trước, nhưng không còn là thanh âm trước kia trong trí nhớ của Tiểu Khai nữa.

Phượng Hoàng Thần cười ha ha, một tiếng kêu vang, Thuần Dương Thiên Hỏa bao phủ thiên địa, làm cho cấm khu tồn tại vô số thời đại cháy sạch một mảnh thông thấu, tại lực lượng tuyệt đối, mê cung bên ngoài phát ra một tiếng thủy tinh bị nghiền nát, rồi nổ thành từng phiến bụi bặm.

Tiểu Khai ngẩng đầu lên, bầu trời đã là hoàng hôn, hào quang âm đạm, thế nhưng đã là đêm tối, mà Phượng Hoàng gia tộc khổng lồ, đã sớm chẳng biết đi đâu.

Tiểu Trúc nhẹ nhàng kéo tay áo hắn, nhìn phía trước nói: "Nha, người xem nơi đây."

Phía trước đang đứng một người, là một người sống, là một người hoạt sắc sanh hương, tuyệt sắc mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, không phải ai khác, chính là Vũ Ca tiểu thư.

Vũ Ca tiểu thư thần tình đều là lửa giận, chiếc áo trên người đã bị thiêu cháy ra mười lỗ nhỏ, mái tóc trên đầu cũng bị đốt đi một ít, giờ phút này cầm Bàn Cổ Phủ trong tay, gương mặt đằng đằng sát khí, lạnh như băng, toàn thân cao thấp toát ra hơi thở nguy hiểm cực độ, đang dùng một đôi mắt phun lửa nhìn Tiểu Khai, cắn răng nhổ ra mấy chữ: "Nghiêm Tiểu Khai, người chết chắc rồi!"

Kỳ thật Tiểu Khai và Phượng Hoàng Thần chưa từng ý thức được, bọn họ vừa mới cứu Vũ Ca tiểu thư một mạng.

Lại nói tới mấy canh giờ trước, Vũ Ca tiểu thư chui vào cấm khu, lập tức bị lạc giữa mê cung khổng lồ, mặc dù ngọn lửa phiêu đăng không đột phá được phòng ngự của Bàn Cổ Phủ, nhưng Vũ Ca tiểu thư cũng không biết đường đi, nàng ta càng đi càng mê mang, càng đi càng tuyệt vọng, lửa giận đầy mình không chỗ phát tiết, trong lòng không biết đã mắng Tiểu Khai không biết bao nhiêu lần, ngay cả Thiên Ma Độc Thệ cũng phát ra một lần lại một lần, rồi sau cùng nàng ta cũng buông tha, đặt mộng ngời trên mặt đất, đã biết sẽ xong đời rồi, sẽ bị khốn chết ở trong đây.

Ai ngờ Phượng Hoàng Thần vừa ra tay, cấm khu bị phá mê cung bị hủy, Vũ Ca tiểu thư cảm giác không đúng, liền nhảy dựng lên, nhìn thấy ngọn lửa khắp nơi đột nhiên không còn, bốn phương tám hướng nổ âm âm, sau

đó, trời là trời, đất là đất, nàng ta nhận ra ma giới quen thuộc, mà đứng phía trước, chính là Nghiêm Tiểu Khai mà nàng ta muốn giết.

Làm cho nàng ta tức giận chính là vừa rồi Phượng Hoàng Thần ra tay có điểm quá nặng, lúc mê cung nổ mạnh thật sự quá mãnh liệt, vì Thuần Dương Thiên Hỏa theo bên ngoài tầng phòng ngự của Bàn Cổ Phủ tiến vào một ít, thiêu đốt quần áo nàng ta, làm cháy tóc, hoàn hảo...người không có việc gì.

Đương nhiên, tất cả nợ nần, đều phải tính lên đầu Nghiêm Tiểu Khai!

Bây giờ Tiểu Khai không sợ nàng ta, hơi chút vận công, hào quang màu vàng phún bạc mà ra: " Hừ hừ, bây giờ nói thế nào cũng có thể coi là cao thủ đứng đầu ma giới, mặc dù còn chưa đánh với năm đại cao thủ, nhưng đối phó với loại tiểu nha đầu như ngươi, rõ ràng không cần phải nói."

Vũ Ca tiểu thư căn bản mặc kệ hân, một tiếng quát to, giơ búa trực tiếp đánh tới.

Tiểu Khai không nói hai lời, móc ra Sáng Thế Bảo Bình ngăn cản.

" Ân, tốt lắm, lần này ta có thể nhìn thấy rõ động tác của cô ta rồi, hơn nữa, ta còn rất nhẹ nhàng đuổi kịp tốc độ của cô ta." Tiểu Khai đắc ý dương dương ngẫm: " Điều này nói rằng ta đích xác đã có tiến bộ."

Sáng Thế Bảo Bình đánh lên Bàn Cổ Phủ " đương" một thanh âm vang lên, lần này không ngờ là ngang tay.

Vũ Ca tiểu thư càng tức giận, cắn răng nói: " Ta cũng không tin hôm nay giết không được ngươi!" Cô ta cũng là một nữ tử tính tình cương liệt, thế nhưng một ngụm cắn chót lưỡi, nhất thời phun ra một búng máu, phún lên Bàn Cổ Phủ, quát: " Dài!"

Bàn Cổ Phủ được một ngậm huyết quang, phảng phất hưng phấn, nhất thời toàn thân run lên, lớn thêm một vòng, thoát nhìn dài thêm hai ba thước, hướng Tiểu Khai bổ xuống.

" ***, Bàn Cổ Phủ quả nhiên là chánh bài thần khí, không phải là thứ mạo danh như ta có thể so sánh." Tiểu Khai nghiêng răng nghĩ: " Lão thất phu chỉ nói cho ta một bộ khẩu quyết, làm cho ta còn tín nhiệm hẳn, bây giờ xem ra, khẩu quyết của cây búa này không chỉ là một bộ, đến bây giờ ít nhất cũng đã có ba bộ rồi."

Trong đầu hắn vừa chuyển, trên tay đã không dừng lại, Sáng Thế Bảo Bình không chút nào sợ hãi nghênh tới, sau đó bị chém cả người run rẩy " ba tức" rớt trở xuống.

Vũ Ca tiểu thư sát khí quá nặng, nói: " Nhìn người lần này lấy gì theo ta đấu!"

" Nha đầu, nàng đừng ép ta." Tiểu Khai bỗng nhiên im lặng, như thế nào xem ra cũng giống như là một siêu cấp cao thủ không dễ dàng ra tay: " Ta vừa rồi chỉ là muốn làm thân với nàng, nếu nàng muốn gặp nhau bằng binh đao, ta đây cũng chỉ có xuất ra tuyệt chiêu thôi!"

Vũ Ca tiểu thư cũng cẩn thận, nhất thời lui từng bước, nghi ngờ nói: " Phong Ma Khẩu Quyết?"

Tiểu Khai lạnh lùng cười, đưa tay móc từ trong lỗ tai ra cây Định Thiên Côn, theo gió nhoáng lên, lập tức dài ra thành cây gậy chừng một thước bảy, một thước tám, trên thân gậy bảy sắc ban lan, nhìn thế nào cũng không giống vật phàm.

Vũ Ca tiểu thư quả nhiên có kiến thức, nhất thời sắc mặt thay đổi: " Thần khí?"

" Đúng vậy." Tiểu Khai chí cao khí dương ưỡn ngực, một tay cầm Định Thiên Côn, giơ lên cao: " Người ăn một gậy của ta!"

Cây gậy này bao hàm đặc chất của ba chủng loại thần cấp lực lượng, lại được dung luyện hoàn mỹ không sót mẻ, có thể được xem là một món binh khí danh quý cao nhất từ xưa tới nay trong thiên địa, Tiểu Khai phát động màu vàng nguyên lực toàn thân, đem tất cả công lực truyền vào cây gậy, hô to gõ xuống một bống: " Xem đánh...di...ta kháo!"

Năm chữ này nói ra, cũng rất có giảng cứu " Xem đánh", đúng là Tiểu Khai muốn một bống lập uy, hảo hảo muốn triển lãm ra một chút uy lực của thần khí cao nhất, cho nên cái..kia " Di", tự nhiên không phối xứng, mà " Ta kháo" hai chữ chính là biểu đạt lòng phần muộn vô cùng của hắn, vô cùng khổ sở, tâm tình mãnh liệt không dám tưởng tượng.

Tiểu Khai thần tình kinh ngạc quay đầu nhìn, đưa mắt nhìn cây Định Thiên Côn xa xa bay ra ngoài, túc túc bay ra xa mười thước, mới " ba tháp" rơi xuống mặt đất, còn văng tung tưng trên đất, biểu hiện độ co giãn thật tốt.

Vũ Ca tiểu thư vừa buồn cười, lại vừa cảm tức, mắng: " Cái gì chó má thần khí, rõ ràng là một cây gậy bình thường."

" Không...không phải như thế." Tiểu Khai thực sự có điểm buồn bực, hắn đưa tay vẫy vẫy, Định Thiên Côn lập tức bay trở về, theo điểm này mà xem, nó chính là có đặc thù cơ bản của " thần khí nhận chủ".

" Nhưng...nhưng vừa rồi ta rõ ràng truyền lực lượng toàn thân vào, vì sao cả chút khí lực mà nó cũng phát không ra?"

Vũ Ca tiểu thư đầu thêm cái cọ cùng hắn, lại một búa chém tới, Tiểu Khai cắn răng, giơ lên cây côn ngạnh sanh đón tới.

" Ba tháp" Định Thiên Côn lại bay ra.

Tiểu Khai nhanh chóng nhảy lui ra sau, né tránh khí thế hung hăng của Bàn Cổ Phủ, sau đó đưa tay một chiêu, cầm Định Thiên Côn trở về, sâu kín thở dài.

" Nghiêm Tiểu Khai, người than thở cái gì?" Tiểu Trúc thật ra cũng không sợ hãi, ngược lại mang theo điểm tò mò: " Phương Hoàng Thần không phải nói cây gậy này rất lợi hại hay sao?"

" Ta nghĩ...chúng ta cần làm một chuyện rất trọng yếu..." Tiểu Khai lạnh lùng nhìn Vũ Ca tiểu thư ở đối diện, liếc mắt nghiêm trang nhổ ra hai chữ: " Chạy trốn."

Những lời này nói xong, lại bắt đầu chạy trốn, lôi kéo tay Tiểu Trúc, cả thân hình hóa thành lưu quang, xa xa bỏ chạy.

Vũ Ca tiểu thư tức giận mắng to: " Vô lại!" Không nói hai lời, mang theo Bàn Cổ Phủ mau chóng đuổi theo phía sau.

Cả thân thể Tiểu Trúc bị hấn mang theo thật nhẹ nhàng, hai người nắm tay nhau cũng đã quen thuộc, giờ phút này Tiểu Trúc cũng không nói với hấn cái gì là " nam nữ thụ thụ bất thân" đạo lý, chỉ là quay đầu lại, nhìn thấy mặt sau Vũ Ca tiểu thư truy theo không bỏ, nghĩ thấy rất là kích thích.

Giờ phút này mặt trời sắp xuống núi, trời chiều càng phát ra ảm đạm, vốn sắc trời như vậy cũng thích hợp chạy trốn, nhưng Tiểu Khai càng chạy càng buồn bực, màu vàng nguyên lực trên người hấn không thể động, cứ như bị đè nặng, như vậy thấy được rõ ràng, Vũ Ca tiểu thư cứ một đường truy theo, có lẽ đuổi tới chân trời góc biển cũng không lo lắng bị bỏ rơi lại.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tiểu Khai gấp gáp, Vũ Ca tiểu thư lại càng gấp, nàng trước mặt cao thủ gia tộc từng thề muốn lấy tính mạng của Tiểu Khai, nếu bây giờ quay đầu trở về, thì mặt mũi còn đâu nữa, nhưng nếu tiếp tục truy, tên vô lại kia chạy

thật sự là quá nhanh, bằng công lực của Vũ Ca tiểu thư cư nhiên khó khăn lắm mới có thể đuổi kịp, hơn nữa tên đáng chết kia không ngừng chạy loạn, mặc dù ma giới rất lớn, nhưng cũng không thể để hắn chạy mãi như vậy, vạn nhất chạy tới lãnh địa của cường giả khác, thì sẽ xảy ra vấn đề không hay.

Dù sao, Vũ Ca tiểu thư cũng là con gái của một trong năm đại cao thủ của ma giới Tê Bì đại nhân, từng cử động của nàng cũng đều có thể khiến cho người ngoài tranh cãi. Tỷ như nói, vị Thiên Huyền Yêu Vương đại nhân vẫn luôn muốn tiến vào hàng ngũ của năm đại cao thủ ma giới, luôn luôn có điểm bị thần kinh, khẳng định sẽ nghĩ đến việc phát động chiến tranh xâm lược với Bá Cách gia tộc.

Vũ Ca tiểu thư càng gấp, lại càng tức giận, nàng ta nghĩ tới nghĩ lui, rõ ràng lớn tiếng uy hiếp: " Nghiêm Tiểu Khai, người không đứng lại, ta sẽ lấy Trì Tiểu Trúc khai đao!"

Lời này không nói còn hoàn hảo, vừa nói, Tiểu Khai càng chạy nhanh hơn, tốc độ kia chẳng khác cơn gió, hô lập lập xẹt qua một ngọn núi, lại hô lập lập uyển qua một hồ nước, thân hình vốn nhẹ nhàng của Tiểu Trúc, bị hắn kéo tới mức tung bay lơ lửng trên không trung.

Vũ Ca tiểu thư cắn chặt răng, động thủ. Nàng ta ném lưỡi búa ra, Bàn Cổ Phủ thần khí thông linh, đuổi theo Tiểu Trúc bổ tới, Tiểu Khai quay đầu lại nhìn thấy, sợ tới mức hồn phi phách tán, xuất ra Sáng Thế Bảo Bình, liều mạng ngăn cản, nhưng Sáng Thế Bảo Bình có vẻ không chịu nổi một kích của Bàn Cổ Phủ, nhất thời bị đánh bay, Tiểu Khai nhanh chóng tiếp được, nhưng Bàn Cổ Phủ trong suốt, không chút nào chậm lại, rốt cuộc " ba " một tiếng, chém vào trên chân Tiểu Trúc!

Tiểu Khai chỉ cảm thấy tâm can đau đớn, một cỗ nhiệt huyết trực tiếp xông lên đầu, hắn hét lớn một tiếng: " Không!" Dùng sức kéo Tiểu Trúc tới, nhanh chóng cầm mắt cá chân của nàng cúi đầu nhìn kỹ.

Nhưng đã có điểm cổ quái, Bàn Cổ Phủ chém trúng chân Tiểu Trúc, hốt nhiên sững sờ, thế nhưng nhuyển nhuyển ngã xuống tới.

Vũ Ca tiểu thư trong lòng kinh ngạc, vươn tay một chiêu, Bàn Cổ Phủ quay về, trong nháy mắt súc nhỏ lại, lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay Vũ Ca tiểu thư.

Lúc này giờ phút này, Tiểu Khai và Vũ Ca tâm loạn như ma, Tiểu Trúc công lực thấp kém, càng nhìn không rõ, không ai chú ý tới, trong tích tắc lưỡi búa chém trúng Cửu Thiên Huyền Nữ Hải, có một vầng hào quang màu đỏ, hốt nhiên từ trong hải đi ra, bám vào trên lưỡi Bàn Cổ Phủ.

Rồi sau đó, vầng hào quang màu đỏ này, theo tay Vũ Ca tiểu thư, nhanh chóng chui vào trong lòng bàn tay Vũ Ca tiểu thư.

Thiên địa yên tĩnh, vạn vật không tiếng động, Tiểu Khai ôm Tiểu Trúc đứng bên này, Vũ Ca tiểu thư đứng bên kia, phảng phất bỗng nhiên cả thế giới yên tĩnh xuống tới.

Tiểu Khai cúi đầu tra xét hồi lâu, mới xác định Tiểu Trúc không bị thương, Tiểu Trúc cũng không sợ hãi, bỗng nhiên nói: " Nghiêm Tiểu Khai."

Tiểu Khai đáp: " Cái gì?"

Tiểu Trúc nói: " Theo phản ứng vừa rồi của ngươi, ngươi đích xác thực quan tâm ta, bây giờ ta đối với chuyện xưa của ngươi, càng tin tưởng thêm một ít."

Tiểu Khai khẽ gật đầu, trong lòng thập phần vui vẻ, lại không biết làm sao trả lời.

Bọn họ không có chú ý tới, Vũ Ca tiểu thư bên kia, đang lâm vào trong một loại trạng thái thực cổ quái. Hai mắt nàng ta nhắm chặt, toàn thân run

nhè nhẹ, vẻ mặt phảng phất như bị bệnh, khi thì xanh, khi thì trắng bệch, cả người vắn vẹo bất thường, như vậy qua hồi lâu, nàng ta bỗng nhiên mạnh run lên, mở mắt ra!

Vừa thấy, Vũ Ca tiểu thư phảng phất hoàn toàn thanh tỉnh, hết thấy bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ, cặp mắt của nàng, lại hoàn toàn khác hẳn vẻ cao ngạo lãnh đạm trước kia, ngược lại mang theo vẻ mị hoặc nói không nên lời, một loại nhàn nhạt, cơ hồ không thể nhận ra, rồi lại mang theo ý vị mị hoặc mãnh liệt. Nàng lắc nhẹ cổ, giã ra tay chân một chút, cúi đầu nhìn toàn thân mình, sau đó vừa lòng gật đầu, rồi nghiêng đầu phảng phất như nhớ lại, lúc này mới ho khan một tiếng, cao giọng quát: " Nghiêm Tiểu Khai, người chết chắc rồi!"

Tiểu Khai vừa được Tiểu Trúc khen ngợi, tâm tình giờ phút này rất tốt, cười nói: " Không phải ta đang sống rất vui vẻ hay sao?"

Vũ Ca tiểu thư lại suy nghĩ, mới nói: " Ta lập tức sẽ giết ngươi."

Tiểu Khai lại kéo tay Tiểu Trúc chạy đi, phút chốc đã ra xa ngàn thước, tiếng cười dài truyền đến xa xa: " Người cứ tới a."

Vũ Ca tiểu thư đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn phương xa, đột nhiên lạnh lùng cười, thế nhưng có vẻ quý dị nói không nên lời, sau đó triển khai thân hình, nhanh chóng đuổi theo.

Trời chiều đang dần buông, rớt cuộc cũng sụp xuống, trong thiên địa nhất thời một mảnh tối đen, rớt cuộc nhìn không thấy một tia ánh sáng.

Tiểu Khai một đường chạy như điên, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái, thế nhưng còn có loại cảm giác có thể tung hoành trời cao đất rộng, tiếng hô hấp của Tiểu Trúc vọng bên tai, càng làm cho khoái cảm tăng thêm ý vị ngọt ngào, chạy hồi lâu, Vũ Ca tiểu thư ở phía sau vẫn không có ý buông tha, Tiểu Trúc bỗng nhiên nói: " Nghiêm Tiểu Khai, có điểm kỳ quái."

Tiểu Khai cười nói: " Kỳ quái cái gì?"

Thanh âm của Tiểu Trúc có điểm mê hoặc: " Sao như ta nhớ...nhớ ra một chuyện."

Toàn thân Tiểu Khai chấn động, nhất thời tinh thần căng lên: " Nàng nhớ tới cái gì?"

Tiểu Trúc nói: " Ta nghĩ tới cha mẹ ta, cha ta hình như gọi là Trì Định Nghiêu, mẹ ta tên là Tiểu Nhan, đúng hay không?"

Tiểu Khai quả thật mừng rỡ vô cùng, liên tục gật đầu nói: " Đúng đúng, ta đã nhớ rõ hình như là hai tên này."

Tiểu Trúc " nga" một tiếng, sau một lúc lâu, mới nói: " Chẳng lẽ ta là đệ tử phái Nga Mi?"

Tiểu Khai nhìn thấy nàng có vẻ như khôi phục trí nhớ, càng vui vẻ, kiên nhẫn giải thích: " Trước kia nàng là đệ tử Nga Mi, nhưng bây giờ Nga Mi có rất nhiều biến cố, nàng không còn là đệ tử Nga Mi nữa."

Tiểu Trúc nghĩ hồi lâu, có chút thẹn thùng: " Phi, phi, phi." ba lần, mới nói: " Người...người như thế nào lại ngay trước mặt nhiều người tại Thực Sơn, cùng người ta..." Tiểu Trúc có tính cách văn tĩnh mà nội liễm, cho nên câu nói kế tiếp, vô luận thế nào cũng nói không ra.

Tiểu Khai mừng rỡ a a cười, nói: " Tiểu Trúc, nàng chậm rãi suy nghĩ, dùng sức nghĩ, đợi khi nàng nhớ lại toàn bộ, ta sẽ đưa nàng về tu chân giới, đi đến Linh Sơn cùng mọi người hội hợp, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với nàng, làm cho nàng mỗi ngày đều được vui vẻ khoái hoạt."

Tiểu Trúc lên tiếng, lại qua hồi lâu, mới nói: " Giống như rốt cuộc không nhớ nổi được gì nữa."

Tiểu Khai an ủi nói: " Đừng nóng vội, chúng ta chậm rãi thôi, dù sao thời gian còn dài mà."

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 8: Nhân Duyên Thiên Định

Hai người một phen nói chuyện, đúng là nhu tình mạch mạch, hồn nhiên quên mất phía sau kỳ thật còn có người đang đuổi giết, thẳng đến nghe một tiếng quát của Vũ Ca tiểu thư, mới làm hai người bừng tỉnh lại, một đuổi một chạy, cũng không biết chạy bao xa, giờ phút này thực lực của Tiểu Khai mặc dù đã là cao thủ trong cao đẳng ma tộc, cùng với đệ nhất cao thủ tuổi trẻ Bá Cách gia tộc Vũ Ca tiểu thư cũng tương tự như nhau, tốc độ bỏ chạy cực nhanh, mấy canh giờ chạy trốn, có lẽ đã chạy qua khỏi nửa ma giới, bỗng nhiên trước mặt giống như có một cỗ khí tường, Tiểu Khai hoảng sợ không tự chủ, một đầu chàng đi vào, vừa mới xuyên qua tường, chợt cảm thấy toàn thân nguyên lực mất hết, khí lưu của Di Lạc Chi Tâm rốt cuộc không thể vận dụng, nhất thời dưới chân mềm nhũn, rơi xuống đất.

Phía sau, Vũ Ca tiểu thư nhìn thấy Tiểu Khai dừng lại, thần sắc vui vẻ, tốc độ nhanh hơn, chàng đi tới, cũng tiến thẳng vào trong khí tường vô hình. Nàng ta vừa tiến đến, dưới chân cũng mềm nhũn, hiển nhiên công lực cũng đồng dạng không thể nào vận dụng, nhất thời cũng hạ xuống đất.

Tiểu Khai lặng lẽ vận khí, cố gắng muốn vận chuyển Di Lạc Thần Quyết, nhưng khí lực trên người phảng phất như mất hết, nửa điểm cũng không còn, trong lòng hẩn kinh ngạc, giương mắt nhìn Vũ Ca, Vũ Ca tiểu thư chỉ cách hẩn chừng ba, bốn thước, vẻ mặt cũng đang cổ quái ngẩng đầu lên.

Tiểu Khai cười nói: " Mất đi công lực sao?"

Vũ Ca không cam lòng yếu thế, hừ nói: " Chẳng lẽ người không phải?"

Tiểu Khai cười nói: " Ta không như người, hô giết hô đánh, có công lực hay không đối với ta cũng không trọng yếu."

Vũ Ca tiểu thư cười lạnh: " Người đừng đắc ý, mọi người không có công lực, vẫn là tương đương, ta cũng có thể giết người."

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Người là một nữ lưu, nếu chỉ bằng vào lực lượng thân thể, làm sao là đối thủ của ta, ta cũng không muốn làm khó người, người trở về đi."

Vũ Ca không chút do dự lắc đầu: " Ta sớm phát ra Thiên Ma độc thể, phải giết người, hôm nay người còn sống, ta làm sao có thể trở về."

Tiểu Khai làm ra bộ dáng hung dữ, nhếch miệng nói: " Tốt lắm, bây giờ ta đem người hiếp trước giết sau! Để cho người hiểu được cái gì gọi là sống không được chết không xong."

Hắn vốn định dọa cho Vũ Ca bỏ chạy, ai ngờ Vũ Ca mặt cười lạnh lùng, lại xòe tay nói: " Người thử xem xem!"

Tiểu Khai cười hồ khó xuống, ba bước hai bước trùng đi, chụp cánh tay Vũ Ca tiểu thư, Vũ Ca gầm lên một tiếng, đưa tay đánh ra, giờ phút này hai người quả nhiên không thể sử dụng được chút công pháp nào, Tiểu Khai xuất tay đã chụp lấy nắm tay của Vũ Ca, lại dùng sức kéo, đã kéo cánh tay Vũ Ca ra phía sau lưng.

Muốn nói tu chân tu ma, đối chiến chiêu thức, Tiểu Khai có cười ngửa cũng không theo kịp Vũ Ca, nhưng bây giờ là dùng sức bản thân bầm sinh đánh nhau, Vũ Ca từ nhỏ là thân thể khuê cát, không có tiếp xúc qua mấy thứ này, Tiểu Khai lại là từ nhỏ có nếm qua khổ, mấy kinh nghiệm đánh nhau của người thường, ít nhất phong phú hơn thập bội so với Vũ Ca, hơn

nữa thân thể nam nhân vốn có ưu thế hơn nữ nhân về sức mạnh, tự nhiên dễ dàng đánh thắng Vũ Ca.

Vũ Ca bị hấn bẻ tay, nhất thời " ai yêu" một tiếng, sụp người xuống.

Tiểu Khai chỉ cảm thấy chụp vào bàn tay mềm mại, trước mắt là bờ lưng của Vũ Ca, mái tóc dài rơi xuống, từng hương thơm chảy vào trong mũi, nhất thời cảm thấy có chút bất nhẽ, ương ngạnh nói: " Uy, ta cần phải giết người diệt khẩu rồi."

Vũ Ca mặc dù bị đè xuống, nhưng không sợ, cả giận nói: " Muốn giết cứ giết, làm gì nói nhiều." Nàng ta nói hết lời, giãy mạnh, muốn tránh thoát ra, Tiểu Khai càng siết chặt, dùng sức đè xuống, tay trái không cần thận sờ vào hông nàng ta một cái, chỉ cảm thấy bàn tay đàn hồi mười phần, mềm mại vô cùng, nhất thời trong lòng lại nháy dưng.

Vũ Ca mắg: " Sắc lang, người làm gì?"

Tiểu Khai càng thô bạo, trộm liếc mắt nhìn Tiểu Trúc, nhưng Tiểu Trúc lại không tỏ vẻ gì, cười dài bàng quan một bên, Tiểu Khai vội ho một tiếng, đề cao âm lượng nói: " Ta không trực tiếp giết người, người biết ta là sắc lang, tự nhiên phải hiếp trước giết sau, hiếp xong rồi giết, giết xong rồi hiếp, lại hiếp rồi giết, phải làm xuống mười ngày nửa tháng mới có thể bỏ qua, người có sợ không?"

Vũ Ca nghiêng răng nói: " Người là tên ác tặc đáng hận nhất thiên hạ, người nếu dám làm chuyện đó với ta, ta lập tức cắn lưỡi tự vận, tuyệt không cho người đắc ý!"

Tiểu Khai âm âm cười, đẩy nàng ta ra, nói: " Đã người biết sợ, vậy tốt nhất, hôm nay ta tâm tình cũng được, cho người một con đường sống, người trở về đi."

Vũ Ca bị hấn đẩy một cái lão đảo, lao ra hai ba bước, lúc này mới xoay người lại, ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai cảm tức: " Ta hôm nay không giết được người, tuyệt không trở về!"

Tiểu Khai quả thực đã phục nàng ta: " Ta nói tiểu thư người a, người không đi, sẽ bị ta hiếp trước giết sau, rồi lại hiếp tiếp, chẳng lẽ người không biết hay sao?"

Vũ Ca ngẩng đầu thật cao, vùng cổ thon dài uyển nhược ưu nhã như thiên nga: " Ta không giết được người, có chết cũng không trở về!"

Tiểu Khai hận đến cắn chặt răng, cả giận nói: " Người thật muốn chết, người tưởng ta không dám giết người hay sao?" Lửa giận hấn bốc lên, cũng không quản nhiều hơn, xông tới, dễ dàng tóm được Vũ Ca tiểu thư, dùng sức đè xuống, nhất thời đặt nàng ta dưới đất, Tiểu Khai rút tay, móc Định Thiên Côn, giơ lên cao, muốn đập xuống đầu Vũ Ca tiểu thư.

Cây côn này mặc dù không biết xảy ra vấn đề gì mà không thể sử dụng ra lực lượng, nhưng nếu nói về độ cứng, vẫn như cũ bề bề thần khí, dùng để đập đầu, tự nhiên sẽ bể phá, tuyệt đối không uống chút công phu. Lại nói Vũ Ca là hậu nhân của Bá Cách gia tộc, cứ muốn giết Tiểu Khai, Tiểu Khai giờ phút này cho dù giết chết nàng ta thì cũng được, nhưng người bạn diễn viên của chúng ta, hết lần này tới lần khác lại là một người chấp ảo, nếu bảo hấn đối phó với Tê Bì loại cường nhân này, hấn khẳng định không chút sợ hãi, nhưng đối với cô gái tay không tác sắt, hấn lại khởi lên lòng dạ đàn bà.

Tiểu Khai nhìn Vũ Ca, Định Thiên Côn hoa lên nửa ngày, vài lần muốn nhắm mắt đập đại xuống cho xong hết mọi chuyện, nhưng vẫn không đập xuống được. Tiểu Trúc trừng lớn ánh mắt nhìn cây côn trong tay hấn, cũng không bảo dừng, cũng không cố võ, an an tâm tâm để cho hấn quyết định.

Tiểu Khai hoa lên nửa ngày, rốt cuộc lắc đầu, bỏ Định Thiên Côn vào lỗ tai, nhắc chân đứng lên, liên tục giận dữ nói: " Bỏ đi bỏ đi, coi như người

thăng, người muốn đi theo thì đi theo, mặc kệ người."

Vũ Ca bị hấn ép tới thần tình đỏ bừng, vừa rồi Tiểu Khai đè nàng ta xuống, vừa lúc đè lên hông cô ta, Tiểu Khai chính mình không chú ý tới, nhưng Vũ Ca tiểu thư lại cảm thụ được rất sâu sắc, bật đứng lên, lập tức mắng to: "Đại sắc lang, đại bại hoại!"

Tiểu Khai không để ý tới nàng ta, quay đầu kéo Tiểu Trúc nói: "Chúng ta đi."

Tiểu Trúc cười hì hì nhìn hấn gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng, cũng nói: "Ân, chúng ta đi."

Vũ Ca tiểu thư vỗ vỗ bụi đất trên người, cũng không nhiều lời, im lặng đi theo phía sau, xem ra là quyết tâm làm đến cùng, đi một đoạn đường, bỗng nhiên nói: "Uy, Nghiêm Tiểu Khai."

Tiểu Khai bực bội quay đầu lại: "Người lại muốn gì nữa?"

Vũ Ca tiểu thư lạnh như băng nói: "Vừa rồi người thả ta một lần, sau này ta cũng sẽ thả người một lần, nhưng ta vẫn cứ muốn giết người, lần thứ hai người sẽ chết chắc."

Tiểu Khai trợn trắng mắt, cơn giận bốc lên trong lòng, xông lên chụp lấy nàng ta, đè xuống mặt đất, cả giận nói: "Tốt lắm, ta sẽ thả cho người một lần, người nhớ cho kỹ đó."

Vũ Ca không phần nộ, không sợ hãi, hung hăng trừng mắt, chậm rãi đứng lên, gật đầu nói: "Được, ta sẽ thả người hai lần." Nàng ta nhìn gương mặt đỏ rực của Tiểu Khai, lại bổ sung: "Người vừa mới chiếm tiện nghi ta, ta cũng sẽ phụng bồi."

Tiểu Khai bĩu môi, trên mặt vừa hồng vừa xanh, không biết muốn khóc hay là muốn cười.

Tiểu Trúc nhìn thấy, nhìn không được " vèo" cười ra tiếng.

Đây là một vùng núi non lớn đến dị thường khổng lồ, núi đá tối đen, ngoại trừ bùn đất thì là tảng đá, cả cây cối hoa cỏ cũng rất khó nhìn thấy, điển hình là núi non hoang dã. Tiểu Khai có cảm giác không đúng, rồi lại không muốn quay đầu lại, miễn cho việc lại dây dưa cùng Bá Cách gia tộc, hăn ngạnh da đầu tiến về phía trước, lần này vừa đi, ước chừng hơn nửa giờ, mới đi qua tòa đỉnh núi đầu tiên.

Giờ phút này ba người đều là người thường, tốc độ bước đi tự nhiên rất chậm, xa xa nhìn thấy một bóng đen đứng vững thật lớn, Tiểu Khai có chút sợ hãi, nhưng bước chân vẫn không ngừng đi đến, thẳng đến gần, ngược lại có chút ngoài ý muốn, bóng đen này nguyên lai là một ngôi nhà cỏ.

Đầu năm nay, có lẽ ngoại trừ nhân gian giới tại những hương thôn lạc hậu còn có nhà cỏ ra, nơi khác rất khó nhìn thấy thứ này nữa, lại đừng nói tới ma giới hay tiên giới, giờ phút này tại địa phương cổ quái này, cư nhiên xuất hiện một ngôi nhà cỏ, Tiểu Khai có cảm giác quả nhiên là quái dị khó thể hình dung.

Tiểu Trúc luôn có khí chất không biết nên không sợ, cười nói: " Có chút mệt mỏi, chúng ta đi gõ cửa, tối nay có lẽ xin ở lại chỗ này qua đêm thôi."

Ba người vốn là người tu luyện, bình thường vốn không cần nghỉ ngơi, ban đêm nghỉ ngơi bất quá chỉ là do thói quen mà thôi, nhưng nửa giờ đi liên tục hao phí chính là thể lực bản thân, cho nên đến lúc này, ba người đều cảm thấy mệt mỏi, thế nhưng còn có chút buồn ngủ.

Tiểu Khai thân là nam nhân, đương nhiên phải xung phong đi trước, gõ vào cánh cửa rách nát, giương giọng nói: " Có người không?"

" Có người, có người, đến đây đến đây." Bên trong truyền ra một thanh âm già nua, sau đó là tiếng bước chân, sau đó cánh cửa mở ra, xuất hiện

trước mặt Tiểu Khai cũng không phải là quái vật, cũng không phải thần ma, mà là một lão nhân bình thường đáng vẻ thật hiền lành.

Tiểu Khai chợt nói thầm, nhìn dung mạo lão nhân, khuôn mặt đầy nếp nhăn, cặp mắt dù đã có chút lem nhem, nhưng ánh mắt lại thập phần trong suốt, nhìn thấy ba người Tiểu Khai đứng ngoài cửa, nở một nụ cười hòa ái: " Ba vị muốn tá túc hay sao?"

Giờ khắc này, Tiểu Khai thực sự có cảm giác thời gian quay lại, phảng phất như đang xem phim cổ trang, phảng phất đây chỉ là một gian nhà cỏ bình thường, hẩn nhìn kỹ vị lão nhân này, ngoại trừ có thể nhìn ra vẻ già nua và hiền lành của lão, nhìn không ra có chút gì dị thường.

Tiểu Trúc đi tới, ôn nhu nói: " Lão nhân gia, chúng ta đi đến nơi đây, có chút mệt mỏi, có thể ở lại nơi này một đêm hay không?"

" Có thể có thể, không có vấn đề." Lão nhân liên tục gật đầu: " Ra khỏi nhà, đương nhiên là có nhiều chuyện không tiện, dĩ nhiên phải chiếu ứng cho nhau, mời ba vị vào."

Tiểu Khai nhìn thấy, chỉ cảm thấy lão nhân này từng cử động, từng từ ngữ, đều không khác gì người bình thường sống nơi vùng núi, trong lòng không nhịn được nói thầm: " Nơi này rõ ràng là ma giới, nơi này rõ ràng là không bình thường, vì sao lão nhân này lại bình thường tới như vậy, quả thật là bình thường tới mức có điểm khác thường."

Đang khi nói chuyện, đã thấy một vị lão bà ba đang chậm chạp từ trong phòng đi ra: " Ai, ông lão, có khách sao? Nơi này đã lâu không ai tới nữa, khó được a!"

Tiểu Khai càng mơ hồ, máy móc đi theo Tiểu Trúc và Vũ Ca chào hỏi hai lão nhân, chậm rãi đi vào nhà.

Vũ Ca tiểu thư hiển nhiên cũng có chút nghi hoặc, nhin không được nói: " Lão nhân gia, nơi này còn thuộc về ma giới hay không?"

Thần sắc lão nhân càng nghi hoặc, gãi đầu nói: " Ma giới? Đó là vật gì vậy?"

Vũ Ca tiểu thư cả kinh, nói: " Chẳng lẽ nơi này không phải ma giới? Đây là địa phương nào?"

Lão nhân lắc đầu nói: " Vị tiểu thư này, cho tới bây giờ ta không có nghe nói qua cái gì là ma giới, ta chỉ biết nơi này tên là Cấm Ma Lĩnh Vực, tổ tiên tiểu lão đã sống ở chỗ này bao năm, cho tới bây giờ không có rời đi, còn tiểu lão đã ở nơi này hơn tám mươi năm rồi."

" Cấm Ma Lĩnh Vực." Bốn chữ vừa nói ra, thân thể mềm mại của Vũ Ca tiểu thư khẽ run lên, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, làm ra vẻ không có chuyện gì nói: " Nguyên lai như thế."

Tiểu Khai nhìn thấy, nhanh miệng hỏi: " Uy, cái gì là Cấm Ma Lĩnh Vực?"

Vũ Ca chán ghét liếc hắt, thấp giọng nói: " Cút qua một bên."

Tiểu Khai rất là bất đắc dĩ, ngượng ngùng lùi về, hỏi lão nhân: " Cấm Ma Lĩnh Vực, có giảng cứu gì không?"

Lão nhân lộ ra nụ cười như có lỗi, lắc đầu nói: " Tiểu lão từ khi sinh ra, cũng không có đọc qua sách vở, chỉ biết nơi này tên là Cấm Ma Lĩnh Vực, đó là bốn chữ viết như thế nào còn không biết, đương nhiên càng không biết giảng cứu thế nào, công tử nhìn qua rõ là người đọc sách, có lẽ khi con trai ta trở về, có thể trò chuyện với người một phen."

Giờ phút này bóng đêm đã hoàn toàn phủ xuống, gió nổi lên bên ngoài, thổi vào nhà cỏ " chi nha chi nha" vang lên, trong nhà cỏ không có ánh đèn,

chỉ có một cây nến long phượng màu đỏ, bị gió thổi vào lung lay hoảng hoảng, lão bà nhìn thấy, cười nói: " Gần đây không có người ở, ba vị đường xa mà đến, đã mệt mỏi rồi, lão nhân, còn không mau đưa ba vị khách nhân vào nghỉ ngơi."

Lão nhân gật đầu, lại lộ ra nụ cười có lỗi: " Ba vị, hàn xá nghèo khó, tổng cộng chỉ có ba phòng, ta và lão bà ở một phòng, còn lại hai gian, ba vị có lẽ phải ở chật chội một chút."

Lão nhìn Tiểu Khai, nói: " Vị công tử này, không bằng nhường cho hai vị nữ quyến ở một gian, người trụ một gian được không?"

Tiểu Khai nháy dưng, liên tục lắc đầu nói: " Không được không được, ta muốn cùng ở chung với Tiểu Trúc."

Tiểu Trúc nhin không được liếc mắt nhìn Tiểu Khai, trên mặt thoáng đỏ, cũng không nói chuyện.

Lão nhân lộ ra vẻ giật mình: " Nga, nguyên lai công tử và vị tiểu thư này đúng là vợ chồng, tiểu lão ra loạn chủ ý, thật sự là ngại quá."

Tiểu Trúc nói: " Lão nhân gia, ngài hiểu lầm rồi, chúng ta cũng không phải vợ chồng."

Lão nhân kinh ngạc: " Kia vì cái gì..."

" Không vì cái gì." Tiểu Khai nắm chặt tay Tiểu Trúc: " Dù sao ta phải ở chung phòng với Tiểu Trúc, nếu không...nếu không ta thật sự lo lắng..."

Vũ Ca ở bên cạnh cười lạnh nói: " Ai muốn ở chung với các người, người yên tâm, Bá Cách Vũ Ca ta cũng không phải hạng người gian tham, khẳng định sẽ không giống như người ta, đánh lén ám toán, gạt thần khí người, làm cho người trong thiên hạ chê cười."

Tiểu Khai cười lạnh: " Điều đó thật khó nói."

Hai người trừng mắt nhìn nhau, đồng thời hừ một tiếng, lão nhân xem tại trong mắt, càng không dám nhiều lời, nhanh chóng đi phía trước dẫn đường."

Hai gian phòng này cách nhau không xa, cũng sát vách, cửa cách nhau không tới mười thước, lão nhân trước tiên đưa Tiểu Khai và Tiểu Trúc vào một phòng, cười nói: " Đây là lúc trước khi con ta kết hôn đã dùng để động phòng, từ sau khi con ta rời đi, vẫn bỏ không, ở trong đó chữ hỉ và giấy hồng còn chưa bỏ xuống, nếu công tử cảm thấy không tiện, thì xin tha thứ cho."

Tiểu Khai khách khí nói: " Không quan hệ, đây là chúng ta đã quấy rầy ngài, làm sao nói gì đến tha thứ."

Lão nhân đưa Vũ Ca đến một gian phòng nhỏ, nói: " Nơi này vốn chỉ là phòng chứa đồ, cho nên đơn sơ một chút, tiểu thư xin ở đỡ một đêm."

Vũ Ca tiểu thư giường cao nệm ấm, nhìn thấy căn phòng sơ sài, miễn cưỡng cười nói: " Không quan hệ, đa tạ người, lão nhân gia." Trong lòng lại âm thầm mắng Tiểu Khai.

Tiểu Khai và Tiểu Trúc đi vào phòng, đóng cửa, hai người đều rất mệt, vừa lúc trong phòng có hai cái ghế dựa, hai người không nói thêm, đặt mông ngồi xuống, sau đó cùng thét lên kinh hãi, nhảy dựng lên, chỉ cảm thấy dưới mông lạnh ngắt, Tiểu Khai sờ thử, trên tay đen thui, ướm đẫm, không biết là thứ gì, nhịn không được âm thầm kêu khổ.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, thanh âm của lão nhân vang lên bên ngoài: " Hai vị khách nhân, tiểu lão còn có một sự tình, vừa rồi đã quên nói."

Tiểu Khai thất kinh, còn tưởng rằng không cần thận trọng ám toán, mở tung cửa, nhìn thấy lão nhân đang cầm nến đỏ, cười nói: " Trong phòng không có đèn, tiểu lão đưa nến tới, mặc khác, gian phòng này không thường quét dọn, ngày hôm qua lại mưa suốt cả đêm, nóc nhà lại dột, có lẽ hai ghế đều ướt, hai vị không ngại dùng nến *** thắp, tiểu lão đi tìm vải lau."

Tiểu Khai há to miệng, chỉ cảm thấy một câu cũng nói không nên lời, giờ ánh nến nhìn nóc nhà, trên nóc đen thui một mảnh, lỗ chỗ bị dột, cúi đầu nhìn nước mưa đen thui trong tay, miệng của Tiểu Khai có điểm phát khổ, thấp giọng nói: " Lão nhân gia, nơi này người có gì có thể tẩy rửa quần áo hay không?"

Nếu lúc bình thường, loại việc nhỏ này chỉ cần phát động công pháp một chút, có thể trực tiếp làm khô quần áo, chỗ bị bẩn có thể tiện tay mà xử lý xong, nhưng giờ phút này công pháp mất hết, Tiểu Khai bỗng nhiên phát hiện, chuyện phạm trần đã lâu mình không gặp phải lại làm khó được mình.

Lão nhân có chút kinh ngạc, nghĩ nghĩ mới nói: " Hai vị khách nhân đều thân hình cao lớn, tuần tú lịch sự, quần áo của ta và lão bà rõ ràng không được, bên tiểu lão còn có hai bộ quần áo lúc con ta kết hôn, vừa lúc đủ cho công tử tiểu thư, nếu hai vị không chê, tiểu lão mang tới cho hai vị."

Tiểu Khai liên tục gật đầu: " Đương nhiên không chê, phiền toái ngài rồi."

Động tác của lão nhân thật nhanh, Tiểu Khai vừa mới tìm được vị trí đặt cây nến xong, lão nhân đã ôm hai kiện quần áo màu đỏ đi tới, Tiểu Khai đưa tay tiếp nhận, chỉ cảm thấy sờ vào bóng loáng như tơ, nhịn không được nói: " Quần áo này thật là tốt a."

Gương mặt tràn đầy nếp nhăn của lão nhân cười tươi như đóa hoa: " Đương nhiên rồi, đây là y phục vui ngày cưới của con ta mặc a, xem như là quần áo tốt nhất trong nhà chúng ta đó."

Tiểu Trúc hiểu kỳ đi tới, hỏi: " Cái gì gọi là cát phục?"

Lão nhân cười cười nhìn nàng, rồi lại nhìn Tiểu Khai, trong ngữ khí có điểm trêu chọc: " Hai vị thay xong y phục, tự nhiên sẽ biết cái gì gọi là cát phục thôi."

Trong lòng Tiểu Khai nhảy dựng, hẳn đương nhiên biết cát phục chính là y phục dùng sau khi kết hôn, dùng trong đêm động phòng, trong đêm mờ ảo, mình lại ở cùng phòng với cô gái mình yêu nhất, thế nhưng còn thay cát phục, mặc dù hết thấy chỉ là trùng hợp, nhưng cũng cảm thấy kích động trong mộng đẹp.

Hai người lập tức xoay lưng cởi bỏ quần áo dơ bẩn, thay bộ đồ mới, xoay người nhìn lại, chàng nhìn nàng, nàng lại nhìn chàng, bốn mắt nhìn nhau, nhin không được đều mím cười.

" Nghiêm Tiểu Khai, người mặc quần áo này thật ra tuần tú lịch sự, còn hơn gương mặt có vết sẹo kia đó." Tiểu Trúc tán dương, nhìn Tiểu Khai nói.

" Nàng cũng vậy." Ánh mắt Tiểu Khai có chút đăm đăm, dưới đèn ngấm mỹ nhân, càng xem càng xinh đẹp, dưới ánh nến mờ ảo, Tiểu Trúc trong bộ áo cưới màu đỏ, mặc dù không đội mào cô dâu, nhưng dung nhan vẻ đẹp, đã đủ làm cho Tiểu Khai ý loạn thần mê: " Tiểu Trúc, nàng biết cái gì gọi là cát phục rồi chứ?"

Trên mặt Tiểu Trúc chột đỏ ửng, cũng không tránh né: " Biết rồi."

Ánh mắt nàng đảo qua bốn phía, bỗng nhiên nhìn thấy một mảnh vải hồng trên bàn, tiện tay cầm lấy, đã thấy mảnh vải vuông vức, ước chừng dài hơn một thước, bốn cạnh đều có thêu chỉ vàng, hiểu kỳ hỏi: " Nghiêm Tiểu Khai, đây là cái gì?"

Tiểu Khai quay đầu nhìn thấy nở nụ cười: " Đây là khăn trùm đầu."

Tiểu Trúc liên tục gật đầu: " Nga, nghe nói qua, nguyên lai đây là khăn trùm đầu." Ánh mắt nàng chợt liếc, nhìn thấy bên dưới khăn là một cây gậy nhỏ, ngạc nhiên nói: " Di, đây không phải là cây gậy hay sao, không biết con của lão nhân gia làm nghề gì?"

Tiểu Khai nghe được bật cười, cầm cây gậy, lắc đầu nói: " Thứ này không phải dùng như vậy."

Tiểu Trúc nói: " Vậy người thử nói xem."

Tiểu Khai nhu tình nhộn nhạo, đánh bạo đi qua, cầm khăn trùm đầu trong tay Tiểu Trúc, nói: " Nàng không nên cử động."

Tiểu Trúc quả nhiên nghe lời không động, Tiểu Khai đem khăn trùm lên đầu nàng, sau đó cầm một đầu gậy, nhẹ nhàng nâng lên một góc khăn, nhẹ nhàng nâng cái khăn giở xuống, cười nói: " Nhìn thấy rồi chứ, cây gậy này chính là vật dành cho chú rể xử.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 9: Huyền Nữ Hiện Thân(Toàn)

Gương mặt của Tiểu Trúc đỏ như lửa, ánh mắt cũng chầm chậm nhu hòa lên, hàm răng trắng cắn nhẹ môi, nhìn Tiểu Khai hồi lâu, mới nhẹ giọng mắng: " Nghiêm Tiểu Khai, người thật giáo hoạt." Vừa nói dứt lời, lại " vèo" nở nụ cười.

Một nháo như vậy, Tiểu Khai tâm tình cực tốt, bỗng nhiên nhìn thấy đầu giường mơ hồ có mấy viên tròn gì đó, liền đi tới cầm lên, *** nên nhìn kỹ, nguyên lai là mấy đồng tiền màu xanh.

Đồng tiền màu vàng và trắng từ xưa tới giờ cũng không ít, nhưng đồng tiền màu xanh, lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

" Thứ này người nhận thức sao?" Tiểu Trúc ngẩng mặt lên: " Nghiêm Tiểu Khai, người hiểu biết thật nhiều nga."

Tiểu Khai ho kha một tiếng: " Thứ này ta không biết."

Tiểu Trúc tò mò, hiếu kỳ tràn đầy, con mắt vừa chuyển, nói: " Nếu không...chúng ta đi hỏi hai vị lão nhân gia?"

Tiểu Khai có chút khó xử: " Bọn họ cũng phải nghỉ ngơi chứ?"

Tiểu Trúc nói: " Thử một lần thôi."

Tiểu Khai cắn răng: " Được rồi, ta đi hỏi."

Yêu đương hay là sắp yêu đương luôn là như vậy, vĩnh viễn có tình lực tràn đầy và lòng tò mò tràn ngập, muốn biết, lại có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, bọn họ sẽ làm những chuyện nhìn như có vẻ nhàm chán, nhưng trọng yếu chính là, bọn họ lại cảm thấy thật vui vẻ, vậy là đủ rồi.

Cho nên khi Tiểu Khai gian nan gõ cửa phòng thì lão nhân ngáp dài nói với hắn: " Đây là tiền xanh, dựa theo phong tục nơi này của chúng ta, đặt tiền xanh ở đó, nếu mặt tiền hướng lên trên, vậy vợ chồng sẽ được lâu dài, yêu thương tương tư, nếu lưng hướng lên trên, có lẽ trong nhà sẽ xảy ra vấn đề.

Tiểu Khai từ biệt lão nhân, quay về trong phòng, kể lại cho Tiểu Trúc, Tiểu Trúc quả nhiên phấn chấn, nói: " Chuyện này linh hay không linh?"

Tiểu Khai nói: " Lão nhân gia nói chắc là rất linh, nhưng ta lại cảm thấy như không có đạo lý gì."

Tiểu Trúc suy nghĩ: " Nếu không...chúng ta thử xem?"

Tiểu Khai nhin không được nhìn nàng, dưới ánh nến, hai má Tiểu Trúc kiều diễm ửng át, thế nhưng so với vừa rồi thì càng đỏ hơn vài phần, trong lòng hắn có chút rung động, trêu chọc nói: " Thử xem nhân duyên của chúng ta nghe?"

Tiểu Trúc ngẩng đầu nhìn hắn, dùng thanh âm mỏng manh " ân" một tiếng.

Tiểu Khai đếm, tiền xanh tổng cộng có tám đồng, nói: " Đi, chúng ta thử xem."

Hai người đứng ở trong phòng, cùng ném bốn đồng tiền, theo một mảnh " đình đương" vang lên, tiền xanh rơi xuống đất, Tiểu Khai cầm lấy nến đỏ, ngồi xổm xuống nhìn, trong lòng nhin không được có chút khẩn trương.

Nhân duyên của mình và Tiểu Trúc, thật sự có thể từ mấy đồng tiền này nhìn ra được sao?

Ánh mắt hai người nhìn lên mặt đất, nhìn không được cùng "nha" kêu lên.

Nguyên lai tám đồng tiền trên mặt đất, thế nhưng chỉ có một đồng là nằm, bảy đồng khác đều lật nghiêng.

Trên mặt đất căn phòng, lồi lõm nhấp nhô, không hề bằng phẳng, vậy mà bảy đồng tiền, cứ như vậy chuẩn xác rơi vào trong khe hở, một đồng rồi lại một đồng, lóe thanh quang hướng về Tiểu Khai.

Mà đồng tiền duy nhất, lại đang ngửa mặt lên trời.

"Vậy đây là...là ý gì?" Trong tích tắc này, mồ hôi của Tiểu Khai đã chảy ra. Hắn ngẩng đầu nhìn bóng đêm tối tăm bên ngoài, bỗng nhiên nghĩ thấy trên người có chút phát lạnh.

Chẳng lẽ trong minh minh, thực sự đã có thiên ý nhất định hay sao?

Nếu trên trời linh thiêng, bảy đồng tiền kia, tốt cùng là có ý nghĩa gì?

Tiểu Khai cúi đầu nhìn đồng tiền, ngẩng đầu nhìn Tiểu Trúc, lặng lẽ nắm chặt tay, nghĩ thầm: "Vô luận thiên ý như thế nào, ta tuyệt không buông rơi Tiểu Trúc."

Nói đến nơi đây, bên ngoài đột nhiên khởi lên một trận gió đêm, tiếng gió thổi qua bên tai, chợt nghe trên mặt đất lại vang lên tiếng "đinh đương", hai người cúi đầu nhìn lại, bảy đồng tiền kia, thế nhưng đều bị gió thổi nằm xuống, mà mặt hướng tới hai người, tất cả đều là ngửa lên.

Tiểu Khai buông lỏng tâm tình, cười nói: "Thật sự là chuyện tốt a."

Tiểu Trúc rõ ràng cũng có chút sững sờ, ngậy người nửa ngày mới nói: " Nghiêm Tiểu Khai, chúng ta nghỉ ngơi thôi."

Tiểu Khai thu thập tình hình, đứng dậy nói: " Được rồi, nàng nghỉ ngơi trên giường đi, ta ngồi đây là được."

Tiểu Trúc cũng không động, hồi lâu mới chần chờ nói: " Kỳ thật người ngủ giường...ta có thể ngồi được rồi."

Tiểu Khai lắc đầu cười cười, kéo tay Tiểu Trúc đến bên giường, cười nói: " Đừng nói hươu nói vượn, đi ngủ đi."

Ánh mắt Tiểu Trúc có chút phức tạp, nhìn hẩn hồi lâu mới gật đầu nói: " Ân."

Giường treo màn uyên ương, gối cũng là gối uyên ương, mền cũng là mền uyên ương, chỉ là trong đó không có đôi uyên ương động phòng, Tiểu Khai ngơ ngác ngồi bên song cửa, nhìn thấy Tiểu Trúc đang từ từ ngủ say trên giường, truyền đến tiếng hít thở đều đều, chỉ cảm thấy trong lòng rối loạn như nước thủy triều, không thể chìm vào giấc ngủ.

Hẩn ngồi thật lâu, ý nghĩ đang khốn hoặc, chợt nghe " chi nha" một tiếng, cửa sổ hình như có tiếng động, Tiểu Khai kinh hãi, vội vã đứng lên, chợt nhìn thấy bên ngoài loáng thoáng bóng người hiện lên, sau đó truyền đến âm thanh gõ cửa thật nhỏ.

Tiểu Khai có chút sợ hãi, đánh bạo đẩy ra cửa sổ, nhất thời rất là ngoài ý muốn, nhú mày nói: " Người tới làm gì?"

Nguyên lai bóng người ngoài cửa sổ không phải ai khác, chính là Vũ Ca tiểu thư.

Vũ Ca tiểu thư ban ngày lãnh nhược băng sương, nhưng giờ phút này lại hoàn toàn thay đổi, cứ nhiên nhìn Tiểu Khai cười, thần bí nói: " Chẳng lẽ

người không muốn biết cái gì gọi là Cấm Ma Lĩnh Vực?"

Tiểu Khai trầm giọng nói: " Người nói."

Vũ Ca tiểu thư phát ra tiếng cười lặc lặc như chuông bạc reo: " Người đi ra đây, đến phòng ta rồi nói."

Tiểu Khai lắc đầu nói: " Người muốn nói thì nói ở đây đi."

Vũ Ca tiểu thư lắc đầu: " Muốn nói phải tới phòng ta nói, nếu không bây giờ ta quay đầu bước đi, ngày mai người đừng mơ tưởng hỏi lại ta."

Tiểu Khai quay đầu nhìn Tiểu Trúc trên giường, trong đầu vòng vo mấy ý niệm, cắn răng nói: " Được, ta đi cùng người."

Phòng của Vũ Ca còn đơn sơ hơn phòng Tiểu Khai rất nhiều, cả giường cũng là mới ráp đỡ, trải một lớp cỏ khô thật dày, bên trên phủ mền dày miến vá, bên cạnh còn có một cái bàn nhỏ.

Nhưng bên này cũng có điểm tốt, cách đó không xa ngọn lửa hùng hùng, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh tí tách của ngọn lửa, làm cho cả căn phòng ấm áp hẳn lên.Địa thế sơn mạch ở đây rất cao , ba người do mất công lực nên cũng có điểm sợ hãi, Tiểu Khai vừa đi vào liền cảm thấy toàn thân ấm áp.

“ Ta ở gian phòng này , còn người ở gian kia thế nào ? “ Vũ ca tiểu thư cười dài hỏi Tiểu Khai , thoáng qua không hề nhìn thấy chút địch ý nào , ngược lại như là tri kỉ.

“Bên này so ra ấm áp hơn.” Tiểu Khai thành thật trả lời , gật đầu nói :
“Mặc dù đơn sơ nhưng lại có cảm giác thoải mái “

Vũ Ca tiểu thư cười nói : “Vậy người có muốn ở bên này ngủ một đêm ?”

Tiểu Khai kinh ngạc nhú mồm nói : “Cô nói lời này là ý gì ?”

Vũ Ca tiểu thư che miệng cười nói : “Chỉ đùa một chút thôi , người khần trương như vậy làm gì , ta bây giờ tay không có lực , chẳng lẽ người sợ ta giết người ? ”

Ngữ khí của Tiểu Khai cũng không tự chủ nói : “Vũ Ca tiểu thư , kỳ thật cô cũng không nên hận ta , ta trước đây có mạo phạm, đơn giản là muốn nguy trang thân phận , tranh thủ tìm cách đạt được mục đích thôi, ta đối với cô Với cô thật sự không có một chút bất kính trong đầu.”

Ánh mắt Vũ Ca tiểu thư nhu mì , liếc hắt , mang theo một loại mỉa mai , làm cho trái tim Tiểu Khai nhảy dựng rồi nói : “Ai biết người có ý niệm gì trong đầu Ban ngày hôm nay người còn còn chiếm tiện nghi của ta mà.”

Vũ Ca tiểu thư đặt tay lên ngực , thấy ánh mắt Tiểu Khai nhìn chăm chú, liền ha ha cười nói : “Nơi này Người có phải gặp qua đã yêu ? ”

Lời này mang đậm hương vị khiêu khích , nhưng là lúc này , giờ phút này , Tiểu Khai cũng không có ý thức được điểm này. Tiểu Khai mặt cũng đã có chút đỏ lên , vốn muốn giải thích ,nhưng lúc đó thấy Vũ Ca tiểu thư nói như vậy , hắt nhất thời thất thần , miệng mở ra , quên luôn lời muốn nói.

“Xem này , người không nói là thừa nhận hả ? ” Vũ Ca tiểu thư cười một tiếng thanh thúy : “Nói thế nào người ta cũng là mỹ nữ nổi danh ma giới , nếu người thực có một tia bất kính trong đầu đều không có , phải chăng là đã ” (Đoạn này mà diễn tả được thì giỏi. ý bảo bị liệt)

Nàng ta tự thân đi lên phía trước , đứng trước mặt Tiểu Khai là một khuôn mặt hoàn mỹ , nhỏ tiếng hỏi : “Uy, Nghiêm Tiểu Khai , người thành thật nói ra , đến tột cùng người đối với ta có chút ý niệm gì không ?”

Hai người đối diện nhau , Tiểu Khai trong lúc này , thực sự đã rất cố gắng , Vũ Ca tiểu thư hít thở nhẹ nhàng lan tỏa ra mặt hân , trái tim Tiểu Khai nhất thời đập loạn lên , phảng phất có một cỗ nhiệt lưu từ dưới bụng đi thẳng lên. -.-

“Ta Ta không có ” Tiểu Khai cố gắng : “Cái gì ý niệm trong đầu đều không đc làm quá”

Tiểu Khai dùng sức lắc lắc đầu như muốn cái ý niệm trong đầu bay ra, cố gắng đổi chủ đề : “Cô còn không cho ta biết đến tột cùng Cấm ma lĩnh vực là cái gì ?”

Vũ Ca tiểu thư cảm nhận từng hơi thở của Tiểu Khai , cười rồi nhẹ nhàng tiến đến bên tai Tiểu Khai nói : “Người gạt người , đại bại hoại , còn không thành thật nói ra , tột cùng người có hay không nghĩ tới ...Người... Người muốn người ta đến trên giường đợi người chắc ?”

Như vậy , ý đồ khiêu khích đã rõ ràng , Tiểu Khai trong lòng thầm nhủ vạn vạn lần không được suy nghĩ miên man , chính những lời này của Vũ Ca vừa vào tai cũng không còn tự chủ đã nghĩ đến cảnh cùng Vũ Ca ở trên giường, tưởng tượng này làm cho dục hỏa tăng lên.

Tiểu Khai dùng sức hít một hơi , lại có chút kinh hãi , quay đầu xem Vũ Ca tiểu thư , giờ khắc này , hân bỗng nhiên có một loại cảm giác rất kỳ quái, phảng phất nữ tử này không phải là Vũ Ca tiểu thư mà là một nữ nhân hoàn toàn khác .

Hắn tập trung ý niệm , muốn thấy rõ trước mắt tột cùng là ai , nhưng ánh mắt vừa nhìn Vũ Ca tiểu thư , nhất thời trong đầu lại âm âm chấn động , chỉ cảm thấy dục vọng vọt thẳng lên , trong phút chốc lên thẳng đầu.

Trên khuôn mặt Vũ Ca tiểu thư kia lại tràn đầy một loại kiều mỹ hấp dẫn chưa từng có, loại vẻ mặt này tựa như cười mà không cười, giống như khiêu khích, lại giống như miệt thị, tràn ngập ý tứ hàm xúc gợi cảm không cách

nào hình dung. Trong đầu Tiểu Khai nhanh chóng xẹt qua hình ảnh sáng khoái lúc mới bắt đầu tu luyện thiên hạ đệ nhất tu chân đại pháp, khi bị tiểu hồ ly cùng Khinh Hồng Ngưng Hương khiêu khích, tình cảnh kia vốn đã là âm dương cực lạc cảnh giới tối cao, chỉ là, so với vẻ mặt của Vũ Ca tiểu thư lần này, lại giống như sơn ca so với phượng hoàng vậy, cách biệt tựa thiên địa.

"Đây... Vẻ mặt này ta đã thấy... Ở trong Diệt Thế Môn ... Ở Diệt Thế Chi Môn bên trong..." Tiểu Khai dùng sức cắn cắn đầu lưỡi, dùng hết một tia khí lực cuối cùng tự nói với mình: "Đây rõ ràng là vị lỏa nữ trong Diệt Thế Chi Môn... Đây là Cửu Thiên Huyền Nữ mị hoặc a..."

Hắn tự hỏi trong lòng, vẻ mị hoặc trên mặt Vũ Ca tiểu thư vốn không có bất luận kẻ nào có thể ngăn cản. Bên trong Diệt Thế Chi Môn, Tiểu Tiểu cũng từng hết sức nghiêm túc tuyên bố: "Ta ban thưởng mị hoặc thuật này, không có bất kì sinh linh nào có thể thoát được", điều này nói lên một điều rất rõ ràng, Cửu Thiên Huyền Nữ mị hoặc vô cùng khó giải, cho dù là Phượng Hoàng thần đích thân tới, cũng không thể ngăn được loại mị hoặc này, huống chi chỉ là một Tiểu Khai bé nhỏ đây.

Vũ ca tiểu thư cười ha ha không ngừng, động tác kia, thần thái kia, đều tựa như một bức tranh tuyệt vời đến khó tin, chỉ sợ mỗi một chi tiết rơi vào trong mắt nam nhân, đều có thể gợi lên dục hỏa nguyên thủy nhất. Chỉ là, ánh mắt của nàng lại mang vẻ trấn định lạnh như băng, còn có một tia tàn nhẫn điên cuồng. Nàng khẽ mở đôi môi đỏ thắm, thanh âm tiêu hồn thực cốt phát ra: "Ngoan, lại đây, đem quần áo của ta cởi ra, ôm lấy ta, không nên gấp gáp, từng bước một, đem thần thánh nguyên dương tinh hoa nhất của người, hiến tặng hoàn toàn cho nữ thần của người a!"

Tiểu Khai thần trí hoàn toàn rơi vào luân hãm, nhập ma, phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, xé cái váy *** của Vũ Ca tiểu thư ra, từng tắc, từng tắc thân thể như tuyết như ngọc tựa băng cơ ngọc phu lộ ra, sau đó giống như ác lang đè xuống...

“Nguyên dương của người, sẽ thuộc về ta, kẻ mà thần chọn lựa, cũng tuyệt đường rồi a.” Ánh mắt Vũ Ca tiểu thư băng hàng đến thấu xương, thì trào phun ra những lời nói ác độc: “Sang Thần đáng chết, tất cả con cờ của người đã bị ta phá giải, tất cả kế hoạch của người đã bị ta phá hư, tinh hoa của kẻ được thần tuyển này, toàn bộ sắp thuộc về ta... Chỉ là, ta không muốn thức tỉnh người... Ta muốn thế giới này sụp đổ, nhanh chóng sụp đổ!”

Những lời này, nếu để Tiểu Khai nghe, chỉ sợ sẽ kinh hãi mà dựng tóc gáy. Đáng tiếc, Tiểu Khai đã hoàn toàn là nô lệ của nhục dục, tựa như không còn biện pháp tỉnh lại.

Mị hoặc của Cửu Thiên Huyền Nữ, ngũ giới vô nhân có thể ngăn cản, quy tắc của Sáng Thế Thần, ai có thể đảo lộn?

Chỉ là, một việc ngoài ý muốn lại xảy ra, như một kế hoạch hoàn mỹ nhất, ở nơi nhỏ nhất lại lộ ra sơ hở vậy.

Nguyên dương Tiểu Khai dâng trào đến cực điểm, chẳng màng đến trời buộc trên người, hít mạnh một hơi, ngay cả dừng lại nửa giây cũng không có, hung hăng đem vũ khí của mình tiến nhập vào cơ thể của Vũ Ca tiểu thư.

Sau đó... Hắn cảm giác được có trở ngại. Vũ Ca tiểu thư thân là xử nữ, hiển nhiên tồn tại trở ngại...

Tiểu Khai cũng chẳng cần tự hỏi gì, cứ theo bản năng mà đâm tới, muốn đột phá tầng trở ngại đáng ghét này.

Vũ Ca tiểu thư tựa không đoàn được trước tình huống vậy, theo bản năng mặt lộ vẻ thống khổ, nhịn không được “nha” một tiếng thét kinh hãi, hít thật mạnh một chút, dùng ngón tay ngọc nhỏ dài kia nắm chặt giường.

Hiển nhiên, sự việc ngoài ý liệu này của Vũ Ca tiểu thư xảy ra chỉ vên vẹn một giây đồng hồ, đau đớn thật lớn từ sinh lý làm cho mị hoặc thuật trên người Tiểu Khai lại xuất hiện một sơ hở thật nhỏ.

Trong đầu Tiểu Khai chấn động mạnh một cái, nhất thời tỉnh táo lại! Ngay khi hẩn tỉnh táo lại, việc trước tiên là: Nắm chặt nắm tay, dùng khớp xương nhô ra của ngón giữa hướng eo Vũ Ca tiểu thư hung hăng đánh tới!

Vũ Ca tiểu thư ngay lập tức ý thức được có chút không đúng, lập tức phát ra một tiếng rên rỉ làm cho huyết mạch người khác sôi sục, sau đó thờ hồn hển nói: “Nhanh lên, Tiểu Khai, đừng có ngừng mà.”

Mị hoặc của Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn là khó giải, ánh mắt Tiểu Khai nhất thời lại mê mang, chuẩn bị tiếp tục “đề thương lên ngựa”. chỉ là, nắm tay kia của hẩn cũng không dừng lại được, đây là ở nguyên lý kinh điển về quán tính của vật lý học đã chỉ rõ rồi, hung hăng đánh lên eo của Vũ Ca tiểu thư.

Vũ Ca tiểu thư toàn thần kịch chấn, phát ra một tiếng rên rỉ bén nhọn mà động tình: “Á!”

Cũng là một tiếng rên rỉ, nhưng lại không giống với vừa rồi, tiếng rên rỉ vừa rồi là đến từ mị hoặc của Cửu Thiên Huyền Nữ, lúc này, lại là phản ứng tự nhiên của bản năng sinh lý. Mấu chốt là, bởi vì tiếng rên rỉ ngoài ý muốn này, mị hoặc của Cửu Thiên Huyền Nữ lại lần nữa gián đoạn.

Lần gián đoạn này, Tiểu Khai lại lần nữa thanh tỉnh, không nói hai lời, lại hung hăng nện một quyền xuống.

Cơ hồ là cùng lúc, Vũ Ca tiểu thư lại phản ứng lần nữa, lại phát ra tiếng kêu tràn ngập dụ dỗ mị hoặc: “Nghiêm Tiểu Khai, người còn chờ cái gì a?”

Đây chính là minh chứng cho việc so sánh giữa “nói chuyện và động thủ, cái nào nhanh hơn”, sự thật chứng minh, động thủ nhanh hơn nói

chuyện, quyền thứ hai của Tiểu Khai đánh đến người của Vũ Ca, lời nói của Vũ Ca mới chỉ được một nửa, không thể không gián đoạn, lại lần nữa phát ra một tiếng rên rỉ khó áp chế.

Tiểu Khai cười ha hả, ánh mắt hồi phục thanh minh, không chút chần chờ, nắm tay không ngừng nã xuống toàn thân Vũ Ca tiểu thân mười quyền.

Vũ Ca tiểu thư cả người run rẩy, chỉ cảm thấy “tình triều” mãnh liệt mênh mông, rốt cuộc khó có thể tập trung tinh lực, phát ra những lời vô nghĩa mơ hồ, trên giường bất tri bất giác thấm ướt một bãi thật to...

Tiểu Khai hít một hơi thật dài, ánh mắt hiện lên vẻ nghiêm túc chưa từng có trước nay. Tuy hãn không rõ vì sao Vũ Ca tiểu thư lại biến thành như vậy, nhưng không còn nghi ngờ gì, ở trước mặt mình là Cửu Thiên Huyền Nữ. Lúc này phải đối mặt với siêu cấp cao thủ của Ma Thần tộc, Tiểu Khai ngẫm lại nguy hiểm vừa rồi, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, trong đầu chậm rãi nhớ lại tất cả thủ pháp trong song tu đại pháp đệ nhất thiên hạ, tay vẫn không ngừng hung hăng đập mạnh trên người Vũ Ca tiểu thư.

Trước kia, thi triển thủ pháp giá sáo thôi tình này, chỉ cần dùng đầu ngón tay là được, bây giờ trên người không có công lực, tự nhiên không dám liều lĩnh như vậy, mỗi một quyền đều tụ tập khí lực toàn thân, ước chừng trên ba trăm quyền liên tiếp bổ xuống, Vũ Ca tiểu thư hiển nhiên bị đánh đến nửa sống nửa chết, chính Tiểu Khai cũng mệt mỏi muốn chết đi sống lại, từng dòng mồ hôi nhễ nhại rơi xuống.

Hãn nhìn xuống hạ thân Vũ Ca tiểu thư, trong lòng chột động, bất chấp tất cả, hạ thể co lại, hung hăng tiến nhập vào bên trong thân thể Vũ Ca tiểu thư...

Đương nhiên không phải hãn nhân cơ hội chiếm tiện nghi, mà là thi triển một chiêu ác động nhất trong song tu đại pháp đệ nhất thiên hạ: Thái Bỗ

Một cái đẩy này, làm cho toàn thân Vũ Ca tiểu thư run rẩy, Tiểu Khai chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ bên ngoài cơ thể xâm nhập vào. Bên trong cấm ma lĩnh vực vốn không thể thi triển công pháp, chỉ là, cỗ nhiệt lưu Tiểu Khai hút vào cũng chỉ là lực lượng bình thường, mà Cửu Thiên Thần Lực đến từ Cửu Thiên Huyền Nữ không thể phóng thích, vẫn tồn tại bên trong cơ thể. Sau một hít này của Tiểu Khai, sắc mặt Vũ Ca tiểu thư nhất thời trắng bệch, cảm giác được đại sự bất hảo.

“Người..... Người muốn làm gì?” Thanh âm Vũ Ca tiểu thư phát ra bây giờ rõ ràng không giống với lúc này, đã hoàn toàn là âm thanh của người, thanh âm này mềm mại, đáng yêu, trong trẻo, dễ nghe đến khó có thể hình dung. Chỉ tiếc là, Tiểu Khai lúc này lại tràn ngập sự lo lắng cùng với cừu hận thấu xương, nghe rất không êm tai. “Nghiêm Tiểu Khai, người dám xúc phạm, người... Đây là cái công pháp cổ quái gì?”

Tiểu Khai cắn chặt răng, một chữ cũng không nói, song tu đại pháp đệ nhất thiên hạ chính là công pháp nghịch thiên, cũng không phải Nguyên Sinh Thái công pháp mà Sáng Thế Chi Sơ có, Cửu Thiên Huyền Nữ không biết cũng là chuyện thường. Tiểu Khai tự nhiên sẽ không ngu ngốc đi giải thích nguyên lý công pháp của mình. Trái lại còn tăng thêm một chút tàn nhẫn cúi đầu mạnh mẽ đâm qua. Vũ Ca tiểu thư bị hấn “đâm” đến run rẩy toàn thân, không thể trở cả mình, dưới thân từng tảng chất lỏng lớn chảy ra. Chỉ là, Tiểu Khai giống như ác ma, đâu còn thương hoa tiếc ngọc, một trận thái bổ này, làm cho Vũ Ca tiểu thư đến lực lượng động một đầu ngón út cũng không có. Mà nhiệt lưu trong cơ thể hấn lưu thông ngày càng nhanh.

Mắt thấy như sắp bị hút khô, Vũ Ca tiểu thư cố gắng dùng một tia khí lực cuối cùng, hữu khí vô lực mắng: “Nghiêm Tiểu Khai, người đừng nghĩ như vậy là xong.... Ta.... Ta sẽ không dễ dàng buông tha cho người.”

Tiểu Khai tàn nhẫn nói: “Ta sẽ đem người thái sạch sẽ, xem người làm sao đi hại người.”

Vũ Ca tiểu thư phát ra một tiếng cười yếu đuối vô lực: “Người cho là... Thân là ma thần, Cửu Thiên Huyền Nữ ta dễ dàng bị người xử lý như vậy sao? Hóa thân của ta có hàng vạn hàng nghìn, trải khắp tam giới, thề ngăn cản Sáng Thần thức tỉnh, người tiêu diệt.... Bất quá chỉ là một phân thân trong hàng vạn hàng nghìn của ta thôi. Người.... Người chờ đó, ta sẽ trở lại.”

Tiểu Khai trong vui vẻ thầm giật mình, trên mặt không biểu lộ thanh sắc, phản bác nói: “Nếu từng cái hóa thân của người chỉ có một chút thực lực ấy, thì có gì phải e ngại đây?”

Những lời này phỏng chừng nói trúng tâm bệnh của Cửu Thiên Huyền Nữ, nàng trợn tròn con ngươi, giống như tức giận muốn mắng một tiếng. Chỉ là Tiểu Khai hăn không cho nàng cơ hội đó, phát động một lần hấp thu cuối cùng, rốt cục đem một tia Cửu Thiên Thần Lực cuối cùng trong người nàng hút lấy sạch sẽ.

Vũ Ca tiểu thư đảo cặp mắt trắng dã, nằm xuống, sau đó không còn nhúc nhích nữa.

Ở trên người nàng, Tiểu Khai thở ra một hơi dài, cũng mệt mỏi đến rồi tinh rồi mù. Hăn vì đạt đến thái độ thuần túy, vẫn cố gắng áp chế tinh quan, kỳ thật phi thường vất vả, chỉ cảm thấy trong cơ thể sớm có một cỗ chất lỏng đang dâng lên muốn phóng ra, chỉ vì xử lý Cửu Thiên Huyền Nữ nên vẫn phải cố chịu đựng, lúc này đã đến cực hạn. Hiện tại rốt cục đã làm cho Cửu Thiên Huyền Nữ tiêu tán, hăn nhanh chóng khởi động thân mình, xoay người đứng lên.

Nhưng Vũ Ca tiểu thư trên giường lại khẽ run lên, một lần nữa mở ra ánh mắt trong trẻo, hăn đã khôi phục thần trí, nàng liếc mắt một cái, nhìn thấy Tiểu Khai, nhất thời bật thốt lên: “Nghiêm Tiểu Khai, người định làm gì?”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 10: Cực Bắc Quân Chủ(Toàn)

Nàng ta chợt cảm thụ, chỉ cảm thấy toàn thân thoát lực, trong xẹt qua một ý niệm vô cùng đáng sợ trong đầu, thoáng ngẩng đầu lên nhìn bên cạnh, trên giường chảy đầy chất lỏng, còn kèm theo chút màu hồng, ở bên trên nàng ta, Tiểu Khai toàn thân trần truồng, trên người còn ướt đầm mồ hôi, làm sao còn không biết đã xảy ra chuyện gì, Vũ Ca tiểu thư phát ra một tiếng thét chói tai như gặp quỷ mị: " Nghiêm Tiểu Khai!"

Một tiếng này quả thực bén nhọn cao vút như mây, nếu nói về lực sát thương cũng tương đương âm thanh siêu thanh, lỗ tai Tiểu Khai như muốn phát run, làm sao còn đủ lực khắc chế, liền cảm thấy phía dưới chợt nhẹ đi, nhất thời...bắn.

Vũ Ca tiểu thư lời vừa hét xong, liền cảm thấy phía dưới bị một cỗ nhiệt lưu dừng tiến đến, vừa rồi Tiểu Khai vì xử lý Cửu Thiên Huyền Nữ, cho nên áp sát người Vũ Ca tiểu thư vô cùng mật thiết, một lần ép mạnh này, làm cho Vũ Ca tiểu thư không còn nhịn được nữa, phát ra một tiếng rên rỉ thật dài.

Rồi sau đó, Tiểu Khai cúi đầu nhìn mỹ nhân bên dưới, bốn mắt nhìn nhau, hai người mặt mũi trắng bệch.

Nước mắt Vũ Ca tiểu thư đã chảy xuống, vẻ mặt lúc này không còn vẻ lãnh nhược băng sương thù hận khắc cốt nữa, vẻ mặt nàng ta như muốn

khóc lớn một hồi, còn mang theo một chút ý tứ nằm mơ cũng không thể tin:
" Nghiêm Tiểu Khai, người cư nhiên...người cư nhiên thật sự..."

" Ta..ta không..có.." Mồ hôi lạnh của Tiểu Khai toát ra: " Lúc ban ngày ta đã nói hiệp trước giết sau cũng không phải là nói giỡn..."

Vũ Ca tiểu thư dùng hết một tia khí lực cuối cùng liều mạng đẩy Tiểu Khai ra, thuận tay chụp khúc củi bên cạnh, hướng Tiểu Khai đánh tới: " Ác tặc, đánh chết người!"

Tiểu Khai nhanh chóng thoát ra, vội la lên: " Người nghe ta giải thích, ta..."

" Người cút! Cút a!" Vũ Ca tiểu thư nước mắt phảng phất như viên trân châu rơi xuống, kêu to lên: " Ta không muốn nhìn thấy người!" Nàng tiện tay chụp cây củi, ném đi ra, Tiểu Khai luống cuống tay chân chụp lấy quần áo bên cạnh, vừa mặc lên người, vừa nhảy trái nhảy phải cố gắng tránh né, cũng bị trúng vài cây, cũng cảm thấy hơi đau đớn.

Hắn lui ra cửa, bỗng nhiên trong đầu xẹt qua một ý niệm đáng sợ: " Động tĩnh lớn như vậy, Tiểu Trúc sẽ không..." Nghĩ tới đây, nhanh chóng chạy ra ngoài nhìn lại, vừa nhìn thấy, nhất thời trong tim rét lạnh.

Bên ngoài tối đen một mảnh, nhưng chút lửa trong phòng, còn miễn cưỡng nhìn thấy được cách đó không xa đứng một người, chính là Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc an tĩnh im lặng đứng bên ngoài, ăn mặc chỉnh tề, xem ra đã sớm đứng đó rất lâu, ánh mắt không nháy nhìn hắn, vẻ mặt cũng không thể xem rõ, cũng không biết rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì.

" Tiểu Trúc, ta...ta..." Tiểu Khai cảm thấy có trăm lời cũng không thể giải thích, đây đúng là bị bắt gian tại trận, ở bên trong tiếng khóc bi thiết của Vũ Ca tiểu thư truyền tới, còn kèm theo tiếng nứt nẻ, quả nhiên nghe

đến thê thảm ruột đau từng khúc, mà bản thân hần, lại chính là kẻ hành hung cùng hung cực ác.

" Người muốn nói cái gì?" Thanh âm của Tiểu Trúc nhưng thật ra lại vô cùng bình tĩnh, nhưng vì quá bình tĩnh, Tiểu Khai càng cảm thấy sợ hãi, đời này hần còn chưa từng cảm thấy sợ hãi đến như vậy, ấp úng giải thích: " Vừa rồi là cô ta bảo ta đi ra, kỳ thật cô ta...cô ta không phải Vũ Ca tiểu thư..."

Tiểu Trúc ngạc nhiên nói: " Cô ta không phải Vũ Ca tiểu thư, còn có thể là ai?"

" Cô ta..cô ta là Cửu Thiên Huyền Nữ, nga không, cô ta là một hóa thân của Cửu Thiên Huyền Nữ." Tiểu Khai lau mồ hôi trên đầu, chỉ cảm thấy vô cùng rối loạn: " Ta là nói, cô ta vốn là Vũ Ca tiểu thư, nhưng...nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ đã nhập vào người cô ta, cho nên..cho nên ta vừa rồi..."

Tiểu Trúc " nga" một tiếng: " Vậy bây giờ người trong đó là ai?"

Tiểu Khai thành thật nói: " Vũ Ca tiểu thư."

Tiểu Trúc gật đầu, nói: " Vũ Ca tiểu thư khóc nhiều như vậy, sao người còn không mau đi an ủi nàng ta?"

" Ta..ta không phải..." Tiểu Khai cẩn thận nhìn vẻ mặt Tiểu Trúc: " Tiểu Trúc, nàng tức giận sao?"

Tiểu Trúc lắc đầu, đột nhiên nói: " Người mặc quần áo vào trước, cẩn thận bị lạnh."

Tiểu Khai lúc này mới chú ý tới, quần áo mình còn chưa mặc xong, gió thổi qua, trên người cảm thấy lạnh lẽo, bộ cát phục vừa rồi còn thật sạch sẽ, bây giờ đã dính đầy chất lỏng, phát ra hương vị gay mũi khó chịu.

Tiểu Trúc lẳng lẳng nhìn hăn mặc quần áo, sau một lúc lâu, gật đầu nói: " Ta về phòng trước." Cũng không đợi Tiểu Khai nói chuyện, trực tiếp xoay người đi.

Tiểu Khai há mồm, không nói được một lời, nhin không được quay đầu nhìn vào phòng Vũ Ca tiểu thư, ai ngờ " ba" một tiếng, cánh cửa hung hăng đóng lại, nhất thời chút ánh lửa cũng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại khoảng không tối đen bên ngoài.

Tiểu Khai ngơ ngác đứng yên, rốt cuộc cố lấy dũng khí đi về phòng mình, muốn gõ cửa, lại không dám, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cắn chặt răng giơ tay lên, đang muốn gõ cửa, chỉ nghe " chi nha" một tiếng, cửa tự động mở, Tiểu Trúc đứng bên trong, nhìn hăn gật đầu cười: " Vào đi."

Nhìn thấy nụ cười của Tiểu Trúc, Tiểu Khai nhất thời nhẹ nhàng thở ra, ấp úng nói: " Tiểu Trúc, ta..ta sẽ giải thích từ từ cho nàng hiểu."

Tiểu Trúc thản nhiên cười, nghiêng người nhường hăn đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, xoay người dựa vào cửa, lắc đầu nói: " Người không cần giải thích."

Tiểu Khai trong lòng nháy mạnh, run giọng nói: " Nàng không tin ta sao?"

Tiểu Trúc đột nhiên giơ lên một vật, nói: " Người xem đây là cái gì?"

Tiểu Khai định thần nhìn lại, trong tay Tiểu Trúc chỉ là một đôi giày bình thường, trong lòng hăn buồn bực, nhin không được nhìn hồi lâu, càng nhìn càng thấy quen mắt, nói: " Đây...như thế nào có điểm giống Cửu Thiên Huyền Nữ hài a?"

Tiểu Trúc hì hì cười, nói: " Người nhìn trên chân ta."

Tiểu Khai cúi đầu vừa nhìn, đôi chân trần của Tiểu Trúc trắng như ngọc, đang hiện rõ ra trước mắt, đôi hồng tú hài, đã không còn nữa.

Tiểu Khai vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, ha ha nói: " Chẳng lẽ đôi giày trong tay nàng...là Cửu Thiên Huyền Nữ Hài? Nhưng đôi giày này, không phải không cởi ra được sao?"

" Ta cũng không biết nguyên nhân, ta đang ngủ, bỗng nhiên cảm thấy trên chân chột nhẹ đi, thuận tay cởi giày ra." Vẻ mặt Tiểu Trúc mang theo điểm mê hoặc, càng nhiều là vui mừng: " Đôi giày này vừa cởi ra, đã từ màu đỏ biến thành màu đen, sau đó ta chột nghe bên ngoài có tiếng vang, vì vậy muốn đi ra ngoài nhìn xem, kết quả nhìn thấy người đang..."

Nàng liếc mắt nhìn Tiểu Khai, câu kế tiếp không còn nói nữa.

Tiểu Khai nhất thời vội vàng: " Kỳ thật ta...ta thật sự..."

" Người không cần giải thích." Tiểu Trúc ôn nhu vươn tay, che miệng Tiểu Khai: " Kỳ thật ta vừa nghĩ sẽ nói cho người một việc."

Tiểu Khai rung động, thấp giọng nói: " Cái gì?"

Con mắt của Tiểu Trúc lấp lánh, phảng phất như lóe ra bọt nước, nhẹ nhàng nói: " Ta nhớ ra rồi, ta đều nhớ được tất cả."

Ánh mắt Tiểu Khai trừng lớn như chuông đồng, nhìn nàng đắm đắm, nói: " Nàng thật sự nhớ hết?"

" Thật sự, ta đều nhớ hết." Tiểu Trúc chậm rãi nghiêng đầu tới tựa vào ngực Tiểu Khai, trong thanh âm mang theo sự cảm khái nói không nên lời: " Ta nghĩ tới rất nhiều người, rất nhiều sự tình, Cổ Chánh Kinh, Tiêu Vận tử, Tùng Phong đạo trưởng, còn có sư phó của ta, còn có Thiên Yêu, ta nhớ người giúp đuổi đi ba yêu quái ở nhà ta, ta nhớ rõ người một mình xông vào

Hăm Không Đảo, ta còn nhớ rõ người nguy trang thành ma tộc trà trộn vào Bá Cách gia tộc, tất cả và hết thảy, ta...ta đều nhớ hết."

Tiểu Trúc hít vào một hơi thật sâu, cả tiếng hít thở cũng mang theo chút ít run rẩy: " Cho nên, Tiểu Khai ca ca, người thật sự không cần giải thích, bởi vì...bởi vì ta biết, vô luận người làm chuyện gì, đều là vì ta a..."

Toàn thân Tiểu Khai run nhè nhẹ, chỉ cảm thấy ngàn lời vạn ngữ đều tràn ngập trong ngực, nhưng lại không nói nổi một chữ, cả đời hẳn rất ít rơi lệ, nhưng giờ phút này, nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Nến đỏ cháy hơn phân nửa, đêm đã khuya trầm, một đêm này, trong màn uyên ương, đang có một đôi uyên ương triền miên, việc này không quan hệ tới ***, nhưng lại âm đậm mất hồn, lại càng là khôn cùng ****.

Sáng sớm hôm sau hai người mới đứng lên, mới phát hiện hai vị lão nhân gia đã thức dậy sớm hơn, Tiểu Khai trong lòng vẫn nhớ tới Vũ Ca tiểu thư phòng bên kia, nhìn lén lão nhân, lão nhân mang theo thâm ý nhìn hẳn liếc mắt cười nói: " Vị tiểu thư kia, hôm nay trời còn chưa sáng đã một mình rời đi, công tử có phải có mâu thuẫn gì với nàng ta?"

Tiểu Khai kinh ngạc nói: " Đi rồi? Đi đâu?"

Lão nhân nói: " Tiểu lão đã hỏi nàng ta, nàng ta lại nói lời thật kì quái, đại khái là muốn về nhà dưỡng thương, còn dặn dò tiểu lão chuyển lời cho công tử, nói rằng nàng ta từng phát ra lời thề với công tử vẫn luôn sẽ hữu hiệu."

Lão nhân cũng có chút lòng hiếu kì, quay đầu nhìn thấy lão bà vắng mặt, lại áp thấp giọng nói: " Công tử, chẳng lẽ người cùng vị tiểu thư kia thề non hẹn biển? Ta xem lúc nàng ta bỏ đi, bộ dáng thương tâm, có lẽ là do ngày hôm qua công tử ở cùng phòng với vị tiểu thư này nên nàng ta thương tâm như vậy đó."

Tiểu Khai lặng lẽ thở dài, lắc đầu, trong lòng biết Vũ Ca đã quay trở về đường cũ. Hắn tự nhiên sẽ không giải thích với lão nhân chuyện gì về việc thề non hẹn biển, chỉ đổi lời nói: " Lão nhân gia, bây giờ chúng ta phải đi, chẳng biết đường phía trước nên đi như thế nào?"

Lão nhân cười nói: " Cấm Ma Lĩnh Vực cũng không lớn, người dọc theo sơn mạch đi thẳng phía trước, đại khái đi qua bốn ngọn núi, sẽ tới biên giới, tiểu lão từng nghe người ta nói qua, một khi qua biên giới, sẽ không quay về được, cho nên tiểu lão không dám đi tới đó, công tử nếu muốn đi, nên cẩn thận một chút mới tốt."

Tiểu Khai gật đầu nói: " Đã như vậy, thì chúng tôi xin cáo biệt."

Lão nhân vội giữ chặt cánh tay Tiểu Khai: " Công tử khoan vội đã."

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: " Còn có chuyện gì sao?"

Lão nhân cười nói: " Ta xem vị tiểu thư này hôm qua có mang giày, nhưng hôm nay lại để chân trần rời đi, đạo sơn mạch này không bằng phẳng, có là chân trần sẽ rất khó đi được, tiểu lão cấp cho nàng một đôi giày để đi thôi."

Tiểu Khai lúc này mới chú ý tới, Tiểu Trúc quả nhiên để chân trần, đôi Cửu Thiên Huyền Nữ Hài đã bị mất đi hiệu lực, từ đêm qua đã bị hắt ném ra ngoài cửa sổ.

Lão nhân vừa đi, lại cầm tới không ít, trước tiên hắn đưa một đôi giày cỏ cho Tiểu Trúc, cười nói: " Nhà cỏ nghèo khổ, không có hài tốt cho công tử tiểu thư mang, chỉ có đôi giày cỏ tự tay lão đan, mang đỡ một chút a."

Sau đó, hắn lại đưa cho Tiểu Khai một cây quả trượng, thoạt nhìn màu sắc ảm đạm, không biết là do cây gỗ gì chế thành: " Trên đường đi, công tử dùng cái này, đi cũng dễ dàng hơn một chút."

Lão bà đi theo phía sau lão nhân, trong tay cầm một cái túi nho nhỏ, thuận tay nhét vào trong tay Tiểu Khai: " Lão nhân biết sáng sớm các vị rời đi, đã chưng mấy cái bánh bao cho các người ăn trên đường, lấy đi đi."

Mấy thứ này mặc dù không là gì, nhưng Tiểu Khai rất là cảm động, cầm lấy túi mở ra, bên trong có hơn mười cái bánh bao nóng hổi bốc khói, trong lòng hẳn biết hai vợ chồng lão nhân nghèo khổ, mấy cái bánh bao này có lẽ là thức ăn trong nhiều ngày, lại không có ý tứ lấy đi toàn bộ, chỉ lấy hai cái cười nói: " Lão nhân gia, chúng ta đi đường nhanh một chút, phỏng chừng khoảng nửa ngày là đi ra khỏi, có hai cái bánh bao là đủ rồi."

Lão nhân không chịu nhận lại, hai người chối từ hồi lâu, lão nhân mới không tình nguyện thu lại cái túi, lại lấy một túi khác bỏ hai cái bánh bao vào, lắc đầu thở dài: " Hai đứa nhỏ thật là cố chấp."

Hắn nói xong, lại đưa tới một bình nước, nghiêm mặt nói: " Đã cầm hai cái bánh bao, nước này, cũng phải mang đi đi."

Tiểu Khai a a cười, nghĩ chỉ là nước cũng không gọi là quý trọng gì, thản nhiên tiếp nhận, lập tức liền cáo biệt, Tiểu Khai kéo Tiểu Trúc đi nhanh, đảo mắt đã bỏ lại gian nhà cỏ phía sau, cả cái bóng cũng nhìn không thấy nữa.

Diện tích của Cấm Ma Lĩnh Vực quả nhiên không lớn, hai người tinh thần đầy đủ, đi thật nhanh, hơn nữa đôi giày cỏ cũng rất tốt, mềm mại mát mẻ thoải mái, tốc độ của Tiểu Trúc còn nhanh hơn Tiểu Khai vài phần, đại khái đi được thời gian nửa ngày, đi qua bốn ngọn núi, dọc theo đường đi cũng nhìn thấy một ít người ở, ở hai bên sơn mạch, từ xa nhìn lại, dưới chân núi phẳng phất còn có một ít chợ búa, Tiểu Khai đối với nơi này thật sự không có hứng thú, đi thật nhanh, cũng không nhìn kỹ, không lâu đã đi tới biên giới của Cấm Ma Lĩnh Vực.

Biên giới, cái gì cũng không có, chỉ là một khối đất trống, bên đất trống còn có một tấm bia gỗ, thoạt nhìn thật đơn sơ, trên bia còn ghi hai chữ mà Tiểu Khai cũng không biết, hình như lại là ngôn ngữ thượng cổ, Tiểu Khai đưa tay sờ, đã đụng đến một bức tường bằng khí như ngày hôm qua, xem ra Cấm Ma Lĩnh Vực, thuần túy là bị khí tường bao vây như là một kết giới, Tiểu Khai nghĩ nghĩ, nghĩ thấy mang theo hai cái bánh bao ra ngoài cũng có điểm cổ quái, lại không muốn lãng phí ý tốt của hai lão nhân gia, nhân tiện nói: " Tiểu Trúc, chúng ta ăn uống xong lại đi."

Tiểu Trúc gật đầu, lập tức ngồi lại ăn uống, ăn đến cuối cùng, Tiểu Trúc còn lại nửa cái bánh bao ăn không hết, còn bình nước đã uống đến nhìn thấy đáy, khó khăn lắm còn lại một ngụm, Tiểu Khai muốn uống hết, nhưng Tiểu Trúc nói: " Lưu lại như là một kỉ niệm đi."

Đã như vậy, hai người thu thập xong, liền bước ra khỏi Cấm Ma Lĩnh Vực.

Bốn bàn chân vừa rời khỏi Cấm Ma Lĩnh Vực, hào quang sau lưng chợt lóe, Tiểu Khai quay đầu lại, nhìn thấy phía sau hoàn toàn biến mất, làm gì còn có sơn mạch, rõ ràng là một mảnh bình nguyên vô cùng rộng lớn, mà hai người mình, đang đứng trên đại bình nguyên. Cấm Ma Lĩnh Vực khổng lồ kia, đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tiểu Khai yên lặng quan sát bên trong cơ thể, nguyên lực màu vàng quả nhiên khôi phục lại, hần nhanh chóng vận khởi thần niệm lật trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư, tuần tra lai lịch của Cấm Ma Lĩnh Vực, vừa tra, mới biết lai lịch thật sự của Cấm Ma Lĩnh Vực như thế nào.

Truyền thuyết ma giới có sáu đại lãnh địa, đông phong ấn tây vong xuyên, nam thành chủ bắc yêu vương, lại thêm một trung ma tôn, đây là năm đại lãnh địa mọi người đều biết, bọn họ chia ma giới thành năm khối, nhưng trong năm khối này, còn có một mảnh lãnh địa rất ít ma tộc biết tới, đó là Cấm Ma Lĩnh Vực.

Ma giới đồn đãi, Cấm Ma Lĩnh Vực cũng không thuộc về ma giới, mà là một khối dị độ không gian, nó du đãng chung quanh ma giới, vị trí cũng không cố định, nếu có cơ duyên xảo hợp gặp được cửa vào Cấm Ma Lĩnh Vực, có thể tiến vào, mà một khi người đi ra, còn muốn đi vào, thì sẽ không còn tìm thấy cửa.

Lại nói, đây là giống như đào nguyên mà Đào Uyên Minh viết lại, nhưng thật ra có chỗ rất tương tự.

Tiểu Khai đã gặp, nhưng còn chưa nghĩ đến, nghĩ thâm đây đơn giản chỉ là một địa phương rất khó đi vào mà thôi, đi một chuyến, cũng thấy không có chỗ nào kì dị, còn phong cấm cả lực lượng, chỉ trải qua cuộc sống như người thường, còn không bằng phản hồi nhân gian giới, ít nhất tại hồng trần thế giới, còn vui vẻ hơn tại Cấm Ma Lĩnh Vực.

Hắn nhìn tiếp xuống, đã nhìn ra nguyên nhân.

Địa phương Cấm Ma Lĩnh Vực này, danh như ý nghĩa, đó là đem tất cả công pháp phong cấm, nhưng kì thật, nó phong cấm không chỉ là công pháp, còn có bảo bối. Tất cả bảo bối, đến nơi này, kể cả Định Thiên Côn trong tay Tiểu Khai và Bàn Cổ Phủ trong tay Vũ Ca, vào Cấm Ma Lĩnh Vực thì đều thi triển không ra. Vậy nói ngược lại, ở chỗ này nếu người nhìn thấy vật gì đó cho là tầm thường, nhưng nếu người có khả năng đem nó ra ngoài, có lẽ sẽ trở thành bảo bối.

Nói trắng ra, ở chỗ đó vật gì cũng không tốt lắm, nhưng người đem nó ra ngoài, nó đã trở thành vô giá.

Tiểu Khai chấn kinh, đương trường nhảy dựng, vội vàng nói với Tiểu Trúc: " Nhanh, nhanh, đem bánh bao còn dư và bình nước lấy ra."

Tiểu Trúc nhanh chóng móc hai thứ ra, Tiểu Khai luống cuống tay chân mở túi, vừa nhìn thấy, nhất thời ánh mắt trợn lên.

Miếng bánh bao còn lại, quả nhiên không phải là bánh bao, mà là một tảng đá sắt thái diêm lệ, Tiểu Khai đưa tay sờ sờ, mặt ngoài tảng đá bóng loáng, lại dùng sức sờ, vẫn bất động, Tiểu Khai nhìn kỹ, trên tảng đá hiện ra năm màu, dị thường phân bố tại mặt ngoài, nhìn qua thật xinh đẹp, duy nhất có điểm bất nhả chính là, tảng đá hiện ra hình dáng, chính là dấu răng Tiểu Trúc mới cắn khi này.

Tiểu Trúc " nha" một tiếng kinh hô, nhanh chóng mở bình nước, đưa lên chóp mũi ngửi, nhất thời bật thốt: " Thơm quá a."

Không thể như vậy chứ, vài giọt chất lỏng trong bình nước mùi hương thơm ngát, mặc dù còn không biết lai lịch, nhưng không hề nghi vấn đó là thứ tốt a...

Tiểu Khai lập tức đem tình huống trong Cấm Ma Linh Vực nói với Tiểu Trúc, hai người nhìn nhau, đều vô cùng hối hận, ngẫm lại mình có thể cầm lấy cả túi bánh bao đầy đi ra, lại chỉ cầm hai cái, lấy hai cái còn thôi, đi tới cửa lại còn ngây ngốc dừng lại ăn uống, ăn còn lại có một chút, quả nhiên là điển hình nhập núi bảo bối mà tay không quay về, lần này quả thật là thiệt thòi lớn quá.

Tiểu Khai thu thập tâm tình, lại nhìn quả trứng trong tay, cây quả trứng này cũng không có gì dị biến, vẫn là một đoạn gỗ màu đen âm u, Tiểu Khai thử vận chuyển Di Lạc Thần Quyết, thử xem quả trứng có lực lượng hay không, một lần thử này, trong quả trứng quả nhiên tồn tại một cỗ lực lượng, cảm giác tương đương khổng lồ, Tiểu Khai không dám làm loạn, cẩn thận hút ra một tia đưa vào trong Di Lạc Chi Tâm, nhìn kỹ, vừa thấy thì lấp bắp kinh hãi, nguyên lai cỗ lực lượng này vô cùng quen thuộc, chính là long chi lực không hề giả dối.

Tiểu Trúc cười giài, nói: " Thử xem."

Tiểu Khai theo lời xem xét, trong giày này, cũng bao hàm long chi lực thuần túy.

Đồ vật trong Cấm Ma Lĩnh Vực, quả nhiên là vô cùng cổ quái.

Tiểu Khai tra xét trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư, muốn tìm ra đáp án, trước tiên tra tảng đá năm màu, đáp án viết: " Tài liệu thần cấp, cấp bậc không đủ không thể tuần tra.", lại tra chất lỏng kia, cũng là " không thể tuần tra."

Mặc dù không thể tra xét, nhưng Tiểu Khai càng vui vẻ, biết đây là vật tốt có thể gặp mà không thể cầu, hẳn đây cõ lòng tin tưởng tiếp tục tra xuống, bỗng nhiên hai cái tên đi vào trong óc, nhất thời vui đến nhảy dựng lên, quát to một tiếng: " Ta khát!"

Tiểu Trúc bị hấn làm hoảng sợ, sắc giọng: " Đừng có la lối cổ quái như vậy."

Tiểu Khai ngẩng đầu lên cười ha ha: " Tiểu Trúc, nàng không rõ, đây là đúng đi mòn giày sắt tìm không thấy, có được không tốn chút công phu, ta dùng bao nhiêu công phu đi trộm Bàn Cổ Phủ, đơn giản là vì muốn trao đổi Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc với Vong Xuyên Quân, nàng có biết hai thứ này là thế nào không?"

Tiểu Trúc nháy mắt: " Không xảo hợp như vậy chứ?"

" Ba." Tiểu Khai dùng sức vỗ tay: " Đúng là xảo diệu như vậy! Cây quái trượng này chính là Sa La Mộc, mà đôi giày cỏ này, chính là Hoàn Hồn Thảo a!"

Vẻ vui mừng trên mặt Tiểu Trúc còn chưa nổi lên, chợt nghe xa xa trên bầu trời có một tiếng quát lớn: " Cái gì Hoàn Hồn Thảo, cái gì Sa La Mộc? Toàn bộ giao ra đây cho ta!"

Hai người nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đóa mây đen bay tới, trên mây đang đứng một ma tộc đầu báo, miệng sư tử, cao chừng bảy, tám thước, đang dùng một đôi hung quang bắn ra bốn phía hướng hai người trùng tới.

Tiểu Khai kéo Tiểu Trúc ra phía sau, hào quang màu vàng trên người nhất thời phun ra, lớn tiếng nói: " Người là người nào?"

" Ha ha ha ha, người hỏi thật sự là buồn cười." Ma tộc kia nhất thời cười ha ha: " Người dám tự tiện đi vào ma giới cực bắc, càng ở chỗ này dám lớn tiếng kêu trong người mang trọng bảo, chẳng lẽ người không biết, nơi này là Cực Bắc Yêu Vương Thiên Huyền Quân Chủ lãnh địa tư nhân hay sao?"

Tiểu Khai vừa nghĩ, nhất thời hít một hơi rét lạnh.

Đông phong ẩn tây vong xuyên, nam thành chủ bắc yêu vương, vị Thiên Huyền Quân Chủ này, chẳng lẽ đúng là một trong năm đại cao thủ, Bắc Yêu Vương?

Ma tộc kia nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của hắn, nhất thời hét lớn một tiếng: " Đã biết sợ hãi, còn không mau đem bảo bối trong tay dâng ra!"

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 1: Quái Lực Màu Đen

Nếu trước đây không lâu, có lẽ Tiểu Khai còn hư tâm một chút, nhưng trong khoảng thời gian này hẳn chẳng những đánh qua với Tê Bì, giải phẫu qua Bàn Cổ Phủ, gặp qua Phượng Hoàng Thần, thậm chí còn hấp chết phân thân của Cửu Thiên Huyền Nữ trên giường, muốn nói lòng kính sợ đối với cao thủ, cả nửa điểm đã không còn nữa, Tiểu Khai liếc mắt nhìn ma tộc kia, vươn ngón giữa đưa lên bầu trời.

" Là ý tứ gì?" Ma tộc kia là một người thành thật, cau mày suy nghĩ một hồi mới nói: " Chẳng lẽ ngươi dùng ám ngữ gì?"

Tiểu Trúc cảm thấy thú vị, nhin không được " vèo" bật cười ra tiếng.

Ma tộc kia nhất thời giận dữ, mở miệng mắng: " Tiện nhân, ngươi dám cười..."

" Ba" một cái tát thanh thúy vang lên giữa không trung, làm đứt ngang câu nói của hắn, ma tộc hoảng sợ ngẩng đầu, chợt nhìn thấy tên thiếu niên mới vừa rồi còn đứng phía dưới đang phiêu phù tại trước mặt mình, bàn tay vừa tát ra còn đang giương lên, chưa kịp thu hồi.

Không hề nghi vấn, người vừa đánh chính là Nghiêm Tiểu Khai.

Bình thường người có thân hình cao lớn thì tính tình có điều táo bạo, vị ma tộc này thân cao chừng bảy, tám thước, quả nhiên cũng là người nhiệt

huyết, không nói hai lời chỉ lau mặt một cái, há to miệng muốn bão nổi: " Người *** cư nhiên..."

" Ba!" Lại một cái tát lên một bên mặt hăn, lại làm cho những lời này nuốt trở về.

Gương mặt của ma tộc trong phút chốc đỏ bừng, hăn " oa nha nha" quát to một tiếng, toàn thân tản ra một cỗ sát khí làm cho người ta sợ hãi, vung vũ khí trong tay lên, hướng Tiểu Khai quét ngang!

Bình khí này của hăn, nhưng thật ra phi thường phối xứng với thân thể của hăn, chính là một cây lang nha bổng dài hơn ba thước, trên thân bổng mang theo mấy trăm cái móc câu, một bổng này đi ra, nhất thời tiếng gió hô hô, phảng phất quỷ khốc thần gào.

Tiểu Trúc ở bên dưới mở ra cái miệng nhỏ nhắn, hiển nhiên có chút giật mình.

Tiểu Khai nửa điểm khẩn trương cũng không có, cười hắc hắc, từ lỗ tai móc ra Định Thiên Côn, tiện tay lay động, hóa thành một cây côn dài hơn nửa thước, đối hướng lang nha bổng đánh tới.

" Phốc" một tiếng rất nhẹ vang ra, ma tộc này lắp bắp kinh hãi, cúi đầu nhìn thấy, nhất thời trợn tròn mắt.

Nguyên lai cây côn thoát nhìn giống như là cây tăm, thế nhưng lại đánh văng ngược lang nha bổng. Dưới sự tức giận, tiểu tử đối diện còn đang mang theo vẻ cười gian tặc, thế nhưng còn đang cầm cây côn đánh tới xao lui trên lang nha bổng rồi mới bỏ lại vào trong lỗ tai.

" Người...người thế nhưng..." Ma tộc xem ra không chỉ là kinh ngạc bình thường, quả thực là có điểm muốn khóc: " Người dám phá hư nó, người có biết hay không, nó...nó..."

Tiểu Khai thu hồi Định Thiên Côn, nhìn ma tộc vẫy vẫy tay: " Lại đây."

Ma tộc lảng lảng nhìn hẩn hồi lâu, hốt nhiên nhảy ngược ra sau hơn mười thước, dùng sức lắc đầu.

" Đến nha." Tiểu Khai lại ngoắc: " Chơi chút ma, chỉ là một cây gậy mà thôi."

Ma tộc kia cả một bụng lửa giận đều đã bay mất, ngơ ngác nhìn Định Thiên Côn trong tay hẩn, bộ dáng kinh hãi, ha ha nói: " Thần khí?"

Hai chữ này vừa vào tai, Tiểu Khai lại có điểm giật mình, Định Thiên Côn tuy là siêu cấp thần khí, nhưng lực lượng lại không thể sử dụng ra được, Tiểu Khai đem ra đánh nhau bất quá chỉ trông vào độ cứng của nó mà thôi, không nghĩ tới ma tộc bình thường này lại có khả năng khám phá ra lai lịch của nó, điều này đúng là có điểm cổ quái.

Cho nên, Tiểu Khai nhú mày: " Sao ngươi biết?"

Ma tộc kia vẻ mặt càng khẩn trương, ngẩng đầu nhìn xem Tiểu Khai, cúi đầu nhìn lang nha bổng trong tay, lại đột nhiên xoay người, trong phút chốc đã biến mất ngoài trăm thước, cứ như vậy chạy trốn.

Đáng tiếc, giờ phút này Tiểu Khai đã bị dẫn động lòng hiếu kì, cũng không để cho hẩn chạy trốn dễ dàng như vậy.

Từ Di Lạc Chi Tâm tiến hóa thành cảnh giới nguyên lực màu vàng, thực lực của Tiểu Khai đã đủ chống lại với Vũ Ca tiểu thư, tính ra đã là ma giới cao thủ tối cao, vị ma tộc to cao này tuy tốc độ cực nhanh, nhưng vẫn không nhanh bằng Tiểu Khai, trong mắt Tiểu Trúc chỉ nhìn thấy hoàng quang chợt lóe, đã biến mất tại địa phương rất xa, sau đó, hoàng quang lại lóe thêm vài lần, lại nhìn thấy Tiểu Khai nắm áo ma tộc kia, lôi hẩn trở về.

" Thành thật khai ra đi." Tiểu Khai dẫn theo vị ma tộc này cũng giống như con kiến đang kéo con gián, đẩy té trên mặt đất tung bụi mù: " Người làm sao biết đây là thần khí?"

Ma tộc kịch liệt thở hào hển, nhìn ra được vô cùng khẩn trương, ấp úng nói: " Ta...ta nói loạn thôi."

" Thúi lắm." Tiểu Khai vỗ lên vai hấn một cái, hoàng quang nhập vào cơ thể, đem thân thể khô ngô của hấn xô mạnh về phía trước: " Không nói lời thật, cẩn thận ta giết người."

Ma tộc kia xoay đầu, ngậm miệng, nhìn qua có bộ dáng như kháng khái chịu chết.

Tiểu Khai nhú mày, dương tay nói: " Ta ra tay đây."

Ma tộc kia ngạnh khí, kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể càng ưỡn thẳng, cứ nhiên có bộ dáng thật sự chờ chết.

Tiểu Trúc đang đứng bên cạnh bỗng mở miệng nói: " Vừa rồi hấn bị người phá hủy lang nha bổng, mới bắt đầu có vẻ sợ hãi, ta xem cây lang nha bổng kia, có lẽ có chút vấn đề."

Lời này thốt ra, thần sắc ma tộc kia lộ ra vẻ kinh nghi không thể khống chế, Tiểu Khai nhìn thấy, còn không hiểu được ý tứ gì sao, nhìn Tiểu Trúc giơ lên ngón cái, nguyên lực màu vàng phát động, khoảnh khắc phong bế kinh mạch toàn thân của ma tộc, sau đó dễ dàng đưa tay, cầm lấy lang nha bổng.

Ma tộc kia lộ ra thần sắc sợ hãi, trong ánh mắt mang theo một tia cầu khẩn, đáng thương ba ba nhìn Tiểu Khai, chỉ tiếc Tiểu Khai không thèm nhìn hấn, cười cười ôm lấy cây lang nha bổng nghiên cứu.

Nói nghiên cứu, đương nhiên là dùng Di Lạc Chi Tâm dò xét huyền diệu trong bóng, thần niệm của Tiểu Khai vừa theo lỗ thủng tiến vào, lập tức cảm giác được có một cỗ lực lượng màu đen kì quái đang tràn ngập trong bóng.

Cây lang nha bóng này quả nhiên có điểm kì lạ, cũng không phải do vật chất bình thường kết cấu, cũng là một trận pháp, tác dụng của trận pháp này thật trực tiếp, thuần túy là vì trừ tồn lực lượng màu đen này, làm cho chúng không bị tiêu tán. Tiểu Khai dùng thần niệm thử thăm dò tiếp xúc, chỉ cảm thấy cỗ lực lượng này ngưng kết rất chắc chắn, ẩn ẩn có một loại thập phần bạo ngược và hơi thở cuồng loạn giấu trong đó.

Lòng hiếu kì của Tiểu Khai khởi lên, hắn vừa động niệm, liền hút đi một khối lực lượng màu đen, đưa vào trong Di Lạc Chi Tâm.

Có lẽ bởi vì cảm giác cỗ lực lượng này không phải là thần lực, lại lúc trước nghiên cứu quá nhiều lực lượng, thao tác vô cùng nhẹ nhàng, cho nên Tiểu Khai hút lấy, đã có chút sơ ý, hắn cảm thấy, ngay cả thần lực trong Bàn Cổ Phủ ta cũng có thể hấp thu, vậy cỗ lực lượng kì quái này, ta cũng có thể tùy tiện hấp thu được a.

Cho nên, hắn hút khối lực lượng này, có điểm lớn...Ách, chỉ là có chút lớn, chúng ta nói cách khác, giả sử lần trước hắn hấp thu lực lượng của Bàn Cổ Phủ, thì hấp thu chỉ cỡ hạt đậu nành, còn lần này, là hắn hấp thu lực lượng màu đen, thì cỡ như quả táo.

Tiểu Khai cũng có vài phần nắm chắc, dù sao lúc hắn chỉ có nguyên lực màu đỏ thấp nhất, bây giờ đã nhảy lên hai cấp, tới cảnh giới màu vàng, nói về dung lượng của Di Lạc Chi Tâm, lại không thể so sánh.

Cho nên lần này hắn hấp thu, nhất thời đã tạo ra đại loạn!

Cỗ lực lượng màu đen ở trong lang nha bóng thì im hơi lặng tiếng, nhưng vừa tiến vào Di Lạc Chi Tâm, nhất thời như bị bơm hơi, nhanh

chóng bành trướng lên.

Loại lực lượng mật độ cao này bành trướng thì thì Tiểu Khai đã đoán ra, dù sao lực lượng của Bàn Cổ Phủ cũng từng nổ tung trong Di Lạc Chi Tâm, nhưng ngay sau đó, Tiểu Khai liền phát hiện không đúng: mật độ của cổ lực lượng này vượt xa sự tưởng tượng của Tiểu Khai!

Tiểu Khai trước tiên vận chuyển lên nguyên lực toàn thân, muốn ngăn chặn cổ lực lượng này bành trướng, nhưng lực lượng màu đen sau khi bành trướng lên gấp mười lần, rốt cuộc chịu không được tốc độ bành trướng thông thả như thế, đã lựa chọn phương thức trực tiếp: nổ mạnh.

" Oanh long!" Phảng phất có một đạo thiên lôi trực tiếp đánh vào óc, Tiểu Khai chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp không chỗ nào không đau, ngoại trừ lỗ tai bị tiếng oanh minh kinh thiên động địa, rốt cuộc không nghe được thanh âm gì, nhìn không rõ hình vẽ gì, trong tích tắc này, trong đầu hẳn thậm chí xẹt qua một ý niệm đáng sợ: " Ta không phải đã chết rồi chứ?"

Di Lạc Chi Tâm nơi ngực phảng phất đã bị nổ tung, cư nhiên cả thần niệm đều cảm giác không đến, vừa rồi tiếng nổ mạnh vô cùng kịch liệt, phảng phất như cuồng phong bão tố, vô số khí lưu màu đen quay xung quanh gào thét, nhưng nếu để tiếp tục bành trướng, thì sẽ hoàn toàn phá hỏng Di Lạc Chi Tâm.

" Phốc, phốc, phốc, phốc, phốc, phốc, phốc!" Bảy thanh âm trầm muộn nổ tung, Tiểu Khai cả thất khiếu đều toát ra máu tươi, vừa nhìn thấy, toàn thân cứ như suối phun, tình cảnh này, quả thực kinh hãi tới cực điểm. Tiểu Trúc liếc mắt nhìn lại, nhất thời tay chân lạnh lẽo, sợ tới mức thét lên một tiếng, không để ý hết thấy xông tới.

Vị ma tộc bị chế trụ kia toàn thân kinh mạch bị che lại nằm trên mặt đất, trong mắt toát ra thần sắc dị thường sợ hãi, phảng phất như nhìn thấy điều đáng sợ gì đó.

Giờ phút này Tiểu Khai đang mềm nhũn ngã xuống, phảng phất như một tảng đá bê tông rơi xuống. Trên mặt hắc hắc khí đen kịt, hai mắt vô thần mở ra, như thể nào như bộ dáng mất đi sinh cơ, Tiểu Trúc nhào tới, nhìn thấy một màn này, nước mắt chợt tuôn ra ướt đầm.

Tay nàng muốn chạm vào thân thể Tiểu Khai, nhưng bỗng nhiên, trên người Tiểu Khai phát ra bảy vầng sáng mờ hoa mỹ, vầng sáng dần sáng lạn như cầu vồng trên bầu trời, chiếu đến cả ánh mắt Tiểu Trúc cũng mở không ra, mà thân thể mềm mại của nàng, phảng phất như bị đánh lên một tầng không khí không nhìn thấy, nhẹ nhàng bị bắn trở về.

Thần trí của Tiểu Khai lại lần nữa quay trở lại trong đầu, hắc nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận hết thấy sự việc vừa phát sinh.

Sau khi Di Lạc Chi Tâm bị chiếm lĩnh, Cửu Thiên Thần Lực từ đan điền rồi cuộc thức tỉnh, cỗ lực lượng này chạy khắp toàn thân, nó mang theo công hiệu tịnh hóa vô cùng lạ thường, đem tất cả kinh mạch bị tổn hại toàn bộ chữa trị, sau đó, xoay quanh ba vòng, trực trùng lên ngực, xoát trùng vào Di Lạc Chi Tâm, ngay mặt chống lại cỗ lực lượng màu đen đáng sợ kia.

" Vạn hạnh, thật sự là vạn hạnh..." Ngoại trừ những lời này, Tiểu Khai thật sự không còn chuyện gì có thể nói. Cửu Thiên Huyền Nữ là đối đầu lớn nhất của hắn, nhưng ở thời khắc mấu chốt, đúng là

Cửu Thiên Thần Lực mà hắn hấp thu trong cơ thể Vũ Ca tiểu thư đã cứu mạng của hắn!

Trên thế giới này, trong cơ thể của bất cứ sinh linh nào cũng chỉ có một bộ hệ thống tu luyện, người tu chân tu luyện nguyên anh, tiên nhân luyện chính là tiên tinh, ma tộc luyện chính là ma châu, cho nên năm đại thần tộc, tứ đại ma thần, cũng chính là mỗi người có một bộ lực lượng độc đặc, nhưng chỉ có một mình Tiểu Khai là ngoại lệ duy nhất. Ngọn nguồn lực lượng của thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp chính là đan điền, mà lực lượng

ngọn nguồn của Di Lạc Thần Quyết nằm ở ngực, bình thường Di Lạc Thần Quyết vẫn luôn giữ quyền chủ động khi Tiểu Khai tu luyện, nhưng giờ phút lực lượng màu đen cường mãnh xâm lấn, làm cho Di Lạc Chi Tâm hoàn toàn tê liệt, ngược lại khiến cho song tu đại pháp trong cơ thể Tiểu Khai bị bách vận chuyển.

Cảnh giới của thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp dĩ nhiên không bằng lực lượng màu đen, nhưng Tiểu Khai lại hấp thu một cỗ Cửu Thiên Thần Lực, lực lượng thế giới cấp bậc sâm nghiêm, cỗ lực lượng đến từ ma thần này có được địa vị chí cao vô thượng, mặc dù cường độ của nó yếu ớt, nhưng nó vừa ra mặt, thì cỗ lực lượng màu đen kia không thể không co rút trở về.

Vì vậy, Di Lạc Thần Quyết một lần nữa khôi phục vận chuyển.

Thân thể xụi lơ của Tiểu Khai chậm rãi ngồi dậy, một luồng sáng mờ lưu chuyển trên thân thể hắc, chậm rãi chảy qua thất khiếu của hắc, nơi nào vàng sáng mờ đi qua, thì miệng vết thương như kì tích khép lại, cả hắc khí rậm rạp trên mặt hắc, cũng dần dần phai nhạt.

Sau đó, vàng sáng mờ sáng lạn hội tụ nơi ngực hắc, Di Lạc Chi Tâm phát ra hoàng quang mãnh liệt chói mắt, đem luồng sáng mờ toàn bộ nuốt đi vào.

Chỉ trong thoáng ngẩn ngui, lại phảng phất như ngàn vạn năm dài, Tiểu Trúc dùng sức nắm chặt nắm tay, trái tim tùy lúc đều muốn nhảy ra khỏi ngực, thẳng đến khi hoàng quang chậm rãi tiêu ẩn, nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Tiểu Khai, đôi nắm tay mới chậm rãi mở ra. Nàng nhuễn nhuễn ngồi phịch trên mặt đất, chỉ cảm thấy toàn thân đều toát mồ hôi lạnh, nước mắt không ngừng tràn xuống, nhất thời vạt áo đã ướt đẫm một tảng lớn.

Tiểu Khai cười dài một tiếng, đứng bật dậy, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên toàn thân run rẩy lên, sau đó, lại một luồng lục quang chói mắt

từ trên người phun ra!

Tiểu Trúc nhin không được xoa xoa mắt, giương mắt nhìn, nhìn thấy Tiểu Khai đang đứng trong lục quang bao phủ nhìn mình cười tươi: “ Tiểu Trúc, ta...ta lại thăng cấp rồi!”

Đúng vậy, sự gia nhập của Cửu Thiên Thần Lực, đã làm cho Di Lạc Thần Quyết lại thăng cấp, đạt tới cảnh giới màu xanh biếc.

Tiểu Trúc vì vui mà khóc, không để ý hết thảy xông tới, xông vào trong lồng ngực Tiểu Khai, dùng sức vuốt ngực hắn: “ Tiểu Khai đáng chết, Tiểu Khai xấu xa, người...người vừa làm cho ta sợ muốn chết!”

Tiểu Khai cười ha ha, cũng không kể lại vừa rồi có bao nhiêu hung hiểm, ngược lại cầm tay nàng, an ủi nói: “ Yên tâm, chỉ là thoát nhìn có điểm đáng sợ, kỳ thật không có chút nguy hiểm nào đâu.”

Hắn vừa nói chuyện, tay kia lặng lẽ cầm lang nha bổng, đem cổ lực lượng màu đen trả trở về trong lang nha bổng, lúc này mới thở ra một hơi thật dài.

Cây lang nha bổng này hiển nhiên cất giấu bí mật thật lớn, Tiểu Khai dĩ nhiên là không muốn trả trở về, dù sao là vị ma tộc kia vừa rồi đã đắc tội với hắn trước, cho dù hắn muốn cướp bóc cũng không bị gán nặng tâm lý gì, trực tiếp đi qua buông tha cho ma tộc kia nói: “ Người đi đi, ta không muốn giết người.”

Vẻ mặt của ma tộc kia vừa sợ hãi vừa tò mò, nhìn lang nha bổng trong tay Tiểu Khai, rồi lại có chút không cam lòng: “ Cây lang nha bổng này...”

Tiểu Khai cười nói: “ Đương nhiên thuộc về ta.”

Ma tộc sừng sốt sau nửa ngày, lại thấp giọng nói: “ Cây lang nha bổng này quan hệ trọng đại, chính là Thiên Huyền Yêu Vương đại nhân bảo ta

đưa đến...”

“ Không cần nhiều lời.” Tiểu Khai rõ ràng lắc đầu: “ Người muốn đi thì đi, không đi ta cũng không xử lí người, lang nha bổng khẳng định sẽ không đưa cho người đâu.”

“ Nhưng...nhưng là Huyền Yêu Vương đại nhân...” Ma tộc này còn muốn tranh thủ, Tiểu Khai đã một chưởng chụp ngay ngực hắc, nhất thời che lại công lực toàn thân hắc, thở dài nói: “ Bỏ đi, người nằm ở chỗ này một hồi đi.”

Cây lang nha bổng này thật lớn, cũng không tiện mang theo, Tiểu Khai lấy ra Vạn Uẩn Bình bỏ nó vào, thuận tiện bỏ Sa La Mộc và Hoàn Hồn Thảo hai bảo bối nhét luôn vào, nhìn đôi chân trần của Tiểu Trúc, linh cơ Tiểu Khai vừa động, cỡi y phục của ma tộc kia xuống, đưa cho Tiểu Trúc buộc vào chân, tìm vải buộc lại, cũng có thể miễn cưỡng xem như đã xong, hai người một phen thương lượng, quyết định quay trở lại, miễn cho việc gặp phải Thiên Huyền Yêu Vương đại nhân, lại vô cớ tìm mình phiền toái.

Hai người một đường chạy nhanh, cố gắng rời xa địa bàn của Thiên Huyền Yêu Vương, lúc này mới tùy tiện tìm một chỗ tại sơn mạch nghỉ ngơi. Tiểu Khai lấy ra Vô Tự Thiên Thư, định thả bọn người Ngọc Hồ ra, Tiểu Trúc nói: “ Lần trước ta mang Cửu Thiên Huyền Nữ Hải, không có cách đi vào, lần này đã cởi ra, không bằng đưa ta đi vào xem đi.”

Tiểu Khai đương nhiên đáp ứng, lôi kéo Tiểu Trúc muốn xuyên qua, nhưng trong lòng mặc niệm, thấy hoa mắt, lại đi vào Diệt Thế Chi Môn, lại nhìn sang bên cạnh, Tiểu Trúc vẫn không có tiến đến.

“ Tiểu Tiểu, sao lại thế này?” Tiểu Khai đầu đầy mơ hồ.

Vẻ mặt Tiểu Tiểu có điểm cổ quái: “ Ca ca, người xác định vị Tiểu Trúc tỷ tỷ kia trên người không có thần khí?”

“ Không có, thật sự không có.” Tiểu Khai buồn bực nói: “ Ta chỉ sợ xuất vấn đề, ngoại trừ trong Cấm Ma Lĩnh Vực mang theo vài món đồ, trên người nàng tuyệt đối tuyệt đối không có khả năng có thần khí.”

Vẻ mặt của Tiểu Tiểu càng cổ quái: “ Ca ca, còn nhớ rõ lần trước ta có nói qua quy tắc câu thông với người hay không?”

Tiểu Khai nói: “ Đương nhiên nhớ rõ.”

Tiểu Tiểu nháy mắt: “ Ca ca, trên người Tiểu Trúc tỷ tỷ không có thần khí, Sáng Thế Thần lực của ta cự tuyệt nàng xuyên qua, căn cứ quy tắc câu thông, chẳng lẽ người không nghĩ ra gì sao?”

Ánh mắt Tiểu Khai càng mở càng lớn, qua hồi lâu, mới lộ ra vẻ mặt không thể tin: “ Tiểu Tiểu, muội không phải nói...Tiểu Trúc nàng...nàng...nàng là thần tộc?”

Tiểu Trúc lác lác nở nụ cười: “ Ca ca, ta cũng không nói như vậy nga, đây đều là người nói đó.”

Đầu óc Tiểu Khai hoàn toàn rối loạn: “ Nàng rõ ràng chỉ là người tu chân bình thường a, làm sao có thể là thần tộc? Tiểu Tiểu, có phải Sáng Thế Thần lực của muội xuất ra vấn đề?”

“ Ca ca, Sáng Thế Lực sẽ không sai đâu.” Vẻ mặt của Tiểu Tiểu chăm chú: “ Vị Tiểu Trúc tỷ tỷ kia khẳng định là thần tộc, ít nhất là thần tộc chuyển thế, dù sao, trong cơ thể nàng ấy không hề nghi vấn chính là thần tộc huyết thống.”

Tiểu Khai há mồm, hoàn toàn nói không ra lời.

“ Ca ca, vị Tiểu Trúc tỷ tỷ có thể là giả hay không?” Tiểu Tiểu lo lắng một trận, chần chờ nói: “ Nói không chừng là có thần tộc giả trang thành Tiểu Trúc tỷ tỷ tới tiếp cận người?”

Tiểu Khai hít sâu một hơi rét lạnh, chỉ cảm thấy tóc gáy cả người dựng lên, trong đầu hốt nhiên xẹt qua một ý niệm, bật thốt nói: “ Chẳng lẽ là Cửu Thiên Huyền Nữ...”

Đúng vậy, Cửu Thiên Huyền Nữ!

Trong đầu Tiểu Khai bỗng nhiên xẹt qua rất nhiều manh mối, sau đó xuyên kết thành một chuỗi xuyên.

Nàng dễ dàng tháo bỏ Cửu Thiên Huyền Nữ Hải, đó là thứ mà ngay cả Phượng Hoàng Thần cũng cởi không ra...

Nàng giải thích là: “ Ta cũng không biết là nguyên nhân gì, bỗng nhiên cởi ra được.”

Nàng nhiều lần muốn tiến vào Diệt Thế Chi Môn, biểu hiện thực gấp gáp...

Nàng giải thích là “ rất hiếu kì.”

Nàng rất bình tĩnh khi Vũ Ca tiểu thư rời đi, cả chuyện xảy ra tối hôm đó cũng chưa từng hỏi qua...

Nàng giải thích là: “ Vô cùng tín nhiệm Tiểu Khai, cho nên không hỏi nhiều.”

Còn có, lúc rời khỏi Cấm Ma Lĩnh Vực, chính mình vốn định ăn hết bánh bao, nàng lại nói là lưu làm kỉ niệm, nếu nàng biết rõ chi tiết về Cấm Ma Lĩnh Vực, vậy loại phản ứng này của nàng...

Tiểu Khai dùng sức lắc đầu, bỗng nhiên cảm thấy trong đầu đều là tương hồ, mấy ngày nay đôi tình thâm thiết, mấy ngày này ôn tình mạch mạch, còn có bảy đồng tiền xanh quý dị...chẳng lẽ mấy thứ này đều là giả sao?

Tiểu Tiểu nhìn thấy bộ dáng mất hồn của Tiểu Khai, kéo áo hắn: “Ca ca, kỳ thật người cũng không cần khó xử, ta dạy người một biện pháp, sẽ dễ dàng lần ra chi tiết của nàng.”

Tiểu Khai nói: “Biện pháp gì?”

Tiểu Tiểu cười nói: “Thần tộc mặc dù có thể cải trang thành người khác, nhưng thần lực trên người sẽ không thể che giấu, Di Lạc Thần Quyết của ca ca không phải vừa lúc có thể hấp thu phục chế lực lượng của người khác hay sao? Cả Sáng Thế Thần lực của ta người cũng có thể phục chế đi ra, thì thần lực khác càng tự nhiên không cần phải nói. Người hấp thu một tia lực lượng trong cơ thể nàng, phân tích một phen xem sao?”

Tiểu Khai giờ phút này vô cùng nóng vội, cũng không nhiều lời, khi Tiểu Tiểu dẫn theo hắn đến chỗ Ngọc Hồ và Tiểu Hùng Miêu, cùng nhau rời khỏi Diệt Thế Chi Môn. Bốn con Hạng Bạt và chín con tiểu hồ ly vốn cũng muốn cùng đi ra, lại bị Tiểu Khai nói: “Thực lực của các người quá yếu không giúp được gì.” Rồi buộc họ ở lại.

Tiểu Khai vừa ra, Tiểu Trúc thần tình mê hoặc vọt đi tới: “Tiểu Khai, vì sao ta không vào được?”

Tiểu Khai nhìn kỹ khuôn mặt của nàng, khuôn mặt này đích xác như đúng trong giấc mộng uyên ương của mình, hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ vào mặt Tiểu Trúc, bàn tay ấm áp mà mềm mại, cảm giác vô cùng chân thật. Khuôn mặt trắng mịn của Tiểu Trúc nhất thời đỏ ửng, sáng giọng: “Tiểu Khai, người làm gì?”

Tiểu Khai hít vào một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Tiểu Trúc, ta muốn kiểm tra thân thể nàng một chút.”

Tiểu Trúc thoáng sững sờ, trên mặt nhất thời nóng bỏng như muốn phát sốt, trộm nhìn Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh bên cạnh, thấp giọng nói: “Tiểu Khai, người...người làm sao vậy?”

“ Ta không có việc gì.” Tiểu Khai chưa từng nói chuyện như vậy với Tiểu Trúc, nhưng giờ phút này không thể không làm vậy, cắn răng nói: “ Nàng đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn dùng Di Lạc Thần Quyết kiểm tra trình độ tu luyện trong cơ thể nàng một chút thôi.”

Tiểu Trúc giật mình như hiểu ra, vui vẻ cười nói: “ Người vừa mới dọa ta nhảy dựng, ta còn nghĩ...còn tưởng rằng...” Nàng liếc mắt yêu kiều nhìn Tiểu Khai, thoải mái giở cánh tay rộng ra: “ Vậy người kiểm tra đi.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 2: Tử Lý Đào Sanh

Tiểu Khai lại có chút sững sờ, ấp úng nói: “Nàng...nàng đồng ý sao?”

“Ta vì sao không đồng ý?” Tiểu Trúc thản nhiên cười nói: “Tiểu Khai, tâm ý của người ta đều hiểu được, tâm ý của ta người đều hiểu được, kỳ thật, vô luận người đưa ra yêu cầu gì, ta cũng sẽ không cự tuyệt.”

Những lời này vốn mang theo tình ý sâu đậm, nhưng trong đầu Tiểu Khai rối loạn hò hét, lại không biết làm sao nhận thức, chỉ là dùng sức bắt lấy cánh tay Tiểu Trúc, thấp giọng nói: “Ta ra tay đây.”

Tiểu Khai toàn thân phát ra lục quang, một cỗ thần niệm từ cổ tay Tiểu Trúc đi vào, cỗ thần niệm mang theo công năng độc đặc của Di Lạc Thần Quyết, dù cả Sáng Thế thần lực còn không tránh khỏi, cho nên tất cả trạng huống trong cơ thể Tiểu Trúc nhất thời xem rõ ràng.

Cảnh giới tu luyện của Tiểu Trúc thấp phi thường, lúc ấy nàng vừa mới học được ngự kiếm phi hành, đã bị thiên yêu cướp lấy thân thể, sau đó là thời gian dài bị phong ấn và bị thương. Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, trong cơ thể nàng cơ hồ không khác biệt gì với người phàm, một ít tiên linh khí yếu ớt đang chậm chạp di chuyển không mục đích, Tiểu Khai thử thăm dò sử dụng nguyên lực màu xanh biếc hút đi tiên linh khí này, mới hơi một ít, thân thể mềm mại của Tiểu Trúc run lên nhè nhẹ, hiển nhiên là vì linh khí trong cơ thể bị hao tổn làm cho nàng cảm thấy rất đau khổ.

Tiểu Khai cũng có một chút nhần tâm, dùng nguyên lực màu xanh biếc ngạnh sanh tìm tòi khắp nơi trong cơ thể Tiểu Trúc, cả những góc xa cũng đi vào, sau khi không tìm được gì, mới đem tiên linh khí đưa đến Di Lạc Chi Tâm để kiểm tra, Di Lạc Chi Tâm trong suốt thông thấu, chính là chiếu yêu kính trong lực lượng thiên địa, một lần kiểm tra này, Tiểu Khai nhất thời có điểm yêu thương, nguyên lai một tia tiên linh khí này, quả nhiên là khí tức thuần túy của tu chân giới, hơn nữa đích thật là tâm pháp chính tông của phái Nga Mi, mẫu chốt nhất chính là, trong cổ hơi thở này, còn mang theo nguyên âm nữ tính.

Thực hiển nhiên, điểm ấy lực lượng mặc dù kém đến khó tả, cũng chính là do Tiểu Trúc dùng bốn mạng nguyên âm khổ sở luyện ra, Tiểu Khai hấp thu, khó trách nàng lại lộ ra vẻ mặt thống khổ như vậy.

Tiểu Khai nhanh chóng đưa tia hơi thở này trở về, Tiểu Trúc cơ hồ là thân thể phàm thai thuần túy, yếu ớt không chịu nổi, mặc dù chỉ một tia khí tức này, còn phải chậm rãi đưa trở về, mắt thấy vẻ mặt thống khổ của Tiểu Trúc biến thành bình tĩnh, Tiểu Khai âm thầm tự trách, chậm rãi thu hồi nguyên lực màu xanh biếc trên người, nhin không được âm thầm ôm lấy Tiểu Trúc, nhẹ giọng nói: “ Tiểu Trúc, thực xin lỗi.”

Tiểu Trúc lại nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, nhìn thấy ánh mắt hẳn bèn mỉm cười: “ Tiểu Khai, không cần nói ba chữ này với ta.”

“ Nhưng, ta đích xác đã sai.” Tiểu Khai ảo não nói: “ Ta còn nghĩ là nàng...”

“ Hử...không cần nói, ta đều biết.” Ánh mắt Tiểu Trúc nhu hòa mà yên lặng, nhìn qua tràn ngập hương vị trong trẻo mà thông thấu: “ Người chỉ là lo lắng ta thực lực quá yếu nên dễ dàng bị thương, cho nên mới muốn kiểm tra tiến độ tu luyện của ta một chút, đúng hay không?”

“ Ta...ta...” Tiểu Khai mở miệng đáp ứng, chỉ cảm thấy hồ thẹn nói không nên lời, suy nghĩ hồi lâu, mới đỏ mặt gật đầu: “ Đúng vậy.”

Thanh âm của Tiểu Trúc càng ôn nhu: “ Ta cũng không phải nữ hài tử kín cổng cao tường, cả thống khổ khi thiên yêu phụ thể ta cũng qua được, huống chi chỉ là một chút thống khổ vừa rồi, Tiểu Khai, người không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Tiểu Khai tràn ngập cảm động, dùng sức cầm tay nàng, một chữ cũng nói không nên lời, nhưng ở phương diện khác, trong đầu đã hoàn toàn biến thành một đoàn rối loạn.

Xem ra Tiểu Trúc khẳng định là thật, nhưng nàng lại không vào được Diệt Thế Chi Môn, là vì sao chứ?

Hắn còn chưa kịp tinh tế tự hỏi, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại dị thường đang bao trùm trời đất xông đến, cỗ thần niệm này va chạm cùng Tiểu Khai, Tiểu Khai nhất thời toàn thân chấn động, bật thốt: “ Vong Xuyên Quân!”

Ngọc Hồ kinh ngạc nói: “ Chủ nhân, người không phải nghĩ sai rồi, ta và Tiểu Ảnh không cảm giác được gì.”

Tiểu Khai lại lắc đầu, thần sắc càng khẩn trương, trầm giọng nói: “ Đúng vậy, Vong Xuyên Quân đến đây.”

Tiểu Hùng Miêu ở một bên cười nói: “ Ngọc Hồ, xem ra thực lực bây giờ của Khai ca đã vượt trên chúng ta rồi.”

Ngọc Hồ gật đầu nói: “ Cũng phải.”

So sánh với nhân gian giới, người tu luyện có đặc điểm lớn nhất chính là cảm giác năng lực cường hãn, người tu chân có khả năng thấp nhất chính là có thể tai thính mắt sáng, tiến thêm một bước có thể nhẹ nhàng nghe được

sự lưu động máu và tiếng kinh mạch nhảy của người thường, có thể dựa vào thanh âm và khí tức để phân biệt sinh vật di động, đây là khả năng trạng thái “ nội thị”, mà như Tuyết Phong và Tùng Phong đạo trưởng những cao thủ tu chân giới cao nhất, có thể đại khái cảm giác được lực lượng dị thường xuất hiện trong tu chân giới.

Thực lực của người trong ma giới hơn xa tu chân giới, cho nên năng lực cảm giác của ma tộc đã vượt xa Tuyết Phong bọn họ, tuyệt đại bộ phận ma tộc đều có thể dùng thần niệm bao phủ phương viên địa vực mấy trăm dặm rộng lớn, chỉ khác nhau ở chỗ trình độ lão luyện của năng lực mà thôi, giống như cao thủ đỉnh cấp như Tê Bì, thần niệm có thể tung hoành hơn phân nửa ma giới, còn có thể thấy rõ chuyện xảy ra ngoài ngàn dặm.

Đương nhiên, cũng bởi vì năng lực cảm giác vô cùng cường đại, cho nên phạm là cư xử của ma tộc, bình thường đều có đủ các loại các dạng kết giới, đó là dùng phòng ngừa thần niệm thấu nhập.

Giờ phút này Tiểu Khai đã cảm giác được Vong Xuyên Quân xuất hiện, mà Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh lại hoàn toàn không nhận biết, hiển nhiên cảnh giới màu xanh biếc của Tiểu Khai đã vượt trên hai người.

Tiểu Trúc vội la lên: “ Chúng ta nhanh chạy đi thôi.”

Tiểu Khai thở dài, lắc đầu nói: “ Đã muộn.”

Đích xác đã muộn, một cao thủ như Vong Xuyên Quân, đã cảm giác được vị trí của đám người Tiểu Khai, tự nhiên sẽ không có khả năng để cho mọi người chạy thoát. Tiểu Khai vừa mới nói xong, đã nhìn thấy một cái bóng màu đen xuất hiện trong mắt.

Cái bóng này so với ánh sáng còn nhanh, vừa mới lộ ra, đã từ chân trời vọt tới trước mặt, nhìn Tiểu Khai ha ha cười nói: “ Sư đệ, cuối cùng ta cũng tìm được người rồi!”

Tiểu Trúc giương mắt nhìn Vong Xuyên Quân, rồi nhẹ nhàng cúi thấp đầu xuống, khoe miệng cong lên một đường vòng xinh đẹp.

Hình dáng bây giờ của Vong Xuyên Quân đích xác có chút chật vật, tóc như bị người lấy dao bén cắt qua, có nơi dài, có nơi ngắn, rối loạn trên đỉnh đầu, trường bào vốn thật phong cách trên người đã phá đi mấy lỗ thủng.

Tiểu Khai ngảnh da đầu, cười nói: “ Sư huynh, ta đang muốn trở về Vong Xuyên Chi Nguyên tìm người, người làm sao vậy?”

Vong Xuyên Quân hãnh hãnh nói: “ Tê Bì lão tặc không nói qui củ, ý đa số mà thẳng, Bá Cách gia tộc hãnh nhiều cao thủ, ta nhất thời sơ ý, nên nếm chút chật vật.”

Trong lòng Tiểu Khai âm thầm bật cười, khi đó Tê Bì đang ôm một bụng lửa giận, tự nhiên không nhàn tâm mà đánh tay đôi với hắn, thoát nhìn Vong Xuyên Quân chịu thiệt thòi không nhỏ.

Vong Xuyên Quân đưa tay phải, nói: “ Lấy ra.”

Tiểu Khai nhanh chóng đưa ra Biến Hình Y, cười nói: “ Vật quy nguyên chủ, sư huynh, chúng ta rõ ràng rồi.”

Vong Xuyên Quân nhú mày: “ Không phải thứ này.”

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Đó là gì?”

Vong Xuyên Quân nói: “ Đương nhiên là Bàn Cổ Phủ.”

Tiểu Khai cẩn thận nhìn hắn, thấp giọng nói: “ Sư huynh, ta...ta không lấy được.”

Vẻ mặt Vong Xuyên Quân nhất thời thay đổi, cười lạnh nói: “ Không lấy được, hay là không muốn đưa cho ta?”

Những lời này của hắn vừa nói ra, hắc long lực nhất thời tuôn ra cơ thể, tràn ngập ra, cả không khí chung quanh phảng phất như rơi chậm lại vài phần, thân thể Tiểu Trúc khẽ run lên, vô thức rụt đầu lại.

Tiểu Khai nhíu mày nói: “ Sư huynh, có chuyện từ từ nói, hắc long lực của người nàng không chịu nổi đâu.”

Vong Xuyên Quân cũng không thêm để ý, hàn khí chung quanh phảng phất tăng thêm vài phần, cười lạnh nói: “ Xem ra cô ta chính là Trì Tiểu Trúc.”

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi: “ Làm sao người biết?”

“ Ta làm sao có thể không biết, ta đương nhiên biết.” Vong Xuyên Quân bỗng nhiên bạo nổ: “ Nghiêm Tiểu Khai, chúng ta rõ ràng thương lượng rất tốt, người trộm Bàn Cổ Phủ, ta đưa Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc cho người, nhưng nhìn người đã làm cái gì? Vì một nữ nhân đắc tội Tê Bì lão tặc, cư nhiên bị đuổi ra khỏi Bá Cách gia tộc, không trộm được Bàn Cổ Phủ không nói, còn hại ta vô duyên vô cớ chạy đến đánh nhau với lão tặc kia một trận, bây giờ sự tình biến thành như vậy, người phải cho ta một lời giải thích!”

Tiểu Khai kinh ngạc nói: “ Đây là ai nói cho người?”

“ Còn có thể là ai?” Vong Xuyên Quân quát: “ Tê Bì lão tặc còn tưởng rằng ta với người liên thủ bày cạm bẫy cứu nữ nhân này ra, vừa đánh với ta vừa mắng không dứt miệng, nguyên lai người còn dám gạt ta đi phong ấn tam thiếu gia của Bá Cách gia, Nghiêm Tiểu Khai a Nghiêm Tiểu Khai, tâm kế của người cũng thật thâm trầm, dám lợi dụng luôn cả ta.”

Tiểu Khai nhìn thấy sát khí lộ trên mặt hắn, hiển nhiên đã thực sự nổi giận, giải thích: “ Sư huynh, ta đích thật là muốn trộm Bàn Cổ Phủ, hơn nữa ta còn lấy được, nhưng...”

“ Không cần nói láo!” Vong Xuyên Quân vung tay cắt lời hắn: “ Nghiêm Tiểu Khai, ta hỏi ngươi, ngươi còn nhớ rõ quy củ của ta không?”

Tiểu Khai nói: “ Quy củ gì?”

Vong Xuyên Quân nói: “ Bốn quân không chiếm tiện nghi của người, thì cũng không cho người chiếm tiện nghi, hôm nay ngươi lợi dụng ta, đó là chiếm tiện nghi của bốn quân, nếu ngươi không thể xuất ra Bàn Cổ Phủ, vậy ngươi phải cấp cho ta một công đạo!”

Hắn xưng hô từ sư đệ biến thành Nghiêm Tiểu Khai, giờ phút này lại còn tự gọi mình là bốn quân, hiển nhiên là không định cùng Tiểu Khai nói chuyện tình cảm nữa.

Tiểu Khai nhìn thấy Tiểu Trúc run run, nhẹ nhàng cầm tay nàng, truyền một cỗ nguyên lực màu xanh biếc qua, Tiểu Trúc ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai mỉm cười, gật gật đầu.

Một màn này vô cùng ấm áp, nhưng rơi vào trong mắt Vong Xuyên Quân, thì lửa giận càng bốc cháy, âm trầm nói: “ Tốt lắm, Nghiêm Tiểu Khai, xem ra ngươi cùng với lời đồn đãi trong Ác Ma Thành giống nhau, thật chỉ cần mỹ nhân không cần mạng sống, ngươi cho rằng ta thật không dám giết ngươi sao?”

Tiểu Khai biết chuyện này có lẽ sẽ rất khó giải quyết, giận dữ nói: “ Sư huynh, ngươi bất quá chỉ muốn có Bàn Cổ Phủ mà thôi, chúng ta suy nghĩ biện pháp, trộm thêm lần nữa, được chưa?”

Vong Xuyên Quân cười lạnh nói: “ Nếu Bàn Cổ Phủ dễ trộm như vậy, ta đã trộm tới tay mấy ngàn năm rồi, cần gì phải tới lượt ngươi, ngươi nếu sợ chết, ta có thể cho ngươi một cơ hội.”

Tiểu Khai vui vẻ nói: “ Sư huynh mời nói.”

Vong Xuyên Quân nói: “ Người vì nữ nhân này phá hủy đại sự của ta, khẩu khí này bốn quân không thể không xuất, bây giờ người đích tay giết chết nàng ta, bốn quân sẽ tạm thời tha cho người một mạng, từ nay về sau bốn quân vẫn như cũ nhận người làm sư đệ, chuyện trộm Bàn Cổ Phủ, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp sau.”

Sự liên quan Tiểu Trúc, thì không còn đường thương lượng, Tiểu Khai không chút do dự lắc đầu nói: “ Không được.”

Ánh mắt Vong Xuyên Quân có chút nheo lại: “ Nghiêm Tiểu Khai, vậy người đúng là muốn chết?”

Tiểu Khai ngược lại nở nụ cười: “ Sư huynh, nếu người nhất định muốn giết Tiểu Trúc, ta thật sự tình nguyện nhận cái chết.”

Khuôn mặt Vong Xuyên Quân đanh lại, quát to: “ Tốt lắm!”

Không khí bốn phía có chút ngưng lại, trong phút chốc thiên địa không một tiếng động, một cổ hắc long lực khổng lồ từ trên người Vong Xuyên Quân phóng lên cao, bốn phía phảng phất như hàn băng địa ngục, chỉ nghe được “ khách sát” một tiếng thanh thúy, một thân cây bên cạnh phảng phất không chịu được hàn khí đánh tới, đã gãy đoạn, chậm rãi rơi xuống, bắn tung mảnh băng vỡ đầy đất.

Lục quang trên người Tiểu Khai phun ra, nhất thời bao phủ bản thân và Tiểu Trúc ở bên trong.

Vong Xuyên Quân càng tức giận, phất tay bắn ra một đạo ô quang, hướng ngay mi tâm của Tiểu Trúc mà đến.

Ngọc Hồ và Ảnh đồng thời cùng động, Ngọc Hồ đưa tay, cánh tay nhất thời dài hơn mười thước, vòng ngược lại, hướng ô quang kia đánh tới một quyền, Tiểu Ảnh đứng ở tại chỗ, vươn một ngón tay, trong miệng hét lên bốn chữ: “ Phá phá phá phá!”

Khóe miệng Vong Xuyên Quân lộ ra một nụ cười lạnh, hừ nói: “ Huyền Hắc Ma Khí của bốn quân mà hai người các người có thể tiếp nổi hay sao.”

Một trong năm đại cao thủ ma giới, Vong Xuyên Quân xưng danh vì thủ đoạn công kích đa dạng, điểm ô quang này kỳ thật chính là tuyệt chiêu độc môn của hắn, đừng xem hào quang ảm đạm, kỳ thật ẩn chứa hắc long lực tối tinh túy nhất, nắm tay của Ngọc Hồ tiếp xúc với ô quang, nhất thời toàn thân run lên, chỉ nghe “ đing” một tiếng, ô quang lại xuyên thấu nắm tay của hắn. Ngọc Hồ nhướng mày, lộ ra vẻ thống khổ, cánh tay dài nhất thời rút trở về.

Phá Thư lực của Tiểu Ảnh cũng đúng lúc này bộc phát, điểm ô quang này phảng phất trùng vào trong đồng thuốc nổ, bốn phương tám hướng bạo mở ra lửa hoa mãnh liệt, Tiểu Ảnh còn chưa kịp lộ ra sắc mặt vui mừng, thì nhìn thấy điểm ô quang bình yên vô sự từ vùng thuốc nổ bay ra, phảng phất chưa từng bị ảnh hưởng chút nào, vẫn hướng Tiểu Trúc bay đi.

Tiểu Khai không nói hai lời, đưa tay chụp tới, nhất thời chụp ô quang vào trong tay, dùng sức bóp mạnh, nhất thời tiêu tán.

Vong Xuyên Quân hơi kinh hãi, kinh ngạc nói: “ Trách không được người không sợ, nguyên lai thực lực của người lại tiến bộ tới bậc này.”

Phải biết rằng khi Tiểu Khai đột phá tới cảnh giới màu vàng, đã đủ để cùng Vũ Ca tiểu thư liêu mạng, mà thực lực của Vũ Ca tiểu thư, cũng là cực mạnh nhất trong số tuổi trẻ đời này của Bá Cách gia, giờ phút này Tiểu Khai lại đột phá cảnh giới màu xanh biếc, lại nói, mặc dù còn có sự chênh lệch với năm đại cao thủ, nhưng cũng không kém hơn nhiều lắm, Vong Xuyên Quân phải tìm mấy vạn năm mới đến được cảnh giới này, Tiểu Khai chỉ mấy tháng mà đã đạt tới bậc này, cũng khó trách hắn kinh ngạc.

Hắn đương nhiên vạn vạn cũng không nghĩ đến, môn công pháp này của Tiểu Khai kỳ thật là công pháp của thần, đợi khi luyện đến cảnh giới màu

tím, thì đã trở thành thần tộc chính thức, còn hơn cả Huyền Hắc Ma Khí của hắn, không biết cao minh nhiều hơn bao nhiêu.

Vong Xuyên Quân mặc dù kinh ngạc, cũng không sợ hãi, phất tay bắn ra một đạo ô quang, nói: “ Người thử lại xem.”

Đạo ô quang này có tốc độ không khác lắm so với tốc độ vừa rồi, Tiểu Khai đưa tay ra bắt, ai ngờ ô quang tới tay đột nhiên nhảy dựng, thế nhưng lại thay đổi phương hướng, xông tới trước ngực Tiểu Trúc vọt tới. Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, vội vàng đưa tay ra ngăn cản, ai ngờ ô quang bỗng dừng trầm xuống, hướng trên đầu Tiểu Trúc bay tới.

Hoàn hảo Tiểu Khai có điều đề phòng, nhanh chóng đưa tay ra bắt, điểm ô quang như có nhân tính, trước mặt Tiểu Trúc bay tới bay lui, tốc độ nhanh như điện chớp, Tiểu Trúc ngờ ngác đứng nơi đó, căn bản hoàn toàn nhìn không ra quỹ tích của ô quang, tự nhiên nhìn không ra động tác của Tiểu Khai, qua hồi lâu, mới nghe được “ phốc” một tiếng, Tiểu Khai thu hồi bàn tay, kinh nghi nói: “ Đây là công pháp gì?”

Vong Xuyên Quân cười lạnh: “ Huyền Hắc Ma Khí của bốn quân biến hóa vạn ngàn, lại có hình dáng mô phỏng như nước sông Vong Xuyên, chưa từng ổn định. Công pháp của người mặc dù tiến bộ tới cảnh giới này, nhưng đấu nhau sống chết cũng không chỉ so công pháp mạnh yếu, thật muốn đánh nhau, bốn quân diệt người quả thật dễ như trở bàn tay.”

Tiểu Khai cắn răng nói: “ Không ngại thử xem.”

Vong Xuyên Quân gật đầu nói: “ Cũng tốt, ta cho người nhìn xem, người cùng bốn quân đến tột cùng có bao nhiêu chênh lệch.”

Lời hắn vừa ra, ngón tay bắn tới, nhất thời bay ra tám đạo ô quang.

Tiểu Khai kinh hãi, vận chuyển Di Lạc Thần Quyết tới cực hạn, toàn bộ tinh thần chăm chú giương mắt nhìn ô quang đánh úp tới, đưa tay ra.

“ Phốc phốc phốc phốc!” Tiếng vang không dứt bên tai, tám đạo ô quang toàn bộ bị hắt chộp trong tay, cư nhiên không có một chút khó khăn, Tiểu Khai còn đang kinh ngạc, bỗng nhiên nghe được Ngọc Hồ ở bên cạnh la hoảng lên: “ Chủ nhân, cẩn thận mặt sau!”

Tiểu Khai xoay người, đã nhìn thấy gốc cây khô ngã trên mặt đất bị một bàn tay vô hình thao túng, nhảy dựng lên, hướng eo của mình quét ngang tới!

Tiểu Khai vội đưa tay ngăn cản, nhánh cây “ ba” một tiếng đánh vào trên cánh tay, đánh cho cánh tay hắt ần ần đau đớn, mà đoạn cây khô hóa thành ngàn vạn mảnh nhỏ, mỗi một mảnh nhỏ phẳng phất như thanh kiếm sắc bén, cùng đồng loạt hướng lưng của Tiểu Trúc vọt tới!

Mấy mảnh nhỏ này nếu bắn trúng, có lẽ Tiểu Trúc lập tức sẽ biến thành con nhím hình người.

Tốc độ của Tiểu Khai đã không theo kịp nữa, trơ mắt nhìn thấy mảnh nhỏ bay qua, thần niệm trong đầu khê động, trong miệng quát lớn: “ Sáng Thế Bảo Bình!”

Sáng Thế Bảo Bình lên tiếng bay ra, bạch quang nhàn nhạt trong phút chốc bao lại toàn thân Tiểu Trúc, vô số mảnh nhỏ kia đánh vào trên màn hào quang, phát ra thanh âm ba lạp, sau đó nhuyễn nhuyễn ngã xuống.

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, động tác này mau lẹ, mồ hôi lạnh trên lưng cũng xuất ra. Quay đầu nhìn Vong Xuyên Quân, Vong Xuyên Quân ôm hai tay, vừa lúc nhìn qua bên này, nếu vừa rồi Vong Xuyên Quân nhân cơ hội rat ay, có lẽ mười Tiểu Khai cũng đã chết.

“ Ma khí này của người thật ra cũng có ý nghĩa.” Vong Xuyên Quân thần nhiên nói: “ Người đưa ma khí này cho ta, rồi giết Trì Tiểu Trúc, ta sẽ không truy cứu tội mạo phạm hôm nay của người, như thế nào?”

Tiểu Khai lắc đầu nói: “ Người động thủ đi.”

Vong Xuyên Quân nhú mày nói: “ Chẳng lẽ người còn không hiểu, ta vừa ra tay, các người toàn bộ đều phải chết, nhưng chỉ cần người nghe lời ta mà làm, người có thể sống sót.”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Ta tự nhiên hiểu được.”

Vong Xuyên Quân nói: “ Vậy người còn không mau giết chết nữ nhân này!”

Tiểu Khai mỉm cười: “ Có một số việc người không hiểu được đâu, người ra tay đi.”

Trên mặt Vong Xuyên Quân lộ ra thần sắc tức giận, cắn răng gật đầu nói: “ Ta vốn còn muốn cho người một cơ hội, nhưng người muốn tự mình tìm chết, ta cũng không nhiều lời nữa!”

Lời này nói xong, Vong Xuyên Quân rút cuộc hạ sát thủ!

Mấy trăm đạo ô quang từ giữa ngón tay bay ra, mấy ô quang này hiện ra quỹ tích thật phức tạp, có xoay quanh, có toát ra, có quay lại, chỉ là nhìn xem cũng đủ làm kẻ khác hoa cả mắt, chúng bao trùm trời đất bao phủ cả không gian, hướng Tiểu Khai và Tiểu Trúc gào thét mà đi!

Bụi đất phảng phất bỗng nhiên bị nhiễm một tầng màu đen, màu đen này bị gió cuốn bay lên bầu trời, ở chung quanh hai người bay nhanh xoay tròn lên.

Từ vị trí của Tiểu Khai nhìn ra, phảng phất đầy trời đều là quang điểm màu đen chợt lóe chợt lóe, ít nhất cũng có tới mấy ngàn viên, mấy quang điểm này, một viên cũng đủ lực lượng trí mạng đáng sợ.

Trên người Tiểu Khai lục quang phun ra, nhưng mấy quang điểm này bóp méo, xoay tròn, vắn vẹo tầng phòng ngự này, ngạnh sanh tiến đến.

Tiểu Khai lại xuất ra Sáng Thế Bảo Bình, nhưng mấy quang điểm này nhiều như vậy, phức tạp như thế, ngay cả tịnh hóa lực của Sáng Thế Bảo Bình đều không kịp hóa giải, ít nhất đã có hơn trăm quang điểm xuyên vào trong bạch quang, xuyên qua bình chướng cho Sáng Thế Bảo Bình bày ra.

Công kích như vậy, đích thật là cả cuộc đời này Tiểu Khai chưa từng gặp qua, và quả thật là hãn không thể ngăn cản.

Tiểu Khai đưa tay cầm bàn tay ngọc của Tiểu Trúc, hai người đồng thời nghiêng đầu qua, ánh mắt nhìn nhau, đều mỉm cười.

Lần này...có thể cứu được không...

Ý niệm này vừa nổi lên trong đầu Tiểu Khai, từ chân trời bỗng nhiên vang lên một thanh âm như tạc lôi nổ tung: “Dừng tay!”

Một tiếng này quả nhiên vang xa tới cực điểm, tạc nổ lỗ tai Tiểu Khai ông ông, giống như là tinh không sét đánh, ngay sau đó, cả thiên địa phảng phất như rung động, những viên màu đen từ bốn phương tám hướng phảng phất như bị mất khống chế, bị một cỗ hấp lực đến từ trời cao hấp thành một con rắn dài, hoa lạp lạp hướng bầu trời bay lên, trước mắt Tiểu Khai nhất thời sáng ngời!

Trên bầu trời cao, một khối gì đó hình vuông đang vững vàng phiêu phù, những viên màu đen liều mạng hướng khối vuông đó bay đi, giống như đàn chim gặp lửa, nhào vào trong đầm nước, biến mất không thấy.

Tiểu Khai ngẩng đầu tinh tế dò xét, thứ kia toàn thân màu vàng âm u, mặt ngoài còn mang theo rất nhiều hoa văn thô tháo bất quy tắc, nhìn qua có vẻ vô cùng cổ xưa, cư nhiên lại chính là một khối tảng đá.

Vẻ mặt Vong Xuyên Quân nghiêm túc, mày nhướng cao, trầm giọng nói:
“ Ác Ma Thành Chủ?”

Một người đột nhiên hiện ra thân hình trên bầu trời, Tiểu Khai nhìn kĩ, chỉ thấy người này râu ria đầy mặt, cặp mắt sáng rực, nhìn qua khí thế cực thịnh, quần áo trên người dị thường hoa quý, phảng phất hoàng tộc, chân hằn đập trên tảng đá, hai tay chống nạnh, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, thoạt nhìn phảng phất như quân lâm thiên hạ: “ Đúng là bốn thành chủ!”

Vong Xuyên Quân hừ lạnh nói: “ Người tới làm gì?”

Ác Ma Thành Chủ cười ha ha, bước chân dẫm xuống, tảng đá kia nhất thời từ trên không trung rơi thẳng xuống tới, nện trên mặt đất, phảng phất mặt đất cũng bị tạp đến chấn động, thân hình Ác Ma Thành Chủ theo tảng đá hạ xuống, như trước vẫn dẫm trên tảng đá, nhìn Vong Xuyên Quân gật đầu, ngạo nghễ nói: “ Thiên tài ma luyện sư ngàn năm khó cầu, chính là ma giới chi phúc, còn thỉnh Vong Xuyên Chi Chủ cho ta một mặt mũi, tha cho hãn một mạng thể nào?”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 3: Siêu Cấp Phân Tí

Mặc dù hăn nói như thỉnh cầu, nhưng ngữ khí và thái độ, lại tràn ngập hương vị như sai khiến.

Vong Xuyên Quân cười lạnh nói: “ Dựa vào cái gì?”

Ác Ma Thành Chủ cười lạnh: “ Chỉ bằng khối chiêu bài của Ác Ma Thành Chủ.”

Vong Xuyên Quân nhất thời cười ha ha: “ Vốn giết hăn hay không đều không sao cả, hôm nay nghe lời này của thành chủ, ta không giết không được rồi.”

Ác Ma Thành Chủ cũng đồng dạng cười ha ha: “ Bốn thành chủ thật muốn nhìn, ở trước mặt ta, người làm sao giết được Nghiêm Tiểu Khai!”

Vong Xuyên Quân đột nhiên vươn tay ra, vỗ hai cái, thấp giọng nói: “ Xuất hiện đi.”

Lời vừa ra, không khí bên người hăn vận vẹo bóp méo, bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện hai người, chính là Vũ Nguyệt Yêu Linh và Liệt Hỏa Âm Linh mà Tiểu Khai từng gặp qua.

Ác Ma Thành Chủ cau mày, cúi người xuống, vỗ lên tảng đá, đồng dạng quát: “ Xuất hiện đi.”

Tảng đá kia hốt nhiên lóe ra hoàng quang mãnh liệt, trong hào quang, một người rồi một người, binh lính mặc kim giáp xuất hiện, túc túc đi ra chín người.

Vong Xuyên Quân căn răng nói: “Trần Nguyên Thần Thị?”

Ác Ma Thành Chủ nghiêm nghị nói: “Đúng vậy.”

Tiểu Khai đột nhiên vừa động, nhớ tới trước mắt là thứ gì.

Vô Tự Thiên Thư trang thứ tư từng nói qua, muốn mở hai trang trước, phải tìm được vài thứ, ngoại trừ Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc, còn có Trần Nguyên Thạch của Ác Ma Thành. Tảng đá trước mắt này, chẳng lẽ chính là Trần Nguyên Thạch?

Vong Xuyên Quân hiển nhiên có điểm do dự, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Trần Nguyên Thạch vốn dùng để trấn áp sát khí của Ác Ma Thành, sao người lại đem nó đi ra?”

Ác Ma Thành Chủ nhìn thấy phản ứng này của Vong Xuyên Quân, thái độ càng cao ngạo, hừ nói: “Bốn thành chủ muốn thỉnh Nghiêm đại sư về làm khách, tự nhiên phải lo kế sách vẹn toàn, phòng ngừa gặp ai không thức thời vụ, cố ý ngăn trở, có Trần Nguyên Thần Thị hỗ trợ, lời của bốn thành chủ nói, càng hiệu dụng hơn một ít.”

Lời này nói ra, Tiểu Khai đã biết xuất ra vấn đề, tính tình của Vong Xuyên Quân, điển hình là không nhẫn nhịn nổi nhục, cho dù hắn vừa có điểm do dự, bây giờ có lẽ đã cười hổ khó xuống.

Quả nhiên, sắc mặt của Vong Xuyên Quân lập tức thay đổi: “Chẳng lẽ thành chủ nghĩ bốn quân thật sự sợ Trần Nguyên Thần Thị hay sao?”

Ác Ma Thành Chủ cười ha ha: “Không sợ, thì thử xem.”

Vong Xuyên Quân hít sâu một hơi, gật đầu nói: “ Tốt lắm, bốn quân từ lâu cảm thấy năm đại ca thủ xưng danh hậu thế, Bắc Yêu Vương ma công vô cùng, Trung Ma Tôn thiên hạ đệ nhất, những người này đều làm cho bốn quân tâm phục khẩu phục, mà Đông Phong Ẩn và Nam Thành Chủ đều là tự xưng danh, hôm nay thành chủ khiêu khích, bốn quân sẽ thử nghiệm một chút với người, nhìn xem người có tư cách đứng ngang hàng với bốn quân hay không!”

Lời này nói ra thực đả thương người, Ác Ma Thành Chủ quả nhiên đã nổi giận: “ Bốn thành chủ cũng có cảm giác này, Đông Phong Ẩn Tây Vong Xuyên đều là người tự xưng danh, vốn nên chỉ có bốn thành chủ và Trung Ma Tôn Bắc Yêu Vương được liệt và ma giới tam đại cao thủ, hôm nay bốn thành chủ muốn đánh cho người hồi nguyên hình!”

Tiểu Khai nghe được lòng hiếu kì trướng cao, nghĩ thầm: “ Vị Thiên Huyền Yêu Vương đại nhân kia là ai, Vong Xuyên Quân và Ác Ma Thành Chủ đều đối với hãn tâm phục khẩu phục, cũng không biết đến cuối cùng là lợi hại tới trình độ nào.”

Lúc này, mắt thấy hai đại cao thủ tuyệt thế sắp ra tay đánh nhau, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một thanh âm: “ Tất cả dừng tay!”

Thanh âm này cũng không cao vút, cũng không uy mãnh, ngược lại mang theo điểm nhấn nhui âm nhu, Tiểu Khai vừa nghe được, không nhận ra người nói chuyện là nam hay nữ, nhưng dù thanh âm này không vang lớn, mà hai vị đại cao thủ đang giương cung bạt kiếm lại đồng loạt ngừng lại, nhìn lên bầu trời.

Bầu trời quả nhiên có thêm một người, người này mặc một bộ trường bào rộng thùng thình, ống tay áo cũng rộng thùng thình, hoàn toàn bao phủ thân thể hãn ở bên trong, trên đầu hãn còn đội một cái nón bao phủ mặt, bốn góc phủ kín khăn đen, che lại toàn bộ gương mặt kín mít.

Nhìn hắn như cố ý che giấu bản thân, Tiểu Khai từ góc độ này nhìn lại, căn bản cả nửa tắc da thịt của hắn, nửa điểm dung mạo cũng nhìn không ra.

Nhưng thái độ của Ác Ma Thành Chủ lại thật cung kính: “ Sao ngài lại đến đây?”

Người nọ phát ra tiếng cười cổ quái không giống nam hay giống nữ, nói: “ Bốn tôn vì Nghiêm Tiểu Khai mà đến.”

Tiểu Khai vô cùng nghi hoặc, quay đầu nhìn Tiểu Trúc, Tiểu Trúc lại nắm chặt tay Tiểu Khai, dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay hắn hai chữ: Ma Tôn.

Tiểu Khai đầu tiên là có chút sửng sốt, chuyển niệm suy nghĩ, nhất thời giật mình hiểu ra, đúng vậy, người này hiển nhiên là Ma Tôn, nếu không, ai có thể làm cho Vong Xuyên Quân và Ác Ma Thành Chủ khách khí như thế?

Ác Ma Thành Chủ nhíu mày nói: “ Mặc dù ngài là người đứng đầu ma giới, nhưng mọi sự phải là có thứ tự, rõ ràng là ta tới trước...”

Ma Tôn lại phát ra một trận cười: “ Vô phương, không sao, vừa lúc bốn tôn còn có một chuyện muốn nhờ, không bằng chúng ta cùng đi Ác Ma Thành là được.”

Hắn chuyển hướng Vong Xuyên Quân, gật đầu cười nói: “ Vong Xuyên chi chủ, chúng ta lần cuối cùng gặp mặt là ba ngàn năm trước, hôm nay gặp lại, phong thái của quân thượng càng hơn xưa.”

Vong Xuyên Quân khách khí nói: “ Ma Tôn quá khen.”

Ma Tôn lại nói: “ Có một chuyện quan hệ an nguy cả ma giới, còn cần thuật luyện khí của Nghiêm đại sư hỗ trợ, quân thượng có thể nể mặt cho ta một nhân tình, buông ra ân oán riêng tư, tha cho hắn một mạng?”

Vong Xuyên Quân gật đầu nói: “Đã Ma Tôn mở miệng, bốn quân tự nhiên đồng ý, bốn quân sẽ trở về Vong Xuyên Chi Nguyên.” Hắn nói xong lời này, còn cố ý nhìn Ác Ma Thành Chủ, ý tứ thực rõ ràng: “Người nói ta sẽ không đồng ý, Ma Tôn nói thì được, ta là không muốn để cho người mặt mũi.”

Ác Ma Thành Chủ hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nhiều lời.

Mấy tháng trước, trong Ác Ma Thành, Tiểu Khai từng gặp qua Côn Bằng và Huyền Quy hai vị sứ giả, lúc ấy hắn cũng nghĩ không có chuyện gì quan trọng, hôm nay nhìn thấy hai vị đại cao thủ tự thân đến nơi, ngạnh sanh từ trong tay Vong Xuyên Quân đòi người, mới biết được Ác Ma Thành Chủ và Ma Tôn tìm mình thật sự có chuyện rất trọng yếu, Tiểu Khai vốn đối với những cao thủ ma giới này không có hảo cảm gì, nhưng dù sao mạng là do người ta cứu, luận nắm tay thì người ta cũng cứng hơn, cho nên thái độ của Tiểu Khai hòa hoãn lên, nhìn thấy Ma Tôn chậm rãi hạ xuống, mặc dù không có gì nói, nhưng vẫn chủ động nhìn hắn cười cười.

Ma Tôn nhìn Tiểu Khai gật đầu nói: “Nghiêm đại sư, từ Ác Ma Thành từ biệt mấy tháng, hôm nay mới coi như nhìn thấy mặt thật của đại sư.”

Tiểu Khai kinh ngạc nói: “Chúng ta có gặp qua sao?”

Ma Tôn cười nói: “Người chưa thấy qua ta, ta đã thấy qua người, ngày đó ta ở bên ngoài Ác Ma Thành, cách nhau không xa, từng cử động của người, đều ở trong cảm giác của ta.”

Trong lòng Tiểu Khai nhảy dựng, ngẫm lại lúc ấy đã làm ra vô số động tác nhỏ, xem ra tất cả đều không tránh được ánh mắt Ma Tôn, Tiểu Khai kinh ngạc, nhin không được nói: “Chẳng lẽ lúc ấy người biết ta có mưu đồ?”

Ma Tôn mỉm cười nói: “Người làm việc vốn vô cùng đường hoàng, ngay cả muốn dương danh tại Ác Ma Thành, cũng làm quá đáng chút ít, bốn

tôn gặp ngàn vạn người, điểm ấy tiểu kỹ dĩ nhiên là nhìn ra được.”

Tiểu Khai càng kinh hãi, nói: “ Vậy sao người còn phải ra sứ giả...”

Ma Tôn cười càng khoái trá, vui vẻ nói: “ Đại sư thân là thiên tài ma luyện sư ngày năm khó gặp tại ma giới, lại có được bộ tâm luyện phương pháp độc bộ thiên hạ, có lẽ an nguy cả ma giới đều phải nhờ vào tài nghệ của đại sư, ta thân là ma giới chi chủ, thì tặng cho người một phần nhân tình, phối hợp người diễn một tuồng kịch, có quan hệ gì?”

Tiểu Khai trừng lớn mắt, nhìn Ác Ma Thành Chủ, ha ha nói: “ Vậy người...”

Ác Ma Thành Chủ hừ nói: “ Thiên tài ma luyện sư muốn dương danh tại địa bàn của ta, ta thân là thành chủ, làm sao chịu rơi phía sau Ma Tôn?”

Tiểu Khai lặng lẽ hít một hơi, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra sau lưng, lại nói: “ Vậy Tê Bì Nhĩ Bá Cách chẳng lẽ đã...”

Ác Ma Thành Chủ nhất thời cười ha ha: “ Đông Phong Ẩn nhiều năm nghiên cứu trận pháp, ngay cả ngàn chữ vạn từ hắc cũng có thể lý giải được rành mạch, tâm tư phức tạp, có thể nói ma giới vô song, nếu luận sự gian hoạt, bốn thành chủ thật sự tự than thở là không bằng a!”

Tiểu Khai vẫn không dám tin tưởng, nghi hoặc nói: “ Nếu hắc sớm biết ta có mưu đồ, vì sao còn mời ta đến?”

Ác Ma Thành Chủ nhìn hắc liếc mắt, trong mắt tràn đầy khinh miệt, chậm rãi ôm cánh tay, căn bản không thèm giải thích, thái độ ngạo mạn hiển lộ không thể nghi ngờ.

Nhưng Ma Tôn lại giải thích: “ Nghiêm đại sư, Tê Bì đại nhân mời người trở về, là vì hắc cần thuật luyện khí của người, cho nên những lời lẽ cử chỉ khác, chỉ là cố ý làm ra mà thôi, người không cần để ý tới.”

Tiểu Khai suy nghĩ về chuyện lúc ấy mình tìm mọi cách che giấu, lúc đó tự cho biểu hiện cũng được, lại không biết là người ta theo hắn đùa chơi mà thôi. Còn không biết Tê Bì và tâm phúc của hắn ngầm vụng trộm cười nhạo mình như thế nào, nghĩ tới đó nhất thời buồn bực muốn hộc máu.

Nhưng lại nghĩ, Tê Bì dù có tính toán thế nào, cũng không tính được mình lại nhập vào cấm khu, phóng thích Phượng Hoàng Thần, nếu tính toán tinh tế, chẳng những mình cứu sống được Tiểu Trúc, còn luyện thành Sáng Thế Bảo Bình, tìm được Định Thiên Côn, thật sự là kiếm lời thật to, mà Tê Bì chẳng những không trị được bệnh cho con, ngược lại còn vứt bỏ Cửu Thiên Huyền Nữ Hải, mất đi Phượng Hoàng Lệ, quả thật là thiệt thòi tới cùng.

Nghĩ tới đây, Tiểu Khai nhất thời cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ma Tôn cúi đầu nhìn, đột nhiên cười nói: “ Tiểu Trúc cô nương thật có hứng thú, thế nhưng lại đi chân trần a.”

Tiểu Khai kinh ngạc cúi đầu, mới phát hiện chân của Tiểu Trúc đã hoàn toàn trống trơn, vừa rồi cùng Vong Xuyên Quân đánh thật hăng say, vài bố bọ chân nàng đã sớm không biết tuột đi đâu rồi.

Tiểu Trúc dù sao là nữ hài tử, bàn chân trần trắng tuyết bại lộ ra, nhất thời có chút quẫn bách, núp sau lưng Tiểu Khai, nói: “ Giày của ta đã đánh mất.”

Ma Tôn “ nga” một tiếng, sờ tay vào ngực, lấy ra một thứ: “ Nơi này ta còn có một ít Hoàng Tinh Nê Thai không đáng giá, vừa lúc cấp Tiểu Trúc cô nương luyện một đôi giày, đại sư cầm lấy đi.”

Tiểu Khi lặng lẽ tra duyệt trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư, nguyên lai Hoàng Tinh Nê Thai quả nhiên cũng không giá trị lắm, chỉ là tài liệu luyện khí thô thiển nhất, thứ này có đặc tính, chính là có thể tùy ý tạo hình, là phôi thai tốt nhất, nếu người luyện khí truyền công pháp của mình đi vào,

có thể làm cho hình dáng của nó cố định xuống tới. Nói đơn giản, thứ này cũng không khác gì đồ gốm.

Tiểu Khai cũng không khách sáo, tiếp nhận Hoàng Tinh Nê Thai đưa cho Tiểu Trúc, cùng Tiểu Trúc giải thích đại khái một phen, Tiểu Trúc ngồi trên mặt đất, dùng Nê Thai bao lấy hai chân mình, Tiểu Khai quán nhập nguyên lực màu xanh biếc, nhất thời cố định lại hình dáng, Tiểu Trúc đứng lên đi hai bước, cười nói: “Thật sự cũng được nga, Ma Tôn, đa tạ.”

Ma Tôn a a cười, gật đầu không nói, Ác Ma Thành Chủ bên cạnh lên tiếng: “Bất quá chỉ là một nữ tử phạm nhân mà thôi, nàng ta có mang giày hay không có quan trọng gì, bốn thành chủ còn có chính sự chờ Nghiêm Tiểu Khai đi làm, chúng ta nhanh lên trở về đi.”

Ma Tôn cũng không tức giận, gật đầu nói: “Cũng tốt, chậm trễ lâu như vậy, nên đi trở về.” Hắc đưa tay mời Tiểu Khai, cười nói: “Đại sư ở xa tới là khách, mời đi trước.”

Tiểu Khai thối lui ra sau một bước, nói: “Ta đi theo các người là được.”

Ác Ma Thành Chủ nặng nề hừ một tiếng, không kiên nhẫn nói: “Muốn đi người bước đi, sao lại nói nhiều như vậy, bốn thành chủ đi trước một bước, các người mau theo cho kịp.” Hắc nói vừa xong, cả người bay lên, khối Trấn Nguyên Thạch vẫn dẫm dưới chân, giống như là gốc rễ mọc lên, chín vị Trấn Nguyên Thần Thị, tự nhiên đã sớm thu hồi.

Tiểu Khai nhin không được lắc đầu, nghĩ thầm, ma giới năm đại cao thủ, khó trách Ma Tôn danh liệt đệ nhất, chỉ nhìn cách làm người xử thế đơn thuần, Ma Tôn đã cao hơn mấy người kia rất nhiều. Ác Ma Thành Chủ điển hình là “lão tử nói chuyện người phải nghe”, Vong Xuyên Quân lại là: “Ai cũng đừng hòng ở trước mặt ta giả vờ”, còn Tê Bì Nhĩ Bá Cách, mặc dù thoát nhìn khách khí, nhưng luôn có cỗ uy thế ỷ thế hiếp người, phảng phất không tự giác đã biểu hiện ra vẻ cao nhân nhất đẳng. Còn Ma Tôn, hắc rõ

ràng cũng vì lợi dụng Tiểu Khai mà đến, nhưng một lời nói ra, từng cử động, lại mang theo hương vị như gió mùa xuân, tâm tư càng nhẫn nại chu toàn, Tiểu Khai biết rõ mấy vị cao thủ ma giới này người nào cũng là kẻ giết người không nháy mắt, nhưng vẫn không tự chủ được đối với Ma Tôn lại sinh hảo cảm.

Trong Ác Ma Thành hết thấy như trước, nơi lối vào, vô số ma tộc từ xa đến muốn đi vào, phải đưa lên cổng phẩm cho thủ vệ. Trong thành, cướp bóc và chém giết còn chưa bao giờ dừng lại. Lão Xích đứng cách cửa thành không xa, đang thao thao kể cho những người mới đến nghe một câu chuyện xưa, chuyện xưa này mỗi ngày hắn đều kể lại rất nhiều lần, bởi vì ngoại trừ kể lại chuyện xưa, hắn thật sự không biết mình còn có thể làm cái gì.

Chuyện xưa mà hắn kể, tên là “ thiên tài ma luyện sư dương danh Ác Ma Thành.”

Đối với ma tộc cấp thấp ở tầng dưới chót như lão Xích mà nói, Nghiêm Tiểu Khai chính là cứu thế chủ trong mắt của hắn. nếu không phải Nghiêm Tiểu Khai vì mình luyện ra thanh phi kiếm rách nát, hắn sẽ không đổi lấy được hai trăm phương ma giới cực phẩm hắc ngọc, nếu không có vị thân gia khổng lồ như vậy, hắn làm sao có thể thuê nổi hai gã trung đẳng ma tộc làm bảo tiêu, mà nếu không có hai gã bảo tiêu này, hắn làm sao có thể sống an ổn nhàn nhã như bây giờ.

Lão Xích nhớ rất rõ ràng, lúc ấy nơi này có một trung đẳng ma tộc gọi là Thân Đồ Lão Tam phi thường đáng ghét, thường xuyên cướp đoạt thức ăn của mình, sau khi Nghiêm Tiểu Khai đại sư vào thành, Thân Đồ Lão Tam lại dám mạo phạm hổ uy, bị thủ hạ của đại sư một chiêu đánh cho thần hồn tiêu diệt, sau đó, lão Xích có thể được ăn no bụng. Mà bây giờ, lão Xích lại có được hai gã trung đẳng ma tộc bảo tiêu, cho dù có thêm một Thân Đồ Lão Tam, hắn cũng không còn sợ nữa.

Đúng vậy, ma tộc cấp thấp lão Xích bây giờ cảm thấy mình thực phong cảnh, thực vinh diệu, trong gia tộc sài cầu(chó sói), hẳn đã coi như được xuất đầu, cho nên, trong đầu hẳn ngày đêm đều nhớ rõ Nghiêm Tiểu Khai, mà chuyện của Nghiêm Tiểu Khai, cũng được hẳn nói cho mọi người biết hết.

“ Lời kể lúc đó, trong đại sảnh đấu giá tinh quang lóng lánh, trời ạ, đó đều là cao đẳng ma tộc mà cả đời chúng ta đều không có dịp nhìn tới, bọn họ toàn bộ đều vì Nghiêm Tiểu Khai đại sư, mà đi tới hiện trường!” Lão Xích nuốt ngụm nước miếng, lại hớn hở nói: “ Lúc Côn Bằng đại nhân và Huyền Quy đại nhân xuất hiện, đã làm cho ta hạnh phúc đến muốn ngất, nhưng các người phải hiểu được, địa vị của Nghiêm Tiểu Khai đại sư là chưa từng có, cho nên hai vị đại nhân này xa xa còn không đủ phân lượng, kế tiếp, nhân vật có phân lượng đã bắt đầu xuất hiện!” Lão Xích nói tới đây, quay đầu, quét qua những ánh mắt đang trừng thật to, thần bí nói: “ Các người biết ai tới không?”

Những tiếng mắng nhất thời đập vào mặt mà đến.

“ Ta khát, nhanh nói đi, đừng dây dưa, lão tử vừa mới vào, còn phải tìm chỗ ở.”

“ Ai nha, khẳng định là năm vị đại nhân tự mình ra mặt rồi, Nghiêm đại sư rất có mặt mũi, lần này ta từ xa xôi đi vào Ác Ma Thành, là muốn tìm Nghiêm Tiểu Khai đại sư luyện khí đó.”

“ Ta phi, tên sài cầu người, còn không mau nói, cẩn thận lão tử xé nát miệng của người.”

Bình thường khi gặp phải uy hiếp thì có bảo tiêu ra mặt, lão Xích cười hì hì, bảo tiêu bên người liền đứng dậy, vì vậy lời vừa chửi người lập tức mềm nhuyễn ngay: “ A...A...Thực xin lỗi, lão Xích đại nhân, vừa rồi ta đã lỡ

miệng, đại nhân ngài đừng trách tiểu nhân, hay là kể lại tình huống lúc ấy cho chúng ta nghe đi!”

Lão Xích cười tủm tỉm gật đầu, hư vinh trong lòng thỏa mãn thật lớn: “Ta tự nhiên sẽ không so đo với ma tộc cấp thấp như ngươi, lại nói, lão Xích ta cũng từng đối diện ngay mặt nói chuyện với Nghiêm đại sư, là người có thân phận địa vị....Lại nói lúc ấy, một hắc bào nhân đột nhiên đứng lên, hắc bỏ đi hắc bào...Hắc...Hắc...Hắc.....Hắc...” Lão Xích bỗng nhiên trừng mắt, trong miệng nói chữ “hắc” suốt hồi lâu, mọi người mới phát hiện lão Xích đã sớm há to miệng, cặp mắt nhìn trừng trừng ra cửa thành, phảng phất như bị trúng tà, cả nước miếng cũng nhỏ ròng xuống khoe miệng.

“Lão Xích đại nhân, ngài nói đi a, hắc hắc hắc rốt cuộc lại là ai?”

Sắc mặt lão Xích lúc đỏ lúc hồng, phảng phất như vui mừng, phảng phất ngoài ý muốn, lại phảng phất như nhìn thấy quỷ, tay chỉ thẳng vào ngay cửa thành, đầu lắc lư như bị điên, bỗng nhiên tê tâm liệt phế kêu to lên: “Hắc! Là hắc! Ta nhận thức hắc! Hắc chính là thủ hạ của Nghiêm Tiểu Khai đại sư, đúng vậy, Thân Đồ Lão Tam chính là do hắc giết!”

Ngón tay hắc chỉ, chính là Ngọc Hồ đang đi theo phía sau Tiểu Khai.

Tiểu Khai đã bỏ đi Biến Hình Y, thoát nhìn là gương mặt hoàn toàn mới, Tiểu Hùng Miêu đã cởi quần áo rộng thùng thình, thoát nhìn đã thay đổi bộ dáng, chỉ có Ngọc Hồ vẫn là thân thể bạch ngọc, không có nửa điểm thay đổi, thủ vệ hai bên nhìn thấy thành chủ đi vào cửa, căng thẳng cúi đầu thi lễ, lại nhìn thấy Ngọc Hồ, mặc dù trong lòng buồn bực, cũng không dám hỏi loạn, sợ thành chủ tức giận trách cứ, giờ phút này tiếng hống của lão Xích quả thật kinh thiên động địa, nhất thời những người đang ở cửa thành đều nghe được. Trong phút chốc, vô số ánh mắt đồng loạt bắn tới, những tiếng ồn ào lập tức vang dậy: “Là hắc, hắc gọi là Ngọc Hồ...Hắc là truy tùy giả của Nghiêm đại sư, đúng vậy, chính là hắc!”

Ma Tôn không chút tiếng động nhẹ nhàng bước đi, toàn thân hẩn che kín cẩn mật, không có một ma tộc nào nhận ra hẩn là ai, trong lòng thủ vệ mặc dù kì quái, nhưng nhìn hẩn đi cùng thành chủ, tự nhiên cũng không dám ngăn lại để hỏi, sau đó, tâm tình lão Xích đã hoàn toàn mất đi sự khống chế, giống như nhìn thấy được mẹ ruột, quỳ sụp trước mặt Ngọc Hồ, khóc rống nói: “ Ngọc Hồ đại nhân, ngài...Ngài đã tới, tiểu nhân tưởng niệm Nghiêm đại sư đã lâu rồi.”

Tiểu Khai bị hẩn làm hoảng sợ, cẩn thận nhìn dung mạo lão Xích, nhưng không có chút ấn tượng nào, hoàn hảo trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư có thể tra xét, vừa ra thì phản ứng, nhất thời cười lên: “ Ta bất quá chỉ giúp người luyện một thanh kiếm rách mà thôi, người nhớ ta làm chi?”

Lão Xích nhanh chóng ngẩng đầu lên, lau nước mắt và nước mũi trên mặt, trừng mắt nhìn Tiểu Khai nói: “ Người...Người chẳng lẽ là...Nghiêm đại sư?”

Tiểu Khai gật gật đầu, mỉm cười nói: “ Lần trước ta làm chút ít nguy trang, lần này là mặt thật của ta.”

Lão Xích nhất thời chảy xuống nước mắt hạnh phúc: “ Thần tượng, thần tượng a! Ta chỉ biết người sẽ không xấu xí như vậy, quả nhiên...quả nhiên đây mới là mặt thật của người, nga, ta quá hạnh phúc rồi, Nghiêm Tiểu Khai, ta yêu người!”

Lão Xích kích động, rõ ràng nhảy dựng lên, bản tính của sài cẩu nhất thời bại lộ ra, bốn chân như muốn ôm Tiểu Khai, toàn thân Tiểu Khai nổi da gà, nhanh chóng tránh sang bên cạnh, không nói hai lời tung một cước, đá văng lão Xích ra ngoài, tức tức chia ra vài phút, mới nghe từ phía xa truyền đến một tiếng “ bồng” nổ vang, phảng phất như có bao tải rơi xuống đất, sau đó thanh âm của lão Xích đã xa xa truyền tới: “ Quả nhiên là thần tượng của ta, cả tư thế xuất cước cũng tuần tú như vậy, úc!”

Ác Ma Thành Chủ nhíu mày, hừ lạnh nói: “ Làm gì phải lãng phí thời gian cho tên dê tiện này, Nghiêm Tiểu Khai, đi mau.”

Đoàn người nhanh hơn tốc độ, thân hình chớp lên, trong thời gian ngắn đã đi xa, trong mắt ma tộc bình thường đứng ở cửa thành, căn bản cả cái bóng cũng nhìn thấy không rõ, liên tiếp những tiếng kinh hô tán thưởng nhất thời vang lên.

Ác Ma Thành sôi trào!

Thiên tài ma luyện sư đã trở lại!

Truyền bá ra tin tức này đặc lực nhất dĩ nhiên là lão Xích, tin tức với tốc độ nhanh lạ thường tán ra ngoài, trong phút chốc đã chấn động cả Ác Ma Thành, trong nhà Chuẩn đại nhân, vô số cao đẳng ma tộc mang theo lễ vật đến bái phỏng, thỉnh cầu Chuẩn đại nhân giúp mình bái kiến Nghiêm đại sư, lễ vật của những người này càng lúc càng quý trọng, người đi tới thực lực càng cường hãn, Chuẩn đại nhân trong lòng kêu khổ, liều mạng giải thích mình chưa gặp lại Nghiêm Tiểu Khai, nhưng vô luận hãn giải thích như thế nào cũng không có ai tin tưởng, chỉ có tinh tức trịnh trọng lan ra: “ Chuẩn đại sư vốn là người đại lí duy nhất của Nghiêm đại sư trong Ác Ma Thành, Nghiêm đại sư ẩn thân trong nhà của Chuẩn đại nhân!

Cho nên, tòa nhà Chuẩn đại nhân ngày hôm sau mỗi một tắc đất đều có vô số thần niệm tra xét, mà phòng đấu giá càng đầy nghẹt người, mỗi ngày đều có vô số ma tộc đi tới xếp hàng.

Điểm chết người chính là Chuẩn đại nhân phát hiện mình không có cách nào khác tu luyện, bởi vì Lạc Ứng Giản phảng phất như biến thành nơi công cộng, cả những hầm hố đã bị bỏ hoang mấy ngàn năm cũng bị người đào ra, tuyên bố nơi đó có manh mối.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 4: Trấn Nguyên Thạch Nội

Lúc này giờ phút này, vị Nghiêm Tiểu Khai đã cấp cho Chuẩn đại nhân tạo thành cả thân thể lẫn tâm thần đều bị khốn nhiều, nhưng thần tình thật nghiêm túc đang ngồi trong đại sảnh của phủ Ác Ma Thành Chủ, nhìn Trấn Nguyên Thạch thật lớn trước mặt với vẻ sững sờ.

“Người là nói...Trấn Nguyên Thần Thị đã bị già sắp chết?” Tiểu Khai vẻ mặt như là thấy quỷ, ha ha nói: “Cơ thể bị lão hóa, hay là tuổi thọ đã hết?”

“Bốn thành chủ nếu là biết, còn muốn người tới làm gì?” Thần tình của Ác Ma Thành Chủ không kiên nhẫn: “Người mau nhanh tra xét cho ta, rốt cuộc sao lại thế này, Trấn Nguyên Thạch chính là thần khí a, thủ hộ thần của thần khí làm sao lại già đi được, điều này không phải là không có gì mà bắt ta tìm việc để làm hay sao chứ?”

“Có lẽ...chỉ là một sự hiểu lầm?” Tiểu Khai nháy nháy mắt, thử thăm dò nói: “Thần khí đều là nhận chủ, nên có thể trao đổi, sao người không cùng nó tâm linh cảm ứng một chút?”

Thanh âm của Ác Ma Thành Chủ bỗng nhiên cao vút lên, quát: “Còn muốn cảm ứng như thế nào, bốn thành chủ nói chẳng lẽ người còn không tin? Người xem xe, mấy Trấn Nguyên Thần Thị này, nhìn bọn họ không phải là già rồi sao?”

Hắn nói rất đúng, Tiểu Khai trộm dò xét chín vị Trấn Nguyên Thần Thị kia, càng xem lại càng muốn cười, vốn có tạo hình uy vũ, nhưng mỗi người lại trở thành râu bạc, trên mặt làn da nhăn nheo, nhìn thế nào cũng như lớp vỏ của trái cam, thật sự là có điểm xin lỗi xưng hô phong cách “ Trấn Nguyên Thần Thị”. Chín vị thần thị ban ngày kim quang lòe lòe, còn không dễ dàng bị phát hiện, nhưng bây giờ Ác Ma Thành Chủ ra lệnh cho bọn họ thu liễm hào quang, nhất thời làm cho ngoại hình già nua toàn bộ rành mạch lộ hẳn ra trước mặt Tiểu Khai.

Trong đầu Tiểu Khai đều là mơ hồ, loại tình huống này hắn chưa từng thấy qua, hắn trộm tra duyệt Vô Tự Thiên Thư, nhưng Trấn Nguyên Thần Thạch chính là thần khí, Vô Tự Thiên Thư không chút khách khí cho hắn một đáp án “ quyền hạn không đủ”, Ác Ma Thành Chủ nhìn hắn trầm ngâm không nói, bèn hòa hoãn nói: “ Gần đây mấy trăm năm, lực lượng của Trấn Nguyên Thạch ngày càng yếu bớt, dung mạo của Trấn Nguyên Thần Thị đã ngày càng già nua, thậm chí khi ta ra lệnh bọn họ chiến đấu, lực lượng bọn họ đã dần dần yếu bớt, đến bây giờ, sớm đã là giương hết dây cung, Nghiêm đại sư, người không ngại đến gần cẩn thận xem một chút thử đi.”

Tiểu Khai theo lời đi tới, vánh tai cẩn thận lắng nghe, chợt nghe được chín vị lão thần thị có chút thở dốc, xem ra chỉ là đứng yên cho Tiểu Khai quan sát, đối với bọn họ mà nói có lẽ là chuyện phải cố hết sức.

Trong lòng Tiểu Khai tràn đầy sự mê hoặc, nhin không được hưởng một vị thần thị cười nói: “ Uy, chúng ta nói chuyện?”

Lão thần thị cũng không để ý đến hắn, vẫn đứng yên, bày ra một tạo hình tiêu chuẩn uy phong lẫm lẫm, ánh mắt kiên nghị nhìn phía trước, nếu dung mạo trẻ lại hơn mười tuổi, đại khái đích xác uy phong lẫm lẫm, nhưng lúc này nhìn xem, thì có điểm cổ quái.

Tiểu Khai nhìn hắn không nói lời nào, cẩn thận vươn đầu ngón tay, sờ vào cánh tay hắn: “ Hải, chào người, ta gọi là Nghiêm Tiểu Khai.”

Ác Ma Thành Chủ hừ nói: “ Người nói chuyện với bọn họ có ích lợi gì, mấy thủ hộ thần khí này, ngoại trừ thiên chức thủ hộ, cái gì bên ngoài cũng không nhìn thấy, làm sao lại thêm lý người.”

Tiểu Khai nói: “ Người là chủ nhân của Trấn Nguyên Thần Thạch, thủ hộ thần khẳng định có thể trao đổi với người, người sao không hỏi bọn họ một chút.”

Ác Ma Thành Chủ hít vào một hơi, bộ dáng như muốn nói lại thôi, nhú mày nói: “ Có gì để hỏi, người không phải biết tâm luyện thuật hay sao, giúp ta nhìn xem là được rồi?”

Tiểu Khai thở dài: “ Được rồi, không hỏi thì thôi, người thu mấy thần thị này vào đi, ta chính mình đi tra.”

Ác Ma Thành Chủ mặc niệm một đoạn khẩu quyết, chín vị Trấn Nguyên Thần Thị một người tiếp một người biến mất tại chỗ, Tiểu Khai đi đến bên cạnh tảng đá, chỉ một tay đặt lên, vận Di Lạc Thần Quyết, khởi động Di Lạc Chi Tâm.

Trải qua sự giáo huấn của quái lực màu đen, lá gan của Tiểu Khai nhỏ hơn, hần chỉ hơi lộ ra một tia thần niệm, thử thăm dò đột nhập vào trong Trấn Nguyên Thạch.

Một chiêu này vốn là trăm lần đều linh, nhưng lần này lại nảy sinh ra vấn đề, mặt ngoài Trấn Nguyên Thạch phẳng phất có một tầng bình chướng chắc chắn vô cùng, cứ nhiên ngay cả Di Lạc Thần Quyết cũng không thể đột nhập vào, Tiểu Khai lặng lẽ tăng lực, thẳng đến khi bỏ vào hết công lực toàn thân, toàn thân toát ra hào quang màu xanh biếc mãnh liệt, Trấn Nguyên Thạch vẫn là không chút phản ứng.

Tiểu Khai bất đắc dĩ thu hồi công lực, lắc đầu nói: “ Thành chủ, người phải tiêu hủy đi phòng ngự của Trấn Nguyên Thạch, nếu không ta căn bản nhìn không ra tình huống bên trong đó.”

Phản ứng của Ác Ma Thành Chủ có điểm kì quái, cư nhiên vẻ mặt có sự ngạc nhiên: “ Phòng ngự gì?”

Tiểu Khai nhẫn nại nói: “ Chính là thủ hộ thần lực của bên ngoài thần khí, người không chịu thu hồi, tâm luyện thuật của ta vốn không vào được, nhìn không được kết cấu bên trong, ta làm sao tìm ra vấn đề.”

Ác Ma Thành Chủ suy tư một trận, mới có chút ít không xác định nói: “ Bốn thành chủ vẫn thường sử dụng Trấn Nguyên Thạch, xác nhận đã cảm giác được bên ngoài có một tầng trở cách, trước tiên phải dùng ma công đánh nát trở cách, mới có thể gọi ra Trấn Nguyên Thần Thị, chẳng lẽ đại sư nói chính là tầng trở cách này.”

Lời này nói ra, Tiểu Khai vẻ mặt cổ quái nhìn hắn, thử hỏi: “ Chẳng lẽ thành chủ không biết tầng trở cách này chính là thần lực thủ hộ thiên nhiên của thần khí hay sao?”

Ác Ma Thành Chủ lộ ra vẻ mặt mất tự nhiên, bộ dáng như muốn nói lại thôi, bỗng nhiên cả giận nói: “ Bốn thành chủ cũng không phải ma luyện sư, nào biết có nhiều chỗ khúc mắc như vậy, đối với bốn thành chủ mà nói, chỉ cần có thể sử dụng nó, không phải là đủ rồi sao?”

Tiểu Khai thở dài, giải thích: “ Không phải như thế. Hết thấy thần khí đều có khẩu quyết sử dụng, đã tuyệt đối không chỉ là một loại hình thái chiến đấu, tỷ như Bàn Cổ Phủ của Bá Cách gia tộc, ba chủng hình, ba chủng loại cấp bậc lực lượng, hơn nữa thông linh nhận chủ, mặc dù người khác trộm đi Bàn Cổ Phủ, chỉ cần Tê Bì đại nhân niệm khẩu quyết, thì lưỡi búa sẽ tự mình bay trở về, thành chủ lại đi đánh nát bình chướng để sử dụng lực lượng, điều này không phải là phương pháp chính xác sử dụng Trấn Nguyên Thạch a.”

Vẻ mặt Ác Ma Thành Chủ càng giận dữ, nhìn Tiểu Khai hồi lâu, bỗng nhiên dùng sức vỗ bàn một cái, quát: “ Hay! Hay! Nhìn người hỏi tận ngọn

nguồn như vậy, ta không sợ nói cho người, Trấn Nguyên Thạch không phải là của ta, là ta cướp trong tay người khác về, như vậy người vừa lòng chưa?”

Điều này thật ngoài ý liệu của Tiểu Khai, Tiểu Khai ngẩn ngơ, hồi lâu chưa nói ra lời, vẫn lẳng lặng đứng cạnh Tiểu Khai, Tiểu Trúc ôn nhu nói: “Ý tứ của thành chủ là, ngài cũng không có biện pháp trao đổi cùng thần khí, chỉ có thể đơn thuần điều dụng lực lượng, đúng không?”

Ác Ma Thành Chủ nặng nề hừ một tiếng: “Thì tính sao?”

Tiểu Khai thở dài: “Ta thật không có biện pháp tìm ra vấn đề của Trấn Nguyên Thạch.”

“Ai nói không có biện pháp?” Ác Ma Thành Chủ nói nhanh: “Bốn thành chủ tự mình ra tay đánh nát bình chướng, cho màu xanh biếc nguyên lực của người đột nhập vào, vậy được rồi chứ?”

Tiểu Khai thần tình sáng ngời, gật đầu nói: “Có thể thử xem.”

Ác Ma Thành Chủ trừng mắt nhìn Tiểu Khai: “Người đứng xa một chút, cẩn thận làm người bị thương.”

Tiểu Khai nhanh chóng thối lui, Ác Ma Thành Chủ khẽ quát một tiếng, một chân nặng nề đạp lên Trấn Nguyên Thạch, chỉ nghe “ba” một tiếng vang nhỏ, phảng phất như đạp vỡ một bong bóng xà phòng, Ác Ma Thành Chủ nhìn Tiểu Khai ngoắc nói: “Tới, thử xem.”

Tiểu Khai tới lúc này mới giật mình hiểu a, Ác Ma Thành Chủ lúc ban ngày vẫn đạp chân lên Trấn Nguyên Thạch, nháo nửa ngày không phải ra về, mà là muốn dùng tư thế như vậy để áp chế thiên nhiên thủ hộ của thần khí.

Tiểu Khai đưa tay sờ tới, lộ ra một tia thần niệm, lần này quả nhiên dễ dàng nhập đi vào, chỉ cảm thấy mặt ngoài tảng đá có hai cổ lực lượng mãnh liệt dị thường đang dây dưa lẫn nhau, vừa mới triệt tiêu sạch sẽ, làm cho nguyên lực màu xanh biếc không chút nào cố sức vọt đi vào, Tiểu Khai có điểm cẩn thận, cẩn thận hút lấy một ít đưa vào Di Lạc Chi Tâm, lúc này mới đem thần niệm tập trung lên, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn bên trong Trấn Nguyên Thạch.

Liếc mắt nhìn lại, Tiểu Khai nhất thời choáng váng đầu óc, có loại cảm giác muốn ngất, trước mặt một lỗ tiếp một lỗ thùng, mấy lỗ thùng này ngàn vạn rậm rạp, không khác gì tổ ong, nhưng nếu luận số lượng của lỗ thùng, có lẽ một vạn tổ ong cũng không tạo thành lỗ thùng nhiều như vậy, điểm chết người chính là, mấy lỗ thùng thoát nhìn phá đổ rách nát, rất nhiều đã mất hết màu sắc, ảm đạm, cư nhiên còn nhiễm chút ít ảm Ứt dịch nhờn màu trắng.

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Khai chính là buồn nôn, phản ứng thì hai là muốn ói, phản ứng thứ ba chính là không muốn nhìn thêm. Hoàn hảo bây giờ thân thể hắn cũng đã đủ cường hãn, ý chí cũng đủ cứng cỏi, vẫn kiên trì vận chuyển thần niệm tiếp tục nghiên cứu, Tiểu Trúc ở bên cạnh nhìn sắc mặt hắn phát xanh, còn tưởng rằng xảy ra vấn đề gì, nhất thời gương mặt có chút trắng bệch, muốn gọi hắn, lại sợ quấy rầy hắn, muốn kéo hắn, lại sợ hắn bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở bên cạnh, trong tim không ngừng nhảy lên kinh hoàng.

Tiểu Khai cẩn thận đưa thần niệm vào một lỗ thùng, chỉ cảm thấy bên trong phảng phất có một lớp chất dịch, có loại lực lượng thực trầm ổn phiêu đảng, hắn suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc đánh bạo hút một điểm lực lượng đưa vào trong Di Lạc Chi Tâm.

Lúc này trong Di Lạc Chi Tâm có ba loại lực lượng, một là thiên nhiên thủ hộ mặt ngoài của Trấn Nguyên Thạch, một cổ là lực lượng công pháp của Ác Ma Thành Chủ, thứ ba chính là lực lượng trong lỗ thùng, ma công

của Ác Ma Thành Chủ rõ ràng có chút nhỏ yếu, vừa tiến vào Di Lạc Chi Tâm, đã tìm một góc quyền phục súc lại, không dám có một chút cử động. Tiểu Khai nhất thời hiểu rõ, xem ra hai cổ còn lại chính là thần lực.

Thần lực kì thật cũng không phải là lực lượng tổ hợp phức tạp gì, mà là có tính chất độc đặc, Tiểu Khai từng nhìn thấy bốn cổ ma thần lực trong Bàn Cổ Phủ, tự nhiên biết được đạo lí này. Hắn yên lặng quan sát hai cổ lực lượng còn lại, lúc này mới phát hiện nguyên lai hai cổ lực lượng này lại cùng loại, chỉ là tầng bên ngoài có lực phòng hộ không đủ cường đại, cho nên còn hiện ra trạng thái du ảo, mà lực lượng trong lỗ thủng lại nùng súc vô cùng lợi hại, cho nên có vẻ dày đặc rậm rạp.

Tiểu Khai thử thăm dò hòa trộn hai cổ lực lượng cùng một chỗ, quả nhiên không có gì khó khăn đã thành công.

Đã như vậy, Tiểu Khai đặt cổ thần lực này sang một bên, bắt đầu quan sát ma công của Ác Ma Thành Chủ.

Lực lượng của ngũ đại cao thủ ma giới đều tương đương nhau, làm cho người ta có một loại cảm giác không lạnh mà run, phảng phất như hàng ngàn hàng vạn con sóng lớn cùng xô đến, khó có thể suy chuyển, Tiểu Khai âm thầm gật đầu nghĩ: "xem ra ác ma thành chủ này công lực cường mãnh, xứng danh, khó trách hắn có thể đánh nát thần lực mặt ngoài trần nguyên thạch "

Tiếp theo, Tiểu Khai bắt đầu mê man dần.

Lực lượng đang tìm đến, đích thật là thần lực, nhưng cổ thần lực này không cùng hắn tiếp xúc qua, nói cách khác, cái này hiển nhiên không phải tứ đại ma thần lực, cũng không phải thuần dương thiên hỏa, vậy tốt cùng nó là cái gì?

Mục đích của hắn là bí mật tìm ra chín vị trần nguyên thần thị giả, nhưng nó ở đâu?

Tự nhiên là còn đang bên trong Trấn nguyên thạch.

Tiểu Khai thu lực lượng của di lạc chi tâm trở về , thần niệm liền thâm nhập lại , từ một lỗ thủng bên ngoài đi vào , thần lực vẫn từ trong lỗ thủng này thoát ra như trước , nhưng là thần lực yếu nhược đi nhiều , xem ra mấy lỗ thủng này không hoàn toàn giống nhau.

Tiểu Khai thu lại thần niệm , thở một hơi , thối lui từng bước , nhìn ác ma thành chủ nói : "Thành chủ , ta có chuyện muốn nói "

Ác ma thành chủ chậm rãi thu hồi ma công , vui vẻ nói : "Biết rõ rồi chứ ?"

Tiểu Khai lắc đầu nói : "Bây giờ còn không biết rõ , nhưng vẫn có điểm hiểu được "

Ác ma thành chủ mất kiên nhẫn nói : "Thế còn không đi kiểm tra cái điểm kia đi "

Tiểu Khai cười nói : "Ta phỏng chừng , muốn điều tra tình huống , thì cũng phải mất mười ngày nửa tháng.Cần thành chủ giúp ta chống đỡ thủ hộ thần lực bên ngoài trấn nguyên thạch , sự việc quan trọng , mong thành chủ không từ chối ."

Ác ma thành chủ ngăn người , nói : "Ta đây không thể cùng người từng đó thời gian được ."

Tiểu Khai lại cười nói : "Nếu thành chủ tìm được người khác có khả năng giúp ta ngăn cản thủ hộ thần lực của trấn nguyên thạch cũng được"

Ác ma thành chủ hừ một tiếng nói : "Người biết rõ là không ai chống đỡ được , ta đã khẳng định là không giao thần khí cho ai khác , cần gì phải nói cái kiểu đó với ta !"

Hắn tự hỏi nửa ngày , sau đó căn răng nói : "cũng được , ta tiếp đón ma tôn , sau đó rồi sẽ cùng người "

Hắn xoay người đi rồi chợt nhớ ra , quay mặt lại nói : "Nếu sau nửa tháng người không cho ta một công đạo , ta đối với người không khách khí."

Trên trấn nguyên thần thạch có hàng ngàn hàng vạn lỗ thủng , Tiểu Khai điều tra lần này xác định là kéo dài ngày , công lực của Ác ma thành chủ cũng đủ thâm hậu , gặt gao áp chế thần lực mặt ngoài trấn nguyên thạch , Tiểu Khai đã có thời gian nghiên cứu Bàn Cổ phủ , nên bây giờ nghiên cứu trấn nguyên thạch cũng không tốn bao nhiêu thời gian.Mắt thấy lỗ thủng nhỏ đi , bất tri bất giác , biết là đã tìm được.

Mấy cái lỗ thủng này rõ là không giống nhau , chỗ thì lực lượng nhỏ yếu , chỗ thì cường đại , mà mấy lỗ thủng này , chắc là do Ác Ma thành chủ không biết sử dụng mà làm tổn thương , bên trong có chứa chất lỏng màu trắng , không biết là do cái gì luyện chế thành , Tiểu Khai hỏi vô tự thiên thư , chỉ có một đáp án "Quyền hạn không đủ" Có thể xem được tài liệu làm trấn nguyên thạch thì ít ra cũng phải là thần cấp.

Mà vấn đề của chín vị trấn nguyên thần thị , Tiểu Khai rốt cuộc đã tìm đến.

Nguyên lai ở trong hàng ngàn hàng vạn lỗ thủng này , có tám mươi một lỗ thủng mà ở bên trong có thủ hộ linh hấp thụ thần lực , mà chín vị trấn nguyên thần thị , ở lại bên ngoài chín lỗ thủng, chín lỗ thủng này đều bị tổn hại , chất lỏng màu trắng chảy ra , cỗ thần lực lợi hại tiêu tán , tất cả đều lẩn sâu vào bên trong các lỗ thủng , khó trách chín vị thần thị ngày càng già nua , kỳ thật lực lượng bọn họ đều tiêu tán , Tiểu Khai dùng thần niệm xâm nhập , đã thấy ở bảy mươi hai lỗ thủng , đều có một người , là trấn nguyên thần thị , bọn họ không nhúc nhích , Tiểu Khai nhận thấy họ giống chín vị trấn nguyên thần như đúc , duy nhất bất đồng là khuôn mặt của họ như còn

trẻ , cả người mênh mông lực lượng cường đại , mà đôi mắt vẫn cứ nhắm lại...

Tiểu Khai còn chú ý một người , chi tiết , tỉ mỉ tại lối vào bảy mươi hai lỗ thủng , có một đạo phong ấn trong suốt bình chương , ngăn cách hoàn toàn ngoại giới và trấn nguyên thần thị , Tiểu Khai tò mò , đánh bạo , dùng nguyên lực màu xanh biếc , ngừng tụ lại , nhẹ nhàng phá đi một chỗ.

Bình chương vừa vỡ , ở chỗ trấn nguyên thần thị lập tức mở mắt , hét lớn một tiếng , ngẩng đầu nhìn lên trên , Tiểu Khai hoảng sợ , cấp tốc thu hồi nguyên lực , thần niệm cũng trốn đi xa , qua hồi lâu , thấy bên này không có phản ứng , mới cẩn thận dò xét đi tới , chỉ thấy trấn nguyên thần thị kia vẫn không nhúc nhích , tự nhiên khôi phục nguyên trạng , duy nhất là ánh mắt vẫn mở như cũ

Tiểu Khai hiểu ra , một lần nữa lén vào bên ngoài chín lỗ thủng xem xét , quả nhiên thấy chín vị trấn nguyên thần thị già nua kia đang trợn tròn mắt .

Tiểu Khai trong lòng vui mừng , liền xông lên , vèo vèo phá liền mấy lỗ thủng , vốn định ra tay phá tất cả , nhưng , bỗng nhớ tới Ác ma thành chủ là chủ nhân trấn nguyên thần thạch , mà ác ma thành chủ là người mình không thích , vì vậy chỉ phá chín đạo bình chương ở giữa , rồi đưa thần niệm ra ngoài , tay cầm trấn nguyên thạch , mở mắt.

Ác Ma thành chủ phản ứng nhanh chóng , Tiểu Khai trợn tròn mắt , hần liền quát lên : "Nghiem đại sư , đã tìm được vấn đề chưa ?!"

Tiểu Khai vui vẻ gật đầu : "Tự nhiên là tìm được."

Ác Ma thành chủ mừng rỡ : "Thế rốt cuộc vấn đề của nó là cái gì ? "

Tiểu Khai cười nói : "Trấn nguyên thạch bên ngoài là thủ hộ thần lực , cùng trấn nguyên thần thị sử dụng thần lực vốn là đồng dạng , thành chủ thường xuyên áp chế trấn nguyên thạch thủ hộ thần lực nhiều năm , cả thần

khí cũng bị tổn hại , mấy cái này trấn nguyên thần thị già nua là bởi vì lực lượng tiêu thoát. "

Ác Ma thành chủ hỏi : "Thế bây giờ làm như thế nào đây ?"

Tiểu Khai nói : "Thần khí chắc cũng phải có cách dùng , ta xem , thì duy nhất là phải tìm được khẩu quyết sử dụng trấn nguyên thạch , rồi sau đó , không tăng lên kết cấu bên ngoài trấn nguyên thạch , qua nhiều ngày , có lẽ thần khí tự động chữa trị."

Ác ma thành chủ nhíu mày nói : "Thế còn mấy cái trấn nguyên thần thị ?"

Tiểu Khai lắc đầu , nghiêm túc nói : "Thành chủ từ nay về sau không thể gọi bọn họ được nữa , nếu lực lượng bọn họ tiêu hao hết , thần khí sẽ hỏng"

Ác Ma thành chủ nói : "Đại sư có tâm luyện thuật độc nhất ma giới , chẳng lẽ không giúp ta luyện chế lại trấn nguyên thần thạch một chút ."

Tiểu Khai nhất thời cười haha : "Luyện chế thần khí đúng là có lợi , bản thân mặc dù tự cho là Ma giới đệ nhất thiên tài luyện khí , nhưng cũng không vọng ngôn , có thể luyện chế thần khí , thành chủ nghĩ xem làm thì có chút miễn cưỡng hay không ? "

Ác ma thành chủ hừ nói : "Bốn thành chủ cùng người mệt mỏi lâu như vậy , chẳng lẽ người thật là không có biện pháp gì " Hắn nói ra lời này, hung quang loè loè , như lời đã nói trước đây "Ta đối với người không khách khí"

Tiểu Khai sớm đã có phòng bị, không sợ hãi , nói : "Thành chủ đừng gấp , gọi thử trấn nguyên thần thị về xem sao "

Ác ma thành chủ sững sốt , ngạc nhiên nói : "Người vừa rồi còn nói ta không được gọi về , sao bây giờ lại muốn ta gọi về ? "

Tiểu Khai cười thần bí , nói : "Thì cứ gọi về đi rồi sẽ biết "

Ác ma thành chủ cũng không nhiều lời , lập tức xem xét trấn nguyên thạch , ma công đi vào trấn nguyên thạch , nhất thời "di " một tiếng . Mở to hai mắt nhìn Tiểu Khai nói : "Làm thế nào có thể có 18 vị trấn nguyên thần thị ?"

Tiểu Khai nói : "Trấn nguyên thạch vốn có 18 vị trấn nguyên thần thị , thành chủ do không biết khẩu quyết , cho nên chỉ có thể triệu xuất chín vị , mà lực lượng họ đã suy giảm nhiều , không thể chiến đấu , nhưng chín vị còn lại thành chủ đều có thể triệu xuất ."

Ác ma thành chủ vừa kinh hỉ lẫn kinh ngạc , quả nhiên chín vị trấn nguyên thần thị trẻ tuổi đều đi ra , thấy chín người uy phong lẫm lẫm , đứng ở giữa , khắp người phát ra chiến ý , Ác ma thành chủ càng xem càng vừa lòng , liên tục gật đầu : "Tốt , tốt , lúc trước ta gọi ra chín nguyên thần thị đúng là bộ dáng này , Nghiêm đại sư , người không hổ là đệ nhất ma luyện sư tại ma giới. "

Tiểu Khai lắc đầu thở dài : "Chỉ tiếc là trấn nguyên thạch bên trong ta không cách nào chữa trị , có chút thẹn với sự tán dương của thành chủ a" hắc mặc dù đang thở dài , nhưng trên mặt lộ rõ vui vẻ , Ác ma thành chủ nhìn hắc , tưởng hắc đang nghĩ về việc đó , an ủi nói : "Bốn thành chủ mặc kệ cái gì phá tổn hay không phá tổn , có chín vị trấn nguyên thần thị này , chí ít cũng dùng được đến một ngàn năm , thế là đã đủ rồi."

Hắc dĩ nhiên không biết Tiểu Khai đang âm thầm cười , rõ ràng trấn nguyên thạch có tám mươi một , thiếu gần hết , trước mắt hắc còn ngu ngốc tán thưởng mình , ân ... cảm giác này cũng không tệ.

Ác ma thành chủ cười một trận , bây giờ mới nghiêm nghị nói : "Bốn thành chủ từ trước tới giờ đều không thiếu nợ ân tình , ta nguyện thỏa mãn một nguyện vọng của đại sư, có nguyện vọng gì cứ đưa ra."

Tiểu Khai có chút sửng sốt , lắc đầu nói : "Ta không có yêu cầu gì cả."

Ác ma thành chủ cũng không bỏ qua nhúu mày nói : "Người không đưa ra yêu cầu , tự nhiên là bốn thành chủ thiếu người một phần ân tình , không nên không nên , mau mau đưa ra yêu cầu."

Tiểu Khai vui vẻ bật cười , thấy Ác ma thành chủ và Vong xuyên quân có nhiều vẻ giống nhau , hai người đều tâm cao khí ngạo , không muốn nợ ân tình , người như bọn họ mặc dù hẳn có chút chán ghét , nhưng khi bọn chúng báo ân , cũng tình thật ý thật , bỗng nhiên nhớ tới Vô tự thiên thư trang hai , nhân tiện nói : "Nếu thành chủ nguyện ý , ta đề xuất một yêu cầu , hơi có chút quá phận"

Ác Ma thành chủ hơi kinh hãi , đứng lên nói : "Người nói."

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 5: Ma Giới Thiên Không

Tiểu Khai nói: “ Qua một thời gian, ta muốn mời thành chủ cho ta mượn dùng Trấn Nguyên Thạch.”

Ánh mắt Ác Ma Thành Chủ nhất thời ngưng lại, trầm giọng nói: “ Người muốn điều gì?”

“ Thành chủ đừng hiểu lầm.” Tiểu Khai nhanh chóng giải thích: “ Ta không phải muốn lừa bảo bối của người, ta chỉ là muốn dùng làm một việc, nếu thành chủ lo lắng, đến lúc đó ta sẽ sử dụng ngay mặt thành chủ cũng được.”

Khuôn mặt Ác Ma Thành Chủ lúc này mới hòa hoãn xuống tới, gật đầu nói: “ Được, ta đáp ứng.”

Lúc Ác Ma Thành Chủ đi gặp Ma Tôn, trong lòng vẫn có chút nói thầm, dù sao Ma Tôn thân là ma giới chi chủ, không ngờ lại chịu ở trong Ác Ma Thành vô thanh vô tức hơn mười ngày, chờ mình xuất quan, hiển nhiên là có chuyện tình trọng yếu.

Hắn biết Ma Tôn tìm Tiểu Khai là muốn bồ thiên, điểm này ở mấy tháng trước có nghe nói trong hội đấu giá, vấn đề này đi tìm Tiểu Khai, vì sao hơn mười ngày trước lại còn nói: “ Bốn tôn vừa lúc có việc muốn nhờ?” Ma Tôn muốn nhờ, hẳn nhiên cũng không phải là việc nhỏ, Ác Ma Thành Chủ tưởng tượng chuyện bồ thiên thì trong lòng có điểm sợ hãi, nghĩ thầm,

không phải chuyện bổ thiên này lại cần bốn thành chủ đi làm nghĩa vụ lao động công ích đó chứ?

Tính tình của Ma Tôn cũng vẫn ôn hòa như cũ, đón chào Ác Ma Thành Chủ và Tiểu Khai, Tiểu Trúc, nói trước: “ Chuyện của thành chủ đã giải quyết xong rồi?”

Ác Ma Thành Chủ “ ngô” một tiếng, xem như đã trả lời, hẳn tự nhiên không muốn lộ ra tin tức về bảo bối của mình cho nhiều người biết, cho nên hẳn thật kịp thời quay đầu nhìn Tiểu Khai liếc mắt, trong ánh mắt tràn ngập ý vị cảnh cáo, ý tứ là bảo Tiểu Khai không được nói lung tung.

Tiểu Khai thật ra cũng sẽ không nói, nhưng câu thứ hai của Ma Tôn, khiến cho dự cảm không rõ của Ác Ma Thành Chủ ứng nghiệm ngay tại chỗ.

Ma Tôn nói: “ Bốn tôn có việc muốn nhờ, còn thỉnh thành chủ vì triệu vạn sinh linh ma giới, cố gắng ra Trấn Nguyên Thạch.”

Mắt thấy sắc mặt Ác Ma Thành Chủ thay đổi, Ma Tôn nhanh chóng bổ sung: “ Vì muốn đền bù tổn thất cho thành chủ, bốn tôn nguyện ý dùng Lục Tâm Thông trao đổi, đồng thời nguyện ý sẽ hết sức thỏa mãn bất cứ yêu cầu gì của thành chủ.”

Ác Ma Thành Chủ sắc mặt trở nên trầm xuống, nhưng vẫn chưa muốn trở mặt tức khắc, chỉ trầm giọng nói: “ Bổ thiên thì bổ thiên, tại sao lại có quan hệ tới Trấn Nguyên Thạch, không phải ngài muốn mượn cơ hội bổ thiên để gạt đi bảo bối của ta?”

Đối với tính tình ích kỷ của Ác Ma Thành Chủ mà nói, lời này coi như đã khách khí, dù sao vẫn còn xưng là “ Ngài”, nhưng Ma Tôn lại nói trực tiếp: “ Bầu trời của ma giới không phải tùy tiện dùng tài liệu gì cũng có thể bổ cứu, ít nhất phải là tài liệu thần cấp, bốn tôn nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Trấn Nguyên Thạch của thành chủ là thích hợp.”

Sắc mặt của Ác Ma Thành Chủ càng khó nhìn, nói: “ Tê Bê lão nhân có Bàn Cổ Phủ, Vong Xuyên Chi Nguyên cũng có Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc, Ma Tôn lại đi tìm bốn thành chủ, chẳng lẽ nghĩ bốn thành chủ là dễ khi dễ nhất hay sao?”

Ma Tôn không hề tức giận, thanh âm càng nhu hòa: “ Thành chủ bớt giận, bốn tôn tới tìm người, là bởi vì bốn tôn nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Trấn Nguyên Thạch của thành chủ là thích hợp để bổ thiên nhất, truyền thuyết năm xưa Nữ Oa bổ thiên, chính là luyện ra ngũ sắc thạch, có thể thấy được bầu trời của ma giới là tính thạch, vừa lúc tương xứng với Trấn Nguyên Thạch, mà Bàn Cổ Phủ là vật kim thiết, Sa La Mộc và Hoàn Hồn Thảo lại thuộc tính mộc, mặc dù bốn tôn có tới hỏi, thì không chắc đã có thể bổ thiên được.”

Trong tai Tiểu Khai nghe được hai chữ “ Nữ Oa”, nhất thời rất là tò mò, nghĩ thầm chẳng lẽ Nữ Oa bổ thiên chuyện xưa, lại chính là bổ thiên tại ma giới hay sao? Hắn nghĩ tới đây, lại đi thăm dò Vô Tự Thiên Thư, hoàn hảo chuyện xưa này cũng không nằm ngoài tam giới, quyền hạn tuần tra cũng đủ, vì vậy Vô Tự Thiên Thư làm ra đáp án, nguyên lai là Nữ Oa năm đó chính là một vị cao thủ của ma giới, mà chuyện Nữ Oa bổ thiên, chính là bầu trời của ma giới, chẳng biết vì sao lại truyền vào tu chân giới, lại do tu chân giới truyền vào nhân gian giới, lúc này mới có truyền thuyết Nữ Oa bổ thiên.

Tiểu Khai lại nghĩ tới Bàn Cổ, vị nhân vật trong truyền thuyết khai thiên tích địa chính là một trong tứ đại ma thần, có thể thấy được truyền thuyết trong nhân gian đều là từ ma giới truyền ra.

Tâm tình của Ác Ma Thành Chủ giờ phút này có thể tưởng tượng mà biết, vừa mới tu bổ xong Trấn Nguyên Thạch, đang trong lúc vô cùng hưng phấn, bỗng nhiên bị Ma Tôn xối một chậu nước lạnh, hắn nhìn Ma Tôn, vẫn là hình dáng che kín toàn thân, không nhìn ra chút vẻ mặt nào. Trong lòng Ác Ma Thành Chủ tới tới lui lui cân nhắc thật lâu, cắn răng nói: “ Nếu ta

giao Trấn Nguyên Thạch cho người, người thật sự có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của ta hay sao?”

Ma Tôn vui vẻ nói: “ Thành chủ đáp ứng phải không? Bốn tôn nói chuyện uy tín, tự nhiên sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của người.”

Ác Ma Thành Chủ trầm giọng nói: “ Tốt lắm, Lục Tâm Thông ta còn chưa xem vào mắt, ta muốn người đi cướp Bàn Cổ Phủ của Tê Bì lão nhân về cho ta, thế nào?”

Ma Tôn ngẩn người, lắc đầu nói: “ Chuyện này, ta làm không được.”

Ác Ma Thành Chủ lộ ra vẻ mặt quả nhiên như thế, cười lạnh nói: “ Ma Tôn được xưng ma giới đệ nhất, Tê Bì lão nhân tuyệt không phải đối thủ của người, chỉ cần người nguyện ý, làm gì có đạo lý làm không được.”

Ma Tôn trầm mặc sau nửa ngày, hốt nhiên đứng dậy, nói: “ Nếu ta muốn cướp Bàn Cổ Phủ, lại đến tìm thành chủ trao đổi Trấn Nguyên Thạch, tại sao ta không trực tiếp ra tay, đoạt Trấn Nguyên Thạch trong tay thành chủ? Bỏ gần cầu xa, tại sao không tốn công một lần?”

Thanh âm của Ma Tôn vẫn âm nhu như trước, nhưng lời kia vừa thốt ra, Ác Ma Thành Chủ hoắc nhiên đứng dậy, lui bảy tám bước, nhất thời ma công toàn thân thẳng cao, một cỗ uy thế kinh thiên động địa từ trên người hấn tản mát ra!

Tiểu Khai nửa điểm chân chờ đều không có, nhanh chóng kéo Tiểu Trúc ra phía sau, không nói hai lời đã bay đi, một hơi bay ra khỏi đại sảnh, xẹt qua hành lang, xa xa bay lên trời không, ít nhất đã rời xa mấy ngàn thước. Phản ứng của Ngọc Hồ và Ảnh cũng thật nhanh, vừa nhìn thấy lão đại bỏ chạy, không ngờ còn chạy xa hơn hẳn chút ít.

Tiểu Trúc bị Tiểu Khai kéo tay đến đau đớn, thấp giọng hô: “ Người muốn làm chi?”

Những lời này vừa mới nói ra, đã nhìn thấy ở địa phương rất xa, phủ đệ của Ác Ma Thành Chủ đã nổ lên một tiếng rung trời, khí lằng khôn cùng nhất thời phiêu dũng mà ra, cả phủ đệ trong phút chốc nổ thành mảnh đất bằng phẳng, giống như là mấy ngàn cân thuốc nổ bỗng nhiên nổ tung, đem tất cả mảnh nhỏ tàn tro bay bắn ra ngoài, nhất thời địa phương phủ đệ của Ác Ma Thành Chủ, thế nhưng như bị nước rửa sạch tẩy qua, đã hoàn toàn sạch sẽ, bình thản đến có thể soi được cả mặt.

Mà gây ra cảnh tượng lớn như vậy, lại nhìn thấy hai bóng người nho nhỏ đang đứng đối diện nhau, chính là Ác Ma Thành Chủ và Ma Tôn.

Động tĩnh thật lớn như vậy, nhất thời kinh động tất cả ma tộc trong Ác Ma Thành, trong phút chốc, vô số thân ảnh hoa lập hoa lập xông lên bầu trời, rậm rạp một mảnh, cơ hồ che phủ cả ánh sáng ban ngày. Mấy ma tộc này liếc mắt nhìn xuống, nhất thời đã phát ra tiếng hít sâu, có người thét lên: “Thành chủ! Đó là thành chủ!”

Có một người khác thét lên: “Trời ạ, đối diện thành chủ là ai, ma giới còn có ai dám đối kháng ngay mặt cùng thành chủ?”

Sau đó thì có một người, một thanh âm căng thẳng không thể tin truyền tới: “Đó là...đó là Ma Tôn a...mấy ngàn năm trước, tiểu nhân may mắn có dịp nhìn thấy hình dáng của Ma Tôn...”

Tiểu Khai toàn thân lục quang phát ra, bao bọc quanh Tiểu Trúc kín đáo, ôn nhu nói: “Tiểu Trúc, đừng sợ.”

“Ta đương nhiên không sợ.” Tiểu Trúc thản nhiên cười nói: “Bởi vì ta biết, trận đánh này sẽ không xảy ra.”

Tiểu Khai liên tục lắc đầu: “Nàng không thấy bọn họ đều đã muốn động thủ rồi sao, trận đánh sắp xảy ra rồi.”

Tiểu Trúc mỉm cười, cũng không nói gì, chỉ ló đầu ra khỏi vai Tiểu Khai, xa xa quan sát.

Giữa sân, Ác Ma Thành Chủ cả người khí lưu vờn quanh, chân đạp trên Trấn Nguyên Thạch, chín vị Trấn Nguyên Thần Thị uy phong lẫm lẫm đã xuất hiện ngay trước mặt, vẻ mặt họ dị thường nghiêm túc, Ma Tôn đối diện lại vẫn là bộ dáng không chút sợ hãi, đứng ở nơi đây, ngay cả nón che đầu cũng không hề nhúc nhích, toàn thân cao thấp không toát ra chút ma khí, nhìn qua, phẳng phất như đang lững thững giữa sóng gió mênh mông.

Ác Ma Thành Chủ phần nộ quát: “ Người muốn cướp Trấn Nguyên Thạch, thì động thủ đi.”

Ma Tôn ngẩng đầu nhìn xem Ác Ma Thành Chủ, hốt nhiên ôn nhu cười nói: “ Ta bất quá chỉ là dùng sự luận sự mà thôi, thành chủ như thế nào bỗng nhiên nổi giận như vậy?”

Ác Ma Thành Chủ rõ ràng ngẩn người, lúc này mới cười lạnh nói: “ Đã đến lúc này, người cần phải giả vờ làm chi, mặc dù người được xưng ma giới đệ nhất, ta vẫn không sợ người.”

Ma Tôn lắc đầu, hốt nhiên phát ra một tiếng thở dài ung dung: “ Thành chủ còn nhớ rõ, ba ngàn năm trước bốn tôn từng giúp người một chuyện.”

Ác Ma Thành Chủ hừ nói: “ Đúng vậy, lúc ấy công lực của ta chỉ tiến tới bình cảnh, nếu không có Ma Tôn ra tay hỗ trợ, có lẽ còn chưa tới được cảnh giới bây giờ, bất quá dù là vậy, hôm nay ta cũng tuyệt sẽ không giao ra Trấn Nguyên Thạch.”

Ma Tôn lại lắc đầu, nói: “ Vậy chuyện năm ngàn năm trước, người còn nhớ rõ?”

Ác Ma Thành Chủ nhíu mày nói: “ Khi đó Thiên Huyền Yêu Vương đến Ác Ma Thành chúng ta khai chiến, bốn thành chủ thực lực hơn xa hẳn, cho

dù khai chiến cũng không có gì, người đi ra giải hòa can qua, nhưng thật ra cũng không tính là có giúp ta.”

Ma Tôn cười nói: “Đương nhiên không phải giờ phút này ta mới xuất ra chuyện cũ năm xưa yêu cầu báo đáp, chỉ là trong việc này, chẳng lẽ người còn nhìn không ra được tính tình của bốn tôn sao?”

Ác Ma Thành Chủ ngạc nhiên nói: “Ý tứ gì?”

Ma Tôn phát ra tiếng cười sang sảng, chỉ là thanh điều âm nhu, mặc dù khắc ý sang sảng, nhưng cũng có vẻ quái dị, ngược lại giống như là thái giám nói chuyện: “Mặc dù người trong ma giới xưng bốn tôn là đệ nhất ma giới, nhưng những năm gần đây, ta không hề dùng võ lực khinh người, chẳng lẽ người không phát hiện, nhiều năm như vậy, bốn tôn còn chưa bao giờ chính thức cùng người giao thủ sao?”

Thần sắc của Ác Ma Thành Chủ có chút cổ quái, nói: “Ý tứ của người là...”

Ma Tôn nhất thời cười ha ha: “Bốn tôn đến mượn Trấn Nguyên Thạch, vẫn chỉ là muốn nhờ vả, nếu thành chủ vẫn không chấp nhận, bốn tôn tự nhiên phải bỏ qua, nhưng thành chủ lại như lâm đại địch bày ra tư thế này, đã tự nhiên phá hư một tòa phủ đệ, thật sự là đáng tiếc vô cùng.”

Ác Ma Thành Chủ dùng sức hít một hơi, vẫn có điểm không thể tin tưởng: “Ý tứ của ngài là...”

Tiểu Khai thật nhạy cảm chú ý tới, bất tri bất giác, xưng hô của hắn từ chữ “người” biến thành chữ “ngài”.

Ma Tôn cũng không trả lời, nhưng thân nhiên xoay người, xa xa vẫy tay với Tiểu Khai: “Đại sư, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Khai nhanh chóng bay qua, không thể không quay đầu nhìn lại Tiểu Trúc, nghĩ thầm: “ Nàng đã đoán đúng rồi, trận này đúng là không đánh nữa.” Tiểu Trúc nhìn thấy hắn nhìn qua, nhất thời thoáng nhú mũi, lộ ra một nụ cười. Bọn họ vừa động, Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh cũng động theo, hai vị này nhưng thật ra càng ngày càng ăn ý, trước kia còn cần Tiểu Khai phân phó một chút, bây giờ đã không cần phân phó nữa.

Bốn người Tiểu Khai vừa động, nhất thời trên bầu trời những ma tộc đang vây xem không ngừng thở dài liên tục, vô số ma tộc từ xa tới Ác Ma Thành trong lòng đều suy nghĩ: “ Đại sư cùng ma tôn đi rồi, lần này chẳng biết khi nào mới có thể về lại Ác Ma Thành nữa.”

Xa xa, Chuẩn đại nhân thở ra một hơi thật dài, tâm trạng nhiều ngày mệt mỏi rốt cuộc cũng hạ xuống, hắn biết, theo ngày mai bắt đầu, Lạc Ưng Giản cuối cùng đã được thanh tỉnh, cuộc sống tốt cuộc có thể khôi phục lại bình thường.

Cuộc sống bình tĩnh khó được tới cỡ nào a, ta bỗng nhiên hiểu được tư vị của hạnh phúc... Chuẩn đại nhân ở một khắc này toát ra nhiều cảm khái.

Ma Tôn mang theo bốn người bay sau nửa ngày, tốc độ dần dần nhanh hơn, hào quang màu xanh biếc trên người Tiểu Khai đã dần dần nồng hậu, lực lượng không ngừng tăng lên, mặc dù Ma Tôn vẫn gia tốc, nhưng vẫn miễn cưỡng đi tiếp được, nhưng Ngọc Hồ và Ảnh lại không được, đã sớm bị bỏ rơi phía sau, Tiểu Khai vốn định gọi dừng lại, nhưng một sự cố chấp lại cứ bắt buộc tiếp tục đi tới, cắn răng thầm nghĩ, lão tử phải đuổi cho kịp người.

Bay như vậy nửa ngày, Ma Tôn đột nhiên lại gia tốc, Tiểu Khai dùng hết khí lực bú sữa mẹ liều mạng đuổi theo, nhưng lần này đã tới cực hạn, Ma Tôn đảo mắt đã bay đến không còn thấy bóng, Tiểu Khai đang muốn mở miệng gọi, liền cảm thấy trước mắt chột lóe, Ma Tôn lại bay trở về, đang đứng ngay trước mặt mình, cười nói: “ Bộ công pháp này của đại sư rất cổ

quái, lần trước khi gặp bất quá miễn cưỡng xem như là cao đẳng ma tộc, như thế nào bỗng nhiên đạt tới cảnh giới bậc này?”

Lúc này Tiểu Khai mới hiểu được, nguyên lai Ma Tôn là đang thử thực lực của hắn.

Ma Tôn nhìn Tiểu Khai lồi kéo Tiểu Trúc, gật đầu nói: “ Nếu người không mang theo Tiểu Trúc cô nương, phỏng chừng tốc độ còn có thể nhanh hơn vài phần, nếu bốn tôn phỏng chừng, đại sư sẽ nhanh chóng lên đến ma giới đỉnh cấp rồi.”

Tiểu Khai nhìn hắn cười cười, nhưng cảm thấy khó hiểu.

Ma Tôn cũng không cưỡng cầu, chỉ là tán thưởng nói: “ Xem ra bộ công pháp của đại sư chẳng những dùng để luyện khí cực kỳ hữu hiệu, hơn nữa thân mình cũng là công pháp tối cao nhất của ma giới, sẽ có một ngày, ma giới có lẽ không chỉ có năm đại cao thủ, mà là sáu đại cao thủ.”

Hắn nhìn Tiểu Trúc, bỗng nhiên lại nói: “ Ta xem Tiểu Trúc cô nương giống như ngay cả tâm pháp tu chân còn chưa hiểu được bề ngoài, đại sư vì sao không đem bộ công pháp này truyền cho nàng?”

Tiểu Khai lại cười, ngấm lại Di Lạc Thần Quyết là lĩnh ngộ tại Di Lạc Thần Điện, Di Lạc Chi Tâm ngay ngực có lẽ trong thiên hạ chỉ có một, làm sao có thể truyền thụ, hắn nghĩ như vậy, nhưng không thể nào giải thích, Tiểu Trúc ở cạnh giải vây nói: “ Đa tạ Ma Tôn quan tâm, ta vẫn thích tu chân, cho nên tu ma, bỏ đi thôi.”

Ma Tôn tán thưởng liếc mắt nhìn nàng, gật đầu nói: “ Tiểu Trúc cô nương lan tâm huệ chất, băng tuyết thông minh, đại sư thật sự là có phúc khí.”

Trên mặt Tiểu Trúc ửng đỏ, cúi đầu không nói. Mặt sau, Ngọc Hồ và Ảnh đã rút cuộc chạy đi lên, hai người thần tình đỏ bừng, cầm lấy hai cánh

tay của Tiểu Khai, thở dốc nói: “ Không được...không được...chậm một chút, chậm một chút.”

Ma Tôn cười ha ha, xoay người tiếp tục dẫn đường, Tiểu Khai nắm chặt tay Tiểu Trúc chạy theo, lần này tốc độ của Ma Tôn không nhanh không chậm, vừa đủ để mọi người theo kịp. Tiểu Khai cũng không thể không tán thưởng tâm tư của Ma Tôn đích xác nhãn nhụi chu toàn, mấy chi tiết nhỏ nhặt của cuộc sống thế này, bốn đại cao thủ khác, có lẽ sẽ không có người nào chú ý.

Ma Tôn mang theo mọi người đi nhanh, phương hướng cũng không phải là trung ương của ma giới, mà là hướng bắc, Tiểu Khai càng bay càng cảm thấy không đúng, bỗng nhiên nhìn thấy bình nguyên bên dưới thập phần quen mắt, nguyên lai đã tới địa bàn của Cực Bắc Quân Chủ Thiên Huyền Yêu Vương. Tiểu Khai nhin không được nói: “ Ma Tôn, chúng ta đang đi đâu đây?”

Ma Tôn cười nói: “ Đi bổ thiên.”

Tiểu Khai càng kinh ngạc: “ Bổ thiên là ở cực bắc hay sao?”

Ma Tôn gật đầu nói: “ Đúng vậy, nơi cực bắc chính là cửa vào của ma giới cùng tu chân giới, chính là bị phá từ nơi đây.”

Tiểu Khai “ nga” một tiếng, trong lòng thật ra có chút kì quái, rồng đen bị thương đều do chính mình tạo thành, còn mình là từ tu chân giới đi tới ma giới, ngày đó địa phương bị phá hư lại chính là lối vào của tu chân giới và ma giới, vì cái gì mình rõ ràng từ phương tây ma giới ngay Vong Xuyên Chi Nguyên tiến vào ma giới, nhưng địa phương thiên phá lại nằm ở cực bắc chứ?

Ma Tôn nhìn vẻ mặt suy tư của hắn, mặc dù không biết hắn nghĩ cái gì, giải thích: “ Ma giới cực bắc chính là nơi yếu ớt nhất của bầu trời ma giới,

cho nên bầu trời ma giới từ xưa tới nay bị phá vài lần, đều là từ nơi này bắt đầu.”

Lúc này Tiểu Khai mới hiểu được. Nếu nói bầu trời ma giới là bao tử của rồng đen, thì đại khái nơi này chính là địa phương yếu nhất của bao tử, nước chảy qua nơi này, thì dễ dàng bị ăn mòn.

Bay một trận, hoang nguyên khôn cùng của cực bắc cũng chậm rãi náo nhiệt lên, bắt đầu nhìn thấy cao đẳng ma tộc đang cầm vũ khí đứng thẳng tắp phân bố các nơi, Ma Tôn nói: “Mấy người này đều là binh lính tuần tra do Thiên Huyền phái ra, chúng ta bay cao một chút, không cần để ý tới.”

Thân hình ba người bay càng cao hơn, nhất thời bay lên chừng vạn thước, từ nơi này nhìn xuống, đầu người phía dưới phẳng phất như là con kiến, trong trời cao từng trận gió lạnh liệt, người thường ngăn cản không được, Tiểu Khai sợ Tiểu Trúc rét lạnh, lực quang trên người càng nồng hậu thêm vài phần, lo lắng bảo vệ cho Tiểu Trúc.

Ma Tôn nhìn thấy, trên người xuất ra một món đồ ném tới: “Đại sư, Khóa Ly Diễm này đưa cho Tiểu Trúc cô nương đi.”

Tiểu Khai cầm trong tay nhìn xuống, đó là một món đồ màu hồng, nhìn qua giống như là lông mèo lửa, vào tay ấm áp nhu hòa, hẳn trộm tra duyệt Vô Tự Thiên Thư, mới biết Ly Diễm cũng là tài liệu luyện khí cấp thấp giống như Hoàng Tinh Nê Phôi, mang trên người có thể chống đỡ sự rét lạnh, cho dù đang ở trong vạn tái hàn băng, cũng có thể ấm áp như xuân.

Tiểu Khai cũng không khách khí, đưa cho Tiểu Trúc, lại càng cảm kích Ma Tôn thêm một tầng. Ma giới năm đại cao thủ, cũng chỉ có vị này làm cho Tiểu Khai có điều thuận mắt.

Hốt nhiên phía trước có người hét lớn một tiếng: “Là ai lớn mật như vậy, dám xâm nhập lãnh địa của Thiên Huyền Yêu Vương đại nhân!”

Tiểu Khai lấp bắp kinh hãi, từ xa nhìn lại, phía trước là một ma đấng cao tộc đang hung hăng nhìn qua, ánh mắt đảo qua Ma Tôn, nhất thời chấn động, ập a ập ứng nói: “ Ma...Ma Tôn quang lâm, tiểu nhân...tiểu nhân đi bẩm cáo đại nhân, đi tới nghênh đón đại giá.”

Ma Tôn có chút lắc đầu, quát: “ Không cần nhiều chuyện, người cứ đứng chỗ người, coi như không nhìn thấy chúng ta là được.”

Ma Tôn còn có chút do dự, ha ha nói: “ Nhưng là ta..ta nghĩ thấy...”

“ Không có nhưng là.” Thanh âm Ma Tôn rõ ràng có chút tức giận: “ Ta không nghĩ muốn gặp tên Thiên Huyền kia, người cứ đứng ở đây không được đi.”

Tiểu Khai và Tiểu Trúc liếc nhau, đều nghe ra trong ngữ khí của Ma Tôn đều không có hảo cảm với Thiên Huyền Yêu Vương.

Ma tộc kia kỳ thật cũng có thể tính là ma giới cao thủ, nếu không cũng sẽ không canh giữ ở địa phương cao như thế, lại càng không thể chỉ liếc mắt đã nhận ra Ma Tôn, hẩn nhìn thấy Ma Tôn tức giận, lập tức câm như hến, đứng yên không dám nhiều lời nữa. Ma Tôn nặng nề hừ một tiếng, mang theo hai người Tiểu Khai lướt qua, đảo mắt đã không còn nhìn thấy bóng.

Tiểu Ảnh dù sao tuổi còn trẻ, lòng hiếu kì khởi lên, cũng không cố kị, trực tiếp hỏi: “ Ma Tôn, người giống như thực không thích Thiên Huyền Yêu Vương?”

Ma Tôn gật đầu nói: “ Thiên Huyền Yêu Vương năm đó đã từng làm một việc, đã đem một vị cao thủ ma tộc mà bốn tôn thường thức nhất hại thành phế nhân, bốn tôn từ lúc đó đã không cùng hẩn lui tới, năm ngàn năm trước, hẩn đã nhiều lần khiêu khích, muốn đánh nhau với Ác Ma Thành Chủ, bốn tôn vì miễn giết chóc quá đáng, lúc này mới tự mình đến thăm, ngăn cản hẩn.”

Hắn dừng một chút, cười lạnh nói: “ Đáng tiếc thẳng nhãi này còn tưởng rằng bốn tôn đối với hắn thập phần thương thức, không ngờ lại nhiều lần phái người đến tìm bốn tôn, thỉnh cầu bốn tôn ra mặt một lần nữa bình tuyến ma giới năm đại cao thủ, bình chọn hắn đi vào. Bốn tôn tự nhiên sẽ không đáp ứng, đuổi hết đám sứ giả của hắn đi ra.”

Tiểu Ảnh ngạc nhiên nói: “ Ma giới năm đại cao thủ, nam thành chủ bắc yêu vương, chẳng lẽ không phải là vị Cực Bắc Quân Chủ Thiên Huyền Yêu Vương đại nhân này sao?”

Ma Tôn phát ra tiếng cười lạnh khinh miệt: “ Nào có Cực Bắc Quân Chủ gì, Thiên Huyền Yêu Vương thực lực thấp kém, biết rõ ma giới cũng không thừa nhận hắn là một trong năm đại cao thủ, rồi lại nghĩ chiếm cứ phương bắc ma giới, cùng tứ đại cao thủ chúng ta ngang vai, tự tiện xưng là Cực Bắc Quân Chủ, phái ra rất nhiều thủ hạ chiếm cứ ma giới cực bắc, việc này làm đến trời giận người oán, hôm nay Ác Ma Thành mạnh mẽ, Bá Cách gia tộc một phái hưng thịnh, chỉ có cực bắc này đất rộng người thưa, căn bản không có ma tộc nguyện ý đi tới, thành địa phương hoang vu nhất của ma giới, coi như là hắn tự làm tự chịu.”

Ngọc Hồ xen vào: “ Vậy Bắc Yêu Vương đến tột cùng lại là ai?”

Ma Tôn thở dài: “ Bắc Yêu Vương một thân ma công hùng hậu vô cùng, nếu nói về ma công thâm hậu, năm đó được xưng ma giới đệ nhất, đó là bốn tôn đã tự than thở không bằng, chỉ tiếc lại bị tâm phúc Thiên Huyền Yêu Vương hãm hại, che lại toàn thân ma công, càng bị khu trục tới tu chân giới, hôm nay không chút tin tức, có lẽ đã sớm tan thành mây khói.”

Tiểu Khai nghe được trong lòng vừa động, thử nói: “ Người nói sẽ không phải là Vạn Yêu Vương đó chứ?”

Ma Tôn ngược lại lắp bắp kinh hãi, kinh ngạc nói: “ Người cư nhiên đã biết Vạn Yêu Vương?”

Tiểu Khai lặng lẽ hít vào một hơi, thế mới biết Tiểu Quan lại có lai lịch lớn như vậy, chuyện đã liên quan tới tiểu đệ của mình, Tiểu Khai lại tiếp tục hỏi sâu vấn đề: “ Năm đó rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì?”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 6: Bồ Thiên Bốn Sự

Ma Tôn lắc đầu thờ dài: “ Còn có thể có chuyện gì, đơn giản là quyền mưu và ma nữ thôi, Thiên Huyền cùng tiểu thiếp sủng ái nhất của Vạn Yêu Vương cầu kết, trước tiên do tiểu thiếp của Vạn Yêu Vương ra mặt, lừa gạt Vạn Yêu Vương thu hết ma công toàn thân, sau đó Thiên Huyền ra tay đánh lén, đánh Vạn Yêu Vương trọng thương, chạy tới tu chân giới. Rồi sau đó, hắn ở tại tu chân giới xảy ra chuyện gì, bốn tôn cũng không rõ ràng. Qua mấy trăm năm sau, bốn tôn tìm cơ hội phái người đi tu chân giới tìm hiểu, nhưng lại phát hiện tu chân giới sóng yên gió lặng, dù một chút tin tức của Vạn Yêu Vương cũng chưa từng nghe nói qua, xem ra hắn đã sớm xảy ra việc ngoài ý muốn rồi.”

Hắn nói đến nơi này, hốt nhiên nhìn tới phía trước: “ Tới, các người xem.”

Tiểu Khai nhìn theo tay hắn, nhất thời hít sâu một hơi rét lạnh!

Ở cuối tầm mắt, vốn chỉ là bầu trời thuần nhiên, quả nhiên đã bị phá thành một cái động lớn, bên ngoài động đen thui một mảnh, mà bên bờ động khẩu, đang nhỏ giọt xuống một ít chất lỏng nhũ trắng.

Năm người rơi xuống mặt đất, Tiểu Khai nhìn quanh bốn phía càng kinh ngạc, nơi này vốn là một hồ nước phong cảnh rất đẹp, nhưng bây giờ hồ nước đã toàn bộ biến thành nhũ trắng, xem kỹ chẳng những nhờ nhờ, hơn nữa còn cực kỳ ác tâm, một mùi hôi thối nồng nặc từ hồ nước thối vào mặt,

phảng phất như hương vị sau khi bốc chua, Tiểu Khai lại ngẩng đầu nhìn trời, chất lỏng nhũ trắng đang dương dương dừng ở trong hồ nước, xem ra mấy chất lỏng này là từ miệng vết thương thối rữa hóa viêm mà chảy ra mù.

Nghĩ tới đây, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong bụng sôi trào quay cuồng, không ngờ lại có cảm giác muốn ói, Ma Tôn nhìn thấy, liền vung nhanh tay, ma công phá thể bay ra, bày ra một kết giới nho nhỏ, bao bọc mọi người ngăn cản mùi hôi thối bên ngoài.

Tiểu Khai ngồi xuống, thở ra một hơi thật dài, lắc đầu cảm thán nói: “Thật sự là đáng sợ.”

Ma Tôn đã ngồi xuống, giải thích nói: “Bầu trời ma giới trước kia ngẫu nhiên cũng bị phá, nhưng bình thường chỉ cần mấy ngày thì tự khép lại, duy chỉ có lần này có chút kì quái, lỗ phá chẳng những không có khép lại, ngược lại càng lúc càng lớn, vốn chỉ cỡ bàn tay, hôm nay đã khuếch tán cỡ hồ nước, hơn nữa tốc độ khoách triển còn càng lúc càng nhanh, dựa theo sự tính toán của bốn tôn, nếu còn không đi lo cho nó, thì với tiến độ phá hư này, có lẽ không đến một năm, nó sẽ ăn mòn toàn bộ bầu trời phía bắc ma giới.”

Tiểu Khai nghe được trong lòng đập bịch bịch, thấp giọng nói: “Vậy làm thế nào?”

Ma Tôn trầm giọng nói: “Sau đó nó sẽ khuếch tán ra cả ma giới, khi đó càng không thể thu thập, nếu qua thêm một năm, sẽ phá hủy bầu trời cả ma giới.”

Tiểu Khai nuốt ngụm nước bọt, nói: “Phá hủy hết thì sẽ ra sao?”

Ma Tôn trầm mặc hồi lâu, hốt nhiên quay đầu nhìn hắn, nói: “Đại sư, trong này có chút bí mật, có lẽ người còn không biết được, kỳ thật bầu trời của ma giới, cũng không phải chính thức là bầu trời...”

Tiểu Khai biết là hắn đang nói về bí mật của hắc long, nhưng cũng không nói thẳng ra, làm bộ không hay biết vành tai cần thận lắng nghe.

Ma Tôn suy nghĩ nửa ngày, có lẽ cũng cảm thấy thật sự phiền toái, nhân tiện nói: “ Chuyện này liên lụy nhiều lắm, bốn tôn sẽ không nói tỉ mỉ, người chỉ cần biết, ở sau lưng bầu trời ma giới là một biển sâu cực kì kì dị không thể tưởng tượng, tên là long chi không gian, nếu để cho nước biển của long chi không gian chảy vào, có lẽ cả ma giới đều bị bao phủ, ma giới từ nay về sau sẽ bị phá hủy.”

Hắn thở dài, lắc đầu nói: “ Mặc dù tam giới liên tục tranh đấu lẫn nhau, kỳ thật cũng có liên quan căn cơ, một khi ma giới hủy diệt, tu chân giới và tiên giới cũng sẽ lập tức tan thành mây khói, đến lúc đó tam giới không còn tồn tại, căn cơ của thế giới cũng sẽ hỏng mất, tạo thành việc thế giới hoàn toàn bị hủy diệt, có lẽ thời gian và không gian đều sẽ sụp đổ, hết thảy trở về hư vô, thế giới do Sáng Thế Thần sáng tạo, cũng sẽ không còn tồn tại nữa.”

Hắn nhìn Tiểu Khai, hốt nhiên mỉm cười: “ Mấy hậu quả này, mặc dù là cả Ác Ma Thành Chủ bọn họ cũng chẳng biết, có lẽ đến nay bọn họ vẫn nghĩ rằng bốn tôn chỉ muốn nổi danh, lại không biết bốn tôn chỉ là vì muốn sống sót mà thôi.”

Mọi người nghe được trong lòng kinh hãi không thôi, Tiểu Hùng Miêu nói: “ Vậy sao người không nói rõ với bọn họ?”

Ma Tôn lắc đầu nói: “ Nếu bọn họ nguyện ý tin tưởng, ta tự nhiên đã sớm nói. Ma giới năm đại cao thủ, mỗi người ai cũng thực dụng, bốn tôn cho dù có nói đến nở hoa, bọn họ cũng sẽ nghĩ là bốn tôn muốn lừa gạt bọn họ, bốn tôn nghĩ tới nghĩ lui, có nói cũng vô dụng, ngược lại không bằng không nói, bọn họ thuần túy nghĩ là bốn tôn muốn dương danh, ngược lại sẽ không chạy tới đảo loạn.”

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn xem, chất lỏng nhũ trắng chảy ra từ trong lỗ hồng phảng phất như trời mưa dương dương rơi xuống, chất lỏng này cũng không biết có bao nhiêu độc tố, trong lòng nhịn không được cảm thán: “ Uy lực của nhục thủy không ngờ cường đại tới bậc này!”

Ma Tôn thấy vẻ mặt mọi người kinh hãi, lại an ủi nói: “ Kỳ thật cũng không cần lo lắng, bốn tôn đã muốn bỏ thiên, tự nhiên phải có chút chuẩn bị. Mặc dù không dám tin tưởng có thể chữa trị được hoàn toàn lỗ thủng, nhưng có thể tạm thời ức chế được sự mở rộng của lỗ thủng này, có thể làm được điều đó.”

Tiểu Khai nói: “ Vậy người nói phải làm như thế nào, ta sẽ nhất định hết sức hỗ trợ.”

Ma Tôn nói: “ Năm đó Nữ Oa tiên bối luyện đá bỏ thiên cứu giúp ma giới, chẳng biết đại sư có từng nghe qua?”

Tiểu Khai nhưng thật ra không có nghe người ta nói qua, bất quá Vô Tự Thiên Thư trang thứ tư cái gì cũng có thể tra được, lập tức trộm tra duyệt, chậm rãi niệm ra một đoạn văn tự: “ Thời vãng cổ, bốn cực phế, chín châu liệt... Vì vậy Nữ Oa luyện Ngũ Thể Thạch để bỏ thiên, chặt chân ngao để lập bốn cực, giết hắc long để dựng ký châu, tích bụi trần để lấp nước chảy...”

Tiểu Ảnh và Ngọc Hồ hai mặt nhìn nhau, hai người đều nghe không hiểu cổ văn, đều nhịn không được nghĩ: “ Khai ca(chủ nhân) tri thức quả nhiên uyên bác như biển a...”

Ma Tôn “ ba” vỗ tay nói: “ Đúng vậy, mấu chốt bỏ thiên, chính là luyện Ngũ Thể Thạch, chặt chân ngao, sát rồng đen, tích lô bụi bốn điểm.”

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trợn mắt cứng lưỡi, phải biết rằng trong cổ văn ghi lại, đều là những truyền thuyết thần thoại hư vô mờ mịt, hẳn nhìn thần

tình phần chấn của Ma Tôn, nhin không được nói: “ Thật ngại quá, đó là vật gì vậy, sao ta chưa từng nghe qua...”

Ma Tôn luôn luôn thái độ bình thản, giờ phút này đã biểu hiện một tia đắc ý, đứng lên lắc đầu nói: “ Không đối gạt đại sư, trước đây thật lâu bốn tôn có chú ý tới điểm cố bí mật của ma giới, nhiều năm như vậy thu hoạch cũng nhiều, bốn mẫu chốt bổ thiên, bốn tôn vừa mới hiểu được.”

Hắn quay đầu nhìn xem Tiểu Khai, bổ sung nói: “ Chặt chân ngao, giết rồng đen, tự nhiên do bốn tôn đi làm, nhưng công việc phía sau, thì cần có đại sư hỗ trợ. An nguy cả ma giới, phải nhờ vào người và ta hai người rồi!”

Tiểu Khai một trận kích động, gật đầu nói: “ Ta nhất định toàn lực ứng phó!”

Lập tức Ma Tôn tỉ mỉ cấp Tiểu Khai giải thích một phen, bốn chuyện này kì thật li kì phi thường, nghe được Tiểu Khai cảm thán liên tục.

Trước tiên là nói về Ngũ Thể Thạch. Thần khí trong tam giới ít lại càng ít, mà thần cấp tài liệu thuần túy thì càng cơ hồ không có, Ngũ Thể Thạch đúng là một loại tài liệu thần cấp chính thức, năm đó bầu trời ma giới bị phá, Nữ Oa với danh xưng ma giới đệ nhất cao thủ, luôn thu thập thần khí ma giới, hơn mười năm, lúc này mới dùng ba kiện luyện thành Ngũ Thể Thạch thần khí, sau đó đích tay luyện hóa thành dung dịch, dùng để bổ thiên, sau lại, trời thật ra đã có thể tu bổ xong, nhưng ba kiện thần khí như vậy mà bị hủy. Từ đó về sau, thần khí của ma giới lại càng thưa thớt, cho nên Ngũ Thể Thạch, cuối cùng không ai nhìn thấy qua.”

Ma Tôn đã tính cũng tài giỏi, trong tay lại có nửa viên Ngũ Thể Thạch, mặc dù vẫn xa không đủ bổ thiên, nhưng Ma Tôn cho rằng, thêm vài tài liệu luyện khí cao nhất, hòa cùng Ngũ Thể Thạch, sẽ có thể miễn cưỡng hợp lại, mấy công việc này, tự nhiên phải do Tiểu Khai hoàn thành.

Nói về chân ngao, chuyện này lại có sắc thái truyền kì, nguyên lai ở dưới đáy Vong Xuyên lại có một đạo Cửu U Chi Môn, sau cánh cửa này lại có gì? Vấn đề này cả Ma Tôn cũng không hiểu rõ, Ma Tôn chỉ biết là, trước cửa có một con cự ngao hoàn toàn khác hẳn tất cả sinh vật trong tam giới canh giữ, bịt kín cửa vào Cửu U Chi Môn, lúc trước Nữ Oa chặt chân ngao, chính là lặn xuống đáy Vong Xuyên, chém đứt một chân của con ngao này, rồi dùng địa ngục lửa ma rèn luyện suốt bốn mươi chín ngày, đã luyện nó thành một tảng màu vàng thuần túy, đem đến chỗ lỗ hồng, đã bịt được lỗ hồng đó, sau đó, dùng chân ngao làm điểm, đem dung dịch của Ngũ Thể Thạch đổ thêm vào, cuối cùng đã vá được bầu trời.

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Muốn đi tới đáy Vong Xuyên, thì không phải nhất định phải được sự cho phép của Vong Xuyên Quân hay sao?”

Ma Tôn lắc đầu nói: “ Cả Vong Xuyên Quân chính mình còn không dám đi xuống đáy Vong Xuyên, cho nên Cửu U Chi Môn, hẳn ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, sông Vong Xuyên xỏ xuyên qua cả ma giới, chúng ta tùy tiện lên vào là được, cần gì phải đi quản hử.”

Tiểu Khai gật gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới chính mình lúc ở Vong Xuyên Chi Nguyên, Vong Xuyên Quân từng nói qua, muốn đem ma tộc thị nữ đưa đến đáy sông để chịu Cực Âm Cương Phong thổi qua, bèn đem chuyện này nói ra.

Ma Tôn ngẩn người, ngược lại cười rộ lên: “ Nguyên lai Vong Xuyên Quân đã bắt đầu điều tra đáy Vong Xuyên, xem ra long lực lượng của hửn đã có tinh tiến, nói đến Cực Âm Cương Phong, có lẽ Vong Xuyên Quân nằm mơ cũng không biết trận gió này làm sao mà tới.”

Tiểu Khai nói: “ Nước sông Vong Xuyên vốn âm trầm lạnh như băng, đáy sông càng lạnh hơn là chuyện thường thôi.”

Ma Tôn liên tục lắc đầu nói: “ Không phải vậy, cổ âm phong này, nhưng thật ra không quan hệ tới nước sông, chỉ là do con thượng cổ cự ngao hít thở mà thôi, chỉ là hình thể của con cự ngao này vô cùng khổng lồ, cho nên nó hít thở đối với chúng ta mà nói, tiện thành cực âm phong cường.”

Tiểu Khai nghe được tâm thần hoảng động, nhin không được nói: “ Con ngao lớn như vậy, Ma Tôn người thực sự nắm chắc có thể chém được chân ngao hay sao?”

Ma Tôn im lặng, hồi lâu mới thở dài, nói: “ Vô luận không thể làm được, thì cũng phải thử xem.”

Tiểu Khai lẳng lặng nhìn khăn sa phủ mặt hăn, mặc dù nhìn không ra vẻ mặt, nhưng bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút vừa động, không ngờ lại có tâm tình cảm động dâng lên.

Vô luận bản tính hăn có tàn nhẫn hay không, có phải từng giết người như ma, ít nhất tại chuyện bố thiên, biểu hiện sự quan tâm, đích xác làm cho người ta không còn chuyện gì để nói...

Ma Tôn phảng phất phản ứng lại, thu thập tâm tình, lại nói: “ Ta nói tiếp chính sự.”

Hai sự kiện kế tiếp, giết rồng đen, tích lô bụi, thì đơn giản nhiều lắm.

Trong cổ văn có rất nhiều địa phương quá độ dùng từ ngữ hoa lệ, rồng đen trong này, nháo nửa ngày chỉ là hắc xà mà thôi. Hắc xà là cái gì? Ngữ khí Ma Tôn có chút cổ quái giải thích cùng Tiểu Khai, kỳ thật chính là đồng loại của Vong Xuyên Quân.

Tiểu Khai đầu tiên là có điểm hồ đồ, sau đó mới phản ứng, Vong Xuyên Quân chính là một con hắc xà bình thường tu luyện trong sông Vong Xuyên mà ra.

Loại hắc xà này sống trong sông Vong Xuyên không ít, nơi nơi đều có, năng lực sinh sản rất mạnh, thực lực cực kì nhỏ yếu, bị xem là sinh vật thấp nhất, Ma Tôn muốn làm chính là thu tập mười vạn con hắc xà trong Vong Xuyên, sau đó đem chúng toàn bộ đốt thành tro, loại bụi này chính là “lô bụi” trong truyền thuyết, nháo nửa ngày không có quan hệ gì đến bụi trần, mà lại là tro cốt của rắn, truyền thuyết này nói ra đã quá lâu, cho nên dễ dàng xuất hiện khiếm khuyết. Ma Tôn dùng ngữ khí có chút kiêu hãnh nói cho Tiểu Khai, hẳn cũng là tra xét vô số điển tịch mới chính thức hiểu được lô bụi đến tột cùng là thứ gì.

Tiểu Khai nghe Ma Tôn nói xong, gật đầu: “Chẳng biết khi nào Ma Tôn có thể chuẩn bị sẵn sàng, ta cũng tiện ra tay luyện thạch.”

Ma Tôn nói: “Thiên phá đã có một đoạn thời gian, bốn tôn tự nhiên không thể chờ đợi, sớm sai khiến người thu tập hắc xà, hôm nay thu tập xong, chờ ta hỏi một chút.”

Hắn nhìn hư không ngóng chờ một lát, hốt nhiên trào tới, không gian trước mặt đột nhiên xuất hiện một lỗ lớn, Tiểu Khai ở bên cạnh nhìn thấy, nhất thời lắp bắp kinh hãi, trong lòng biết đây thuần túy là dùng ma công bản thân đánh vỡ bình chương không gian, công lực như vậy, quả thật có chút không thể tưởng tượng.

Ma Tôn nhìn động khẩu quát: “Linh Trư, đi ra!”

Động khẩu kia mở lớn, một ma tộc nhảy ra, cúi đầu bái: “Thuộc hạ ra mắt Ma Tôn.”

Tiểu Khai nghe tên chợt thấy quen tai, liếc mắt nhìn lại, nhất thời nghĩ ra “Nha” một tiếng thét kinh hãi: “Không ngờ là người!”

Linh Trư cũng không giật mình chút nào, ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai nhếch miệng cười: “Nghiêm đại sư, từ sau khi từ biệt tại tu chân giới, thật lâu không gặp a.”

Đúng vậy, ma tộc này chính là Linh Trư từng cùng Tiểu Khai giao phong tại tu chân giới, lúc ấy Linh Trư lần đầu tiên xuất hiện tại Côn Luân sơn, đã bị Tiểu Khai dùng một cây ngàn năm huyền thiết chi tinh đánh nát ma châu, sau lại bọn người Thiên Ngưu Tử ám toán Tiểu Khai, rốt cuộc đánh rớt Tiểu Khai xuống Dao Trì, cơ hồ suýt chết, lại nói tiếp, hai bên đúng là lão oan gia cừu hận thật sâu.

Tiểu Khai nhất thời nhảy dựng lên, lôi kéo Tiểu Trúc lui lại, nguyên lực màu xanh biếc trên người phún bạc mà ra, trong phút chốc đã chạy ra khỏi kết giới nhỏ của Ma Tôn, cả giận nói: “Ma Tôn, ngươi rõ ràng sớm biết lai lịch của ta, cần gì phải gạt ta lâu như vậy! Còn giả ra bộ đáng có lòng tốt, chơi vui lắm sao?”

Ma Tôn ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai, nhưng lại không nói chuyện.

Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh khẩn trương lên, hai người không đi giúp Tiểu Khai, ngược lại ở hai bên người Tiểu Trúc, Tiểu Khai nhìn thoáng qua, nhất thời yên lòng, toàn bộ tinh thần chăm chú gương mặt nhìn địch nhân đối diện.

Linh Trư hoảng sợ, nhanh miệng giải thích: “Đại sư, không phải như thế...”

“Ít nói nhảm!” Tiểu Khai một tay cầm Sáng Thế Bảo Bình, một tay cầm Định Thiên Côn, quát: “Muốn đánh thì đánh, ta không sợ các ngươi.”

Trên mặt Linh Trư có điểm xấu hổ, nhìn xem Ma Tôn, lại nhìn Tiểu Khai, một bộ hình dáng không biết làm sao mới tốt, Tiểu Khai cũng không khách khí với hắn, đã muốn đánh, đương nhiên phải ra tay trước, Linh Trư là cừu nhân của hắn, thân hình hắn chợt lóe, đánh tới một gậy!

Lực lượng ẩn chứa trong Định Thiên Côn mặc dù không thể phóng thích ra, nhưng nó đúng là siêu cấp thần khí chưa từng có, cho dù chỉ bằng vào độ cứng đã có thể đánh chết thần ma, Linh Trư từng ném qua Định Hải Thần

Châm, mắt thấy cây côn này năm màu lóe sáng, quả thật còn phong cách hơn Định Hải Thần Châm mười lần, làm sao dám đỡ, một bên lớn tiếng kêu lên: “ Ma Tôn cứu mạng.” Rồi chật vật không chịu nổi xoay người chạy trốn.

Đáng tiếc bây giờ Tiểu Khai có cảnh giới màu xanh biếc, ngoại trừ kinh nghiệm đánh nhau không đủ ra, còn luận thực lực đã lên tới cảnh giới nhất đẳng của ma tộc, làm sao loại nhị lưu như Linh Trư có thể so sánh được, tốc độ của Linh Trư trong mắt hắn phảng phất chậm như bò, Định Thiên Côn chỉ thoáng chốc đã đánh tới ót của Linh Trư, mắt thấy chỉ cần xuống thêm nửa tấc, sẽ thân mật tiếp xúc ngay đỉnh đầu Linh Trư.

Đương nhiên, đầu của Linh Trư dù sao cũng không thể cứng bằng Định Thiên Côn, Tiểu Khai phảng phất đã cảm thấy đầu của Linh Trư giống như trái dưa bị đánh vỡ, bỗng nhiên, một cỗ lực lượng dị thường nhu hòa từ đầu kia của Định Thiên Côn truyền đến, sau đó chỉ nghe “ phốc” một tiếng, Định Thiên Côn phảng phất như đập vào trên bông gòn, Ma Tôn có chút kinh ngạc, thanh âm nhất thời truyền tới: “ Di, đây là thứ gì, tại sao lại cứng như thế?”

Tiểu Khai giương mắt nhìn thấy, tay của Ma Tôn đang che giữa Định Thiên Côn và đầu của Linh Trư, gương mặt của Linh Trư trắng bệch, thoáng mắt đã trốn nhanh ra phía sau Ma Tôn.

Ánh mắt Tiểu Khai rơi xuống trên tay Ma Tôn, nhất thời ngây người ngẩn ngơ.

Ma Tôn vẫn bao phủ trong bộ quần áo kín mít màu đen, nửa tấc da thịt vẫn chưa từng lộ ra, ngay cả tay chân bình thường cũng bao phủ trong hắc vụ, hoàn toàn nhìn thấy không rõ, giờ khắc này đỡ lấy một gậy của Định Thiên Côn, hắc vụ trên tay tan đi, bàn tay kia nhất thời rõ ràng hiện ra trước mặt Tiểu Khai.

Nếu bàn tay này bình thường thì cũng được, vấn đề là bàn tay này vừa đập vào mắt, trái tim của Tiểu Khai không ngờ có chút nhảy dựng, âm thầm khen: “ Bàn tay thật khá!”

Đúng vậy, cơ hồ đúng là bàn tay cực kì xinh đẹp, cực kì tinh xảo mà lần đầu tiên Tiểu Khai nhìn thấy, chẳng những bàn tay thon dài tú lệ, u uyển hoàn mỹ, hơn nữa da thịt trắng như tuyết, phảng phất như đang bao phủ một lớp phấn, nhìn qua lờ lờ tỏa sáng, màu sắc như bạch ngọc trong suốt quả thực có thể làm cho người ta trợn mắt.

Nơi chết người, vẫn không phải ở đó, mà là trên ngón tay của Ma Tôn.

Ngón tay Ma Tôn mượt mà như bạch ngọc, thông thấu như hoa sen, ngón tay kia tinh tế dài thon, vô cùng hoàn mỹ, bên trên còn sơn một lớp đỏ tươi!

Tiểu Khai còn chưa nói chuyện, Tiểu Trúc ở phía sau nhẹ nhàng “ a” ra tiếng, khen: “ Bàn tay thật đẹp nga.”

Ma Tôn phảng phất lấp bắp kinh hãi, nhanh chóng rút tay giấu vào trong hắc bào, dùng sức ho khan một tiếng, mới nói: “ Đại sư, khoan hãy động thủ, có chuyện từ từ nói.”

Tiểu Khai phục hồi tinh thần lại, cổ tức giận kia đã tiêu đi chút ít, trầm giọng nói: “ Người lừa ta lâu như vậy, có gì đáng nói chứ?”

Ma Tôn nói: “ Đại sư vẫn nói bốn tôn lừa người, bốn tôn thật ra muốn hỏi, ta đã lừa gạt người khi nào?”

Tiểu Khai mắng: “ Người rõ ràng đã sớm biết lai lịch của ta, vậy còn làm ra bộ dáng như mới biết ta, đây chẳng lẽ không phải là gạt ta hay sao? Lúc ấy Linh Trư đánh lén ta và Tiểu Trúc, cơ hồ làm cho chúng ta suýt bỏ mạng, việc này chẳng lẽ hẳn không có nói qua với người hay sao? Giữa

chúng ta sớm đã có ân oán, người cần gì phải bày ra bộ dáng hữu hảo đối với ta?”

Ma Tôn nói: “ Đúng vậy, lúc ấy Linh Trư trở lại ma giới đã đem hết thảy mọi chuyện nói cho ta biết, sau ta lại nghe nói trong Ác Ma Thành đã có một ma luyện sư tên Nghiêm Tiểu Khai mới đến, còn đặc ý đưa Linh Trư đi nhìn xem, mới biết đại sư đúng là Thiên Tuyển môn chủ đỉnh đỉnh đại danh của tu chân giới...”

Hắn nói đến bốn chữ Thiên Tuyển môn chủ, bỗng nhiên ngừng lại một chút, Tiểu Khai nhìn thấy rõ ràng, hắc bào trên người hắn có chút vừa động, hiển nhiên là thân hình run rẩy một chút, trong lòng Tiểu Khai nhất thời mọc lên một đoàn nghi vấn.

Ma Tôn nói tiếp: “ Đại sư lúc ấy kiệt lực ngăn cản rồng đen xuất thế, mà ta dẫn Linh Trư đi trước tu chân giới cũng phải trợ giúp rồng đen xuất thế, lại nói tiếp người ta mục tiêu khác biệt, có sự tranh đấu tự nhiên khó tránh khỏi, huống chi đại sư cầm trong tay ngàn năm huyền thiết chi tinh, đánh nát bốn mạng ma châu của Linh Trư, Linh Trư sau đó ám toán người, bất quá là muốn báo thù riêng thôi, chuyện này cũng hợp tình chứ?”

Tiểu Khai nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “ Đúng vậy.”

Ma Tôn lại nói: “ Mặc kệ người tới từ nơi nào, lại có mưu đồ gì, ít nhất tâm luyện thuật của người, đích thật là chưa từng có, bốn tôn muốn tu bổ bầu trời, vừa lúc cần đại sư tương trợ, vì vậy bốn tôn lời tốt việc tốt thỉnh đại sư đi tới hỗ trợ, cũng là hợp tình lý chứ?”

Tiểu Khai lại suy nghĩ, miễn cưỡng nói: “ Cũng được.”

Ma Tôn gật gù đầu, hỏi lại: “ Vậy đại sư không ngại nhớ lại một chút, từ khi người đi tới ma giới, bốn tôn có từng tính kế đối với người, hay có đối địch? Có từng cố ý lừa gạt qua đại sư? Thậm chí chuyện đại sư đến từ tu chân giới, bốn tôn có từng lộ ra chút nào?”

Tiểu Khai cau mày suy nghĩ nửa ngày, nhìn không được gật đầu nói: “Giống như còn thực không có.”

Ma Tôn nhất thời nở nụ cười: “Đã như vậy, đại sư cần gì phải xuất ra cây côn cổ quái này, bày ra một bộ dáng như lâm đại địch làm chi?”

Hắn vừa nói, vừa xoa tay, nhìn qua cực kì thản nhiên nhàn thích, Tiểu Khai nhìn vào trong mắt, ngược lại cảm thấy có điểm không có ý tứ, nhanh chóng thu hồi cái chai và cây côn, nói: “Xem ra là ta xúc động rồi.”

Ma Tôn cười ha ha, ngoắc nói: “Đại sư còn không đi tới, chẳng lẽ không cảm thấy hơi thối sao?”

Tiểu Khai ngượng ngùng cười, muốn đi, Tiểu Trúc chợt lôi kéo hắn, ngẩng đầu nói: “Ma Tôn, ta có một vấn đề.”

Ma Tôn có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn nàng: “Tiểu Trúc cô nương còn có gì nghi vấn?”

Tiểu Trúc chậm rãi nói: “Nghe xong lời nói vừa rồi của Ma Tôn, ta tin tưởng Ma Tôn đối với chúng ta đích xác không có ác ý...”

Ma Tôn vui vẻ nói: “Vậy tốt nhất.”

Tiểu Trúc nói tiếp: “Nhưng ta nghĩ thấy, Ma Tôn có phải là quá tốt đối với chúng ta?”

Lời kia vừa thốt ra, trong lòng Tiểu Khai có chút trầm xuống, nhất thời rút chân trở về: “Đúng vậy, đích xác là thật quá tốt một chút.”

Cẩn thận nghĩ tới, từ bắt đầu nhìn thấy Ma Tôn, Ma Tôn vẫn luôn khách khí với Tiểu Khai, trên đường đi không ngừng tặng đồ cho Tiểu Trúc, giờ phút này Tiểu Khai đã ra tay động võ, vậy mà Ma Tôn không ngờ cả chút nổi giận cũng không có, đường đường là ma giới chi chủ, vô luận tu dưỡng

thâm hậu như thế nào, ít nhất cũng phải có sắc mặt, cũng phải bày chút giá thể, nhưng Ma Tôn lại vẫn tươi cười nhu hòa, điều này đích xác tốt đến có chút quá phận.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 7: Vong Xuyên Hà Đế

Tiểu Khai nghĩ tới đây, trong lòng tự nhiên cả kinh, trầm giọng nói: “Người rốt cuộc có mục đích gì?”

Ma Tôn phảng phất như sững sốt, qua nửa ngày mới chậm rãi nói: “Tiểu Trúc cô nương quả nhiên băng tuyết thông minh, bốn tôn...bốn tôn đích xác có chuyện quan trọng, cần nhờ chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư trợ giúp!”

“Vô Tự Thiên Thư” bốn chữ này từ trong miệng Ma Tôn nói ra, thế nhưng phảng phất như có mang theo một tia căng thẳng, Tiểu Khai có chút vừa động, ngẩng đầu nhìn, thân hình Ma Tôn đứng ở tại chỗ, thế nhưng có chút run rẩy không thể khống chế, Tiểu Khai lặng lẽ hít sâu một hơi, thử nói: “Người đã biết Vô Tự Thiên Thư?”

Ma Tôn thở ra một hơi dài, trong giọng nói không ngờ mang theo ý vị tang thương thật sâu: “Ta biết...ta tự nhiên biết...từ ba mươi lăm ngàn năm trước bắt đầu, vẫn một mục tìm kiếm chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư, bởi vì...bởi vì có người nói cho ta nghe, chỉ có tìm được chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư, ta mới có thể trở lại cố hương của ta!”

Lời này nói ra, Tiểu Khai nhất thời đầu đầy mơ hồ, kinh ngạc nói: “Cố hương của người không phải là ở ma giới hay sao?”

Ma Tôn lộ vẻ sâu thâm cười nói: “Tự nhiên không phải.”

Tiểu Khai ha ha nói: “ Kia...kia...”

Ma Tôn bỗng nhiên vặn người một cái, thân hình đứng thẳng tắp, ngẩng đầu thét dài lên, phảng phất như muốn phát ra tâm tình vô hạn trong lòng, thanh âm của hắn mặc dù ôn nhu, nhưng cao vút đến xuyên mây phá đá, trực lên chín tầng trời, tức tức qua vài phút, mới cúi đầu, nhìn Tiểu Khai phần nhiên nói: “ Đại sư, chuyện này từ nay về sau nói sau, chúng ta trước tiên bổ thiên cái đã!”

Tiểu Khai lẳng lẳng gật đầu: “ Được rồi.”

Ma Tôn dùng sức lắc đầu, phảng phất như muốn hất văng tạp niệm ra khỏi đầu, nhìn Linh Trư quát: “ Chuyện phân phó người chuẩn bị như thế nào rồi?”

Linh Trư nhanh miệng nói: “ Mười vạn Vong Xuyên hắc xà đã sưu tập xong, thuộc hạ đã bỏ vào Lục Tâm Thông, chỉ chờ ngài tự mình ra tay luyện hóa thôi.”

Ma Tôn nói: “ Vong Xuyên Quân có làm khó người?”

Linh Trư nói: “ Hắc Long đại nhân không có ra mặt, nhưng Vũ Nguyệt Yêu Linh đại nhân đi ra hỏi qua, tiểu nhân dựa theo sự phân phó của ngài, nói là dùng để bổ thiên, vì vậy Vũ Nguyệt Yêu Linh đại nhân cũng không ngăn cản, trở về phục mệnh.”

Ma Tôn gật đầu nói: “ Được rồi, bổ thiên gấp tặn mày, bốn tôn bây giờ sẽ luyện hóa hắc xà.”

Linh Trư lấy ra Lục Tâm Thông, đổ xuống một đồng hắc xà, phảng phất trời mưa rậm rạp đổ ra đầy đất, Ma Tôn tự tay bắn ra một ngọn lửa màu đen như mực, chọt lóe rồi chui vào trong đồng hắc xà, nhất thời “ oanh” một tiếng, cả đồng hắc xà phảng phất bỗng nhiên bị du động, thiêu đốt lên. Tiểu Khai ở bên cạnh nhìn thấy, nhin không được kinh ngạc một trận, đặc thù

của địa ngục lửa ma đúng là càng sâu thăm càng tối đen như mực, uy lực cũng càng cường đại, mấy tháng trước Vong Xuyên Quân mạo phạm Vô Tự Thiên Thư, bị Vô Tự Thiên Thư triệu xuất một chút lửa ma cháy sạch đến chặt vật không chịu nổi, một chút lửa ma đó cũng là tối đen như mực, hôm nay Tiểu Khai gặp lại Ma Tôn tiện tay bắn ra điểm ấy ngọn lửa, phảng phất so với ngày đó, còn đen hơn một ít, xem ra thực lực của Ma Tôn mạnh, đích xác vượt xa đám người của Ma Tôn.

Tiểu Khai nhìn không được lại nghĩ tới Tiểu Quan. Ma công của Vạn Yêu Vương cả Ma Tôn cũng tự than thở không bằng, so sánh như dòng sông với biển cả.

Trong tay Ma Tôn không ngừng, lại liên tục mười điểm lửa ma bắn vào trong đồng hắc xà, hắc xà phát ra “tê tê” tiếng kêu thảm thiết, đảo mắt đã cháy sạch không còn một mảnh. Theo góc độ phản ứng hóa học đến xem, hiệu suất thiêu đốt của địa ngục lửa ma thật cao, cơ bản đồng hắc xà không lưu lại được chút hài cốt nào, đảo mắt đã đốt sạch đồng hắc xà sạch sẽ, chỉ để lại một đồng tro tàn nho nhỏ.

Linh Trư cúi người xuống, cẩn thận hốt lên, đưa vào trong Lục Tâm Thông, cung kính đưa cho Ma Tôn.

Ma Tôn cười nói: “Bốn tôn lập tức lên đường đi lấy chân ngao, đại sư nếu rảnh rồi, không bằng ta bảo Linh Trư mang bọn người đến phủ đệ của ta nghỉ ngơi vài ngày?”

Tiểu Khai lại lắc đầu nói: “Loại trường hợp ngàn năm khó gặp này, ta muốn đi xem nào nhiệt.”

Ma Tôn giật mình, do dự nói: “Lần này đi hung hiểm khó liệu, bốn tôn có lẽ chính mình còn không chiêu cố được, thật sự không có biện pháp cam đoan sự an toàn của đại sư.”

Tiểu Khai lại nói: “Thực lực của ta mặc dù không bằng người, nhưng nếu xa xa quan sát, năng lực tự bảo thì vẫn có.”

Ma Tôn suy nghĩ hồi lâu, trầm ngâm nói: “Thực lực của đại sư...miễn cưỡng cũng có thể tự bảo, nhưng vẫn còn kém một chút...” Hắn hốt nhiên nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nói: “Cây gậy kia của đại sư, có thể cho ta nhìn xem một chút hay không?”

Định Thiên Côn chính là thần khí cao nhất, sớm thông linh nhận chủ, Tiểu Khai tự nhiên không sợ bị hắn gạt đi, sáng khoáy lấy trong tai ra, giao cho Ma Tôn.

Ma Tôn cầm lấy Định Thiên Côn, nhất thời phảng phất như đang nhập định, qua hồi lâu, mới thở ra một hơi, đưa cây côn trả lại cho Tiểu Khai, lắc đầu thở dài: “Thứ này thật sự cổ quái, bốn tôn hoàn toàn nhìn không ra, đây là thứ gì, ngay cả thần niệm của bốn tôn cũng không thể thấu nhập vào trong côn mây may, theo bốn tôn phỏng chừng, đây có lẽ là thần khí a!”

Tiểu Khai cười hắc hắc, tự nhiên không đi giải thích.

Ma Tôn lại nói: “Bốn tôn mặc dù không biết cách sử dụng cây côn này, nhưng thứ này độ cứng cực cao, nói không chừng đến lúc đó bốn tôn còn có thể nhờ nó giúp một tay, cũng được, đại sư đi cùng ta.” Hắn quay đầu nhìn Tiểu Trúc, nói: “Mấy người khác thực lực vô cùng yếu ớt, lưu lại tốt hơn.”

Ngọc Hồ và Ảnh lập tức kháng nghị: “Không được, chúng ta phải đi theo bảo vệ chủ nhân(Khai ca).”

Tiểu Khai quay đầu nhìn hai người, cũng nói: “Cho bọn họ đi theo, nếu chỉ đứng xa xa nhìn, cũng không quan hệ gì.”

Ma Tôn trầm mặc hồi lâu, mới miễn cưỡng gật đầu nói: “Cũng tốt, hai người các người cũng tính là cao đẳng ma tộc, nhớ lấy vạn lần không được tự tiện ra tay, mấy thứ thượng cổ vật chủng bình thường đều có tính có thù

sẽ báo, tính tình thiên khích, các người không đi chọc nó, nó tự nhiên cũng sẽ không thương tổn các người.”

Hai người nghe được Ma Tôn đáp ứng, tự nhiên cùng gật đầu.

Ma Tôn lại nói: “ Cho nên Tiểu Trúc cô nương, vạn vạn không thể đi theo.”

Tiểu Khai có chút không muốn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Trúc đi theo thật sự nguy hiểm, hốt nhiên linh cơ vừa động, nghĩ thầm: “ Nếu Tiểu Trúc có thể đi vào trong Diệt Thế Chi Môn, ta sẽ không cần lo lắng nữa.” Nhưng lại nghĩ: “ Tiểu Trúc lần trước không thể đi vào, Tiểu Tiểu còn hoài nghi nàng là Cửu Thiên Huyền Nữ giả trang, bây giờ đã biết nàng không phải là giả, hay là ta phải thử lại một lần.”

Trong lòng hẩn biết Ma Tôn có sự liên quan sâu xa nào đó với Vô Tự Thiên Thư, cho nên cũng không kiên kỵ, ngay mặt xuất ra Vô Tự Thiên Thư, nói: “ Tiểu Trúc, đi tới.”

Vô Tự Thiên Thư mở ra trang thứ ba, bày trên mặt đất, trang giấy màu vàng nhạt có bốn chữ Diệt Thế Chi Môn lờ lờ tỏa sáng, Ma Tôn nhìn thấy, thân hình phảng phất như trúng phong, không thể khống chế run rẩy lên, một bàn tay nâng lên, rồi lại buông xuống, rồi lại nâng lên, rốt cuộc nhịn không được nói: “ Đại sư...”

Hai chữ này hô lên, đã thấy run rẩy thật rõ ràng.

Tiểu Khai kinh ngạc ngẩng đầu: “ Chuyện gì?”

Ma Tôn run giọng nói: “ Diệt Thế Chi Môn này...có thể đi vào sao?”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Đương nhiên.”

Ma Tôn hít sâu một hơi, thanh âm càng kích động: “ Có thể..có thể đưa luôn bốn tôn vào xem?”

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi, nhìn kỹ hẩn hồi lâu, nói: “ Người đi vào làm gì?”

Ma Tôn đồn dập thở dốc vài tiếng, trầm giọng nói: “ Ta..ta qua một thời gian sẽ nói cho người.”

Tiểu Khai cười hắc hắc, lắc đầu nói: “ Ta đây qua chút ít thời gian thì sẽ suy nghĩ có mang người vào hay không.”

Ma Tôn ngờ ngác nhìn thấy Vô Tự Thiên Thư trên mặt đất, phảng phất muốn sờ, rồi lại có chút không dám, qua sau hồi lâu, mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, nói giọng khàn khàn: “ Được...được, qua chút ít thời gian...đợi sau khi bổ thiên, bốn tôn...bốn tôn muốn vào xem một chút.”

Tiểu Khai cũng không nhiều lời, lôi kéo tay Tiểu Trúc, trong lòng mặc niệm, lọt vào Diệt Thế Chi Môn.

“ Thật rõ ràng, nàng ta không vào được.” Tiểu Tiểu nhìn thần tình uể oải của Tiểu Khai, lôi kéo tay hẩn: “ Ca ca, ca ca, cười một cái, đừng có âu sầu như vậy mà.”

“ Ta cười không ra.” Tiểu Khai hoàn toàn mơ hồ: “ Nàng rõ ràng là thật, nàng cũng không phải thần tộc, trên người rõ ràng không có thần khí, nhưng..vì cái gì mà hết lần này tới lần khác lại không vào được? Ta...ta rất muốn đưa nàng vào xem, cùng chia sẻ bí mật với ta.”

Tiểu Tiểu có chút chăm chú nhìn Tiểu Khai hồi lâu, mới nói: “ Ca ca, xem ra người thật sự thích Tiểu Trúc tỷ tỷ.”

Tiểu Khai thở dài: “ Nói cũng vô nghĩa thôi.”

“Vậy thì tốt lắm a.” Tiểu Tiểu nói: “Ta nói cho người một chuyện, tin tức tốt về Tiểu Trúc tỷ tỷ.”

Nàng nhìn vẻ mặt khẩn trương của Tiểu Khai, nhin không được lác lác cười: “Lần trước sau khi người đi, ta bỗng nhiên nhớ tới, kỳ thật còn có một loại tình hình, mà nàng không vào được.”

Tiểu Khai mở to hai mắt nhìn: “Tình hình gì?”

Tiểu Tiểu nghiêm túc, nói từng chữ: “Thì phải là, nàng cũng là người được thần tuyển.”

Tiểu Khai há to miệng.

“Kỳ thật đây cũng là chuyện bình thường.” Tiểu Tiểu giải thích: “Ca ca là người được thần tuyển, nếu vận mệnh của nàng thật sự cùng ca ca tiếp ở một chỗ, vậy khẳng định nàng có sứ mạng của chính mình, thì chính là nàng cũng là người được thần tuyển.”

Tiểu Khai nhớ tới nàng, nhin không được nói: “Nếu không phải người được thần tuyển thì sao? Phải phân khai sao?”

Tiểu Tiểu rõ ràng nghe hiểu ý tứ của hắn, nhất thời a a cười: “Ca ca, người cứ yên tâm, mặc dù người được thần tuyển dây dưa lẫn nhau, nhưng không có nghĩa không phải người thần tuyển thì không thể ở chung nhau, trước kia Khinh Hồng tỷ tỷ, Hiếu Nguyệt tỷ tỷ, Tiểu Hân tỷ tỷ, cũng là vậy nga.”

Tiểu Khai đỏ mặt, tảng đá trong lòng nhất thời rơi xuống, hắn cũng không nhiều lời, vội cáo từ, Tiểu Tiểu rồi lại quăn quýt lấy hắn đòi Tô Ái Định, lúc này Tiểu Khai mới đem chuyện của Tô Ái Định nói cho Tiểu Tiểu nghe một lần, còn một đêm xuân tiêu thì bỏ qua, Tiểu Tiểu nghe được cười không thôi, đã không còn dây dưa Tiểu Khai, Tiểu Khai nhanh chóng chạy trở về, nhìn thấy Tiểu Trúc đứng ngay đó ngăn người.

Đã Tiểu Trúc vào không được, vậy không có biện pháp, chỉ có thể đi tới phủ Ma Tôn nghỉ ngơi vài ngày, Tiểu Khai còn không yên tâm, không muốn Linh Trư mang theo Tiểu Trúc đi, đòi chính mình đưa nàng đi, Ma Tôn bất đắc dĩ, chỉ đành đi theo, cuối cùng một hàng sáu người đi tới phủ Ma Tôn, mới lại lần nữa lên đường đi tìm Vong Xuyên.

Vong Xuyên Hà xỏ xuyên qua cả ma giới, muốn lên vào cũng không uổng lực, vấn đề là Vong Xuyên Hà thật sự quá dài, mà vị trí cụ thể của Cửu U Chi Môn không ai biết, Ma Tôn đọc nhiều điển tịch, cũng bất quá chỉ biết cự ngao nằm dưới đáy sông mà thôi, bốn người thương lượng nửa ngày, Tiểu Ảnh kiên trì cho rằng Cửu U Chi Môn khẳng định ở phía dưới Vong Xuyên Chi Nguyên, nguyên nhân là “ Vong Xuyên Chi Nguyên là cấm địa của Vong Xuyên, Cửu U Chi Môn là cấm địa của đáy Vong Xuyên, hai nơi khẳng định là có liên lạc.”

Đã có thể đại khái xác định phương vị, bốn người đương nhiên nguyện ý chạy đi trên lục địa, mà không muốn lên vào dưới đáy sông mà đi, vì vậy bốn người đã ngàn dặm chạy về hướng tây, vẫn chạy bên ngoài Vong Xuyên Chi Nguyên.

Thật ra Tiểu Khai biết làm sao đi vào Vong Xuyên Chi Nguyên, nhưng Ma Tôn không muốn sinh sự thêm, vì vậy mọi người tìm một vị trí gần nhất, lên vào đáy Vong Xuyên.

Vong Xuyên Hà kỳ thật cũng không sâu, đại khái chỉ chừng hơn mười thước, đúng là còn một tầng bùn đất thật dày, mọi người vận công bức khai bùn đất, gian nan đi xuống, chui xuống sâu hơn trăm thước, mới cảm thấy phía dưới chợt nhẹ đi, nguyên lai xuyên qua tầng bùn đất, ngay sau đó, mọi người cảm nhận được độ lạnh nơi này thật sự rét lạnh, bên trên ma tộc bình thường còn có thể chống đỡ rét lạnh, còn nơi này đã không thua gì hàn đàm vạn năm.

Hoàn hảo tất cả mọi người là cao thủ, một đường đi xuống, nhưng thật ra không ai cảm thấy chịu không được, Vong Xuyên Hà càng đi xuống lại càng rét lạnh, sự chênh lệch giữa mọi người cũng từ từ thể hiện ra, Ma Tôn đi trước, cả ma khí trên người cũng không cần tản mát ra, trên người Tiểu Khai hiện ra một tầng lục quang nhàn nhạt, cũng không tỏ vẻ gì, Ngọc Hồ có vẻ có chút cố hết sức, trên người phát ra bạch quang nồng hậu, bao bọc quanh thân thể kín mít, hoàn hảo toàn thân hẵn đều là bạch ngọc, trời sinh không sợ lạnh, vấn đề cũng không lớn, còn Tiểu Hùng Miêu, thì có điểm gian khổ, trong miệng không ngừng niệm, nếu cẩn thận mà nghe, tất cả đều là chữ “Phá”, vòng quang giới từ trên người hắt toát ra, sau đó bị nước lạnh thấu xương dung hòa, mặc dù còn chưa bị đông lạnh, nhưng cả người cao thấp đều bao phủ một lớp băng, nhìn qua có vẻ thật chặt vật.

Cứ như thế hạ xuống chừng vạn thước, trong lòng Tiểu Khai thầm giật mình, càng xuống thấp lại càng khẩn trương, Vong Xuyên Hà lại sâu tới như vậy rõ ràng là ngoài dự liệu của hắn, điều này có lẽ không còn thuộc cảnh giới của sông, mà đã là của biển, phía dưới còn đen nhánh không nhìn thấy đáy, cũng không biết đến tột cùng còn sâu đến bao nhiêu, Tiểu Khai lại nhìn xem bốn phía, nơi này cùng với nước sông Vong Xuyên hoàn toàn đã là hai thế giới, bốn phương tám hướng trống trải khôn cùng bát ngát, đây làm gì còn là Vong Xuyên Hà, đây rõ ràng là đáy biển khôn cùng bát ngát.

Rốt cuộc, phía trước xuất hiện một chút ánh sáng nhạt màu lục, thân hình Ma Tôn nhất thời dừng lại, hướng mặt sau làm ra thủ thế, muốn mọi người không cần đi cùng, Tiểu Khai không dám sơ ý, liền dừng lại, mặc cho Ma Tôn một mình đi xuống, dần dần Ma Tôn chỉ còn là một điểm đen, Tiểu Khai quay đầu lại nhìn xem, Tiểu Hùng Miêu một bộ dáng như sắp đông lạnh tới chết, đang há miệng ra thở, nhin không được có chút buồn cười, nhanh chóng đi tới, lục quang trên người phun ra, bao bọc Tiểu Hùng Miêu đi vào.

Tiểu Ảnh nhất thời toàn thân nhẹ đi, chỉ cảm thấy ấm áp thư thích vô cùng, nhanh chóng mở ra tứ chi, thở dốc từng ngụm, qua hồi lâu mới hồi phục lại, nhìn Tiểu Khai cười nói: “ Khai ca, đa tạ.”

Tiểu Khai vỗ vai hân, bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Trúc từng dụng qua Ly Diễm còn đang để trong lồng ngực, nhanh chóng móc ra đưa cho hân, lực lượng của Ly Diễm Hỏa cũng bạc nhược, ở chỗ này cũng chỉ có thể tản mát ra nhiệt khí yếu ớt, nhưng điểm ấy nhiệt khí đối với Tiểu Ảnh mà nói phỏng phát như cọng cỏ cứu mạng, hân nhanh tay tiếp nhận, ôm vào trong ngực.

Chỉ một lát, Ma Tôn đã đi ngược lên, vẻ mặt của hân dị thường nghiêm túc, bơi tới trước mặt ba người, ma khí trên người tỏa ra, bao phủ ba người đi vào, nhất thời hình thành một kết giới không có nước, trầm giọng nói: “ Các người xem điểm lục quang phía dưới.”

Ba người đều gật đầu nói: “ Thấy được.”

Ma Tôn nói: “ Nguyên lai Cửu U Chi Môn quả nhiên ở phía dưới Vong Xuyên Chi Nguyên, chúng ta còn phải đi thêm mấy ngàn thước mới được, còn điểm lục quang phía dưới, đó là phản xạ hào quang trên Cửu U Chi Môn. Nước sông nơi này có chút cổ quái, bốn tôn dùng thần niệm cảm ứng hồi lâu, không ngờ không cảm ứng được vị trí của cự ngao, các người nhất định phải cẩn thận mới được.”

Hân nhìn Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh, nhú mày nói: “ Hay là các người đi trước đi.”

Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh căn rằng liều mạng lắc đầu, nhưng vì lạnh tới nói không ra lời.

Ma Tôn thở dài, lắc đầu nói: “ Cũng được, chúng ta đi thôi.”

Hân cũng không triệt kết giới, mà là trực tiếp mang theo ba người đổi hướng di động, cứ như vậy, Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh lại được nghỉ ngơi một

trận, đợi khi Ma Tôn dừng lại, thì trên người cả hai lại một lần nữa ấm áp lên.

Giờ phút này, phía dưới đã xuất hiện ra vô số hào quang màu lục thâm sâu, từ nơi này nhìn xuống, phảng phất như quỷ hỏa lúc sáng lúc tối, thật sự là làm cho người ta dựng đứng lông tóc, Ma Tôn trầm giọng nói: “Đó là hào quang trên cửa Cửu U Chi Môn, chúng ta cùng nhau đi xuống thôi.”

Tiểu Khai trong lòng nhảy mạnh, nhin không được lấy ra Sáng Thế Bảo Bình và Định Thiên Côn, Sáng Thế Bảo Bình khởi động, bạch quang nhàn nhạt tản mát ra, bên người nhất thời phát ra một trận “xuy xuy” thanh âm, phảng phất như giọt nước mưa rơi xuống trên ngọn lửa.

“Di?” Ma Tôn nhất thời rất là kinh ngạc, nói: “Đây là cái thứ gì?”

Tiểu Khai cũng ngạc nhiên, quan sát hồi lâu, mới có chút ít không xác định nói: “Ma Tôn, bảo bối này chuyên phá trận pháp phong ấn, xem nó như vậy, rõ ràng là đang hóa giải lực phong ấn, chẳng lẽ trong nước sông có trận pháp và phong ấn hay sao?”

Ma Tôn toàn thân cứng đờ, qua hồi lâu mới chậm rãi gật đầu nói: “Đúng rồi, đúng rồi, trách không được ta vẫn cảm thấy cổ quái, rồi lại không tìm ra vấn đề, nguyên lai trong nước sông thế nhưng tràn ngập lực lượng phong ấn, khó trách bình thường nước sông lại lạnh tới như vậy.”

Lời này nói ra, tất cả mọi người đều hoảng sợ, nhìn nhau, nhin không được có chút sợ hãi trong lòng.

Nói trắng ra là, sông nước này thuần túy là một đại tổ hợp trận pháp, thậm chí có thể nói, bọn họ hạ xuống nước, cũng giống như tiến vào trong trận pháp của người ta, sự rét lạnh, nguyên lai cũng không phải do thiên nhiên hình thành, mà là do trận pháp công kích.

Vậy có khả năng bày ra mấy trận pháp này, lại là ai? Nơi này trên không đưng trời, dưới không chấm đất, dựa theo lời Ma Tôn, căn bản chỉ có một sinh linh tồn tại, đó là cự ngao.

Cả Ma Tôn cũng có vẻ khẩn trương, áp thấp giọng nói: “ Vận ma công, cẩn thận đánh lén.”

Mọi người nào dám chậm trễ, cả đám trên người hào quang bắn ra, Tiểu Hùng Miêu càng hô lớn: “ Phá phá phá phá!” Hắn vừa rồi chỉ là bị động phòng ngự, còn không nghĩ thấy, giờ phút này dùng sức, những từ “ Phá” bắn vào trong nước, nhất thời phát ra âm thanh “ xuy xuy” giống như Sáng Thế Bảo Bình, bọt nước bên người một trận sôi trào, phảng phất như là đang nấu nước sôi.

Ma Tôn kinh ngạc quay đầu lại nhìn Tiểu Hùng Miêu, gật đầu nói: “ Môn công pháp của người thật cổ quái.”

Đang nói đến đó, liền nghĩ thấy cả đáy nước bỗng nhiên có chút rung động, phảng phất như có người đang cầm một cây gậy thật lớn hung hăng khuấy mạnh, thân hình mọi người lay động một trận, còn chưa kịp phát biểu một chút cái nhìn, phía dưới đột nhiên truyền đến một thanh âm rất nhỏ: “ Hô...hô...”

Tiểu Khai từ xa nhìn lại, phía dưới kia là một mảnh ngăm đen, phảng phất bỗng nhiên nổi lên một trận gió, cơn gió này xuyên qua nước sông, đảo mắt đã hình thành một bong bóng khí thật lớn, đã bay tới, nhìn không thấy bóng dáng.

Động tác của Ma Tôn nhanh như quỷ mị, khí phao kia vừa hình thành, hắn đã vọt tới gần bên, bàn tay bao bọc hắc vụ liễu nhiều đột nhiên lộ ra, nhất thời bắt được khí phao, sau đó thân hình lại lóe lên, đã một lần nữa quay về chỗ cũ.

Tiểu Khai khẩn trương nói: “ Thế nào?”

Ma Tôn chậm rãi thở ra một hơi, thấp giọng nói: “Đúng vậy, đây là cực âm cương phong.”

Tiểu Khai lặng lẽ rùng mình, nhớ tới Cổ Thiên Y từng nói qua, từng bị Vong Xuyên Quân nhốt ở chỗ này mấy trăm năm, lại nhìn không được âm thầm bội phục vị lão phượng hoàng có sinh mệnh lực thật cường đại.

Ngọc Hồ nói: “Chủ nhân, chúng ta cũng không cần khẩn trương, đã Vong Xuyên Quân thường xuyên tới nơi này, vậy nói những phong ấn trong nước sông, cũng không phải cố ý nhằm vào chúng ta, con cự ngao kia, có lẽ cũng không ác ý với người đi vào, chúng ta hay là tìm hiểu một chút, hãy tìm ra nó rồi nói sau.”

Ma Tôn nhìn không được liếc mắt nhìn Ngọc Hồ, tán thưởng nói: “Vị truy tùy giả này của đại sư thật ra trí tuệ, bốn tôn đích xác có chút quá cẩn thận, cũng tốt, chúng ta chia nhau hành động thôi.”

Lập tức bốn người chia nhau lặn xuống, Tiểu Hùng Miêu thật sự có chút không chịu được, liền cùng Ngọc Hồ phân chung một tổ, Tiểu Khai và Ma Tôn đi một đường, rơi xuống đại khái trăm thước, rốt cuộc rõ ràng nhìn thấy Cửu U Chi Môn.

Cửu U Chi Môn, kỳ thật cũng không phải là một cánh cửa, nói là một cửa động nứt thật lớn thì còn thích hợp hơn chút ít, khe nứt này nằm dưới đáy sông, trong động tối đen một mảnh, cả chút ánh sáng đều không có, căn bản nhìn không ra sâu bao nhiêu, từ trong động phảng phất như ở địa phương phi thường xa xôi phát ra một điểm u quang màu xanh biếc, hào quang này phảng phất như tinh quang, chợt lóe chợt lóe, cả vị trí giống như chậm rãi di động, nhìn qua, giống như những ngôi sao trên trời đang di chuyển.

Tiểu Khai mở to hai mắt, toàn lực vận khởi nguyên lực màu xanh biếc muốn bắt thử một chút lực quang, nhưng vô luận hấn cố gắng như thế nào

cũng nhìn thấy không rõ, hẩn xuất ra thần niệm, muốn đi bắt điểm lục quang này về, khi tìm tòi càng chần động, nguyên lai trong động trống trơn đặng đặng, liền phảng phất như không có thứ gì. Phải biết rằng Tiểu Khai giờ phút này thần niệm rất mạnh, đã đủ để vượt qua ngàn dặm phương viên, cả hẩn cũng không tìm được, chẳng phải là những lục quang này nằm ngoài ngàn dặm?

Tiểu Khai có cảm giác cổ quái vô cùng, quay đầu nhìn Ma Tôn, Ma Tôn cũng đang làm chuyện giống như hẩn, nhìn thấy Tiểu Khai đang nhìn qua, liền lắc đầu, thực hiển nhiên, cả Ma Tôn cũng không bắt được điểm lục quang này.

Trong lòng Tiểu Khai kịch liệt xung đột, rất muốn đi vào trong động nhìn xem, rồi lại không dám mạo hiểm, sợ gặp phải nguy hiểm gì không biết, suy nghĩ hồi lâu, vẫn không dám xác định, lại quay đầu nhìn Ma Tôn, vừa nhìn thấy, nhất thời chần động.

Nguyên lai lá gan của Ma Tôn rất lớn, thế nhưng đã hướng ngay Cửu U Chi Môn nhảy xuống!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 8: Thượng Cổ Cự Ngao

Tiểu Khai cả kinh, nhất thời thất thanh kêu lên: “Ma Tôn...”

Ma Tôn dừng lại thân hình, nhìn hẩn, nhẹ giọng cười nói: “Hôm nay phải lấy ngao tức mới được, bốn tôn đã biết lần này nguy hiểm, nhưng tên đã lên dây cung, bốn tôn không thể không bắn.”

Tiểu Khai không biết vì cái gì, bỗng nhiên nghĩ thấy có chút cảm động, hẩn cảm động, nhất thời xúc động lên, lớn tiếng nói: “Ta cùng người đi xuống!”

Ma Tôn cũng không tỏ vẻ tán thành, cũng không tỏ vẻ phản đối, quay đầu đi, thả người nhảy xuống Cửu U Chi Môn, trên người hẩn vốn tối đen một mảnh, lần này nhảy vào, nhất thời không còn thấy bóng dáng.

Tiểu Khai hít sâu một hơi thật dài, ngăn chặn trái tim đang nhảy mạnh, nhìn phía dưới hô: “Ma Tôn, Ma Tôn, còn đó không?”

Phía dưới yên tĩnh, không có tiếng đáp lại, Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh đã bơi tới, cùng nói: “Gần đây không có manh mối gì.”

Tiểu Khai thở dài, cắn răng, vừa định nhảy xuống, nhưng bỗng nhiên, cả đáy sông rung động mãnh liệt, nước chảy trùng tới, nhất thời đẩy ba người lao ra xa ba, bốn thước.

Ngay sau đó, từ trong khe động của Cửu U Chi Môn thần bí, hốt nhiên lại có một cỗ nước chảy màu đen dững mãi xuất ra, những nơi dòng nước đi qua, băng hàn khó có thể hình dung nhất thời nổi lên, nước sông phụ cận trong phút chốc bị đông thành khối băng trong suốt.

Nguyên lực trong cơ thể Tiểu Khai toàn lực phát động, hào quang màu xanh biếc tầng tầng lớp lớp phun ra, bao bọc quanh toàn thân hần dày đặc, hần một tay lôi kéo Ngọc Hồ, một tay lôi kéo Tiểu Ảnh, nhanh chóng thối lui ra sau, hiêm hiêm tránh được dòng nước chảy kia, dòng nước kia chảy sát qua bên người, Tiểu Khai chỉ cảm thấy nửa người ở sát dòng nước chảy qua hoàn toàn mất đi tri giác, với công lực giờ phút này của hần, không ngờ lại bị trực tiếp đông cứng nửa người.

Hoàn hảo dòng nước chảy này rất nhanh trôi qua, nguyên lực màu xanh biếc trên người Tiểu Khai chuyển suốt ba vòng, hàn khí trong cơ thể mới bị xua tan, trong lòng hần hiểu ra trạng huống, không dám chậm trễ, dùng hết khí lực toàn thân kéo Tiểu Ảnh và Ngọc Hồ ném lên cao, miệng quát: “Chạy mau!”

Đúng vậy, đích xác đã xảy ra đột biến, bên trong Cửu U Chi Môn phát ra một tiếng gầm gừ trầm muộn phảng phất như áp lực ngàn vạn lần, trong tiếng gầm gừ này tràn ngập sự bạo ngược và phần nộ khôn cùng bát ngát, tiếng gầm thật lớn chấn động cả đáy sông lay động lên, rồi sau đó, địa phương phía dưới không biết xa xôi cỡ nào, phát ra một tiếng rồi lại một tiếng đánh, phảng phất như có thứ gì đó thật lớn đang đánh xuống đáy sông “đông đông” từng thanh âm truyền đến, chấn đến trái tim của Tiểu Khai như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực!

Đến lúc này, hần bỗng nhiên nghe được một tiếng quát to thanh thúy!

Toàn thân Tiểu Khai run lên thật mạnh, trong lòng nhin không được kêu lên điên cuồng: “Trời ạ, chẳng lẽ nơi này còn có những người khác!”

Đúng vậy, thanh âm này thanh thúy mà sáng ngời, cũng không giống như tiếng âm nhu khó phân nam nữ của Ma Tôn, mà chính là thanh âm của một cô gái không hề giả!

Nhưng ngay sau đó lại một tiếng hét lớn, xuyên thấu qua khôn cùng nước sông truyền tới, lúc này đây, đúng là thanh âm của Ma Tôn.

Tiểu Khai vừa kinh ngạc vừa khẩn trương, trường lớn ánh mắt nhìn ra xa, lục quang trong Cửu U Chi Môn kịch liệt di động, vô số quang điểm tán loạn khắp nơi, phảng phất như huỳnh hỏa bay múa khắp không gian, sau đó “oanh” một tiếng nổ rung trời, phảng phất long trời lở đất, biển gầm hốt khởi, núi lửa phun bạc, có một cỗ hỏa quang vô cùng hoa mỹ từ trong Cửu U Chi Môn phóng lên cao, hào quang mãnh liệt trong phút chốc chiếu sáng cả đáy sông!

Trong hỏa quang chói mắt, Tiểu Khai rõ ràng nhìn thấy một bóng đen khó thể hình dung đang chậm rãi từ trong khe nứt thẳng lên!

Chân ngao tráng kiện như núi, đầu lâu khổng lồ như tòa núi lớn, thân hình phô thiên cái địa, phiếm ra thân hình sáng bóng như sắt thép, đây chính là thượng cổ cự ngao trong truyền thuyết!

Bốn chân của cự ngao quả nhiên thiếu đi một cái chân sau, ba chân còn lại nhìn qua càng dữ tợn, còn chân bị chặt gãy kia máu thịt cuộn vòng, vô số thịt vụn mọc ra, nhìn thấy làm cho người ta muốn nôn mửa, xem ra truyền thuyết năm đó Nữ Oa bổ thiên chặt chân ngao, quả nhiên là thật.

Tiểu Khai run người nhìn thấy, thân ảnh nhỏ bé của Ma Tôn phảng phất như là con kiến, bị cự ngao dùng cái chân phía sau còn lại nhẹ nhàng đảo qua, liền phảng phất như lưu tinh bay ra ngoài.

Khăn trùm đầu của Ma Tôn vừa rơi xuống, một mái tóc dài như mây trôi nhất thời tỏa xuống, Tiểu Khai há to miệng, chỉ cảm thấy trước mắt những gì nhìn thấy vô cùng vô vấn, trong đầu một thanh âm đang liêu mạng kêu

gọi: “ Có lầm hay không! Ma Tôn là nữ tử! Đường đường ma giới chi chủ không ngờ lại là nữ tử!”

Hắn còn muốn nhìn dung mạo của Ma Tôn, nhưng động tác của Ma Tôn nhanh đến kinh người, nón che mới rơi xuống, một cổ hắc khí đã dày đặc phủ kín gương mặt, sau đó Tiểu Khai lại nghe được thanh âm nữ nhân quát lớn: “ Xem đánh!”

Hai tay của Ma Tôn phảng phất như hoa sen tràn ra, nhất thời bắn ra vô số địa ngục lửa ma, bọn chúng đều nổ tung trên lớp da cứng rắn của cự ngao, mấy lửa ma này uy lực thật lớn, tạc đến thân thể cự ngao run nhè nhẹ, phát ra từng đợt, từng đợt tiếng rít gào kinh thiên động địa. Cự ngao triển khai ba chân còn lại, lao thẳng tới chỗ Ma Tôn, nó mặc dù hình thể khổng lồ, nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người, với tốc độ của Ma Tôn không ngờ có điểm theo không kịp, nhất thời bị một cước của nó tạt lên người.

Hoàn hảo nơi này là trong nước, cự ngao đảo qua, thân thể Ma Tôn đã bay ra ngoài, nếu đang ở trên lục địa, một cước đạp xuống, có lẽ trực tiếp đạp chết hẳn, Tiểu Khai thấy toàn thân phát lạnh, một cổ cảm giác vô lực nhất thời mọc lên, nghĩ thầm: “ Loại quái vật này, làm sao khí lực con người có thể đối phó được chứ.”

Cự ngao trừng đôi mắt màu xanh biếc, đảo qua lại dưới đáy sông, nhìn thấy bọn người Tiểu Khai Ngọc Hồ, quả nhiên cũng không tiến công, chỉ là lộ ra hàm răng nanh bén nhọn, trừng trừng giương mắt nhìn ba người.

Trong lòng Tiểu Khai từng cơn sợ hãi, nhớ tới lời Ma Tôn nói qua, đối phó mấy thượng cổ vật chủng này, chỉ cần không chủ động tiến công, đối phương sẽ không ra tay, bèn quay đầu lại lớn tiếng nói: “ Đừng ra tay.”

Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh sợ đến hàm răng đánh cầm cập, nhưng vẫn không chạy trốn, ngược lại vọt đi tới, một trái một phải che phía trước Tiểu Khai nói: “ Chủ nhân, ngài chạy trước.”

Trong lòng Tiểu Khai cảm động, tự nhiên không chịu chạy trốn, lại quay đầu nhìn Ma Tôn.

Năng lực kháng cự của Ma Tôn cũng thật cường hãn, hai kích của cự ngao phảng phất như không tạo thành thương tổn gì, thân hình hắn vẫn như trước nhanh như quỷ mị, không ngờ vọt lên trên đầu cự ngao, giương tay lên, lại hơn mười đạo địa ngục lửa ma bắn đi ra, lần này cũng hướng đầu của cự ngao bay tới.

Cự ngao rống giận, cũng không tránh né, lửa ma đánh vào trên đầu, tạc nổ vang rền, cự ngao ngay cả một chút da đầu cũng không tổn thương, rống giận trùng đi, lại thêm một cước, đá Ma Tôn bắn ra ngoài thật xa.

Tiểu Khai đứng bên cạnh nhìn hồi lâu, cũng chằm chằm nhìn ra chút dấu vết.

Một ma một ngao chiến đấu với phương thức thật kỳ lạ, hai bên đều tránh không thoát sự công kích của đối phương, cũng không thêm tránh né, người đánh một chút, ta đánh một chút, nhưng phảng phất giống như đang thử thách năng lực chịu đựng của mình, ý đồ của Ma Tôn thực rõ ràng, mỗi lần ngọn lửa bắn ra đều dừng lại những vị trí khác nhau, hiển nhiên là muốn tìm ra nhược điểm của cự ngao, nhưng quanh thân cự ngao chắc chắn như sắt, ngay cả vùng cổ và bụng dưới vốn yếu ớt cũng không hề có nhược điểm, bị Ma Tôn tạc mấy trăm lần, không ngờ ngay chút vết thương cũng không có.

Lại nhìn Ma Tôn, thì có chút ít thê thảm, mỗi một cước của cự ngao đều có thể chấn động thân hình hắn thật mạnh, tiêu hao công lực của hắn, mặc dù tốc của nàng vẫn rất nhanh, nhưng bằng vào tầm mắt của Tiểu Khai, nhưng đã nhìn ra tốc độ của nàng đã giảm xuống, xem ra khó chịu được lâu nữa.

Tiểu Khai lớn tiếng hô lên: “ Chúng ta chạy thôi, đánh không lại nó đâu.”

Ma Tôn bỗng nhiên quay đầu nhìn qua, nhất thời mái tóc bay tung lên, nhìn Tiểu Khai ngoan độc nói: “ Không, hôm nay ta nhất định phải chém đứt chân ngao, nếu không tuyệt không trở về!” Giờ phút này công lực của nàng tổn hao nhiều, đã không còn dư lực che giấu thanh âm, nghe ra đã thuần túy là tiếng nói của nữ tử, thanh âm thanh thúy sáng ngời, nhưng thật ra nghe rất dễ chịu.

Tiểu Khai cả giận nói: “ Người còn không đi, thì sẽ mất cả mạng đó.”

Ma Tôn cũng không dao động, giọng the thé nói: “ Chém không được chân ngao, tam giới đều phải hủy diệt, mạng của ta lưu lại có ý nghĩa gì?”

Tiểu Khai nhất thời rùng mình, cư nhiên hồi lâu cũng nói không ra lời, nghĩ thầm: “ Lời này cũng có đạo lý a...”

Bên kia, Ma Tôn lại cùng cự ngao tiếp tục giao chiến.

Người như Tiểu Khai, tính tình đúng là như vậy, vốn vừa định bỏ đi, bây giờ bỗng nhiên phát hiện Ma Tôn là nữ tử, vậy bắt đầu nghĩ, để cho một cô gái liều mạng chiến đấu mà mình đứng xem náo nhiệt đã có điểm quá đáng, lại sau đó, nghe mấy câu Ma Tôn vừa nói, liền nghĩ thấy rất có đạo lý, vì an nguy của tam giới thật sự phải chặt cho được chân ngao, đã như vậy, thì mình cũng không còn biện pháp khoanh tay đứng nhìn nữa.

Người nói đây là chủ nghĩa đại nam tử cũng tốt, lòng dạ đàn bà cũng tốt, tóm lại, Tiểu Khai đồng học của chúng ta đầu óc nóng lên, bỗng nhiên xúc động, hần mót ra Định Thiên Côn, lớn tiếng nói: “ Được, ta sẽ giúp người!”

Ma Tôn cũng không cự tuyệt, lớn tiếng nhắc nhở: “ Ta tìm đã lâu, trên người nó giống như không có nhược điểm, người mau nghĩ biện pháp.”

Mắt Tiểu Khai vừa chuyển, đã hô: “ Miệng ở đâu?”

Ma Tôn nhất thời mừng rỡ: “ Đúng vậy, ta lại quên địa phương này.”

Trong lúc nói chuyện, cự ngao há to miệng rít gào, Ma Tôn không nói hai lời, trực tiếp tổng hơn mười đóa địa ngục lửa ma đi vào, mấy ngọn lửa này ở trong miệng cự ngao âm âm nổ tung, cự ngao toàn thân run rẩy, ngây người hồi lâu, cũng không hề rít gào, ngậm chặt miệng, lại thêm một cước hướng trên người Ma Tôn đá tới.

Ma Tôn dồn dập thở hào hển, vui mừng nói: “ Quả nhiên hữu hiệu, ta thêm một lần!”

Chỉ tiếc, nàng cũng quá xem thường trí tuệ của thượng cổ sinh vật, cự ngao ngậm miệng lại, rốt cuộc không rít gào nữa, không chút âm thanh bắt đầu đuổi giết Ma Tôn, Ma Tôn bị thêm mấy cước, cũng rốt cuộc tìm không được cơ hội tổng lửa ma vào miệng cự ngao, Tiểu Khai ở bên cạnh không ngừng nhắc nhở: “ Ánh mắt! Lỗ mũi! Mi mắt! Giữa lòng bàn chân!”

Không thể không nói, Tiểu Khai cũng suy nghĩ chu đáo, chỉ tiếc cự ngao có chút biến thái, Ma Tôn một vòng luân phiên công kích xuống tới, cự nhiên có chút không hiệu quả, rốt cuộc tìm không ra được một sơ hở nào của cự ngao

Cường độ công kích không thể phá vỡ, vấn đề này thì có điểm lớn, cơ hồ thuần túy là cục diện bị đánh, mắt thấy tốc độ của Ma Tôn càng ngày càng chậm, phảng phất lập tức sẽ kiệt lực, Tiểu Khai gấp đến độ liều lĩnh, lại không biết làm sao hỗ trợ, Tiểu Hùng Miêu bỗng nhiên tiến đến bên cạnh, hỏi: “ Khai ca, cây gậy này của ngươi, có gì cổ quái?”

Tiểu Khai cười khỗ nói: “ Nó thật ra có cổ quái, nhưng ta lại dùng không ra, nếu không ta đã sớm lên rồi.”

Tiểu Hùng Miêu lại lắc đầu nói: “ Khai ca, ta nhớ rõ ban ngày Ma Tôn từng nói qua, cây gậy này của người rất cứng, cả bọn ta còn không hiểu rõ tình huống, con cự ngao này toàn thân cứng rắn, địa ngục lửa ma của Ma Tôn phá không xong, không biết cây gậy này của người có thể phá được hay không.”

Lời này nói ra, quả nhiên là một lời điểm tỉnh người trong mộng, Tiểu Khai nhất thời giật mình hiểu ra: “ Đúng vậy! Định Thiên Côn mặc dù phát không ra toàn bộ lực lượng, nhưng độ cứng này, cũng là thiên hạ đệ nhất, con cự ngao này có cứng, cũng không thể đến được cảnh giới thần tộc, vô luận thế nào cũng không cứng bằng cây gậy này!”

Hắn nhất thời cười ha ha, vừa nhấc tay, ném cây côn ra ngoài, nói: “ Ma Tôn, tiếp được!”

Ma Tôn quả thật đã như ngọn đèn cạn dầu, đưa tay ra đón, tay run lên, cư nhiên thiếu chút nữa không tiếp được, Định Thiên Côn vừa vào tay, Tiểu Khai nhất thời luôn miệng quát: “ Lớn, lớn, mau lớn, dài, dài, mau dài!”

Trong chớp mắt, Định Thiên Côn nở thành một cây côn dài hai thước, Ma Tôn cầm thật thuận tay, Tiểu Khai cười nói: “ Dùng gậy đánh nó.”

Ma Tôn thở dài, quả thật cả nửa điểm tin tưởng đều không có, cự ngao đang điên cuồng trùng đi tới, hung hăng một cước đạp xuống người hắn, bàn chân thật lớn phảng phất như vạn ngọn núi lớn, từ đỉnh đầu đè xuống, Ma Tôn ôm lòng dạ ngựa chết đánh ngựa sống, miễn cưỡng vận lên phần khí lực còn lại, giơ gậy đánh ngược lên...

“ Vèo.” Một tiếng, Định Thiên Côn rút lên, cây côn dài hai thước đâm thẳng vào trong bàn chân của cự ngao.

Cự ngao ngậy người ngẩn ngơ, phảng phất còn không dám tin, sau đó lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, nó dùng sức nâng bàn

chân lên, bàn chân rời khỏi Định Thiên Côn, phát ra “ba” một tiếng vang nhỏ, sau đó, dòng máu màu xanh biếc phảng phất như dòng suối phun ra.

Ma Tôn vô cùng vui vẻ, chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân đều đã trở lại, cúi đầu nhìn cây côn trong tay, còn mang theo điểm cảm giác như đang nằm mơ, bỗng nhiên một tiếng thét dài, phảng phất như tiếng phượng gáy, thân hình hóa thành lưu quang, xông tới thân thể cao lớn của cự ngao.

Cự ngao lần đầu cảm giác được sợ hãi, nhìn thấy cây côn lại đánh tới, trong nháy mắt huy trào hung hăng chụp đi.

“Vèo.” Lại là thanh âm quen thuộc, Định Thiên Côn chui vào tận gốc, không hề lo lắng đâm xuyên qua chân trước của nó, lại một dòng máu màu xanh biếc đi ra, nhất thời phun ướt cả đầu Ma Tôn.

Ma Tôn giờ phút này mừng rỡ như điên, làm sao còn để ý đến chuyện tình, nàng rút nhanh Định Thiên Côn, hướng ngay thân thể cứng rắn của cự ngao hung hăng đánh xuống!

“Ba lạp”, thân thể cứng rắn vang lên tiếng nứt vỡ.

“Ngao ô!” Cự ngao phát ra tiếng hống vô cùng sợ hãi, thân hình vừa chuyển, đã nghĩ trùng về Cửu U Chi Môn, nhưng tốc độ của Ma Tôn so với nó nhanh hơn, chỉ là chột lóe, đã ngăn ở trước mặt, ngăn cản con đường trở về của nó.

Vẻ mặt cự ngao lại là sợ hãi, lại là phẫn nộ, ánh mắt thật lớn trừng nhìn Ma Tôn, bỗng nhiên lại quay đầu, phát ra một tiếng rít gào cao vút, cũng rất cuộc không dám chủ động công kích.

Ma Tôn đứng ở đó, dồn dập thở dốc hồi lâu, lúc này mới nhắc tới Định Thiên Côn, chỉ tay lên cái chân sau còn sót lại của nó, quát: “Lưu lại một cái chân, ta sẽ thả ngươi đi vào.”

Cự ngao hiển nhiên còn nhớ rõ chuyện thương tâm khi bị chém đứt một chân vô số năm trước, hôm nay nhìn thấy động tác của Ma Tôn, chỉ là hơi chút nghĩ nghĩ, lại phát ra tiếng rít gào bi phẫn, ba chân liễu mạng lay động, vẻ mặt như thật sự thê thảm, phảng phất như đang nói: “ Lão tử đã bị chặt một chân, vì sao còn muốn chém thêm một cái nữa của ta a, ta không gọi người không chọc giận người, các người vì sao đều như vậy a?”

Chỉ tiếc, an nguy của tam giới rõ ràng có điều trọng yếu, loại mấu chốt thời khắc này, hiển nhiên không phải là thời điểm nói chuyện từ bi, động tác Ma Tôn kiên định có lực, vẫn chỉ vào chân sau của nó, thân hình đứng càng thẳng, dưới chân chẳng những không lùi, ngược lại còn bước lên một bước.

Cự ngao gắt gao giương mắt nhìn Định Thiên Côn trong tay hắn, đành hạ ý thức lui ra sau một bước, nhìn Ma Tôn hồng một trận, Ma Tôn có điểm nổi giận, nhắc lên cây côn muốn rat ay, trong mắt cự ngao lộ ra vẻ tuyệt vọng, hốt nhiên phục người xuống, phát ra một tiếng ô yết rên rỉ, chậm rãi nhắm mắt lại, đành chìa ra chân sau, rút hai chân còn lại vào trong thân thể, hiển nhiên là đã khuất phục.

Trên lưng nó, cũng bị đánh ra một lỗ hồng, máu màu xanh biếc đen nhánh đang từng tia thấm ra, cả đáy sông, giờ phút này đã bị máu của nó hoàn toàn nhiễm thành màu xanh biếc, nhìn qua, còn thực sự có điểm thê thảm.

Tiêu Khai thở dài, giương giọng nói: “ Ma Tôn, nhanh ra tay đi.”

Cự ngao vẫn có ngạnh khí, bỗng nhiên lộ ra cái cổ thật dài, lộ ra hàm răng, quay đầu cắn một cái, cắn lên ngay đuôi mình, thế nhưng cắn đứt một cái chân của mình, phát ra “ ba tháp” một tiếng thanh thúy. Sau đó ngẩng lên, ném cái chân ra ngoài, ít nhất bay xa mấy ngàn thước, mới chậm rãi chìm xuống đáy sông.

Một màn này vào đáy mắt, mọi người ngược lại có chút bị chấn động, nhìn nhau, cũng có chút cảm thán sự cương liệt của cự ngao, vì vậy Ma Tôn thu hồi Định Thiên Côn, nhanh chóng thối qua, thu chân ngao vào trong Lục Tâm Thông của mình.

Cự ngao trong mắt lóe ra hào quang cừu hận, trơ mắt nhìn bốn người chậm rãi bay lên, thẳng đến khi biến mất trong tầm mắt, lúc này mới phát ra một tiếng thét dài, có chút tập tễnh bò vào Cửu U Chi Môn.

Ai cũng không có chú ý tới, quang điểm màu xanh biếc trong Cửu U Chi Môn lóe ra một trận, bỗng nhiên đồng loạt ảm đạm xuống, sau đó, bên dưới đáy sông vang lên một tiếng vang của chiếc cửa gỗ kéo kẹt mở ra: “ Chi nha.”

Nương theo một tiếng này, tất cả quang điểm hoàn toàn biến mất, một cái bóng màu đen thật thông thả, thật thông thả bay lên, phát ra một tiếng than giống như ngủ say ngàn năm vừa tỉnh dậy: “ Ta..ma thần Bàn Cổ...rất cuộc đi ra a...Ân, ta phải đi tìm một thể thân trước...”

Lại nói mọi người một lần nữa trở lại mặt đất, Tiểu Khai lại nhìn Ma Tôn, vẻ mặt có chút ít cổ quái, ha ha nói: “ Nguyên lai người...nguyên lai người...”

Ma Tôn hừ lạnh một tiếng, thanh âm khô phức âm nhu thường ngày: “ Đại sư, việc này trời biết ta biết, vạn vạn không được nói ra ngoài.” Lời này nói ra, hiển nhiên đã thừa nhận thân phận nữ nhi.

Tiểu Khai liên tục gật đầu: “ Người yên tâm, ta không có nhiều chuyện như vậy đâu.” Hắn nghĩ tới nghĩ lui vẫn tò mò, nhin không được thử nói: “ Chẳng biết Ma Tôn đến tột cùng...Ách...đến tột cùng có lai lịch thế nào?”

Ma Tôn trầm mặc sau nửa ngày, phảng phất có chút khó nói ra miệng, hốt nhiên thở dài: “ Lai lịch của ta cực kỳ kỳ lạ, qua mấy ngày nữa bổ thiên

xong, ta sẽ nói toàn bộ cho đại sư nghe, hôm nay...còn xin đừng hỏi nhiều nữa.”

Tiểu Khai gật gật đầu: “ Chúng ta trở về đi.”

Tiểu Trúc và Linh Trư nhìn thấy bốn người đi chỉ một ngày đã trở về, cũng có chút ngạc nhiên, Tiểu Hùng Miêu giảng thuật đủ màu sắc, quả thật nói bọn họ anh dũng vô cùng, thấy chết không sờn, mà Ma Tôn một mình đấu cự ngao càng phảng phất như chiến thần nhập thể, còn về phần Ma Tôn là nữ tử, đương nhiên không hề đề cập tới, Tiểu Trúc nghe được tâm triều mênh mênh, thở dài không thôi, lắc đầu thở dài nói: “ Đáng tiếc ta không thể nhìn thấy.”

Vì vậy mọi người trở về ma giới cực bắc, lần này Linh Trư không đi theo, bay đến bầu trời cực bắc, lại nhìn thấy ma tộc kia, Ma Tôn hừ lạnh một tiếng, không thèm chào hỏi đi lướt qua, phía dưới bỗng nhiên truyền đến một trận cười to sang sảng: “ Ma Tôn khó được quang lâm địa giới của bốn vương, sao không xuống uống chén trà rồi đi?”

Ma Tôn dừng lại thân hình, giương giọng nói: “ Bốn tôn bổ thiên đại sư không thể chậm trễ, thịnh tình yêu vương, sau này mới lĩnh thụ.”

Mọi người nhìn nhau, đều nghĩ: “ Xem ra đây là Cực Bắc Quân Chủ Thiên Huyền Yêu Vương rồi.”

Phía dưới trầm mặc một chút, sau đó thanh âm lại truyền lên: “ Cực bắc là địa giới của bốn vương, Ma Tôn vì bốn vương bổ thiên, càng là tình ý thiên đại, bốn vương ngày sau sẽ có hậu báo.”

Ma Tôn hừ nói: “ Bốn tôn là vì tam giới sinh linh mà bổ thiên, cũng không phải vì một mình yêu vương mà bổ thiên, lời của yêu vương, thật là quá xem trọng rồi.”

Thiên Huyền Yêu Vương cũng không tức giận, ngược lại cười nói: “Tốt, tốt, Ma Tôn quả nhiên khiêm tốn quân tử, đã như vậy, bốn vương chỉ có chúc Ma Tôn mã đáo thành công thôi.”

Ma Tôn cũng không nói nhiều, chỉ ngoắc mọi người, đoàn người nhất thời nhanh chóng bay đi, không lâu đã đi tới chỗ bầu trời bị phá hỏng.

Ma Tôn từ trong lòng ngực lấy ra Lục Tâm Thông, lấy chân ngao ra, phảng phất như đổ ra một ngọn núi ngay trước mặt, Tiểu Trúc lần đầu tiên nhìn thấy, nhất thời liên tục sợ hãi than thở, tò mò đưa tay sờ, khi sờ đến thì lạnh như băng, vội rút tay về.

Thứ trong truyền thuyết này quả nhiên khí thể phi phàm, bên ngoài phỉếm lên màu xám xanh lạnh lùng, nhìn qua rắn chắc rét lạnh, chỗ bị chặt máu đã khô, lộ ra một phần thịt trắng, một sợi gân màu xanh từ trong thịt nhô ra, ẩn ẩn trong suốt, phảng phất như bạch ngọc, từ nơi này nhìn vào, thậm chí có thể nhìn thấy đường gân xanh kéo dài. Tiểu Khai ngẩng đầu nói: “Ma Tôn, thứ này luyện như thế nào?”

Ma Tôn nói: “Chân ngao này mặc dù thật lớn, nhưng tinh hoa chính thức chỉ có một chút, lực lượng của cự ngao chỉ trong một điểm tinh hoa, năm đó Nữ Oa bổ thiên, chỉ dùng địa ngục lửa ma tầng dưới chót rèn luyện chân ngao, về điểm này tinh hoa đều luyện đi ra, chú nhập vào trong gân dài. Chỉ có khi gân dài chắc chắn, chân ngao mới vĩnh cửu không tan, mới có thể chính thức vá được lỗ hổng, tu vi của bốn tôn còn kém một chút, không thể điều động địa ngục lửa ma tầng dưới chót, tâm luyện thuật của đại sư dĩ thường kỳ diệu, không biết có thể làm được điểm này hay không.”

Tiểu Khai trộm cười nhỏ, loại rèn luyện này thoát nhìn khó khăn rất lớn, nhưng đối với Di Lạc Chi Tâm của hắn mà nói, quả thực là bình thường, hắn tự nhiên liên tục gật đầu: “Hoàn toàn không thành vấn đề.”

“ Tốt lắm.” Ma Tôn vui vẻ nói: “ Đại sư luyện chân ngao trước đi, bổ thiên thành bại, phải xem ở đại sư.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 9: Ngũ Sắc Thần Thạch

Nguyên lực màu xanh biếc của Tiểu Khai chậm rãi thấm nhập vào trong chân ngao, chỉ thấy trống trơn đặng đặng, chín mươi phần trăm bộ phận của chân ngao đều thuần túy là da thịt, không có một tia lực lượng lưu lại, nguyên lực vẫn tìm tòi vào tận bên trong, mới từ chỗ xương cốt phát hiện ra lực lượng tinh hoa chính thức của cự ngao, đó là một đoàn màu lục nhuần như hồ, nhìn qua tựa như bị đông lại, Tiểu Khai chậm rãi đưa nguyên lực màu xanh biếc thăm dò, cỗ lực lượng này của cự ngao phảng phất cực kì co dãn và đàn hồi, không ngờ lại không thể tham nhập vào, Tiểu Khai âm thầm bỏ thêm ba phần lực, mới có chút xâm nhập được nửa tấc.

Thực lực của cự ngao này kỳ thật viễn siêu Ma Tôn, đừng xem chỉ là chân ngao này, có lẽ so với công lực toàn thân Ma Tôn còn thâm hậu nhiều hơn, Di Lạc Chi Tâm của Tiểu Khai kinh nghiệm qua không ít lần bị nổ mạnh, nên cũng coi như có vết xe đổ, giờ phút này đương nhiên không dám xem nhẹ, hẩn cẩn thận chia lìa từng điểm lực lượng, đưa vào Di Lạc Chi Tâm, vẫn có chút lo lắng chờ đợi.

Điểm ấy ngao lực quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của hẩn, vừa tiến vào Di Lạc Chi Tâm, liền bành trướng ít nhất gấp trăm lần, hoàn hảo lần này Tiểu Khai hấp thu ngao lực cũng mỏng manh, cuối cùng không có tạo thành thương tổn cho hẩn. Đã an toàn vượt qua kiểm tra, Tiểu Khai liền tập trung tinh lực âm thầm xem xét tính chất của ngao lực, vừa nhìn thấy, chợt có phát hiện mới.

Nguyên lai cỡ ngao lực này cũng là lực lượng phục hợp hình, mà cũng không phải chỉ là lực đặc thù của cỡ ngao, Tiểu Khai chậm rãi rửa sạch từng chút, ít nhất đã rửa sạch ra hơn một ngàn chủng lực lượng, trong đó còn có một ít đã từng nhìn thấy, trong đầu Tiểu Khai suy nghĩ hồi lâu mới suy nghĩ cẩn thận, đúng vậy, lực lượng nơi này đại bộ phận đều không khác gì trận pháp phong ấn trong Bàn Cổ Phủ.

Một con cỡ ngao mà thôi, lại nhiều phong ấn và trận pháp ẩn giấu như vậy để làm gì? Tiểu Khai có chút tò mò, lại cẩn thận nhớ tới quá trình chặt chân ngao, vừa tưởng tượng, lại có chút ít phát hiện.

Trong nước của Vong Xuyên Hà tràn ngập phong ấn và trận pháp lực, Ma Tôn từng nói qua đáy sông có cực âm cương phong là hít thở của cỡ ngao, vậy mấy phong ấn và trận pháp lực này, tự nhiên là do cỡ ngao nhổ ra, đáy Vong Xuyên che kín trận pháp, hiển nhiên là bởi vì cỡ ngao ở đó sinh sống đã quá lâu, cho nên cả đáy sông đều mang theo hơi thở của nó.

Vấn đề mấu chốt, một mình cỡ ngao này sống nơi đó, cần nhiều phong ấn và trận pháp như vậy để làm chi? Thế gian mọi sự vạn vật tồn tại tất nhiên đều có nguyên nhân của nó, trong cơ thể nó đã có nhiều lực phong ấn như vậy, hiển nhiên là muốn phong ấn thứ nào đó.

Cỡ ngao ở dưới đáy sông làm gì? Theo Ma Tôn nói là để thủ hộ Cửu U Chi Môn, nhưng dựa theo giờ phút này Tiểu Khai phát hiện suy đoán, cỡ ngao không chỉ đơn giản là thủ hộ, chuẩn xác mà nói, nó là đang “ trấn thủ ” Cửu U Chi Môn, trong môn tất nhiên có thứ gì đó, phải do cỡ ngao năm dài tháng rộng miệt mài chế tạo ra phong ấn mới có thể trấn thủ.

Có thể để cho cỡ ngao cường đại như vậy ở đó tháng rộng năm dài trấn thủ không ngừng gia tăng phong ấn mới có thể vây khốn, là thứ gì tồn tại đây? Tiểu Khai nghĩ tới đây, trên lưng trực tiếp toát ra mồ hôi lạnh, thầm hô: “ Trời ạ, chỉ có thể là ma thần!”

Phải nói suy đoán này của Tiểu Khai thực chuẩn xác, nhưng Tiểu Khai chỉ sợ, còn chưa ý thức được sự nghiêm trọng thực sự của vấn đề, hẳn cũng không biết, Bàn Cổ ma thần trong Cửu U Chi Môn, giờ phút này đã được thả ra.

Tiểu Khai tính toán đến nơi đây, đã coi như xong, dù sao hẳn là giúp Ma Tôn luyện khí, mà không phải bản thân đang làm nghiên cứu khoa học, cho nên, hẳn dùng thần niệm tìm được sợi gân dài của chân ngao, sau đó truyền lực lượng của chân ngao vào trong sợi gân.

Nói đến đây, Tiểu Khai muốn làm là chuyện không có chút hàm lượng kỹ thuật nào, hẳn muốn đem lực lượng trong xương cốt của cự ngao hoàn toàn rút ra, sau đó bỏ vào trong sợi gân, đây chính là vai diễn công phu di chuyển thấp nhất, năm đó Nữ Oa luyện chân ngao chính là dùng pháp môn cao minh chính thức, người ta chỉ dùng địa ngục lửa ma thiêu đốt cực mạnh, thiêu cả chân ngao thành tro than, làm cho điểm tinh hoa này không còn chỗ ẩn thân, nên mới tiến vào trong sợi gân, đó chính là ma luyện sư chánh quy luyện khí, vương đạo pháp môn tiêu chuẩn.

Tiểu Khai là loại nửa đường xuất gia, luận thực chất căn bản là không được tính là ma luyện sư, hẳn dùng Di Lạc Chi Tâm đi luyện khí, thuần túy chỉ là treo đầu dê bán thịt chó, hoàn hảo đầu dê của hẳn cũng quá khoa trương, vô luận là dạng lực lượng gì cũng đều có thể hấp được đi vào, rồi lại thổ ra, cho nên vai diễn này, không lo lắng bị người lật tẩy.

Ma Tôn hiển nhiên tràn ngập tò mò với tâm luyện thuật của Tiểu Khai, đứng ở bên cạnh cố gắng nhìn xem, xem mãi nhìn không ra dấu vết, vẻ mặt Tiểu Khai nghiêm túc, như thế nào mà xem đều là đang làm sự nghiệp ma luyện sư tối thần thánh, nàng chết sống cũng không nghĩ ra giờ phút này trong bụng Tiểu Khai đang một lần rồi lại một lần phát lao tào: “ Một quá, hô hô, con cự ngao đáng chết này, chỉ một cái chân lại giấu nhiều khí lực như vậy để làm chi nha, không biết là lao động lặp lại buồn tẻ lắm sao chứ?” Hẳn một lần chỉ có thể di chuyển không nhiều ngao lực, còn trong

xương cốt cự ngao lại có quá nhiều, cũng khó trách hẳn buồn bực muốn chết.

Thời gian lặng lẽ trôi, bất tri bất giác, Tiểu Khai đã làm “khổ lực” nửa tháng, mọi người cũng thủ hộ bên cạnh hẳn nửa tháng, thẳng đến một ngày, Tiểu Khai bỗng nhiên nhảy dựng lên, hưng phấn nói: “Ha ha, thu phục!”

Đúng vậy, đích xác thu phục rồi, toàn bộ ngao lực kia đã truyền hết vào trong sợi gân, kéo mạnh, sau đó liền biến thành một đoàn màu lục sắc, làm cho cả chân ngao chiếu sáng một mảnh màu lục, Ma Tôn gật đầu, vui vẻ nói: “Đúng vậy, theo ghi lại, năm đó Nữ Oa tiền bối luyện chân ngao cũng là luyện thành màu xanh biếc, đại sư thật sự là vất vả rồi.”

Tiểu Khai nhìn lên bầu trời, phá động kia phảng phất như lớn hơn không ít, tích tích đáp đáp chất lỏng nhũ trắng đã rơi xuống càng dày, hồ nước phía dưới trong nửa tháng đã mở rộng ra rất nhiều, vốn vị trí của mọi người còn cách hồ chừng hơn mười thước xa, hôm nay đã ở ngay bên hồ rồi, xem ra mấy chất lỏng này đối với việc ăn mòn bờ hồ quả nhiên là vô cùng hiệu quả.

Tiểu Khai nhú mày nói: “Xem ra chúng ta tranh thủ a, Ma Tôn, tiếp theo nên làm gì?”

Ma Tôn cười nói: “Đại sư không cần lo lắng, hôm nay đã luyện thành chân ngao, ngũ sắc thạch và lô bụi cũng đã chuẩn bị, bổ thiên mặc dù khó khăn, nhưng cũng không còn là chuyện khó giải quyết, đại sư không ngại nghỉ ngơi hai ngày, khôi phục nguyên khí, rồi lại ra luyện thạch.”

Tiểu Khai liên tục lắc đầu: “Không cần, không cần, bây giờ ta sẽ động thủ luôn.”

Ma Tôn phảng phất có chút cảm động, kinh ngạc nhìn Tiểu Khai hồi lâu, mới gật đầu thở dài: “Đại sư quả nhiên có phong phạm từ bi, chỉ là cứ như vậy, dù cho có thể bổ thiên, đại sư cũng khó tránh bị nguyên khí đại thương,

thực lực bị hao tổn, bốn tôn...bốn tôn thật không biết làm sao cảm kích đại sư mới tốt.”

Về mặt Tiểu Khai đích xác tràn ngập mỗi một, Ma Tôn nghĩ hẳn bị đại thương nguyên khí thì cũng được đi, hẳn đương nhiên không nghĩ Tiểu Khai chỉ là bị một nhọc, nhưng ngay cả nguyên khí chưa từng hao tổn chút nào, Tiểu Khai cũng không ngốc mà đương trường nói ra, chỉ lắc đầu nói: “Đừng lo, đừng lo.”

Vì vậy Ma Tôn bắt đầu lấy đồ trong Lục Tâm Thông ra, đầu tiên là một đồng tinh phiến màu lam, sau đó là một sợi dây màu đỏ dài, tiếp theo là một bình chất lỏng phẳng phất giống như nước, lại thêm một đoạn gỗ màu đen, tóm lại, đủ thứ chủng loại, hình dạng cũng khác nhau, túc túc lấy suốt mười phút, đặt trên mặt đất như một ngọn núi nhỏ, lúc này nghe được thanh âm “đỉnh đương” vang lên, lại một khối tảng đá hạ xuống.

Ma Tôn nhặt tảng đá lên, đưa cho Tiểu Khai: “Mời đại sư xem, đây là ngũ sắc thạch.”

Tảng đá phủ đầy bụi, nhìn qua cũng không khác gì sỏi đá bình thường dưới đáy sông, Tiểu Khai cầm trong tay nhéo nhéo, lại vò vò, vẫn có điểm không dám tin tưởng: “Không phải gọi là ngũ sắc thạch hay sao? Vì sao là màu xám?”

Ma Tôn thở dài: “Hoàn toàn hình thái chính là ngũ sắc thạch thần cấp tài liệu, đâu có dễ tìm, bốn tôn có thể tìm được tảng đá này, đã xem như vận khí cực tốt rồi, đại sư xem, tảng đá này mặc dù u ám, nhưng ẩn ẩn có năm đạo hoa văn năm màu rải rác, chính là trạng thái chưa thành hình của ngũ sắc thạch, chỉ cần thêm mấy vạn năm, nó sẽ biến thành năm màu.”

Tiểu Khai cẩn thận phân biệt, trên tảng đá quả nhiên có năm đạo hoa văn mỏng manh lọt lạt, lại hỏi: “Tảng đá này còn chưa thành hình, dùng bổ thiên được hay không?”

Ma Tôn gật đầu: “Ma giới bầu trời vốn có khả năng tự khép lại, trừ phi chịu phải sự phá hư không thể chịu nổi, nếu không nó sẽ tự mình chữa trị, cho nên tài liệu bổ thiên, cũng không nhất định phải là ngũ sắc thạch hoàn toàn thành hình, chỉ tảng đá này là đủ rồi.”

Tiểu Khai nhìn tài liệu luyện khí đồ đầy trên mặt đất, nói: “Mấy thứ này...”

Ma Tôn thở dài: “Đại sư xem, phá động to lớn như thế, tảng đá lại nhỏ như vậy, làm sao có thể bổ thiên, những tài liệu này là do bốn tôn đã thu thập cả đời, bằng nhân lực đại sư tự nhiên nhìn ra được, mấy thứ này đều là ma giới cực phẩm tài liệu chỉ có thể gặp mà không thể cầu, bốn tôn đoán, nếu đem mấy thứ này luyện hóa cùng ngũ sắc thạch, có lẽ sẽ có thể bổ thiên.”

Vẻ mặt Tiểu Khai có điểm sững sờ, nhìn tảng đá trong tay, lại nhìn tài liệu trên mặt đất, ha ha nói: “Vậy...vậy còn có thể gọi là luyện “thạch” bổ thiên hay không chứ?”

Ma Tôn cũng có chút bất đắc dĩ, nói: “Đây đã là biện pháp tốt nhất bốn tôn có thể nghĩ đến, nếu muốn bốn tôn làm thêm cái gì, chỉ có thể đi Ác Ma Thành cướp lấy Trấn Nguyên Thạch của Ác Ma Thành Chủ, để luyện hóa cùng với mấy thứ tài liệu này.”

Tiểu Khai còn muốn nhờ Trấn Nguyên Thạch để giải phong cho hai trang đầu của Vô Tự Thiên Thư, đương nhiên liên tục lắc đầu: “Không cần đâu.”

Ma Tôn nói: “Đã như vậy, đại sư ra tay đi.”

Miệng Tiểu Khai có chút phát khô, nhìn một đồng bảo bối trên mặt đất, lại nhìn tảng đá trong tay, sau hồi lâu mới nói: “Mặt hồ này vẫn mở rộng, chúng ta phải lui ra sau thêm một chút mới được.”

Ma Tôn gật đầu nói: “ Đó là đương nhiên, thời điểm đại sư luyện chân ngao, mặt hồ đã mở rộng chừng mấy chục thước, lần này có lẽ chúng ta phải lui ra sau thêm mấy chục thước.”

Nhưng Tiểu Khai lắc đầu nói: “ Ít nhất cũng phải một ngàn thước.”

Ma Tôn lắp bắp kinh hãi: “ Phải lâu như vậy?”

Tiểu Khai bĩu môi, vẻ mặt phảng phất như muốn khóc, bảo bối trên mặt đất đều là tài liệu cực phẩm chính thức, lực lượng ẩn chứa chẳng biết lớn bao nhiêu, mình còn phải phân tích, rồi hấp thu, đáng thương Di Lạc Chi Tâm cảnh giới của thần được xưng có một không hai, thế nhưng lại bị sử dụng như một kho hàng, một lần vận công, thì coi như là vận công tới mức tận cùng thôi!

Vì vậy mọi người lui ra sau một ngàn thước, Tiểu Khai không thể nề hà thở dài một tiếng, lại khởi động Di Lạc Chi Tâm, công tác thật vĩ đại này lại đã bắt đầu.

Một lần nhoáng lên, nhất thời lại là một tháng.

Đúng vậy, chỉ là một tháng, cũng không kéo dài như Tiểu Khai tưởng tượng.

Kì thật Tiểu Khai vẫn đem vấn đề nghĩ thành phức tạp, tài liệu trên mặt đất mặt dù ẩn chứa lực lượng khổng lồ, nhưng dù sao cũng không giống ngao lực, ngao lực là do mật độ cao phức hợp hình lực lượng, là có thể tạc hủy Di Lạc Chi Tâm, Tiểu Khai vận động dĩ nhiên là phải cẩn thận, vì thế làm chậm hiệu suất công tác. Mà mấy tài liệu này mặc dù trân quý, nhưng chủ yếu là vì tính chất và cảnh giới ẩn chứa lực lượng, cho nên cường độ thuần túy, thật ra không cao, dù sao chỉ là vật vô chủ đơn thuần, trời sinh đã thiếu đi tính công kích, Tiểu Khai hấp thu vào tự nhiên là đao lớn làm việc, như khoái đao trăm loạn ma, lý ba lạp đã chém xong, tài liệu trên mặt đất

từng món đồ bị hấp sạch sẽ, so với tốc độ luyện chân ngao nhanh gấp mấy lần.

Năng lượng tài liệu bị hấp thu xong, Tiểu Khai dễ dàng đem chúng hóa thành dung dịch, lại đem năng lượng hấp vào trong tay truyền trở về, kể từ đó, tất cả tài liệu đều bị luyện hóa, toàn bộ dung hợp cùng một chỗ, trên mặt đất phẳng phát bỗng nhiên có thêm một vật như thủy tinh, một chất lỏng sắc thái tiên diễm đang chuyển động, nhìn qua còn thực sự có chút ít tráng quan.

Đến cuối cùng, Tiểu Khai mới bắt đầu đối phó ngũ sắc thạch. Lần này, lại gặp vấn đề khó khăn: thần niệm vào không được.

Loại vấn đề này đối với bất cứ ma luyện sư nào trên thế giới đều không tồn tại, bởi vì ma luyện sư giảng cứu đều là một chữ “ luyện”, nhưng Tiểu Khai cũng chỉ là mạo danh, hắn vừa gặp vấn đề, liền nghĩ đến thủ hộ thần lực bên ngoài Trấn Nguyên Thạch.

Tưởng tượng đến Trấn Nguyên Thạch, Tiểu Khai đã biết nên làm như thế nào, hắn mở to mắt, trực tiếp cầu trợ Ma Tôn.

Ma Tôn hiển nhiên thực kinh ngạc, Tiểu Khai đưa ra vấn đề là từ khi nàng nghiên cứu lịch sử Nữ Oa bổ thiên chưa từng xuất hiện qua chuyện mới mẻ như vậy, đương nhiên, hắn vui vẻ rat ay, lần này, thần niệm của Tiểu Khai cuối cùng thuận lợi tiến vào trong ngũ sắc thạch.

Sau đó, Tiểu Khai sửng sốt...

Hắn ở trong ngũ sắc thạch nhìn thấy một cỗ lực lượng quen thuộc, cỗ lực lượng này giống như thần lực trong Trấn Nguyên Thạch như đúc!

“ Nguyên lai...đây là bí mật của ngũ sắc thạch, xem ra Trấn Nguyên Thạch có thể dùng để bổ thiên.” Tiểu Khai lặng lẽ nghĩ: “ Nhưng là lực lượng của vị thần tộc nào đây?”

Ma Tôn nhìn thấy vẻ mặt hẩn nghiêm tặc, khẩn trương lên, thúc giục nói: “ Thế nào?”

Tiểu Khai thu thập lòng hiếu kì, gật đầu nói: “ Ta ra tay.”

Ngũ sắc thạch này mặc dù còn chưa thành hình, nhưng lực lượng dù sao cũng là thần lực, Tiểu Khai nửa điểm cũng không dám khinh thường, tìm suốt một ngày thời gian rút hết toàn bộ lực lượng trong tảng đá, sau đó bỏ tảng đá vào trong chất lỏng, đến tận đây, tất cả công tác coi như hoàn thành.

Bước cuối cùng đều tự có đạo lý, mới đầu chất lỏng kia còn phảng phất như nước trong, nhưng sau khi bỏ vào ngũ sắc thạch, nhất thời chậm rãi đọng lại, cuối cùng phảng phất biến thành chất dính.

“ Như vậy được rồi.” Đến lúc này Ma Tôn mới yên lòng: “ Ta xem qua Nữ Oa bổ thiên ghi lại, đích xác chính là thứ này.”

Công tác của Tiểu Khai đến lúc này xem như đã hoàn thành, Ma Tôn xem ra tâm tình cực tốt, ngửa đầu hét dài một tiếng, nhất thời phóng lên cao, đón lấy chất lỏng màu nhũ trắng vọt đi tới, trên người nàng ma khí liễu liễu, chất lỏng vừa tiếp xúc với hắc sắc ma khí, nhất thời chảy dọc xuống theo bên người nàng, không hề dính lại trên người chút nào.

Tay phải Ma Tôn hướng phía dưới ấn xuống một trảo, chất dịch phảng phất như bị bàn tay vô hình khiên dẫn, vọt tới tay hẩn. Tay trái hẩn một trảo, chân ngao cũng đồng dạng bị hẩn trảo bay lên. Mấy người Tiểu Khai bên dưới nhìn thấy tán thưởng không thôi, không thể không bội phục thực lực của Ma Tôn quả thật cường hãn.

Bầu trời ma giới cùng nhân gian giới không giống nhau, bầu trời của nhân gian giới kỳ thật là trống không, nghiêm khắc mà nói, là không có nóc, mà bầu trời ma giới lại có, chỉ có điều nóc này phi thường cao, cao đến làm cho tuyệt đại bộ phận ma tộc đều bay không đến được, mà có thể bay

lên tới nơi, thì sẽ có thể hiểu được bí mật của long chi không gian, tự nhiên sẽ không có ý đi xem tình hình mặt sau của bầu trời.

Ma Tôn một lần bay này, cũng không biết đã bay bao nhiêu ngàn dặm, vẫn bay đến chỗ thủng của bầu trời, mấy người Tiểu Khai đứng trên mặt đất, căn bản cái gì cũng nhìn không tới, chỉ có thể theo đi lên, Tiểu Khai đã là ma giới đỉnh cấp cao thủ, tự nhiên không thành vấn đề, Ngọc Hồ và Tiểu Hùng Miêu vẫn còn kém một chút, cho nên Tiểu Trúc lại càng không được, Tiểu Khai chỉ có thể một tay kéo Tiểu Trúc, một tay lôi kéo Ngọc Hồ, trên vai Ngọc Hồ mang theo Tiểu Ảnh, bốn người miễn miễn cưỡng cưỡng bay lên, trên người Tiểu Khai lục quang dày đặc đến nỗi cả bóng người cũng nhìn không thấy, hiển nhiên nguyên lực màu xanh biếc đã vận chuyển tới cực hạn.

Ma Tôn giờ phút này chính hiệu là Nữ Oa năm đó, tiến hành hành động đủ để lưu danh sử sách, tự nhiên ý khí phong phát, động tác càng mở rộng, khí thể phi phàm, một chưởng đẩy lên chân ngao, chân ngao nhất thời hô bay đi “tạp sát” một tiếng, vừa lúc tạp tới lỗ thủng, chân ngao thật lớn, cứ như vậy bay tới, nhất thời bịt kín cả miệng lỗ thủng. Ma Tôn đang muốn tiếp tục, chợt thấy miệng lỗ thủng vừa trượt, chân ngao lại rơi ra, nhất thời rớt xuống, hoàn hảo tay mắt Ma Tôn thật nhanh, nhanh chóng nâng một tay, phát ra “di” một tiếng kêu sợ hãi. Nàng cúi đầu nhìn chân ngao hồi lâu, ngẩng đầu lên, nhìn mấy người Tiểu Khai vẫy vẫy tay.

Tiểu Khai bên này, bốn người bay cao đã không dễ dàng, cả di động cũng có chút khó khăn, thấy Ma Tôn ngoắc, liền cười khổ, ý bảo mình không qua được. Ma Tôn nghĩ nghĩ, từ trên người móc ra một món ma khí, hướng bên này đi tới, thứ này vừa xuất ra thì lớn, đợi bay đến trước mặt mọi người, thì thấy đó là một cây trâm do nữ nhân sử dụng, Tiểu Khai nhìn không được cùng Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh nhìn nhau cười, nhìn không được tưởng: “Ma Tôn quả nhiên là thân nữ nhân, ngay cả ma khí cũng nữ tính như vậy.”

Bốn người đứng trên cây trâm, nhất thời cả người thoải mái, Ma Tôn xuất một chiêu, đem phát trâm thu tới trước mặt, chỉ vào chân ngao nói: “Các người nhìn xem, đây là vì sao?”

Chân ngao cứng rắn như thế nào, ngay cả địa ngục lửa ma mà Ma Tôn bắn ra đều không thể gây thương tổn cho nó chút nào, nhưng giờ phút này chân ngao lại dính chất nhũ màu trắng, bên trên làn da màu xám xanh không ngờ bị chất lỏng ăn mòn có chút thối rữa, cả da thịt trắng tuyết đều có thể thấy được rõ ràng.

Thanh âm Ma Tôn tràn ngập mê hoặc: “Bốn tôn nhớ rất rõ ràng, thời điểm Nữ Oa bổ thiên không hề xuất hiện qua vấn đề này.”

Tiểu Khai suy tư, liền hiểu được.

Kì thật bầu trời ma giới phá thùng hai lần, tình huống thì hoàn toàn không giống.

Lúc Nữ Oa bổ thiên, là do bao tử của hắc long bị bệnh mà ra, hơn nữa cũng chỉ thuần túy là bị viêm loét bao tử mà thôi, mặc dù có chút ít bị loét, nhưng chỉ là bệnh chứ không phải bị độc, cho nên Nữ Oa dùng ngũ sắc thạch bít lại, thì đã giải quyết vấn đề.

Lần này không giống, hắc long bị nhược thủy làm hỏng bao tử, vậy theo góc độ y học mà nói, đây là do độc tính làm thối rữa, muốn giải quyết sự thối rữa do bị chất độc, chỉ bít lại lỗ thùng thì không được, bởi vì không giải quyết được vấn đề căn bản, thì nó vẫn tiếp tục thối rữa, tiếp tục bị độc chất ăn mòn.

Cho nên, trước tiên phải tiêu trừ chất độc, sau đó mới có thể vá nó lại.

Tình huống cụ thể trước mắt, trước tiên phải giải quyết vấn đề vết thương hóa mủ của hắc long, mà miệng vết thương này, là do nhược thủy tạo thành, cho nên, phải giải quyết chuyện ăn mòn của nhược thủy.

Tiểu Khai nghĩ tới đây, nhất thời có điểm tuyệt vọng, uy lực của nhục thủy hãn hiếu rất rõ ràng, thứ này thuần túy là không thể giải được, thử hỏi đồ vật mà ngay cả hắc long cũng giải không được, những sinh linh bị vây trong tam giới như bọn họ, làm sao giải được?

Hãn tính toán từ đầu tới đuôi, bỏ đi những bộ phận cần giữ bí mật, đại khái nói với Ma Tôn, Ma Tôn nhất thời cũng có chút tuyệt vọng, nói: “ Mấy chất lỏng này bốn tôn từng có ý phân tích qua, nhưng không có chút vết tích, bây giờ nên làm gì mới tốt?”

Tiểu Khai thở dài: “ Chúng ta không được, tự nhiên chỉ đành tìm người khác, Ma Tôn hãy ngẫm lại kỹ, người am hiểu giải độc nhất trong ma giới là ai?”

Ngữ khí của Ma Tôn càng lạc phách, thấp giọng nói: “ Thật không dám giấu giếm, bốn tôn chính là cao thủ giải độc đệ nhất được ma giới công nhận.”

Tiểu Khai ngây người, nói: “ Vậy hoàn toàn không có biện pháp sao?”

Ma Tôn trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: “ Có lẽ còn có một chút cơ hội xa vời...” Hãn ngẩng đầu nhìn mọi người, trầm giọng nói: “ Nếu có thể tìm được Tịnh Hóa thủy, thì vấn đề gì cũng được giải quyết.”

“ Tịnh Hóa thủy!” Mọi người đồng thời kinh hô: “ Đó là vật gì vậy?”

Ma Tôn cười khố nói: “ Bốn tôn chỉ nghe nói có thứ này tồn tại, nhưng từ khi ma giới truyền thừa tới nay, chính thức nhìn thấy qua Tịnh Hóa thủy thì không có ai, tên Tịnh Hóa thủy này, các người chỉ nghe thôi, không cần để trong lòng. Bởi vì bốn tôn nghĩ thấy, trong tam giới căn bản không có thứ này, đây thuần túy chỉ là một truyền thuyết thôi.”

Tiểu Khai lặng lẽ tra xét trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư, lại tìm được một câu “ quyền hạn không đủ”, đã quyền hạn không đủ, vậy có thể nói

Tịnh Hóa thủy là bảo bối thần cấp, đã là thần cấp bảo bối, vậy hiển nhiên là có thật, không phải truyền thuyết. Tiểu Khai nghĩ tới đây, truy hỏi: “Ma Tôn có thể diễn tả hình dạng của Tịnh Hóa thủy hay không?”

Ma Tôn lắc đầu nói: “Thứ mà cho tới bây giờ ma giới cũng không ai nhìn thấy qua, bốn tôn làm sao biết rõ hình dạng, nhưng trong điển tịch từng ghi lại, Tịnh Hóa thủy có dị hương, lại phảng phất giống như nước trong, ngoài ra không có gì nữa.”

Tiểu Khai nhất thời rất là thất vọng: “Chỉ là có mùi mà thôi, vậy không có cách tìm?”

Ma Tôn lại lắc đầu, nói: “Nghe nói Tịnh Hóa thủy có một đặc tính thật cổ quái, vô luận người lắc nó thế nào nó cũng không có tiếng động.”

Tiểu Trúc bỗng nhiên kéo tay áo của Tiểu Khai: “Người có nhớ rõ bình nước chúng ta đem ra từ Cấm Ma Lĩnh Vực...”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 10: Bàn Cổ Đầu Thai

Trong lòng Tiểu Khai nhảy dựng, nhất thời liên tục gật đầu: “ Đúng đúng, bình nước kia cũng có dị hương tỏa ra, hơn nữa, nó cũng là tài liệu thần cấp...”

Hắn vội vã móc Vạn Uẩn Bình trong lòng ngực, lấy bình nước ra, Ma Tôn ở bên cạnh nhìn thấy, lại biểu hiện ra không có bao nhiêu hứng thú, dù sao, trên thế giới không có chuyện thối xảo như vậy, mắt thấy Tiểu Khai lấy ra bình nước, Tiểu Trúc tiếp nhận, dùng sức lắc vài cái, đúng thật là không có chút tiếng động. Tiểu Ảnh ở bên cạnh cười nói: “ Khai ca, không phải là một bình không đó chứ?”

Về mặt Tiểu Khai lại trở nên cổ quái, căn bản không để ý Tiểu Ảnh, lại thúc giục Tiểu Trúc: “ Nhanh, mở nắp bình thử xem.”

Tiểu Trúc “ ba” một tiếng vệt nắp bình ra, nhất thời một cổ dị hương tỏa ra, Ma Tôn dùng sức hít một hơi, nhất thời có chút kích động, Tiểu Ảnh vẫn chưa hiểu, còn ở bên cạnh trêu chọc nói: “ Nga, Khai ca, nháo cả nửa ngày thì ra là một bình thơm...” Lời mới nói một nửa, bỗng nhiên thấy hoa mắt, Ma Tôn thoáng động thân, đã đoạt bình nước từ trong tay Tiểu Trúc, trực tiếp đưa đến trước mắt, nheo nheo nhìn vào trong bình nước.

“ Trời ạ...” Thanh âm Ma Tôn nhất thời có chút run rẩy: “ Trong này quả nhiên không hề trống rỗng...nhưng rõ ràng không có tiếng nước, chẳng lẽ...chẳng lẽ thật sự là Tịnh Hóa thủy?”

Bốn người đứng trên cây trâm, đồng thời phát ra tiếng hít thật sâu.

Vô luận là phải hay không phải, thì cũng phải thử xem, Tiểu Khai thực ra thật hào phóng, mặc cho Ma Tôn làm gì thì làm, Tiểu Hùng Miêu cũng bậm môi, nói thầm trong miệng: “ Đó là tài liệu thần cấp a...cũng phải có gì đổi lại chứ...”

Ma Tôn tìm được vị trí chân ngao mới rút xuống, cẩn thận đổ bình nước, đổ ra một ít giọt nước đi ra, một giọt nước dừng trên miệng lỗ thùng, nhất thời sinh ra hiệu quả rõ ràng, chất lỏng nhũ trắng phảng phất như bị phản ứng, dần dần biến thành trong suốt, sau đó, miệng lỗ thùng dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được bắt đầu biến hóa, theo bộ dáng miệng lỗ thùng đang bị ăn mòn hư thối, dần dần trở nên bóng loáng, thẳng đến khi không còn một chút dấu vết nào, không ngờ chỉ trong thời gian vài phút ngắn ngủi mà đã hoàn thành xong việc chữa trị.

Ma Tôn ưỡn ngực, thở ra một hơi thật dài, cảm thán nói: “ Quả nhiên là ý trời, đây đúng là Tịnh Hóa thủy!”

Nàng nhìn Tiểu Khai, nhất thời có điểm khó xử: “ Đại sư, Tịnh Hóa thủy này thật đúng là vô giới chi bảo, nhưng nếu muốn bổ thiên, thì phải...”

“ Người không cần nói, ta hiểu được.” Tiểu Khai cười a a khoát khoát tay, hô câu cửa miệng: “ Bảo vệ hoàn cảnh, mỗi người có trách nhiệm.”

Mặc dù Tiểu Khai dễ nói chuyện, Ma Tôn cũng không dám uống phí bảo bối, hần vòng quanh miệng lỗ thùng tinh tế đổ ra mười giọt Tịnh Hóa thủy, phân lượng khổng lồ không được tinh xác, nước trong bình vốn chỉ còn lại một ngụm, Ma Tôn đổ ra mười giọt, không ngờ chỉ còn lại nửa ngụm, công hiệu của Tịnh Hóa thủy đã đích xác kinh người, một miệng lỗ thùng lớn như vậy được nó chữa trị, nhất thời hoàn toàn đọng lại, rốt cuộc không còn chất nhũ trắng chảy xuống.

Ma Tôn đợi cho tất cả miệng lỗ thủng đều được chữa trị xong, mới một lần nữa bỏ chân ngao bít vào, lần này quả nhiên bít lại được miệng lỗ thủng, Ma Tôn lại dùng ma công đổ chất dịch vào, đổ vòng quanh chân ngao một tầng rồi một tầng thẳng đến khi hoàn toàn điền đầy miệng lỗ thủng. Cả quá trình túc túc mất một ngày thời gian, mắt thấy đã hoàn toàn bít lại, Ma Tôn vung tay, vui vẻ nói: “ Thu phục!”

Nhìn thấy Ma Tôn lại học theo phương thức biểu đạt của Tiểu Khai, mọi người nhin không được đều cảm thấy ngộ nghĩnh.

Đến tận đây, bổ thiên coi như là đại công cáo thành, mọi người thu thập, một cảm giác tự hào thành tựu chợt nảy sinh.

Giờ phút này, dưới đáy Vong Xuyên, đã có một đại nhân vật lặng lẽ từ trong nước nổi lên, tên của hắn là Bàn Cổ.

“ Ân, tiện nhân Cửu Thiên Huyền Nữ kia, dám dùng lời giả dối ngon ngọt gạt ta, phong ấn ta nhiều năm như vậy, cừu hận này lão tử nhất định sẽ báo.” Bàn Cổ không một tiếng động ló đầu ra khỏi mặt nước: “ Ta bị con cự ngao đáng chết kia đè ép lâu như vậy, súc sinh này còn hạ phong ấn ta, thân bất tử của lão tử đều bị hủy diệt, không được, bây giờ địch nhân thế mạnh, lão tử thì yếu, ta phải nhin nhục trước đã.”

Bàn Cổ nhẹ chân nhẹ tay từ trong sông đi lên, thần niệm tản mát ra, nhất thời chung quanh đều ánh nhập vào trong thần thức của hắn, mặc dù bây giờ thần lực của hắn suy yếu, nhưng cảnh giới ma thần vẫn còn, thần niệm vẫn còn tương đối khả quan.

“ Hắc hắc, địa phương này trước kia lão tử đã tới, hình như tên là Vong Xuyên Chi Nguyên, ta nhớ rõ nơi này vốn hoang vu, tại sao bây giờ có người ở? Di, người này cũng thật thú vị, không ngờ còn dùng huyền băng tu luyện ra một tòa cung điện. Ngô, trong cung điện ma nữ không ít, đáng tiếc tư chất thật là quá kém, so sánh với Cửu Thiên Huyền Nữ đúng là không

cùng một cấp bậc.” Bàn Cổ dùng sức lắc đầu: “ Phi phi phi, lão tử lại nghĩ tới tiện nhân này để làm chi, chẳng lẽ nó làm hại lão tử còn không đủ thảm hay sao chứ? Đợi khi bắt được nó, lão tử nhất định phải hiệp trước giết sau, xuất ra một hơi oán hận!”

“ Trước tiên khoan suy nghĩ linh tinh, chuyện cấp bách hiện giờ của lão tử là tìm một cụ thân thể tốt, dời nguyên thần vào, một lần nữa tu luyện thành thân thể bất diệt, trước lúc này, hừ hừ, lão tử phải nhẫn nhịn.” Bàn Cổ cắn răng lẩm bẩm một phen, lại bắt đầu do dự: “ Nhưng sinh linh ma giới đều quá yếu nhỏ, ta nên nhập thân thể ai đây?”

Thần niệm của hắn lại ra ngoài, vây quanh Vong Xuyên Chi Nguyên một vòng lớn, phát hiện thân thể cực mạnh nhất chính là người tu luyện ra cung điện, giờ phút này người này đang trên giường lăn lóc phần chiến, ma tộc thị nữ dưới thân hắn yếu ớt kêu rên: “ Vong Xuyên Quân đại nhân...Hắc long đại nhân...Ngài nhẹ chút, tha cho người ta đi, người ta...người ta không được.”

“ Tô Ái Dịch, ngươi là tiện nhân, dám phản bội ta, ta vì sao phải tha cho ngươi?” Vong Xuyên Quân xem ra đang tràn ngập hương vị tiết hận: “ Ta phải làm...làm cho ngươi chết, tiện nhân!”

“ Nhưng, nhưng....người ta không phải là Tô Ái Dịch...đại nhân, ngài...ngài hồ đồ rồi sao?” Ma tộc thị nữ hiển nhiên là nơi trút giận, mắt thấy hơi thở bắt đầu mong manh, vẻ mặt Vong Xuyên Quân dữ tợn đáng sợ, quát: “ Ngươi phải, ngươi chính là! Tô Ái Dịch, ngươi đi đâu, mau trở về nhanh cho bốn quân!”

“ Ai, người này không thích hợp.” Bàn Cổ lắc đầu, bộ dáng như tiếc hận: “ Tuổi không lớn, tu vi không tính là thâm hậu, lại hàng đêm bò trên bụng nữ nhân, thân thể vốn không tệ lắm đều bị hắn làm hỏng hết, không ngờ lại vì một ma nữ tên Tô Ái Dịch mà làm cho tinh thần của chính mình bị hãm trong trạng thái cuồng bạo, ảnh hưởng thật to đến tu luyện a, không

có tương lai, hoàn toàn không có tương lai, lão tử nói như thế nào cũng là một trong tứ đại ma thần, phải tìm một thân thể tốt hơn một chút mới được.”

Vong Xuyên Quân tự nhiên cũng không biết bản thân đang bị rình coi, vẫn ở trên giường vận động hăng say, Bàn Cổ đã nhẹ nhàng rời khỏi Vong Xuyên Chi Nguyên.

Giờ phút này, thân thể của Bàn Cổ đại thần đã bị vây trong trạng thái hư vô, đơn giản mà nói, đúng là thân thể hoàn toàn bị hủy. Nhưng bởi vì Bàn Cổ là ma thần tộc, dựa theo quy tắc sáng thế, hắc bất tử bất diệt, cho nên hắc còn có thể khổ khổ chống đỡ, nhưng nói đến đánh nhau, vậy thì không được, bây giờ hắc phảng phất giống như Quỷ Hồn, có thể tùy tiện xuyên qua bất cứ vật chất gì, nhưng lại không có biện pháp tiếp xúc được bất cứ vật chất nào.

Bàn Cổ đại thần ra khỏi Vong Xuyên Chi Nguyên, một đường đi thẳng tới hướng đông, trong trí nhớ đã lâu của hắc, còn nhớ rõ chính mình từng ở phương đông làm ra một hành động rất có mặt mũi, khi đó bầu trời phía đông ma giới còn chưa mở, là do bản thân mình cầm Bàn Cổ phủ, chém lung tung về phía hỗn độn trước mặt một trận, mới chém hỗn độn thành hai nửa, bên nhẹ thì thành trời, bên nặng thì thành đất, lúc này mới có cục diện sơ đẳng đầu tiên của ma giới, lại nói tiếp, chính mình còn có thể xem như là người sáng tạo ra phía đông ma giới kia.

Bàn Cổ đại thần là ma thần niệm chuyện cũ, hắc quyết định đi phương đông, tìm kiếm thân thể thích hợp cho mình mượn thân.

Bàn Cổ đại thần tốc độ nhanh khó có thể hình dung, đối với trạng thái quỷ hồn bây giờ của hắc mà nói, thần niệm cực nhanh, hành động cũng cực nhanh, phảng phất chỉ là trong nháy mắt, hắc đã vượt qua cả phía tây ma giới, đi tới địa giới phía đông.

Nơi này, là lãnh địa của Bá Cách gia tộc.

Thần niệm của Bàn Cổ đại thần trong nháy mắt đảo qua vạn ngàn ma tộc, trong thiên quân vạn mã chuẩn xác tìm được một cụ thân thể cực mạnh, đó chính là Tê Bì Nhĩ Bá Cách.

“ Người này cũng được, lão tử phải nhập thân hắn!” Bàn Cổ đại thần cười ha ha vọt đi, bỗng nhiên sững sốt.

“ Không nên không nên, người này quá xấu xí, lại quá già, lão tử năm đó cũng tuần tú lịch sự, bằng không Cửu Thiên Huyền Nữ cũng sẽ không coi trọng lão tử...Phi phi phi, như thế nào lại nghĩ đến tiện nhân này nữa?” Trong đầu Bàn Cổ như sóng to gió lớn, trừng mắt nhìn Tê Bì sửng sờ: “ Tóc đã bạc trắng, râu cũng trắng, ta khát, râu này còn giống như bị đốt một nửa, thật sự là không có chút nghi biểu, làm một ma giới cao thủ, lại còn là cao thủ lợi hại nhất phía đông ma giới, người sao ra nông nổi này chứ? Ta...ta thật sự không cam lòng nhập thân người a.”

Trong lòng Bàn Cổ đại thần do dự, hắn bắt đầu cẩn thận quan sát Tê Bì Nhĩ Bá Cách, xem xét tình huống toàn thân hắn: “ Ân, so với vị tu luyện cung điện kia thì tốt hơn nhiều lắm, xem ra không giống kẻ ham mê tửu sắc, ma công luyện cũng được, ai, đáng tiếc là quá xấu xí, tiểu tử này tuổi không lớn nha, như thế nào lại già nua như vậy? Nga, cả ma châu còn có chút ít chuyển vàng, không nên không nên, công pháp của người này đã luyện đến cực hạn, không có gì tiến bộ, lão tử nếu nhập thân hắn, năm nào tháng nào mới có thể trở về ma thần giới? Không nên không nên, bỏ đi thôi!”

Bàn Cổ đại thần đứng nơi đó than thở tức giận, tự oán tự trách, bỗng nhiên thần niệm ở một địa phương mãnh liệt dừng lại, sau đó “ ai nha” một tiếng kêu lên: “ Đây là cái thứ gì?”

Thần niệm của hắn ở địa phương kia đi tới đi lui hơn vạn lần, cuối cùng hiểu được: “ Phi phi phi, ta nghĩ thế nào lại nhỏ yếu như vậy, nguyên lai là

thai nhi trong bụng một ma nữ.”

“ Nhưng...nhưng thai nhi này, đích thật là cực phẩm a!” Bàn Cổ đại thần nước miếng như muốn chảy xuống: “ Vị ma nữ này tư chất cực cao, mặc dù bây giờ còn yếu như con kiến, nhưng chỉ cần hảo hảo tu luyện, tiền đồ không thể đo lường a, còn thai nhi chỉ mới hai tháng trong bụng nàng ta, chắc chắn, lại càng không nói được a, rõ ràng là cực phẩm ma thai a! Xem thử hãn huyết mạch thuần chánh cỡ nào, thân thể hoàn mỹ cỡ nào, kinh mạch dày mật cỡ nào, chỉ nhìn tư thế nằm trong bụng của hãn, sau này sẽ là một mỹ nam tử kinh thiên động địa a!” Bàn Cổ đại thần cảm khái tới đây, bỗng nhiên phát hiện tên vừa rồi mình mới quan sát kia, chính là Tê Bì Nhĩ Bá Cách, đang chậm rãi đi vào phòng của vị ma nữ đang mang thai.

“ Cha.” Sắc mặt Vũ Ca tiểu thư tái nhợt, yếu ớt kêu lên một tiếng.

Tê Bì Nhĩ Bá Cách thở dài, trong lòng cũng có chút bi thương, ngày đó chính mình hạ mệnh lệnh cho con gái đuổi theo Nghiêm Tiểu Khai, kết quả đuổi không được người, ngược lại còn bị ác đồ kia cưỡng gian, thậm chí còn mang thai, đối với đường đường Bá Cách gia tộc mà nói, đây là sỉ nhục vô cùng a!

Nhưng nghĩ đến tương lai của Bá Cách gia tộc, Tê Bì Nhĩ Bá Cách đành cứng rắn, nhìn con gái cố gắng xuất ra một nụ cười: “ Hài tử, cảm giác thế nào?”

“ Cha, vì sao muốn ta sinh đứa nhỏ này ra?” Vũ Ca tiểu thư dung sắc ảm đạm, thoát nhìn quả thực mệt mỏi muốn chết: “ Con cùng Nghiêm Tiểu Khai thù sâu như biển, đây là đứa con của hãn, tại sao con phải sinh nó ra?”

“ Hài tử, con sai rồi, đây không phải đứa con của cậu tặc Nghiêm Tiểu Khai, đây là đứa con của Bá Cách gia tộc chúng ta.” Ánh mắt Tê Bì sáng ngời, dùng sức cầm chặt cổ tay lạnh như băng của con gái: “ Con phải nhớ kỹ, Bá Cách gia tộc hưng thịnh sẽ cao hơn hết thảy, mà thai nhi trong bụng

con, sau khi mười vị cao thủ trong gia tộc quan sát đã nhất trí cho rằng, là thai nhi vĩ đại nhất trong suốt mười ngàn năm nay của Bá Cách gia tộc! Hẳn chắc chắn sẽ suất lĩnh Bá Cách gia tộc đánh vỡ cục diện phân liệt của năm đại cao thủ, trở thành ma giới chi chủ!”

Vũ Ca tiểu thư hiển nhiên đã nghe lời nói này vô số lần, vẻ mặt cả một chút kích động đều không có, ngược lại thở dài nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “ Cha, cha yên tâm, con sẽ không nghĩ loạn nữa.”

Tê Bì Nhĩ Bá Cách lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng, ôn nhu nói: “ Con gái ngoan, mấy ngày nay con khổ sở thế nào cha đều biết, chỉ cần qua vài năm, sẽ khổ tận cam lai, đứa con của con sẽ trở thành ma giới chi chủ, thậm chí có thể đột phá tam giới, tiến nhập vào ma thần giới của Cửu Thiên Huyền Nữ, trở thành thân thể bất tử bất diệt, đó chính là quang vinh vô thượng a! Đến lúc đó, mẹ nhờ con quý, lại phong cảnh như thế nào a!”

Bàn Cổ đại thần nghe được bốn chữ Cửu Thiên Huyền Nữ, nhất thời hét lớn một tiếng: “ Ta khát, nguyên lai các người là hậu nhân của ả, không được, ta muốn báo thù!”

Hắn chuyển niệm tưởng tượng: “ Tiện nhân Cửu Thiên Huyền Nữ kia với ta thù sâu như biển, ta phải phá hư kế hoạch của hậu nhân ả, hừ hừ, ta đang muốn nhanh chóng thăng nhập ma thần giới, bọn họ lại đang muốn bồi dưỡng thai nhi này thăng nhập ma thần giới, tại sao ta không nhập thân thai nhi kia, kể từ đó, có cả Bá Cách gia tộc giúp ta tu luyện, tiến cảnh còn sầu không mau sao?”

Hắn càng nghĩ càng đắc ý, càng nghĩ càng có đạo lý, lại nghĩ ngợi: “ Hậu nhân của Cửu Thiên Huyền Nữ vạn vạn không thể cho ai chiếm tiện nghi, nhưng bây giờ hậu nhân của ả lại bị lão tử nhập thân, vậy thì kẻ chiếm tiện nghi là lão tử rồi, ha ha, ha ha, lão tử thật sự là một thiên tài!”

Bàn Cổ đại thần luôn luôn làm việc nhanh gọn, đã suy nghĩ cẩn thận, không hề chần chừ, thân hình hóa thành lưu quang, xoát một cái chui tọt vào trong bụng Vũ Ca tiểu thư, Vũ Ca tiểu thư chỉ cảm thấy toàn thân run lên, phảng phất bỗng nhiên thổi qua một trận gió lạnh, nhất thời cảm thấy hoảng hốt.

Tiếp theo, Vũ Ca tiểu thư bỗng nhiên cảm thấy trong bụng ấm áp thư thích, một cỗ nhiệt lưu mọc lên, thế nhưng làm cho toàn thân nàng ta thoải mái đến khó thể hình dung, nhịn không được nhẹ nhàng “nha” một tiếng, liền ngã ra sau, thiếp ngủ thật say.

Phóng ra nhiệt lưu dĩ nhiên là Bàn Cổ, giờ phút này toàn thân hắn đều chen vào trong cơ thể thai nhi, trong lòng thầm nghĩ: “Lão tử đem chút thần lực cuối cùng đưa cho người, để cho người khỏe mạnh, để người thoải mái, như vậy doanh dưỡng của lão tử cũng càng thêm sung túc, sau khi sinh ra sẽ khỏe mạnh thêm. Đợi khi lão tử cứng cáp, người đừng mong mẹ nhờ con quý, hừ hừ, đến lúc đó lão tử là người thứ nhất giải quyết sạch sẽ toàn bộ Bá Cách gia tộc người!”

Bàn Cổ đại thần bây giờ đã là thai nhi, lại vừa lúc tống hết thần lực, tự nhiên cần nghỉ ngơi, hắn nhắm mắt lại, đã nghĩ muốn nghỉ ngơi một trận, nhưng bên ngoài đột nhiên một trận chớp lên, liền cảm giác vị ma nữ Vũ Ca tiểu thư đã rời giường.

“Nàng ta muốn làm gì?” Bàn Cổ giờ phút này còn chưa ý thức được chuyện đáng sợ thế nào sẽ phát sinh: “Chẳng lẽ nửa đêm muốn đi vệ sinh? Hay là hẹn hò tình lang?”

Sắc mặt Vũ Ca tiểu thư tái nhợt, vẻ mặt có chút cổ quái, đầu tiên nàng ta khó khăn đi tới cửa, đóng cửa thật kỹ, sau đó chuyển trở về, tà tà ngồi xuống đầu giường, vẻ mặt lập tức vạn biến, phảng phất đang làm ra lựa chọn gian nan.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, vẻ mặt Vũ Ca tiểu thư rất cuộc kiên quyết, nàng ta cắn chặt răng, chậm rãi sờ vào đầu giường lấy ra một cái chai bằng bạch ngọc, bàn tay cầm cái chai run nhè nhẹ, nhưng vẫn mở nắp bình, đổ ra một ít bột phấn màu đỏ sậm ra lòng bàn tay.

“Này...đây là cái thứ gì?” Bàn Cổ đại thần không biết vì cái gì, bỗng nhiên nghĩ thấy có điểm sợ hãi, nhưng bây giờ thần niệm của hắn đã yếu bớt tới trăm ngàn lần, không ngờ nhìn không ra bột phấn này đến tột cùng là cái gì.

Thanh âm Vũ Ca tiểu thư dị thường yếu ớt, nhưng ngữ khí lại tràn ngập hương vị cứng cỏi: “Nghiêm Tiểu Khai, ta phát ra Thiên Ma độc thệ phải cùng người không đội chung trời, làm sao có thể giúp người sinh con, mặc dù cha không niệm thân tình, cố ý muốn ta làm ra chuyện nhục nhã như vậy, nhưng...nhưng ta là Vũ Ca...Ta Bá Cách Vũ Ca đường đường là nữ tử trong sạch, cũng không cam lòng chịu đại nhục này, ta...ta nhất định phải đem con người giết chết!”

Những lời này ập a ập úng nói xong, Bàn Cổ đại thần quả thực sợ đến hồn phi phách tán, há to miệng muốn kêu lên thảm thiết, nhưng lại không phát ra thanh âm gì, trơ mắt nhìn Vũ Ca tiểu thư bỏ bột phấn màu đỏ sậm vào trong miệng.

“Mẹ của ta ời, đó là thuốc phá thai a...” Bàn Cổ đại thần hiện lên ý niệm cuối cùng này trong đầu, sau đó cảm thấy toàn thân đau nhức, hắn vô cùng rõ ràng cảm nhận được thân hình của mình hóa thành máu, sau đó Vũ Ca tiểu thư hừ thảm một tiếng, một cổ máu ô trọc chảy ra, nhuộm đỏ cả quần áo của nàng.

“Ta..ta sẽ trở về!” Bàn Cổ đại thần cứ như vậy bị hóa thành máu dơ chảy xuống quần, thần niệm suy yếu của hắn nhìn thấy chiếc quần chậm rãi nhuộm đỏ, cố lấy chút Bàn Cổ thần lực cuối cùng, đem thần niệm bám vào

một giọt máu, lặng lẽ theo chân chảy xuống đất, gian nan lăn lóc thân thể, muốn lăn tới góc tường.

“ Ba!” Vũ Ca tiểu thư trước mắt tối sầm, lão đảo ngã ra sau, một chân may mắn thế nào lại dẫm nát trên người Bàn Cổ đại thần, nhất thời đập hấn thành bốn năm mảnh.

“ Trời ạ! Tiểu thư té xỉu rồi! Trời ạ, có máu, tiểu thư nàg...nàg sảy thai rồi!” Tiếng kêu của ma tộc thị nữ kinh thiên động địa, bén nhọn xuyên mây, vô số người chạy đến, vô số bàn chân đập tới đập lui trên người Bàn Cổ đại thần, trong phút chốc, Bàn Cổ đại thần cũng không biết bị đập bao nhiêu cước, quả thật như đã hoàn toàn chết lặng. Thật vất vả mọi người đi rồi, Vũ Ca tiểu thư cũng được mang đi rồi, Bàn Cổ đại thần bất tử bất diệt yễm yễm nằm dài trên mặt đất, hữu khí vô lực nhìn trời thề: “ Ta...ta nhất định sẽ báo thù!”

Nói xong, hấn tự lăn thân thể vừa mới tìm được, từ một mảnh bột phấn màu đỏ sậm, gian nan nhuyển động lên.

Xem ra...muốn tiến vào ma thần giới, thật sự có chút xa xôi a...Bàn Cổ đại thần khóc không ra nước mắt thầm nghĩ: “ Bây giờ...lực lượng để nhập vào thân một ma tộc cấp thấp ta cũng không có nữa rồi...”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 1: Hình Dáng Ma Tôn

Lãnh địa của năm đại cao thủ ma giới có thể nói có nhiều đặc sắc, Vong Xuyên Chi Nguyên điêu khắc tinh tế có thể nói tuyệt phẩm, lãnh địa của Bá Cách gia tộc lâu các rực rỡ, Cực Bắc Quân Chủ khắp nơi đề phòng sâm nghiêm, Ác Ma Thành phồn vinh hưng thịnh, lại nói tiếp, đơn giản nhất ngược lại chính là người được xưng ma giới đệ nhất cao thủ Ma Tôn, ít nhất nhìn thấy kiến trúc và bài trí cũng không có địa phương nào cho người ta phải sợ hãi than thở.

Bấm vào đây để xem nội dung.

Tiểu Khai ngồi trong đại sảnh nơi Ma Tôn đãi khách, ngắm nghía chung quanh, trong lòng cũng có chút ít hiểu được, thông qua mấy ngày ở chung đại khái hẳn đã biết, tâm tư của Ma Tôn căn bản không quan tâm đến chuyện truy danh trục lợi, cho nên cả hứng thú đánh nhau cũng không có, huống chi là chuyện giảng cứu về phương diện vật chất.

Tâm tư của Ma Tôn ở đâu? Đáp án này tự nhiên là dừng lại ở thân phận chân thật của nàng. Một nữ nhân, có tiếng nói thanh thúy dễ nghe, có một đôi tay làm cho người ta kinh diễm, còn có thực lực cường đại đệ nhất được ma giới công nhận, đến tột cùng lại có lai lịch gì?

Giờ phút này trong đại sảnh cũng chỉ có ba người, Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh cũng đã không cam lòng khi bị mời ra ngoài, bởi vì Ma Tôn không muốn để

cho nhiều người nhìn thấy hình dáng của chính mình, nếu không phải Tiểu Khai kiên trì, có lẽ cả Tiểu Trúc cũng phải đi ra ngoài.

Tiểu Khai nhìn Tiểu Trúc ở bên cạnh, nhin không được thoáng có chút khẩn trương, Ma Tôn khoác hắc bào đứng ở trước mặt, đang chậm rãi xốc lên chiếc nón, để cho một mái tóc đen dài hiện ra, nàng lại đưa tay phất một cái, có lẽ là muốn cởi dây cột tóc, mái tóc dài như mây tuôn xuống tới, thật sự là tuyệt vời nói không nên lời, ma khí trên hai tay nàng lặng lẽ tán đi, đôi tay ngọc từng lộ ra kia đã rõ ràng bại lộ ngay trước mặt hai người, so với tiên giới cực phẩm bạch ngọc còn muồn trắng hơn vài phần, còn mái tóc dài so với cực phẩm hắc ngọc còn đen nhánh hơn vài phần, chỉ lộ ra hai chi tiết này, tỉ mỉ, hoàn mỹ tới mức khó tả nên lời, làm cho người ta hoa mắt.

Tiểu Trúc lúc này đã xem như hiểu rõ, Ma Tôn chẳng những là nữ nhân, hơn nữa còn tuyệt đối là tuyệt đại giai nhân khuynh quốc khuynh thành. Nữ nhân xem nữ nhân bình thường ánh mắt sẽ khủng hoảng hơn, nhưng Tiểu Trúc lại nhìn không ra chút tỳ vết nào, mặc dù liếc mắt cũng là một hồi diễm ngộ, cũng khó trách nàng lại che giấu gương mặt thật của mình.

Trong cảm khái, Ma Tôn đã cởi hắc bào xuống, bên trong hắc bào, quả nhiên là vòng eo doanh doanh hoàn mỹ và hai chân thon dài thẳng tắp, mặc dù vẫn là hắc y âm đạm, nhưng nàng đứng ở nơi đây, lại phảng phất có hào quang tán mát ra, quả nhiên là từng chi tiết, tỉ mỉ đến không làm cho người ta thất vọng.

Ánh mắt Tiểu Khai nhìn chăm chăm phía trước, hẳn không phải là xem đến ngây người, mà là lòng hiếu kỳ càng ngày càng mãnh liệt, bức thiết muốn xem Ma Tôn rốt cuộc có hình dáng như thế nào, nhưng Ma Tôn vẫn cúi đầu, vẫn không có ngẩng lên.

Tiểu Trúc ôn nhu nói: “ Ma Tôn, sao không ngẩng đầu lên cho chúng ta nhìn một chút?”

Ma Tôn phát ra tiếng cười thanh thúy, thanh âm này cùng với tiếng nói ngày thường không nam không nữ đã hoàn toàn khác hẳn, nàng trầm mặc một chút, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn hai người thản nhiên cười, còn có thêm vài phần ngượng ngùng: “Đã mười ngàn năm không dùng mặt thật gặp người, bốn tôn còn có chút ít khẩn trương, chê cười.”

Khuôn mặt này, tinh xảo nhu mỹ, hoảnh nhược thiên thành, tuyệt đối không chê vào đâu được, thật có thể nói là từng phân tấc, từng cm, đều trắng mịn, đủ để làm cho một sinh vật hùng tính trong nháy mắt xuất hiện ý nghĩ không minh bạch, ngay cả Tiểu Trúc là nữ tử trầm tính như vậy cũng nhìn không được lặng lẽ hít vào một hơi, bật thốt lên nói: “Đẹp quá a...”

Phản ứng của Tiểu Khai ngoài ý liệu của mọi người, hẳn vừa nhìn thấy khuôn mặt của Ma Tôn, không ngờ như gặp quỷ mị, thối lui ba bước, kéo Tiểu Trúc thối lui ra sau mình, hào quang màu xanh biếc trên người phún bạc tuôn ra, phần nộ quát: “Cửu Thiên Huyền Nữ, không ngờ là người!”

Đúng vậy, khuôn mặt này, chính là Cửu Thiên Huyền Nữ, Cửu Thiên Huyền Nữ chính là nữ nhân đẹp nhất năm giới, Sáng Thế Thần tứ hạ thần dụ, mị hoặc thuật ngay cả thần tộc cũng không thể ngăn, cũng khó trách Tiểu Trúc thốt lên lời than thở.

Ma Tôn phảng phất có chút ngạc nhiên, nhìn Tiểu Khai liếc mắt, trong mắt mang theo điểm dò hỏi, chuyển đổi trên mặt Tiểu Khai.

Mặc dù chỉ là vô tình, nhưng làm cho Tiểu Trúc trong lòng rung động, nghĩ thầm: “Ánh mắt này...thật tà môn.”

Tiểu Khai nhanh chóng nhắm mắt lại, cả giận nói: “Ngươi là tên âm hồn không tiêu tan, ngoại trừ mị hoặc thuật không biết thứ gì khác sao?”

Vẻ mặt Ma Tôn càng kỳ quái, phảng phất còn mang theo điểm vô tội ủy khuất, nhẹ nhàng bĩu môi. Tiểu Trúc trộm liếc mắt, liền cảm thấy trong lòng mềm nhũn, ần ần có loại cảm giác muốn chạy tới ôm nàng ta vào lòng mà

che chở, nàng nhanh chóng cúi đầu, thầm nghĩ: “ Người này quả nhiên có vấn đề, không thể tiếp tục nhìn nàng ta nữa.”

Ma Tôn kinh ngạc nói: “ Cửu Thiên Huyền Nữ là ai? Cái gì là mị hoặc thuật?”

Tiểu Khai cười lạnh nói: “ Động thủ là được, người không phải đã chuẩn bị kỹ, muốn phá hư con đường thần lựa chọn của ta sao, bây giờ đúng là cơ hội tốt.”

Ma Tôn càng kinh ngạc, nói: “ Nếu ta muốn giết người, một chiêu là được, cần gì phải kéo dài tới giờ phút này chứ, đại sư, hay là người có địa phương nào hiểu lắm phải không?”

Tiểu Khai ngẩn người, nhất thời tỉnh táo.

Vừa rồi hắc kinh hãi, ý nghĩ có chút nóng lên, giờ chuyển niệm tưởng tượng, đúng vậy, Ma Tôn muốn giết chính mình, không phải là việc đùa chơi hay sao, cần chi phải bày nhiều trò như vậy? Mặc dù muốn bày trò, bây giờ cũng đã lộ hình dáng đi ra, cần gì phải tiếp tục giả vờ vô tội, chẳng lẽ...chẳng lẽ nàng ta thật sự là vô tội?

Tiểu Khai nghĩ tới đây, mới lặng lẽ buông lỏng nắm tay, mở ánh mắt ra, trộm nhìn Ma Tôn.

Ma Tôn quả nhiên đang nhìn hắc, gương mặt tương đương thuần khiết, liếc mắt xem qua, không ngờ còn có chút ý vị thánh khiết cao cao tại thượng, thế nhưng làm cho người ta có sự xúc động muốn cúng bái, Tiểu Khai lại càng hoảng sợ, nhanh chóng nhắm mắt lại, nói: “ Người...người đừng nhìn ta.”

Ma Tôn nhẹ nhàng cười, quả nhiên dời ánh mắt đi, cười nói: “ Đại sư vừa mới nói Cửu Thiên Huyền Nữ, đến tột cùng là ai?”

Tiểu Khai lặng lẽ thở ra một hơi, mở to mắt nói: “ Người không phải là Cửu Thiên Huyền Nữ, vậy tột cùng người có lai lịch gì?”

Ma Tôn phảng phất có chút mê mang, có chút ngẩng đầu nhìn nóc đại sảnh, qua nửa ngày, hốt nhiên phát ra một tiếng thở dài sâu kín, vô hạn tịch liêu đều ở trong đó.

Tiếng thở dài truyền tới, Tiểu Khai nhất thời có chút ít cầm giữ không được, một cỗ tâm tình a hộ thương tiếc đột nhiên sinh ra, nhin không được lại nhìn Ma Tôn, nhìn thấy thân thể mỏng manh của nàng đứng trong sảnh, phảng phất như một đóa hoa cô linh linh giữa vùng gió tuyết, trong phút chốc, Tiểu Khai lại có cảm giác tan nát tâm can ảm đạm. Hắn vừa đang muốn tự than tự trách, thương xuân thán thu một phen, đột nhiên tỉnh ngộ, vẫn chính là mị hoặc thuật, Tiểu Khai tức giận, buồn bực nói: “ Người... người có thể không sử dụng mị hoặc thuật được không?”

Ma Tôn kinh ngạc nói: “ Ta ngay cả mị hoặc thuật là thứ gì cũng không biết, hôm nay đại sư nói chuyện sao lại lung tung như thế.”

Tiểu Trúc nói: “ Chẳng lẽ là trời sinh mị hoặc?”

Tiểu Khai thở dài: “ Mặc kệ, Ma Tôn, người mặc hắc bào vào trước đi, hình dáng bây giờ, không cách nào nói chuyện.”

Ma Tôn đã hiểu được, nhanh chóng mặc lại hắc bào, hắc sắc ma khí từ trên người toát ra, nhất thời khôi phục tạo hình lúc trước, dùng tiếng cười âm nhu không nam không nữ nói: “ Như vậy được rồi chứ?”

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, lần đầu tiên cảm thấy tạo hình này của Ma Tôn thật thân thiết, du nhiên cười nói: “ Như vậy thì tự nhiên hơn.”

Ma Tôn nhất thời a a cười: “ Dung mạo của bốn tôn có chút cổ quái, năm đó khi ta mới vào ma giới thì từng gặp phải rất nhiều quấy nhiễu, sau

vì muốn phương tiện, mới đổi lại cách ăn mặc này, vừa chuyển mắt, đã có hơn mười ngàn năm không dùng hình dáng thật gặp người.”

Tiểu Khai và Tiểu Trúc liên tục gật đầu, thầm giải thích. Với dung mạo này của Ma Tôn, lại là trời sinh mị hoặc, dừng ở địa phương kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu này, thì phảng phất như một miếng thịt tiến vào bầy sói, không tranh đấu đến long trời lở đất mới là lạ, đừng xem Ma Tôn nói có vẻ nhẹ nhàng, trên thực tế khẳng định năm đó sẽ là đại sự oanh oanh liệt liệt chấn động thiên hạ ma giới.

Tiểu Trúc nhạy cảm nghe ra được manh mối trong lời của Ma Tôn: “Người nói năm đó tiến vào ma giới...chẳng lẽ Ma Tôn không phải là sinh linh của ma giới hay sao?”

Ma Tôn gật đầu: “Đúng vậy, bốn tôn đích xác không phải sinh linh ma giới.”

Trong đầu Tiểu Khai hốt nhiên nảy ra một đáp án, mặc dù nghĩ thấy vớ vẩn, nhưng càng nghĩ càng thấy có lý, nhin không được nói: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ người từ trong Diệt Thế Chi Môn đi tới?”

Thân thể Ma Tôn không nhin được có chút run rẩy, qua hồi lâu mới nói: “Đúng vậy, bốn tôn...bốn tôn đích thật là từ Diệt Thế Chi Môn xuyên qua mà đến!”

Trong đầu Tiểu Khai đáp án ngày càng rõ ràng, nói: “Người có nhớ rõ hay không, người làm sao mà xuyên qua?”

Ma Tôn lắc đầu, trong giọng nói tràn ngập mê mang: “Bốn tôn chẳng những không nhớ rõ làm sao xuyên qua, ngay cả lai lịch cũng hoàn toàn quên sạch sẽ, bốn tôn cứ như là trống rỗng toát ra tại ma giới, ngoại trừ mang máng nhớ tới cố hương, cái gì cũng quên hết.”

Tiểu Trúc nghe được thần tình ngạc nhiên, nhưng vẻ mặt Tiểu Khai càng phát ra sự khẳng định, gật đầu nói: “ Có phải người cảm thấy đầu óc giống như là một khối trống rỗng, có chút trí nhớ, đã bị ngạnh sanh rút đi?”

Ma Tôn gật đầu: “ Bốn tôn vẫn có cảm giác này, chẳng lẽ đại sư biết nguyên nhân?”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Nếu ta đoán không sai, thân ma công của Ma Tôn, đều là do trời sinh.”

Ma Tôn nhất thời gật đầu: “ Đúng vậy, thân ma công của bốn tôn đúng là tự nhiên mà có, từ lúc mới vào ma giới đã là trình độ này, suốt hơn mười ngàn năm, không lui, cũng không tiến thêm, ngày thường cả tu luyện cũng không cần, bốn tôn lại không cùng người tranh đấu, đó là bởi vì không tìm thấy niềm vui thú khi tu luyện, đã nhận thức không được khoái cảm khi đạt thành.”

Ngữ khí của nàng trở nên nồng nhiệt: “ Đại sư đã đoán được hết thảy, nên biết bốn tôn có điều gì cổ quái chứ?”

“ Ta biết, ta đương nhiên biết.” Tiểu Khai nhất thời cười ha ha, vỗ tay nói: “ Người kỳ thật cũng không phải là một người đầy đủ, người chỉ là một phân thân, là phân thân của Cửu Thiên Huyền Nữ! Cho nên người mới giống ả như đúc, cho nên người có mị hoặc thuật trong người! Ma công trên người người, trí nhớ của người, chỉ có điều là do Cửu Thiên Huyền Nữ phân ra lực lượng và trí nhớ bản thân phân ra một bộ phận mà thôi!”

Ma Tôn ngờ ngạc đứng yên như đang phảng phất muốn tiêu hóa đáp án này, qua hồi lâu, mới thấp giọng nói: “ Cửu Thiên Huyền Nữ rốt cuộc là ai?”

Lại nói, kiến thức giờ phút này của Tiểu Khai xa xa vượt qua khỏi phạm trù của tam giới, ngay cả thần tộc và ma thần tộc hẳn đều gặp qua, mà Ma Tôn là nhân vật đệ nhất của ma giới, nhưng ngược lại bởi vì cảnh giới có

hạn, cả Cửu Thiên Huyền Nữ là ai cũng không biết, so sánh với nhau, hậu duệ trực hệ của thần tộc Thiên Nhất Thần Thú thì kiến thức của họ càng muốn yên bác hơn.

Tiểu Khai cười nói: “ Cửu Thiên Huyền Nữ là cừu nhân của ta, ả muốn hủy diệt tam giới. Chẳng biết Ma Tôn có đồng ý cách làm của ả hay không?”

Ma Tôn lắc đầu nói: “ Tam giới...cũng tốt a, tại sao phải hủy diệt? Bốn tôn thích cuộc sống bây giờ a, nếu ma giới gặp nạn, thì xuất một phần lực, nếu ma giới an ổn, thì lẳng lặng đứng một bên xem, xem đám gia tộc hưng suy, đám cường giả đản sanh, cuộc sống như vậy, bốn tôn cảm thấy rất thú vị.”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Ma Tôn có thể nghĩ như vậy, là phúc của tam giới. Bây giờ người còn muốn tiến vào Diệt Thế Chi Môn hay không?”

Ma Tôn dùng sức gật đầu: “ Bốn tôn vẫn hồn khiên mộng oanh(hồn mộng tưởng nhớ) về được cổ hương, năm đó mới vào ma giới, lòng tràn đầy mờ mịt, hoàn hảo gặp được một người tên là Trí Tuệ Thần tiên bối, nói cho ta biết chỉ cần tìm được chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư, thì có thể hoàn thành tâm nguyện, bốn tôn vẫn một mực tìm manh mối của Vô Tự Thiên Thư, tìm suốt mười ngàn năm, hôm nay mới tìm được đại sư, cũng là lúc bốn tôn nên về nhà.”

Tiểu Khai thế mới biết, nguyên lai Ma Tôn cầu trợ mình, dĩ nhiên là vì Trí Tuệ Thần làm tay chân, nhịn không được lắc đầu cười nói: “ Lão nhân này, a a.”

Cảnh giới của Ma Tôn vừa lúc là cao nhất ở ma giới, nhưng còn xa chưa đến cảnh giới thần tộc, nên tiến vào Diệt Thế Chi Môn thập phần thuận lợi. Thời điểm đi vào, Tiểu Khai không thể không giữ chặt tay ngọc của Ma Tôn, chạm vào mềm mại ấm áp, nhẵn nhụi quang khiết, nhưng thật ra hơi

có chút nhảy mạnh, nhưng trong lòng hẫng thoáng dâng, chút khi niệm ấy chỉ chợt lóe rồi biến mất, đợi khi đi vào Diệt Thế Chi Môn, thì công pháp bên ngoài toàn bộ mất đi hiệu lực, ma khí liểu nhiễu toàn thân nhất thời tiêu tán, mặc dù vẫn còn mặc hắc bào, đội nón che, nhưng tay ngọc và mái tóc dài không thể che được, Tiểu Khai nhìn thấy, trong lòng nhảy loạn, nhanh chóng cách xa vài bước, cùng Ma Tôn kéo xa khoảng cách.

Tiểu Tiểu ở một bên hì hì cười trộm, tiến đến bên người Tiểu Khai, huýt hắt một chút, thấp giọng nói: “ Uy, ca ca, trên người tỷ tỷ này có thiên nhiên mị hoặc, người không phải bị nàng ta...”

Tiểu Khai hung hăng trừng mắt: “ Tiểu nha đầu, đừng nói bậy.”

Tiểu Tiểu không một chút sợ hãi, lắc lư cánh tay hắt, cười càng vui vẻ.

Ma Tôn biểu hiện mười phần kích động, không hề chú ý động tác của Tiểu Khai và Tiểu Tiểu, nàng đánh giá bốn phương tám hướng, phảng phất như một người bị giam trong nhà lao mấy trăm năm nhìn thấy được bầu trời, hận không được lấy từng gốc cây ngọn cỏ ghi khắc vào trong đầu, nàng vừa dò xét bốn phía, vừa dùng sức gật đầu, run giọng nói: “ Đúng vậy...là nơi này...nơi này ta có ấn tượng.”

Nàng đột nhiên quay đầu, nắm lấy tay Tiểu Khai nói: “ Đại sư, ta...ta phải về nhà nhìn xem.”

Tiểu Khai bị nàng nắm lấy, nhất thời đỏ mặt, trái tim nhảy lên, nhanh chóng dùng sức vẫy ra, ho khan nói: “ Ngô...tìm nàng đó, muội muội của ta.”

Tiểu Tiểu cười nói: “ Nhà của người ở đâu?”

Ma Tôn vươn tay, chỉ vào phía chân trời xa xa: “ Ở bên trên đó.”

Tiểu Tiểu hơi kinh hãi: “ Đó là ở đâu?”

Ma Tôn không chút do dự nói: “ Thần giới.”

Trong mắt Tiểu Tiểu xẹt qua tia kinh ngạc, quay đầu nhìn Tiểu Khai, Tiểu Khai khẽ gật đầu, vì vậy Tiểu Tiểu nói: “ Được, ta đưa ngươi đi.”

Ba người cười một con Tham Ăn Thú, bay lên cao, trong chớp mắt xuyên qua tầng mây, tới thần giới, nơi này Tiểu Khai cũng là lần đầu tiên đến, hắc tò mò dò xét chung quanh, nơi này cũng không có chỗ đặc thù gì, đơn giản là mặt đất toàn bộ do mây trắng tích thành, đạp lên thập phần thoải mái, ngửa đầu xem, bên trên tinh không mênh mông, so sánh từ mặt đất nhìn lên bầu trời thì càng thêm cao xa sáng khiết, ở địa phương rất xa rất xa nổi lơ lửng hai tòa động phủ, cửa động màu vàng lờ lờ tỏa sáng, Tiểu Khai âm thầm gật đầu, nghĩ thầm: “ Đây chính là chỗ ở của Bàn Cổ và Cửu Thiên Huyền Nữ.”

Quả nhiên, Ma Tôn không chút do dự chỉ vào một cánh cửa nói: “ Nơi đây đúng là nhà ta.”

Tham Ăn Thú tiếp tục bay lên, tới cửa, nhìn thấy đại môn đóng chặt, trên có khắc chữ : “ Cửu Thiên Huyền Nữ.”

Ma Tôn nhất thời có chút mê hồ: “ Đại sư không phải nói Cửu Thiên Huyền Nữ là cừu nhân của ngài hay sao, vì sao nơi này còn có Cửu Thiên Huyền Nữ?”

Tiểu Tiểu nhất thời mơ hồ: “ Ca ca, ngươi với Cửu Thiên Huyền Nữ kết thù khi nào? Chẳng lẽ bởi vì lần trước khi Tô tỷ tỷ sáng tạo ả ra, ả đã câu dẫn ngươi một lần?”

Tiểu Khai lắc đầu: “ Không phải ở đây, là bên ngoài.” Hắc ngẫm lại cũng không đúng, liền giải thích: “ Cũng không đúng, người bên ngoài là từ nơi này xuyên qua.” Hắc nhìn bộ dáng mơ hồ của Ma Tôn và Tiểu Tiểu, biết mình chưa nói rõ ràng, lại nói: “ Người bên ngoài là trước khi thiên địa trọng khai mà xuyên qua đi ra.”

Tiểu Tiểu càng mơ hồ, đưa bàn tay nhỏ bé sờ trán hẳn: “Ca ca, người không phát sốt chứ?”

Tiểu Khai nhất thời bật cười, đẩy tay nàng nói: “Đừng nói sàm, mau mở cửa đi.”

Tiểu Tiểu phát ra sáng thể thần lực, dễ dàng mở cửa, Ma Tôn gấp khó dẫn nổi vọt đi vào, nhất thời “di” một tiếng.

Tiểu Khai nói: “Làm sao vậy?”

Ma Tôn chần chờ nói: “Nơi này..theo trí nhớ của ta phẳng phất có chút khác biệt...”

Nơi này mặc dù là nơi ở của thần, nhưng không khác gì khuê phòng của những cô gái nhân gian, cả phòng hiện ra màu phấn hồng sắc nhàn nhạt, nhìn qua ấm áp nhu hòa, Ma Tôn đứng giữa phòng, lẩm bẩm: “Ta nhớ rõ ràng nhà ta là màu vàng, sao lại biến thành màu đỏ?” Nàng tiện tay cầm một cây trâm trên vách: “Cây trâm này ta nhớ rõ, bên trên đóa hoa phải là bốn cánh chứ không phải ba, trên thân không khắc mây trời, mà là sóng nước...”

Nàng quay đầu lại, có chút bất lực nhìn Tiểu Khai, Tiểu Khai mềm nhũn, an ủi: “Người nhìn kỹ xem.”

Ma Tôn thở dài, lắc đầu, lại tiện tay cầm lấy một viên bạch ngọc hình tròn: “Khối ngọc này vốn là màu đen, bây giờ đã biến thành trắng, nơi này rõ ràng là nhà của ta, nhưng...nhưng bây giờ cũng không còn là nhà của ta nữa.”

Tiểu Tiểu nhin không được nói: “Nơi này không phải là nhà của người, mà là nhà của Cửu Thiên Huyền Nữ.”

Ma Tôn gật đầu nói: “ Đúng vậy, Cửu Thiên Huyền Nữ sớm hóa thân vạn ngàn, ta đúng là phân thân của ả thôi.” Lúc này nàng mới chú ý tới Tiểu Tiểu: “ Vị tiểu muội muội này, nàng là ai?”

Tiểu Tiểu cũng có chút mê hồ: “ Ta...ta là Sáng Thế Giả.”

Ma Tôn mê hoặc nói: “ Sáng Thế Giả là gì? Nàng biết Cửu Thiên Huyền Nữ không?”

Tiểu Tiểu buồn bực nói: “ Phong hào thần tộc của cô ta là ta ban cho, sao ta lại không biết chứ.”

Hai người này đầu trâu nói với miệng ngựa, nói càng nhiều, càng nói càng hồ đồ, Tiểu Khai ở bên cạnh thật sự xem không nổi, lúc này mới bảo hai người im miệng, giải thích: “ Ma Tôn, Diệt Thế Chi Môn từng sụp đổ qua, bây giờ người nhìn thấy, chính là tân Diệt Thế Chi Môn sau khi thiên địa trọng khai đó.”

Ma Tôn ngậy người sau nửa ngày, mới tỉnh ngộ: “ Quê quán của ta...kỳ thật đã sụp đổ rồi?”

Tiểu Khai nhanh chóng gật đầu: “ Đúng vậy.”

Ma Tôn lẩm bẩm: “ Vậy Cửu Thiên Huyền Nữ kia...cũng không phải là bản thể của ta, mà là tân Cửu Thiên Huyền Nữ...”

Tiểu Tiểu nhú mày nói: “ Ta không biết trước kia có Cửu Thiên Huyền Nữ hay không, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ này, là Tô tỷ tỷ đích tay sáng tạo, do ta ban cho thần cách, tuyệt đối sẽ không sai.”

Ma Tôn thở ra một hơi thật dài, sắc mặt nhất thời lộ vẻ sâu thẳm, gật đầu nói: “ Ta hiểu được rồi.”

Đúng vậy, thương hải tang điền(ruộng dâu hóa biển xanh), nhân thế tang thương, sớm đã trôi qua vô số niên đại. Hết thay trước mắt, cứ tự nhiên mà đi, giống như đã từng quen biết, nhưng lại không phải là quang cảnh lúc ấy nữa.

Thời gian đang lưu chuyển, vô số chuyện xưa không ngừng diễn lại, vô số thế giới sụp đổ vừa kiến thiết, trên đài vẫn có người đang biểu diễn, những mỗi một hồi biểu diễn, cứ như là lặp lại rồi kết thúc, hiệu quả diễn ra, lại hoàn toàn bất đồng.

Ma Tôn phảng phất làm một giấc mộng lớn, giờ phút này trong mộng mới tỉnh, trên mặt trắng bệch không chút huyết sắc, ngay cả ánh sáng trong mắt, đều trong phút chốc ảm đạm xuống.

Tiểu Khai bên cạnh nhìn thấy, bỗng nhiên nghĩ thấy có chút chua xót, nhin không được nói: “ Ma Tôn....người muốn lưu lại không?”

“ Ta...ta thật sự muốn trở về.” Trong mắt Ma Tôn thêm một tầng hơi nước, lẩm bẫm: “ Nhưng...nhưng là ta...ta về không được nữa a...”

Tiểu Khai thử nói: “ Nơi này không khác trong trí nhớ người nhiều lắm, hay là người ở một đoạn thời gian...”

“ Không cần đâu.” Ma Tôn bỗng nhiên kiên định lên: “ Nơi này không phải nhà của ta, ta phải đi ra ngoài, đại sư, mang ta ra ngoài đi.”

Tiểu Khai còn có chút chần chờ: “ Nguyên vọng của người...”

Ma Tôn dùng sức lắc đầu, phảng phất như muốn đem nỗi buồn ném đi, miễn cưỡng cười nói: “ Ma giới mặc dù không phải cố hương của bốn tôn, nhưng bốn tôn ở hơn mười ngàn năm, rốt cuộc cũng có chút cảm tình, bốn tôn vẫn nên trở về làm ma giới đệ nhất cao thủ thôi!”

Tiểu Khai chú ý tới, sau khi Ma Tôn tiến đến vẫn tự xưng “ta”, giờ phút này lại đổi thành “bốn tôn”, hiển nhiên đã hạ quyết tâm.

Tiểu Khai thở dài, gật đầu nói: “Được, ta đưa người ra ngoài.”

Hắn chợt nhớ một chuyện, quay đầu nói: “Cửu Thiên Huyền Nữ đâu rồi?”

Trên mặt Tiểu Tiểu nổi lên vẻ giận dữ, nói: “Ta nhốt ả lại rồi.”

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “Ả làm chuyện xấu gì sao?”

Tiểu Tiểu hừ nói: “Ả thân là thần tộc, địa vị chí cao vô thượng, nếu chỉ làm chút chuyện xấu, ta ngược lại cũng không thèm hỏi, nhưng ả to gan lớn mật, thế nhưng dám khiêu chiến uy nghiêm của ta, đây là điều ta không dễ dàng tha thứ!”

Tiểu Khai càng tò mò: “Ả công kích người sao?”

“Không có.” Tiểu Tiểu cắn răng: “Ả thi triển mị hoặc thuật câu dẫn Bàn Cổ, để Bàn Cổ cùng ả hợp mưu, hai người dùng âm dương song tu thuật đem thần lực tiến hành dung hợp, cuồn cuộn thông qua loại phương pháp này lục lọi hiểu được bản chất của thần lực, tiến tới phục chế ra sáng thể thần lực của ta!”

Tiểu Khai nhất thời hít sâu một hơi rét lạnh!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 2: Song Thần Chi Tử

Phục chế sáng thể thần lực, thì rõ ràng là muốn soán đoạt vị trí của Tiểu Tiểu, loại sự tình này, cũng khó trách Tiểu Tiểu tức giận, Cửu Thiên Huyền Nữ có thể nghĩ ra chuyện kinh thế hãi tục như vậy, quả nhiên trời sinh đúng là một nhân vật có vấn đề.

Tiểu Khai nhớ tới Cửu Thiên Huyền Nữ bên ngoài, cũng hiểu được người này lưu không được, nhân tiện nói: “Đã như vậy, chi bằng hủy diệt cô ta, miễn cho sau này lại làm chuyện xấu.”

Tiểu Tiểu lắc đầu nói: “Ca ca, nếu ta muốn hủy cô ta, thì đã sớm ra tay. Cô ta là tuyệt bút cuối cùng trước khi Tô tỷ tỷ rời đi, cũng là tác phẩm đặc ý nhất của Tô tỷ tỷ, ta làm sao nhẫn tâm hủy diệt chứ?”

Nhắc đến Tô Ái Định, Tiểu Khai cũng có chút buồn vô cớ, giận dữ nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Tiểu Tiểu nói: “Cô ta phạm vào sai lầm lớn như vậy, ta đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua, ta định nhốt ả, ít nhất...cũng phải nhốt mười ngàn năm.”

Tiểu Khai nói: “Sau đó?”

Tiểu Tiểu nói: “Ca ca, có một số việc người không biết. Ta vốn là sáng thể giả, sáng tạo thể giới phải hao phí rất nhiều tâm huyết, một khi sáng thể

thần lực khô kiệt, ta sẽ lâm vào trạng thái ngủ say, sau khi ngủ say, có lẽ sẽ rất khó thức tỉnh.”

Tiểu Khai có chút giật mình nói: “ Vậy làm sao bây giờ?”

Tiểu Tiểu cười nói: “ Vì thế, Cửu Thiên Huyền Nữ sẽ khởi tác dụng a. Theo ta phỏng chừng, sau mười ngàn năm là ta đang ngủ say, đến lúc đó, ta sẽ thả ả ra, để ả lấy công chuộc tội, ở thời điểm thích hợp gọi ta tỉnh dậy.”

Tiểu Khai có chút dự cảm không rõ, nói: “ Vạn nhất ả không muốn?”

Tiểu Tiểu lộ ra vẻ mặt đã tính trước: “ Ta nhất ả mười ngàn năm, ả đương nhiên không muốn, nhưng không quan hệ, ta sẽ che lại trí nhớ ả, sau đó sẽ thiết kế ra sáng thế quy tắc: ả phải hoán tỉnh ta, mới có thể khôi phục được trí nhớ.”

Tiểu Tiểu đặc ý nhìn Tiểu Khai, cười nói: “ Dù sao ta không muốn hủy ả, nhưng lại không tin được ả, vậy phải nghĩ ra biện pháp cho ả lấy công chuộc tội, ca ca, có phải ta thực thông minh?”

“ Người thực thông minh.” Tiểu Khai nhú mày nói: “ Nhưng..nhưng sao ta cảm thấy có chút không đúng...”

“ Không thành vấn đề.” Tiểu Tiểu cười khanh khách nói: “ Đợi sau khi ả khôi phục trí nhớ khẳng định sẽ thực hối hận nga, thế nhưng bất tri bất giác lại rơi vào sự nháo chung của ta, ha ha ha.”

Hai chữ “ nháo chung” vừa vào tai, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong đầu “oanh” một tiếng, phảng phất như nổ tung, trong đầu vô số mảnh kí ức hiện lên, hấn kích động đến mức toàn thân đều run rẩy!

Nháo chung! Đúng vậy, đúng là nháo chung!

Ngày đó Phượng Hoàng Thần nói qua: “ Nguyên lai là người nháo chung a!” Có thể thấy được Phượng Hoàng Thần đã sớm biết tại sao lại thế này.

Con đường thần tuyến, con đường thần tuyến, chẳng lẽ là vượt qua tam giới làm thần tiên, nơi đây càng ẩn chứa ý tứ thật sâu, cất giấu nhiệm vụ chung cực của sáng thế thần sớm chỉ định.

Trên đời này, sáng thế thần lưu lại phục bút vô số, con đường thần tuyến ngàn vạn đường đi, cũng không phải mỗi con đường đều có thể dẫn động năm đại thần tộc tứ đại ma thần đồng loạt ra mặt.

Đến tốt cùng là con đường thần tuyến nào, có thể dẫn được Chư Cát Thần Hầu ra tay tương trợ đại chiến rồng đen, có thể làm cho Trí Tuệ Thần ra tay mở ra trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư, có thể làm cho Phượng Hoàng Thần ra tay luyện chế Định Thiên Côn, có thể làm cho Cửu Thiên Huyền Nữ hóa thân ngàn vạn liễu chết đuối giết?

Nguyên lai...Người chính là nháo chung a!

Giờ khắc này, Tiểu Khai cảm thấy toàn thân mình trống rỗng, trong lòng pháp phòng, trăm ngàn tư vị đang ở trong lòng, nhìn không được ngửa mặt lên trời thét dài, thần giới mở mang, tiếng huyết xa xa truyền lên trời cao, chấn khởi vô số hồi âm.

Tiểu Tiểu giật mình bắt lấy cánh tay Tiểu Khai: “ Ca ca, người làm sao vậy?”

Tiểu Khai hét một trận rồi cuộc bình tĩnh trở lại, cúi đầu cười nói: “ Ta không có việc gì, mọi người nói cho ta biết, nếu Cửu Thiên Huyền Nữ không gọi tỉnh mọi người, mọi người sẽ như thế nào?”

Tiểu Tiểu lắc đầu nói: “ Sao lại có thể, ta định hạ sáng thế quy tắc thì không thể sửa đổi.”

Tiểu Khai cũng không buông tha: “ Ta là nói, nếu ả không gọi muội, sẽ thế nào?”

Tiểu Tiểu nói: “ Ta sẽ vẫn ngủ say, thẳng đến khi thế giới này vì thiếu khuyết sự chữa trị của ta mà hoàn toàn sụp đổ.”

Tiểu Khai gật đầu, dự cảm không rõ trong lòng càng mãnh liệt, lại nói: “ Vậy, Cửu Thiên Huyền Nữ có thể khôi phục trí nhớ trước đó hay không?”

Tiểu Tiểu cười nói: “ Loại sự tình này tuyệt đối không có khả năng phát sinh, bất quá ca ca đã hỏi, ta đây nói thẳng, trên lý luận, hẳn là ả có thể khôi phục trí nhớ trước đó, nếu ả có khả năng nắm giữ một loại thần lực mới mà không do ta sáng tạo, thì ả có thể thoát ly sáng thế quy tắc khống chế, tự nhiên có thể phá hư quy tắc của ta, khôi phục trí nhớ.”

Tiểu Khai khẩn trương nói: “ Sau đó?”

Tiểu Tiểu nói: “ Sau đó, ả sẽ không còn thuộc về thần tộc của một không gian, rồi không hề bị vây trong lực lượng của riêng thần tộc, ả có thể ở trong không gian tự do xuyên toa, mà không lo lắng kinh động sáng thế thần, khiến cho tai họa.”

Nhịp tim Tiểu Khai càng gấp, thanh âm có chút run rẩy: “ Vậy nếu ả không gọi tỉnh muội, đợi cho thế giới này hỏng mất, sau đó xuyên toa sang thế giới khác, dùng lực lượng không kém thần tộc mà ám toán sinh linh thế giới đó, thậm chí...thậm chí ngăn trở sáng thế thần thức tỉnh?”

Tiểu Tiểu cũng bị vẻ mặt của Tiểu Khai làm cho khẩn trương, gật đầu nói: “ Ca ca, nếu điều kiện vừa rồi thành lập, thì ả đích xác có thể làm được mấy thứ này.”

Tiểu Khai dồn dập thở vài hơi, mới làm cho mình bình tĩnh trở lại: “ Muội muội, căn cứ sáng thế quy tắc, ả làm vậy có được chỗ tốt gì?”

Tiểu Tiểu nao nao, mày nhú một trận, vẻ mặt rất cuộc nghiêm túc lên: “Chỗ tốt là... ả có thể thay thế được sáng thế thần đang ngủ say, trở thành tân sáng thế thần.”

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, “ba” vỗ tay một cái: “Nguyên lai như thế!”

Giờ phút này trong lòng hẳn trở nên sáng sủa, bên ngoài Cửu Thiên Huyền Nữ làm đủ trò, đến tột cùng có mục đích gì đã hoàn toàn bại lộ ra ngoài, nguyên lai, là ả muốn làm sáng thế thần!

Tiểu Tiểu rõ ràng cũng có chút kinh hãi, qua hồi lâu mới nói: “Ca ca... chúng ta nghĩ...có phải là quá cực đoan?”

Tiểu Khai không chút do dự lắc đầu, ôm tay Tiểu Tiểu: “Muội muội, ca ca cầu muội một việc, vô luận như thế nào muội cũng phải đáp ứng!”

Gương mặt Tiểu Tiểu nhất thời đỏ hồng, luôn miệng nói: “Ca ca..ta...ta...vẫn xem người là ca ca ruột thịt...người...người đừng như vậy...”

Tiểu Khai lắc đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Tiểu Tiểu nói: “Ta muốn muội đáp ứng ta, bây giờ phải hủy diệt Cửu Thiên Huyền Nữ!”

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Ca ca, người quá cẩn thận rồi.”

Tiểu Khai bức nàng: “Muội có đáp ứng ta không?”

Tiểu Tiểu lộ ra vẻ mặt mâu thuẫn, qua hồi lâu, mới đáng thương ba ba nói: “Ca ca...nhất định phải như vậy sao?”

Tiểu Khai gật đầu nói: “Nhất định.”

Tiểu Tiểu trầm ngâm hơn mười phút, mới gật đầu nói: “Được rồi.”

Tiểu Khai còn không bỏ qua, khẩn bức nói: “ Đi, bây giờ chúng ta đi hủy cô ta!”

Trong đôi mắt đẹp của Ma Tôn sáng lên tia sáng kì dị, nhìn không được nói: “ Đại sư...có phải là người quá xem nặng rồi không?”

Tiểu Khai dùng sức lắc đầu: “ Ma Tôn, người không rõ, chuyện này phi thường, phi thường, phi thường nghiêm trọng, ta tuyệt đối không có xem quá nặng đâu.”

Ma Tôn là lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Khai dùng loại ngữ khí này nói chuyện, giật mình, nhất thời không nói nữa.

Địa phương giam giữ Cửu Thiên Huyền Nữ ngay tại thần giới, Tiểu Tiểu mang theo Tiểu Khai và Ma Tôn một đường đi qua, đầu tiên là nhìn thấy dẫn đường tiên sinh, chính là Bàn Cổ bây giờ, Bàn Cổ hữu khí vô lực bị khóa trên một cây trụ bạch ngọc, sáng thể thần lực của Tiểu Tiểu phong bế thần lực toàn thân của hắn, giờ phút này hắn giống như là người thường, mệt nhọc, mỗi mệt, ủy nhược, đói, làm hắn dị thường khó chịu, hắn nhìn thấy Tiểu Khai cổ nhân quang lâm, nhất thời mắt sáng rực lên: “ Nghiêm Tiểu Khai, cứu ta, cứu ta!”

Tiểu Khai ở trong Di Lạc Thần Điện được hắn chiếu cố, vốn có chút cảm giác thân thiết đối với hắn, nhưng khi nghĩ lại người này bị Cửu Thiên Huyền Nữ dẫn dụ, cuối cùng làm ra sai lầm lớn, làm cho mình bây giờ ở bên ngoài còn phải lo lắng, nhất thời điểm thân thiết cũng không còn, hung hăng trừng mắt, quay đầu bước đi.

Cửu Thiên Huyền Nữ bị giam trong căn phòng phía sau Bàn Cổ, cũng bị khóa lên một cây bạch ngọc, Tiểu Khai nhìn xuyên qua kết giới, tóc của ả rối loạn buông xuống tán lác, có vẻ có chút lảng loạn, còn dính rất nhiều tro bụi. Cánh tay thon dài bị treo lên, dùng dây thừng treo trên cao. Ả hiển

nhiên nểm rất nhiều đau khổ, nhìn qua như ngôi sao không ánh sáng, bộ dáng yếu ớt vô lực.

Nghe được tiếng động, Cửu Thiên Huyền Nữ cố hết sức ngẩng đầu lên, Tiểu Khai nhất thời thấy được khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh kia.

So sánh với phân thân Ma Tôn, mịn hoặc của bản thể hiển nhiên càng tăng mạnh mười lần, con người của Cửu Thiên Huyền Nữ vốn tràn ngập hận ý, cả ý niệm mịn hoặc trong đầu cũng không có, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Khai thì trái tim chợt nhảy mạnh một chút, liền sau đó, con người của Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển lên trên người Tiểu Khai.

Ả vẫn còn nhớ rõ Tiểu Khai là ai, đã biết Tiểu Khai rất có lực ảnh hưởng đối với Tiểu Tiểu, cho nên con người ả lập tức phát ra ánh sáng rọi, loại ánh sáng này quả thực hoa lệ khó thể tưởng tượng, thật sâu chú tâm trên mặt Tiểu Khai, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong đầu ông một tiếng, nhất thời liền bị hãm vào trong ánh mắt đó.

Con mắt thâm tình như biển cả nào a, loại tình ý phô thiên cái địa này quả thực có thể bao phủ bất luận kẻ nào, trái tim Tiểu Khai gia tốc lên, trong phút chốc, tất cả ý niệm đều tiêu tán trong đầu, trong đầu tới tới lui lui chỉ còn một ý niệm: “ Ta phải cứu cô ta, ta phải cứu cô ta.”

Trên mặt Cửu Thiên Huyền Nữ xẹt qua một vẻ đặc ý khó thể phát hiện, khóe miệng có chút cong lên, một tia khinh miệt thối qua khóe mắt, trong nháy mắt mất đi, khuôn mặt kia nhất thời trở nên đau đớn đáng thương, doanh doanh hai mắt, đang chăm chú trên mặt Tiểu Khai, nửa điểm cũng không ly khai, gắt gao bám lấy cây cỏ cứu mạng này.

Ả cơ hồ sắp thành công, nhưng Tiểu Tiểu bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, chậm rãi ngâm lên: “ Ta với tên sáng thế, thu hồi mịn hoặc thuật của Cửu Thiên Huyền Nữ, sau này không thể mịn hoặc bất cứ sinh linh nào. Đồng

thời thu hồi Cửu Thiên thần lực, trừ bỏ phong hào thần lực, giáng làm người phàm, vĩnh không thăng thiên.”

Sáng thế quy tắc vĩnh viễn lớn nhất, vẻ mặt Cửu Thiên Huyền Nữ trong nháy mắt cứng ngắc, há to miệng, dùng ánh mắt không thể tin nhìn Tiểu Tiếu.

Ả vốn cũng không nghĩ đến Tiểu Tiếu sẽ làm gì ả, nên dám cả gan ngay trước mặt Tiểu Tiếu mà câu dẫn Tiểu Khai, cũng không chia chút ranh giới cho uy nghiêm của Tiểu Tiếu, ả thậm chí nghĩ tới, nếu Tiểu Khai quả thực có thể cứu ả, ả sẽ toàn tâm toàn ý hảo hảo hầu hạ Tiểu Khai vài ngày, sau đó...sẽ tìm cơ hội đi câu dẫn Bàn Cổ.

Tóm lại, ả nghĩ vô số chuyện sau đó, nhưng có chết cũng không nghĩ ra, Tiểu Tiếu lại trực tiếp hủy bỏ phong hào thần tộc của ả, thậm chí bắt ả vĩnh không thăng thiên, cả cơ hội tu luyện cũng không cho, điều này đã giống như là buông bỏ ả.

Ánh mắt Tiểu Khai rốt cuộc thoát ra, chỉ cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng cúi đầu, không thể không cảm thán một tiếng: “***, mị hoặc thuật thật sự là thiên hạ vô địch a.”

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn chăm chăm Tiểu Tiếu, nhỏ giọng nói: “ Sáng thần vì cái gì..vì cái gì đối xử với ta như vậy?”

Thanh âm này vẫn thanh thúy nhu mị, dung mạo vẫn diên đảo chúng sinh, nhưng không có mị hoặc thuật, Tiểu Khai nhìn ả, phảng phất như xem một tảng bùn đất, rốt cuộc không có chút động tâm, loại cảm giác này, đã thật sự vô cùng quái dị.

Tiểu Tiếu có chút không đành lòng nhìn ả, nhẹ giọng nói: “ Vạn vật hư không, cuối cùng về với hư vô, không bằng ngươi hãy ngủ say, để cho ta trọng tạo, bằng sáng thế lực của ta, cấp cho ngươi một bộ khu xác thể nào?”

Lời này nói ra mịt mờ, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không ngốc, gương mặt nhất thời trắng bệch, nói: “ Sáng thần muốn giết ta?”

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở dài: “ Người là tuyệt bút của Tô tử tử, ta vốn không muốn giết người, nhưng ca ca ta nói, nếu không giết người, sẽ thành họa lớn, cho nên...cho nên...ta đến giết người.”

Sự cừ hận trong đôi mắt Cửu Thiên Huyền Nữ hùng hùng thiêu đốt lên, hoắc quay đầu đi, ác hung hăng trừng mắt Tiểu Khai: “ Nguyên lai là người muốn giết ta?”

Cừ hận trong mắt ả quả thật khắc cốt ghi xương, Tiểu Khai bị ả trừng đến trong lòng run lên, sau đó mới cố lấy dũng khí trừng trở về: “ Đúng vậy, đúng là ta, như thế nào?”

Cửu Thiên Huyền Nữ cắn răng nói: “ Ta muốn giết người.”

Tiểu Khai cười lạnh nói: “ Người mất hết lực lượng, như thế nào giết ta?”

Trên mặt Cửu Thiên Huyền Nữ tràn ngập vẻ quyết tuyệt, hít một hơi thật dài, toàn thân bỗng nhiên như gặp kỳ tích phát ra hào quang đủ màu, ả ngửa đầu, hất mái tóc dài, ngàn vạn hào quang đủ màu nhất thời thoát thể mà ra, phảng phất như hoa rơi đầy trời, hương Tiểu Khai bắn nhanh tới!

Giờ phút này, toàn thân ả bị khóa, thần lực bị phong, lại bị hủy bỏ thần tộc phong hào, thu hồi tất cả công pháp, vốn là một phế nhân tay không tấc sắt, nhưng vô số hào quang phát ra, lại thấy Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, thất thanh nói: “ Tân thần lực!”

Nàng đang nói chuyện, sáng thể thần lực đã tiện tay phát ra, che trước mặt Tiểu Khai, dễ dàng ngăn trở hào quang sáng chói này, sáng thể thần lực lại tiếp tục áp tới, nhất thời ép Cửu Thiên Huyền Nữ tới gắt gao, ngay cả ngón út cũng không thể nhúc nhích chút nào.

Cửu Thiên Huyền Nữ cười ha ha, cười càng điên cuồng: “ Đúng vậy, tân thần lực! Đây là do ta hy sinh sắc tướng bồi con heo Bàn Cổ kia song tu mới ngộ ra được tân thần lực, đáng tiếc...đáng tiếc a, chỉ cần cho ta thêm mười ngàn năm, thế giới này đều là của ta. Nhưng...nhưng Nghiêm Tiểu Khai đáng giết ngàn đao này, hăn cư nhiên ngay bây giờ đã gấp không kịp đợi muốn giết ta! Ta...ta không cam lòng a!”

Tiểu Tiểu thẳng đến giờ phút này, mới xem như tử tâm, thần tình kinh hãi nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ giãy dụa, ngạnh cứng tâm địa, bỏ thêm sáng thể thần lực, vươn tay dùng sức niết!

“ Vèo!” Dòng máu màu vàng phun mạnh chung quanh, Cửu Thiên Huyền Nữ cứ như vậy mà hóa thành mảnh nhỏ đầy trời, quy vào hư vô.

Ma Tôn nhẹ nhàng thở dài, cúi đầu, nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn xem thảm trạng nữ tử có dung mạo giống mình chết thảm.

Tiểu Khai trầm mặc chừng năm phút, mới bình tĩnh trở lại, thấp giọng nói: “ Mọii mọii, chúng ta đi thôi.”

Trên mặt Tiểu Tiểu tràn đầy vẻ băng lạnh sát khí, trầm giọng nói: “ Còn chưa thể đi.”

Tiểu Khai nói: “ Vì sao vậy?”

Tiểu Tiểu cắn răng nói: “ Còn có một người phải giết.”

Tiểu Khai có chút nhảy dựng: “ Bàn Cổ?”

Tiểu Tiểu gật đầu nói: “ Đã có Cửu Thiên Huyền Nữ ngộ ra tân thần lực, Bàn Cổ tự nhiên cũng có cơ hội, ngay cả tuyệt bút của Tô tỷ tỷ còn bị hủy, huống chi là Bàn Cổ đây?”

Giờ phút này, thanh âm của Tiểu Tiểu lộ rõ sát khí, trên mặt một mảnh trầm trọng, nhưng trong con người trong suốt, súc đầy nước mắt, Tiểu Khai biết trong lòng nàng khổ sở, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, vỗ vỗ vai nàng, nhưng không biết nói gì mới đúng.

Bàn Cổ sớm thấy được tình hình bên này, Tiểu Tiểu còn chưa đi tới, hắn đã sợ tới mức kêu lên thảm thiết: “ Sáng thần, đừng giết ta! Ta không hiểu cái gì là tân thần lực, ta...ta là bị yêu nữ kia mê hoặc thôi.”

Sát ý của Tiểu Tiểu đã khởi lên, tự nhiên sẽ không quản hắn nói gì, cười lạnh nói: “ Người hiểu cũng tốt, không hiểu cũng tốt, hôm nay cứ như vậy mà trở về hư vô đi.”

Bàn Cổ quả nhiên không hiểu được cái gì là tân thần lực, Tiểu Tiểu trước tiên dùng quy tắc sáng thể tước đoạt phong hào thần tộc của hắn, sau đó dùng tay niết, đã niết hắn thành bột phấn, đến tận đây, hai vị thần tộc của thần giới tan thành mây khói, Diệt Thế Chi Môn cuối cùng thoát khỏi cái bóng của lịch sử, bắt đầu sáng tạo ra tương lai mới.

Tiểu Khai và Ma Tôn cũng không nhẫn tâm xem cảnh này, trực tiếp đi ra ngoài, một lần nữa trở về đại sảnh trong phủ Ma Tôn.

Thời điểm Ma Tôn tiến vào Diệt Thế Chi Môn thì buồn bã vô cùng, nhưng sau khi nhìn hai cảnh thảm kịch, tâm tình ngược lại bình phục như trước, trở lại phòng khách, lập tức khôi phục thái độ bình thường, thản nhiên cười nói: “ Đi một vòng phảng phất như gặp giấc mộng, hôm nay, nơi này là quê hương của ta, vô luận như thế nào, đa tạ đại sư.”

Tiểu Khai đã biết lai lịch nàng, thì hiểu được tính cách nàng, cảm giác thấy Ma Tôn thân thiết hơn, đùa nói: “ Vừa mới giúp người bố thiên xong, coi như đã mất đi giá trị lợi dụng rồi sao?”

Ma Tôn nhất thời a a cười: “ Đại sư có yêu cầu gì, bốn tôn tuyệt không chối từ.”

Tiểu Khai giơ thiên thư trong tay lên: “ Hai chữ: Giải phong.”

Ma Tôn dù sao kiến thức nghiêm túc, nghe xong lời Tiểu Khai giải thích, lập tức có đầu mối.

Đơn giản mà nói, muốn cởi bỏ Vô Tự Thiên Thư, đơn giản là ba chuyện: thứ nhất, tìm được Sa La Mộc, Hoàn Hồn Thảo, Trấn Nguyên Thạch các đạo cụ, thứ hai, có đủ công lực thao tác các quá trình, thứ ba, vì Tiểu Quan và bốn vị chân nhân tìm kiếm tài liệu tổ hình thích hợp.

Ma Tôn thân là ma giới đệ nhất cao thủ, cho nên điểm thứ hai hoàn toàn không cần lo.

Điểm thứ nhất, Sa La Mộc, Hoàn Hồn Thảo thì đã tìm được, Ác Ma Thành Chủ đồng ý cho mượn Trấn Nguyên Thạch, vậy cũng chỉ thiếu một món thần khí để lấy mẫu hồn phách, trang thứ tư Vô Tự Thiên Thư từng nói qua, Ma Tôn và Bá Cách gia tộc có được một món đồ thần khí phù hợp điều kiện, kiện đồ vật ở Bá Cách gia tộc tự nhiên là Bàn Cổ Phủ, còn kiện đồ vật kia của Ma Tôn mặc dù không biết là cái gì, nhưng Ma Tôn tự nhiên cũng sẽ không giấu giếm, Tiểu Khai vốn định mở miệng hỏi mượn, bỗng nhiên chuyển niệm suy nghĩ, Sáng Thế Bảo Bình của mình không phải là bắt chước theo Bàn Cổ Phủ mà luyện chế hay sao chứ? Muốn nói lấy mẫu hồn và dung nạp hồn phách, bản thân Vạn Uẩn Bình chính là do Đa Tình Công Tử luyện ra pháp bảo cao nhất, có lẽ tài liệu so với đại bộ phận thần khí đều cao cấp hơn chút ít, dùng để dung nạp hồn phách đám người Tiểu Quan, thì là đã đủ.

Hắn đem chuyện này nói với Ma Tôn, Ma Tôn nhất thời liên tục gật đầu: “ Đúng vậy, cái chai này của ngươi mặc dù uy lực không đủ, nhưng nếu nói về hiệu quả để lấy mẫu hồn phách, có lẽ còn tốt hơn Bàn Cổ Phủ rất nhiều.”

Nhân sĩ quyền uy lên tiếng, chuyện này tự nhiên là quyết định xuống tới.

Sau đó lo lắng điểm thứ ba: tài liệu tổ hình.

“ Tổ hình hồn phách là chuyện chưa từng có, bốn tôn vẫn chưa kinh nghiệm qua, bất quá bốn tôn theo lẽ thường suy đoán, tài liệu tổ hình tự nhiên là linh khí càng nhiều càng tốt, tỷ như Ngọc Hồ bên người người, bốn là bạch ngọc thành yêu, thực lực thấp kém, nhưng sau lại dùng Tức Nhường cải thiện thân thể, thực lực bành trướng đâu chỉ thập bội, trong nháy mắt từ ma tộc cấp thấp tấn thăng thành cao đẳng ma tộc, có thể thấy được, chuyện tổ hình này, là lớn hay nhỏ, không thể sơ ý khinh thường a.”

Tiểu khai nói: “ Chúng ta có nên đi tìm tài liệu để luyện khí hay không?”

Ma Tôn lắc đầu: “ Tài liệu luyện khí của ma giới mặc dù được xưng là thượng phẩm, nhưng đều có tạp chất, ngược lại không bằng ngọc thạch thuần túy. Theo bốn tôn biết, cực phẩm hắc ngọc của ma giới hoặc cực phẩm bạch ngọc của tiên giới đều có thể dùng, chẳng những thân mình chắc chắn, hơn nữa chất liệu tốt nhất, chỉ là ngọc thạch là vật chết, có quá ít sinh khí.”

Tiểu Khai nói: “ Vậy có thể dùng hay không?”

Ma Tôn giải thích: “ Dùng thì có thể dùng, nhưng sinh cơ không đủ, có lẽ tổ thành thân thể tiên thiên thì linh khí có chút không đủ, tu luyện sẽ rất chậm chạp.”

Tiểu Khai nhíu mày nói: “ Còn có tài liệu gì tốt hơn không?”

Ma Tôn cười nói: “ Nếu từ trong nước hái được hoa Thanh Liên Bạch Ngẫu, sinh cơ dư thừa, linh khí sung túc, thân thể cũng thông thấu sạch sẽ, còn hơn cả ngọc thạch, tiến độ tu luyện có thể nhanh chút ít.”

Tiểu Khai gật đầu: “ Vậy là xong, chúng ta dùng củ sen là tốt nhất.”

Tiểu Trúc cười hì hì: “ Ta nhớ rõ Na Tra cũng là liên ngẫu(củ sen) hóa thân, có lẽ cũng là nguyên lý như vậy.”

Ma Tôn lại lắc đầu: “ Vấn đề là, thanh liên bạch ngâu chất địa rất giòn, tổ thành hình thể sợ không chịu nổi lực mạnh lôi kéo, thân thể vô cùng yếu ớt, bất lợi cho việc tu luyện gian khổ.

Tiểu Trúc trầm ngâm nói: “ Có thể bỏ thêm bạch ngọc và hắc ngọc vào trong liên ngâu được không?”

Ma Tôn cười khở nói: “ Nghĩ thật ra cũng được, nhưng hai thứ này trời sinh không thể dung hợp, nếu mạnh mẽ khám nhập, có lẽ tổ hình sẽ xảy ra vấn đề, một khi tổ thành hình thù kì lạ quái dị, năm vị bằng hữu kia của ngươi sẽ tìm người tính sổ đó.”

Tiểu Khai cười khở: “ Ta xem như nghe hiểu được rồi, muốn đem hình tổ cho tốt, thì không phải là bảo bối thượng phẩm cũng không được, hoặc là thần khí, ít nhất đã phải là một trong năm đại bốn nguyên lực lượng mới được.”

Ma Tôn a a cười: “ Đó là đương nhiên, nếu trong tay người còn đủ Túc Nhưỡng, hình thể ta tổ ra đều có thể biến hóa tùy ý.”

Tiểu Khai lắc đầu, bỗng nhiên trong lòng vừa động, vỗ tay nói: “ Ta còn có thần khí!”

Ma Tôn kinh ngạc nói: “ Là thần khí thật sao?”

Tiểu Khai sờ trong Vạn Uẩn Bình, trong tay nhất thời hiện ra một tảng đá năm màu: “ Ngươi xem.”

Tiểu Trúc cười nói: “ Đây không phải nửa cái bánh bao kia sao?”

Ma Tôn liếc mắt nhìn lại, nhưng lại lấp bắp kinh hãi, bật thốt: “ Trời ạ, hoàn toàn là hình thái Ngũ Sắc Thạch!”

“ A?” Tiểu Khai ngẩn người, cúi đầu nhìn thấy, nhất thời phản ứng, đúng vậy a, thứ này đúng là năm màu, không phải chính là Ngũ Sắc Thạch hay sao chứ? Làm mệt cho mình còn phải lật Vô Tự Thiên Thư, mỗi lần đều nghe đáp án “ quyền hạn không đủ”, thật sự là quá ngu ngốc.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 3: Tổ Hình Thủy Mạt

Ma Tôn đời này tìm vô số công phu, mới có được một viên Ngũ Sắc Thạch còn chưa thành hình, giờ phút này nhìn thấy Ngũ Sắc Thạch chính thức, đích xác kích động vô cùng, giật lấy tảng đá, đặt trong lòng bàn tay nhìn hồi lâu, mới gật đầu nói: “ Đúng vậy, chính là nó!”

Tiểu Khai cười nói: “ Dùng nó tổ hình như thế nào?”

Ma Tôn có chút sững sờ, qua hồi lâu mới nói: “ Dùng để tổ hình...tự nhiên là được...nhưng loại bảo bối này, đúng là có thể gặp mà không thể cầu, giá trị quả thật không thể đo lường, người lại muốn đem nó tổ hình?”

Tiểu Khai không chút do dự gật gật đầu.

Tiểu Trúc thần nhiên cười, trên mặt có vẻ tự hào, lặng lẽ cầm tay Tiểu Khai.

Ma Tôn ngậy người hồi lâu, mới nói: “ Cũng tốt, chúng ta đi tìm Ác Ma Thành Chủ hỏi Trấn Nguyên Thạch.”

Tiểu Khai vừa động, hốt nhiên nhớ tới một vấn đề: Viên Ngũ Sắc Thạch không thành hình kia của Ma Tôn, ẩn chứa thần lực giống Trấn Nguyên Thạch như đúc, bên trong viên Ngũ Sắc Thạch ẩn chứa thần lực giống Trấn Nguyên Thạch như đúc, hơn nữa thần lực so với viên đá không thành hình của Ma Tôn càng mạnh hơn, đã như vậy, chuyện Trấn Nguyên Thạch có thể làm được, vì sao Ngũ Sắc Thạch lại làm không được?”

Tiểu Khai càng nghĩ càng thấy hữu lý, lại giải thích với Ma Tôn một phen, Ma Tôn gật đầu nói: “ Dã như vậy, đích xác có thể dùng Ngũ Sắc Thạch thử xem.”

Tiểu Khai nói: “ Còn phải phiền toái Ma Tôn một việc, giúp ta đánh vỡ thần lực thủ hộ bên ngoài Ngũ Sắc Thạch, để ta vào xem.”

Ma Tôn gật gật đầu, nhưng nhin không được thờ dài: “ Bộ công pháp này của người, thật sự vô cùng thần kỳ, cả thần lực bên trong thần khí đều có thể điều tra, ma công của bốn tôn mặc dù cường đại hơn so với người, nhưng luận về cảnh giới, còn kém người nhiều lắm!”

Tiểu Khai bật cười, đương nhiên sẽ không giải thích công pháp của mình lớn đến bao nhiêu, chỉ chuyên tâm lộ ra thần niệm, lén vào trong Ngũ Sắc Thạch. Thần lực bên trong tảng đá quả nhiên giống như đúc trước kia Tiểu Khai từng cảm giác qua, còn hơn viên đá kia của Ma Tôn, rõ ràng lại mạnh hơn rất nhiều, thần niệm của Tiểu Khai ở tại chỗ vòng vo một vòng, hết thấy bình thường, mới vừa lòng lui đi ra.

Mọi sự đã chuẩn bị, sẽ không cần nói nhiều nữa, Tiểu Khai đem toàn bộ đạo cụ bày ra, để chính thức bắt đầu giải phong Vô Tự Thiên Thư, hẳn dựa theo trang thứ ba, trước tiên dùng sáng thế bảo bình lấy hồn phách của Tiểu Quan và bốn vị chân nhân. Hồn phách bốn vị chân nhân đều là trong suốt, hút ra thập phần thoải mái, xích một tiếng đã liên tiếp chui vào trong bình, đến phiên hồn phách của Tiểu Quan, lại phải mất nhiều công phu, cuối cùng Tiểu Khai không thể không thêm vào nguyên lực màu xanh biếc của mình, mới coi như miễn cưỡng hút được hồn phách của Tiểu Quan vào trong chai, hồn phách này tối đen như mực, vừa kéo đi vào, Tiểu Khai chợt cảm thấy cái chai nhất thời nặng hơn rất nhiều, cảm giác hoàn toàn với bốn vị chân nhân nhẹ nhàng kia, chỉ là như vậy, đã nhìn ra được sự chênh lệch giữa Tiểu Quan và bốn vị chân nhân lớn bao nhiêu.

Thời điểm Tiểu Quan ở tại tu chân giới, một thân ma công bị Phong Ma Khẩu Quyết hoàn toàn phong bế, mà ngay cả Trường Sinh còn chưa làm gì được, nếu hồn phách của hắn đầy đủ, Tiểu Khai so sánh cảm thấy âm thầm kinh ngạc, thế mới biết tiểu đệ của mình rốt cuộc từng cường đại cỡ nào, khó trách Vong Xuyên Quân và Ác Ma Thành Chủ khi nhắc đến tên Bắc Yêu Vương đều có hình dáng khâm phục a...

Hút xong hồn phách, đã phải rót Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc vào trong, Hoàn Hồn Thảo dung nạp ba hồn bảy phách, nhưng hồn phách của Tiểu Quan vô cùng nặng nề, Tiểu Khai không thể không đem hồn phách nhẹ nhàng của bốn vị chân nhân bỏ vào Hoàn Hồn Thảo trước, sau đó cố gắng đè ép rồi lại đè ép bọn họ xuống, cấp cho Tiểu Quan không gian nhiều hơn, sau đó mới thả Tiểu Quan ra khỏi sáng thế bảo bình.

Hoàn hảo, bình yên vô sự.

Kỳ thật là do Tiểu Khai vô cùng cẩn thận, phải biết rằng Vong Xuyên Quân nhiều năm dùng Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc tu luyện, dung lượng của Hoàn Hồn Thảo tự nhiên là cũng đủ.

Làm xong bước này, thì đến phiên Ngũ Sắc Thạch. Ma Tôn dùng một tay điểm lên Ngũ Sắc Thạch, thủ hộ thần lực ở mặt ngoài đã bị ma công của hắn triệt tiêu, Tiểu Khai dẫn đạo cho ma khí tiên khí của Tiểu Quan và bốn vị chân nhân tiến vào trong Ngũ Sắc Thạch, bước này khó khăn không lớn, thời điểm Tiểu Quan và bốn vị chân nhân bị phong ấn thì lực lượng đều nhỏ yếu, một chút ma công và tiên khí kia, ở tu chân giới thì còn có điểm lợi hại, nhưng ở chỗ này lại nhỏ bé đến đáng thương hại, ngay cả Tiểu Khai còn không xem vào trong mắt.

Nhưng trong quá trình Tiểu Khai dẫn đạo, nhưng bỗng nhiên phát hiện một địa phương cổ quái. Hắn nhìn thấy ma khí của Tiểu Quan, trong đó còn có một hạt gì đó như hạt đậu nành nho nhỏ, đã tiến theo điểm ma khí yếu ớt của Tiểu Quan đi vào trong Ngũ Sắc Thạch.

Hạt đó nhìn qua có vẻ cứng rắn, Tiểu Khai thử thăm dò dùng thần niệm tiến vào, nhưng cảm thấy thứ này mật độ thật lớn, áp súc hoàn toàn, không thể tiến vào. Tiểu Khai tò mò, vốn rất muốn bỏ nó vào trong Di Lạc Chi Tâm nhìn một lần, nhưng giờ phút này chuyện giải phong quan trọng hơn, hẳn không dám miên man suy nghĩ, chỉ có thể cố gắng ngăn chặn lòng hiếu kỳ, chậm rãi nhìn hạt đậu này hòa lẫn vào trong ma khí của Tiểu Quan.

Qua chừng một canh giờ, mới hoàn thành bước này, đến tận đây, linh hồn của năm người coi như hoàn toàn cáo biệt với Vô Tự Thiên Thư, tuyên cáo trở thành thân tự do, Tiểu Khai lại đem họ rót vào trong Sa La Mộc, coi như việc chuẩn bị tổ hình đã hoàn thành.

Nơi này cần giải thích một chút, hồn phách và công pháp của năm người, cuối cùng đã rót vào trong Sa La Mộc và Hoàn Hồn Thảo, trong cả quá trình, Ngũ Sắc Thạch và sáng thể bảo bình chỉ làm một tác dụng là trạm trung chuyển, nhưng bước này là điều không thể thiếu, phải biết rằng hồn phách của thiên hạ sinh linh vốn là tán, một người thì có ba hồn bảy phách, năm người cộng lại là năm mươi đạo hồn phách, nếu trực tiếp rót vào trong Hoàn Hồn Thảo, khẳng định tương đối phiêu tán, năm người sẽ chết, chỉ có thông qua loại thần khí như sáng thể bảo bình đến ngưng tụ gia cố, hồn phách mới đủ lực ngưng tụ giấu trong Hoàn Hồn Thảo mà không bị tiêu tan đi. Tác dụng của Ngũ Sắc Thạch cũng không khác, đơn giản là giúp cho công pháp của năm người không bị tiêu tán mà thôi.

Nhìn thấy Tiểu Khai làm xong bước đầu, Ma Tôn vuốt ve Ngũ Sắc Thạch trong tay còn có chút không nỡ: “ Người thật sự muốn luyện hóa nó sao?”

Tiểu Khai a a cười, cầm lấy Ngũ Sắc Thạch luyện hóa. Tự nhiên, “ luyện khí” chỉ đơn giản là vận công di chuyển, thần lực trong tảng đá cứ như vậy chuyển dời đi ra, một lần dời này, đã kéo dài cả mấy ngày, cuối cùng đợi khi Ngũ Sắc Thạch hóa thành chất lỏng, chuẩn bị cho năm người Tiểu Quan phân phối, đã là mười ngày sau.

Hoàn Hồn Thảo và Sa La Mộc bị dùng qua nên đã mất đi linh tính, bị Ma Tôn gọi người trực tiếp đem bỏ đi.

Chất lỏng do Ngũ Sắc Thạch luyện thành đã bị hồn phách của năm người hoàn toàn chiếm cứ, Tiểu Khai, Tiểu Trúc, Ma Tôn, Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh đồng thời mở to hai mắt nhìn, nhìn dưới mặt đất dòng chất lỏng đang bóp méo nhuyễn động, trong lòng mỗi người đều nhảy dựng lên.

Là hình thù kỳ lạ quái trạng, hay là ngọc thụ lâm phong? Là công lực mất hết, hay là sẽ trở lại như xưa, phải xem biến đổi cuối cùng.

Trước hết chính là một chân nhân thân mặc bạch y, Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, bật thốt: “ Trấn Nguyên Chân Nhân!”

Chân nhân kia cười ha ha: “ Vì sao biết?”

Tiểu Khai bĩu môi nói: “ Tuyết Phong kia suốt ngày cứ thích làm ra vẻ rất khốc, nhìn hình dáng này của ngươi, hiển nhiên cũng là phái Nga Mi, đó dĩ nhiên là Trấn Nguyên chân nhân rồi.”

Người này quả nhiên đúng là Trấn Nguyên chân nhân, gật đầu cười nói: “ Ân tổ hình giống như tái tạo, ngươi ta mặc nghịch tương giao đã lâu, lời cảm kích ta sẽ không nói nhiều nữa đâu.”

Tiểu Khai khoát khoát tay với hãnh, Tiểu Trúc cúi người quỳ xuống bái: “ Nga Mi nữ đệ tử Trì Tiểu Trúc ra mắt tiền bối.”

Trấn Nguyên chân nhân nhất thời chấn động, nhanh chóng nâng dậy Tiểu Trúc: “ Đừng, đừng, đừng, ngươi là phu nhân của Thiên Tuyền môn chủ, làm sao coi như là môn hạ Nga Mi, Tuyết Phong làm ra chuyện hoang đường này, ai ai, từ nay về sau không cần nhắc lại nữa.”

Tiểu Trúc vốn còn muốn bái, bỗng nhiên tưởng tượng, sư phó cũng đã về Linh Sơn phái, bối phận này thật sự đã không còn cách sắp xếp, đành

phải đứng dậy, nhớ tới ngày đó mình bái nhập vào Nga Mi, chỉ là vì muốn ngang hàng đối mặt với Tiểu Khai, nhưng cũng cảm thấy có chút tái sinh. Nhìn Tiểu Khai bên người, trong lòng thầm nhủ có chút ngọt ngào.

Chất lỏng trên mặt đất bắt đầu thành hình, Bế Quan chân nhân, Mạt Chước chân nhân, Bác Học chân nhân, cả đám đều đứng lên, có câu “tướng do tâm sinh”, tổ hình do chính mình lựa chọn, cho nên bốn vị chân nhân đều lựa chọn tạo hình vừa lòng nhất năm xưa của chính mình, giờ phút này đứng ở trong đại sảnh, không phải bốn vị lão nhân, cũng không phải bốn vị trung niên văn sĩ, mỗi người đều tuấn tú, còn thực sự có chút hương vị ngọc thụ lâm phong.

Chỉ là còn Tiểu Quan trên mặt đất, lại chậm chạp không có thành hình, Tiểu Khai giương mắt nhìn chất lỏng không ngừng nhuyễn động trên mặt đất, trong lòng nhin không được có chút khẩn trương.

Vạn Yêu Vương có bao lớn, chẳng lẽ chất lỏng này còn không đủ để tổ hình hay sao?

Hay là Ma Tôn có điều hiểu được, giải thích: “Không cần lo lắng, vị bằng hữu này của ngươi chỉ là có chút do dự, không biết là nên hóa thành hình dáng nào thôi.”

Tiểu Khai lúc này mới yên lòng, nhìn dưới đất nói: “Tiểu Quan, hãy hóa thành tạo hình thời kỳ huy hoàng nhất năm đó của ngươi đi, ta còn muốn nhìn phong thái của ngươi năm đó một chút a.”

Tiểu Quan hiển nhiên nghe được Tiểu Khai nói, chất lỏng trên mặt đất liền nhuyễn động, sau đó dựng đứng lên, nhất thời một hình người cường tráng hiện lên, giọng như chuông đồng cười nói: “Khai ca, hình dáng này như thế nào?”

Tiểu Khai định thần nhìn lại, nhất thời liên tục gật đầu: “Quả nhiên đủ uy mãnh!”

Đúng vậy, giờ phút này Tiểu Quan, đã không còn tạo hình lúc ở tu chân giới, tóc hăn rối bời dựng đứng, bắp tay cứng như sắt từng khối nổi lên, thân cao ngoài hai thước, mắt to như chuông đồng, đôi mày kiếm nồng đậm, quả nhiên không thẹn với hai chữ “mãnh nam”.

Ma Tôn lấp bắp kinh hãi, nhìn Tiểu Quan từ trên xuống dưới hồi lâu, mới hồ nghi nói: “Đây không phải là tạo hình của Vạn Yêu Vương hay sao?”

Tiểu Quan nhất thời cười ha ha: “Ma Tôn, chúng ta đã có mấy vạn năm chưa gặp mặt phải không?”

Ma Tôn hít sâu một hơi: “Người thật sự là Vạn Yêu Vương!”

“Đúng vậy, ta đúng là Vạn Yêu Vương!” Tiểu Quan đánh mạnh một quyền vào vách tường, trong mắt nhất thời lộ ra sát khí: “Đã ông trời cho ta thành công tổ hình, cừu hận ngày đó, ta nhất định bắt Thiên Huyền đền trả gấp đôi!”

Ma Tôn còn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ, vô ý thức gật đầu nói: “Đúng...phải báo thù...” Nàng bỗng nhiên phản ứng: “Dì, người xảy ra chuyện gì tại tu chân giới, ta phái người đi tìm người, nhưng nửa điểm tin tức cũng tìm không ra.”

Tiểu Quan cười khố nói: “Đa tạ Ma Tôn quan tâm, ngày đó công lực của ta còn không đến một thành, đi tới tu chân giới lại bị quần khởi vây công, đây cũng được đi, dù sao những tên đó không làm gì được ta, nhưng sau ta lại gặp Thiên Tuyền môn chủ...”

Hắn nhìn Tiểu Khai, nhanh chóng giải thích: “Là Thiên Tuyền môn chủ lúc ấy.”

Tiểu Khai gật đầu nói: “Ta biết, người bị Phong Ma Khẩu Quyết phong ấn.”

Tiểu Quan thở dài: “ Cũng do ta tự mình muốn chết, năm đó ta ở tại ma giới nghe nói Thiên Tuyển môn chủ không thể đắc tội, do ta tâm cao khí ngạo không tin tà, hơn nữa lúc ấy tâm tình cực xấu, nên tiến tới khiêu khích, kết quả đã bị phong ấn...”

Ma Tôn thở dài: “ Đúng vậy, Thiên Tuyển môn chủ đích thật là một ngoại lệ...” Nàng nhìn Tiểu Khai, nhin không được cười: “ Tỷ như vị này, có lẽ so với những ai ta gặp qua còn cổ quái hơn.”

Trần Nguyên chân nhân đột nhiên xen vào: “ Nghe khẩu khí các người, chẳng lẽ nơi này không phải tu chân giới?”

Tiểu Khai căng thẳng, bỗng nhiên nhớ tới bốn vị này xem ác như cừu chính đạo nhân sĩ, nhất thời có chút xấu hổ, nói: “ Đây...đây...”

Trần Nguyên chân nhân rồi lại nói: “ Chẳng lẽ nơi này đúng là ma giới?”

Tiểu Quan cười ha ha: “ Trần Nguyên, người không lầm, nơi này đúng là ma giới, người xem vị phía trước người, người có biết hắn là ai chẳng?”

Về mặt bốn vị chân nhân nghiêm túc lên, Bác Học chân nhân nói: “ Ta nghe vừa rồi người gọi hắn là Ma Tôn?”

Tiểu Quan gật đầu nói: “ Đúng vậy, hắn chính là ma giới đệ nhất cao thủ được công nhận, chủ nhân cả ma giới: Ma Tôn!”

Tiểu Khai tiến một bước, nhanh chóng tới ngay trước mặt bốn người: “ Bốn vị chân nhân, không cần xúc động.”

Bốn vị chân nhân về mặt cổ quái liếc mắt nhìn hắn, Mạt Chước chân nhân nói: “ Tiểu Khai, người làm gì?”

Tiểu Khai cắn răng nói: “ Có chuyện từ từ nói, không nên động thủ, Ma Tôn là bằng hữu của ta.”

Bốn vị chân nhân nhất thời đều nở nụ cười: “ Khi nào chúng ta nói muốn động thủ vậy?”

Tiểu Khai ha ha nói: “ Sáu đại môn phái không phải đều nói “ tà ma ngoại đạo, ai cũng có thể giết được” hay sao chứ?”

Bế Quan chân nhân thở dài: “ Gì là ma, gì là tiên, gì là đạo, gì là pháp? Thiện ác vốn là không phân rõ, cùng lòng với nhau, chính tà chỉ là một niệm trong lúc đó, đạo lý này, chúng ta bị nhốt trong sách nhiều năm, sớm đã nghĩ thật rành mạch.”

Tiểu Quan cũng cười: “ Khai ca, nếu bọn họ vẫn còn lỗi thời, lúc ở trong Vô Tự Thiên Thư đã sớm làm cho long trời lở đất, làm gì cần người tới hòa giải như bây giờ.”

Tiểu Khai nhất thời da mặt phát sốt, ngượng ngùng lui xuống: “ Các người tiếp tục nói, ách...ta bàng quan.”

Đã bình an vô sự, năm người bắt đầu cảm thụ thân thể mới của mình có hảo dụng hay không, năm thân thể này đều là do thần khí luyện thành, đã coi như là không tiền tuyệt hậu, một phen cảm thụ, năm người đều mừng rỡ vô cùng, nguyên lai trong cơ thể chẳng những linh khí dư thừa, hơn nữa tất cả kinh mạch đều được đánh thông, vô luận tu vi như thế nào, toàn bộ đều tiến vào tiên thiên cảnh giới.

Bốn vị chân nhân lúc trước mỗi lần vận hành một vòng đều tốn công phu ba bốn canh giờ, giờ phút này, không ngờ không đến vài phút, tiên linh khí ở trong cơ thể vòng vo một vòng, kinh mạch sững thông làm cho người ta khó có thể tin, thực tế cổ thần lực trong Ngũ Sắc Thạch kia, giờ phút này đã chia đều phân phối trong cơ thể năm người, cổ thần lực này mặc dù không thể tu luyện, nhưng ẩn ẩn núp núp bên ngoài thân, coi như là

một tầng phòng ngự thiên nhiên tốt không gì để nói. Phải biết rằng phòng ngự thiên nhiên của Ngũ Sắc Thạch ngay cả Tiểu Khai cũng không thể kích phá, giờ phút này mặc dù chia làm năm, nhưng ngăn cản cao đẳng ma tộc bình thường thì hoàn toàn đầy đủ.

Đợi tâm tình của mọi người dần dần bình phục xuống, Tiểu Quan nhớ tới Phong Ma Khẩu Quyết trên người mình không thể cứu được, nhất thời thở dài một phen, Tiểu Khai nhớ tới Phượng Hoàng Thần từng nói qua, phá hư lực có thể giải được bất cứ phong ấn nào của năm giới, nên gọi Tiểu Hùng Miêu sử dụng phá hư lực thử xem, Tiểu Hùng Miêu xuất ra sức lực hai cọp chín trâu thử một phen, nhưng vẫn như cũ không thấy hiệu nghiệm, Tiểu Khai âm thầm lắc đầu, trong lòng biết công lực của Tiểu Ảnh còn quá yếu ớt, như lời Phượng Hoàng Thần ngày đó “ trong công pháp chứa quá nhiều tạp chất”, xem ra còn không đạt đến được bước có thể phá giải được Phong Ma Khẩu Quyết.

Tiểu Khai hốt nhiên nhớ tới trong công pháp của Tiểu Quan có viên gì đó giống đậu nành, nhịn không được muốn kiểm tra một phen, Tiểu Quan nghe hẳn giải thích một phen, cũng cảm thấy có chút tò mò, lập tức mở rộng thân thể mặc cho kiểm tra. Giờ phút này tu vi ma công của Tiểu Quan còn không bằng Tiểu Khai rất xa, thần niệm của Tiểu Khai đi vào thật dễ dàng, nhưng nói ra thật kỳ quái, mặc cho hẳn tìm kiếm như thế nào, viên đậu nành kia đã biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi, như thế nào cũng không tìm thấy.

“ Không có khả năng a.” Tiểu Khai cau mày khổ khổ suy tư: “ Theo lý thuyết, nó đã bị Ngũ Sắc Thạch và Sa La Mộc hấp thu, vậy khẳng định thuộc loại lực lượng công pháp, nhưng...nhưng nó có thể giấu ở nơi nào?”

Hắn suy nghĩ hồi lâu, lại hỏi: “ Tiểu Quan, người có thể nói cho ta biết hay không, trước và sau khi người bị phong ấn, lộ tuyến ma công vận hành có biến hóa gì hay không?”

Vấn đề này liên quan đến công pháp độc môn của Vạn Yêu Vương, kỳ thật đã là vấn đề thật tuyệt mật, bất quá đang ngồi đều là người một nhà, Tiểu Quan cũng không giấu giếm, trực tiếp đáp thẳng: “ Trước phong ấn, ta đánh nhau với người khác chỉ là đánh bừa, là do ma châu trong cơ thể kích phát ma công, sau lại bị phong ấn, ma công dùng không ra, cũng chỉ có thể lách ra một chút tà đạo, cho nên sau đó một chút ma công là từ ngực kích phát ra.”

Hắn dừng một chút, giải thích nói: “ Khai ca, ma tộc chúng ta với nhân tộc các người có kết cấu kinh mạch có chút không giống, vùng ngực của chúng ta, nằm ba tấc dưới cằm của các người không khác biệt lắm.”

Tiểu Khai “ nga” một tiếng, nhưng thật ra cũng không cảm thấy kỳ quái. Di Lạc Chi Tâm của hắn cũng nằm tại ngực, có thể thấy được chủng tộc khác nhau thì bộ vị tu luyện đều không giống nhau.

Tiểu Quan lại nói: “ Ma châu của ta đã hoàn toàn yên lặng, không thể khởi động , Khai ca người cứ tự nhiên mà tìm đi.”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Cũng tốt.”

Thần niệm của Di Lạc Thần Quyết đối với lực lượng có một loại miễn cảm trời sinh, vô luận là lực lượng bí mật đến thế nào cũng khó tránh được sự điều tra của nó, nhưng ma châu của Tiểu Quan xem như là phế phẩm, Tiểu Khai vừa mới xem xét thì còn thật không tìm được, giờ phút này lại khắc ý tìm kiếm, dựa theo chỉ dẫn của Tiểu Quan một đường tìm kiếm, tìm đến cuối cùng, quả nhiên là có phát hiện.

Viên đậu nành cứng rắn kia, đang yên tĩnh nằm ở chỗ ma châu.

Tiểu Khai vận khởi một tia nguyên lực, nhẹ nhàng đâm một chút, viên đậu nành vẫn nằm im bất động.

Tiểu Khai tăng dần lực lượng, vẫn tăng đến năm thành nguyên lực màu xanh biếc, viên đậu nành kia không có chút động tĩnh, Tiểu Khai không dám tiếp tục tăng lực, mày thông thả nhú lại.

Nếu đây là một cỗ lực lượng, vậy năm thành nguyên lực màu xanh biếc kia, mặc dù là Ma Tôn cũng phải bị kích thích mà phản ứng, nếu đây không phải là lực lượng, vậy độ cứng của nó cũng không thể chịu được năm thành nguyên lực màu xanh biếc, trừ phi một điều: đây là thần khí.

Nhưng thứ này rõ ràng không phải là thần khí, nó hỗn hợp vào trong công pháp của Tiểu Quan cùng tiến vào trong Ngũ Sắc Thạch, sau đó chuyển nhập Sa La Mộc, điều này nói rõ nó thật là một cỗ lực lượng.

Chẳng lẽ...đây lại là một cỗ thần lực?

Lòng hiếu kỳ của Tiểu Khai càng thịnh, loại tình huống này của Tiểu Quan trước nay chưa bao giờ thấy, lại cộng thêm hẳn bị trúng Phong Ma Khẩu Quyết, Tiểu Khai ần ần có loại cảm giác, khối cứng rắn này nói không chừng có quan hệ với Phong Ma Khẩu Quyết, nếu có thể cởi được bí mật của nó, có lẽ bí mật của Phong Ma Khẩu Quyết sẽ được giải ra.

Đã như vậy, thì Tiểu Khai phải chuẩn bị hạ độc thủ, trước khi ra tay, hẳn lui ra ngoài, hỏi Tiểu Quan một vấn đề: “ Nếu ma châu bị hủy, người có khăn trương hay không?”

“ Không hề ảnh hưởng.” Tiểu Quan cười hì hì nói: “ Khai ca, ma châu này đều là phế phẩm, nếu người có thể làm vỡ nó, nói không chừng ta còn có thể một lần nữa luyện thêm vài viên.”

Tiểu Khai không hề do dự, thần niệm một lần nữa dò xét đi vào, trực tiếp vận khởi mười thành công lực, hướng viên đậu nành hung hăng đâm xuống!

“Thương!” Phảng phất như thiết mâu đánh trúng tảng đá, không ngờ lại có loại cảm giác như hỏa tinh bắn ra bốn phía, lực lượng cứng rắn như vậy Tiểu Khai trước nay chưa từng thấy, hần lạng lẽ đề tụ công lực, cắn chặt răng: “Thương, thương, thương, thương.” Những tiếng công kích liên tiếp không ngừng phát ra ngoài.

Còn chưa nói, trước đây chưa từng có được sự kích thích mãnh liệt, viên đậu nành rốt cuộc có phản ứng: Nó nhảy lên một chút, nhất thời một tầng khí tức nhẹ nhàng khuếch tán ra ngoài, nhìn qua, giống như có người vỗ vỗ quần áo, tung lên một tầng tro bụi.

Tiểu Khai nhanh chóng hút lấy một tia khí tức đưa vào trong Di Lạc Chi Tâm, sau đó hần lại lấp bắp kinh hãi.

Cỗ khí tức này hần từng gặp qua, đúng là khí tức cuồng bạo cỗ quái trong cây lang nha bổng kia.

Tiểu Khai cũng có sự cứng rắn, tụ khởi công lực, hướng viên đậu nành đánh loạn một trận, quả nhiên, viên đậu nành lắc lư, lại xuất ra một tầng bụi.

Tình huống đã thực rõ ràng, độ cứng rắn của viên đậu nành này rõ ràng là một loại lực lượng bị áp súc tới mật độ cao, áp súc nghiêm mật như thế, cho nên Tiểu Khai dùng cường độ công kích cao nhất ma giới cũng chỉ có thể đánh ra một lớp bên ngoài, cũng không biết là ai áp súc lực lượng này trở thành như vậy, đây có lẽ là thực lực mà người trong ma giới không thể có, đây là lực lượng của thần tộc hay ma thần tộc mới có thể có được.

Trong lòng Tiểu Khai hốt nhiên vừa động, ẩn ẩn suy nghĩ cẩn thận một sự tình. Tiểu Quan đời này không tư cách tiếp xúc thần tộc và ma thần tộc, duy nhất có thể miễn cưỡng tính là tiếp xúc, đúng là bị Phong Ma Khẩu Quyết phong ấn qua. Phong Ma Khẩu Quyết được xưng là phong ấn của thần, hiển nhiên cũng được tính là thần lực, đã như vậy, vậy không thể

không kết luận, viên cứng rắn này chính là do Phong Ma Khẩu Quyết tạo thành?

Nói cách khác, mấy năng lượng được áp súc ở mật độ cao này, chẳng lẽ chính là ma công bị che lại trong cơ thể Tiểu Quan?

Tiểu Khai càng nghĩ càng thấy rất có đạo lý, rõ ràng quay về viên đậu nành đánh loạn một trận, đánh cho viên đậu nành toát ra hơi nước, lúc này mới rời khỏi nói: “ Tiểu Quan, là cảm giác gì?”

Vẻ mặt Tiểu Quan tương đương cổ quái, phảng phất như không dám tin, lại phảng phất có chút mừng như điên, ha ha nói: “ Khai ca...ta giống như...giống như cảm giác được lực lượng của ma châu.”

Tiểu Khai truy vấn nói: “ Lực lượng gì?”

Tiểu Quan khẳng định nói: “ Là lực lượng của bản thân ta, ma công của ta!”

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, du nhiên nở nụ cười: “ Đúng vậy, đúng là như vậy!” Ánh mắt hấn sáng ngời hữu thần, trừng mắt nhìn Tiểu Quan nói: “ Ta giúp người giải Phong Ma Khẩu Quyết, như thế nào?”

Lời này nói ra, ở đây tất cả mọi người đều hiển lộ vẻ mặt không thể tưởng tượng.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 4: Ân Oán Năm Xưa (Toàn)

Tiểu Quan kinh ngạc nói: “ Phong Ma Khẩu Quyết được xưng tuyệt đối không cách giải, Thiên Tuyển môn chủ năm đó phong ấn ta đã nói qua, bản thân hẳn cũng không thể giải, Khai ca làm sao có năng lực giải được?”

Tiểu Khai hắc hắc cười, vẻ mặt đắc ý, tự nhiên sẽ không giải thích rõ ràng, chỉ nói: “ Ta cũng không biết cần bao nhiêu thời gian, có lẽ mấy canh giờ, có lẽ mười ngày nửa tháng, người nên chuẩn bị tâm lý.”

Tiểu Quan nhất thời nở nụ cười: “ Dù bắt ta đợi một trăm năm ta cũng cam tâm tình nguyện, người cứ động thủ đi.”

Tiểu Khai không hề nhiều lời, lục quang trên người phun ra, thần niệm lại nhập vào trong cơ thể Tiểu Quan, lần này không nói nhiều hay nghiên cứu, nguyên lực màu xanh biếc vận khởi mười thành, hương viên đậu nành đập xuống.

Viên đậu nành này tuy nhỏ, lại không biết được áp súc tới mấy ngàn lần, một thân ma công kinh thiên động địa của Vạn Yêu Vương chỉ còn hơn phân nửa, trước kia Tiểu Khai chỉ có di chuyển, lần này là thực dùng lực phá núi mà đập, công pháp trên người phảng phất như cây chùy lớn, từng chùy liều mạng đập viên đậu nành, đập mấy trăm chùy thì mệt lử, vừa muốn nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục ra tay, nhưng mỗi lần như vậy viên đậu nành chỉ thả ra một ít khí lưu, Tiểu Khai đánh một trận rồi một trận, lại

cúi đầu nhìn, viên đậu vẫn là viên đậu nành, kích cỡ vẫn cứ như vậy, không hề có nửa phần biến hóa.

“ Ai...lần này thật sự là phải kéo dài rồi.” Tiểu Khai than thở, trong tay cũng không nhàn rồi, không hề ngừng tay liên tiếp đập xuống.

Mọi người chờ đợi bên ngoài thật ra cũng không hề buồn tẻ, bởi vì Tiểu Quan liên tục hô to gọi nhỏ không hề ngừng lại: “ A, có cảm giác có cảm giác rồi, nga, lại có cảm giác, A ha, sáng quá sáng quá a, di, lần này có chút mãnh liệt nga, thiên ma ở trên, xin cho mãnh liệt hơn một chút đi, Khai ca cố gắng lên, Khai ca vạn tuế!”

Mọi người ngồi trên ghế, nghiêng đầu dò xét Vạn Yêu Vương trong đại sảnh, một đời đại kiêu hùng bây giờ đích thật là đại biến dạng, mặc dù vẫn còn uy mãnh, nhưng vô luận nhìn vẻ mặt hay xem ngữ khí, đều thân thiết tùy hòa hơn trước kia nhiều lắm, không ngờ còn mang theo chút vẻ trẻ con, Vô Tự Thiên Thư phong ấn hắc ngàn năm, đã hoàn toàn cải tạo tâm tính của hắn.

Bây giờ, trên người Tiểu Quan đã bắt đầu chậm rãi biến thành màu đen, ma khí trên mặt cũng chầm chậm tràn ngập, mặc dù quá trình này phi thường chậm chạp, mắt thường cơ hồ không thể phát hiện, nhưng những người đang ngồi đều là người có thực lực, điểm ấy biến hóa đương nhiên không tránh khỏi thần niệm của bọn họ, bọn họ bắt đầu dần dần cảm giác được, một cỗ lực lượng khổng lồ như hải dương biển rộng, cuồng bạo phảng phất như lôi đình tia chớp, từ trên người Tiểu Quan một trận rồi một trận bùng lên.

Không hề nghi vấn, ma công trên người Tiểu Quan đích xác đang thức tỉnh, Tiểu Khai toàn thân đầm đìa mồ hôi vẫn cúi đầu đích xác đang sáng tạo một kỳ tích trước đó chưa từng có: cõi Phong Ma Khẩu Quyết!

Ở ma giới, thời điểm mặt trăng hạ xuống ngay ngày mười bốn, Tiểu Khai rút cuộc mở ánh mắt, buông tay khỏi người Tiểu Quan, thở ra một hơi thật dài: “Hô...thu phục!”

Viên đậu nành tan, tất cả ma công bành trướng lên gấp trăm ngàn lần, trướng đầy mỗi viên ma châu trong cơ thể Tiểu Quan, Vạn Yêu Vương ma công đệ nhất thiên hạ, cuối cùng đã trở lại!

Tiểu Quan thở ra một hơi thật dài, cánh tay chậm rãi giơ lên, vặn eo một cái, một trận âm thanh răng rắc phảng phất như xương cốt nổ bạo, tiếng thanh thúy vang lên, Tiểu Quan ngẩng đầu phát ra tiếng cười ha ha chấn động vòm trời, phảng phất phát ra sự khoái ý tận sâu trong lồng ngực, thanh âm cao vút trong mây, quả thực chấn đến tai mọi người ông ông vang rền, Linh Trư bối rối từ bên ngoài chạy vào, sợ hãi nói: “Đại nhân, đại nhân, ngài không có việc gì chứ?”

Tâm tình của Ma Tôn cực kì thư sướng, nhìn Linh Trư khoát tay: “Không có việc gì, người đi ra ngoài đi!”

Trong mắt Linh Trư lóe ra hào quang sợ hãi và tò mò, lặng lẽ nhìn thân hình Tiểu Quan, đã nhịn không được hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói: “Trời ạ...ta không nhìn lầm a...chẳng lẽ là Vạn Yêu Vương đã trở lại?”

Tiểu Quan cười thật lâu mới dừng lại, nhưng vẫn như cũ khó thể thư giãn tâm tình trong lồng ngực, ánh mắt chạy đến trên người Ma Tôn, vỗ lên vai hắn: “Nào, Ma Tôn, theo giúp ta đánh một trận cho đã đi!”

Ma Tôn vẫn bất động, mỉm cười nói: “Bốn tôn không cùng người tranh đấu.”

Tiểu Quan trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, mới dùng sức gật đầu: “Lão bằng hữu, người quả nhiên vẫn là tính tình đàn bà như thế này, bỏ đi, bỏ đi, bây giờ công lực của ta chỉ khôi phục được sáu thành, nếu đánh nhau thật, nhiều nhất chỉ có thể tiếp người mười chiêu, thôi thôi, không đánh nữa.”

Tiểu Khai nghe được trong lòng buồn cười, tự nhiên không đi vạch trần giới tính của Ma Tôn, chỉ nhìn Tiểu Quan ngoắc tay: “ Công lực còn lại của ngươi, có phải nằm trong một cây lang nha bổng?”

Tiểu Quan có chút kinh ngạc: “ Khai ca, ngươi thật giỏi quá a, sao cả chuyện này cũng biết?”

Tiểu Khai cũng không nói thêm, trực tiếp móc cây lang nha bổng trong Vạn Uẩn Bình ra, đưa tới trước mặt Tiểu Quan.

Ma Công trong lang nha bổng cũng được áp súc như viên đậu nành giống như đúc, sự tình này đã quá rõ ràng, Tiểu Khai duy nhất nghĩ thấy kỳ quái chính là, Thiên Huyền Yêu Vương đến tột cùng làm sao phong ấn được luồng ma công này vào trong cây lang nha bổng?

“ Chính là tiện nhân kia!” Tiểu Quan nghiêng răng nói: “ Tiện nhân kia, vốn chỉ là ma tộc cấp thấp nhất, uống ta đối với ả trăm thuận ngàn vâng sủng ái vô cùng, ả lại dám tính kế ta, ngày đó, ả bỗng nhiên theo ta nói một câu.”

“ Nói cái gì?” Tiểu Khai truy hỏi.

Tiểu Quan lộ ra vẻ mặt cổ quái, bắt chước âm thanh của nữ nhân nói: “ Tiện thiếp công lực thấp kém, kiến thức ít ỏi, từ nhỏ đã không thể tu luyện ma công, cho nên, tiện thiếp vốn muốn dùng chính mắt mình nhìn xem ma công là như thế nào, đại vương ma công thiên hạ đệ nhất, chẳng biết có thể thỏa mãn yêu cầu này của tiện thiếp hay không?”

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Ma công làm sao dùng để xem được.”

Ngữ khí của Tiểu Quan có chút tự giễu: “ Ma công vốn không phải để xem, nhưng năm đó ta tự phụ ma công thiên hạ vô song, nghĩ thầm những ma tộc khác mặc dù không thể đem ma công làm thành thật thể, nhưng ta có thể, hơn nữa còn muốn có được nụ cười ngàn vàng của mỹ nhân, để cho tiện

nhân kia nhìn xem ma công của ta đến tột cùng là có hình dáng như thế nào.”

Ma Tôn chậm rãi gật đầu: “ Điều này là được, vừa rồi ta thoáng xem xét lang nha bổng, còn đang kì quái ai lại có thực lực như vậy, có thể đem ma công hoàn toàn phong ấn vào, không nghĩ tới lại chính là yêu vương tự mình rat ay, vậy thì khó trách.”

Tiểu Quan thở dài: “ Nếu chỉ là phong ấn bốn thành ma công, cũng không tính là gì, nhưng tiện nhân kia thừa dịp lúc ta phong ấn ma công thì cấu kết thiên huyền đánh lén, nhất thời đánh ta bị trọng thương, cứ như vậy, ta không phải là đối thủ của bọn họ, chỉ có thể bỏ chạy.”

Ma Tôn gật đầu nói: “ Thiên huyền mặc dù không được liệt danh năm đại cao thủ ma giới, nhưng cũng tính là nửa cao thủ, yêu vương bị trọng thương, đích xác đánh không lại hẳn.”

Tiểu Quan tiếp lời: “ Sau khi ta chạy ra khỏi cực bắc, trước mắt có hai đường đi đông tây, thiên huyền luôn cùng Tê Bì giao kết, ta sợ bọn họ cấu kết, nên không dám chạy hướng đông, chỉ có thể hướng Vong Xuyên Chi Nguyên mà chạy, kết quả gặp Vong Xuyên Quân.”

Ma Tôn cười nói: “ Vong Xuyên Quân mặc dù tính cách cổ quái, làm việc tàn nhẫn, nhưng luôn coi trọng tôn ti cao thấp, hận nhất chính là thứ người bán đứng chủ nhân tạo phản, thiên huyền này làm ra việc vô liêm sỉ, người hướng hấn cầu viện cũng đúng.”

Vẻ mặt Tiểu Quan càng nghiêm chặt, hừ lạnh: “ Lúc ấy ta hướng hấn cầu viện, không ngờ hấn lại phản tay đánh ra một đạo huyền hắc ma khí, đánh trúng ngực ta, nếu không phải thân thể ta cường tráng, có lẽ đã trực tiếp bị giết chết bên bờ sông Vong Xuyên, thật ra, vết thương trí mệnh làm hại ta, không phải thiên huyền mà là do một đạo huyền hắc ma khí của Vong Xuyên Quân kia.”

Ma Tôn rất là kinh ngạc, nói: “ Sao lại như vậy?”

Tiểu Quan nói: “ Lúc ấy ta cố nén đau đớn, hỏi hãn vì sao phải đánh lén ta, lúc này mới từ miệng hãn biết được, nguyên lai thiên huyền đã cùng Vong Xuyên Quân có điều cấu kết, lần này ám toán ta, đều là kết quả do bọn chúng hợp mưu. Vong Xuyên Quân muốn đi vào cực bắc, thiên huyền lại không cam tâm ở dưới quyền người, hai người cùng chung mục tiêu, nhưng đã ăn nhip với nhau.”

Trong mắt hãn toát ra lửa giận, bổ sung nói: “ Ngay cả tiện nhân kia, kỳ thật đều là do Vong Xuyên Quân huấn luyện tổng tới, cũng khó trách bản thể của ả chính là hắc xà tại Vong Xuyên.”

Tiểu Khai nghe được lòng thầm giật mình, nhớ tới ngày đó ở trong Long Cung cùng với Vong Xuyên Quân nói chuyện với nhau, Vong Xuyên Quân còn thân tình tiếc hận nói không biết Vạn Yêu Vương đã đi đâu, nguyên lai tất cả đều là nói dối.

Ma Giới năm đại cao thủ, xem ra quả nhiên mỗi người đều là hạng người gian hoạt.

Ma Tôn nói: “ Thiên huyền cùng Vong Xuyên Quân cấu kết ta chưa bao giờ nghe qua, những năm gần đây Vong Xuyên Quân cùng Cực Bắc Quân Chủ cực ít lui tới, đừng nói chi Vong Xuyên Quân nhập vào cực bắc, có lẽ giữa bọn họ đã có sự tình gì đó phát sinh.”

Tiểu Quan gật đầu nói: “ Bọn họ vốn định hoàn toàn hủy diệt ta, sau đó cùng hưởng cực bắc, ai ngờ ta đại nạn không chết, lại tới tu chân giới, nói vậy nên bọn họ nổi lên hiềm khích, lúc này mới đoạn tuyệt lui tới thôi.”

Ma Tôn nói: “ Địa ngục lửa ma đặc tính cổ quái, càng là ma công cao cấp càng khó xuyên qua, từ xưa tới nay có thể tiến vào tu chân giới chỉ có ma tộc cấp thấp, trung đẳng ma tộc chỉ có vài người, yêu vương thân là ma

tộc đỉnh cấp, vốn tuyệt đối không thể xuyên qua, vì sao ngược lại có thể xuyên qua địa ngục lửa ma, đi tới tu chân giới?”

Tiểu Quan hốt nhiên trầm mặc, qua sau hồi lâu mới nói: “ Bí mật này, ta vốn định cũng không nói cho ai, nhưng hôm nay ma công hồi phục, ta cũng nói ra, kỳ thật, lúc ấy ta gặp được một người, hắn nói ta còn chưa nên chết, lưu lại còn tác dụng, cho nên đưa ta đi tu chân giới...”

Hắn ngẩng đầu nhìn mọi người, vẻ mặt có chút mê mang nói: “ Người này sâu không lường được, ta đến nay còn không tinh tường hắn có lai lịch ra sao, thân phận thế nào, ta chỉ biết hắn gọi là Trí Tuệ Thần...”

Lời này vừa ra miệng, Tiểu Khai và Ma Tôn đồng thời kinh hô: “ Nguyên lai là hắn!”

Tiểu Quan rất kinh ngạc, ngạc nhiên nói: “ Các người đều biết hắn? Hắn đến tột cùng là ai?”

Sinh linh của đệ tứ và đệ ngũ giới, vốn tam giới không có tư cách biết, một số ít người biết cũng bởi vì có quan hệ căn rễ với bọn họ, tỷ như hậu duệ trực chúc của Phượng Hoàng Thần, tỷ như hậu duệ trực chúc của Cửu Thiên Huyền Nữ. Tiểu Quan dù là Vạn Yêu Vương, nhưng không có huyết thống thượng cổ gì kinh thiên động địa, không biết Trí Tuệ Thần là chuyện đương nhiên.

Ma Tôn nhớ tới chỉ điểm ngày đó của Trí Tuệ Thần, nhin không được lắc đầu thở dài nói: “ Trí Tuệ Thần quả nhiên sâu không lường được, năm đó hắn đã từng chỉ điểm cho ta, đến nay ta cũng đã ghi lòng tạc dạ, cho nên thân phận của hắn...” Ma Tôn quay đầu nhìn Tiểu Khai: “ Có lẽ chỉ có Thiên Tuyền môn chủ mới rõ ràng thôi.”

Tiểu Khai không nghĩ nói ra bí mật của thần tộc và ma thần tộc, lắc đầu nói: “ Ta cũng không biết lai lịch của hắn, nhưng ta đi tìm Tê Bì giải phong cho Tiểu Trúc, cũng là do hắn chỉ điểm.”

Ba người nhìn nhau, đều cảm thấy có chút sợ hãi, Ma Tôn và Tiểu Quan chỉ là cảm thán, nghi vấn Tiểu Khai chậm rãi thẳng lên: “Trí Tuệ Thần, người này đến tột cùng là biết cái gì? Hẳn nhiều lần ra mặt chỉ điểm sinh linh tam giới, lại để làm gì?”

Chuyện xưa năm đó đã nói xong, Tiểu Quan không chần chờ, đem ma công trong lang nha bổng toàn bộ hấp thu vào, đến tận đây, ma công của Vạn Yêu Vương năm đó tung hoành ma giới toàn bộ đã trở lại.

“Ta muốn báo thù.” Tiểu Quan nói: “Vong Xuyên Quân và Thiên Huyền, ta sẽ đi tìm bọn chúng tính sổ!”

Tiểu Khai cười nói: “Vậy người còn cùng ta trở về tu chân giới không?”

Tiểu Quan lắc đầu: “Khai ca, ma công và trí nhớ của ta tất cả đều khôi phục, tu chân giới không còn thích hợp ta nữa, nếu ta miễn cưỡng đi theo, có lẽ tiên giới sẽ lập tức phái người xuống tới, trên Linh Sơn sẽ khai chiến mỗi ngày, ta nghĩ, không bằng người mang tất cả những vị chị dâu toàn bộ tiếp tới đây, rồi ở lại ma giới đi. Có ta và Ma Tôn ở đây, các người ở lại ma giới cũng sẽ thuận tiện nhiều lắm.”

Tiểu Khai lắc đầu nói: “Ta đến ma giới, chỉ vì cứu Tiểu Trúc, bây giờ phong ấn trên người Tiểu Trúc đã được cởi ra, các người lại tổ hình thành công, ta cũng nên đi trở về. Chuyện người báo thù, ta sẽ không tham dự.”

Bốn vị chân nhân cùng gật đầu nói: “Cũng được, một ngàn năm không thấy, chúng ta cũng nên trở về nhìn xem.”

Tâm lý của Tiểu Quan mười phần lưu luyến, thật lâu không nói được lời nào, nhớ tới cuộc sống mọi người cùng với Tiểu Khai trò chuyện hay đấu võ mồm, thật sự là thoảng qua như mộng, hôm nay lại kết thúc, mắt thấy sắp phải chia lìa, tu vi giữa bọn họ đều đã rất cao, sau khi từ biệt, có lẽ sẽ không còn cách xuyên qua địa ngục lửa ma, muốn gặp lại chẳng biết sẽ năm tháng nào nữa.

Qua một trận, Tiểu Khai đang muốn cáo từ, bỗng nhiên nhớ tới một việc, nhanh chóng xuất ra Định Thiên Côn, nói: “ Ma Tôn, còn nhớ thứ này không?”

Ma Tôn đối với cây côn này có thể nói ấn tượng khắc sâu, kinh ngạc nói: “ Vật thiên hạ chí bảo này, bốn tôn chưa từng nhìn thấy, chẳng lẽ nó có vấn đề gì hay sao?”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Định Thiên Côn đích thật là thiên hạ chí bảo, nhưng bây giờ, lực lượng ẩn chứa của nó không thể sử dụng ra, ta cũng không biết nó xảy ra vấn đề gì.”

Ma Tôn càng kinh ngạc: “ Cây Định Thiên Côn này ngay cả cự ngao cũng có thể phá, đúng là thần khí cao nhất, như thế nào lại xuất không ra lực lượng?”

Tiểu Khai cười nói: “ Người hiểu lầm rồi, phá được cự ngao chỉ là bởi vì độ cứng rắn của nó mà thôi, kỳ thật nó có thần lực, nếu có thể thi triển được thần lực, đó mới là uy lực chính thức của nó.”

Trên mặt Ma Tôn lộ ra vẻ kinh hãi: “ Độ cứng như vậy, còn thêm một cỗ thần lực, không phải là thiên hạ vô địch?”

Tiểu Khai lắc đầu: “ Không phải một cỗ, mà là ba.”

Ma Tôn hít sâu một hơi, qua hồi lâu mới nói: “ Vậy người muốn bốn tôn làm sao giúp người?”

Tiểu Khai thở dài: “ Ma Tôn nhiều kiến thức, người có thể nói cho ta biết hay không, vì sao cây côn này lại không linh nghiệm?”

Ma Tôn nhất thời có chút ngây ra.

Muốn nói kiến thức, Ma Tôn đích thật sâu dày, nhưng vấn đề là, Tiểu Khai xuất ra thần khí, đối với thần khí, kiến thức Ma Tôn vẫn chưa tới mức đó, dù sao, vật do thần chế tạo, đối với sinh linh tam giới mà nói, đó đã ra ngoài phạm trù hiểu biết.

Qua hồi lâu, Ma Tôn không nói chuyện, Bác Học chân nhân lại nói chuyện: “ Tiểu Khai, cây côn này của ngươi, nhìn qua có điểm giống ngàn năm huyền thiết chi tinh a...có nhận chủ chưa?”

Tiểu Khai nhớ tới quá trình Phượng Hoàng Thần luyện khí, khẳng định gật đầu: “ Đương nhiên là có nhận.”

Bác Học chân nhân lại nói: “ Vậy có thể sử dụng khẩu quyết?”

Tiểu Khai lắc đầu nói: “ Không có khẩu quyết.”

Bác Học chân nhân trầm ngâm một lát, nhíu mày nói: “ Đã không có khẩu quyết, thì làm sao mà dùng?”

Tiểu Khai cười nói: “ Chân nhân, ngươi hồ đồ sao? Lúc ta sử dụng ngàn năm huyền thiết chi tinh cũng không có khẩu quyết, không phải cũng dùng được hay sao?”

Bác Học chân nhân lắc đầu, chậm rãi nói: “ Cái này không giống.”

Hắn thân là người tu chân hiểu biết rộng rãi nhất tu chân giới, năm đó trống rỗng suy đoán ra có sự tồn tại của đệ tứ, đệ ngũ giới, lại nói, phần trí tuệ này đã có thể xem như kinh thế hãi tục, sau khi Tiểu Khi kinh nghiệm qua, mỗi lần gặp một vị thần tộc, đều nhận không được âm thầm tán thưởng ánh mắt siêu nhân của Bác Học chân nhân, giờ phút này Bác Học chân nhân đã mở miệng, Tiểu Khai đã nghiêm túc lên, cung kính nói: “ Như thế nào không giống?”

Bác Học chân nhân nói: “ Ngàn năm huyền thiết chi tinh là do trời sinh mà thành, chỉ cần tâm linh tương thông, tự nhiên có thể nắm trong tay, nghiêm khắc mà nói, nó không phải tiên khí, không phải ma khí, chỉ là một loại bốn nguyên lực lượng mà thôi, nhưng cây gậy này, cũng không phải do trời sinh, mà là do luyện chế thành.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “ Cảnh giới thần khí ta tự nhiên không hiểu, nhưng theo sự suy đoán lẽ thường khi luyện khí, dĩ nhiên phải có quy định khẩu quyết, mới có thể khống chế được lực lượng, đó chính là sự khác biệt giữa tiên thiên và luyện chế.”

Tiểu Khai nhú mày nói: “ Người là nói...ta muốn sử dụng Định Thiên Côn, còn cần có khẩu quyết?”

Bác Học chân nhân cau mày, suy nghĩ hồi lâu, mới có chút ít không xác định nói: “ Cây côn này của người, đã thật nhận chủ sao?”

Tiểu Khai dùng sức gật đầu: “ Vô cùng chính xác!”

Bác Học chân nhân truy vấn: “ Thật là không có khẩu quyết sử dụng?”

Tiểu Khai nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại từng chi tiết khi Phượng Hoàng Thần luyện khí thật tỉ mỉ, lúc này mới gật đầu nói: “ Tuyệt đối không có.”

“ Tốt lắm.” Bác Học chân nhân vẻ mặt thập phần nghiêm túc, nói từng chữ: “ Vậy chỉ có một thứ có thể...”

Tiểu Khai lặng lẽ đứng lổ tai, nghe Bác Học chân nhân nói từng chữ: “ Cây côn này, nhất định còn có một thứ gì đó, không có nhận chủ!”

Lời này nói ra, Tiểu Khai còn có chút mơ hồ, Ma Tôn vỗ tay nói: “ Chân nhân cao kiến, bốn tôn bội phục!”

Tám chữ này nói ra, hiển nhiên là cùng một ý với Bác Học chân nhân.

Tiểu Khai trầm tư.

Tài liệu của Định Thiên Côn có ba loại, Niết Bàn Tàn Phiến, Phượng Linh Mao, Long Lân, hai người trước đều do nguyên chủ cam lòng tình nguyện đưa cho hẳn, chỉ có Long Lân sau cùng là do hầu tử mạnh mẽ giật xuống, nếu nói xảy ra vấn đề, thì cũng là xuất tại Long Lân mới đúng.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới ngày đó luyện khí, Phượng Hoàng Thần năm lần bảy lượt hỏi qua hẳn, Niết Bàn Tàn Phiến đến tột cùng có phải là hầu tử thật sự đưa cho hẳn hay không. Lúc ấy Tiểu Khai nghĩ thấy Phượng Hoàng Thần thật dài dòng, hôm nay nghĩ đến, có lẽ nơi này thật sự có điểm huyền cơ “cam tâm tình nguyện” bốn chữ, có lẽ chính là mấu chốt mà mấy tài liệu này không nhận chủ.

Tiểu Khai nghĩ vậy, trong lòng bỗng nhiên vừa động, lại nghĩ ra một chi tiết.

Phiến Long Lân kỳ thật vẫn chưa từng thoát ly thần niệm của hắc long, Tiểu Khai tổng cộng sử dụng hai lần Long Lân, mỗi lần đều có thể cảm giác được thần niệm của hắc long xâm lấn, nếu không phải ý chí của Tiểu Khai kiên quyết, có lẽ đã sớm bị hắc long khống chế từ lâu, biến thành con rối, như vậy có thể nói, Long Lân kỳ thật cũng không thuộc về Tiểu Khai?

Lúc ấy hầu tử đưa lân phiến cho Tiểu Khai, Tiểu Khai đã xem như nó là của mình, nhưng hôm nay nghĩ đến, còn chưa câu thông, đã không có trao đổi, nhận chủ hoàn toàn chưa nói tới, nếu có người đem Long Lân cướp đi, vậy cũng đồng dạng có thể sử dụng Hắc Long lực của Long Lân?

Tiểu Khai nhất thời sáng sủa, gật đầu: “Đúng vậy, cây côn này quá nhiên còn có tài liệu không quy về ta!”

Bác Học chân nhân mỉm cười gật đầu: “Đã như vậy, chỉ cần để tài liệu nhận chủ, có thể giải quyết được vấn đề.”

Tiểu Khai sửng sốt.

Nói thật dễ dàng nhưng làm thật khó khăn, muốn Long Lân nhận chủ, thì phải làm như thế nào?

Tất cả mọi người nhìn Bác Học chân nhân, chỉ vài phút thời gian, hình tượng uyên bác sùng cao của Bác Học chân nhân đã thành lập lên, cả Ma Tôn cũng có bộ dáng cung kính, cũng đủ nhường cho lòng hư vinh của vị chưởng môn trước kia của Nga Mi cực độ bành trướng lên, hăn tự hỏi sau nửa ngày, mới nói: “ Tiểu Khai, ta hỏi lại người, theo như lời người là không thi triển ra được lực lượng, đến tột cùng là thi triển không ra, hay là người vốn không thể cảm giác được lực lượng bên trong cây côn?”

Lời này đã hỏi tới điểm chết, Tiểu Khai không thể không tâm phục khẩu phục: “ Chân nhân đích xác cao thâm, ta là cảm giác không được, không phải là không thể phóng thích ra.”

Bác Học chân nhân gật đầu nói: “ Vậy được rồi, bởi vì có một cỗ lực lượng cũng không thừa nhận người, cho nên nó che lại thần khí này, không cho người cảm giác được lực lượng trong đó.”

Tiểu Khai có chút hiểu được: “ Người là nói, hai cỗ lực lượng khác thừa nhận ta, nhưng ta không cách nào câu thông với chúng, đúng hay không?”

Bác Học chân nhân mỉm cười gật đầu, bộ dáng như đã tính trước: “ Theo ta đoán, cỗ lực lượng không thừa nhận người, sẽ ở bên ngoài cây côn nên mới có thể cách trở thần niệm tham nhập đi vào.”

Tiểu Khai nhất thời liên tục gật đầu: “ Ta đã hiểu, ta đã hiểu!”

Đúng vậy, thần khí bình thường đều có thần lực thủ hộ thiên nhiên bên ngoài, mà thủ hộ thần lực mặt ngoài cây côn này, hiển nhiên đúng là Hắc Long lực, đương nhiên, đây cũng không phải là Hắc Long lực của Vong

Xuyên Quân, mà Hắc Long lực nguyên bốn, là thần cấp lực lượng điển hình.

Cổ lực lượng này chỉ là bị luyện hóa vào trong côn, nhưng không phục Tiểu Khai, nhất thời thành vật vô chủ, cổ thần lực vô chủ này phong ấn cây côn lại, làm cho hai cổ thần lực có chủ kia tìm không thấy chủ nhân nữa.

Đã như vậy, không còn gì hay để nghĩ, Tiểu Khai nhìn Ma Tôn gật đầu: “ Please!” (Làm ơn)

Hai người hợp tác bố thiên mấy tháng, coi như là hiểu nhau, thói quen ngôn ngữ của Ma Tôn càng ngày càng giống Tiểu Khai, không ngờ lại vỗ ngực cười nói: “ Thoải mái thu phục.”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 5: Thần Côn Nhận Chủ

Thời điểm ra tay, lại xảy ra vấn đề, ngón tay Ma Tôn điểm lên đầu côn, đợi thật lâu, một chút phản ứng đều không có. Tiểu Khai đang muốn hỏi, chợt nghe Ma Tôn hừ lạnh một tiếng, hắc khí trên tay nhất thời dày đặc thêm vài phần, Tiểu Quan ở bên cạnh giải thích: “ Khai ca, thủ hộ thần lực trong cây côn này xem ra mười phần cường đại, Ma Tôn không thể phá vỡ, cho nên tăng thêm công lực.”

Tiểu Khai gật gật đầu, trong lòng tò mò, lại chờ mong, phải biết rằng thủ hộ bên ngoài của Ngũ Sắc Thạch và Trấn Nguyên Thạch cũng là thần lực, nhưng Ma Tôn lại dễ dàng phá vỡ, nhưng bộ dáng giờ phút này lại dị thường cố hết sức, có thể thấy được cỗ thủ hộ thần lực này không phải là cường đại ở mức bình thường.

Thủ hộ thần lực càng cường đại, cũng nói lên thần lực vận dụng ra sẽ càng mạnh đại, Tiểu Khai tự nhiên còn cầu càng mạnh càng tốt, nhìn thấy bộ dáng cố hết sức của Ma Tôn, tâm tình còn thực sự có điểm mâu thuẫn, chỉ sợ Ma Tôn làm không được, lại sợ Ma Tôn dễ dàng thu phục.

Đến lúc này, chợt nghe Ma Tôn lại hừ lạnh thêm một tiếng, trong đại sảnh phảng phất như nổi gió, một trận hắc vụ từ trên người Ma Tôn bốc lên, thổi quần áo mọi người phần phật bay tung.

Tiểu Khai thầm gật mình, nghĩ thầm: “ Không sai biệt lắm, xem ra Ma Tôn động nộ thực rồi.”

Nhưng Định Thiên Côn quả nhiên biến thái không phải bình thường, Ma Tôn cố gắng hồi lâu, vẫn không có hiệu quả, Tiểu Khai nhìn thấy vừa khẩn trương vừa gấp gáp, nắm tay siết chặt, chợt nghe Ma Tôn hốt nhiên hé miệng, thở mạnh, hét lớn một tiếng: “ Phá cho ta.”

“ Oanh.” Một tiếng, phảng phất nổ tung một tiếng sấm sét, cả thân hình Ma Tôn nhất thời trầm xuống ba, bốn tấc, đôi chân đã lún thật sâu vào trong mặt đất, hiển nhiên ma công toàn thân đều đề tụ lên, quang mang năm màu của Định Thiên Côn có chút sáng ngời, lại chợt ảm đạm xuống, lặng lẽ yên tĩnh nằm im, không có chút phản ứng.

Tay Ma Tôn rời khỏi thân côn, đưa lên lau nhẹ trán, phảng phất lau mồ hôi, lúc này mới quay đầu, nhìn Tiểu Khai áy náy cười, ngữ khí có chút kinh ngạc, lại có chút áy náy: “ Đại sư, bốn tôn đã vận khởi mười thành công lực, không ngờ phá không được tầng phòng ngự này.”

Tiểu Khai phảng phất như bị một chậu nước lạnh xối xuống đầu, nhất thời trong lòng rét lạnh, chán nản nói: “ Cả người cũng không phá được, vậy... vậy trong tam giới, sợ là không ai có khả năng phá. Cây côn này của ta... nó... nó...” Hắn suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc thở dài, nghĩ thầm: “ Cây côn này rõ ràng là cường hãn số một, nhưng lại như minh châu gặp long đong, nếu đợi khi ta tự mình tu luyện được cảnh giới siêu việt Ma Tôn, rồi mới phá vỡ nó, có lẽ lúc ấy đã tiến vào trong thần giới mất rồi, đến lúc đó, cây côn này mặc dù giải phong, nhưng cũng không còn được bao nhiêu tác dụng.”

Cũng như hắn đi vào trong Cấm Ma Lĩnh Vực rõ ràng có thể thỏa mãn mà về, nhưng cuối cùng lại tay không mà quay về, vốn là vô cùng ủy khuất, nhưng so với Định Thiên Côn trước mắt, lại cảm thấy càng thêm ủy khuất một chút nữa, nghĩ tới nghĩ lui, hận không lập tức phun ra một búng máu xuống mặt đất.

Tiểu Quan nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Khai mười phần khó coi, chần chờ nói: “ Khai ca...Nếu không để ta thử xem?”

Tiểu Khai nghi hoặc nói: “ Người?”

Nhưng Ma Tôn lại lập tức gật gật đầu, vỗ tay nói: “ Đúng vậy, ma công của yêu vương được xưng ma giới đệ nhất, bốn tôn đã nhiều năm không thấy được yêu vương, không ngờ cả việc này cũng quên.”

Trái tim Tiểu Khai nhảy loạn lên, nói: “ Tiểu Quan, làm phiền người.”

Tiểu Quan cười hắc hắc, không nói hai lời, cầm lấy Định Thiên Côn, chậm rãi truyền ma khí vọt đi vào.

Công pháp của Ma Tôn chính là đường âm nhu, còn Vạn Yêu Vương cũng là cương mãnh không thể giả được, cỗ ma khí này vào, nhất thời cả phòng đều là tiếng gió, xương cốt Tiểu Quan kêu lên răng rắc, khí lưu màu đen mắt thường có thể thấy được truyền nhập mãnh liệt vào trong Định Thiên Côn, Định Thiên Côn quả thực cứng rắn, mặc cho bên ngoài cuồng phong hoành hành, một chút động tĩnh cũng đều không có.

Mồ hôi trên mặt Tiểu Quan xoát xoát chảy xuống, trong phút chốc đã đầm ướt mặt đất, hẳn đối với Tiểu Khai cảm tình sâu đậm, biết Định Thiên Côn đối với Tiểu Khai thập phần trọng yếu, lại thêm sắp phải chia tay, cho nên trong lòng vô luận như thế nào cũng không nguyện ý làm cho ca ca thất vọng, công lực toàn thân không hề giữ lại mà phóng thích đi ra, giờ phút này nếu bay lên cao quan sát, đã có thể rõ ràng nhìn thấy bầu trời phía trên phủ đệ của Ma Tôn dày đặc ma khí xoay quanh không tiêu tan, trong lúc nhất thời, cả ma giới ngay trung bộ cũng không biết có bao nhiêu ma tộc xa xa quan sát, kinh nghi không chừng, đều đoán trong phủ Ma Tôn đến tột cùng đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì.

Mắt thấy Định Thiên Côn không hề động tĩnh, Tiểu Quan đã nóng nảy, dùng hết khí lực bú sữa mẹ để tụ lại, hoặc nhiên một tiếng quát lớn, thế

nhưng đã truyền nhập thêm công lực, hướng đầu Định Thiên Côn hung hăng đập xuống một quyền: “ Phá cho ta!”

“ Oanh!” Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa nổ tung tại chỗ, tạc đến điếc cả tai mọi người, thanh thế này, còn hơn Ma Tôn vừa rồi, ít nhất lớn hơn thập bội, phủ đệ Ma Tôn mạnh mẽ lắc lư, làm cho nóc nhà bị tiếng gầm trực tiếp bắn vọt lên cao, tro bụi hoa lạp lạp tuôn xuống đầy đầu, mọi người ngẩng đầu, mặt trời trên cao rõ ràng bại lộ trong mắt.

Ở trong tiếng nổ mạnh này, Định Thiên Côn bỗng nhiên toàn thân run rẩy, phát ra một trận thanh âm “ ông ông” thanh thúy, hào quang năm màu ban lan bỗng nhiên trưởng lớn, hào quang mãnh liệt chiếu sáng rực rỡ cả bầu trời. Trong luồng hào quang, tất cả mọi người rõ ràng nghe được “ vèo” một tiếng, phảng phất trong cây côn có một đạo bình chướng bị tạc vỡ.

Tiểu Quan thở ra một hơi, quay đầu cười nói: “ Khai ca, rốt cuộc phá...”

Vừa nói đến chữ này, còn chưa kịp nói xong, hốt nhiên sinh đại biến!”

Cả thân hình của Tiểu Quan bỗng nhiên kịch liệt run rẩy lên, từng cổ hắc khí từ trên thân thể hần toát ra, sau đó như trăm sông nhập biển từ chỗ bàn tay hần đang nắm cây côn chui vào bên trong cây côn.

Tiểu Quan lộ ra thần sắc kinh hãi, gian nan giơ tay lên, muốn ném Định Thiên Côn xuống, nhưng cây côn kia phảng phất như dính chặt trên tay hần, mặc cho hần liều mạng phất tay, nhưng vẫn không xong, từng cổ ma khí không thể khống chế từ trong thân thể Tiểu Quan toát ra, tiến vào Định Thiên Côn. Cây côn này bỗng nhiên biến thành một cái động không đáy, trong phút chốc, cũng không biết đã cắn nuốt bao nhiêu ma khí, Tiểu Khai sợ tới mức hồn phi phách tán, không để ý hết thầy lao tới, ôm đồm Định Thiên Côn, quát to: “ Buông tay, nhanh lên buông tay!”

Định Thiên Côn phát ra một tiếng “ ông”, toàn thân rung mạnh, nhất thời hất Tiểu Khai văng ra xa.

Gương mặt Tiểu Khai không chút huyết sắc, nắm chặt tay nhìn cây côn tử liễu mạng hấp thu ma công của Tiểu Quan, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng. Sớm biết sẽ có loại hậu quả này, hắn vô luận thế nào cũng không để cho Tiểu Quan nếm thử. Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, mọi người ngơ ngác nhìn Tiểu Quan gặp tai ương trong đại sảnh, mỗi người đều ngừng hít thở.

Vạn Yêu Vương vừa mới xuất quan, chẳng lẽ vì vậy mà bị hấp chết hay sao?

Thân hình của Tiểu Quan càng run càng lợi hại, tức tức qua chừng thời gian một chén trà nhỏ, mới dần dần bình tĩnh trở lại, trái tim của Tiểu Khai phảng phất như sắp nhảy ra khỏi ngực, lẩm bẩm nói: “ Tiểu Quan..Tiểu Quan...Ta...Ta sai rồi...Ta thực xin lỗi người.”

Rõ ràng chỉ là một lát, nhưng phảng phất có ngàn vạn lần năm đằng đẵng, rốt cuộc, Định Thiên Côn đình chỉ run rẩy, hào quang năm màu cũng chậm chậm ảm đạm xuống, nó phảng phất như cũng mệt mỏi, hốt nhiên như mất trọng tâm, từ trên tay Tiểu Quan bóc ra “ ba tháp” rơi xuống trên mặt đất, rốt cuộc bất động.

Tiểu Quan thở một hơi dài, đặt mông ngồi lên mặt đất, nhắc tay lau mồ hôi trên trán, quay đầu lại nhìn Tiểu Khai cười: “ Khai ca, ta không có việc gì.”

Tiểu Khai trùng đi, ôm cổ Tiểu Quan, chỉ cảm thấy trái tim mới bình ổn lại, hai người cùng ôm, hắn rõ ràng nghe được trái tim đang nhảy loạn của Tiểu Quan.

Hiển nhiên, Tiểu Quan đã sợ tới mức tận cùng, vừa rồi hắn cười, đơn giản chỉ là muốn an ủi chính mình mà thôi.

Tiểu Khai nhìn thấy cây côn trên mặt đất, thuận tay cầm lấy, nhưng tay vừa chạm vào cây côn, bỗng nhiên từ trong cây côn lao ra một cỗ cự lực,

xoát truyền qua cánh tay, chảy qua bả vai, đi vào trong Di Lạc Chi Tâm.

Di Lạc Chi Tâm phát ra sự run rẩy mãnh liệt, sau đó nhanh chóng vận chuyển, lục quang nơi ngực Tiểu Khai nhất thời phún bạc tuôn ra!

Tiểu Khai vốn muốn nhìn xem Tiểu Quan như thế nào, nhưng giờ phút này Di Lạc Chi Tâm tự mình khởi động, Tiểu Khai cho dù không muốn cảm ứng cũng không được, thần niệm của hắn chìm vào trong Di Lạc Chi Tâm, vừa nhìn, nhất thời nhìn thấy được một thứ, nhìn thấy thứ này, Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi.

Đó chính là một con hắc long, một con hắc long đầy đủ không hề sút mẻ!

Con hắc long này chỉ cỡ một bàn tay, đang liều mạng tán loạn bên trong Di Lạc Chi Tâm, vừa bay vừa cười ha ha: “No nê quá nha, ha ha, hôm nay rốt cuộc ăn no rồi, thực hạnh phúc, ha ha ha, chủ nhân chủ nhân mau ra đây, chủ nhân chủ nhân ở nơi nào?”

Thần niệm của Tiểu Khai nhanh chóng tập trung tới nó, cả giận nói: “Ma khí đó là người ăn?”

Tiểu hắc long rõ ràng là đang hoảng sợ, nhìn bốn phía mới giật mình nói: “Người đứng là chủ nhân?”

Tiểu Khai cắn răng nói: “Người còn biết chủ nhân, thế vừa rồi ta bảo người dừng tay vì sao người không nghe?”

Tiểu hắc long trừng mắt như vô tội kêu lên: “Oan uổng a chủ nhân, vừa rồi ta còn chưa nhận chủ, ta nghe không được người nói chuyện nga, người không thể trừng phạt ta, nếu không đúng là không công bình.”

Tiểu Khai hừ nói: “Vừa mới không nhận chủ, bây giờ như thế nào thì biết chủ nhân rồi?”

Tiểu hắc long hì hì cười, phảng phất có điểm ngại ngùng: “ Bởi vì...Bởi vì người ta vừa mới lớn lên mà...Trước kia người ta chưa từng trưởng thành đâu, hai ca ca còn luôn khi dễ ta, ta...Ta thực đáng thương nga.”

Tiểu Khai rùng mình: “ Hai ca ca?”

“ Đúng vậy, đúng vậy, đúng là Phượng ca và Hầu ca a, hai tên ngốc còn đang ở trong kia, vẫn là ta thông minh nhất, biết đi ra ngoài vẫn tốt hơn, hì hì.” Tiểu hắc long ở trong Di Lạc Chi Tâm tự do tự tại bay múa: “ Ta cũng là mới đến nơi đây, thì mới bỗng nhiên biết ta có một chủ nhân nga.”

Tiểu Khai khẽ gật đầu, đại khái hiểu được sao lại như thế.

Con tiểu hắc long này, hiển nhiên chính là long lực lượng trong long lân. Sáng Thế Thần ban cho hắc long lực cắn nuốt, dùng không gian làm thức ăn, cắn nuốt núi non nhật nguyệt, con tiểu hắc long này hiển nhiên kế thừa đặc tính của hắc long, có được đặc thù “ cắn nuốt”.

Thời điểm luyện chế Định Thiên Côn, ba chủng tài liệu bao hàm thần lực, kỳ thật thì không cùng cấp bậc, Niết Bàn Tàn Phiến và thần lực trong Phượng linh mao đều đầy đủ, chỉ có long lân, thứ nhất từng sử dụng qua hai lần, thứ hai đã bị hắc long điều khiển đã lâu, cho nên bao hàm hắc long lực kỳ thật là không hoàn chỉnh.

Chính vì không hoàn chỉnh, nên ba loại lực lượng trong Định Thiên Côn có phân ra mạnh yếu, yếu nhất chính là hắc long lực nên bị đưa ra bên ngoài, làm thiên nhiên thủ hộ.

Vô luận là Trấn Nguyên Thạch hay Ngũ Sắc Thạch, đều có thần lực thủ hộ thiên nhiên thấp hơn thần lực bên trong có thể sử dụng, điều này đã nói rõ thủ hộ thần lực là một cỗ lực lượng thấp nhất trong thần khí, đã như vậy, hắc long lực bị đẩy ra bên ngoài, thì là chuyện đương nhiên.

Cổ hắc long lực không đầy đủ này, cả ý thức bản thân đều không thể hình thành, lại còn không thể nhận chủ, đương nhiên chỉ có thể bị hai cổ thần lực khác khi dễ.

Mãi cho đến hôm nay, Tiểu Quan kích thích hắc long lực, hắc long lực nhất thời cảm nhận được cổ lực lượng khổng lồ, vì vậy khẩu vị nhất thời kích thích mở ra, bản năng “căn nuốt” phát động, bắt đầu điên cuồng căn nuốt công lực của Tiểu Quan, một lần nuốt này, nhất thời lực lượng của hắc long lực đã lớn mạnh, vẫn lớn mạnh không ngừng, cuối cùng nó cũng đủ năng lượng sản sinh được ý thức bản thân, hóa thành một tiểu hắc long.

Tiểu hắc long có được kỹ năng căn nuốt độc đặc, đối với lực lượng và không gian có cảm giác dị thường nhạy cảm, nhất thời cảm ứng được một không gian tốt nhất thiên hạ, đó chính là Di Lạc Chi Tâm.

Di Lạc Thần Quyết là công pháp của thần trong Diệt Thế Chi Môn, Di Lạc Chi Tâm chính là không gian của thần được áp súc lại, không gian này đối với tiểu hắc long mà nói là mỹ vị tốt nhất trên đời, chỉ tiếc cảnh giới của không gian này thật sự rất cao, tiểu hắc long vừa tiến đến, chẳng những không tìm được gì để ăn, ngược lại lập tức được thông báo: Không gian này đã có chủ, chính là chủ nhân của người.

Di Lạc Chi Tâm là do Tiểu Khai luyện ra, trong đó bao hàm Sáng Thế Lực thuần túy nhất, tiểu hắc long vốn không có tư cách chống cự, thì đã cam lòng nhận chủ.

Tiểu Khai cẩn thận suy nghĩ mấy thứ này, lòng mang theo điểm may mắn hỏi: “Lực lượng người vừa mới ăn...còn có thể nhổ ra không?”

Tiểu hắc long mở to hai mắt, không ngờ òa khóc: “Ô ô, chủ nhân không thích ta...người ta thật vất vả mới ăn được một chút...người ta vì muốn lớn lên mà...chủ nhân lại bảo ta nhổ ra...”

Tiểu Khai có chút buồn cười, cắt đứt lời nó: “ Rốt cuộc có thể nhớ ra hay không?”

Tiểu hắc long đáng thương lắc đầu, sau đó vẻ mặt vô tội nhìn xem Tiểu Khai: “ Chủ nhân, lực lượng này...dùng trưởng thành thân thể nga, nhớ không ra, chủ nhân sẽ đánh ta sao?”

Tiểu Khai cảm thấy nặng nề, thở dài: “ Bỏ đi, từ nay về sau, đừng ăn loạn thứ gì, nghe hiểu không?”

Tiểu hắc long lập tức lắc đầu vẫy đuôi vui vẻ: “ Chủ nhân yên tâm, lần này ta ăn no, từ nay về sau sẽ không sợ Phượng ca và Hâu ca nữa, từ nay về sau chúng ta chỉ làm việc, không ăn cơm, hì hì.”

Tiểu Khai gật gật đầu, không hề để ý tới nó, thần niệm lộ ra, dễ dàng chui vào trong Định Thiên Côn, nhất thời nhìn thấy được một con hầu tử và một con phượng hoàng, cũng cỡ như một bàn tay, đang ở trong nói chuyện cười đùa.

Hai cỗ thần lực này quả nhiên đã nhận chủ, thần niệm của Tiểu Khai vừa vào, hai động vật cùng xoay người lại, cùng nói: “ Chủ nhân cuối cùng đã đến.”

Tiểu Khai gật đầu, cũng không nhiều lời, trực tiếp đem chúng vào trong Di Lạc Chi Tâm, nói: “ Trước tiên các người ở lại đây, sau này ta sẽ cho các người biết mệnh lệnh.”

Ba tiểu động vật hì hì cười: “ Dạ, chủ nhân.”

Tiểu Khai lo lắng cho Tiểu Quan, thần niệm nhanh chóng rời khỏi, Tiểu Quan đang bình tĩnh nhìn mình, phảng phất như vừa rồi kẻ bị hút đi ma công không phải hắn, Tiểu Khai kỳ quái nói: “ Người không khẩn trương hay sao?”

Tiểu Quan cười nói: “ Không có việc gì, hết thấy bình thường, đúng là... đúng là ma công bị hút mất đi một ít.”

Tiểu Khai cắn răng nói: “ Rốt cuộc nhiều ít?”

Tiểu Quan nói: “ Đại khái sáu bảy thành.”

Trong lòng Tiểu Khai tràn đầy hối hận, đang muốn nói chuyện, Tiểu Quan lại giành lời: “ Khai ca, người đừng nói, đây chỉ là việc nhỏ, ta có thể đi ra khỏi Vô Tự Thiên Thư thì trong lòng đã mãn nguyện, khi người giúp ta cởi bỏ Phong Ma Khẩu Quyết, ta đã quá mừng rỡ, có lẽ ông trời cảm thấy ta quá may mắn, cho nên mới lấy đi bớt một phần công lực của ta, vô luận như thế nào, bây giờ ta cũng đã thực thỏa mãn.”

Tiểu Khai vừa cảm động, vừa áy náy, qua sau nửa ngày mới nói: “ Vậy người làm sao báo thù?”

Tiểu Quan lắc đầu: “ Oan oan tương báo khi nào mới dứt, vậy không báo nữa.”

Mặc dù trong miệng hắn nói như vậy, nhưng trên mặt lại xẹt qua một tia âm đạm, Tiểu Khai nhìn thấy, dĩ nhiên biết là Tiểu Quan không muốn làm cho mình lo lắng, nhưng vì như thế, Tiểu Khai mới càng không thể chịu nổi, nhân tiện nói: “ Nếu không...nhờ Ma Tôn hỗ trợ?”

Nhưng Ma Tôn lại lắc đầu: “ Đại sư, bốn tôn thân là ma giới chi chủ, cần duy trì sự bình hành các thế lực ma giới, chuyện này, ta không thể ra tay.”

Ma Tôn nhìn Tiểu Quan, lại cười: “ Ta bỗng nhiên nhớ tới Ác Ma Thành Chủ còn thiếu đại sư một nhân tình, nếu là đại sư cầu hắn hỗ trợ, có lẽ sẽ được đó.”

Tiểu Quan lắc đầu nói: “ Ma Tôn không cần an ủi ta như vậy, cho dù hãn thiếu Khai ca một nhân tình, cũng không nên vì ta mà hưng binh đi đối phó cực bắc quân chủ.”

Ma Tôn lại lắc đầu nói: “ Năm ngàn năm trước, Ác Ma Thành Chủ đã muốn khai chiến với Cực Bắc Quân Chủ, vẫn là do bốn tôn lo chu toàn, nên cuối cùng không đánh nhau, hôm nay đại sư đi tìm hãn hỗ trợ, bất quá là cho hãn một lý do để ra tay thôi.”

Tiểu Quan càng buồn bực: “ Tên Thiên Huyền kia chẳng lẽ luyện thành tuyệt chiêu gì mà dám cùng Ác Ma Thành Chủ khai chiến?”

Ma Tôn cũng có chút mê hoặc: “ Theo bốn tôn quan sát, thực lực của Thiên Huyền cũng không tăng lên rõ ràng, năm ngàn năm trước hãn chủ động khiêu chiến Ác Ma Thành Chủ, nói thực ra bốn tôn đã thật sự có chút khó giải thích.”

Thừa dịp bọn họ còn đang nói chuyện, thần niệm của Tiểu Khai lại len vào trong Di Lạc Chi Tâm.

Ba tiểu động vật vẫn ở nơi đó, vẫn đang vui vẻ chơi đùa, cấp bậc lực lượng trên thế giới thập phần minh xác, thực lực tiểu hắc long yếu nhất ngày trước, cho nên phải chịu khi dễ, hôm nay thực lực ba tiểu động vật tương đương, ngược lại ở chung hòa hợp, nhìn thấy Tiểu Khai đi vào, ba tiểu động vật lập tức xếp hàng thẳng, cùng kêu lên: “ Hoan nghênh chủ nhân!”

Tiểu Khai gật đầu: “ Hôm nay, chúng ta sẽ ước định một chút, từ nay về sau lúc cần các người làm việc thì sẽ hô khẩu hiệu gì...”

Đợi khi Tiểu Khai từ trong Định Thiên Côn đi ra, Ma Tôn và Tiểu Quan đã thảo luận xong xuôi, vì vậy mọi người cùng đi Ác Ma Thành tìm Ác Ma Thành Chủ, mời hãn ra tay giúp đối phó Cực Bắc Quân Chủ, một đường đi thẳng, không chút tiếng động đi tới phủ đệ của Ác Ma Thành Chủ, Ác Ma

Thành Chủ gặp lại Vạn Yêu Vương, quả nhiên tương đương khiếp sợ, sau đó nghe lại việc ngày đó, nhất thời mở miệng mắng to, chửi mắng Thiên Huyền Yêu Vương đến nhiệt huyết phun trào, mọi người ở bên quan sát, đều âm thầm gật đầu, đều nghĩ: “ Hẳn quả nhiên là chỉ cần một lý do thôi, nhìn qua, Ác Ma Thành Chủ đối với Cực Bắc Quân Chủ đã rất có hứng thú ma.”

Ác Ma Thành Chủ chửi xong, lại hỏi việc khôi phục công pháp của Vạn Yêu Vương, khi nghe được chỉ còn lại ba bốn thành, nhin không được lộ ra vẻ hài lòng. Tiểu Quan sáng suốt, nhìn thấy vẻ đặc ý dương dương của Ác Ma Thành Chủ, biết ngay hẳn cũng chỉ muốn cướp lấy cực bắc, không phải thật lòng muốn giúp mình báo thù, hẳn cũng không nói ra, chỉ không lên tiếng, mặc cho Ma Tôn và Tiểu Khai giúp mình nói chuyện.

Ma Tôn cười nói: “ Ngày trước Thiên Huyền Yêu Vương chủ động khơi dậy chiến tranh, bốn tôn không muốn ma giới náo loạn, cho nên mới ra mặt ngăn trở, tình huống hôm nay cũng không giống, chủ nhân chính thức của cực bắc đã muốn trở về, bốn tôn tự nhiên không hề ngăn trở, việc này mà thành, bốn tôn còn phải trọng tạ thành chủ.”

Ác Ma Thành Chủ cười ha ha: “ Ma Tôn yên tâm, việc này không nên chậm trễ, bốn thành chủ ngày mai sẽ lên đường!”

Ma Tôn gật đầu nói: “ Đã như vậy, Vạn Yêu Vương và đại sư ngày mai sẽ đi, chúng ta sẽ gặp lại nơi lối vào cực bắc.”

Tiểu Khai ngay từ đầu không muốn nhúng tay vào chuyện Vạn Yêu Vương báo thù, nhưng công lực của Tiểu Quan bởi vì Định Thiên Côn mà mất đi sáu thành, hẳn nghĩ tới nghĩ lui, Ác Ma Thành Chủ cũng không phải thứ tốt, nếu mình bỏ đi thật có chút lo lắng, Tiểu Quan dù sao cũng là tiểu đệ của mình, đã như vậy, thì mang theo Ngọc Hồ bọn họ đi một chuyến.

Huống chi bây giờ Định Thiên Côn...Hắc hắc, Tiểu Khai ngẫm lại chuyện vừa rồi, nhìn không được đắc ý nở nụ cười, nghĩ thầm: “ Đến lúc đó muốn cho các người nhìn xem, cây côn này của ta tốt cùng có bao nhiêu biến thái!”

Khí trời của ma giới thật ra cũng được, Tiểu Khai ở mấy tháng, cơ hồ mỗi ngày đều mặt trời chiếu rọi, hắn nắm tay Tiểu Trúc, phía sau là Ngọc Hồ và Ảnh, Tiểu Quan đi bên cạnh hắn, lại thêm bốn vị chân nhân, một hàng chín người đi thẳng tới cực bắc.

Tiểu Quan vốn không muốn bốn vị chân nhân cùng đi, dù sao ma tộc nội chiến mà cần người tu chân hỗ trợ cũng quá vô lý một chút, nhưng ánh mắt Mạc Chước chân nhân trừng lên, mắng: “ Mọi người ở chung trong Vô Tự Thiên Thư lâu như vậy, coi như là bằng hữu, bằng hữu gặp nạn còn không hỗ trợ, chẳng phải là khó coi, phẩm hạnh bị bôi đen, một đời anh danh bị hủy mất?”

Bế Quan chân nhân mỉm cười nói: “ Người yên tâm, chúng ta sẽ không tùy tiện ra tay, đến lúc đó chuyên tâm bảo vệ Tiểu Trúc cô nương cũng là rất tốt.”

Lời này nói ra, Tiểu Khai nhất thời liên tục gật đầu. Lão đại đã đồng ý, làm tiểu đệ đương nhiên phải câm miệng, mặc cho bốn vị chân nhân cùng đi theo.

Tiểu Khai đang đi nhanh, hốt nhiên thân thể bị kèm hãm, giống như chàng trúng một bức tường khí, Tiểu Khai vừa động, liền nhanh chóng dừng thân hình, lớn tiếng nói: “ Dừng lại.”

Tiểu Quan dừng chân, ngạc nhiên nói: “ Di, phía trước giống như có một vách tường nhìn không thấy, chẳng lẽ là ai bày ra kết giới sao?”

Tiểu Khai cũng không trả lời, đưa tay sờ sờ, quay đầu nói: “ Tiểu Trúc, nàng sờ thử xem.”

Tiểu Trúc theo lời đưa tay sờ thử, nhất thời “nha” một tiếng: “Cấm Ma Lĩnh Vực?”

“Đúng vậy.” Tiểu Khai ha ha cười nói: “Vách tường này quả nhiên là giống như lúc trước như đúc, đây chính là Cấm Ma Lĩnh Vực!”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 6: Mao Ốc Kinh Biến

Bốn chữ Cấm Ma Lĩnh Vực vừa nói ra, bốn vị chân nhân lại không có phản ứng gì, nhưng ánh mắt những người khác lại sáng lên. Ngọc Hồ và Ảnh đã nghe Tiểu Khai nói qua, Tiểu Quan cũng đã sớm nghe về điển cố này, bên trong Cấm Ma Lĩnh Vực nơi nơi đều là bảo bối, quả nhiên là núi bảo bối có thể gặp mà không thể cầu, người trong ma giới thường thường sống cả đời hơn mười ngàn năm cũng khó gặp được một lần, hôm nay Tiểu Khai bọn họ lại gặp được lần thứ hai.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời đều nổi lên tham niệm, Tiểu Khai nói: “Tiến vào hay không?”

Tiểu Hùng Miêu liên tục gật đầu: “Không cần lo lắng, mau đi vào.”

Tiểu Trúc nhú mày nói: “Nhưng Ác Ma Thành Chủ còn đang ở cực bắc chờ chúng ta...”

“Mặc kệ, mặc kệ.” Cả Tiểu Quan cũng không kìm chế được: “Trong Cấm Ma Lĩnh Vực tất cả đều là bảo bối, chúng ta vào trước rồi nói sau.”

Ngọc Hồ vẻ mặt bình tĩnh: “Ta nghe lời chủ nhân.”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Tiểu Khai, Tiểu Khai cắn răng: “Đi, đi vào!” Hắn xung phong bước vào trước, mọi người cười ha ha, cùng nhau bước vào.

Bên trong vách tường khí, quả nhiên đúng là Cấm Ma Lĩnh Vực, Tiểu Khai chàng đầu vào, liền thấy được cảnh trí quen thuộc, tất cả đều giống như trước, vẫn là núi non liên miên thật lớn giống như cũ, mọi người đang đứng trên đường núi, xa thật xa về phía trước, phảng phất còn nhìn thấy ngôi nhà cỏ, đi xuống xem, có vài thôn nhỏ phía dưới chân núi.

Mọi người đều vận khởi ma công để thí nghiệm, quả nhiên hết thấy công pháp đều mất linh, nhất thời tất tẩn tán thưởng, bốn vị chân nhân sau khi nghe Tiểu Khai giải thích xong, bốn đôi mắt đã sáng lên, ước mơ nói: “ Nơi này có thể có linh đan diệu dược, ngọc dịch quỳnh tương?”

Tiểu Quan cười ha ha: “ Đừng nói chỉ là những thứ này, ngay cả thần khí còn nhiều không kể xiết.”

Giờ phút này quay lại đất cũ, Tiểu Khai tự nhiên nhẹ nhàng quen thuộc, mang theo mọi người một đường đi tới, mục tiêu trực hướng căn nhà cỏ của hai vợ chồng lão nhân, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, lần này phải xin mười cái bánh bao, lại xin thêm mười bình nước đi ra ngoài, vậy mới là đủ. Nếu phải bắn chim bắt thú, vậy đi lên núi hoang hái một ít hoa cỏ đem về, vậy có thể nói, cơ hội không thể để mất, lần này tuyệt đối không thể tay không mà quay về.

Ngôi nhà cỏ vẫn còn ở nơi cũ, chín người nhẹ nhàng tiêu sái đi tới, Tiểu Trúc phụ trách gõ cửa, cửa vừa mở ra, xuất hiện ngay trước mặt mọi người quả nhiên chính là vị lão nhân quen thuộc kia, hắn nhìn thấy Tiểu Trúc và Tiểu Khai, nhất thời có chút kinh ngạc: “ Hai vị khách nhân không phải đi tìm biên giới hay sao chứ? Như thế nào còn ở nơi này?” Lại nhìn thấy phía sau, càng ngoài ý muốn: “ Di, mấy người này...đều là bằng hữu của hai vị hay sao?”

Tiểu Khai cười gật đầu: “ Lão nhân gia, mấy người này đều là bằng hữu của ta, lần này là chúng ta chuyên tâm đến tìm ngài.”

Lão nhân lui ra sau một bước, rụt súc cổ, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi: “ Tiểu lão nhân cư ngụ nơi đây, không liên lạc với thế giới bên ngoài, công tử mang theo nhiều người đến tìm tiểu lão nhân, chẳng lẽ do lần trước tiểu lão nhân chiêu đãi không chu toàn, đắc tội với công tử?”

Hắn mặc dù ở trong Cấm Ma Lĩnh Vực, nhưng chỉ là một người vùng núi bình thường, điểm này lần trước Tiểu Khai từng xác nhận qua, một lão nhân chưa từng tiếp xúc với ngoại giới, nhất gan sợ chuyện cũng vô cùng bình thường, Tiểu Khai nhìn thấy, nhanh chóng an ủi: “ Lão nhân gia ngài đừng hiểu lầm, ta lần này đến, là có chút sự tình cầu xin ngài giúp đỡ.”

Lão nhân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ưỡn ngực cười nói: “ Công tử thật sự là thích nói giỡn, tiểu lão nhân nghèo rớt mồng tơi, ngoại trừ chăn nuôi làm ruộng thì không học qua được tài nghệ gì, công tử nhìn qua là biết chắc là đại nhân vật, nào có gì cần tiểu lão nhân giúp đỡ chứ.”

Tiểu Khai cười nói: “ Lão nhân gia, ngài đừng có gấp, chúng ta đi vào rồi nói sau đi.”

Lão nhân nhất thời phản ứng, vội nhanh chóng lách mình tránh qua, cúi người nói: “ Phải, phải, phải, mời chư vị vào nhà ngồi.”

Trong lòng Tiểu Trúc có chút không đành lòng, nhanh chóng bước tới nâng dậy lão nhân, cười nói: “ Lão nhân gia, không cần khách khí, nào, ta dìu ngài đi vào.”

Trong mắt lão nhân xẹt qua tia vui mừng, đi theo mọi người vào nhà, trong phòng, lão bà đã bị kinh động, đang pha trà cho mọi người, nước trà màu âm âm, vừa thấy đã biết là nóng, uống vào miệng thì chan chat, mọi người bưng chén trà cũng không uống, trong lòng thầm nghĩ: “ Trà này đem ra ngoài chắc là thứ tốt lắm a.”

Hai vị lão nhân nghe xong thỉnh cầu của Tiểu Khai, cùng lộ ra thần sắc khó xử, hai người nhìn nhau, phảng phất đang do dự điều gì, qua hồi lâu,

lão nhân mới nói: “ Công tử, các người cần nhiều bánh bao và nước để làm chi, mấy bánh bao này đều là do tiểu lão nhân tự mình làm ra, cũng không phải là thứ tốt gì nha.”

Lão nhân cho tới bây giờ không có đi ra khỏi Cấm Ma Lĩnh Vực, tự nhiên không biết ảo diệu trong đó, Tiểu Khai cũng không giải thích, chỉ nói: “ Này...ta đều có tác dụng, còn thỉnh lão nhân gia thành toàn.”

Thần sắc trên mặt lão nhân càng khó xử, nhìn Tiểu Khai, rồi quay đầu nhìn bốn vị chân nhân, nhìn thấy Tiểu Quan thì lộ ra thần sắc có chút sợ hãi, ha ha nói: “ Kia...kia..tiểu lão nhân sẽ đi chuẩn bị.”

Tiểu Trúc tâm tư nhẩn nhai, nhất thời nhìn ra không đúng, ôn nhu nói: “ Lão nhân gia, có phải là có chuyện gì khó xử?”

Lão nhân càng khẩn trương, đứng lên đi vào trong, ập a ập ứng nói: “ Không...không khó xử.”

Nhìn thấy vậy, tình huống đã rất rõ ràng, Tiểu Quan nhất thời đi nhanh tới, vừa lúc che trước mặt lão nhân, lớn tiếng nói: “ Có chuyện gì khó xử, cứ nói ra đi.”

Hắn vốn cao lớn, tiếng nói lại vang, lão nhân toàn thân run lên, nhất thời lão đảo, ngã ra sau, hoàn hảo cặp mắt và hai tay Tiểu Trúc thật nhanh, vội đưa tay đỡ lấy, hung hăng trừng mắt với Tiểu Quan: “ Trở về ngồi.”

Đường đường Vạn Yêu Vương, nhưng đối với Tiểu Trúc lại nhu thuận, lập tức rút trở về, Tiểu Trúc đỡ lão nhân ngồi lên ghế, lúc này mới ôn nhu nói: “ Lão nhân gia, chúng ta cũng không phải người xấu, hẳn...Mặc dù có vẻ hung ác một chút, kỳ thật tâm địa cũng tốt lắm, ngài có chuyện gì khó xử, cứ nói là được.”

Lão nhân căng thẳng đứng dậy, liếc mắt nhìn Tiểu Quan, lại liếc mắt nhìn Tiểu Khai, phát hiện mọi người đều đang mỉm cười, lúc này mới đánh

bạo nói: “ Các người...thật sự không phải người xấu?”

Chín người đồng loạt gật đầu: “ Đương nhiên.”

Lão nhân lại nói: “ Vậy các người...có quan hệ gì với đám cường đạo mấy ngày trước hay không?”

Lúc này Tiểu Khai mới lắp bắp kinh hãi, thốt lên: “ Cái gì cường đạo, cho tới bây giờ ta không có nghe nói qua.”

Lão nhân tinh tế dò xét vẻ mặt hắn, đích xác không giống như đang gạt người, lúc này mới ngồi thẳng lên, thở dài: “ Không dối gạt công tử, mấy ngày trước đây, một tên cường đạo xông vào cửa, cướp sạch đồ của tiểu lão nhân, ngay cả lương khô còn không nhiều của lão đều bị cướp hết rồi, cho nên...cho nên...”

Tiểu Khai lúc này mới giật mình hiểu ra: “ Cho nên người đã không còn lương thực làm bánh bao nữa?”

Lão nhân lại thở dài: “ Công tử a, còn làm bánh bao gì chứ, chúng ta... chúng ta đã hai ngày không có ăn cơm.”

Lời này nói ra, thật sự làm lòng người ta đau xót, Tiểu Trúc thiếu chút nữa rơi nước mắt, cắn chặt răng nói: “ Tên cường đạo kia đi đâu?”

“ Phải, tên cường đạo kia đâu?” Tiểu Quan nhất thời đứng bật lên: “ Chúng ta đi giúp người báo thù!”

“ Các người?” Lão nhân có chút bất lực ngẩng đầu lên, nhìn chín người vài lần, lúc này mới lắc đầu nói: “ Bỏ đi, bỏ đi, cường đạo hung ác, các người...các người đều là người đọc sách, nhìn ra không phải là đối thủ của cường đạo a.” Hắn lại nhìn Tiểu Quan, lại nói: “ Cũng chỉ có vị công tử này, thoát nhìn còn có chút khí lực...”

Mọi người nhất thời cùng cười lạnh, cơ hồ nghĩ: “ Ta đường đường ma giới Vạn Yêu Vương, đường đường tu chân giới tứ đại cường môn, đường đường Thiên Tuyền môn chủ, còn sợ một tên cường đạo hay sao?” Nhưng bỗng nhiên, mọi người nhớ tới nơi này là Cấm Ma Lĩnh Vực, giờ phút này công lực mọi người mất hết, chính là những người trói gà không chặt, là kẻ đọc sách chữ không hay sao? Nghĩ tới đây, vẻ cười lạnh của mọi người nhất thời nín lại, lại chậm rãi ngồi trở về.

Lão nhân nhìn mặt đoán việc, biết tất cả mọi người không nắm chắc, nhân tiện nói: “ Các vị khách nhân có ý tốt, tiểu lão nhân tâm lĩnh, nhưng tiểu lão nhân thật sự không làm ra được bánh bao, có lẽ chỉ đành làm cho các vị thất vọng thôi.”

Đám người Tiểu Khai vốn là người rất tốt, nhìn bộ dáng này của lão nhân, đã sớm ném bỏ ý niệm tâm bảo trong đầu ra ngoài chín tầng mây, chỉ nghĩ làm sao giúp đỡ cho lão nhân, nghe lão nhân nói như vậy, liền nhanh chóng lắc đầu nói: “ Lão nhân gia, chuyện bánh bao đừng nói thêm nữa, ta suy nghĩ, ta có thể giúp ngài làm được gì không.”

Lão nhân liên tục lắc đầu: “ Không cần, không cần, mấy vị cứ đi nhanh đi, nếu tên cường đạo kia đi tới, ta sợ sẽ liên lụy các người.”

Lão bà có chút không cam lòng, lặng lẽ kéo ống tay áo lão nhân, lão nhân có chút nghiêng đầu, trừng mắt nhìn lão bà. Lão bà nhất thời có chút thương tâm, chậm rãi cúi đầu.

Tiểu Khai nhìn thấy, tâm địa càng mềm nhũn, ôn nhu nói: “ Lão nhân gia, không cần ngại, ngài cứ nói là được.”

Hắn thấy lão nhân vẫn không ừ hừ, bèn nhìn lão bà cười nói: “ Nếu không lão thái thái nói đi.”

Trong mắt lão bà hiện lên một tia hào quang hy vọng, phảng phất có điểm ngại ngùng, trộm liếc mắt nhìn lão nhân, suy nghĩ hồi lâu mới cố lấy

dũng khí nói: “ Công tử...lão thân cũng không sợ người chê cười, thì đành nói thẳng...kỳ thật, nhìn công tử đúng là xuất thân từ gia đình giàu có vùng tay không tiếc, nếu có thể cho chúng ta chút ít vật ngoài thân, để lão nhân đi xuống chân núi đổi chút lương thực...đúng là ân huệ lớn lao quá.”

Lão nhân thở dài, có chút mềm yếu quát: “ Đừng nói bậy.”

Mọi người nhất thời giật mình hiểu ra, lúc này không nói thêm lời nào sờ vào người, hết thấy người tu luyện trên người đều có mang theo chút ít bảo bối, vừa sờ, sờ ra được một vài thứ, ba lý ba lạp đổ lên mặt đất, đổ đầy khắp nơi, đều kêu lên: “ Lão nhân gia, mấy thứ này đưa cho ngài đó.”

Hai vị lão nhân nhìn xuống, gương mặt không hề tỏ ý vui mừng, qua hồi lâu, lão nhân mới chậm rãi nói: “ Tâm ý các vị khách nhân, tiểu lão nhân tạ ơn, mấy thứ này...mấy thứ này...các vị thu hồi lại đi.”

Mặc dù hẳn nói thật uyển chuyển, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng, rõ ràng là không xem mấy thứ này vào mắt. Trong lòng mọi người nhin không được đều có chút ít khó chịu, nghĩ thầm, chúng ta xuất ra đều là bảo bối hàng thật giá thật, người sao lại làm như vậy chứ?

Tưởng tượng như vậy, mọi người cúi đầu nhìn thấy, nhất thời đồng loạt “ nga” một tiếng, mỗi người thần tình đỏ bừng.

Cấm Ma Lĩnh Vực đúng là Cấm Ma Lĩnh Vực, chẳng những nơi này bảo bối đều biến thành vật phàm, ngay cả bảo bối bên ngoài cũng biến thành vật phàm, trái trên mặt đất vốn phải là trân châu bạch ngọc, giờ phút này lại toàn là bùn đất linh tinh, vừa nhìn thấy, quả thực đúng là rác rưởi nằm đầy bên ngoài mà không ai thu thập, lời vừa rồi của lão nhân, nói rất đúng, thậm chí còn cấp rất nhiều mặt mũi cho mọi người.

Mấy thứ rác rưởi này, đừng nói là đổi lương thực, có lẽ ném ra ngoài, cũng không có ai thèm đi nhặt.

Như vậy, Tiểu Khai thực sự có điểm xấu hổ, muốn giúp đỡ, nửa điểm cũng không giúp được, ngược lại còn làm ra chuyện xấu hổ, trên mặt hân phát sốt, ha ha nói: “Vậy...chúng ta đành cáo từ.”

Mọi người nhìn nhau, đều nghĩ: “Bỏ đi, đi trên đường đành tùy tiện hái chút hoa cỏ cũng được.”

Lão nhân nói: “Mấy vị khách nhân, mặc dù trong nhà tiểu lão nhân không có lương thực, nhưng nước thì không thiếu, các vị chờ, ta đi lấy vài bình nước, miễn cho trên đường bị khát.”

Tất cả mọi người sửng sốt, đều quay đầu nhìn Tiểu Khai, Tiểu Khai liên tục gật đầu nói: “Cần, cần, cầu còn không được, đa tạ lão nhân gia.”

Vô nghĩa, có thể nào không cần, đó chính là thần cấp bảo bối Tịnh Hóa Thủy mà ngay cả Nhược Thủy cũng có thể trung hòa a!

Lão nhân lộ ra vẻ mỉm cười hòa ái, đại khái vì bản thân mình rốt cuộc có thể giúp đỡ mọi người làm chút việc mà vui vẻ, bèn lôi kéo lão bà đi vào nhà sau.

Mọi người ngồi trong phòng, một bên chờ đợi một bên nói chuyện phiếm, lần nói này, túc túc cũng hơn nửa canh giờ, lúc này Tiểu Khai mới cảm thấy có điểm không đúng: “Di, sao lão nhân gia còn chưa ra?”

Bác Học chân nhân cũng nói: “Đúng vậy, theo lý thuyết, vốn đã phải sớm quay lại rồi, nếu không chúng ta vào trong xem?”

Mọi người đều gật đầu, vì vậy Tiểu Khai xung phong đi lên trước, nơi này vốn nhỏ hẹp, phía sau bất quá chỉ là một gian phòng ngủ và một phòng củi mà thôi, bên trong trống trơn, cả một bóng người cũng không có, Tiểu Khai còn sợ có điều sơ suất, cả dưới sàn và sau đồng củi cũng kiểm một phen, như vẫn không có thu hoạch.

Mọi người lúc này mới có chút kinh ngạc, nhanh chóng chạy qua hai bên phòng nhìn.

Bên trong phòng ngủ trống trơn, lần trước cát phục mà Tiểu Khai và Tiểu Trúc mặc qua còn đặt trên giường, tiền xanh vẫn còn nằm trên bàn, phẳng phất không bị di động chút nào.

Đây là sao vậy?

Tiểu Trúc bỗng nhiên “nha” một tiếng kêu sợ hãi, chỉ vào cây nến đỏ trong phòng ngủ nói: “Tiểu Khai, người xem kia...kia...”

Tiểu Khai quay đầu nhìn lại, cây nến long phượng đặt trên bàn, cũng không có gì dị thường, nhin không được ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?”

Tiểu Trúc dùng sức bắt lấy cánh tay Tiểu Khai, thấp giọng nói: “Lần trước...cây nến đỏ này rõ ràng đã cháy một nửa rồi, nhưng bây giờ...”

Đúng vậy, cây nến đỏ trên bàn hoàn toàn đầy đủ, rõ ràng chưa từng đốt qua.

Tiểu Khai hít sâu một hơi, trong lòng nhất thời có chút sợ hãi, run giọng nói: “Có thể đây là cây mới hay không?”

Tiểu Trúc khẳng định lắc đầu: “Đúng vậy, cây nến đỏ này ngay giữa có một điểm đen, lần trước ta nhìn thấy rõ ràng, tuyệt đối sẽ không nhìn sai.”

Tiểu Khai giương mắt nhìn, quả nhiên ở giữa cây nến, có một ít điểm đen, thoát nhìn hết sức rõ ràng.

Đến lúc này, mọi người mới cảm thấy có điểm quỷ dị, mọi người súc súc cổ, mặc dù lúc này là ban ngày mặt trời cao cao, nhưng trên người lại có chút rét lạnh, bởi vì hiệu quả đặc thù của Cấm Ma Lĩnh Vực, mọi người bây

giờ đều là người thường, thật phải gặp gỡ sự tình gì cổ quái, có lẽ phải gặp nguy hiểm ở chỗ này.

Tiểu Khai suy nghĩ hồi lâu, căn rằng nói: “ Mặc kệ trong phòng có bao nhiêu cổ quái, chúng ta ra ngoài cửa nhìn xem, chẳng lẽ cả đạo sơn mạch này đều xảy ra vấn đề hay sao.”

Mọi người đều gật đầu, vì vậy như ong vỡ tổ ồ ồ ào chạy ra ngoài cửa, trong tiếng cửa mở, mọi người đảo mắt đã chạy ra ngoài, chỉ cảm thấy trước mắt sáng trưng, bầu trời ánh nắng sáng rõ chiếu xuống chói chang, nhất thời thối tan hàn ý trong lòng mọi người không ít.

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn phía trước, nhất thời lại “ di” một tiếng: “ Như thế nào lại đi ra rồi?”

Mọi người nhìn quanh bốn phương tám hướng, cũng đều phát ra tiếng kêu sợ hãi: “ Đúng vậy a, như thế nào lại đi ra rồi?”

Nơi này là một khối đại bình nguyên khôn cùng rộng lớn, trước mắt không có núi non, cũng không có nhà cỏ, đúng là trên đường mọi người đang đi tới cực bắc ma giới, nguyên lai không hay biết, mọi người đã xuyên ra khỏi Cấm Ma Lĩnh Vực.

Tiểu Quan một quyền “ ba” đánh vào trên mặt đất, mắng: “ ***, vào núi bảo bối mà tay không quay về a!”

Trần Nguyên chân nhân ở phía sau chột la hoảng lên: “ Tiểu Trúc cô nương đâu? Tiểu Trúc cô nương tại sao không đi ra?”

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trái tim mạnh mẽ co rút lại, nhanh chóng quay phắt đầu.

Nơi này bình nguyên rộng lớn mênh mông, cả địa phương ẩn núp đều không có, trên bình nguyên chỉ có tám người bọn họ, còn Trì Tiểu Trúc mà

Tiểu Khai luôn chuyên tâm, quả nhiên đã không còn nhìn thấy.

Bế Quan chân nhân nói: “ Tiểu Trúc cô nương còn ở trong Cấm Ma Lĩnh Vực.”

Tiểu Khai trong thoáng chốc gấp đến độ trong lòng đều rối loạn, run giọng nói: “ Vậy phải làm sao bây giờ?”

Bác Học chân nhân an ủi: “ Không cần lo lắng, Tiểu Trúc cô nương đã đi vào lần thứ hai, tự nhiên biết làm sao đi ra, chúng ta ở chỗ này đợi nàng là được.”

Tiểu Khai vẫn không giảm được sự khẩn trương, lắc đầu nói: “ Trong Cấm Ma Lĩnh Vực vạn ngàn biến hóa, ai biết nàng sẽ đi ra từ nơi nào, vạn nhất....vạn nhất đi tới địa phương không nên tới, kia...kia chẳng phải là...”

Bác Học chân nhân cười nói: “ Tiểu Khai, người quá quan tâm sẽ bị loạn, phải biết rằng Ma Tôn và Ác Ma Thành Chủ đều là cao thủ đỉnh đỉnh nổi danh của ma giới, Tiểu Trúc cô nương cũng đều gặp qua, chỉ cần nàng tìm được bọn họ, tự nhiên có thể tìm được chúng ta.”

Tiểu Khai càng gấp: “ Chân nhân a, người không rõ, tu vi của Tiểu Trúc ngay cả ma tộc thấp nhất cũng không bằng, ta chỉ sợ...chỉ sợ nàng mới đi ra, đã lập tức bị ma tộc gặp đầu tiên sát hại, làm sao còn cơ hội tới tìm chúng ta chứ?”

Lúc này Bác Học chân nhân mới nghiêm túc: “ Nàng yếu như vậy?”

Tiểu Khai thở dài, nhẹ nhàng gật đầu. Ngọc Hồ ở bên cạnh nói: “ Theo ta quan sát, chủ mẫu đích xác yếu phi thường, có lẽ ở tu chân giới còn không được tính là cao thủ.”

Bác Học chân nhân nhíu mày nói: “ Nói như vậy, chúng ta chỉ còn hai lựa chọn: tiến vào Cấm Ma Lĩnh Vực hoặc là phá hư Cấm Ma Lĩnh Vực?”

Tiểu Quan thở dài: “Chân nhân người không biết, Cấm Ma Lĩnh Vực được xưng giới trong giới của ma giới, là lúc sơ khai của ma giới đã tồn tại, ta phỏng chừng là lĩnh vực của Sáng Thế Thần sáng tạo, làm sao người như chúng ta có khả năng phá hư.”

Nhưng Tiểu Khai lại thở ra một hơi dài, sờ tay vào ngực, móc ra một thứ, trầm giọng nói: “Không, bây giờ ta muốn phá hư Cấm Ma Lĩnh Vực!”

Lại nói trong nhà cỏ, Tiểu Trúc vì bước chân quá chậm mà rơi ra sau cùng, mắt thấy mọi người rời khỏi nhà, đang muốn đi theo ra ngoài, bỗng nhiên nghe phía sau truyền lại thanh âm: “Mấy vị khách nhân, tiểu lão nhân chuẩn bị quá lâu, còn xin thứ lỗi.”

Tiểu Trúc kinh hãi, quay nhanh đầu lại, liền thấy lão nhân từ trong phòng đi ra, nhìn Tiểu Trúc hòa ái cười: “Tiểu thư, công tử bọn họ đâu?”

Tiểu Trúc có chút kinh ngạc, hỏi lại: “Lão nhân gia, vừa rồi các người đi đâu?”

Lão nhân kinh ngạc liếc mắt nhìn Tiểu Trúc, cười nói: “Lời này của tiểu thư thật kỳ quái, tiểu lão nhân dĩ nhiên là ở phòng phía sau.”

Tiểu Trúc càng kinh ngạc: “Nhưng chúng ta vừa đi ra sau, không thấy được ngài a.”

“Không có khả năng.” Lão nhân lập tức lắc đầu: “Tiểu lão nhân ở nhà sau lấy nước cho công tử, công tử bọn họ liếc mắt là có thể nhìn thấy, tiểu thư đừng có nói đùa nữa.”

Trong lòng Tiểu Trúc hồ nghi, quay đầu nhìn Tiểu Khai bọn họ đã đi ra ngoài cửa, cười nói: “Không cần nói thêm, ta gọi bọn họ quay lại đã.”

Lão nhân cười nói: “Tiểu thư mau đi đi, cũng do động tác của tiểu lão nhân quá chậm, làm cho mấy vị khách nhân chờ đến phát phiền rồi.”

Tiểu Trúc gật đầu, bước ra cửa, ngẩng đầu nhìn, trước mắt núi non uốn lượn, núi kéo miên duyên, nhưng đâu còn nhìn thấy bóng của Tiểu Khai bọn họ?

Tiểu Trúc còn sợ là có núi che khuất đường đi, nên bước thêm vài bước, leo lên một tảng đá mà nhìn, nhưng phía dưới trống trơn đặng đặng, ngoại trừ tảng đá và cây cối ra, cả nửa bóng người cũng không có, tám người Tiểu Khai, thật sự là không còn nhìn thấy.

Nghi vấn trong lòng Tiểu Trúc càng ngày càng mạnh, lão nhân cũng đi ra cửa, cười nói: “ Tiểu thư sao lại leo lên đó, trên đó nguy hiểm, hay là mau xuống đi.”

Tiểu Trúc nhảy xuống tảng đá, cẩn thận dò xét lão nhân, vẫn như trước tràn đầy nếp nhăn, ánh mắt mờ mờ, nhìn thế nào cũng không thấy có gì dị thường, lão nhân ngạc nhiên nói: “ Tiểu thư, người không đi tìm công tử bọn họ, lại giương mắt nhìn lão nhân ta làm cái gì?”

Tiểu Trúc mê hoặc nói: “ Bọn họ rõ ràng từ nơi này đi ra cửa, như thế nào bỗng nhiên không còn nhìn thấy?”

Lão nhân vẻ mặt kinh ngạc: “ Còn có chuyện này sao, có lẽ là công tử bọn họ đùa giỡn, ẩn nấp đi thôi.”

Tiểu Trúc lắc đầu, chậm rãi đi đến cửa, cúi đầu nhìn xem, hốt nhiên trong lòng vừa động, quay đầu nói: “ Lão nhân gia, phòng này của người, mỗi ngày đều quét dọn sao?”

Lão nhân gật đầu nói: “ Lão bà của ta là người siêng năng, chẳng những dọn trong nhà, ngay cả cửa cũng rửa lau mỗi ngày.”

Tiểu Trúc gật đầu, lại nói: “ Bùn đất của ngọn núi này vừa đen vừa mềm, thực dễ dàng dính vào đế giày, có lẽ lão nhân gia lau dọn cũng phải phí một phen công phu a.”

Lão nhân liên tục gật đầu: “ Đúng đúng đúng, tiểu thư thật sự là người cẩn thận, mỗi ngày tiểu lão nhân làm ruộng, đều dính đầy bùn đất, thật là khó cho lão bà của ta.”

Tiểu Trúc mỉm cười: “ Lão nhân gia, ta nghĩ hỏi người một vấn đề.”

Lão nhân cười nói: “ Tiểu thư cứ hỏi.”

Bước chân Tiểu Trúc đi qua cánh cửa, ánh mắt nàng sáng ngời, chăm chú nhìn vào mặt lão nhân, thản nhiên nói: “ Ta có chút kỳ quái, vì sao bùn đất núi này đều là màu đen, nhưng bùn đất dính trên cánh cửa, lại là màu vàng?”

Lão nhân có chút sững sờ, cúi đầu nhìn cánh cửa, nhưng vừa lúc bị Tiểu Trúc ngăn trở, hần lập tức nở nụ cười: “ Lời này của tiểu thư thật là kỳ quái, các người từ xa mà đến, mấy bùn đất màu vàng này là từ các người dính lên thôi.”

Mặt ngọc của Tiểu Trúc đột nhiên sầm lại, quát: “ Chỉ biết nói hoang! Bùn đất của ma giới cực bắc tất cả đều là màu đen, làm sao có màu vàng?”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 7: Thần Phi Thần

Lão nhân a a cười, vô thức lắc đầu nói: “ Người đang nói hươu nói vượn, bần đất ma giới cực bắc rõ ràng đều màu đen...”

Một chữ “ đen” vừa mới nói ra, lão nhân bỗng nhiên cảm thấy không đúng, nhanh chóng ngẩng đầu, chợt nghe được Tiểu Trúc khê kêu một tiếng: “ Nguyên lai cấu kết Cửu Thiên Huyền Nữ, phong ấn Phượng Hoàng Thần đúng là người, đúng hay không!”

Lão nhân còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, bỗng nhiên nghe sự oan khuất lớn như vậy, nhất thời nóng nảy, làm sao còn kịp nghĩ lại, bật thốt lên nói: “ Lão phu rõ ràng không đáp ứng...”

Lời này chỉ nói được một nửa, lão nhân rốt cuộc phản ứng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tiểu Trúc, trên mặt Tiểu Trúc ý cười doanh doanh, đang nhìn lão nhân hì hì cười: “ Lão nhân gia, người lộ tẩy rồi nga...”

Lão nhân nhìn nàng chăm chăm hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên cười ha ha, một trận cười này cao vút trong mây, khí lực mười phần, phảng phất chấn đến cả ngọn núi run nhè nhẹ, thanh âm kia dị thường vang rền, làm sao còn giống như là một lão nhân già yếu sắp xuống lỗ? Thân thể hần ưỡn thẳng, nếp nhăn trên mặt đã phai nhạt, mặc dù quần áo rách rưới, nhưng bỗng nhiên có một cỗ khí chất hoa quý khó có thể hình dung ở trên người toát ra, giờ phút này, có lẽ ai nhìn thấy hẳn, cũng sẽ không thể nghĩ hẳn là một lão nhân già yếu nữa.

Tiểu Trúc có chút mỉm cười, lẳng lặng đứng ngay cửa nhìn lão nhân, mặc dù thanh thế của lão nhân lớn phi thường, nhưng nàng không hề có vẻ sợ hãi mấy may, chân của nàng đã bước tránh ra, lộ ra cánh cửa phía sau, trên cánh cửa vô cùng sạch sẽ, không có dấu bùn đen, cũng không có dấu đất vàng nào.

Lão nhân cười hồi lâu, đột nhiên cúi đầu xuống, quát lớn: “ Khá lắm nữ búp bê, ngươi đã phát hiện bí mật của lão phu, chẳng lẽ không sợ lão phu giết người diệt khẩu sao?”

Tiểu Trúc cả nửa điểm sợ hãi cũng không có, thản nhiên cười: “ Lão nhân gia, ngươi không hề có ác ý, đừng có tiếp tục hù dọa người.”

Lão nhân giật mình, lại không hề phủ nhận, phảng phất như đang xem một món bảo vật, nhìn Tiểu Trúc từ trên xuống dưới hồi lâu, lúc này mới nói: “ Người biết ta là ai hay không?”

Tiểu Trúc không hề nghĩ ngợi, gật đầu nói: “ Người là thần.”

Lúc này lão nhân mới thật là kinh hãi, trên mặt lộ ra vẻ thất thố không thể che giấu: “ Người nói rõ một chút.”

“ Được thôi.” Tiểu Trúc mỉm cười: “ Lão nhân gia, ngài là chủ nhân của Tịnh Hóa Thủy, là người sáng tạo ra Phong Ma Khẩu Quyết, là người luyện chế ra Trấn Nguyên Thạch và Ngũ Sắc Thạch, cùng cùng Phượng Hoàng Thần, Chư Cát Thần Hầu, Phá Hư Thần cùng Trí Tuệ Thần, một trong năm đại thần tộc nổi danh.”

Thanh âm của nàng thanh thúy sạch sẽ, mang theo ý vị chắc chắn khẳng định, có chút quả quyết không thể phủ nhận, lão nhân nghe được thần sắc trên mặt lập tức vạn biến, thế nhưng lẳng lẽ hít sâu một hơi, lúc này mới trầm giọng nói: “ Đây là ai nói cho người?”

Tiểu Trúc lắc đầu nói: “ Không ai nói cho ta biết, ta tự mình đoán ra.”

Nàng thật sự là tự mình đoán ra, Tiểu Khai sớm đem kinh nghiệm của mình trải qua kể cả công pháp tu luyện đều nói rõ ràng từng chi tiết cho nàng, mặc dù chỉ là một ít manh mối linh tinh, nhưng tâm tư Tiểu Trúc cực kỳ nhạy, nhưng cũng đoán được tám chín phần chân tướng.

Phải biết rằng Phong Ma Khẩu Quyết được xưng là phong ấn của thần, mà mấy thần tộc Tiểu Khai gặp được cũng không ai am hiểu phong ấn, Phá Hư Thần thì chỉ biết phá hư chứ không biết kiến thiết, vì thế Phong Ma Khẩu Quyết hiển nhiên là do vị thần thứ năm còn lại sáng tạo ra.

Cho nên Tịnh Hóa Thủy, được mang từ trong Cấm Ma Lĩnh Vực đi ra, tám phần cũng là kiệt tác của vị thần tộc này.

Trần Nguyên Thạch và Ngũ Sắc Thạch thì càng đơn giản, trong hai tảng đá đều có thần lực mà Tiểu Khai chưa bao giờ gặp qua, chỉ cần dùng cách bài trừ bốn vị thần tộc khác, thì còn lại tự nhiên chỉ có vị ngay trước mắt này.

Mấy đạo lý này nói ra thì thật đơn giản, nhưng trong đó, muốn đem xuyên lại cùng một chỗ, có lẽ không có vài người có thể làm được.

Lão nhân nhìn Tiểu Trúc chăm chăm hồi lâu, bỗng nhiên bật tiếng cười to một trận, trong tiếng cười tràn ngập vô hạn hoan khoái vui mừng, quát lớn: “ Tốt, tốt, không hổ là truyền nhân mà lão phu xem trúng, quả nhiên bằng tuyệt thông minh, thiên hạ vô song!”

Tiểu Trúc lắp bắp kinh hãi: “ Truyền nhân ngài xem trúng?”

“ Đúng vậy!” Ánh mắt lão nhân nhìn Tiểu Trúc không chớp: “ Nữ búp bê, lão phu quyết định thu ngươi làm đồ đệ, truyền lực lượng của thần cho ngươi, để ngươi từ nay về sau bất tử bất diệt, cùng thiên địa đồng thọ, ngươi còn không mau quỳ xuống, dập đầu bái sư!”

Trong lòng Tiểu Trúc rung động, nhưng trên mặt không biểu hiện ra, nhú mày nói: “ Ngài còn không có nói cho ta biết, ngài đến tột cùng là vị thần tộc nào.”

Lão nhân ha ha cười nói: “ Người báỉ sứ trước, ta sẽ nói cho người cũng không trễ.”

Nhưng Tiểu Trúc bỗng nhiên cố chấp, lắc đầu nói: “ Ngài phải nói cho ta biết trước, ta sẽ nghĩ xem có báỉ sứ hay không.”

Lão nhân nhất thời giận dữ: “ Lão phu nguyện ý thu người, đây là cơ duyên lớn lao, chẳng lẽ nữ búp bê người còn không muốn?”

Tiểu Trúc ngậm miệng chẳng ừ chẳng hử, vẻ mặt lại thập phần kiên quyết, lão nhân nhìn thấy càng tức giận, gật đầu nói: “ Tốt, tốt, người ngay cả cơ duyên lớn lao này cũng không cần, ta..ta...” Hắn trừng mắt nhìn Tiểu Trúc hồi lâu, nhưng càng xem càng vừa lòng, thật sự không nỡ bỏ qua một đồ đệ tốt như vậy, nhất thời bật thốt lên: “ Ta nhất định phải thu người làm đồ đệ!”

Tiểu Trúc sâu kín thở dài, nhẹ giọng nói: “ Lão nhân gia, ngài nói cho ta biết, những người vừa rồi theo ta cùng đến như thế nào rồi?”

Lão nhân hừ nói: “ Một đám phàm thai mắt thường, xuân mǎng sinh linh, tự nhiên là đi trở lại ma giới mà chém giết đánh nhau thôi.”

Tiểu Trúc nói: “ Vị Nghiêm Tiểu Khai kia...hắn hoàn hảo chứ?”

Lão nhân hừ lạnh một tiếng: “ Ánh mắt người này thấp kém, tư chất bình thường, ngay cả tu vi trên người cũng yếu như con kiến hôi, có gì tốt chứ.”

Tiểu Trúc trầm ngâm, phảng phất như đang suy nghĩ tìm lời để nói, qua sau hồi lâu mới nói: “ Lão nhân gia, ngài muốn thu ta làm đồ đệ, ta quả thật

thập phần cảm kích, nhưng...nhưng nếu phải chia ly với hân, ta...ta sẽ không muốn học nữa.”

Trong lòng lão nhân buồn bực nói không nên lời, khổ sở nghĩ thầm: “Nữ búp bê người, vốn bằng tuyết thông minh thiên phú vô song, sao tính tình lại thiên khích như thế, không ngờ không thông hiểu cuộc đời con người chỉ như cỏ cây một mùa, chỉ có tu thành thần tộc, trở thành thân thể bất tử bất diệt, mới có thể xem được sự sinh diệt của vũ trụ, hưởng thụ thời gian vĩnh cửu a!”

Hân dẫm mạnh chân trên mặt đất, nhịn không được lại mắng lên: “Lần trước các người tiến đến, người không nhìn thấy hân làm cái trò đó sao, hừ hừ, nếu không phải xem trọng mặt mũi của nữ búp bê người, ta làm sao lại chuyển tay tặng cho hân bốn món bảo bối.”

Hai người còn đang giằng co, bỗng nhiên ở địa phương cực cao cực xa trên bầu trời phảng phất truyền đến một âm thanh trầm muộn “oanh” một chút, phảng phất như trên chín tầng trời vang lên một tiếng sét đánh, lão nhân nhất thời lắp bắp kinh hãi, nói: “Phá hủy.”

Vừa nói xong hai chữ này, lại “oanh” một tiếng, lần này thanh âm càng lớn hơn vừa rồi rất nhiều, đã gần hơn rất nhiều, lão nhân nhất thời rất là khẩn trương, hoảng hốt bối rối nói: “Nguy rồi, nguy rồi, con khi đáng chết này, hôm nay hân làm gì đây, không ngờ lại tới phá chiêu bài của lão phu!”

“Oanh!” Bầu trời lại một tiếng vang, lần này thì càng gần, phảng phất như muốn nổ tung trên đỉnh đầu, lão nhân cả kinh mặt mũi trắng bệch, mắng to: “Con khi đáng chết, con khi xấu xa, người còn đánh thêm vài cái, lĩnh vực của lão phu cũng bị phá hủy, ***, lão phu sợ người có được chưa? Lão phu...lão phu mở cửa cho người, cho người đi vào được rồi chứ?”

Hân một bên hùng hùng hổ hổ, vừa dùng tốc độ nhanh nhất bắn ra một đạo quang mang, đạo quang mang này phảng phất bay thẳng tới phía chân

trời, chợt nghe được “ xích” một tiếng, phảng phất như trên trời giựt ra một khóa kéo, Tiểu Trúc ngẩng đầu nhìn, chợt nhìn thấy một con khỉ uy phong lẫm lẫm cầm theo một cây bông tử tử trên bầu trời nhảy xuống!

Đi theo phía sau hầu tử, không phải chính là Tiểu Khai bọn họ tám người hay sao?

Tiểu Trúc nhất thời cười như hoa nở mùa xuân, chạy tới kéo tay Tiểu Khai, chỉ cảm thấy ấm áp mà có lực, trái tim lúc này mới rơi xuống đất yên tĩnh, cười yếu ớt nói: “ Tiểu Khai, người...kia..Đúng là Chư Cát Thần Hầu phải không?”

Tiểu Khai gật gật đầu, giải thích cho nàng nghe. Nguyên lai Tiểu Khai ở bên ngoài thật lo lắng, rốt cuộc quyết định vận dụng lông khỉ gọi về Chư Cát Thần Hầu, phải biết rằng hầu tử đã chuyên môn cảnh cáo Tiểu Khai, vấn đề trong vòng tam giới không cần tìm tới hắn, Tiểu Khai càng nghĩ, cảm thấy Cấm Ma Lĩnh Vực cấp bậc không chỉ trong tam giới, hơn nữa quá lo lắng cho Tiểu Trúc, lúc này mới cố lấy dũng khí quyết định gọi về.

Lúc trước hầu tử cho hắn ba sợi lông khỉ, một sợi dùng lúc rồng đen xuất thế, còn một sợi dùng tại Long Chi Không Gian gọi về hầu tử nhưng không thành công, chỉ còn lại sợi cuối cùng này, lần này cũng dùng mất.

Vận khí Tiểu Khai coi như không tệ, cấp bậc Cấm Ma Lĩnh Vực quả nhiên không thuộc tam giới, hầu tử không nói hai lời liền lấy ra Định Hải Thần Châm, bắt đầu phá giới. Hầu tử luôn luôn là tính cách bạo lực, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ, hắn muốn tìm Cấm Ma Lĩnh Vực đương nhiên dễ dàng, một khi tìm được, Định Hải Thần Châm trực tiếp hướng Cấm Ma Lĩnh Vực bắt đầu đập, đập ba bốn gậy, vị chủ nhân của Cấm Ma Lĩnh Vực chịu không được nữa, chạy nhanh mở lĩnh vực, thả cho hầu tử đi vào.

Tiểu Trúc nghe được vui vẻ, cũng đem kinh nghiệm của mình nói cho Tiểu Khai nghe một lần, Tiểu Khai nghe vị thần tộc này muốn thu đồ đệ, trong lòng cũng vừa vui vừa lo, an ủi Tiểu Trúc nói: “Nàng yên tâm, lúc này Chư Cát Thần Hầu ở đây, hẳn không dám bắt buộc nàng làm đồ đệ đâu.”

Bên kia, hầu tử cao hứng vô cùng, bởi vì hẳn bỗng nhiên nhìn thấy được rất nhiều bảo bối.

Ánh mắt hầu tử cao vô cùng, trong Cẩm Ma Lĩnh Vực rất nhiều bảo bối, mặc dù bị lão nhân phong ấn, nhưng không thể gạt được ánh mắt hầu tử, cho nên hầu tử nhảy dựng lên, nhìn bốn phía, nhất thời cười ha ha: “A ha, tốt lắm, lần này ta không uổng công đến.”

Lời kia vừa thốt ra, gương mặt lão nhân xoát một cái trắng không còn chút máu, xông lên muốn chặn lại, nhưng động tác của hầu tử nhanh như chớp, có chút chột lóe đã vọt tới bên sườn núi, không nói hai lời liền ôm lấy một gốc cây đại thụ “ai yêu” một tiếng nhổ tận gốc, thuận tay ném ngược ra sau cổ, cây đại thụ kia chui tọt vào sau cổ biến mất vô tung.

Tay hẳn không ngừng, lại nhảy dựng, nhảy đến hồ lớn dưới chân núi, xuất ra Định Hải Thần Châm đâm vào hồ nước khuấy mạnh, lực lượng này đâu chỉ là ngàn quân, nhất thời nước trong hồ lớn đều bị khuấy tung lên cao, trong phút chốc, cả đáy hồ thật sâu đều bị lộ ra, hầu tử lại đưa tay xuất một chiêu, hồ nước này tựa như trăm sông đổ ra biển hướng hẳn bay tới, sau đó...lại biến mất vào sau cổ hẳn.

Chỉ thế này, tất cả mọi người xem đều hiểu được.

Không hề nghi vấn, hầu tử đang làm kẻ cướp.

Không hề nghi vấn, sau cổ hầu tử chính là một không gian trữ vật lớn đến dị thường.

Không hề nghi vấn, hầu tử còn chưa chuẩn bị dừng tay, hần đại khái chuẩn bị dọn sạch hoàn toàn lĩnh vực.

Gương mặt lão nhân càng lúc càng trắng bệch, luôn miệng kêu đến khản tiếng, nhìn hầu tử la to: “Đừng cầm, mau dừng tay, ai yêu mẹ ta ơi, đây đều là bảo bối ta vất vả mới có nha, người...Người không thể quá đáng a....Hầu tử, con khi chết kia, lão phu chịu không được nữa...lão phu cần phải ra tay rồi!”

Hầu tử cười hắc hắc, nhất thời quay đầu lại, hai ánh mắt tinh quang lòe lòe, Định Hải Thần Châm giờ lên cao: “Lão nhân, ta đang muốn tìm người đánh nhau một trận cho đã đây, người còn không mau đi tới!”

Lão nhân rút cổ, nhất thời ấp úng: “Hầu tử...Thần Hầu...Chư Cát Thần Hầu các hạ, người ta đều là thần tộc, người...Người chữa lại cho ta một chút đi.”

Hầu tử ngẩn người, lúc này mới nhảy trở về: “Cũng tốt, tất cả mọi người là thần tộc, nói thế nào ta cũng phải cho người điểm mặt mũi, được rồi, hôm nay sẽ không lấy thêm.”

Lão nhân thở ra một hơi thật dài, đặt móng ngời lên một khối đá, chán nản nói: “Sao người lại tới đây?”

Hầu tử cười hắc hắc, chỉ vào Tiểu Khai nói: “Là hần tìm ta tới hỗ trợ đó.”

Lão nhân nhất thời lắp bắp kinh hãi: “Hần chỉ là một hạng người phạm tục, làm gì có tư cách tìm người hỗ trợ?”

Hầu tử bật cười: “Chúng ta năm đại thần tộc, quả nhiên ánh mắt người là kém cỏi nhất, cứ nhiên ngay cả chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư mà cũng nhìn không ra.”

Lão nhân lấp bắp kinh hãi, cặp mắt kinh nghi không chừng nhìn Tiểu Khai, hồ nghi nói: “ Mang Vô Tự Thiên Thư ra xem.”

Tiểu Khai cũng không vô nghĩa, nhanh chóng móc Vô Tự Thiên Thư trong lồng ngực đưa tới: “ Nhạ, người tự mình nhìn xem.”

Lão nhân phảng phất như bị kim đâm trúng nhảy ra xa, mắng: “ Xú tiểu tử, muốn hãm hại ta sao? Ta không dám đụng vào thứ này.”

Hắn bỗng nhiên phảng phất nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn Tiểu Trúc, vẻ mặt có điểm cổ quái: “ Nữ búp bê, nguyên lai ngươi thích người này, không ngờ lại là chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư, kia...kia...”

Hắn “ kia” hồi lâu, câu nói kế tiếp vẫn không cam lòng nói ra, trong lòng Tiểu Trúc hiểu rõ, tiếp lời nói: “ Vậy ngài sẽ không bắt buộc ta làm đồ đệ nữa, đúng không?”

Lão nhân nhất thời thật uể oải, thở dài: “ Nữ búp bê, chủ nhân của Vô Tự Thiên Thư, ta tự nhiên không nghĩ đắc tội, nhưng...nhưng ta muốn thu người làm đồ đệ, đây chính là tiên duyên khó tìm, nga không, là thần duyên a...”

Tiểu Trúc hé miệng cười: “ Chỉ có thể đa tạ ngài quá yêu rồi.”

Vẻ mặt hầu tử đã có chút ít cổ quái, hắn nhìn Tiểu Trúc, lại nhìn lão nhân, nghi nói: “ Người muốn thu nàng ta làm đồ đệ?”

Lão nhân chán nản nói: “ Bây giờ đã xong rồi.”

Hầu tử lại lắc đầu, hắn luôn luôn uy phong liệt liệt, giờ phút này đột nhiên chăm chú, cau mày phảng phất đang suy tư cái gì, mọi người nhìn thấy, đầy bụng hồ nghi, cũng không dám đi quấy rầy hắn, qua vài phút, hầu tử mới ngẩng đầu: “ Nguyên lai như thế, ta hiểu được rồi!”

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Người hiểu được cái gì?”

Thần thái hầu tử có chút nghiêm túc, trầm giọng nói: “ Ta vừa mới suy nghĩ cẩn thận, Trì Tiểu Trúc phải làm đồ đệ của hắc mới được, bởi vì...”
Hắc nhìn gương mặt kinh ngạc của Tiểu Khai, nói từng chữ: “ Bởi vì đây là con đường do thần lựa chọn của nàng ta.”

Tiểu Trúc kinh ngạc nói: “ Là con đường do thần lựa chọn của ta?”

Vẻ mặt hầu tử nghiêm túc khó được, trừng mắt nhìn nàng nói: “ Ta sớm biết con đường thần lựa chọn của Thiên Tuyển môn chủ có mấu chốt dị thường, thậm chí quan hệ đến sự tồn vong của năm giới, nên là sự tồn tại duy nhất trong thiên hạ, nhưng hắc và người hết lần này tới lần khác có tương quan vận mệnh, đây dựa không rõ cho tới hôm nay. Ta trước vẫn nghĩ có chút cổ quái, hôm nay mới suy nghĩ cẩn thận, nguyên lai người cũng là người được thần tuyển.”

Hắc quay đầu lại chỉ lão nhân: “ Hắc tuy là một trong năm đại thần tộc, nhưng khác nhiều với bốn chúng ta, nghiêm khắc mà nói, hắc không phải thần tộc, không phải ma thần, chỉ là một dị số trong thiên địa, hắc bỗng nhiên muốn thu đồ đệ, còn chọn trúng người, đây vốn là chuyện không có đạo lý, ta nghĩ chỉ có một giải thích, đó là Sáng Thế Thần sớm đã sắp xếp, phải do hắc mở ra con đường thần tuyển của người.”

Hầu tử lắc đầu, có vẻ có chút cảm khái: “ Có lẽ con đường thần tuyển này, cũng không thoải mái hơn so với Thiên Tuyển môn chủ, Chư Cát Thần Hầu ta tuy thích đánh nhau, nhưng cũng hiểu được thị phi nặng nhẹ. Cho dù là vì sinh linh năm giới, người phải đi con đường thần tuyển này!”

Tiểu Khai có chút vừa động, nhất thời nhớ tới một sự tình.

Tiểu Trúc vẫn không vào được Diệt Thế Chi Môn, lúc ấy Tiểu Tiểu từng nói qua, Tiểu Trúc cũng là người được thần tuyển, cũng có con đường thần

tuyển phải đi. Hôm nay Chư Cát Thần Hầu đã nói như vậy, xem ra, Tiểu Trúc thật sự là người được thần tuyển.

Tiểu Trúc trong lòng khiếp sợ, quay đầu nhìn Tiểu Khai, Tiểu Khai nắm chặt tay nàng, thật sự là nói không nên lời sự lưu luyện, nhưng lời của hầu tử đã nói tới như vậy, Tiểu Khai biết con đường này Tiểu Trúc phải đi, hăn kinh ngạc hồi lâu, mới nói: “Vậy...Tiểu Trúc phải tu luyện bao lâu?”

Lão nhân hiển nhiên cũng bị lời của hầu tử làm ngây người, đến lúc này mới bình tĩnh trở lại, an ủi nói: “Người không cần lo lắng, tu thần cùng tu tiên hay tu ma cũng không giống nhau, chỉ giảng cứu chữ “ngộ”, đồ nhi này của ta ngộ tính cực cao, thế gian ít có, nếu thuận lợi, có lẽ mấy tháng sau có thể xuất sư rồi.”

Tiểu Khai còn không yên tâm: “Kia...nếu không thuận lợi?”

Lão nhân ha ha cười nói: “Mặc dù không thuận lợi, ta cũng sẽ sau mấy tháng cho nàng ra gặp người, như thế nào?”

Tiểu Khai khẩn trương bức bách: “Một lời đã định?”

Lão nhân càng cười ha ha: “Ngàn vạn lần đừng để cho một thần tộc thề, lão phu ngay cả thiên ma độc thệ lực cũng không để vào mắt, làm sao còn lời thề nào có thể ước thúc, lão phu nói ra sẽ có uy tín, người yên tâm đi.”

Hầu tử vỗ bả vai Tiểu Khai: “Được rồi, sự tình đã xong xuôi, người lưu lại Trì Tiểu Trúc, đi nhanh ra ngoài thôi.”

Tiểu Khai nhìn Tiểu Trúc, trong lòng không nỡ ngàn vạn lần, nhìn khắp nơi tìm chuyện gì để kéo dài thời gian, cuối cùng cũng tìm ra được một chuyện: “Người đã là sư phó của Tiểu Trúc, có thể tự mình giới thiệu một chút không.”

Lão nhân gật đầu nói: “ Xưng hô của lão phu có chút cổ quái, tên là Phi Thần.”

Hầu tử bên cạnh giải thích: “ Vào lúc thiên địa sơ khai, Sáng Thế Thần tự tay sáng tạo chủng tộc, kỳ thật thần tộc chính thức, chỉ có Phượng Hoàng Thần và Trí Tuệ Thần hai vị, còn tứ đại ma thần, là sáng tạo ngay từ đầu. Ba vị thần tộc khác, đều là có chút ít lai lịch kỳ quái.”

Về mấy điển cổ của Sáng Thế Thần, Tiểu Khai coi như cũng có nghe thấy, nhưng bốn vị chân nhân và bọn người Tiểu Quan thì chưa nghe bao giờ, nhất thời bảy đôi mắt đều tỏa ánh sáng, Bác Học chân nhân đầy lòng hiếu kỳ, truy hỏi: “ Ngài có thể nói cho chúng ta nghe một chút không?”

Hầu tử thật ra đích xác vô cùng cao ngạo, đối với Tiểu Khai khách khí, nhưng đối với người khác là hoàn toàn không cho chút mặt mũi, nhìn Bác Học chân nhân mắng: “ Ta cũng không phải là Sáng Thế Thần, sao người không đi hỏi hử?”

Bác Học chân nhân trong lòng ủy khuất, nhưng cũng không dám đánh rắm cái nào, trái lại quay đầu nhìn Phi Thần lão nhân, lão nhân thật ra cũng tùy hòa, cười nói: “ Sáng Thế Thần nghĩ thấy thế giới có chút đơn điệu, nên nghĩ làm ra một loại lực lượng cổ quái, dùng để phá giải các loại lực lượng của thiên hạ. Vì vậy làm ra Phá Hư Thần, nhưng Phá Hư Thần lại quá thích chơi đùa, vừa làm ra, đã đi đảo loạn, Sáng Thế Thần cảm thấy có chút lo lắng, sợ hử xông ra đại họa, nên tước đi thần cách của hử, chỉ lưu lại cho hử thân thể bất tử bất diệt, miễn cho hử lúc gây họa bị người đánh chết.”

Phi Thần dừng một chút, lại nói: “ Cho nên Chư Cát Thần Hầu, lai lịch lại càng kỳ quái, hử vốn không phải là chủng tộc của thế giới này, mà là đến từ một thế giới tên là Diệt Thế Chi Môn...”

Diệt Thế Chi Môn vừa nói ra miệng, tất cả mọi người cùng gật đầu, gật mình nói: “ Nguyên lai là nơi đây a.”

Phi Thần lão nhân vốn nghĩ đây là bí mật lớn nhất thiên hạ, không ngờ mấy người có thân thể phàm thai này ai cũng bình tĩnh, nhin không được kinh ngạc quét một vòng, lúc này mới nói tiếp: “ Gia tộc hãn vốn là một chủng tộc kỳ dị tu luyện lực lượng tinh thần, nhưng hãn lại tự mình có chút quái dị, hãn vẫn cho rằng lực lượng tinh thần vô cùng phiền toái, xa không bằng trực tiếp đánh nhau mới sảng khoái, cho nên gia tộc hãn ai cũng tu tập tinh thần lực, nhưng hãn lại tu luyện thân thể.”

Tiểu Khai nghe được âm thầm chắt lưỡi, nhin không được nhìn xem hầu tử, hầu tử vẻ mặt đắc ý, hiển nhiên lời kể tiếp Phi Thần sắp nói là lịch sử huy hoàng của hãn.

Phi Thần nói tiếp: “ Sau đó, thế giới tên là Diệt Thế Chi Môn kỳ quái kia bởi vì nguyên nhân kỳ lạ mà sụp đổ, gia tộc của hãn cũng khó thể tìm chế vì lý do thế giới sụp đổ, chỉ có bản thân hãn, bởi vì quan hệ việc tu luyện thân thể, lại ngoài ý muốn luyện thành một lực lượng mà ngay cả Sáng Thế Thần cũng không nhận thức, sau đó, hãn xuyên qua bình chướng không gian, từ Diệt Thế Chi Môn tiến vào thế giới này của chúng ta, trở thành sinh linh của thế giới chúng ta.”

Tiểu Khai khê động, nhớ tới Tiểu Tiểu từng đề cập qua, nếu mỗi sinh linh có thể luyện thành tâm thần lực mà Sáng Thế Thần không biết, vậy có thể tự do xuyên toa không gian, Cửu Thiên Huyền Nữ từng muốn nghiên cứu tâm thần lực, sau đó xuyên qua không gian soán đoạt vị trí của Sáng Thế Thần, không nghĩ tới từ trước Cửu Thiên Huyền Nữ đã có một con khi như vậy, làm được chuyện mà nàng ta khao khát muốn làm.

Như vậy xem ra, hoàn hảo hầu tử tâm địa không xấu, nếu không, hãn hoàn toàn có thể làm cho thế giới này loạn đến long trời lở đất, thậm chí soán đoạt vị trí của Sáng Thế Thần, đều là có cơ hội.

Tiểu Khai nghĩ tới đây, mới bỗng nhiên hiểu được hầu tử mạnh như thế nào, có bao nhiêu vĩ đại, hãn lại giương mắt nhìn hầu tử, trong ánh mắt

không chỉ có kính sợ, còn có chút sùng bái.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 8: Cuộc Chiến Cực Bắc

Phi Thần lại nói: “ Thời điểm xuyên toa không gian lực lượng của Chư Cát Thần Hầu bị tước đi chỉ còn lại không đủ một phần, chỉ có thể nhập vào ma giới, một lần nữa tu luyện, chính là ở chỗ này, Chư Cát Thần Hầu hoàn thành kỳ tích mà khiến cho các thần tộc chúng ta đều chặc lưỡi xưng tụng: Hẳn bằng vào thân thể thuần túy chiến đấu mà tu luyện, một hồi một hồi đánh tới, trước đánh ma tộc cấp thấp, rồi đánh ma tộc cao đẳng, sau đó đánh lên thượng cổ di tộc, cuối cùng khiêu chiến ma thần tộc, hẳn cứ như vậy một đường đánh tới, cuối cùng, đánh vào giới thứ năm, trở thành vị thần tộc thứ năm không do Sáng Thế Thần sáng tạo.”

Ở đây mọi người đồng loạt hít sâu một hơi rét lạnh!

Phi Thần lắc đầu, cảm thán nói: “ Lúc ấy Sáng Thế Thần còn chưa ngủ say, nhìn thấy hẳn xuất hiện, cảm thấy vô cùng thú vị, vì vậy đã tứ ban cho hẳn phong hào thần tộc, sau đó Sáng Thế Thần còn muốn tứ ban cho hẳn thân thể bất tử bất diệt, nhưng Chư Cát Thần Hầu cũng không nguyện ý, hẳn nghĩ thấy thân thể bản thân càng thêm hoàn mỹ, vượt qua thân thể thần tộc, cho nên hẳn cự tuyệt ý tốt của Sáng Thế Thần.” Hẳn quay đầu nhìn hầu tử, hốt nhiên cười ranh mãnh: “ Nhưng sau hẳn mới phát hiện mình đã nghĩ không đúng, bởi vì thân thể của hẳn, mỗi qua một đoạn thời gian thì phải nhận một lần trọng tổ luân hồi, ngay cả thần lực của hẳn, cũng sẽ bởi vì luân hồi mà yếu đi rất nhiều.”

Tiểu Khai nhin không được gật đầu, xen vào: “ Đúng, lúc ta mới gặp hần, hần còn đang luân hồi tại tu chân giới, linh khí một ngàn năm của tu chân giới thiếu hụt là do hần làm ra.”

Hầu tử nhất thời then quá thành giận, nhảy dựng lên mắng: “ Lão bất tử, người nói cái gì không tốt, lại nhắc tới chuyện đó, đến đến đến, chúng ta đánh một trận.”

Phi Thần nhanh chóng nhảy lui ra sau một bước, cười nói: “ Thần Hầu các hạ, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

Hầu tử cả giận nói: “ Đương nhiên không đúng, chỉ có thân thể của ta mới có thể chống đỡ cho ta sử dụng Định Hải Thần Châm, thân thể các người mặc dù bất tử bất diệt, nhưng cả một chút lực chiến đấu đều không có, đánh nhau chỉ biết nhờ vào thần lực, thì còn gì thú vị để nói?”

Lời này Tiểu Khai nghe hiểu, trong tam giới tiên nhân ma tộc, đánh nhau xác định đều không thể vận động, chỉ cần dùng thần niệm khống chế phi kiếm hoặc là ma khí chiến đấu, chỉ có hầu tử không giống, hầu tử đánh nhau thuần túy chỉ dùng thân thể mà đánh, cây côn cầm trong tay, đánh nhau như hổ như gió, nói đơn giản một chút, những người khác đánh nhau chỉ dùng pháp bảo nội công, hầu tử đánh nhau tuyệt đối là có kỹ xảo ở bên trong. Cũng bởi vì lý do kỹ xảo, cho nên mọi người đều là thần tộc, nhưng cho tới bây giờ không có thần tộc nào dám nói đánh thắng được hầu tử.

Tiểu Khai nghĩ tới đây, nhin không được liên tục gật đầu: “ Đúng vậy, ta cũng cảm nhận được cách đánh nhau của Chư Cát Thần Hầu lợi hại hơn nhiều.”

Hầu tử nhất thời mặt mày hớn hở, vỗ vỗ bả vai Tiểu Khai: “ Thiên Tuyển môn chủ quả nhiên là tri kỷ của ta, di, hình như bây giờ người cũng có một cây côn, muốn ta dạy cho người một bộ côn pháp vô địch hay không?”

Tiểu Khai đương nhiên cầu còn không được, gật đầu lia lịa. Côn pháp của Chư Cát Thần Hầu khẳng định thiên hạ vô địch, huống chi, cho dù hầu tử có dạy rác rưởi thì hãn cũng muốn học, dù sao, mục đích của hãn là muốn kéo dài thêm thời gian, để cùng Tiểu Trúc ở chung một lát hay sao?

Phi Thần chờ bọn hãn nháo xong rồi, mới nói tiếp: “ Cuối cùng muốn nói chính là bản thân ta. Nghiêm khắc mà nói, ta đích xác không tính thần tộc, cũng không tính ma thần tộc, lúc ấy Sáng Thế Thần sáng tạo ra Phá Hư Thần, nghĩ thấy tạo không tốt, có chút đáng tiếc, lại không nỡ phá hủy tạo lại, nên nghĩ nên tái tạo một sinh linh khác biệt đi ra, vì vậy Sáng Thế Thần sáng tạo ngược lại trình tự sáng tạo Phá Hư Thần, lại thi triển thêm một lần, kết quả, ta đã xuất hiện.”

Cách nói này đích xác có chút quái dị, Mạt Chước chân nhân cười nói: “ Thần lực của ngài chẳng lẽ là kiến thiết lực?”

Phi Thần lắc đầu: “ Cách nói của người không chính xác, chính xác là, sáng tạo lực mới đúng.”

Bác Học chân nhân suy tư, nhất thời có chút rung động: “ Sáng tạo lực, đó chẳng phải là lực lượng của Sáng Thế Thần?”

Phi Thần mỉm cười gật đầu nói: “ Kiến thức của người cũng không tệ, sáng tạo lực đích thật là lực lượng của Sáng Thế Thần, nhưng sáng tạo lực không thể cho phép bất cứ sinh linh nào có được, đây cũng lại là một sơ sẩy của Sáng Thế Thần, cho nên, cuối cùng ta đã tìm được một loại lực lượng cổ quái khác hãn mọi người.”

Hãn nhìn ánh mắt cấp bách của mọi người, chậm rãi nói: “ Ta không thể phá hư tất cả lực lượng trên đời, nhưng có thể phong ấn hoặc là hóa giải tất cả lực lượng trên đời, cho nên ta là khắc tinh của tất cả thần tộc và ma thần tộc!”

Hầu tử ở bên cạnh bĩu môi: “ Người phải thêm một câu, ngoại trừ ta.”

Phi Thần nhất thời có chút ít bất đắc dĩ, nói: “ Đúng vậy, chỉ có lực lượng của Chư Cát Thần Hầu cũng không phát ra từ Sáng Thế Thần, cho nên thần lực của ta đối với hắn không có hiệu quả.”

Tiểu Trúc bỗng nhiên chen vào một câu: “ Cửu Thiên Huyền Nữ cũng là đến từ Diệt Thế Chi Môn, thần lực của ngài đối với bà ta cũng không có hiệu quả phải không?”

Phi Thần lại lắc đầu: “ Thần lực của bà ta đích xác không phải Sáng Thế Thần ban tặng, vốn ta không thể ảnh hưởng bà ta, nhưng sau đó bà ta lại cùng Bàn Cổ và Phượng Hoàng Thần song tu qua, Cửu Thiên Thần Lực đã mang theo một ít Thuần Dương Thiên Hỏa và Bàn Cổ thần lực, vì vậy ta cũng có thể phong ấn ả.”

Tiểu Khai hiểu kỳ, thử nói: “ Ồ chẳng lẽ không câu dẫn qua người?”

Vấn đề này kỳ thật có chút ít quá đáng, có lẽ cũng chỉ có thân phận như Tiểu Khai mới dám hỏi, quả nhiên Phi Thần có chút ngạc nhiên, nghĩ nghĩ, lại đáp: “ Đích xác ả có câu dẫn qua ta, nhưng mị hoặc thuật của ả lại bị ta phá rớt, vì vậy ả chỉ có thể hãnh hãnh trở ra.”

Hầu tử ở bên cạnh hừ lạnh: “ Năm đại thần tộc, duy nhất một người ả không dám câu dẫn chính là ta, năm đó ta đã nói qua với ả, gặp một lần đánh một lần, đánh tới khi nào ả thành bốn năm mảnh, sau đó quả nhiên ả hoàn toàn biến mất ngay trước mặt ta.”

Tiểu Trúc gật đầu, ôn nhu nói: “ Có phải bởi vì bà ta làm hại Diệt Thế Chi Môn sụp đổ, cho nên Thần Hầu mới tràn ngập hận ý với bà ta?”

Hầu tử gật đầu, trong thanh âm có chút khó chịu: “ Nếu không phải ả, gia tộc của ta sẽ không bị diệt vong, ta đã không phải rời đi Diệt Thế Chi Môn, hừ hừ, ta từ Diệt Thế Chi Môn đuổi tới thế giới này, túc túc đuổi giết ả hơn ba vạn năm, ả tìm vô số chỗ dựa đều vô dụng, cuối cùng ả thật ra

cũng tự hiểu, không ngờ lại tự mình phân giải, hóa thành vạn ngàn phân thân, tán ra rơi xuống khắp nơi trong tam giới.”

Tiểu Khai nghe được trong lòng nhảy mạnh, đây mới chính thức là siêu cấp vô địch a! Tiểu Khai tự hỏi qua vô số lần, vẫn không nghĩ ra vì điều gì mà Cửu Thiên Huyền Nữ lại chọn tự mình phân liệt, kết quả làm cho những phân thân không đủ thực lực, hoặc là không đủ trí nhớ, cơ hồ không có gì đáng uy hiếp, nháo cả bao lâu, không ngờ là bị hầu tử bức bách thành như vậy.

Không thể không nói, Chư Cát Thần Hầu đích thật là nhân vật siêu cấp biến thái quá a!

Câu chuyện này nghe xong, cũng đã trôi qua hơn một canh giờ, Tiểu Khai nhớ tới Phong Ma Khẩu Quyết, thuận tiện hỏi Phi Thần một chút: “ Vì sao Phong Ma Khẩu Quyết lúc linh lúc không vậy?”

Phi Thần hừ lạnh: “ Đó chính là thần lực, bình thường cho các người mượn một chút đã là quá đủ mặt mũi, người còn đòi thêm bao nhiêu.”

Những lời này đã nói rõ, Phong Ma Khẩu Quyết là loại công pháp ngẫu nhiên, nhất định không đáng giá được tín nhiệm.

Tiểu Khai lại hỏi về Trấn Nguyên Thần Thị trong Trấn Nguyên Thạch, liền đưa ra hỏi Phi Thần, lần này Phi Thần nhảy vọt lên mắng: “ Hỗn Nguyên Thiên Quân là tên ngu ngốc, năm đó lão phu đưa Trấn Nguyên Thạch cho hắn thì đã biết hắn không giữ được, kết quả thật hay, hắn bị tiên nhân cướp đi thì thôi, không ngờ vượt qua tam giới lại bị một ma tộc đoạt lấy, thật sự là...thật sự là mất mặt ma thần giới quá đi.”

Lời nói đến đây, cho dù Tiểu Khai còn muốn kéo dài thêm một chút cũng không được nữa, vì vậy mọi người lưu luyến cáo biệt, Tiểu Khai và Tiểu Trúc bốn mắt nhìn nhau, đúng là không thể phân khai, làm cho mọi người không đành lòng nhìn, mới do hầu tử mạnh mẽ kéo Tiểu Khai qua

một bên, chụp một cái lên đầu hắn: “ Ngu ngốc, mau tỉnh lại, bây giờ ta truyền cho ngươi Định Thiên Côn Pháp!”

Tiểu Khai bị hắn chụp trúng ầm ầm làm đau, cuối cùng nhận sự thật: “ Di, côn pháp của ngươi gọi là Định Thiên côn pháp? Xảo như vậy, a a.”

“ A a cái đầu ngươi.” Hầu tử lại tát một cái: “ Đây là côn pháp ta sáng tạo cho ngươi, còn không tranh thủ học.”

Tiểu Khai không dám chậm trễ, nhanh chóng đi theo hầu tử, tới địa phương không xa, Phi Thần tự mình đẩy dờ mọi người ra khỏi Cấm Ma Lĩnh Vực, xa xa truyền thanh nói: “ Ở chỗ này chờ, Thiên Tuyển môn chủ lập tức đi ra.”

Mọi người biết Tiểu Khai phải học côn pháp, nên cũng không lo lắng, ngồi tại chỗ bắt đầu chờ đợi.

Bộ côn pháp này của hầu tử, muốn nói về cảnh giới thì rất cao. Hắn hiển nhiên cũng giống như ba mươi sáu chiêu Tề Mi côn trong tiểu thuyết võ hiệp hay bảy mươi hai thức Phong Ma Trượng, đầu tiên, nó có tồn tại chiêu thức, tiếp theo, chiêu thức không hề cố định, cũng có điểm giống như Thái Cực Quyền trọng ý không trọng hình thái, nói trắng ra là chỉ nhờ vào một chữ: Ngộ.

Trên đời này công pháp càng cao minh thì càng cần ngộ tính, Tiểu Trúc đi theo Phi Thần tu thần thì cần ngộ, năm đó Tiểu Khai ở trong Di Lạc Thần Điện tu luyện cũng cần chữ ngộ, giờ phút này mặc dù toàn thân Tiểu Khai đều vận động, kỳ thật chính thức cũng không phải động thân thể, mà là đầu óc, thân thể động nhanh bao nhiêu, thì đầu óc càng phải nhanh gấp trăm lần, nói đến cuối, cũng là chữ : Ngộ.

Phi Thần từng nói Tiểu Khai tư chất bình thường ánh mắt nông cạn, trong lời nghĩa là ngộ tính cực kém, kỳ thật là đã nhìn sai lầm, cũng khó trách hầu tử nói Phi Thần là người có ánh mắt kém cỏi nhất trong thần tộc.

Trên thực tế, Tiểu Khai chính là điển hình đại trí nhược ngu, nếu không như thế, Sáng Thế Thần sắp xếp con đường thần tuyển quan trọng nhất này cũng sẽ không rơi xuống trên đầu hắn. Bộ côn pháp này của hầu tử kỳ thật sâu như biển, không biết bao hàm bao nhiêu lý lẽ huyền diệu của thiên địa, người bình thường nếu muốn học, có lẽ dù trăm năm cũng học không được, nhưng Tiểu Khai đi theo hầu tử đánh qua lại mấy trăm lần, đã cũng hiểu biết không ít. Trong lúc giở tay nhắc chân, côn ảnh trầm trọng, thần lực kích động, ầm ầm đã biểu hiện rất khá, hầu tử dừng lại động tác, đứng bên cạnh nhìn hồi lâu, bảo Tiểu Khai dừng lại, gật đầu nói: “ Người đã ngộ rồi, đi ra ngoài thôi.”

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Ta giống như còn chưa hiểu lắm.”

Hầu tử lắc đầu nói: “ Người muốn hiểu được hoàn toàn, cần phải tu luyện trong cuộc chiến thực sự mới được, năm đó ta đánh mãi như vậy, mới hoàn toàn hiểu được, ở chỗ này tu luyện cũng không còn ý nghĩa, người đi ra ngoài thôi.”

Tiểu Khai bất đắc dĩ, chỉ có thể thu hồi tư thế, cùng hai vị thần tộc cáo biệt, lần này rời đi, nhưng thật ra nửa món bảo bối cũng chưa từng lấy, lại nói tiếp, lần trước Tiểu Khai và Tiểu Trúc mặc dù vạn phần hối hận, kỳ thật cũng cam lòng, nhưng thật ra lần này mọi người đánh trống giương cờ đi vào Cấm Ma Lĩnh Vực, mới là hoàn toàn tay không quay về

Nơi này đã cách cực bắc ma giới không còn xa nữa, mọi người gặp lại nhau, hiển nhiên đã chậm trễ không ít thời gian, vì vậy tranh thủ chạy đi, không bao lâu, đã đi tới lối vào cực bắc.

Dựa theo ước định ngày hôm qua, Ác Ma Thành Chủ sẽ ở nơi này chờ mọi người, nhưng giờ phút này, lại nhìn không thấy bóng dáng Ác Ma Thành Chủ, thần niệm mọi người thăm dò đi, nhất thời cùng lấp bấp kinh hãi: “ Di, không ngờ đã đánh rồi?”

Mọi người lại tìm tòi, nhất thời càng kinh hãi: “ Di, sao cả Vong Xuyên Quân cũng ở chỗ này?”

Đúng vậy, giờ phút này ở lối vào cực bắc đang có hai người đang đánh cho long trời lở đất, chính là Ác Ma Thành Chủ và Vong Xuyên Quân.

Ác Ma Thành Chủ từ năm ngàn năm trước vốn đối với Thiên Huyền Yêu Vương rất có ý kiến, hơn nữa có trăm phần trăm tin tưởng đánh thắng Thiên Huyền Yêu Vương, năm đó Ma Tôn ra mặt dàn xếp cuộc chiến, Ác Ma Thành Chủ còn từng buồn bực thật lâu. Lần này khó được cơ hội tốt như vậy, vừa thiếu một món nợ nhân tình với Nghiêm Tiểu Khai, nên đường hoàng có lý do chính đáng đi tới cực bắc, còn được Ma Tôn âm thầm hứa, cả buổi tối hẳn còn chưa ngủ được ngon, lòng tràn đầy hưng phấn, sáng sớm hôm nay đã vọt đi tới, cũng không đợi mọi người kịp hội họp, lại càng không mang theo thuộc hạ, đã nghĩ chơi trò anh hùng chủ nghĩa chỉ đi một mình, một mình một ngựa sấn vào doanh địa của địch, nhưng ai ngờ sau khi đến đây lại gặp đối thủ đầu tiên, cũng không phải tiểu lâu la dưới tay của cực bắc quân chủ, mà lại chính là Vong Xuyên Quân Hắc Long người nên ở ngoài ngàn dặm xa xôi.

Ác Ma Thành Chủ cùng Vong Xuyên Quân ở đoạn thời gian vừa rồi cũng mới nháo lên mâu thuẫn, hai bên gặp lại đương nhiên nói chuyện cũng không khách khí, Vong Xuyên Quân đã sáng tỏ là đến cực bắc làm khách, ý tứ trợ lực đã rõ ràng, bất quá Ác Ma Thành Chủ vốn nghĩ thấy thế lực địch nhân mạnh hơn mình, còn không muốn lập tức rat ay, nhưng Vong Xuyên Quân có tính tình như thế nào mọi người cũng đều biết, lời nói ra luôn âm dương quái khí, thế là lời qua tiếng lại, trêu chọc trào phúng, còn châm chích khắc bạc đã vượt qua cực hạn chịu đựng của Ác Ma Thành Chủ, Ác Ma Thành Chủ trong cơn giận dữ đã ngang nhiên rat ay, mà hai người này thân là ma giới một trong năm đại cao thủ, vốn tu vi tương đương, nhất thời đánh cho long trời lở đất, đến lúc này, cũng đã đánh được hơn hai canh giờ.

Duy nhất làm cho Ác Ma Thành Chủ có chút an ủi chính là, Thiên Huyền Yêu Vương cũng không lao vào vây công, bản thân hấn trong lúc nhất thời thu thập không được Vong Xuyên Quân, nhưng cũng không thua, đơn giản chỉ là thế cục giằng co mà thôi.

Thế cục là giằng co căng thẳng, bốn thành chủ không sợ! Trong lòng Ác Ma Thành Chủ đánh bàn tính: “ Đợi Vạn Yêu Vương tới, bảo đảm Thiên Huyền Yêu Vương người tè ra quần, đừng xem Vạn Yêu Vương chỉ có bốn thành công lực, nhưng đối phó với loại rác rưởi như người, đại khái cũng đủ rồi, huống chi bên cạnh hấn còn có Nghiêm Tiểu Khai đại sư trợ trận, Nghiêm đại sư là ai? Đó là luyện khí tông sư đệ nhất từ xưa tới nay của ma giới, cả thần khí của lão tử cũng có thể chữa trị, trên tay làm sao còn không có được vài dạng bảo bối kinh thiên động địa? Hơn nữa, Ma Tôn tên âm hiểm kia, đừng xem hấn không ra tay, khẳng định âm thầm muốn đưa vài dạng bảo bối cho Vạn Yêu Vương, kể từ đó, mười ngón niết chặt còn không ổn sao?

Giờ phút này, Ác Ma Thành Chủ đối chiến cùng Vong Xuyên Quân, đã có thể nói là kinh thiên động địa, ma công của Ác Ma Thành Chủ hiển nhiên hơn xa Vong Xuyên Quân, ma khí cương mãnh vô cùng cuốn khắp thiên địa, Vong Xuyên Quân phảng phất như một chiếc thuyền nhỏ trên con sóng lớn, thân hình vốn gầy gò liên tục lắc lư đảo đảo, phảng phất tùy lúc sẽ bị lật thuyền, nhưng Vong Xuyên Quân vẫn được xưng hào là có thủ đoạn công kích thiên biến vạn hóa, một thân huyền hắc ma khí hóa thành ngàn vạn điểm đen nho nhỏ, đầy trời rơi xuống, mấy điểm đen này mỗi điểm giống như có tư duy, ở không trung toát ra kích động, vây quanh Ác Ma Thành Chủ như bay múa, ngay cả bùn đất tảng đá bên dưới, lá khô cành khô, tất cả bị huyền hắc ma khí dẫn động lên, mỗi thứ phảng phất như thông linh giương nanh múa vuốt, chỉ chờ Ác Ma Thành Chủ lộ ra chút sơ hở, sẽ không lưu tình chút nào lao vào hô đánh hô giết.

Ma công của Ác Ma Thành Chủ bảo hộ quanh thân vô cùng nghiêm mật, những công kích linh tinh rối loạn này phảng phất chỉ như gãi ngứa, toàn bộ tinh thần của hắn chăm chú công kích tới bản thể của Vong Xuyên Quân, hai người này đánh nhau thật sự là đẹp mắt, Tiểu Khai mới nhìn một hồi, liền nghĩ thấy choáng đầu hoa mắt, tựa như ngồi ở xe bay tận trời mà cười mây lướt gió, hắn nhanh chóng dùng sức hất đầu quay đi, cũng không thể không bội phục thực lực của mấy vị đại cao thủ ma tộc này. Lúc trước Vong Xuyên Quân chỉ tùy tiện xuất ra vài điểm đen đã cơ hồ muốn lấy mạng hắn, nhưng hôm nay nhìn thấy, mới biết được lúc ấy Vong Xuyên Quân đích thật là hạ thủ lưu tình.

Mặc kệ như thế nào, hai người này đã đánh nhau, nhưng lẽ ra chính chủ nhân cũng không có đạo lý bàng quan đứng ngoài, Tiểu Quan mở trừng hai mắt, nhìn vào một chỗ hô to: “ Thiên Huyền, rút ra đây cho ta!” Một tiếng này phảng phất như nổ tạc trên đất bằng, chấn cả đại địa ông ông vang rền, nhất thời đối diện một trận binh hoang mã loạn, còn có thể nhìn thấy được rất nhiều ma tộc linh tinh rối loạn tè ra quần bỏ chạy vào trong, hiển nhiên đều là tiểu lâu la đứng bên ngoài chạy vào báo tin.

Đường đường Vạn Yêu Vương thế nhưng lại không hề là người văn minh, hắn không nói hai lời, hướng mặt đất đánh xuống một quyền, một quyền này đánh xuống, nhất thời “ oanh long” một tiếng, phương viên hơn mười trượng phía trước đều bị đánh cho sụp xuống, phảng phất như bị hòa tan thành khí, nhất thời lộ ra một cái hố to siêu cấp sâu hơn mười thước, trong hố vụ khí liểu liểu, có từng cỗ nhiệt khí xông ra, hiển nhiên địa hình cực bắc thuộc loại suối nước nóng, đây chính là suối nước nóng thiên nhiên.

Một quyền này chính là lập uy, động tĩnh không phải lớn như bình thường, cả hai vị đang động thủ bên kia cũng ngừng lại, Ác Ma Thành Chủ cười ha ha: “ Yêu Vương, người rốt cuộc đến rồi.”

Vong Xuyên Quân lại không hề có nửa điểm ngoài ý muốn, nhìn Tiểu Quan lạnh lùng cười, âm dương quái khí nói: “ Yêu Vương, năm đó từ biệt,

hôm nay công lực cũng đã hồi phục như xưa nha.”

Cừu nhân gập lại cả mắt đều phải đỏ lên, Tiểu Quan mở miệng mắng: “Tiểu nhân hèn hạ, hôm nay lão tử đến lấy mạng của ngươi!”

Vong Xuyên Quân cười ha ha: “Bốn quân đã đợi ở đây, tự nhiên đã sớm chuẩn bị, còn không biết hôm nay là ai lấy mạng của ai.”

Tiểu Quan càng bạo nộ như điên, cơ hồ đã muốn động thủ, Tiểu Khai lại từ phía sau cầm lấy cánh tay hắn, trầm giọng nói: “Có điểm không đúng.”

Bác Học chân nhân gật đầu nói: “Đích xác có điểm không đúng, giống như bọn họ đã sớm biết chúng ta sẽ đến, đây rõ ràng đã chuẩn bị sẵn chờ chúng ta đến, nhưng...Vạn Yêu Vương ngày hôm qua mới tổ hình, bọn họ vì sao lại biết được nhanh như vậy?”

Tiểu Quan cười lạnh nói: “Đây còn không đơn giản, ma công của năm đại ca thủ chúng ta có đặc thù rõ ràng, ngày hôm qua ta giúp Khai ca đánh nát phòng ngự của Định Thiên Côn, phá tan cả nóc phòng, bọn họ đều từng giao thủ với ta, tự nhiên suy đoán ra ta đã trở lại.”

“Không đơn giản như vậy.” Về mặt Bác Học chân nhân hòa hoãn: “Cho dù bọn họ biết người đã trở lại, cũng không nên biết người chỉ còn lại có bốn thành công lực thôi, chẳng lẽ họ nghĩ rằng có thể thắng được người và Ác Ma Thành Chủ dễ dàng sao?”

Tiểu Quan lắc đầu nói: “Nếu công lực ta hoàn toàn khôi phục, một mình ta có thể đánh hai người bọn họ, có thêm Ác Ma Thành Chủ, bọn họ căn bản ngay cả phần thắng mấy may cũng không có.”

Bác Học chân nhân nhíu mày nói: “Vậy lòng tin tưởng của bọn họ đến tột cùng là từ đâu mà đến?”

Mọi người nhìn nhau, rốt cuộc đều ngậm miệng lại.

Đúng vậy, Vong Xuyên Quân khẳng định như vậy, tin tưởng đến tột cùng từ đâu mà tới?

Bác Học chân nhân lại nói: “ Nếu ta không đoán sai, nơi cực bắc này, tất nhiên còn có một người lợi hại, đủ để cùng hai đại cao thủ các người chống lại, kể từ đó, cho dù Thiên Huyền Yêu Vương chỉ được tính là một nửa, bọn họ cũng có hai nửa cao thủ, đánh hai đại cao thủ chúng ta, tự nhiên sẽ toàn thắng thôi.”

Tiểu Quan nhíu mày: “ Ma giới tổng cộng có năm đại cao thủ, người này không phải Ma Tôn, cũng chỉ có thể là Tê Bì lão nhân, mà Tê Bì trước kia từng giao hảo với Thiên Huyền, chẳng lẽ hắn đã đến đây?”

Bác Học chân nhân trầm trọng gật đầu: “ Xem ra chỉ có giải thích đó thôi.”

Chợt nghe Ác Ma Thành Chủ ở bên cạnh nặng nề hừ một tiếng: “ Yêu Vương, hôm nay bốn thành chủ đến là trợ giúp cho người, như thế nào người ngược lại biến thành người đứng xem vậy?”

Hiển nhiên, Ác Ma Thành Chủ đánh đã nửa ngày, có điểm đã bất mãn.

Giờ phút này đúng là cười hổ khó xuống, mặc kệ đối diện sẽ có bao nhiêu địch nhân động thủ, Tiểu Khai cắn răng nói: “ Tiểu Quan, lên đi!”

Tiểu Quan thét dài một tiếng, thân hình khôi ngô nhất thời bay lên, trực trùng đối diện đánh tới, bên kia, binh tằm tương của bát nháo của Thiên Huyền Yêu Vương hò hét vọt tới, vô số ma khí hỗn hợp sâu cạn khác nhau cùng tiếng chửi bậy nhất thời tràn ngập đầy trời bay tới. Tiểu Quan mặc dù chỉ còn lại bốn thành ma công, đối phó bọn người kia cũng không là gì, ma công của hắn ầm ầm nổ tung, nhất thời máu đen bay tán loạn, chân tay gãy đoạn bay múa đầy trời, đảo mắt đã thấy máu nhiễm đầy mặt đất màu đen.

Tiểu Khai nhìn Ngọc Hồ và Ảnh bên người gật gật đầu: “ Các người lên đi.”

Hai vị truy tùy giả cũng đã sớm ngựa ngáy tay chân, nghe chủ nhân phân phó, nhất thời bay tới, Ngọc Hồ một thân mình đồng da sắt, thân hình còn có thể tùy ý mở rộng, vừa tiến lên, tiện tay loạn chụp, chụp một tên phế đi một tên, lực sát thương đủ sánh cùng Tiểu Quan, Tiểu Hùng Miêu biểu hiện không kém, miệng gọi không ngừng, phảng phất như có vô số tạc đạn nổ tung giữa đám ma tộc, mặc dù tạc không chết người, nhưng cũng tạc cho bọn họ gà bay chó nháy kêu cha gọi mẹ.

Ác Ma Thành Chủ hừ một tiếng, xa xa nhìn Vong Xuyên Quân, hai người này phải kiềm chế nhau, nên cũng không dám đi hỗ trợ, nhưng hai người đều đã bị thương nguyên khí, giờ phút này cũng không tiếp tục động thủ, chỉ đứng đối diện, khoanh tay đứng nhìn, nhưng thật ra rất có phong phạm cao thủ.

Bỗng nhiên từ trong đám ma tộc nhảy ra một người quát to: “ Vạn Yêu Vương, ta đánh với ngươi!”

Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn, người này đã từng gặp qua, chính là lúc mình cùng Ma Tôn đi bổ thiên đã thấy hắn đang đứng canh giữ trên trời cao vạn thước, hắn có thể canh gác trên cao như vậy xem ra cũng có điểm công phu, giờ phút này hắn hét lớn một tiếng uy phong lẫm lẫm, nhưng tinh tế mà nhìn, gương mặt hắn tràn đầy vẻ khổ sở bất đắc dĩ, cặp mắt nhìn Tiểu Quan không có bao nhiêu sát khí, thật ra chỉ tràn ngập sự sợ hãi.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 9: Hồn Nguyên Thiên Quân

Người này cũng thật xui xẻo, là một gã thủ hạ dưới tay của sủng phi Thiên Huyền Yêu Vương, trong bốn tên tâm phúc, mười tám kiện tướng, rõ ràng có hơn mười người có thể tuyển chọn, nhưng khi liếc mắt lại chọn trúng ngay hắn: “ Là người đi, đi, cấp cho bốn vương tử xem chi tiết của Vạn Yêu Vương.”

Có trời mới biết chi tiết của Vạn Yêu Vương sâu đậm tới cỡ nào! Năm đó chính bản thân Thiên Huyền Yêu Vương là thủ hạ của Vạn Yêu Vương mà còn đấu không qua mười chiêu, đây không phải sáng tỏ xông vào chịu chết sao? Trong lòng vị ma tộc này hiểu được, đây chính là làm thủ hạ thì phải chịu hy sinh hay sao? Hắn căng thẳng đi tới trước, cố lấy dũng khí hét lớn một tiếng, hận có thể dùng khí thế vương giả trấn trụ được Vạn Yêu Vương mà làm cho hắn xoay người bỏ chạy, chỉ tiếc Vạn Yêu Vương đối diện hiển nhiên không có dự vọng chạy trốn, ngược lại hét lớn một tiếng, hướng hắn đánh tới: “ Lão tử giết ngươi trước!”

Vị ma tộc này căn bản muốn tránh cũng không được, ngăn không thể ngăn, chỉ đành dùng hết khí lực bú sữa mẹ, đem toàn bộ ma công cả đời phát ra, trong miệng kêu lên thảm thiết: “ Tha mạng a!”

Vạn Yêu Vương hiển nhiên không phải loại người mềm lòng trên chiến trường, vị ma tộc này năm đó từng nhìn thấy nhiều trường hợp Vạn Yêu Vương giết người, chỉ biết bản thân mình chỉ trong một giây sẽ biến thành một đồng thịt vụn, hắn thậm chí đã nhắm mắt lại, nhưng sau một khắc, hắn

cảm thấy có một cỗ lực lượng bạo ngược như dùi non lấp bể từ trên đầu đè xuống, sau đó “phác thông” một tiếng, hai chân hắt gãy đoạn, ngã ngổ trên mặt đất, sự đau đớn toàn tâm hồn hợp với máu phun ra cùng vọt tới, hắt đã có chút ít khó tin cúi đầu nhìn chân của mình, ập a ập ứng nói: “Ta...ta còn sống hay sao chứ?”

Đúng vậy, bốn thành công lực của Tiểu Quan, cũng không đủ lực lượng giết chết hắt trong một kích, một kích này, chỉ là oanh gãy hai chân hắt mà thôi.

Trên mặt Thiên Huyền Yêu Vương lộ ra vẻ ngoài ý muốn, hốt nhiên chau mày, nhìn một ma tộc khác bên người nói: “Người đi thử xem.”

Vị ma tộc này trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, lộ vẻ sầu thảm nói: “Dạ, Yêu Vương!”

Trong mười tám kiện tướng, trong tứ đại tâm phúc, đối thủ của Tiểu Quan lại thăng cấp, vị ma tộc này quay đầu nhìn xem đồng bạn bị gãy chân ngổ trên mặt đất, trong lòng ần ần có chút may mắn, áp thấp thanh âm nói: “Yêu Vương, ta...ta thực sùng bái ngài, ta gọi là Xích Hồ, ta chỉ là đến luận bàn cùng ngài, ngài không nên xuất toàn lực, ần...đánh ta bị thương nửa người thì được lắm rồi.”

Tiểu Quan nào biết hắt chỉ là cẩn thận, trong ánh mắt Tiểu Quan chỉ toàn màu đỏ, cừu nhân lớn nhất đời mình đang ngổ trên ghế da hồ xa xa, trên đầu gối còn đang có một nữ nhân thiên kiều bá mị, đó chính là nữ nhân mà mình từng sùng ái nhất, phiến tình cảnh này rơi vào trong mắt, thật sự là phần nộ như điên, hắt không nói hai lời, toàn thân ma công bộc phát, hướng Xích Hồ phóng đi.

Năm đó ma giới có cách nói như vậy: Một khi Vạn Yêu Vương toàn lực rat ay, vậy tốt hơn người không nên tránh né, nên ra mặt nghênh đón đi, nếu không hắt càng đánh càng điên, khí thế càng nhiều, ma công lại càng

cường, người tổn thất càng nhiều, nguy hiểm lại càng lớn, đợi tiếp được chiêu sau, vậy ngay cả một chiêu cũng không còn tiếp được nữa.

Xích Hồ rõ ràng đã biết rõ đạo lý này, làm một trong tứ đại tâm phúc của Thiên Huyền Yêu Vương, hẳn đương nhiên đã xem là cao đẳng ma tộc cao thủ, nhìn thấy Vạn Yêu Vương trùng đi tới, hẳn bỗng nhiên phát ra tiếng hét lớn còn lớn hơn Tiểu Quan, sau đó vận khởi toàn thân ma công, đối diện cánh tay Vạn Yêu Vương đánh tới.

Vị trí này tuyển rất khá, chính là điểm mà Tiểu Quan phát lực, chỉ cần chặt đứt chỗ này, công kích của Vạn Yêu Vương coi như phế đi, chuyên tấn công chỗ yếu, thể hiện được ưu thế trí tuệ cao do trời sinh cho bộ tộc hồ ly.

Tiểu Quan rõ ràng không định lui lại, cứ như vậy cứng đối cứng cùng Xích Hồ đánh vào một chỗ, chàng xuất ra tiếng nổ oanh thiên, sau đó hai đạo bóng người tách ra.

Xích Hồ sắc mặt thống khổ đứng ở tại chỗ, hai tay mềm nhũn buông xuống, đã bị ma công của Vạn Yêu Vương chấn đến vỡ vụn, nhưng dù sao hẳn vẫn còn sống, nhưng lại có thể ngạnh sanh đánh lui được Vạn Yêu Vương trở về.

“ Ta đang nằm mơ hay sao chứ? Ta không có nằm mộng ư?” Xích Hồ dùng sức cắn đầu lưỡi, quay đầu nhìn chính chủ tử của mình, Thiên Huyền Yêu Vương.

Thiên Huyền Yêu Vương đã đứng lên khỏi ghế da hổ, phát ra tiếng cười đắc ý: “ Vạn Yêu Vương, nháo cả nửa ngày, người đã biến thành một phế nhân rồi a, mệt cho ta còn phải giương cờ giống trống tìm nhiều trợ thủ như vậy, người thật sự là làm ta quá thất vọng!”

Ánh mắt Tiểu Quan phản nộ, lại thêm bất đắc dĩ, gắt gao trừng mắt nhìn Thiên Huyền Yêu Vương, trong cổ họng phát ra thanh âm như dã thú, Thiên Huyền Yêu Vương xem tại trong mắt, càng đắc ý, vươn tay ra, vỗ

một cái mạnh vào hông mỹ nữ bên người: “ Mỹ nhân nhi, người còn nhớ rõ phế nhân trước mặt này không?”

Mỹ nữ diện mạo sáng láng, phát ra một trận cười khanh khách: “ Đại vương, người đã biết đó là phế nhân, cần gì phải muốn người ta xem chứ?”

Ánh mắt Thiên Huyền Yêu Vương tà ác mà thâm đặng, bỗng nhiên đưa tay bóp mạnh lên bầu vú cao tung của mỹ nữ, hừ lạnh nói: “ Hàng đêm của một ngàn năm trước đã từng làm người lên tiên đến muốn chết chẳng lẽ không phải là phế nhân này sao?”

Mỹ nữ bị hấn bóp mạnh bầu vú kêu “ nha” một tiếng kêu sợ hãi, nghe vào như rên rỉ, chẳng những không sợ, ngược lại vươn đầu lưỡi hồng nhuận liếm môi, cười ha ha nói: “ Năm đó, hấn coi như là nửa nam nhân, hôm nay, hấn làm sao có thể so sánh với đại vương ngài chứ?”

Thiên Huyền Yêu Vương nhất thời ngẩng đầu lên cười to một trận, cười hồi lâu, hoắc nhiên sắc mặt trầm xuống, hung hăng kéo mỹ nữ, ánh mắt hấn phảng phất như ác lang, lớn tiếng nói: “ Vạn Yêu Vương, người xem cho rõ, nữ nhân này là người người từng sủng ái nhất, bây giờ, ả là của ta, toàn thân trên dưới, mỗi một tấc đều là của ta!” Tay hấn bóp lên ngực, lên hông, lên đùi mơn trớn mỹ nữ, mặc dù đang cười, nhưng tiếng cười tràn ngập hàn ý: “ Nhìn thấy chưa, nơi này, nơi này, còn có nơi này, đều là nơi người sờ qua, nhưng bây giờ người không sờ tới được nữa.”

Hấn vừa nhắc chân “ ba” đạp lên chiếc ghế dựa da hổ: “ Cái ghế này, trước kia vẫn là người ngồi cao cao tại thượng, hưởng bốn vương hò hét, nhưng hôm nay, là chỗ bốn vương ngồi lên, không còn tới lượt người nhúng chàm nữa!”

Hấn có chút ngẩng đầu lên, khoe miệng hiện ra một nụ cười cao thâm khó lường: “ Vạn Yêu Vương a Vạn Yêu Vương, đừng nói chỉ giờ phút này ma công người giảm đi, cho dù người còn trong thời kì toàn thịnh, có lẽ

đừng mong ở trước mặt ta diệu võ giương oai, bốn vương chính là kiêu hùng lớn nhất từ xưa tới nay của ma giới, sắp thành một đời phách nghiệp không tiền tuyệt hậu của ma giới, cho nên người, hừ hừ...”

Hắn trừng mắt nhìn Tiểu Quan, nói từng chữ: “ Đã đến đây, đừng nghĩ còn sống mà rời khỏi!”

Phiên khẩu khí này to lớn, thái độ cuồng ngạo, đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, Tiểu Quan nhìn thấy cảnh tượng cố ý kích thích mình, ngược lại bình tĩnh trở lại, trầm giọng nói: “ Người cùng Vong Xuyên Quân và Tê Bì lão nhân vọng tưởng nhất thống ma giới?”

Thiên Huyền Yêu Vương phảng phất như nghe được chuyện cười lớn nhất của thế gian, lại cười to một trận: “ Người chẳng những ma công phế đi, ngay cả kiến thức cũng phế đi, nghiệp lớn của bốn vương khoáng cổ tuyệt kim, làm sao như người đoán bình thường như thế!”

Trên mặt hắn hốt nhiên lộ ra hận ý: “ Tê Bì lão già kia, cứ nhiên dám cự tuyệt mấy lần mời mọc của bốn vương, bốn vương thỉnh hắn hỗ trợ đánh lén người, hắn một ngum cự tuyệt, bốn vương tìm hắn cộng đồng nghiệp lớn, hắn lại một ngum cự tuyệt, ngày hôm qua bốn vương đi tìm hắn trợ giúp, hắn lại một ngum cự tuyệt, hừ hừ, sau khi bốn vương nhất thống ma giới thì sẽ tìm hắn tính sổ đầu tiên!”

Lời này nói ra, Bác Học chân nhân nhất thời nhú mày, thấp giọng nói: “ Chẳng lẽ nơi này che giấu cao thủ, lại không phải Tê Bì Nhĩ Bá Cách hay sao?”

Tiểu Khai buồn bực: “ Ngoại trừ Tê Bì Nhĩ Bá Cách, còn có ai có thể đối kháng năm đại cao thủ?”

Ác Ma Thành Chủ hiển nhiên cũng có chút giật mình, trầm giọng nói: “ Thiên Huyền, người cũng đừng giả vờ huyền bí, có sát chiêu gì cứ xuất ra đi.”

Thiên Huyền Yêu Vương chậm rãi chuyển ánh mắt qua, khinh miệt liếc nhìn hắn, cười nói: “ Không cần gấp, hôm nay người phải chết.”

Ác Ma Thành Chủ không phải người thích hợp nhận vai diễn chịu sự tức giận, lời này vào tai lập tức nổi giận, mắng to một tiếng: “ Bốn thành chủ giết người trước rồi nói sau!” Nhất thời ma khí phá thể mà ra, thẳng đến Thiên Huyền Yêu Vương.

Theo lý thuyết, lúc này nên là Vong Xuyên Quân ra tay kìm chế, nhưng Vong Xuyên Quân khoanh tay đứng yên, bộ dáng như không nghe không hỏi, Thiên Huyền Yêu Vương cũng không có nửa điểm kinh hoảng, ngược lại lạnh lùng cười, vươn hai tay, nhẹ nhàng vỗ ba cái.

Sau ba cái, nhất thời phía sau hắn “ bồng” một tiếng, phảng phất vạn đạo hào quang nổ tung, một lũ lực lượng hào quang màu đỏ phá vỡ tầng mây dày đặc trên bầu trời, bắn thẳng xuống tới, chuẩn xác đón nhận ma công của Ác Ma Thành Chủ.

Hai cỗ lực lượng va chạm, nhất thời “ vèo” một tiếng, tan thành mây khói, một thanh âm vang rền từ phía sau Thiên Huyền Yêu Vương oanh oanh long long vang ra tới: “ Ác Ma Thành Chủ, đã lâu không gặp, bốn thiên quân thật sự là nhớ người muốn chết rồi, ha ha ha ha!”

Sắc mặt Ác Ma Thành Chủ chợt thay đổi, thật sâu hít vào một hơi, phảng phất có điểm không dám tin tưởng, chần chờ nói: “ Hỗn Nguyên Thiên Quân?”

Thanh âm kia càng oanh long long như sấm: “ Trí nhớ thành chủ quả nhiên cũng được, ha ha ha ha, chính là bốn thiên quân!”

Lời vừa nói, một người phảng phất như quỷ mị trống rỗng xuất hiện bên người Thiên Huyền Yêu Vương, Tiểu Khai khiếp sợ, giương mắt nhìn lại, chỉ thấy hắn có bộ dáng như ba, bốn mươi tuổi, nhìn qua tiên phong đạo cốt, trên người khoác đạo bào màu đỏ vàng, trên áo thêu vô số đồ án bát

quái, trên đầu còn đeo tử quan, hai bên phủ xuống hai sợi dây thật dài, nhìn qua phảng phất như thần tiên, quả nhiên là khí vũ bất phàm, tuần mỹ vô song!

Tiêu Khai còn chưa ý thức được gì, nhưng Bác Học chân nhân phía sau đã hít sâu một hơi rét lạnh, bật thốt: “Tiên nhân!”

“Đúng vậy!” Hồn Nguyên Thiên Quân ánh mắt như điện, nhìn Bác Học chân nhân, nhìn đến cả người Bác Học chân nhân run lên: “Bốn thiên quân chính là một trong tứ đại kim tiên dưới trướng tiên đế, người chưởng quản ba mươi ba tầng trời, Hồn Nguyên Thiên Quân!”

Thần sắc Ác Ma Thành Chủ trở nên nghiêm túc chưa từng có, qua thật lâu sau, mới trầm giọng nói: “Tiên ma hai giới từ xưa tới nay không thể tương thông, người thân là Đại La Kim Tiên, càng tuyệt không được xuất giới mới đúng, vì sao lại tới ma giới?”

Hồn Nguyên Thiên Quân hừ nói: “Bí mật này quan hệ trọng đại, bốn thiên quân há có thể nói cho người.”

Ác Ma Thành Chủ trầm ngâm hồi lâu, hốt nhiên cười hắc hắc: “Người mặc dù đến ma giới, nhưng năm đó người không phải là đối thủ của bốn thành chủ, hôm nay cả Trấn Nguyên Thạch cũng bị bốn thành chủ cướp đi, có lẽ càng không phải là đối thủ của bốn thành chủ.”

Hồn Nguyên Thiên Quân bị hấn nhắc tới chuyện cừu hận năm đó, sắc mặt nhất thời trầm xuống, âm trầm nói: “Bốn thiên quân chủ động hướng tiên đế xin đến ma giới, không phải là vì tìm thành chủ báo thù hay sao?”

Ác Ma Thành Chủ ha ha cười: “Người thiên tư bình thường, tu vi có hạn, năm đó người và ta đánh một trận chiến, so với ta đã tu luyện sớm hơn mười ngàn năm, đã vậy còn có thần khí, vẫn bị ta đánh bại như trước, hôm nay hai tay người trống trơn, chẳng lẽ nghĩ rằng chỉ khu khu Hồn Nguyên tiên công là có thể đối kháng cùng bốn thành chủ?”

Hỗn Nguyên Thiên Quân hiển nhiên bị nhắc lại chuyện xưa mà nhục nhã, nhất thời tức giận đến cả người phát run, hoặc nhiên lấy trong lòng ra một vật cao cao nâng lên: “Bốn thiên quân đương nhiên là có chuẩn bị mà đến, người chờ bị bốn thiên quân chặt thành vạn mảnh đi!”

Đây là một linh lung bảo tháp nho nhỏ, thứ này trước kia mọi người đều gặp qua, Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, đã kêu tên: “Cửu Trọng Bảo Tháp?”

Bế Quan chân nhân kinh ngạc nói: “Cửu Trọng Bảo Tháp không phải bị hủy rồi sao, như thế nào lại đi ra, chẳng lẽ là đồ giả?”

Mạc Chước chân nhân tiếp lời: “Cửu Trọng Bảo Tháp chỉ là tiên khí, Trấn Nguyên Thạch lại là thần khí, dù thần khí không tốt lắm, nhưng tiên khí lại làm được gì?”

Bác Học chân nhân gật đầu nói: “Cũng đúng, thứ này rõ ràng vô dụng.”

Trấn Nguyên chân nhân “xuy” một tiếng cười: “Hỗn Nguyên Thiên Quân chẳng lẽ luýnh quýnh nên đã lấy sai bảo bối?”

Ngọc Hồ chăm chú suy nghĩ một hồi, cũng nói: “Lục Tâm Thông của Ma Tôn hình như là dùng để đựng đồ đặc, Cửu Trọng Bảo Tháp này có lẽ cùng một cấp bậc với Lục Tâm Thông a.”

Mọi người một phen nhốn nháo nhận xét, hiển nhiên hoàn toàn không xem Cửu Trọng Bảo Tháp vào trong mắt, Hỗn Nguyên Thiên Quân gương mặt lúc đỏ lúc trắng, cắn răng hãnh hãnh gật đầu nói: “Được, được, bốn thiên quân khiến cho các người chiếm một chút tiện nghi miệng lưỡi...sau đó mới thu thập các người.”

Ác Ma Thành Chủ nhìn thấy Cửu Trọng Bảo Tháp thật ra cũng có chút kinh ngạc, nhưng vừa nghe nói chỉ là tiên khí, nhất thời ánh mắt sáng quắc nói: “Tối tối tối, bại tướng dưới tay, mau tới thu thập bốn thành chủ trước đi.”

Hỗn Nguyên Thiên Quân tức giận đến hét lớn một tiếng, cũng không vô nghĩa, vỗ tay ném Cửu Trọng Bảo Tháp đi ra, quát: “ Thu cho ta!”

Ác Ma Thành Chủ cười ha ha, một chân đạp lên Trấn Nguyên Thạch, quát: “ Thu cho ta!”

Phương thức sử dụng hai kiện bảo bối tương tự, nhất thời cùng “ ông” một tiếng, trưởng to lên, trong phút chốc Cửu Trọng Bảo Tháp đã trưởng to hơn mười thước cao, mà Trấn Nguyên Thạch cũng đã cao hơn mười thước, Ác Ma Thành Chủ cao cao đứng trên tảng đá, y như đang đạp lên đỉnh một tòa núi nhỏ.

Cửu Trọng Bảo Tháp nhanh chóng xoay tròn, những chiếc chuông trắng muốt trên mình nó phát ra vô số thanh âm đinh đinh đương đương, thanh âm này phảng phất như có ma lực, ở trong không khí xuất ra vô số làn sóng rung động trong không khí, khuếch tán bốn phía trùng tới Trấn Nguyên Thạch, Trấn Nguyên Thạch phát ra một tiếng gào thét, phảng phất như gió thổi qua sơn động, nhất thời hấp thu toàn bộ sóng gợn vào trong tảng đá.

Ác Ma Thành Chủ mặt mang mỉm cười, lại hét lớn một tiếng: “ Trấn Nguyên Thần Thị ở đâu!” Nhất thời, chín kim giáp thần thị toát đầu ra, trong tay cầm trường qua uy vũ đâm thẳng vào Hỗn Nguyên Thiên Quân. Hỗn Nguyên Thiên Quân niết ngón tay chỉ vào bảo tháp, mắt thấy cả lực lượng ngăn cản cũng không có, Ác Ma Thành Chủ nhin không được mở miệng châm chọc: “ Bại tướng dưới tay, muốn cấp tiên khí cho bốn thành chủ sao?”

Trên mặt Hỗn Nguyên Thiên Quân bỗng xẹt qua một tia khinh miệt, hừ nói: “ Ếch ngồi đáy giếng, mắt mù tự đại!”

Tám chữ này vừa ra miệng, Cửu Trọng Bảo Tháp bỗng nhiên hoa lạp lạp run rẩy một trận, nhất thời “ bỗng” bắn ra hào quang màu đỏ vàng đầy trời, trong hào quang này còn hòa lẫn hắc khí nhẹ nhẹ, nhìn qua hết sức quỷ dị,

Ác Ma Thành Chủ chợt cảm thấy Trấn Nguyên Thạch dưới chân hốt nhiên run lên toàn thân, thế nhưng ngăn cản không được hấp lực của Cửu Trọng Bảo Tháp, bất lực chống cự một chút, đã “sưu” bay qua, chui tọt vào trong Cửu Trọng Bảo Tháp.

Chín vị thần thị cả nửa điểm phản ứng cũng không có, đã đi theo Trấn Nguyên Thạch bị quấn vào trong Cửu Trọng Bảo Tháp, “hoa lý ba lạp”, chín thanh trường qua ngã xuống trên mặt đất, một trận tiếng vang thanh thúy vang lên.

Ách...giờ khắc này, tất cả mọi người có điểm thất thần.

Một đời thần khí Trấn Nguyên Thạch, cư nhiên bị Cửu Trọng Bảo Tháp thu mất...

Tiểu Khai nhu nhu ánh mắt, nhìn lại phía trước, đúng vậy a, Cửu Trọng Bảo Tháp đang chậm rãi xoay tròn giữa không trung, đáng thương Ác Ma Thành Chủ cô linh linh phiêu phù giữa không trung, tảng đá dưới chân đã vô ảnh vô tung.

“Đây làm sao là tiên khí!” Ác Ma Thành Chủ bỗng nhiên phản nộ lên: “Này *** rõ ràng là thần khí, thần khí đỉnh cấp!”

Hỗn Nguyên Thiên Quân cười lạnh nói: “Đừng động là thần khí tiên khí, tóm lại, hôm nay các ngươi không có ai mơ tưởng chạy thoát được.”

Tiểu Khai và bốn vị chân nhân nhìn nhau, đều nghĩ thấy có điểm không thể tưởng tượng, qua hồi lâu, Bác Học chân nhân mới áp thấp thanh âm nói: “Tiểu Khai, ta phỏng chừng...thứ này căn bản không phải Cửu Trọng Bảo Tháp.”

Hắn ép thanh âm càng thấp, nói từng chữ: “Đây rõ ràng là do một vị thần tộc phản phục chế tạo theo phương thức của Cửu Trọng Bảo Tháp mà luyện ra được thần khí này.”

Tiểu Khai gật đầu, một câu cũng nói không nên lời, kinh hãi trong lòng như cơn sóng ba đào mãnh liệt.

Tiên nhân xuất hiện ở chỗ này, vốn là chuyện đã rất khó giải thích, không ngờ ra tay đã là một món đồ thần khí, âm mưu trong đó, có lẽ cực kỳ làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói, trái tim Tiểu Khai nhảy mạnh thành thịch, nhin không được dùng tay đưa lên bên cạnh lỗ tai mình.

“ Bây giờ rõ ràng chưa.” Thiên Huyền Yêu Vương nhảy đi ra: “ Bốn vương nơi này có Vong Xuyên Quân, có Hỗn Nguyên Thiên Quân, còn có một tòa Cửu Trọng Bảo Tháp thiên hạ vô địch, cho dù là Ma Tôn tự mình tới cũng không có hữu dụng, huống chi là các người mấy ma tộc vô dụng, bây giờ, các người còn không bó tay chịu trói sao?”

Ác Ma Thành Chủ thở dài, chậm rãi cúi đầu xuống, hắn mặc dù muốn chiến, nhưng cũng biết rõ, lần này là không còn cơ hội nữa.

Tiểu Quan siết chặt nắm tay, nói giọng khàn khàn: “ Thiên Huyền, ta chỉ còn lại có bốn thành công lực, người dám theo ta đánh một trận không?”

Thiên Huyền Yêu Vương nhất thời cười ha ha: “ Vạn Yêu Vương, bao nhiêu năm nay công lực của người chẳng những bị giảm đi, cả đầu óc cũng bị hồ đồ sao? Những bang thủ bốn vương xếp đặt lại không dùng, dựa vào thứ gì đấu tay đôi với người?” Hắn còn không quên quay về phía mỹ nữ bên người tà tà cười: “ Bảo bối, có đúng hay không?”

Mỹ nữ rần rết lác lác cười, mặc dù không nói lời nào, nhưng cặp mắt diễm lưu quét một vòng lên mặt Tiểu Quan, lộ ra vẻ mặt chán ghét, giờ lựa mỏng che mặt.

Tiểu Quan cả giận nói: “ Tiệp nhân, một ngày nào đó, lão tử sẽ làm cho người hối hận!”

Mỹ nữ kia càng cười đến toàn thân run rẩy, không ngờ dám đưa tay xua xua lên mặt, ý tứ kia thật quá rõ ràng: Người đứng là ngu ngốc.

Tiểu Quan phát ra tiếng hống như dã thú, thân hình có chút cúi xuống, một chân đã nâng lên, muốn tiến hành công kích cuối cùng. Nhưng đúng lúc này, đã có một bàn tay phía sau bắt được cánh tay hắn: “Tiểu Quan, để cho ta tới.”

Tiểu Quan chậm rãi quay đầu lại, trầm giọng nói: “Khai ca?”

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, cả người bỗng nhiên chợt thoải mái, hắn đi tới trước mặt Tiểu Quan, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tiểu Quan: “Yên tâm, hôm nay ta sẽ cho người một công đạo.”

Hắn có chút nghiêng đầu qua, nhìn thấy Hồn Nguyên Thiên Quân, Vong Xuyên Quân, Thiên Huyền Yêu Vương phía trước, mỉm cười: “Muốn chúng ta bó tay chịu trời sao...” Hắn chậm rãi giơ lên một ngón trỏ, nhẹ nhàng lắc lắc, phe phẩy: “Các người...còn không xứng!”

Hồn Nguyên Thiên Quân nhanh nhú mào, quay đầu hỏi: “Thiên Huyền, đây là ai?”

Thiên Huyền Yêu Vương khinh miệt nói: “Người này được xưng ma giới đệ nhất ma luyện sư, thủ pháp luyện khí nhất lưu, còn thực lực...hừ hừ.”

Hồn Nguyên Thiên Quân còn không yên tâm, truy hỏi: “Hắn có thể có chỗ dựa nào?”

Vong Xuyên Quân cười lạnh: “Chúng ta vốn đang muốn đối phó Ma Tôn, thì còn sợ gì chỗ dựa đó. Bốn quân hồi tháng trước từng thi triển thủ đoạn đánh cho hắn chết khiếp, người này thực lực thấp kém to gan lớn mật, thiên quân không cần để ý tới.”

Hồn Nguyên Thiên Quân lúc này mới yên lòng, gật đầu nói: “Được, chúng ta động thủ, miễn cho đêm dài lắm mộng.”

Bên kia, Tiểu Khai so với bọn họ còn trấn định, nghiêng nghiêng quay đầu nói: “Tiểu Quan, người nơi này, người hận nhất người nào?”

Tiểu Quan cười khố nói: “Khai ca, đừng nháo nữa, nếu ta có thực lực, tự nhiên đầu tiên giết tiện nhân kia, rồi giết tên vương bát đản Thiên Huyền, nhưng Cửu Trọng Bảo Tháp...Ai, không phải ta nhụt chí, mặc dù ma công của ta có nguyên vẹn, chưa chắc đã có thể ngăn cản.”

Tiểu Khai gật đầu nói: “Được, vậy trước hết giết chết tiện nhân kia.”

Hắn sờ tay vào lỗ tai, đã lấy ra Định Thiên Côn, đặt trong tay có chút nhoáng lên, dài thành hai thước, cầm trong tay vừa vặn thích hợp, cây côn vung lên trong tay hắn, nhất thời hào quang muôn màu chói rực, Hồn Nguyên Thiên Quân trời sinh cẩn thận, nhất thời lấp bắp kinh hãi, nói: “Hình như là thần khí.”

Vong Xuyên Quân “xuy” cười: “Thần khí đúng là thần khí, nhưng uy lực cực kém, mấy tháng trước hắn cầm côn này lại bị tiểu nha đầu của Bá Cách gia tộc đuổi giết khắp nơi, bốn quân từng ở phía sau quan sát qua.”

Lời mới nói tới đây, đã nhìn thấy tiểu tử ở đối diện huy côn bay nhanh vọt tới, hướng mỹ nữ bên người Thiên Huyền Yêu Vương đập xuống một gậy, miệng quát: “Tiện nhân, dám hại huynh đệ ta, còn không để mạng lại!”

Thiên Huyền Yêu Vương thở dài, trong lòng còn sinh ra một chút cảm khái: “Ai, mấy sinh linh ma tộc cấp thấp này, quả nhiên đầu óc không tốt, vừa đánh ra, thực nghĩ là bản thân mình là chúa cứu thế sao?”

Trong lòng vừa nghĩ, hắn thuận tay phát ra một đạo ma khí, trong miệng trêu chọc nói: “Bảo bối, bốn vương bảo vệ nàng.”

“Đại vương, người ta sợ lắm nga...” Thanh âm mỹ nữ đến đây đã dứt ngang, Định Thiên Côn gõ xuống tới, phảng phất như gậy nung đỏ đập vào đầu trâu, dễ dàng xuyên thủng ma khí của Thiên Huyền Yêu Vương, lại xuyên thủng ma khí của mỹ nữ, nhẹ nhàng đập lên đầu của mỹ nữ.

“Vèo.” Đầu lâu điên đảo chúng sinh kia phảng phất như quả dưa tây vỡ tung, chất lỏng dịch thể niêm niêm hồ hồ văng đầy đất, vài viên ma châu nho nhỏ từ trong đầu ả bay lên trời, còn chưa bay ra nửa thước, bỗng nhiên trong đầu cây côn chui ra một cỗ khí thể màu đen, hướng ma châu kia “ngao ô” một ngụm, nhất thời đem ma châu nuốt chửng, mấy vị cao thủ nhìn thấy rõ ràng, đoàn hắc khí kia rõ ràng là một con rồng đen nho nhỏ.

“Như thế nào?” Khóe miệng Tiểu Khai cong lên, hướng về ba vị cao thủ cười hắc hắc, trên gương mặt bình thường kia bỗng nhiên xẹt qua một tia sát khí dày đặc hơn!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 10: Định Thiên Côn Xuất

Nụ cười của Thiên Huyền Yêu Vương đọng lại khóe miệng, phảng phất còn có chút không thể tin, cúi đầu nhìn nãi tử tương động trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai, cả giận: “ Người...Người giết nàng?”

Tiểu Khai cười nói: “ Kế tiếp muốn giết người nữa.”

Thiên Huyền Yêu Vương toàn thân cao thấp phát ra tiếng bạo liệt rầm rắc, nhất thời một cỗ ma khí phóng lên cao, hần nhảy lên giữa không trung, sau đó giữa hư không rộng lớn nhất thời ầm ầm hiện ra một con gấu đen thật lớn, hướng Tiểu Khai mở ra chiếc miệng máu thật lớn, phát ra một tiếng tê hống trầm muộn mà phẫn nộ.

Ngọc Hồ quay đầu nói: “ Di, Tiểu Ảnh, nguyên lai hần với người là đồng tộc đó.”

Tiểu Hùng Miêu phẫn nộ trừng mắt nhìn hần: “ Ngu ngốc, hần là gấu đen, còn ta là gấu mèo.”

Con gấu đen này cao chừng mấy chục thước, cao như muốn che trời, Tiểu Khai ngẩng đầu nhìn, nhưng cả nửa điểm sợ hãi cũng không có, cầm Định Thiên Côn trong tay phóng lên cao, trùng hướng con gấu đen khổng lồ kia đánh xuống một bồng.

Tay của gấu đen lớn chừng ba thước, Định Thiên Côn khi xuất ra so với hần nhỏ bé như một cọng cỏ, nhưng một bồng này đi xuống, tất cả mọi

người ở đây đều có một loại cảm giác cổ quái, phảng phất như cây côn này giao động mưa gió đầy trời, lại ẩn chứa lực lượng khôn cùng mênh mông bát ngát, mặc dù chỉ là một bóng, nhưng phảng phất bốn phương tám hướng trên trời dưới đất hay đáy biển đều bị phong tỏa đến gần gao, cả nửa điểm không gian để tránh né cũng chưa từng lưu lại.

Thiên Huyền Yêu Vương phát ra tiếng rít gào sợ hãi, hai tay không thể nề hà nghênh đón lên, mọi người nhìn thấy trong mắt, không ngờ lại có cảm giác kinh tâm động phách.

Cây côn đánh thẳng vào tay gấu, Thiên Huyền Yêu Vương phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, bản thể không để ý hết thảy lui ra sau, nhưng Tiểu Khai thả người nhảy dựng, cả thân thể nhất thời như bóng với hình truy theo, bộ côn pháp này của hắn kỳ dị tới cực điểm, vô luận góc độ ra tay hay là động chân đều là tinh hoa của Chư Cát Thần Hầu trải qua hơn trăm trận chiến, xa xa không phải Thiên Huyền Yêu Vương có khả năng giải thích, dừng trong mắt mọi người, nhất thời nhìn thấy được một màn thập phần cổ quái: thân thể Tiểu Khai giống như đang bám trên người con gấu lớn, con gấu chạy thế nào, hắn cũng bám sát theo như thế, hai chân hắn đạp giữa không trung, trống rỗng không dùng lực, cây côn kia vẫn lơ lửng lên cao cao, phảng phất như tùy lúc đều có thể đập xuống, theo góc độ nào nhìn qua, tất cả mọi người có một loại thông suốt kỳ quái, cây côn này có thể tùy ý đập vào bất cứ địa phương nào trong người con gấu mà nó muốn.

Thiên Huyền Yêu Vương chạy tới chạy lui như điên chừng vài phút, bên tai bỗng nhiên nghe được thanh âm bình tĩnh của Tiểu Khai: “ Không chơi, người chịu chết đi.”

“ Không!” Thiên Huyền Yêu Vương phát ra một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế: “ Ta nhận thua, cầu xin tha thứ, thả ta đi!”

Hắn đã xem nhẹ một chuyện thật trọng yếu: Hắn là cừu nhân của Tiểu Quan, Tiểu Khai lại là bằng hữu của Tiểu Quan.

Cho nên, đó là câu cuối cùng trong cuộc đời này của hắn, Định Thiên Côn trong tay Tiểu Khai đã từ bầu trời trên đỉnh đầu hơn mười thước cao gõ xuống, một côn này phảng phất như thanh trường đao sắc bén vô cùng, xao phá đầu hắn, một đường thẳng xuống, phá vỡ thân thể hắn, xuyên thấu qua bụng dưới hắn, theo tứ chi hắn xả xuống, ngạnh sanh tách con gấu to thành hai nửa.

Tiểu Khai nhẹ nhàng nhảy xuống, chống côn mà đứng, nhìn chăm chú thi thể khổng lồ của gấu đen mang theo máu tươi phun như suối ầm ầm rơi xuống đất, kích lên tro bụi đầy trời.

Một cỗ hắc khí hình rồng từ trên đầu côn phiêu xuất, lại bị Tiểu Khai vỗ một tát lui trở về, cỗ hắc khí kia co rút lại, nhất thời lại có một đạo kim hoàng sắc, khí lưu màu vàng kim vọt đi ra, hóa thành một con khỉ nhỏ, cũng cầm côn tử trong tay uy phong lẫm lẫm, xoát bay đến bầu trời trên thi thể gấu đen, hướng hơn mười viên ma châu đang bay lên mà loạn đập, chỉ nghe “ba ba” vang lên, tất cả ma châu đều bị đánh thành đập nát.

Cực bắc quân chủ một đời kiêu hùng, tại trong vài phút ngắn ngủi, đã bị tiêu diệt hoàn toàn trong ma giới.

Vong Xuyên Quân lặng lẽ hít sâu một hơi, vô ý thức bóp chặt nắm tay, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, hắn ngẩng đầu, Tiểu Khai đang cười hì hì hướng hắn nhìn tới: “Đến phiên ngươi rồi.”

Vong Xuyên Quân lòng tràn đầy hoảng sợ, trầm giọng nói: “Sư đệ, đây là bảo bối do Long Thần ban cho ngươi?” Hắn luôn luôn cho rằng Tiểu Khai cùng mình là đồng môn, đều là lĩnh ngộ hắc long lực, trước kia mình chiếm hết thượng phong, tự nhiên có thể không nói nhân tình, nhưng giờ phút này cây côn trong tay Tiểu Khai cường hãn đến làm cho lòng người ta phát lạnh, đã như vậy, thì tiếng “sư đệ” đã gọi ra vô cùng to vang.

Nhưng Tiểu Khai lại không để cho hắc mặt mũi, lắc đầu nói: “ Ta tu luyện không phải hắc long lực, người cũng không cần gọi ta sư đệ.”

Vong Xuyên Quân hãnh hãnh gật đầu: “ Được, vậy người muốn như thế nào? Người phải biết rằng ta là một trong năm đại cao thủ ma giới, không phải thứ như Thiên Huyền có thể so sánh được.” Lời này tuy cứng, nhưng ý tứ nhường nhịn đã tương đối rõ ràng.

Hỗn Nguyên Thiên Quân ở bên cạnh hừ nói: “ Người cần gì phải sợ hắc, Cửu Trọng Bảo Tháp của ta là do tiên đế đích thân truyền xuống, cũng không bại dưới cây côn cổ quái này của hắc đầu.”

Vong Xuyên Quân dù sao cũng là ma tộc, đối với tiên đế dĩ nhiên lòng tin không đủ, cắn răng nói: “ Người ta liên thủ tự nhiên không cần nói, nhưng...nhưng có thể không đánh, vậy mới là tốt.”

Hỗn Nguyên Thiên Quân nhất thời biến sắc, hừ ba tiếng, cả giận nói: “ Ma tộc các người quả nhiên đều là hạng người nhát gan như chuột, được, bốn thiên quân khiến cho người xem Cửu Trọng Thần Tháp đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại.” Hắc ném bảo tháp trong tay ra ngoài, chỉ vào Tiểu Khai lớn tiếng nói: “ Thu cho ta!”

Tất cả mọi người phía sau âm thầm gật đầu, nghĩ thầm: “ Bác Học chân nhân nói đúng, thứ này quả nhiên không phải Cửu Trọng Bảo Tháp, mà là Cửu Trọng Thần Tháp, quả nhiên không phải tiên khí, mà là thần khí.”

Tiểu Khai là lần đầu tiên sử dụng Định Thiên Côn, chỉ cảm thấy cây côn này phối hợp với côn pháp của hầu tử, thật sự là sáng khoái khó có thể hình dung, ba cổ thần lực trong côn qua lại kích động, lực lượng biến hóa vô cùng vô tận, cho dù là trời, cũng có tin tưởng đánh ra một lỗ thủng, mắt thấy Cửu Trọng Thần Tháp chụp xuống đầu, hắc chẳng những không né, ngược lại rung cây côn trong tay, nghênh đầu lên, quát một tiếng: “ Dài!”

Nhất thời Định Thiên Côn dài ra hơn mười thước, hướng Cửu Trọng Thần Tháp ngăn đón quét ngang!

Thần khí đối thần khí, hơn nữa còn là thần khí cao nhất đối thần khí, ai thắng?

Cửu Trọng Thần Tháp thập phần thoải mái thu phục Trấn Nguyên Thạch, Định Thiên Côn pháp thoải mái tru sát Thiên Huyền Yêu Vương, hôm nay chạm vào nhau, vô luận là Tiểu Quan hay Ngọc Hồ bọn họ, hay là Vong Xuyên Quân và Hồn Nguyên Thiên Quân, đều mở to hai mắt nhìn, niết chặt nắm tay.

Ai thắng, hôm nay ai có thể trở thành người còn sống sót cuối cùng.

Giữa không trung, Định Thiên Côn đã nặng nề đánh lên Cửu Trọng Thần Tháp.

Một cỗ âm hàn tràn ngập ác độc lực lượng theo Định Thiên Côn vọt mạnh đi tới, sau đó bị rồng đen lực bên ngoài Định Thiên Côn hung hăng trụ vững, hai cỗ lực lượng va chạm, tiểu hắc long ngăn cản không được, “ai yêu” một tiếng thét lên, nhất thời té ngã ra sau, phượng hoàng đỏ lửa chạy đi ra, một đạo Thuần Dương Thiên Hỏa nổ ra, nhất thời đánh cỗ lực lượng âm hàn này liên tục lui về phía sau, nhưng cỗ lực lượng này dị thường cứng cỏi, mặc dù yếu hơn vẫn không lùi bước, ngược lại gắt gao muốn đột tiến, hoàn hảo hầu tử màu vàng kim chạy tới, côn tử trong tay vung lên, phách lý ba lạp loạn đánh, đánh cho cỗ lực lượng này toàn thân phát run, rốt cuộc tề ra quần chạy thoát trở về.

Cỗ lực lượng này vừa lui, tiểu hắc long và phượng hoàng còn đang ngăn người, tiểu hầu tử đã hướng theo bóng tử đuổi giết tới, một đường xuất ra khỏi Định Thiên Côn, trùng tiến vào bên trong Cửu Trọng Thần Tháp, đánh loạn xạ một trận tối tăm mặt mày, sau đó nhanh chóng lui trở về.

“ Biểu hiện cũng được.” Tiểu Khai ngưng thần quan sát, dù bận rộn vẫn không quên hướng tiểu hầu tử khen ngợi một câu.

“ Hầu ca thật giỏi, hầu ca vạn tuế!” Hai tên tiểu tử còn lại lập tức vỗ mông ngựa ào ạt.

Giữa không trung “ba” một tiếng nổ, Cửu Trọng Thần Tháp hiện ra một đạo vết rách thật rõ ràng.

Tiểu Khai có chút giật mình, giờ phút này mới chính xác xác định bên trong Cửu Trọng Thần Tháp ẩn chứa đúng là thần lực, lực lượng thể giới cấp bậc sâm nghiêm, lực lượng tầm thường gặp phải Định Thiên Côn lập tức tan rã, cả nửa phần chống cự cũng không dám có, chỉ có thần lực đồng dạng cấp bậc, mới có thể cùng Định Thiên Côn chống lại.

Nhưng lực lượng của năm đại thần tộc Tiểu Khai đều đã gặp qua, tuyệt không phải cảm giác âm hàn ác độc như vậy, chẳng lẽ Cửu Trọng Thần Tháp này lại do ma thần tộc luyện chế?

Nhưng thần tháp này rõ ràng đến từ tiên đế, làm sao lại có quan hệ gì tới ma thần tộc?

Mấy ý niệm này chỉ thoáng chuyển trong đầu Tiểu Khai thì bị đè ép đi xuống, giờ phút này đúng là cần phải làm tới, cơ hội tốt như vậy có thể nào buông tha, Tiểu Khai cầm côn, hung hăng đập vào Cửu Trọng Thần Tháp.

Cửu Trọng Thần Tháp toàn thân run lên, Hỗn Nguyên Thiên Quân cũng toàn thân run lên, trên mặt uể oải vô cùng, vội vàng thu Cửu Trọng Thần Tháp trở về, nhìn Tiểu Khai quát to: “ Dừng tay, bốn thiên quân có chuyện nói.”

Tiểu Khai thu hồi tư thế, cười nói: “ Người muốn nói gì?”

Hỗn Nguyên Thiên Quân thở dài, nói: “ Ta muốn đàm phán.”

Tiểu Khai thật ra có chút sững sờ, qua sau hồi lâu mới hiểu được, nói: “ Chẳng lẽ người có yêu cầu gì sao?”

Hỗn Nguyên Thiên Quân lắc đầu: “ Ta không cầu xin, ta chỉ là đàm phán.”

Tiểu Khai càng kỳ quái: “ Người có thứ gì để đàm phán?”

Vẻ mặt Hỗn Nguyên Thiên Quân có chút cổ quái, nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu mới nói: “ Bốn thiên quân có thể đi vào ma giới, chẳng lẽ các người không cảm thấy kỳ quái hay sao? Trong này bao hàm âm mưu cực lớn, có đủ vốn để đàm phán rồi chứ?”

Tiểu Khai ngẫm lại, đang muốn gật đầu, Bác Học chân nhân lại xen vào nói: “ Lời của Thiên Quân không đúng, bí mật này mặc dù trọng yếu, nhưng cũng không phải bí mật của một mình người, nói vậy Vong Xuyên Quân cũng nên biết a.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 1: Bí Mật Tiên Đế

Hỗn Nguyên Thiên Quân thật sự là tuôn ra những lời làm người sợ hãi không ngớt, những lời này vừa ra miệng, tất cả mọi người có điểm phát chinh.

Tiên đế là ai, đó đường đường là tiên giới chi chủ, cùng Ma Tôn xưng là sinh linh cực mạnh nhất tam giới, ở đây mặc dù không ít người biết có sự tồn tại của đệ tứ và đệ ngũ giới, nhưng dù biết cũng không đại biểu là hiểu rõ, lại càng không đại biểu nhận thức, trong tư duy thường có của mọi người, tiên đế và Ma Tôn không hề nghi vấn đúng là vô địch, đã là vô địch, vì sao lại có chuyện tình “giả mạo” không thể tưởng tượng như vậy đây?

Huống chi, chúng sinh trong vòng tam giới, lại có ai có tư cách giả mạo tiên đế?

Hỗn Nguyên Thiên Quân nhìn xem trái phải, thế nhưng phảng phất như đang làm kẻ trộm, thanh âm trầm thấp không thể nghe thấy: “Tiên đế bây giờ, so với vị tiên đế trong trí nhớ một ngàn năm trước của ta, cường đại hơn nhiều lắm, quả thực làm cho bốn thiên quân...bốn thiên quân cảm thấy sợ hãi.”

Trái tim Tiểu Khai nhảy lên kịch liệt, kết hợp với lực lượng cường đại bên trong Cửu Trọng Thần Thập cùng lời này của Hỗn Nguyên Thiên Quân, hắc cơ hồ có thể xác định, tiên đế bây giờ là một người giả mạo: chính là một vị ma thần tộc!

Thiên hạ năm đại thần tộc tứ đại ma thần, đây đều là siêu cấp tồn tại không thể chống lại, năm đại thần tộc mặc dù cường đại, dù sao sẽ không giết người, tứ đại ma thần cũng là chính thức muốn giết người phóng hỏa gây sóng gió, một Cửu Thiên Huyền Nữ làm Diệt Thế Chi Môn sụp đổ, càng giam cầm Phượng Hoàng Thần vô số năm, hoàn hảo bị hầu tử đuổi giết đến phải tự mình phân giải, cuối cùng mới giải trừ được uy hiếp. Hôm nay cư nhiên lại xuất ra một ma thần, làm ra chuyện tình càng khoa trương, không ngờ lại soán đoạt vị trí của tiên đế, hắc tự nhiên không phải muốn chính thức làm người đứng đầu tam giới, vậy hắc đến tột cùng là muốn làm gì?

Tiểu Khai chỉ là hơi chút ngẫm lại, lại cảm thấy cả đầu muốn trướng lên.

Hỗn Nguyên Thiên Quân lại nói: “ Tiên đế mặc dù luôn luôn được xưng tiên giới đệ nhất, kỳ thật đối với chúng ta cũng không có ưu thế áp đảo, loại cách cục này, thì có chút cùng loại với ma giới năm đại cao thủ, ta nhớ rõ năm xưa tính cách tiên đế thập phần hòa ái, còn thường xuyên tìm bốn vị Đại La Kim Tiên chúng ta luận bàn tiên công, bốn thiên quân từng may mắn luận bàn qua một lần với tiên đế, một trận đánh xuống, tiên đế ước chừng chỉ dùng bảy thành thực lực, đã cùng bốn thiên quân đánh thành ngang tay, cho nên theo bốn thiên quân phỏng chừng, nếu cùng ba Đại La Kim Tiên liên thủ, ít nhất có chín thành nắm chắc có thể xử lý tiên đế, phỏng chừng ba vị kim tiên cũng đều biết điểm này, cho nên bình thường chúng ta mặc dù nghe theo tiên đế phân phó, đối với hắc thập phần tôn trọng, nhưng một ngàn năm trước, đã xảy ra một việc, có một vị Đại La Kim Tiên do không thận trọng đắc tội tiên đế....”

Hắc thở dài, có chút tự giễu cười cười: “ Kỳ thật có thể nói là cũng không đắc tội gì, đơn giản là tiên đế phân phó hắc làm một việc, hắc đã có chút ít dị nghị, vì vậy xuất lời giải thích vài câu, loại sự tình này, trước kia chúng ta không biết đã làm bao nhiêu lần, tiên đế cho tới bây giờ chỉ cười

rồi bỏ qua, nhưng tiên đế này lại có vẻ thập phần tức giận, không ngờ đại phát lôi đình.”

Ngọc Hồ nói: “ Đây là do các người không đúng, chủ nhân phân phó tự nhiên phải nghe theo, cho tới bây giờ cũng không giải thích.”

Ngọc Hồ người này trời sinh tính nghiêm túc cung cần, lời này từ trong miệng hắn nói ra thiệt tình thiệt ý, Tiểu Khai cảm động, vỗ vỗ vai hắn, vốn định trêu chọc vài câu, nhưng trong lòng trầm trọng, một câu cũng nói không ra lời, chỉ có thể thở dài, tiếp tục nhìn Hồn Nguyên Thiên Quân.

Hồn Nguyên Thiên Quân cười khổ nói: “ Bốn thiên quân bây giờ là tù nhân, ta lại cần gì tranh luận với bạch ngọc tinh người, chỉ là việc đó, tiên đế biểu hiện cũng quá đáng sợ một ít, hắn cư nhiên trực tiếp rat ay, giết chết vị Đại La Kim Tiên kia.”

Bác Học chân nhân trầm giọng nói: “ Giết như thế nào?”

Hồn Nguyên Thiên Quân vươn một đầu ngón tay ra, trên mặt mang theo chút ít sợ hãi: “ Một quyền, chỉ là một quyền, đã đánh chết vị kim tiên kia ngay đương trường, ngay cả tiên tinh cũng vỡ thành bột phấn ngay tại chỗ.”

Trên mặt mọi người đều có chút ít hoảng sợ, nếu thực lực vị kim tiên kia không sai biệt lắm với Hồn Nguyên Thiên Quân, vậy thực lực của tiên đế đích xác mạnh đến khó thể tưởng tượng.

Hồn Nguyên Thiên Quân lại nói: “ Khi đó bốn thiên quân mới phát hiện lúc trước phỏng chừng đã sai quá nhiều, với biểu hiện ngày đó của tiên đế, có lẽ trong vòng mười chiêu, có thể đánh chết toàn bộ bốn vị kim tiên chúng ta ngay đương trường, mà đối với mỗi vị kim tiên chúng ta mà nói, tuyệt đối chỉ là kết cục bị tiêu diệt.”

Hắn lại thở dài, lắc đầu nói: “ Theo ngày đó khởi, ta đã nói cho chính mình, nhất định sẽ đối với tiên đế trăm y trăm thuận, tuyệt đối không thể

ngỗ nghịch cãi mệnh lệnh của hần, có lẽ sau đó ta biểu hiện thập phần nghe lời, tiên đế bắt đầu xem ta là tâm phúc, rất nhiều sự tình đều phái ta đi làm, bình thường nói chuyện và ở chung đối với ta cũng nhiều lên. Chính là vì ở chung thời gian rất nhiều, cho nên ta mới càng ngày càng cảm thấy, tiên đế bây giờ, chẳng những thực lực thâm không lường được, ngay cả cử chỉ lời nói, đều không giống với tiên đế trong trí nhớ của ta, phảng phất như thay đổi thành người khác. Bốn thiên quân có một lần đánh bạo ần ần nhắc tới ngày đó luận bàn tiên công với tiên đế, tiên đế quả nhiên nói đã quá lâu nên không nhớ nữa, còn muốn cho ta giảng thuật lại một lần.”

Bác Học chân nhân gật đầu nói: “ Đó hiển nhiên là thật sự bị giả mạo rồi.”

Hỗn Nguyên Thiên Quân nói: “ Trong lòng bốn thiên quân ần ần cũng suy đoán như vậy, nhưng ngày ngày làm bạn tiên đế, tia hoài nghi cũng không dám có, sau lại xảo diệu gặp được thần niệm của Vong Xuyên Quân, cũng không dám có chút giấu giếm, lập tức bẩm cáo tiên đế. Nếu dựa theo tính tình trước kia của tiên đế, phỏng chừng chỉ là cười trừ mà thôi, càng tuyệt sẽ không hợp tác cùng người trong ma giới, nhưng lúc này đây, tiên đế lại biểu hiện ra hứng thú thật lớn, chủ động liên lạc Vong Xuyên Quân, định ra kế hoạch cướp lấy ma giới.”

Hỗn Nguyên Thiên Quân nói xong, tất cả mọi người lâm vào trầm mặc, vốn hôm nay là cuộc sống vui vẻ khi Vạn Yêu Vương có thể phục hận, nhưng mấy âm mưu kinh thế hãi tục vừa nói ra, nhất thời trong lòng mọi người đều bị đè ép nặng như đeo đá, qua hồi lâu, Ác Ma Thành Chủ mới chậm rãi nói: “ Bốn thành chủ cảm thấy, việc này, hay là nhượng Ma Tôn xử lý đi.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, vì vậy Tiểu Khai bảo Vạn Yêu Vương đem Vong Xuyên Quân và Hỗn Nguyên Thiên Quân giam cầm ma công trên người họ, bắt giữ trong tay. Lúc này mọi người mới bay lên thẳng đến phủ đệ Ma Tôn. Đáng thương Vong Xuyên Quân và Hỗn Nguyên Thiên

Quân hai đại siêu cấp cao thủ, lại bị cây côn của Tiểu Khai ép tới gắt gao, cả nửa lời cũng không được nói, trái lại nhận lấy sự thật, hai người còn có chút lo lắng hỏi một câu: “Đàm phán vừa rồi còn có hiệu lực không?”

Tiểu Khai a a cười: “Người yên tâm, ta nói không giết các người, thì khẳng định không giết các người.”

Trong phủ Ma Tôn, Ma Tôn nghe xong lời thuật của Tiểu Khai, quả nhiên rất là khiếp sợ, lại hỏi Vong Xuyên Quân không ít về thông đạo chi tiết, lúc này mới gật đầu nói: “Xem ra đã không còn biện pháp khác nữa, đã không còn bí được thông đạo kia, vậy chỉ phải đành phải người thủ vệ thôi.”

Tiểu Quan lắc đầu nói: “Loại cao thủ cấp bậc như Hồn Nguyên Thiên Quân, người tự mình đi thủ còn được, người khác làm sao thủ được.”

Ma Tôn cười nói: “Đúng vậy, ma giới năm đại cao thủ, ngoại trừ Vong Xuyên Quân không thể tín nhiệm ra, chúng ta còn lại bốn người, vừa lúc thay phiên thủ vệ, người xem thế nào?”

Tiểu Quan cười nói: “Ta không ý kiến, vì an nguy ma giới, chúng ta tự nhiên phải làm chút việc thôi.”

Ác Ma Thành Chủ lại liên tục lắc đầu: “Không nên không nên, bốn thành chủ thân là ma tộc đỉnh cấp, có thể nào đi làm chuyện nhàm chán này.”

Ma Tôn mỉm cười nói: “Ta đây dùng thân phận ma giới chỉ chủ mệnh lệnh thành chủ đi thủ vệ, như thế nào?”

Ác Ma Thành Chủ nhất thời cười lạnh: “Ma giới cũng không phải tiên giới, vốn là chia rẽ, người nghĩ người có thể mệnh lệnh bốn thành chủ được sao?”

Ma Tôn nhất thời cười ha ha, thanh âm đã lạnh lên: “ Ta đây giết chết người, đối một người nghe lời làm Ác Ma Thành Chủ, như thế nào?”

Ác Ma Thành Chủ lấp bắp kinh hãi, nhất thời lui ra sau một bước, quát: “ Trấn Nguyên Thần Thị...”

Hắn luôn có tính tình hỏa bạo, một màn này y hết lúc Ma Tôn hỏi hắn lấy Trấn Nguyên Thạch, duy nhất khác hắn chính là, hôm nay lại có thêm một Nghiêm Tiểu Khai bên cạnh.

Cây côn kia của Tiểu Khai giống như đã chuẩn bị sẵn, chẳng ừ chẳng hử đã một côn gỗ tới, Trấn Nguyên Thạch của Ác Ma Thành Chủ không lâu khi trước lấy được về từ Cửu Trọng Thần Tháp của Hỗn Nguyên Thiên Quân, bây giờ đụng phải bảo bối còn dữ dằn hơn Cửu Trọng Thần Tháp, cả lời ngăn cản cũng không có, Định Thiên Côn đã nhẹ nhàng đập vào trên Trấn Nguyên Thạch, nhìn qua giống như một cành cây quét nhẹ lên tảng đá.

Chỉ là đảo qua, đã đảo đến toàn thân Ác Ma Thành Chủ chấn động, chín vị Trấn Nguyên Thần Thị cũng không ai chui ra, ngược lại chân của Ác Ma Thành Chủ lại phẳng phất như chạm phải điện từ trên tảng đá bắn lên.

“ Nghiêm Tiểu Khai, người làm gì?” Ác Ma Thành Chủ tức tối quát.

Tiểu Khai thản nhiên nháy mắt: “ Người nói làm gì thì làm đó.”

Ác Ma Thành Chủ thiếu chút nữa muốn hô” Trấn Nguyên Thần Thị”, hoàn hảo bỗng nhiên tỉnh ngộ tới, nhanh chóng ngậm miệng, phần phần quay đầu nhìn Ma Tôn: “ Các người đây là uy hiếp bốn thành chủ sao?”

“ Ít nói nhảm.” Tính tình Ma Tôn luôn rất tốt, hôm nay cũng quả quyết khó được: “ Phải chết hay sống, chính mình quyết định.”

Ác Ma Thành Chủ dồn dập thở dốc, hắn không dám tức giận, với tình thế giờ phút này người ta mạnh hơn mình, có lẽ dù có ba Ác Ma Thành Chủ

cũng đâu không lại Ma Tôn, Vạn Yêu Vương và Nghiêm Tiểu Khai, hẳn suy nghĩ hồi lâu, đành nói một câu: “ Khi dễ một mình ta có hay gì, sao người không đi tìm Tê Bì Nhĩ Bá Cách?”

Ma Tôn hừ nói: “ Bốn tôn tự nhiên sẽ đi tìm hẳn, hẳn nếu không đáp ứng, bốn tôn cũng sẽ giết chết hẳn.”

Ác Ma Thành Chủ nghiêng răng ken két, qua hồi lâu mới nói: “ Được, nếu Tê Bì lão nhân không ý kiến, bốn thành chủ...đi thủ vệ là được.”

Vong Xuyên Quân ở bên nhìn thấy, hốt nhiên con mắt vừa chuyển, cười nói: “ Ma giới năm đại cao thủ cũng có phần bốn quân, không bằng bốn quân cũng đi thủ môn như thế nào?”

Ác Ma Thành Chủ tức giận liếc mắt nhìn hẳn nói: “ Người còn có thể thủ môn sao? Người là đi mở cửa a!”

Vong Xuyên Quân nhanh chóng lắc đầu, vẻ mặt thập phần trầm thống: “ Bốn quân cũng là nhất thời hồ đồ, mới có thể phạm vào sai lầm lớn, hôm nay bỗng nhiên bốn quân nghĩ thông suốt rồi, mặc dù tiên đế có thể chiếm lĩnh ma giới, có lẽ cũng không xem ma tộc như ta ra gì, cho nên bốn quân quyết định thay đổi ý nghĩ, vì thủ hộ ma giới xuất một phần lực.”

Hỗn Nguyên Thiên Quân nhìn thấy vừa giật mình vừa hèn mọn, nhin không được mắt: “ Vong Xuyên Quân, người thật sự là vô sỉ tới cực điểm.”

Vong Xuyên Quân lại hung hăng trừng hẳn, mắt: “ Tiên giới tay sai, bốn quân thiếu chút nữa bị người mê hoặc, hoàn hảo đi tới vách núi thì quay đầu ngựa, người mới vô sỉ tới cực điểm.”

Hỗn Nguyên Thiên Quân tức giận đến vành môi phát run, lại còn nói không ra lời. Vong Xuyên Quân đắc ý hừ một tiếng, lại quay đầu đi, nhìn

Ma Tôn dăm dăm: “ Bốn quân một mảnh thành tâm, Ma Tôn cấp cho một cơ hội đi!”

Hắn giờ phút này toàn thân ma công bị phong, súc lại trên mặt đất, chỉ có thể chuyển đầu, mấy động tác này làm ra thập phần cố hết sức, nhưng nhìn thấy bộ dáng suy tư của Ma Tôn, hắn càng cảm thấy có cơ hội, bổ sung nói: “ Bốn quân trải qua chuyện này, mới chính thức hiểu được tầm quan trọng an nguy của ma giới.”

Ma Tôn bỗng nhiên cười, gật gật đầu.

Vong Xuyên Quân vui vẻ nói: “ Người là đáp ứng?”

Ma Tôn lại cười, lại gật đầu, bỗng nhiên vươn tay ra, một móng tay hướng ngay cổ Vong Xuyên Quân, nhất thời “ phốc” một tiếng, phảng phất như phá nổ một khí phao, toàn thân Vong Xuyên Quân run rẩy kịch liệt, cả chân tay bắt đầu co rút, miệng “ phốc” một tiếng nhổ ra một ngụm máu tươi đen như mực.

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Ma Tôn, người làm gì?”

Ma Tôn hừ nói: “ Vốn ta còn không muốn quản hắn, nhưng là hắn nói ra câu này, bốn tôn bỗng nhiên nghĩ đến, nếu thả hắn như vậy, với thân ma công của hắn, nếu lại tư thông tiên giới, đánh lén người thủ vệ của chúng ta, sợ là cả bốn chúng ta đều sẽ bị hắn hại, tai họa lớn như vậy, vạn vạn không thể buông tha.”

Tiểu Khai nói: “ Vậy người làm gì hắn?”

Giờ phút này, Vong Xuyên Quân nằm trên mặt đất run rẩy càng thêm lợi hại, toàn thân súc thành một đoàn, nhìn qua phảng phất như một con tôm, máu đen trong miệng không ngừng dừng xuất, đã làm ướt mặt đất một tảng lớn, hắc khí trên người hắn ẩn ẩn liễu liễu, thế nhưng lại có cảm giác muốn tán dật ra ngoài.

Ma Tôn nghiêm nghị nói: “ Ta phá ma công của hãn, để hắc long lực của hãn từ nay về sau tan thành mây khói.”

Vong Xuyên Quân dùng hết lực lượng cuối cùng, trong miệng lầm bầm kêu lên không rõ: “ Các người nói không giết ta...các người xuất lời phản ngữ, không phải nam nhân!”

Ma Tôn phảng phất có chút ngậy ra, nhìn Vong Xuyên Quân hồi lâu, mới nói một câu kỳ quái: “ Bốn tôn...vốn không phải nam nhân.”

Tất cả mọi người dùng vẻ mặt cổ quái nhìn Ma Tôn, nghĩ thầm: “ Sao lại nói hươu nói vượn như vậy, đường đường ma giới chi chủ, chẳng lẽ lại là nữ nhân sao?”

Ma Tôn lập tức ý thức được mình nói sai lời, vội ho một tiếng, bổ sung nói: “ Bốn tôn đích xác không có giết người, chỉ là đánh người về nguyên hình mà thôi, đây tự nhiên không tính là xuất lời phản lời.”

Vong Xuyên Quân rốt cuộc không thể nói ra được một câu đầy đủ, hãn nhổ ra những âm tiết cổ quái hàm hồ không rõ, hình người chậm rãi biến mất, hình rắn chậm rãi lộ ra, công năng nói chuyện đã không còn tồn tại, trong chớp mắt, biến thành một con rắn đen nho nhỏ thường gặp nhất nơi sông Vong Xuyên.

Vùng rắn chắc nhất của rừng là vùng cổ, nghịch lân bao trùm nơi đây cũng là lân phiến chắc chắn nhất, một móng tay của Ma Tôn điểm vào vùng cổ hãn, đánh tan ma công toàn thân hãn, con rắn đen trên mặt đất ngẩng đầu lên, đôi mắt như hạt đậu gặt gao giương mắt nhìn Ma Tôn, phảng phất muốn nhớ kỹ bộ dáng cừu nhân, một màn này, cùng mấy vạn năm trước hãn trừng mắt nhìn Cổ Thiên Y thề báo thù vô cùng tương tự, nhưng lúc này đây, xem như là cuối cùng trong cuộc đời này hãn cũng khó báo được đại cừu.

Hỗn Nguyên Thiên Quân đã cảm thấy sợ hãi, run giọng nói: “ Nếu các người còn giữ lời, phải thả bốn thiên quân đi.”

Ma Tôn lắc đầu, nghiêm nghị nói: “ Chúng ta nói qua không giết người, đương nhiên sẽ không giết người, nhưng muốn thả người trở về đã tuyệt không có khả năng, người hay là nên ngoan ngoãn làm tù nhân tại phủ bốn tôn đi thôi.”

Hỗn Nguyên Thiên Quân cắn răng nói: “ Muốn làm tới khi nào?”

Ma Tôn cười hắc hắc: “ Khi nào mà tam giới thái bình, ta sẽ thả người trở về.”

Hỗn Nguyên Thiên Quân lộ vẻ sầu thảm nói: “ Kia không phải cả đời vô vọng sao?”

Bác Học chân nhân ở bên cạnh thở dài, lắc đầu chậm rãi nói: “ Lúc này mới đúng là tự làm tự chịu a...”

Vì vậy Ma Tôn gọi Linh Trữ, trước tiên áp giải Hỗn Nguyên Thiên Quân xuống dưới, lại đưa Vong Xuyên Quân đi đến bờ sông Vong Xuyên phóng sinh, đã sự tình xong, Ma Tôn liền muốn lên đường đi xuống đáy Vong Xuyên điều tra thông đạo kia, Tiểu Khai vốn định đi về tu chân giới, nhưng Tiểu Quan và bốn vị chân nhân đều muốn đi xem náo nhiệt, hẳn không cãi qua mọi người, liền rõ ràng mang theo Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh cùng đi theo.

Đáy sông Vong Xuyên vẫn đang rét lạnh tới tận xương, nhưng lần này Tiểu Khai có Định Thiên Côn, Thuần Dương Thiên Hỏa của Phượng Hoàng Thần một khi triển khai, nhất thời bao phủ mọi người vào trong, dễ dàng đi vào đáy sông, con đại ngao kia nhìn thấy Tiểu Khai và Ma Tôn, nhất thời rên rỉ luôn miệng, vô hạn chua xót, nghĩ đến lại là đến khảm chân ngao nữa, cư nhiên lại từ trong Cửu U Chi Môn bò ra.

Nó vốn là do Cửu Thiên Huyền Nữ tuyển chọn dùng để giam cầm Bàn Cổ ma thần, hôm nay Bàn Cổ đã chạy, nó đã mất đi mục tiêu sinh tồn, trên người còn bị chặt gãy hai chân, lại không tìm được sinh linh có thể trao đổi, đã nói, thật sự vô cùng thê thảm, hôm nay nhìn thấy đại cừu nhân còn mang theo thật nhiều người tới, còn tưởng rằng cả hai chân trước cũng không thể bảo vệ, nó đáng thương ba ba nhìn Định Thiên Côn càng thêm phong cách so với lần trước, cả ý tứ phản kháng đều không có, oanh long long nằm rạp dưới đáy sông, vươn dài hai chân trước ra.

Bốn vị chân nhân cùng Tiểu Quan nhìn thấy cảm thán liên tục, cũng đều có chút không đành lòng, Tiểu Khai thở dài, trực tiếp đi thẳng tới xem miệng vết thương lần trước, miệng vết thương đây đưa những vết thịt gân nham nhở, vết sẹo sai lạc, cả vết răng còn hiện rõ ràng, thoạt nhìn còn có chút ít buồn nôn. Thể chất của con cự ngao cũng đặc biệt, miệng vết thương không ngờ không có năng lực tự khép lại, có lẽ Sáng Thế Thần ban tứ cho nó thân hình vô cùng chắc chắn, vì thế cũng không muốn cấp cho nó năng lực tự khép lại miệng vết thương, giờ phút này ở trong mắt Tiểu Khai, chỗ đứt đoạn của hai chân ngao giống nhau như đúc, mặc dù là bị chém đứt thời gian đã hơn mười ngàn năm, miệng vết thương cũng không hề khác nhau.

Tiểu Khai hốt nhiên vừa động, nhin không được từ trong lòng ngực móc ra chiếc bình còn dư lại một chút Tịnh Hóa Thủy, vạch nắp bình, đổ hai giọt chất lỏng còn lại lên miệng vết thương của cự ngao.

Cự ngao hiển nhiên cũng là sinh vật thông linh, nhìn thấy nhân loại này cũng không ác ý, vì thế cũng bất động, mặc cho Tiểu Khai đổ Tịnh Hóa Thủy cho mình, sau đó, kỳ tích đã xảy ra!

Hai miệng vết thương của hai chân sau, những mảnh thịt tán loạn bắt đầu chậm rãi trở thành màu trắng, sau đó sợi gân dài từ trong cơ thể vươn ra, một vòng huyết nhục vòng quanh sợi gân bắt đầu dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng sinh trưởng, nhìn qua như cây già mọc mầm non, măng mọc nửa đêm, chỉ đảo mắt, hai chân ngao không ngờ

lại dài ra, vẫn dài hơn mười thước, lúc này mới từ từ phong bế lại, vài sợi gân nhỏ dưới da chui ra.

Cự ngao phảng phất có chút không dám tin, ngẩng đầu lên phát ra tiếng rít kinh thiên động địa, nó huy động chân sau, sau đó vươn dài đầu ra, xoay ngược lại nhìn xem chân sau của mình, nhưng hình thể của cự ngao cũng có hạn chế, nó nhìn thế nào cũng nhìn không tới chân sau của mình, Bế Quan chân nhân nhìn thấy a a mỉm cười, nhanh chóng bày ra một tường nước như kính, đặt ngay trước mặt nó.

Cự ngao nhìn trong thủy kính thấy chân sau của mình, nhất thời phát ra tiếng rít gào vui mừng khắp trời đất, cả thân hình rướn dậy, nhìn phía Tiểu Khai liên tục cúi mình, bộ dáng kia, làm mọi người nở nụ cười.

Chỉ một lát, Ma Tôn ở bên kia lại kêu lên: “ Kỳ quái, ta như thế nào tìm không thấy thông đạo kia, các người xác định là ở gần Cửu U Chi Môn sao?”

Tiểu Khai vừa động, bơi tới ngay đầu cự ngao lớn tiếng nói: “ Người có biết điều thông đạo kia ở nơi nào hay không?”

Trí tuệ của cự ngao hiển nhiên không thấp, hai mắt to nháy hồi lâu, phảng phất bỗng nhiên hiểu được, liên tục gật đầu, cự ngao hoa trong nước, nhất thời lui ra phía sau hơn mười thước xa, nhìn một địa phương rít gào một trận. Lúc này Tiểu Khai mới giật mình hiểu ra, trách không được Ma Tôn tìm không thấy, nguyên lai địa phương này, lại nằm ngay bên dưới thân thể cự ngao.

Thông đạo quả nhiên ở nơi này, mọi người vận khởi thần niệm, còn ẩn ẩn có thể cảm nhận được hơi thở bên kia, Tiểu Khai kiệt lực đưa thần niệm tản mát ra, chỉ cảm thấy thông đạo bên kia mở mang khôn cùng, vô số khí tức mạnh hoặc yếu dây dưa pha tạp, hỗn loạn không đồng nhất, hắc đang

muốn thu hồi thần niệm, bỗng nhiên nghĩ thấy trong lòng vừa động, đã đánh lên một thần niệm vô cùng cường đại!

Toàn thân Tiểu Khai kích động rùng mình, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng dị thường ác độc theo thần niệm của mình trùm tới, chỉ trong một lát này, mồ hôi lạnh của hắn đã tuôn xuống, hào quang màu xanh biếc phun ra khắp toàn thân, dùng hết khí lực toàn thân chặt đứt liên lạc, vẫn cảm thấy trong lòng nháy mạnh.

Đúng vậy, đúng là cỗ lực lượng trong Cửu Trọng Thần Tháp, chính là lực lượng của tiên đế mạo danh kia!

Ma Tôn hiển nhiên đã đụng phải cỗ lực lượng này, nàng qua hồi lâu mới thở ra một hơi thật dài, trầm giọng nói: “ Ta đã chạm phải tiên đế, hắn...hắn quả nhiên bị giả mạo!”

Tiểu Khai cười nói: “ Người làm sao biết hắn không phải là tiên đế?”

Lời này hắn chỉ tùy tiện hỏi, nhưng Ma Tôn sững sờ, sau đó nói ra một câu làm cho người ta ngoài ý muốn: “ Bởi vì...Ta biết tiên đế.”

Nàng nhìn khuôn mặt kinh ngạc của mọi người, hướng Tiểu Khai gật đầu, không ngờ lại nghiêng đầu qua, tiến đến bên tai Tiểu Khai, nói nhỏ: “ Nói cho người một bí mật...”

Ma Tôn vốn là một mỹ nữ khuynh thành tuyệt đại, bỗng nhiên lại ưu thoáng thân mật như vậy, người khác chỉ cảm thấy quái dị, nhưng Tiểu Khai cảm thấy trong lòng nháy động, trong mũi nghe được hương thơm, nhất thời trên mặt có chút phát sốt, khẽ nói: “ Bí mật gì?”

Ma Tôn cũng không e ngại, ngược lại càng kề sát hơn, thanh âm lại càng trầm thấp: “ Sở dĩ ta nhận thức tiên đế, là bởi vì tiên đế chính thức...thân phận cũng giống như ta, đều là phân thân của Cửu Thiên Huyền Nữ, cũng đều mất đi trí nhớ, kỳ thật ta...ta trước kia gọi là tỷ tỷ.”

Nàng sâu kín thở dài: “ Ta vận khí tốt, biết rõ thân phận của chính mình, nàng so với ta còn khổ mệnh, có lẽ đã bị hại.”

Tiểu Khai há to miệng, hoàn toàn sửng sốt.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 2: Bàn Cổ Sống Lại

Đương khi mọi người bị bí mật của tiên đế làm rung động thì Bàn Cổ đại thần của chúng ta đang tạo ngộ sự rung động lớn hơn nữa, hắn đã nhìn thấy một “sinh vật không rõ” cường đại làm cho thần tộc như hắn phải kinh hãi thất hồn!

“Lực chiến đấu không biết, lực lượng thuộc tính không biết, sinh vật gì không biết, phương thức công kích không biết, hình thể không biết, phương thức chiến đấu không biết...Trời ạ, trên thế giới như thế nào có thứ đáng sợ như vậy!” Thần niệm suy yếu vô cùng của Bàn Cổ quy súc trong một quả cây nho nhỏ, khóc không ra nước mắt nhìn sinh vật to lớn trước mắt.

Từ sau khi bị Vũ Ca tiểu thư phá thai, Bàn Cổ đại thần đầu tiên là hóa thành máu đen, lại bị mọi người đập nát, suy yếu như ánh đèn leo lét trước gió, tùy thời sẽ dập tắt, hắn hao hết sức lực hai cạp chín trâu, tìm thời gian ba ngày ba đêm mới miễn cưỡng từ trong phòng trườn ra, đi tới được trời đất rộng lớn bên ngoài, sau đó...để không bị tiếp tục đập trúng, hắn không thể không tìm chỗ ẩn thân.

Với trình độ thực lực bây giờ của hắn, hắn đối với sinh linh như con kiến loại “cường đại” mà “khổng lồ” nhìn từng bước đi, chỉ có thể tự biết bản thân tìm lấy một hạt bụi bặm lưu lã trong gió, sau đó mạo hiểm thật lớn cho thần niệm biến mất, dời đổi bản thân yếu ớt sang hạt bụi kia.

Cho tới bây giờ, một trong tứ đại ma thần của chúng ta Bàn Cổ ma thần, đã biến thành một hạt bụi bặm. Hạt bụi này là thực vật còn dư thừa của đám ma phó Bá Cách gia tộc đưa tới, bởi vì Bàn Cổ ma thần cảm giác thân thể của mình quá mềm mại, còn có hương vị mùi thơm của thức ăn nên suy đoán ra.

Nhưng bi ai lớn nhất, chính là nơi này.

Địa phương này chính là một hậu hoa viên của Bá Cách gia tộc, nơi này sinh trưởng rất nhiều sinh vật cấp thấp, bọn chúng ở trong bụi cỏ sinh sống, ở dưới mặt đất, bọn chúng cũng ngẫu nhiên đã ăn một chút thức ăn thừa do đám ma phó ném tới...tỷ như cụ thân thể bây giờ của Bàn Cổ đại thần.

Cho nên, vì sinh tồn, Bàn Cổ một mực gian nan chiến đấu!

Mới đầu, hắn gặp một cường địch từ trong đất chui ra, cường địch có cái miệng thật lớn và răng nanh sắc bén, thân hình mềm mại đủ để làm Bàn Cổ hít thở không thông, Bàn Cổ đem thần niệm hoàn toàn phát động, bằng vào thần phạt đem cấp bậc mình cao hơn đối thủ ra đe dọa đối phương, đối phương vẫn hoàn toàn bất động, Bàn Cổ vì bất đắc dĩ, không thể không lấy một chút khí lực cuối cùng, đem Bàn Cổ thần lực phóng thích ra ngoài, thành công ở trên mình đối phương làm thủng một cái lỗ. Một chiêu này làm cho đối thủ rất là khiếp sợ, sau đó bỏ chạy.

Sau đó ba ngày, Bàn Cổ đại thần thông qua cảm giác về tư duy của sinh vật chung quanh, biết vị cường địch kia tên là “con giun”.

Vì an toàn, Bàn Cổ đại thần đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, toàn tâm toàn ý khôi phục nguyên khí, nửa tháng sau, hắn rốt cuộc cường đại một chút, lúc này đây, hắn gặp một địch nhân càng mạnh đại, vị địch nhân này toàn thân bao vây áo giáp ngăm đen, vô số chân dài sắc bén như móc câu, đầu thì cứng rắn như tấm sắt, đáng sợ nhất chính là, vị địch nhân này

còn công theo thực vật lớn như núi nhỏ, sau đó thần nhiên đi tới, không hề nghi vấn, vị này là một cường địch cực mạnh!

Bàn Cổ đại thần không hề lùi bước, bởi vì địch nhân muốn công hấn lên lưng chuyển đi, trí tuệ của Bàn Cổ đại thần tuyệt đối cao, hấn biết, một khi bị vận về ỗ, vậy cả nửa điểm sinh cơ đều không có. Cho nên hấn lựa chọn chủ động cầu chiến.

Bàn Cổ thần lực của hấn không có kích xuyên khôi giáp chắc chắn của đối thủ, nhưng đối thủ lại bị khí thế của hấn hấn dọa, trực tiếp quay đầu chạy trốn, như vậy, Bàn Cổ đại thần lại nhặt về một cái mạng.

Sau đó, hấn biết sinh vật kia gọi là “con kiến”.

Cuộc sống tràn ngập phong hiểm, từng thời khắc đều có nguy cơ kinh khủng xuất hiện, Bàn Cổ đại thần cắn chặt răng khắc khổ tu luyện, mục tiêu duy nhất của hấn chính là có đủ lực lượng đi tìm thân thể mới, thoát khỏi hạt bụi bặm đáng chết này. Ít nhất...nên biến thành một tảng đá, như vậy có chút an toàn.

Trời không tuyệt đường người, cơ hội sau một tháng lại đến. Bàn Cổ đại thần mừng rỡ nhìn thấy được một thứ màu xám xanh thật lớn, thoạt nhìn thực cứng rắn, vừa nhìn thấy đã nhận ra là một vật thể cổ quái tràn ngập linh khí.

Hấn còn chưa đủ lực lượng nhập vào thân động vật, duy nhất chỉ có thể nhập vào thân khí vật, mà độ lớn nhỏ của khí vật, phải do lực lượng của hấn quyết định, giai đoạn hiện tại, Bàn Cổ đại thần muốn dời đi thân hình, giống như chỉ có thể lựa chọn bụi bặm, nhưng vật thể cổ quái cũng rất kì quái, nó mặc dù lớn, nhưng Bàn Cổ đại thần thoáng thử thử, lại phát hiện lực lượng của mình cũng có thể nhập vào thân nó.

Vậy, thì tuyển nó!

Bàn Cổ đại thần thành công, hắn theo một hạt bụi biến thành một quả cây...

Đúng vậy, ngài không nhìn lầm, Bàn Cổ đại thần biến thành một quả cây càng dễ dàng bị động vật ăn tươi, điều này làm cho hắn vô cùng uể oải, nhưng thần niệm của hắn rất yếu, hắn quả thật nhìn không ra đây là một quả cây, chỉ có sau khi nhập thân hắn mới phát hiện: ta sai rồi.

Không hề nghi ngờ, thông qua chuyển đổi hình thể, thực lực Bàn Cổ đại thần càng mạnh, nhưng đối thủ của hắn cũng đã thăng cấp, từ con giun và con kiến biến thành động vật có bốn chân chầm đất, vì vậy đã xuất hiện màn đầu tiên ở phía trên chương truyện.

Đối mặt một đối thủ cường đại không biết tất cả thuộc tính chiến đấu, Bàn Cổ đại thần tuyệt vọng, hắn đem tất cả Bàn Cổ thần lực mấy ngày gian khổ tu luyện toàn bộ ngưng tụ lên, hướng địch nhân đang đứng đối diện thả ra ngoài!

“Uông!” Địch nhân kêu một tiếng, phảng phất như bị đánh đau, sau đó hất hất đầu, tiếp tục hướng Bàn Cổ đại thần trùng đi tới, nó nện bước rất nhanh nhẹn, miệng rất lớn, hai răng nanh nhỏ nước dãi, Bàn Cổ đại thần chỉ cảm thấy lông tóc dựng lên.

“Trời ạ! Ai có thể giúp đỡ ta? Ai có thể cứu ta? Làm một trong tứ đại ma thần, làm sinh linh cao nhất năm giới, ta thề, chỉ cần ta có thể tiếp tục sống, ta...ta nhất định dùng hết khả năng báo đáp hắn!” Bàn Cổ đại thần không tiếng động tê hống: “Ta...ta thật sự không muốn chết a!”

Sau đó, địch nhân cường đại đối diện phát ra tiếng hét to: “Uông uông...Ô ô ô...”

Bàn Cổ đại thần mở to hai mắt nhìn địch nhân đối diện đang co căng mà chạy, có cảm giác phảng phất như đang nằm mơ: “Lời thề của ta ứng nghiệm rồi sao? Ta cầu nguyện hữu hiệu hay sao? Úc, Thiên Ma độc thệ...

Thiên Ma, nhất định là người, huynh đệ tốt của ta, người cảm ứng được sự tồn tại của ta rồi sao?”

Một bàn tay ngọc đưa hần nhẹ nhàng nhặt lên, một thanh âm mềm nhẹ dễ nghe ở trong không khí nhộn nhạo ra: “ A a, thoát nhìn còn chưa chín cây, đã bị bọn họ hái xuống, còn chút nữa bị con chó sói nuốt lấy.”

Nàng dừng một chút, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười: “ Ân, quả cây này, vừa lúc bị lũng ba cái lỗ, thoát nhìn thật giống một gương mặt nga.” Nàng lại dừng một chút, phảng phất nhớ tới chuyện thú vị, nhẹ giọng nói: “ Được rồi, ta sẽ khắc người, miễn cho ta sẽ quên đi người...Ta muốn vĩnh viễn nhớ rõ người, bởi vì...Bởi vì ta thèm muốn giết người.”

Bàn Cổ đại thần muốn khóc, đó là một loại cảm giác hạnh phúc sắp ngất, hần biết, chính mình bây giờ không còn là quả cây không nhà nữa, chính mình là một “ gia quả” rồi.

Chủ nhân của bàn tay ngọc có tiếng nói nhu hòa dễ nghe, có làn da nhẵn nhụi tuyết trắng, thời điểm ngón tay tinh tế của nàng nắm lấy đao khắc, loại mỹ cảm này làm cho Bàn Cổ có chút ngẩn người, mặc dù tiểu đao sắc bén cắt phá ngoài da đau đớn thập phần khó nhin, nhưng có thể nhìn thấy bàn tay song tuyết ở trước mặt lúc ẩn lúc hiện, cảm giác đau đớn của Bàn Cổ đã không còn nữa.

Cùng sinh tồn so sánh, thống khổ đã tính là gì?

Bàn Cổ cứ như vậy nằm lên trên bàn của chủ nhân, chậm rãi khô héo, cũng chậm chậm tu luyện, có một lần, chân trời bay tới một con chim chán ghét muốn ăn hần, lại bị ngón tay ngọc của chủ nhân bắn nhẹ, bắn con chim chán ghét kia rụng cả lông mà chạy. Còn có một lần, có một ma phó chán ghét muốn bỏ hần vào trong đồng rác, lại bị chủ nhân nghiêm lệ quát bảo ngưng lại.

Chủ nhân vô số lần cứu mạng Bàn Cổ, để cho hắn an toàn tu luyện kỳ ngộ, Bàn Cổ không hề cô phụ sự chiếu cố của chủ nhân, rốt cuộc hắn chậm rãi cường đại!

Ngay thời gian Bàn Cổ có khả năng chiếm cứ thân thể một con chó, hắn buông tha, bởi vì hắn không nỡ rời bỏ chủ nhân của chính mình.

Đương khi Bàn Cổ có năng lực chiếm cứ thân thể một con ma báo, hắn hay là buông tha, bởi vì hắn vẫn như cũ không nỡ bỏ chủ nhân của mình.

Rốt cuộc có một ngày, Bàn Cổ cảm giác mình có được lực lượng nhập vào một gã ma phó, hắn không buông tha nữa, lúc này đây, hắn thành công biến mình thành một ma tộc người hầu gầy ốm.

Đây là lần đầu tiên hắn có thể dùng ánh mắt nhân loại để xem chủ nhân của mình, bởi vì thân phận bây giờ của hắn chính là một trong những nô phó chuyên môn hầu hạ chủ nhân.

Sau đó hắn đã sửng sốt.

Hắn phát hiện, chủ nhân của mình chính là cửu nhân của mình, là nữ nhân xinh đẹp đã biến mình thành máu đen: Bá Cách Vũ Ca.

Bàn Cổ đại thần thở dài, từ sau khi Sáng Thế Thần sáng tạo hắn đi ra, trong cuộc đời dài dòng buồn chán của hắn chỉ từng yêu một người, cũng chỉ hận qua một người, người này chính là Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nhưng bây giờ, trong lòng Bàn Cổ đại thần lại có thêm một người, người này chính là Vũ Ca tiểu thư.

Thiếu chút nữa làm hại hắn hồn phi phách tán, nhưng lại ở thời khắc mấu chốt lại khởi tử hồi sinh cho hắn, đến tột cùng là công lớn hơn, hay là thù lớn hơn?

Bàn Cổ đại thần có điểm nghĩ không rõ ràng, hẳn nghĩ thấy trong năm giới đích xác có một số việc rất khó dùng thành bại hay đối sách để mà bình luận, tỷ như Vũ Ca tiểu thư ở trước mắt, hẳn muốn giết nàng, rồi lại nhịn không được lại muốn mỗi ngày gặp lại nàng, ta...ta đường đường là một trong tứ đại ma thần Bàn Cổ, đến tột cùng là nên làm cái gì bây giờ?

“ Người suy nghĩ cái gì vậy?” Vũ Ca tiểu thư nhú mày nhìn ma phó trước mắt: “ Cha muốn người tới nói cái gì với ta?”

Bàn Cổ đại thần lắp bắp kinh hãi, lúc này mới tỉnh táo lại.

Ma phó bị hẳn nhập thân là mới từ bên ngoài hậu hoa viên đi vào, là do Tê Bì Nhĩ Bá Cách phân phó hẳn đến truyền lời, Vũ Ca tiểu thư có chút tức giận giương mắt nhìn hẳn, chờ hẳn hồi báo.

Bàn Cổ đại thần nhanh chóng tìm tòi trí nhớ của cụ thân thể này, nguyên lai từ sau khi Vũ Ca tiểu thư phá thai, Tê Bì Nhĩ Bá Cách đã bất mãn đối với cách làm việc tự tiện của nàng, mặt khác, đại thiếu gia của Bá Cách gia tiếp chương vị trí gia chủ, đối với Vũ Ca tiểu thư đã không còn để ý tới, dù sao Vũ Ca tiểu thư luôn luôn đứng bên cạnh tam ca của mình.

Nặng yếu nhất chính là, trước kia Vũ Ca tiểu thư vốn là đệ nhất cao thủ tuổi trẻ của Bá Cách gia tộc, bởi vì phá thai bị thương nguyên khí quá nhiều, cả ma công đều thối lui thật lớn, hôm nay có lẽ là đệ nhất cao thủ thối lui trong giới tuổi trẻ.

Cho nên, cuộc sống gần đây của Vũ Ca tiểu thư thực sự vô cùng buồn bực, không còn thú vị, Tê Bì Nhĩ Bá Cách không cho nàng đi ra ngoài, còn muốn đem nàng gả cho Ác Ma Thành Chủ cầu thân, nhưng Vũ Ca tiểu thư lại không đồng ý, như vậy sự tình trở nên cứng đờ, ba ngày cãi nhau hai lần, tổng cộng mà nói, tương lai của Vũ Ca tiểu thư, bởi vì biến cố gần đây, trở nên có điểm ảm đạm.

Hôm nay, Tê Bì Nhĩ Bá Cách phái người truyền lời cho Vũ Ca tiểu thư, chính là muốn cấp cho nàng thông điệp cuối cùng: Hoặc là người chịu gả cho Ác Ma Thành Chủ làm thiếp, xem như làm ra chút cống hiến cuối cùng cho Bá Cách gia tộc, hoặc là người cút ra khỏi Bá Cách gia, lão tử không nhận người làm con gái nữa.

Bàn Cổ đại thần vốn muốn nói lại câu nói này, nhưng bỗng nhiên trong lòng vừa động, nhin không được ngẩng đầu nhìn xem Vũ Ca tiểu thư, khuôn mặt kia tinh xảo đến không lời tả xiết, nhưng lại mang theo ý vị u oán, chính là loại ý vị này làm trong lòng Bàn Cổ không thể khống chế mà thương tiếc, hẳn bỗng nhiên nghĩ thấy tầm nhìn của mình quá thô thiển, nam nhân ma, làm gì phải so đo từng chút như vậy, chỉ cần làm cho nữ nhân mình yêu thích luôn sống vui vẻ không phải là chuyện nặng yếu nhất hay sao? Năm đó ta không phải vì muốn Cửu Thiên Huyền Nữ vui vẻ mà giúp ả phong ấn Phượng Hoàng Thần hay sao?

Mê hoặc trong lòng Bàn Cổ đại thần đến tận đây hoàn toàn biến mất, hẳn hướng Vũ Ca tiểu thư nháy mắt một cái, bỗng nhiên nở nụ cười: “Tiểu thư, kì thật người không muốn gả cho Ác Ma Thành Chủ, cũng không phải là việc khó gì.”

Vũ Ca tiểu thư lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhú mày nói: “Người là một ma tộc cấp thấp, ở chỗ này nói bậy bạ gì đó?”

Bàn Cổ đại thần giương mắt nhìn mặt nàng, chỉ cảm thấy lòng thương hương tiếc ngọc dâng cao vô hạn, ôn nhu nói: “Chỉ cần lần nữa giúp người trở thành đệ nhất cao thủ của Bá Cách gia tộc, vậy có giá trị lợi dụng tuyệt đối, Tê Bì Nhĩ Bá Cách làm sao lại không nghĩ tới ý nguyện của người đây?”

Vũ Ca tiểu thư sắc mặt trầm xuống, quát: “Ma phó lớn mật, dám hô tên của cha ta.”

Vẻ mặt Bàn Cổ đại thần không sao cả, trước kia hắn từng khổ khổ giãy dụa qua, cùng côn trùng đấu qua, nhưng bây giờ đã khôi phục thân thể con người, vậy xem như thoát thai hoán cốt, nếu muốn lần nữa khôi phục thực lực đã không còn khó khăn, tự nhiên sẽ không xem một ma tộc nho nhỏ vào mắt, hắn nhìn Vũ Ca tiểu thư gật đầu: “ Chuyện nàng muốn làm, ta đều có thể giúp nàng làm hết, nàng có nguyện ý hay không?”

Vẻ mặt Vũ Ca tiểu thư vừa kinh ngạc vừa tức giận, mắt thấy một ma tộc cấp thấp lại dám đứng ngay trước mặt nói bậy nói bạ, nhịn không được tay ngọc vung lên, tát mạnh một cái.

“ Ba” một tiếng, âm thanh thanh thúy vang lên, Bàn Cổ đại thần không ngờ lại đứng yên, lại lộ ra thần sắc có chút say mê: “ Bàn tay nhắn nhủ, hương thơm ngào ngạt, quả nhiên là Vũ Ca tiểu thư trong trái tim ta a! Khuôn mặt này của ta, trong vòng năm giới, cũng chỉ có tiểu thư mới có tư cách đụng chạm.”

Vũ Ca tiểu thư càng phẫn nộ, trầm giọng nói: “ Người nói thêm câu nữa, ta giết người tại chỗ.”

Bàn Cổ đại thần a a cười, cặp mắt từ đầu đến cuối vẫn chăm chú vào mặt nàng, cả nửa phần cũng không nguyện ý dời đi: “ Tiểu thư, ma khí bình thường giết không được ta đâu, nàng nếu thật muốn giết ta, ta giúp nàng đi lấy Bàn Cổ Phủ a.”

Vũ Ca tiểu thư tức giận hừ một tiếng, muốn rat ay, nhưng nhịn không được bị ba chữ “Bàn Cổ Phủ” xúc động chuyện xưa, nhớ tới lúc trước cha đưa Bàn Cổ Phủ giao cho mình giữ uy phong ra sao, nhưng hôm nay lại lấy trở về, còn đem mình giam lỏng, lại tiêu lương tới thế nào.

Bàn Cổ quan sát sắc mặt, kết hợp với trí nhớ của cụ thân thể, tự nhiên hiểu được nguyên ủy trong đó, cười nói: “ Bàn Cổ Phủ mặc dù đang trong

tay Tê Bì Nhĩ Bá Cách, nhưng chỉ cần tiểu thư thích, ta sẽ đi lấy tới cho tiểu thư sử dụng thế nào?”

Hắn dừng một chút, lại nói: “ Nếu không thì biến nó cho tiểu thư chuyên dụng, để cho người khác không sử dụng được, có lẽ rất tốt.”

Vũ Ca tiểu thư bị hắn nhìn thấu lần nữa, đã thực nổi giận, “ sang” rút kiếm ra: “ Được, được, người nói vậy, nếu bây giờ người không thể lấy ra Bàn Cổ Phủ, bốn cô nương lập tức một kiếm giết người!”

Bàn Cổ đại thần cười ha ha, bàn tay đã bắn ra một tiếng thanh thúy, bỗng nhiên một tay giơ lên cao, hướng bầu trời hét lớn một tiếng: “ Bàn Cổ Phủ tới!”

Giờ phút này trời chiều phủ xuống, bầu trời âm đạm, nhìn xem nơi lâu các xa xa bỗng nhiên tuôn ra ánh bạch quang kịch liệt, sau đó truyền đến tiếng kinh hô của Tê Bì Nhĩ Bá Cách: “ Di, di, ai nha!”

Một cây búa từ trong lâu các bay ra, trong phút chốc xông lên trời cao, phảng phất như đứa con lưu lạc đã lâu tìm thấy được cha mẹ, nhanh chóng hướng về Bàn Cổ đại thần trùng đi tới, cán búa đoán đoán chính chính nhét vào trong tay hắn.

Vũ Ca tiểu thư mở to hai mắt, trong ánh mắt toát ra sự khó tin.

Bàn Cổ đại thần nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Ca, càng tâm hoa nộ phóng, yêu thích không buông vuốt ve Bàn Cổ Phủ: “ Tốt, tốt, bảo bối, chúng ta đã bao lâu không gặp, thật sự là tưởng niệm a, hôm nay ta đưa người tặng cho tân chủ nhân.” Hắn nghiêng đầu chỉ vào Vũ Ca tiểu thư, phảng phất như nói chuyện với đứa con nhỏ chỉ mới ba tuổi: “ Đến, nhìn xem, vị tỷ tỷ xinh đẹp này đúng là chủ nhân của người, từ nay về sau người chính là thần khí chuyên dụng của nàng, có biết không?”

Bàn Cổ Phủ phảng phất như thông linh bay ra không trung, cán búa xoay vòng, giống như cúi đầu trả lời, Vũ Ca tiểu tử xem vào trong mắt, càng phảng phất nằm mơ. Nàng cũng không ngốc, tới giờ phút này sớm biết người đứng trước mắt có thân phận thật lớn, nhin không được ha ha nói: “Người...Người rốt cuộc là ai?”

Lúc này, Tê Bì Nhĩ Bá Cách mang theo đại thiếu gia và một đám cao thủ gia tộc đã chạy nhanh tới, đoàn đoàn vây quanh Bàn Cổ đại thần, quát to một tiếng: “Người là ma tộc phương nào?”

Bàn Cổ đại thần thần tình kiêu ngạo, dung quang hoán phát, mặc dù thân thể này gầy ốm, nhưng nghi thái giờ phút này của hắn tràn ngập hương vị ngạo thế thiên hạ, khí chất ma thần tộc biểu lộ không bỏ sót, hắn chậm rãi quét nhìn mọi người, sau đó tầm mắt lại lần nữa hạ xuống trên mặt Vũ Ca tiểu thư, lẫm nhiên nói: “Ta là chủ nhân chính thức của cây búa này!”

Tê Bì Nhĩ Bá Cách cả giận nói: “Người rõ ràng là hạ đẳng ma tộc, cũng dám đứng đây nói hươu nói vượn, chẳng lẽ không sợ chết sao?”

Bàn Cổ đại thần hừ một tiếng, gật đầu nói: “Cũng được, để ta cho các người nhìn xem uy lực chính thức của bảo bối này.”

Bàn Cổ Phủ “ông” một tiếng vang, nhất thời cao cao bay lên không, cả thân hình trướng lớn, lớn một vòng, rồi lại lớn, lại lớn một vòng, rồi lại lớn, lớn hơn vòng nữa, nhìn qua phảng phất như một tòa núi thật lớn, cao cao giắt tại bầu trời, phát ra hào quang mãnh liệt, phảng phất như mặt trời chiếu rọi chói chang.

Bàn Cổ mỉm cười, nhắc tay bắn ra, Bàn Cổ Phủ phảng phất tìm được mệnh lệnh, nhất thời lưỡi búa lao xuống, cũng không quản ba bảy hai mươi mốt, đã hướng thẳng lâu các của Tê Bì bổ xuống.

Này vừa bổ, vô thanh vô tức, phảng phất trời đất lặng đi, nhưng khối lâu các toàn bộ biến mất.

Đúng vậy, không phải sụp đổ, không phải nổ tung, cũng không phải lún xuống, mà là thực chính “biến mất”, hết thấy vì một búa mà hoàn toàn hóa thành khói!

Tê Bì Nhĩ Bá Cách nhìn thấy hít sâu một hơi rét lạnh, há to mồm, rốt cuộc nói không ra một chữ.

Mấy bộ khẩu quyết của Bàn Cổ Phủ hẳn nhớ thật rõ ràng, nhưng trong trí nhớ của hắn, Bàn Cổ Phủ tuyệt không trường lớn đến như vậy, cho nên hào quang trên lưỡi búa, càng chưa từng thấy, Bàn Cổ Phủ trong tay hắn, đơn giản chỉ là một binh khí tranh đấu cùng người, dùng để đối phó Vong Xuyên Quân cũng chỉ thoáng ưu thế, nhưng giờ phút này, lưỡi búa trong tay quái nhân, rõ ràng đã thoát ly khái niệm “binh khí”, có lẽ với uy lực của một búa này, đã có thể đánh chết Vong Xuyên Quân ngay tại đường trường.

Tê Bì là một trong năm đại cao thủ ma giới, mà người này giở tay nhắc chân, chỉ với cây búa này cũng đã đủ giết chết năm đại cao thủ, vậy người này đến tột cùng là ai, lại có thực lực đến như vậy.

Hắn vừa rồi đã sớm nói qua: “Ta là chủ nhân chính thức của lưỡi búa này!”

Chủ nhân của Bàn Cổ Phủ lại có thể là ai đây?

Tê Bì Nhĩ Bá Cách chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, trên lưng đã bị mồ hôi lạnh ẩm thấp, cả hít thở cũng run rẩy lên, ấp úng nói: “Chẳng lẽ ngài...Ngài...Ngài là Bàn Cổ?”

Tâm trạng hư vinh của Bàn Cổ đại thần vô hạn thỏa mãn, đứng thẳng lưng, chậm rãi gật đầu nói: “Ta chính là Bàn Cổ ma thần.”

Tê Bì cảm thấy lưỡi khô rát, thanh âm càng run rẩy, tiếp theo nói: “Chẳng lẽ...chẳng lẽ ngài muốn thu tiểu nữ làm...làm đồ đệ hay sao?”

Bàn Cổ đại thần nhất thời sững sờ.

Mặt sau, Vũ Ca tiểu thư nhất thời giật mình hiểu ra: Khó trách hăn nói muốn giúp ta, khó trách hăn trực tiếp hô tên cha ta, khó trách hăn muốn đem Bàn Cổ Phủ đưa cho ta chuyên dụng, khó trách hăn lại quần quýt nói chuyện với ta, nguyên lai...Nguyên lai hăn muốn thu ta làm đồ đệ a!

Này...Này chính là phúc duyên thiên đại của Bá Cách Vũ Ca ta a!

Vũ Ca tiểu thư đúng là phúc chí tâm linh, cả nửa giây do dự đều không có, đã “phác thông” quỳ xuống, nhất thời “ba ba ba” ba cái dập đầu: “Bàn Cổ ma thần sư phó tại thương, đồ nhi dập đầu với ngài!”

“Ta...Ta...” Bàn Cổ đại thần trong phút chốc mồ hôi đã tuôn xuống tới, gương miệng có chút mơ hồ: “Ta...ta không phải...không phải muốn...” Hăn rất muốn nói: “Ta không phải muốn thu nàng làm đồ đệ a.” Nhưng lời tới bên miệng, nói như thế nào cũng không được tự nhiên, không thể không quay đầu, vị nữ tử trong lòng hăn đã sớm quỳ rạp trước mặt mình, cả dập đầu cũng đã xong rồi.

Xong rồi, cái này là xong rồi...Bàn Cổ đại thần bậm môi, bỗng nhiên có điểm muốn khóc, chính mình ở chỗ này quơ chân múa tay, cực khổ làm một hồi, vậy là ra vẻ suất khí cho ai xem đây? Ngay từ đầu vốn là rất tốt, bây giờ làm thành như vậy, quả thực...quả thực...Bàn Cổ đại thần nghĩ tới nghĩ lui không thể hình dung ra được từ ngữ nào, rõ ràng giơ tay lên, hướng chính mình “ba” tát một cái, sau đó quay đầu đi, nhìn Tê Bì lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Có muối.”

“Ách...Muối...” Tê Bì Nhĩ Bá Cách nửa ngày mới phản ứng đi tới: “Ta lập tức xử lý.”

Hăn xoay người quát to: “Còn thất thần làm chi, còn không đi bắt muối! Nhất định phải đuổi tận giết tuyệt!”

Tối nay, Bá Cách gia tộc nhất định sẽ không hề bình tĩnh

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 3: Trọng Phản Linh Sơn

“Chủ nhân, ngài không phải muốn xuyên qua từ nơi này chứ?” Ngọc Hồ kinh ngạc nhìn địa ngục lửa ma trước mắt: “Thời điểm lần trước chủ nhân tiến đến, mặc dù có được ma khí đỉnh cấp, nhưng tu vi bản thân còn yếu, cho nên có thể thuận lợi thông qua, nhưng lần này chủ nhân đã trở thành ma tộc đỉnh cấp, còn muốn từ nơi này đi ra ngoài, có lẽ sẽ không dễ dàng nữa.”

Tiểu Khai a a cười nói: “Ta đương nhiên qua không được, nhưng nơi này có một người, có thể giúp chúng ta đi, người không nhớ Trí Tuệ Thần hay sao chứ?”

Ngọc Hồ càng mơ hồ khó hiểu: “Chủ nhân, mấy ngày hôm trước ta ở trong Cấm Ma Lĩnh Vực có nghe nói sự tồn tại của thần tộc, nhưng ta làm sao nhớ rõ cái gì là Trí Tuệ Thần?”

Ngọc Hồ ngẩn người, lúc này mới nhớ tới ngày đó Ngọc Hồ bị Trí Tuệ Thần làm hôn mê, rõ ràng cũng không giải thích, xuất ra sáng thế bảo bình bao bọc lại mọi người, nói: “Theo ta đến đây đi.”

Nơi này là thông đạo của ma giới và tu chân giới, địa ngục lửa ma khôn cùng bao trùm trời đất, Tiểu Khai ỷ vào sáng thế bảo bình cường hãn, một đường sấm tới, càng bay thì ngọn lửa càng đen, uy lực càng lớn, sáng thế bảo bình phát ra “ông ông” thanh âm, hiển nhiên đã thúc đẩy toàn bộ lực lượng ẩn chứa, bốn vị chân nhân và hai vị người hầu đều khẩn trương lên,

đều vận khởi công lực toàn thân, bay nửa ngày, Tiểu Khai hốt nhiên vỗ tay một cái: “Đúng vậy, đúng là nơi này rồi!”

Đạo ma huyền chi môn kia vẫn như cũ nằm ở đằng kia, nhưng ngoại trừ Tiểu Khai, những người khác nhìn không ra có chút dị thường, nhưng thật ra Ngọc Hồ có chút nhớ lại, du nhiên nói: “Nga, ta nhớ ra rồi, lần trước chúng ta quả thật có tới qua một địa phương kì quái, sau đó ta ngất xỉu đi.”

Mọi người xuyên qua cửa, đi tới lửa ma huyền cảnh của Trí Tuệ Thần, Trí Tuệ Thần quả nhiên đang nhàm chán ngồi trên ngọn cây gần người, nhìn thấy Tiểu Khai tiến đến, nhất thời lấp bắp kinh hãi, lại vừa nhìn thấy, càng giật mình, từ trên ngọn cây nhảy xuống, nhảy đến trước mặt Tiểu Khai mắng: “Tiểu tử, đây là địa bàn riêng của lão nhân gia ta, người xông tới thì thôi đi, dù sao người cũng là chủ nhân Vô Tự Thiên Thư, nhưng người mang theo nhiều người đến lại có ý tứ gì?”

Hắn vốn đầu tóc bạc phơ, lại nhảy dựng chân mắng to, nhất thời râu tóc một trận run rẩy, mắng đến phun nước bọt, nhìn qua thật có chút ít thô lỗ.

Trí Tuệ Thần lần này thật ra không ẩn hình, sáu người phía sau nhìn thấy hắn đều sửng sốt, trong lòng mỗi người đều nghĩ: “Chẳng lẽ thần tộc đều có đức hạnh tề thế này sao? Phi Thần kia cũng vậy, Trí Tuệ Thần cũng lại như thế? Làm sinh linh trí tuệ nhất thiên hạ, hình tượng này...thật là quá kém ba.”

Tưởng tượng như vậy, tất cả mọi người có điểm mất mác hình ảnh thần tượng.

Tiểu Khai cười tủm tỉm nhìn hắn nhảy dựng hồi lâu, mới nói: “Lão gia tử, chúng ta đến để cầu trợ.”

“Cầu trợ?” Trí Tuệ Thần gần người, hốt nhiên vỗ đầu nói: “Nga, đúng đúng, ta thiếu chút nữa đã quên, con đường thần tuyến của người cũng nên đi đến nơi này rồi. Ân, cho ta tính tính...”

Miệng hần niệm một trận, móc ra một bó to trúc kí ném lên không trung, trúc kí nhất thời vô quy tắc vận động lên, ánh mắt Trí Tuệ Thần chăm chăm nhìn trúc kí, nhìn nửa ngày, hốt vỗ tay một cái: “ Ha ha, nguyên lai người tìm được Cửu Thiên Huyền Nữ rồi.”

Qua nửa ngày, hần lại vỗ tay một cái: “ Tốt lắm tốt lắm, đạo phục bút Vạn Yêu Vương đã cởi xong, năm đó lão phu còn giúp một tay đó.”

Trúc kí hốt nhiên dừng lại, thay đổi phương hướng di chuyển, Trí Tuệ Thần nhìn thấy liên tục gật đầu: “ Cũng được, cũng được, Ma Tôn đã tìm được cổ hương, phân thân này cũng thật đáng thương, tiểu tử, người xử lí cũng được, chắc chắn, nhưng thủ đoạn tận tuyệt hậu hoạn này, có chút độc a...” Lời này, tự nhiên là ám chỉ Tiểu Khai ở trong Diệt Thế Chi Môn tru sát song thần.

Tiểu Khai nhìn hần dăm dăm, vị lão nhân trước mặt này thoát nhìn không hề có hình tượng, cũng là sinh linh trí tuệ nhất năm giới, quả nhiên chuyện một ngàn năm trước đều có hần ở một bên trợ giúp, đã biết con đường thần tuyến, có lẽ nằm trong sự giám sát của hần a.

Trúc kí bỗng nhiên phát ra “ thương” một tiếng, phảng phất như sắt thép giao minh, nhất thời một cây tóc dựng lên, Trí Tuệ Thần vẫn đang không nhúc nhích, vẻ mặt càng nghiêm túc, trừng mắt nhìn trúc kí nửa ngày, mới có chút ít chần chờ gật đầu: “ Ngô, quả nhiên phải về tu chân giới, nhưng con đường phía sau...con đường phía sau...” Hần có chút kinh nghi nhìn Tiểu Khai liếc mắt: “ Tiểu tử, lão nhân gia ta có chút lời, chẳng biết có nên nói hay không.”

Tiểu Khai biết mỗi câu của hần đều có thâm ý, nhanh nhẹn gật đầu: “ Ngài nói.”

Vẻ mặt Trí Tuệ Thần càng do dự, qua sau nửa ngày mới chậm rãi nói: “ Vốn Sáng Thế Thần là người sáng tạo của năm giới, hần ở thế giới này có

quyền lực chí cao vô thượng, hấn hạ phục bút, thì hậu nhân tuyệt đối không được nghi vấn, cho nên việc này...vốn ta không có tư cách bình phẩm, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn có một tâm kết không thể cời, cho nên, hôm nay muốn nói thêm một câu, hy vọng người có thể đáp ứng ta một yêu cầu.”

Tiểu Khai biết vị trước mặt này nhân phẩm tuyệt đối có thể tin tưởng, không chút do dự nói: “Được, ta đáp ứng.”

Trí Tuệ Thần thở dài, vẻ mặt âm tình bất định, thấp giọng nói: “Ta hy vọng...Sau khi rời đi ma giới, người tận lực giữ mãi thiện niệm, nên ít giết người thì đừng giết...Ân, ngoại trừ sinh linh tam giới, ma thần tộc cũng vậy.”

Tiểu Khai nhảy dựng, miễn cưỡng cười nói: “Ta làm gì giết được ma thần.”

Trí Tuệ Thần nửa điểm nụ cười đều không có, ánh mắt giương lên nhìn trúc kí, phảng phất từ trong đó nhìn thấy được điều gì đáng sợ, chậm rãi nói: “Năm đại thần tộc, tứ đại ma thần, mặc dù địa vị sùng cao trên thế giới này, kỳ thật ở trong mắt Sáng Thế Thần, bất quá cũng chỉ là một món tác phẩm, năm đó thời điểm Sáng Thế Thần ngủ say, vốn là đặt lại rất nhiều phục bút huyết tinh, vô luận là thần tộc hay là ma thần tộc, đều phải đổ máu, mà một kiếp này, lại ứng trong tay chủ nhân Vô Tự Thiên Thư, đây là sáng thế quy tắc định ra, ngoại trừ người, không ai ngăn cản được.”

Tiểu Khai trong lòng nhảy lên kịch liệt, gian nan nuốt ngụm nước bọt: “Ta biết rồi, lão gia tử.”

Trí Tuệ Thần lúc này mới nở nụ cười: “Vậy người đi ra ngoài thôi.”

Tiểu Khai lúc này mới nhớ tới mục đích tiến đến, lắc đầu nói: “Ta đi không được tu chân giới, ngài tổng ta đi đi.”

Trí Tuệ Thần liên tục lắc đầu: “ Cao đẳng ma tộc và cao đẳng tiên nhân không thể tự do xuyên toa tam giới, đây cũng là sáng thế quy tắc định ra, ta mặc dù là thần, nhưng cũng không có cách nào, người tự mình đi ra ngoài thôi.”

Tiểu Khai vội la lên: “ Năm đó không phải người đưa được Vạn Yêu Vương đi sao?”

Trí Tuệ Thần nói: “ Đó thì không giống, năm đó Vạn Yêu Vương đều bị đánh thành phế nhân, ta đưa hắn ra ngoài chỉ là một lần nhấc tay, bây giờ tu vi của người đã truy theo ma giới năm đại cao thủ, ta cũng không có năng lực tổng người ra ngoài.”

Tiểu Khai còn muốn truy hỏi, Bác Học chân nhân lại nghe ra mảnh khóe, cười nói: “ Ý tứ của lão gia tử là nói, Thiên Tuyển môn chủ có thể tự mình đi ra ngoài?”

Trí Tuệ Thần tán thưởng liếc mắt nhìn hắn, gật đầu nói: “ Địa ngục lửa ma dù sao là vật của tam giới, ngăn được tiên đế, ngăn được Ma Tôn, nhưng ngăn không được cây Định Thiên Côn thiên hạ vô địch của người, Thiên Tuyển môn chủ chỉ cần cầm côn trong tay, cả long không gian cũng có thể xông vào, huống chi khu khu chỉ là địa ngục lửa ma? Người mang trọng bảo mà cần người ngoài viện trợ, nếu Phượng Hoàng Thần giúp người luyện chế thần khí biết được, có lẽ sẽ bị chọc giận tới hộc máu a.”

Hắn nhìn bốn vị chân nhân, gật đầu nói: “ Các người mặc dù tu vi nông cạn, nhưng trong cơ thể có thủ hộ thần lực do thiên nhiên ẩn chứa của Phi Thần, cũng không sợ địa ngục lửa ma. Cho nên hai vị ma tộc kia, có lẽ nên vào Vô Tự Thiên Thư trước đi.”

Tiểu Khai lúc này mới giật mình hiểu ra, lập tức đưa Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh đi vào trong Diệt Thế Chi Môn, sau đó từ biệt Trí Tuệ Thần, mang theo bốn vị chân nhân chạy ra khỏi lửa ma huyễn cảnh.

Định Thiên Côn quả nhiên là thiên hạ đệ nhất thần khí, khó trách cả Trí Tuệ Thần đều cho nó đánh giá “ Thiên Hạ Vô Địch”, Thuần Dương Thiên Hỏa trong côn một khi thả ra, nhất thời đầy trời đều là ngọn lửa màu đỏ, địa ngục lửa ma ngấm đen như mực thống thống nhường đường, thế nhưng tiến sát gần cũng không dám, đảo mắt, mọi người đã cảm thấy bốn phía nóng lên, đã xuyên qua địa ngục lửa ma, trên đỉnh đầu nước xanh nhộn nhạo, nguyên lai đang ở dưới đáy Côn Lôn Dao Trì.

Địa phương không xa, Phách Hạ thần thú súc thành một đoàn, trái lại nằm dài bên dưới đáy hồ, Thuần Dương Thiên Hỏa còn chưa hoàn toàn thu liễm đã đủ cho nó run rẩy toàn thân.

“ Hoa lập” một tiếng vang, mọi người từ trong Dao Trì xông ra, tung tóe bọt nước đầy trời, vừng vàng đứng ngay bên bờ hồ Dao Trì. Lập tức chột nghe tiếng xôn xao quát to: “ Ai? Ai dám xông vào cấm địa Dao Trì của Côn Lôn sơn chúng ta?”

“ Oa, cư nhiên còn vào trong hồ, thật sự là to gan lớn mật, nhanh, nhanh đi gọi sư thúc!”

“ Không cần hô, chương môn nhân đến đây!”

“ Nhanh, tốc tốc triệu tập đệ tử toàn phái ứng chiến cường địch!”

Trong thanh âm hỗn loạn pha tạp đầy trời, trong kiếm quang hoàn toàn khác biệt nhau, thanh âm Côn Lôn Phi Hạc vô cùng cao vút vang lên: “ Di! Oa! Trời ạ, người là...Người là...Người là Nghiêm Tiểu Khai!”

Tiểu Khai mở miệng cười, giờ phút này cố nhân gặp lại, đương nhiên tâm tình cực tốt, đang muốn chào hỏi Phi Hạc Thượng Nhân, thuận tiện hỏi một chút tình huống trong môn phái, nhưng nhìn thấy vẻ mặt như nhìn thấy quỷ của Phi Hạc Thượng Nhân, cả gương mặt tiên phong đạo cốt của Phi Hạc đều bóp méo, rống to: “ Quý hồn của Thiên Tuyền môn chủ tìm đến rồi, nhanh lên nhanh lên, Dao Trì Huyền Cảnh kiếm trận, bố trí lên!”

Lời vừa ra, kiếm quang đầy trời nhất thời bay múa, ngăn đón cả năm người, Tiểu Khai mở mắt nhìn, thấy Phi Hạc Thượng Nhân đang gấp đến độ ném phi kiếm ra, lao lên không trung, bước lên trên, chợt quát một tiếng: “Xử lý hần!”

Phi Hạc Thượng Nhân cũng không có xung phong, bởi vì phi kiếm của hần mạnh mẽ quay đầu, thực quyết đoán bỏ chạy...

“Này...Này *** sao lại thế này a?” Tiểu Khai nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, kiếm quang bốn phương tám hướng đã bay đi tới. Bộ trận pháp này của Côn Lôn phái năm đó ngay cả Ngưng Hương Bảo Châu của Kinh Hồng cũng đỡ không được, hôm nay lại đến đối phó với Tiểu Khai mấy người, đó thật là có điểm như xem kịch vui, Tiểu Khai còn đang tự hỏi, bốn vị chân nhân hừ một tiếng, mỗi người phất tay áo, đã thu sạch toàn bộ mấy trăm thanh phi kiếm vào trong tay áo, sau đó ném lên mặt đất “đình đình đương đương” rơi đầy trên mặt đất.

“Ô ô ô, Thiên Tuyền môn chủ quả nhiên đến báo cừ, chạy a!” Mọi người phát ra tiếng kêu sợ hãi, nhất thời khắp sân đều là thanh âm đương đương lang lang, trong chớp mắt chạy trốn sạch sẽ, đợi khi Tiểu Khai có chút mê mang ngẩng đầu lên, mới phát hiện, cả Côn Lôn sơn, cả bóng của quỷ cũng nhìn không thấy nữa.

“Này...đây là sao lại thế này?” Tiểu Khai ấp úng hỏi bốn vị chân nhân.

“Có lẽ những ngày qua xảy ra không ít sự tình.” Bác Học chân nhân nhíu mày nói: “Bây giờ trống rỗng phân tích cũng không có ý nghĩa gì, việc này không nên chậm trễ, chúng ta về Linh Sơn nhìn xem trước đã.”

Tiểu Khai cũng có chút tưởng niệm những người trên Linh Sơn, chạy nhanh thả Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh ra khỏi Vô Tự Thiên Thư, một hàng bảy người trực tiếp tiến thẳng Linh Sơn.

Hôm nay tu chân giới không phải quang cảnh ngày xưa, từ sau khi giải trừ phong thạch chi ước, Chư Cát Thần Hầu niết bàn xuất thế, linh khí tu chân giới lại một lần nữa nồng hậu lên, người tu chân rốt cuộc có thể thở ra một hơi dài, mọi người một đường bay qua, khắp nơi đều là danh sơn thẳng thủy, nhin không được tầm tắc tán thưởng, đã vì tu chân giới cảm thấy cao hứng, càng gần Linh Sơn, càng có chút dao động, Tiểu Khai nhớ tới Kinh Hồng, Tiêu Vận, Hiếu Nguyệt các nàng, chỉ cảm thấy trái tim nóng lên, mang theo chút ít ngọt ý, mang theo chút ít cấp bách, thế nhưng có chút khấn trương.

Đảo mắt, đã đi tới Linh Sơn, mọi người cúi đầu vừa thấy, nhin không được kinh hô: “ Như thế nào lại như vậy?”

Nguyên lai trên Linh Sơn, nơi mười tám động, không ngờ lại trống rỗng hiện ra một cái hố lớn vô cùng, từ nơi này nhìn lại, phẳng phất như bị đào xuống, bên bờ hố cháy đen, không có một ngọn cỏ, nhìn qua, phẳng phất như bị một siêu cấp thiên lôi đánh xuống mà tạo thành cảnh tượng. Tiểu Khai nhanh chóng hạ xuống, dần dần chạm đến trận pháp hộ sơn của Linh Sơn phái, trong lòng hẩn vừa động, lộ ra thần niệm thoáng tìm tòi, mới phát hiện đạo bình chương này phức tạp hơn rất nhiều so với lúc mình vừa rời đi, ngoại trừ có Thiên Lộc và Tiểu Quan bố trí trận pháp lúc ấy ra, còn hơn một ít lực âm nhu, Tiểu Khai tinh tế nhận thức, mới cảm giác được là Nguyệt Bạch Phong Thanh trận của Lưu Vân Thủy Tạ.

Xem ra Lưu Vân Thủy Tạ đã tiêu hao một phen lực cho thủ hộ trận pháp của Linh Sơn, Tiểu Khai âm thầm gật đầu, nghĩ thầm, Lam Điền Ngọc thật ra đủ nghĩa khí.

Bảy người dừng lại bên ngoài trận pháp, Tiểu Khai đưa tay gõ lên bình chương, vui vẻ cười nói: “ Ta đã về rồi!”

Tu vi của hẩn giờ phút này tại tu chân giới có thể hình dung đã là cảnh giới siêu cao, một tiếng này mặc dù không cố tình gọi lớn, nhưng thanh âm

xuyên thấu qua trận pháp truyền đi vào, lại oanh long oanh long phảng phất như thiên lôi, mà bên ngoài trận pháp, cả một tia thanh âm cũng không hề lộ ra, cả tòa trận pháp như có chút run rẩy, sau đó, chợt nghe trên núi Linh Sơn một mảnh ồn ào, có người kêu to lên: “ Nhanh! Nhanh! Thiên lôi đến nữa rồi, các người chuẩn bị xong chưa?”

Tiểu Khai nghe được rõ ràng, đó là thanh âm của Thiên Lộ.

Ngay sau đó lại là một thanh âm vang lên: “ Cửu U Hoàn và Tạo Hóa Đan cũng không còn, vừa lúc hôm nay sáu phái lại có tiên đạo luận kiếm hội, xem ra lại phải phiền toái Lam chương môn nữa rồi.”

Lúc này chính là thanh âm của Điền Tử Cầm.

Nghi vấn trong đầu Tiểu Khai nhất thời thẳng lên, đang muốn trực tiếp xuyên qua trận pháp đi xuống để hỏi đến tột cùng, chợt nghe một thanh âm nhu hòa dễ nghe thở dài: “ Ai, nếu sư đệ còn đây, chỉ bằng cây côn kia của hã, chúng ta cũng sẽ không phải vất vả như vậy nữa.”

Thanh âm này Tiểu Khai vô cùng quen thuộc, đây là thanh âm sư tỷ Tiêu Vận của hã.

Thanh âm của Thiên Vương vang lên, mang theo ý vị vô cùng hối hận: “ Đều do yêu tộc chúng ta liên lụy Linh Sơn, nếu không sao tiên đế mỗi ngày lại hàng thiên lôi chứ? Sáu đại môn phái cũng sẽ không cô lập Linh Sơn phái đâu.”

“ Chuyện này không quan hệ với các người.” Tiêu Vận ôn nhu an ủi: “ Linh Sơn tứ tông đồng khí liên chi, trên dưới một lòng, đây là sư đệ định hạ xuống, hưởng chi yêu tộc cùng nhân tộc cũng không khác nhau, chỉ cần một lòng hướng thiện, dựa vào cái gì mà bị thiên lôi đánh chết đây?”

“ Nhưng...nhưng làm hại Linh Sơn biến thành như bây giờ, ta...ta...”
Thanh âm Thiên Vương có chút nghẹn ngào.

“ Sợ cái gì mà sợ, khóc cái gì khóc, thiên lôi đến đây thì chúng ta ngăn trở về, cuộc sống cũng sẽ qua thôi.” Một thanh âm mắng: “ Nam tử hán đại trượng phu, đừng khóc lóc dây dưa, nào, đi tới bày trận pháp, không chỉ là thiên lôi thôi sao? Năm đó Nghiêm Tiểu Khai không sợ, bây giờ chúng ta cũng không sợ!”

Tính tình hỏa bạo này, ngoại trừ Ngưng Hương còn có ai?

Bác Học chân nhân vỗ vỗ bả vai Tiểu Khai: “ Thiên Tuyền môn chủ, chúng ta đi xuống thôi.”

Tiểu Khai không còn kiềm chế được, thân hình chợt lóe, đã xuyên qua trận pháp, hướng phía dưới lớn tiếng nói: “ Sư tỷ, Ngưng Hương, Thiên Vương, ta đã trở lại!”

Lúc này đây, thanh âm của hắn đã rõ ràng, đã không còn tiếng oanh long, mọi người nghe được rành mạch, nhất thời như bị sét đánh, thân hình mọi người đều run rẩy, qua hồi lâu, mới đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiểu Khai phiêu phù giữa không trung, vẻ mặt kia, phảng phất như khóc, phảng phất như cười, thật sự là phức tạp khó có thể hình dung. Tiêu Vận có chút há mồm, mới nói ra được chữ “ sư” thì nước mắt đã bùng lên trong đôi mắt, Ngưng Hương thật ra kiên cường nhiều lắm, gắt gao trừng mắt Tiểu Khai, trừng suốt hồi lâu, bỗng nhiên lớn tiếng mắng: “ Đồ đáng chết không có lương tâm, người không ngờ...không ngờ còn biết trở về!”

Lời này phía trước còn tức giận trùng trùng, nói đến phía sau, thanh âm đã run rẩy không còn hình dáng, kích động trong lòng có thể tưởng tượng mà biết.

Tiểu Khai hít một hơi thật dài, đem chất lỏng cơ hồ muốn lao ra khỏi hốc mắt bức trở về, nhanh chóng rơi xuống mặt đất, tay trái đưa ra, ôm lấy sư tỷ, tay phải lại ôm lấy Ngưng Hương, hai tay dùng sức, ôm hai vị hồng nhan thật chặt vào trong lòng ngực.

“ Lưu manh đáng chết, làm gì?” Ngưng Hương còn có ý đồ cường ngạnh, nhưng tay ngọc không có chút lực lượng đẩy ra, nàng không tình nguyện tựa đầu vào ngực Tiểu Khai, nước mắt tuôn ra như suối.

Bốn vị chân nhân thật thức thời chẳng ừ chẳng hử, lặng lẽ hạ xuống, xa xa quan sát, thầm sợ quấy rầy mọi người đã lâu mới gặp lại. Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh muốn trùng tới, nhưng lại bị Bế Quân chân nhân và Trấn Nguyên chân nhân mỗi người lôi kéo một người quay trở về.

Tiêu Vận vùi đầu vào ngực Tiểu Khai chảy nước mắt hồi lâu, mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, nàng vươn tay, vuốt ve lên mặt Tiểu Khai, lúc này mới lộ ra nụ cười như hoa lê sau cơn mưa: “ Hoàn hảo, vẫn là ấm áp, sư đệ, người không phải quỷ hồn, người thật sự đã trở lại.”

Ngưng Hương dùng sức đẩy Tiểu Khai ra, hừ nói: “ Hẳn đã không chết, nên sớm trở về một chút chứ, xú nam nhân quả nhiên không có ai có thể tin được, ai biết trong khoảng thời gian này hẳn lại chạy tới đâu phong lưu khoái hoạt, Vận tỷ, chị phải hảo hảo tra hỏi hẳn.”

Tiêu Vận hé miệng cười: “ Muội muội, muốn hỏi em tự mình đi hỏi hẳn đi.”

Trên mặt Ngưng Hương đỏ lên, đưa tay lau nước mắt, cắn răng nói: “ Được, ta hỏi thì hỏi, Nghiêm Tiểu Khai, người đi theo ta!”

Tiểu Khai há mồm nói: “ Ta...”

Tiêu Vận đưa tay che miệng hẳn, hướng hẳn nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay chỉ, ý bảo hẳn đi theo Ngưng Hương vào trong.

Tiểu Khai xem nàng không giống nói giỡn, liền dẫn xuống câu hỏi, đi theo Ngưng Hương vào trong.

Điền Tử Cầm đứng ở mặt sau, đã bình tĩnh trở lại, hẩn tâm tư nhẩn nhui, phân tích tinh xác, thiện xử sự, vốn là nhân tài khó được, mọi sự vụ lớn nhỏ trên Linh Sơn, cơ hồ đều do một tay hẩn xử lý, giờ phút này gặp lại chương môn bỗng nhiên ly kỳ trở về, mặc dù trong lòng vui mừng, nhưng cũng biết việc này kỳ lạ, mắt thấy Tiểu Khai theo Ngưng Hương đi vào, hẩn lập tức đã nghĩ tới rất nhiều chuyện sẽ dồn dập bề bộn sắp tới, liền đi qua vỗ bả vai Thiên Vương, hoán tỉnh hẩn lại từ trong kinh ngạc, thấp giọng nói: “ Nhanh đi triệu tập đệ tử bốn tông, lập tức đến đây tập hợp.”

Hẩn vừa chuyển mắt, nhìn thấy bốn vị chân nhân và hai yêu quái đứng đó, nhất thời nhíu mày: “ Chư vị là ai, sao lại đến Linh Sơn?”

Mọi người đã biết tu chân giới khẳng định xảy ra chuyện lớn, Bác Học chân nhân cười nói: “ Người đừng hiểu lầm, chúng ta đều là bằng hữu của Thiên Tuyền môn chủ, cùng hẩn trở về đó.”

Lúc này sắc mặt Điền Tử Cầm mới tốt hơn một chút, lòng cẩn thận đề phòng cũng không giảm, cẩn thận nói: “ Vậy xin mời chư vị đến đại sảnh chờ chương môn.”

Bốn vị chân nhân cũng không tức giận, ngược lại nhìn nhau gật đầu, đều nghĩ thấy người tuổi trẻ trước mắt là một nhân tài, Ngọc Hồ luôn luôn thành thật, tự nhiên chẳng ừ chẳng hử, Tiểu Hùng Miêu lại muốn kêu lên, thì bị Mạc Chước chân nhân bịt miệng, hung hăng trừng mắt nhìn hẩn.

Tiểu Hùng Miêu bữu môi, cũng không dám nói chuyện nữa.

Tiểu Khai đi theo Ngưng Hương một đường xuyên qua thánh đường, mắt thấy đã qua khỏi địa phương chuyên đãi khách, vẫn đi thẳng tới phòng ngủ, trong lòng có chút buồn bực, nhưng Ngưng Hương cũng không quay đầu lại, cũng không giải thích, Tiểu Khai chỉ biết đi theo, rốt cuộc đi tới trước một căn phòng, Ngưng Hương dừng lại nói: “ Xú nam nhân, chính mình đi vào xem!”

Giờ phút này là ban ngày, trong phòng lại có vài cây nến đỏ, giờ phút này dưới ánh nến, những vật thể đều chiếu sáng rõ ràng, Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, chợt cảm thấy trong lòng trầm xuống, nguyên lai đây là một linh đường.

Trong lòng hấn kích động, đẩy cửa chậm rãi đi vào, chỉ thấy trên đó để bốn linh bài, bên trái ngoài cùng viết: “Phu quân Nghiêm công Tiểu Khai chi bài vị”, phía dưới lại đề: “Trắc thê Tiêu Vận khắp lập.”

Trong lòng Tiểu Khai vừa cảm động lại vừa khổ sở, ánh mắt chuyển qua phải, một tấm linh bài ghi: “Trắc thê Khinh Hồng khắp lập.”, sau đó lại là “Trắc thê Ngưng Hương khắp lập.”, rồi bài vị bên cạnh có chút nhỏ hơn, viết là: “Sủng tử Hiếu Nguyệt, Tiểu Hân khắp lập.”

Bốn khối bài vị sạch sẽ sáng bóng, hiển nhiên mỗi ngày đều có người chà lau, Tiểu Khai cúi đầu, trong lư hương đầy ắp, còn có vài hương khói đàn hương đang dâng lên, hiển nhiên năm cô gái mỗi ngày đều thắp hương cầu nguyện, chỉ là phần tâm ý này, đã làm cho Tiểu Khai trong lòng kích động, khó có thể dẫn lòng, hấn cố nén trụ kích động trong lòng, miễn cưỡng dẫn xuống tâm tình của mình, quay đầu lại run giọng nói: “Ngưng Hương, ta...ta thực xin lỗi mọi người...”

Ngưng Hương chỉ hừ một tiếng, khóe miệng bữu ra: “Người còn chưa xem xong đó.”

Tiểu Khai lại nhìn, thì lúc này mới phát hiện bên cạnh bốn khối linh bài, thể nhưng còn có một khối nhỏ hình vuông, hấn nhẹ nhàng cầm lấy, cũng là một khối gỗ đàn hương, bên trên có khắc mấy chữ: “Lão công Nghiêm Tiểu Khai chi bài vị.” Tâm mắt Tiểu Khai di chuyển xuống bên dưới, chữ viết nho nhỏ: “Trữ Tình vì Nghiêm Tiểu Khai thủ tiết cả đời.”

“Này...Này sao lại như vậy?” Tiểu Khai run giọng nói.

“ Người xem không ra sao?” Ngưng Hương cả giận nói: “ Mặc dù chúng ta cũng không đồng ý, nhưng nha đầu ngốc kia cứ đòi vì người thủ tiết, ngay cả danh phận nàng cũng không cần, chính mình làm một khối bài vị, mỗi ngày đi theo chúng ta dâng hương cầu nguyện, người không thấy là thẹn với nàng hay sao?”

Tiểu Khai chỉ cảm thấy tâm tình kích động, khó nói nên lời, hắt hất sâu một hơi, thấp giọng nói: “ Hai chữ Trắc thê kia...ý tứ gì?”

Ngưng Hương bĩu môi, vốn còn muốn mắng, nước mắt lại hạ xuống: “ Vận tỷ nói người thích nhất là Tiểu Trúc cô nương, cho nên Tiểu Trúc cô nương mới là chánh thê, chúng ta...chúng ta còn chưa đủ tư cách...”

Tiểu Khai há mồm, một chữ cũng nói không nên lời, nước mắt nhất thời tuôn ra.

Thanh âm Tiêu Vận vang lên ngoài cửa: “ Muội muội, muội đừng kích động, sư đệ không phải là người không chịu trách nhiệm, hẳn nhất định có nỗi khổ của hẳn.”

Ngưng Hương bảo oán: “ Tỷ tỷ, tỷ đang nói chuyện dùm hẳn.”

Tiêu Vận nhẹ nhàng cười, cũng không phản bác, ngược lại gật đầu với Tiểu Khai: “ Sư đệ, nơi này xem xong rồi, đi ra cách vách nhìn xem đi.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 4: Huyết Tiên Linh Sơn(Toàn)

Cách vách gian linh đường này, không ngờ cũng là một gian linh đường, chỉ khác chính là trong gian linh đường thứ hai không bài bốn khối linh bài, mà là rất nhiều linh bài. Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, chợt cảm thấy trong lòng nhảy dựng, dự cảm không rõ nhất thời trướng lên, có chút không dám đi xem chữ viết trên linh bài.

Tiêu Vận kéo hẳn đi tới trước kệ, chỉ vào linh bài nói: “ Xem bên này.”

Trên linh bài viết rất nhiều tên, nhiều nhất là đệ tử yêu tộc, rất nhiều đệ tử cả tên cũng không có, chỉ ghi là Ngưu Nhất, Ngưu Nhị, Cầu Giáp, Cầu Ất mà gọi, trong linh đường này khoảng trăm khối linh bài, trong lòng Tiểu Khai như phát hoảng, một đường xem đi xuống, trong lòng âm thầm phỏng chừng, có lẽ tám chín phần trăm đệ tử của mười tám động đều đã ở chỗ này rồi.

Năm đó mười tám động yêu tộc chỉ cầu sinh tồn, nếm ngàn vạn đau khổ rồi cuộc mới được định cư tại Linh Sơn, vốn nghĩ đến từ đó về sau khai chi tán nghiệp hưng vượng phát đạt, ai ngờ sau nửa năm trở về, đã bị chết sạch sẽ, loại cảm giác tâm huyết bị hủy, thực không phải người bình thường có thể thừa nhận.

Ngực của hắn ần ần làm đau, lại có loại cảm giác xúc động đau lòng đến muốn hộc máu, mắt thấy bên cạnh có hai khối bài vị lớn hơn nữa, Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, nhất thời chấn động!

Vũ Lăng Tông tông chủ Triệu công Tử Nguyên chi linh vị.

Ô Mông Tông tông chủ Ô công Tử Kỳ chi linh vị.

Tiểu Khai phảng phất bị người hung hăng đánh mạnh một quyền vào ngực, cả kinh thất thanh kêu lên: “ Cái gì! Bọn họ cũng đã chết? Như thế nào lại chết nhiều người như vậy? Sư tỷ, nàng không phải gạt ta chứ?”

Trong vẻ mặt của Tiêu Vận mang theo cừu hận khắc cốt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tiểu Khai càng kinh sợ, ôm đồm cánh tay Tiêu Vận: “ Sư tỷ, là ai giết bọn họ?”

Vẻ cừu hận trên mặt Tiêu Vận càng nặng, trầm giọng nói: “ Là tiên nhân, tiên nhân do tiên đế phái xuống.”

Tiên đế, không ngờ là tiên đế!

Dự cảm không rõ trong đầu Tiểu Khai càng ngày càng mãnh liệt, hắn căng thẳng cầm lấy cánh tay Tiêu Vận, cặp mắt đã đỏ lên, trầm giọng nói: “ Sư tỷ, nói cho ta biết, đến tột cùng là đã xảy ra sự tình gì?”

Tiêu Vận nặng nề gật đầu: “ Sư đệ, việc này, vốn chính là muốn nói cho người biết.”

Trong đại sảnh tiếp khách của mười tám động tông, không khí yên tĩnh, Tiểu Khai ngồi ở giữa, bốn vị chân nhân ngồi thành một hàng, xuống dưới, Linh Sơn bốn tông mấy trăm đệ tử ngồi đầy đất, họ đều dùng ánh mắt kiên nghị mà tràn ngập hy vọng giương mắt nhìn vị chương môn truyền kỳ của mình.

Chương môn đã trở lại, tai nạn của chúng ta đã trôi qua rồi phải không?

Nắm tay Tiểu Khai càng siết chặt đến răng rắc, cắn răng nói: “ Là bởi vì tiên đế muốn tiêu diệt yêu tộc, mà Linh Sơn chúng ta có yêu tộc, cho nên tiên đế mệnh lệnh mỗi ngày giáng thiên lôi xuống tới?”

“ Kỳ thật đây chỉ là lấy cớ, không phải chân tướng.” Điền Tử Cam nói: “ Năm đó chương môn giết ba vị tiên nhân, phá Cửu Trọng Bảo Tháp, đã đắc tội tiên giới, đám tiên nhân lấy cớ yêu tộc, bắt quả là vì muốn danh chính ngôn thuận mà thôi. Nếu không, vì sao vì yêu quái mà trực tiếp ra tay trừng phạt người tu chân? Phải biết rằng, tiên giới không được nhúng tay vào chuyện của tu chân giới.”

Tiểu Khai gật gù đầu: “ Còn sáu đại môn phái vì sao lại cô lập chúng ta?”

Điền Tử Cam nói: “ Năm đó chương môn vì Tiểu Trúc cô nương độc sấm Hãm Không Đảo, cùng sáu đại phái nhiều ít có ân oán, trước kia Linh Sơn chúng ta thế mạnh, lại có rất nhiều thượng cổ tiên cầm, bọn họ tự nhiên không muốn trở mặt với chúng ta, nhưng từ khi chương môn giải trừ phong thạch chi ước tại Thục Sơn, mỗi phái đều có rất nhiều cao thủ ngàn năm trước, hơn nữa tu chân giới linh khí ngày càng nồng hậu, cho nên thực lực các môn phái đều đột nhiên tăng mạnh, nửa năm này, ít nhất phải có trăm người tu chân phi thăng, năm đó đám người tu chân được giải cứu từ Thục Sơn Vô Danh Phong, đã toàn bộ phi thăng tiên giới, cho nên, Linh Sơn chúng ta cũng không còn được ưu thế độc tôn, sáu đại phái tự nhiên không muốn giao tiếp với chúng ta nữa.”

Hắn dừng một chút, nói tiếp: “ Hết lần này tới lần khác tiên giới lại giáng thiên lôi xuống Linh Sơn, trực tiếp đánh sụp nửa ngọn núi, đánh chết yêu tộc vô số, sau lại mỗi ngày đều hạ thiên lôi, sáng tỏ là muốn trừng phạt Linh Sơn, sáu đại phái xem vào trong mắt, đương nhiên lại càng không nguyện ý tiếp cận Linh Sơn.”

Vẻ mặt Tiểu Khai thập phần hung ác, chậm rãi nói: “ Những đệ tử trong linh đường, đều là bị đạo thiên lôi kia đánh chết sao?”

Điền Tử Cam gật đầu nói: “ Đúng vậy.”

Tiểu Khai nói: “ Vậy hai vị sư huynh của người bị ai đánh chết vậy?”

Điền Tử Cam lộ ra vẻ trầm thống, thấp giọng nói: “ Linh Sơn thiên lôi không ngừng, các đệ tử không thể ngăn cản, vì vậy sư phó mang theo ba vị tông chủ chúng ta ra tay ngăn cản thiên lôi, hai vị sư huynh của ta, đều là thất thủ bị thiên lôi đánh chết...”

Thiên Lộc cũng không còn bộ dáng lão ngoan đồng, nghiêm nghị nói: “ Một mình ta không thể đỡ được thiên lôi dày đặc như vậy, may mắn có Khinh Hồng cô nương và Trữ Tình cô nương ra tay giúp đỡ, mới có thể vất vả chịu tới hôm nay, Ngưng Hương bảo châu của Khinh Hồng cô nương và con mèo sủng vật của Trữ Tình cô nương, đều rất lợi hại.”

Hắn nhìn Bạch Lộ đứng bên người Điền Tử Cam gật đầu: “ Cũng vất vả cho Bạch cô nương đã đưa Nguyệt Bạch Phong Thanh đại trận bí truyền của Lưu Vân Thủy Tạ bố trí ra, giúp chúng ta giảm rất nhiều khí lực.”

Bạch Lộ thản nhiên cười nói: “ Lão gia tử, bây giờ ta đã tính là phân nửa người Linh Sơn, làm gì phải khách khí như vậy chứ.”

Điền Tử Cam nhẹ nhàng cầm tay nàng, trong lòng lại là ngọt ngào, lại là chua xót, thở dài, cũng không nói chuyện.

Tiêu Vận chúng nữ đứng ngay phía sau Tiểu Khai, Khinh Hồng bổ sung nói: “ Tiểu Khai ca ca, kỳ thật sáu phái cũng không phải tất cả đều địch thị Linh Sơn phái, chính thức địch thị Linh Sơn phái chỉ có Côn Lôn, Thanh Thành, Nga Mi, Thục Sơn bốn phái, phái Hoàng Sơn bảo trì trung lập, mà Lam chương môn của Lưu Vân Thủy Tạ, đã giúp cho chúng ta rất nhiều.”

Tiểu Khai một chưởng chụp lên bàn, trầm giọng nói: “ Tốt, đã bây giờ ta đã trở lại, vậy nên báo thù thì báo thù, nên báo ân thì báo ân, ta cam đoan, Linh Sơn phái từ nay về sau tuyệt sẽ không bị bất luận kẻ nào khi dễ nữa!”

Lời này nói ra cực có khí thế, nhưng mọi người lại không có một chút kích tình, ngược lại ánh mắt nghi hoặc đều xoát xoát nhìn tới, qua hồi lâu, Điền Tử Cam mới chần chờ nói: “ Chưởng môn...Có lẽ thiên lôi đã sắp giáng xuống, người...người có cùng chúng ta đi ngăn cản hay không?”

Ánh mắt Tiểu Khai híp lại, cười lạnh: “ Ngăn, như thế nào không ngăn, ta đi bầm thây tên tiên nhân đánh thiên lôi thành vạn đoạn!”

Mọi người lại càng hoảng sợ, Hiếu Nguyệt Tiểu Hân một trái một phải nắm chặt cánh tay hắn: “ Chủ nhân, đừng xúc động!”

Tiểu Khai cả giận nói: “ Hắn giết nhiều đệ tử chúng ta như vậy, ta vì sao không thể giết hắn?”

“ Bởi vì...tiên giới thế mạnh a...” Thiên Lộc thở dài: “ Tiểu Khai, cây ngàn năm huyền thiết chi tinh đủ để chống lại hai phẩm tiên nhân, nhưng vẫn còn xa không đủ, địch nhân của chúng ta là cả tiên giới, bên trên hai phẩm còn có nhất phẩm, bên trên nhất phẩm còn có thiên tiên, bên trên thiên tiên còn có Đại La Kim Tiên, huống chi trên cùng còn có tiên đế, đó là sinh linh cực mạnh của tam giới, cho dù người có mười cây ngàn năm huyền thiết chi tinh, có lẽ đã đỡ không được một đầu ngón tay của hắn a, huống chi...”

Hắn lắc lắc đầu, nhìn Tiểu Khai liếc mắt, uể oải nói: “ Người cả ngàn năm huyền thiết chi tinh cũng không còn nữa.”

“ Chưởng môn, Thiên Lộc tiên bối nói đúng.” Thiên Vương đã xen vào nói: “ Chưởng môn đã trở lại, chúng ta ngăn thiên lôi càng thoải mái hơn, cuộc sống của Linh Sơn so với trước kia đã có thể tốt hơn nhiều lắm, làm gì sinh sự thêm nhiều nữa làm chi?”

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong lòng ngực một ngum ứ khí khó có thể bình phục, hận không được ngửa mặt lên trời thét dài, hăn quay đầu nhìn chung quanh, mọi người đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn hăn, không một người nguyện ý bồi hăn đi đại chiến một phen, Tiểu Khai hít một hơi thật dài, dùng sức dậm chân, đã dẫm nát cả sàn đá dưới chân, hăn hoắc nhiên đứng lên, đối Ngọc Hồ và Tiểu Ảnh quát: “Đi, chúng ta đi ra ngoài nhìn xem!”

Hai người này tuyệt đối duy trì, không nói hai lời liền đứng lên, Bác Học chân nhân lại nói: “Từ từ.”

Tiểu Khai có chút bất đắc dĩ quay đầu lại: “Chân nhân, chẳng lẽ người cũng muốn ngăn cản ta?”

“Thiên Tuyền môn chủ, ta tự nhiên không phải ngăn cản người.” Bác Học chân nhân a a cười: “Bọn họ không biết thực lực của người, ta lại hiểu rõ vô cùng, ta chỉ là muốn hỏi, người làm sao an trí chúng ta?”

Tiểu Khai giật mình: “Các người đều là người trong sáu phái, chẳng lẽ không trở về?”

“Trở về để làm chi?” Trấn Nguyên chân nhân nặng nề hừ một tiếng, một ngum nhổ lên mặt đất: “Chúng ta sớm hiểu được thiện ác cùng đạo lý sinh tồn hòa bình cùng nhau, làm gì còn nguyện ý đi tu phi thăng ô trọc xấu xa không chịu nổi kia!”

“Cũng được.” Mạt Chước chân nhân liên tục gật đầu: “Bốn người chúng ta cùng Thiên Tuyền môn chủ ở chung đã lâu, nếu hoắc nhiên tách ra, nhưng thật ra có chút không quen, không bằng đi theo môn chủ nhất khởi cùng tiên giới đấu một trận.”

Bế Quan chân nhân cũng cười: “Huống chi thân thể này của chúng ta đều là do môn chủ cấp cho, cho dù đem mạng bán cho môn chủ, đã không có gì lớn cả.”

Bốn người này mỗi người một câu, lại nói thập phần thoải mái, nhưng ý tứ lại rõ ràng, đúng là muốn liều mạng bởi Tiểu Khai tuyên chiến với tiên giới, Tiểu Khai cảm giác được, cũng không nguyện nói ra, chỉ nhìn bốn người gật đầu, thấp giọng nói: “ Đa tạ.”

Bác Học chân nhân cười ha ha, đứng thẳng dậy: “ Đã như vậy, còn ngồi ở chỗ này làm gì, chúng ta đi ra ngoài nhìn xem tên đánh thiên lôi đi!”

Đúng vậy, đích xác muốn đánh thiên lôi rồi, bên ngoài “ oanh long” một tiếng nổ vang, phảng phất như trên núi ở địa phương không tới trăm thước, chấn đến đại sảnh có chút chớp lên, Điện Tử Âm thở dài, cười khổ nói: “ Thiên lôi đến đây.”

Trên Linh Sơn, bầu trời tối đen, mây đen khôn cùng cuộn cuộn mãnh liệt, từng đạo điện quang màu vàng phảng phất như những con rắn trên trời cao vạn thước uốn lượn, người đang ở trên mặt đất, phảng phất như là một con kiến, thiên uy bình thường là không thể kháng cự, nếu ở hai năm trước kia, Tiểu Khai ngửa đầu nhìn bầu trời, có lẽ đồng dạng sẽ sinh ra cảm giác như vậy.

Nhưng giờ phút này, Tiểu Khai đã đứng trên đỉnh tam giới, hấn ngẩng đầu lên, ánh mắt thoải mái xuyên thấu qua mây đen khôn cùng, thấy được ba vị tiên nhân đang dương dương đắc ý đứng phía sau tầng mây.

Ba người này gương mặt cực kỳ khôi ngô, trên người ầm ầm kim quang, trên mũi mỗi người đều đeo một bộ giống như kính mắt, Tiểu Khai tự nhiên biết đó là dò xét tiên lực khí, thần niệm của hắn xuyên thấu qua, số lượng của kính mắt cũng thấy rõ tinh tường, nguyên lai tiên lực trị của ba tiên nhân đạt tới một vạn năm ngàn, xem ra ở cảnh giới thiên tiên tứ phẩm.

Trên người bốn vị chân nhân mang theo thủ hộ thần lực, mặc dù tu vi còn không tính rất cao, nhưng cũng được một nửa thân thể bất tử bất diệt,

đối với loại hình thiên lôi này nửa điểm sợ hãi cũng không có, bốn người ngẩng đầu lên, mới mẻ dò xét ba tiên nhân đứng sau đám mây.

Tiểu Hùng Miêu nôn nóng muốn đi tới: “ Khai ca, để cho ta tới được không?”

Khóe miệng Tiểu Khai lộ ra một tia cười lạnh: “ Đương nhiên có thể, nhớ rõ để cho hã đánh được vài đạo.”

Lời nói tới đây, tiên nhân trên mây đã bắt đầu bão nổi, thanh âm oanh long long mang theo kim quang khôn cùng từ trên tầng mây thấu xuống tới: “ Ha ha ha ha, thiên lôi lại đến, các người chuẩn bị xong chưa?”

Tiểu Khai chỉ nghe qua một câu này, trên mặt đã thối qua sát khí dày đặc hơn.

Thiên lôi bình thường giáng xuống chỉ vì thiên triệu, ba tiên nhân này không ngờ lại mở lời nhắc nhở, hiển nhiên là do đám tiên nhân đem chuyện giáng thiên lôi xuống Linh Sơn làm thú tiêu khiển, đối với tiên nhân mà nói, người tu chân là con kiến hôi, đùa bỡn con kiến hôi tự nhiên là không có gì thú vị, nhưng mấy con kiến hôi lại có lực chống cự nhất định, vậy đùa bỡn sẽ có thú hơn, đối với ba tiên nhân này mà nói, hiển nhiên là tình huống thế này.

Mặt sau truyền đến tiếng hừ của Thiên Lộc: “ Chuẩn bị rồi, tới đi!”

Những lời này càng nói rằng, đám tiên nhân đùa bỡn đã lâu, đều đã trở thành thường lệ hỏi đáp, không còn gì khác lạ nữa.

Sát khí trên mặt Tiểu Khai càng phát ra rõ ràng, nhìn Ngọc Hồ gật gật đầu: “ Nhìn thấy chưa, đừng cho hã chạy.”

Ngọc Hồ nghiêm trang gật đầu: “ Chủ nhân yên tâm.”

“ Oanh long!” Một đạo thiên lôi thật lớn, đánh xuống mặt đất Linh Sơn tối tăm, mắt thấy sắp đánh lên trận pháp thủ hộ, Thiên Lộc quát to: “ Ta đáng!” Một đạo hào quang bảy màu nhất thời từ trận pháp lóe lên, ngành sanh đón lấy đạo thiên lôi kia.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Ảnh bỗng nhiên há mồm, hưởng đạo thiên lôi quát một tiếng: “ Phá!”

Phá thư chi kỹ, vạn pháp đều có thể phá, đạo thiên lôi kia nhất thời bị quát tan thành mây khói, vô ảnh vô tung.

Trên mây, tiên nhân kinh ngạc kêu “ di” một tiếng, quay đầu nói: “ Người vừa nhìn thấy cái gì không?”

Tiên nhân bên cạnh gật đầu nói: “ Là có điểm kỳ quái, ta rõ ràng nhìn thấy thiên lôi đánh xuống, như thế nào cả tòa trận pháp rách nát kia chưa chạm tới thì đã bị biến mất rồi?”

Vị tiên nhân thứ ba thúc giục: “ Đừng vô nghĩa, nhanh đánh tiếp a.”

Vị thứ nhất gật đầu nói: “ Cũng được, lần này ta phát vài đạo.”

Mặt sau hai người “ vèo” cười: “ Ca ca, người nhẹ chút ít a, đừng chơi chết hết những người đó.”

Ba vị tiên nhân nhất thời cười ha ha, thập phần khoái trá.

Trong tay vị tiên nhân vừa mới đánh ra thiên lôi, cầm một thứ gì đó hình dáng như sừng trâu, thứ này chính là của tiên giới, tên là “ Thiên Lôi Giác”, thông qua tiên khí này đem tiên lực trong cơ thể phóng thích ra ngoài, tiện trở thành trong tu chân giới gọi là thiên lôi. Cho nên mỗi một vị tiên nhân giáng thiên lôi xuống, đều là phải tiêu hao tiên lực bản thân, đây cũng là duyên cớ tiên giới phái ba gã tiên nhân đi cùng, chính là sợ một tiên nhân khí lực không đủ, tiên lực khô kiệt, tạo thành sơ xuất.

Vị tiên nhân này quả nhiên tiên lực thấu nhập Thiên Lô Giác, đánh xuống ba đạo thiên lôi, mặt sau hai người hì hì cười, lắc đầu nói: “ Người thật độc, có lẽ bọn họ chơi không nổi rồi.”

Lời nói tới đây thì dừng lại, bởi vì ba đạo thiên lôi trước khi chạm trúng trận pháp cũng đã biến mất trong không khí, phảng phất như chỉ vừa mới ảo giác, cả mấy may tiên lực phi tán cũng không còn.

“ Không đạo lý a, thực cổ quái quá.” Tiên nhân kia cầm Thiên Lô Giác nhìn kỹ một lần, lại thấu nhập tiên lực dò xét một phen: “ Tiên khí không xuất ra vấn đề a...”

Tiên nhân bên cạnh đoạt lấy Thiên Lô Giác: “ Ngu ngốc, khẳng định là gần đây người tu luyện không chăm chỉ, tiên lực hư không, hừ, xem ta này!”

Người này hét lớn một tiếng: “ Ta đánh, đánh, đánh, đánh, đánh!”

Nhất thời vang lên ba ba một trận, không ngờ đạo mắt đã đánh mười đạo thiên lôi đi xuống, hai người bên cạnh kinh hãi thất sắc: “ Uy uy, như vậy sẽ đánh chết người đó.”

“ Thiết, cũng không phải chưa đánh chết qua.” Người này hình dáng thản nhiên không có gì: “ Ta nhớ rõ ba tháng trước đã đánh chết qua hai người tu chân cũng lợi hại, đã không có vấn đề gì a, yên tâm, cấp trên đâu thêm quản chết sống của mấy con kiến hôi này chứ.”

Mười đạo thiên lôi xuống tới, mọi người trên Linh Sơn cùng “a” một tiếng, Khinh Hồng quát lên một tiếng, Ngưng Hương bảo châu nhất thời rời tay bay ra, bên kia, tiểu tham ăn thú trong lòng ngực Trữ Tình phát ra “ô” một tiếng, nhất thời phóng lên cao, hóa thành mãnh hổ, Bạch Lộ chau mày liếc, một tay nắm tay Điền Tử Cam, hai người khí lực liên tiếp, Lưỡng Cực Sai đã hóa thành lưu quang xông lên bầu trời, đều muốn đi ngăn chặn mười đạo thiên lôi đáng sợ kia.

Nhưng công kích của mọi người toàn bộ rơi vào khoảng không, Tiểu Hùng Miêu đứng đó hướng bầu trời hô to: “ Phá, phá, phá, phá , phá, phá! Phá cho ta a!”

Phá hư lực là lực lượng cổ quái nhất thiên hạ, chẳng những vạn pháp có thể phá, hơn nữa cả cấp bậc lực lượng đều không có, kỳ thật thực lực Tiểu Ảnh sớm cũng đủ dẫn động thiên kiếp, nhưng mười tiếng hô này ra, bầu trời một chút động tĩnh cũng không có, mười đạo thiên lôi toàn bộ biến thành bong bóng xà phòng, xuy tán trong gió.

Đến lúc này, lực chú ý của mọi người mới hấp dẫn đi tới, cùng giương mắt nhìn Tiểu Hùng Miêu, phảng phất như đang nhìn một quái vật, nhất là Thiên Vương, trong mắt hồ tràn ngập kích động: “ Yêu tộc chúng ta từ lúc nào lại hiện ra một đồng đạo kinh khủng như vậy, ta thực vui mừng a...”

Tiểu Hùng Miêu tính tình nhanh nhất, liền ra tay, trực tiếp hướng mặt sau tầng mây hét lên: “ Lại phá!”

“ Ba!” Tiên nhân cầm Thiên Lôi Giác còn đang sửng sờ, liền nghĩ thấy tiên khí trên tay bỗng nhiên nổ tung, tạc tới trên tay hấn một trận đau nhức, cúi đầu nhìn thấy, đã chảy ra máu màu vàng.

Nhưng còn chưa xong, Tiểu Ảnh bên dưới lại kêu lên liên tục: “ Phá phá phá! Phong phong phong!”

“ Ba ba ba.” Ba tiên nhân trên người phảng phất như bị người tạc vào một viên thiên lôi, tạc đến toàn thân run rẩy gà bay chó nháy, bào phục khí thể đường đường trên thân đã toát ra khói nhè nhẹ, ba tên trần trụi nhìn nhau, rốt cuộc bắt đầu sợ hãi.

“ Ta...ta cảm thấy hôm nay không đúng.”

“ Chúng ta...về trước thế nào?”

“ Việc này không nên chậm trễ, lập tức bước đi!”

Ba tiên nhân hóa thành ba đạo kim quang muốn hướng lên cao chạy trốn, nhưng ngay sau đó là ba tiếng “ ba ba ba”, đầu của ba người đánh vào trên một tấm vách vô hình không nhìn thấy.

“ Nguy rồi, nơi này bị người bày ra kết giới, chúng ta bị nhốt rồi.”

“ Ai dám đối nghịch với tiên nhân? Chúng ta là phụng mệnh làm việc a!”

“ Chẳng lẽ là ma tộc? Nhưng ma tộc không có khả năng đến nơi đây...”

“ Ta biết rồi, nhất định là tiên nhân lòng mang bất mãn với chúng ta, tưởng thừa dịp cơ hội này tới ám sát chúng ta đó!”

“ Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“ Ta kháo, còn có thể làm sao bây giờ, cố gắng phá vòng vây, phá tan kết giới, nào, ta kêu một...hai...ba, mọi người cùng xông lên!”

“ Phan!” Ba cái đầu đều nổi lên cục u lớn. Ba tiên nhân cùng hít sâu một hơi rét lạnh: “ Kết giới thật mạnh đại, địch nhân này...Hẳn ít nhất là tam phẩm chánh tiên nhân a!”

Tất cả nháo kịch tới đây là dừng lại, Ngọc Hồ vươn tay ra, cánh tay vô hạn dài ra ngoài, trực tiếp xuyên thấu Linh Sơn trận pháp, xuyên thấu mây đen, hóa thành cự linh thần chưởng, bóp lấy cổ ba tiên nhân như con gà con, từ trên tầng mây hung hăng kéo xuống tới, ném lên sân rộng của mười tám động tông!

Ba tiên nhân hồn phi phách tán ngẩng đầu lên, nhìn thấy một thiếu niên đang lạnh lùng nhìn mình, phảng phất như đang nhìn con dê đang chờ làm thịt.

“ Người...Người là ai? Người đừng làm loạn.” Tiên nhân ở giữa toàn thân run rẩy lên: “ Cùng tiên giới đối nghịch không có kết cuộc tốt đâu.”

“ Đúng...Người không thể giết chúng ta, bởi vì...Bởi vì tiên đế sẽ tìm người tính sổ.” Tên tiên nhân bên trái đã ấp úng bổ sung.

Tiểu Khai nở nụ cười, nụ cười này y hệt ngày đó ở Ác Ma Thành gặp Thân Đồ Lão Tam như đúc.

Cười xong, hắn cũng giống như ngày đó, nhìn Ngọc Hồ gật đầu.

Bàn tay Ngọc Hồ đi ra, dễ dàng nắm lấy cổ hai tiên nhân, nhẹ nhàng bóp: “ Dát ba” tiếng vang, đầu hai tiên nhân đều mềm rũ xuống, máu màu vàng phảng phất như suối phun từ nơi cổ trào ra.

Tiểu Khai đưa tay phất một cái, hai quả tiên tinh đã vào tay, hắn cũng không thèm xem, chỉ hướng ra sau nói: “ Hiếu Nguyệt, Tiểu Hân, nuốt đi.”

Hai tiểu hồ ly sớm đã trợn mắt há hốc mồm, thẳng đến giờ phút này mới biết được, chủ nhân quả nhiên vĩnh viễn mình không có khả năng đoán được, năm đó mình đã không nhìn thấu sâu cạn của chủ nhân, hôm nay cũng đồng dạng nhìn không thấu, nhưng lại có quan hệ gì chứ, chính mình muốn làm, bất quá là tin tưởng hắn, hầu hạ hắn, cả một đời đi theo hắn mà thôi.

Nghĩ như vậy, hai tiểu hồ ly lộ ra mỉm cười, đưa tay cầm tiên tinh nuốt đi xuống.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 5: Liên Phiên Độ Kiếp

Tiên nhân còn lại duy nhất ở trong mắt lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi, hăn ngơ ngác nhìn Tiểu Khai, bỗng nhiên phản ứng tới, hai đầu gối mềm nhũn, nhất thời quỳ xuống: “Tha...Tha mạng a!”

“Các người xem, đây là đức hạnh của tiên nhân.” Tiểu Khai lộ ra vẻ mặt chán ghét, một cước đá bay tên tiên nhân: “Ta không giết người.”

“Đa tạ đại nhân! Đa tạ đại nhân!” Người này nhất thời mừng rỡ, đập đầu càn kêu lên đông đông nghe tiếng.

Tiểu Khai có chút hèn mọn lắc đầu, trầm giọng nói: “Ta không giết người, là bởi vì ta cần người trở về giúp ta truyền một câu.”

Người này liên tục gật đầu: “Đại nhân mời nói, ta...tiểu nhân nhất định chuyển lời.”

Vẻ mặt Tiểu Khai tức vẻ sát khí, có chút ngẩng đầu nhìn mây đen phía chân trời, phảng phất có chút xuất thần, thần nhiên nói: “Người đi nói cho tiên đế, từ hôm nay trở đi, không được phái người đến Linh Sơn đảo loạn, nếu không...”

Hăn cúi đầu, nhìn tiên nhân trên mặt đất, nói từng chữ: “Đến một người giết một người, đến hai, giết một đôi, nếu dám đến mười hay tám, ta cam đoan tuyệt sẽ không lưu lại một người sống!”

Những từ này nói ra, thật sự là mang theo sát khí, loại hương vị khắc cốt cừu hận này, nghe được làm cho tên tiên nhân trên mặt đất toàn thân run rẩy, cả răng cũng đánh lập cập, liên tục đập đầu nói: “Tiểu nhân biết rồi, tiểu nhân nhất định sẽ truyền lời.”

Tiểu Khai gật gù đầu: “Người cút đi.”

Tiên nhân kia thế nhưng không dám đứng lên, đối mặt Tiểu Khai lui nhanh về phía sau hơn mười bước, lúc này mới đứng dậy, phóng người lên, trong chớp mắt phi vào trong tầng mây.

Bầu trời lại “oanh long” một đạo thiên lôi, nhất thời lại mây đen rậm rạp, Tiểu Khai nhíu mày nói: “Tiên giới không ngờ nhanh như vậy phái người đến đây?”

Bác Học chân nhân lại lắc đầu nói: “Không phải vậy, lần này là ma phó của người phải độ thiên kiếp đó.”

Tiểu Khai rung mình, nhất thời phản ứng đi tới.

Thực lực giờ phút này của Ngọc Hồ, ở ma giới có thể sánh ngang cao đẳng ma tộc, ở tiên giới tự nhiên đã ngang hàng với tiên nhân cao cấp, vừa mới đưa tay trao tới, dễ dàng bắt được ba bốn phẩm tiên nhân, thực lực này, tự nhiên sẽ dẫn động thiên kiếp.

Thiên kiếp tự nhiên cùng tiên nhân khắc ý chế tạo ra thiên lôi thì không giống nhau, thiên kiếp không phân thiện ác, đã tìm không thấy nơi xuất ra, chính là thiên địa chi lý do sáng thế quy tắc chế định, đã như vậy, Tiểu Khai cũng không thể đại phát tính tình, đối với Ngọc Hồ gật đầu nói: “Người đi xa một chút mà độ kiếp đi, miễn cho việc phá hủy thêm Linh Sơn.”

Ngọc Hồ gật đầu, nhất thời lòe ra hơn một ngàn thước xa, tầng mây đen quả nhiên là căng căng theo đi.

Tiêu Vận có chút xem không vừa lòng, sắc giọng: “ Sư đệ, đó cũng là bằng hữu của người, người chẳng những không hỗ trợ, còn đuổi hắn đi xa như vậy, có điểm quá đáng nga.”

Tiểu Ảnh ở phía sau hì hì cười nói: “ Yên tâm đi, loại việc nhỏ này không quan hệ gì, Khai ca cũng nghĩ cho Linh Sơn mà thôi, di, người là phu nhân của Khai ca, chẳng lẽ ta phải gọi người là chị dâu phải không?”

Tiêu Vận nhất thời có chút ngây ra, xem ngữ khí hai người này, giống như hoàn toàn không xem thiên kiếp vào mắt, chẳng lẽ... Chẳng lẽ bây giờ thiên kiếp thật sự rẻ mạt như vậy?

Mới nghĩ vậy, thiên kiếp bên kia đã xuống tới, Ngọc Hồ độ kiếp cũng không giống như những người khác, hắn cũng không né không tránh, hai mắt nhắm lại, hai tay khoanh lại, vẫn đứng yên kháng cự, thiên lôi đánh vào trên đầu hắn, đánh cho hắn toàn thân nổi lên điện quang, lửa hoa vẩy ra, hắn cả động cũng không động một chút, Tiêu Vận xa xa nhìn thấy cũng cảm thấy kinh ngạc lạnh mình.

Chỉ đảo mắt, hơn mười đạo thiên lôi đã đánh xong, Ngọc Hồ mở mắt ra, vỗ vỗ tro bụi trên người, thân hình chớp động, lại dễ dàng bay trở về, hướng Tiểu Khai gật gật đầu: “ Chủ nhân, xong rồi.”

Phía sau, Bạch Lộ nhìn xem Điền Tử Cam, Điền Tử Cam nhìn Thiên Lộc, Thiên Lộc lại nhìn Tiểu Khai, ánh mắt mọi người lại sáng lên, bọn họ phát hiện, năm đó Nghiêm Tiểu Khai là kẻ biến thái, hôm nay vẫn biến thái như cũ, chẳng những như thế, cả bằng hữu hắn mang đến mỗi người đều là người biến thái.

Đã như vậy, còn có gì đáng lo lắng nữa?

Nhưng là lúc này, Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân đồng thời kinh hô lên: “ Nha, đây là sao thế này? Thật thoải mái nga.”

Trên người hai tiểu hồ ly đồng thời phỉm ra hào quang màu vàng, một cỗ lực lượng ầm ập đang nhanh chóng trôi qua khắp kinh mạch hai nàng, tiên lực đến từ tiên tinh hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể các nàng, theo thời khắc này trở đi, các nàng đã được xem như là cảnh giới tiên nhân.

“Oanh long!” Bầu trời lại tạc nổ vang.

“Chủ nhân, không quan hệ với ta.” Ngọc Hồ rụt súc cổ, chĩa chĩa hai nàng: “Đây là thiên kiếp của các nàng đó.”

Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân vừa khấn trương vừa mới mẻ, đều quay đầu tới: “Chủ nhân, làm sao bây giờ?”

“Đừng sợ.” Tiểu Khai nhìn Tiểu Hùng Miêu nói: “Có hử, không cần sợ.”

Đích xác không có gì đáng sợ, thiên kiếp của hai tiểu hồ ly tới, lôi đình nơi chân trời mặc dù mãnh liệt, nhưng hiệu quả tạo thành chỉ như đánh rầm, Tiểu Hùng Miêu dễ dàng hô năm từ “Phá”, đã hóa giải cả năm đạo thiên lôi thật sạch sẽ.

Ngay sau đó, bầu trời lại hạ xuống hào quang màu vàng: “Tiên giới tiếp dẫn sứ, đặc biệt đến nghênh đón hai vị đạo hữu phi thăng tiên giới.”

Hai tiểu hồ ly đồng thời lộ ra thần sắc hoảng sợ, một trái một phải vội chụp lấy cánh tay Tiểu Khai: “Chủ nhân, ta không muốn đi!”

Tiểu Khai nở nụ cười: “Yên tâm, ta sẽ không cho hai người đi đâu.” Hửn nhìn Ảnh gật đầu: “Please người rồi.”

Hai đạo kim quang kia bắn xuống, đã bồn chồn bao lại hai nàng, hấp lực mãnh liệt truyền đến, thân hình hai nàng nhẹ nhàng hướng bầu trời bay đi, nhưng Tiểu Khai hừ một tiếng, toàn thân lực quang lóe lóe, đưa tay nhẹ nhàng lôi kéo hai nàng đi ngược xuống.

Nguyên lực màu xanh biếc của Di Lạc Thần Quyết càng là công pháp siêu cấp thiên hạ vô song, điểm lục quang này nhất thời dẫn động thiên kiếp càng mãnh liệt, chân trời lại là “oanh long” một tiếng nổ vang, mây đen dày đặc tầng tầng nhất thời mãnh liệt mà đến, kim quang của tiếp dẫn sử lại chậm chạp không tiếp được người, cũng không cách né tránh, tình cảnh giờ phút này, thật sự là tương đối hỗn loạn.

Tiểu Hùng Miêu không dám chậm trễ, hướng đạo kim quang kia hét lớn: “Phá! Phá!”

Phá Thư chi kỹ thân là kỹ năng thần tộc, mặc dù Tiểu Hùng Miêu còn chưa luyện thuần thục, nhưng hiệu quả đích xác tương đối biến thái, cư nhiên ngay cả kim quang của tiếp dẫn sử cũng bị xua tan, tiếp dẫn sử trên bầu trời trong đầu đều là câu hỏi, hẳn đã làm tiếp dẫn sử hơn mười ngàn năm, cho tới bây giờ còn chưa từng gặp qua chuyện tình kỳ quái như vậy.

Nghênh đón người tu chân phi thăng tiên giới, đây cũng là một quy định thuộc loại sáng thế quy tắc sở quy, cũng không do tiên đế khống chế, hai đạo kim quang này cũng là ứng thế mà đến, ứng vận mà sinh, phải là hạ giới có người phi thăng, tiếp dẫn sử mới có thể thông qua thủ đoạn đặc thù triệu xuất ra kim quang đến, đạo tiếp dẫn ánh sáng này không thể bắt chước cũng không thể hủy diệt, vốn là không chút sơ thất, nhưng lại bị lực phá hư nghịch thiên này một hơi phá nát, tiếp dẫn sử nhất thời có chút ngây ngốc, nhìn xem hai vị đạo hữu trên mặt đất phi thăng không thành, lại nhìn xem thiên kiếp sắp bộc phát trên đỉnh đầu, hẳn rồi cuộc làm ra lựa chọn sáng suốt: Lui lại.

“Ai, mặc dù nhiệm vụ thất bại, nhưng lại không thể trách ta.” Tiếp dẫn sử một bên chạy trốn một bên an ủi chính mình: “Không biết phía dưới lại xuất ra quái vật kinh thiên động địa gì, đạo thiên kiếp này a, chắc chắn, thật khó đối phó a, ít nhất bốn tiếp dẫn sử thật vạn vạn không dám bàng quan, nếu không đụng phải nó, có lẽ phải vứt bỏ nửa cái mạng, theo ta thấy, có lẽ

kim quang của ta đều là bị trảng thiên kiếp này gây tai họa mà biến mất thôi.”

Trên mặt đất, sắc mặt Bác Học chân nhân đã nghiêm túc lên: “ Nghiêm Tiểu Khai, người chú ý một chút, trảng thiên kiếp này là căn cứ thực lực của người mà tới, có lẽ khó đối phó.”

Tiểu Khai cười hắc hắc, đưa tay lên lỗ tai, nhất thời Định Thiên Côn xuất hiện trên tay: “ Có thứ này, còn có cái gì phải sợ nữa?”

Bác Học chân nhân nhất thời liên tục gật đầu: “ Đúng vậy, có nó, đích xác không cần sợ, đúng là ta quá lo lắng.”

“ Ba!” Thanh âm này vang lên cũng không giống như thiên lôi khi nãy, chỉ là thanh âm đã tràn ngập uy lực nhiếp hồn đáng phách, trên núi Linh Sơn nhiều đệ tử như vậy, không ngờ đồng loạt bị chấn đến “ phốc” một tiếng nhổ ra máu tươi. Ngay cả Điền Tử Cầm và Thiên Lộc bọn họ, cũng cảm thấy lỗ tai ông ông vang rền, phảng phất vừa mới có người ở bên tai cầm một cái chày hung hăng xao gõ, nếu thay đổi là người thường của thế tục giới, có lẽ đã bị đánh chết ngay đương trường.

“ Các đệ tử tập hợp, đều ngồi xuống vận công!” Điền Tử Cầm nhanh chóng hét lớn: “ Bạch Lộ, nàng làm trận nhãn, lập tức bày ra Nguyệt Bạch Phong Thanh đại trận, nếu không, sợ là cả thanh âm này chúng ta cũng không kháng cự nổi!”

Tiểu Khai cũng có chút khiếp sợ, đối với bốn vị chân nhân và hai vị ma phó nói: “ Các người ra tay đi, nếu không Linh Sơn chúng ta có lẽ không còn sống sót mấy người nữa.”

Bốn vị chân nhân thân hình chớp động, đứng ngay bốn góc, tiên linh khí lộ ra bên ngoài cơ thể, nhất thời trên đầu tất cả Linh Sơn đệ tử đều nổi lên một đạo bình chương màu trắng, trong miệng Tiểu Hùng Miêu kêu chữ “ Phong” không dứt, phong ấn một tầng rồi một tầng phảng phất như mặt

nước gợn sóng nhộn nhạo đi ra ngoài, tầng tầng lớp lớp che lên trên mặt trên bình chướng của bốn vị chân nhân.

Ngọc Hồ đối với phong ấn trận pháp hoàn toàn không biết, nhưng cũng có biện pháp của chính mình, hần vươn tay ra, nhất thời hóa thành một bình phong bạch ngọc phương viên mấy chục thước thật lớn, ngạnh sanh che thêm một tầng lên phong ấn của Tiểu Hùng Miêu.

Sáu người vừa ra tay, nhất thời đem tất cả Linh Sơn đệ tử che kín dày đặc, cả ánh mặt trời cũng nhìn không thấy, Tiểu Khai xem trong mắt, lúc này mới yên lòng, cầm Định Thiên Côn trong tay, toàn bộ tinh thần chăm chú ngẩng đầu nhìn lên.

Hết thủy thiên lôi đều là một đạo tiếp một đạo, nhưng lúc này thiên kiếp lại không giống, mây đen trên bầu trời càng tích càng dày, nhưng lại chậm chạp không bộc phát ra, Tiểu Khai thần niệm đảo qua, chỉ cảm thấy mỗi tầng mây đen đều cất dấu lực lượng mệnh mông, mấy lực lượng này phảng phất như có nhiều điểm sáng chiếu tại không trung, vừa nhìn thấy phảng phất như cả bầu trời đã bị quang điểm chiếu sáng, có lẽ chừng hơn một ngàn đạo thiên lôi đang đồng thời sắp nổi lên.

Tiểu Khai mặc dù kinh ngạc, nhưng không sợ hãi, Định Thiên Côn lóe ra quang mang ngũ sắc càng dày đặc, hào quang xông lên bầu trời, nhưng thật ra làm cho tất cả mây đen nhiễm thành đủ màu, cảnh tượng tráng quan như vậy, có lẽ trong lịch sử tu chân giới cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua.

Như vậy dây dưa hơn mười phút, thiên kiếp rốt cuộc bộc phát!

Đầu tiên là vang lên một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, một tiếng truyền đến, trên núi Linh Sơn vô số hoa hoa cỏ cỏ chim thú núi đá không ngờ lại bị chấn đến nổ mạnh ra, bụi đất bùn sinh đều bị dựng lên mấy chục thước cao giữa không trung, những tiểu động vật máu tươi rải đầy núi, Tiểu

Khai nhìn xem, ba tầng bình chướng nhưng thật ra an ổn vô cùng, phía dưới Linh Sơn đệ tử cả đám khoanh chân ngồi xuống vẻ mặt chú mục, nhưng thật ra không một ai toát ra vẻ thống khổ, lúc này hẳn mới yên lòng.

Hơn một ngàn đạo thiên lôi quả nhiên đồng loạt vọt xuống tới, liếc mắt nhìn lại, là giống như bầu trời sụp đổ xuống, thiên lôi này mang theo điện quang lũ lũ màu vàng, dùng một loại khí thể không tạc chết người tuyệt không dừng tay hướng ngay Tiểu Khai vọt mạnh đi tới, mục tiêu tinh xác làm cho người ta chặc lưỡi, Định Thiên Côn trong tay Tiểu Khai không chút nào sợ hãi dò xét ra ngoài, một con tiểu long màu đen, một con phượng hoàng màu đỏ và một con khỉ nhỏ màu vàng từ trong đầu côn nhanh chóng bay ra, đối diện thiên lôi khôn cùng nghênh đón tới.

Dưới bầu trời, trên Linh Sơn, một màn khó thể tin cứ như vậy mà biểu diễn. Thân hình của hắc long phảng phất lốc xoáy, đã đem vô số thiên lôi hòa tan đi vào, ngọn lửa của phượng hoàng hòa tan vạn vật, phạm là thiên lôi dính vào tất cả đều bị thiêu thành tro tàn, mà con hầu tử kia, càng hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, ở trên thiên lôi xuống tới bay tán loạn, mỗi một côn đánh xuống, đều là “phác” một tiếng, thiên lôi đối với hầu tử chẳng khác gì đom đóm, xao một côn, diệt một đống, đảo mắt đã vạn vật câu tịch, tất cả thiên lôi đều bị hóa giải hoàn toàn sạch sẽ.

Tiểu Khai còn chưa tận hứng chép chép miệng, bỗng nhiên cảm thấy có điểm tiếc nuối, đám nữ hài tử âu yếm còn đang tránh né dưới bình chướng, ai cũng không thấy được anh tư của chính mình.

Bốn vị chân nhân thu hồi công pháp, các đệ tử Linh Sơn núp dưới bình chướng ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó có thể hình dung, nhìn thấy chướng môn của mình, giống như nhìn thấy một quái vật, Ngọc Hồ cười nói: “Lần này lại đến phiên chủ nhân phi thăng rồi, hôm nay sự tình thật là nhiều.”

Tiểu Khai đã ngẩng đầu nhìn trời, chờ tiếp dẫn sử xuất hiện, nhưng lần này thật ra kỳ quái, tức tức chờ mười phút, bầu trời còn không có nửa điểm

động tĩnh, Bác Học chân nhân kinh ngạc nói: “ Quái như thế, chẳng lẽ là biết chúng ta không muốn phi thăng, rõ ràng không tới nữa?”

Tiểu Khai lắc đầu, trong lòng ngược lại có chút lo lắng: “ Phi thăng nên là do sáng thể quy tắc chế định, tiên giới không có quyền lực sửa đổi, nhưng tiếp dẫn sử lại không đến, chẳng lẽ quy tắc năm giới đã bắt đầu phá hủy hay sao?”

Hắn thật ra có chút kiến thức, nhưng tình huống chân thật vượt xa suy nghĩ đơn giản của hắn.

Đúng vậy, phi thăng thật là quy tắc cơ bản do sáng thể thần chế định, nhưng đó chỉ nhằm vào lực lượng cấp bậc của tam giới mà nói, Di Lạc Thần Quyết cũng là công pháp cao cấp nhất của thần, không nằm trong phạm trù phi thăng. Vừa rồi nguyên lực màu xanh biếc bộc phát, sáng thể quy tắc nhất thời gặp vấn đề khó khăn, không thể phán đoán, cho nên cuối cùng miễn cưỡng giáng xuống một thiên kiếp cổ cổ quái quái, nghiêm khắc mà nói, thiên kiếp này đã là thiên kiếp của Đại La Kim Tiên, nếu Tiểu Khai không có Định Thiên Côn, đã sớm tan thành mây khói.

Nhưng vấn đề càng phức tạp đã xuất hiện, thời điểm Tiểu Khai ngăn thiên kiếp, cư nhiên đã bộc phát ra ba cỗ thần lực lượng thuần túy: hắc long lực, phượng hoàng thần lực, Chư Cát Thần Hầu niết bàn thần lực.

Đến lúc này, sáng thể quy tắc đã hoàn toàn không thể phán đoán, vốn thiên kiếp này cũng rất miễn cưỡng, bây giờ cả thần lực cũng xuất hiện, vậy làm sao bây giờ?

Thần thì không cần độ kiếp, nhất là ba cỗ thần lực đồng thời xuất hiện, càng vô luận thế nào cũng không cần độ kiếp, nhưng sáng thể quy tắc lại khiến cho hắn độ kiếp, hơn nữa điểm chết người chính là, hắn còn độ kiếp thành công.

Theo lý thuyết, độ kiếp thành công, vậy phải phi thăng sao? Nhưng người ta là thần, thần nếu phi thăng, thì vô luận thế nào cũng không phải phi thăng tiên giới, đó không gọi là phi thăng, mà gọi là bị hạ cấp.

Như vậy, sáng thế quy tắc đã bắt đầu mâu thuẫn, thứ này cũng giống như trình tự của máy vi tính, một khi mệnh lệnh xung đột, vậy chỉ có hai tình huống, hoặc là ngưng hẳn, hoặc là trực tiếp nổ tung.

Đương nhiên, sáng thế thần sáng tạo năm giới, dù sao không giống như trình tự đơn giản như vậy, cho nên nổ tung thì có thể bài trừ, nhưng lại có một khả năng khác : Dị biến.

Nói đến, đúng là khi các loại quy tắc cũng không tuân thủ điều kiện tiên quyết, tìm ra một thứ miễn cưỡng tương tự như sáng thế quy tắc gọi là “quyền nghi chi kế”.

Sáng thế quy tắc tìm ra quyền nghi chi kế đúng là: thông tri tiên giới, có siêu cấp cường giả cần phi thăng...

Cho nên, khi bọn người Tiểu Khai bên dưới đợi đến đầu đầy mơ hồ thì, kỳ thật tiên giới đã xảy ra rất nhiều sự tình, đầu tiên là tiên đế bị mệnh lệnh trực tiếp đến từ sáng thế quy tắc làm cho sửng sốt, ngay người chừng ba phút mới phản ứng đi tới, hẳn một khi phản ứng, thì không dám chậm trễ, lập tức triệu tới một vị Đại La Kim Tiên, nghiêm túc báo cho hẳn: “Đi tiếp dẫn người kia lên cho ta, đúng, là người, tự mình đi, không được từ tiếp dẫn sử.”

Nhưng sau đó, vị Đại La Kim Tiên này mang theo đầu óc hiểu kỳ tràn đầy cười mây xuất phát, chờ hẳn đi tới bờ biển Thiên Hà, mới bỗng nhiên nhớ tới một chuyện trọng yếu: ta là Đại La Kim Tiên, thực lực của ta quá mạnh mẽ, ta không có cách nào đi xuống tu chân giới a.

Đại La Kim Tiên không thể xuyên toa tam giới, đây cũng là sáng thế quy tắc, không có biện pháp, hẳn chỉ có thể một lần nữa trở về bẩm cáo tiên

đế: “ Ta không thể đi qua, thật không biện pháp a!”

Tiên đế không có biện pháp, lúc này mới một lần nữa tìm tiếp dẫn sử, dặn hắc chạy nhanh đi tiếp người, tiếp dẫn sử thật sự cố gắng, chạy nhanh tới Thiên Hà, đi tới trên Linh Sơn, khẩu quyết luyện khởi, muốn triệu xuất tiếp dẫn ánh sáng, nhưng đạo hào quang kia chết sống không ra được.

Phải biết rằng tiếp dẫn ánh sáng cũng là do sáng thế quy tắc chế định ra, trừ phi có người tu chân chính quy phi thăng xuất hiện, mới có thể xuất hiện tiếp dẫn ánh sáng tương ứng, hôm nay đạo thiên kiếp của Tiểu Khai cũng điển hình là không giống như thường lệ, thử hỏi làm sao tiếp dẫn sử làm sao gọi ra được tiếp dẫn ánh sáng đây?

Cho nên, suốt mười phút, khi thời điểm Tiểu Khai quyết định buông tha việc chờ đợi, mới nhìn thấy sau tầng mây xuất hiện một vị bảy phẩm tiểu tiên, chiến chiến căng căng lộ đầu ra khỏi mây, nhìn phía dưới hữu khí vô lực hô một câu: “ Vừa mới là ai cần phi thăng a?”

Tiểu Khai vừa buồn cười vừa giật mình, chạy nhanh nói: “ Là ta.”

Tiểu tiên kia càng bất đắc dĩ, vẻ mặt đau khổ nói: “ Người công lực không đủ, nếu có thể bay lên được, ta mang ngươi đi tiên giới a.” Hắc dừng một chút, lại thở dài, lắc đầu nói: “ Tiểu tiên công lực thấp kém, mang ngươi qua Thiên Hà có chút khó khăn, nếu không...Chúng ta đi tới Thiên Hà trước, ta đi trở về tìm người tới bờ sông đón ngươi, được chưa?”

Con mắt hắc chuyển vòng vo, liền bổ sung: “ Bất quá chuyện này ngươi đừng nói cho tiên đế, nếu không hắc sẽ trị tội ta đó!”

Mấy câu nói đó từng câu so với từng câu còn mềm yếu hơn, một câu so với một câu vô lực, tất cả mọi người nghe được đều bật cười, Tiểu Khai cẩn thận dò xét hắc nửa ngày, xác định hắc không phải nói giỡn, lúc này mới cười nói: “ Bỏ đi, ngươi đi đi, ta không đi.”

“Vây...vây không được!” Tiếp dẫn sử đỏ mặt lên: “Tiên đế nói, nhất định phải đem người tiếp đi lên.”

Tiểu Khai đối với người trong tiên giới luôn không hảo cảm, vừa nghe lời này, nhất thời ác hung hăng trừng mắt nhìn hắn, lục quang trên người chợt lóe, uy áp cường đại hướng tiếp dẫn sử bức đi, tiếp dẫn sử toàn thân run run, lúc này mới hiểu được thực lực Tiểu Khai sâu cạn, nhất thời rút sức cổ, căng thẳng nói: “Người...Người tự mình không muốn đi, ta cũng không có biện pháp, ta đây...ta trở về, chỉ đành chi tiết bẩm báo tiên đế thôi.”

Tiểu Khai phát tay, phảng phất đuổi ruồi xua hắn đi.

Lúc này, mọi người quay vào đại sảnh nghị sự, không khí hoàn toàn khác hẳn, Điền Tử Cẩm vui vẻ nói: “Chưởng môn ra tay, quả nhiên không giống bình thường, nếu ta không nhìn lầm, chưởng môn đích xác so với tiên nhân còn mạnh hơn rất nhiều, có lẽ ít nhất cũng là cấp bậc thiên tiên ba.”

Tiểu Khai cũng không phản bác, cười hỏi: “Chỉ là thiên tiên thôi sao? Như vậy vẫn là không thể đối kháng cùng tiên giới?”

Điền Tử Cẩm liên tục lắc đầu: “Đủ rồi, vậy là đủ rồi, chưởng môn người đã quên một sự kiện, phàm là tiên nhân có thể hạ giới, đều chỉ là kẻ yếu của tiên giới, thiên tiên và kim tiên, thì không có cách nào đi vào tu chân giới.”

Trên mặt hắn nhin không được toát ra vẻ vui vẻ: “Ta xem từ hôm nay trở đi, cuộc sống chịu khi dễ của Linh Sơn sẽ ra đi không quay lại nữa.”

Tiểu Hùng Miêu nhin không được nói: “Còn dám đệ tử đã chết thì sao? Không báo thù nữa à?”

“Báo thù?” Điền Tử Cẩm cười rộ lên đau khổ: “Không bị khi dễ là ta đã thực vui vẻ rồi, cả tiên giới đều là cừu nhân, ai dám nói báo thù?”

Tiểu Khai có chút cười lạnh, mặc dù chưa nói câu nào, nhưng đã lặng lẽ nảy ra một chủ ý.

Điền Tử Cam lại nói: “Đã tạm thời không có việc gì, ta trước tiên đi ra ngoài một chuyến, chưởng môn, ngài vừa mới trở về, còn có rất nhiều chuyện phải nói với chư vị phu nhân, không bằng về phòng nghỉ ngơi trước.”

Tiểu Khai nhin không được nhìn mấy cô gái bên người, trong lòng vừa ấm áp vừa ngọt ngào, cười nói: “Cũng được, ta đi về trước. Nga, được rồi, người định đi đâu?”

Trên mặt Điền Tử Cam hiện ra một vẻ âm đạm, cười nói: “Không có chuyện gì lớn, ta chỉ là đi tham gia tiên đạo luận kiếm do sáu phái tổ chức mà thôi.”

Tiểu Khai nhìn thấy thần sắc của hắn, bỗng nhiên nhớ tới lúc mình mới về tới Linh Sơn thì có nghe Điền Tử Cam nói đến việc muốn đi tham gia đại hội gì đó, nhất thời nổi lên lòng nghi ngờ, nhíu mày nói: “Ta nghe người nói qua, là muốn đi tìm Tạo Hóa Đan và Cửu U Hoàn phải không?”

Điền Tử Cam gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Tiểu Khai càng tò mò, nói: “Tạo Hóa Đan là thánh dược Nga Mi, Cửu U Hoàn là linh dược Thanh Thành, người cần mấy thứ này làm gì?”

Điền Tử Cam phảng phất không muốn nói, rồi lại không thể không nói, một bộ chần chờ muốn nói lại thôi, Trữ Tình xen vào nói: “Tiểu Khai ca ca, Linh Sơn chúng ta bởi vì thiên lôi, có người trọng thương, cho nên thiếu khuyết mấy thứ thánh dược chữa thương, Điền đại ca cũng là không có biện pháp, mới phải đi luận kiếm đại hội bàn việc buôn bán với sáu phái.”

Tiểu Khai nhíu mày: “Thiên Hương Phấn của Lưu Vân Thủy Tạ không phải cũng có thể chữa thương hay sao?”

Trữ Tình lắc đầu nói: “Thánh được mỗi môn phái đều có công hiệu độc đặc, chỉ Thiên Hương Phấn thôi cũng không đủ.”

Tiểu Khai lúc này mới hiểu được, nhìn thấy Điền Tử Âm, nhin không được có chút hồ thẹn, thở dài nói: “Nửa năm này, thật sự là vất vả cho người.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 6: Tiên Đạo Luận Kiếm

Điền Tử Cam cười nói: “ Ta không vất vả, chính thức vất vả chính là Bạch cô nương, sáu phái căn bản không giao dịch cùng Linh Sơn phái, mỗi lần đều là nàng đi tìm Lam chương môn, lại do Lam chương môn ra mặt, mới có thể giúp chúng ta hoàn thành giao dịch, đổi lại được tài chữa thương.”Tiểu Khai càng cảm thấy hổ thẹn, thấp giọng nói: “ Thái Vũ Thiên Cầm ở sau núi...sáu phái cũng không cần sao?”Điền Tử Cam thở dài: “ Chương môn, bọn họ không phải không cần, mà là không cần như trước kia, hôm nay tu chân giới linh khí dư thừa, mặc dù không có gì phụ trợ, chỉ cần chăm chỉ, thiên phú đủ cao, cũng đủ tu luyện phi thăng.”Hắn dừng một chút, bỗng nhiên nói: “ Chương môn còn nhớ Nga Mi Tuyết Phong trước kia không?”Tiểu Khai nhất thời sửng sốt: “ Di, sau hắn không phải bái làm môn hạ Thiên Lộc sao, đã đi đâu rồi?”Điền Tử Cam cười khổ nói: “ Dĩ nhiên đã phi thăng rồi, Tuyết Phong thiên phú cực cao, tu luyện lại chăm chỉ, từ sau khi linh khí tu chân giới dư thừa, chỉ cần hai tháng thời gian, đã phi thăng đi tiên giới.”Tiểu Khai có chút buồn vô cớ, nhin không được lại nghĩ tới Hoàng Bội có ân oán với Tuyết Phong, cô gái luôn tràn ngập chán ghét đối với mình, đã sớm phi thăng tiên giới, lại không biết bây giờ đã thế nào rồi.Hắn suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên vỗ tay một cái: “ Thôi, ta với người cùng đi tham gia tiên đạo luận kiếm đại hội.”Điền Tử Cam nhanh chóng lắc đầu: “ Chương môn, người đi làm gì, đó không phải là địa phương gì hay ho chơi đùa đâu.”Tiểu Khai cười nói: “ Đúng là bởi vì chơi không vui, ta mới mau chân đến xem, người vì Linh Sơn phái, ở nơi đó, rốt cuộc bị bao nhiêu ủy khuất.”Điền Tử Cam vẫn lắc đầu: “ Ta cũng không

trực tiếp đi, dù đi cũng không ai thêm lý tới ta. Ta muốn đi tìm Lam chưởng môn giúp ta đi làm giao dịch.”Tiểu Khai cũng không buông tha: “Vậy rất tốt a, ta lần này trở về, đang muốn đi Lưu Vân Thủy Tạ để đa tạ.”Điền Tử Cẩm không thể từ chối, chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Tiểu Khai vừa đi, bốn vị chân nhân cũng đòi đi theo, Ngọc Hồ và Ảnh lại đối với mười tám động tông bày yêu quái này thập phần có hứng thú, ngược lại xin ở lại, vì vậy một hàng sáu người đi tới Lưu Vân Thủy Tạ.Lưu Vân Thủy Tạ vẫn như trước, sau khi hầu tử niết bàn, tu chân giới linh khí dư thừa, đám người tu chân so với trước kia khắc khổ hơn, Tiểu Khai lần trước đến thì đình thai lâu các nơi nơi đầy tiếng cười vui vẻ của nữ hài tử, lần này lại không một tiếng động, hân vận khởi thần niệm tìm tòi, nhìn thấy họ đang ngồi luyện công, chăm chỉ tu luyện.Điền Tử Cẩm xem ra cũng là khách thường xuyên của Lưu Vân Thủy Tạ, một đường tiến đến cũng không ai hỏi nhiều, đi tới trước lầu các thủy tạ, nữ đệ tử giữ cửa đã nhìn thấy Tiểu Khai, trong đôi mắt đẹp sáng bừng lên, có chút không xác định nói: “Người...là Thiên Tuyền môn chủ?”Tiểu Khai cười nói: “Đúng vậy, ta đã trở lại.”Vẻ mặt nữ đệ tử kia vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vui vẻ nói: “Đây thật là chuyện vui mừng lớn lao, ta cũng không cần bầm cáo, trực tiếp mang các người đi gặp chưởng môn thôi.”Lam Điền Ngọc đối đãi với mấy nữ đệ tử này rất tốt, mấy nữ đệ tử này cũng không sợ nàng, mỗi người đều xem nàng như thầy như mẹ, tỷ như vị nữ đệ tử trước mắt này, hành vi tự tiện làm chủ, nếu đặt ở Nga Mi hay Thục Sơn, có lẽ phải bị cho rằng “không tuân dạy bảo, mắt không trông bồi” tội danh mà phải bế quan sám hối, nhưng nàng lại vui vẻ đi đằng trước, cả một chút lòng gánh nặng đều không có.Lam Điền Ngọc nhìn thấy Tiểu Khai, quả nhiên cả kinh trợn mắt há hốc mồm, tức tức qua vài phút mới nhận ra sự thật, vẻ mặt thập phần vui mừng, gật đầu nói: “Người trở về là tốt rồi, mấy ngày nay...Cuộc sống của Linh Sơn thật là khổ sở.”Nàng nhìn Điền Tử Cẩm, lại thở dài: “Vất vả nhất chính là Điền tông chủ, vốn là một người tâm cao khí ngạo như vậy, nhưng lại nhiều lần tại luận kiếm chi hội bị người nhục nhã, nếu đổi là ta, có lẽ đã sớm kiếm chế không được, rút kiếm giao đấu rồi.”Điền Tử Cẩm mỉm cười, cũng không biện bác.Lời này thật ra là Lam Điền Ngọc nói cho Tiểu Khai nghe, nàng lại

nói tiếp: “ Điền tông chủ cho tới bây giờ không cho người khác thay thế hẳn đi tới tiên đạo luận kiếm chi hội, bởi vì hẳn rất rõ ràng, bất cứ người nào trên núi Linh Sơn, đều không thể giống như hẳn không chế tâm tình, nếu chính thức trở mặt với sáu phái, có lẽ cuộc sống của Linh Sơn càng khó qua. Một phen dụng tâm lương khổ này của hẳn...Ai, đại đồ nhi Bạch Lộ của ta, thật sự là không có nhìn lầm người a!”Lời này đúng là đánh giá cực cao với Điền Tử Cam, trên mặt Điền Tử Cam nhin không được có điểm đỏ lên, nhưng lại càng không dám nói chuyện. Lam Điền Ngọc nhìn thấy, cười nói: “ Nhưng bây giờ Thiên Tuyền môn chủ đã trở về, với thần thông của môn chủ, có lẽ không cần phải chịu thêm tức giận tại tiên đạo luận kiếm đại hội nữa, người coi như đã thoát ly biển khổ a.”Tiểu Khai lại lắc đầu: “ Lam chương môn, lần này ta tới, đúng là muốn cùng các người đi thưởng thức một chút về tiên đạo luận kiếm chi hội đó.”Lam Điền Ngọc hơi kinh hãi, nhin không được nhìn kỹ vẻ mặt Tiểu Khai, thấp giọng nói: “ Người... không phải muốn đi tìm bọn họ tính sổ đó chứ?”Tiểu Khai hừ nói: “ Ta chỉ là muốn nhìn một chút, đến tốt cùng là người nào muốn khi dễ Linh Sơn chúng ta.”Lam Điền Ngọc liên tục lắc đầu: “ Môn chủ, sáu phái làm ra mặc dù có chút ít quá phận, nhưng cũng do người trước kia khi dễ chúng ta quá thảm, tỷ như Thục Sơn phái, bị người tiêu hủy Hãm Không Đảo, đánh sụp Thục Sơn đại điện, cả chiêu bài cũng đánh xuống luôn, duy nhất có được một đệ tử có hy vọng phi thăng như Trường Sinh, lại bị người đánh thành phế nhân, lại nói tiếp, Lục Mi tiên sinh mặc dù làm quá đáng đối với các người, người cũng không còn gì để nói được. Dù sao tranh đấu nghĩa khí, Điền Ngọc vạn vạn không muốn bị dính vào, các người hãy tự mình đi đi.”Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Lam chương môn, người không đi sao được chứ.”Lam Điền Ngọc kiên quyết nói: “ Lưu Vân Thủy Tạ cũng là một trong sáu phái, loại chuyện tình này, Điền Ngọc không dám làm.”Tiểu Khai và Điền Tử Cam nhìn nhau, nhất thời có điểm ngây ra.Bốn vị chân nhân vốn đứng phía sau chẳng ừ chẳng hử, giờ phút này Bế Quan chân nhân bỗng nhiên tiến lên một bước nói: “ Lời của chương môn sai rồi.”Thanh âm hẳn leng keng, vang rền: “ Trong tam giới thiên lý chiêu chiêu, thiên hạ mọi sự đều có nhân quả, rõ ràng là do sáu phái ý đồ tru giết Trì Tiểu Trúc trước,

mới có việc Nghiêm Tiểu Khai hủy Thục Sơn đại diện phía sau, lại nói tiếp, đây là một tạo một phá, thiên ý nhất định, Lục Mi thuần túy là tự tìm phiền toái, làm sao lại nói đến chuyện khi dễ? Lam chương môn vì công lý trong thiên hạ mà đi, làm sao có thể nói là oan uổng rước địch?”Lực chú ý của Lam Điền Ngọc lúc đầu vẫn đặt trên người Tiểu Khai và Điền Tử Cẩm, ánh mắt đảo qua bốn vị chân nhân, phát hiện trang phục đạo gia, trong lòng chỉ nghĩ đây là Linh Sơn đệ tử, cho nên cũng chưa từng nhìn kỹ, giờ phút này lời của Bế Quan chân nhân vừa nói ra, nàng mới nhận không được nhìn Bế Quan chân nhân liếc mắt, vừa nhìn thấy, nhất thời lắp bắp kinh hãi, nguyên lai với tầm mắt của nàng, thế nhưng nhìn không thấu sâu cạn của đạo nhân trung niên ngay trước mắt, nàng nhận không được có chút lộ ra tiên linh khí, muốn thử một chút, nhưng chút tiên linh khí này vừa lộ ra bên ngoài thân, đã phảng phất như gặp phải hải dương biển rộng, nhất thời vô thanh vô tức biến mất.Lam Điền Ngọc lúc này mới trịnh trọng đứng lên, hướng Bế Quan chân nhân cung kính gật đầu nói: “ Xin hỏi là vị cao nhân nào trong sáu phái?”Bế Quan chân nhân cười nói: “ Bần đạo bắt đầu từ trong môn phái có đại diện bị Nghiêm Tiểu Khai phá sập mà tới.”Đại diện bị đánh sập, đương nhiên là Thục Sơn. Trong lòng Lam Điền Ngọc càng kinh nghi, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cảm thấy thực lực người này quả thật sâu không lường được, còn hơn Thục Sơn Lục Mi không biết cao hơn bao nhiêu, nàng cân nhắc hồi lâu, mới có chút ít xác định nói: “ Thục Sơn lục tự bối, là vị đạo hữu nào?”Bế Quan chân nhân lắc đầu nói: “ Ta là Xích tự bối.”Lam Điền Ngọc càng kinh ngạc, trong lòng yên lặng hồi tưởng, đạo hào của Thục Sơn truyền xuống hơn triệu năm, về bối phận cũng là vạn tự, vô cùng lâu viễn thì Lam Điền Ngọc tự nhiên không nhớ rõ, nhưng trước sau mấy vạn năm này hơn mười bối phận thì nàng nhớ mang máng, nàng vươn đầu ngón tay trắng nõn tính toán, hốt nhiên lắp bắp kinh hãi, kinh hô: “ Chính là Xích của Xích Vô Lưu Kim?”Bế Quan chân nhân cười nói: “ Đồ nhi Vô Danh Tử kia của ta là Vô tự bối, cho nên mặt sau có phải là Lưu tự bối hay không, ta cũng không nhớ rõ nữa.”Vô Danh Tử là ai? Đó là Thục Sơn Vô Danh Phong bị nhốt ngàn năm, thủ hộ Ý Thiên phong ấn truyền kỳ nhân vật, cũng là cao nhân giúp Trường Sinh thu phục Thiên Hỏa Huyền Băng, hôm nay

đã sớm phi thăng tiên giới, Lam Điền Ngọc đương nhiên biết cái tên này. Nàng hít sâu một hơi, trong đôi mắt đẹp tràn đầy khiếp sợ, tỉ mỉ nhìn Bế Quan chân nhân hồi lâu, mới áp thấp thanh âm nói: “ Ngài lão nhân gia...là từ trên trời xuống sao?” Bế Quan chân nhân nhất thời cười ha ha: “ Người không cần khách khí như vậy, bản đạo tạm thời còn không muốn phi thăng đâu, nga, được rồi, Ngưng Hương bảo châu người còn nhớ rõ không?” Lam Điền Ngọc gật đầu nói: “ Đương nhiên nhớ rõ, đó là pháp bảo của tam đệ tử Khinh Hồng của ta.” “ Ân, vậy được rồi.” Bế Quan chân nhân gật gật đầu, dù bận vẫn ung dung nói: “ Đó là một ngàn năm trước ta luyện ra, bỏ vào trong Trầm Hương Hạp đưa tặng cho một vị cô nương trong Lưu Vân Thủy Tạ.” Lúc này Lam Điền Ngọc mới thực bị chấn động, mở to hai mắt nhìn, rốt cuộc nói không ra lời. Bế Quan chân nhân lại nói: “ Lục Mi tiểu tử kia, phạm vào nhiều chuyện mất mặt như vậy, Thục Sơn đại điện đều bị hủy trong tay hắn, đợi khi nào bản đạo rảnh rồi, nhất định phải về Thục Sơn hảo hảo trị hắn một trận.” Tu chân giới đúng là như vậy, luận bài bối luôn là rất trọng yếu, đã lão tiền bối lên tiếng, Lam Điền Ngọc cũng mềm nhũn, quyết định đi theo mọi người đến tiên đạo luận kiếm chi hội, nhưng Bế Quan chân nhân tính tình có chút quái dị, mắt thấy đã nói động Lam Điền Ngọc, rồi lại có thể mang theo nàng đi, nhưng lại lắc đầu nói: “ Hay là người lưu lại đi, chúng ta tự mình đi là được.” Lúc này Tiểu Khai mới giới thiệu bốn vị chân nhân với Lam Điền Ngọc, Lam Điền Ngọc càng nghe càng kinh ngạc, trong lòng chấn động từng cơn sóng, nhin không được giương mắt nhìn Tiểu Khai, trong lòng có chút thở dài: “ Hắn trở về lần này, phỏng chừng tình thế của tu chân giới lại biến đổi nữa.” Tiên đạo luận kiếm đại hội thập phần vang danh, kỳ thật cũng không phải là đại hội cao tầng thứ tự gì. Từ Thục Sơn Vô Danh Phong xuất ra một nhóm lớn lão tiền bối, tu chân giới rốt cuộc không thiếu công pháp tu luyện cao thâm nữa, những hiện tượng khó khăn trước kia trên cơ bản đã giải quyết, cho nên các loại các dạng công pháp bí tịch, luyện khí tài liệu, thiên tài địa bảo, quỳnh tương ngọc lộ, đều bắt đầu nhiều hơn, cứ như vậy, đám người tu chân đã bắt đầu cần thiết “ giao dịch” lẫn nhau. Trước kia là do vật tư thiếu thốn, linh khí yếu ớt, mọi người chỉ có thể quét tuyết trước cửa, hôm nay vật tư đầy đủ, thì dĩ nhiên

trao đổi nhiều hơn, chính là từ mục đích này, sáu phái cùng thương lượng, rõ ràng nổi lên một tiên đạo luận kiếm đại hội, vì tiên đạo, tự nhiên là tu tiên phi thăng chi đạo, vì luận kiếm, kỳ thật luận không chỉ là kiếm, pháp khí, tài liệu, công pháp, đều có thể tùy tiện luận. Nói đến, đó đúng là thị trường mua bán của thế tục giới, hội đấu giá, cùng với hội mua bán kết hợp cùng một chỗ. Mọi người một đường bay tới, mục đích cuối cùng là Long Môn Thạch Quật, Tiểu Khai hạ xuống đất, nhìn quanh tứ phía, đại hội này kỳ thật là một khối hòn đá thiên nhiên thật lớn, hòn đá rộng chừng mấy sên bóng đá, người đến tham gia khá nhiều, trên bầu trời thỉnh thoảng còn có hào quang phi kiếm hiện lên. Bên gần bờ sên rộng, mở ra sáu tòa đại sảnh, bên trên phân biệt viết tên của sáu đại phái, hiển nhiên, đây là đặc quyền của sáu đại môn phái tu chân giới. Dưới sáu đại phái, còn lại là một ít tiểu thính đường, cũng chia ra viết tên các phái, Long Môn Thạch Quật, Thiên Sơn, những môn phái nhỏ khác. Lại đi xuống, có thêm một ít những môn phái nhỏ hơn nữa, cái gì là Hồ Ly môn, Song Tu động, Thanh Liên quật, đều là những môn phái cho tới bây giờ Tiểu Khai không có nghe nói qua, Tiểu Khai tò mò hỏi Điền Tử Sâm, mới biết được đây chỉ là hơn mười môn phái nhỏ yếu, phần lớn mới toát ra nửa năm nay, xem ra tu chân giới linh khí dư thừa, người tự học ngộ đạo cũng nhiều hơn lên. Ngoại trừ mấy môn phái chính quy bên ngoài, càng nhiều tán binh du dũng, không thể phủ nhận, độc hành hiệp của tu chân giới thật sự là rất nhiều, liếc mắt nhìn thính đường phía trước, phảng phất như bày hàng quán, đã nổi lên vô số quán vị, bên trên còn bày ra vô số thứ đủ mọi màu sắc, phía trước còn có người tu chân đang hô hào lớn tiếng. “Ai, đến xem thử Đại Lực Hoàn của chúng ta, so với Nga Mi Tạo Hóa Đan còn tốt hơn, bây giờ chỉ cần mười phương thanh ngọc bình thường thì có thể mua được!” “Đến đến đến, đạo trưởng xem bên này, ngài xem quyển sách này, chắc chắn, chính là Song Tu Bí Thuật chính thức của Lưu Vân Thủy Tạ nga, do ta tìm nhiều khí lực mới có thể lấy ra từ Lưu Vân Thủy Tạ, đây là công pháp bất truyền nga, giá cả, là năm phương Hòa Điền ngọc, thế nào?” “Xem ta đây xem ta đây, xem đây là cái gì, chính phẩm Cửu U Hoàn! Không hề giả dối, nếu như ngài còn không tin, ngài có thể đi tới phái Thanh Thành chỗ bày hàng mà nhìn một cái, là

thứ giống như đúc nga, người ta đòi phải là Thiên Hương Phấn và Bồ Đề Tử thì mới đổi được, ngài đoán ta ra giá gì? Nói ra hù chết người! Hai mươi khối thanh ngọc ta sẽ bán!”“ Hãy nhìn thử một chút, người ta bán thuốc ta bán nước, nữ hiệp hỏi là nước gì, ta sẽ nói, đây là Côn Lôn cấm địa Dao Trì thủy, uống một ngụm sẽ tư âm tráng dương, uống hai ngụm thoát thai hoán cốt, nếu uống ba bốn ngụm, chắc chắn, muốn phi thăng cũng không phải không có khả năng, thế nào, muốn thử xem hay không, bây giờ giá cả thật ưu đãi đến nhảy lầu, mười phương bạch ngọc mua một bình, chính thức tiên duyên đây!”“ Thiết, đây cũng không tính là cái gì, ta nói cho các người, công pháp tu chân giới vạn ngàn, tiên khí vô số, nổi danh nhất, thì còn phải là Vô Tự Thiên Thư của Thiên Tuyển môn chủ, năm đó Nghiêm Tiểu Khai một cây côn tử tung hoành thiên hạ, đánh cho sáu đại phái quý khóc sùi tru a, sau lại hãn mất tích, các người có biết vì sao hãn mất tích hay không? Ta nói cho người, đó là vì sách của hãn đã đánh mất! Cái gì, người hỏi sách ở đâu sao, hải, vấn đề này người hỏi người khác thì không hay, hỏi ta thì được rồi, các vị cứ xem, thỉnh xem thử trong tay ta, đương đương đương đương, Vô Tự Thiên Thư thiên hạ vô địch, ai muốn mua, nhanh chóng đi mua a, thứ tốt không tiện nghi nga, hai trăm phương thanh ngọc, hoặc là năm mươi phương bạch ngọc, ngài có thể trở thành đời thứ hai trăm năm mươi một Thiên Tuyển môn chủ!”Tiểu Khai trộm hỏi Điền Tử Cẩm: “Mấy thứ này hữu dụng không?”Vẻ mặt Điền Tử Cẩm như khóc như cười: “Chưởng môn, nếu có hữu dụng, ta còn phải dùng vẻ đáng thương ba ba mà mỗi lần đến đây chịu nhục hay sao?”Bác Học chân nhân đưa tay một chiêu, nhất thời nhắc bản Lưu Vân Thủy Tạ song tu bí thuật vào trong tay “ba” một tiếng chấn thành mảnh vỡ, nhẹ giọng nói: “Dù sao năm đó ta cùng Lưu Vân Thủy Tạ có chút tình cũ, gặp chuyện mạo danh này, cũng nên quan tâm một chút.”Chủ nhân của quầy hàng vừa định ra tra hỏi, ngẩng đầu chợt nhìn thấy cách ăn mặc của bốn vị chân nhân, nhất thời toàn thân xuất mồ hôi lạnh, hướng mọi người vái hai cái, gom hàng trên mặt đất, bỏ chạy thật nhanh. Tiểu Khai nhìn thấy rõ, hãn chạy xa hơn mười thước, tùy tiện tìm một đất trống, liền trải hàng ra, từ trong lòng lấy ra một bộ Lưu Vân Thủy Tạ song tu bí thuật giống y bộ khi nãy bày lên.Bác Học chân nhân cười nói:

“ Chúng sinh đều trực lợi, tu chân giới tự nhiên cũng không ngoại lệ, quản một lần là tâm ý, nếu quản nhiều lần, thì chẳng còn gì thú vị, không bằng chúng ta trực tiếp đi tới thôi.”Tiểu Khai gật đầu nói: “ Tốt, vậy đi phái Hoàng Sơn nhìn xem trước.”Hoàng Sơn Vân Vụ Tán, chính là một trong những linh dược cao nhất tu chân giới, trước kia người phái khác muốn cầu cũng khó, nhưng hôm nay linh khí dư thừa, Vân Vụ Tán luyện chế cũng phương tiện, Tùng Phong đạo trưởng Luyện Yêu Lô này nửa năm không luyện qua yêu quái, nhưng thật ra luyện được không ít thuốc, đứng trước quầy hàng cũng đầy người, mấy Hoàng Sơn đệ tử ở đây đang bận rộn đến muốn ngất xỉu, Tiểu Khai liếc mắt thấy ở trong đó có một thân ảnh mặc y phục màu xanh biếc, nhất thời trong lòng vừa động, hô lên: “ Hiếu Lâm, Hiếu Lâm mau ra đây.”Ở nơi đó đứng là Hiếu Lâm, thân là nữ đệ tử duy nhất của Tùng Phong đạo trưởng, địa vị của nàng tương đối cao, tu vi thì hơi kém, Tùng Phong đạo trưởng đã tính toán tận dụng, an bài nàng tham gia tiên đạo luận kiếm đại hội, tiểu nha đầu tự nhiên sẽ không tự mình động thủ, ở trong phòng uống trà, chỉ cần chỉ huy mấy tiểu đồ đệ, đang vô cùng vui vẻ, bỗng nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc, trong đầu có chút vừa chuyển, nhất thời “ nha” la hoảng lên, xoát một tiếng lên ra bên ngoài, kêu lên: “ Di, thật là người a, người còn sống sao?”Giờ phút này cố nhân gặp mặt ba phần thân thiết, Tiểu Khai hì hì cười nói: “ Chúng ta đến mua đồ, thế nào, muốn bàn chuyện làm ăn chút không?”Đặt ở lúc trước, có lẽ chuyện làm ăn là gì tiểu nha đầu cũng không biết, nhưng hôm nay tiểu nha đầu nghiệm nhiên cũng là người trong thương trường, ánh mắt mong nước vừa chuyển: “ Giao tình là giao tình, sinh ý là sinh ý, trước tiên ta muốn nói cho rõ nga, Hoàng Sơn Vân Vụ Tán luôn luôn cung không đủ cầu, Linh Sơn phái các người muốn mua thuốc, vốn Côn Lô và Thục Sơn chết sống cũng không bán, Hoàng Sơn chúng ta nguyện ý nguyên giá bán ra đã là nể tình rồi.”Tiểu Khai ngượng ngùng cười nói: “ Nhưng hôm nay là ta đến đây mà, có thể cấp cho chút mặt mũi hay không?”Tiểu nha đầu lắc đầu lia lịa: “ Không đúng không đúng, hoàn toàn không đúng. Người đừng xem ta tuổi nhỏ mà lừa gạt, sư phó đã sớm nói với ta, thế tục giới có câu, thương trường không cha con, tình trường không huynh đệ. Bây giờ chúng ta đang làm

buôn bán, một tay giao tiền, một tay giao hàng.” Đôi mắt đen nhánh của nàng vừa chuyển, lại ngọt ngào cười rộ lên: “ Nhưng thật khó gặp lại người nga, như vậy đi, cho người một ưu tiên, bán cho người trước.”Tiểu Khai quay đầu nói: “ Điền tông chủ, chúng ta lấy cái gì thanh toán?”Điền Tử Cẩm đi tới, từ trong lòng ngực móc ra một xấp phù chú dày: “ Chưởng môn, đây đều là phù lục do sư phó vẽ cho ta, uy lực rất lớn, đại đa số người tu chân đều sử dụng được, nhất là vài loại phù chú chuyên môn hộ thân, càng phi thường thực dụng.”Tiểu Khai nhú mày nói: “ Phía sau núi Bích Thủy Thiềm Thừ, Thái Vũ Tiên Cầm, không thể dùng sao?”Điền Tử Cẩm lắc đầu nói: “ Thứ này rất khó bắt được, cả sư phó còn có chút ít lực bất tòng tâm, chúng ta lại càng không được rồi.”Hiếu Lâm đã đợi không kiên nhẫn, nói: “ Uy, nhanh đem ra đi a.”Điền Tử Cẩm nhanh chóng đem phù chú trong tay đưa tới, tiểu nha đầu cười hì hì đếm qua một lần, cầm lấy một túi Vân Vụ Tán, nhét vào trong tay Điền Tử Cẩm: “ Quy củ cũ, thành giao!”Điền Tử Cẩm nhìn nàng gật đầu, đối với nha đầu thiện lương này đã rất có hảo cảm, mọi người đang muốn cáo từ, Hiếu Lâm lại kéo tay Tiểu Khai: “ Uy...”“ Còn có việc gì sao?” Tiểu Khai ngạc nhiên nói.“ Ân, tiểu sư đệ nhớ người lắm.” Hiếu Lâm áp thấp tiếng nói: “ Tối hôm người rớt xuống Dao Trì, tiểu sư đệ còn khóc trộm, kết quả bị ta xem thấy. Nếu người có rảnh, đi thăm hă đi, nhưng...nhưng sư phó có nói qua, không nên lui tới với người Linh Sơn, miễn cho việc môn phái khác tức giận, cho nên...cho nên người lén đi thăm hă tốt hơn.”Hiếu Lâm nhảy ngược ra sau một bước, nhất thời “ cấp” cười: “ Lời vừa rồi, đừng nói là ta nói cho người nga.”Lúc này Tiểu Khai mới nhớ ở Hoàng Sơn còn có Diêu Viễn, lại nói, chính mình cùng Diêu Viễn còn chưa gặp mặt mấy lần, thậm chí ở Thục Sơn còn đánh một trận, không nghĩ tới vị liệt đồ Hoàng Sơn này thật ra lại là người trọng tình nghĩa, ngày khác có rảnh, đích xác nên đi thăm hă.Mạt Chước chân nhân nhìn hồi lâu, đột nhiên nói: “ Đưa Vân Vụ Tán cho ta nhìn một cái.”Điền Tử Cẩm không dám chậm trễ, nhanh chóng đưa chiếc túi trong tay qua.Mạt Chước chân nhân nhẹ nhàng mở túi, lấy ngón tay khều một ít bột phấn ra, bỏ vào miệng nếm một chút, Hiếu Lâm nhìn thấy, nhin không được nhắc nhở: “ Vân Vụ Tán là linh dược cao nhất tu chân giới, thực quý

trọng, thân thể người khỏe mạnh, không được lãng phí linh dược nga.”Mạt Chước chân nhân nhìn nàng mỉm cười, cũng không nói chuyện, nhắm mắt lại phảng phất như đang cảm thụ hương vị của Vân Vụ Tán, qua sau hồi lâu mới mở to mắt, lắc đầu nói: “ Nha đầu, Vân Vụ Tán này không thuần.”Hiếu Lâm nhất thời giận dữ, mày liễu nhướn cao quát: “ Phái Hoàng Sơn chúng ta luôn luôn đường đường chính chính quang minh lỗi lạc, Vân Vụ Tán này là do sư phó vất vả luyện ra tới, nửa điểm nước pha cũng không có, như thế nào có thể không thuần!”Mạt Chước chân nhân cũng không tức giận, cười nói: “ Đương nhiên không có pha nước, nhưng luyện pháp đã có chút ít không đúng, ta hỏi người, Tùng Phong có phải là đem dược tài toàn bộ bỏ vào trong Luyện Yêu Lô, dùng tiên linh khí thúc giục lô hỏa trực tiếp dung luyện không?”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 7: Chân Nhân Phát Uy

Hắn mở miệng đã gọi tên của Tùng Phong, nếu là người bên ngoài nghe được khẳng định là muốn lập tức quát lớn, hoàn hảo giờ phút này Hiếu Lâm mang theo mọi người sang bên cạnh nói chuyện với nhau, cuối cùng không tạo thành tao động. Hiếu Lâm nghe lời vô lễ của Mạt Chước chân nhân, vốn cũng muốn quát lớn, nhưng đối phương lại nói đúng ngay điểm tử huyệt, tiểu nha đầu nhất thời quên cả tức giận, trừng mắt hỏi: “Sao người biết cả việc này?”

Mạt Chước chân nhân nói: “Xem ra quả nhiên là vậy, trách không được Vân Vụ Tán này không thuần.”

Hiếu Lâm mắng: “Hoàng Sơn luyện được thiên hạ đệ nhất, làm gì tới phiên người hươ tay múa chân, thiên hạ luyện được phương pháp đều là như vậy, chẳng lẽ còn biện pháp khác sao?”

Mạt Chước chân nhân cũng không vô nghĩa, đưa tay một chiêu, nhất thời chụp lấy ngọc giản trên bàn lẳng không đi tới, vận khởi công lực, ở bên trên ngọc giản khắc xuống hơn mười chữ, Tiểu Khai liếc mắt, thấy đó là phương thuốc.

Tiểu đồ đệ đang bán thuốc bỗng nhiên không thấy ngọc giản, nhất thời quay đầu mắng: “Tiểu tặc làm sao dám...”

Mảng được một nửa, Hiếu Lâm lại ác hung hăng trừng mắt, tiểu đồ đệ nhanh nhanh che miệng, quay đầu đi.

Mạt Chước chân nhân đối với việc này như không thấy, trực tiếp đưa ngọc giản cho Hiếu Lâm: “ Người lấy phương thuốc này đưa cho Tùng Phong nhìn xem, nếu hắc có thể hiểu được, thì coi như thiên tư của hắc cũng được, nếu hắc xem không hiểu, đó là sỉ nhục của Hoàng Sơn.”

Lời này khẩu khí thật lớn, tiểu nha đầu ngược lại có điểm bị trấn át, ngạc nhiên nhìn Mạt Chước chân nhân, muốn hỏi hắc là ai, rồi lại chẳng biết hỏi từ đâu, Tiểu Khai ở bên cạnh nhìn thấy, nhanh tay kéo bốn vị chân nhân bỏ đi, trong miệng nói: “ Hiếu Lâm, không cần tiền nữa.”

Mọi người đi ra bảy, tám bước, mới ần ần nghe được phía sau truyền đến tiếng hô yêu kiều của tiểu nha đầu.

Bên cạnh Hoàng Sơn là quầy hàng của Thanh Thành, mọi người liền thuận thế tiêu sái đi vào.

Đương kim tu chân giới có tứ đại linh dược, Nga Mi Tảo Hóa Đan, Hoàng Sơn Vân Vụ Tán, Thanh Thành Cửu U Hoàn, Lưu Vân Thủy Tạ Thiên Hương Phấn. Bốn thứ này đều là thứ người tu chân cầu mong có được, cũng là trường kỳ cung không ứng cầu, cho nên, muốn hỏi tiên đạo luận kiếm đại hội ai có số người đến xếp hàng cao nhất, đương nhiên là bốn phái này, ngay cả những linh dược giả mạo bên ngoài, cũng đã là giả mạo bốn phái này nhiều nhất, cho nên Côn Lôn và Thục Sơn, luôn luôn xưng danh nhờ công pháp và lịch sử lâu đời, về phần luyện dược, ngược lại không có chiêu bài gì.

Quầy bán thuốc của phái Thanh Thành xem ra đều là nhập môn đệ tử, nhìn bước chân yếu ớt, có lẽ chỉ vừa mới học được ngự kiếm phi hành. Đừng xem đám đệ tử này thực lực yếu kém, nhưng khí phái lại lớn, mỗi người đều dùng ánh mắt xem, người tu chân bên ngoài tay cầm thanh ngọc

bạch ngọc, các màu bảo bối muốn mua thuốc, bọn họ dù bận rộn vẫn ung dung chậm rãi, ngẫu nhiên còn đứng nghỉ ngơi tâm sự một lát, Tiểu Khai mới liếc mắt nhìn, liền nhin không được lắc đầu, nghĩ thầm: “ Thái độ này, thật là kém xa Hoàng Sơn.”

Đang muốn đi đến, chợt nghe được một thanh âm âm dương quái khí tức giận nói: “ Di, đây không phải Điền tông chủ của Linh Sơn phái hay sao, người như thế nào lại đến đây nữa rồi?” Người nói chuyện, chính là một đệ tử của phái Thanh Thành.

Vẻ mặt Điền Tử Cam có vẻ nghiêm túc, vừa muốn nói chuyện, nghĩ nghĩ rồi im lặng, quay đầu nhìn Tiểu Khai.

Ánh mắt đệ tử này nhìn tới, nhìn thấy Tiểu Khai không ngờ còn cười to: “ Ha ha, các người xem, Điền tông chủ còn hiềm một người không đủ mặt, lần này còn mang tới tiểu người hầu đây.” Phía sau có mấy đệ tử thò đầu nhìn thấy, nhất thời hống lên cười to.

Hiển nhiên, mấy đệ tử này chưa từng tham dự trận chiến Hãm Không Đảo, cũng chưa từng nhìn thấy qua dung mạo Tiểu Khai, điều này cũng khó trách, năm đó đi Hãm Không Đảo đều là cao thủ, làm gì có mấy con tôm mới nhập môn này.

Điền Tử Cam có điểm muốn cười, nhìn vẻ mặt Tiểu Khai, lại ần ần có điểm vì mấy đệ tử Thanh Thành lo lắng, còn muốn nói gì đó, liền cảm thấy trước mặt hoa lên: “ Ba ba ba ba” Cả mấy cái tát vang lên thanh thúy, lại ngẩng đầu nhìn, Bác Học chân nhân sắc mặt đã sầm xuống đứng ngay trước mặt mấy đệ tử Thanh Thành, không hề nghi vấn, vừa rồi mấy cái tát đều là do hắn làm ra.

Điền Tử Cam nhìn thấy trong lòng phát run, thân pháp vừa rồi, động tác kia, với thực lực nửa năm khổ luyện Thất Sắc tâm pháp của hắn, cư nhiên

ngay cả một chút hình bóng cũng nắm bắt không được, bốn vị chân nhân này dĩ nhiên cũng có vai diễn vô cùng oai phong tới cực điểm.

Mấy Thanh Thành đệ tử bị đánh tới phát mộng, ôm mặt nửa ngày mới phản ứng tới, người thứ nhất chính là người đầu tiên lên tiếng, hăn ngẩng đầu lên mở to miệng mắng: “** Người...”

“ Ba!”

“ Phốc!”

Tiếng mắng bị sanh sanh cắt đứt, sau đó phát ra hai thanh âm, tiếng đầu tiên là cái tát, tiếng thứ hai là cái răng bị văng ra rớt xuống mặt đất.

“ Người...người...” Vị nhân huynh này ôm miệng, thần tình đều là hoảng sợ, miệng ậm ừ không rõ quát: “ dĩ ứng cảm a ta(người dám đánh ta)? Ta là hành tĩnh phái(ta chính là phái Thanh Thành đó.)”

Vẻ mặt Bác Học chân nhân lạnh đi, hừ nói: “ Phái Thanh Thành hôm nay, cứ nhiên rơi xuống bậc này, ta chẳng những muốn đánh người, ta còn muốn đánh hỗn trưởng Thanh U kia, nếu không, mặt mũi những vị tiền bối phái Thanh Thành đều bị các người làm mất sạch!”

Hăn nhìn Tiểu Khai gật gật đầu: “ Bần đạo nhịn không được muốn động thủ, mong rằng môn chủ đừng nên trách.”

Trong bốn vị chân nhân, Tiểu Khai kính trọng nhất chính là vị Bác Học chân nhân này, hôm nay chương môn Thanh Thành một ngàn năm trước muốn tự mình chinh đốn môn hộ, Tiểu Khai cao hứng còn không kịp, đương nhiên sẽ không kì quái, lập tức liên tục gật đầu: “ Người tùy ý.”

Bác Học chân nhân liền tùy ý, vậy thực là không xong, hăn vừa ra tay, nhất thời Cửu U Hoàn hô lạp lạp bay vào trong tay, đảo mắt đã trao được một bó to, đám người tu chân bên ngoài xếp hàng chờ mua thuốc còn tưởng

rằng có cướp bóc, nhưng vị đạo nhân cổ quái này dùng sức bóp mạnh, nhất thời bóp nát Cửu U Hoàn trong tay thành bột phấn, năm ngón tay mở ra, mặc cho bột phấn nhẹ nhàng rơi xuống đầy đất.

“ Mẹ của ta ời...chà đạp thiên vật sẽ bị trời phạt đó...” Giờ khắc này, thật nhiều người ở bên ngoài hít một hơi, thở dài, than thở, tiếc hận. Dù sao những viên Cửu U Hoàn này đều là linh dược cao nhất a!

Sau đó thì có người nhin không được nữa: “ Uy, vị đạo hữu này, người muốn cướp chúng ta ngăn không được, dù sao tu vi người quá cao, nhưng bây giờ người làm như vậy, cũng thật là quá phận đi, đây không phải là điển hình hại người không lợi cho mình hay sao chứ?”

Bác Học chân nhân mặc kệ hần, lại xuất một chiêu, lại chụp một nắm Cửu U Hoàn, lại bóp nát thành bột phấn. Giờ phút này, trong đại sảnh phái Thanh Thành bay đầy hương thuốc, bột phấn trên mặt đất rắc thành một tầng, cả mặt đất đều bị nhiễm thành màu xanh biếc, nhìn qua còn cảm thấy thật xinh đẹp.

Lần này, người bên ngoài rốt cuộc nhin không được nữa: “ Mẹ nó, chúng ta là đến mua thuốc, không phải đến xem người hủy thuốc, dù sao là phái Thanh Thành đang bán, xem mặt mũi Thanh U chưởng môn chúng ta cũng không dám cướp, nhưng bây giờ sáng tỏ là người muốn tiêu hủy Cửu U Hoàn, đại gia còn không lên đoạt, vậy không mua được, thì các huynh đệ cùng xông lên a!”

Một lời này, nói ra được tiếng lòng của mọi người.

“ Oanh long” một tiếng, mọi người ác hung hăng vọt đi tới, phi kiếm pháp bảo rối loạn toàn bộ ra tay, đi cướp Cửu U Hoàn còn lại trên bàn.

Bác Học chân nhân hừ lạnh một tiếng, trên người bỗng nhiên lóe lên một đạo kiếm quang đẹp mắt, phi kiếm phong ấn một ngàn năm rốt cuộc xuất trường!

Giờ phút này Bác Học chân nhân, có Ngũ Sắc Thần Thạch làm xương, có thần lực của Phi Thần thủ hộ, cảnh giới tu vi đã như cao đẳng ma tộc, đặt ở tu chân giới, vậy cũng giống như thất phẩm tiên Thiên Ma Tử nói: “Người tu chân đều là con kiến hôi.”

Một kiếm này đi ra ngoài, khắp nơi đều là thanh âm đinh đương, tất cả phi kiếm đều bị chém thành hai nửa, Cửu U Hoàn trên bàn toàn bộ bị chém thành mảnh vỡ, cả một viên cũng không ai cướp được.

Những ai ra tay, có chút thanh kiếm bình thường thì thôi, còn phi kiếm lại cùng tâm thần tương liên, bị bổ như vậy, công lực toàn thân đều tan một nửa, có thể nói là bị thiệt thòi vô cùng thâm trọng.

Một kiếm kinh thiên ra tay, nhất thời khắp nơi đều là tử tịch.

Bác Học chân nhân âm thanh lạnh lùng nói: “Thanh Thành thánh dược vốn là tế thể cứu người, Thanh Thành tiên bối truyền xuống phương thuốc, cũng là vì sự phát triển hưng thịnh của tu chân giới, nhưng hôm nay Cửu U Hoàn lại biến thành thứ để đệ tử Thanh Thành dựa vào giường oai diệu võ với người khác, thánh dược như vậy, còn không bằng không cần tới!”

Những lời này vô cùng vang rền, vang vọng trong đại sảnh thật kích động, tất cả người tu chân đều cảm thấy trong lòng run lên, chỉ cảm thấy vị đạo nhân cổ quái này ẩn ẩn có một loại khí thế như núi non biển rộng, có người vốn còn muốn phản bác, lại bị Bác Học chân nhân đảo mắt qua, nhất thời liền ngậm miệng, cũng không còn dám nhỡ ra thêm một chữ.

Bác Học chân nhân chậm rãi quay đầu, ánh mắt đảo qua trên mặt mấy đệ tử Thanh Thành, hốt nhiên khe khẽ thở dài: “Các người vốn đều là lương tài mỹ ngọc, nên có tiền đồ rất tốt, nhưng lại bị phái đi làm việc này, lại làm ra những việc vô sỉ như thế, hôm nay tâm cảnh đã long đong, căn cốt bạc nhược ô trọc, mặc dù có tu luyện như thế nào, có lẽ thiên đạo cũng

khó thành. Huống chi thiên đạo vốn là ô trọc không chịu nổi, đã không còn gì hay để theo đuổi nữa, các người không bằng trở về thế tục giới đi.”

Trong mắt mấy đệ tử Thanh Thành đồng thời lộ ra vẻ hoảng sợ, đều há mồm muốn cầu xin tha thứ, nhưng Bác Học chân nhân có tốc độ làm sao bọn hăn ngăn cản được, đạo kiếm quang sáng tuyệt có chút chột lóe, mấy vị đệ tử Thanh Thành nhất thời cùng “ a ” một tiếng, té xuống.

Một kiếm này đã phá đi đan điền khí hải của bọn họ, còn muốn tu chân, có lẽ cả đời vô vọng.

Đừng xem Bác Học chân nhân thoát nhìn tiên phong đạo cốt hiền lành hòa ái, nhưng lần này bộc phát lửa giận, quả thực ra tay thấy máu, Điền Tử Cam cuối cùng hiểu được bốn vị chân nhân này vì sao muốn đi cùng Tiểu Khai, nháo cả nửa ngày, mỗi người đều sánh vai diễn chỉ e thiên hạ không chịu loạn mà thôi.

Mối thù này, Linh Sơn cùng Thanh Thành, thật là kết càng sâu hơn...

Trong đại sảnh phái Thanh Thành mặc dù huyên náo, nhưng bên ngoài lại không có bao nhiêu động tĩnh, tiên đạo luận kiếm đại hội thật sự là quá nhiều người, quá náo nhiệt, chẳng những ở mỗi đại sảnh người vào ra tấp nập, ngay cả những quầy hàng bày trên đất cũng nghẹt người, thời thời khắc khắc đều có người tu chân mua nhầm hàng giả mà đi theo chủ hàng lý luận tranh cãi, nếu còn cãi không được, còn có thể rút kiếm đánh nhau, lại diễn ra những trận quyết đấu. Nói đến đây, là vì hoàn cảnh tu chân bây giờ quả thật quá tốt, hầu tử vừa đi, thiên địa linh khí bị áp lực nhiều năm không phải thất thoát, năm nay, tùy tiện tìm một danh sơn thắng cảnh, tìm một người ăn mặc cổ trang mà hỏi một chút, mười thì đã có bảy là người tu chân, còn lại là hai thứ giả, còn một là bệnh thần kinh.

Cho nên, sáu người bỏ lại những người đứng xem đang trợn mắt há hốc mồm, thản nhiên đi ra cửa, đi vào đại sảnh Côn Lôn phái cách vách.

Sau đó, thì có điểm phát ngáy.

Trong đại sảnh Côn Lôn phái người thật ra không ít, vấn đề là mọi người đang xôn xao hỏi nhau: “ Di, hôm nay Côn Lôn phái vì sao không có người tới?” Trong đại sảnh Côn Lôn phái không có một đệ tử Côn Lôn nào, cả những giá kệ bày vật phẩm cũng trống không, phảng phất như được rửa ráy hoàn toàn sạch sẽ, Tiểu Khai cau mày suy nghĩ hồi lâu, mới hiểu được, đại khái Côn Lôn Phi Hạc ở tại bờ Dao Trì nhìn thấy mình, trực tiếp bị dọa hách lá gan, trốn tọt không dám tới.

Hắn vừa nói ra suy đoán, bốn vị chân nhân nhất thời liên tục gật đầu: “ Không hề nghi vấn, đúng là như thế.” Hoàn hảo bốn vị chân nhân cũng không có quan hệ gì với Côn Lôn, nếu không chỉ bằng vào cách làm này của Phi Hạc thượng nhân, cũng đã đủ bị lão tổ tông chửi mắng đến máu chó lâm đầu. Đã Côn Lôn không ai, vậy thì đi sang bên cạnh, lần này, mặt trên đại sảnh đoan đoan chánh chánh viết hai chữ vàng: Nga Mi.

Nơi này rồi lại là một phen quang cảnh, Tiểu Khai tiến vào thì lấp bắp kinh hãi, bởi vì nơi này không chỉ có bán dược phẩm, cư nhiên còn có hoạt động khác. “ Nơi đây đang làm gì?” Tiểu Khai hỏi Điền Tử Cam: “ Lão nhân kia ngồi cao như vậy, còn lắc đầu kể chuyện, như thế nào thoát nhìn giống như người kể chuyện trong trà lâu, chẳng lẽ là vì mời khách? Khi nào thì tu chân giới lại có bộ dáng như thế tục giới vậy?”

“ Này...có thể tính là kể chuyện a, nhưng không phải là chiêu đãi khách...” Điền Tử Cam thoát nhìn phảng phất muốn cười: “ Chương môn, ngài đã biết, tiền chương môn Nga Mi Tuyết Phong sau có đầu nhập Linh Sơn chúng ta.” “ Nga, đúng vậy.”

Tiểu Khai hiểu kỳ nói: “ Tân chương môn bọn họ là ai?” Về mặt Điền Tử Cam có vẻ bất nhẫn, thấp giọng nói: “ Sau khi Tuyết Phong đi rồi, Nga Mi tự cho là kì sĩ đại nhục, hoàn hảo Nga Mi Tuyết tự bồi có ba gã đệ tử, Tuyết

Mi đã chết, Tuyết Phong đi rồi, còn lại một đại sư huynh Tuyết Sơn, liền tiếp chương môn hộ.”

Hắn nghiêng đầu nhìn vị lão nhân kể chuyện, nói tiếp: “ Tên kia chính là Tuyết Sơn đến thế tục giới chuyên môn mời đến là danh gia kể chuyện, muốn hắn mỗi ngày ngồi ở chỗ này, chuyên môn ca tụng công đức của chương môn, nói chính mình lợi hại như thế nào, thông minh như thế nào, so với phản đồ Tuyết Phong và kẻ vô dụng Tuyết Mi vĩ đại hơn rất nhiều, là chương môn tốt nhất của phái Nga Mi từ xưa tới nay, vân vân...”Tiểu Khai rất là kinh ngạc: “ Vậy thì có ý nghĩa gì không?”“ Đương nhiên là có ý nghĩa.”

Điền Tử Cam nói: “ Tuyết Sơn này, đã là đại sư huynh, vì điều gì năm đó lại không làm chương môn, kỳ thật đúng là bởi vì thiên tư quá thấp, ngài đừng nhìn hắn có bối phận cao nhất Nga Mi, kỳ thật thực lực của hắn còn không bằng đệ tử đời thứ hai, nếu Hoàng Bội cô nương còn đang ở đây, phỏng chừng trong vòng mười chiêu là có thể xử lý hắn. Nghe nói Tuyết Sơn năm đó tức tức bề quan tu luyện hai trăm năm, còn không luyện thành Ngũ Lôi kiếm pháp, Nga Mi chương môn lúc đó thật sự chịu không được nữa, mới nhận Tuyết Phong, kết quả Tuyết Phong trời sinh đúng là tu chân kỳ tài, hơn mười năm đã trở thành tu chân giới đệ nhất cao thủ, vì như vậy, chương môn mới yên tâm truyền lại ngôi vị chương môn cho hắn.”

Tiểu Khai lúc này mới giật mình: “ Vậy hắn tìm người kể chuyện, đây là bắt buộc tầy não a.”Điền Tử Cam “ xích” bật cười: “ Cho dù tầy não, nhưng cũng có thể biên tạo ra điểm quang huy lịch sử, nhưng Tuyết Sơn lại lo lắng vị danh gia kể chuyện này, cho rằng thế tục giới cấp bậc quá thấp, cho nên những gì vị lão nhân gia này kể ra, đều là do Tuyết Sơn tự mình viết ra rồi giao cho hắn.

Ta không biết những đệ tử Nga Mi có bị tầy não hay không, dù sao ta mỗi lần đến nghe, đều nhin không được muốn cười.”Tiểu Khai buồn cười, liền nghe thử lão nhân kể chuyện, chỉ nghe hắn nói: “ Khi đó a, bầu trời thế

nhưng có chín mặt trời, quả nhiên là cả năm đại hạn, một giọt mưa cũng không rơi xuống, cây cối chết khô, ruộng đồng toàn bộ nứt nẻ, nứt nẻ đến mức cả trâu rơi vào có thể ngã chết, mẹ ta ơi, đó đúng là dân chúng không sao sống nổi a. Mọi người đều sắp không sao chịu nổi nữa, bọn họ kêu gọi anh hùng đến chửng cứu bọn họ. Sau đó, anh hùng xuất hiện.”Nga Mi đệ tử trong đại sảnh phảng phất như đã luyện tập rất tốt, lập tức cùng kêu lên: “Tuyệt Sơn chương môn chí cao vô thượng oa!”

Lão nhân hít sâu một hơi, thở dài nói: “Hắn cười bạch mã, lưng đeo trường cung, mỗi một cây tên đều dài tới hai thước, trên đầu tên lóng lánh hỏa quang nóng rực, các người biết đó là tên gì không? Đúng vậy, người nói đúng rồi, đó chính là Nga Mi Ngũ Lôi Thiên Tâm Tiễn! Nga, đúng, tiễn và kiếm không giống nhau, kỳ thật năm đó là tiễn, sau đó anh hùng mới tiếp tục luyện, rồi luyện thành kiếm, cho nên nói, Ngũ Lôi Thiên Tâm kiếm pháp bây giờ đó là bản cải tạo, so với trước kia uy lực càng mạnh đại, thần uy của Tuyệt Sơn chương môn, đó là cái thế vô song a!”Các đệ tử Nga Mi lại ngửa đầu, lại hô lên: “Tuyệt Sơn chương môn thiên hạ vô địch a!”

Lão nhân vừa lòng vuốt râu, rồi nói tiếp: “Lại nói vị anh hùng này cười ngựa, giơ cung lấp tên, sừ sừ liên thanh, nhất thời đã bắn rơi tám mặt trời, còn lại một mặt trời liên sợ hãi, nói, anh hùng tha mạng a, ta từ nay về sau sẽ không nóng loạn lên nữa, vị anh hùng này chẳng những vô cùng dũng mãnh, hơn nữa còn có lòng nhân từ, hắn nói, tốt lắm, ta buông tha cho người, nhưng người phải nghe lời, từ nay về sau ban ngày đi ra, buổi tối đi xuống, hiểu không? Mặt trời đương nhiên không dám cự tuyệt, vì vậy, nhân loại mới có được ban ngày và đêm tối bình thường. Tốt, nói đến nơi này ta hỏi chư vị một vấn đề, các người nói vị anh hùng này là ai đây? Ta có thể gợi ý một chút, hắn năm đó sử dụng chính là Ngũ Lôi Thiên Tâm tiễn pháp, mà trong tên của hắn, có mang theo một chữ “Tuyệt”. Nga, ta nhắc lại cho rõ ràng một chút nha, năm đó vị anh hùng kia cười ngựa trắng, mà hôm nay Nga Mi vĩ đại hiện thân chương môn Tuyệt Sơn đạo trưởng, hắn vất vả luyện chế phi kiếm, tên là Bạch Mã kiếm, tên này thật là uy phong ba!”Nga

Mi đệ tử nhất khởi cười to, cất cao giọng nói: “ Đó chính là Tuyết Sơn chương môn của chúng ta a!”

Tiểu Khai nghe được cười lên không ngừng, lắc đầu nói: “ Đây không phải là Hậu Nghệ xạ nhật hay sao chứ?” “ Đúng vậy.” Điền Tử Cam cũng cười: “ Tuyết Sơn nghĩ rằng, chỉ cần nói nhiều thêm vài lần, người ta sẽ tin tưởng bầu mặt trời không phải là Hậu Nghệ, mà là chính hắc, cho nên cái gì là chín mặt trời, cái gì là Bạch Mã kiếm, ta cũng không biết hắc làm sao mà liên lạc được vào nhau nữa.”

Đã là một hồi nháo kịch, Tiểu Khai cũng không còn hứng thú nhìn thêm, trực tiếp đi thẳng tới nhìn Tào Hóa Đan do Nga Mi bán ra. Vừa thấy, lại rung mình. Hắc nhớ rõ ràng, lúc ấy dưới chân Hoàng Sơn lần đầu tiên nhìn thấy Tào Hóa Đan thì đó là một viên hạt châu màu đỏ, nhưng bây giờ đập vào mắt lại là một viên màu vàng đất, mặc dù kích cỡ không khác nhau lắm, nhưng hắc nhìn lại, quả thật không cùng một loại

.Điền Tử Cam phảng phất nhìn ra sự nghi hoặc của hắc, giải thích nói: “ Nghe nói phương pháp luyện chế Tào Hóa Đan là do chương môn Nga Mi một mạch đơn truyền, từ sau khi Tuyết Phong rời đi, phái Nga Mi không ai biết luyện, sau khi Tuyết Sơn tiếp chương môn hộ, cố gắng sưu tầm trong Nga Mi điển tịch, cư nhiên hắc sưu tầm ra nửa phương thuốc, chỉ bằng vào nửa phương thuốc này luyện được, hơn nữa tu vi của hắc không đủ, cho nên cuối cùng đã luyện thành thứ này.”

Hắc dừng một chút, cười nói: “ Nhưng hoàn hảo là bây giờ tu chân giới không thiếu nguyên liệu, hắc luyện được thì bỏ vào toàn là hàng thật giá thật, vì thế viên Tào Hóa Đan màu vàng đất này mặc dù công hiệu thua xa trước kia, nhưng cũng miễn cưỡng hữu dụng.” Chính vì vậy, Tào Hóa Đan này chỉ có nửa thành phẩm, cho nên hứng thú của người tu chân cũng giảm đi rất nhiều, ít nhất trong đại sảnh Nga Mi, nhìn không ra tràng cảnh náo nhiệt như Hoàng Sơn và Thanh Thành, Tiểu Khai liếc mắt nhìn thấy trên

bàn có một phương ngọc giản, nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ, đi qua quan sát.

Vừa nhìn thấy, Tiểu Khai càng không nén được cười, thật không biết nên khen hay nên mắng. Mấy ngọc giản này cũng không phải là dược phẩm, cũng không phải tiên khí, mà là... Ân, nói như thế nào đây, nếu là ở thế tục giới, nên gọi là “ nhân viên lâm thời ” ba. Tiểu Khai đứng đối diện ngọc giản, rành mạch xem bản ghi chép. Đạo hào: Tình Không. Bối phận: Nga Mi tứ đại đệ tử. Tu vi: Có thể ngự kiếm phi hành. Chiến đấu lực: Nhập môn cấp. Chiến tích: Giết chết một trăm con sói. Hạng mục phục vụ: Nấu cơm, nấu nước, giặt quần áo, bồi luyện, nói chuyện phiếm. Chính dụng phí: Một phương thanh ngọc. Thời gian phục vụ: Một ngày. Ý tứ này thực rõ ràng, vị tứ đại đệ tử này vừa mới nhập môn, vừa mới biết phi hành, hẳn có thể đánh bại chỉ là thế tục giới dã thú, hẳn có thể làm chỉ là chuyện nhà, cho nên, ai cho hẳn một khối thanh ngọc bình thường, hẳn phải đi giúp người ta làm việc, chỉ đơn giản là như vậy.

Nói trắng ra là, chính là người lao động giá rẻ của tu chân giới. Chuyện này, Tiểu Khai bỗng nhiên nhớ tới lúc còn trẻ từng xem qua tiểu thuyết huyền huyền, nhớ tới thế giới ma pháp và đấu khí, đám lính đánh thuê trong những công hội được kể lại trong đó. Người không thể không thừa nhận, vị Tuyết Sơn chương môn, thật sự rất thú vị, tuyệt đối là một người biết kiếm tiền. Tạo Hóa Đan cũng phái Nga Mi bán cũng bình thường, nhưng ở phía trước mấy ngọc giản này lại vây quanh rất nhiều người tu chân, hiển nhiên, việc làm thêm của phái Nga Mi cũng rất đắt khách.

Điền Tử Cam thấp giọng nói: “ Chúng ta đi mua thuốc hay không?”

Tiểu Khai không đáp lời, Trấn Nguyên chân nhân ở phía sau đã thở dài: “ Không cần mua, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Điền Tử Cam chần chờ nói : “ Nhưng Linh Sơn còn có không ít đệ tử bị thương...”

“ Giao cho ta đi.” Trần Nguyên chân nhân lập tức nói: “ Cùng lắm thì ta cho người phương thuốc chế tạo Tạo Hóa Đan, bảo đảm người luyện ra còn tốt hơn thứ này nhiều.”

Nga Mi tiên chương môn nói như thế, Điền Tử Sâm liền im miệng, phương thuốc của Tạo Hóa Đan, là thứ tốt vô cùng, mọi người đã nói đến như vậy, Điền Tử Sâm hẳn có ngu ngốc hơn, nếu còn không hiểu được như vậy đã chiếm tiện nghi thì đúng là hết thuốc chữa.

Từ Nga Mi đi ra, đi tới Lưu Vân Thủy Tạ, nơi này cũng là địa phương náo nhiệt, Thiên Hương Phấn của Lưu Vân Thủy Tạ cũng không ứng cầu, nữ đệ tử trong đại sảnh càng là mục tiêu đeo đuổi của nhiều người tu chân, đám người Tiểu Khai ở bên ngoài xa xa nhìn thoáng qua, nghĩ thầm dù sao Thiên Hương Phấn có thể trực tiếp đến gặp Lam Điền Ngọc để lấy, vậy không nên quấy rầy việc buôn bán của người ta, vậy cũng không nên tiến vào, nhưng đúng lúc này, ở bên trong truyền đến một tiếng “ oanh” vang rền, phảng phất như có bàn tay vỗ lên bàn, sau đó lại nghe được một thanh âm quát: “ Đại hội vừa mới bắt đầu, Thiên Hương Phấn lại bán hết rồi, người là đang trên chộc bốn chương môn phải không?”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 8: Thủy Tạ Chi Nghĩa

Thanh âm này khí thế hung hung, vừa nghe đã biết không thiện ý, Tiểu Khai trầm xuống, nhất thời dừng chân nói: “Chúng ta vào xem.”

Điền Tử Cam nhắc nhở: “Nếu ta không có nghe sai, đây là thanh âm của Thiên Sơn chuông môn Diệt Sát Sanh.”

Tiểu Khai mỉm cười, không hề đặt trong lòng, nhắc chân đi vào.

Trong đại sảnh Lưu Vân thủy tạ loạn thành một đoàn, đang chống nạnh đứng ngay trước quây chính là vị Thiên Sơn chuông môn mà Tiểu Khai từng gặp qua vài lần, trên lưng người này là một thanh trường kiếm chừng năm thước, thông xuống khỏi mộng, vừa nhìn thấy, quả thật còn có một chút ít hương vị cao thâm khó lường, vẻ mặt hân đang kích phần, bàn tay còn đặt trên quây chưa rút lại, bên dưới bàn tay, đã lún thật sâu chừng một tấc, coi như chiếc quây dùng bạch ngọc tạo thành này xem như bị hấn làm phế bỏ.

Nữ đệ tử đứng ngay chỗ này nhìn qua chỉ là một tiểu cô nương cỡ mười bảy, mười tám tuổi, gương mặt thanh tú đỏ bừng, nước mắt uông uông, thoát nhìn phảng phất như tùy thời muốn rơi xuống, nhưng đối mặt với tên hung thần ác sát này, lại không dám mở miệng, khiếp đảm nói: “Thiên Hương Phấn của Lưu Vân Thủy Tạ chúng ta vốn bán rất nhanh, ngài...ngài không phải không biết...”

“ Biết thì làm sao? Biết thì các người cũng không thể làm như vậy!”
Diệt Sát Sanh thật sự đúng là thiết hán tử không hiểu phong tình a, mắt thấy tiểu cô nương người ta nước mắt như mưa, chẳng những còn không thu liễm, ngược lại thanh âm còn cao hơn vài phần: “ Tu chân giới tứ đại linh dược, phái nào cũng liều mạng luyện dược để tận lực giao dịch, chỉ có đám đàn bà các người, mỗi lần chỉ đem tới một chút, nói láo không sao, khi dễ chúng ta dễ bị gạt lắm à?”

Lời hăn vừa ra, ở bên cạnh có một người liên tục gật đầu: “ Đúng vậy, bốn động chủ sớm đã muốn biết Thiên Hương Phấn ra sao, nhưng mỗi lần đi tới các người đều nói bán hết rồi, hừ hừ, đến tột cùng là không biết bán hết, hay là không muốn bán đây.”

Lại một người lắc đầu nói: “ Lời của Chu động chủ không đúng, Thiên Hương Phấn đích xác có bán, chỉ có điều, người ta Hoàng Sơn Vân Vụ Tán bán cả mười phần, còn bọn họ có lẽ chỉ bán có hai ba phần Thiên Hương Phấn, sau đó thì bán hết, cũng không biết đến tột cùng là muốn gạt gẫm thiên hạ tu chân, hay là vị Lam chương môn xinh đẹp thiên tiên sẽ không muốn bán, ha ha ha ha.”

Lời này nói ra có chút khắc bạc, ánh mắt Tiểu Khai chột lạnh, chỉ thấy người này trong tay cầm quạt lông, trên đầu đội nón thư sinh, nhưng thật ra có trang phục của một phong lưu văn sĩ, chỉ là cặp mắt có điểm hẹp dài, lời nói ra nửa kín nửa hở, ngược lại có vẻ đáng khinh.

Tiểu Khai quay đầu thấp giọng hỏi Điền Tử Sâm: “ Đây là sao vậy?”

Sắc mặt Điền Tử Sâm có chút hổ thẹn, lắc lắc đầu, thở dài nói: “ Ta bình thường là vội vàng đi tới đại hội mua dược, bởi vì Thiên Hương Phấn có thể trực tiếp lấy từ Lưu Vân Thủy Tạ, cho nên bây giờ còn chưa từng đi vào trong đại sảnh này, nếu không phải hôm nay tiến đến, có lẽ vĩnh viễn cũng không biết, Lam chương môn lại vì Linh Sơn chịu ủy khuất lớn như vậy.”

Hắn nhìn gương mặt có chút mê hoặc của Tiểu Khai, giải thích nói: “Chưởng môn, theo ta phỏng chừng, Lưu Vân Thủy Tạ là bị chúng ta làm liên lụy.”

Thiên Hương Phấn của Lưu Vân Thủy Tạ, sản lượng kỳ thật cũng không ít hơn Hoàng Sơn Vân Vụ Tán, nhưng Linh Sơn ngày ngày phải chịu sấm đánh, mỗi ngày đều có người trọng thương, Lam Điền Ngọc tình thâm nghĩa trọng, sản xuất ra Thiên Hương Phấn có hơn phân nửa trực tiếp đưa tới Linh Sơn, còn lại chút thì đưa tới tiên đạo luận kiếm đại hội để bán, tự nhiên là không đủ. Nhưng Thiên Hương Phấn lại là thứ tu chân giới cực kỳ cần thiết, cho nên những người này vây quanh kêu réo mắng mỏ, thì đúng là khó tránh khỏi.

Tiểu Khai gật đầu, ánh mắt rơi xuống trên người Diệt Sát Sanh, nhú mày nói: “Lưu Vân Thủy Tạ thân là một trong sáu đại môn phái, bọn người kia cư nhiên dám ở nơi này khiêu khích, không phải có chút khác thường sao?”

Sắc mặt Điền Tử Cam càng hồ thẹn, nói: “Lưu Vân Thủy Tạ vẫn duy hộ Linh Sơn phái, chuyện này đại bộ phận tu chân giới đều biết, năm phái khác thì mắt nhắm mắt mở, mặc dù không trở mặt với Thủy Tạ, nhưng cũng có chút cô lập Thủy Tạ, trơ mắt nhìn đám người này khiêu khích, có lẽ là vì năm phái không ai xuất đầu giúp đỡ mà thôi.”

Tiểu Khai càng khó hiểu: “Nhưng Lưu Vân Thủy Tạ thân là một trong sáu phái, thực lực bản thân cũng phải hơn xa mấy môn phái linh tinh này chứ.”

Điền Tử Cam lắc đầu cười khổ nói: “Từ Thục Sơn Vô Danh Phong mở ra Y Thiên Phong Ẩn, một nhóm lớn người tu chân ngàn năm trước trở lại tu chân giới, thực lực các môn phái đột nhiên tăng mạnh, nhưng những người tu chân lại không có ai thuộc về Lưu Vân Thủy Tạ, cho nên bây giờ, cả đám tam lưu tiểu phái cũng có được tu chân tâm pháp thượng thừa cực

mạnh, ngược lại Lưu Vân Thủy Tạ, vẫn chỉ là những đệ tử trước kia, thực lực chính thức, có lẽ còn không bằng cả phái Thiên Sơn.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Diệt Sát Sanh, thấp giọng nói: “ Nói về Thiên Sơn phái này đi, trong môn đã có hơn mười vị lão tiền bối trở lại sơn môn, dạy dỗ cho đệ tử Thiên Sơn, túc túc dạy mấy tháng, mấy tiền bối này mới phi thăng tiên giới, Diệt Sát Sanh tìm được sự chỉ bảo nhiều nhất, thực lực bây giờ, có lẽ cũng có thể liều mạng với chưong môn năm phái khác rồi.”

Hắn lại nhìn tên đi sau cùng Diệt Sát Sanh khiêu khích, thở dài: “ Bọn người kia, mặc dù bây giờ thực lực thấp kém, nhưng chỉ cần bọn họ thiên phú cũng đủ, cũng sẽ có ngày không kém hơn Lam Điền Ngọc chưong môn, Diệt Sát Sanh vẫn luôn muốn thay thế Lưu Vân Thủy Tạ trở thành một trong sáu đại môn phái cực mạnh nhất tu chân giới, theo ta xem, hắn rõ ràng cố ý kéo tới một nhóm người, muốn mượn cơ hội làm khó dễ.”

Tiểu Khai hít sâu một hơi, trong lòng nhất thời giận dữ lên. Hắn vốn nghĩ đến chỉ có mỗi Linh Sơn bị ủy khuất, hôm nay mới biết được, trong âm thầm, Lưu Vân Thủy Tạ cũng bị liên lụy lớn như vậy, đã như vậy, hắn tự nhiên phải trút giận cho Lam Điền Ngọc mới được.

Lúc này, mấy tiểu cô nương Lưu Vân Thủy Tạ bị Diệt Sát Sanh mắng tới thần tình đỏ bừng, nước mắt tuôn tuôn. Bàn tay Diệt Sát Sanh đập mạnh lên bàn “ ba ba”, thoát nhìn ý khí phong phát, đám người phía sau càng hi hi ha ha, hùng hùng hổ hổ, trong đại sảnh có chút người tu chân nhìn ra không đúng, nhưng không có ai dám tiến lên quát bảo ngưng lại, ngược lại đều thối lui ra sau, bọn họ vừa lui, Tiểu Khai bọn họ ngược lại đã hiện ra, Tiểu Khai thì cúi đầu trầm tư, nhưng thật ra không ai chú ý tới hắn, ngược lại thì Điền Tử Sâm, nhất thời bị mọi người nhận ra.

“ Di, đây không phải là Điền tông chủ cao thủ phái Linh Sơn hay sao chứ? Ha ha ha ha, sao người không đi Nga Mi hoặc là Thục Sơn, ngược lại

chạy tới nơi đây? Chẳng lẽ Lam chưởng môn ý nghĩ ngu ngốc không chủ động kêu người mang tới tặng Thiên Hương Phấn cho người hay sao?”

“ Chắc chắc, mọi người nhìn xem na đây chính là trợ thủ đắc lực của Thiên Tuyền môn chủ Nghiêm Tiểu Khai năm đó, là công thần khai sơn Điền tông chủ đây, nghe nói năm đó, đúng là hắn mang theo mấy yêu quái tu đạo, suýt nữa bị thiên lôi đánh, các người nói chơi có vui không đây?”

“ Ai nha, ta nói Điền tông chủ, người bình thường không phải thực nghiêm túc lắm hay sao, hôm nay như thế nào miệng cũng há ra rồi, chẳng lẽ người phát mao bệnh à? Di di, càng mở rộng ra kìa, người không phải đem Vạn Độc Sa xem là Thiên Hương Phấn ăn tươi đó chứ?”

Đúng vậy, miệng của Điền Tử Cam đang há ra, hắn đang cười. Trước kia mỗi lần hắn tới nơi này tâm tình thực trầm trọng, nhưng bây giờ du nhiên lại có cảm giác hả hê, trong lòng nảy sinh ác độc nói: “ Các người mắng chửi đi, cứ chửi, chửi càng độc thì lát nữa lại càng thâm, yên tâm, chưởng môn tuyệt đối sẽ không buông tha các người, các người xong rồi.”

Mấy tiểu cô nương nhận ra Điền Tử Cam, nhìn thấy hắn đứng chỗ này, nhất thời vây quanh đi tới. Một tiểu nha đầu khóc tím mắt, nhưng cũng không quên giận nói với Điền Tử Cam: “ Điền tông chủ, người muốn Thiên Hương Phấn thì trực tiếp đi tới Thủy Tạ chúng ta lấy là được, đến đây không phải bị bọn họ khi dễ thật oan uổng hay sao chứ?”

Trong lòng Điền Tử Cam cảm động, cười nói: “ Ta không sợ khi dễ, nhưng thật ra các người, thật sự là chịu ủy khuất rồi.”

Các cô nương liên tục lắc đầu: “ Điểm ấy ủy khuất đâu có gì, người nhanh đi mau thôi.”

Điền Tử Cam lại lắc đầu: “ Ta không đi, hôm nay không phải ta muốn tới, là chưởng môn muốn tới.”

“Chưởng môn?” Các cô nương lấp bắp kinh hãi: “Linh Sơn không phải không còn chưởng môn nữa hay sao chứ?”

Điền Tử Cam cười a a, chỉ tay: “Các người xem.”

Tiểu Khai đã ngẩng đầu lên, mấy tiểu cô nương rõ ràng chưa từng gặp qua Tiểu Khai, vẻ mặt mỗi người đều kinh ngạc, cả nước mắt cũng không chảy ra, ha ha nói: “Này...đây là...người các người nói là Thiên Tuyền môn chủ hay sao?”

Đã không cần Điền Tử Cam trả lời nữa, bởi vì ánh mắt Diệt Sát Sanh đã quét tới, vừa dừng lại trên mặt Tiểu Khai, thì cả kinh nhảy dựng lên, thất thanh nói: “Nghiêm Tiểu Khai, người...người còn sống?”

Tiểu Khai cười hắc hắc, tiếng cười mang theo hàn ý khó hiểu: “Đúng vậy, người không phải là vô cùng thất vọng rồi chứ?”

Năm đó Tiểu Khai tại tu chân giới danh đầu thật sự quá lớn, làm những sự tình quả thực vô cùng kinh thế hãi tục, Diệt Sát Sanh vô ý thức rút ra sau một bước, lúc này mới nhớ tới bây giờ đang ở ngay trước mắt mọi người, trong cả đám người đông đảo. Trên mặt hắn có chút đỏ lên, nhanh bước tới trước một bước, ưỡn ngực nói: “Cho dù người là Thiên Tuyền môn chủ, ta...ta cũng không sợ người!”

“Đúng vậy, chúng ta không sợ người.” Chu động chủ phía sau nhưng thật ra dũng cảm, rõ ràng vọt tới phía trước hai bước, lớn tiếng nói: “Không phải chỉ là một Thiên Tuyền môn chủ thôi sao, hừ hừ, năm đó ta vắng mặt, nếu không, làm gì tới phiên người xuất đầu!”

“Động chủ nói đúng a!” Lá gan của vị phong lưu văn sĩ càng lớn hơn, loạng choạng vẩy quạt lông, thân nhiên bước tới ba bước, lắc đầu nói: “Thế gian anh hùng, một cử thành danh, hôm nay tu chân giới cao thủ nhiều như mây, nhân tài cường thịnh, khu khu một Thiên Tuyền môn chủ, lại có gì đáng sợ?”

Vị động chủ này là chủ nhân Song Tu Động, mà vị văn sĩ kia lại là chủ nhân của Thanh Liên Quật, hai người này nửa năm trước còn đang kiếm cơm ăn tại thế tục giới, Chu động chủ điển hình là nông dân, phong lưu văn sĩ lại là một thầy dạy ngữ văn tại trường tiểu học nông thôn, hai người này đúng là chỉ kiếm cơm ăn chờ chết, nhưng vận khí *** chó đến rồi đỡ không được, vô cớ chạy ra hai vị tu chân cao nhân, nói là Song Tu động chủ và Thanh Liên Quật chủ, đem hai người đưa vào tu chân môn, truyền thụ một Đại Thông tu luyện tâm pháp, sau đó thì phi thăng mất, cứ như vậy, thân phận hai người nhất thời thăng cấp, đều mang theo một chữ “ Chủ” trong đó.

Sư phó ban ngày phi thăng làm cho lòng tin tưởng của hai người thăng cao, đều nghĩ thấy bản thân mình là tu chân kỳ tài, nhất định không phải vật trong ao, từ nay về sau khẳng định sẽ hóa rồng, vì vậy khua chiêng giống trống chiêu binh mãi mã, thu nhận đệ tử, là chủ của một phái, sau đó, gặp được cường môn Thiên Sơn Diệt Sát Sanh, liền ganh đua, nhất thời thấy Diệt Sát Sanh như người trời, không nói hai lời liền nhận làm lão đại, từ đó về sau tạo thành một ố.

Hai người này cả cường môn sáu phái cũng không phục, chỉ khẳng định lão đại là tu chân giới đệ nhất cao thủ, hôm nay bỗng nhiên trống rỗng chui ra một Thiên Tuyền môn chủ ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói qua, cư nhiên dám can đảm đương trường bức bách, cùng lão đại gây sự, lúc này mới nhận không thể nhẫn hơn, cho nên hai người không hề nghĩ ngợi liền vọt đi ra, đã nghĩ muốn ở trước mặt lão đại hảo hảo biểu hiện một phen, đây đúng là điển hình kẻ không biết thì không sợ.

Tiểu Khai tự nhiên là mặc kệ mấy tên linh tinh này, ngược lại nhìn Diệt Sát Sanh câu đầu ngón tay: “ Tới, chúng ta đánh một trận thử xem.”

Lời này nói ra, phong lưu văn sĩ càng nghênh ngang nghĩ, hắc hắc, bảo đánh một trận thử xem, này rõ ràng không phải là phong phạm cao thủ a, phong lưu văn sĩ tự hỏi trong thân mình cũng có chút văn chương, tự nghĩ

cao thủ tranh chấp ít nhất ý cảnh phải cao, cho dù làm không được về “trăng sáng trong đêm, trên đỉnh Tử Cấm, một kiếm từ phía tây tới, như tiên trên trời” như Diệp Cô Thành(truyện Lục Tiểu Phụng, Tây Môn Xuy Tuyết) ít nhất cũng phải nên có “ Kiếm hoa yên vũ giang nam” thanh lệ, hai chữ “ đánh nhau” này, chắc chắn, quả nhiên có làm nhục văn nhã a. Hắc hắc không thành cương mà thở dài, hai chân đứng thẳng theo hình chữ bát, cả thân hình thẳng tắp, vẻ mặt có điểm trầm thống, chậm rãi nói: “ Vậy nhượng cho bốn quật chủ kiến thức một chút phong thái của các hạ đi!”

Tiểu Khai nhìn hắc nhếch miệng cười, một cái tát đánh tới, xa xa cách xa bảy tám thước, đánh Thanh Liên Quật Chủ bay ngửa mặt lên trời, còn vẽ ra một đạo quỹ tích mạn diệp, trực tiếp rơi ra bên ngoài sảnh, có lẽ rớt trúng người nào đó, bên ngoài gà bay chó nhảy một trận cãi nhau ồn ào.

Chu động chủ nhất thời rụt súc cổ, nghĩ thấy có điểm không đúng, quay đầu nhìn xem, lão đại giống như chột lui một bước, con mắt hắc vừa chuyển, đã núp sau lưng Diệt Sát Sanh, há miệng kêu to: “ Lão đại, người là giỏi nhất!”

Diệt Sát Sanh năm đó cũng từng thấy qua Tiểu Khai rat ay, đối với Tiểu Khai đích xác có tâm lý chướng ngại, nhưng dù sao nửa năm nay hắc tiến bộ nhiều phi thường, cùng so sánh với trước kia quả thực là như trời với đất, hướng chi, hắc còn thủy chung nhớ tới việc muốn Thiên Sơn thay thế Lưu Vân Thủy Tạ, người này chột có dục vọng, nhất thời lá gan chột lớn, Diệt Sát Sanh “ phi” phun ngụm nước bọt lên mặt đất, rút thanh kiếm sau lưng ra, cả giận nói: “ ****, Linh Sơn chó má của người cũng đã bị trời phạt, lão tử dựa vào cái gì sợ người!”

Khoái kiếm của Diệt Sát Sanh năm đó nổi danh tại tu chân giới, bởi vì xuất kiếm cực nhanh, cho tới bây giờ không ai thấy rõ kiếm của hắc có bộ dáng gì, giờ phút này rút ra, mọi người bàng quang nhất thời âm thầm bật cười, nguyên lai cái vỏ dài năm thước này không phải đựng kiếm, mà là một cây gậy.

Mi tâm Tiểu Khai hiện một tia sát khí, câu câu ngón tay: “ Đến đây đi.”

Cặp mắt Diệt Sát Sanh loạn chuyển trên người Tiểu Khai, đã nghĩ muốn nhìn rõ sâu cạn của Tiểu Khai, nhưng chút hơi thở của hãn xuyên thấu qua, chợt nghĩ thấy Tiểu Khai chỉ là một hình ảnh trong suốt, cả mảy may hơi thở đều không nhìn thấy, đừng nói là tiên linh khí, ngay cả một tia nhân khí cũng không có.

Ý niệm trong đầu Diệt Sát Sanh đối tới đối lui, nghĩ thầm: “ Lúc ấy hãn rõ ràng đã chết, bây giờ lại đi ra, cứ nhiên ngay cả một chút hơi thở cũng không có. Chẳng lẽ...chẳng lẽ hãn hóa thành quỷ sao? Nếu là quỷ thì không cần phải sợ, tùy tiện tại Long Hồ Sơn tìm một đạo sĩ tam lưu biết tróc quỷ, huống chi là bốn chương môn.”

Hãn vừa chuyển niệm, lại nghĩ thầm: “ Lúc ấy hãn bị đánh thành trọng thương, cho dù không chết, có lẽ đã nguyên khí đại thương, nhìn bộ dáng bây giờ của hãn, có phải là do công lực bị phế biến thành người phàm không? Hãn giả vờ lãnh tĩnh như thế....chẳng lẽ...chẳng lẽ là muốn hù dọa ta?”

Chỉ vài giây này, trong đầu Thiên Sơn chương môn vòng vo vô số ý niệm, rốt cuộc hét lớn một tiếng, cây gậy trong tay hóa thành bạch quang, trực tiếp hướng Tiểu Khai vọt tới.

Thiên Sơn khoái kiếm danh dương tu chân giới, một kiếm này(ân, miễn cưỡng xưng là kiếm đi) rat ay, nhất thời đại sảnh tràn đầy kiếm quang, phảng phất trong phút chốc đã chia làm ngàn kiếm vạn kiếm, người tu chân trong đại sảnh xem vào trong mắt, mỗi người tâm động vô cùng, tự nghĩ vạn vạn ngăn cản không được, nhìn không được đều nghĩ: “ Thần thông như vậy, có lẽ Thiên Tuyển môn chủ rất khó ngăn cản được a.”

Lại sau đó, trong đại sảnh vang lên “ thương” một tiếng, tất cả kiếm quang hoàn toàn thu liễm, mọi người mắt nhìn qua, chỉ thấy Tiểu Khai yên

tĩnh đứng tại chỗ, phảng phất như tư thế chưa từng biến qua, hai tay xoa xoa, không biết ở đâu hiện ra một đoàn bạch thiết, bị hấn xoa thành một miếng sắt, tiện tay ném xuống đất.

“ Ách...Đây là làm chi?” Trong đầu mọi người toát ra câu hỏi.

Trong đám người có người đầu tiên phát hiện ra vấn đề: “ Các người xem, thanh kiếm của Thiên Sơn chương môn...Giống như không thấy nữa.” Hấn lại nhìn xuống mặt đất: “ Còn miếng sắt kia...chẳng lẽ chính là khoái kiếm của chương môn Thiên Sơn?”

Diệt Sát Sanh đứng ở đó, nhìn qua so với Tiểu Khai còn im lặng hơn, còn cao thâm khó lường, nhưng chậm rãi, đợi trong đại sảnh im lặng xuống tới, mọi người chợt nghe là thanh âm gì đó, mọi người cẩn thận lắng nghe, mới phát hiện thanh âm này là từ Thiên Sơn chương môn trên người vọng lại, mọi người lại nhìn kỹ, nhất thời giật mình hiểu ra: Nguyên lai Thiên Sơn chương môn đang phát run.

Đúng vậy, toàn thân Diệt Sát Sanh run thật lợi hại, một trận rồi một trận sợ hãi từ trong tim tràn ra, hấn vốn nghĩ ít nhất mình cũng có lực liều mạng, nhưng thanh kiếm vừa bay ra, hấn đã cảm thấy thanh kiếm chợt mất tích, chính mình luyện bốn mạng phi kiếm suốt trăm năm cư nhiên đã bị người chặt đứt liên lạc, Diệt Sát Sanh nguyên khí tổn hao nhiều, một búng máu vốn nên phun ra, nhưng hấn bỗng nhiên phát hiện cả miệng của mình không mở ra được, phảng phất có một bàn tay vô hình đang bịt miệng mình, sau đó ngụm máu kia trôi tuột trở về.

Rồi sau đó, hấn mới nhìn ra phía trước.

Ánh mắt của hấn dù sao cao hơn người bình thường rất nhiều, trong lúc tích tắc, vẫn nhượng cho hấn thấy rõ hết thảy. Thanh kiếm đang nằm trong tay Tiểu Khai, phảng phất như biến thành đồng bùn đất, trong phút chốc

cuộn thành một đoàn, hấn lại nháy mắt, Tiểu Khai đã duỗi tay ra, bắt đầu xoa kéo nó.

Bản thân mình nghĩ cũng có thực lực đáng kiêu ngạo, nhưng trong mắt đối phương, lại là như đứa con nít đang chơi bùn đất, giờ khắc này, Diệt Sát Sanh có điểm sợ chết.

Tiểu Khai bấn ngón tay, Diệt Sát Sanh chợt cảm thấy lực lượng giam cầm mình đã biến mất, miệng đã mở ra, Tiểu Khai nhìn hấn cười cười: “Biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

Diệt Sát Sanh ngậy người ngốc ra, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu to tràn ngập sợ hãi, đường đường Thiên Sơn chương môn lại xoay người bỏ chạy ra ngoài, trong chớp mắt chạy đã không còn thấy bóng, Chu động chủ phảng phất còn chưa hiểu được, nhìn xem bên này rồi nhìn lại bên kia, bỗng nhiên kêu to lên: “Lão đại từ từ chờ ta!” Rồi cũng khua chân chạy té khói ra ngoài.

Tiểu Khai nhẹ nhàng một trào, đã bắt vị động chủ này lẳng không trở về, chỉ vào miếng sắt trên mặt đất: “Đây là Xích Tinh Thiết, đừng lẳng phí, đem về cho lão đại người đi.”

Chu động chủ có điểm mê mang nhặt lên miếng sắt, mặc dù không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng nghe lời chậm chậm đi ra ngoài, Bác Học chân nhân nhìn thấy buồn cười, lắc đầu thở dài: “Người này thiên tư ngu ngốc, không ngờ có thể tiến vào tu chân giới, thật sự là kỳ quái.”

Nếu nói thủ đoạn Tiểu Khai đối phó Diệt Sát Sanh vô cùng cao thâm khó có thể xem hiểu được, nhưng lẳng không một trào vừa rồi rõ ràng có thể thấy, Chu động chủ mặc dù dưới tay không có mấy đệ tử, dù sao cũng là một phái đứng đầu, nhưng rơi vào trong tay vị Thiên Tuyền môn chủ này, lại phảng phất giống như món đồ chơi tùy tiện nhào nặn, hiển nhiên vị Thiên Tuyền môn chủ này thực lực đã đạt tới trình độ đáng sợ, mọi người

vừa thấy là hân xuất đầu cho Lưu Vân Thủy Tạ, đã như vậy, mấy vị vừa mới kêu réo vừa rồi, cũng nhanh chóng ngậm miệng lại, không một tiếng động lui ra sau mấy bước.

Bên kia nữ đệ tử của Lưu Vân Thủy Tạ mỗi người trợn tròn mắt, thẳng đến Tiểu Khai đi thẳng đến trước mặt, mới lộ ra thần tình vui mừng, Điền Tử Cam trêu: “ Vừa rồi còn khóc đến ướt đầm, bây giờ sao lại nín hết rồi.”

Chúng nữ hì hì cười, đi trở về quây, nhìn hơn mười dấu tay trên quây, lỗ chỗ nham nhở, hiển nhiên là đã bị hủy, nhất thời thu liễm sắc mặt vui mừng, oán giận nói: “ Tên quý chán ghét kia, đã đánh hư cả quây, có lẽ còn mất một đoạn thời gian không thể tham gia đại hội.”

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Đơn giản là một khối ngọc thai mà thôi, có cần phức tạp như vậy không?”

Điền Tử Cam giải thích: “ Chưởng môn, cái thai này là có chút giảng cứu...”

Sáu phái lúc ấy định ra tiên đạo luận kiếm đại hội, thì làm rất tinh tế, tỷ như nặng yếu nhất chính là làm sao phòng bị cướp bóc?

Những cao thủ của sáu đại phái đều cố gắng tu luyện, phái ra những người tham gia tiên đạo luận kiếm đại hội đều là những đệ tử sơ cấp mới nhập môn, mấy đệ tử này cũng chỉ có thể đối phó được người thường, một khi gặp phải người tu chân lòng mang ý xấu, thì nửa điểm lực chiến đấu cũng không có. Mặc dù không mấy ai dám cướp bóc sáu đại phái, nhưng dĩ nhiên phải thi thố sự đề phòng, bày ra phải xem được, cho nên mấy vị chưởng môn thương lượng, thì quyết định làm thêm chút công phu lên những thai tử.

Đừng xem trong đại sảnh chỉ là một khối ngọc thai bình thường, kỳ thật bên trên bố trí trận pháp kết giới rất cao minh, bao bọc những bảo bối trên thai vô cùng nghiêm mật, mặc dù có người tu chân nổi lên ý xấu, dù xử lý

được đệ tử giữ thai, nhưng không có biện pháp phá vỡ kết giới lấy được bảo bối.

Tu chân giới rất nhiều thiên tài địa bảo, đối với hoàn cảnh yêu cầu cũng thực là hà khắc, tỷ như phía sau núi Linh Sơn có Thái Vũ Thiên Cầm, bọn chúng cũng chỉ có thể đậu trên Man Bồ Đề, nếu không sẽ mất hết, cho nên, vì nhượng cho mấy tài liệu này cam đoan linh khí không bị mất hiệu quả, thì khối ngọc thai này không thể sử dụng thanh ngọc bạch ngọc bình thường mà chế tác, mà phải chọn thượng đẳng ngọc thạch thuần túy không hàm tạp chất, sau đó do cao thủ trong môn phái rót vào tiên linh khí gia cố, lúc này mới xem như hoàn thành được công trình sơ bộ.

Tài liệu càng cao cấp thì càng khó luyện chế, vì ngọc thai yêu cầu quá nhiều, nên luyện chế cũng phá lệ phiến toái, khối ngọc thai này của Lưu Vân Thủy Tà, đúng là Lam Điền Ngọc tìm ba ngày thời gian mới đích tay luyện ra tới, vừa rồi Diệt Sát Sanh sở dĩ dùng hết khí lực vỡ ngọc thai, đã đúng là có chủ ý đảo loạn, muốn phá hư sinh ý của Lưu Vân Thủy Tà, tốt nhất là kích cho Lam Điền Ngọc tức giận, mới có thể cùng Lam Điền Ngọc chiến đấu theo quy củ một hồi, cướp đoạt bài danh trong sáu đại môn phái.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 9: Siêu Cấp Đại Lễ

Công lực của Diệt Sát Sanh cũng đầy đủ, trận pháp trong ngọc thai bị hấn vỡ đến nghiền nát tan tành, bản thân ngọc thai cũng bị rạn nứt khắp nơi, mắt thấy không dùng được nữa.

Tiểu cô nương hận hận nói: “ Nghiêm chương môn vừa rồi đã quá khách khí với hấn, lẽ ra nên bắt hấn đền ngọc thai cho chúng ta mới đúng.”

Tiểu Khai bật cười: “ Ta hủy đi bốn mạng phi kiếm của hấn, hấn về lần này, có lẽ mười năm cũng không dám bước ra khỏi núi một bước, vậy mà còn kêu là khách khí sao?”

Cuộc chiến vừa rồi mấy vị nữ đệ tử căn bản là xem không hiểu, lần này nghe Tiểu Khai nói, trong lòng mỗi người đều giật mình, lời muốn nói tiếp rốt cuộc cũng không nói ra được.

Tiểu Khai nhìn ngọc thạch, bỗng nhiên giật mình, quay đầu hỏi Điền Tử Cam: “ Ngọc thạch của tu chân giới giá trị lắm hay sao?”

Điền Tử Cam cười nói: “ Trên thế tục giới, ngọc được cho rằng là vật nguyên chất tinh khiết hợp cơ thể người, thường đeo sẽ có thể cam đoan thân thể khỏe mạnh, mà tại tu chân giới chúng ta, ngọc càng là tài liệu dung nạp tiên linh khí đệ nhất, cơ hồ trong tất cả tiên khí đều có bao hàm thành phần của ngọc thạch, cũng không nói là giá trị tiền, bởi vì dù sao ngọc thạch

sản lượng không ít, nhưng nếu là cực phẩm ngọc thạch, vậy thì trân quý rồi.”

Tiểu Khai gật gật đầu, lại nói: “ Ta có chút ít ma giới hắc ngọc và tiên giới bạch ngọc, thứ đó có đáng giá không?”

Điền Tử Cẩm lộ ra vẻ giật mình: “ Chưởng môn, ngài không phải đang nói giỡn chứ.”

Bàn tay Tiểu Khai vừa lật, nhất thời xuất ra một khối ma giới hắc ngọc, đặt lên ngọc thai: “ Người xem ta có nói giỡn hay không.”

Hắn đi đến ma giới một chuyến, đồ gì cũng không đem về tới, duy nhất chỉ là ngọc thạch này, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, lúc ấy tại Ác Ma Thành đấu giá một hồi, thu hoạch vô số ngọc thạch, mấy thứ này hắn lại không cần, vẫn thu giữ trong Vạn Uẩn Bình. Vạn Uẩn Bình chính là thần phẩm, dùng để đựng ngọc thạch quả thật có đựng cả ngọn núi, cho nên ngọc thạch này đổ đầy trong chai, cả một góc cũng không chiếm hết, nhìn vào, cái chai phẳng phất như chỉ là chai không mà thôi.

Khối hắc ngọc đặt lên ngọc thai, đám người tu chân ở đây nhất thời cùng hít sâu một hơi rét lạnh, Điền Tử Cẩm rốt cuộc so với những người này tỉnh táo hơn nhiều, gật đầu nói: “ Chưởng môn ngẫm lại, ma tộc và tiên nhân so với người tu chân lợi hại hơn vô số lần, bọn họ đồng dạng cũng cần ngọc thạch, cho nên ngọc thạch của ma giới và tiên giới tự nhiên thì trân quý hơn ngọc thạch của tu chân giới vô số lần. Trên sự thật, lịch sử tu chân giới từng xuất hiện qua nhiều ma giới hắc ngọc và tiên giới bạch ngọc, ngẫu nhiên cũng sẽ bị đại môn phái tìm kiếm lấy đi, cung thờ thượng phẩm, đời đời lưu tồn, hoặc dùng để luyện thành tiên khí đỉnh cấp.”

Hắn dừng một chút, cười nói: “ Nếu dùng khối ma giới hắc ngọc này đến đổi Thiên Hương Phấn, có lẽ cũng đủ cho Linh Sơn chúng ta dùng một năm.”

Hắn lắc đầu, nhin không được có chút ít cảm thán: “ Nếu trước ta trong tay ta có khối ma giới hắc ngọc này, có lẽ Thục Sơn và Nga Mi đã yêu cầu theo ta buôn bán rồi, ta làm gì phải chịu mất mặt xấu hổ.”

Tiểu Khai gật đầu, lại nói: “ Vậy người có nghe nói qua ma giới cực phẩm hắc ngọc và tiên giới cực phẩm bạch ngọc?”

Lúc này đây, cả Điền Tử Cẩm cũng nhin không được mà tức giận: “ Chưởng môn, ta tự nhiên nghe nói qua hai thứ này, nhưng theo ta được biết, tu chân giới cho tới bây giờ không có xuất hiện qua hai thứ này, có lẽ chỉ là truyền thuyết thôi.”

Tiểu Khai cũng không hỏi lại, cười nói: “ Nửa năm qua, Lưu Vân Thủy Tạ thật sự giúp Linh Sơn chúng ta không ít, ta lấy mấy thứ ngọc thạch này đi cảm ơn các nàng, người nghĩ thấy thế nào?”

Ánh mắt Điền Tử Cẩm sáng ngời, liên tục gật đầu: “ Đúng vậy, ma giới hắc ngọc này trân quý vô cùng, còn đối với tu luyện lại có nhiều ích lợi lớn, nên đưa cho Lam chưởng môn bọn họ.”

Tiểu Khai đưa tay cầm lấy ma giới hắc ngọc trên ngọc thai, thuận tay đặt vào trong tay nữ đệ tử đối diện, cười nói: “ Cầm lấy đi.”

Tiểu cô nương kia vừa giật mình vừa vui mừng, vội nhanh tiếp nhận, chỉ cảm thấy vào tay nặng nề, quả nhiên so với ngọc thạch bình thường nặng hơn nhiều lắm, nàng vui mừng nói: “ Nghiêm chưởng môn yên tâm, một hồi ta về giao cho chưởng môn sư phó, bà nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Tiểu Khai trên tay không ngừng, lại móc ra vô số ma giới hắc ngọc, nhất nhất cấp cho mấy vị nữ đệ tử, người tu chân đứng xung quanh nhìn thấy mắt liền đỏ hồng, thanh âm nuốt nước bọt rõ ràng có thể nghe được, nhưng không có một người dám ra tay cướp đoạt, đám nữ đệ tử này mỗi người cười thật rạng rỡ như hoa nở, cầm chặt ma giới hắc ngọc trong tay, quả thực yêu thích không rời buông tay.

Điền Tử Cầm thấy Tiểu Khai đã ngừng tay, nhân tiện nói: “Chưởng môn, ma giới hắc ngọc này vô cùng trân quý, ta xem hay là chúng ta hộ tống các nàng đi về Lưu Vân Thủy Tạ thì tốt hơn.”

Tiểu Khai lại lắc đầu, thản nhiên nói: “Khu khu vài khối hắc ngọc bình thường, chỉ là lễ gặp mặt cho các vị cô nương thôi, nếu còn đem đi cấp cho Lam chưởng môn, vậy làm cho người khác chê cười rồi.”

Mấy nữ đệ tử kia mỗi người đều mở to mắt ngẩng nhìn, ha ha nói: “Nghiêm chưởng môn, ngài...ngài đừng nói giỡn.”

Tiểu Khai cười nói: “Các người cứ thu lại đi, đây là lễ vật đưa cho các người, nếu không nắm chặt, đợi lát nữa coi chừng ta thay đổi chủ ý nga.”

Mấy vị cô nương vừa vui mừng lại vừa tò mò, người này nhìn người kia, đều có chút ít không thể tin. Các nàng đều là Thủy Tạ đệ tử vừa mới nhập môn, có khối hắc ngọc này, không hề nghi vấn trên đường tu luyện có chỗ tốt thật lớn. Thấy người dây dưa hồi lâu, hốt nhiên động thủ, nhất thời thu hắc ngọc vào trong trữ vật ngọc giản của chính mình, còn ngẩng đầu lên kinh hãi nhìn xem Tiểu Khai, phảng phất như sợ hãi sẽ thay đổi ý kiến.

Tiểu Khai bàn tay không ngừng, một khối tiếp một khối hắc ngọc từ trong lòng ngực hắn đào ra, phảng phất như biến ma thuật, trong phút chốc đã phô ra một tảng lớn, vừa lúc lại một khối chồng một khối, bày ra trong suốt tề tề, đồ đầy hết cả ngọc thai, cười nói: “Mấy thứ hắc ngọc này, cũng đủ luyện chế ngọc thai rồi chứ?”

Cả mấy vị nữ đệ tử kích động đến muốn chết, khuôn mặt so với lúc bị Diệt Sát Sanh khi dễ còn đỏ hồng hơn, rùng mình nói: “Đủ rồi, đủ rồi, nhưng dùng mấy bảo bối này luyện ngọc thai, thật sự là quá lãng phí.”

Bế Quan chân nhân cười nói: “Luyện khí pháp của Lưu Vân Thủy Tạ, bản đạo năm đó đã học qua một ít, nếu không thì ngọc thai này để cho bản đạo đến luyện đi.” Hắn năm đó là chưởng môn Thục Sơn, cùng chưởng

môn đương đại lúc đó của Lưu Vân Thủy Tạ còn có ân tình, còn tâm tâm khổ khổ tu luyện ra Ngưng Hương bảo châu, hiểu được một ít Thủy Tạ pháp môn cũng không có gì là lạ. Nhưng mấy cô nương kia có chút ít không tin, kinh ngạc nói: “Tiền bối xưng hô như thế nào, sao người có thể hiểu được bí pháp của Thủy Tạ chúng ta?”

Bế Quan chân nhân cười, trực tiếp đi thẳng tới phía trước, hai tay phất lên ngọc thai, nhất thời ma giới hắc ngọc toàn bộ bay lên, sắp hàng không chút rối loạn. Có cô nương kinh ngạc nói: “Di, chương môn sư phó cũng luyện giống như vậy đó, nhưng luyện khí còn cần đỉnh lô, nơi này không có lô hỏa, tiền bối định làm sao bây giờ?”

Bế Quan chân nhân cũng không thấy có động tác gì, phía dưới hắc ngọc bỗng nhiên “oanh” một tiếng, nhất thời trống rỗng toát ra màu kim hoàng sắc, ngọn lửa màu vàng kim, ngọn lửa này không phải lô hỏa, không phải thiên hỏa, so với thiên hỏa càng thêm mãnh liệt, trước mắt mọi người chỉ cảm thấy bỗng nhiên không còn, vô số hắc ngọc trong phút chốc hóa thành chất lỏng màu đen sáng bóng, liếc mắt nhìn lại, phảng phất như giữa không trung hé ra một chiếc gương nước bình thường, thậm chí còn thấy được sóng gợn trên mặt nước.

Tiếng hít thở dồn dập vang lên toàn trường.

Người khác nhìn không hiểu, nhưng Tiểu Khai xem hiểu, Bế Quan chân nhân toát ra hỏa này đích xác là phi thần lực ẩn chứa trong Ngũ Sắc Thạch, dùng thần lực đi luyện khí, tự nhiên là luyện hóa sạch sẽ toàn bộ hắc ngọc, hoàn hảo Bế Quan chân nhân kinh nghiệm phong phú không dám thúc giục toàn lực, nếu không có lẽ mọi người xem được không phải là chất lỏng màu đen, mà là khí thể màu đen rồi.

Từ xưa tới nay, người tu chân luyện ra tiên khí, mới có thể lợi dụng tiên linh khí ở trong tiên khí khắc họa trận pháp, nhưng giờ phút này cảnh giới của Bế Quan chân nhân rất cao, thế nhưng cũng không để cho hắc ngọc

động lại, liền trực tiếp ở trong chất lỏng khắc họa lên, như vậy trận pháp khắc đi ra hoàn toàn khảm vào trong ngọc thai, hiệu quả càng tốt hơn rất nhiều.

Thần niệm của hắn bay nhanh, người bên ngoài căn bản nhìn thấy không rõ, nhưng Tiểu Khai lại thấy rõ tinh tường, trận pháp Bế Quan chân nhân khắc họa chính là chiêu bài của Lưu Vân Thủy Tạ: Nguyệt Bạch Phong Thanh Trận.

Mấy tiểu cô nương dù tu vi kém cỏi, nhưng ánh mắt cũng được, lập tức kinh hô lên: “Trời ạ, là Nguyệt Bạch Phong Thanh Trận, điều này sao có thể!”

“Đúng vậy, đây là trận pháp tập hợp toàn phái mới có thể bày ra, hắn thế nhưng trực tiếp khắc xuống tới!”

“Lần trước chương môn sư phó tìm ba ngày thời gian, mới khắc được một tòa tiểu hình trận pháp vào, đã mệt đến mức phải nghỉ ngơi một tháng, nhưng người nhìn hắn...Hắn khắc chính là chín chín tám mươi một trận hình hoàn toàn của Nguyệt Bạch Phong Thanh Trận, ta không hoa mắt à?”

Đảo mắt, Bế Quan chân nhân đã đại công cáo thành, lại phất tay áo một cái, hắc ngọc thai trong suốt đã nhẹ nhàng rơi xuống, “ba đất” một tiếng, nghiêm chỉnh rơi xuống chỗ mấy giá kệ, ngọc thai tổn hại cũ nhất thời vỡ tan rơi đầy dưới đất.

Vốn mấy mảnh ngọc vỡ coi như cũng là luyện khí tài liệu, nhưng ở trong sảnh mọi người đã bị vô số ma giới hắc ngọc gây ấn tượng thật sâu, mắt thấy ngọc vỡ rơi xuống bên chân, cứ nhiên không ai xoay người thu thập.

Một vị tiểu cô nương vui vẻ nói: “Như vậy thật tốt, cũng không cần để cho chương môn sư phó phải vất vả nữa, đa tạ ngài, tiền bối.”

Bế Quan chân nhân cười nói: “ Vậy đem đồ vật của các người đặt vào đi thôi.”

Tiểu cô nương lắc đầu nói: “ Thiên Hương Phấn bán xong rồi, Thủy Tạ chúng ta cũng không còn gì để bán nữa, có lẽ giá trị của ngọc thai này, so với tất cả vật phẩm hôm nay còn quý trọng hơn biết bao lần.”

Tiểu Khai nở nụ cười: “ Đừng có gấp, vừa mới chỉ là lễ gặp mặt, ta còn một chút lễ vật chính thức, muốn nhờ các người mang cho Lam chưởng môn đó.”

Tiểu cô nương mở to hai mắt nhìn: “ Nghiêm chưởng môn, người không phải là còn ma giới hắc ngọc nữa chứ, ngài...Linh Sơn các ngài bây giờ xuất sản ma giới hắc ngọc hay sao?”

Tiểu Khai a a cười: “ Ma giới hắc ngọc, cần bao nhiêu có bao nhiêu, nhưng thứ ta muốn đưa, so với ma giới hắc ngọc thì quý trọng hơn nhiều lắm.” Hắn móc ra một vật từ trong lòng ngực, nhẹ nhàng đặt lên đài: “ Các người xem.”

Hắc ngọc trong suốt chiếu sáng nằm trên đài, cùng là hắc ngọc, nhưng lại không hòa lẫn vào một chỗ, chỉ vì hắc ngọc kia thật sự là rất đen, rất rất đen, rất sáng, rất trong suốt, phảng phất như là mã não như nhung, ánh mắt long lanh, quả thực đã chói mắt đến làm cho người ta tâm động vô cùng!

Ngọc thạch là sự tồn tại có thể dung nạp tiên linh khí, nhưng linh khí trong ngọc thạch cũng là nội liễm nhất, mặc dù nội uẩn vạn ngàn, cũng khó lộ ra mấy may, phương hắc ngọc này thật sự vô cùng khác hẳn, nó vừa mới lộ diện, ở trong đại sảnh đều tràn ngập tiên linh khí vô cùng nồng đậm.

Tiên linh khí lộ ra ngoài còn như thế, tiên khí nội uẩn thì còn mênh mông như thế nào?

Ánh mắt của Điền Tử Sâm đã ngậy ra, trầm giọng nói: “Chưởng môn, chẳng lẽ đây là ma giới cực phẩm hắc ngọc trong truyền thuyết sao?”

Tiểu Khai nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy!”

Trong đại sảnh bỗng nhiên vang lên “a” một tiếng kêu điên cuồng, cũng là một người tu chân rốt cuộc không chịu được hấp dẫn, hai mắt đỏ ngầu xông lên cướp đoạt, người chưa tới, phi kiếm đã tới, hướng ngay ma giới cực phẩm hắc ngọc bay tới, nhưng hắc ngọc trên đài bỗng nhiên xẹt qua một đạo ánh sáng trắng như tuyết, một đạo kết giới ầm ầm bay nhanh thẳng cao “bồng” một tiếng, đánh lên bên trên phi kiếm, nhất thời hất văng phi kiếm ra ngoài, người nọ đang lao tới chợt “oa” một tiếng nhổ ra một ngụm máu tươi, nhất thời nhuyển nhuyển rơi xuống, thanh phi kiếm “đương lang” một tiếng rơi xuống bên chân, nhất thời vỡ ra bốn phía, không ngờ đã bị vỡ nát thành bốn, năm mảnh.

Bế Quan chân nhân xuy cười nói: “Cả uy lực của Nguyệt Bạch Phong Thanh Trận đều nằm trong hắc ngọc thai, đó là cả sáu phái chưởng môn cũng khó phá vỡ, xin khuyên các vị bỏ đi tham niệm mới tốt.”

Mấy tiểu cô nương nhìn thấy, lòng tràn đầy vui mừng, chỉ cảm thấy hôm nay thu hoạch to lớn, nhìn thấy chuyện thật kỳ lạ, quả thật không tiền tuyệt hậu, chúng nữ mỗi người đều vươn tay ra, muốn đi kiểm tra hắc ngọc trên đài, rồi lại phảng phất nằm mơ, sợ sờ vào sẽ tỉnh mộng, mấy bàn tay không ngừng rụt súc, thế nhưng không dám chính thức sờ vào.

Tiểu Khai cười nói: “Đừng dây dưa nữa, còn không mau thu hồi, chúng ta còn tranh thủ thời gian.”

Mấy tiểu cô nương “a” một tiếng, lúc này mới vội vàng đưa tay cầm lấy hắc ngọc, cẩn thận bỏ lên hắc ngọc thai.

Tiểu Khai đưa tay vỗ “đương” một tiếng, lại đem một khối ma giới cực phẩm hắc ngọc bỏ lên hắc ngọc thai. Lúc ấy hắn ở tại Ác Ma Thành nhận

hơn một ngàn vạn ma giới hắc ngọc, đã không nghĩ tới sẽ đổi thành cực phẩm hắc ngọc, cho nên trên người cất giữ những cực phẩm hắc ngọc, là đến từ Tê Bì Nhĩ Bá Cách. Lúc ấy Tê Bì Nhĩ Bá Cách vì phá giải Phong Ma Khẩu Quyết, đã vận dụng bảy ngàn phương cực phẩm ma giới hắc ngọc để chế tác phong ấn, bắt buộc Tiểu Khai dung luyện, cuối cùng để Tiểu Khai ngoài ý muốn luyện thành Sáng Thế Bảo Bình, cho nên bảy ngàn phương ma giới hắc ngọc thiên nhiên đã đánh mất trận pháp lực, đã rơi vào trong tay Tiểu Khai.

Giờ phút này, Tiểu Khai lấy ra một khối lại một khối ma giới cực phẩm hắc ngọc móc ra, tất cả mọi người có loại cảm giác như đang nằm mơ, nhìn vị thiếu niên vẫn cứ làm động tác buồn tẻ như vậy, trong lòng ngực phảng phất như cái động không đáy, cũng không biết đến tột cùng có bao nhiêu hắc ngọc còn chưa lấy ra, chợt nghe bên tai “đương đương đương đương” vang lên không ngừng, cả trên hắc ngọc thai giống như một tòa núi nhỏ, bảo bối trong truyền thuyết này ở trong đại sảnh lóe u quang, chiếu đến bên ngoài sáng rõ đến không thể nhìn thẳng vào được. Cũng không biết đến tột cùng qua bao lâu, mới nhìn thấy thiếu niên kia vỗ hai tay, cười hắc hắc: “Bảy ngàn phương ma giới cực phẩm hắc ngọc, kính thỉnh cười nặc.”

Mấy tiểu cô nương nhìn thấy ngọn núi nhỏ trước mặt, thanh âm đều phát run: “Nghiêm chương môn, này...Này lễ vật quá nặng rồi, ta...ta như thế nào cảm thấy sợ hãi như vậy?”

Tiểu Khai lắc đầu, chăm chú nói: “Không có gì quá trọng, Lưu Vân Thủy Tạ đối với Linh Sơn ta thâm ân nghĩa trọng, Linh Sơn chúng ta tự nhiên sẽ không phụ lòng ân nhân.”

Mấy tiểu cô nương cũng cười không nổi, ập a ập ứng nói: “Nhưng là...nhưng là chúng ta...chúng ta không dám đi trở về...”

Mạt Chước chân nhân cười nói: “Thất phu vô tội, hoài bích có tội, các nàng không dám trở về thì cũng bình thường, Tiểu Khai, dù sao chuyện

hôm nay không quan hệ gì tới phái Hoàng Sơn ta, để cho bần đạo đưa các nàng trở về đi.”

Trần Nguyên chân nhân và Bác Học chân nhân cũng đều nói theo: “Chúng ta cùng đi.”

Chỉ có Bế Quan chân nhân lắc đầu nói: “Ta còn muốn đi Thục Sơn nhìn xem, sẽ không đi với các người.”

Vì vậy mọi người chia tay, Tiểu Khai mang theo Bế Quan chân nhân cùng Điền Tử Cầm đi ra cửa lớn, đi tới chỗ của phái Thục Sơn.

Lại nói, đây là một môn phái kết oán thâm sâu nhất với Tiểu Khai, năm đó hấn phá Thục Sơn kết giới, hủy Thục Sơn đại điện, hòa tan Hãm Không Đảo, phế bỏ Trường Sinh, mỗi một việc làm đều đủ làm cho đối phương nổi giận, Tiểu Khai vừa tới cửa, cư nhiên có điểm ngại ngùng, nhìn Điền Tử Cầm cười cười: “Người đi trước.”

Điền Tử Cầm cười nói: “Thục Sơn không có linh dược gì, bình thường ta cũng không đi vào, hôm nay coi như bồi chương môn đi xem náo nhiệt!”

Người trong đại sảnh Thục Sơn cũng không ít, làm môn phái có lịch sử lâu dài nhất tu chân giới, Thục Sơn mặc dù không có linh dược như Tọa Hóa Đan, nhưng cũng có rất nhiều thứ làm cho người ta thèm thuồng, kiếm ma của Thần Kiếm Phong, Thái Vân Tử của Tử Vân Cung, Băng Tâm Hoàn trong Băng Hỏa Cảnh, Vạn Độc Sa của Hoàng Sa Nguyên, đều là thiên tài địa bảo của Thục Sơn xuất sản, trong tu chân giới, không ai có được, cùng Thái Vũ Thiên Cầm và Bích Thủy Thiềm Thừ của Linh Sơn giống nhau, đều là sinh ý lũng đoạn chính thức.

Sáu người trực tiếp đi thẳng vào, đợi đi tới gần sát ngọc thai, Tiểu Khai lơ đãng liếc mắt nhìn đệ tử Thục Sơn, nhất thời có chút ngoài ý muốn, nguyên lai người này chính là Trường Sinh.

Trường Sinh năm đó bị Tiểu Khai phá rớt toàn thân công lực, từ nay về sau không thể tiến lên thiên đạo, mặc dù sư phó hãn Vô Danh Tử bày ra trăm cách, nhưng cũng không thể chữa trị kinh mạch bị phá hư của hãn, cho nên Trường Sinh bây giờ, đã không khác gì với đệ tử mới nhập môn, chỉ có thể giá ngự phi kiếm bay lên núi, Lục Mi tiên sinh bất đắc dĩ chỉ có thể để cho hãn phụ trách tiên đạo luận kiếm đại hội, đã coi như còn có chỗ dùng.

Trường Sinh vừa nhắc đầu, đã thấy được Tiểu Khai, toàn thân hãn run lên mãnh liệt, trên mặt nhất thời dửng khởi một hận ý khắc cốt, bật thốt lên nói: “ Nghiêm Tiểu Khai!”

Tiểu Khai tự nhiên là không sợ hãn, thản nhiên nói: “ Đúng vậy, là ta.”

Toàn thân Trường Sinh đều run rẩy lên, qua hồi lâu, phảng phất kiệt lực nhịn xuống kích động trong lòng, thở ra một hơi thật dài, giọng căm hận nói: “ Được, tốt lắm, nửa năm nay ta đều nghĩ là người đã chết, còn tiếc hận thật lâu, không nghĩ tới cư nhiên người không chết, xem ra là ông trời có mắt, nhượng ta có cơ hội tự tay báo thù!”

Tiểu Khai thần niệm hiện lên, ở trên người hãn đảo qua một lần, ngạc nhiên nói: “ Chỉ bằng vào thực lực bây giờ của người, như thế nào báo thù?”

Môi Trường Sinh vừa động, phảng phất muốn nói cái gì, rồi lại cố gắng nhịn xuống, hừ lạnh nói: “ Ta dựa vào cái gì phải nói cho người?”

Tiểu Khai nhún nhún vai: “ Vậy bỏ đi.”

Hãn cũng không quan tâm ánh mắt âm độc của Trường Sinh, tự đi tới đi lui trong đại sảnh nhìn chung quanh, Điền Tử Cam bình thường cũng không đi vào đại sảnh Thục Sơn, cho nên mấy đệ tử Thục Sơn cũng không nhận ra hãn, nhưng thật ra Bế Quan chân nhân có cách ăn mặc như người Thục Sơn, làm cho đệ tử Thục Sơn phải nhìn thêm vài lần, có đệ tử quay đầu hỏi một

câu: “ Tiền bối là sư thúc tổ thuộc Lục tự bối, sao trước kia đệ tử không nhìn thấy qua?”

Bế Quan chân nhân mặc kệ hắn, hừ một tiếng, tự đi nơi nơi quan sát, vị đệ tử kia càng không chính xác được sự sâu cạn của hắn, cứ nhiên không dám tức giận, trái lại lùi về lo làm việc.

Trường Sinh giương mắt nhìn Tiểu Khai sau nửa ngày, bỗng nhiên lại nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, Linh Sơn các người lạc phách đến tận giờ này, trong lòng người có cảm tưởng gì?”

Trường Sinh người này, vẫn hung hăng không bỏ, không hề hiểu biết, những lời này nói ra vốn là muốn kích thích Tiểu Khai, nhưng ý đồ lại vô cùng rõ ràng, Tiểu Khai ngược lại không hề nổi giận, nhìn hắn thản nhiên cười: “ Hoàn hảo.”

Trường Sinh ngược lại tự mình nổi giận, nói tiếp: “ Yêu tộc Linh Sơn các người chết hết tám, chín, cả tông chủ cũng chết hai người, vậy còn kêu hoàn hảo?”

Tiểu Khai nhú mày nói: “ Mặc gì tới người.”

Trường Sinh vốn hận không chửi mắng Tiểu Khai đến cầu huyết lâm đầu mới có thể hả được hận trong lòng, nhưng hắn tuổi nhỏ tu đạo, thực có thể nói lục căn thanh tịnh không nhiễm trần tục, muốn nói lời thô tục cũng không biết nói, ngược lại bị Tiểu Khai mắng một câu, buồn bực trong lòng đương nhiên có thể tưởng tượng mà biết, hắn đỏ mặt lên, suốt nửa ngày, mới cười lạnh nói: “ Ta tự nhiên mừng rỡ các người chết hết mới tốt, đợi ngày mai, số lượng thiên lôi còn tăng gấp đôi, đến lúc đó ta xem người còn không đỡ được.”

Hắn cũng không biết thực lực bây giờ của Tiểu Khai, chỉ nghĩ là còn trong phạm vi của tu chân giới, lời này nói ra, nhưng thật ra rất có khoái cảm.

Tiểu Khai lại nhạy cảm phát hiện một chút nghi vấn: “ Người như thế nào biết thiên lôi ngày mai sẽ gặp đôi?”

Trường Sinh ngẩn người, nói: “ Ta vì cái gì phải nói cho người?”

Hắn cũng là ít xã giao cùng người khác, lời kia vừa thốt ra, thuần túy đúng là thừa nhận chính mình biết chuyện, Tiểu Khai liền moi tận gốc rễ: “ Chẳng lẽ thiên lôi có quan hệ với người?”

Trường Sinh nghĩ nghĩ, cư nhiên không biết làm sao trả lời, nhất thời nổi giận: “ Nghiêm Tiểu Khai, ta với người thù sâu như biển, ta hận không tận mắt thấy ngày mai người bị thiên lôi đánh chết, người đừng hy vọng ta nói cho người biết!”

Tiểu Khai càng nghi hoặc, Điền Tử Cẩm bỗng nhiên thấp giọng nói: “ Chưởng môn, Vô Danh Phong có đám tiền bối, tiền bối của Thục Sơn phái là nhiều nhất đó.”

Tiểu Khai nói: “ Người muốn nói cái gì?”

Điền Tử Cẩm nói: “ Trời giáng thiên lôi, khẳng định là mệnh lệnh do tiên nhân hạ xuống, nhưng Thục Sơn phái lại biết được chuyện này, có lẽ chỉ có một giải thích, chính là do đám tiền bối phi thăng có liên lạc với Thục Sơn.”

Trên mặt hắn mang theo chút ít khốn hoặc, lại lắc đầu nói: “ Nhưng ta có điểm không nghĩ ra, vì sao mỗi môn phái đều có người phi thăng, nhưng chỉ có mỗi Thục Sơn phái có liên lạc với tiên nhân thôi?”

Đôi mắt Tiểu Khai bỗng nhiên sáng ngời: “ Chẳng lẽ bởi vì Tiểu Quang Minh Cảnh?”

Điền Tử Cẩm hơi chút sửng sốt, ánh mắt cũng sáng lên: “ Đúng vậy, đúng là Tiểu Quang Minh Cảnh!”

Thục Sơn địa giới dị thường phức tạp, dưới có Tử Vân Cung, được xưng là dưới Cửu U, trên có Tiểu Quang Minh Cảnh, được xưng là thiên ngoại thiên. Tiểu Khai đến tột cùng không biết Tử Vân Cung có phải là ở dưới Cửu U, nhưng Tiểu Quang Minh Cảnh, hẳn đã biết. Năm đó Chư Cát Thần Hầu lựa chọn tại tu chân giới niết bàn sống lại, lần đầu tiên xuất hiện ở địa phương chính là Tiểu Quang Minh Cảnh.

Đúng là năm đó người tu chân đã đưa tảng đá mà hầu tử dùng để niết bàn rời khỏi Tiểu Quang Minh Cảnh, mới làm cho linh khí ngàn năm giảm xuống đến thấp nhất.

Nói cách khác, Tiểu Quang Minh Cảnh đích thật là nằm ngoài tam giới, nếu người tu chân có thể đi tới, thì tiên nhân và ma tộc tự nhiên cũng có cơ hội đi tới.

Thục Sơn đệ tử ở tại Tiểu Quang Minh Cảnh cùng các tiền bối đã phi thăng của Thục Sơn gặp gỡ và trao đổi, loại sự tình này mặc dù hoang đường, nhưng vẫn là có thể.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 20

Chương 10: Chương Môn Hội Tự

Tiểu Khai ngẩng đầu lên, hướng Trường Sinh cười hắc hắc, một bộ dáng như hiểu rõ, Trường Sinh nhìn thấy trong lòng sợ hãi, không biết Tiểu Khai đến tột cùng là đang cười cái gì, trong lòng còn đang nhủ thầm suy tính, bỗng nhiên nhìn thấy mặt Tiểu Khai không ngừng lớn lên, sau đó một thanh âm bỗng nhiên quát lớn bên tai: “ Khẳng định là người ở trong Tiểu Quang Minh Cảnh sát hại Vô Danh Tử, đúng hay không!”

Một tiếng quát này của hắn là khắc ý mang theo một chút lực lượng công pháp làm loạn tâm trí người khác, nhưng những lời này lại đâm trúng bí mật trong lòng Trường Sinh, Trường Sinh chỉ là người phạm, làm sao chịu được, nhất thời kinh hãi lắc đầu: “ Nói bậy, ta không có, ngày hôm qua ta còn nói chuyện cùng sư phó, hắn...hắn không chết a.”

Đôi mắt Tiểu Khai đột nhiên sáng ngời, nhất thời lại một tiếng quát: “ Rõ ràng là hắn cự tuyệt không cho hàng thiên lôi xuống Linh Sơn nên mới bị người hại chết, còn muốn nói dối!”

Thần tình Trường Sinh càng vàng như đất, liều mạng lắc đầu nói: “ Không có, không có, vốn là do sư phó chủ động đưa ra việc giáng thiên lôi, ta...ta oan uổng a!”

Lời này nói ra, Tiểu Khai và Bế Quan chân nhân đồng thời sửng sốt, bật thốt: “ Không phải đâu?”

Toàn thân Trường Sinh rung mình một cái, cuối cùng tỉnh táo lại, vừa thấy Tiểu Khai và Bế Quan chân nhân vẽ mặt kinh ngạc, nhất thời giận dữ: “ Hay a Nghiêm Tiểu Khai, người dám gạt ta!”

Lửa giận của Tiểu Khai bốc cao, nhớ tới Vô Danh lão nhân kia, nếu không phải do mình hỗ trợ hôm nay còn bị khóa tại Vô Danh Phong giữ cửa, hôm nay lên trời, chẳng những không biết báo đáp, lại còn hạ độc thủ.

Nếu nói mình còn đang ở Linh Sơn, cũng có thể nói do Vô Danh Tử chẳng biết tốt xấu, nhưng mình rõ ràng rơi vào Dao Trì, tu chân giới đều cho rằng mình đã chết, Vô Danh Tử lại làm ra chuyện này, rõ ràng là thuận túy muốn bỏ đá xuống giếng, phẩm chất ác liệt không chỉ bình thường.

Trong tích tắc, Tiểu Khai có loại cảm giác nôn mửa như ăn phải ruồi bọ, nhìn thấy Trường Sinh còn dám khí thế hung hung bức đi tới, sát khí chột lóe mi tâm, nhất thời muốn giết người, nhưng ngón tay hăn mới động, Bế Quan chân nhân đã chụp lấy tay hăn: “ Tiểu Khai, từ từ.”

Tiểu Khai nhú mày nói: “ Làm gì?”

Bế Quan chân nhân có chút đỏ mặt, thấp giọng nói: “ Hăn dù sao là đệ tử Thục Sơn ta, hôm nay kinh mạch đã phá, đã coi như tìm được báo ứng, người cho hăn một con đường sống đi.”

Tiểu Khai càng giận, trầm giọng nói: “ Còn Lục Mi và Vô Danh Tử?”

Thần sắc Bế Quan chân nhân có chút do dự, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “ Lục Mi bất quá chỉ là tu chân sĩ, ở trong mắt người cũng chỉ như con kiến hôi, người cần gì phải cùng hăn so đo, còn Vô Danh Tử đồ đệ của ta...Hăn làm ra loại chuyện này, bần đạo cũng không quản hăn nữa, người muốn làm gì cũng được.”

Tiểu Khai cười lạnh nói: “ Vậy nhục nhã Thục Sơn phái gây cho Linh Sơn ta, cứ như vậy bảo ta buông tha sao?”

Sắc mặt Bế Quan chân nhân càng xấu hổ, cúi đầu trầm ngâm hồi lâu mới ngẩng đầu lên: “ Tiểu Khai, người yên tâm, bần đạo lần này về núi, sẽ cho người một công đạo hài lòng!”

Tiểu Khai cần chính là những lời này, cười hắc hắc, gật đầu nói: “ Vậy xem người rồi.”

Bế Quan chân nhân gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Trường Sinh, nhất thời tức giận đầy mặt, hừ lạnh một tiếng, ôm chụp Trường Sinh, phảng phất như lão ưng già trảo con gà con, tại chỗ bạch quang chột lóe, hai người đã biến mất trong đại sảnh, đáng thương mấy Thục Sơn đệ tử bên kia, mỗi người đang bận rộn vô cùng, không ai chú ý tới mình đã thiếu đi một đồng bạn.

Bốn vị chân nhân cùng Tiểu Khai tương giao thật lâu, diện mục vẫn luôn tương tự, thẳng đến giờ phút này sự khác biệt mới biểu hiện ra.

Bác Học chân nhân tính cách quả quyết mang theo sự tàn nhẫn, chỉ vì đám đệ tử Thanh Thành ngạo mạn, liền trực tiếp xuống tay phế đi tu vi của bọn họ, Mạc Chước chân nhân tính tình hòa ái và thích trợ giúp người, chủ động giúp Hoàng Sơn cải tạo Vân Vụ Tán, Trấn Nguyên chân nhân tính cách thanh cao, nhìn thấy môn hạ đệ tử không thành tài, không ngờ ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp bỏ qua không thèm quản, còn Bế Quan chân nhân, lại có tính thủ hộ cho người nhà, rõ ràng trong lòng tình tường Thục Sơn phái làm ra những chuyện tình xấu hổ, nhưng vẫn nhịn không được ra mặt bảo vệ Trường Sinh.

Tiểu Khai luôn luôn mềm lòng, tự nhiên sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của Bế Quan chân nhân, hẳn mang theo Điền Tử Cam rời khỏi đại sảnh Thục Sơn, vẻ mặt có điểm sát khí, trầm giọng nói: “ Chúng ta trở về.”

Điền Tử Cam biết trong bụng hẳn đang giận dữ, cũng không dám nhiều lời, trái lại đi theo sát phía sau, đảo mắt đã trở về Linh Sơn.

Giờ phút này Linh Sơn mới thật sự là náo nhiệt phi phàm, vốn sau khi Tiểu Khai giết tiên nhân rồi độ kiếp, làm chư vị đệ tử ai cũng vô cùng hoan hỉ vui vẻ, hơn nữa hai tiểu hồ ly bỗng nhiên có cảnh giới tiên nhân, đã tránh không được một phen mừng rỡ, không đợi dứt sự vui mừng, thì Tiểu Khai mang theo Điền Tử Cam đã trở lại, đoàn người nhất thời ồn ào náo nhiệt, mặc dù tâm tình Tiểu Khai có điểm khó chịu, nhưng mọi người cũng không đi quản hấn, tự cười đùa huyên náo, lúc này bên ngoài chột truyền đến thanh âm Tùng Phong đạo trưởng hỗn hển không kịp thở: “Hoàng Sơn Tùng Phong tiến đến bái kiến, còn thỉnh Linh Sơn đạo hữu mở kết giới.”

Kết giới này thật ra cũng không mạnh, với công lực Tùng Phong cũng dễ dàng phá vỡ, nhưng hấn cầm phương thuốc kia trong tay, trong lòng đã sớm bay cao, lại nghe Hiếu Lâm nói Nghiêm Tiểu Khai xuất hiện, càng đẩy mình lo lắng, nên thái độ đối đãi Linh Sơn nhất thời cung cần hơn rất nhiều, cả hai từ “bái phỏng” cũng đã chính thức đổi thành “bái kiến”

Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân nhất thời ngửa ngáy: “Chủ nhân, để chúng ta đi giáo huấn hấn, thử xem thân thù!”

Tiêu Vận cười nói: “Tùng Phong đạo trưởng bình thường đối với chúng ta cũng không tệ lắm, hấn cũng không phải đến khiêu khích, các người tự nhiên muốn giáo huấn hấn làm gì a?” Nàng nhẹ nhàng đẩy lưng hai tiểu hồ ly: “Còn không mau ra nghênh đón.”

Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân sắc mặt ửng đỏ, hi hi ha ha rời đi.

Tùng Phong đạo trưởng chậm rãi đi vào, nhìn thấy gương mặt Tiểu Khai nghiêm lạnh đang ngồi, nhất thời trong lòng có chút rung mình, nhìn Tiểu Khai ngượng ngùng gật đầu cười nói: “Thiên Tuyển môn chủ, lần trước tại Dao Trì từ biệt đã không nghe tin tức, hôm nay gặp lại, bản đạo mới yên lòng.”

Trong đầu óc Tiểu Khai chỉ tràn ngập việc tìm Vô Danh Tử báo thù, mặc dù Tùng Phong không đắc tội hấn, nhưng cũng không cho hấn sắc mặt dễ xem, hừ lạnh một tiếng nói: “ Người tới làm chi?”

Tùng Phong giơ phương thuốc trong tay: “ Vừa rồi Hiếu Lâm cầm phương thuốc này về tìm ta, nói là do bằng hữu của môn chủ ban tặng, bản đạo nhìn kỹ một lần, mặc dù còn chút ít địa phương vẫn mơ hồ không rõ, nhưng cũng biết đây chính là cổ phương chính tông của Hoàng Sơn Vân Vụ Tán, chính là phương thuốc sớm thất truyền ngàn năm của sơn môn, nhất là một bộ tâm pháp luyện dược, hôm nay Hoàng Sơn căn bản là không có ghi lại. Bản đạo trong lòng kinh ngạc, cho nên đi tới xin bái kiến vị cao nhân kia.”

Tiểu Khai nhìn dãy ghế ngay góc đại sảnh bữu mô: “ Hấn còn chưa trở về, người ngồi bên kia chờ đi!”

Tùng Phong nao nao, không dám nhiều lời, chậm rãi đi qua ngồi xuống.

Chỗ ngồi của mười tám động tông trong đại sảnh đều là án theo địa vị mọi người mà sắp xếp, Tiểu Khai chỉ vị trí ngay góc kia, đó là chỗ dành cho đám đệ tử làm việc vật dọn dẹp trong Linh Sơn, mắt thấy Tùng Phong ngoan ngoãn ngồi xuống, Linh Sơn đệ tử trong đại sảnh mỗi người đều cao hứng, đều cảm thấy thống khoái nói không nên lời, nửa năm qua bọn họ thật sự bị khi dễ vô cùng khổ sở, hôm nay nhìn thấy sáu phái chịu nhục, đều cảm thấy khoan khoái lòng người.

Tùng Phong mới ngồi xuống, chợt nghe bên ngoài kết giới lại hét lớn một tiếng: “ Thanh Thành Thanh U tiến đến bái phỏng, Nghiêm Tiểu Khai đi ra cho ta!”

Sát khí trong lòng Tiểu Khai chợt lóe lên, nhất thời đứng dậy, Điền Tử Cam vội vàng nói: “ Đừng xúc động.”

Tiểu Khai nhìn hần cười, ngang nhiên đi ra khỏi cửa, xa xa nhìn Thanh U gật đầu: “ Ta đi ra rồi, người muốn như thế nào?”

Thanh U tán nhân thần tình tức giận, mắng: “ Năm đó người khi dễ Thanh Thành ta vô cùng khổ sở, hôm nay trở về còn khi dễ phái Thanh Thành ta là kẻ nhu nhược sao? Ta nói cho người, hôm nay tu chân giới sớm không còn là thiên hạ của Nghiêm Tiểu Khai người nữa!”

Hần dừng một chút, lại nói: “ Người xông vào tiên đạo luận kiếm đại hội, phế đi mấy đệ tử của ta không nói, còn toàn bộ hủy diệt Cửu U Hoàn do ta vất vả luyện chế, tổn thất lớn này, Linh Sơn người phải dốc hết sức gánh chịu!”

Tiểu Khai còn đang cười, nụ cười kia đã có chút ít lạnh, thấp giọng nói: “ Người muốn gánh chịu thế nào?”

Trên mặt Thanh U tán nhân hiện lên vẻ đắc ý, lớn tiếng nói: “ Không có gì hay đáng nói, Thái Vũ Thiên Cầm và Bích Thủy Thiềm Thừ mười đôi, trong vòng ba ngày đưa đến núi Thanh Thành ta, nếu không, hừ hừ, ta sẽ hiệu lệnh ba ngàn đệ tử phái Thanh Thành tới tìm Linh Sơn người đòi công đạo!”

Hần điển hình là tự mình biểu diễn, nghĩ thấy phái Thanh Thành hôm nay thực lực vô cùng lớn mạnh, người tiếp cận phi thăng không ít, chỉ đối phó một Linh Sơn, tự nhiên sẽ không khó khăn.

Điền Tử Cầm nghe được buồn cười, lắc đầu nói: “ Thái Vũ Thiên Cầm và Bích Thủy Thiềm Thừ thực lực quá mạnh mẽ, chúng ta bắt không được.”

Thần sắc Thanh U tán nhân càng kiên định, cư nhiên nói: “ Đó không quan hệ, chỉ cần các người mở ra phía sau núi, bốn chương môn sẽ cho đệ tử phái Thanh Thành ra tay, không cần các người cố sức.”

Điền Tử Cẩm càng buồn cười, lắc đầu nói: “Kia không phải làm phiền toái các vị đạo hữu sao?”

Thanh U tán nhân cười ha ha: “Cuối cùng các người cũng biết là phiền toái, cũng không cách nào, ta sẽ mỗi thứ trao năm đôi, vậy coi như là hòa rồi.” Hắn phảng phất nhớ tới cái gì, hạ ánh mắt lên mặt Tiểu Khai, quát: “Năm đó người và Trữ Tình sát hại sư đệ ta Bích U Tử, thẳng đến lúc người mất tích mới bại lộ, bút trưởng này chúng ta còn phải tính tính đó.”

Trong ánh mắt Điền Tử Cẩm mang theo ý cười, gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, không bằng mỗi dạng là mười đôi phải không?”

Thanh U tán nhân kinh ngạc nói: “Di, người thật ra tâm tính hiểu biết là lướt, cứ nhiên đem lời bốn chương môn muốn nói nói ra trước a.”

Trên mặt Tiểu Khai càng khó coi, hốt nhiên vung tay lên, hướng hai hồ ly đã sớm không kiềm chế được cười nói: “Bắt hắn đi tới.”

Hiếu Nguyệt và Tiểu Hân đồng thời hoan hô một tiếng, nhất thời vọt đi, hai nàng vốn là người yếu nhất trong các nàng, nhưng ngày hôm qua nuốt tiên tinh, nhất thời thành cực mạnh, giờ phút này đồng thời xông tới, giống như là hai tứ phẩm tiên nhân cùng ra chiêu, đáng thương Thanh U tán nhân tiếng cười còn chưa dứt thì đã nuốt trở về, liền nghĩ thấy tiếng gió rít bên tai, trong phút chốc tràng cảnh biến hóa, tay chân bị kiềm chế, đã đi tới trước đại sảnh Linh Sơn, vị Thiên Tuyển môn chủ vừa xuất hiện kia vẻ mặt đang trầm xuống đứng ngay trước mặt.

“Này...Đây là sao vậy?” Thanh U tán nhân ấp úng nói.

Tiểu Khai giơ tay lên “ba” một cái tát lên mặt hắn, khuôn mặt Thanh U tán nhân nhất thời đỏ lên một mảng lớn.

“Nghiêm Tiểu Khai, người dám đánh ta!” Thanh U tán nhân nhất thời bạo nộ: “Lén lút âm toán, tiểu nhân hèn hạ, người có gan thả ta ra đánh

lại!”

Tiểu Khai nhìn Hiếu Nguyệt gật đầu: “ Thả hẳn.”

Hai nàng mỉm cười gật đầu, thản nhiên buông Thanh U tán nhân.

Thanh U tán nhân vừa cảm giác đã khôi phục tự do, nhất thời hào tình vạn trượng, ngẩng đầu hét dài một tiếng, “ sang”, vang lên một âm thanh, phi kiếm từ sau lưng bắn lên, đại triển thần thông, nhưng bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện một bàn tay ngọc, vững vàng cầm chuôi kiếm kia, nhất thời ngạnh sanh hất ngược trở về, Thanh U tán nhân vừa hô vài tiếng “ Tật”, thanh kiếm lại bắn ra khỏi vỏ kiếm, vừa muốn bay ra ngoài, nhưng bàn tay ngọc kia phảng phất như có lôi đình vạn quân lực, ép tới phi kiếm “ tranh tranh” vang to, nhưng không làm sao xuất ra khỏi vỏ.

Thanh U tán nhân phảng phất như gặp quỷ há to miệng, quay đầu nhìn, đã thấy Tiểu Hân đang thản nhiên đứng bên cạnh, bàn tay phải đang cầm chuôi kiếm của hắn. Hắn lại quay đầu, liền phát hiện Hiếu Nguyệt còn đứng ngay phía gần đó, khoanh tay xem náo nhiệt.

Thanh U tán nhân trí tuệ không thấp, trước tiên ý thức được không đúng, ngẩng đầu nhìn xem Tiểu Khai, phảng phất muốn nói cái gì, Tiểu Khai nhìn hắn bĩu môi: “ Đi qua bên kia ngồi, chính chủ nhân hủy Cửu U Hoàn còn chưa trở về đâu.”

Thanh U tán nhân thấp giọng lên tiếng, trái lại bước chân đi, đi đến tận góc tối, liếc mắt nhìn thấy Tùng Phong đạo trưởng, nhất thời có chút kinh ngạc: “ Người...người đây là?”

Tùng Phong đạo trưởng nhìn hắn cười, vỗ chiếc ghế bên người: “ Ngồi xuống đi, đạo hữu, người ta đều giống nhau.”

Thanh U tán nhân còn có chút không cam lòng, môi vừa động, còn chưa nói ra lời, Tùng Phong đạo trưởng lại chỉ vào chân trời nói: “ Nhạ, người

xem, còn có một vị đạo hữu đi tới nữa.”

Đúng vậy, lần này người tới là Lục Mi.

Lục Mi không phải bay tới, hẳn bị người xách tới, người xách hẳn tới dĩ nhiên là Bế Quan chân nhân. Hiển nhiên chân nhân tại Thục Sơn đại phát tính tình, giờ phút này bộ dáng vội vàng tức giận, Lục Mi tiên sinh đang rút cổ trong cánh tay Bế Quan chân nhân, cả mí mắt cũng không dám nháy một chút.

Bế Quan chân nhân cả chào hỏi cũng không nói, dễ dàng xuyên qua kết giới bay vào trong đại sảnh Linh Sơn phái, hung hăng ném Lục Mi tiên sinh xuống mặt đất: “Đồ vô dụng, còn không mau đứng lên nhận tội!”

Gương mặt Lục Mi tiên sinh đã sớm biến thành trái khổ qua, nghĩ tới cả Lục Mi tiên sinh cũng bị Bế Quan chân nhân xử lý không còn gì để nói, hẳn không dám do dự ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Khai lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc, thở dài: “Thục Sơn Lục Mi, tự biết bản thân không đạo nghĩa, thập phần hổ thẹn, hôm nay đặc địa tiến đến nhận tội...”

Bế Quan chân nhân hừ nói: “Nếu không phải ta ra mặt ngăn trở, có lẽ giờ phút này ngươi đã sớm ở dưới cửa tuyền, Thiên Tuyền môn chủ tha cho ngươi một mạng là ân huệ thiên đại, thái độ của ngươi còn phải cung cần một chút.”

Lục Mi nghe được tâm thần run rẩy dữ dội, trộm nhìn Bế Quan chân nhân liếc mắt, lúc này mới quy củ đứng thẳng thân thể, hợp thành chữ thập thi lễ, đem lời vừa rồi cung cung cần cần nói lại một lần.

Tiểu Khai nhưng thật ra có chút ngoài ý muốn, đến lúc này mới hiểu được vì sao Bế Quan chân nhân nhất định ngăn cản mình, nháo cả nửa ngày thì ra hẳn nghĩ mình muốn đi huyết tẩy Thục Sơn, kỳ thật bản thân mình chỉ là làm ra vẻ dữ dằn để cảnh cáo mà thôi.

Muốn giết, cũng nên giết Vô Danh Tử, đám người tu chân linh tinh này, giết có ích gì?

Lục Mi thỉnh tội xong, cũng không dám nhiều lời, đồng dạng đi tới tận góc tối, mấy cao thủ sáu phái này, bình thường ngay cả đi tới gần Linh Sơn phái cũng không nguyện ý, còn bây giờ chỉ một hơi đi tới ba chương môn, còn quyền quyền súc súc ngay góc đại sảnh, các đệ tử Linh Sơn trong lòng vừa giải hận vừa ngạc nhiên, ngồi nơi đây kê đầu rì rầm, cả đại sảnh vang vang ồn ào.

Lại qua hồi lâu, ba vị chân nhân mới hộ tống nữ đệ tử Lưu Vân Thủy Tạ trở về, làm cho Tiểu Khai có chút ngoài ý muốn chính là, phía sau không ngờ còn có mấy nữ đệ tử đi theo sau, đi trước họ chính là Lam Điền Ngọc.

Lần này Lam Điền Ngọc thật sự là bị sợ hãi, bảy ngàn phương ma giới cực phẩm hắc ngọc vừa vào mắt, trái tim của nàng đã bắt đầu nhảy, vẫn nhảy đến lúc này còn chưa giảm xuống, trong lòng vẫn lật qua lật lại một suy nghĩ: “Này...Mấy thứ vô giới chi bảo này...nên làm sao bảo vệ a?”

Lại qua thật lâu nàng mới nhớ tới vấn đề thứ hai: “Phần hậu lễ này của Linh Sơn phái thật sự là quá nặng rồi, có vẻ tiêu thụ không nổi a...”

Đã tiêu thụ không nổi, thì tự nhiên phải đa tạ mới được, Lam Điền Ngọc nghĩ thấy chính mình đi một mình còn biểu hiện ra không đủ thành ý, rõ ràng gọi thêm vài đệ tử đặc ý, sao luyện ra chút ít Thiên Hương Phấn mới luyện ra, cùng nhau đi tới đa tạ, vì vậy mà chậm trễ thời gian, ngược lại còn trễ hơn Bế Quan chân nhân.

Bọn họ một hàng chậm chậm rãi rãi, thực lực cao thấp không đồng nhất, tốc độ phi hành lại chậm hơn, công lực ba vị chân nhân càng quá cao, phảng phất như lưu quang tia chớp, trong phút chốc đã đi tới trên núi Linh Sơn.

Lam Điền Ngọc nhìn thấy ba chương môn đang ngồi trong góc, cũng có chút kinh ngạc, ba vị chân nhân nhìn thấy nàng, mỗi người đều đỏ sắc mặt. Bốn người này đều là chương môn trong sáu đại phái, đài ngộ cũng hoàn toàn khác biệt, ba vị chương môn bị bốn vị chân nhân đoàn đoàn vây khốn, một tờ giấy tội trạng bị ghi tới, ngoại trừ Tùng Phong đạo trưởng tốt hơn một chút, còn hai người kia mỗi người bị mắng tới cầu huyết vòi phun, hận không lập tức đánh người lăn trên đất, nhưng thực lực bốn vị chân nhân vô cùng cường hãn, đầu năm nay ai có nắm tay mạnh hơn thì người đó có quyền, ba vị chương môn ngoại trừ ngoan ngoãn nghe lời thì trái lại không còn lựa chọn gì khác.

Lam Điền Ngọc thì thích ý hơn, Khinh Hồng, Ngưng Hương, Bạch Lộ đều chạy tới, thầy trò gặp lại hết sức thân mật, lại nói tiếp Linh Sơn phái và Lưu Vân Thủy Tạ còn thật sự điển hình là có quan hệ thân nhân, ba đệ tử của Lam Điền Ngọc đều gả tới Linh Sơn, hai phái này đúng là vô cùng hữu duyên.

Lam Điền Ngọc nói ra vấn đề cất giữ bảy ngàn phương cực phẩm ma giới hắc ngọc, nhịn không được có chút âu sầu, Tiểu Khai nghe được buồn cười, nói: “Cực phẩm ma giới hắc ngọc vốn dùng để tu luyện, người nhanh chóng cho bọn họ dùng hết là được rồi?”

Lam Điền Ngọc lại lắc đầu nói: “Thủy tạ đệ tử tổng cộng không đủ ngàn người, mấy hắc ngọc này ẩn chứa tiên linh khí cường đến kinh người, cho dù phân cho mỗi người một khối, thì cũng chỉ dùng hết một phần mười, huống chi người tu chân chúng ta mỗi tu luyện là một ngàn năm, suốt bảy ngàn phương ma giới cực phẩm hắc ngọc, có lẽ phải dùng tới cả vạn năm.”

Tiểu Hùng Miêu ở bên cạnh nói: “Khai ca, nếu không ta đi giúp bọn họ lập ra mấy phong ấn thế nào?”

Lúc này Tiểu Khai mới phản ứng: “Đúng đúng đúng, như vậy là kê cao đầu không cần lo nữa.”

Chúng nữ đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn Tiểu Hùng Miêu, mặc dù nhìn không ra hẳn có chỗ nào kinh người, nhưng nếu Tiểu Khai đã nói được, thì phỏng chừng không thành vấn đề, người bên cạnh Thiên Tuyền môn chủ mỗi người đều ngạc nhiên cổ quái, mặc dù nhìn không ra có ai có khí chất cao thủ, nhưng làm ra việc lại chưa từng làm cho người ta thất vọng qua.

Các đệ tử Linh Sơn cũng biết thực lực của Tiểu Hùng Miêu, ban ngày thời điểm phá thiên kiếp một tràng những chữ “Phá” liên tiếp, cùng tầng tầng phong ấn dày đặc cuối cùng, đã làm cho Tiểu Hùng Miêu ở trong mắt chúng đệ tử có được địa vị cực cao, cho nên, có người kéo đệ tử của Thủy Tụ nói thầm thì, giảng thuật tình cảnh ban ngày mình nhìn thấy. Tiểu Khai và Điền Tử Cam xem trong mắt, nhin không được khẽ gật đầu, đều nghĩ: “Linh Sơn phái và Lưu Vân Thủy Tụ có quan hệ nhân thân, có lẽ còn có thể càng thêm khấn mật nữa.”

Ngày này, là một ngày vui vẻ nhất trong suốt nửa năm qua của Linh Sơn phái, đợi khi tất cả chuyện tình đều xử lý xong rồi, về mặt Ngọc Hồ có chút kỳ quái đi tới: “Chủ nhân, nương tử của ta...Có phải là nên thả ra rồi không?”

Tiểu Khai ngây người sửng sốt, lúc này mới phản ứng lại, liên tục gật đầu: “Được, chúng ta đi tiếp nàg.”

Năm đó tại Lạc Ưng Giản trong Ác Ma Thành, Ngọc Hồ bị Tiểu Khai bức bách, nhận một nương tử là Huyền Chu Nhi, bởi vậy linh ngộ âm dương song tu lực, thực lực lúc này mới chính thức đạt tới cảnh giới ma tộc đỉnh cấp, sau khi đại chiến Huyền Quy sứ giả cũng không rơi xuống hạ phong, nhưng ngay sau đó tình thế lại quay ngược trở lại, Ngọc Hồ và Tiểu Khai đi tới Bá Cách gia tộc, sau đó khắp nơi hiểm cảnh, sống chết liên tục một đường, hẳn sợ hãi Huyền Chu Nhi bị thương, nên năn nỉ Tiểu Khai đem Huyền Chu Nhi đưa vào trong Diệt Thế Chi Môn, bất tri bất giác đã trôi qua được nửa năm, cả Tiểu Khai cơ hồ cũng đã quên chuyện này. Giờ phút này Ngọc Hồ nhắc tới, Tiểu Khai không khỏi có chút hổ thẹn, nhanh

chóng mang theo Ngọc Hồ đi vào Diệt Thế Chi Môn, tiếp đón Huyền Chu Nhi đi ra.

Huyền Chu Nhi tâm địa thiện lương, kiến thức cũng ít, ở trong Diệt Thế Chi Môn mặc dù rất thái bình, giờ phút này gặp lại phu quân, trong lòng vui mừng, cả gương mặt cũng đỏ hồng, Tiểu Khai nhìn thấy cười ha ha: “ Hãy đi mau đi, Ngọc Hồ, ngày mai buổi sáng không được ra cửa, có nghe hay không!”

Ngọc Hồ sắc mặt như thường, quy củ gật đầu nghiêm nghị nói: “ Dạ, chủ nhân.”

Đã có một bàn tay mềm mại nhả nhụi từ sau lưng Tiểu Khai đưa tới, nhẹ nhàng cầm bàn tay Tiểu Khai: “ Sư đệ.”

Tiểu Khai rung động, nắm tay Tiêu Vận, ôn nhu nói: “ Sư tỷ, làm sao vậy?”

Khuôn mặt Tiêu Vận có chút hồng, răng cắn chặt môi, phảng phất có chút thẹn thùng, qua sau hồi lâu mới thấp giọng nói: “ Chúng ta đều là nương tử của người đó.”

Tiểu Khai kinh ngạc nói: “ Sư tỷ, các người đối với ta tình thâm ý trọng, ta tự nhiên sẽ không cô phụ, nàng nói lời này hàm chứa ý nghĩa gì?”

Sắc mặt Tiêu Vận càng hồng, anh ninh nói: “ Khinh Hồng muội muội các nàng...đều đã cùng người cầu kết, chỉ có ta và Trữ Tình muội muội còn...còn là...” Nàng phảng phất như tùy lúc muốn đứt hơi, thanh âm càng thấp đến khó nghe: “ Còn là thân hoàn bích a...”

Tiểu Khai trong đầu nhộn nhạo, cũng không nguyện nhả nài, giờ phút này đúng là mỹ nhân tình trọng, y nỉ dèm dài, hấn dùng sức cầm bàn tay Tiêu Vận, cười xấu xa: “ Sư tỷ, vậy đêm nay các nàng theo giúp ta được không?”

Tiêu Vận nhẹ nhàng gật đầu, phảng phất khí lực toàn thân như biến mất hết, nhuyễn nhuyễn dựa vào trong lòng ngực Tiểu Khai.

Tiểu Khai đầu chợt động, quay lại, chỉ thấy Trữ Tình lẳng lặng đứng ở cửa, đang mỉm cười nhìn mình, trong đôi mắt long lanh như nước nhìn hãn nhu tình vạn ngàn.

Khó tiêu thụ nhất chính là ân mỹ nhân, ôn nhu hương chính là mồi chôn anh hùng, Tiểu Khai cho tới bây giờ không biết mình là anh hùng, nhưng hai câu này, thì hãn đã hiểu rõ...

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 1: Tức Nhật Khải Trình

Trên núi Linh Sơn đêm nay trôi qua thật chậm, cũng không biết tình lữ gặp lại sau bao ngày cách biệt nồng nhiệt thế nào, đêm xuân luôn dài, thẳng đến khi mặt trời lên giữa đỉnh đầu, Tiểu Khai bọn họ mới từ trong phòng đi ra, Thiên Lộc và Thiên Vương bọn họ đã thức dậy từ sớm, nhìn thấy Tiểu Khai đi tới, hai người hai miệng đồng thanh nói: “ Báo cáo chương môn, thiên lôi sắp đến.”

Nhu tình mật ý Tiểu Khai bồi dưỡng cả đêm bị những lời này làm biến mất hoàn toàn, nhất thời nhớ tới tin tức do Trường Sinh tiết lộ ngày hôm qua, nghe nói hôm nay thiên lôi còn gấp bội, Tiểu Khai chỉ cười lạnh cũng không nói chuyện, chậm rãi đi ra ngoài, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Tiểu Hùng Miêu đã sớm đứng bên ngoài, nhìn thấy Tiểu Khai đi ra, nhìn hân hỉ cười, chỉ một lóng tay lên trên: “ Khai ca, người xem, tên hôm qua lại đến nữa.”

Không phải vậy chứ, ngày hôm qua tên tiên nhân được Tiểu Khai tha mạng đang căng thẳng đứng sau tầng mây đen, trong tay cầm một Thiên Lô Giác, hình dáng như khóc không ra nước mắt, gãi đầu kéo áo, nhìn qua phảng phất như đã một đêm không ngủ. Đứng phía trước hẳn là ba vị tiên nhân có gương mặt mới, ba người này đang dương dương thần tình sát khí, thực tế vị đứng ngay phía trước, một thân khải giáp kim quang lòe lòe, nhìn qua vô cùng uy phong lẫm lẫm, còn hơn các vị Trấn Nguyên Thần Thị

trong Trấn Nguyên Thạch, Thiên Lô Giác trong tay hẳn so với người khác còn lớn hơn một vòng.

Nhìn thấy Thiên Lô Giác lớn này, trong lòng Tiểu Khai có chút vừa động, bỗng nhiên phát hiện một chút dị thường: Ngày hôm qua ba vị tiên nhân chỉ cầm theo một Thiên Lô Giác, hôm nay cả bốn vị tiên nhân đều mang theo Thiên Lô Giác.

Tiên nhân đứng phía trước hiển nhiên là đầu lĩnh của bốn người, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng: “ Mọi người tỉnh lại tinh thần, chuẩn bị hàng lô!”

Mặt sau hai vị tiên nhân cùng hét lớn: “ Dạ!” Chỉ có vị cuối cùng hữu khí vô lực thở dài, ngược lại rụt súc cổ.

“ Cô Nhạn, tỉnh lại cho ta!” Tiên nhân đầu lĩnh cả giận nói: “ Người xem nhìn người, làm gì có nửa điểm phong phạm của thiên lô sứ giả!”

Cô Nhạn cũng không tỉnh lại, ngược lại sâu kín thở dài: “ Vân Yên đại nhân, vị Linh Sơn chưởng môn phía dưới...Hắn thật sự rất lợi hại a...Ta xem, hôm nay chúng ta hàng lô, hay là đừng đánh nữa.”

“ Người thú lắm!” Vân Yên đại nhân hét lớn một tiếng, mắng chửi Cô Nhạn đến phun nước bọt: “ Ngày hôm qua Vô Danh thượng tiên từng dặn dò ta, hôm nay phải hàng hạ gấp đôi thiên lô, đánh nát Linh Sơn, ta há có thể phụ trọng thác của Vô Danh thượng tiên?”

“ Nhưng...nhưng là...” Cô Nhạn khóc tang nghiêm mặt nói: “ Ta không muốn chết a...”

Vân Yên đại nhân cười lạnh liên tục, căn bản không xem lời Cô Nhạn nói đặt trong lòng, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn hắn, lớn tiếng nói: “ Các vị chuẩn bị, một, hai, ba, hàng lô!”

Cô Nhạn tuy không muốn, rốt cuộc không dám cãi mệnh lệnh, Thiên Lô Giác trong tay giương lên, “Ba” một đạo thiên lôi ầm vang rơi xuống, Thiên Lô Giác lớn của Vân Yên đại nhân quả nhiên lợi hại, cũng đồng dạng giương tay lên, đã hạ xuống mười đạo thiên lôi, bốn vị tiên nhân cùng nhau phát lực, uy lực thiên lôi càng hơn hôm qua nhiều lần, quả thực là phải thập bội, Thiên Lộc và Thiên Vương cùng ngấn đầu đồng loạt “Oa” một tiếng, phát ra tiếng than sợ hãi từ tận đáy lòng.

Đương nhiên, bọn họ cũng không có ra tay, bởi vì Phá Tự Quyết của Tiểu Hùng Miêu đã phóng lên cao.

Thực lực chênh lệch đã rõ ràng, đối với mọi người trên Linh Sơn ngày hôm qua đã từng chứng kiến qua siêu cấp thiên kiếp mà nói, loại thiên lôi này chẳng có gì đáng xem xét, Tiểu Hùng Miêu một hơi phá sạch mười đạo thiên lôi, cũng hiểu được không đáng, đang muốn chủ động phóng ra, liền nhìn thấy một cánh tay trắng như tuyết bên cạnh càng vươn càng dài, một đường xuyên vào trong tầng mây, trảo bốn vị tiên nhân phảng phất như trảo con kiến tạo thành một đoàn, từ sau đám mây kéo xuống tới, ném ngay trước mặt Tiểu Khai.

Hiển nhiên, là Ngọc Hồ tới.

Bởi vì lĩnh ngộ âm dương chi đạo, Ngọc Hồ có vẻ càng ngày càng có nhân tính, trên gương mặt trắng bệch lại có chút hồng nhuận, nhìn qua khí sắc thật tốt nói không nên lời, nhìn Tiểu Khai gật đầu cười nói: “Chủ nhân, ta đến chậm.”

Vân Yên đại nhân bị núi đá cứng rắn trên Linh Sơn chàng trúng đến choáng đầu hoa mắt, lão đảo đứng lên, nhìn hướng đám người tu chân con kiến hôi phần nộ quát: “Là ai? Ai dám ám toán bốn đại nhân?”

Lời còn chưa dứt, Cô Nhạn ở bên cạnh đã “phác thông” quỳ xuống, kêu thảm thiết: “Cao thủ tha mạng a, ta...ta là bị bách thôi a!”

“ Ta biết.” Tiểu Khai hí hửng mắt dò xét Vân Yên đại nhân đứng trước mặt:
“ Người là người nào?”

“ Hừ, bản nhân chính là tiên giới chí cao vô thượng người chưởng quản ba mươi ba tầng trời Hỗn Nguyên Thiên Quân thuộc hạ Thiên Tiên Đường cấp dưới của Lạc Lôi Ti tam đẳng cực trường, đạo hào Vân Yên, nếu người dám đụng đến một sợi lông của ta, cả tiên giới Lạc Lôi Ti nhất định phải cho Linh Sơn người tan thành mây khói!” Vân Yên đại nhân lỗ mũi hướng lên trời giận dữ hét: “ Các người dám ngiệt chưởng to gan lớn mật, còn không mau dập đầu bồi tội cho ta.”

Một phen gào thét dài, muốn nói nửa điểm uy hiếp lực cũng không có, Tiểu Khai thật dài “ nga” một tiếng: “ Nguyên lai là dưới tay của dưới tay của dưới tay của Hỗn Nguyên Thiên Quân phế vật kia, vậy thực không có gì hay để lo lắng nữa.”

Khinh Hồng và Ngưng Hương ở bên cạnh nghe được thú vị, nhin không được “ vèo” cười.

Vân Yên đại nhân then quá thành giận, mắng: “ Ngիệt chưởng, dám mạo phạm tiên giới uy nghiêm, chẳng lẽ không sợ thiên uy?”

Khinh Hồng lại xen vào: “ Tiểu Khai ca ca, chúng ta cũng muốn tiên tinh nga.”

Tiểu Khai gật gật đầu, bỗng nhiên đưa tay, một chưởng chụp lên ót Vân Yên đại nhân, đáng thương Vân Yên đại nhân lại đi đầu, khí thế tận trời, cư nhiên ngay cả ý niệm chống cự trong đầu cũng chưa có, đã nghĩ thấy toàn thân không còn, xương cốt chiết đoạn, bốn mạng tiên tinh của chính mình đã bị “ ngiệt chưởng to gan lớn mật trước mặt” cướp đoạt đi rồi.

Hết thầy đám người luôn ỷ thế khinh người đều là bởi vì có chỗ dựa mạnh mới dám diêu vũ dương oai, một khi phát hiện mình vô dụng, thì sự sợ hãi tự nhiên nảy sinh, Vân Yên đại nhân đúng là loại tình huống này, vừa

thấy tiên tinh bị người lấy đi, cả thân thể đều nhuyển xuống, “phác thông” xụi lơ trên mặt đất, toàn thân đều run rẩy lên: “Người...người cư nhiên...”

“Đừng có gấp, còn chưa xong.” Tiểu Khai cười tủm tỉm nhìn Cô Nhạn gật gật đầu: “Đến, người nói cho hẵn, ngày hôm qua ta nói qua cái gì với người?”

Cô Nhạn run giọng nói: “Theo hôm nay trở đi, không được phái người đến Linh Sơn đảo loạn, nếu không, đến một người, giết một người, đến hai người, giết một đôi, nếu dám đến mười hay tám, ta..ta cam đoan tuyệt sẽ không lưu lại một người sống!”

Trong mắt Vân Yên đại nhân toát ra vẻ tuyệt vọng: “Người...người dám sát tiên?”

Tiểu Hùng Miêu nhìn có chút hả hê nói: “Đừng tưởng rằng chỉ là hủy diệt thân thể người nga, Khai ca nói giết người, là ý nói thần hồn câu diệt.”

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “Cô Nhạn, ngày hôm qua ta bảo người chuyển lời, chẳng lẽ người không chuyển tới?”

Cô Nhạn khổ sở nói: “Ta...ta làm gì có tư cách đưa lời cho tiên đế, lời của ngài, ta chỉ nói cùng Vân Yên đại nhân bọn họ nói qua mấy lần, nhưng là...nhưng là...”

Trong mắt Tiểu Khai chợt lóe sát khí, gật đầu nói: “Vậy đủ rồi, xem ra là bọn hãn không xem lời nói của ta đặt vào trong lòng.”

Vân Yên đại nhân ngậy người hồi lâu, bỗng nhiên kêu thảm một tiếng: “Cao thủ tha mạng a, ta...ta cũng là phụng mệnh hàng lôi, thân bất do kỷ a!”

Tiểu Khai lắc đầu nói: “Người còn dám gạt ta, người rõ ràng là được Vô Danh Tử nhắc nhở, vì muốn lấy lòng hãn, mới tự mình đến Linh Sơn hàng lôi.”

Vân Yên đại nhân trong mắt vừa khiếp sợ vừa tuyệt vọng, hăn vạn vạn không thể tưởng được ngay cả lời nói của mình sau tầng mây mà Tiểu Khai cũng có thể nghe được, đã như vậy, vậy tuyệt sẽ không may mắn thoát khỏi nữa, Vân Yên đại nhân giãy dụa nói: “ Chẳng lẽ người thật sự không sợ Vô Danh thượng tiên trả thù?”

Tiểu Khai cười lạnh nói: “ Thật không dám giấu giếm, ta đang muốn xông lên trời, tìm hăn báo thù đây.”

Lời này nói ra, tất cả mọi người đứng phía sau nhẹ nhàng “ a” một tiếng, Tiêu Vận thấp giọng nói: “ Sư đệ, người...người là nói thật?”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Đương nhiên.”

Điền Tử Cam nhú mày nói: “ Tiên giới không thể so với tu chân giới, chương môn cần gì nhất thời tức giận lại mạo hiểm lớn như vậy? Chẳng lẽ ngài tự nhận ngay cả tiên đế cũng không cần sợ hay sao?”

“ Đúng vậy, sư đệ, không thể xúc động a.” Tiêu Vận khuyên nhủ: “ Người thật vất vả trở về, đã giải trừ được thiên lôi uy hiếp, nên tiêu dao ngày tháng mới đúng, làm gì phải đi mạo hiểm không cần thiết chứ?”

Tiểu Khai lắc đầu, muốn giải thích, nhưng căn bản không thể nào nói ra, giờ phút này gánh nặng trên người hăn, sớm không chỉ còn là sự an nguy của Linh Sơn và chúng nữ nhân mà thôi. An nguy của thiên địa năm giới, bí mật của sáng thế thần, mục tiêu con đường thần tuyển, hết thảy hết thảy đều cần hăn đi tham dự, phía trước có lẽ còn có kẻ thù cường đại không thể tưởng tượng đang chờ chính mình, năm đại thần tộc, tứ đại ma thần, có lẽ toàn bộ đều có quan hệ tới mình, hôm nay ngay cả tiên đế cũng bị người mạo danh giả dạng suốt ngàn năm, con đường thần tuyển của hăn, đâu còn quanh quẩn tại góc Linh Sơn mà thôi?

Có bao nhiêu quyền lực, thì sẽ có bao nhiêu trách nhiệm, chân lý trong cuộc sống này, đặt trong thiên địa năm giới, cũng là hợp dụng.

Nghĩ tới đây, Tiểu Khai ngay cả tâm tình trên đầu đám tiên nhân này cũng không còn nữa, chỉ một tay đánh ra, nhất thời đem tiên tinh của ba vị tiên nhân còn lại lấy ra hết, Ngọc Hồ đưa tay chụp, “ba ba ba ba” nhất thời chụp nát cả đầu lâu bốn tiên nhân. Trên mặt đất Linh Sơn nhiễm đầy màu kim hoàng sắc, chính là máu màu vàng kim.

Tiểu Khai đem bốn viên tiên tinh phân biệt giao cho Trữ Tình, Tiêu Vận, Khinh Hồng, Ngưng Hương, lúc này mới trầm giọng nói: “Ta còn phải lên trời một chuyến mới được.”

Tiểu Khai người này, tính cách luôn tùy ngộ mà an, rất ít khi kiên trì chuyện gì, nhưng một khi hắc quyết định kiên trì, bình thường tuyệt sẽ không dao động, chúng nữ nhìn hắc nói thật nghiêm túc, mặc dù trong lòng thật không muốn, nhưng cũng không thể khuyên bảo, qua hồi lâu, Tiêu Vận mới nói: “VẬY...sư đệ, chúng ta cùng đi với người?”

Tiểu Khai nở nụ cười: “Sư tỷ, thực lực các người quá mỏng làm hồ thẹn.”

Tiêu Vận cũng là người hiểu lý, tinh tế suy nghĩ, đã gật đầu: “Đúng vậy.”

Tiên giới từ trên xuống, có đại la kim tiên, có thiên tiên, có tiên nhân phân làm chín phẩm, mỗi phẩm phân thiên chánh, tính ra hơn hai mươi cấp bậc, hôm nay bị Tiểu Khai xử lý chỉ toàn là mấy sứ giả hàng lôi xem như là tồn tại thấp nhất của tiên giới, nhưng mặc dù là bọn họ, cũng là sự tồn tại cường đại mà tu chân giới khó có thể chống cự, có thể tưởng tượng mà biết tiên giới là địa phương đáng sợ cỡ nào.

Tiểu Hùng Miêu nói: “Khai ca, ta và Ngọc Hồ đi cùng người.”

Tiểu Khai lại lắc đầu: “Các người cũng không thể đi.”

Tiểu Hùng Miêu ngạc nhiên nói: “ Hai chúng ta là cao đẳng ma tộc nga, chẳng lẽ thực lực còn chưa đủ?”

Tiểu Khai cười nói: “ Nguyên nhân là vì các ngươi là cao đẳng ma tộc, cho nên các ngươi mới không thể đi tiên giới, nếu không vạn nhất ma tộc khí tức lộ ra ngoài, đem bọn người tiên đế đưa tới, thì phiền toái rồi.”

Kinh Hồng nói: “ Tiểu Khai ca ca, chẳng lẽ ngươi muốn đi một mình?”

Tiểu Khai cười mà không nói, ánh mắt lướt tới trên người bốn vị chân nhân.

Trần Nguyên chân nhân cười ha ha: “ Bần đạo hôm nay cũng không nhìn thiên đạo, nhưng dù sao trước kia từng mong chờ tới tiên giới, hôm nay có thể đi theo Thiên Tuyển môn chủ xông vào tiên giới một lần, coi như là có thêm điểm kiến thức thôi.”

Ba vị chân nhân kia cũng liên tục gật đầu: “ Cũng được, cũng được, đúng là như thế.”

Bốn người này cùng Tiểu Khai sống nương tựa với nhau thật lâu, đã có giao tình mạc nghịch chi giao, lại cùng hấn gặp qua thần ma hai tộc, trong lòng biết Tiểu Khai có con đường thần tuyển trên đường kì ngộ nhiều hơn, cho nên, vô luận là vì chính mình, hay là vì hữu nghị, hoặc là vì công lý đạo nghĩa, đều cũng nên cùng Tiểu Khai xông vào tiên giới một lần, hưởng chi, đến tốt cùng là ai giả mạo tiên đế? Bí mật lớn như vậy, bọn họ cũng khó miễn không hiếu kỳ.

Tiểu Khai vui vẻ nói: “ Vậy đa tạ, bốn vị tiến vào Diệt Thế Chi Môn được không?”

Bốn vị chân nhân cùng kinh ngạc, lập tức phản ứng: “ Đúng vậy, mạnh mẽ độ Thiên Hà, loại sự tình này một mình ngươi làm thôi.”

Căn cứ sáng thế quy tắc, thực lực càng cao minh, càng khó xuyên toa tam giới, cho nên tiên giới ma giới mới có thể vĩnh không câu thông, tam giới mới có thể bình an vô sự. Ma giới có địa ngục lửa ma, tiên giới cũng có thiên hà, dùng để ngăn trở những cao thủ siêu trác của tam giới, hôm nay Tiểu Khai và bốn vị chân nhân đều xem như có thực lực đứng đầu tam giới, theo lý thuyết thì tuyệt không cho phép xuyên qua tam giới, nhưng trong tay Tiểu Khai lại có một món đồ thiên hạ vô địch bảo bối, Định Thiên Côn, cho nên, mấy ngày trước, hắn có thể mạnh mẽ xuyên qua địa ngục lửa ma trở lại tu chân giới, hôm nay hắn lại muốn xông qua thiên hà, trực tiếp đánh vào tiên giới!

Sắp tới lúc lên đường, Ngọc Hồ bỗng nhiên lộ ra vẻ do dự, lôi kéo Tiểu Khai ấp a ấp úng nói: “ Chủ nhân, có chuyện này, ta...ta xin lỗi với ngài.”

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Người có cái gì sai?”

Ngọc Hồ vẻ mặt càng xấu hổ, thấp giọng nói: “ Chúng ta qua bên kia nói được không?”

Tiểu Khai đối với người hầu này trăm phần trăm tín nhiệm và vừa lòng, cười hì hì lôi kéo hắn qua một bên nói: “ Người nói.”

“ Ách...Là như thế này.” Ngọc Hồ cẩn thận lấy trong lồng ngực ra một viên hạt châu màu xanh biếc: “ Chủ nhân ngài xem.”

Tiểu Khai kì quái lại buồn cười, nói: “ Người một đại nam nhân, không phải định đem hạt châu tặng cho ta chứ?”

Ngọc Hồ lắc đầu: “ Chủ nhân, đây là cự ngao dưới đáy Vong Xuyên nhờ ra đó.”

Tiểu Khai lúc này mới lắp bắp kinh hãi, nhìn kỹ vẻ mặt Ngọc Hồ, nói: “ Vậy là sao?”

Ngọc Hồ nhớ lại nói: “ Ngày đó chủ nhân dùng Tịnh Hóa Thủy giúp cự ngao mọc lại hai chân, sau đó bận cùng Ma Tôn đi quan sát thông đạo, ta dùng ở mặt sau, lại bị cự ngao kéo lại, cự ngao hình như có chuyện muốn nói, lại nói không nên lời, khi ta quay đầu lại, đã nhốt hạt châu này vào trong tay ta, sau đó bò vào trong Cửu U Chi Môn. Trong lòng ta rõ ràng biết nó muốn giao hạt châu này cho chủ nhân, nhưng lúc ấy bỗng nhiên nhớ tới vợ ta Huyền Chu Nhi, vì vậy trống rỗng sinh ra một chút lòng riêng, muốn lưu hạt châu xinh đẹp này đưa lại cho vợ ta, ai, ta thật sự là thẹn với lòng tin của chủ nhân.”

Tiểu Khai lại lơ đãng, ngược lại an ủi: “ Ngọc Hồ, trước kia người là vật khí thành yêu, không có dục vọng, cho nên không có tư tâm, hôm nay người ngộ thông âm dương chi đạo, có giới tính, thì sẽ có nhân tính, lòng riêng thứ này, cũng không có gì đáng xấu hổ.”

Ngọc Hồ khó có thể giải thích, ngược lại thờ dài, nói tiếp: “ Ai ngờ vợ ta chỉ là một giới nữ lưu, ngược lại hiểu đạo lý hơn ta nhiều lắm, ngày hôm qua ta tặng hạt châu cho nàng, ngược lại bị nàng mắng cho, nói ta lấy đồ của chủ nhân, không phải là chuyện nên làm của một thuộc hạ, có tổn hại khí tiết nam tử hán, ngày hôm qua ta một đêm không ngủ, càng nghĩ thấy mình thẹn với chủ nhân, cho nên...cho nên lúc này mới hướng chủ nhân thừa nhận sai lầm.”

Trong lòng Tiểu Khai thầm khen Huyền Chu Nhi, không nghĩ tới ngày đó tại Lạc Ưng Giản nhất thời tâm huyết dâng cao, cứ nhiên lại giúp cho Ngọc Hồ cưới được một người vợ tốt, đây thật sự là vận khí.

Ngọc Hồ đặt hạt châu vào trong tay Tiểu Khai, nói: “ Chủ nhân, chuyện này Ngọc Hồ không thể hỗ trợ cho chủ nhân, mong chủ nhân đi sớm về sớm, mã đáo thành công.”

Tiểu Khai càng buồn cười: “ Yêu yêu yêu, lúc này mới một đêm không thấy, cứ nhiên còn biết học cả lời chúc phúc nữa.”

Ngọc Hồ mặc dù hồ thẹn, nhưng cũng bị hấn làm cười rộ lên: “ Chủ nhân, thật không dám giấu giếm, đây cũng là do vợ ta dạy cho.”

Tiểu Khai nắm hạt châu, dùng Di Lạc Chi Tâm thử xem, trong hạt châu này quả nhiên có lực lượng của cự ngao, nhưng cổ lực lượng này thập phần yếu kém, hiển nhiên là viên hạt châu này không phải dùng để chiến đấu, Tiểu Khai tò mò, nhin không được cẩn thận dò xét mấy lần, chỉ cảm thấy điểm lực lượng này sắp xếp thập phần cổ quái, phảng phất như dựa theo quy luật nhất định phân bố, nhưng Di Lạc Chi Tâm lật qua lật lại nghiên cứu, cũng không nghiên cứu ra loại quy luật này có tác dụng gì.

Công dụng của Di Lạc Chi Tâm gần nhằm vào các loại lực lượng, nếu loại lực lượng này không quan hệ, thì Di Lạc Chi Tâm cũng không nghiên cứu ra là gì, Tiểu Khai suy nghĩ hồi lâu cũng không lý giải được, liền không nghĩ nữa, hấn bỏ hạt châu vào trong Vạn Uẩn Bình, móc ra Vô Tự Thiên Thư: “ Bốn vị chân nhân, chúng ta vào đi thôi.”

Diệt Thế Chi Môn đã là một phen cảnh tượng khác, Tiểu Khai liếc mắt nhìn lại, mới phát hiện năm người mình đang dẫm lên ngàn dặm trời cao, hấn cúi đầu nhìn xuống, phía dưới không chỉ là trời xanh cỏ bạt ngàn, mà là núi non sông ngòi, hoặc còn điểm thêm các loại các dạng nhà cửa, từ nơi này nhìn lại, còn có thể nhìn thấy nhân loại nhỏ bé đang bận rộn bốn ba, Tiểu Khai kinh ngạc, đang muốn nói chuyện, chợt nghe được thanh âm của Tiểu Tiểu vang lên: “ Ca ca, người tới rồi.”

Tiểu Tiểu đang cười trên lưng một con tham ăn thú, đang từ cách đó không xa bước trên mây mà đến, Tiểu Khai cười nói: “ Như thế nào biến hóa lớn như vậy?”

Tiểu Tiểu gật đầu nói: “ Mới đây Hồ Niệm tỷ tỷ các nàng bỗng nhiên cao hứng, muốn nắn đất tạo người, vì vậy mọi người cùng động thủ, tìm ba ngày thời gian, nặn ra hơn một ngàn người, ai ngờ những người này có năng lực sinh sản dị thường cường đại, thế nhưng trong khoảng thời gian

ngắn đã bành trướng mười lần, ta thấy nơi này quá chật chội, rõ ràng ở bên dưới khai mở một giới nữa, gọi là nhân gian giới, đưa bọn họ đi xuống đó hết. Ca ca người xem, phía dưới chính là nhân gian giới đó.”

Tiểu Khai vừa cảm khái vừa kinh ngạc, truy hỏi: “ Vậy nơi này là cái gì giới?”

Tiểu Tiểu cười nói: “ Nơi này đương nhiên là tiên giới, ca ca, nơi này không phải nơi nói chuyện, Hồ Niệm tỷ tỷ bọn họ đều đang ở thần giới, chúng ta đi tới đi.”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Được.”

Sáng thế thần lực của Tiểu Tiểu phát động, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, đã đi tới một nơi khác, địa phương này Tiểu Khai nhưng thật ra quen thuộc, cũng là nơi ở cũ của Cửu Thiên Huyền Nữ, hôm nay Cửu Thiên Huyền Nữ đã tan thành mây khói, nói vậy nơi này đã bị Tiểu Tiểu lấy dùng. Tiểu Khai nghĩ tới đây, nhin không được lắc đầu thở dài: “ Lại nói tiếp, thần giới là do Bàn Cổ dùng thần lực còn sót lại của Di Lạc Thần Điện khai mở ra, hôm nay thần giới vẫn còn, Bàn Cổ và Cửu Thiên Huyền Nữ lại vắng mặt, thần giới đã không còn thần tộc tồn tại nữa, ai...”

Tiểu Tiểu ngẩn người, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nhất thời trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái, lắc đầu nói: “ Ca ca, người sai rồi, thần giới còn có thần tộc nga.”

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi: “ Người lại làm ra tân thần nữa?”

Tiểu Tiểu lắc đầu nói: “ Ta cũng không biết về như Tô tỷ tỷ, lại không có kiên nhẫn như vậy.”

Tiểu Khai càn giật mình: “ Chẳng lẽ trong Diệt Thế Chi Môn còn có chủng tộc nguyên thủy hay sao?”

“ Cũng không phải.” Tiểu Tiểu ra bộ thần bí: “ Ca ca, ta cam đoan người nằm mơ cũng nghĩ không ra thần tộc này làm sao mà tới.”

Tiểu Khai nghiêng đầu suy nghĩ, Bác Học chân nhân lại xen vào nói: “ Chẳng lẽ là Hồ tộc, được Tiểu Tiểu cô nương thăng thành thần tộc sao?”

Tiểu Tiểu càng lắc đầu liên tục: “ Hồ Niệm tỷ tỷ các nàng thiên tư rất thấp, ta muốn thăng họ làm thần tộc, nhưng ta thử qua, phát hiện không được, các nàng nhiều nhất chỉ có thể lên tới tiên giới, nhưng bây giờ thần giới trống trải, ta mới gọi các nàng đi lên chơi thôi.”

Tiểu Khai suy nghĩ hồi lâu, mới giận dữ nói: “ Ta nghĩ không ra.”

Tiểu Tiểu cười vang, có vẻ thập phần đắc ý, tiến đến bên người Tiểu Khai, áp thấp giọng nói: “ Ca ca, ta nói cho người nga, Bàn Cổ hắc...sinh một đứa con.”

Tiểu Khai cả kinh tròn tròn mắt, thất thanh nói: “ Cái gì?”

“ Ca ca, người đừng kỳ quái, kỳ thật là có thể giải thích.” Tiểu Tiểu nhìn thấy bộ dáng này của Tiểu Khai, càng đắc ý, giải thích: “ Bàn Cổ cùng Cửu Thiên Huyền Nữ song tu, vốn hai người cũng tìm được chỗ tốt, kết quả Cửu Thiên Huyền Nữ có được tân thần lực, Bàn Cổ lại không có, ca ca không thấy kỳ quái hay sao? Kỳ thật đáp án rất đơn giản, bởi vì tân thần lực không thuộc về chính hắc, mà là dời tới trên người đứa con hắc.”

Nàng xem bộ dáng Tiểu Khai như không hiểu, lại nói: “ Nói cách khác, trong cơ thể Bàn Cổ đản sanh tân thần lực đồng thời còn đản sanh một tính mạng, kết quả tính mạng này nuốt lấy tân thần lực của hắc, sau đó ở trong bụng hắc kết thành thai nhi, ờ, ca ca nói, có tính là đứa con do Bàn Cổ sinh ra không?”

Tiểu Khai cả kinh tròn mắt há hốc mồm, ấp úng nói: “ Kia...kia hắc có biết hay không?”

“ Hãn đương nhiên không biết, nếu không hãn đã sớm lấy tâm thần lực này làm của riêng rồi.” Tiểu Tiểu cười nói: “ Huống chi Bàn Cổ đã tan thành mây khói, nếu không phải lúc ấy ta lưu ý một chút, phát hiện trong nguyên thần của hãn có một cỗ lực lượng khác, có lẽ đứa con này của hãn cũng bị ta giết mất.”

Tiểu Khai thở ra một hơi thật dài, du nhiên nói: “ Vị tâm thần tộc này bây giờ ở đâu?”

“ Hãn còn không có thành hình đâu.” Tiểu Tiểu nói: “ Ngày đó ta cứu nguyên thần của hãn ra, hãn đã bị sáng thể thần lực của ta đánh cho chỉ còn lại nửa hơi tàn, ta tìm nhiều khí lực mới giữ được mạng hãn, nhưng thân thể vốn còn chưa hoàn toàn của hãn đã bị hủy diệt, mấy ngày này, ta cẩn thận xem xét một thai phụ tại nhân gian giới, đã đem sinh cơ hãn rót đi vào, có lẽ còn phải qua mấy tháng, hãn mới có thể xuất sinh.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 2: Thiên Hà Sát Khí

Loại sự tình này thật không thể tưởng tượng, Tiểu Khai và bốn vị chân nhân nhìn nhau, ngoại trừ liên tục cảm khái, đã thật sự không còn gì để nói. Tiểu Khai nhớ tới chính sự, tiện để bốn vị chân nhân ở lại thần giới, chính mình cáo từ đi ra ngoài, trước khi lên đường bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, liền hỏi: “Muội muội, vị tân thần tộc này thần lực là gì?”

Tiểu Tiểu nói: “Ca ca, thần lực của hắn rất kì quái, mặc dù bản thân không có công dụng đặc thù gì, nhưng lại có khả năng tiêu diệt thần lực của thần tộc khác.”

Tiểu Khai nhíu mày nói: “Vậy chẳng lẽ có thể giết thần?”

Tiểu Tiểu gật đầu nói: “Đúng vậy, thần tộc vốn là thân thể bất tử bất diệt, nhưng loại thần lực này của hắn, đích thật là có thể giết thần.”

Tiểu Khai mày cau càng chặt, lắc đầu nói: “Như vậy làm sao được, nếu hắn tàng dã tâm, sau khi người ngủ say lại đi giết thần tộc khác, thì chẳng phải cả thế giới đều bị hắn làm rối loạn?”

Tiểu Tiểu nở nụ cười: “Ca ca, người không cần quá lo lắng, thần lực của hắn thập phần yếu kém, chờ sau khi ta làm ra tân thần, có lẽ hắn sẽ là người yếu kém nhất trong thần tộc, người khác không khi dễ hắn thì đã là không tệ rồi, hắn còn muốn đi giết thần, đó thật sự là muốn nghĩ cũng không nghĩ tới.”

Tiểu Khai vẫn không thể thích ứng, nhưng nhìn vẻ mặt chắc chắn của Tiểu Tiểu, cũng không tiện nói nhiều, rời khỏi Diệt Thế Chi Môn.

Phía trên Linh Sơn, bên ngoài sân rộng của mười tám động tông, tất cả Linh Sơn đệ tử đều đi ra đưa mắt nhìn vị chương môn truyền kỳ của mình xuất chinh, Tiểu Hùng Miêu nói: “ Khai ca, người có biết con đường lên trời hay không?”

Tiểu Khai cười nói: “ Mặc dù ta không biết đường, nhưng tìm một tiên nhân dẫn đường có gì là khó.”

Hắn vừa mới giao tiên tinh cho tứ nữ, bốn cô gái còn chưa nuốt đi, giờ phút này đồng loạt nuốt xuống, chờ đợi nghênh đón thiên kiếp.

Không bao lâu, bầu trời mây đen quay cuồng, quả nhiên thiên kiếp đã đến, ngàn dặm trời cao điện quang uốn lượn, người phía dưới mỗi người đều cảm thấy không hề kinh sợ, ngay cả những Linh Sơn đệ tử vừa mới nhập môn cũng ngẩng đầu lên, chỉ tay múa chân bắt đầu bình phẩm những đóa mây trên trời đóa nào càng thêm xinh đẹp, đóa nào càng thêm uy mãnh, phảng phất như hoàn toàn không xem thiên lôi đặt vào trong lòng.

Giữa không trung một tiếng sét đánh, thiên lôi bắt đầu hạ xuống, bốn nữ vừa mới nuốt tiên tinh ngay cả đầu ngón tay cũng không cần nhúc nhích một chút, đã có Tiểu Hùng Miêu và Ngọc Hồ hai người thu phục toàn bộ thiên lôi, sau khi thu xong thiên lôi, mây đen tan hết, bầu trời lại tỏa ánh sáng, bốn vị tiên giới tiếp dẫn sử liền xuất hiện, trên bầu trời vang lên tiếng ngân nga dễ nghe, bốn đạo tiếp dẫn ánh sáng từ trên trời giáng xuống, vững vàng chụp lấy bốn vị mỹ nữ.

Tiểu Hùng Miêu tự nhiên không để cho nữ nhân của lão đại bị tiếp dẫn sử mang đi, Phá Thư chi kỹ vừa ra, bốn đạo kim quang nhất thời bị phá mất tiêu sạch sẽ, bốn vị tiếp dẫn sử còn đang phát ngây, lại nhìn thấy một thiếu niên gương mặt bình thường đang phi thân từ dưới mặt đất nhảy lên sau

tầng mây, cú nhảy dựng này chừng vạn thước cao, làm cho bốn vị tiếp dẫn sử đều có chút ít sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, thì cảm thấy bàn tay của thiếu niên kia như gọng kiềm sắt nắm lấy cánh tay của mình, bên tai vang lên thanh âm của hắn: “ Bốn vị, phiền toái đưa ta lên trời một chuyến.”

Tiếp dẫn sử từ xưa chính là tiểu tiên thấp nhất tiên giới, vừa thấy bộ dáng này của Tiểu Khai, là biết không phải người hiền, bốn vị tiên nhân mỗi người căng thẳng, cũng không phản kháng, cùng gật đầu: “ Người đi theo chúng ta là được.”

Tiểu Khai cười hắc hắc, nhìn phía dưới phất tay, xem như cùng mọi người nói lời từ biệt, đi theo bốn vị tiếp dẫn sử đi lên trên.

Con đường lên trời kỳ thật cũng không phức tạp, chỗ giao tiếp của tu chân giới và tiên giới, chỉ là một lâm giới không gian đơn giản, xuyên qua lâm giới không gian, đã là từ tu chân giới tiến vào tiên giới, địa phương khó khăn chính thức, còn đang nằm ở Thiên Hà lối vào tiên giới, bốn vị tiếp dẫn sử mang theo Tiểu Khai đến bờ Thiên Hà, dừng chân lại nói: “ Đạo hữu, chúng ta chỉ có thể mang người đến nơi này thôi.”

Tiểu Khai cười nói: “ Các người có thể tự mình qua sông, chẳng lẽ không mang ta đi được?”

Trong đó một vị tiếp dẫn sử nói: “ Thiên Hà vốn là nơi chuyên môn trở cách tam giới lui tới, thực lực chúng ta thấp kém, ngược lại không bị Thiên Hà hạn chế, có thể đi tới, nhưng từ tam phẩm thiên tiên bắt đầu, cấp bậc càng cao, càng khó qua sông, chúng ta mặc dù không rõ ràng thực lực của đạo hữu, nhưng cũng biết trên chúng ta, lúc qua sông, chúng ta có đứng bên người người cũng sẽ có nguy hiểm, đừng nói tới việc mang người đi qua.”

Tiểu Khai nhú mày nói: “ Ta cũng không tin người tu chân mà các người tiếp dẫn ngay cả cảnh giới hơn tam phẩm thiên tiên cũng không có,

theo ta được biết, rất nhiều thực lực thiên yêu đều vượt xa tam phẩm tiên nhân a?”

Vị tiếp dẫn sử lắc đầu, giải thích: “ Đạo hữu chỉ biết thứ nhất, chẳng biết thứ hai, bình thường chúng ta tiếp dẫn người tu chân lên trời, đó là do trên trời tứ dư một đạo tiếp dẫn ánh sáng, có đạo ánh sáng này, vô luận thực lực của người phi thăng như thế nào, vượt qua Thiên Hà cũng không có nửa điểm nguy hiểm, nhưng đạo hữu không biết dùng phương pháp kỳ quái gì, có thể xua tan tiếp dẫn ánh sáng, chúng ta thật sự không thể giúp được nữa.”

Tiểu Khai gật đầu, trong lòng biết bọn họ nói thật, cũng không muốn làm khó mấy vị tiểu tiên cấp thấp dưới chót này, tiện khoát tay nói: “ Đã như vậy, các người đi trước đi, ta chính mình nghĩ biện pháp.”

Bốn vị tiếp dẫn sử cũng lễ phép, cúi chào Tiểu Khai một cái, lúc này mới đứng dậy, bắt đầu bay qua Thiên Hà, vị bay sau cùng còn quay đầu lại nhắc nhở: “ Đạo hữu, Thiên Hà uy, cũng không phải sinh linh tam giới có khả năng ngăn cản, tiểu tiên mấy ngàn năm trước từng nhìn thấy một vị thiên tiên mạnh vượt Thiên Hà, kết quả bị thảm bị thủy quái của Thiên Hà nuốt chửng, đạo hữu nghe ta một lời, hay là trở về đi.”

Tiểu Khai cười hắc hắc, trong lòng cũng có chút cảm kích, nhìn hăn khoát tay, ý bảo hăn đi nhanh, vị tiếp dẫn sử kia cũng không dám nhiều lời, nói vừa xong, cổ co rút lại, sừ sừ bay đi, Thiên Hà mở mang, nước gợn không cao, thoát nhìn bình tĩnh phẳng phất như một hồ nước đang ngủ say, mặc cho bốn vị tiếp dẫn sử bay đi, đảo mắt cũng không hề dính chút bọt nước của mặt sông, rồi không thấy bóng dáng.

Tiểu Khai hít sâu một hơi, móc Định Thiên Côn ra, vừa dài ra năm thước, nắm trong tay, chậm rãi đi đến bờ sông, cẩn thận quan sát.

Thiên Hà này khí phách thật lớn, đôi mắt nhìn lại, quả nhiên khôn cùng vô bờ, nói là sông, thì không bằng nói là biển mới thỏa đáng, Tiểu Khai dùng hết tầm mắt, không ngờ nhìn không tới bờ sông đối diện, Thiên Hà sương mù bay lên, phảng phất có loại lực lượng kỳ quái, có thể làm cho Tiểu Khai có thể nhìn không thấy cảnh tượng ngoài xa ngàn thước, Tiểu Khai vì cầu ổn thỏa, vận khởi thần niệm điều tra bờ đối diện, ai ngờ ở giữa Thiên Hà có một cỗ lực lượng nhu hòa dị thường cổ quái, phảng phất như núi non sông ngòi cực lớn, có thể ngăn trở thần niệm của hắn hoàn toàn kín kẽ, bên ngoài ngàn thước nhìn không xuyên thấu, trong đầu của Tiểu Khai cũng có chút lo lắng, còn hơn sự uy hiếp của địa ngục lửa ma, Thiên Hà bình tĩnh không một cơn sóng này nhưng thật ra càng làm cho người ta kiêng kỵ thêm một ít.

Nhưng chuyến đi này lại bắt buộc, Tiểu Khai nắm chặt Định Thiên Côn, cắn răng, nhất thời phóng người lên, bay đến bầu trời Thiên Hà.

Bàn tính như ý của hắn tính cũng tốt, muốn trực tiếp bay lên trên tầng mây cao mấy vạn thước của bầu trời Thiên Hà, sau đó bay qua, nhưng sáng thế thần thiết lập Thiên Hà bình chương, hiển nhiên sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy, Tiểu Khai mới bay lên hơn mười thước cao, liền cảm thấy bên trên có một tầng bình chương vô hình, mặc cho nguyên lực màu xanh biếc của hắn vận tới cực hạn, cũng không còn cách đi tiếp lên trên, hắn thử thăm dò bốn phương tám hướng di động, nhưng toàn bộ đều chạm tới tầng bình chương vô hình này, hiển nhiên, tầng bình chương này bao trùm cả bầu trời Thiên Hà.

Đã như vậy, thì mạnh mẽ vượt sông.

Trong tay Tiểu Khai có Định Thiên Côn, có thể nói tài cao thì gan lớn, hai ánh mắt khẩn trương nhìn mặt nước, thân hình phảng phất như mũi tên rời dây cung vọt nhanh về phía trước, đảo mắt đã bay ra trăm thước xa.

“ Oanh long!” Một thanh âm cực lớn vang lên! Quả nhiên là sóng lớn tận trời, giống như biển gầm, trên Thiên Hà bỗng nhiên trống rỗng khởi lên sóng lớn cao hơn mười thước, phảng phất như một người khổng lồ giơ lên bàn tay, hướng Tiểu Khai đánh tới.

Loại đả kích trình độ này đương nhiên Tiểu Khai không xem vào mắt, màu xanh biếc nguyên lực trên người hắn phun ra, nhất thời hình thành kết giới bên ngoài cơ thể, chặn cơn sóng lại bên ngoài thân, cả một giọt nước cũng không dính lên người.

“ Nguyên lai Thiên Hà này bất quá cũng chỉ như thế thôi.” Tiểu Khai cười hắc hắc, trong lòng nhin không được có chút đặc ý: “ Còn kém hơn địa ngục lửa ma, phảng phất còn kém hơn mấy cấp bậc.”

Hắn lại không biết, Thiên Hà uy, thật hơn xa địa ngục lửa ma, mà đạo sóng lớn này, cũng là do Thiên Hà đưa ra đạo thức ăn khai vị cho những người mạnh mẽ vượt sông, đồ ăn này, kỳ thật là có giảng cứu, nói trắng ra là, chỉ là dò đường, tìm hiểu tin tức, hắn không phải muốn một kích giết chết, mà là muốn cho người qua sông phải hiển lộ thực lực của mình đi ra.

Cả tam giới dòng nước tương thông, tại tu chân giới là Dao Trì, tại ma giới là Vong Xuyên, mà tại tiên giới là Ký Xuyên, còn gọi là Thiên Hà, dưới đáy Vong Xuyên đã có cự ngao và Cửu U Chi Môn thứ khủng bố như vậy tồn tại, vậy trong Thiên Hà tự nhiên cũng có vô số quái vật thật khủng bố, mấy quái vật này đều do đích tay sáng thế thần làm ra, tồn tại mãi trong sông, suốt đời bắt diệt, chấp hành chung cực sứ mạng do sáng thế thần lập ra: ngăn cản tất cả cao đẳng sinh linh trong tam giới xuyên toa.

Cổ nguyên lực màu xanh biếc của Tiểu Khai vừa xuất hiện, liền phảng phất như hạ xuống một môi cầu vô cùng mỹ vị xuống sông, vô số thủy quái trong sông đều bị cổ lực lượng này hấp dẫn đi tới, nụ cười trên mặt Tiểu Khai còn chưa biến mất, liền nhìn thấy mặt nước bên dưới hoa lập tách ra, hé ra một chiếc miệng cá rộng chừng ba bốn thước đối diện hắn lao tới,

miệng cá há to, hai hàng răng trắng ớn dày đặc hào quang, làm cho Tiểu Khai nhìn thấy trong lòng rét lạnh.

Hoàn hảo Tiểu Khai vẫn không buông lỏng đề phòng, nhìn thấy miệng cá cắn tới, nhanh chóng lách người, chỉ nghe bên tai “khách sát” một tiếng, miệng cá hợp lại, hai hàm răng nhọn cắn lại một chỗ, phát ra tiếng ken két làm cho người ta ê răng, Tiểu Khai nghe được tóc gáy cũng dựng lên, hãn nào dám chậm trễ, thân hình phảng phất như thiểm điện, sưu một cái tiến tới phía trước, thoát xa miệng cá phía sau.

Nhưng đâm đầu tới chính là một thứ gì đó đen đen như dây thừng, hướng bên hông hãn quát tới, Tiểu Khai hét lớn một tiếng, tay trái một trào, chụp sợi ma thằng(dây) trong tay, chỉ cảm thấy vào tay nhớp nháp, phảng phất như chụp vào trong đồng bùn, lục quang trên người hãn chột lóe, dùng sức kéo, dưới mặt nước vang lên một tiếng kêu thảm thiết dị thường thê lương, sợi dây ma kia dùng sức co rút lại, với công lực hiện giờ của Tiểu Khai không ngờ chụp không lên, làm cho nó thoát xuống dưới nước.

Tiểu Khai còn muốn tiếp tục chụp, nhưng mặt nước phía dưới bỗng nhiên chia ra, nhất thời lộ ra một cái đầu lâu, cái đầu màu đen âm u, nhìn qua phảng phất như đầu voi, trên đỉnh đầu có bốn ánh mắt màu đỏ như máu lưu lưu đảo quanh.

Tiểu Khai nhìn thấy da đầu run lên, vừa kịp hít vào một hơi, thì nhìn thấy cái đầu kia khởi lên bảy, tám sợi dây thừng khắp bốn phía, không ngờ đều là những chiếc vòi của quái vật, mấy chiếc vòi này phảng phất như dây leo hướng Tiểu Khai trào tới, Tiểu Khai quả thực trong lòng rét lạnh, không phải là sợ, mà là cảm thấy buồn nôn, hãn không nói hai lời, đã huy Định Thiên Côn, nhất thời ba ba đánh ngược bảy, tám chiếc vòi văng ngược trở về.

Định Thiên Côn cường hãn như thế nào, mặc dù còn chưa sử dụng thần lực trong côn, chỉ bằng vào độ cứng cũng không phải sinh linh tam giới có

thể thừa nhận, thủy quái phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, nhất thời thân hình nhanh chóng chìm vào trong nước, bảy tám chiếc vòi đã rút trở về, nước sông phiêu khởi màu đen nhàn nhạt, cũng do vòi của nó bị đánh tung ra máu.

Tiểu Khai thật sâu thở dốc một hơi, vừa mới bình ổn tâm thần, liền nghĩ thấy dưới chân vang lên tiếng vang hoa lạp lạp của nước, sau một khắc, ngay chỗ hấn làm trung tâm, phương viên trong vài trăm thước toát ra hơn trăm cái đầu lâu, vô số đôi mắt đỏ như máu trừng trừng nhìn đi tới.

“ Trời ạ...” Tiểu Khai hít sâu một hơi: “ Nguyên lai thứ này là sinh vật quần cư a...”

Lời nói vừa ra, đã có vô số chiếc vòi phô thiên cái địa vươn đi tới, Tiểu Khai không dám sơ sẩy, nhanh chóng móc ra sáng thể bảo bình, nhất thời một tầng hào quang nhàn nhạt bao phủ toàn thân, đem những chiếc vòi toàn bộ bắn ngược trở về, đám quái vật phát ra tiếng hít thở hô hô, những chiếc vòi thật dài phiêu đảng chập chờn trên không, liệu mạng muốn cuốn lấy Tiểu Khai, nhưng sáng thể bảo bình dù sao là ngụy thần khí bắt chước Bàn Cổ Phủ mà thành, làm sao mấy thứ quái vật này có khả năng công phá, chúng nó dây dưa một trận, phát hiện không có hiệu quả, cũng chầm chậm trầm vào đáy nước.

Tiểu Khai nhẹ nhàng thở ra, không dám thu hồi sáng thể bảo bình, cứ như vậy cầm chiếc chai bay về phía trước, Thiên Hà này cũng không biết rộng tới bao nhiêu, đã bay hơn một ngàn thước, không ngờ vẫn không nhìn thấy bờ đối diện, Tiểu Khai lo lắng, càng muốn gia tốc, bỗng nhiên cảm thấy bên tai vang lên tiếng gió hô hô, “ Thương” một tiếng, phảng phất sắt thép giao nhau, sáng thể bảo bình cùng hấn tâm thần tương liên đã bị toàn thân kích chấn, cả thân mình bảo bình hào quang cũng ảm đạm đi vài phần, Tiểu Khai chợt nhảy, hoặc dừng thân hình, quay đầu vừa thấy, trên lưng nhất thời toát ra một tầng mờ hôi lạnh.

Nguyên lai là một sinh vật cổ quái giống như cá sấu, đang trôi thân dậy, phù trên mặt nước, ác hung hăng trừng mắt nhìn mình, hình thái động tác kia, thể nhưng cùng nhân loại cực kỳ tương tự, da cá sấu màu xanh biếc lóe ra hào quang sâu kín, miệng của nó há to còn lớn hơn cá sấu bình thường, vô số răng nanh nhọn hoắt lờ lờ tỏa sáng.

Tiểu Khai nhất thời đã biết vừa mới xảy ra sự tình gì, hiển nhiên là nó muốn một ngụm cắn nát mình, nhưng lại cắn lên trên sáng thể bảo bình.

Tiểu Khai ngày đó cầm sáng thể bảo bình, dưới tay Tê Bì Nhĩ Bá Cách còn có thể toàn thân trở ra, cũng không ăn thua gì quái vật này cắn toàn lực một cái, không ngờ lại có thể cắn cho bảo bình hào quang âm đạm, sự kinh hãi trong lòng Tiểu Khai quả nhiên khó có thể hình dung, nhin không được nghĩ: “ Súc sinh này không ngờ còn có thực lực của ma tộc đỉnh cấp, cũng không biết trong Thiên Hà còn có thứ càng thêm đáng sợ gì không.”

Vừa mới nghĩ tới đây, quái vật trước mắt há to miệng rộng lại một ngụm cắn tới, sáng thể bảo bình vang lên, hào quang nhất thời đại thịnh, đối diện hàm răng của quái vật kia lao đi, hai bên chạm nhau, lại là “ thương ” một tiếng, Tiểu Khai chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, quay đầu nhìn lại, miệng của quái vật đã chảy ra máu màu đen.

“ Ta khát, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.” Tiểu Khai không phải là người thích cậy mạnh, màu xanh biếc nguyên lực trên người hắn phun ra, bắt đầu bỏ chạy, trong phút chốc đã thoát ra xa vài trăm thước, nhưng khoe mắt lục quang chợt lóe, con cá sấu quái dị kia không ngờ so với hắn còn có tốc độ nhanh hơn, dán sát mặt nước bay nhanh, đang ngăn ngay trước mặt hắn.

“ Trời ạ, người muốn chết phải không?” Tiểu Khai cũng có chút nổi giận: “ Ta là không nghĩ muốn đánh với người, không phải là sợ người, chẳng lẽ người cho rằng người có thể phá được sáng thể bảo bình của ta?”

Con quái cá sấu này thật ra thật sự phảng phất thông linh, nghe xong Tiểu Khai nói, trong ánh mắt màu lục cư nhiên lộ ra thần sắc cười nhạo, nó mở to miệng rồi hợp lại, răng nanh xao nhau, phát ra từng đợt, từng đợt thanh âm thương thương, phảng phất như đánh đồng la, Tiểu Khai còn chưa hiểu được nó muốn làm gì, liền nhìn thấy trên mặt nước lục quang lờ lờ, trong phút chốc vô số thân hình màu xanh biếc theo bốn phương tám hướng hội tụ tới, đảo mắt, đã vây kín xung quanh mình.

Đây rõ ràng là có tới mấy trăm con quái cá sấu a!

“ Không trùng hợp như vậy chứ...” Tiểu Khai muốn rút cả cằm: “ Người...Người cư nhiên *** cũng là sinh vật quần cư a...”

Mấy con quái cá sấu này rậm rạp phù trên mặt nước, bít kín cả mặt nước, chuyện tới hôm nay, không phải chạy trốn là có thể giải quyết vấn đề, Tiểu Khai hít vào một hơi, hai tay nắm chặt Định Thiên Côn.

Đã nhất định muốn đánh, vậy thì đánh!

Con quái cá sấu đầu tiên hiển nhiên là đầu lĩnh của đám quái vật này, miệng của nó phát ra tiếng kêu hống hống, phảng phất như tiền đao, hướng vùng eo Tiểu Khai xông tới, Tiểu Khai không hề lưu tình, Định Thiên Côn đối diện đập xuống, nhất thời đập vào trong khóe miệng nó, “ vèo” một tiếng, phảng phất như gậy nung đỏ xuyên vào thịt heo, ứng tay mà vào, nhất thời xuyên thẳng vào miệng nó.

Một chiêu này hiển nhiên là xuất ngoài ý liệu của quái cá sấu đầu lĩnh, nó rõ ràng là ngẩn ngơ, mới phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, máu đen phảng phất như suối phun tràn vào trong nước sông.

Bốn phương tám hướng quái cá sấu phảng phất như được hiệu lệnh, nhất thời mãnh liệt mà lên, vô số hàm răng sắc bén khép mở, Tiểu Khai hừ lạnh một tiếng, thân hình vừa động, Định Thiên Côn pháp nhất thời toàn diện triển khai.

Bộ Định Thiên côn pháp này của Tiểu Khai, chính là Chư Cát Thần Hầu truyền lại, vô luận uy lực hay là chiêu thức, đều là đệ nhất năm giới, giờ phút này gặp phải cường địch chưa từng có trước đó, Định Thiên Côn của Tiểu Khai toàn lực phát động, quả nhiên là nhập vào chốn không người, mấy quái cá sấu này mặc dù thể tới hung hung, đằng đằng sát khí, thế nhưng cũng không phải đối thủ của Định Thiên Côn, mắt thấy một côn trong tay Tiểu Khai đánh đông đánh tây, đám quái cá sấu kêu thảm thiết liên tục, vô số máu đen quay cuồng thẳng đằng trong Thiên Hà, đảo mắt, đã đánh rớt mấy trăm con quái cá sấu vào trong nước sông.

“ Sảng, thực sảng!” Tiểu Khai chỉ cảm thấy toàn thân thư sướng, hào tình vạn trượng, nắm cây bổng tử cười ha ha: “ ***, không để cho các ngươi xuống ngựa uy, còn thực tưởng muốn khi dễ ta, một chút giết gà dọa khỉ, xem các ngươi còn dám tới hay không!”

Thời điểm hắn nói những lời này, đám quái cá sấu còn đang yếm yếm phù trên mặt nước dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn, nhưng lời này nói xong, đám quái cá sấu phảng phất gặp phải thứ gì vô cùng khủng bố tồn tại, mỗi con toàn thân đều run rẩy lên, chúng nó liếc mắt nhìn nhau, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất súc thân hình thành một đoàn, một con tiếp một con chui tọt vào trong sông.

Tiểu Khai nháy mắt, nghĩ thấy có điểm bất an, hắn nhịn không được quay đầu nhìn đám quái cá sấu, lại nhìn thấy con quái cá sấu đầu lĩnh là con cuối cùng chìm xuống, trước khi trầm xuống, trong đôi mắt nó lại toát ra vẻ mặt kỳ quái.

Nếu Tiểu Khai không nhìn lầm, đó là...Đồng tình? Hay là liên miễn thương xót?

Sự bất an trong lòng Tiểu Khai càng thêm mãnh liệt, hắn lặng lẽ nắm chặt Định Thiên Côn, phù trên mặt nước không tới hơn mười thước, túc túc qua vài phút, chưa từng di động một chút.

Thần niệm của hắn mặc dù đã bị nước sông quấy nhiễu nghiêm trọng, dù sao vẫn còn tồn tại, giờ phút này, hắn đã cảm giác được, địa phương bên dưới mặt nước không xa, đang có một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố đang nhanh chóng phóng lên.

Có lẽ cỗ lực lượng này, mới chính là trở ngại lớn nhất cho việc hôm nay mình mạnh mẽ vượt sông!

Trong lòng hắn sợ hãi, nhanh chóng móc ra sáng thể bảo bình, hào quang nhàn nhạt mở ra, bao lại toàn thân.

Giờ phút này, Tiểu Khai còn đang bảo oán quái vật tại Thiên Hà vô cùng cường hãn, hắn lại không biết, này hết thảy đều là do bản thân hắn tạo thành. Thủy quái của Thiên Hà cấp bậc sâu nghiêm, chỉ có sinh linh tương ứng thực lực thì mới đưa tới thủy quái tương ứng, Tiểu Khai ngay từ đầu thi triển màu xanh biếc nguyên lực, chỉ đưa tới vài con quái vật đầu cá mà thôi. Nhưng sau lại vì bị bức bách, lại xuất ra sáng thể bảo bình, lúc này mới dẫn ra quái cá sâu, mấy cá sâu này đều có thể so sánh với cao đẳng ma tộc hoặc là tiên giới thiên tiên, nếu là quần công mà lên, có lẽ ngay cả Hỗn Nguyên Thiên Quân cũng không ngăn cản được, trên sự thật, đại la kim tiên của tiên giới và tiên đế không dám cường mãnh vượt sông, chính là bị đám quái cá sâu này chế ước, không ngờ hôm nay Tiểu Khai một cơn nỡ tay, đảo mắt lại đánh bị thương mấy trăm con, như vậy, vấn đề đã có thể trở nên nghiêm trọng rồi.

Ngủ đông, siêu cấp thủy quái ở ẩn dưới đáy Thiên Hà suốt mấy triệu năm, đã bị Định Thiên Côn mãnh liệt hấp dẫn, rốt cuộc trời lên!

Cả Thiên Hà bắt đầu phát ra tiếng oanh long trầm muộn, nghe vào giống như núi lửa bên dưới đáy biển phun lên, Tiểu Khai thậm chí có thể cảm giác được nước sông cả Thiên Hà đang có chút chộp lên, bên tai không ngừng truyền đến tiếng nước hoa hoa, trái tim Tiểu Khai phanh phanh nhảy mạnh, không hề nháy mắt nhìn mặt sông, rốt cuộc...Một thứ gì tròn tròn màu đen

đang chậm rãi từ trong nước xông ra, nhìn qua, cùng với mấy con quái vật có vòi giống nhau như đúc.

“ Hô..” Tiểu Khai thở dài một hơi thật to: “ Nguyên lai là một con quái vật có vòi..”

Nhưng cái đầu kia không có tiếp tục trôi lên, ngược lại chuyển động ba trăm sáu mươi độ khắp bốn phương tám hướng, sau khi vòng vo vài vòng, mới nhắm ngay Tiểu Khai trên đỉnh đầu, rồi bất động.

“ Ách..Có điểm không đúng...” Tiểu Khai nhìn kỹ cái đầu này, mới phát hiện cái đầu trọc lóc, căn bản không có chiếc vòi nào, nhưng cái đầu này lại hiện ra màu sắc trong suốt, từ nơi đó xem đi xuống, không ngờ có thể nhìn thấy được một cỗ chất lỏng bên trong óc.

Chẳng lẽ...Chẳng lẽ...Tiểu Khai nhảy dựng, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán ồ ạt tuôn ra.

Chẳng lẽ..Đây là một con mắt?

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 3: Siêu Cấp Thủy Quái

Đúng vậy, đây đích thật là một con mắt. Tiểu Khai một tắc một tắc bay ngược ra sau, trở mắt nhìn quái vật trong dòng nước chậm rãi trôi lên, hai ánh mắt lồi gắt gao nhìn trừng Tiểu Khai, chỉ mới là một bộ phận, đã chừng hơn trăm thước, nhưng nhìn qua, phẳng phất chỉ là nửa bộ phận của cái đầu, Tiểu Khai muốn bay lên cao, nhưng bình chướng của Thiên Hà gắt gao ngăn trở thân thể của hắn, quái vật trong sông hoặc nhiên há mồm, một mũi tên nước trắng xóa hướng Tiểu Khai bắn tới, đánh vào sáng thể bảo bình phát ra màn hào quang, nhất thời “phanh” một tiếng, đã đánh trúng màn hào quang dập nát, sáng thể bảo bình nhất thời ông một tiếng, âm ảm xuống tới.

Chỉ là một mũi tên nước vô cùng đơn giản, cư nhiên trực tiếp phá được màn hào quang của sáng thể bảo bình, Tiểu Khai hít sâu một hơi rét lạnh.

Thủy quái kia phát ra tiếng kêu vô cùng hùng hậu, chấn đến sông nước vang lên âm thanh hoa lạp lạp, cả Thiên Hà đều có chút ít ần ần run rẩy, nó mở miệng ra, lại một mũi tên nước hướng Tiểu Khai bắn tới.

Tiểu Khai làm sao dám tiếp, lách người tránh né, nhưng vừa mới vận eo, chợt nhìn thấy đầu của quái vật từ trong nước như tia chớp hiện lên, đầu lâu này mang theo vô số nước sông chảy ồ ạt xuống, phô thiên cái địa hướng chính mình đánh tới!

Một cái đầu trăm thước chàng đi tới, đó là tư vị gì?

Tiểu Khai căn bản không có lựa chọn, thân hình trầm đi xuống, nhất thời lặn vào trong Thiên Hà.

Tội lớn nhất của loài người chính là lòng hiếu kỳ, những gì không biết lại là càng sợ hãi, Tiểu Khai mới đầu nhìn Thiên Hà còn trăm thứ kiêng kỵ, thậm chí cả nước sông cũng không dám đụng chạm, làm cho bản thân mình sợ đầu sợ đuôi mười phần chật vật, giờ phút này chui đầu vào trong sông, ngược lại cảm thấy trước mắt sáng ngời, trợn mắt nhìn, thế nhưng rất nhẹ nhàng nhìn thấy được cảnh sắc trong phương viên gần ngàn thước.

Nguyên lai bầu trời Thiên Hà bị hơi nước che phủ, phía dưới nước sông lại thập phần trong suốt, từ nơi này nhìn qua, trong nước lại phân bố vô số thủy quái kỳ kỳ quái quái, nguy nhiên đứng sừng ngay phía trước chính là siêu cấp thủy quái, cũng đã nhìn thấy rõ tình huống.

Thân hình siêu cấp thủy quái dài chừng ngàn thước, nhìn qua phẳng phất như con rắn dài, nhưng so với rắn càng bằng phẳng hơn nhiều lắm, nhuyễn nhuyễn như là không có xương cốt, ở trong nước nhuyễn động, làm cho nước sông vang lên âm thanh hoa lạp lạp, mà đầu của nó, lại thập phần giống như Bí Hỷ, toàn thân cũng giống như đầu, Tiểu Khai một khi nhìn thấy rõ toàn cảnh của thủy quái, sự sợ hãi trong lòng nhất thời phai nhạt ba phần, tay cầm Định Thiên Côn, hướng thân thể thủy quái đánh xuống một bổng.

Thủy quái vừa thấy được Tiểu Khai lặn vào trong nước, thân thể đã sắp trầm xuống tới, hai ánh mắt trên đầu đang ba trăm sáu mươi độ bay nhanh xoay tròn, nhanh chóng tập trung tới vị trí của Tiểu Khai, một ngụm mũi tên nước hướng đầu côn của Tiểu Khai ói ra, mặc dù là ở trong nước, nhưng mũi tên nước này cũng không chịu chút ảnh hưởng, vẫn như cũ nhanh chóng như điện, “ba” kích thẳng lên đầu Định Thiên Côn.

Định Thiên Côn quả nhiên là thần khí, dễ dàng đánh mũi tên nước kia dập nát.

Tiểu Khai không dám chậm trễ, như bóng với hình xông tới, Định Thiên côn pháp nhất thời triển khai, cùng thủy quái kịch chiến.

Tiểu Khai đầy người đều là thần khí, muốn nói cùng Tiểu Khai đối diện chiến đấu, kỳ thật trong vòng tam giới hần cũng không sợ ai, mới đầu sở dĩ kiêng kỵ Thiên Hà, ngoại trừ vì tâm lý, càng nhiều chính là sợ bị đánh lén, giờ phút này siêu cấp thủy quái đã xuất hiện, mặc dù thực lực đích xác kinh thiên động địa, nhưng cảm giác thần bí đã biến mất, Tiểu Khai ngược lại buông rộng tay chân, Định Thiên côn pháp vừa rat ay, quả thật là thần ma đều sợ, không người có thể kháng cự, đáng thương cho siêu cấp thủy quái, đang ngủ đông dưới đáy sông vô số thời đại, địa vị tôn vinh hiển quý, ngay cả tiên đế và đại la kim tiên, cũng không xứng nhượng cho nó trời lên, hôm nay xem như bình sinh lần đầu tiên ra tay đối địch, rồi lại gặp phải một tên biến thái, cây côn kia quả thật cường hãn khó có thể hình dung, đánh lên đầu nó tối tăm mảy mặt, đánh cho nó toàn thân cao thấp đau đớn toàn tâm, nhưng côn pháp thật sự cổ quái, với cảnh giới công pháp giờ phút này của nó, cư nhiên hoàn toàn nhìn không ra chiêu thức của bộ côn pháp này.

Tất cả cao đẳng sinh linh đều có trí tuệ, thủy quái này mặc dù trời sinh là phụng mệnh sáng thế thần thủ vệ Thiên Hà, nhưng cũng biết là nếu khó khăn, trong lòng biết nếu muốn đánh bại nhân loại đáng chết này thì thật là không chắc có thể, nhất thời liền ra âm chiêu.

Bên tai Tiểu Khai nghe được thủy quái phát ra tiếng rít kinh thiên động địa, quả thật chấn đến lỗ tai hần ông ông vang rền, tiếng rít này chính là hiệu lệnh thủy quái triệu tập tiểu đệ, siêu cấp thủy quái thân là sinh linh cao nhất Thiên Hà, cho tới bây giờ không có lên qua, cho tới bây giờ không bị bại, cho tới bây giờ không có triệu tập qua tiểu đệ, hôm nay tất cả chuyện mất mặt đều làm, bởi vậy có thể thấy được, nó then quá thành giận tới cực điểm.

Nó nghĩ cũng rất đơn giản: Người không phải rất dữ dằn sao, tiểu đệ của ta có ngàn vạn, dù đánh không chết người, vậy cho người một chết!

Lần hiệu triệu này của nó, trong Thiên Hà ngàn vạn thủy quái nhất thời ô áp áp một mảnh toàn bộ hội tụ lên, Tiểu Khai nhìn xem chung quanh, đã nhìn không được có chút kinh ngạc, nguyên lai bốn phương tám hướng đã tầng tầng mật mật quái vật, nếu không đoán sai, tất cả quái vật trong Thiên Hà đều đã đến, xa xa bên ngoài trăm thước phía trước, ít nhất hơn một ngàn quái cá sấu đang dùng đôi mắt gắt gao nhìn trừng trừng.

Siêu cấp thủy quái lại phát ra tiếng gào thét chói tai, sau đó thân thể to lớn bắt đầu lui nhanh về phía sau, Tiểu Khai biết rõ nó muốn bỏ chạy, làm sao chịu thả, nhanh chóng truy tới, Định Thiên côn pháp thân mình kể cả côn pháp lẫn bước pháp hai chủng loại, Chư Cát Thần Hầu sáng tạo bộ pháp đương nhiên cũng là lợi hại nhất đẳng, siêu cấp thủy quái một đường lui mau, túc túc lui chừng vạn thước, vẫn như cũ không bỏ rơi được Tiểu Khai, đám tiểu đệ bốn phương tám hướng tuy có lòng hỗ trợ, nhưng tìm không thấy cơ hội để hỗ trợ, mắt thấy lão đại bị người đuổi theo đánh, tất cả đều phát ra đủ loại rít gào cổ quái.

Siêu cấp thủy quái đích thật đã rất nóng nảy, hốt nhiên phát ra một tiếng kêu bén nhọn cao vút, nghe giống như có khí thể cá chết vỡ phách, một cái đầu to không để ý hết thấy hướng Tiểu Khai chàng đi tới, Tiểu Khai giờ phút này đã hoạt động tay chân, đương nhiên không sợ, Định Thiên Côn đón đầu của nó đập xuống, ai ngờ quái vật này cũng có chút tâm nhãn, cái đầu đang tràn ngập khí thể trước nay chưa từng có, nhưng nửa đường chợt vòng lại, vòng vo chín mươi độ, trùng lực thật lớn thuận tiện mang theo thân thể thật dài, không ngờ quay đầu bỏ chạy.

Nháo cả nửa ngày, cứ nhiên là một hư chiêu lấy tiến làm lui.

Chỉ tiếc, hư chiêu tuy diệu, nhưng dù sao không qua nổi Định Thiên bộ pháp do đích thân Chư Cát Thần Hầu sáng tạo, Tiểu Khai mặc dù giật mình, nhưng dưới chân không loạn, thuận thế vận người, cứ nhiên cũng chuyển qua chín mươi độ, hướng phía sau lưng thủy quái một côn gõ đi xuống.

Vì một kích này, Tiểu Khai cũng không lưu tay, ba cỗ thần lực trong Định Thiên Côn không hề giữ lại trút hết mà ra, thần lực vừa ra, quả nhiên trong tam giới không người tranh phong, một con phượng hoàng hét vang, Thuần Dương Thiên Hỏa thuần chánh thiêu cháy sạch nước sông Thiên Hà, ngọn lửa vô sắc một đường lan tràn, một đóa hỏa hoa tinh tế sủu một tiếng đánh lên thân thể thủy quái, mặc dù chỉ là một chút hỏa tinh, nhưng cũng có uy thế không thể tưởng tượng, thủy quái bị Thuần Dương Thiên Hỏa thiêu trúng, toàn thân đều run rẩy lên, phát ra một tiếng rống trầm muộn dị thường, thân hình đang thối lui đã chợt dừng lại.

Nhưng công kích của Định Thiên Côn không chỉ là như thế, tiểu hắc long nhanh chóng chui ra khỏi đầu côn, chu cái miệng nhỏ, một ngụm cắn lên bụng thủy quái, dùng sức hấp mạnh, phảng phất như trẻ con bú sữa, hấp đến vang lên sồn sột, một cỗ chất lỏng trắng tuyết ngạnh sanh bị nó hấp ra khỏi cơ thể thủy quái, cỗ chất lỏng này không bình thường, chính là linh khí công pháp thuần chánh mà thủy quái tu luyện vô số năm, bị tiểu hắc long hấp ra, toàn thân thủy quái càng run rẩy lên mãnh liệt, thân hình nhu nhược không xương càng nhuỷ động như dương liễu trong gió, cả đầu cũng rụt trở về.

Nhưng là Tiểu Khai đã hạ độc thủ, tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình, thực lực mạnh nhất trong Định Thiên Côn, tiểu thần hầu uy phong lẫm lẫm vọt đi ra, cầm bông tử trong tay hướng đầu của thủy quái đánh loạn một trận, đầu của hầu tử chỉ cỡ bàn tay, cây côn đánh xuống đầu thủy quái phảng phất như sợi tóc đánh xuống, nhưng cây côn nhỏ như sợi tóc kia, lại đánh cho đầu thủy quái “bồng bồng” vang rền, thân thể cực đại của thủy quái bị đánh cho nhảy dựng nhảy dựng, hiển nhiên là đang đau tới chết đi sống lại.

Thủy quái này cũng có sự cứng đầu, đã muốn chạy mà không thoát, giờ phút này ngược lại không chạy, chỉ co rụt đầu lại, vùng cổ mọc lên hai chiếc cánh thịt, bao bọc đầu vào, thân thể thật dài của nó hoa lạp lạp cuộn lại, cư

nhiên cuộn thành một vòng, đem cả bộ phận đầu giấu lại, cứ như vậy huyền phù trong nước, vẫn không hề nhúc nhích.

Cả bầu trời Thiên Hà truyền đến “ Tư” một tiếng, hơi nước tràn ngập khôn cùng phảng phất như bị hấp lực nào đó, toàn bộ hội tụ lên người thủy quái, đảo mắt đã toàn bộ hút vào trong cơ thể thủy quái, sương mù cả triệu ngàn năm bao phủ trên bầu trời Thiên Hà cứ như vậy tan đi sạch sẽ, mà thân thể thủy quái lại rõ ràng lớn hơn một vòng.

Nháo cả nửa ngày, sương mù này đúng là thủy quái thả ra, đại khái cùng nhân gian giới nơi đáy biển thải ra hơi khí a.

Hiển nhiên, thủy quái đây là làm ra một xác rùa mà súc đi vào, ra vẻ sáng tỏ mặt cho người đánh, ta vẫn cứ không ra.

Tiểu Khai giờ phút này, quả nhiên là vừa tức giận vừa buồn cười, lắc đầu nói: “ Bỏ đi, ta cũng không đánh ngươi nữa, ta chính qua qua sông thôi.”

Nhưng thủy quái này hiển nhiên cũng không chỉ muốn bắt tay giảng hòa với Tiểu Khai, ở trong thân thể quyện thành một đoàn kia, truyền đến tiếng rít trầm muộn, thanh âm này vừa ra, thủy quái bốn phương tám hướng nhất thời liều mạng đánh tới.

Tiểu Khai quả thực không còn gì để nói, mắt thấy quái vật đầu cá, quái vật có vôi, quái cá sấu, còn có đủ các loại quái vật hình thù kỳ lạ quái trạng, đã bất chấp sự giáo huấn siêu cấp thủy quái nữa, Định Thiên côn pháp lại triển khai, bắt đầu thượng diễn anh hùng chủ nghĩa.

Thiên Hà của tiên giới, bình thường sóng yên gió lặng không hề sóng gió, rất ít có tiên nhân dám mạo muội vượt sông, vài triệu năm qua cho tới bây giờ còn chưa từng náo nhiệt giống như hôm nay, Tiểu Khai ở giữa sông còn chưa cảm thấy, kỳ thật tiên nhân nơi bờ đối diện đã sớm bị kinh động, giờ phút này cả đám thò đầu nhìn quanh bờ sông, chợt nghe nước sông hoa lập lập nổ rung trời, thỉnh thoảng lại truyền đến các loại các dạng tiếng rít

gào thê lợng hay gầm rú hung ác, hỗn hợp tiếng côn bông đập âm âm, quả thực là như bắn pháo bông năm mới.

Có những tiên nhân tuổi khá lớn, còn nhớ mang máng tiếng rít gào đến từ quái vật trong Thiên Hà, liền nói với những tiên nhân tuổi còn trẻ bên cạnh, tiên nhân này vừa nghe được, nhất thời sợ hãi than thở, mỗi người đều suy nghĩ: “ Động tĩnh kinh thiên động địa như vậy, chẳng lẽ là do tiên đế lão nhân gia mạnh mẽ vượt sông hay sao?”

Sau đó thì có hai ba phẩm tiểu tiên đi giật dây cho đám tiếp dẫn sử: “ Các người có thể tự do qua Thiên Hà, hay là đến xem có chuyện gì đi?”

Đám tiếp dẫn sử lắc đầu lia lịa: “ Không đi, chết cũng không đi, động tĩnh lớn như vậy, đứng gần một chút, có lẽ cũng mất nửa mạng.”

Đám tiểu tiên trách oán thở dài, lòng hiếu kỳ bành trướng, liều mạng thò cổ nhìn thật xa, muốn xem đến tột cùng, nhưng Thiên Hà bao năm hơi nước nồng hậu, ngoài trăm thước cũng nhìn không tới.

“ Xem ra là nhìn không thấy đâu.” Một ba phẩm tiểu tiên thở dài, đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên trường lớn ánh mắt, khàn giọng nói: “ Trời ạ, ta...ta thế nhưng thấy được, các người xem!”

Đúng vậy, đích thật là thấy được!

Hơi nước cả Thiên Hà bầu trời triệu ngàn năm không tiêu tan, trong tích tắc đã hoàn toàn biến mất sạch sẽ, phẳng phất như một tấm màn lớn trong thiên địa bỗng nhiên bị một bàn tay vô hình kéo “ xoát” giật ra, bầu trời mênh mông vô cùng mở mang phía trên Thiên Hà, đám tiên nhân nhìn thấy được kỳ cảnh trước đó chưa từng có!

Vô số thủy quái hình thù kỳ lạ quái trạng phẳng phất như đám ruồi bọ tán loạn khắp mặt nước, nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng thất thố của bọn chúng, giống như là nhủi vào trong bùn đất, cả đám nhảy mạnh, thỉnh

thoảng còn đánh lộn vào nhau, làm cho đầy trời đều là tiếng vang bồng bồng, mà ở phía sau đám thủy quái, một thiếu niên tay cầm một cây côn ngũ thái ban lan đang một đường đuổi giết, thiếu niên phù tại mặt nước khoảng mười thước cao, thân thể hiện ra tư thế nghiêng về phía trước, ngẫu nhiên một bồng đập xuống, tất nhiên đã đánh một con thủy quái nào đó thành đồng thịt nát bét.

Tràng cảnh này, chắc chắn, muốn bao nhiêu máu tươi có bấy nhiêu máu tươi, muốn bao nhiêu thống khoái có bấy nhiêu thống khoái.

Đám tiên nhân nhìn nhau, không hện mà cùng xoa xoa ánh mắt, định thần mà nhìn, tràng cảnh trước mắt cũng như trước, những kim tiên thiên tiên ngày thường được tôn sùng địa vị đều hình dung ra được đám thủy quái thiên hoa loạn trụ, mỗi con phảng phất như chỉ là giấy mỏng, dưới tay thiếu niên, toàn bộ đều bị giết chết.

Vị ba phẩm tiểu tiên đang run rẩy rút bộ dò xét khí tiên lực ra, đeo lên mũi, mở to ánh mắt bắt đầu quan sát tiên lực trị của đối phương, vài vị tiểu tiên bên cạnh nhìn chăm chăm hẳn, cùng hỏi: “Nhiều ít?”

Vị tiểu tiên này khẩn trương đến một câu cũng nói không ra lời, lại nhìn thấy trên mắt kính những con số liên tục nhảy lên, thanh âm của hắn có chút tê ách: “Ba phẩm, bốn phẩm, năm phẩm, còn đang lên...lên...Trời ạ, ta...” Lời nói đến nơi này, chợt nghe “ba” một tiếng, kính mắt trên mũi nhất thời nổ thành mảnh nhỏ.

Tiên nhân bốn phía đều lắp bắp kinh hãi, nói: “Tiên lực trị rất cao, cả tiên lực dò xét khí cũng bị tạc nổ.”

“Ta tới thử xem.” Một vị lão tiên ở phía sau đã lấy một bộ dò xét khí trong ngực ra, cẩn thận lau mặt kính nói: “Bộ dò xét khí này, là do ba ngàn năm trước một vị thiên tiên đại nhân ban cho ta, nghe nói ngay cả tiên lực trị của đại la kim tiên đều có thể dò xét đi ra.”

Vì vậy tiên nhân bốn phía đều bắt đầu sợ hãi than: “ Chậc chậc, đây là bảo bối khó được a, chúng ta cả Lạc Lôi Ti, có lẽ còn không có bảo bối dò xét khí lợi hại được như người đâu.”

Lão tiên nhân có chút đắc ý, thần tình tươi cười đeo kính lên mũi, ho khan một tiếng nói: “ Tốt, tiện cho ta tới nhìn xem, vị đạo hữu này đến tột cùng là có bao nhiêu tiên lực trị.”

Hắn mở to mắt nhìn xem, dò xét khí ánh chiếu lên trường côn năm màu trong tay thiếu niên, những con số nhảy mạnh lên cao, miệng lão tiên nhân càng mở càng lớn, bốn phía tiên nhân đều muốn hỏi, nhưng lão tiên nhân phảng phất như là trúng tà, một câu cũng nói không nên lời, mắt thấy con số trong dò xét khí vẫn không ngừng tăng cao, trong không khí truyền đến thanh âm ba ba, chỉ qua nửa phút, chợt nghe “ ba” một tiếng, tiên lực dò xét khi trên mũi lão tiên nhân nhất thời nổ thành bột phấn.

“ Ti!” Lần này, đám tiên nhân đồng loạt hít sâu một hơi rét lạnh, rốt cuộc nói không ra lời.

Cơ hồ đồng thời, trên Thiên Hà đã truyền đến tiếng hét lớn của thiếu niên: “ Đám thủy quái đáng chết các ngươi, ta vốn còn muốn trực tiếp qua sông thì thôi, các ngươi dám chọc giận ta, xem ta làm sao giáo huấn các ngươi.”

Siêu cấp thủy quái vẫn quỳn súc ở nơi đó, Tiểu Khai triển khai Định Thiên côn pháp, đám thủy quái bốn phương tám hướng đứa bị thương, đứa thì chết, quả thực như nhập vào chốn không người, trực tiếp vọt tới bên người siêu cấp thủy quái, hung hăng một côn vỗ xuống, đánh lên cái xác rúc như rùa kia, nhất thời “ vèo” một tiếng, máu màu đen tứ phía vẩy ra, siêu cấp thủy quái tự cho là cái xác rùa cứng rắn như kim cương không ngờ lại bị đánh thủng một lỗ lớn.

Đây quả nhiên là chuyện mà cả triệu ngàn năm chưa từng có, siêu cấp thủy quái từ khi xuất sanh đã nhận được ý chỉ của sáng thể thần thủ vệ Thiên Hà, cũng bị sáng thể thần cáo tri qua: trong vòng tam giới không ai làm bị thương được người. Không ngờ hôm nay mới lần đầu tiên xuất ra quy xác thần công, đã bị người phá đi phòng ngự, nó cả kinh phát ra thanh âm bén nhọn như thủy tinh cọ xát làm người ê răng, thân hình thật lớn bắt đầu nhanh chóng trầm xuống, cả tạo hình xác rùa cũng bất chấp không bảo trì nữa.

Thực hiển nhiên, nó đã sợ hãi, cho nên muốn chạy trốn.

“Làm sao chạy!” Tiểu Khai đầu nóng lên, một đầu chui thẳng xuống đáy Thiên Hà, đuổi theo sát thủy quái.

Máu hoành lưu trên mặt nước, xác nổi vô số, đám tiểu đệ của siêu cấp thủy quái trơ mắt nhìn thấy Tiểu Khai đuổi giết lão đại, thế nhưng không có một tên dám tiến lên ngăn trở, đảo mắt, một người một quái đã tiến vào đáy Thiên Hà.

Thiên Hà quả nhiên tương tự như Vong Xuyên, mặt ngoài nhìn qua là sông, kỳ thật còn sâu hơn biển, Tiểu Khai trầm xuống, túc túc qua mấy vạn thước, ánh sáng trên đỉnh đầu đã sớm biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi, hoàn hảo màu xanh biếc nguyên lực của bản thân hẳn có thể chiếu sáng, Thuần Dương Thiên Hỏa trên đầu Định Thiên Côn vẫn tư tư thiêu đốt, chiếu sáng cả đáy sông, nhưng thật ra không cần sâu là nhìn không thấy.

Tốc độ của siêu cấp thủy quái ở trong nước hơn xa Tiểu Khai, hơn nữa nó còn quẹo tới quẹo lui liên tục, không ngừng dùng thân hình thật lớn đẩy mạnh những hòn đá và thực vật về phía Tiểu Khai, làm chậm lại tốc độ của hẳn, đến lúc này, Tiểu Khai càng đuổi thì càng xa, nhìn qua nhất thời nửa khắc thủy quái sẽ biến mất khỏi tầm mắt của hẳn.

Tiểu Khai kỳ thật cũng có chút nản chí, nhưng hắn vẫn cứ muốn giáo huấn thủy quái, thủy chung không muốn buông tha, cắn chặt răng liều mạng đuổi theo, mắt thấy thủy quái muốn chính thức thoát đi, Tiểu Khai gian nan nhiều qua một hòn đá lớn, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, thế nhưng xuất hiện một cảnh tượng hoàn toàn ngoài dự đoán!

Xuất hiện tại trước mắt chính là một tòa cung điện thật lớn, tường cao cửa rộng, trụ tròn khắc hoa, như thế nào xem ra đều xuất xứ từ thủ bút của nhân loại, nghi vấn của Tiểu Khai nhanh chóng tăng trưởng, thầm nghĩ: “ Chẳng lẽ đáy sông này lại còn có tiên nhân ở lại?”

Hắn chuyển niệm lại tưởng tượng: “ Không đúng, tiên nhân qua sông sẽ bị thủy quái cắn nuốt mất, như thế nào có thể đi vào dưới mấy vạn thước đáy sông mà kiến tạo ra cung điện này?”

Tiểu Khai nghĩ tới đây, nhất thời cẩn thận lên, buông tha việc truy kích thủy quái, nhanh chóng vọt ra sau hòn đá kia.

Siêu cấp thủy quái hiển nhiên đối với nơi này vô cùng thành thực, lên đến trước cung điện, liền phát ra tiếng kêu liên tiếp, sau đó nhẹ nhàng tròng vào cung điện, cửa điện cũng có chút cổ quái, vốn đóng thật chặt, nghe được tiếng kêu của nó, lập tức mở, đợi thủy quái tiến vào, liền “ ba” một tiếng, bôn chồn khép lại.

Tiểu Khai càng cảm thấy cổ quái, xem cũng không dám xem tiếp, vận khởi thần niệm, muốn thoáng điều tra tình hình cung điện, nhưng thần niệm vừa động, chợt nghe một trận tiếng ca nhu hòa nhẹ nhàng ấm áp, hốt nhiên từ trên đỉnh đầu mình ở địa phương rất xa rất xa truyền tới.

Thanh âm này vừa vào tai, Tiểu Khai nhin không được vừa động, thầm nghĩ: “ Thanh âm thật dễ nghe, không biết ca từ đến tột cùng là gì.”

Khúc ca này du dương tới cực điểm, chính là dễ nghe đến mức cho tới bây giờ Tiểu Khai chưa từng nghe qua, chỉ là lời ca phảng phất không phải

là loại ngôn ngữ mà Tiểu Khai biết, âm tiết tương đối cố quái, mỗi chữ nhô ra, vô cùng hòa hợp, Tiểu Khai nhin không được muốn đi xem đó là âm tiết gì, nhưng người xướng âm tiết lại không rõ ràng, Tiểu Khai càng nghe càng mơ hồ, càng mơ hồ thì càng muốn nghe cho ra, lỗ tai hấn cao cao dựng lên, nghe nghe, chợt cảm thấy thần trí có chút mê hồ lên, phảng phất như đám âm tiết cố quái đang vang lên trong óc mình, làm cho trí nhớ và lý trí trong đầu toàn bộ bị đẩy ra ngoài.

May mắn lúc này, bên trên vang lên một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, một thanh âm tuyệt vọng hô to: “ Cứu mạng a, chư vị đồng liêu, cứu ta!”

Ngay sau đó là “ khách sát” một tiếng, phảng phất như là thứ gì bị một đao chặt làm hai, thanh âm kia phát ra nửa tiếng kêu thảm thiết, sau đó đột ngột dừng lại, rồi không một tiếng động.

Toàn thân Tiểu Khai rung mình một cái, nhất thời tỉnh táo lại, hấn cả nửa điểm do dự đều không có, đưa tay tát mạnh lên mặt mình hai cái, dùng sức lắc đầu, lúc này mới trục xuất được âm tiết cố quái ra khỏi đầu, ngẫm lại sự hung hiểm vừa rồi, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy hoảng sợ, đối với cung điện ngay phía trước càng kiêng kỵ thêm vài phần, hấn đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc thở dài, chậm rãi trôi lên trên, quyết định không tiếp tục đuổi giết siêu cấp thủy quái kia nữa.

Giờ phút này, bờ Thiên Hà, lại là một phen quang cảnh.

Từ sau khi sương mù trên Thiên Hà tiêu tán, Tiểu Khai chui vào đáy sông, tiên nhân tại bờ sông sôi trào lên, nhất là nhìn thấy vô số thi thể thủy quái ở trên mặt nước tùy ý phiêu đảng thì tâm tình của đám tiên nhân kích động tới đỉnh điểm.

Mấy thủy quái này, là từ trong miệng của tiên nhân tương truyền, là những quái vật được truyền niệm từ trong những sử thi niên đại a...

Ma tộc có ma châu, tiên nhân có tiên tinh, quái vật có thực lực ngang với thiên tiên, trong cơ thể đều có giấu bốn mạng kim đan, mấy thứ này, đều là vô giới chi bảo a...

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 4: Mị Hoắc Chi Ca

Những quái ngư, những quái vật có vòi, bốn mạng kim đan đủ để cho đám tiên này thăng cấp lên thiên tiên, còn thủy quái hình dáng cá sấu rõ ràng là sinh linh cao nhất của tam giới trong truyền thuyết Hoàng Kim Ngạc Thần a, nghe nói ngay cả đại la kim tiên, đều không có mười phần nắm chắc bắt được một con Hoàng Kim Ngạc Thần.

Nếu là ăn bốn mạng kim đan của nó, lại có tình huống gì?

Huống chi, trên Thiên Hà phiêu phù không chỉ là một con Hoàng Kim Ngạc Thần, từ nơi này nhìn lại, trên mặt nước một mảnh tiếp một mảnh màu xanh biếc, phủ kín cả mặt sông, có lẽ chừng hơn một ngàn con!

Mắt thấy ngàn thượng vạn thi thể thủy quái phiêu phù trên mặt Thiên Hà, đám tiên nhân này phảng phất như nhìn thấy được vô số bốn mạng kim đan đang phiêu phù trên mặt Thiên Hà, ánh mắt mỗi người đều có chút ít đỏ lên.

Đây chính thức là thiên chúc phúc duyên a!

Chỉ tiếc Thiên Hà hung hiểm, tiên nhân bình thường đi sát cũng không dám, muốn nói giờ phút này lao ra giữa Thiên Hà để lấy thi thể, hung hiểm càng khó có thể hình dung, mọi người người kéo ta lôi, tranh luận hồi lâu, mới nhất trí đề cử năm vị tiếp dẫn sứ đi tới lấy, lý do là : “ Chỉ có thực lực các người thấp nhất, có thể không bị thủy quái công kích.”

Năm vị tiếp dẫn sử cứ như vậy mà phải đi, vô luận bọn họ có nguyện ý hay không, bọn họ vẫn là thấp kém nhất ở đây, đã không đường lựa chọn, cho nên bọn họ cùng bay lên bầu trời Thiên Hà, bắt đầu ra tay.

Những con Hoàng Kim Ngạc Thần còn sống sót thật ra vẫn có lý trí, mặc dù đồng bào bị chết nhiều lắm, nhưng sáng thế thần nói qua, không được công kích nhất phẩm tiểu tiên, cho nên chúng nó cũng không chuẩn bị ra tay.

Nhưng đám tiếp dẫn sử lại muốn dùng tay bắt lấy thi thể của đồng bào mình, đầu ngón tay móc ra bốn mạng kim đan, cái này gọi là “ có thứ nhãn được có thứ không thể nhãn.” nữa.

Lý trí đám Hoàng Kim Ngạc Thần đến một khắc này hoàn toàn hỏng mất, chúng nó đem cừ hận đối với Nghiêm Tiểu Khai toàn bộ phát tiết trên người mấy tiếp dẫn sử, chỉ một ngụm, đã đem vị tiếp dẫn sử cắn đứt thành hai đoạn.

Tiểu Khai nghe được tiếng kêu thảm thiết kia, chính là như vậy mà tới.

Nhưng năm vị tiếp dẫn sử cũng không có chết hết, còn lại người cuối cùng, thiếu chút nữa bị quái cá sấu phần nộ cắn thành hai nửa, nhưng tất cả đám thủy quái bỗng nhiên dừng lại một chút, phảng phất như nhận được mệnh lệnh gì, nhất thời đồng loạt chia ra bốn phía, vị tiếp dẫn sử hồn phi phách tán “ phác thông” rơi xuống nước, chìm xuống dưới.

Hắn đang muốn lập tức nổi lên, nhưng tất cả thủy quái đoàn đoàn vây quanh cúi đầu trực tiếp dùng ánh mắt trừng trừng nhìn hắn, phảng phất như chờ hắn hiện lên, lập tức đưa hắn băm thây vạn đoạn. Ý niệm trong đầu tiếp dẫn sử vòng vo mấy lần, bỗng nhiên phát hiện đám quái vật cũng không trầm xuống bên dưới, điều này xảy ra, trong đầu hắn chợt nghĩ ra ý cổ quái: “ Chẳng lẽ chúng nó không thể trầm xuống sao? Vậy ta trầm xuống thì có lẽ sẽ an toàn a?

Tiếp dẫn sử tự cho là thông minh cứ như vậy đi xuống dưới, làm một tiên nhân, mặc dù là chỉ là một lâu la ngoài đường vô số, nhưng cơ bản kỹ năng bế khí vẫn có, hắn vừa lặn, tức tức lặn xuống hơn mười phút vẫn không thấy đáy, tiếp dẫn sử trong lòng có điểm sợ hãi, nhịn không được nhìn lên phía trên, vừa nhìn thấy nhất thời bị dọa toàn thân phát run, nguyên lai vô số thủy quái cũng đang lặn xuống trên đỉnh đầu hắn, trong lòng tiếp dẫn sử lại nổi lên một ý niệm: “Đừng xem bọn họ đều là thủy quái, tốc độ lặn xuống nước này còn thực không bằng ta a, đã như vậy, ta phải tranh thủ thoát khỏi bọn họ mới được.”

Đã như vậy, tốc độ của tiếp dẫn sử lại càng nhanh hơn, lặn thêm hơn mười phút, hắn ngẩng đầu nhìn, trên đỉnh đầu đã hoàn toàn u ám, ở nơi này đưa tay không nhìn thấy năm ngón, đám thủy quái phồng chùng đã bị bỏ rơi không còn cái bóng, tiếp dẫn sử thở ra một hơi thật dài, mặc dù đang ở nơi nào cũng không biết, nhưng cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn vận khởi tiên công, theo đầu ngón tay bay lên một chút thiên hỏa, muốn nhìn xem động tĩnh của đáy sông, nhưng bỗng nhiên một trận tiếng ca du dương lại truyền tới.

Tiếng ca này vừa vào tai, tiếp dẫn sử cả nửa điểm do dự cũng không có, đã trực tiếp thành tù binh.

So sánh với Tiểu Khai có được cảnh giới chí cao tam giới, lực chống cự của tiếp dẫn sử thật sự là quá mỏng làm hồ thẹn, linh trí của hắn vừa phong bế, hai mắt nhất thời ngốc trệ vô thần, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm: “Thiên hạ lại có tiếng ca dễ nghe như vậy, nếu có thể được nghe tiếng ca này một khắc, đó là muốn ta lập tức nguyên thần tan thành mây khói cũng là không uổng cuộc đời này rồi, chủ nhân của tiếng ca này, là giai nhân khuynh thành tuyệt đại đến thế nào a! Nếu là có thể ở xa xa nhìn nàng, ta nguyện ý đem hết thủy phụng dâng cho nàng a...”

Chỉ cần là sinh linh thì có dục vọng, có dục vọng thì sẽ trúng chiêu, vị tiếp dẫn sử này ở nhân gian từng có là người đa tình, sau đó mới duyệt tẫn sắc đẹp, lúc này mới đại triệt hiểu ra chuyển tu thiên đạo, ai ngờ giờ phút

này bị tiếng ca dẫn dụ, trần tâm mấy vạn năm về trước đã trong phút chốc bị dẫn động, rốt cuộc không thể khắc chế.

Tại khoảng cách ước chừng hơn một ngàn thước với vị tiếp dẫn sử này, Tiểu Khai đang lẳng lặng huyền phù trong nước, lục quang trên người nhàn nhạt lóe ra, hẳn đã toàn diện thúc đẩy nguyên lực màu xanh biếc, dùng chống cự tiếng ca đáng sợ này, may mắn giờ phút này tiếng ca cũng không phải hướng Tiểu Khai mà phát, hướng chi Tiểu Khai đã sớm có đề phòng, lúc này mới không tiếp tục bị trầm mê.

Còn vị tiếp dẫn sử nơi phương xa kia, hiển nhiên đã không thể cứu được nữa, Tiểu Khai trừng lớn ánh mắt có chút không thể tin nhìn thấy, vị tiên nhân này, đã chậm rãi quỳ xuống, xoay người cúi đầu, thật sâu bái xuống, cứ như vậy bảo trì tư thế quỳ lạy phiêu phù trong nước, cả động cũng không dám động, hiển nhiên, đã hoàn toàn bị tiếng ca mê hoặc chinh phục.

Tiểu Khai nghe qua, chỉ cảm thấy âm thanh này quen thuộc, giờ phút này tâm thần hẳn bị tiếng ca làm cho phiền loạn, căn bản không thể tĩnh tâm, lại càng không dám dụng tâm nhận thức âm thanh này, tự nhiên không có biện pháp lặn xuống tìm hiểu đây là thanh âm của ai. Trong lòng hẳn biết chủ nhân của tiếng ca này cố tình đưa tiếp dẫn sử hấp dẫn đến tận đây, khẳng định có điều mưu đồ, cho nên cũng không vội vã rời đi, ngược lại lẳng lẽ thu liễm lục quang trên người lại, ngừng thở vẫn không nhúc nhích, yên tĩnh đợi đối phương hiện thân.

Ước chừng qua năm phút, tiếng ca dần dần tiêu ẩn đi xuống, một chút hào quang màu kim hoàng sả từ nơi chỗ sâu trong đáy sông chậm rãi tán ra, nước gợn tách ra, phát ra âm thanh mềm nhẹ của tiếng nước, một nữ tử mặc áo vàng cứ như vậy theo bên trong kim quang nhiễm nhiễm thăng lên, nhìn qua, phảng phất cả đáy nước đều bị hào quang của nàng thắp sáng lên, quả nhiên là mỹ luân mỹ hoá.

Phương thức xuất hiện như vậy, hiển nhiên là trải qua xếp đặt tỉ mỉ, cũng là một trong những thủ đoạn mỉa mai hoặc tiếp dẫn sử, vị tiếp dẫn sử kia căng thẳng ngẩng đầu lên, chỉ liếc mắt nhìn, ánh mắt đã ngậy ra, sau đó lại bái lạy thật sâu, nhìn qua, phảng phất như tín đồ nhìn thấy được thượng đế.

Tiểu Khai định thần nhìn lại, chỉ cảm thấy trong lòng rung động, ánh mắt cũng có chút đăm đăm.

Kỳ thật nữ tử áo vàng còn chưa lộ dung mạo, trên mặt đeo một mảnh khăn sa màu vàng, nhưng chỉ là cặp mắt lộ ra, còn có thân thể, đều tràn ngập loại hấp dẫn thần bí, nàng vươn một bàn tay ngọc trắng nõn, phảng phất như là bạch ngọc, làm cho ánh mắt Tiểu Khai cũng không lối thoát, nữ tử áo vàng hướng tiếp dẫn sử nhẹ nhàng chỉ một ngón tay, ngón tay câu lại, tiếp dẫn sử như là bò lăn lết đến trước mặt nữ tử, hẩn thỉ nhưng ngay cả đứng lên đi đường cũng sợ khinh nhờn nữ thần, cư nhiên vẫn quỳ lết về phía trước, hiển nhiên đã hoàn toàn bị hoàng y nữ tử chinh phục.

Hoàng y nữ tử đưa tay che miệng, phảng phất như là đang cười, phát ra tiếng cười thanh thúy lác lác như tiên, trong đôi mắt nhàn nhạt lộ rõ ý cười đắc ý, cả Tiểu Khai ở xa xa nhìn thấy mà cũng cảm nhận trái tim nhảy mạnh, huống chi chính là tiếp dẫn sử ngay mặt, trong cổ họng hẳn đã phát ra tiếng thở dốc như là dã thú.

Trong đầu Tiểu Khai phảng phất như có sợi dây đàn căng cứng bị rung mạnh, trong đầu xẹt qua một ý niệm như tia chớp: “Tiếng cười này giống như có chút quen thuộc, chẳng lẽ trước kia ta đã gặp qua nữ tử áo vàng này sao?”

Nhưng hẳn lại chuyển niệm: “Nữ tử trời sinh mỉa mai hoặc như vậy, nếu trước kia ta từng gặp qua, giờ phút này như thế nào lại nghĩ không ra chứ, huống chi nàng ta có thể ẩn nấp dưới đáy Thiên Hà, có thể là thần ma hai tộc, chẳng lẽ...chẳng lẽ...”

Trong đầu Tiểu Khai trầm xuống, nhất thời một suy đoán hiện ra: “
Chẳng lẽ đây lại là một phân thân của Cửu Thiên Huyền Nữ?”

Hắn lặng lẽ hít sâu một hơi, cẩn thận nhớ lại ngày đó tại Cấm Ma Lĩnh Vực được nghe qua thanh âm của Cửu Thiên Huyền Nữ, hai thanh âm này so sánh có vẻ không giống nhau, mặc dù đồng dạng thanh thúy dễ nghe, nhưng thanh âm Cửu Thiên Huyền Nữ rõ ràng là thêm trầm thấp sa ách một ít, đó là mị hoặc của nữ nhân thành thực, mà giờ phút này nữ tử áo vàng kia, phảng phất chỉ khoảng hai mươi tuổi, tiếng nói mềm mại trong suốt, rõ ràng chỉ là một cô gái.

Cô gái áo vàng buông ngọc thủ xuống, ôn nhu nói: “ Tiên quân, người quỳ gối trước mặt ta như vậy, muốn làm cái gì chứ?”

Đôi mắt tiếp dẫn sử đã mê mang, bị câu hỏi này, nhất thời có chút ngẩn người, qua hồi lâu mới ấp úng nói: “ Ta...ta không biết...ta...ta cái gì cũng nguyện ý làm.”

Cô gái áo vàng càng lác lác cười khê: “ Nhưng người có thể làm cái gì đây?”

Tiếp dẫn sử phát ra tiếng thở dốc dồn dập: “ Ta...ta nguyện ý bảo vệ người, nguyện ý phụng hiến cho người hết thảy...kể cả nguyên thần của ta.”

Cô gái áo vàng thở dài một tiếng, âm thanh càng mềm nhẹ: “ Thật sự... kể cả nguyên thần hay sao?”

Đầu tiếp dẫn sử gật như gà mổ thóc: “ Thật sự thật sự, ta...ta cái gì cũng có thể phụng hiến cho người...nữ thần của ta.”

“ Tốt lắm, vậy thì ta nhận.” Cô gái áo vàng mỉm cười vươn ngọc thủ, hai bàn tay trắng như ngọc này, làm tiếp dẫn sử phảng phất như nhìn thấy trân

bảo giá trị liên thành: “ Nào, bắt lấy tay ta, đem chân nguyên và tiên tinh của người, đều tặng cho nữ thần của người đi.”

Tiếp dẫn sử lộ ra vẻ mặt được yêu mà sợ, nhìn thấy đôi tay không chút tỳ vết, toàn thân kịch liệt run rẩy lên, run giọng nói: “ Nữ thần cao quý... ta...ta thật sự may mắn...có thể chạm tay bàn tay ngài hay sao?”

Cô gái áo vàng phảng phất có chút cô đơn, thấp giọng nói: “ Mấy nam nhân các người...chẳng lẽ không phải đều là thích *** như vậy hay sao?”

Những lời này nói được rất nhẹ, tiếp dẫn sử vốn không nghe được, mà Tiểu Khai xa xa vận dụng siêu trác thần thức nghe được rành mạch, ánh mắt hẩn nhìn đôi bàn tay của hoàng y nữ tử, bất giác trong lòng dưng khởi một sự xúc động mãnh liệt muốn đụng chạm, Tiểu Khai dù sao là người có kiến thức, hẩn dùng sức cắn đầu lưỡi, mạnh mẽ cúi đầu xuống, trong đầu nhất thời hiểu ra: “ Bàn tay quá xinh đẹp cũng chỉ là bàn tay mà thôi, nhưng hai bàn tay này lại mê người như thế, có lẽ cũng không phải vì nó quá xinh đẹp, mà là bởi vì bên trên có ẩn chứa mị hoặc lực của nữ nhân kỳ quái này nga!”

Vừa nghĩ ra, Tiểu Khai nhất thời nghĩ thấy trong lòng rộng mở rất nhiều, đánh bạo tiếp tục nhìn qua.

Tiếp dẫn sử đã nâng lên một tay của hoàng y nữ tử, nhẹ nhàng cọ lên mặt mình, hoàng y nữ tử dùng ánh mắt có một tia liên mẫn nhìn hẩn, một cổ kim hoàng sắc có thể nhìn thấy rõ ràng, khí lưu màu vàng kim cứ như vậy mà từ trên người tiếp dẫn sử chảy ra từng chút một, chảy ra hai gò má hẩn, tiến vào trong lòng bàn tay của hoàng y nữ tử, sau đó chậm rãi ẩn vào trong thân thể sau bộ y phục màu vàng.

Đối với việc này, tiếp dẫn sử phảng phất không hề cảm giác, hẩn đã hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc được thân cận nữ thần của mình.

Chỉ dùng mấy phút, thân hình tiếp dẫn sử hoàn toàn khô kiệt xuống, phảng phất như bị hấp lấy huyết nhục, biến thành già lão khô quắt, trong

cặp mắt mê mang kia, đã dần dần mất đi thần thái, cứ như vậy chậm rãi buông ra hai tay, gục đầu, té xuống.

Hắn đã chết, nguyên thần hoàn toàn tiêu diệt.

Đáy Thiên Hà sâu chừng mấy vạn thước, áp lực cường đại nhất thời nghiền nát thi thể của tiếp dẫn sử, bên cạnh một con thủy quái nhẹ nhàng thò đầu ra, “ngao ô” một ngụm nuốt vào.

Hoàng y nữ tử có chút mỉm cười, đưa tay thân mật vuốt ve sau lưng thủy quái, hốt nhiên cười nói: “Đa tạ các người, vẫn như vậy giúp đỡ ta và sư phó.”

Thủy quái kia phát ra tiếng hô hô cổ quái, dùng đầu cọ cọ vào tay nàng, sau đó vẫy đuôi, xa xa bơi đi.

Hoàng y nữ tử kinh ngạc đứng ở tại chỗ, vẫn nhìn thủy quái đi khuất tầm mắt, lúc này mới cúi đầu lại nhìn xem bàn tay mình vừa hấp lấy nguyên thần người khác, sâu kín thở dài, nhẹ giọng nói: “Tiên nhân rơi vào trong Thiên Hà lực lượng đều thấp kém như thế, tiếp tục như vậy, cũng không biết năm nào tháng nào sư phó mới có thể công pháp đại thành, lên bờ báo thù a...”

Nàng lắc đầu, lại chợt “vèo” cười, giống như tự giễu: “Đừng nói sư phó, đó là ngay cả ta, năm nào tháng nào mới có năng lực đích tay giết chết tên cầm thú không bằng kia? Nghe sư phụ nói bây giờ hắn được tiên đế kia sủng ái, đã trực tiếp thăng nhập thiên tiên cảnh giới rồi a.”

Nói cho hết lời, hào quang màu vàng trên người nàng chậm rãi tiêu ẩn, một đoàn kim quang từ phía dưới chợt dừng hiện, nàng chìm vào trong kim quang, theo hào quang cùng mất đi bóng dáng.

Tiểu Khai vốn muốn lặng lẽ đi lên, không đi trêu chọc quái nhân dưới đáy sông này, nhưng khi nghe được “tiên đế bây giờ” mấy lời này, trong

lòng hốt nhiên vừa động, thầm nghĩ: “ Nàng ta làm sao biết tiên đế bị giả mạo? Chẳng lẽ nàng nhận thức tiên đế giả mạo kia?”

Đã như vậy, Tiểu Khai cũng sẽ không dễ dàng buông tha, hắn thân là người được thần tuyển thật sự, bây giờ có cảm giác trách nhiệm, một chuyến này không đi lo cũng không được nữa, vậy tìm Vô Danh Tử báo thù chỉ là việc nhỏ, trọng điểm chính là tìm hiểu tình huống thân phận của tiên đế, Tiểu Khai đứng ở tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cắn răng, lại đi trở xuống, quyết định đi đến cung điện cổ quái điều tra một phen.

Bờ Thiên Hà, đám tiên nhân không dám tiếp tục sinh lòng tham lam, đều tan, mà lối vào Thiên Hà, lại có hai người bay đến bờ sông, đồng dạng muốn mạnh vượt Thiên Hà.

“ Ha ha ha ha, đồ nhi ngươi xem, đây chính là Thiên Hà của tiên giới đó, với địa ngục lửa ma của ma giới các ngươi không khác biệt lắm.” Nam nhân phía trước trang phục của ma phó cấp thấp, nhưng hình thái động tác lại bề ngễ thiên hạ: “ Ngươi ta muốn tìm ở nơi này.”

Người đi theo phía sau là một vị cực phẩm mỹ nhân, nghe xong lời này nhân tiện nói: “ Sư phó, ngài xác định nơi này có người ngài muốn tìm hay sao? Ngài theo Vong Xuyên của ma giới cảm ứng được Thiên Hà của tiên giới, con đường này vô cùng xa xôi, ta sợ ngài sẽ lộng sai nga.”

Hai người này hiển nhiên chính là Bàn Cổ và Vũ Ca tiểu thư.

Bàn Cổ tràn ngập tin tưởng lắc đầu nói: “ Ta tuyệt đối sẽ không sai đâu, người xem thử đi, người ta muốn tìm, tuyệt đối ở phía dưới Thiên Hà này, a! Ta thậm chí đã nghe được hắc đang vội vàng kêu gọi ta đó!”

Vũ Ca tiểu thư cười nói: “ Sư phó, ngài vẫn không nói cho ta biết đến tột cùng muốn tìm ai, bây giờ đã sắp gặp hắc rồi, ngài nên nói cho ta biết chứ?”

Bàn Cổ a a cười nói: “ Bàn Cổ ta thân là một trong tứ đại ma thần, muốn tìm đồng bạn đương nhiên cũng là ma thần, người không phải vẫn tự cho là mình thông minh hay sao, sao không đoán một chút thử xem?”

Vũ Ca tiểu thư nói: “ Cửu Thiên Huyền Nữ phong ấn ngài lâu như vậy, ngài muốn tìm đương nhiên không phải bà ấy, còn lại hai vị ma thần, có một ta chưa từng nghe nói qua, mặt khác một người, từng nghe ngài đề cập qua, ngài nói Thiên Ma là huynh đệ tốt nhất của ngài, chẳng lẽ ngài muốn tìm chính là Thiên Ma?”

Bàn Cổ liên tục lắc đầu: “ Không đúng, không đúng, không đúng, Thiên Ma mặc dù là huynh đệ tốt nhất của ta, nhưng ta cùng người bên dưới Thiên Hà có quan hệ, so với Thiên Ma còn thân hơn thập bội!”

Vũ Ca tiểu thư kinh ngạc nói: “ So với huynh đệ tốt nhất còn hơn thập bội, chẳng lẽ vị ma thần thứ tư cũng là nữ tính, là bạn lữ của ngài hay sao?”

Bàn Cổ liên tục lắc đầu, thoát nhìn thập phần đặc ý: “ Đồ nhi, dù là người có thông minh thập bội, cũng tuyệt đối không nghĩ ra hắc là ai, chỉ vì hắc là con của ta, là đứa con ruột của Bàn Cổ ma thần ta!”

Một tay hắc chỉ vào bụng mình, nhìn Vũ Ca tiểu thư vẻ mặt không dám tin, cười ha ha: “ Đúng vậy, hắc là đứa con ruột do ta tâm tâm khổ khổ sinh ra từ nơi này, tên của hắc, là Diệt Ma Thần!”

Vũ Ca tiểu thư quả nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin, Bàn Cổ lại nói: “ Thiên Hà vốn là có thể trở cách thần thức, nếu có những người khác giấu dưới đáy sông, ta khẳng định cảm ứng không đến, nhưng con ta lại tương thông tâm linh với ta, chỉ cần còn ở trong vòng năm giới, vô luận là nơi nào, chúng ta đều có thể cảm ứng được nhau, nếu không, ta cũng sẽ không mang theo người đi tới tiên giới.”

Vũ Ca tiểu thư gật đầu cười nói: “ Chúng ta đi nhanh đi.”

Bàn Cổ và Vũ Ca tiểu thư qua sông, dễ dàng hơn Tiểu Khai. Bàn Cổ là ma thần chính thức, là sinh linh trong đệ ngũ giới, Thiên Hà dĩ nhiên không đi trêu chọc hần, cho nên Vũ Ca tiểu thư, lần trước bởi vì hư thai mà thực lực trực tiếp hạ xuống thành trung đẳng ma tộc cảnh giới, sau lại được Bàn Cổ thu làm đồ đệ, Bàn Cổ rõ ràng phế đi công lực toàn thân nàng, sau đó lại lần nữa dạy cho nàng tu luyện Bàn Cổ thần lực, hôm nay Bàn Cổ thần lực của Vũ Ca tiểu thư còn chưa luyện ra, ma công lại toàn phế, ngược lại thành ma giới tiểu tôn tiểu cá mà cả Thiên Hà cũng không thèm ngăn chặn, thực lực đánh đồng với tiên giới tiếp dẫn sứ, hai người này một trước một sau an toàn qua sông, cả nửa điểm phong hiểm đều không có, dọc theo đường đi, nhìn thấy trên mặt nước phiêu phù tử thi vô số, còn có đại lượng thủy quái đang nghiền răng phù trên mặt nước xoay quanh, trong lòng hai người cũng thấy có chút kỳ quái.

Đợi bay đến giữa Thiên Hà, Bàn Cổ dừng lại nói: “ Chính là nơi này rồi, chúng ta đi xuống thôi.”

Bàn Cổ thần lực vừa ra, nước sông lập tức tách ra hai bên, Bàn Cổ mang theo Vũ Ca đi xuống, xông thẳng vào đáy sông Thiên Hà, hào quang màu vàng trên người hần bao phủ, mặc dù xâm nhập dưới đáy nước vạn thước, cũng chiếu sáng khắp cả bốn phía. Làm một trong những sinh linh cực mạnh năm giới, tác phong của Bàn Cổ cũng bá đạo, căn bản không quan tâm đáy nước có sinh linh khác hay không, tóm lại Bàn Cổ thần lực thuộc loại lực lượng cấp bậc cao nhất năm giới, sinh linh cấp thấp nhìn thấy phải tránh né, dọc theo đường đi mặc dù thủy quái vô số, nhưng còn tránh né không kịp, Vũ Ca tiểu thư theo ở phía sau, diễn hình đúng là hồ ly giả uy hổ, thật thật ngăm ngửa phong cảnh chung quanh.

Thật lâu sau, Bàn Cổ hốt ngừng lại, vỗ tay một cái, vui vẻ cười nói: “ Đúng vậy, đúng là nơi này, đồ đệ người xem!”

Vũ Ca tiểu thư theo phương hướng hần chỉ nhìn lại, ở dưới đáy sông, quả nhiên có một hố sâu thật lớn, phẳng phất như tự nhiên mà có, lớn vô

cùng, trong động còn che kín nhiều điểm hào quang màu lục, nhìn qua quý dị, Vũ Ca nhìn thấy rùng mình, thấp giọng nói: “ Sư phó, đây là thứ gì?”

“ Đây là một đạo phong ấn.” Vẻ mặt Bàn Cổ nghiêng rằng: “ Thứ này cùng Vong Xuyên đáy sông Cửu U Chi Môn không khác nhau, đều là để phong thần, Cửu Thiên Huyền Nữ tiện nhân kia, phong ta tại ma giới, đem đứa con ta phong tại tiên giới, thật là độc ác a!”

Hắn bỗng nhiên phảng phất nghĩ tới cái gì, vẻ mặt càng phẫn nộ, một quyền đánh vào chính lòng bàn tay của mình, cả lời thô tục cũng nói ra: “ Trời ạ, con tiện nhân kia câu dẫn ta lên giường mới có thể ám toán được ta, bây giờ đứa con ta cũng bị ả phong ấn, chẳng lẽ con ta cũng chơi qua ả hay sao, tiện nhân này thật sự là đê tiện không nói nổi!”

Lời này nói ra thật trắng trợn, Vũ Ca tiểu thư nghe được gương mặt đỏ bừng, sắng giọng: “ Sư phó...”

Bàn Cổ cũng hiểu được có điểm nói lỡ, cười hắc hắc, chỉ vào động nói: “ Người xem rõ chưa, xem ta làm sao phá hư cửu thiên chi môn này.”

Phong ấn này kỳ thật không phải chuyện đùa, bằng không cũng sẽ không cả thần cũng phong được, nhưng từ bên trong phá phong và bên ngoài phá phong hoàn toàn không phải giống nhau, huống chi đạo phong ấn này là căn cứ thần lực đặc thù của Diệt Ma Thần mà thiết trí, bây giờ Bàn Cổ dùng chính thần lực của mình đi phá, vậy phù hợp nguyên tắc, nếu phá rối không phải là việc khó.

Chỉ tiếc, nơi này có điều ngoài ý muốn.

Khi Bàn Cổ không hề cố kỵ hướng mục tiêu trùng đi, dưới đáy nước bỗng nhiên truyền đến một tiếng huýt gió kinh thiên động địa: “ Hống!!!!”

Một tiếng này, quả nhiên làm cho cả đáy sông dao động lên, bốn phương tám hướng xa xa vô số thủy quái quan sát đều như phảng phất thấy quý,

cùng đồng loạt quay đầu bỏ chạy, trong chớp mắt vắng hết sạch sẽ, phương viên ngàn thước ngoại trừ Bàn Cổ và Vũ Ca, rốt cuộc tìm không thấy sinh linh thứ ba.

Một tòa ngọn núi cực lớn vô cùng lạ thường từ dưới đáy sông chậm rãi thăng lên, chân ngao tráng kiện như núi, đầu lâu khổng lồ như núi, thân hình phô thiên cái địa, lại phiếm lên giáp xác cứng rắn như sắt thép, đứng vậy, đây là một con thượng cổ cự ngao giống như đực con cự ngao trong đáy Vong Xuyên!

Vũ Ca tiểu thư là lần đầu tiên gặp phải thứ này, nhất thời hít sâu một hơi rét lạnh, nhanh chóng bật lui ra sau, vọt đến phía sau Bàn Cổ, trái tim không ngừng nhảy lên.

Bàn Cổ kinh hãi “ đặng đặng đặng” thối lui ba bước, sau đó mở miệng mắng to: “ Súc sinh chết, súc sinh rác rưởi, ngươi là ô quy vương bát đản, lão tử bị con rùa kia trấn áp nhiều năm, không nghĩ tới trấn áp đứa con ta lại là một con rùa khác!”

Hắn một tay chỉ vào cự ngao, nhìn cửu thiên chi môn quát to: “ Con ngoan đừng sợ, chờ ta đánh chết súc sinh này, lại cứu ngươi.”

Cự ngao phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa, bốn chân bãi động, đập đến cả đáy sông lung lay hoảng hoảng, trực trùng Bàn Cổ mà đến, miệng to đến mấy chục thước, hướng Bàn Cổ đánh tới.

Bàn Cổ tự thị có thần lực, đương nhiên không xem mấy sinh linh trong tam giới này vào mắt, không tránh không né, Bàn Cổ thần lực đối hướng cự ngao chàng đi, sau đó...Bàn Cổ bị đâm cho kêu thảm thiết một tiếng, xa xa bay ra ngoài.

Ngài không nhìn lầm, ngay lần đầu

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 5: Bàn Cổ Chi Tử

Nói về cự ngao này, kỳ thật là thượng cổ sinh linh trong Diệt Thế Chi Môn, năm đó Cửu Thiên Huyền Nữ xuyên qua không gian thuận tay dẫn theo chúng nó đi ra, nghiêm khắc mà nói, chúng nó cao hơn sinh linh tam giới. Ở trên thế giới này, lực lượng cự ngao không thể phân loại, Cửu Thiên Huyền Nữ vừa muốn dùng bọn chúng trấn áp song thần, lúc này mới phóng chúng vào trong tam giới, nghiêm khắc mà nói, thực lực của chúng, đều hơn cả tiên đế và ma tôn.

Không lâu trước khi ma tôn đi chặt chân ngao, dùng hết toàn lực cũng không phá được phòng ngự của cự ngao, nếu không phải Tiểu Khai đích tay viện trợ, dùng Định Thiên Côn phá đi phòng ngự của cự ngao, có lẽ lúc ấy ma tôn đã bị cự ngao giết chết.

Lực lượng thế giới cấp bậc sâm nghiêm, đáng tiếc lực lượng cự ngao cũng không thuộc thế giới này, Bàn Cổ thần lực đối với sinh linh tam giới là tuyệt sát, duy nhất với cự ngao sẽ không nể hấn, tưởng cứu người, vậy xuất ra thực lực đi, lực lượng cấp bậc loại hư vô mờ mịt gì đó, thì cự ngao bộ tộc căn bản là không để ý tới.

Thực lực của Bàn Cổ vừa khôi phục không đến một thành, mặc dù khôi phục hình người, nhưng lớp ma phó cấp thấp cũng chưa thể thay đổi, lực chiến đấu còn chưa là gì, chỉ cao hơn ma tôn tiên đế một chút xíu mà thôi.

Chỉ tiếc con cự ngao này so với con tại đáy Vong Xuyên phải cao hơn vài bậc, như vậy tính toán, trận chiến này của Bàn Cổ, đã là ở trong tình lý phải thua rồi.

Nhưng đường đường ma thần, loại chuyện đáng kinh ngạc này làm sao Bàn Cổ chịu được, thực tế bên cạnh còn có một nữ đồ đệ tuổi trẻ xinh đẹp nhìn thấy, thực tế nữ đồ đệ này là tâm hư của Bàn Cổ, đến lúc này Bàn Cổ thật không còn mặt mũi, hăn nhìn thấy cự ngao lại đánh tới, rõ ràng không né không tránh, lại dùng cứng đối cứng.

Lúc này đây, Bàn Cổ dùng tới mười thành lực lượng.

Nhưng lúc này đây, cự ngao đã dùng tới mười thành lực lượng.

Hai bên đều là kẻ có kinh nghiệm đánh nhau phong phú, lần đầu tiên rat ay đều là bảy phần lực lượng, chủ yếu chỉ là thử xem, lần thứ hai ra tay thì tình thế bắt buộc dùng toàn lực, hai bên chạm nhau, cả nước sông đều bị lực lượng cường đại cháy sạch “xuy xuy” vang lên, vô số bóng nước khí hóa hướng lên trên bay lên, mà Bàn Cổ ma thần cao quý...hăn lại bay.

Trên đường bị bách phi hành, hăn còn thực mất mặt ỏi ra một ngụm máu tươi màu vàng đất, đây là màu sắc của Bàn Cổ thần lực.

Bàn Cổ nổi giận, tay phải giương lên, quát to: “Lão bằng hữu, chém hết tên rùa đen vương bát đản này!”

Bàn Cổ Phủ ửng tay mà ra, trong nháy mắt bành trướng thập bội, phảng phất như tia chớp bổ xuống, chuẩn xác bổ lên xác rùa của cự ngao, “đương” phảng phất như phá núi, cự ngao cũng thật cường hăn, cư nhiên ngạnh sanh tiếp được một búa này, trên giáp xác vỡ ra một lỗ dài hơn một thước, máu màu xanh biếc phun ra, nhiễm cả nước sông biến thành màu lục.

Mặc dù chiến quả huy hoàng, nhưng trái tim Bàn Cổ lặng lẽ trầm xuống, thần khí của hắn một búa, thay đổi là năm đại cao thủ ma giới, trực tiếp có thể chém họ thành mảnh nhỏ, nhưng cự ngao này không ngờ chỉ bị thương, hiển nhiên sức sinh trước mắt cường đại đến mức biến thái.

Điểm chết người chính là, đối với Bàn Cổ giờ phút này chỉ khôi phục được một thành lực lượng mà nói, đây đã là công kích cực mạnh mà hắn có khả năng thi triển.

Bàn Cổ khiếp sợ dừng lại, cự ngao bị thương lại phát ra tiếng rít gào phẫn nộ, bốn chân ra sức khua nước, làm cả đáy sông bị giảo đến long trời lở đất, nhìn hướng Bàn Cổ hung hăng bước qua, lúc này đây tốc độ của cự ngao quả thật nhanh đến cực điểm, Bàn Cổ căn bản né tránh không được, bị nó hung hăng một bước đá lên người, trực tiếp bay ra hơn xa một ngàn thước.

“ Phốc.” Ở ngoài địa phương một ngàn thước, Bàn Cổ thật mất mặt ới ra một ngụm máu tươi màu vàng đất, khẩu huyết này màu sắc sâu đậm, Bàn Cổ ma thần tôn quý của chúng ta- hắn đã bị nội thương rồi.

Sự thật chứng minh, đánh không lại đúng là đánh không lại, ở trước mặt thực lực, hết thảy tin tưởng đều là phí công.

Bàn Cổ toàn thân đau đớn, khế cắn môi, còn muốn ngạnh sanh, bỗng nhiên nhìn thấy Vũ Ca tiểu thư bộ dáng thống khổ huyền phù nơi địa phương không xa, trong lòng “ lạc đăng” một chút, nhất thời nhớ tới một sự kiện.

Vũ Ca tiểu thư yếu ớt, giờ phút này thực lực thấp kém chẳng khác gì con kiến hôi, sở dĩ có thể xâm nhập đáy sông vạn thước, toàn nhờ thần lực của Bàn Cổ che chở, giờ phút này toàn bộ lực lượng Bàn Cổ lấy đi đánh nhau, nàng không còn ai che chở, lực nước thật lớn ép lại, làm cho nàng cả nói

cũng không ra lời, nếu còn kéo dài thêm, có lẽ sẽ trực tiếp bị nước sông ép thành bốn năm mảnh.

Mỹ nhân nguy mệnh là chuyện lớn, Bàn Cổ cũng không phải là ngốc tử, mắt thấy trận này đã thua chắc, vì chính bảo bối đồ đệ của mình, hắn cũng chỉ có thể lặng lẽ thờ dài, một lần nữa che chở Vũ Ca tiểu thư, nói: “Vương bát này rất khó đối phó, chúng ta đi trước thôi.”

Cuối cùng hắn còn cực không cam lòng bổ sung một câu: “Ta trước giải thích nga, ta không phải đánh không lại vương bát này, ta thuần túy lo lắng người bị ngộ thương...Ách...Lần sau ta tự mình đi xuống là được.”

Nói xong lời này, Bàn Cổ có điểm đỏ mặt, hắn tách ra dòng nước, muốn đi lên, mặt sau, cự ngao cũng không truy, thân thể cao lớn lại chậm rãi chìm vào khe nứt của cửu thiên chi môn.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có một cổ thanh âm mềm nhẹ truyền tới.

Bàn Cổ nhất thời “di” một tiếng: “Đáy sông có người?”

Vũ Ca tiểu thư nháy mắt, nhìn bốn phía, nhưng cái gì cũng nhìn không thấy, nàng ngấm lại thực lực mình thấp kém đến thế này, ở dưới đáy sông phảng phất như bị cầm điếu, nhin không được tự cười giễu chính mình.

Trong tai Bàn Cổ lại nghe được một thanh âm mềm nhẹ truyền đến, thanh âm này mạn diệu dễ nghe, rung động dị thường, Bàn Cổ nghe nghe, nhin không được càng lúc càng dõng cao, Vũ Ca ở bên cạnh nhìn thấy kỳ quái, mở miệng nói: “Sư phó, là thanh âm gì vậy?”

Bàn Cổ giống như ngây ngốc, không nói bất động, một bộ dáng ngưng thần lắng nghe, Vũ Ca tiểu thư trong lòng càng kinh ngạc, rõ ràng đây hắn một cái: “Sư phó, rốt cuộc làm sao vậy?”

Toàn thân Bàn Cổ run lên, nhất thời tỉnh táo lại, hơi chút nghĩ nghĩ, trên mặt khởi lên vẻ giận dữ: “ Tiện nhân kia, nguyên lai đang ở chỗ này!”

Vũ Ca tiểu thư lấp bắp kinh hãi, thất thanh nói: “ Cửu Thiên Huyền Nữ dưới đáy sông?”

Bàn Cổ nhanh chóng đưa ngón tay lên miệng, áp thấp giọng nói: “ Nhỏ giọng chút, đừng bị ả nghe thấy.” Hắn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Vũ Ca tiểu thư, trên mặt lại có điểm đỏ lên: “ Ả...Sư phó người thực lực còn chưa khôi phục hết, bây giờ cũng không phải là đối thủ của ả, chúng ta đi trước thôi.”

Trong lòng Vũ Ca tiểu thư biết sự việc nghiêm trọng, không dám nói chuyện, dùng sức gật đầu.

Bàn Cổ thần lực dừng xuất, đã nghĩ rồi đi, nhưng từ phía trên mấy chục thước có một thanh âm nhu hòa động lòng người ung dung truyền đến: “ Khách quý đã đến đây, cần gì phải vội vã rời đi, đến cung điện của ta nghỉ ngơi một chút thế nào?”

Bàn Cổ thất kinh, bật thốt: “ Cửu Thiên Huyền Nữ?”

Thanh âm bên trên lại phát ra tiếng cười khê: “ Cửu Thiên Huyền Nữ là ai, cũng biết ca hát sao?”

Thần tình Bàn Cổ kinh ngạc, cư nhiên ngẩng đầu, liền thấy được một bạch y nữ tử xinh đẹp đến khó thể hình dung.

Nếu nói hoàng y nữ tử xinh đẹp còn mang theo vài phần thanh tân, còn bạch y nữ tử trước mắt, hoàn toàn có thể dùng hai từ “ gọi cảm” và “ hấp dẫn” để hình dung, nàng ta cứ như vậy mỉm cười mà đứng, trên mặt mang theo tấm khăn mỏng, trên người mặt y phục trắng, dưới chân mang giày mềm, hai tay khuất trong tay áo, kỳ thật cả nửa điểm da thịt cũng không có lộ ra, nhưng loại khí tức mị hoặc điên đảo thiên hạ, cũng không khả kháng

mà tản mát đi a, xuyên thấu trọng trọng nước sông trở cách, dừng lại trong mắt Bàn Cổ.

Dù Bàn Cổ thân là ma thần cảnh giới, cư nhiên cũng thấy trong lòng rộn lên, cảm giác quả nhiên là cổ quái khôn cùng, vừa nghi hoặc vừa kinh hãi, hẩn dùng lực quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn cảnh tượng trước mặt nữa, sắp thanh hỏi: "Người không phải là Cửu Thiên Huyền Nữ, rốt cuộc người là ai? sao lại có mị hoặc như Cửu Thiên Huyền Nữ vậy?"

Bạch y nữ tử lại không ngừng cười khanh khách, giọng cười nàng trầm thấp khàn khàn, tựa như miêu trảo cào qua trái tim Bàn Cổ: "Ta cũng không biết Cửu Thiên Huyền Nữ mà người nói là ai, bất quá mị hoặc này của ta thiên sinh đã có, người muốn nghe ta xướng một khúc ca không?"

Bàn Cổ trong lòng có bóng ma, đương nhiên lắc đầu liên tục: "Không cần."

Bạch y nữ tử cũng không để ý đến hẩn, từ từ chậm rãi giơ cánh tay lên, một đôi tay từ trong áo vờn ra, quả nhiên trắng nõn như ngọc, đầu ngón tay tựa xuân thông, ngón tay nhẹ nhàng phất qua trong nước, tư thái dịu dàng vô cùng, giống như hoa lan nở rộ, cất tiếng mị hoặc: "Nếu khách quý ngại ca hát không đủ, ta đây chỉ có thể miễn cưỡng bêu xấu, vừa hát vừa múa vậy?"

Bàn Cổ thâm nghĩ không tốt, lôi kéo Vũ Ca như muốn hướng lên trên bỏ chạy, trong chốc lát liền chạy đi mấy chục thước, bạch y nữ tử cũng không ngăn trở, tư thế của nàng uyển chuyển vô cùng, vòng eo ở trong nước nhẹ nhàng lay động, bỗng nhiên "ân" một tiếng, âm điệu mang theo u oán vô hạn: "Người ta nhảy đến khổ cực, người chỉ cần liếc xem một cái thôi."

Một câu này chẳng những mềm mại uyển chuyển, còn mang theo hàm xúc làm nũng không thể kháng cự. Bàn Cổ vốn đã vọt đi lên trên bạch y nữ tử mấy chục thước, nhưng vẫn không thể kháng cự được một câu này, chỉ

cảm thấy dù đã một lòng muốn đi, nhưng trong nhất thời vẫn không thể ngăn được một cái ý niệm xẹt qua trong đầu: "Ta chỉ liếc mắt một cái, chỉ nhìn một cái, tuyệt không nhìn nhiều, nhìn qua một lần ta lập tức quay đầu bước đi, từ nay về sau không tiến nhập Thiên Hà nữa.

Ý niệm này vừa nảy ra trong đầu liền ngăn không được, thần thức hẳn vốn cường đại vô cùng, ý niệm này vừa dâng lên trong đầu, hẳn đã hoàn toàn không bỏ sót mà cảm ứng toàn bộ vũ đạo của bạch y nữ tử, vừa nhìn lại, nhất thời toàn thân buông lỏng, màu vàng hào quang đang hướng lên chậm rãi tiêu ẩn, thần lực cường đại của Bàn Cổ cũng chậm chậm rút lại, trong phút chốc đã bị vũ đạo của bạch y nữ tử mê hoặc

Năm đó Thiên Lộc từng nói qua, Tam Giới có Tam Vũ, nhân gian lấy Hồ tộc "Hồ Bộ Vũ" vi tôn, Ma giới có "Thiên Ma Diệu Vũ", tiên giới có "Nghê Thường Vũ Y Vũ", ba người, đại biểu song tu mị hoặc chi đạo cảnh giới cao nhất, phàm là sinh linh đều không thể thoát khỏi mị hoặc này. Lúc này, bạch y nữ tử dáng người mảnh mai, tay áo bay múa, trên mặt tuy mang một tấm lụa mỏng, nhưng trong cặp mắt kia vẫn hàm chứa mị hoặc khôn cùng, giống như có thể tùy thời rơi nước mắt vậy, mỗi động tác tưởng chừng rất nhỏ, đều bao hàm nguyên lý mị hoặc tinh hoa nhất trong thiên địa, phối hợp với thân hình thiên sinh mị hoặc của nàng, chỉ dùng một giây thôi liền hoàn toàn bắt Bàn Cổ làm tù binh.

Vũ đạo này của bạch y nữ tử chuyên vì Bàn Cổ mà nhảy, Vũ Ca tiểu thư bàng quan một bên, thân lại nữ tính, cũng không chịu ảnh hưởng. Mắt thấy hai mắt sư phó bắt đầu mê mang, trong lòng khẩn trương, duỗi tay phải ra bắt lấy Bàn Cổ: "Sư phó, người..."

Thanh âm lúc này dừng lại, tay áo bạch y nữ tử vung lên, trong tay áo bay ra một tia quang mang nhàn nhạt, chuẩn xác chiếu lên trán Vũ Ca tiểu thư, Vũ Ca tiểu thư toàn thân khựng một chút, sau đó mềm oặt ngã xuống.

Biểu hiện lúc này của Bàn Cổ không khác lắm với vị tiếp dẫn sứ kia, cổ họng liên tục phát ra thanh âm “ôi ôi”. Thần tình tràn ngập dự vọng, hân vốn ở phía trên bạch y nữ tử, bây giờ đã từ từ lui thân hình lại, chậm rãi rơi xuống dưới bạch y nữ tử không xa, ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn những bước nhảy của bạch y nữ tử, giống như chỉ có ngẩng đầu nhìn lên mới có thể biểu hiện loại tình cảm đầy sùng kính.

Lại nói, Bàn Cổ quả thật là bị oan, mị hoặc thuật của bạch y nữ tử tuy rằng cường đại nhưng dù sao cũng không phải là mị hoặc thuật thật sự của Cửu Thiên Huyền Nữ, cũng không có cường đại đến mức có thể giáp mắt mị hoặc được thần ma, chỉ tiếc thực lực Bàn Cổ chỉ còn lại một thành, nguyên khí mất hết, lúc này đang suy nhược tột cùng, bị âm điệu và vũ đạo này dẫn dụ, nhất thời khí huyết bốc lên, Bàn Cổ thần lực khó có thể vận chuyển, mới uất ức trở thành tù binh.

Dù vậy, trong tiềm thức hân vẫn có sự cao ngạo của ma thân, mặc dù vô cùng ngưỡng mộ với bạch y nữ tử cũng đứng thẳng, không giống vị tiếp dẫn sứ kia, ngay cả đầu gối cũng khụy.

Bạch y nữ tử có chút ngạc nhiên, chậm rãi dừng vũ đạo lại, hòa nhã cười nói: “Người là ai? Vì sao có thể đi qua đáy sông Thiên Hà?”

Đã là nữ thần trong lòng đặt câu hỏi, Bàn Cổ tự nhiên sẽ đáp: “Ta là Bàn Cổ, thân là ma thân, tam giới nơi đâu ta chẳng thể đi.”

Thân thể mềm mại của bạch y nữ tử hơi chấn động, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ không thể nào che dấu, tiện đà chuyển biến thành mừng như điên: “Người là người đến từ ngoài tam giới? Vậy thực lực người chẳng lẽ còn cao hơn tiên đế sao?”

Bàn Cổ “hừ” một tiếng: “Sinh linh tam giới trong mắt thần ma của chúng ta chỉ là con kiến, tiên đế nào có tư cách sánh với ta.”

Ánh mắt bạch y nữ tử lại mừng như điên, nàng miễn cưỡng kiềm chế kích động trong lòng, lại hỏi: “Vệ người qua đây Thiên Hà này làm gì?”

Bàn Cổ hậm hực nói: “Con của ta bị tiện nhân kia nhốt tại đáy sông, còn phải ra một con Vương Bát trấn thủ, ta tới để cứu đứa con ta, không nghĩ tới Vương Bát kia thật lợi hại, ta cứ nhiên đánh không lại.”

Bạch y nữ tử hiển nhiên chấn động, nhin không được “a” một tiếng: “Ta còn tự hỏi con Cự Ngao kia để làm gì, nguyên lai là trấn thủ phong ấn a, con của người, cũng là một vị ma thần sao?”

Bàn Cổ có chút tự đắc, gật đầu nói: “Cảnh giới con ta so với ta còn cao hơn, hắc hắc.”

Vẻ mặt bạch y nữ tử thay đổi trong nháy mắt, hiển nhiên cái này vượt quá tưởng tượng của nàng, nhin không được nường mày trăm tư.

Một thoáng trăm tư này, làm cho việc khống chế tinh thần Bàn Cổ có chút lơ lửng, ngay cả ánh mắt của Bàn Cổ cũng trong hơn rất nhiều, ngừng đầu nhìn bạch y nữ tử, bỗng nhiên cảm thấy được có điểm không đúng, lắc đầu, ngạc nhiên nói: “Di.... Ta đang làm gì đây?”

Bạch y nữ tử hoảng sợ, nào dám lơ lửng, tinh thần nhất thời chuyên chú hẳn lên, mi hoặc chi thuật toàn lực phát động, nhẹ nhàng ngoắc ngón tay, âm điệu như mật ngọt: “Người nghĩ lung tung cái gì vậy, còn không mau lại đây.”

Bàn Cổ quả nhiên ngăn cản không được, nhất thời ánh mắt lại mê mang, toàn thân có chút nóng lên, nhìn thấy bạch y nữ tử đứng ở phía trên, chỉ cảm thấy một loại xúc động mãnh liệt muốn quỳ gối trước mặt nàng hảo hảo kể rõ tình cảm ngưỡng mộ của mình với nàng. Ngón tay bạch y nữ tử ngoắc lại, hẳn nhất thời đập hai nhân, phóng nhanh về phía trước mặt bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử cũng có chút khấn trương, nàng tiềm phục ở đây một vạn năm, toàn gặp mấy loại tiểu ngư tiểu tôm đây là lần đầu tiên câu được một con đại ngư lớn vậy, quả thật là quá lớn rồi. Nàng nghĩ lại, chính mình cư nhiên nghênh ngang đi ra mị hoặc một vị ma thần, cư nhiên còn bất khả tư nghị thành công, hết thấy quả thực giống như nằm mơ. Nàng có chút run rẩy vươn tay qua, hai mắt cẩn thận chăm chú nhìn vật mặt Bàn Cổ, cười nói: “Lại đây, nắm lấy tay ta, đem tất cả những gì của người kính dâng cho ta.”

Bàn Cổ thật ra rất phối hợp, giống như chó cắn xương, tham lam bắt lấy ngọc thủ không xương, đưa dán lên trên mặt, bạch y nữ tử không dám chậm trễ, công pháp toàn khai, bắt đầu hấp thu lực lượng nguyên thần của Bàn Cổ.

Cảnh giới thần lực của Bàn Cổ mặc dù không cao, nhưng cũng không phải không có gì, đồng dạng có thể bị hấp thụ. Chúng ta tạm không nói về cấp bậc của lực lượng mà chỉ nhìn đơn thuần về lưu lượng mà nói, thần lực lượng trong cơ thể Bàn Cổ kỳ thật còn không bằng Vạn Yêu Vương Tiểu Quan lúc toàn thịnh, thân phận của bạch y kỳ thật cũng vô cùng hiển hách, lúc này lại thất vọng: “Náo loạn nửa ngày cư nhiên là đồ dỏm a... Ta còn tưởng rằng thực của ta có thể tăng vọt ít nhất mười lần, không nghĩ tới... Ai, ngay cả gấp đôi cũng không đến.

Đây là lòng người không đáy, bạch y nữ tử tiềm phục đáy sông vạn năm, lực lượng hấp thu còn không bằng được lúc này, chỉ là lúc bắt đầu nàng ôm kỳ vọng rất cao nên vẫn thấy chưa đủ.

Nếu chưa đủ, vậy càng phải cố gắng hấp thu, không thể bỏ qua chút nào, trong lòng bạch y nữ tử nảy sinh ý nghĩ ác độc, một cỗ quang mang màu thổ hoàng không ngừng trào ra từ người Bàn Cổ, thông qua đôi tay bạch ngọc kia chảy vào cơ thể bạch y nữ tử.

Cảnh giới của bạch y nữ tử là đỉnh cấp của tam giới, thần lực này tiến vào trong cơ thể có tác dụng lưu lượng là chính chứ không phải là cảnh giới, đáng thương thần lực độc nhất vô nhị của Bàn Cổ cứ như vậy bị nàng hấp thu vào chuyển hóa thành lực lượng tiêu chuẩn cấp thấp, cái gì cấp bậc thần lực, cái gì ma thần cảnh giới, hết thấy đều hóa vô hình, đây mới chính là thứ chân chính làm thiên địa thất sắc a.

Vừa rồi hoàng y nữ tử thu phục tiếp dẫn sứ, toàn bộ quá trình không vượt quá ba phần chung, nhưng lần này lại mất chừng nửa canh giờ, quang mang thổ hoàng sắc trên người Bàn Cổ chậm rãi ảm đạm xuống, cho đến lúc quang mang hoàn toàn ảm đạm, bạch y nữ lại nhú mày, ngạc nhiên hỏi: “Di, nguyên thần đâu?”

Bàn Cổ thân là thần tộc, sáng thế quy tắc cho hãn thân thể bất tử bất diệt, tuy rằng lực lượng bị hấp thu sạch sẽ, lại là một mạng này vẫn giữ được, công pháp của bạch y nữ tử toàn bộ phóng ra, lại thủy chung không hấp thu được một chút thần chi nguyên thần nào, qua hồi lâu, bạch y nữ tử rất cục buông tha cho, buông tay ra thở dài: “Chỉ sợ ma thần tộc tối tinh hoa gì gì đó ta vẫn không đoạt được.”

Không có lực lượng, thần trí Bàn Cổ lại khôi phục, lúc này hãn suy yếu tựa phù du, miễn cưỡng mở mắt, dùng một loại ngữ điệu như tuyệt vọng thở dài, há miệng thở dốc, lẩm bầm một câu gì đó, chỉ tiếc thanh âm quá nhỏ, bạch y nữ tử đứng gần trong gang tấc cũng không nghe rõ.

Bạch y nữ tử tò mò, đưa tai tới gần hỏi: “Người nói cái gì?”

Bàn Cổ lại há miệng thở dốc, phát ra thanh âm đứt quãng: “Trách không được... Người là thiên sinh mị hoặc, nguyên lai... Người là... Tiệt nhân kia...”

Thanh âm dừng ở đây, thân thể yếu ớt của Bàn Cổ không thể chống đỡ hãn thêm nữa, mấy vạn thước thủy ở trên áp chế xuống, làm thân thể hãn

biến thành từng mảnh nhỏ.

“Lạch cạch”, mất đi chủ nhân, Bàn Cổ phủ từ trên người hắt rơi ra, chìm xuống dưới nước, bạch y nữ tử nhanh tay lẹ mắt bắt lấy.

Nàng trong lòng vừa kinh ngạc vừa hoang mang, cứ lăm nhăm nửa câu nói của Bàn Cổ mấy lần vẫn không hiểu, nàng quay đầu lại nhìn thấy Vũ Ca tiểu thư còn nổi trong nước, một ít thổ hoàng sắc thần lực vẫn còn, bảo hộ nàng không bị thủy áp gây thương hại. Bạch y nữ tử thở dài, ngọc thủ vung lên, bắt được Vũ Ca tiểu thư, một đường hồi phủ.

Ở sau lưng nàng, một chút thổ hoàng sắc quang mang ở trong nước gợn nhẹ nhàng xao động, xa xa một ngư đầu thủy quái bơi đến, nhìn thấy hào quang, bất chấp tất cả một ngụm nuốt đi.

Ngư đầu quái nhất thời chấn động toàn thân, hai mắt như bóng đèn nhấp nháy, qua mấy phút mới mở ra, hai mắt màu đỏ lại biến thành thổ hoàng sắc, nó lúc lắc đuôi, đầu, kiệt lực cúi đầu muốn nhìn thấy rõ thân hình của mình, nhưng kiểu gì cũng không được. Nó đứng tại chỗ run lên một hồi lâu, bỗng nhiên hé miệng ra, phát ra một tiếng phản uất đau xót đến cực điểm, sau đó hướng phía trên mà bơi nhanh đi.

Từ nay về sau, trong những năm tháng dài đằng đẳng, Bàn Cổ ma thần của chúng ta chỉ có thể hóa thân làm thủy quái đầu cá, trung thật chấp hành sứ mệnh của Sáng Thế Thần, trở cách sinh linh tam giới xuyên qua tới lui nơi này

“Chỉ là... Ta còn sống, một ngày nào đó, ta sẽ trở về.” Bàn cổ đem hai hàng ngư nha (răng cá) đập vào nhau khanh khách, làm một con đại ngư đồng loại cũng nhìn nó: “Tiện nhân, thù này, ta nhất định sẽ báo! Người chờ... Chờ... Cứ chờ ta mười vạn năm rồi nói...”

Lại nói Tiểu Khai lặn xuống bên ngoài cung điện, ẩn mình phía sau cự thạch cẩn thận nhìn xem, thần thức mở ra, tìm không thấy cơ quan gì ở

ngoài cung điện, hắn đánh bạo đi qua, dán mình ở trên tường cung điện đi được chừng mười thước, thủy chung vẫn không tìm được đường vào, liền đi đến trước cánh cửa, đánh giá hai phiến cửa cung.

Cửa cung đóng chặt, phía trên không thấy có nơi tra chìa khóa, hiển nhiên là sử dụng trận pháp không chế, Tiểu Khai lúc này mới cảm thấy chỗ tốt của Hùng Miêu, chỉ tiếc nước xa không cứu được lửa gần, còn phải tự mình nghĩ biện pháp.

Tiểu Khai lại đi đến bên tường, dọc theo bờ tường, mắt thấy đến bên cạnh cung điện rồi, liền lấy Định Thiên Côn ra, căn rằng một cái, cũng không quả nhiên như vậy, tìm đến một góc tường, một gậy đánh mạnh vào.

Định Thiên Côn độ cứng đứng đầu ngũ giới, nhất thời đem bức tường phá thành một cái lỗ thủng, Tiểu Khai nín thở ngưng khí, thần thức khuếch tán ra, tận lực hướng bên trong thám thính, ngay cả nửa điểm động tĩnh cũng không có, hiển nhiên, một côn kia không bị phát hiện.

Một khi đã như vậy, vậy cứ đục a.

Tay Tiểu Khai lay động không ngừng, trong chớp mắt ở góc tường hiện ra một cái lỗ lớn đường kính chừng nửa thước, hắn ở Bá Cách gia tộc hắn chui chuồng chó ước chừng cả tháng trời, đã sớm kinh nghiệm phong phú, tự nhiên ngựa quen đường cũ chui vào.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 6: Rình Coi Vô Tội

Cung điện này nhìn từ bên ngoài khí thế nguy nga, thực dễ làm người ta liên tưởng đến việc phòng ngự sâm nghiêm dày đặc, nhưng sự thật lại không phải như vậy, Tiểu Khai đứng bên trong hậu viện trống trải, nhìn quanh cứ nhiên lại không có một ai, nhin không được có chút sợ hãi.

Ở đây không có nước, chủ nhân cung điện đã dùng đại thần thông đem vạt thước chung quanh cách ly với nước. Ngẩng đầu lên nhìn, nước sông ư ám trên đỉnh đầu nhẹ nhàng trôi nổi, cuối đầu xuống xem trong viện lại có hoa cỏ cỏ, thật sự có điểm tao nhã.

Tiểu Khai xuyên qua hậu viện, một loạt sương phòng màu hồng đập vào mắt hắn, nhìn qua ấm áp nhu hòa, hiển nhiên là của một nữ tử nào đó. Lúc này hắn đang ở mặt trái của sương phòng, nhìn phía sau có cửa sổ, liền nhẹ nhàng bước tới, dán mình vào bên hông nhà, nhìn qua cửa sổ.

Trong phòng mười phần mộc mạc, trừ bỏ một cái giường và cái ghế dựa ra chẳng còn gì đáng kể, trên tường có một bộ quần áo choàng màu vàng nhạt, Tiểu Khai nhìn thấy có điểm quen mắt, thầm nghĩ: “Cái áo choàng này sao ta có cảm giác đã gặp qua rồi nhỉ?”

Đang suy nghĩ, chợt nghe một tiếng “chi nha” truyền tới. Cửa phòng mở ra, một vị hoàng y nữ tử đi vào, không phải là vị vừa câu dẫn tiếp dẫn sứ kia sao?

Tiểu Khai không dám thở mạnh, vẫn không nhúc nhích ghé vào bên cửa sổ. Ánh sáng dưới đáy nước u ám, tuy rằng trong cung điện được khám rất nhiều dạ minh châu, nhưng tầm mắt vẫn mờ mờ không rõ ràng. Ánh mắt hoàng y nữ tử lơ đãng lướt qua bên này, không nhìn thấy Tiểu Khai, không chút để ý quay đầu đi, nhẹ nhàng ngồi xuống giường, phát ra một tiếng than thở như có như không.

Lúc này nàng không có thi triển mị hoặc chi thuật, cái loại lực lượng làm người mê loạn cũng không tồn tại, Tiểu Khai nghe thanh âm thở dài này lại cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc vẫn không nhớ ra.

Hoàng y nữ tử đứng lên, hai tay đưa lên hông, cởi cặp váy, xem ra muốn thay quần áo, thân hình nàng bán chuyển, đối diện với hướng cửa sổ, ánh mắt đảo qua cửa sổ, nhưng không thấy Tiểu Khai, Tiểu Khai cảm giác có chút xấu hổ, không nghĩ đến nguyên bản là mình đi rình coi người ta thoát y, nhưng lúc này mình đang dưới tầm nhìn của đối phương, chỉ cần hơi chút nhúc nhích sẽ bị phát hiện, chỉ có thể kiên trì, ngay đến ánh mắt cũng không dám sảo động.

Hai tay hoàng y nữ tử ở bên hông “tất tất tác tác” một trận, tay nhẹ nhàng thả ra, váy dài từ trên người phiêu nhiên rơi xuống, làn da nàng trắng nõn như ngọc, dưới ánh sáng mờ mờ của dạ minh châu, Tiểu Khai chỉ cảm thấy một mảng trắng như tuyết hiện ra trước mắt, nhất thời trong lòng rung động, bản năng nam nhân nhất thời phát tác, hai con mắt vừa rồi “không dám” nhắm lại, bây giờ đã trở thành “không muốn” nhắm lại.

Dáng người hoàng y nữ tử hoàn mỹ không chút khuyết điểm, mỗi một phân một tấc đều tuyệt vời đến nỗi khó hình dung, Tiểu Khai nhìn đến xuất thần, hận không thể lao ra hôn ngay, trong lòng cũng có chút khẩn trương, trên mặt nóng lên, hy vọng hoàng y nữ tử nhanh mặc quần áo vào.

Động tác hoàng y nữ tử thong thả mà nhàn nhã, cũng không sợ cảnh xuân tiết ra ngoài, hiển nhiên là trong cung điện bình thường không có nam tính. Nàng chậm rãi xoay nửa vòng, thành ra đưa lưng về phía Tiểu Khai, duỗi tay ra bắt lấy áo choàng trên tường.

Tiểu Khai thấy nàng quay đầu, nhất thời thở phào, chuẩn bị ngồi xuống không nhìn nữa, nhưng cái háo sắc chi tâm của nam nhân này vẫn bất tử, nhin không được lại hung hăng nhìn về phía hoàng y nữ tử một cái nữa.

Chính cái nhìn này hăn nhìn thấy trên cái mông hoàn mỹ của hoàng y nữ tử hiện lên tam khóa hắc chí rõ ràng.

Tiểu Khai trong lòng chấn động, trong đầu xẹt qua một tia hình ảnh thật lâu trước kia!

Đó là ngày đầu tiên hăn tiếp xúc với Tu Chân Giới, được nhìn thấy Tụ Linh đại hội, ngày đó hăn gặp được thập bát động Hồ tộc, thu hạ Liễu Hiểu Nguyệt Tiểu Hân, đơn giản là Hiểu Nguyệt Tiểu Hân muốn đi trộm tạo hóa đan của phái Nga My, mà tạo hóa đan lại là Tuyết Phong giao phó cho Hoàng Bội đi đưa cho mẫu thân nàng.

Trong ánh kim quang, Hoàng Tây Ngọc từng lớn tiếng hỏi Hoàng Bội: “Nãi năm nay... là sinh nhật lần thứ hai mươi ba? Nãi sinh nhật vào ngày bốn tháng tám? Nãi... Trên mông nãy có ba khóa hắc chí?”

Đúng vậy, trên mông có ba khóa hắc chí, áo choàng màu hoàng (vàng), thanh âm quen thuộc! Trong lòng Tiểu Khai chấn động, nhớ đến danh tự người kia, đúng vậy, hoàng y nữ tử tinh thông mị hoặc thuật trước mắt này, đúng là Hoàng Bội ngày đó!

Trách không được mình lại cảm thấy quen thuộc như vậy!

Tiểu khai nghĩ ra điểm ấy, nhìn kĩ từng cái giớ tay nhắc chân, quả nhiên là Hoàng Bội, thần bí trong lòng nhất thời phai nhạt vài phần, hăn cơ hồ

muốn hiện thân chào hỏi, nhưng trong lòng lại tự cảnh tỉnh, rụt trở về, thầm nghĩ: “Trước kia nàng đã chán ghét ta, sau lại là ta hại nàng phi thăng, ta nguyên bản nghĩ nàng sẽ đến Tiên Ban, không ngờ lại lưu lạc dưới Thiên Hà, dựa vào hấp thu nguyên khí của người mà sống, chỉ sợ lúc này nàng đã xem ta như kẻ thù bất cộng đái thiên rồi...”

Mới nghĩ đến đây, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm “oanh long long”, hiển nhiên là có người mở đại môn cung điện ra, thần sắc Hoàng Bội vui vẻ, mở cửa phòng ra hoan hô: “Sư phó, người đã trở lại?”

Ánh mắt Tiểu Khai xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy một bạch y nữ tử tài mạo vô song đang chậm rãi đến gần, trong thanh âm có sự vui sướng không che dấu nổi: “Bội nhi, sư phó hôm nay có đại thu hoạch, người xem!”

Ở sau lưng nàng, một con quái giống như nhện biến chậm chậm tiến vào, trên lưng có mang theo một nữ tử hôn mê, nghiêng người để cô gái xuống đất, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Hoàng Bội theo tay sư phó nhìn lại, nhất thời lắp bắp kinh hãi: “Sư phó, người không phải nói chúng ta không mị hoặc nữ nhân sao?”

Bạch y nữ tử cười to nói: “Ta không có thương tổn đến nàng, bất quá ta đem sư phó nàng hấp thu, ta nói đại thu hoạch là sư phó nàng.”

Tiểu Khai nhìn xuống đất liền cả kinh: “Đây không phải là Vũ Ca tiểu thư sao, sao nàng lại chạy đến nơi đây, sư phó nàng là ai?”

Hoàng Bội vui vẻ nói: “Từ lúc ta đến đây tới giờ, chưa từng nhìn thấy sư phó vui vẻ đến vậy, xem ra thu hoạch lần này đích xác là rất lớn a, sư phó người ngồi xuống, hảo hảo kể cho đồ nhi nghe một chút.”

Bạch y nữ tử cũng không khách khí, lập tức đi vào cửa, bắt đầu kể về quá trình thu phục Bàn Cổ, Tiểu Khai ghé vào trên cửa sổ nghe ngóng.

Nghe xong, Hoàng Bội gật đầu nói: “Ta đã nói là ngoài tam giới còn có nơi khác có thiên địa mà, bây giờ xem ra phán đoán của ta là đúng rồi, sư phó cô gái này chính là Ma Thần Nhất tộc ngoài tam giới.”

Bạch y nữ tử gật đầu cười nói: “Trước kia ta thân là Tiên Đế, vẫn cho rằng thế giới này chỉ có tam giới, mà ta với Ma Tôn là tam giới chí tôn thật là quá tự đại. Sau ta lại bị Ma tộc kỳ quái kia làm trọng thương, mới biết được trên đời này quả thật còn nơi siêu việt tam giới, hiện giờ xem ra đó là ma thần bộ tộc theo lời Bàn Cổ nói.”

Nàng bồng lắc lắc đầu, cảm thán nói: “Tên giả Tiên Đế kia một chiêu là có thể đánh ta trọng thương, chỉ sợ cũng là Ma Thần bộ tộc.”

Tiểu Khai trong lòng kinh hãi khôn nguôi, hẳn tuyệt đối không ngờ rằng bạch y nữ tử nhìn qua yếu đuối vô cùng này cư nhiên là Tiên Đế. Đường đường là Tiên Đế lại ẩn nấp dưới đáy nước, ngày ngày ám toán con dân trước kia của mình, hấp thu tiên tinh và nguyên khí của bọn họ, loại chuyện này nói ra chỉ sợ chẳng ai dám tin.

Nhưng mà nó lại là sự thật.

Hoàng Bội nói: “Còn cô gái kia, chúng ta nên xử trí như thế nào?”

Tiên Đế nhẹ nhúu mày lại: “Ta cũng đang tự hỏi về cái này, chúng ta không mị hoặc nữ tính, cũng không thể mặc kệ nàng được, nếu cứ vậy mà thả nàng ra, nàng là một ma tộc nữ tử, ở tiên giới cũng khó thoát khỏi cái chết, còn nếu không phóng thích nàng ra, không lẽ giữ nàng ở lại?”

Nàng thở dài: “Sư phó nàng thật ra thật lợi hại, cư nhiên có thể mang theo một Ma tộc nữ tử lên trời, ta lại không có bốn sự lớn như vậy, không có khả năng đưa nàng về Ma giới.”

Hoàng Bội nói: “Nếu nàng nguyện ý ở lại đáy Thiên Hà làm bạn với chúng ta cũng tốt, nơi này tổng cộng chỉ có ba người, cũng có chút tĩnh

mịch, thủy quái này thông linh, nhưng dù sao cũng không phải đồng loại.”

Tiên Đế cười khở: “Ba người đã là tốt lắm rồi, một vạn năm qua ta đều ở một mình, sau này người đến mới thành ba a.”

Hoàng Bội cười nói: “Sư phó, chúng ta cứu tỉnh nàng dậy hỏi một chút là được mà?”

Tiên Đế gật đầu nói: “Cũng tốt, nếu nàng nguyện ý ta liền truyền mị hoặc thuật cho nàng, thu cho người một tiểu sư muội, nếu nàng không muốn, chúng ta cũng chỉ có thể giam giữ và nuôi nàng cả đời.”

Tay nàng xuất chỉ, một đạo hào quang nhập vào trán Vũ Ca tiểu thư, nàng “ừm” một tiếng rồi từ từ tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra nhìn thấy bạch y nữ tử, cả giận: “Tiện nhân, người làm gì sư phó của ta vậy?”

Tiên Đế cũng không trả lời, ngược lại ôn nhu hỏi: “Người tên là gì?”

Vũ Ca tiểu thư lại sinh khí, “phi” một ngụm nói: “Tiện nhân, muốn đánh muốn giết tùy người, đừng mong ta trả lời bất cứ cái gì!”

Tâm tình Tiên Đế lại càng tốt hơn, cũng không có sinh ra nửa điểm sinh khí, lại nói: “Ta không đánh người, cũng không giết người, nhưng mà ở đây là tiên giới, người lại là một ma tộc cấp thấp, cho dù thả người ra ngoài, chẳng lẽ còn có thể sinh tồn tại tiên giới sao?”

Vũ Ca tiểu thư giật mình, nhất thời có linh cảm không hay, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ sư phó của ta...”

“Sư phó của người đã chết.” Bạch y nữ tử thần nhiên nói: “Bị ta hấp thu hết nguyên khí toàn thân, thần hồn câu diệt.”

“Không thể!” Vũ Ca tiểu thư lớn tiếng nói: “Sư phó nói qua, ma thần là chủng tộc Sáng Thế Thần tự tay sáng tạo, có thể trọn đời bất diệt, làm sao

có thể thần hồn câu diệt?”

“Trọn đời bất diệt” Bốn chữ vừa lọt vào tai, Tiên Đế với Hoàng Bội bốn mắt nhìn nhau, đều thấy được sự khiếp sợ trong mắt của nhau, Hoàng Bội lo lắng nói: “Sư phó, nếu Bàn Cổ không chết, về sau lại báo thù, cũng không phải là việc chúng ta có thể ngăn cản.”

Ánh mắt Tiên Đế cũng có chút dao động, sau một lúc lâu mới nói: “Lúc ta hấp thu hãn, quả thật vô luận thế nào cũng không thể hấp thu được nguyên thần, đây là lần đầu tiên ta gặp việc này, hay là hãn thật sự còn có thể trở lại?”

Vũ Ca tiểu thư hừ lạnh: “Đó là đương nhiên.”

Tiên Đế sau một lúc run sợ, mới dùng sức lắc lắc đầu, giống như muốn trút bỏ tất cả u sầu, hơi tức giận nói: “Đó cũng là chuyện sau này, đâu thể quản nhiều vậy được.” Nàng nhìn nhìn Vũ Ca tiểu thư, lại nói: “Hiện tại người có hai lựa chọn, hoặc là báỉ ta làm thầy, để ta truyền cho người mi hoặc chi thuật, từ nay về sau ba người chúng ta nương tựa nhau sống, ở đây sông dốc lòng tu luyện, đợi cho công lực đại thành thì trở lên báo thù. Nếu người không đồng ý, ta cũng chỉ có thể vĩnh viễn giam giữ người.”

Vũ Ca tiểu thư thần sắc sâu thẳm, nhưng ngay cả nửa điểm do dự cũng không có liền quát: “Tiện nhân, ta hận không thể đem người băm thây vạn đoạn, chuyện báỉ người làm thầy, người không cần nghĩ đến nữa!”

Tiên Đế gật đầu nói: “Tốt lắm, Bội nhi, “Phong Thần Thai” trong cung từ ngày xây dựng vẫn để không, người đem nàng vào đó đi thôi, hôm nay ta hấp thu quá nhiều nguyên khí, cần phải trở về phòng hảo hảo luyện hóa mới được.”

Hoàng Bội gật đầu, hốt nhiên nghĩ ra một chuyện, vội nói: “sư phó, hôm nay Tiểu Đam ko bình thường, khi ta đến thì thấy nó đang ngâm trong thái

hòa trì, đến hiện tại còn chưa ra, ta hỏi nó xảy ra chuyện gì, nó cũng ko phản ứng.”

Tiên Đế kinh ngạc nói: “Thái Hòa Trì vốn là nơi dùng để tu luyện và chữa thương, thực lực Tiểu Đam là thiên sinh, nó không cần vào đó tu luyện, đi vào trong đó chi?”

Hoàng Bội cũng thấy kỳ quái, nói: “Chẳng lẽ là chữa thương?”

Tiên Đế lắc đầu cười: “Nó chính là Thiên Hà nhất phách, ai dám động thủ với nó chứ đừng nói chi đả thương nó.”

Hoàng Bội cau mày nói: “Chẳng lẽ là bị vị Bàn Cổ ma thần kia đả thương?”

Tiên Đế nghĩ nghĩ , lắc đầu nói: “Cũng không đúng, ta hỏi qua Bàn Cổ, hẳn cùng với cự ngao kia giao thủ, căn bản không đụng tới Tiểu Đam, mà Tiểu Đam chỉ ngăn chặn sinh linh tam giới, Bàn Cổ lại thuộc ngoài tam giới, nó cũng không có lý do gì ra tay với Bàn Cổ.”

Tròng mắt Hoàng Bội nhất chuyển, lại nói: “Có lẽ là bị cự ngao đả thương a, ta nghe sư phó nói qua, Tiểu Đam trước kia từng đánh với cự ngao 1 lần, đã bị đánh tới thương nặng.

Tiên Đế lại lắc đầu liên tục: “Không đúng không đúng, cự ngao kia tuy rằng lợi hại, nhưng nó không ly khai khỏi khu vực kia, chỉ cần Tiểu Đam không đi chọc nó, nó sao có thể chủ động đả thương được, vạn năm trước khi ta vừa đến đáy sông, từng hòa giải ân oán cự ngao và thủy quái, từ đó trở đi, chúng nó đã ngưng chiến, một vạn năm qua, hai bên còn không có giao chiến nữa.”

“Kia... Kia...” Hoàng Bội “kia” nửa ngày, rốt cục cũng không nghĩ ra lý do. Hai thầy trò người nhìn ta, ta nhìn người, không nhìn được trong lòng

có chút sợ hãi, thấp giọng nói: “Hay là... Hay là còn có những người khác cũng đến đây?”

Chuyện này không phải nhỏ, Tiên Đế bắn ra một đạo phong ấn, phong ấn Vũ Ca tiểu thư lên, nói: “Bội nhi, trước tiên không cần đến Phong Thần Thai

Mắt thấy thân ảnh Tiên Đế bay ra khỏi cửa, Tiểu Khai suy nghĩ trong chốc lát, liền quyết định theo dõi.

Tu vi Tiên Đế tự nhiên không thể như Hoàng Bội, Tiểu Khai không dám theo sát, thần thức của hắn triển khai, khó khăn lắm mới tìm ra vị trí Tiên Đế, đi theo từ rất xa.

Cung điện này nhìn bề ngoài thì không quá lớn, nhưng mà đi ở trong mới thấy nó lớn đến kinh người, cung điện chính giữa không phải đại sảnh, là một cái động trống không, nhìn qua tựa như vách núi đen hoặc rãnh biển. Tiểu Khai một đường bám theo Tiên Đế, trầm xuống dưới chỉ sợ không dưới mấy ngàn thước rồi mới tạm dừng, phóng nhãn nhìn lại không khỏi thán phục thiên nhiên điều luyện mà sắc sảo.

Nơi này là một cái ôn tuyền dưới đất hoặc là một cái động rộng rãi do thiên nhiên tạo thành, nhưng mà quy mô của nó so với ôn tuyền động rộng gì cũng lớn hơn trăm lần, cái gì mà “Thái Hòa Trì”, kỳ thật hoàn toàn có thể dùng hai từ “Nội Hải” để hình dung. Nhiệt khí bốc hơi trong ao, toàn bộ nước ao hiện ra một mảnh đỏ tươi nửa trong suốt, nhìn qua thật kinh tâm động phách, con siêu cấp thủy quái kia đem thần thể cao lớn của mình hoàn toàn thả lỏng ra, cứ như vậy nhàn nhã nổi lên một nửa thân hình trên mặt nước, bất động.

Tiên Đế dừng ở bên cạnh ao, quát lớn: “Tiểu Đạm, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thủy quái nhìn thấy Tiên Đế giống như thấy thân nhân, phát ra tiếng kêu mơ hồ không rõ, tựa như làm nũng, thân hình nó vừa lật lại, bọt nước ào ào, làm cho Tiên Đế nhìn vết thương trên lưng bị Thiên Côn đánh.

Tiên Đế nhìn mà sợ hãi, kinh nghi nói: “Người này chỉ dùng côn tử đánh người?”

Thủy quái nức nở liên lục, lại há miệng ra, “vèo”, phun ra một vật, Tiên Đế chăm chú nhìn, lại là một cái đuôi của một con Hoàng Kim Ngạc Thần, Tiên Đế lại giật mình nói: “Những thủy quái khác cũng bị hấn đánh?”

Thủy quái nức nở không nói gì, miệng cứ liên tục nhổ ra, tất cả đều là phần chân tay bị cụt, hết thấy là của những con thủy quái khác, trong nháy mắt ói ra hết. Tiên Đế nhìn thấy mà kinh hãi, thấp giọng nói: “Các người cùng lên mà bị hấn đả bại sao?”

Thủy quái liên tục gật đầu, đôi mắt trông mong nhìn Tiên Đế, bộ dáng như tiểu hài tử bị ủy khuất nhờ vả người lớn vậy.

Tiên Đế cười khố nói: “Thực lực của ta còn không bằng người, người cũng đừng trông cậy vào việc ta giúp người báo thù, ta chỉ sợ ngay cả thủy cung của ta cũng sắp bị người hủy rồi, người mau nói cho ta biết người này có đặc thù gì?”

Tiểu Đạm phát ra tiếng kêu liên tiếp, Tiên Đế nghe lại không hiểu, cau mày nói: “Người nói cái gì?”

Tiểu Đạm buồn bã lay động thân hình, bỗng nhiên như nghĩ ra một cái biện pháp, thân xà của nó lập tức nhảy dựng lên, đầu vươn ra khỏi ảo, “phốc” phun ra một cỗ thủy lên trên bờ. Nhất thời đem nham thạch trong ao đục thành một loạt dài lỗ thủng nhỏ.

Tiên Đế cũng không ngăn cản, ngược lại thối lui vài bước để nó mặc sức thi triển.

Siêu cấp thủy quái này quả nhiên là sinh vật thông linh, tuy rằng không thể trao đổi ngôn ngữ, nhưng không thiếu trí tuệ. Nước trong miệng không ngừng phun ra, tất cả giã trên tảng đá đều đánh ra một loạt lỗ thủng được sắp xếp theo quy luật nào đó, thoạt nhìn có vẻ lộn xộn. Qua một hồi lâu, manh mối đã từ từ hiện ra.

Nguyên lai là nó đang vẽ tranh.

Tiểu Khai ở rất xa so với ao trì, thần thức nhìn thấy một màn này cũng không tránh khỏi thán phục, nguyên lai bức tranh của Tiểu Đam là vẽ hắc cầm Định Thiên Côn trong tay, cái khó là lần đầu tiên nó vẽ tranh mà ngay cả mắt mũi ngũ quan cũng có vài phần rất giống. Chỉ là bức họa này của nó, bút họa quả thật rất khô, một bộ ảnh hình người lớn chừng một sân bóng rổ vậy.

Tiên Đế trong mắt sáng lên, chờ đến lúc nó hoàn thành bức tranh, lập tức lắc lắc đầu: “Người này không phải Bàn Cổ, xem ra đáy sông hôm nay đích xác có người thứ 3 tiến vào.”

Tiểu Đam liên tục gật đầu, rít gào một tiếng, một lần nữa lại chìm vào trong ao, không một tiếng động.

Tiên Đế từ trong lòng lấy ra một khối Tiên Giới Bạch Ngọc, vươn tay đưa tới, trong khoảnh khắc đem bức tranh Tiểu Đam vẽ ra khắc vào trong bạch ngọc, sau đó dưới chân nhẹ nhàng phiêu dật một chút. Tiểu Khai không dám chậm trễ, chạy theo phía sau.

Kỳ thật với thần thức mạnh mẽ của tiên đế, nếu cảnh giác cao, chỉ sợ đã sớm phát hiện Tiểu Khai tồn tại, nhưng là nàng một vạn năm qua không phải ngồi trên ngai vàng tiên đế, mà là giấu dưới đáy Thiên Hà, nhiều năm không tiếp xúc nhân loại, lòng cảnh giác ngày xưa cùng với xử sự đã sớm phai nhạt, bị Tiểu Khai theo dõi lâu như vậy, không ngờ không thể cảm giác.

Bên trong gian phòng, Hoàng Bội vừa tiếp xúc qua bạch ngọc trên tay tiên đế, liền bật đứng lên, thất thanh nói: “ Nghiêm Tiểu Khai!”

Tiên đế ngạc nhiên nói: “ Người nhận thức hăn?”

“ Ta đương nhiên nhận thức!” Trong mắt Hoàng Bội thối qua cừu hận thấu xương: “ Hăn biết rõ ràng ta không qua được Thiên Hà, còn đưa ta lên trời, nếu không phải sư phó cứu ta, chỉ sợ ta đã sớm bị thủy quái nuốt mất, chết lâu rồi.”

Tiên đế kinh ngạc nói: “ Nga, nguyên lai đại cừu nhân người nói chính là hăn nha.”

“ Đại cừu nhân của ta có hai người.” Hoàng Bội nói gần từng chữ: “ Một là Tuyết Phong, hiện giờ đang ở thiên tiên đường, một là Nghiêm Tiểu Khai, hiện giờ xem ra hăn đang ở đáy Thiên Hà.”

Tiên đế cười nói: “ Tuyết Phong thực có lỗi với mẫu thân ngươi, lại còn mưu toan vi phạm luân thường làm bẩn ngươi, đích xác đáng giết, nhưng Nghiêm Tiểu Khai này, hăn đưa ngươi lên trời chỉ sợ cũng là ngoài ý muốn a, sao ngươi lại đánh đồng hăn với Tuyết Phong?”

Hoàng Bội hừ nói: “ Ta cùng người này gặp mặt nhiều lần, hăn vốn tham hoa háo sắc, lại nhát gan sợ phiền phức, sau lại bao che Tuyết Phong, phá hư đại kế báo thù của ta, lại nói tiếp, Tuyết Phong tuy rằng có đại cừu với ta, nhưng luận chán ghét, Nghiêm Tiểu Khai còn chán ghét hơn hăn.”

Những lời này dừng vào trong tai Nghiêm Tiểu Khai đang nghe lén bên ngoài, thật sự là không biết tư vị gì, Tiểu Khai ngoại trừ cười khổ, thật sự là không lời nào để nói.

Tiên đế lại nói: “ Cây gậy trong tay hăn không biết là thứ gì vậy, thế nhưng có thể đem thủy quái Thiên Hà đánh tan tác như vậy, trước kia ngươi có gặp qua không?”

Hoàng Bội nói: “ Cây gậy này của hãn tên là vạn năm huyền thiết chi tinh, trước kia ở tu chân giới thập phần nổi danh, nhưng dù sao cũng là tu chân giới, hiện giờ qua tiên giới, sư phó từng nói qua, thực lực Tiểu Đam còn trên ngai, ta thật khó tưởng tượng vạn năm huyền thiết chi tinh lại lợi hại như vậy, chẳng phải là hãn có thể dùng cây gậy này quét ngang tam giới sao?”

Tiên đế khẽ lắc đầu: “ Không đúng, không đúng, đây không phải vạn năm huyền thiết chi tinh, vạn năm huyền thiết chi tinh không lợi hại như vậy, năm đó ta tự tay luyện chế Cửu Trọng Bảo Tháp, có bỏ vào vạn năm huyền thiết chi tinh, trên thế giới này trong ngũ đại lực lượng, tuy rằng huyền thiết chi tinh cực mạnh, nhưng còn xa chưa đạt tới tình trạng này.”

Nàng nghĩ nghĩ, lại nói: “ Cây gậy này của hãn, nếu thật có thể đánh bại Tiểu Đam, thì đích xác có thể quét ngang tam giới, ta cảm thấy được, cây gậy này chỉ sợ là vượt ngoài tam giới thôi.”

Hoàng Bội cười lạnh nói: “ Nếu hãn tự cho là có thể quét ngang tam giới, đi khiêu chiến tiên đế giả kia, vậy là có trò hay nhìn.”

Tiên đế muốn cười, nhưng trong lòng nặng trĩu, lại cười không nổi, qua sau một lúc lâu mới nói: “ Mẫu thân người khỏe không?”

Hoàng Bội cảm kích nói: “Mẫu thân ở trong Kim Quang Tràng bị phong ấn nhiều năm, mãi cho đến khi ta rơi vào đáy sông, được sư phó thi triển thần thông mở ra Kim Quang Tràng, có thể nhìn thấy ánh mặt trời, phần ân tình này, đồ nhi đời này cũng sẽ không quên.” Nàng dừng một chút, lại nói: “ Mẫu thân mấy ngày nay nguyên khí khôi phục không tệ lắm, đa tạ sư phó quan tâm.”

Tiên đế thở dài: “ Người không cần cảm tạ ta, ta thuần túy là tịch mịch, muốn có nhiều người nói chuyện mà thôi.”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 7: Cứu Thiên Môn Khai

Nàng nhìn Vũ Ca tiểu thư đang ở bên cạnh trợn mắt nhìn, lại nói: “ Bội nhi, người đưa nàng ta đến Phong Thần Thai, ta muốn đi dò xét một phen, miễn cho Nghiêm Tiểu Khai lên vào.”

Hoàng Bội hừ nói: “ Sư phó không cần lo lắng, Nghiêm Tiểu Khai kia háo sắc như mệnh, nhìn thấy chúng ta là xương cốt đều nhuễn, chỉ cần chúng ta câu câu ngón tay hắt lập tức nghe lời, làm sao có lời nói có gì uy hiếp, nếu hắt dám đến tìm ta, ta sẽ hấp khô nguyên khí toàn thân hắt, để giải mối hận trong lòng ta.”

Tiểu Khai tránh trong chỗ tối, nhin không được lắc đầu cười khổ, nghĩ thầm: “ Chẳng lẽ ta cùng nàng ta phạm bất tự? Rõ ràng không có gì, tại sao nàng ta lại luôn thù hận ta như vậy?”

Hoàng Bội kéo Vũ Ca tiểu thư trực tiếp đi ra sau cung, Tiểu Khai đi theo phía sau, muốn nhìn một chút xem Vũ Ca tiểu thư bị giam giữ nơi nào, để tìm cơ hội cứu người, Vũ Ca tiểu thư vốn đang im lặng, nhìn thấy tiên đế đi mất, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “ Người nói Nghiêm Tiểu Khai...có phải là một ma luyện sư?”

Hoàng Bội có chút ngạc nhiên, nói: “ Cái gì là ma luyện sư?”

Vũ Ca tiểu thư hơi quẫn, lại nói: “ Thời điểm hắt ra tay, có phải trên người sẽ toát ra hào quang màu xanh biếc, ngực cũng sẽ sáng lên?”

Hoàng Bội càng ngạc nhiên: “ Người xác định người nói chính là người mà không phải quái thú?”

Vũ Ca hừ lạnh nói: “ Ta biết Nghiêm Tiểu Khai thích một người tên là Trì Tiểu Trúc, am hiểu Phong Ma Khẩu Quyết, cũng là một đại ác nhân hảo sắc như mệnh, đại hỗn đản.”

Hoàng Bội lúc này mới lắp bắp kinh hãi: “ Đúng vậy, Nghiêm Tiểu Khai đích xác thích Trì Tiểu Trúc, chẳng lẽ người đã gặp qua hắn?”

Vẻ cừu hận trên mặt Vũ ca không thua gì Hoàng Bội: “ Ta đương nhiên biết, thân nữ nhi trong sạch của ta là bị phá hủy trên tay hắn, nếu không phải ta lặn lẽ nuốt vào được vật, có lẽ đã sinh ra đứa nhỏ cho hắn.”

Hoàng Bội lại càng hoảng sợ, bước chân liền ngừng, kinh ngạc nói: “ Người cư nhiên giúp hắn sinh đứa nhỏ?”

Vũ Ca cả giận nói: “ Cái gì mà giúp hắn sinh đứa nhỏ, rõ ràng là hắn bắt buộc ta, ta...ta...ta cùng hắn có thù không đội trời chung!”

Vẻ mặt Hoàng Bội lại là khiếp sợ lại là hèn mọn, thấp giọng nói: “ Hắn...chẳng lẽ là...cường...cường...” Lời nói đến đây, mặt sau chữ “ gian” lại thủy chung không nói được ra miệng, Vũ Ca nhớ tới chuyện thương tâm, nhin không được có chút ảm đạm, thở dài: “ Đúng vậy, người nói đúng.”

Hoàng Bội há mồm, quả thật không biết nên nói gì, qua hồi lâu mới nói: “ Người yên tâm, nếu có cơ hội, ta nhất định báo thù cho người.”

Vũ Ca “ xuy” một tiếng cười: “ Người làm gì có cơ hội, trên người hắn thần khí vô số, người không thể kháng cự, trước khi ta lên trời, cha ta đã bị Ma Tôn buộc đến sông Vong Xuyên để thủ môn, ta nghe Ma Tôn nói, trong tay Nghiêm Tiểu Khai cầm cây Định Thiên Côn thiên hạ vô địch, cả Ma Tôn ở trên tay hắn cũng đánh không lại mười chiêu.”

Hoàng Bội “ di” một tiếng: “ Nguyên lai cây côn kia gọi là Định Thiên Côn, xem ra người biết còn nhiều hơn so với ta, người còn biết cái gì?”

Vũ Ca chợt ý thức được trước mặt cũng là địch nhân, nhanh chóng ngậm miệng lại, cũng không nói lời nào.

Hoàng Bội xem thần thái của nàng, biết khó hỏi thêm chuyện gì, nàng ta vốn đang kéo Vũ Ca đi đường, giờ phút này nghe nói cừu nhân của Vũ Ca cũng là Tiểu Khai, nhất thời cùng chung kẻ thù, nhớ tới tao ngộ của Vũ Ca , lại thêm vài phần đồng tình, rõ ràng triệu một thủy quái con nhện, nâng Vũ Ca lên, chậm rãi hướng Phong Thần Thai mà đi.

Hoàng Bội không hỏi, Vũ Ca ngược lại muốn nói: “ Người cùng Nghiêm Tiểu Khai lại có quan hệ gì?”

Hoàng Bội nói: “ Hẳn lần đầu tiên gặp ta trong Trì phủ, đã hình dáng gian tặc mắt chuột, hiển nhiên trong lòng mang theo ý niệm không chịu nổi, ta ghét nhất là nam nhân háo sắc, đương nhiên luôn lưu tâm, làm sao lại có quan hệ gì với hắn, chỉ tiếc người này vô cùng ti liệt, sau lại bao che cho đại cừu nhân Tuyết Phong của ta, dùng thứ này để dẫn dụ ta cùng hắn kết giao, hừ hừ, chỉ tiếc hắn thất bại trong gang tấc.”

Tiểu Khai càng nghe càng không biết nói gì, chỉ nhớ lần đầu tiên mình nhìn thấy Hoàng Bội, đích xác có chút ngẩn người, nhưng vì khi đó mình chưa từng nhìn thấy qua mỹ nữ như vậy, ngẫu nhiên có chút thất thố chỉ là đương nhiên, ai ngờ từ khi đó trong lòng Hoàng Bội lại khẳng định là mình có mầm móng bại bại “ không chịu nổi”, loại ý nghĩ này ngày càng phát triển lớn mạnh, đến lúc này, những gì mình làm đều là biến thành cố ý, mà hình tượng của mình, sớm đã hôi thối còn hơn cả cầu tiêu nữa.

Loại sự tình này, quả nhiên là trăm miệng cũng khó giải thích a...

Vũ Ca liên tục gật đầu: “ Đúng vậy, hẳn đích thật là người như thế, lúc ấy lần đầu tiên gặp ta tại sảnh đấu giá, muốn ta gả cho hắn, cư nhiên còn

muốn ta ngay tại chỗ hôn hấn một cái, người này...hừ, quả thực đúng là sắc lang! Sau ta không còn nhẫn được nữa, đương trường phát ra Thiên Ma độc thể, trong khoảng thời gian còn sống nhất định phải lấy tính mạng hấn, ta vốn nghĩ như vậy có thể cho hấn thu liễm một chút, ai ngờ hấn căn bản là không hề kiêng kỵ, rốt cuộc ở trong Cấm Ma Lĩnh Vực cướp lấy sự trong sạch của ta.”

Hoàng Bội cả giận nói: “ Cấp thấp hạ lưu!”

Vũ Ca nói tiếp: “ Hèn hạ vô sỉ!”

Hoàng Bội hừ nói: “ Nên bị thiên lôi đánh chết!”

Vũ Ca cũng nói: “ Mỗi người đều có thể tru diệt!”

Hai nàng này mỗi người một câu, vốn có quan hệ đối địch, nhưng lời qua lại, không ngờ lại có cảm giác như thông hiểu, đảo mắt tới Phong Thần Thai, Hoàng Bội thở dài: “ Vũ Ca muội tử, vốn chúng ta vừa thấy đã có duyên, chỉ tiếc sư phó ta giết sư phó người, chúng ta mỗi người đều có chủ kiến, ta đành phải nhốt người lại thôi.”

Vũ Ca tiểu thư cũng nói: “ Bội tỷ tỷ, chúng ta lập trường khác nhau, không còn gì hay để nói, người cứ ra tay đi.”

Hoàng Bội gật đầu, không hề nhiều lời, phát tay mệnh lệnh con nhện thủy quái đưa Vũ Ca lên Phong Thần Thai.

Phong Thần Thai này danh như ý nghĩa, là ý tứ muốn phong ấn thần tộc, tiên đế một ngàn năm trước kiến tạo cung điện, nàng ta đương nhiên không biết bên ngoài tam giới còn có một thần tộc chính thức, ý tứ “ phong thần” của nơi này, kỳ thật là chỉ phong ấn nhân vật lợi hại, cho nên nàng ta bỏ vào đủ loại phong ấn, dưới đáy sông vốn nhàm chán, một ngàn năm trước tiên đế chỉ cải tạo cung điện, tu bổ cung tường, gia cố phong ấn, hôm nay Phong Thần Thai này, muốn phong ấn thần tộc thì không được, nhưng nếu phong

sinh linh trong tam giới, đó là không thể giải, Hoàng Bội đưa Vũ Ca vào trong Phong Thần Thai, vậy đại biểu thiên thu vại tái vĩnh khó thoát khổ, trừ phi là tiên đế tự mình ra tay cởi phong ấn mới được.

Trên Phong Thần Thai hào quang lóng lánh, theo Vũ Ca tiến vào, tất cả hào quang đều hội tụ trên người nàng, sau đó ngưng tụ thành từng đạo xích thực thể, vây Vũ Ca ngay tay cột đá trung ương.

Đến tận đây, phong ấn xong.

Vũ Ca tuy không thể động, nhưng còn có thể nói chuyện, nhìn Hoàng Bội cười nói: “ Bội tử tử, người đi đi.”

Hoàng Bội trong mắt có vẻ tiếc nuối, do dự nói: “ Vũ Ca muội tử, nếu không...người báai sư phó ta làm thầy đi?”

Vũ Ca rõ ràng lắc đầu: “ Sư phó người là cừu nhân của ta, chuyện này người không cần khuyên nữa.”

Hoàng Bội cũng không buông tha, nghĩ nghĩ lại nói: “ Ta biết chuyện sư phó làm không thể gọi là chính nghĩa, nhưng bà ấy cũng vì muốn đề cao thực lực, tìm đại cừu nhân báo thù a, người ta đều có đại cừu nhân, nên hiểu tâm tình của sư phó ta...”

Nàng ta dừng một chút lại nói: “ Ta từ một năm trước dưới tu chân giới phi thăng lên, thiếu chút nữa chết trong miệng thủy quái, sau được sư phó cứu, vừa mới nghe chuyện bà ấy làm, cũng hiểu được rất khó chấp nhận, nhưng sau cũng chậm chậm nghĩ thông suốt, trên đời này, cừu hận lớn nhất. Vì báo thù, vốn không thể từ thủ đoạn, sư phó ta ra tay với sư phó người, đó là do sư phó người kĩ không bằng người, lời nói không may, nếu sư phó người thật suốt đời bất diệt, ngày khác tới tìm sư phó ta báo thù, sư phó ta cũng không còn gì để nói, cho nên, người không cần vì cừu hận của người khác mà không quên, chậm trễ đại sự báo thù của chính mình đi?”

Vũ Ca liên tục lắc đầu: “ Không cần nói nữa, người trở về đi.”

Hoàng Bội thấy không hiệu quả, thở dài, cũng chỉ có thể bỏ đi, Tiểu Khai lần này không đi theo, hẩn tránh dưới Phong Thần Thai, lẳng lặng chờ, thẳng đến khi Hoàng Bội đi xa, mới nhẹ chân nhẹ tay đi tới dưới đài, thấp giọng hô: “ Vũ Ca tiểu thư, ta tới cứu người.”

Vũ Ca bị trói trên đài, nhìn không được bên dưới, lại nghe ra thanh âm, kinh ngạc nói: “ Nghiêm Tiểu Khai?”

Tiểu Khai nhẹ nhàng bay tới không trung, vừa lúc phiêu phù đối diện Vũ Ca, vẻ mặt có chút xấu hổ, thấp giọng nói: “ Ta là tới cứu người, người nhỏ giọng chút, miễn cho bị bọn họ nghe được.”

Vũ Ca mặc dù đối với hẩn hận thấu xương, nhưng không phải kẻ ngốc, cũng áp thấp giọng nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, lần này người cứu ta, sau này ta cũng sẽ cứu người một lần, nhưng cuối cùng ta vẫn muốn giết người.”

Tiểu Khai lắc đầu cười khổ, không hề giải thích, từ trong lòng ngực lấy ra sáng thể bảo bình, hướng Phong Thần Thai chiếu xuống, trong miệng quát khẽ: “ Phá!”

Trong sáng thể bảo bình có dấu bảy ngàn phong ấn cao nhất của Tê Bì, Tê Bì lại có danh tam giới phong ấn đệ nhất nhân, theo lý thuyết, phong ấn trên Phong Thần Thai phải ứng thủ mà phá mới đúng, nhưng hào quang của sáng thể bảo bình chiếu tới, cả đài chỉ ngưng một chút, lại tiếp tục vận chuyển, không hề có chút ảnh hưởng.

Tiểu Khai có chút kinh ngạc, thầm nghĩ: “ Chẳng lẽ nó bị Tiểu Đam bắn trúng, có điều tổn thương công hiệu sao?” Nghĩ tới đây, nguyên lực màu xanh biếc trong cơ thể Tiểu Khai ngưng tụ lại, chậm rãi rót vào bảo bình, lại quát: “ Phá cho ta!”

Sáng thế bảo bình phát ra tiếng vang ông ông, hào quang trên người chột sáng ngời, phảng phất như tia laser bắn tới Phong Thần Thai, trên đài “vèo” một tiếng, phảng phất như bị bắn lủng một lỗ, Tiểu Khai thần sắc vừa vui vẻ, chỉ thấy nó lại trống rỗng nhanh chóng khép lại, lại tự nhiên vận chuyển như cũ, không hề ảnh hưởng.

Lần này Tiểu Khai có điểm bó tay không cách.

Thứ phong ấn này, luôn luôn phóng thích dễ dàng mà phá giải khó khăn, phải biết rằng tiên đế cũng đường đường chí tôn tiên giới, luận địa vị ở trên Tê Bì, luận thuật phong ấn mặc dù hơi yếu, nhưng một ngàn năm nay nàng ta vô số lần gia cố phong ấn, cải thiện phong ấn, thai tử này giống như là kết tinh tâm huyết, nếu Tê Bì ở đây, có lẽ còn có năm thành cơ hội phá giải, nhưng Tiểu Khai chỉ nhờ vào bảy ngàn trận pháp trong sáng thế bảo bình, muốn phá phong ấn, quả thật nửa điểm cơ hội cũng không có.

Vũ Ca nhìn thấy, nhíu mày nói: “ Nếu người không nghĩ cứu ta, cứ nói thẳng đi, làm gì ở chỗ này giả thần giả quỷ.”

Tiểu Khai cũng không quan tâm nàng nói gì, cũng mặc kệ nàng, phiêu phù ở bên cạnh suy nghĩ nhớ lại, suy nghĩ hồi lâu, hốt nhiên trong đầu linh quang chột lóe, nhớ tới mình ngày đó bị Thiên Ngưu Tử thu vào trong Cửu Trọng Bảo Tháp.

Default

VÔ TỰ THIÊN THƯ

NGUYÊN TÁC : CLOSEADS

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN (<http://FORUM.BUDDY.VN>)

TẬP 21

CHƯƠNG 7 : CỬU THIÊN MÔN KHAI(HẠ)

NGƯỜI DỊCH: VÔ SONG

Bấm vào đây để xem nội dung.

Lúc ấy Gia Cát Thần Hầu bị huyền thiết chi tinh trong Cửu Trọng Bảo Tháp hấp dẫn, ngàn dặm vượt giới mà đến, ở tầng thứ bảy của bảo tháp, đối mặt tiên đế thiết trí giới trong giới, lâm giới không gian, hầu tử chọn dùng phương thức bạo lực, dùng Định Hải Thần Châm trực tiếp đánh cả vạn bổng, ngạnh sanh đánh hỏng mất một không gian, làm cho Tiểu Khai phải trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Khai lấy ra Định Thiên Côn trong tai, tùy tay nhoáng lên một cái, dài ra được sáu thước, cắn răng nói: “ Cũng được, dù sao côn pháp của ta cũng học từ hắc, thì học một chút hành vi của hắc thôi.”

Hắn quay đầu nhìn phương hướng Hoàng Bội rời đi, nhắc nhở: “ Vũ Ca tiểu thư, đợi lát nữa động tĩnh quá lớn kinh động tiên đế, người cần phải theo ta cùng nhau chạy trốn, bằng không lại bị bọn họ bắt lấy, ta cũng không có biện pháp.”

Vũ Ca tiểu thư gật đầu, cười lạnh nói: “ Cây gậy này của người không phải là thiên hạ vô địch hay sao, cần gì phải sợ hai nữ nhân kia?”

Tiểu Khai thở dài nói: “ Ta đương nhiên không phải sợ các nàng, nhưng cũng không muốn tổn thương họ, vạn nhất để cho họ sử dụng mị hoặc thuật, ta sợ ta lại ngăn cản không được, nghĩ tới nghĩ lui, hay là chỉ có thể chạy trốn.”

Trên mặt Vũ Ca tiểu thư mang theo chút hèn mọn, hừ nói: “ Bọn họ đều là tuyệt sắc mỹ nhân, người tự nhiên luyện tiếc thương tổn, chỉ sợ người còn muốn đem bọn họ lên cả trên giường đó!”

Tiểu Khai lại không nói gì, tay cầm Định Thiên Côn, xoát một gậy đập ra ngoài, đánh thẳng lên quang tràng trên Phong Thần Đài, quang mang trên Phong Thần Đài giống như một quả cầu nước, bị đánh cả người run lên, run rẩy rồi lại khôi phục nguyên trạng.

Định Thiên Côn của Tiểu Khai nhất thời triển khai, tốc độ cực nhanh khó có thể hình dung, trong phút chốc đã không biết gõ lên quả cầu khí bao nhiêu lần, toàn bộ Phong Thần Thai rung chuyển, quang mang bên trong tán loạn, chỉ dùng không tới năm giây, chợt nghe một tiếng “oanh” nổ vang rung trời, toàn bộ Phong Thần Thai giống như bị đánh phá tan tành, nhất thời đầy thân đều là lỗ thủng, vô số quang mang đủ mọi màu sắc từ trên đài bắn nhanh mà ra, trong phút chốc bắn về bốn phương tám hướng, biến mất vô tung, trên Phong Thần Thai bỗng nhiên ảm đạm, tất cả quang mang nhất thời tiêu ẩn, chợt nghe “bùm bùm” một trận tiếng vang, giống như minh châu rơi xuống đất, lại là hơn vạn viên minh châu từ trên cao rơi xuống, ngã nhào đầy đất.

Vũ Ca tiểu thư chỉ cảm thấy bên tai một trận nổ vang, sau đó toàn thân chợt nhẹ, giam cầm trên người toàn bộ cởi bỏ, nàng vừa mừng vừa sợ, còn muốn ngẩng đầu nhìn kỹ, đã cảm thấy có một thân ảnh lao tới, một cánh tay ôm lưng mình, bên tai truyền đến tiếng quát vội vàng của Tiểu Khai: “Chạy mau!”

Giờ phút này tu vi của nàng cơ hồ toàn bộ phế bỏ, ngay cả linh giác cũng yếu đi rất nhiều, chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai vù vù, mắt mở không ra, cũng không mở nổi miệng, duy nhất chỉ biết là mình đang bay nhanh, tay Tiểu Khai cơ hồ toàn bộ ôm trọn Vũ Ca vào trong ngực, hai bầu ngực mềm mại của Vũ Ca tì sát ngực Tiểu Khai, từng đợt khí tức nam nhân đặc biệt vọt vào trong mũi Vũ Ca. Nàng vốn đối với Tiểu Khai hận thấu xương, nhưng bị hãm ôm như vậy, đã cảm thấy tay chân mềm nhũn, toàn thân đều mất đi khí lực, ngược lại mềm nhũn gục hẳn trong người Tiểu Khai. Trong

lòng chỉ còn lại một ý niệm lẫn qua lộn lại quanh quẩn: “ Tên đại sắc lang đáng giận này, hắc...hắc lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của người ta...”

Tiểu Khai cũng không biết tâm tư cổ quái này của nữ hài tử, hắc đang toàn bộ chăm chú vào đường chạy trốn, cung điện ngay mặt tuyệt đối không thể đi, nếu bị Hoàng Bội nhìn thấy quả là xấu hổ tới cực điểm, mà nói thực lực, tuy Định Thiên Côn không sợ tiên đế, nhưng không có Định Thiên Côn thì không bằng tiên đế, chứ đừng nói gì tới mị hoặc thuật, chính mình đã thấy qua mị hoặc thuật của Hoàng Bội, đó căn bản không phải là thứ mà nhân loại có thể ngăn cản. Một khi đã như vậy, Tiểu Khai không chút do dự liền hướng mặt sau cung điện bỏ chạy, lướt qua một dãy nhà, lướt qua Thái Hòa Trì, xuyên qua hoa viên sau cung điện, chợt nghe phía sau mơ hồ truyền đến tiếng quát của Hoàng Bội và tiên đế, thanh âm kia càng ngày càng xa, cảnh sắc trước mắt cũng càng ngày càng tăm tối, rốt cuộc “ ba” một tiếng, Định Thiên Côn ngạnh sanh đánh vỡ một cự thạch chặn đường, Tiểu Khai mang theo Vũ Ca chui qua, nhất thời lâm vào một mảnh bóng tối vô biên vô hạn, nước sông bốn phương tám hướng nhất thời mãnh liệt đánh úp lại.

Đúng vậy, hắc đã ly khai phạm vi cung điện do tiên đế mở ra, một lần nữa tiến vào trong nước, nơi này đã không biết là địa phương nào của đáy sông.

Hào quang màu xanh biếc trên người Tiểu Khai sáng lên, trong phút chốc đã chiếu bốn phía sáng rực, hắc nhìn chung quanh, nhin không được “ Di” một tiếng: “ Kỳ quái, nơi này sao không nhìn thấy một con thủy quái nào?”

Vũ Ca tiểu thư kinh hồn ngẩng đầu lên, chợt nhớ tới tư thế giờ phút này, nhất thời thần tình đỏ bừng, một tay đẩy Tiểu Khai ra, mắng: “ Đại sắc lang đề tiện vô sỉ, người còn muốn đem người ta ôm tới khi nào?”

Tiểu Khai lắc đầu, ngay cả hứng thú giải thích cũng không có, buông nàng ra, rồi lại không quên dùng một đạo hào quang màu xanh biếc bao phủ lấy nàng, miễn cho nàng bị nước sông áp chết.

Vũ Ca vừa nhìn thấy bốn phía, nhất thời nhẹ nhàng “A” một tiếng, đang muốn nói chuyện, chợt nhớ tới cái gì, nhanh chóng che miệng lại.

Tiểu Khai cười nói: “Người nhìn thấy cái gì?”

Vũ Ca hung hăng trừng mắt liếc hẳn: “Cái gì cũng không nhìn thấy.”

Tiểu Khai cũng không cưỡng cầu, cúi đầu đánh giá đáy sông, nơi này đích xác có điểm dị thường, chẳng những nhìn không thấy thủy quái, mà ngay cả sinh vật cơ bản nhất trong nước cũng không nhìn thấy, cúi đầu qua, trên mặt đất ngoại trừ tảng đá đen tuyền chính là thực vật màu xanh đậm, hẳn đi về phía trước hai bước, chợt thấy phía trước có một mảnh quang điểm màu lục sâu kín lóe ra không ngớt, nhất thời kinh hãi, cau mày nói: “Đó là cái gì?”

Trong lòng Vũ Ca đập bịch bịch, gắt gao nhắm miệng không dám nói lời nào, chỗ này là nàng mới cùng Bàn Cổ đi tới, chính là Cửu Thiên Chi Môn do cự ngao trấn thủ.

“Nghiêm Tiểu Khai thực lực cường đại như thế, đời này chỉ sợ ta không còn cơ hội giết hẳn, nếu muốn báo thù, duy nhất biện pháp chính là mượn đao giết người.” Vũ Ca trong lòng chuyển động ý niệm âm u: “So với hẳn sinh linh lợi hại trong tam giới chỉ sợ chỉ có con cự ngao này, ta vô luận như thế nào cũng phải khiêu khích hẳn đi trêu chọc cự ngao, làm cho hẳn bị cự ngao đập chết!”

Nàng nhăn mặt nhíu mày, hốt nhiên lại nghĩ tới một vấn đề: “Nếu cự ngao thật sự đập chết hẳn, chỉ sợ ta cũng không sống nổi.”

Vũ Ca nội tâm kịch liệt lựa chọn, nàng khẩn trương hít một hơi, cắn chặt răng, lại nghĩ: “ Ta mất đi thân thể trong sạch, mất đi phụ thân sủng ái, hiện giờ lại mất đi sự phò che chở, lưu lạc tiên giới, chỉ sợ không còn cơ hội trở về ma giới, kỳ thật có sống cũng không còn ý nghĩa, huống chi Nghiêm Tiểu Khai háo sắc như mệnh, tính cách ti tiện vô cùng, nếu để hắn cứu ta đi, chỉ sợ kết cục duy nhất là trở thành đồ chơi của hắn, từ nay về sau chỉ mặc cho hắn đùa giỡn, đó mới là sống không bằng chết, cùng với như vậy, còn không bằng rõ ràng chết ở chỗ này, xong hết mọi chuyện.”

Nếu quyết định chủ ý, Vũ Ca liền hừ lạnh nói: “ Người không phải luôn luôn to gan lớn mật sao, muốn biết đó là gì, đi xem là được rồi?”

Tiểu Khai gật đầu cười nói: “ Ta cũng nghĩ như vậy.”

Tiểu Khai đi tới cạnh cửa Cửu Thiên Chi Môn, càng xem càng cảm thấy giống Cửu U Chi Môn dưới đáy Vong Xuyên, trong lòng biết bên trong khẳng định cũng có thượng cổ cự thú trấn thủ, liền lặng lẽ lui trở về, nhìn Vũ Ca nói: “ Chúng ta hay là đi thôi.”

Vũ Ca làm sao cam tâm, kiên trì nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, hồ to này thật quái dị, dám chắc có bảo bối, người sao không đi xuống nhìn xem?”

Tiểu Khai lắc đầu cười nói: “ Đây là một đạo phong ấn, cũng không phải là bảo bối gì, chúng ta nên nhanh rời đi thôi, hiện tại người thực lực yếu kém, ta sợ vạn nhất gặp phải quái vật, ta không có biện pháp bảo hộ người.”

Hắn nói đi là đi, cánh tay tự nhiên ôm bên hông Vũ Ca, như muốn đi động, Vũ Ca nguyện vọng cả đời đều ở trong đó, làm sao chịu đi, nàng dùng sức đẩy ra cánh tay Tiểu Khai, hốt nhiên quay đầu hướng Cửu Thiên Chi Môn phóng đi, trong miệng lớn tiếng nói: “ Người nhát gan, đại sắc lang, người không dám đi xuống, ta tự mình đi!”

Những lời này nói xong, nàng đã vọt tới bên hồ sâu, thế nhưng phấn đấu quên mình mà nhảy xuống!

Tiểu Khai cả kinh, nhanh chóng duỗi tay ra chụp, cũng đã không kịp, mắt thấy thân hình Vũ Ca rơi xuống, chỉ nhìn thấy mái tóc bay tung lên, trong lòng quả thật vừa sợ vừa giận, cắn răng, cũng nhảy xuống.

Lúc ấy Ma Tôn từng nhảy xuống Cửu U Chi Môn, Tiểu Khai cũng không biết ở dưới phát sinh qua cái gì, thẳng đến sau Ma Tôn cùng cự ngao song song nhảy ra khỏi cửa, hắn mới có thể nhìn thấy, giờ phút này chính mình bị bắt nhảy xuống, Tiểu Khai cũng không có được thực lực cường hãn như Ma Tôn, trong nháy mắt nhảy xuống, đã đem hai Vạn Uẩn Bình cùng sáng thể bảo bình trên người lấy ra, thần lực trong Định Thiên Côn không hề giữ lại trào ra, tiểu hầu tử, tiểu hắc long cùng tiểu phượng hoàng bao vây chung quanh Tiểu Khai, mỗi người như lâm đại địch, về phần Tiểu Khai, quang mang màu xanh biếc càng dày đặc hơn cơ hồ nhìn không thấy bóng người.

Tốc độ Tiểu Khai rơi xuống xa xa nhanh hơn Vũ Ca, trong chớp mắt đã duỗi kịp, duỗi tay ra lần nữa ôm nàng lại, trong tích tắc, chỉ thấy gương mặt Vũ Ca không còn chút huyết sắc nào, màu xanh biếc nguyên lực trên người hắn hơi hơi tản ra, nhất thời bao bọc cả Vũ Ca vào trong. Cơ hồ đồng thời, đã cảm thấy một cỗ lực lượng to lớn không gì sánh kịp mạnh mẽ áp bách lại, sáng thể bảo bình phát ra tiếng run rẩy rít lên kịch liệt, hai vạn uẩn bình cũng ong ong kêu vang, Tiểu Khai giống như lọt vào lực lượng của một cái chùy nặng ngàn cân, lực quang trên người vừa mạnh mẽ thu lại, sau đó gian nan xuất ra, ba tiểu động vật bên người đã lúu rúu xông ra ngoài, chợt nghe “ binh lách cách bành” một trận vang rền, trong phút chốc, thân hình Tiểu Khai cùng Vũ Ca đang rơi liền dừng lại, một cỗ dòng nước như lửa nóng dâng lên, đem hai người hung hăng hất tung lên cao!

“ Xoát!” Hai người giống như viên đạn từ trong động bắn đi ra, dòng nước như lửa nóng dưới chân hiện ra trạng thái hình thù đỏ đậm, cư nhiên giống như nham thạch nóng chảy của núi lửa, Tiểu Khai dùng tốc độ nhanh nhất kéo Vũ Ca lướt ngang chừng trăm mét, phóng mắt nhìn lại, đã nhìn

thấy một bóng đen khổng lồ như ngọn núi từ trong đáy hồ đang chậm rãi
thăng lên.

Một con thượng cổ cự ngao giống y đúc con dưới đáy Vong Xuyên xuất
hiện ngay trước mắt!

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 8: Diệt Chi Ma Thần

Con người bình thường thật mâu thuẫn, Vũ Ca tiểu thư một lòng muốn chết, cũng không đại biểu nàng không sợ chết, người trong khoảnh khắc đối diện cái chết, bình thường sẽ sinh ra ý tưởng hoàn toàn khác hẳn, cho nên Vũ Ca tiểu thư mới vừa nhảy xuống Cửu Thiên Chi Môn liền bắt đầu hối hận, đến khi được Tiểu Khai cứu trở lên, trái tim nhảy không ngừng, mắt thấy cự ngao như ngọn núi bách lên, cảm giác sợ hãi trong lòng quả thật khó thể khống chế, toàn thân sợ đến run rẩy, chẳng những không cự tuyệt Tiểu Khai ôm, ngược lại còn không tự chủ được đưa tay choàng qua, gắt gao ôm cứng thắt lưng Tiểu Khai, đem đầu nhủi thật sâu vào ngực hắn.

Tiểu Khai tuy rằng kinh hãi, nhưng cũng không sợ hãi, con cự ngao này cùng con dưới đáy Vong Xuyên cũng không hơn kém nhau nhiều lắm, vậy căn bản không cấu thành uy hiếp, hắn tuy rằng không muốn nhiều chuyện, nhưng họa đã gây ra, vậy phải giải quyết, Tiểu Khai huy Định Thiên Côn, đem ba tiểu động vật vây quanh bên người thu vào, nhẹ nhàng vỗ vai Vũ Ca: “Đừng sợ, nó không phải đối thủ của ta.”

Vũ Ca ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt tươi cười thoải mái của Tiểu Khai, không hiểu sao cảm thấy gánh nặng trong lòng liền được giải khai, ngay cả cảm giác sợ hãi cũng giảm bớt hơn phân nửa, hốt nhiên cảm thấy Tiểu Khai đem đồ vật gì đó nhét vào tay nàng: “Cầm đi, trốn ra phía sau, xem ta làm sao đối phó nó.”

Vũ Ca tiểu thư cúi đầu xem, trong tay là sáng thể bảo bình, thứ này Vũ Ca gặp qua nhiều lần, coi như là bảo bối gần với cấp bậc thần khí, biểu tình của nàng có điểm cổ quái, hừ nói: “ Người không sợ ta cầm thần khí của người bỏ trốn sao?”

Tiểu Khai ha hả cười, cũng không giải thích, đem nàng nhẹ nhàng đẩy ra ngoài.

Thân hình Vũ Ca chậm rãi bay về phía sau, nàng cắn chặt răng, biểu tình có chút mâu thuẫn, qua sau một lúc lâu, mới há mồm nói: “ Uy...”

Tiểu Khai nghĩ nàng sợ hãi, hướng nàng cười: “ Người trốn xa một chút là được.”

Vũ Ca lắc đầu, thấp giọng nói: “ Người cẩn thận một chút.”

Những lời này nói ra có vài phần ôn nhu, Tiểu Khai vô cùng ngoài ý muốn, muốn nói gì đó, lại thấy Vũ Ca đã lui ra rất xa, liền quay đầu, hết sức chuyên chú đánh giá quái vật lớn trước mặt.

Lại nói, cự ngao này so với con dưới Vong Xuyên thì cường hãn hơn nhiều lắm, nhưng vì là lần đầu tiên giao phong, nên một cước của nó không phá được phòng ngự của người trước mắt này, mà người này thả ra ba tiểu động vật, tuy rằng còn vội vàng đánh ra ba quyền hai cước gì đó, nhưng đánh cho nó toàn thân đau nhức, da thịt không ngờ còn có chút tím bầm, nó cũng là sinh vật linh trí, nhất thời biết được thực lực người này ở trên nó, một khi đã như vậy, nó cũng không muốn dễ dàng rat ay.

Con cự ngao này, hàng tỉ năm qua kỳ thật cũng ăn không ít đau khổ, đánh qua vô số trận chiến, cũng coi như là một vị già đời kinh nghiệm phong phú. Ngày đó nó bị Cửu Thiên Huyền Nữ đưa tới giữa sông, chính là chuyên môn trấn thủ Cửu Thiên Chi Môn, mà trong Thiên Hà vốn đã có thủy quái, cũng không nguyện ý cất chứa một vị khách bên ngoài đến, cho nên mới vào Thiên Hà mấy vạn năm, cự ngao mỗi ngày phải đánh nhau, cái

gọi là cường long không áp địa đầu xà, những lời này tới Thiên Hà thì phản ngược lại, thực lực cự ngao quá mức mạnh mẽ, thân hình lại hết sức cứng rắn, tất cả thủy quái không có biện pháp gì với nó, đến cuối cùng, để cho Tiểu Đam tiềm tu dưới đáy sông ra tay.

Tiểu Đam thân là bá chủ Thiên Hà, một trận chiến này lại đại bại, chẳng những không phá được phòng ngự của cự ngao, ngược lại bị cự ngao đâm cho một trận, đánh thành trọng thương, cơ hồ đã chết, may mắn có thủy quái khác ra sức ngăn cản cứu giúp, lúc này mới bảo hộ được một mạng, cự ngao thực lực tuy mạnh, tốc độ cũng không nhanh, so ra còn kém Tiểu Đam hành động linh hoạt, cứ như vậy, bên dưới Thiên Hà nó chiếm lực lượng tuyệt đối ưu thế, cùng lúc lại chiếm cứ ưu thế tốc độ, nhóm thủy quái Thiên Hà tuy rằng không dám đi công kích, nhưng cũng mỗi ngày chơi trò đánh lén, như vậy kéo dài suốt vạn năm, kinh nghiệm chiến đấu của cự ngao cùng với lòng cảnh giác được rèn luyện đến lô hỏa thuần thanh, tuy rằng nhóm thủy quái thường cũng có chết, nhưng nói tóm lại, hai bên tương xứng.

Thời gian lâu dần, nhóm thủy quái cũng phát hiện, nguyên lai cự ngao cũng không đi lại trong sông, mà là hết sức chuyên chú trấn thủ một địa phương, nếu đánh thì đánh không lại, thì nhóm thủy quái cũng không muốn tiếp tục đi khiêu khích, cứ như vậy, phụ cận Cửu Thiên Chi Môn chuyên môn trở thành lãnh địa sở hữu của cự ngao, hai phe chiến đấu ít dần, Tiểu Đam biết cự ngao thủ vệ là một cánh cửa thần bí, mà cánh cửa này, kỳ thật cũng không phải do sáng thể thần sáng tạo, mà Thiên Hà là địa bàn của Tiểu Đam, lại có một cánh cửa mà nó không biết, lại do một con quái vật bên ngoài trấn thủ, đây là trần trụi xâm phạm chủ quyền lãnh thổ của bá chủ Thiên Hà, khẩu khí này Tiểu Đam đương nhiên là không thể nuốt xuống, cho nên trong vô tận năm tháng kế tiếp, những thủy quái khác tuy rằng không dám đi trêu chọc cự ngao, nhưng Tiểu Đam vẫn luôn luôn đi trêu chọc một lần, mỗi một lần, đều bị đánh cho cả người máu tươi thương tích đầy mình, không có biện pháp, đánh không lại tức là đánh không lại, nhưng

vì ta là Thiên Hà bá chủ có tôn nghiêm, đánh không lại vẫn phải đánh, cái này kêu là biết rõ không thể nhưng vẫn phải làm, là hành vi anh hùng thật sự.

Loại cục diện này, vẫn duy trì cho đến khi tiên đế vào Thiên Hà mới thôi.

Tiên giới thân là sinh linh cao nhất tam giới, vốn không thể qua Thiên Hà, nhưng từ khi bị tiên đế giả một chiêu đánh trọng thương, hoảng sợ như chó nhà tang, một đầu chàng tiến vào Thiên Hà, nàng vốn là chết chắc, nhưng lúc này Tiểu Đam mới đánh nhau xong với cự ngao, bị đánh thành trọng thương, đang chật vật chạy trốn, cho nên đám thủy quái đều phấn đấu quên mình tiến lên ngăn trở cự ngao, muốn cướp tính mạng lão đại về, cứ như vậy, phòng vệ trên mặt nước rộng không, tiên đế bị thương đến hôn mê, lại không ai để ý tới, cứ như vậy một đường trầm xuống dưới, vẫn trầm đến đáy sông, lọt vào trong phạm vi thế lực của cự ngao.

Sau đó, đám thủy quái liền phát hiện một việc mà chúng không thể lý giải: cự ngao vô cùng ôn nhu tiếp lấy thân hình của tiên đế, sau đó dùng chính thân thể to lớn của mình hộ vệ, ngay cả đuổi giết Tiểu Đam cũng bỏ qua.

Không hề nghi ngờ, nữ nhân ra vẻ gầy yếu này, nàng lại có được năng lực chinh phục cự ngao!

Đương nhiên, tất cả thủy quái đời này cũng không nghĩ ra được huyền cơ bên trong, cự ngao vốn là do Cửu Thiên Huyền Nữ mang đến từ bên trong Diệt Thế Chi Môn, Cửu Thiên Huyền Nữ là chủ nhân của nó, mà tiên đế lại là phân thân của Cửu Thiên Huyền Nữ, cự ngao hàng tỉ năm qua vừa cô độc vừa tịch mịch, còn mỗi ngày phải tranh đấu với người, thật sự là buồn khổ tới cực điểm, giờ phút này bỗng nhiên cảm nhận được hơi thở của chủ nhân, quả thật mừng rỡ như điên, tự nhiên đối với tiên đế phải mọi cách che chở.

Sau đó, tiên đế tỉnh dậy đã thành công câu thông cho cự ngao cùng thủy quái Thiên Hà, điều đình mâu thuẫn giữa song phương, hơn nữa kiến tạo cung điện dưới đáy sông, tự mình an cư ở đó.

Thực lực của nàng tuy mạnh, nhưng không đủ xử lý tiên đế giả đánh mình bị thương, cho nên bất đắc dĩ, tiên đế bỏ đi bào phục tiên đế trên người mình, thay nữ trang, đem thực lực cường hãn của mình che dấu, dùng mị hoặc thuật phủ bụi trần che dấu vô số năm bắt đầu dụ dỗ người tu chân mới phi thăng tiên giới đi bằng ngang Thiên Hà, cùng với những tiên nhân ngẫu nhiên rơi xuống nước, để mà gia tăng thực lực của chính mình, chờ mong có một ngày, có thể lên bờ báo thù.

Sau đó, Hoàng Bội phi thăng tiên giới, lại bởi vì thực lực quá mức thấp kém, trên người mặc dù có ánh sáng tiếp dẫn, nhưng chỉ mấy trận gió của Thiên Hà cũng chịu không nổi, cứ nhiên bị thổi rơi xuống nước, tiên đế nhanh tay lẹ mắt, cứu được tính mạng Hoàng Bội trong tay thủy quái, thu làm đồ đệ, lúc này mới có một màn hôm nay.

Lại nói giờ phút này, cự ngao nhìn Tiểu Khai, muốn đánh rồi lại không dám đánh, vô số năm qua, đây là lần đầu tiên nó gặp được một sinh linh mà mình đánh không lại, trong lòng buồn bực cũng đủ biết, qua sau một lúc lâu, thấy đối phương cũng không nhúc nhích, lại vừa giận vừa vội, vốn định trở xuống Cửu Thiên Chi Môn bỏ đi, rồi lại không cam lòng làm chuyện mất mặt như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, nhịn không được hướng Tiểu Khai “ngao ô” gầm lên giận dữ.

Nó không rống còn hoàn hảo, rống lên, Tiểu Khai còn tưởng là muốn tuyên chiến, nhất thời quyết định ra tay trước vẫn hơn, Định Thiên Côn giơ cao, hướng cự ngao đập xuống một gậy.

Định Thiên côn pháp là do Chư Cát Thần Hầu thân truyền, trong tam giới không người có thể trốn, một côn này, đập lên xác cự ngao, chỉ nghe “ba” một tiếng, nhất thời đánh xác ngao thành một vết rạn.

Cự ngao phát ra một tiếng thét thảm thiết kinh thiên động địa, cũng không dám chủ động tiến công, nó vừa mới trốn không thoát một cơn của đối phương, hiện tại trực tiếp bị phá đi phòng ngự, biết song phương chênh lệch không nhỏ, lại vừa kinh vừa sợ, ngẩng đầu lên “ngao ô ngao ô” liên thanh rít gào.

Tiểu Khai cũng có chút kinh ngạc, ngày đó Ma Tôn cầm Định Thiên Côn dễ dàng đâm phá bàn chân của cự ngao, hiện giờ hẳn dùng Định Thiên Côn pháp tiêu chuẩn, quán chú thần lực trên người, không ngờ thật khó khăn mới phá được vỏ ngao, xem ra con cự ngao này so với con ở ma giới mạnh hơn một chút, Tiểu Khai vừa so sánh, chợt nhớ về thể thảm của con cự ngao bị chém đứt chân cùng nỗi vui mừng khi được lành lại, nhin không được động lòng trắc ẩn, lui về nói: “Người đánh không lại ta, hay là trở về đi.”

Cự ngao trừng mắt nhìn Tiểu Khai, mở ra cái mõm to như chậu máu, phun ra một chuỗi âm tiết dài, chỉ tiếc Tiểu Khai một câu cũng nghe không hiểu, hần lắc đầu cười nói: “Người nói cũng vô ích, trở về đi, chúng ta bắt tay giảng hòa, như thế nào?”

Cự ngao gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Khai, đi một bước rút lui trở về, quả nhiên muốn trầm xuống Cửu Thiên Chi Môn, Vũ Ca ở xa quan sát, mắt thấy cự ngao uy thế như vậy, mà cũng không ngăn được cây gậy của Tiểu Khai, trong lòng hơi có chút mất mát, rồi lại nhẹ nhàng thở ra, khẩu khí buông lỏng, trong lòng nàng nhất thời cả kinh, nhanh chóng nhắc nhở mình: “Vũ Ca a Vũ Ca, người nhất định phải nhớ kỹ, Nghiêm Tiểu Khai đề tiện hạ lưu, là một ác nhân cực phẩm, người không cần bị biểu hiện giả dối làm mê hoặc, giờ phút này một hơi người vừa thở ra, là vì chính an nguy của mình, cũng không phải vì Nghiêm Tiểu Khai a...”

Tiểu Khai thu hồi Định Thiên Côn, đang muốn xoay người rời đi, hốt nhiên trong lòng vừa động, nhớ tới một món đồ, vội nhanh miệng nói: “Chờ một chút!”

Cự ngao nghĩ hẳn thay đổi chủ ý, trong lòng nhất thời giận dữ, nghĩ thầm: “ Ta tuy rằng đánh không lại người, nhưng cũng không phải mặc cho người muốn làm gì cũng được!” Nó nổi giận gầm lên một tiếng, một chân chuyển thành chưởng đao, hướng Tiểu Khai ra sức đập xuống!

Tiểu Khai nhanh tay lấy ra một vật trong lòng, lớn tiếng nói: “ Thứ này người nhận thức không?”

Động tác của cự ngao trong phút chốc tạm dừng, thân thể cao lớn ước chừng yên lặng nửa phút, lúc này mới nhẹ nhàng buông chân qua, phát ra một tiếng gào thét vang dội, đầu của nó thò ra thật dài, hướng Tiểu Khai liên tục gật đầu.

Tiểu Khai cười ha ha, dùng sức bắn vật trong tay ra, chuẩn xác lọt vào trong miệng cự ngao.

Thứ này, chính là hạt châu màu xanh biếc trước khi đi Ngọc Hồ giao cho mình, chính là do cự ngao dưới đáy sông Vong Xuyên nhổ ra.

Tiểu Khai tự nhiên không biết, hai cự ngao này kỳ thật chính là thân huynh đệ, bọn họ không có cha mẹ, cũng không có thân nhân nào khác, chính là sáng thể thần trong Diệt Thế Chi Môn tự tay sáng tạo sinh vật cao cấp, năng lực cùng cảnh giới, gần với thần ma hai tộc, Cửu Thiên Huyền Nữ thu phục chúng, đem chúng ra thế giới bên ngoài, lại chia rẽ, làm cho chúng phân biệt trấn thủ ở Thiên Hà cùng Vong Xuyên, thời gian trôi qua, trong nháy mắt, đã không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian.

Hai cự ngao này huyết mạch tương liên, tưởng niệm nhau, lại thủy chung không được gặp mặt, buồn khổ trong lòng có thể nghĩ ra, cự ngao trong Thiên Hà là ca ca, giờ phút này bỗng nhiên nhìn thấy tín vật của đệ đệ trong tay Tiểu Khai, trong kích động, so với một vạn năm trước chứng kiến tiên đế còn kích động ít nhất mười lần!

Hạt châu màu xanh biếc này, Tiểu Khai từng dùng Di Lạc Chi Tâm tra xét, lại thủy chung không hiểu đến tột cùng, là bởi vì nó căn bản không phải dùng để phóng thích lực lượng, mà là dùng để trao đổi tin tức, đây là phương thức trao đổi đặc thù của cự ngao bộ tộc.

Nói đơn giản, hạt châu màu xanh biếc này, liền tương đương như một phong thư, hoặc là một phong bưu kiện, giờ phút này, Tiểu Khai đem hạt châu đưa cho cự ngao, đó là đem thư của đệ đệ vào trong tay ca ca.

Kỳ thật, ngày đó ở đáy Vong Xuyên, cự ngao đệ phun ra hạt châu này là muốn đưa cho Tiểu Khai, cùng hắc kể rõ tình cảm cảm kích, nhưng Tiểu Khai xem không hiểu tin tức của cự ngao đệ, chỉ có thể đem hạt châu bảo tồn lại, giờ phút này ở phía dưới Thiên Hà chứng kiến cự ngao ca, thuần túy là vận khí, về phần đem hạt châu giao cho cự ngao ca, cũng hiển nhiên là giao phong thơ lăm người.

Nhưng sai có sai, trong hạt châu màu xanh biếc này, cự ngao đệ thập phần đầy đủ ghi chép tất cả công việc cùng đám người của Tiểu Khai, thậm chí việc cỡi vây của Bàn Cổ, chân gãy mọc lại, đều bị nó miêu tả hoàn toàn không bỏ sót, cự ngao ca xem hết, nhất thời kịp phản ứng: não loạn nửa ngày, vị cao thủ trước mắt này, không ngờ là đại ân nhân của đệ đệ ta a!

Cự ngao ca lòng tràn đầy cảm kích không thể biểu đạt, hướng Tiểu Khai không ngừng phát ra tiếng gầm rú mềm nhẹ, thanh âm kia nửa điểm sát khí cũng không có, Tiểu Khai tuy rằng không rõ nó nói gì, nhưng cũng biết là nó đang cảm kích, một khi đã như vậy, hết thảy đều thuận lợi, Tiểu Khai phất tay với cự ngao, đem Định Thiên Côn thu vào trong tai, liền tính toán sẽ rời khỏi, nhưng cự ngao ca làm sao nguyện ý để một đại ân nhân tay không mà về, nó quyết định báo ân!

Ý tưởng của nó cũng rất đơn giản: “ Các người xuống Vong Xuyên đối phó đệ đệ của ta, đơn giản là vì mở Cửu U Chi Môn thôi, vậy ý nói là các người muốn thả ma thần bị phong ấn bên trong, đúng hay không? Vậy là

được, đệ đệ ta trấn thủ ma thần đã chạy trốn, ta trấn thủ ma thần vẫn còn, vì báo đáp đại ân đại đức của người, ta sẽ thả ma thần trong đây ra!”

tại trong nháy mắt , Cự Ngao ca ca đem nhắc nhở của chủ nhân Cửu Thiên Huyền Nữ quên đi sạch sẽ, lòng tràn đầy ý thành ý báo ân, song việc này cũng có thể tha thứ, dù sao Cửu Thiên Huyền Nữ nhắc nhở cũng không phải sứ mệnh được Sáng Thế Thần giao cho, lại không dung nhập điều đó vào máu của Cự Ngao, lực ước thúc đúng là có chút yếu ớt, lúc trước Cự Ngao không gặp phải ảnh hưởng của ngoại giới, nên vẫn có thể kiên trì làm theo nguyên tắc, hôm nay đại ân nhân đứng tại trước mặt, chính mình thân là thành viên Cự Ngao bộ tộc cao quý-luôn tri ân báo đáp, lại há có thể khiến ân nhân thất vọng ?

Cho nên, Cự Ngao ca ca không nói hai lời, huyết một tiếng sáo dài, bỗng nhiên xoay người lại, hướng về phía cửu thiên chi môn hung hăng đánh tới!

Này một chiêu, quả nhiên khiến núi rung đất động, toàn bộ đáy sông đều bị lắc lư, trong cửu thiên chi môn, từng lục sắc quang yếu ớt lóe ra phảng phất đom đóm tung bay bốn bề, trong sát na cánh cửa bể nát, Tiểu Khai mục trừng khẩu ngọc, Cự Ngao xoay người lại, hướng về phía Tiểu Khai phát ra một tiếng gào thét hân hoan, tràn ngập vui sướng, sau đó xoay thân thể cao lớn, nghênh ngang tự đắc chậm rãi đi vào bên trong thiên động.

Bước đi đầy thanh thảo, hơn nữa thật nhiều đắc ý, bởi bản thân nhận ân huệ của người khác, báo đáp được rồi cảm giác thật quá tốt!

Tiểu Khai cùng với vũ ca tiểu thư vẫn chưa từng nhúc nhích, hai người ngây ngốc nhìn thấy cửu thiên chi môn trước mắt, đều có chút mơ hồ, trong đầu hai người không hẹn mà trong đầu cùng nổi lên một ý niệm: “Cự Ngao này... Chẳng lẽ là thú có trí tuệ?

Đáy sông tối mù, cửu thiên chi môn ảm đạm vô quang, một bóng người màu đen cao chừng ba thước lẳng lặng từ trong thiên động đi ra, vững vàng

đứng ở bên động, thở ra một hơi thật dài, như muốn đem buồn khổ trăm uất ngàn năm tiêu hủy, sau đó, hắt ngẩng đầu lên, hướng về phía Tiểu Khai mỉm cười: Đa tạ các hạ cứu giúp, cuối cùng ta cũng được thoát khỏi nơi này."

Tiểu Khai chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nếu hắt biết nơi này phong ấn chính là một vị Ma thần, làm sao nguyện ý đem hắt thả ra, ai biết Cự Ngao bỗng nhiên ngớ ngẩn, tự nhiên đánh vỡ cửa thiên chi môn. Hôm nay đối diện chính là một vị Ma thần, chỉ cần suy nghĩ một chút, Tiểu Khai đã cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng.

Ma thần không thể so sánh với thần tộc, thần tộc đều là tâm địa thiện lương, mặc dù có người tính cách cổ quái, nhưng chí ít sẽ không giết người lung tung, nhiễu loạn thế giới. Ma thần không có mấy người tốt, Cửu Thiên Huyền Nữ kia, nếu xảy ra điều không may, không phải thiên hạ sẽ đại loạn sao chứ?

Vị này, rốt cuộc là rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Tiểu Khai hít một hơi thật dài, miễn cưỡng ổn định tâm thần rồi nói: "Không cần khách khí, ngươi là vị Ma thần nào? "

Bóng đen đối diện lắc đầu: "Ta không phải Ma thần, ta là thần tộc. "

Tiểu Khai vô cùng bất ngờ, giọng đầy ngạc nhiên hỏi: "Vậy ngươi là vị thần tộc nào?"

Bóng đen kia hơi hơi mỉm cười, tiến lên phía trước, chậm rãi đi tới trước người Tiểu Khai, ôn nhu nói :

"Trong thần tộc, Ta chính là người ít hiểu chuyện nhất, là một phá hoại chi thần, bất quá bị phong ấn nhiều năm như vậy nhiều năm như vậy, ta đã trưởng thành. "

Tiểu Khai miệng mở lớn ra: “rốt cuộc không thể tránh khỏi...”

Người này...lại là phá hoại chi thần sao chứ?

Từ cái sừng kia nhìn lại, ngũ quan rõ ràng có thể thấy, dung mạo khô ngô không gì sánh được, khuôn mặt đường viền giống như bởi cẩm thạch điêu khắc mà thành, trong hai mắt phát ra hai màu hoàng kim tinh khiết, đôi môi hơi mỏng liên khít vào nhau, nhìn qua kiên nghị mà nghiêm túc, vô luận như thế nào cũng không giống như là một người xấu.

" Ma thần đều là người xấu, hẳn không giống người xấu, tự nhiên cũng không phải Ma thần... "Tiểu Khai trong lòng lặng lẽ nghĩ.

Vũ ca tiểu thư len lén che ngực, chỉ cảm thấy âm thanh bịch bịch nơi lồng ngực vang vang, từ lâu nàng nghe Bàn Cổ nói qua, cửu thiên chi môn phong ẩn một vị Ma thần, người này bây giờ nói mình là thần tộc, rõ ràng, rõ ràng là trước mặt lừa dối Tiểu Khai, hẳn đến tột cùng có mưu đồ gì?

Vũ ca tiểu thư trong lòng mâu thuẫn không thôi, một mặt muốn nhắc nhở Tiểu Khai để tránh bị lừa, một mặt rồi lại tự nhắc bản thân: ‘Nghiêm Tiểu Khai là người chính mình phải giết, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để mượn đao giết người, quyết không được nhắc nhở hắn’. Hai ý niệm không ngừng tranh đấu trong đầu, miệng nàng mở ra lại khép, cuối cùng cũng chưa thể thốt được nửa từ.

Tiểu Khai vẫn còn nghi vấn: "Phá hoại chi thần không phải được xưng phá tất cả trận pháp phong ấn sao, vì sao đến giờ người vẫn chưa thoát được?"

Bóng đen kia lắc đầu than thở: “Lực phá hoại Của ta đích xác có thể phá giải tất cả trận pháp, nếu là đơn độc một đạo phong ấn, ta đã sớm giải, nhưng là Cửu Thiên Huyền Nữ bố trí một con Vương Bát(rùa) tọa trấn trước cửa, Lực phá hoại Của ta công hiệu mặc dù kỳ lạ, nhưng vẫn không

đủ, bị nó áp chế, khó khăn lắm mới chống đỡ được áp lực của nó, còn đâu dư lực đi phá giải phong ấn. "

Tiểu Khai chợt nói: "khó trách. "

Bóng đen cười nói: "Xem ra ngươi còn không tin, cũng được, không bằng ta khai mở thân thể, cho cho ngươi hảo hảo kiểm tra một phen thể nào? "

Hắn đưa tay ra, vẻ mặt thản nhiên, đầy vẻ quang minh chính đại, ngoắc tay nói: "Đến đây đi, ngươi chỉ cần điều tra một lần tố tuyến lực lượng của ta vận hành, liền có thể minh bạch ta rốt cuộc là Thần hay là ma.. "

Tiểu Khai trong lòng đích xác hồ nghi, và cũng là lười khách khí, nghĩ thầm: 'vừa lúc dụng chính mình kiểm tra một lần thần lực đối phương, người đã hào phóng như vậy, ta cần gì phải từ chối.'

Đã như vậy, liền đi qua tới, ngũ ngón tay mở ra, nắm lấy cổ tay của đối. Nhưng hắn không nhận thấy, cùng lúc đó, trên mặt đối phương hốt nhiên xẹt qua một nụ cười quỷ dị.

Cũng chính lúc này, vũ ca tiểu thư rốt cục đã quyết định, ngẩng đầu lên, vội la lớn: "Nghiêm Tiểu Khai, ngươi bị lừa, hắn là... "

Vừa nói đến đây tay Tiểu Khai đã gần như nắm trên cổ tay đối phương, tim nàng gần như muốn thoát ra ngoài lồng ngực, liền lĩnh xông lại, rướn tay đi lôi kéo Tiểu Khai, tay nàng vừa chạm người Tiểu Khai, ngón tay Tiểu Khai cũng đụng phải cổ tay của bóng đen.

Trong sát na đó, một đạo nồng hậu thủy dịch màu đen từ ngón tay Tiểu Khai phóng ra, nhanh chóng bành trướng, phảng phất ùn ùn kéo đến che đầy ánh mắt hứng khởi, cả điệu cười đắc ý tột cùng của đối phương.

Cùng lúc đó, Thân ảnh Tiểu Khai cùng với vũ ca tiểu thư đều bị hắc quang che phủ, đạo hắc quang này mang trong mình thuộc tính thần bí độc nhất vô nhị.

thân thể hai người mới vừa mới bị bao bọc, thì trên người liền mọc lên một khối khí tựa như dịch nhầy sền sệt, Tiểu Khai trên người khí tụ dường như trong suốt, vũ ca tiểu thư trên người khí tụ lại là một mảnh đen tuyền, bóng đen phát sinh cuồn cuộn vọng tiếng cười to lại: "Hảo, hảo, cứ nhiên có một người thân là bán thần, quả là một quả bồ dược phong phú a!"

Hắn một tay giơ lên, trên tay một đoàn quang mang đen như màu mực, một tay từ từ len lỏi vào đám khí tụ, hừ lạnh : "Bán thần thần cách, hừ, ta hưởng thụ trước."

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 9: Sát Thần Không Gian

Cánh tay kia một đường phất qua, liền giống như dùng khăn lau khô hơi nước, khối không khí nhất thời bị lau đi một nửa, vẻ mặt Tiểu Khi trong phút chốc uể oải giống như già nua đi ba mươi tuổi, ngay cả da thịt đều muốn tiêu tụy đi, nhưng bỗng nhiên có một món đồ từ trong lòng ngực hắt nhẩy đi ra, ngạnh sanh đánh lên cánh tay kia, toàn thân bóng đen run lên, bàn tay kia nhất thời co rút lại, khối không khí trong suốt đại biểu cho thần cách của Tiểu Khai nhất thời bị hắt thả ra kéo ngược trở lại, bóng đen này lấp bấp kinh hãi, ngẩng đầu vừa thấy, thất thanh: “ Vô Tự Thiên Thư!”

Đúng vậy, ngạnh sanh ngăn trở độc thủ của hắn, chính là Vô Tự Thiên Thư, quyển sách giờ phút này toàn thân dâng lên quang mang màu kim hoàng sắc, sáng chói đến mức làm cho người ta hoa mắt, hào quang màu vàng đầy trời cứ nhiên đem ô quang kia xua tan hơn phân nửa, cả quyển sách ở giữa không trung chậm rãi xoay tròn, mặt bìa ghi rõ: “ Vô Tự Thiên Thư” dùng thần ngữ viết chữ to đối diện bóng đen, một luồng kim quang lóng lánh tỏa ra, một cỗ kim quang dày đặc dũng hướng bóng đen.

Tuy rằng quyển sách chỉ sáng lên, nhưng trong nháy mắt bóng đen đã rõ ràng hiểu được: “ Vô Tự Thiên Thư tức giận, nó rõ ràng là đang thị uy với ta!”

Ý niệm trong đầu bóng đen trong phút chốc vòng vo vô số lần, nhớ tới năm đó sáng thế thần miêu tả Vô Tự Thiên Thư, chung quy không dám

chống chọi, phần nộ buông tay, hừ nói: “Được, được, ta tha cho hắc một lần thì được rồi.”

Vô Tự Thiên Thư giống như nghe hiểu những lời này, quang mang trên người nhất thời tiêu mất, nhẹ nhàng rơi xuống, xuyên qua quần áo Tiểu Khai, lại vững vàng chui vào trong lòng hắc, Tiểu Khai thần tình kinh hãi mở to mắt, ngẩng đầu cả giận nói: “Người không phải Phá Hư Thần!”

Vũ Ca ở phía sau run giọng nói: “Hắc là Diệt Ma Thần.”

Giờ phút này, kim quang của Vô Tự Thiên Thư đã tiêu tán, ô quang chung quanh vẫn như cũ không hề tan, Diệt Ma Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi đồng tử màu vàng bắt đầu xoay tròn kỳ dị, chậm rãi gật đầu nói: “Đúng vậy, ta là Diệt Ma Thần, thần lực của ta là...”

Tiểu Khai cùng Vũ Ca đồng thời dựng lỗ tai lên, ai cũng không chú ý tới, ô quang bốn phía lại lặng lẽ nồng hậu lên, phía trước, Diệt Ma Thần bỗng nhiên đồng tử trợn tròn, hắc khí toàn thân phút chốc phóng lên cao, lớn tiếng quát: “Mạt! Sát! Thần! Cách!”

Bốn chữ này nói ra, ô quang vô biên vô hạn nhất thời toát lên từng góc trong thiên địa, Tiểu Khai cùng Vũ Ca ngay cả cơ hội phản ứng đều không có, liền biến mất tại chỗ, Vô Tự Thiên Thư từ không trung rơi xuống, nhanh chóng nhảy lên, ngay cả kim quang trên bìa sách chưa kịp nhấp nháy, đã bị bóng đen dùng bàn tay đen như mực hung hăng đè xuống!

“Vô Tự Thiên Thư cũng không được, ta muốn giết ai, thì ai phải chết!” Ngữ điệu Diệt Ma Thần tàn nhẫn như sói lang: “Vô Tự Thiên Thư người ở trong tam giới có thể ngăn ta mạt sát thần cách, nhưng ở trong Sát Thần Không Gian của ta làm sao chống đỡ được phải không?” Hắc hung tợn trừng mắt nhìn Vô Tự Thiên Thư không ngừng nhảy mạnh, nói từng chữ: “Ta cho người biết, vào Sát Thần Không Gian của ta, dù là Chư Cát Thần Hầu cũng phải thần hồn câu diệt!”

Vô Tự Thiên Thư vô lực nhảy lên hai cái, hốt nhiên an tĩnh lại, bìa sách xẹt qua một đạo lưu quang màu vàng nhạt, cứ như vậy ở ngay trước mắt Diệt Ma Thần tiêu thất.

Diệt Ma Thần hơi sửng sốt, liền phát ra tiếng cười lạnh liên tiếp: “Người cho là người vào Sát Thần Không Gian, có thể giữ được chủ nhân phế vật của người sao? Chúng ta đi thử xem!”

Hắn ở tại chỗ ngây một lúc lâu, hốt nhiên ngẩng đầu lên cười ha ha: “Thiên Ma a Thiên Ma, mấy năm nay người làm hại ta thật khổ, hiện giờ Diệt Ma Thần ta đã cõi vây, người cùng Cửu Thiên Huyền Nữ một tên cũng đừng mong chạy thoát, liền ngoan ngoãn chờ bị ta mạt sát thần cách a, ha ha ha ha!”

Trong Cửu Thiên Chi Môn, cự ngao đang ngủ say bị tiếng cười của Diệt Ma Thần kinh động, vụng trộm nhô đầu ra, khi chứng kiến Diệt Ma Thần đem Tiểu Khai cùng Vũ Ca tráo nhập vào trong hắc quang, trí tuệ nó khá cao, nhất thời có chút nghi hoặc: “ Ân nhân vừa mới thả hắn ra, tại sao hắn đối với ân nhân bất lợi?”

Cự ngao rõ ràng nhớ chủ nhân Cửu Thiên Huyền Nữ lúc trước phong ấn Diệt Ma Thần, trong lòng biết không phải là đối thủ của hắn, vốn nên vụng trộm bỏ đi, nhưng nó mặc dù không phải nhân loại, nhưng so với nhân loại càng hiểu được cảm tình, trong lòng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không thể để cho ân nhân bị người xấu giết chết, một khi đã như vậy, mình phải đem ân nhân cứu ra mới được.

Nếu quyết định chủ ý, nó liền nhích thân thể to lớn đi ra, không chút tiếng động theo sau lưng Diệt Ma Thần dăng lên, muốn phát động một kích lôi đình.

Trong Sát Thần Không Gian, Tiểu Khai lại gặp nguy cơ lớn nhất trong đời.

Hắn mới vừa mở mắt ra, liền phát hiện mình đang ở trong trời cao khôn cùng, Vũ Ca ở ngay bên cạnh, gió vù vù bên tai, hai người đang rơi xuống thật nhanh, trước tiên hắn giữ chặt bàn tay ngọc của Vũ Ca, kéo nàng tới bên người, lại nghe Vũ Ca kêu lên một tiếng sợ hãi, Tiểu Khai hoảng sợ, giương mắt nhìn lại, phía trước trống rỗng nổi lên một con quái vật lớn như ngọn núi, cũng không phải chính là cự ngao dưới đáy sông đó sao?

Cự ngao giống như không biết Tiểu Khai, đối với hai người phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa, bốn chân hoa động, giống như muốn giẫm lên hai người, nhưng giờ phút này hai người một thú đều đang ở không trung, cự ngao không hiểu cách đăng vân, nhất thời rơi xuống, Tiểu Khai không dám chậm trễ, nhanh chóng vận lên nguyên lực màu xanh biếc, đem thân hình đứng vững, ôm chặt Vũ Ca, hai người cùng nhau đi xuống nhìn xung quanh.

Không nhìn còn khá, vừa thấy, thật sự là quá sợ hãi, nguyên lai phía dưới lại là một mảnh thủy vực vô biên vô hạn, trong nước hiện ra màu xanh biếc, lục đến trong suốt mà yếu dị, thế nhưng ngay cả một chút tạp chất cũng không có, từ khoảng không vạn thước trời cao nhìn lại, bằng thị lực giờ phút này của Tiểu Khai, thậm chí có thể nhìn thấy được đáy thủy vực.

Thủy vực sâu ước chừng trăm mét, thế nhưng ngay cả vi sinh vật nhỏ tí tẹo đều nhìn không thấy.

Trong lòng Tiểu Khai phút chốc nhảy ra hai chữ: Nhược Thủy.

Đúng vậy, ngoại trừ Nhược Thủy có thể ăn mòn vạn vật trong Diệt Thế Chi Môn, trên thế giới này sẽ không còn thủy vực nào có thể có cảnh tượng kỳ dị như thế, lúc trước một giọt hòa tan Hãm Không Đảo, tính ra Nhược Thủy có thể ăn mòn cả bầu trời ma giới, uy lực của nó, thật đã đạt tới cực hạn của thế gian vạn vật, mà ngay cả Diệt Thế Chi Môn trọng mở, đều phải lấy Nhược Thủy làm đường dẫn, có thể thấy được Nhược Thủy có lực sát thương cường hãn tới cỡ nào.

Cự ngao trong phút chốc rơi xuống, rơi vào Nhược Thủy, thế nhưng ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra, phàm là nơi nào của thân thể chạm vào Nhược Thủy, trực tiếp hòa tan thành chất lỏng, nhìn qua liền giống như đem một đồng tuyết ném vào trong nham thạch nóng chảy, trong phút chốc liền hòa tan không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vũ Ca rùng mình, nhịn không được dùng sức ôm chặt Tiểu Khai, rung giọng nói: “ Đây là nước gì vậy?”

Trong lòng Tiểu Khai nhảy từng từng, dùng sức nuốt ngụm nước bọt, lại ra vẻ bình tĩnh nói: “ Đừng sợ, Nhược Thủy tuy rằng lợi hại, nhưng chúng ta đang nổi ở không trung, một chút nguy hiểm cũng không có.”

Vũ Ca gương mặt đã có chút trắng bệch, lại nói: “ Thủy vực này vô biên vô hạn, nếu tìm không thấy bờ, một lúc nào đó chúng ta sẽ ngã xuống.”

Tiểu Khai cười khỗ, trong lòng biết là mình nhất định bị Diệt Ma Thần ám toán, tuy rằng không biết đây là nơi nào, nhưng nếu Diệt Ma Thần đem mình vây khốn, như vậy hết thảy đều là địa phương nguy hiểm, Vũ Ca phỏng đoán, chỉ sợ ít nhất có tám phần sẽ trở thành sự thật.

Hắn dùng lực phun ra một hơi, miễn cưỡng cười nói: “ Cho dù như thế, bằng công lực giờ phút này của ta, cũng có thể duy trì cho chúng ta vĩnh viễn nổi ở nơi này.”

Lời này nói ra, Tiểu Khai đã cảm thấy toàn thân hốt nhiên mềm nhũn, thế nhưng lực quang trên người cũng ảm đạm xuống, Di Lạc Chi Tâm giống như sắt rỉ, “ tạp” một tiếng dừng lại, dưới chân rỗng không, hai người nhất thời như lưu tinh rơi xuống.

Tiểu Khai cả kinh, liều mạng thúc đẩy nguyên lực màu xanh biếc, nhưng Di Lạc thần lực đột nhiên biến mất, thế nhưng ngay cả nửa điểm nguyên khí cũng tìm không ra, trong kinh mạch trống trơn đặng đặng, thế nhưng cũng giống như người phàm.

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Khai vẫn còn bình tĩnh, nhanh chóng lấy ra sáng thể bảo bình trong lòng ngực, hướng lên trên.

Sáng thể bảo bình lóe ra quang mang nhàn nhạt, liền trong phút chốc biến mất hầu như không còn, Tiểu Khai chỉ cảm thấy một chút lực lượng ở trong cơ thể lung lay nhoáng lên một cái, liền yên tĩnh trở lại.

Sáng thể bảo bình ảm đạm không ánh sáng, thân hình hai người vẫn rơi xuống, tuy rằng ở khoảng không vạn thước cao, nhưng cũng không chịu nổi sức ép, trong nháy mắt, giống như mặt nước trong tầm mắt phóng lớn gấp trăm lần.

Tiểu Khai dùng hết khí lực cuối cùng lấy Định Thiên Côn trong tay ra, đón gió nhoáng lên, vừa được ba thước, ném tới dưới chân, hét lớn một tiếng: “Lên!”

Một tiếng hét tuy rằng uy phong lẫm lẫm, trong lòng hắn cũng có ngại ý, nhện không được lại hiện lên một ý niệm trong đầu: “Nếu nó cũng mất đi hiệu lực...”

Quả nhiên là tốt không linh xấu lại linh, ý niệm này mới xẹt qua trong đầu, Định Thiên Côn năm màu sắc sỡ cũng tắt ngóm, trái tim Tiểu Khai khẩn trương cơ hồ nhảy ra khỏi lòng ngực, mắt thấy Định Thiên Côn rơi xuống, thế nhưng tốc độ còn nhanh hơn cả hắn cùng Vũ Ca ba phần, mới qua vài giây, chợt nghe “phốc” một tiếng, Định Thiên Côn đã rơi vào bên trong Nhược Thủy.

Một tiếng “phốc” này, Định Thiên Côn có một không hai, Nhược Thủy trong phút chốc sôi trào hoa hoa sùng sục, thế nhưng ngạnh sinh đem Định Thiên Côn cứng rắn nhất trong ngũ giới hòa tan sạch sẽ.

Đến lúc này, Tiểu Khai mới tính là hoàn toàn tuyệt vọng, ngay cả Định Thiên Côn cũng bị hòa tan, bên trong ngũ giới, thật sự là không còn ai có thể cứu mạng hắn.

Hắn hơi cúi đầu, nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Vũ Ca, cũng không biết vì sao trào ra một cổ dũng khí, hướng nàng mỉm cười: “ Xem ra nàng không cần nghĩ biện pháp giết ta.”

Vũ Ca một câu cũng không nói nên lời, lại bỗng nhiên nhắm mắt lại, một đôi tay ngọc dùng sức ôm chặt cánh tay Tiểu Khai, móng tay dài cơ hồ ghim vào trong da thịt hắn, bởi vì quá dùng sức, mười đầu ngón tay đã hoàn toàn mất đi huyết sắc, nàng đem gương mặt vùi sâu trong ngực Tiểu Khai, không bao giờ còn muốn ngẩng đầu lên.

Cứ như vậy...mà chết sao...

Ngay tại thời khắc mà chân của Tiểu Khai sắp chạm vào làn nước , bỗng có một đạo lưu quang màu vàng giống như tia chớp trong nước vọt ra , nâng Tiểu Khai lên cao vạn trượng, mũi nhọn của đạo quang ở giữa không trung bắt đầu biến ảo. Qua hồi lâu chậm rãi đọng lại rồi đứng lên , rõ ràng là một quyển sách , bìa mặt có bốn thần ngữ cổ quái lờ lờ hiện lên , chiếu sang cả một mảng thiên địa.

Vô Tự Thiên Thư !

Tiểu Khai từ nãy sống chết không dám hé mắt , bây giờ mới bắt đầu hé ra. Mới biết là chính mình đang đắm lên mặt trên của Vô Tự Thiên Thư, Vô Tự Thiên Thư bây giờ phóng đại ra mấy chục lần , trải rộng như thảm , đem Tiểu Khai đứng vững trên không. Nguyên Vô Tự Thiên Thư lúc trước cổ xưa âm đạm , đến giờ lại kim quang lờ lờ , chói lọi như vàng ròng.

Tiểu Khai cảm thấy khó có thể hiểu được, Vô Tự Thiên Thư vốn hẳn cho là đệ nhất bảo bối , đệ nhất đạo cụ , tới thời khắc này , hắn mới mãnh liệt cảm giác được , nguyên lai nó cũng có trí tuệ.

Suy nghĩ xong Tiểu Khai mới bắt đầu bình tĩnh lại , hắn chậm rãi thả tay ra bỗng có chút cứng ngắc. Rồi cảm thấy một trận đau đớn. Móng tay của Vũ Ca tiểu thư đã đâm vào cánh tay mình. Một tia máu tươi từ vết thương

đang chậm rãi chảy ra. Vũ Ca tiểu thư cũng mở to mắt , nàng vừa ngửa đầu lên , thấy vẻ mặt cổ quái của Tiểu Khai , lại nhìn cánh tay đang chảy máu , nhất thời a lên một tiếng , khuôn mặt cười lên đặc ý , tay lập tức lùi về đem tay Tiểu Khai đang ôm eo nàng ra. Nhất thời ngã ngồi ở Vô Tự Thiên Thư.

“ Đừng sợ “ Tiểu Khai hướng về phía nàng cười : “ Xem ra mệnh chúng ta vẫn chưa đến nỗi tuyệt .”

Vũ Ca tiểu thư cúi đầu nhìn xuống rồi lạ lùng nói : “ Đây không phải là Vô Tự Thiên Thư của người sao ?”

Tiểu Khai gật đầu cười nói : “ Thế nên mới nói mệnh chúng ta chưa tuyệt ”

Vũ Ca tiểu thư vẻ mặt ưu tư , nhẹ lắc đầu nói : “ Ta cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

Tiểu Khai cười haha nói : “ Yên tâm , chỉ cần chúng ta không rơi xuống , mọi thứ cũng không phải vấn đề , Trừ phi.... Trừ phi.... “ Trong đầu hắc bổng có một ý niệm , bật cười rồi nói : “ Trừ phi trong nước còn một con hắc long.”

Hắc nhìn Vũ Ca tiểu thư đang mờ mịt giải thích : “ Đó là khoảng không hắc long , cũng chính là tín ngưỡng của Vong Xuyên Quân , chúng ta tuyệt đối không thể kháng cự được”

Nếu hắc biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì , chỉ sợ hắc chết cũng không nói ra những lời này , có một số việc chính là vậy.

Bổng trong nước truyền đến một tiếng rít gào kinh thiên động địa , nguyên Nhược thủy trầm lắng bổng chốc sôi trào lên , vô số bọt khí cùng hơi nước lũ lượt dâng lên , sau đó , Tiểu Khai trơ mắt nhìn thấy nước bổng nhiên xuất hiện một cái bong đen khổng lồ, bao trùm tất cả thủy vực , từ

trên cao nhìn xuống giống như toàn bộ nước từ màu xanh biếc đã hóa thành màu đen.

Tiếp sau đó , bong đen này dâng cao lên , cái đầu khổng lồ lộ ra như ngọn núi , phát ra một tiếng hét nhưc óc : “ Ngao ô !!! “

Tiểu Khai quả thực hồn vía lên mây , bởi vì phía dưới quái vật kia đúng là hắc long !

Tiểu Khai cùng với hắc long đúng là oan gia ngõ hẹp , đầu tiên ngăn trở hắc long xuất thế , rồi lại ăn mòn bụng hắc long , lại còn đem hắc long nghịch lân trực tiếp luyện hóa , hiện giờ hắc long ngay ở phía dưới , ai biết không gian cổ quái này lại có hắc long , không biết có phải là người cũ ko ?

Vũ Ca tiểu thư thân thể mềm mại bỗng chốc ngã xuống , Tiểu Khai còn một chút gan dạ sáng suốt , lớn tiếng ra lệnh : “ Vô Tự Thiên Thư , bay lên , nhanh bay lên cao .!”

Vô Tự thiên thư phát ra ánh kim quang đẹp mắt , quả nhiên dùng tốc độ nhanh nhất bay lên trên , phía dưới , hắc long cũng lập tức chồm lên , từ trong nhược thủy lộ ra , rất nhanh đã lù lên được mấy vạn thước trời cao , Hắc long hung hăng cắn một phát , Vô Tự Thiên Thư vẫn bay lên rất cuộc né được , Hắc long cắn trượt rồi mất đà rơi vào trong nước , làm nổi vô số bọt nước.

Vài giọt nhược thủy theo đà của hắc long rơi ở bìa Vô Tự Thiên Thư . Nhất thời Vô Tự Thiên Thư toàn thân kịch liệt run rẩy , bìa sách phát ra tiếng “ xuy xuy “ , qua hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Lúc này , Vô Tự Thiên Thư đã lên tới rất cao trong hư không , mặt trên gió gào mãnh liệt , phía dưới bốn bề mây mù , nhìn từ trên xuống hắc long kia đã nhỏ như con giun. Nhưng nhược thủy vẫn bao la , che hết tầm nhìn , Tiểu Khai tuy rằng tạm thời thoát ly nguy hiểm , trong lòng lo lắng rồi lại đi

lên cao : “ Rốt cuộc biển nhược thủy này rộng lớn thế nào , tốt cùng phải đi đâu mới có thể rời đi . “

Phía dưới đáng sợ hơn lại bắt đầu biến hóa.

Hắc long bỗng nhiên há miệng ra , thân thể dài hơn ngàn thước lập tức nổi lên mặt nước , sau đó há miệng , tròng mắt , phát ra tiếng như uống nước “ Tí tách “ , nhất thời Tiểu Khai cảm thấy trước mắt tối sầm lại , hắc long không gian cư nhiên trong phút chốc sụp đổ hơn phân nửa , ngay cả ánh sáng đều biến mất , không còn thấy gì .

Loại cảnh tượng này , dung khoa học giải thích tên là : “ Không gian sụp đổ hay hắc động hiệu ứng “ , Tiểu Khai rõ ràng biết , đây là hắc long đang cắn nuốt không gian.

Hắc long là do Sáng thế thần tạo ra , lấy nhật nguyệt sơn xuyên vi thực , cùng thiên địa đồng thọ , nuốt vào không gian là Ma giới , tha không nuốt Nhân Gian Giới , mơ ước cắn nuốt tiên giới , có thể nói , toàn bộ tam giới đều là bởi vì thiên phú hắc long độc đáo biến thành hợp chất phức tạp mà ra. Có thể thấy được loại thiên phú này khủng bố thế nào , giờ phút này hắc long cắn nuốt không gian , hiển nhiên chỉ có một mục đích : “ Đem không gian toàn bộ nuốt vào , làm cho Tiểu Khai hết đường chạy. “

Tiểu Khai lại càng vội vã ra lệnh cho Vô Tự Thiên Thư bay lên cao hơn nữa , rời xa rồi lại rời xa.

Nơi này lại là Sát thần không gian của Diệt chi ma thần , cũng không như bên thế giới ngoài. Vô Tự Thiên Thư bay lên , Hắc long cắn nuốt càng lúc càng nhanh , giống như hút nước , Tiểu Khai đứng ở trên Vô Tự thiên thư , tuy rằng vẻ mặt trấn định , nhưng lòng đã bắt đầu trầm xuống.

Giờ phút này , trong thiên địa đã không còn ánh sáng , tất cả không gian đều bị hắc long nuốt vào , khoảng cách hắc và hắc long đã xa cách vạn dặm

, giờ phút này cũng có thể thấy được hắc long kia đang mở miệng khổng lồ ra hút. Hiển nhiên khoảng cách ngay cả vạn thước cũng không đến.

“ Hôm nay Chỉ sợ thật sự ta phải mất mạng trong này. “ Tiểu Khai bỗng có ý niệm này nổi lên.

Tâm hắc chết ,nhưng tâm Vô Tự Thiên Thư chưa chết , Kim quang bỗng sáng lên , phá tan hắc ám , gian nan hướng lên trên phóng đi. Tiểu Khai âm thầm chặt lưỡi , nguyên lai Vô Tự Thiên Thư dùng kim quang mở thêm không gian , để đối kháng với hắc long cắn nuốt.

Hắc long cắn nuốt vốn là thiên phú , Vô Tự thiên thư lại nghịch thiên mà đi , nhất thời giảm tốc độ , trong phút chốc , Tiểu Khai cảm thấy Hắc long kia rất gần , giống như ngay cả long lân lờ lờ từng cái cũng thấy được.

Làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ? Một giọt mồ hôi lạnh lẽ rơi xuống.

“ Ngao ô ! “ Hắc long lại phát ra tiếng rít gào , rồi cuộc phát động một kích trí mạng , miệng áp sát Vô Tự Thiên Thư rồi cố sức hút vào , Vô Tự Thiên Thư toàn thân đều run rẩy đứng lên , giống như động đất , kịch liệt kim quang liên mạng phóng ra ngoài. Vẫn như cũ không ngăn được hắc long cắn nuốt , mắt thấy một luồng khí mãnh liệt lôi kéo Vô Tự Thiên thư cùng với hai người trên bề mặt hút vào.

Nhìn qua , giống như không còn cơ hội.

Vô Tự Thiên Thư bỗng nhiên phát ra một tiếng sắc nhọn cùng tiếng huýt gió , tham âm này giống như kim chúc xẹt qua thủy tinh , làm cho người ta sờn gai ốc , cùng lúc đó , quay ngược lại 90 độ , trực tiếp đem Tiểu Khai cùng Vũ Ca Tiểu Thư hất ra ngoài. Sau đó , quyền sách trống rỗng dựng đứng trên không trung , chống đỡ hấp lực cường đại của Hắc Long. Đón gió mở rat rang sách , bị cuồng phong thổi trúng , gian nan lật ra một trang.

Trang thứ nhất , trang thứ hai , rồi trang thứ ba !

Đệ tam trang im bất chỉ có một dòng chữ vàng lợt “ Diệt Thế Chi Môn “ Kim quang lưu chuyển , giống như ở trong phút chốc hư không mở ra một cái cửa , nhất thời phun ra hết chỗ đồ vật.

Tiểu Khai đang đứng trên không , nhìn rõ ràng là Trấn nguyên chân nhân , mặt trắng chân nhân , bế quan chân nhân , cùng với bác học chân nhân. Thực lực bốn vị chân nhân , ở trước mắt có thể xem cực kì bé nhỏ như con kiến , lại là bốn người này vừa ra , hắc long nhất thời phát ra một tiếng kinh thiên động địa thảm thiết , sau đó

Xoát ! Phảng phất như có một bàn tay khổng lồ vô hình theo hư không hé ra đại mạc , đem tất cả đều che dấu hiện ra. Nhìn lại , Nhược thủy đã không còn , hắc long cũng không , mà ngay cả kim quang lờ lờ của Vô Tự Thiên Thư cũng không. Giống như vừa rồi hết thảy là một giấc mộng , hiện giờ chợt tỉnh dậy , chứng kiến trước mắt , trừ Vũ Ca tiểu thư đang dựa vào người , bốn vị chân nhân trước mắt , vừa rồi hết thảy biến mất sạch sẽ!

Tiểu Khai âm thầm vận công , di lạc thần lực còn lại , hắc sờ trên ngực , Sáng thế bảo bình vẫn còn , vô tự thiên thư ở đây , sờ sang tai , Định thiên côn vẫn như cũ , hết thảy còn nguyên không chút biến hóa. Hắn lại nhìn sang cánh tay mình , sạch sẽ không còn vết máu.

Vũ Ca tiểu thư tóc dài buộc sau ót , ngay cả nửa điểm tán loạn cũng không có , làm sao như là mới trải qua tai nạn ?

Tiểu Khai đặt mộng ngã ngồi xuống , thở dài một hơi , chỉ cảm thấy toàn thân khí lực đều không có , cảm thấy không bao giờ muốn nhúc nhích nữa.

“ Nguyên lai Nguyên lai vừa mới đây đều là ảo giác..... “

Tiểu Khai trong lòng có điểm xấu hổ : “ Ảo cảnh như vậy mà ta còn bị mắc mưu , ta thực là phế ... Bất quá ảo cảnh thật đúng là rất “ thật a “ “

Hắn không biết , tất cả những gì mà hắn trải qua , hết thảy đều là thật , lại bởi vì Vô Tự thiên thư cuối cùng hành động , bảo vệ tính mạng hắn.

Hết thảy này , cũng còn phải theo đặc thù của Sát Thần không gian.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 21

Chương 10: Màu Xanh Nguyên Lực

Sát Thần không gian của Diệt Ma Thần, sở dĩ có thể sát thần, đó là bởi vì không gian này đều không phải là ảo cảnh thuần túy, mà là một ảo cảnh chân chính, một ảo cảnh thực điển hình chân thật.

Cái gọi là ảo cảnh chân thật, là cảnh tượng trong không gian từ tâm sinh ra, những thứ do tâm sinh đều là giả, nhưng đó là có thật trong tâm.

Thay lời khác nói, người nhìn thấy hắc long, đích xác chính là hắc long không gian, người nhìn thấy nhược thủy, đích xác chính là nhược thủy, thậm chí người ở trong này nhìn thấy sáng thể thần, đó cũng chính thật là sáng thể thần, ít nhất, hẳn có được tất cả lực lượng của sáng thể thần.

Thần lực của Diệt Ma Thần đến từ Bàn Cổ và Cửu Thiên Huyền Nữ song tu, Cửu Thiên thần lực mờ ảo linh động, hơn nữa trời sinh mị hoặc, thích hợp nhất là chế tạo ảo cảnh, mà Bàn Cổ thần lực hùng hồn dày đặc, kín kẽ, lại thích hợp nhất là chế tạo không gian phong bế, Sát Thần không gian này chẳng những phong bế thật cẩn thận, hơn nữa còn khả năng tạo ra vô số ảo tưởng bên trong, một khi không gian hình thành, thần tộc bên ngoài không thể đột nhập, thần tộc bên trong không cách phá ra, có thể trong ngoài hai phương, quả nhiên là: “Không gian của ta thì ta là lớn nhất, trong không gian của ta thì ta là thần.”

Như vậy, không gian này vì sao lại không thể mật sát thần cách chứ?

Trên thế gian này bất cứ sinh linh nào cũng có tâm ma trong đáy lòng, cho dù là thần ma hai tộc, cũng đồng dạng có sự sợ hãi, tỷ như sáng thể thần, thì là sự tồn tại mà tất cả thần tộc khó thể tưởng tượng, tỷ như Bàn Cổ cùng Cửu Thiên Huyền Nữ trong Diệt Thế Chi Môn cường đại như thế, nhưng Tiểu Tiểu chỉ cần giơ tay nhắc chân liền tan thành mây khói. Như vậy, nếu là có thần tộc tiến vào không gian, trong lòng hẳn sợ hãi cái gì, trước mắt sẽ xuất hiện cái đó, thử hỏi, nếu lấy sự mạnh mẽ của Chư Cát Thần Hầu, hẳn sợ hãi đại khái chỉ có sáng thể thần, như vậy sáng thể thần sẽ xuất hiện trước mắt hẳn, sau đó dễ dàng xử lý hẳn, cứ như vậy, dù là thần cũng bị giết mất.

Chỗ đáng sợ của ảo cảnh này là như thế, tự ta không giết được người, tự nhiên sẽ có sinh linh mà người sợ hãi đi tới giết người, nói tóm lại, người không phải sáng thể thần, người tất nhiên sẽ chết, chỉ đơn giản như vậy!

Cho nên Vô Tự Thiên Thư tiến vào Sát Thần không gian, Diệt Ma Thần cứ cười lạnh liên tục, với hẳn xem ra, lực lượng Vô Tự Thiên Thư tuy rằng cường đại, nhưng ở trong Sát Thần không gian, cũng không coi là gì, với thực lực cùng kiến thức của Tiểu Khai, thử hẳn sợ hãi, làm sao Vô Tự Thiên Thư có thể ngăn cản?

Vừa rồi trong ảo cảnh chân thật kia, Tiểu Khai cùng Vũ Ca đều nhìn thấy được sinh linh mà mình sợ hãi nhất, Vũ Ca thuở nhỏ sinh trưởng ở Bá Cách gia tộc, phụ thân là một trong ngũ đại cao thủ ma giới, chưa từng thấy qua thứ gì đáng sợ, bình sinh chứng kiến đáng sợ nhất cũng chỉ là cự ngao mà thôi, cho nên, ngay từ đầu nàng đã nhìn thấy cự ngao, về phần Tiểu Khai, hẳn gặp qua thần tộc tuy nhiều, nhưng đối với hẳn đều thân mật có thừa, tự nhiên không đáng sợ hãi, duy nhất đáng giá sợ hãi, đó là con hắc long trong long không gian cùng với nhược thủy khôn cùng, cho nên hẳn lập tức nhìn thấy nhược thủy cùng hắc long, nếu không phải có Vô Tự Thiên Thư tương trợ, chỉ sợ hẳn sớm rơi vào trong nhược thủy, hóa cốt không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Quá trình vừa rồi mặc dù vô cùng mạo hiểm, nhưng đặc sắc nhất chính là, một chiêu cuối cùng của Vô Tự Thiên Thư, chính là phun ra bốn vị chân nhân, hoàn toàn phá tan Sát Thần không gian.

Sát Thần không gian sở dĩ có được đặc thù đáng sợ của ảo cảnh, điều kiện trọng yếu nhất là ở chỗ Không Gian Phong Bế, chỉ có ở trong không gian này, nó mới có thể duy ngã độc tôn, nếu không, đó là xúc phạm kiêng kị của sáng thể thần, trái với sáng thể quy tắc.

Trong Sát Thần không gian vốn chỉ phong bế Tiểu Khai, Vũ Ca cùng với Vô Tự Thiên Thư, nhưng Diệt Ma Thần dù là có thông minh, cũng tuyệt đối không thể tưởng được Vô Tự Thiên Thư lại đi thông tới một thể giới khổng lồ: “ Diệt Thế Chi Môn.”

Vô Tự Thiên Thư từ trong Diệt Thế Chi Môn phun ra bốn vị chân nhân, nhất thời làm cho không gian phong bế xuất hiện sinh linh vốn không nên xuất hiện, quy tắc chợt tan vỡ, toàn bộ không gian phong bế nhất thời sụp đổ, ảo cảnh thực khoảnh khắc bị phá tan, hắc long, nhược thủy, cự ngao, tất sinh linh trong ảo cảnh trong phút chốc tan thành mây khói, không còn tồn tại, cho nên giờ phút này chỗ Tiểu Khai đang đứng, tuy rằng vẫn còn trong Sát Thần không gian, nhưng cũng không còn bị ảo cảnh làm khó khăn.

Giờ phút này Sát Thần không gian, chính là một không gian tràn ngập tử khí, không gian này, là dùng Diệt thần lực độc đáo của Diệt Ma Thần tạo thành, toàn bộ không gian nhét đầy khí tức Diệt thần lực, mà ngay cả không gian quy tắc đều hết thảy nghiêng về Diệt thần lực.

Ở trong không gian này, Diệt Ma Thần thực lực có thể tăng lên gấp trăm lần, mà sinh linh bị vây trong đó, lực lượng tốc độ tiêu hao càng nhanh hơn, thực lực phát huy cũng giảm sút lớn, đó là lực lượng lĩnh vực, vốn Vô Tự Thiên Thư là duy nhất không chịu ảnh hưởng này, nhưng trong trận chiến vừa rồi, nó tiêu hao quá nhiều lực lượng, giờ phút này nằm trong ngực Tiểu Khai, rốt cuộc không phóng thích nổi chút lực lượng nào.

Càng đáng buồn chính là, Tiểu Khai cho tới giờ phút này còn nghĩ rằng những gì mình vừa chứng kiến chỉ là ảo giác, thậm chí còn đang xấu hổ trong lòng: “ Ta không ngờ lại nhìn thấy Vô Tự Thiên Thư tự mình biến lớn, tự mình đi chiến đấu, ta thật sự là còn có khuynh hướng tự vọng tưởng a...”

Cho nên nguy cơ vẫn chưa tới, ngược lại, chân chính ác chiến, giờ phút này mới vừa mở màn!

Bốn vị chân nhân vừa nhìn thấy Tiểu Khai, đều có chút kinh ngạc, bọn họ rõ ràng đang du ngoạn tại vùng trung du của Diệt Thế Chi Môn, lại bỗng nhiên đi vào một chỗ như vậy, tự nhiên là tưởng Tiểu Khai ra tay, Trấn Nguyên chân nhân cười nói: “ Nơi này là tiên giới sao? Di, nghe nói tiên giới có nhiều hoa thơm cỏ lạ, đẹp không sao tả xiết, như thế nào lại có bộ dáng trầm lặng như vậy?”

Tiểu Khai đã có điểm hoài nghi bốn vị chân nhân cũng là ảo ảnh, hắn nhìn chăm chăm Trấn Nguyên chân nhân hồi lâu, mới do dự nói: “ Chân nhân...ta hỏi người một vấn đề, ngày đó ở ma giới ta tổ hình cho các người, dùng tài liệu gì, còn có người nào ở đó?”

Trấn Nguyên chân nhân kinh ngạc nói: “ Không phải người dùng Ngũ Sắc Thạch sao? Về phần chung quanh, còn giống như là có Ma Tôn nữa a.”

Tiểu Khai vẫn chưa yên tâm, suy nghĩ một lúc lâu lại nói: “ Vậy người còn nhớ rõ hay không, lúc ta mở ra trang thứ hai của Vô Tự Thiên Thư, ta có kể cho các người nghe câu chuyện cười gì?”

Trấn Nguyên chân nhân thần tình kinh ngạc, cúi đầu suy tư. Tiểu Khai ở bên cạnh nhìn, trong lòng hơi có chút khẩn trương, nghĩ thầm: “ Nếu đây do Diệt Ma Thần làm ra, ta có phải dùng một gậy đem bốn người này đánh chết? Nếu vạn nhất bọn họ là người thật, lại làm sao nhớ ra nổi chuyện lâu như vậy, ta không phải giết lầm bằng hữu?”

Trong lòng hắn còn đang do dự, Trấn Nguyên chân nhân đã ngẩng đầu lên, có điểm không xác định nói: “ Người nói...là chuyện xưa về bói toán?”

Trong lòng Tiểu Khai nhất thời buông lỏng, liên tục gật đầu nói: “ Đúng, các người quả nhiên là thật.”

Bế Quan chân nhân cau mày nói: “ Cái gì là thật hay giả?”

Tiểu Khai đang muốn trả lời, chợt nghe xa xa có thanh âm lớn tiếng cười nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, không cần làm phiền, bọn họ ngay cả huyễn cảnh của ta cũng phá rớt, tự nhiên là thật.”

Tiểu Khai kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại, Diệt Ma Thần vóc người cao tới ba thước thân hình thật lớn đang ngang nhiên đứng ở xa xa, một đôi đồng tử màu vàng đang nhìn chăm chăm bên này, thần tình đều là sát khí.

Diệt Ma Thần lại nói: “ Người cũng đừng đắc ý, người tuy rằng phá tan chân huyễn cảnh của ta, nhưng cũng chỉ đơn giản ngăn cản ta sát thần mà thôi, chỉ tiếc, người không phải thần, chỉ là bán thần, ta muốn giết người, làm gì cần dùng chân huyễn cảnh qua mượn đao giết người, chỉ bằng Diệt thần lực của ta, cũng đủ giải quyết thần thức của người!”

Tiểu Khai bị hắn ám toán lần nữa, trong lòng cũng có cơn tức, cả giận nói: “ Ta chẳng những không phải cừu nhân của người, ngược lại còn là ân nhân của người, kết quả người cời vây liền trăm phương ngàn kế muốn giết ta, rốt cuộc là duyên có gì?”

Diệt Ma Thần cười ha ha: “ Ta quản người là cừu nhân hay là ân nhân, Diệt Ma Thần ta trời sinh hiết sát, đời này chỉ có cừu nhân, chưa bao giờ cần ân nhân, nếu người biết ta vừa mới cời vây, tự nhiên hắn là đoán được ta thần thức suy yếu, cần được bổ dưỡng, người là thuốc bổ tốt nhất, ta không giết người, thì đi giết ai?”

Tiểu Khai là lần đầu tiên chứng kiến một tên chẳng biết tốt xấu như thế, lửa giận sát khí trong lòng cũng xông ra, lớn tiếng nói: “ Vậy người lại đây, chúng ta hảo hảo đánh một trận!” Hắn xuất ra Định Thiên Côn, đón gió lớn lên, Định Thiên Côn ngũ sắc nhất thời trướng lên, quang mang chói mắt bắn tung tóe khí khôn cùng, làm cho không gian u ám càng thêm vài phần xinh đẹp.

Trước mắt Diệt Ma Thần sáng ngời, liên thanh nói: “ Tốt, tốt, bảo bối tốt, bảo bối này ta vui lòng thu nhận!”

Tiểu Khai “ phi” một ngụm, nhanh chóng vọt tới, một bộ Định Thiên côn pháp nhất thời triển khai, không hề giữ lại tấn công Diệt Ma Thần.

Bộ Định Thiên côn pháp này, trong tam giới tuyệt đối vô địch, nhưng giờ phút này đối mặt một ma thần, hiệu quả liền giảm đi, mặc dù Tiểu Khai đã toàn lực thúc giục thần lực, đem ba con tiểu động vật toàn bộ thả ra ngoài, nhưng vẫn chiếm không được thượng phong, hai người khai chiến, chính là thần lực cùng thần lực chính diện giao phong, uy lực của nó là có thể nghĩ, nhất thời toàn bộ Sát Thần không gian đất đá bay múa, đại địa mơ hồ run rẩy.

Trong miệng Diệt Ma Thần hô quát liên tục, đại địa nhất thời nơi nơi hố rãnh, vô số lửa cháy nham thạch phun trào, bầu trời bỗng nhiên mây đen dày đặc, vô số tia chớp một đạo nối một đạo hướng Tiểu Khai đánh xuống tán loạn, Tiểu Khai cắn chặt răng, màu xanh biếc nguyên lực trên người không hề giữ lại mà trào ra, phối hợp Định Thiên Côn cùng với Định Thiên côn pháp do hầu tử đích thân truyền thụ xuất ra toàn bộ, mới khó khăn chống đỡ được.

Nhưng thủ đoạn của Diệt Ma Thần, lại là vừa mới triển khai.

Nếu là đang tác chiến bên ngoài, thực lực Diệt Ma Thần suy yếu, cũng khó khăn lắm tính là cao hơn tam giới, cùng Tiểu Khai đương nhiên là sà

sàn như nhau, thậm chí không thể so sánh với Định Thiên Côn trong tay Tiểu Khai, nhưng hiện tại đang ở Sát Thần không gian, thực lực Diệt Ma Thần nhất thời tăng lên thập bội, nên chống lại Tiểu Khai đã chiếm thượng phong, mà đối mặt cục diện bế tắc, Diệt Ma Thần nổi lên sát tâm, nhất thời hét một tiếng: “ Đến cấp trưởng cho ta!”

Một từ “ trưởng” này của hắn nói ra, công lực toàn thân nhất thời tăng lên gấp trăm lần, đã đủ toàn thịnh như thời kỳ đầu của Diệt Ma Thần, Tiểu Khai chính là sinh linh tam giới, mặc dù có một cây Định Thiên Côn siêu việt tam giới, nhưng làm sao chống đỡ được công kích đến từ thần tộc chân chính, bị Diệt Ma Thần “ ba ba” hai cái, nhất thời đánh cho liên tục lui về phía sau, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng từ Định Thiên Côn truyền vào trong lòng bàn tay, ngay cả ba cỗ thần lực trong côn đều ngăn không được, trực tiếp xâm nhập tâm mạch, nhất thời “ oa” phun ra một búng máu.

Trong lòng Vũ Ca cũng chấn động, bật thốt lên: “ Nghiêm Tiểu Khai!”

Tiểu Khai quay đầu, nhìn nàng cười, hàm răng và máu tươi nơi khóe miệng tuôn ra, nhìn qua vô cùng kinh tâm động phách, Vũ Ca chỉ cảm thấy trái tim chưa từng nhảy nhanh đến như vậy, nàng vốn hy vọng Tiểu Khai chết đi, giờ phút này lại bất giác siết chặt nắm tay, ngay cả ánh mắt cũng không nháy một chút nhìn chiến trường, trông mong Tiểu Khai có thể một gậy đập thẳng vào đầu đối thủ, đem đối phương đánh chết ngay đương trường.

Bốn vị chân nhân xa xa nhìn, tám bàn tay đều nắm bắt kiếm quyết, vốn mỗi người đều muốn rút kiếm tương trợ, nhưng chứng kiến giờ phút này, lại mỗi người đều buông tay ra, khẽ thở dài.

Trong lòng bọn họ hiểu được, loại chiến đấu trình độ này, sớm không phải bọn họ có thể nhúng tay, chỉ sợ là bị bám trận gió, cũng đủ đưa bọn họ đánh thành bị thương nặng.

Diệt Ma Thần cười ha ha, động tác trên tay lại nhanh như bão tố, ngạnh sanh hướng đầu Định Thiên Côn chụp qua một chưởng, Tiểu Khai chỉ cảm thấy trái tim chấn động một cái, quả thật giống như nổi trống, Diệt thần lực xâm nhập thân thể, giống như mang theo tiết tấu quỷ dị, không ngừng ở trong cơ thể chấn động, phá hư toàn bộ thân thể của mình, hăn há miệng, một ngụm máu tươi ói ra ngoài, bắt đầu là màu đỏ, sau lại biến thành màu đen. Vũ Ca xa xa nhìn thấy, bàn tay siết càng chặt, nước mắt không biết vì sao rớt cuộc nhin không được đầm đìa chảy xuống.

Máu trong cơ thể Tiểu Khai dọc theo kinh mạch nhanh chóng lưu động, bị cỗ Diệt thần lực không ngừng khu đuổi, rớt cuộc “hoa” một chút, phá tan hàng rào, ở ngay ngực mở một đạo lỗ hổng, một cỗ máu tươi nhất thời bão táp mà ra, phương hướng, chính là đối diện Di Lạc Chi Tâm lục quang lóng lánh!

Một cỗ bao hàm máu tươi tinh hoa cuối cùng của Tiểu Khai, cứ như vậy bị buộc đi vào Di Lạc Chi Tâm.

Ý tưởng của Diệt Ma Thần rất đơn giản, trái tim là khí quan yếu ớt nhất của nhân loại, làm cho máu tuôn vào tim, thì là phải chết trong tích tắc, có thể hăn tuyệt đối không tưởng được, trái tim Tiểu Khai sớm không phải là trái tim bình thường, mà là bao hàm công pháp cao nhất vũ nội, đại biểu ngũ giới lực lượng cảnh giới cao nhất một viên Di Lạc Chi Tâm!

Cỗ máu tươi này nhất thời vọt vào, Di Lạc Chi Tâm nhất thời tỏa ánh sáng rực, hào quang này không phải là màu sắc gì của bảy màu thường thấy, mà là thuần túy màu trắng, giống như thái dương mãnh liệt chói mắt, mà ngay cả Diệt Ma Thần màu vàng đồng tử thể nhưng cũng chống đỡ không được, theo bản năng bưng kín ánh mắt.

Trong quang mang liệt dương này, Di Lạc Chi Tâm bỗng nhiên nhanh chóng xoay tròn lên, một luồng lữ hào quang màu xanh biếc ở trong lỗ xoáy lẫn lữ kích động, chuyển tới cực bỗng nhiên ảm đạm, sau đó lại mạnh

mẽ sáng ngời, nhưng giờ phút này quang mang sáng lên, cũng không còn là màu xanh biếc, mà biến thành như thanh u ma trời!

Tiểu Khai trong cơ thể những kinh mạch bị hao tổn lấy mắt thường có thể nhìn thấy được tốc độ mà đang khôi phục, tất cả khí lực cùng ý thức trở về trong óc, hần lẳng lặng đứng nơi đó, màu xanh trên người hừng hực thiêu đốt giống như ngọn lửa, hần mở to mắt, mà ngay cả trong mắt đều mang theo ánh sáng thanh u, nhìn qua, tràn ngập quý dị làm cho người ta sợ hãi.

Giờ phút này Tiểu Khai tuy rằng quý dị không giống loài người, nhưng Vũ Ca lại mỉm cười, chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy trái tim đang kinh hoàng rồi cuộc chậm rãi bình tĩnh trở lại, ngay cả hai bàn tay cũng chậm rãi buông ra, trong lòng lặn qua lộn lại chuyển một ý niệm: “ Lúc này đây... Nghiêm Tiểu Khai hần...hần là thắng a?”

Diệt Ma Thần chậm rãi mở to mắt, trong biểu tình mang theo vẻ trịnh trọng: “ Đây là công pháp gì, dấu hiệu khi thắng cấp, cư nhiên ngay cả ta thân là ma thần đều có điểm không dám nhìn thẳng?”

Tiểu Khai làm sao chịu nói, nâng Định Thiên Côn, cười nói: “ Chúng ta lại đánh tiếp!”

Diệt Ma Thần lại lắc đầu: “ Cho dù người có thắng một bậc, cũng không phải đối thủ của ta, người thân là tam giới sinh linh, vĩnh viễn sẽ không hiểu được thần cùng với sinh linh khác có lực lượng chênh lệch lớn tới bao nhiêu, đó là ranh giới mà cả đời các người cũng khó vượt qua được.”

Hần chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay hắc khí lượn lờ: “ Người đã chậm trễ rất nhiều thời gian của ta, hiện tại, trò chơi chấm dứt, người phải đi chết đi!”

Những lời này bắt đầu còn chậm rãi, nói đến mặt sau, lại biến thành một tiếng quát lớn, trong lúc hét vang, thân thể cao lớn của Diệt Ma Thần nhanh như thiểm điện đánh tới, hai bàn tay đen tuyền, trong chớp mắt đã sập tới ngực Tiểu Khai: “ Nghiêm Tiểu Khai, ta phải đào ra trái tim người, nhìn xem đến tột cùng là có thứ gì cổ quái!

Tốc độ Tiểu Khai cùng phản ứng so với trước khi thăng cấp đề cao chừng thập bội, khó khăn lắm mới đuổi kịp tốc độ của Diệt Ma Thần, hai tay ngạnh sanh bắt lấy hai tay của đối phương, toàn thân thanh quang dâng lên mà ra, dùng hết toàn thân lực lượng bẻ mạnh!

“ Lạch cạch!”

“ Răng rắc!”

Diệt Ma Thần tay phải bị hấn ngạnh sanh xoay bẻ gãy, mà tay trái Tiểu Khai cũng bị hấn ép gãy, hiện ra vẻ vụn vẹo mất tự nhiên.

Một chiêu này, hai người cư nhiên bị phế một bàn tay, lực lượng ngang nhau.

Thân hình Diệt Ma Thần giống như quỷ mị thối lui, tay trái cầm tay phải : “ Răng rắc” một tiếng, bẻ lại tay phải, Tiểu Khai cũng đồng dạng “ răng rắc” một tiếng, đem cổ tay trật khớp sửa lại.

Đồng tử màu vàng của Diệt Ma Thần càng dày đặc hơn, hấn thẳng nhìn Tiểu Khai, chột lắc đầu, trầm giọng nói: “ Người phản kháng là vô ích, Sát Thần không gian của ta, chân huyễn cảnh có thể sát thần, không có chân huyễn cảnh, cũng có thể giết chết hết thủy phi thần tồn tại.” Hấn dừng một chút, bổ sung: “ Sở dĩ giết không chết thần, chính là bởi vì thần là bất tử bất diệt, nhưng dù là Chư Cát Thần Hầu, ở trong này cũng không phải là đối thủ của ta, bởi vì...”

Hắn mỉm cười, nói từng chữ: “ Ở trong này, thực lực của ta là vĩnh viễn không cạn!”

Lời này nói xong, giống như toàn bộ thiên địa đều nổ vang một chút, tử khí bốn phía càng đậm dày, trên người Diệt Ma Thần lại bỗng nhiên đăng lên ngọn lửa màu đen hùng hực!

Đây là Diệt thần lực ngưng tụ đến cực hạn thị giác trạng thái, giờ phút này Diệt Ma Thần chân thật lực lượng tăng lên một ngàn lần mới có thể đạt tới hiệu quả làm cho người ta sợ hãi!

Hắn nói đúng vậy, ở trong này, đích xác ngay cả Chư Cát Thần Hầu cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng hắn cũng không có nói cho Tiểu Khai nghe một sự thật: Chính là Chư Cát Thần Hầu hoàn toàn có thể ở trước khi hắn triển khai được Sát Thần không gian mà đánh cho hắn chết khiếp.

Chẳng những là Chư Cát Thần Hầu, ngoài ra còn có Phượng Hoàng Thần, Bàn Cổ, Cửu Thiên Huyền Nữ, Thiên Ma, Phi Thần cũng có thể trước khi hắn triển khai Sát Thần không gian mà đem hắn đánh thành trọng thương, trên thực tế, nếu luận cường độ thần lực, hắn ở trong thần ma hai tộc, chính là đếm ngược.

Một người duy nhất còn yếu hơn hắn là Phá Hư Thần, sớm đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mà một người duy nhất không có sự chiến đấu là Trí Tuệ Thần, lại đủ dùng trí tuệ siêu nhân làm cho hắn ngay cả muốn đến cũng không đến gần được, cho nên khách quan mà nói, không gian này của hắn tuy rằng nguy bức, điều kiện tiên quyết là phải nhất định đem đối phương nhốt vào trước mới được.

Mặc kệ như thế nào, giờ phút này Tiểu Khai đang ở bên trong, đối mặt thực lực tăng lên một ngàn lần Diệt Ma Thần, quả thật ngay cả nửa điểm cơ

hội đều không có, trong ánh mắt kinh hãi tột cùng của Vũ Ca, thân hình Diệt Ma Thần chậm rãi tới gần, một bàn tay đã nắm qua ngực Tiểu Khai, động tác của hắn tuy rằng thông thả, nhưng Tiểu Khai ngay cả chút chống cự cũng không có, mặc hắn ra sức vận công như thế nào, thì bàn tay kia vẫn vươn tới, hướng ngực của Tiểu Khai ngay Di Lạc Chi Tâm đang lờ lờ sáng chớp tới!

Lúc này đây, Tiểu Khai thật là không thuốc nào cứu được...

Lại là lúc này, lại xuất hiện biến hóa lớn nhất hôm nay!

Một lần nổ vang, kinh thiên động, phô thiên cái, theo Sát Thần không gian bốn phương tám hướng oanh long long truyền qua, liề phảng phất có người đang cài toàn bộ không gian bên ngoài tới mấy vạn tấn thuốc nổ, sau đó đồng thời giật mạnh kíp cho nổ.

Lần nổ này, mà ngay cả thân hình đang định trụ của Diệt Ma Thần giờ phút này, toàn thân kịch liệt run rẩy lên, bàn tay vươn tới ngực Tiểu Khai nhất thời thu hồi, hắn rất xa độn ra ngoài chừng hơn ngàn thước, sau đó há miệng “ phốc” phun ra ngụm máu tươi đen nhem, phần nộ quát: “ Súc sinh, người cư nhiên dám làm hỏng chuyện tốt của ta!”

Lời này nói xong, bàn tay hắn hư không tìm kiếm, giống như bắt được cái gì, dùng sức bóp mạnh.

Trái tim Tiểu Khai nhảy như nổi trống, khó tin nhìn lồng ngực của mình, cách đó không xa, Vũ Ca thần tình nước mắt nhào lại muốn ôm Tiểu Khai, mà Bác Học chân nhân đã hét vang liên thanh khàn đặc rống to: “ Tiểu Khai, đánh hắn, đánh hắn a!”

Trí tuệ của Bác Học chân nhân sớm xâm nhập vào nội tâm Tiểu Khai, trong nháy mắt, tuy rằng Tiểu Khai còn chưa biết ý tưởng của Bác Học chân nhân, lại không chút do dự vận khởi tất cả lực lượng toàn thân, thúc

đầy màu xanh nguyên lực, giơ lên Định Thiên Côn, phát ra một kích mạnh mẽ nhất đời!

Một cơn này, chính chính dừng trên đầu Diệt Ma Thần, Diệt Ma Thần không kịp tránh, ngạnh sanh bị một gậy, sau đó “ba” một tiếng, đầu của hắn nhất thời bị đánh bẹp xuống một khối, máu đen óc trắng nhất thời từ da đầu chậm rãi trào ra, thân hình Diệt Ma Thần hơi hơi nhoáng lên một cái, bàn tay đang ở trạng thái bóp mạnh chợt buông ra, hắn chậm rãi quay đầu lại, dùng ánh mắt khó tin nhìn Tiểu Khai, sau đó ngã quỵ.

Tử khí bốn phương tám hướng nhất thời giống như gặp được cuồng phong, bị thổi tứ tán, trong phút chốc tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trước mắt mọi người sáng ngời, nhất thời thay đổi một phen cảnh tượng.

Thủy quái, thực vật, khe nứt của trời, nước sông, nơi này chính là đáy Thiên Hà lối vào Cửu Thiên Chi Môn, thân hình cao lớn của Diệt Ma Thần té trên mặt đất, mà bên cạnh còn có một cái bóng như núi khổng lồ đang nằm rạp trên đất, chính là cự ngao.

Cự ngao vẻ mặt uể oải, đầu thò dài ra, còn chưa thu hồi, cứ như vậy sụp dưới đáy sông, toàn thân hình giống như xụi lơ hấp hối, bốn chân nó còn nhuyển động, toàn bộ thân hình đối diện Diệt Ma Thần, mà Diệt Ma Thần còn đang thò tay vươn tay phương hướng của nó.

Tiểu Khai nhất thời hiểu được chuyện gì xảy ra.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 1: Ma Thần Chịu Nhục

Vừa mới, chỉ mảnh treo chuông sống chết trước mắt, chính là con cự ngao này dùng đầu hung hăng đụng Diệt Ma Thần, đem thân thể hấn vỡ thành trọng thương, cũng làm bị thương nặng nguyên thần của Diệt Ma Thần trong Sát Thần không gian, dưới sự cuồng nộ, nguyên thần của Diệt Ma Thần từ trong không gian độn ra, muốn giết chết cự ngao cho hả giận, lại bị Tiểu Khai bắt lấy khe hở này, một côn đánh vào đầu, nhất thời đánh vỡ đầu hấn, đương trường trọng thương.

Những thứ này nói thật đơn giản. kỳ thật lại vô cùng mạo hiểm, nếu không phải Bác Học chân nhân quyết định rống lên một tiếng thật nhanh, chỉ sợ chỉ cần nửa giây, mọi người ở đây kể cả cự ngao đều phải chết dưới tay Diệt Ma Thần.

Càng là thời điểm này, càng có thể cảm giác được Bác Học chân nhân trí tuệ uyên bác cùng kiến thức như biển cả.

Tiểu Khai nhin không được ngẩng đầu nhìn Bác Học chân nhân, Bác Học chân nhân lại cau mày nhìn cự ngao, tuy rằng hấn mới đi ra Diệt Thế Chi Môn, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, lại lập tức phát hiện ra vấn đề cấp bách: “ Con cự ngao này giống như muốn chết.”

Đúng vậy, bị Diệt Ma Thần mạt sát nửa nguyên thần, nguyên thần còn sót lại của cự ngao đã không đủ để tiếp tục khống chế thân thể to lớn như vậy, khống chế không được hậu quả tự nhiên là tử vong, nó vô lực quỳ rạp

trên đất, tuy rằng sắp lâm vào cái chết, nhưng ánh mắt lại bình thản, làm cự ngao bộ tộc do sáng thể thần đích tay sáng tạo, trong sinh mệnh đặng đặng của nó, tuy rằng đánh thua cũng nhiều người, cũng nếm qua rất nhiều khổ, nhưng vẫn không buông tha cho sự tôn nghiêm của thượng cổ thần thú, nó được ân huệ của Tiểu Khai, lại sai lầm thả ra địch nhân của Tiểu Khai, liền nhất định phải đem Tiểu Khai cứu ra, giờ phút này, tuy rằng nó phải chết, nhưng có thể chết yên ổn thoải mái, nó dùng ánh mắt đục ngầu xem xét Tiểu Khai, phát ra một tiếng rít gào yếu ớt vô lực, hốt nhiên há mồm “lạch cạch” phun ra một viên hạt châu màu xanh biếc, Tiểu Khai nhẹ nhàng nhặt lên, bỗng nhiên cảm thấy được có chút muốn khóc, hiển nhiên, hạt châu này xem như là di ngôn của cự ngao a.

Nếu ngày khác có rảnh, ta nhất định phải đi đáy sông Vong Xuyên, đem hạt châu này đưa cho đồng loại của nó...Tiểu Khai lặng lẽ nghĩ.

Bác Học chân nhân lại hốt nhiên ôm đồm cánh tay Tiểu Khai: “Đội đã.”

Tiểu Khai kinh ngạc nói: “Cái gì?”

Bác Học chân nhân trầm giọng nói: “Người đem chuyện trong mấy ngày này, chính là đặc thù của công pháp này nói lại cho ta nghe một phen, ta cảm thấy được con cự ngao này...còn cứu được.”

Bác Học chân nhân nói chuyện từ trước đến nay rất có phân lượng, chuyện liên quan tính mạng, Tiểu Khai nào dám giấu diếm, lập tức đem hết tất cả trải qua từ đầu chí cuối thuật lại một lần, mà ngay cả Di Lạc Chi Tâm công pháp cũng đều nói hết ra, đương nhiên, nói đến đoạn đối thoại của Hoàng Bội và Vũ Ca về mình, vẫn là theo bản năng bỏ qua, Vũ Ca ở bên cạnh nghe, tự nhiên nghe được hương vị, nhịn không được vụng trộm quay đầu nhìn Tiểu Khai liếc mắt một cái, gương mặt hơi đỏ lên, thần sắc có chút mê mang, lại có chút buồn bã, quả nhiên là đủ mọi tư vị trong lòng.

Bác Học chân nhân trầm ngâm sau một lúc lâu, mới nói: “ Xem ra thiên phú của vị Diệt Ma Thần này là mạt sát nguyên thần của sinh linh, theo người nói, hắc cũng cơ hồ hủy diệt nguyên thần của người, may mắn Vô Tự Thiên Thư ra tay hộ chủ, hắc mới phun nguyên thần của người ra, như vậy nếu chúng ta nghĩ muốn cứu cự ngao, chỉ sợ cũng phải làm hắc tỉnh lại, làm cho hắc đem nguyên thần của cự ngao nhốt ra.”

Bế Quan chân nhân gật đầu nói: “ Không sai, phải nên như thế.”

Tiểu Khai cúi đầu nhìn Diệt Ma Thần đang xụi lơ, giờ phút này, dưới thân hắc hầy còn toát ra từng đợt máu màu đen nhè nhẹ, theo dòng nước tán đi, đầu hắc bẹp xuống một phần ba, chất lỏng đen trắng chậm rãi phiêu tán, nếu đổi thành tiên nhân bình thường, chỉ sợ sớm đã chết mất, nhưng ma thần có thân thể bất tử bất diệt, cho dù cắt đầu hắc, hắc cũng chỉ mất hết lực lượng, vẫn giữ lại được tính mạng, Tiểu Khai nghĩ đến đây, cảm thấy có chút không được tự nhiên, cau mày nói: “ Hắc có dạng này...còn gọi tỉnh được sao?”

Bác Học chân nhân không nói chuyện, cách đó không xa “ hoa lạp” một tiếng, một con ngư đầu quái bơi lại, hướng mọi người toàn thân lắc lư không ngừng gật đầu, ý tứ kia như muốn nói: “ Gọi tỉnh được, tuyệt đối gọi tỉnh được.”

Ngư đầu quái là một trong những thủy quái cấp thấp nhất trong sông, mọi người tự nhiên không sợ, nhưng nhìn bộ dáng của nó, cũng có chút ngạc nhiên, Tiểu Khai cười nói: “ Người chỉ là một con thủy quái nho nhỏ, làm sao hiểu được huyền bí của ngũ giới ma thần, hay là người lên mặt sông giỡn nước đi thôi.”

Ngư đầu quái phát ra tiếng “ hống hống” hơi có chút ủy khuất, nhưng cũng không dám không nghe lời Tiểu Khai nói, trong ánh mắt của nó có chút sợ hãi nhìn Định Thiên Côn trong tay Tiểu Khai, cái đuôi lay động, nhất thời xa xa bơi ra.

Một màn đơn giản này chỉ là nhạc đệm trên đường sát thần mà thôi, trôi qua thì trôi qua, chỉ sợ ai cũng không nhớ rõ. Ở đây Tiểu Khai, Vũ Ca cùng bốn vị chân nhân vĩnh viễn không thể tưởng được, con ngư đầu quái trước mắt này, chính là do Bàn Cổ ma thần biến thành, đáng thương Bàn Cổ thực lực bị phế hết, ngay cả bốn vị chân nhân cũng đánh không lại, biết rõ đứa con ở ngay trước mắt, đại cừu nhân đều ở đây, nhưng không thể không chịu nhục mà bơi ra xa, một ngụm răng nanh cắn khách khách, rồi cuộc răng rắc một tiếng cắn rơi một chiếc, nuốt luôn vào bụng cùng máu tươi.

Bác Học chân nhân cười nói: “ Ma Thần nếu là thân thể bất tử, chúng ta đợi thêm lát nữa, nói không chừng hãn sẽ tỉnh lại.”

Gương mặt Vũ Ca có chút sợ hãi, nàng do dự một lát, mới thấp giọng nói: “ Vừa rồi chúng ta có thể đánh hãn trọng thương toàn bộ dựa vào ám toán, nếu làm cho hãn tỉnh lại, chỉ sợ...sợ là chúng ta không phải đối thủ của hãn a.” Nàng nhìn nhìn Tiểu Khai, lại nhìn bốn vị chân nhân, âm điệu thấp hơn: “ Nếu để hãn giết chết hết thầy, còn không bằng bảo trụ tính mạng của mình, chúng ta hay là...hay là rời khỏi Thiên Hà đi thôi.”

Tiểu Khai dùng sức lắc đầu, quả quyết nói: “ Nếu như không có cự ngao cứu mạng, chúng ta đã bị hãn giết chết, cự ngao lúc cứu chúng ta cũng không có nghĩ tới chính mình sẽ bị Diệt Ma Thần giận chó đánh mèo, hiện tại chúng ta được cứu trợ mà nó lại phải chết, chuyện này vô luận thế nào cũng không làm được.”

Hãn thật sâu nhìn Vũ Ca, hốt nhiên cười: “ Nếu cứu không được nó thì thôi, hiện giờ biết rõ có biện pháp, ta vô luận thế nào cũng phải thử xem, cho dù chết ở trong này, ít nhất trong lòng không thẹn a.”

Vũ Ca nhìn biểu tình thoải mái trên mặt hãn, tự nhiên biết đều là làm cho mình xem, trong lòng nàng giống như đủ loại tư vị, vừa cảm khái vừa mâu thuẫn, miệng mở lại khép, chung quy cũng không nói ra, lại vụng trộm duỗi tay nắm lấy ống tay áo Tiểu Khai, dùng sức siết chặt.

Qua ước chừng thời gian bằng nửa chén trà nhỏ, thân hình Diệt Ma Thần hơi nhúc nhích, sau đó chậm rãi từ dưới bò lên, hẳn có chút không dám tin tưởng đưa tay sờ lên đầu, đôi mắt màu vàng mờ mịt vòng vo chuyển, rốt cuộc ngưng tụ trên mặt Tiểu Khai, trầm giọng nói: “ Sao các người còn ở đây?”

Tiểu Khai cười nói: “ Người còn chưa đem nguyên thần cự ngao trả lại cho chúng ta, chúng ta đương nhiên sẽ không đi.”

Vẻ mặt Diệt Ma Thần hiện lên giận dữ, cắn răng nói: “ Con cự ngao này làm hỏng đại sự của ta, ta hận không thể bắt nó băm thây vạn đoạn, người cư nhiên dám muốn ta đem nguyên thần trả lại cho nó, thực nghĩ rằng Diệt Ma Thần ta dễ khi dễ phải không?”

Tiểu Khai khoát tay giơ lên Định Thiên Côn: “ Có khi dễ hay không, phải đánh qua mới biết được.”

Diệt Ma Thần giận dữ phản cười: “ Được, được, vừa bị người đánh lén một côn, người thật đúng cho rằng ta đánh không lại người sao, cũng được, ta khiến cho sinh linh tam giới các người nhìn xem cái gì gọi là ma thần thực lực!”

Hai người này cũng không nhiều lời, nhất thời lại đấu võ lần nữa, bốn vị chân nhân lôi kéo Vũ Ca lui nhanh ra sau, Định Thiên côn pháp của Tiểu Khai triển khai, càng làm cho Diệt Ma Thần bị bao phủ đi vào.

Lực lượng Diệt thần lực của Diệt Ma Thần vốn cao hơn Tiểu Khai, chỉ tiếc trạng thái hiện tại lại quá kém, hẳn từ trong Cửu Thiên Chi Môn đi ra, đã không còn lại bao nhiêu lực lượng, lại mạnh mẽ triển khai Sát Thần không gian, lại đem một thân lực lượng tiêu hao bảy tám, sau lại bị một gậy của Tiểu Khai phá tan đầu, giờ phút này lực lượng trên người, so với thời kỳ toàn thịnh chỉ sợ ngay cả một phần trăm cũng không đến, nghiêm khắc mà nói, ngay cả cự ngao cũng đủ xử lý hẳn, giờ gặp phải Tiểu Khai mới

thăng cấp lực lượng, làm sao chống đỡ được, Định Thiên Côn dày đặc như mưa, một côn lại một côn đánh xuống, tất cả đều đánh lên người hắn, trên đầu, cánh tay, đùi, thăng đánh cho hắn máu tươi văng tung tóe, huyết nhục bay tứ tung, trong phút chốc bị đánh cả người đều là máu đen, đen sì sì giống như mới dùng máu để tắm, bộ dáng thật sự thê thảm.

Tiểu Khai nhìn xem có chút rầu rĩ, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, địch nhân trước mắt đúng là kẻ cùng hung cực ác, không đem hắn đánh phục, đánh phế, vậy không có biện pháp đàm phán, cho nên nửa điểm tình cảm cũng không lưu, dù sao thần ma bộ tộc đánh không chết, vậy cứ hung hăng đánh a!

Như vậy ước chừng đánh hơn mười phút, toàn thân Diệt Ma Thần cũng không còn bao nhiêu thịt nữa, ngay cả xương cốt cũng đều lỏa lồ hiện ra, thật có thể nói điển hình là “ hành hạ đến chết”, Vũ Ca ở xa nhìn xem ánh mắt đều nhắm lại, bốn vị chân nhân lại không nháy mắt nhìn chăm chăm vào chiến trường, Tiểu Khai đánh có chút nường tay, thu Định Thiên Côn, lớn tiếng nói: “ Người có phục hay không?”

Diệt Ma Thần cố hết sức ngẩng đầu lên, con mắt kim quang lờ lờ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Lão tử chết cũng không phục.”

Tiểu Khai cắn răng nói: “ Ta liền đánh cho ngươi phục!”

Hai người này đều có sự cứng đầu tàn nhẫn, quả nhiên là một người lòng dạ như sắt, một lại như xương cốt kim cương, cư nhiên lại một hơi đánh hơn trăm côn, mắt thấy Diệt Ma Thần đã hoàn toàn không thể chống cự, liền đứng nơi kia giống như cái túi mặc cho quật đánh, lúc này Tiểu Khai lại dừng tay, nói: “ Phục chưa?”

Diệt Ma Thần hồng hộc thở phì phò, cắn răng nói: “ Lão tử là thân thể bất tử bất diệt, vĩnh viễn không phục.”

Tiểu Khai nhìn xem thê thảm, cau mày nói: “ Người đem nguyên thần cự ngao trả lại cho nó, ta lập tức bước đi, cần gì biến thành như bây giờ?”

Thanh âm Diệt Ma Thần tràn ngập cừu hận thấu xương, nói từng chữ: “ Không trả, chết cũng không trả, người..người tiếp tục đánh đi, một ngày nào đó, lão tử sẽ đem bút trưởng hôm nay đòi lại!”

Tiểu Khai nghe được toàn thân phát lạnh, ngấm lại bị một tên bất tử bất diệt như vậy nhớ thù, quả thật cũng là chuyên đáng sợ, nhin không được hấn có chút sợ hãi trong lòng, hấn nhìn biểu tình Diệt Ma Thần, hiển nhiên là lộn chết không sợ nước sôi, kiên quyết kéo cự ngao cùng chết, Tiểu Khai nhất thời có chút làm khó, Bác Học chân nhân đứng ở nơi xa, bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng: “ Tiểu Khai...”

Vị lão huynh này vừa nói, trong lòng Tiểu Khai nhất thời vui vẻ, quay đầu nói: “ Người có biện pháp?”

Bác Học chân nhân khẽ gật đầu, cười nói: “ Cự ngao sở dĩ nguyên thần không trọn vẹn, là bị Diệt Ma Thần cắn nuốt, một khi đã như vậy, nếu Diệt Ma Thần chết đi, thì nguyên thần của cự ngao có lẽ khôi phục đầy đủ, bản đạo có ý tưởng, không biết có thể hay không?”

Tiểu Khai liên tục gật đầu: “ Người nói xem.”

Trong lòng Diệt Ma Thần cười lạnh, nhin không được ngẩng đầu nhìn Bác Học chân nhân, nghĩ thầm: “ Ngoại trừ sáng thể thần, ai có thể giết được ta, người chỉ là một người tu chân, vọng ngôn giết thần, quả nhiên là người si nói mộng!”

Bác Học chân nhân nói: “ Di Lạc Chi Tâm của người, không phải có thể phục chế lực lượng sao, vừa rồi người nói, ngay cả sáng thể lực của Tiểu Tiểu cô nương cũng có thể phục chế, như vậy Diệt thần lực của Diệt Ma Thần cũng có thể phục chế. Diệt thần lực có thể sát thần, người dùng Diệt thần lực, chẳng lẽ không phải có thể giết chết Diệt Ma Thần sao?”

Diệt Ma Thần lấp bắp kinh hãi, nhin không được vụng trộm nhìn Di Lạc Chi Tâm thanh quang lờ lờ nơi ngực Tiểu Khai, thầm nghĩ: “ Công pháp này của hắn đích xác cổ quái, dấu hiệu thăng cấp thể nhưng còn hơn cả thần lực, hay là thật có thể phục chế Diệt thần lực của ta?”

Tiểu Khai nghe được rất là ngạc nhiên, tự nghĩ chưa từng làm qua chuyện cổ quái như vậy, lại cẩn thận ngẫm lại, rồi lại cảm thấy không chắc, có chút do dự nói: “ Kia...ta thử xem a.”

Tiểu Khai cũng rõ ràng, nếu đã quyết định, hướng Diệt Ma Thần quát một tiếng: “ Chúng ta lại đánh!” Huy động gậy gộc vọt đi lên, lúc này đây, Diệt Ma Thần ngay cả động cũng lười động, “ phốc” một gậy đánh lên cánh tay, nhất thời máu thịt bay tung.

Tiểu Khai ngạc nhiên nói: “ Người làm gì?”

Thần tình Diệt Ma Thần khắc cốt cừu hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Người không phải muốn phục chế Diệt thần lực của lão tử sao? Ta có chết cũng không rat ay, nhìn người như thế nào phục chế, người đánh a, ta nếu trốn tránh một chút, thì ta là con của người.”

Hắn đường đường là ma thần, cũng đích thật là bị buộc nóng nảy, lời thô tục đều nói ra, cũng nói, người này thật sự là có điểm cứng đầu tàn nhẫn, Tiểu Khai một cơn đi xuống, Diệt Ma Thần bị đánh tới toàn thân run run, lại thủy chung không rên một tiếng, cũng không nhúc nhích một chút, rất sợ thoáng vừa động, thần lực phát ra, bị đối phương phục chế.

Bác Học chân nhân ở phía sau nhìn xem mặt mày hớn hở, cười ha ha: “ Được, được, đáng đánh, đánh cho thực thích, Tiểu Khai, người dừng lại trước, làm cho bản đạo cũng tới thử xem.”

Hắn vừa nói xong, sang một tiếng, phi kiếm ra khỏi vỏ, đối với cổ Diệt Ma Thần chém ngang đến, nhất thời “ thương” một thanh âm vang lên, cổ

ma thần quả nhiên cứng rắn, một kiếm này dĩ nhiên trăm không được, ngược lại còn toát ra ánh lửa.

Sự thật chứng minh, ngoại trừ Định Thiên Côn, thật đúng là không còn đồ vật gì có thể đối với thân thể ma thần cấu thành thương tổn.

Nhưng Bác Học chân nhân lại giống như tràn ngập hứng thú, một bên cười dài liên tục, một bên ngón tay lia lịa bắn ra, đem phi kiếm chém lên cổ Diệt Ma Thần, chém cho đốm lửa bắn ra bốn phía, chém tới sau lại còn cảm thấy không đã ghiền, thế nhưng lại dán sát cổ hắn kéo qua lại “kèo kẹt kèo kẹt” thanh âm làm cho răng người ta phát tê.

Diệt Ma Thần tức giận đến toàn thân run rẩy lên, thân phận của hắn vô cùng tôn quý, cho tới bây giờ chưa chịu nửa điểm ủy khuất, giờ phút này vì mạng sống phải chịu tiều tử trước mắt loạn côn mà đánh, này cũng được đi, dù sao tài nghệ không bằng người, nhưng lại bị một người tu chân như con kiến cầm phi kiếm làm nhục nhã như thế, thật sự là có điểm không thể nhịn được nữa. Một cổ huyết khí của Diệt Ma Thần bốc thẳng lên cao, đã nghĩ phải ra sức đánh trả, thề sống chết bảo vệ tôn nghiêm của chính mình, hắn vừa đưa cánh tay lên, bỗng nhiên trong lòng “lộp bộp” một tiếng, nhất thời thả cánh tay xuống, thầm nghĩ: “Phép khích tướng này của người không phải là kích ta ra tay sao, đại trượng phu có dẫn được, ta có thể nào trúng kế của người?”

Bên này hắn nói thầm trong lòng, bên kia Bác Học chân nhân cũng không nhàn rỗi, liên tục thúc giục ba vị chân nhân kia: “Qua qua qua, lấy phi kiếm ra, mọi người cùng nhau chơi, bên kia là một vị ma thần nha, cơ hội làm nhục ma thần như thế quả thực ngàn năm một thuở, các người cũng đừng lãng phí như thế, qua, chúng ta đồng loạt ra tay thế nào?”

Ba vị chân nhân lại rất nghe lời, bốn thanh phi kiếm như tuyết qua lại đầy sông Thiên Hà tung hoành khiêu vũ, từng đạo kiếm quang sáng như tuyết đem Thiên Hà ảm đạm không ánh sáng chiếu rọi như ban ngày, đáng

thương Bàn Cổ ma thần đang rất xa lui tới thủy vực tuần tra ở cách vạn thước, một giọt lệ cá màu lam nhạt hạ xuống: “ Đứa con ta đáng thương nha...”

Bác Học chân nhân càng chơi càng hăng say, thế nhưng ngay cả Vũ Ca cũng bị hấn giựt dây rục rịch: “ Qua qua qua, không chơi thì uống lắm, Vũ Ca tiểu thư, người có phi kiếm hay không, lấy ra cùng chơi đùa a, như vậy đi, chân trái của Diệt Ma Thần giao cho người, chỉ cần người có thể cắt đứt thì coi như thành công, sao?”

Vũ Ca khiếp sinh sinh nói: “ Ta...trên người của ta chỉ còn lại một cái túi hương.”

Bác Học chân nhân ngạc nhiên nói: “ Túi hương có thể làm vũ khí?”

Vũ Ca đỏ mặt nói: “ Sư phó đem tu vi của ta toàn bộ phế bỏ, cho nên binh khí tiện tay cũng đều vứt bỏ hết, túi hương này lúc ta còn nhỏ đã may, bên trong là mấy hòn đá nhỏ ta luyện chế, chỉ dùng để đối phó chó sói.”

Bác Học chân nhân cười ha ha: “ Không tệ, không tệ, hay dùng túi hương của người, đi đập vỡ Diệt Ma Thần thế nào?”

Vũ Ca cũng có chút nóng lòng muốn thử, căn môi nói: “ Kia..ta thử xem.” Nàng giương tay lên, chuẩn xác cực cao, túi hương mềm dùng ngay bụng Diệt Ma Thần, bị nàng vấy tay một cái, lại thu trở về.

Diệt Ma Thần sắp nổ tung lồng ngực, bị một nữ nhân còn kém hơn ma tộc cấp thấp trêu chọc, tuy rằng cảm giác như gãi ngứa, nhưng tâm lý lại hồ thẹn, coi như là hấn không làm sao nhin nổi, huyết khí nơi ngực hấn đã sớm lên cao, lý trí đã sắp không áp chế được, nếu không phải Tiểu Khai vẫn gắt gao nhìn chăm chăm chờ phục chế thần lực của mình, chỉ sợ hấn đã sớm ôm nổi hận ra tay.

Nhưng lúc này, đã có một luồng thanh âm như có như không tiến lại, thanh âm này xuất phát từ miệng Bác Học chân nhân, tuy rằng thật nhỏ, nhưng Diệt Ma Thần nghe được rất rõ ràng: “ Hắc hắc, ba vị đồng đạo, các người xem tên kia, cho dù hắn thân là ma thần, không phải bị bản đạo lừa một cái mà không dám hoàn thủ đó sao?”

Bế Quan chân nhân cũng đè thấp cổ họng bật cười: “ Đúng vậy, đúng vậy, hắn thật đúng là đang nghĩ đến Tiểu Khai có thể phục chế được Diệt thần lực của hắn đó, phải biết rằng trong ngũ giới thần ma cao nhất, làm sao lại có công pháp phục chế thần lực tồn tại, oa ha ha ha.”

Diệt Ma Thần chỉ cảm thấy cái mũi lên men, ngực khó chịu, đầu mơ hồ, cái loại cảm giác bị lường gạt thật không có lời nào có thể hình dung, suy nghĩ một chính mình bị những sinh linh thấp kém này dùng lời hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, cư nhiên thật sự tin tưởng trên đời còn có công pháp phục chế thần lực, mặc cho bọn họ đánh đập đùa bỡn ước chừng nửa giờ, còn tự cho là mình thông minh. Loại sỉ nhục này, quả nhiên là sinh mệnh hàng tỉ năm qua cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp phải, có một lời nói, “ là sinh mệnh không sao thừa nhận nổi” a!

Lửa giận của Diệt Ma Thần trong phút chốc nổ bạo, lý trí tan thành mây khói, hai ánh mắt màu vàng biến thành màu đỏ, hắn “ oa nha nha” một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, rốt cuộc ra tay!

Hắn vừa rat ay, cũng không đơn giản giống như vừa rồi, mà là ngưng tụ toàn bộ thần lực còn sót lại trong cơ thể mình, đem toàn bộ thân thể cướp đoạt sạch sẽ, hóa toàn thân khí huyết da thịt tinh khí nguyên thần làm một thể, phát ra một kích liều mạng, mà tối trọng yếu là, không phải hướng Tiểu Khai tới, mà là hướng Bác Học chân nhân ở rất xa tới!

Đúng vậy, Tiểu Khai cố nhiên làm cho hắn thật giận, nhưng chân chính là cho Diệt Ma Thần nghiêng rãnh thống hận, lại là con kiến hôi người tu chân hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt hắn chịu nhục nhã – Bác Học chân nhân.

Một chiêu này rat ay, Tiểu Khai nhất thời cười ha ha, lại đối với Bác Học chân nhân bội phục sát đất: “ Cường hãn!” Đúng thực *** cường hãn, phép khích tướng tuyệt như vậy đều bị người nghĩ ra được, ta còn không chạy nhanh phục chế Diệt thần lực, càng đợi khi nào?”

Nhưng lại là lúc này, ở đây mọi người có điểm đặc ý vênh váo, bọn họ đã xem nhẹ một chút. Diệt Ma Thần nói như thế nào cũng cùng thọ với thần ma bộ tộc, làm sao lại có sự ngây thơ nông cạn như vậy?

Đúng vậy, Diệt Ma Thần đích xác bị tức hôn mê cả đầu, cũng đích thật là bị Bác Học chân nhân cấp cho, nhưng giờ phút này hãn vừa rat ay, cũng không phải là cơn giận của một anh chàng thất phu lỗ mãng, mà là có tính kế.

Diệt Ma Thần tính kế chính là: ta đánh không lại người Nghiêm Tiểu Khai, không có nghĩa là ta giết không được người khác, vô luận như thế nào, ta nhất định phải giết chết một người, mới có thể giải mối hận trong lòng của ta.

Cho dù hãn có dùng một kích toàn lực, Tiểu Khai cũng khẳng định chống đỡ được, cho nên chân chính công kích, không ở trong này.

Sát chiêu chân chính của hãn, là từ trong ánh mắt vọng lại, một chiêu này, tên là Diệt Tuyệt Ma Nhãn.

Theo đồng tử màu vàng của hãn bắn ra hào quang màu đen, ngăm đen giống như thật thối, nhìn qua, liền giống như ánh mắt hãn bỗng nhiên biến thành hai hắc động, cái loại ánh sáng thâm thúy ngăm đen này, xoát đánh đi ra, đối diện Vũ Ca tiểu thư bay tới!

Đúng vậy, mục tiêu chân chính của hãn, chính là Vũ Ca tiểu thư, Bác Học chân nhân nhục nhã hãn cố nhiên không thể nhẫn nhịn, nhưng túi thơm của nữ ma tộc này lại là sỉ nhục trong sỉ nhục, huống chi, ma tộc cấp thấp là đối phó tốt nhất, nàng dù nháy mắt có cường đại hơn một trăm lần, cũng

tuyệt đối không ngăn được chung cực tuyệt chiêu của ta: Diệt Tuyệt Ma Nhân.

Khi Tiểu Khai dùng Định Thiên Côn hoàn toàn phong kín kích thứ nhất của Diệt Ma Thần, còn chưa tiến tới kịp thể hội Diệt thần lực tràn đầy trong Di Lạc Chi Tâm, liền kinh hãi khủng khiếp khi chứng kiến hai đạo quang mang đen thùi đối diện Vũ Ca bay tới, Định Thiên Côn hẳn đã đẩy ra, rốt cuộc không kịp thu hồi, đi ngăn trở quang mang trí mạng này!

Phi kiếm bốn vị chân nhân trước tiên đón nhận hắc quang, sau đó nháy mắt bị hóa thành khí thể, bốn vị chân nhân đồng thời “oa” một tiếng, phun ra máu tươi, mà hai đạo quang mang lại không hề dừng lại, cứ như vậy bay thẳng tới ngực Vũ Ca tiểu thư, Tiểu Khai thậm chí đã nhìn thấy Vũ Ca bởi vì hoảng sợ mà gương mặt đã trắng bệch trong nháy mắt.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 2: Mị Hoặc Vô Dụng

Trong lúc đó , nhanh như chớp , một màn chuyện cũ từ trước hiện ra.

Trong sảnh đấu giá , Vũ Ca tiểu thư xốc áo choàng lên , nét mặt kinh hoàng

Chúng nhân nhìn chăm chăm vào nàng , Vũ Ca tiểu thư xúc động nói : “ Chỉ cần người trợ giúp hoàn thành việc của gia phụ , ta sẽ gả cho người.! “

Hậu viện Bá Cách gia tộc , Vũ Ca tiểu thư bị phản nhảy ra , tại đường trường thề : “ Bốn cô nương lúc này phát hạ Thiên ma độc thệ , mặc dù có lên trời xuống đất cũng đem người (TK) giết chết , nếu làm trái lời thề này , sẽ khiến ta ... khiến ta không có con! “

Tại cấm ma lĩnh vực đêm đó , không trăng cũng không sao , đêm mùa đông , trong phòng xuân ý dạt dào , Vũ Ca tiểu thư uyển chuyển hầu hạ , thân thể trong sạch như thể mất đi

Bất tri bất giác , đã qua thật lâu a.....

Tiểu Khai dùng sức cắn chặt răng , rốt cuộc quyết định : “ Cô bé này , ... Ta thua thiệt nhiều lắm , ta muốn cứu nàng !”

Thân hình hẫng ở giữa không trung bỗng nhiên rơi xuống, giống như một con chim lớn bị gãy cánh , hạ vuông góc ngay trước mặt Vũ Ca tiểu thư,

hắn xoay người , dùng toàn thân khí lực đứng chắn trước mặt Vũ Ca. Lưỡi đao hắc quang đã hung hăng chém vào lưng hắn.!

Trái tim Diệt chi ma thần cơ hồ nhảy ra khỏi lồng ngực , chứng kiến Tiểu Khai ngây ngốc đi xuống đỡ một đao , đặc ý cười to , đồng thời Diệt ma nhãn cũng đánh trúng Tiểu Khai. Tiểu Khai bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân đều mệt mỏi , rồi cảm giác được một luồng hắc cốt dày đặc, toàn thân đau đớn.

Lúc này thì không cứu được a.... Trúng diệt ma nhãn của ta , ngay cả hầu tử còn không chịu nổi , huống chi là một sinh linh tam giới bé nhỏ.

Đúng vậy , Diệt ma nhãn này , đúng là tuyệt chiêu mà Diệt chi ma thần ẩn giấu. Năm đó , diệt chi ma thần từng có ý đồ ám sát Gia Cát Thần Hầu , muốn nuốt thần cách của hắn , lại bị Gia Cát Thần Hầu phát hiện , lần đó , Gia Cát thần hầu nội khí xung thiên , sinh sát tâm , đánh cho Diệt Chi ma thần hấp hối , mình đầy thương tích , sau lại muốn phân thân hắn ra làm ngàn vạn đoạn. Khi đó , Diệt Chi ma thần liều chết thi triển ra Diệt ma nhãn , đương trường làm cho Gia Cát Thần Hầu bị đẩy bay vạn trượng, rồi nhân cơ hội chạy trốn. Rốt cuộc đào thoát được hầu tử.

Uy lực của diệt ma nhãn từ đó có thể thấy được.

Nếu Không phải lúc ấy phóng ra diệt ma nhãn làm tổn thương một vạn năm nguyên khí , diệt chi ma thần cũng sẽ không suy yếu để Cửu thiên huyền nữ dụ dỗ , phong ấn tại cửu thiên chi môn.

Lại nói tiếp , tuy là phong ấn vô số năm , diệt chi ma thần tuy bị đại thương , nhưng diệt ma nhãn là thiên phú kỹ năng , rốt cuộc cũng khôi phục lại.

Diệt chi ma thần tươi cười , nụ cười còn chưa kịp mở ra , liền đọng lại trong miệng , bởi vì hắn không thể tin rằng , hắn đã bị đánh vào lưng. Từ

sau lưng tràn ra một đoàn kim quang chói mắt , làn kim quang này trong phút chốc lan tràn , bành trướng. Đem tất cả hào quang màu đen biến mất.

“ Vô Tự Thiên Thư ! Lại là Vô Tự Thiên Thư !”

Diệt chi ma thần điên cuồng gào lên , từng chữ một niệm ra.

Tiểu Khai mở mắt ra rồi tỉnh táo lại , lúc này mới cảm giác được rằng chính mình không có bị thương , hắc duỗi tay ra sau lưng , liền đụng đến nguyên bản Vô tự thiên thư ở trong lòng ngực.

Giờ khắc này , Tiểu Khai mới hiểu ra rằng , theo mình trên con đường tu chân tới nay , đã có bao nhiêu lần Vô Tự Thiên Thư giúp chính mình chặn một kích trí mệnh a.....

Hoàng sơn đỉnh , nguyệt bạch cấm địa , bá cách gia tộc , mỗi khi chính mình gặp nguy hiểm , đều là quyển sách này xuất hiện , thay hắc ngăn trở tai nạn. Cho tới nay , hắc cứ ngỡ là trùng hợp , xem ra rõ ràng là Vô Tự thiên thư chủ động bảo vệ chủ nhân a.

Nếu không như thế , giờ khắc này , quyển sách như thế nào lại chạy ra sau lưng mình. ?

Như vậy xem ra , vừa rồi sát thần không gia , hết thấy là thực chẳng ?

Tiểu Khai vẫn cứ cho rằng Vô Tự Thiên Thư là vật chết , giờ phút này bỗng nhiên cảm thấy có chút cảm xúc , hắc cẩn thận cầm lấy Vô Tự Thiên Thư , đặt ở trong tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Vô Tự thiên thư ngạnh kháng một chiêu Diệt Ma nhãn , nhưng cũng có chút dị thường , bìa mặt trên kim quang ngưng mà không tiêu tán , Tiểu Khai thử lật một trang , một tờ cũng không ra , nhất thời có chút bất an , nghĩ thầm : “ Chẳng lẽ sách này cũng sẽ bị thương sao ?

Ngay cả trang nhất cũng không mở ra , chẳng lẽ lại cần nghĩ biện pháp giải khai phong ấn mới sao ? ”

Hắn nhớ tới Vô Tự Thiên Thư lần trước bị phong bế , chính mình chỉ mở được trang thứ bốn , liền lật trang thứ bốn , ai ngờ trang bốn cũng không ra , cả quyển sách giống như đọng lại thành một thể , hoàn toàn phong bế. Tiểu Khai cũng không dám nghĩ nhiều , cất Vô Tự Thiên Thư vào lồng ngực , ngẩng đầu đối diện Diệt Chi ma thần.

Diệt Chi ma thần thần tình hậm hực , hồng học thở , vừa mới kia một kích toàn lực thất bại , trên cơ bản võ công hắn đã bị phế toàn bộ , hơn nữa còn không giết được Vũ Ca tiểu thư , có thể nói là thất bại thảm hại , giờ phút này đang hung tợn trừng mắt nhìn Tiểu Khai.

Hắn thật ra không sợ , hắn nhận định rằng Tiểu Khai kia bịa ra chuyện phục chế thần lực , như vậy chính mình đơn giản là bị hắn đánh vài chưởng mà thôi , quân tử báo thù mười năm không muộn , một ngày nào đó chính mình phải mang cả gốc lẫn lá đòi lại.

Màu xanh nguyên lực của Tiểu Khai tập trung lại gần diệt chi ma thần , nhìn hắn bộ dáng nửa sống nửa chết , biết hắn không có lực lượng phản kháng , liền chuyên tâm đem tâm thần chìm vào di lạc chi tâm. Cảm thụ cổ thần lực mới hấp thụ vào. Diệt Chi Thần Lực.

Trong thiên địa cảnh giới cao nhất của cửu loại thần lực , Tiểu Khai đã xem qua không ít loại , giờ phút này lại nhìn diệt chi thần lực , cũng không có nhiều bất ngờ, Diệt chi thần lực đích xác kì lạ , Tiểu Khai lĩnh hội , đem trong cơ thể một chút diệt chi thần lực ngưng tụ lại , nơi đầu ngón tay , nhìn qua đen thui thui giống như mực nước , Diệt Chi ma thần ở trong thanh quang lao tù của Tiểu Khai trợn mắt lên , lộ ra vẻ kinh hãi muốn chết , muốn nói chuyện , thanh âm lại bị Tiểu Khai phong bế lại , mắt thấy đoàn lực lượng đen thui thui như mực chậm rãi hướng vào người , trong cổ họng “ Khanh khách “ rung động , đồng tử màu vàng tràn ngập tuyệt vọng.

Tới giờ phút này , nếu Tiểu Khai hỏi lại hẳn có nguyện ý phun ra cự ngoạ nguyên thần hay không , hẳn sẽ không do dự . Chỉ tiếc Tiểu Khai lại không cho hẳn cơ hội , trực tiếp xâm nhập vào não hẳn. Sát thần không gian phút chốc mở ra, bất đồng chính là lúc này đây bị thu vào không phải là sát thần không gian mà là không gian sáng tạo giả , diệt chi ma thần.

Tiểu Khai nhắm mắt lại , ngưng thần nhìn kỹ , tuy rằng đối với sát thần không gian có chút mới lạ , nhưng cái không gian này lại là do hẳn bằng vào một chút diệt chi thần lực từ trống rỗng tạo thành , mắt thấy diệt chi ma thần ở bên trong giãy dụa , trong lòng đã cảm khái , là lo sợ , đến giờ phút này , hẳn tự nhiên hiểu được thực ảo cảnh đến tột cùng là có ý tứ gì.

Thực ảo khó phân biệt , Diệt Chi ma thần cố gắng vứt bỏ nỗi sợ hãi trong lòng , nhưng lại càng thêm sợ hãi , mắt thấy Gia Cát Thần Hầu cùng Sáng Thế Thần đồng thời ở trước mắt , Diệt Chi Ma Thần liền run rẩy không dám chống cự.

Vén vén nữa phút , sát thần không gian thu liễm lại , một đoạn vàng óng ánh từ trong hỗn loạn đen tối bay đến , giống như còn không cam nguyện chết , cứ cố gắng giãy dụa , đó là thần cách của Diệt Chi ma thần tôn quý vô cùng.

Tiểu Khai vươn tay , chậm rãi đem khối không khí gạt bỏ sạch sẽ, thiên địa lúc đó giống như vì đó mà mở hồ chấn động , toàn bộ thiên địa ngũ giới đã mất đi một sinh mệnh cao nhất , Diệt chi ma thần vĩnh hằng bất diệt rốt cuộc cũng đã đến hồi kết.

Bỗng Tiểu Khai chợt nhớ trước khi ở Ma giới trở về , cùng với trí tuệ thần đối thoại , trí tuệ thần đã khuyên mình ít mở sát giới , vậy mà chính mình lại rat ay giết hẳn.

Cự ngoạ đang quỳ rạp trên mặt đất bỗng nhiên phát ra tiếng gầm rú nặng nề , chậm rãi ngẩng đầu lên , đem tứ chi bủn rủn rồi thẳng dậy , hướng về

phía mọi người liên tục gật đầu.

Nó còn sống.

Tiểu Khai đem hạt châu màu xanh biếc trong tay đưa qua , cự ngao dùng sức lắc đầu , đúng là không nghĩ đến việc thu hồi , rồi lại hướng Tiểu Khai liên tục đập đầu , giống như vái chào , sau đó một thân thể to lớn đi từng bước vào cửa u chi môn.

Mọi người không hện mà cùng thở ra một hơi , đang muốn rời đi , lại nghe một thanh âm không xa vang lên : “ Di , các người là ai ? “

Thanh âm mềm mại , đang yêu , êm tai này làm cho bốn vị chân nhân cũng phải rung động , trong đầu hiện ra một ý niệm : “ Tiếng nói êm tai như vậy , là tuyệt thế giai nhân nào đây ? “

Tiểu Khai nhất thời trong lòng kêu một tiếng “lộp bộp”, thầm kêu không tốt , hần kiên trì ngẩng đầu lên , quả nhiên là một hoàng y nữ tử khuynh quốc khuynh thành đứng đó không xa., đúng là Hoàng Bội . Đứng ở mặt sau Hoàng Bội là Bạch y nữ tử , lại có vẻ mỹ hoặc thêm một ít , tuy rằng thanh âm cũng chưa lộ ra , nhưng dáng vẻ tuyệt vời kia cũng làm cho tâm thần bốn vị chân nhân đang đưa .

Tiểu Khai trong lòng biết mỹ hoặc thuật vô ảnh vô hình , không phòng bị lời nói cực kì dễ dàng bị ám toán, thân hình bay nhanh đến bên bốn vị chân nhân , ở mỗi người vỗ vai một chương , trầm giọng quá :” Bảo vệ tâm thần “

Bốn vị chân nhân cả người run lên , nhất thời tỉnh táo lại , bọn họ tuy rằng có thực lực Tiên Nhân , trong cơ thể có chính tông phi thần lực bảo hộ , sức chống cự so với tiên nhân cường đại nhiều lắm , giờ phút này ngưng thần thủ tâm , tạm thời không có nguy hiểm.

So sánh vậy thật ra Vũ Ca tiểu thư an toàn nhất , Cửu thiên huyền nữ chi mị hoặc thuật thống sát hết thủy sinh linh , chỉ tiếc trước mắt Hoàng Bội cùng tiên đế lại chính là linh ngộ được có tí teo. Lại thêm hai người đều là tuyệt sắc mỹ nữ , mị hoặc thuật luyện đến bây giờ , thật làm cho tuyệt đại bộ phận nam nhân đều bị mê hoặc.

Hoàng Bội vẫn như cũ mang theo khăn che mặt , Tiểu Khai tuy rằng biết thân phận của nàng , cũng không dám nói trắng ra , miễn cho xấu hổ , chỉ có thể hướng về phía Hoàng Bội gật đầu cười nói : “ Chúng ta chính là người qua đường , sẽ đi bây giờ “

Hoàng Bội trong lòng cực kì kích động , một trong hai đại cừu nhân nay ngay tại trước mặt , tự nhiên không để cho Tiểu Khai chạy mất , nàng trong lòng đếm rõ số lượng , cười “ Khanh khách “ , tiếng cười kia thật sự là tuyệt vời khó miêu tả , đôi mắt nàng đẹp như thu ba , nhìn Tiểu Khai thật lâu rồi vươn ngọc thủ lên , “ Xoát “ tấm mạng bị lật ra , miệng nói : “ Nghiêm Tiểu Khai , người xem ta là ai ? “

Khăn che mặt rơi xuống, liền giống như đáy nước ảm đạm bỗng nhiên tràn ra đóa hoa sen, dung mạo Hoàng Bội vốn là cực phẩm, giờ phút này biểu tình vẻ mặt lại là quyến rũ đa tình, khóe mắt cảnh xuân, môi đỏ răng trắng, từng phân tắc đều là nữ tính xinh đẹp cực hạn, con người như nước xuân ở trên mặt Tiểu Khai vừa chuyển, nhẹ nhàng ngoắc nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, người còn không lại đây?”

Tiểu Khai thiếu chút nữa là cho mình phải xong đời, lần trước chính vì nghe Hoàng Bội ca hát còn thiếu chút tâm thần thất thủ biến thành cái xác không hồn, giờ phút này Hoàng Bội chủ động dụ dỗ, chính mình chắc là trốn không thoát. Hắn vừa mới nghĩ đến đây, liền bỗng nhiên ngăn ra: “ Di, sao ta còn nghĩ được như vậy?”

Hắn lại ngẩng đầu nhìn động tác của Hoàng Bội, tuy rằng hấp dẫn đến mức tận cùng, nhưng vẫn cảm thấy được trong lòng trong trẻo, vẫn chưa

mơ hồ, trong lòng nhất thời có chút nói thầm: “ Chẳng lẽ mị hoặc thuật của nàng mất đi hiệu lực?”

Vũ Ca tiểu thư nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hắn, lại nghĩ là hắn bị mê hoặc, trong lòng sốt ruột, duỗi tay phải qua che ánh mắt của hắn: “ Nghiêm Tiểu Khai, tỉnh lại!”

Tiểu Khai đột nhiên nghiêng đầu qua nhe răng cười: “ Người yên tâm, ta rất thanh tỉnh.”

Vũ Ca tiểu thư dĩ nhiên ngoài ý muốn, Hoàng Bội lại càng hoảng sợ, mị hoặc thuật này của nàng là lần đầu không nhạy, đối tượng dĩ nhiên là nàng luôn cho rằng là kẻ háo sắc nhất, là kẻ không có sức chống cự nhất Nghiêm Tiểu Khai, lúc này mới thật sự là kỳ quái. Hoàng Bội không dám chậm trễ, biểu tình càng thêm mềm mại đáng yêu, thậm chí còn mang theo vài phần phóng dăng, vươn đầu lưỡi hồng nhuận liếm liếm môi nhẹ nhàng, thanh âm càng như mật: “ Nghiêm Tiểu Khai, người vì sao còn không lại đây nha?”

Tiểu Khai nếu đã không bị mị hoặc, thì cảm thấy động tác này của Hoàng Bội có điểm gượng ép, nhìn xem ha ha cười: “ Hoàng Bội cô nương, đã lâu không gặp.”

Hoàng Bội lần nữa bị nhục, chứng kiến tay của Vũ Ca tiểu thư còn đang ôm cánh tay Tiểu Khai, nhất thời nổi nóng, hừ nói: “ Vũ Ca muội tử, người không phải hận Nghiêm Tiểu Khai thấu xương sao, như thế nào giờ phút này ngược lại đi giữ gìn hắn, chẳng lẽ không sợ tiếp tục bị hắn khi dễ sao?”

Vũ Ca không cam lòng yếu thế, cũng hừ lạnh nói: “ Cho dù bị hắn khi dễ, cũng còn tốt hơn bị nhốt cả đời ở dưới đáy sông a?”

Lời này nói ra, trong tim Hoàng Bội như bộc phát, tự nhiên nghe ra được ẩn tượng của Vũ Ca đối với Tiểu Khai đã thay đổi rất nhiều, nàng oán hận trừng mắt Tiểu Khai, thầm nghĩ: “ Người này cái gì khác không được, nhưng tán gái lại là một hảo thủ, cư nhiên chỉ khoảng nửa khắc liền cải biến

cảm giác của Vũ Ca muội tử, Hoàng Bội ta đối với hắn hiểu rõ, có thể ngàn vạn lần cần cẩn thận đề phòng, không bị đi lên con đường của hắn.”

Hoàng Bội ở bên tự nhủ, tiên đế bên kia đã sớm oán giận: “ Đồ đệ a đồ đệ, người cũng không phải không biết thực lực của Nghiêm Tiểu Khai cường đại, vừa rồi chúng ta ở xa xa rình coi, tận mắt thấy hắn giết luôn cả ma thần, siêu cấp cao thủ như vậy chúng ta né còn không kịp, người cư nhiên trực tiếp ra tay trêu chọc, hiện tại mị hoặc thất bại, vạn nhất hắn nổi giận, sợ là một chiêu chúng ta cũng không ngăn được a!”

Sợ thì sợ, giờ phút này tên đã lên dây không thể không phát, tiên đế cũng biết đạo lý ra tay trước vẫn hơn, đồ đệ không được sư phó phải lên thôi, tiên đế không nói hai lời liền xoát một cái cũng đem khăn che mặt kéo xuống, âm điệu cũng không nị, lại mang theo chút khàn khàn trầm thấp, nghe vào tai, tràn ngập vẻ hấp dẫn thần bí: “ Nghiêm Tiểu Khai, người xem xem ta.”

Tiểu Khai hơi hơi sửng sốt, nhất thời ngẩng đầu nhìn lại, dung mạo của tiên đế so với Hoàng Bội còn mạnh hơn vài phần, lại có chín phần tương tự dung mạo Ma Tôn, giờ phút này đôi mắt đẹp hàm xuân, mặt cười sáng lạn, tóc dài dán bên má, quả nhiên là dày đến làm cho người ta kỳ quái, tràn ngập nữ nhân thành thực gợi cảm hương vị.

Tiên đế thấy hắn nhìn xem, nhất thời mỉm cười: “ Nghiêm Tiểu Khai, ta đẹp không?”

Nụ cười này đâu chỉ là đẹp, quả thật đẹp đến làm cho người ta hoa mắt, bốn vị chân nhân đã cúi đầu nhắm mắt thì còn hoàn hảo, Vũ Ca thân là nữ nhi, nhìn lại, cũng cảm thấy say xe, tinh thần hoảng hốt, có thể thấy được uy lực của nụ cười này.

Đúng vậy, tiên đế chính quy là Cửu Thiên Huyền Nữ mị hoặc thuật bây giờ đã xuất ra, nàng thân là phân thân của Cửu Thiên Huyền Nữ, mị hoặc

thuật này ngay cả Hoàng Bội làm sao so sánh, Hoàng Bội là mới tu luyện, nàng lại là trời sinh mị hoặc, sáng thể thần từng nói qua, mị hoặc của Cửu Thiên Huyền Nữ, ngũ giới sinh linh không thể ngăn cản, hiện giờ tiên đế lấy danh nghĩa phân thân, xuất ra mị hoặc của Cửu Thiên Huyền Nữ, cho dù làm không được toàn bộ, nhưng cũng không sai biệt lắm xem như “sinh linh ngũ giới không thể chống đỡ.”

Lại là nói cũng kỳ quái, ánh mắt Tiểu Khai vừa mơ hồ, đã cảm thấy trong tay truyền đến một cỗ lạnh lẽo, nhất thời trong lòng lại vô cùng sáng sủa, cứ nhiên nửa điểm cũng không bị mị hoặc, trong lòng hẩn tò mò, cúi đầu nhìn lại, nguyên lai trong lòng bàn tay nắm chính là hạt châu màu xanh biếc do cự ngao phun ra, thật sự là tuyệt đối không thể tưởng được, thứ này thế nhưng còn có công hiệu chống cự mị hoặc.

Hắn đương nhiên không thể tưởng được, cự ngao bộ tộc sở dĩ được sáng thể thần chế tạo đi ra, mục đích chính là muốn ngăn cản mị hoặc thuật của Cửu Thiên Huyền Nữ, sáng thể thần lúc sáng thể còn có tôn chỉ, đó là không cho phép xuất hiện sinh linh vô địch, cho nên sinh linh nào cũng phải bị chế ước, mị hoặc của Cửu Thiên Huyền Nữ quá mức khó phòng, nhất định phải do cự ngao bộ tộc khống chế.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không phải đũa ngọc, tự nhiên biết được ý nghĩa sinh tồn của cự ngao bộ tộc, năm đó ả hao hết khí lực thu phục hai cự ngao, sau đó mang ra khỏi Diệt Thế Chi Môn, chính là sợ hãi có sinh linh khác nắm giữ cự ngao, phá đi mị hoặc thuật sắc bén của mình.

Không nói đến điển cố năm đó, giờ phút này, trong tay Tiểu Khai nắm hạt châu, trong lòng lại quyết định, hướng tiên đế mỉm cười: “Tiên đế, chúng ta cũng không ác ý, người thu hồi mị hoặc thuật đi, chúng ta nói chuyện thế nào?”

Tiên đế mắt thấy ngay cả mị hoặc thuật của mình mà Tiểu Khai cũng chống đỡ được, đã sớm không còn chút tin tưởng, lại nghe hắn hô tên mình

là tiên đế thân phận, trong lòng phát lạnh, lại nghe Tiểu Khai muốn nói chuyện, nhanh chóng thu hồi mị hoặc thuật, liên tục gật đầu: “Được.”

Hoàng Bội lại oán hận hừ một tiếng, dùng sức trừng mắt Tiểu Khai liếc một cái, quay đầu thấp giọng nói: “Sư phó, người không cần sợ hãi, người này háo sắc như mệnh, người cho dù đánh hấn mắng hấn, hấn cũng luyện tiếc không làm gì chúng ta.”

Tiên đế tuổi tác lớn đương nhiên không nông cạn như nàng, hướng Tiểu Khai gật đầu cười nói: “Lịch sử của Thiên Tuyển Môn đã lâu, lịch đại môn chủ cũng chưa từng vào tiên giới, ta chưởng quản tiên giới nhiều năm, xưa nay nghe nói có Thiên Tuyển Môn, nhưng chưa từng gặp qua, đây là lần đầu tiên nhìn thấy, kính đã lâu kính đã lâu.”

Tiểu Khai xem bộ dáng khách khí của nàng, cũng không nguyện thất lễ, cười nói: “Người là tiên giới chí tôn, ta mới là kính đã lâu.”

Lời khách sáo nói xong, tiên đế nhân tiện nói: “Vừa rồi chúng ta xa xa quan sát, bên này giống như thập phần náo nhiệt, không biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra, môn chủ có thể kể lại hay không?”

Tiểu Khai biết trước mắt là chính quy tiên đế, cũng không có gì giấu diếm, liền đem chuyện ở Cửu Thiên Chi Môn cùng Diệt Ma Thần nói ra một lần, tiên đế nghe được trong lòng đập bịch bịch, thế mới biết vừa rồi khiêu khích Tiểu Khai là chuyện nguy hiểm cỡ nào, đợi Tiểu Khai nói xong, tiên đế lại nói: “Như vậy lần này môn chủ lên trời, là vì mục đích gì?”

Tiểu Khai nói: “Linh Sơn chúng ta bị tiên giới đánh xuống thiên lôi trừng phạt, tử thương vô số, cũng không biết có phải do tiên đế kia gây nên hay không, vô luận như thế nào, ta cũng muốn đi lên nhìn xem.”

Tiên đế đầu tiên nghe hấn gọi đúng thân phận của mình, lại nghe hấn nói “tiên đế hiện tại kia” nhất thời rất là kinh ngạc: “Hay là môn chủ cũng biết tiên đế hiện tại là hàng giả?”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Thật không dám giấu diếm, ta lần này đi lên, chính là muốn xem hàng giả rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

Tiên đế lại kinh ngạc: “ Môn chủ truy tra làm chi?”

Tiểu Khai mỉm cười, cũng không trả lời. Hắn thân là người được thần tuyển, lực lượng càng lớn trách nhiệm càng lớn, rất nhiều chuyện, cho dù hắn muốn trốn tránh, chung quy cũng sẽ rơi xuống trên đầu của hắn, Trí Tuệ Thần ở ma giới cũng vì hắn mà chiếu sáng đường đi, hắn hiện tại chỉ có kiên trì đi xuống, hôm nay giết Diệt Ma Thần, khó bảo toàn ngày sau sẽ không tiếp tục giết thêm vị ma thần nào khác.

Tiên đế nhìn hắn không đáp, cũng không dám miễn cưỡng, nghĩ nghĩ lại nói: “ Nếu để môn chủ tra được chi tiết của tiên đế giả, môn chủ tính toán làm sao bây giờ?”

Tiểu Khai nói: “ Tự nhiên muốn cho hắn rời đi, khôi phục trật tự bình thường của tam giới.”

Tiên đế cau mày nói: “ Nếu hắn không chịu?”

Mi tâm Tiểu Khai xẹt qua một tia sát khí, hừ nói: “ Vậy giống như hôm nay, chỉ có thể động thủ.”

Hoàng Bội ở bên cạnh nghe được rõ ràng, giờ phút này bỗng nhiên tức giận lên, lớn tiếng nói: “ Hay oa, người là đại sắc lang, khi nào mà sư phó phát lời thề người cũng đều nghe qua?”

Tiểu Khai kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy Hoàng Bội người này đúng là không nói lý, cau mày nói: “ Lại gì nữa vậy?”

Hoàng Bội nhìn thấy bộ dáng này của hắn, lại tức giận nói: “ Chuyện tiên đế giả không quan hệ gì với người, người nếu không phải nghe lời thề của sư phó, cần gì phải phí khí lực lớn như vậy đi truy tra chân tướng? Sư

phó của ta thiên tư quốc sắc, tam giới đứng nhất, ta vừa rồi còn đang kì quái vì sao đại sắc lang người biểu hiện ra bộ dáng quân tử, nguyên lai người cư nhiên đánh chủ ý này!”

Tiểu Khai lại kì lạ, nói: “ Người đến tốt cùng là có ý tứ gì?”

Hoàng Bội hừ nói: “ Người nếu đã hiểu được tất cả, cần gì phải hỏi?”
Lập tức quay đầu đi chỗ khác, không hề để ý tới Tiểu Khai.

Lúc này mới thật sự là thiên đại oan uổng, Tiểu Khai vụng trộm nhìn lại, gương mặt tiên đế hơi hơi đỏ lên, cũng không biết mình đã nói sai cái gì, hăn cảm thấy xấu hổ, ngượng không trực tiếp hỏi tiên đế, chột nhốt tới công năng trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư, liền nghĩ muốn vụng trộm đi lật sách, tâm niệm vừa chạm vào thiên thư, nhất thời lại là lấp bắp kinh hãi.

Vừa rồi Vô Tự Thiên Thư cũng rất không bình thường, không thể lật ra, giờ phút này lại càng không bình thường, kim quang trên bìa mặt lúc sáng lúc tối, lúc rõ lúc không, nhảy dựng nhảy dựng trong ngực, thậm chí có ý tứ như muốn nhảy ra ngoài.

Tiểu Khai nhanh tay lấy ra thiên thư, đặt trước mặt nhìn kỹ, lúc này bìa mặt không những có kim quang, hơn nữa còn có quang mang màu đen hỗn loạn, nhìn qua giống Diệt thần lực, hai cỗ quang mang này lưu chuyển biến ảo, mơ hồ bành trướng, giống như phải bùng nổ, Tiểu Khai có chút lo lắng, nghĩ thầm: “ Chẳng lẽ sách muốn nổ mạnh?”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 3: Yêu Hận Dây Dưa

Vừa mới nghĩ đến đây, chợt nghe trong sách “oanh” một tiếng, giống như nổ mạnh, quang mang trên bìa sách nhất thời biến mất. Tiểu Khai hoảng sợ, nhanh chóng lật sách, lần này vừa lật liền lập tức mở ra. Mắt thấy bốn trang lật qua, Tiểu Khai tiện tay lại lật, “xích lạp”, một âm thanh giòn của trang giấy, trang thứ năm ứng theo tay mà mở!

Qua lâu như vậy, Vô Tự Thiên Thư cuối cùng lại lật sang trang!

Tiểu Khai nhất thời có chút kích động, cúi đầu nhìn, nhất thời ngạc nhiên.

Nguyên lai ở trang thứ năm, lại viết đầy một đoạn, mà đoạn này lại không phải là thần ngữ cổ quái ngoài bìa sách, mà là văn tự quy củ bình thường, rơi vào trong mắt Tiểu Khai câu đầu tiên là: “Tiểu Khai ca ca bức ta giết chết Cửu Thiên Huyền Nữ cùng với Bàn Cổ, nhưng làm sao bỏ được đây?”

Trong tim Tiểu Khai nhảy lên “ba” một tiếng khép lại thiên thư. Phun ra một hơi thật dài, lại cúi đầu cẩn thận nhìn quyển sách trong tay.

Đúng vậy, đích xác là Vô Tự Thiên Thư. Một quyển Vô Tự Thiên Thư được xưng là cổ xưa truyền qua nhiều thế hệ.

Nhưng...nhưng trong quyển sách này, vì sao lại có một câu như vậy?

Tiểu Khai ca ca ở trong sách đến tột cùng là ai? Người viết câu này lại là ai?

Trong nháy mắt, Tiểu Khai chỉ cảm thấy đầu óc trở nên hồ đồ. Rốt cuộc phân không rõ thứ gì là thật, thứ gì là mộng ảo, thứ gì là trước mặt, thứ gì đang đi tới.

Hắn dùng lực lắc đầu, để bình phục tâm tình chính mình, lúc này mới cẩn thận lần nữa mở ra Vô Tự Thiên Thư. Mọi người nhìn thấy bộ dáng của hắn ngay cả hít thở cũng không dám thở mạnh, đều nghĩ trong quyển sách này bỗng nhiên xuất hiện sự tình gì đó nghe rợn cả người.

Trang thứ năm vẫn như cũ, Tiểu Khai nhìn đi xuống: “ Ta ngay trước mặt Tiểu Khai ca ca giết chết Cửu Thiên Huyền Nữ cùng với Bàn Cổ, nhưng không hoàn toàn dập nát nguyên thần của bọn họ, sau khi Tiểu Khai ca ca đi rồi, ta lại cho bọn họ sống lại lần nữa.”

“ Cửu Thiên Huyền Nữ là kết tinh tâm huyết của Tô tử tử, thật không biết Tiểu Khai ca ca vì sao lại ác tâm như vậy, thế nhưng cứ muốn hủy diệt.”

“ Hôm nay, Tiểu Khai ca ca lại muốn ta hủy diệt Diệt Ma Thần. Trời ạ, hắn thực sự càng ngày càng nhẫn tâm, hì hì, nhưng hắn thủy chung là Tiểu Khai ca ca mà ta thích nhất thôi.”

“ Ta rốt cuộc cảm giác được mệt mỏi, ta nghĩ, ta sắp ngủ say, cũng không biết ta còn có thể tỉnh lại hay không.”

“ Thế giới này đã chia làm ngũ giới, ta nghĩ công tác sáng thế đã không còn kém lắm a. Làm sáng thế giả, ta cũng coi như không làm thất vọng sự xưng hô này, hì hì, không biết sáng thế thần ở nơi nào, nếu hắn chứng kiến ta đây chăm chỉ, hẳn là sẽ cảm tạ ta nga.”

....Như vậy những câu đều là tiện tay viết thành. Giống như viết nhật ký, một loạt sắp xếp kéo dài đi xuống. Tiểu Khai nhìn xem trong lòng tràn đầy hoảng sợ, chỉ cảm thấy trái tim nhảy mạnh, thật không biết vì sao. Giống như toàn bộ thế giới đều là một hồi xuân thu đại mộng, vô số tình tiết quen thuộc cùng với ẩn ký không ngừng lặp lại lưu chuyển, nhưng người ở trong cuộc, lại vĩnh viễn cũng nhìn không thấu thực cùng của thế giới này. Giờ phút này Tiểu Khai, liền giống như là người trong cuộc nhảy đi ra, ở bên cạnh trở mắt xem hết một tuồng diễn này, trong lòng tư vị phức tạp, quả thực không lời để nói.

“ Hay là...hay là toàn bộ thế giới, lại lặp lại một lần như cũ? Hay là... Hay là ở vô số trước kia, ở trong một thế giới khác, đồng dạng có một Nghiêm Tiểu Khai như ta, có một Tiểu Tiểu như nàng? Còn có Tiểu Trúc, Vũ Ca, Hoàng Bội, Tiêu Vận, hết thầy hết thầy, cũng chỉ là lặp lại từ nhiều thế hệ?” Tiểu Khai chỉ cảm thấy thần hồn mờ ảo, lòng tràn đầy mờ mịt, thân hình lảo đảo, cơ hồ muốn ngã nhào trên đất.

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục nhìn xuống.

Xuống lần nữa, lại là một đoạn viết: “ Vô Tự Thiên Thư trang thứ năm, cũng giống như vừa mở ra thần cảnh giới, ai mở ra trang này, dĩ nhiên sáng thể thần lực đã đạt tới màu xanh, thần cách đã thành.”

Trong lòng Tiểu Khai lại nhảy mạnh. Hắn học tập công pháp đến từ Di Lạc Thần Điện được mệnh danh là Di Lạc Chi Tâm, giờ phút này theo sách nói, công pháp này đâu phải gọi là Di Lạc Chi Tâm gì, rõ ràng chính là sáng thể thần lực cao nhất a! Chính mình ngày đó đánh bại đánh bại ngạo ra công pháp, thật sự đúng dịp lại chính là công pháp của sáng thể thần hay sao?

Hắn cúi đầu lại nhìn, trong sách lại nói: “ Trăm thước trên đầu vẫn còn tiến bộ, sáng thể thần lực nếu đạt màu lam, sẽ biến thành thân thể bất tử bất diệt, cùng thần ma ngang hàng, con đường thần tuyển đến đây kết thúc.”

Đoạn này rất dễ lý giải. Di Lạc Chi Tâm chia làm bảy màu, đỏ, cam, lục, xanh, lam, tím. Giờ phút này Tiểu Khai là cảnh giới màu xanh, tiến thêm một bước là màu lam, vậy xem như thành thần tộc. Con đường thần tuyến, cũng đi đến tận cùng.

Như vậy, cuối cùng cảnh giới màu tím đâu?

Tiểu Khai tiếp tục nhìn xe, nhưng không giới thiệu màu tím, mà lại nhắc tới việc khác: “Sứ mệnh thiên thư đến đây hiện lên, an nguy ngũ giới thuộc về chính mình, chủ nhân thiên thư phải ghi nhớ khẩu quyết bên dưới, sự tình quan hệ trọng đại, vạn mong nhớ.”

Xuống chút nữa, thì phải là khẩu quyết và địa chỉ, đập vào mắt Tiểu Khai, nhất thời có chút ngoài ý muốn, bởi vì trước mắt trông trơn đăng đăng, rõ ràng là trắng xóa, ngay cả nửa chữ cũng không có.

Tiểu Khai nhất thời “Di” một tiếng.

Bác Học chân nhân nhìn đến nóng nảy, nhin không được nói: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Tiểu Khai ngoắc nói: “Người tới nhìn xem.”

Bác Học chân nhân cũng không chối từ, vừa nghiêng đầu lại nhìn, ngạc nhiên nói: “Thật sự là quái, sao tờ giấy này là giấy trắng vậy?”

Tiểu Khai ngạc nhiên, chỉ vào nhật ký bên trên nói: “Nơi này người xem không thấy?”

Bác Học chân nhân lắc đầu nói: “Nơi này trắng xóa, làm gì có chữ viết.”

Tiểu Khai lại đưa tới cho ba vị chân nhân kia cùng Vũ Ca tiểu thư, bốn người quả nhiên không nhìn thấy gì, về phần khẩu quyết cùng địa chỉ phía

dưới, tự nhiên càng không thấy.

Trong lòng Tiểu Khai nói thầm, nhìn thấy tiên đế cùng Hoàng Bội còn đứng ở xa xa, liền ngoắc nói: “ Các người cũng tới nhìn xem.”

Tiên đế không chối từ, bóng hình xinh đẹp bay tới, đảo mắt đến trước mặt, Hoàng Bội lại thần tình đề phòng nhìn Tiểu Khai hồi lâu, mới chậm rãi tiến lại, Tiểu Khai không dám nhiều lời cùng Hoàng Bội, lập tức nói với tiên đế: “ Qua, người xem xem nơi này viết cái gì?”

Tiên đế nghiêng mặt qua xem, có lẽ đứng có chút xa, tư thế không khỏi có chút miễn cưỡng, Tiểu Khai theo bản năng đưa sách tới mặt nàng, tiên đế nhanh cúi đầu, theo bản năng vuốt ve lên sách, trong miệng nói: “ Đây không phải trắng xóa sao?”

Cho tới bây giờ nàng chưa thấy qua Vô Tự Thiên Thư, cũng không từng tiếp xúc với lịch đại môn chủ khác, tự nhiên không biết không thể sờ vào Vô Tự Thiên Thư. Trong lòng Tiểu Khai rất rõ ràng, mắt thấy nàng duỗi tay ra sờ, hoảng sợ vội vàng chụp tay nàng nói: “ Không thể đụng vào.”

Chạm vào mềm nhũn vô cùng, trong lòng Tiểu Khai nhất thời rung động.

Tiên đế lấp bắp kinh hãi, bỗng nhiên ngẩng đầu, môi Tiểu Khai đang ở trước mặt, đôi môi lướt sát qua môi Tiểu Khai. Nhất thời mái tóc mềm mượt ôn nhuận, hương vị khí tức ngọt ngào khuếch tán nơi môi Tiểu Khai, Tiểu Khai cũng lấp bắp kinh hãi, vội vã thụt lui ra sau, theo mọi người nhìn thấy, hai người này liền giống như có điện, vừa chạm liền thu, trong phút chốc Tiểu Khai mặt đỏ rần, lấp bắp nói: “ Ta...Ta không phải cố ý...”

Gương mặt tiên đế đỏ hồng ửng át, môi hé mở, giống như muốn nói cái gì, lại chung quy chưa nói ra, chỉ là ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp nhìn thoáng qua mặt Tiểu Khai, sau đó nhẹ nhàng cúi đầu.

Hoàng Bội đứng bên cạnh tức giận xông lên, quát to: “ Nghiêm Tiểu Khai, người quả nhiên lộ bản tính, ngay cả tiện nghi của sư phó ta cũng cấp chiếm!”

Tiểu Khai mặc kệ nàng, quay đầu đi, Hoàng Bội lại nói: “ Hoàn hảo ta không nhìn quyển thiên thư quý của người, nếu không, chẳng lẽ không phải cũng bị người chiếm tiện nghi!”

Tiểu Khai hừ nói: “ Người không nhìn thì thôi, dù sao người nhìn hay không cũng giống nhau.” Hắn đem thư gấp lại, định bỏ vào trong ngực, nhưng phương hướng mặt sách lại hướng thẳng Hoàng Bội, vừa hợp lại liền có một nửa rơi vào trong mắt Hoàng Bội, Hoàng Bội nhìn không được thì thầm: “ Nếu mở ra trang này...tắc...”

Trong lòng Tiểu Khai nhảy dựng, mạnh bật đầu lên: “ Người xem được chữ trong sách sao?”

Hoàng Bội cũng không ngốc, rõ ràng là sư phó cùng mấy vị chân nhân nhìn không thấy, mình có thể chứng kiến, hiển nhiên do huyền cơ tới rồi, miệng nàng không cam lòng yếu thế, cười lạnh nói: “ Ta cũng không phải thất học, mấy chữ kia ai mà không biết?”

Tiểu Khai vội lấy ra Vô Tự Thiên Thư, đưa tới nói: “ Người xem xem phía dưới nơi này, viết cái gì?”

Hoàng Bội cúi đầu nhìn, nhất thời thần tình ửng đỏ, nàng không dám đụng vào Vô Tự Thiên Thư, lại hung hăng đẩy tay Tiểu Khai ra, cả giận nói: “ Nghiêm Tiểu Khai, người là đại sắc lang, thật sự là tức chết, ta...ta mọi cách phòng bị, cứ nhiên vẫn bị người chiếm tiện nghi!”

Tiểu Khai quả thực kì lạ nói: “ Ta không làm cái gì a?”

Gương mặt Hoàng Bội đỏ như sắp xuất huyết, chỉ vào mặt Tiểu Khai mắng: “ Sách của người rõ ràng chính là hình ảnh đông cung (hình ảnh

giao cầu) hạ lưu vô sỉ tới cực điểm, đến bây giờ người còn muốn giả bộ phải không?”

Tiểu Khai há to miệng, một chữ cũng không nói ra được. Hắn nhìn không được cúi đầu cẩn thận xem, lại đập vào mắt là trắng xóa, không nhìn thấy gì, hắn nhìn xuống chút nữa, lúc này mới chợt phát hiện, nguyên lai ở cuối góc sách còn có một hàng chữ thật nhỏ: “ Tâm chỗ tư, ý chỗ ở, thân chỗ nhu, mắt chỗ gặp.”

Mười sáu chữ này ý tứ cũng không khó lý giải, đại khái chính là, trong lòng người nghĩ muốn cái gì, thân thể người khao khát cái gì, trong mắt liền thấy được cái đó.

Tiểu Khai nhớ tới Hoàng Bội nhìn thấy hình ảnh đông cung, nhất thời có điểm kỳ quái: “ Chẳng lẽ nàng ta muốn đàn ông?”

Nếu đã tồn tại loại tâm tư này, liền nhìn không được vụng trộm nhìn lên Hoàng Bội vài lần. Hoàng Bội đang gắt gao trừng mắt nhìn hắn, thấy hắn nhìn tới, nhìn không được lại muốn mở miệng mắng, Tiểu Khai không dám đi trêu chọc nàng, vội vàng cúi đầu, nói thầm: “ Không nhìn thì thôi, hừ hừ.”

“ Phi!” Lỗi tai Hoàng Bội lại linh, nhất thời nghe hắn nói thầm: “ Người muốn ta xem thứ đó, đến tột cùng là có ý gì?”

Tiểu Khai từ dưới Thiên Hà tới giờ, vẫn luôn bị nàng ta oan uổng, muôn vàn chỉ trích, nhưng hắn có thể ráng nhẫn, mà Hoàng Bội cứ bức bách, dù là tượng đất cũng có cơn giận. Trong lòng Tiểu Khai có chút bốc lửa, chợt nhớ tới Hoàng Bội từng phát lời thề, ai giết Tuyết Phong, nàng ta gả cho ai, nhất thời bật thốt lên: “ Thật không dám giấu diếm, ta bình sinh nguyện vọng lớn nhất, đó chính là chạy nhanh đi giết Tuyết Phong, hừ hừ, thì tính sao?”

Hoàng Bội quả nhiên nghe hiểu được ý tứ của hắn, thân thể mềm mại tức giận đến run nhè nhẹ, cắn răng nói: “ Được, được, người quả nhiên tính

chết, ta...ta...” Nàng vốn định nói vài câu tàn nhẫn, nhưng chợt nhớ tới Định Thiên Côn của Tiểu Khai là thiên hạ vô địch, muốn giết Tuyết Phong quả thật là chuyện chỉ cần nhấc tay. Nếu hãn thật sự đi giết Tuyết Phong, chẳng lẽ chính mình còn phải gả cho đại sắc lang này sao?

Tưởng tượng như vậy, chút điểm cốt khí cũng không còn. Hoàng Bội ngâm miệng, vụng trộm thụt lui ra sau một bước, bỗng nhiên ý thức được tình cảnh của mình tương đương nguy hiểm. Xem ra chuyện giết Tuyết Phong, nhất định phải mau chóng tiến hành, không thể để cho Nghiêm Tiểu Khai cướp đoạt đi trước.

Tiểu Khai chợt nhớ tới một sự kiện, vội vụng trộm dùng trang thứ tư của Vô Tự Thiên Thư thăm dò đến tột cùng tiên đế từng phát lời thề gì, vì sao mình vừa nói muốn giết chết tiên đế giả, lại chọc cho Hoàng Bội mắng to là mình sắc lang, vừa tra ra, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, nguyên lai lời thề của tiên đế thật ra tương tự cùng Hoàng Bội, ai giết tiên đế giả, thay nàng báo thù, nàng liền vô điều kiện đáp ứng bất cứ điều kiện gì của đối phương.

“ Bất luận điều kiện” bốn chữ này, chẳng lẽ không phải là đem bản thân dâng ra, thậm chí trực tiếp làm đồ chơi cho người sao?

Tiểu Khai tâm tính bình thường, tự nhiên sẽ không có hứng thú với vị tiên đế thoát nhìn xinh đẹp nhưng kỳ thật lại tới mấy triệu tuổi lão yêu quái. Hãn nhìn xem không còn việc gì, nhân tiện nói: “ Bốn vị chân nhân, chúng ta đi lên thôi!”

Bác Học chân nhân đột nhiên cười thần bí, kéo Tiểu Khai qua một bên nói: “ Tiểu Khai, ta xem Hoàng Bội cô nương, giống như rất có ý tứ với người đó.”

Tiểu Khai lắc đầu như cái trống bỏi: “ Thôi đi, nàng hận không thể giết ta lập tức, làm sao có thể đối ta có ý tứ, chân nhân, đừng ý người có trí tuệ lớn, dù sao cũng là người xuất gia, loại cảm tình, người không biết đâu.”

Ánh mắt Bác Học chân nhân trừng lên, hừ nói: “ Người xuất gia thì làm sao, người tu chân chúng ta không kiêng nữ sắc, ngày trước bần đạo cũng có tới mười bảy, mười tám đạo侶, nói đến cảm tình nam nữ, ta còn hơn tiểu tử người kia.”

Tiểu Khai nhất thời vui vẻ: “ Được, được, được, vậy người nói xem, người hiểu được cái gì?”

Bác Học chân nhân nói: “ Người ngẫm lại, người đối với Hoàng Bội cô nương cũng chưa làm qua chuyện gì thương thiên hại lý, nhưng người xem Vũ Ca tiểu thư bị người hại như vậy, hiện tại lại quan tâm người như thế phải không? Người nói Hoàng Bội cô nương rõ ràng người không làm gì nàng cả, sao lại đi hận người như thế? Người sẽ không cảm thấy kỳ quái?”

Tiểu Khai gật đầu nói: “ Đúng vậy, ta xác thực rất kỳ quái, có thể bất tự chúng ta phạm hướng a.”

Bác Học chân nhân liên tục lắc đầu: “ Mười phần sai, ta cho người biết, tám phần là nàng có ý tứ với người. Cho nên mới để bụng người đến như vậy, vừa chứng kiến người cùng nữ hài tử dây dưa lôi kéo nên trong lòng lại càng buồn bực, nhất thời ác cảm đối với người lại tăng gấp trăm lần, cuối cùng nháo thành như bây giờ, đây gọi là yêu quá sinh hận.”

Tiểu Khai nghe được bật cười: “ Được, đừng nói nữa, ta xem hay là chúng ta đi nhanh làm chính sự thôi.”

Bác Học chân nhân cũng không nhúc nhích, hỏi ngược lại: “ Trước tiên ta hỏi người, rốt cuộc người có tin ta hay không?”

Kiến thức của Bác Học chân nhân là có chứng minh thực tiễn, Tiểu Khai đương nhiên chỉ đành gật đầu: “ Tin.”

Bác Học chân nhân nói: “ Tốt lắm, hiện tại ta dạy người làm một việc, bảo đảm người có lợi, người có làm hay không?”

Tiểu Khai gật đầu nói: “Đương nhiên làm.”

Bác Học chân nhân vỗ bả vai Tiểu Khai: “Người hãy nghe cho kỹ, hiện tại người toàn lực vận chuyển màu xanh nguyên lực, dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên hôn Hoàng Bội cô nương một ngụm, sau đó chạy nhanh trở về, đi thôi.”

Tiểu Khai hoảng sợ, mở to mắt nhìn: “Người đây không phải là hại ta sao?”

Bác Học chân nhân hắc hắc cười không ngừng: “Hại người hay là giúp người, về sau người sẽ biết, đi nhanh đi.”

Tiểu Khai vụng trộm nhìn xem Hoàng Bội, luận dung mạo, Hoàng Bội chính là nhất đẳng, so với Tô Ái Dịch cùng Vũ Ca tiểu thư không chút nào kém cỏi, hôn một chút đương nhiên cũng không phải là một chuyện khổ sai gì. Nếu loại tiền bối tôn giả như Bác Học chân nhân đã xúi giục, phòng tuyến đạo đức trong lòng Tiểu Khai liền có điểm hồng mất. Hắn cắn răng nói: “Tốt lắm, chờ ta hôn xong chúng ta nhanh chạy.”

Bác Học chân nhân cười ha ha: “Đương nhiên.”

Hắn vừa cười to, hai vị đại mỹ nhân còn đang hồ nghi, bỗng nhiên cảm thấy một thân ảnh chớp động trước mặt, trong phút chốc Tiểu Khai đã chạy qua, ở trên mặt Hoàng Bội hung hăng hôn một cái “Ba” vang vọng toàn trường.

Hoàng Bội còn chưa kịp phản ứng, liền chứng kiến sáu người đối diện đã trong phút chốc bay nhanh. Đảo mắt đã biến mất trong tầm mắt, nhất là Nghiêm Tiểu Khai, lui đi so với hầu tử còn nhanh hơn.

Lại sau đó, nàng mới kịp phản ứng: “Ta lại bị Nghiêm Tiểu Khai chiếm tiện nghi...lần này lại là ngay trước mặt công khai chiếm tiện nghi a...” Hoàng Bội muốn há mồm mắng, nhưng người làm ác đã không còn nhìn

thấy, nàng đành há miệng thở dốc, lời mắng chửi người còn chưa đi ra một câu thì bỗng nhiên trong lòng sầu não, nước mắt tốc tốc rớt xuống.

Mọi người hiện lên bờ sông, bên bờ một bóng người đều không có, Tiểu Khai nói: “ Chúng ta đi như thế nào?”

Sắc mặt Bế Quan chân nhân có điểm nhục nhã, hừ nói: “ Đương nhiên trực tiếp đi tìm liệt đồ Triệu Vô Danh của ta. Lúc trước bần đạo thu làm đồ nhi, hôm nay muốn tận tay đem hắn hủy diệt.”

Tính cách Bế Quan chân nhân có vẻ bao che khuyết điểm. Đối với thanh danh phái Thục Sơn thì xem rất trọng yếu. Tiểu Khai nhìn vẻ sát khí đằng đằng trên mặt hắn, hạ quyết tâm đem Triệu Vô Danh tặng cho Bế Quan chân nhân xử trí, vì thế mọi người ngự phi kiếm đi theo phía sau, mặc cho Bế Quan chân nhân xông lên phía trước, Vũ Ca tiểu thư thực lực thấp kém, liền bị Tiểu Khai ôm trong ngực bay đi. Từ sau khi nàng được Tiểu Khai cứu ra khỏi Phong Thần Thai, tính tình biến hóa thật lớn, lại có chút ngẫm đồng ý cho Tiểu Khai ôm ấp, gặp phải cục diện giờ phút này, cư nhiên nửa câu phản kháng cũng không có.

Bay một lát, Vũ Ca mở miệng nói: “ Nghiêm Tiểu Khai...”

Tiểu Khai cúi đầu nói: “ Làm sao vậy?”

Biểu tình Vũ Ca có điểm chần chờ, qua sau một lúc lâu mới nói: “ Ta có chút...muốn một mình hỏi người.”

Tiểu Khai nhớ tới sự tình mình đã làm với nàng nên trong lòng có chút áy náy, thấp giọng nói: “ Người hỏi đi.”

Vũ Ca nói: “ Thần khí của Bá Cách gia tộc chúng ta, ngoại trừ Bàn Cổ Phủ chính là Cửu Thiên Huyền Nữ Hải, mới trước đây ta còn không biết hàm nghĩa hai tên này, sau mới dần dần phát hiện. Nguyên lai Bàn Cổ là một ma thần. Cửu Thiên Huyền Nữ cũng là một ma thần, như hôm nay

người giết Diệt Ma Thần, cũng chính là một ma thần. Ta hôm nay theo người cả ngày, nghe người nhiều lần nhắc tới Cửu Thiên Huyền Nữ, còn nói tiên đế là phân thân của bà ta, nhưng ta thủy chung không rõ là chuyện kia làm sao xảy ra, ta lại càng không hiểu được, vì sao bà ta lại chế tạo cho nhà ta một đôi hài. Những chuyện của ma thần, người có thể nói lại cho ta nghe không?”

Trong lòng Tiểu Khai đối với nàng có áy náy, tự nhiên không muốn cự tuyệt, lập tức đem những chuyện mình biết nói cho nàng nghe toàn bộ, Vũ Ca nghe xong lại nói: “ Ngày đó ban đêm trong Cẩm Ma Lĩnh Vực...”

Tiểu Khai nhanh miệng nói: “ Thực xin lỗi.”

Vũ Ca lại lắc đầu: “ Người hãy nghe ta nói, sau ngày đó, ta về đến nhà, quay đầu lại suy nghĩ chi tiết, lại cảm thấy không thể nhớ nổi. Rất nhiều thứ đều mơ hồ không rõ, ta thậm chí còn không rõ ta làm sao tiến vào Cẩm Ma Lĩnh Vực, lại không nhớ rõ vì sao ta cùng người tiến vào phòng củi, phảng phất từ khi ta khôi phục ý thức bắt đầu, cũng đã ở trên giường với người... ân, chuyện đó.” Ánh mắt của nàng cũng không nghiêm khắc, ngược lại có chút ôn nhu: “ Người có thể nói cho ta biết hay không, ngày đó ban đêm, đến tận cùng là xảy ra những sự tình gì?”

Lần này nói tương đương bình thản, hoàn toàn không có ý tứ khởi binh hỏi tội, Tiểu Khai nhẹ nhàng thở ra trong lòng, gật đầu nói: “ Đêm hôm đó đích xác xảy ra rất nhiều chuyện...”

Hắn không dám giấu diếm, từ sau khi Cửu Thiên Huyền Nữ chiếm thân thể Vũ Ca bắt đầu, đem toàn bộ kể lại một lần, nhìn biểu tình khó tin của nàng, cười khổ nói: “ Người tin cũng tốt, không tin cũng tốt, tóm lại chính là như vậy.”

Vũ Ca thấp giọng nói: “ Nói cách khác...ngày đó người không phải muốn phá hư trong sạch của ta, mà là phải tiêu diệt phân thân của Cửu

Thiên Huyền Nữ sao?”

Tiểu Khai gật đầu: “ Phải.”

Vũ Ca nhắm mắt suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên từ trong lòng Tiểu Khai vọt eo một cái, phun ra một hơi thật dài, gương mặt thậm chí có chút ý cười: “ Một khi đã như vậy, thì ta không trách người.”

Trong lòng Tiểu Khai nhất thời nhẹ nhõm, thân nhiên nói: “ Cảm ơn.”

Vũ Ca lại mỉm cười: “ Người không cần cảm tạ ta, ta vốn hận người thối xương, nhưng hôm nay người ba lần bốn lượt liều mình cứu ta, từ lúc người nhảy vào Cửu Thiên Chi Môn, ta đã cảm thấy, người không phải là một người xấu, một đại ác nhân.” Nàng bỗng nhiên lộ ra một chút biểu tình bồn chồn: “ Đương nhiên người có thể là một đại sắc lang nga, nhưng so với người xấu, đại sắc lang cũng không tính là gì.”

Nghe đánh giá như thế, Tiểu Khai ngoại trừ cười khổ, thật sự là không lời nào để nói.

Vũ Ca nhìn biểu tình thú vị của hắn, nhin không được bật cười khanh khách, lại nói: “ Vừa một kích cuối cùng của Diệt Ma Thần, ta vốn cho rằng ta chết chắc rồi, ai ngờ người không nom hết thầy lên ngăn trở cho ta, nếu không phải vận khí tốt, chỉ sợ người đã chết, khi đó ta đã nghĩ, người hoặc là đại anh hùng, hoặc là một đại sắc lang chân chính, chứng kiến bốn cô nương bị như vậy, ngay cả chết còn không sợ.”

Lời nói này thực xảo quyệt, Tiểu Khai ngoại trừ cười khổ, cũng không còn lời nào để nói.

Vũ Ca còn chưa nói xong: “ Ta luôn luôn tự cho là xinh đẹp, nhưng không thể không thừa nhận tiên đế cùng Hoàng Bội còn hấp dẫn hơn ta, chứng kiến người ngăn trở được mị hoặc thuật của họ, ta chỉ biết, người

không phải là đại sắc lang, vậy người vì điều gì liều mình cứu ta? Ta nghĩ nghĩ, cũng chỉ ra hai lý do.”

Ánh mắt nàng mang theo tia cảm tình nói không nên lời, nhẹ nhàng nói: “Người hoặc là một đại anh hùng, đại hào kiệt, hoặc là...người chân chính thích ta.”

Tiểu Khai chạm vào ánh mắt của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng rung động, ngay cả trái tim cũng muốn toát ra, hân hoan nuốt nước bọt, thử nói: “Vậy ý người là...”

Vũ Ca sâu kín thở dài: “Ta hiện tại còn hối hận một việc, vì sao lúc trước ta lại phải phát ra Thiên Ma độc thế chứ?”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 4: Thiên Nhân Giới

Lời này nói ra nhu tình vô hạn, ý tứ rõ ràng, Tiểu Khai nếu còn không hiểu được mà phản ứng, vậy thật đúng là khờ, hắc lạng lẽ ôm sát Vũ Ca tiểu thư, lấp bắp nói: “ Ta..ta ở tu chân giới còn có sáu vị phu nhân, trong đó là hai vị hồ tộc, bốn vị tu chân, mặt khác...còn có Tiểu Trúc...Ách, nhiều một chút, nhưng...nếu nàng...nàng không chê...ta...ta...”

Vũ Ca bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn, nhìn hồi lâu mới nói: “ Người đi nhà ta mang theo chín vị hồ tộc phu nhân đâu?”

Tiểu Khai đỏ mặt, nói: “ Đó là giả.”

Vũ Ca hơi nhướn đôi mày xinh đẹp, nhẹ nhàng thở dài: “ ở Ma giới chúng ta, nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu cũng là chuyện rất bình thường, không coi là gì, nhưng...nhưng dù sao ta đã phát Thiên Ma độc thệ, chỉ sợ...chỉ sợ...”

Tiểu Khai giờ phút này trong lòng tràn đầy nhu tình nhận nhạo, chỉ sợ dù là thiên vương lão tử có đến cũng phải đứng sang bên, nhìn vẻ thâm tình trên mặt Vũ Ca, đã cảm thấy dũng khí nam nhân trướng lên cao, bật thốt: “ Thiên Ma độc thệ có gì phải sợ, đem Thiên Ma xử lý không được sao?”

Vũ Ca nghe được hít sâu một hơi rét lạnh, qua sau một lúc lâu mới phát ra âm thanh: “ Thiên Ma...Nghe sư phó nói, đó cũng là một trong tứ đại ma thần a...”

Chuyện dừng ở đây, phía trước Bế Quan chân nhân đã hạ xuống, hướng phía trước hét lớn một tiếng: “ Triệu Vô Danh, lăn ra đây cho ta!”

Tiểu Khai cũng nhanh hạ xuống, trước mắt là một tòa phủ đệ khí thế nguy nga, trên đỉnh có một khối băng hiệu thật lớn, bao bọc mây cùng long phượng, lại thêm năm chữ vàng: Tiên Giới Lạc Lôi Ti.

Bế Quan chân nhân một tiếng rống, Lạc Lôi Ti nhất thời gà bay chó sủa, trong phút chốc tiếng gió vù vù kiếm quang lòe lòe, một đoàn tiên nhân từ trong cửa bay ra, đi đầu là hai người lẫm lẫm võ trang đầy đủ, nhìn qua giống như kim giáp thần tướng, há mồm phẫn nộ quát: “ Chỉ là vài tên tiểu tiên mới tới, dám đến nơi đây ồn ào, chẳng lẽ không sợ bị đánh nhập thiên lao sao?”

Bế Quan chân nhân không nói hai lời “ sang” một tiếng phi kiếm ra khỏi vỏ, hướng hai người kia bắn tới, trên phi kiếm lại thêm vào Phi Thần thần lực, tốc độ nhanh chóng, hai vị tiên nhân căn bản không kịp phản ứng, đã cảm thấy da đầu chợt lạnh, vài sợi tóc mềm rũ xuống, hai người hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ thấy người phía trước khoanh tay mà đứng, đem thanh phi kiếm xuất quỷ nhập thần “ tranh” một tiếng lại cầm trở về vỏ kiếm.

“ Người...Các người là người nào?” Tiên nhân bên trái có điểm nói lắp: “ Nhưng lại...dám ở trong này động thủ, ta...ta ngày mai phải báo cáo Thiên Tiên Đường...”

Bế Quan chân nhân cau mày nói: “ Ít nói nhảm, mau nhanh đem Triệu Vô Danh giao ra đây, tha các người khỏi chết.”

Tiên nhân bên trái còn muốn cứng rắn chống đỡ, khái một tiếng, nơm nớp lo sợ nói: “ Triệu Vô Danh...Không, Triệu thượng tiên là thân phận địa vị thế nào...na...không phải người...” Tên tiên nhân bên phải thật ra thông minh, nhanh chóng kéo hấn ra sau lưng, cướp lời nói: “ Triệu Vô Danh là

thượng tiên trực tiếp lệ thuộc Thiên Tiên Đường, không phải Lạc Lôi Ti cai quản được, lão nhân gia ngài tìm sai địa phương rồi.”

Mới nói được tới đây, tên bên trái lại vòng lên, cả giận nói: “ Người kéo ta làm chi, lão tử mới là đệ nhất ti trưởng, người chỉ là phó thủ của ta mà thôi, hay là muốn đoạt quyền phải không?”

Tên bên phải mấp máy môi, không nói chuyện, liều mạng nháy mắt, chỉ tiếc tiên nhân bên trái là một người tính tình thẳng tuột, hoàn toàn làm như không thấy, bộ dáng như tức giận, ngay cả nắm tay cũng nắm chặt lại.

Bế Quan chân nhân rất không kiên nhẫn, nường mảy, trường kiếm lại lần nữa ra khỏi vỏ, Lạc Lôi Ti chúng tiên chỉ cảm thấy hoa mắt, nhất thời một tiếng nổ ầm ầm, toàn bộ phủ đệ đều có chút hơi lay động, mọi người hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ thấy một thanh phi kiếm đoạn đoạn chính chính cắm phía trên, xuyên qua tấm bảng hiệu, toàn bộ thân kiếm ghim thật sâu vào vách tường.

“ Ta đếm tới ba, các người còn không đem Triệu Vô Danh giao ra đây, ta liền hủy đi phủ đệ nơi này.” Bế Quan chân nhân hừ nói: “ Một.”

Một chiêu này quả nhiên hữu hiệu, hai vị lãnh đạo cao nhất của Lạc Lôi Ti đồng thời co rút cổ, sau đó vị phó thủ liền thấp giọng nói: “ Lão nhân gia minh giám, Triệu thượng tiên đích xác không thuộc về tiên giới Lạc Lôi Ti, ngài đi đến nơi khác tìm a.”

Bế Quan chân nhân nói: “ Vậy hẳn ở nơi nào?”

Vị phó thủ miễn cưỡng cười nói: “ Hành tung của Triệu thượng tiên chúng ta nào có tư cách biết, hay là ngài đi đến hỏi người khác a.” Hẳn duỗi tay ra chỉ phía đông: “ Hướng bên kia chính là Thiên Tiên Đường, Triệu thượng tiên thuộc về nơi đó, ngài không ngại đi vào nơi đó hỏi một chút.”

Trên mặt Bế Quan chân nhân dâng lên một trận tức giận, gật đầu nói: “Người đã không muốn nói, trước tiên ta đem Lạc Lôi Ti dờ xuống, sau đem bọn người giết sạch sẽ, nói vậy Triệu Vô Danh sẽ đến đây.”

Vị phó thủ nhất thời sắc mặt trắng bệch, cãi lại: “Chúng ta đích xác không biết hành tung của Triệu thượng tiên, ngài làm gì giận chó đánh mèo chúng ta chứ?”

Bế Quan chân nhân hừ nói: “Lão tử chính là thích giận chó đánh mèo, thì sao?”

Hắn làm việc thật rõ ràng, lời vừa ra khỏi miệng, phi kiếm dĩ nhiên từ trên vách tường lui ra, thế đi như điện, đối diện hai vị lãnh đạo Lạc Lôi Ti bay tới, vị phó thủ sợ tới mức hồn phi phách tán, dùng hết toàn lực tể ra một mặt gương, nhưng mặt gương bị phi kiếm đâm, nhất thời “rầm” vỡ thành cặn bụi đầy đất, mắt thấy kiếm quang tiến tới đỉnh đầu, hắn rớt cuống kêu to lên: “Dừng tay! Ta...ta...ta nhớ ra rồi, ta nghĩ ra Triệu thượng tiên ở nơi nào!”

Bế Quan chân nhân hiển nhiên hạ thủ lưu tình, nếu không một kiếm này làm gì còn cho hắn đường sống, chứng kiến hắn cầu xin tha thứ, Bế Quan chân nhân dù bận vẫn ung dung gật đầu nói: “Người nói.”

Trên mặt vị phó thủ lúc đỏ lúc trắng, trắng là vì sợ hãi, đỏ là vì bị xuyên thủng lời nói dối, cắn răng nói: “Triệu thượng tiên thừa lệnh Thiên Tiên Đường thủ hộ Thiên Nhân Giới, đến nay đã nửa năm, giờ phút này...giờ phút này đang ở đó.”

Bế Quan chân nhân hừ nói: “Thiên Nhân Giới là địa phương gì?”

Phó thủ lắc đầu nói: “Thiên Nhân Giới là cấm địa của tiên giới, luôn luôn cấm tiên nhân đi vào, chúng ta Lạc Lôi sứ giả địa vị thấp, chưa bao giờ dám tiếp cận Thiên Nhân Giới.”

Bế Quan chân nhân nói: “ Vậy người phải biết vị trí của Thiên Nhân Giới a?”

Phó thủ vốn định lắc đầu, chợt thấy đôi mắt nghiêm nghị sát khí của Bế Quan chân nhân, nhất thời không dám dối trá, quy củ gật đầu nói: “ Ta biết.”

Bế Quan chân nhân duỗi tay ra lẳng không một trảo, nhất thời quơ hắt vào trong tay, gật đầu nói: “ Đi thôi.”

Tiểu Khai chợt nhớ tới một chuyện, nhanh miệng nói: “ Chờ một chút.” Hắn lập tức đi vào Lôi Lạc Ti, thần niệm triển khai, tinh tế tìm tòi.

Giờ phút này Di Lạc bí quyết của hắn đã đạt tới màu xanh cảnh giới, cho dù không dùng Định Thiên Côn, nhưng thực lực đã vượt Ma Tôn và Tiên Đế, thần niệm vừa mở, Lôi Lạc Ti cho dù là một cây kim thêu cũng không thoát khỏi sự truy tra của hắn, mọi người còn đang kỳ quái hắn làm gì, chợt nghe trong Lôi Lạc Ti truyền đến liên tiếp tiếng “ hoa đùng ba” thanh âm nổ bạo, từng đợt kim quang bên trong trào ra, nghe giống như dẫn bạo thuốc nổ, ngay cả phủ đệ có chút lay động, ước chừng qua nửa phút Tiểu Khai thoải mái vỗ tay, cười nói: “ Xong, vậy không cần lo lắng Linh Sơn bị hàng lôi, chúng ta đi thôi.”

Bế Quan chân nhân dẫn theo vị phó thủ kia, một hàng sáu người nghênh ngang đi tới, vị đệ nhất ti trưởng của Lạc Lôi Ti trở mắt nhìn mọi người đi xa, lúc này mới dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào Lạc Lôi Ti, sau đó, bên trong phủ đệ vang lên tiếng hét thảm: “ Trời ạ, tiểu tử kia đem toàn bộ Thiên Lôi Giác hủy diệt rồi, vậy phải làm sao bây giờ nha!”

Thiên Nhân Giới được xưng là cấm địa của tiên giới, quả thật có chút kỳ lạ, mọi người ở bên ngoài xa xa nhìn lại, thật giống như trong thiên địa thủ sẵn một cái chụp lớn vô cùng, cái chụp này màu tím, cũng không trong suốt, tình hình bên trong ngay cả nửa điểm cũng không thấy.

Bế Quan chân nhan thử triển khai thần niệm, lập tức cau mày nói: “ Quả nhiên cổ quái, thần niệm của ta không đi vào được.”

Ba vị chân nhân còn lại đều thử, chỉ cảm thấy bên ngoài cấm địa có một cỗ lực tràng vô cùng khổng lồ thủ hộ, chính mình cho dù dùng hết mười thành lực lượng, cũng vô pháp thấu nhập nửa phần thần niệm. Vị phó thủ nhìn thấy, nói: “ Thiên Nhân giới luôn luôn thần bí, ngoại trừ vài vị Đại La Kim Tiên ra, ai cũng chưa tiến vào qua, các vị nghĩ muốn tiến vào Thiên Nhân Giới, chỉ sợ phải vô công mà về.”

Bác Học chân nhân nói: “ Tiểu Khai, công lực của ngươi hơn xa chúng ta, ngươi thử xem.”

Phó thủ kia lắc đầu nói: “ Thiên Nhân Giới cũng không phải bằng vào sức mạnh có thể tiến vào, nếu như không có khẩu quyết cùng phương pháp chính xác, cho dù là bản thân tiên đế cũng không vào được, các người không cần uống phí tâm cơ.”

Tiểu Khai mỉm cười, cũng không cãi lại, thần niệm triển khai, thật cẩn thận đi chạm thủ hộ lực tràng kia, vừa chạm vào nhất thời kinh ngạc “ Di” một tiếng.

Nguyên lai thần niệm của hắn không hề gặp sự chống cự, cứ như vậy dễ dàng xuyên vào.

Bên trong cái chụp, lại là một thế giới cổ quái hoàn toàn màu tím, vô luận mặt đất, bầu trời, mặt nước, hết thấy đều là màu tím nhạt, mà ngay cả trong không khí cũng tràn ngập màu tím khí thể giống y như cái chụp.

Tiểu Khai có chút hoảng sợ phát hiện, màu tím khí thể này không phải là không khí, mà là thuần túy do thiên địa có một lực lượng cổ quái, thật giống như là linh khí của thiên địa.

Cái chụp màu tím bao phủ Thiên Nhân Giới, toàn bộ là do lực lượng cổ quái này hình thành, độ dày lực lượng lại ngừng kết đến cao độ, hình thành giống như thủy tinh thể rắn, chẳng những bao lại toàn bộ không gian, cũng chặn luôn thần niệm của bốn vị chân nhân.

Kỳ quái nhất chính là, màu tím khí thể lại đối với Tiểu Khai dị thường thân thiết, chứng kiến thần niệm của hắn tiến lại, chẳng những chủ động tránh đường, còn ở phụ cận không ngừng hoạt bát toát ra, liền giống như là một con đường nhường ra hoan nghênh Tiểu Khai đi đến.

Tiểu Khai thu hồi thần niệm, nói đơn giản một chút tình hình chứng kiến, tất cả mọi người đều cảm thấy khó có thể giải thích, Mạc Chước chân nhân cười nói: “ Không nghĩ ra thì khỏi nghĩ, không bằng chúng ta đi vào trước nói sau.”

Mọi người đi tới trước mặt cái chụp màu tím kia, Mạc Chước chân nhân duỗi tay ra sờ, tay vừa chạm vào cái chụp, đã cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ bỗng nhiên thâm nhập cơ thể mà vào, quả thật như là quả bom nổ tung “ Oa” nhất thời phun ra một búng máu, thần tình đều là màu tím khí vụ, nhìn qua vô cùng quỷ dị, Tiểu Khai hoảng sợ, nhanh chóng bắt lấy cổ tay của hắn, màu xanh nguyên lực nhập cơ thể mà vào, chỉ cảm thấy trong cơ thể Mạc Chước chân nhân trăm ngàn kinh mạch đều là nhàn nhạt màu tím, mà ngay cả Phi Thần thủ hộ thần lực đều bị áp chế xuống.

Lực lượng màu tím này rất bá đạo , quả thực có chút không thể tưởng tượng , Tiểu Khai âm thầm chặt lưỡi , nhanh vận di lạc thần quyết , giúp mặt trượt chân nhân đẩy lực lượng màu tím ra ngoài. Lại nói , cũng kỳ quái , cỗ quái lực màu tím này vừa gặp được nguyên lực màu xanh của Tiểu Khai nhất thời dọc theo kinh mạch mặt trượt chân nhân đi ra, Tiểu Khai còn không phải phát lực , khuôn mặt mặt trượt chân nhân từ từ hồng nhuận trở lại , trên tay phun ra một cỗ mây màu tím nhạt.

Phó Thủ kia biểu tình có chút cổ quái , nhìn Tiểu Khai nói : “ Lá chắn nơi thiên nhân giới này, ở tiên giới chúng ta còn một cái tên gọi là tử chướng , nghe nói ngay cả Đại La Kim Tiên đụng phải cũng sẽ đương trường thần hồn câu diệt , thế nhưng hôm nay ta thấy người còn sờ vào tử chướng , hấp thụ các loại ... thật sự là Thật sự là” Hắn suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra một từ nào để hình dung , chỉ có thể tràn đầy cảm khái lắc đầu thở dài.

Tiểu Khai trong lòng mê hoặc , vừa mới dùng thần niệm dò xét , lần này lại giúp mặt trượt chân nhân xua tan nó , hắn cảm thấy đám mây này có điểm cổ quái , nói như thế là , thật giống như cấp cho hắn mặt mũi vậy.

Đúng vậy , làm cho thần niệm hắn tiến vào , đây là cho hắn mặt mũi , chứng kiến màu xanh nguyên lực của hắn liền lập tức rời đi khỏi kinh mạch mặt trượt chân nhân , lại là cấp cho hắn mặt mũi , màu tím lực lượng này phảng phất có lối suy nghĩ luôn luôn cấp cho mình mặt mũi.

Tiểu Khai nghĩ đến đây , rõ ràng vươn tay qua sờ vào lá chắn màu tím, Vũ Ca tiểu thư vội bay lên giữ chặt cánh tay của hắn , la lên : “ Nghiêm Tiểu Khai , người làm cái gì đấy !”

Tiểu Khai nhìn nàng mỉm cười : “ Nàng yên tâm , ta có chừng mực a “

Vũ Ca tiểu thư vẻ mặt có chút cố chấp , dùng sức đưa tay hắn kéo xuống nói : “ Không cho người động , nếu không ta sẽ tới trước “

Cô gái này thật bướng bỉnh , nắm đó trong tay cầm Bàn Cổ phủ trực tiếp nhảy vào thuần dương thiên hỏa kết giới , hiện giờ sợ Tiểu Khai gặp nguy hiểm lại cố chấp muốn cản , Tiểu Khai ngay cả quá bảo ngưng cũng không kịp , ngón trỏ nhỏ và dài của nàng đã điểm vào lá chắn màu tím.

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi , trên người thanh quang nhất thời mãnh liệt phát ra , hắn vốn sát gần Vũ Ca tiểu thư , màu xanh nguyên lực truyền vào

trong người nàng , chỉ cảm thấy cổ khí màu tím kia quả nhiên lại lui từ kinh mạch Vũ Ca tiểu thư ra ngoài.

Cứu viện kịp thời , Vũ Ca tiểu thư may mắn không sao cả. Phó Thủ kia giật mình nhìn thấy , có chút không dám tin tưởng , lấy tay xoa xoa hai mắt , lại đi xem ngón tay Vũ Ca tiểu thư vẫn trắng như tuyết , quả nhiên ngón tay vẫn còn điểm trên tấm chân.

Bác học chân nhân cũng nhìn ra vấn đề nói : “ Tiểu Khai , lực tràng màu tím này giống như đối với người không có ác ý “

Tiểu Khai gật đầu , thần tình mê hoặc nói : “ Ta cũng không biết tại sao lại thế này “

Bác học chân nhân cười nói : “ Nó chỉ hoan nghênh người đi vào , cũng không đến lượt chúng ta , có lẽ đó là cơ duyên thần tuyển của người , ta xem chúng ta không bằng về Diệt Thế Chi Môn trước , một mình người vào thôi. “

Tiểu Khai gật đầu nói : “ Cũng chỉ có thể như vậy “

Bế quan chân nhân buông vị sét ti Phó Thủ kia ra , nói : “ Người đi đi “

Phó Thủ kia không chịu đi , lắc đầu nói : “ Ta mang bọn người đến nơi này , đã là xúc phạm luật của tiên giới , trì hoãn một hồi về sớm hay muộn cũng bị phạt , một khi đã lâu như vậy , tốt nhất là ở đây nhìn cho đã mắt. “

Mọi người cũng chẳng ai quản hấn , Tiểu Khai đem theo bốn vị chân nhân cùng Vũ Ca tiểu thư đưa vào Diệt Thế Chi Môn , Vũ Ca tiểu thư này là lần đầu tiên đi vào , chứng kiến tình hình bên trong , nhất thời chặc chặc lấy làm kỳ lạ , rồi mới hiểu được thân phận của Tiểu Khai cùng với Tiểu Tiểu , lại một hồi kinh ngạc. Tiểu Khai nhớ tới ở Vô Tự Thiên Thư trang thứ năm kia , nhất thời giật mình , gọi Tiểu Tiểu ra một bên , nghiêm túc dị thường

hỏi : “ Muội muội , Bàn Cổ cùng với Cửu Thiên Huyền Nữ rốt cuộc đã chết hay chưa ? “

Tiểu Tiểu thần tình kinh ngạc hỏi lại : “ Không phải đã sớm chết sao ? “

Tiểu Khai cau mày nói : “ Ta như thế nào lại nghe là nàng chờ ta đi rồi lúc sau mới đưa bọn họ sống lại ? “

Tiểu tiểu thần tình mê hoặc : “ Ca ca , người nghe ai nói vậy ? Nào có loại truyện này chứ ! Ta ngày đó không phải nghe theo lệnh ca trước mặt giết bọn họ sao ? “

Tiểu Khai nhớ tới trang Vô Tự Thiên Thư nhật ký , hãy còn lo lắng , nhìn chăm chăm vào Tiểu Tiểu , trầm giọng nói : “ Nàng thề rằng nàng không gạt ta chứ ? “

Tiểu Tiểu bị hấn biến thành khẩn trương , chạy nhanh giơ tay lên , liên tục nói : “ Hảo , hảo , ta thề , ta cam đoan ta đã sớm đem Cửu Thiên Huyền Nữ cùng với Bàn Cổ giết chết , thần hồn câu diệt , tuyệt đối không tồn tại. Nếu ta gạt ca lời nói Ân “ Nàng chớp mắt một cái rồi nói : “ Ta chính là heo ! “

Tiểu Khai nhìn bộ dáng nàng , cuối cùng cũng yên lòng , nghĩ thầm : “ Ta tại sao lại nghi thần nghi quỷ , dù sao đó là chuyện đã xảy ra vô số năm trước , cũng không nhất định cùng hiện tại giống nhau. “

Hắn nghĩ đến đây lại nói : “ Còn cái tên Diệt Chi ma thần , cũng phải giết “

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn : “ Ca ca , người hiện tại sao lại tàn nhẫn thế ? “

Tiểu Khai bị một câu của nàng ghen nửa ngày không nói ra , qua hồi lâu mới nói : “ Ta mặc kệ tàn nhẫn hay không , tóm lại , nàng đem Diệt Chi

ma thần giết đi , ta bồi nằng đi.”

Tiểu Tiểu thở dài : “ Ca ca , người này cũng có làm gì đâu , kể ra hẳn cũng đáng thương , Cửu Thiên Huyền Nữ cùng với Bàn Cổ đều xem như cha mẹ hẳn a , đều bị ta giết , người hiện tại muốn giết hẳn có phải hơi quá đáng hay không ?”

Tiểu Khai cắn răng nói : “ Quá phận liền quá phận , vì thế giới này an toàn , cũng bất chấp nhiều như vậy. Nàng nếu còn nghe lời của ta , đi cùng ta giết hẳn ngay bây giờ . “

Tiểu tiểu ngẩng đầu lên , cặp mắt vĩnh viễn hoạt bát , khoái hoạt kia bỗng lớn hơn trước , có chút bất đắc dĩ nói : “ Được rồi , ta nghe ca ca “

Tiểu Khai trong lòng có chút khó chịu , nhưng không buông bỏ , thúc giục nói : “ Đi thôi , chúng ta lập tức động thủ. “

Giờ phút này , Diệt Thế Chi Môn tam giới cấu tạo cơ bản hoàn thành, Tiểu Tiểu Sáng Thế Thần lực phát động , phút chốc mang Tiểu Khai rời đi thần giới. Tiến vào Nhân Gian Giới. Nàng khởi động Sáng Thế Thần lực , chỉ nửa khắc liền tập trung vào mục tiêu , mang theo Tiểu Khai đi tới.

Giờ phút này chân trời một mảng đỏ , Nhân Gian Giới chốn thanh sơn lục thủy , theo vân thượng đi xuống , ngàn dặm non sông thu hết vào mắt , Tiểu tiểu rất xa chỉ vào một người nói : “ Ca ca người xem , này đó lần trước vì Diệt Chi Ma Thần lựa chọn cơ thể mẹ , ta vốn định đợi cho mười tháng sau hẳn sinh nở đi ra , đem hẳn ôm đi , bồi dưỡng thành thần tộc , hiện tại ca ca nếu muốn ta giết hẳn , ta đây cũng không chờ hẳn xuất thế.”

Tiểu Khai không chút để ý , cúi đầu nhìn xuống , bỗng nhiên toàn thân chấn động , chỉ cảm thấy trong phút chốc kinh hoàng đứng lên , thất thanh kêu : “ Hoàng bội ! “

Đúng vậy , phía dưới kia vị nữ tử đang mang thai , tuy rằng bụng đã to ra , nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ kia , lạnh như băng , thậm chí quần áo cùng áo choàng đều màu vàng , lại vô cùng quen mắt , không đúng là Hoàng Bội sao ? Tiểu Tiểu lấy làm lạ hỏi : “ Hoàng Bội cái gì ? “

Tiểu Khai bỗng nhiên lại như hư ảo , hần dùng lực lắc đầu , tỉnh táo lại hỏi : “ Nàng gọi là gì ? “

Tiểu Tiểu liếc Tiểu Khai một cái rồi nói : “ Nàng họ Điền , tên là Mặc Nhi , Điền Mặc Nhi “

Tiểu Khai đem tên này niệm hai lần rồi lại hỏi : “ Chồng nàng là ai ? “

Tiểu Tiểu lắc đầu nói : “ Nàng vốn không có trượng phu , vốn đang không xuất giá , do ta cảm thấy cơ thể nàng làm mẹ không sai , nên dừng dục thai nhi , đem nguyên thần diệt chi ma thần bỏ vào.”

Tiểu Khai biết rõ Diệt Thế chi môn cùng với thế giới bên ngoài có chút liên hệ huyền diệu , lại thủy chung không thể đem người giống Hoàng Bội là Điền Mặc Nhi này cùng với bên ngoài liên hệ cùng, hần suy nghĩ một lúc lâu , lại nói : “ Nàng không có hôn phu mà lại có con , chẳng lẽ không sợ người ta bàn tán ? “

Tiểu Tiểu cười nói : “ Ta đương nhiên nghĩ vậy cho nên ta ban cho nàng một loại năng lực kỳ quái , đó là nguyên rửa lực , ai nói xấu nàng , nàng cũng có thể nguyên rửa , hơn nữa , lời nguyên rửa của nàng còn linh nghiệm “

Tiểu Khai lắc đầu nói : “ Quy tắc này có chút ác độc a , chỉ sợ chỗ hỏng lớn hơn sự ưu đãi “

Tiểu Tiểu lại nói : “ Ca ca , chỉ cần là lời nói nguyên rửa , tự nhiên không tính là tốt , bất quá quy tắc này trái lại , nếu người khác không nói

xấu nàng , hướng nàng cầu nguyện , nàng đồng dạng cũng có thể cho lời cầu nguyện kia thành sự thật a . “

Tiểu Khai trong lòng vừa động , nói : “ Nàng chẳng lẽ có lực lượng rất mạnh , mới có thể thỏa mãn nguyện vọng những người này ? “

Tiểu Tiểu lắc đầu cười nói : “ Cho nên ta lại định ra quy tắc cho họ , những người này một khi hướng nàng cầu nguyện hoặc hứa nguyện , sẽ gặp một bộ phận tín ngưỡng lực chuyển dời lên người nàng , cứ thế mãi , lực lượng của nàng tự nhiên cường đại lên , cho dù phi thăng thần giới , cũng không phải không có khả năng , đến lúc đó , đi thỏa mãn nguyện vọng người khác, chỉ là nhấc tay thôi.”

Tín ngưỡng lực vừa nói ra , Tiểu Khai trong lòng nhất thời nhảy dựng lên , trong đầu chớp qua một cái ý niệm , thốt lên : “ Thiên Ma Độc Thệ “

Tiểu Tiểu kỳ quái liếc hắt hẩn một cái, gật đầu nói : “ Không sai a , nếu là người khác đối với nàng phát ra độc thệ , tự nhiên cũng ứng nghiệm , bất quá không phải Thiên Ma độc thệ , mà là Địa Mắc độc thệ mới đúng. “

Tiểu Khai hít một hơi dài , chỉ cảm thấy trên lưng mồ hôi lạnh toát. Thiên Ma , Địa Mắc , Hoàng Bội , ba cái tên này xoay chuyển trong trí não , cũng không biết đã đảo qua bao nhiêu ý niệm.

Chẳng lẽ.... Hoàng Bội chính là Thiên Ma sao ? Thế còn Ma thần giả mạo Tiên Đế , là trùng hợp sao ?

Hay là , Giờ phút này trước mắt là Địa Mắc Nhi , căn bản là một trong tứ đại ma thần Thiên Ma ?

Tiểu Tiểu liếc nhìn vẻ mặt mất hồn vía của hẩn , nhẹ nhàng đung cánh tay của hẩn : “ Ca ca, Chúng ta giết hay không giết Diệt Chi Ma Thần ? “

“ Giết , đương nhiên giết !” Tiêu Khai dùng sức gật đầu nói : “ Tất cả ma thần Rõ ràng giết sạch là tốt nhất.!”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 5: Tiên Ma Đấu Trường

Tiểu Tiểu thở dài , hiển nhiên có chút không nỡ , nhưng lại là lời nói của Tiểu Khai , nàng dù sao cũng nguyện ý , một chỉ từ tay nàng bắn ra , Sáng Thế Thần lực hóa thành thất sắc mờ ảo rơi vào phạm trần , trong phút chốc đem Điền Mặc Nhi bao lại , một cổ máu màu đen từ bụng Điền Mặc Nhi thẩm thấu đi ra , bị ánh sáng mờ tinh lọc sạch sẽ , trong nháy mắt , Điền Mặc Nhi liền đứng thẳng lên , cái bụng liền sụp xuống , khôi phục bộ dáng lúc chưa mang thai. Giờ phút này nhìn lại , cùng Hoàng Bội giống nhau như đúc , nếu nhất định phải tìm ra điểm khác nhau thì chính là thần tình. Điền Mặc Nhi lúc này thần tình mờ mịt , lại lo sợ , nghi hoặc, còn Hoàng Bội vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lùng, khác nhau rất lớn.

Điền Mặc Nhi ở nhân gian là một sơn dã thôn phụ, thời gian gần đây vô cơ mang thai , vẫn cảm thấy khó chấp nhận , hiện giờ cái thai đã biến mất , còn tưởng rằng là thần tiên phù hộ , Phật tổ hiển linh , nàng hết tò mò bắt đầu vui sướng. Nàng tự nhiên không thể tưởng tượng được , trong chớp mắt , khả năng phi thăng thần giới của mình đã hoàn toàn tan biến.

Nếu Diệt Chi Ma Thần đã chết , Tiểu Khai cáo từ Tiểu Tiểu , rời rời khỏi Diệt Thế Chi Môn , chứng kiến vị sét ti Phó Thủ kia vẻ mặt cổ quái nhìn mình , Tiểu Khai chú ý tới tóc người này như bị sét đánh vào ,trên mặt tràn đầy hắc tro , ngay cả y bào trên người cũng bị phá tan mấy chục lỗ hổng.

Không hề nghi ngờ, người này vừa sờ vào Vô Tự Thiên Thư , phải chịu Thiên Kiếp.

Tiểu Khai trong lòng cười thầm , cũng không giải thích nhiều , thanh sắc quang mang trên người tràn ra , đánh vào là chần của Thiên Nhân chi giới.

Thanh quang dễ dàng đập vào lá chần màu tím , Tiểu Khai cả người lao vào , tiến vào trong Thiên Nhân Chi Giới.

Tiểu Khai triển khai thần niệm , mới phát hiện ra thiên nhân chi giới kỳ thật lớn đến khó thể hình dung , đại sảnh hình tròn , cùng với cái lồng màu tím bên ngoài giống nhau. Mà ở địa phương không xa , vừa vặn có cái cửa vào nho nhỏ , giờ phút này đứng ở lối vào không nhúc nhích là một lão giả , không ngờ là Triệu Vô Danh.!

Khí thể màu tím cổ quái , đối với các tiên nhân là đòn trí mạng, theo lá chần màu tím của Thiên Nhân Chi Giới đến cửa vào chỗ Triệu Vô Danh , trong dừng đạo ngay cả một chút màu tím khí thể cũng không có , bên trong đồng dạng cũng không có chút màu tím , nhìn qua , giống như có người dùng đại thần thông trong thế giới làm ra một màng ngăn cách màu tím vào thông đạo, sau đó ở trong thông đạo mở lớn ra siêu cấp.

Chú ý của Triệu Vô Danh cũng đặt ở trong thông đạo , không chú ý không gian màu tím bên ngoài , Tiểu Khai đến gần , chợt nghe Triệu Vô Danh nói : “ Đồ nhi a , người cùng Thiên Tuyền Môn chủ có mối hận , hay là bỏ đi a , vì sự tại hạ giới không biết , lần này lên tiên giới mới biết được năm đó đúng là ếch ngồi đáy giếng a. “ Triệu Vô Danh thở dài , khẽ lắc đầu nói : “ Thiên Tuyền Môn chủ tuy rằng đang ở Tu Chân Giới , lực ảnh hưởng lại sớm lên tới Tiên Giới , cũng không phải người người có thể đối phó a “

Lời nói này cực kỳ đột ngột , Tiểu Khai vận nhãn lực , chỉ thấy Triệu Vô Danh đứng trước mặt một cái lá chần bán trong suốt , hiển nhiên là kết giới gì đó , kết giới theo mặt đất kéo dài đến sâu trong cửa vào , thật giống một khối thủy tinh chần bàn ,đem Triệu Vô Danh ở bên ngoài.

Tiểu Khai ánh mắt xuyên thấu qua cái chắn đó , nhất thời lặng lẽ “ Nga “ lên một tiếng : “ Thì ra là thế “

Nguyên lai cái chắn hiện lên cảnh sắc , đúng là nơi được xưng thiên ngoại chi thiên Thục Sơn Tiểu Quang Minh cảnh. Mà giờ khắc này , ngòi xếp bằng ngay ngắn ở Tiểu Quang Minh cảnh cạnh một tảng đá lớn đúng là Trường Sinh !

Trường Sinh mắt có chút hư vô , hơi hơi ngửa đầu nhìn về bầu trời , hiển nhiên , hẳn không nhìn thấy Triệu Vô Danh, mà Triệu Vô Danh lại có thể nhìn thấy hẳn , cái chắn này đúng là công hiệu đặc thù.

Trường Sinh cắn răng nói : “ Nghiễm Tiểu Khai phế đi toàn thân công lực của ta , còn biết ta cả đời này không thể tu đạo , sư phó, mỗi hận này Đồ nhi nuốt không trôi a.!

Vốn ta còn trông cậy vào sấm sét của Tiên Giới giúp ta xả giận , lại là Lại là hôm nay nghe sư phó nói , ngay cả hàng loi tiên nhân cũng bị hẳn giết chết hết , đồ nhi.

Đồ nhi thật sự buồn bực trong lòng a!”

Triệu Vô Danh cười khở : “ Sét ti là cái gì chứ , bọn họ cũng chỉ là một loại lính a , chân chính muốn đối phó với Thiên Tuyền Môn chủ chính là Thiên Tiên Đường , mà thầy trò ta và người cũng chỉ là một quân cờ dưới tay Thiên Tiên Đường thôi. “

Trường Sinh có chút mất mát , qua hồi lâu nói : “ Sư phó , chẳng lẽ không đúng người vì ta báo thù mới hàng loi Linh Sơn sao ?”

Mi tâm Tiểu Khai xẹt qua một tia sát khí , trong lòng lặng lẽ quyết định chủ ý , nếu Triệu Vô Danh đã như thế , chính mình sẽ tiến lên giết chết Triệu Vô Danh. Giờ phút này màu xanh nguyên lực của hẳn đã thành , thân

là bán thần , cho dù không cần Định Thiên Côn , thực lực cũng bỏ xa cái gì siêu việt tam giới , tự nhiên không kiêng kị gì.

Triệu Vô Danh lắc đầu , thở dài một hơi : “ Lúc ấy có chuyện này , ta sớm đã điều tra xong , tuy rằng Thiên Tuyển Môn chủ có phế đi tu vi của người , có thể chính người không hề tốt , chuyện này tới rồi trôi qua , ta đương nhiên sẽ không xen vào việc của người khác để tiến giận giúp người,”

Trường sinh trên mặt càng thể hiện rõ vẻ mất mát , thấp giọng nói : “ Kia Thiên Tiên Đường vì cái gì sẽ đối phó với Nghiêm Tiểu Khai ?”

Trên mặt Triệu Vô Danh có chút cổ quái , giống như mang theo điểm mỉa mai , tựa hồ không nghĩ sẽ trả lời , qua hồi lâu nói : “ Bởi vì , hiện tại chấp chương Thiên Tiên Đường là Là Tuyết Phong.”

Trường sinh lắp bắp kinh hãi : “ Nga Mi chương môn Tuyết PHong sao ? “

Triệu Vô Danh gật đầu : “ chính hắn “

Nói đến đây , thầy trò hai người đều im lặng , Tiểu Khai muốn nghe lén , nhưng cũng thật rất ngoài ý muốn , náo loạn nửa ngày , chuyện này người khởi xướng không phải Triệu Vô Danh , mà là Tuyết Phong.

Tuyết Phong dựa vào cái gì đối phó với Linh Sơn ? Năm đó hắn thiếu chút nữa chết trong tay Trường Sinh , nếu không phải chính mình cứu giúp hắn , chỉ sợ đương trường liền thần hồn câu diệt , lại nói tiếp , Linh Sơn đối với hắn chỉ có ân không có cừu , vì cái gì hắn sau khi lên trời , thứ nhất lại đối phó Linh Sơn?

Trường sinh hiển nhiên cũng nghĩ đến ân oán của mình và Tuyết Phong nói : “ Sư phó , ta lúc ấy vì lời thề của Hoàng Tiên Tử , cơ hồ suýt giết chết

Tuyết Phong , hiện giờ Tuyết Phong cư nhiên chấp chương Thiên Tiên Đường , ta ta “

Triệu Vô Danh cười khố nói : “ Hẳn tự nhiên sẽ không quên . Hẳn lần trước đã nói với ta , vô luận thế nào cũng cho người phi thăng Tiên Giới , sau đó , hẳn đích thân đối phó người.... “

Trường sinh sợ hãi , có chút nghi hoặc : “ Chẳng lẽ ta không phi thăng thì hẳn sẽ không đối phó ta sao ? “

Triệu Vô Danh gật đầu nói : “ Tu chân giới cấm Tiên Nhân can thiệp , đối với chuyện Nhân Gian giới lại tuyệt đối không cho phép nhúng tay , người tuy rằng đang ở Thục Sơn , tu vị lại bị phế , xem như người thế tục , Tuyết Phong dù có bá đạo đến mấy , cũng không dám đụng đến một sợi long của người.”

Trường Sinh lúc này mới yên lòng , cười nói : “ Thân thể ta hiện tại , tu đạo cũng còn không tu được , huống chi phi thăng tiên giới , nói như vậy , ta cũng không phải sợ hẳn. “

Triệu Vô Danh mỉm cười , không nhắc lại , trên mặt có nét ưu tư .

Tiểu Khai nghe đến đó , hận ý đối với Triệu Vô Danh đã sớm tiêu tán , vốn định lặng lẽ lui ra ngoài , đến Thiên Tiên đường tìm Tuyết Phong để hỏi cho rõ ràng , lại chợt nghe một âm thanh bên ngoài vọng vào : “ Vô Danh Từ đâu rồi ?”

Triệu Vô Danh hiển nhiên biết có người đến , lập tức đáp : “ Tam Phẩm Tiên Nhân Triệu Vô Danh cung nghênh Cướp tiên sinh đã lâu.”

Tiểu Khai dùng thần niệm tìm hiểu , chỉ thấy đứng ở trong lá chắn Thiên Nhân chi giới , quả nhiên là một vị tiên nhân , người này cùng đại đa số tiên nhân không giống nhau , áo bào trên người cũng không hoa hoa hòe hòe , lại là nhất kiện quần áo vải bố , cũ nát ẩm đậm giống như đã mặc vài chục

năm , nhìn xuống dưới một tý , hai chân ngăm đen , đầy bùn đất , đi một đôi giày rơm rách rưới, cả người nhìn lại , giống như một vị khổ hạnh lão tăng lẫn lộn đường xa ăn đủ đau khổ vậy.

Cướp tiên sinh đối với lá chắn màu tím kia thì thảo niệm một trận khẩu quyết , lá chắn màu tím kia liền mở ra một khe hở cho một người trui qua , Cướp tiên sinh không hề chậm trễ , chạy nhanh vào , phía sau , lá chắn màu tím nhanh chóng khép lại , Cướp tiên sinh cũng không hề dừng lại , lập tức hướng vào trong , miệng nói : “ Bản tiên bề quan ba ngàn năm , vừa mới tu thành một môn thần thông , hôm nay Tiên Đế phái ta xuất chiến , cần phải đắc thắng.”

Âm điệu hần trầm thấp ổn định , nghe tràn ngập tin tưởng , Triệu Vô Danh khom mình hành lễ , cười nói : “ Tiên sinh thân là Đại La Kim Tiên , nếu đích thân ra tay tất nhiên chiến thắng.”

Cướp tiên sinh cũng không thích nghe nịnh hót , lắc đầu nói : “ Lời này của người nói không đúng , tiêu giới vào “ Tiên Ma Đấu Trường “ nếu không phải Đại la kim tiên , đánh nhiều trường như vậy , thua so với thắng nhiều hơn , có một lần Hỗn Nguyên Thiên Quân bị người ta đem Trấn Nguyên Thạch đoạt đi , lại nói tiếp , chúng ta Tiên Giới , cũng không như bọn Ma Giới.”

Triệu Vô Danh ngượng ngùng cười , không dám hé miệng , khom người lui ra sau nói : “ Tiên sinh đi vào thôi “

Cướp tiên sinh nhìn hần một cái , ha ha cười : “ Mặc kệ người khác thắng hay thua , lần này ta nhất định phải thắng . “ Nói xong , đi qua mặt Triệu Vô Danh , ngang nhiên đi vào động khẩu.

Tiểu Khai nghe được “ Tiên Ma đấu trường “ bốn chữ , lòng hiếu kỳ dựng lên , trộm mở ra Vô Tự Thiên Thư trang thứ bốn , thầm nghĩ : “ lần này không thể có chuyện quyền hạn không đủ a “

Ngày đó Trí Tuệ Chi Thần từng nói : “ Bí mật ngũ giới đều ở trong này “ Vô Tự Thiên Thư trang thứ bốn lúc đó bởi vì cảnh giới Tiểu Khai không đủ , hiện giờ hẳn là bán thần , có thể nói ngoại trừ sáng thế bí mật , bí mật gì cũng có thể tra ra được , trước mắt , tự nhiên không nói chơi , Tiểu Khai tâm niệm vừa động , trang sách đã viết dày đặc chữ.

Nguyên Tiên Ma đấu trường này rất có lai lịch a.

Sáng thế thần tạo ra tam giới , ý là muốn tam giới liên hệ , trao đổi với nhau , nhưng ai biết được Ma giới cùng với Tiên giới lại cố tình đánh nhau ,ý tứ một ngọn núi không thể có hai con cọp , nếu muốn liên hệ , chỉ sợ có hai loại kết cục , hoặc là Tiên nhân toàn bộ bị diệt , hoặc là Ma tộc toàn bộ bị diệt , đây hiển nhiên không phải ý của Sáng Thế Thần, cho nên cuối cùng Sáng Thế Thần mới dùng biện pháp , đem tam giới cách trở ra , lúc này mới có Địa Ngục lửa ma và Thiên Hà thủy quái.

Tu tiên cùng tu ma , kỳ thật là hai loại hình thức tu luyện bất đồng , nếu như có thể tiến hành một chút so sánh , kỳ thật rất có ý tứ , hiện giờ tiên ma bị ngăn cách , Sáng Thế Thần không thể nhìn thấy hình thức va chạm , không khỏi cảm thấy tiếc nuối , nghĩ tới nghĩ lui , rồi nghĩ ra một cái việc rất hay ho : “ Tiên Ma Đấu Trường “

Mỗi một vạn năm nghìn năm , Tiên Ma đấu trường lại mở ra một lần , chỉ có MA Tộc cao nhất cùng Tiên Nhân cao nhất mới có tư cách nhập vào đấu trường , hơn nữa , mỗi một bên chỉ có thể đi vào qua một cái cổng.

Vô số năm qua , Tiên giới cùng với Ma Giới đánh nhau chưa bao giờ đình chỉ , nếu bàn về lần gần đây nhất , Hỗn nguyên thiên quân đáng thương , mang pháp bảo “ Trấn Nguyên Thạch “ giấu trên người làm tuyệt chiêu , ứng chiến ác ma thành chủ , kết quả bị đánh cho mặt mũi bầm dập , mình đầy thương tích , ngay cả Trấn nguyên thạch cũng bị ác ma thành chủ đoạn đi , chớp mắt trấn nguyên thạch đã bị ác ma thành chủ giữ lấy trong một vạn năm nghìn năm.

Vận khí Tiểu Khai cũng thực tốt , một vận năm nghìn năm một lần tiên ma đấu trường mở ra , cư nhiên đúng vào lúc này . Nếu bỏ qua tự nhiên rất là đáng tiếc, Tiểu Khai không hề chần chừ , thân hình di động , lạng lẽ tiến tới. Hắn tại bên trong luồng khí hoạt động thoải mái , Triệu Vô Danh cùng Cướp tiên sinh chỉ sợ có chết cũng không tin có người ở trong luồng khí này sinh tồn, cho nên hai người ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào cửa .

Tiên Ma đấu trường này , kỳ thật là Sáng Thế Thần mở ra tới một không gian giới hạn ,mặc dù đang ở đại sảnh , đã nhìn bao la tít tắp. Xung quanh đều bằng phẳng , Cướp Tiên Sinh cước bộ trầm ổn , bước trên tấm thổ địa , sắc mặt trang trọng mà trầm lắng , nhìn về phía chân trời , một cái bong thật lớn màu đen đang bay lại gần , theo khoảng cách thân hình hắn càng ngày càng lớn , giống như một ngọn núi đang phi hành , phô thiên cái địa bay tới chỗ Cướp Tiên Sinh , sinh ra một luồng khí lưu thổi trúng Cướp tiên sinh , cướp tiên sinh vài bố rung động , nhưng người vẫn như một cái đinh trên mặt đất , gắt gao dính vào không lay động ,trong mắt lại lộ ra biểu tình trịnh trọng.

Tiểu Khai từ xa nhìn lại , bóng đen này đúng là một con Quy khổng lồ , giờ phút này bắt đầu tìm hiểu , bốn chân giang ra , toàn thân rơi xuống , tuy rằng nhìn giống như phi hành , kỳ thật lại là chạy trốn , bốn phía đại địa ầm lên một tiếng rồi phát ra âm thanh nặng nề “ Thành thạch Thành thạch “, mặt đất khẽ run nhẹ nhẹ.

“Ma giới ngũ đại cao thủ đã mất một Vong Xuyên Quân , còn bốn người , có thể chưa từng nghe nói qua tên này “ Tiểu Khai nhú mày.

Đại quy chạy tới gần , bỗng nhiên toàn thân liền thối lui , trong phút chốc lùi lại trước mặt Cướp Tiên Sinh .

Tiểu Khai giật mình , thầm nghĩ : “ Đây không phải sứ giả của Ác ma thành chủ Huyền Quy sứ giả sao ? “

Đúng vậy , lúc ấy ở trong Ác Ma thành , đại sảnh bán đấu giá , huyền quy sứ giả còn từng mang theo gấu mèo này nọ đánh nhau với Ngọc Hồ một trận ,người này Tiểu Khai tự nhiên sẽ không quên ,lại là Lại là hắc vì cái gì muốn tới nơi này ? Hay là hắc nghĩ có thể đánh thắng được Đại La Kim Tiên ?

Cướp tiên sinh trau mày nói : “ Ma giới ngũ đại cao thủ ta đều từng gặp qua , rồi so đấu , như thế nào chưa từng gặp người ?”

Huyền Quy ngạo nghễ : “ Ma giới ngũ đại cao thủ đã sớm đổi , hiện giờ bỏ Vong Xuyên quân đi , bổ sung ta vào. “

Cướp Tiên sinh ngạc nhiên : “ Dù cho là Vong Xuyên Quân đã chết , Ma giới cũng không nên phái một cao thủ dự khuyết ra đây a , hay là lần này có ý nghĩ chịu thua sao ?”

Huyền Quy hừ nói : “ Mặc dù bỏ đi Vong Xuyên Quân , chỉ sợ cũng phải đem hàng nhất cho ta , lần này so thắng thua tự nhiên không phải người có thể quyết “

Nói đến nước này , hiển nhiên là muốn đánh nhau , Huyền Quy rống lên một tiếng , nhất thời một lần nữa hóa thành đại quy , thân thể phóng lên cao , bàn chân giơ lên ,đạp thẳng vào đầu Cướp Tiên Sinh “

Tiểu Khai động tâm : “ Tư thế này , như thế nào lại tương tự cự ngao ở đáy sông ? “

Cướp Tiên Sinh hừ lạnh một tiếng , toàn thân bắt đầu động.

Hắc vừa động , quả thực như tia chớp , toàn bộ không gian giống như tràn đầy thân hình khô quắt của hắc , Huyền Quy ngay cả cơ hội phản ứng cũng không kịp , đã cảm thấy ít nhất cũng đã bị Cướp Tiên Sinh đâm đá ít nhất cũng hơn ngàn lần ! Tiểu Khai xem vậy , cũng âm thầm gật đầu , tốc

độ Cướp Tiên Sinh này , ở tam giới đích thực nhanh nhất , so với Ma tôn ngày đó ở đáy Vong Xuyên còn muốn nhanh hơn vài phần.

Tốc độ như vậy , hiển nhiên không phải thân thể huyền quy có thể kịp phản ứng.

Huyền Quy ngẩng cao đầu lên , rít gào , tứ chi đong đưa , hướng về mọi phía loạn trào, Cướp tiên sinh thân hình giống như thuyền nhỏ trước song dữ , theo khe hở của Huyền quy mà né tránh , cứ nhiên ngay cả một góc áo cũng không bị quét trúng , lại thừa dịp huyền quy vươn tứ chi ra liên tục xuất thủ vào cổ hãn. Âm thanh “ Binh Lách cách Bang bang “ không ngừng truyền vào tai Tiểu Khai , âm thanh dày đặc giống như đang bao trùm không gian.

Đại quy cảm tưởng như không có cảm giác gì , ánh mắt nhìn chăm chăm Cướp Tiên sinh đang dừng lại than hình , liễu lĩnh đánh loạn tảo , hai người đánh nhau thật náo nhiệt , giống như thiên địa bị đảo loạn , đánh nửa ngày , quay đầu lại nhìn Huyền Quy vô sự , Cướp Tiên sinh cũng vô sự.

Có lẽ song phương đều ý thức được , hai người bỗng nhiên ngừng lại.

“Người đánh như vậy để làm gì ? “ Cướp tiên sinh hừ lạnh : “ Một chút kỹ xảo cũng không có “

“Người đánh như vậy cũng để làm gì ? “ Huyền quy mỉa mai : “ Một chút lực sát thương cũng không có “

Cướp tiên sinh trong mắt hiện lên một mũi nhọn : “ Chờ ta xuất tuyệt chiêu , chỉ sợ ngươi không chịu nổi . “

Huyền Quy cười haha : “ Muốn phá phòng ngự của ta a , để coi !”

Tiểu Khai ở bên cạnh xem , thầm suy nghĩ , Huyền Quy hôm nay biểu hiện giống y hệt Cự ngao dưới đáy Vong Xuyên , phải biết rằng công kích

lực của Cướp Tiên Sinh này , luận lực sát thương có thể ở hàng ngũ cao nhất tam giới , bằng nhãn lực Tiểu Khai hẳn thậm chí có thể cảm nhận tay và chân Cướp tiên sinh còn cứng hơn phi kiếm của Hồn Nguyên Thiên quân nửa phần , trừ cự ngao ra , Tiểu Khai chưa thấy có một sinh linh nào phòng ngự mạnh mẽ như vậy .

Trước mặt là con Huyền quy năm đó bị Ngọc Hồ đánh cho răng rơi đầy đất , luận thực lực hiện tại quả thực cách biệt một trời một đất.

Tiểu Khai đã có điểm tin tưởng lời nói lúc nãy của hắn : “ Mặc dù bỏ đi Vong Xuyên Quân bất tử , chỉ sợ vị trí thứ nhất cũng phải đem lại cho ta a.”

Suy nghĩ một lúc , hai người lại tiếp tục đánh nhau , Cướp tiên sinh phát ra một tiếng thanh thoát , hai tay tạo thành hình chữ thập , chưởng duyên nhất thời dâng lên hồng quan nhàn nhạt , nhìn qua quả nhiên không nói nên lời , con dao hung hăng chém tới Huyền Quy.

Huyền Quy cũng biết đây là tuyệt chiêu Cướp tiên sinh ẩn giấu , nhất thời rút gào , tứ chi cùng cổ rút lại , chui vào trong mai. Không tránh né mà ngạnh kháng.

“Hưu” một tiếng , con dao chém vào mai rùa , phát ra tiếng như đao chém xương cốt , trên lưng huyền quy bị khảm mờ một cái khe hở , lộ ra sắc trắng. Cùng lúc đó , Huyền Quy mạnh mẽ vươn cổ , đối với cướp tiên sinh kia hung hăng đánh tới , một kích tốc độ cực nhanh , Cướp tiên sinh cư nhiên không kịp tránh né , bất đắc dĩ đạp hai chân ra , đạp vào trán huyền quy , phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa,

Cướp tiên sinh thân hình như bị cắt đứt , đạp vào bay ra xa. Ngã xuống bụi rậm.

Huyền Quy không chút nào dừng lại đuổi tới . Nhắm Cướp tiên sinh mãnh lực đạp xuống.

“ Oanh !” lần đập này thực sự lớn , Cướp tiên sinh thân hình gầy gò bị bàn chân khổng lồ giẫm lên , Tiểu Khai âm thầm tặc lưỡi , nghĩ thầm : “ Lần này đúng là tai nạn chết người “

Bàn chân nâng lên rồi hạ xuống , liên tục như vậy , Cướp tiên sinh thất khiếu chảy máu màu vàng , xem như đã hấp hối , Huyền quy vẫn không bỏ qua , vẫn cứ gia sức đập xuống , điên cuồng đập xuống , Tiểu Khai ở bên cạnh nhìn thấy , cũng có chút không đành lòng , nghĩ thầm : “ Lần này sợ thực sự biến thành bùn lầy.”

Huyền quy ước chừng giẫm đập tầm mười phút , lúc này mới dừng lại , biến thành hình người lùi ra sau ba bước cười nói : “ Lần này tính ta thắng a ? “

Tiểu Khai thầm nghĩ : “ Hẳn biến thành bùn lầy rồi làm sao còn có thể nói chuyện. “

Một thanh âm vô lực vọng lên : “ Người vương bát âm hiểm người tính kế ta”

Huyền Quy nhất thời cười ha ha : “ Đương nhiên là phải tính kế người , ma tôn nói với ta ,Cướp tiên sinh người tốc độ nhanh nhất tam giới ,ta không tính kế làm sao đánh được người . Nói sau , người phá không được phòng ngự của ta , nhiều nhất bất phân thắng bại , ta tuyệt đối không có khả năng thua.

Tiểu Khai nhanh chóng tra Vô Tự Thiên Thư , nguyên lai ở Tiên Ma đấu tràng , Sáng Thế Thần quy định vô luận đánh nhau thế nào cũng sẽ không bị chết , khó trách vừa rồi Huyền quy ra tay ngoan độc như thế , nguyên lai là phải bắt được cơ hội Cướp tiên sinh bị thương đánh cho thành trọng thương , miễn cho mình một phần nguy hiểm.

Cướp tiên sinh trầm mặc nửa ngày , lắc lắc đầu đứng lên , khề thở dài nhìn Huyền Quy cúi đầu nói : “ Lần này so đấu Ta thua .”

Huyền quy nhất thời mặt mày hớn hởi , phun ra một hạt châu xanh biếc ,thần nhiên nói : “ Hôm nay trận đấu này ta đều phải ghi chép đầy đủ cấp cho sư phó ta xem .”

Cướp tiên sinh nhin không được nói : “ Người thân là Ma giới ngũ đại cao thủ cư nhiên còn có sư phó ? “

Huyền Quy hắc hắc cười “ ta có thể như ngày hôm nay cũng tự nhiên do sư phó ban cho”

Cướp tiên sinh trong lòng tò mò : “ Sư phó ngươi là thần thánh nơi nào ? “

Huyền quy lắc đầu nói : “ Đây là bí mật lớn nhất của ta , tự nhiên không thể nói cho người khác.”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 6: Nguyên Giới Kỳ Quan

Hắn không chịu nói, trong lòng Tiểu Khai cũng rõ ràng, vừa rồi khi viên châu màu xanh biếc vào mắt, Tiểu Khai cũng không còn hoài nghi, nguyên lai Huyền Quy cư nhiên đã đi theo cự ngao dưới đáy Vong Xuyên, khó trách lại có được lực phòng ngự biến thái như vậy, nhìn bộ dáng của hắn, chỉ sợ không chỉ là báỉ sư, mà là trực tiếp gia nhập cự ngao bộ tộc, nếu không, thuộc tính thiên phú của lực phòng ngự này cũng không phải chỉ một ngày là có thể tu luyện ra tới.

Hắn đoán không sai, cự ngao ở dưới đáy sông cô độc nhiều thế hệ, đau khổ thủ hộ Cửu U Chi Môn, sau Cửu U Môn lại bị phá tan, nhất thời mất đi mục tiêu, vừa lúc đám người Ma Tôn bắt đầu thay phiên đến đáy Vong Xuyên thủ hộ thông đạo, Huyền Quy liền theo Ác Ma Thành Chủ đi một hồi. Cự ngao cùng Huyền Quy lại có chút tương tự, chẳng những bộ dạng không sai biệt lắm, hơn nữa đều là cô đơn trên đời, đều là sinh linh tuyệt chủng, vừa nhìn thấy mặt, nhất thời có chút giống như đồng hương gặp mặt, nước mắt lưng tròng, quả nhiên là hận đã gặp thật muộn a. Sau mấy ngày mấy đêm dài nói chuyện, Huyền Quy liền quyết định vứt bỏ tổ tiên chính mình, gia nhập vào cự ngao bộ tộc tiền đồ lớn lao.

Sau khi được cự ngao ban cho vài giọt máu tinh hoa, cự ngao bộ tộc rất cực có được hậu duệ của mình, mà Huyền Quy rất cực từ một nhị lưu cao thủ nhảy thành tam giới nhất lưu cao thủ.

Kiếp tiên sinh nửa chết nửa sống rời khỏi tiên ma đấu trường, Triệu Vô Danh nhìn thấy, ngay cả hơi thở cũng không dám thở mạnh, Kiếp tiên sinh thật có vài phần tiêu sái, mắt thấy đi tới cửa, hốt nhiên quay đầu cười: “ Bộ dáng của ta, có phải là rất khó xem?”

Triệu Vô Danh lắc đầu liên tục: “ Không...Không có.”

Kiếp tiên sinh cười khố, quay đầu đi, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thở dài, bước ra ngoài.

Tiểu Khai im ắng đi theo ra ngoài, đang muốn bước ra khỏi lá chắn màu tím, bỗng nhiên thần niệm khẽ động, phát hiện bên ngoài lại tới một người.

Hôm nay Thiên Nhân Giới hoàn toàn là sân nhà của Tiểu Khai, thần niệm của Tiểu Khai có thể tùy tiên xuyên thấu, thần niệm của người khác lại bị ngăn trở, dùng để rình coi, theo dõi, quả thực là không thể tốt hơn, tỷ như giờ phút này, Tiểu Khai thấy rõ ràng, người nọ một thân áo đen, bao lại toàn bộ mặt cùng thân hình. Mà thần bí nhân lại không biết có người đang rình coi chính mình.

“ Người này muốn làm gì?” Tiểu Khai thầm nghĩ: “ Nghe nói lá chắn màu tím này ngay cả đại la kim tiên cũng không dám sờ, trừ phi có khẩu quyết, nếu không ai cũng vào không được, chẳng lẽ thần bí nhân này còn muốn vụng trộm tiến vào?”

Vừa nghĩ đến đây, liền chứng kiến lá chắn màu tím bỗng nhiên mở một đường nứt, thần bí nhân nhất thời chột lóe mà vào, tuy rằng chỉ là động tác lắc mình, Tiểu Khai nhất thời lắp bắp kinh hãi, nguyên lai động tác của người này, so với Kiếp tiên sinh còn nhanh hơn vài phần, với tầm mắt bây giờ của Tiểu Khai, cũng phải khó khăn lắm mới có thể chứng kiến.

Nghi hoặc trong lòng Tiểu Khai nhất thời nổi lên, lại luyến tiếc ly khai, thần niệm hần tìm hiểu, trầm mặc tiến vào trong đường hầm, muốn nhìn một chút chi tiết của thần bí nhân, nhưng thần niệm vừa chạm vào thân thể

của thần bí nhân, thần bí nhân chợt chấn động toàn thân, nhất thời dừng chân, Tiểu Khai hoảng sợ, thần niệm nhanh chóng thu về, nhưng thần niệm của thần bí nhân lại như bóng với hình theo sát tỏa ra, thế nhưng còn nhanh hơn Tiểu Khai, trong phút chốc đụng phải thần niệm của Tiểu Khai!

“Oanh!” Tiểu Khai chỉ cảm thấy toàn thân kịch chấn, nhất thời cảm nhận được một cỗ lực lượng vô cùng âm hiểm băng hàn, hắn dùng tốc độ nhanh nhất đem thần niệm rút trở về, xuyên qua lá chắn màu tím, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, thần niệm đối phương quả nhiên là không xuyên qua được lá chắn màu tím.

Đôi con người của thần bí nhân tinh quang lờ lờ, ở đường hầm từ trên xuống dưới quét mắt nửa ngày, sau đó xuyên thấu qua đường hầm nhìn về phía khí lưu màu tím đang quay cuồng bên ngoài, Tiểu Khai vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, ngay cả hít thở cũng không dám, rất sợ hơi có chút động tĩnh sẽ làm cho đối phương nhìn thấy, vừa rồi lực lượng băng hàn chính là hắn từng cảm thụ qua dưới đáy Vong Xuyên, tuyệt đối chính là thần niệm của tiên đế giả!

Đúng vậy, thần bí nhân áo đen trước mắt này, thế nhưng chính là chánh chủ lần này hắn muốn lên trời tìm kiếm, một trong tứ đại ma thần cuối cùng còn lại, Thiên Ma.

Thiên Ma đứng trong đường hầm một lúc lâu, mới lần nữa cất bước, động tác của hắn thập phần nhẹ, giống như không nghĩ kinh động Triệu Vô Danh bên trong, trong lòng Tiểu Khai lại tò mò, phải biết rằng bây giờ thân phận của hắn là tiên đế, tiên đế tới nơi này thị sát, vô luận thế nào cũng không cần phải lén lút, nhưng biểu hiện giờ phút này của thiên ma, lại rõ ràng là muốn vụng trộm đi vào.

Mắt thấy tới lối vào, Thiên Ma từ rất xa bắn ngón tay, một luồng lực lượng nhỏ bé yếu ớt lặng yên bắn ra, chính bắn trúng eo của Triệu Vô Danh, Triệu Vô Danh hơi hừ một tiếng, thân hình nhất thời cứng ngắc, Tiểu

Khai từ xa nhìn lại, ánh mắt Triệu Vô Danh đã không còn linh trí, nhìn qua chỉ có tròng chữ không có con người, tuy rằng hắn còn đứng, nhưng rõ ràng đã mất đi thần trí.

Thiên Ma xuyên qua lối vào, thẳng hướng tiên ma đấu trường đi tới, Tiểu Khai đi theo phía sau, không còn dám dùng thần niệm, chỉ bằng vào thị lực đứng xa xa mà nhìn.

Thiên ma đấu trường vốn một vạn năm ngàn năm mở ra một lần, lúc này cuộc đấu đã chấm dứt, tiên ma đấu trường đã tự động phong bế, từ nơi này nhìn lại, chỉ nhìn được một đoàn khí thể hỗn độn trong đại sảnh, vẫn kéo dài tới mặt sau.

Thiên Ma đứng trước đoàn khí thể này, nhìn chăm chăm đoàn khí thể, không nói được một lời mà quan sát, nhìn qua tương đương chuyên chú, Tiểu Khai còn đang kỳ quái là hắn đang nhìn thứ gì, chợt nghe Thiên Ma phát ra tiếng hừ lạnh trầm thấp, sau đó bỗng nhiên giơ lên một bàn tay, đối không khí nhẹ nhàng chụp đi.

Cú vồ này nhìn như lướt nhẹ, kỳ thật lại ngưng tụ rất mạnh Thiên Ma thần lực, khối không khí phía trước giống như bị gió thổi qua ánh nến, một trận lay động, sau đó chậm rãi bình tĩnh, một lần nữa quy về vắng lặng.

Thiên Ma lẳng lẳng đứng nơi đó, giống như đang tự hỏi vấn đề khó khăn gì, sau một lúc lâu, lại đánh ra một chương.

Một chương này mang theo tiếng sấm nổ mạnh, cùng một chương vừa rồi hoàn toàn khác hẳn, khối không khí trong đại sảnh vẫn như cũ lắc lư một trận, sau đó lại quy về bình tĩnh.

Thiên Ma hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên hai tay đồng loạt đánh ra, tay trái mềm nhẹ như miên, tay phải cương mãnh như sấm, khối không khí trước mặt bị hai cỗ lực lượng áp chặt, nhất thời “ba” một tiếng vang lên. Đột nhiên chia ra, Thiên Ma bước ra nửa bước, muốn tiến nhập vào khối

không khí kia, nhưng khối không khí phảng phất như vô cùng co dãn, sau khi tách ra, nhất thời lại tụ trở về, đem Thiên Ma đẩy ra bên ngoài.

Thiên Ma chân trước vẫn tới, chân sau đạp mạnh, dùng sức chống đỡ không muốn lui về phía sau, nhưng dưới chân bỗng truyền đến “chi” một tiếng, giày cùng mặt đất ma sát, tư thế hẳn không thay đổi, toàn bộ thân hình bị khối không khí ngạnh sanh đẩy trở về.

Thiên Ma rõ ràng có chút tức giận, phát ra vài tiếng thở dốc dồn dập, ánh mắt nhìn chăm chăm khối không khí trước mặt, qua sau lúc lâu, rõ ràng lui vài bước, ngồi dưới đất lẳng lặng tự hỏi.

Tiểu Khai xem hiểu, Thiên Ma rõ ràng muốn phá vỡ không gian giới hạn của tiên ma đấu trường này, nhưng tác phẩm của Sáng Thế thần hẳn làm sao có khả năng phá giải, hẳn suy nghĩ không ít biện pháp, lại cũng không có tác dụng.

Nhưng...hắn rốt cục muốn làm gì? Làm một ma thần, đầu tiên là chạy đến tam giới để cướp đoạt vị trí của tiên đế, sau đó còn muốn âm mưu nhất thống ma giới, hiện giờ lại đi tới đây phá giải không gian giới hạn, hẳn đến tột cùng là có âm mưu gì?

Tiểu Khai đang nói thầm, chỉ thấy Thiên Ma lại đứng lên, lần này hẳn không đi đối phó khối không khí, ngược lại đi dọc qua cạnh đại sảnh, giống như muốn nhiều qua khối không khí trong đại sảnh mà đi sang một bên.

Tiểu Khai từ bên ngoài đi theo hẳn nhiều, Thiên Ma cũng không sử dụng thần lực, mà là đi từng bước, Tiểu Khai cũng không dám sử dụng nguyên lực, đi theo sau, đi lần này ước chừng một giờ, chỉ sợ đi đã năm sáu dặm đường, Thiên Ma mới ngừng lại.

Tình cảnh nơi này, cùng với vừa rồi khác nhau rất lớn. Tiểu Khai ngạc nhiên chứng kiến, bên cạnh đại sảnh không có tường, mà là chỗ vốn nên có vách tường, lại quay cuồng mây mù màu tím.

Mây tím nhìn qua không có gì trối buộc, theo lý thuyết lẽ ra phải bị thổi bay vào trong đại sảnh, nhưng trên thực tế, chúng chỉ ở bên cạnh mà thôi. Đoàn khí thể màu tím hỗn độn cư nhiên không hề có tận cùng, ngược lại cứ kéo dài, không biết kéo tới nơi nào.

Thiên Ma đứng ở chỗ này, giờ phút này hắn đã xốc lên áo đen, dung mạo của hắn quả nhiên tương tự với Hoàng Bội, nhưng bộ mặt hung ác nham hiểm, ánh mắt sắc bén, mà gương mặt lại là một nam tử. Hắn nhìn mây tím quay cuồng trước mặt, sắc mặt âm tình bất định, giống như là đang do dự điều gì.

Qua hồi lâu, Thiên Ma mới chậm rãi vươn một ngón tay, thật cẩn thận hướng mây tím trước mắt điểm tới.

Đầu ngón tay của hắn quanh quẩn một chút ngân quang nhàn nhạt, điểm ngân quang vừa chạm vào mây tím “xích” một tiếng, trong phút chốc bị mây tím hóa đến sạch sẽ, mây tím nhất thời theo đầu ngón tay Thiên Ma chui vào, cố gắng hướng kinh mạch toàn thân hắn trùm tới. Tiểu Khai đứng ở xa xa, rõ ràng chứng kiến ngón tay Thiên Ma trong nháy mắt biến thành màu tím, một đường lan tràn, qua ngón tay, đến bàn tay, thẳng tới cánh tay!

Thiên Ma phát ra một tiếng kêu to tràn ngập hãi dị cùng hoảng sợ, Thiên Ma thần lực nhất thời toàn lực trào ra, ngón tay bật lui, màu tím trên bàn tay hắn nhất thời bị ngừng, sau đó lại từng tắc một dị thường thông thả bị hắn bức đi ra, đợi đến khi tất cả mây tím đều bị bức ra, Thiên Ma đột nhiên bật ra sau, đặt mông ngồi dưới đất, từng ngụm thở dốc.

Thật lâu sau, từ trong hàm răng hắn rít lên một thanh âm nhỏ bé yếu ớt như tơ nhện: “Màu tím nguyên lực chết tiệt này...ta cũng không tin...ta còn thực không có biện pháp với người, ta tìm nhiều khí lực như vậy, mất nhiều tâm cơ như vậy, đợi thời gian dài như vậy, ta tuyệt đối sẽ không buông tha. Một ngày nào đó, ta muốn xuyên qua nơi này, đến Nguyên Giới đi xem!”

Tiểu Khai chỉ cảm thấy trong lòng nhảy mạnh, ngay cả dừng cũng không được. Vừa rồi hẳn đang suy tư, vì sao khí thể màu tím này lại thân cận đối với mình như thế, giờ phút này từ trong miệng Thiên Ma nghe được “màu tím nguyên lực” bốn chữ, đúng chính là như xối nước lạnh lên đầu, trong phút chốc đã lĩnh ngộ lại đây!

Di Lạc thần quyết chính là Sáng Thế thần lực, cảnh giới cao nhất chính là cảnh giới màu tím, nguyên lai mây tím trong Thiên Nhân Giới này, thế nhưng chính là màu tím nguyên lực chính tông!

Vô Tự Thiên Thư trang thứ năm có viết, cảnh giới màu lam là cảnh giới của thần, mà cảnh giới màu tím cuối cùng, không nói rõ ràng, Tiểu Khai nằm mơ cũng không nghĩ ra, chính mình giờ phút này đưa tay sờ, đưa mũi ngửi, mắt nhìn thấy, thế nhưng chính là màu tím nguyên lực thần bí nhất!

Xuyên qua màu tím nguyên lực, liền có thể chứng kiến nguyên giới theo như lời Thiên Ma đã nói, đó là nơi thần bí nào? Tiểu Khai một trận kinh hoàng, Thiên Ma không đi được nguyên giới, chính mình lại đi được, máu tím nguyên lực đó chẳng lẽ đối với mình không trở ngại sao?

Thiên Ma sau khi chửi rửa màu tím nguyên lực thật lâu, thở dài lắc đầu nói: “Xem ra muốn đi Nguyên Giới, hay Tiên Ma Đấu Trường, đều phải đi đường này, chết tiệt cái nguyên lực màu tím kia, không thể xuyên qua được.”

Ánh mắt của hắn một lần nữa trở lại hỗn độn, không rõ, duỗi tay ra vỗ hai chưởng, biểu tình không nhịn được có chút tàn nhẫn nói: “Tác phẩm của Sáng thế thần? Hừ, Sáng Thế Thần dựa vào cái gì mà cao nhất! Chờ ta tìm được tân thần lực, ta cũng là Sáng Thế Thần!”

Nói xong, hắn không dừng lại, xoay người rời đi. Tiểu Khai vẫn đợi cho Thiên Ma đi khuất, mới từ đám mây màu tím đi ra, theo khối hỗn độn không khí kéo dài, bay nhanh đi.

Hắn mau muốn xem , làm cho Thiên Ma nhớ mãi không quên Nguyên Giới , đến tận cùng là địa phương nào!

Giờ phút này hắn không còn lo lắng bị phát hiện , Tiểu Khai tốc độ cao nhất , thân là bán thần , tốc độ trong phút chốc có thể đi Nhân Gian Giới , nhưng trên còn đường này có chút cổ quái ,Tiểu Khai chạy hơn một giờ , trước mắt đều toàn mây mù và mây mù , một chút biến hóa cũng không có , hắn có điểm hoài nghi mình đang ở trong trận pháp chuyển vòng , nếu không , không gian nào có thể rộng đến mức cho bán thần như hắn chạy lâu như vậy.

Hoàn hảo.... Ngay tại lúc hắn sẵn nản lòng , trước mắt bỗng xuất hiện biến hóa . Tất cả mây mù màu tím trở thành hư không , không khí hỗn độn khoảnh khắc tan rã. Tiểu Khai từng bước bước ra , đã cảm thấy đất dưới chân vốn cứng rắn đã biến thành mặt cỏ mềm mại , hắn ngẩng đầu lên ,trước mắt một vùng trời rộng mở.!

Đây là một nơi mà thế nhân nằm mộng cũng không được , xinh đẹp như tiên cảnh , trong nháy mắt Tiểu Khai nhớ đến rất nhiều ảo tưởng tiểu thuyết miêu tả : “ Tinh Linh sâm lâm” .

Cỏ xanh , trời xanh , cây xanh , sông trong , gió mát , người có khả năng tưởng tượng đến thoải mái , nơi này đều có , mà trên trời tỏa ra một vòng kim sắc gì đó , cũng không biết là thái dương hay là ánh trăng , tản mát ra kim sắc vô cùng nhu hòa , chiếu rọi toàn bộ rừng rậm như là một bức tranh .

Quang minh mà không chói mắt , ấm áp mà không nóng cháy , trơn bóng mà không ẩm ướt , Tiểu Khai tại đây trong nháy mắt chỉ có một ý niệm : “ Nếu như có thể làm một nơi giống như thế này , thì đúng là việc hạnh phúc nhất.”

Hắn thúc dục thần niệm , muốn hảo hảo điều tra tình huống nơi này , lại phát hiện càng thêm kỳ.

Nơi này có tất cả vẻ đẹp , cũng không chỉ vẻ đẹp , mà còn có nguyên lực chân chính !

Đóa hoa long lánh màu vàng , là màu vàng nguyên lực phát ra ; cỏ xanh nổi lên màu xanh , là màu xanh nguyên lực phát ra , thậm chí còn con sông , nước trong suốt , đó là nguyên lực màu xanh biếc .

Trong rừng rậm cỏ cây màu sậm , đại thụ che trời , cỡ lớn vô hạn , khó có thể tưởng tượng sáng thế lực a !

Tiểu Khai cố nén kinh hoàng trong lòng , lại lần nữa thúc dục thần niệm , dờ khóc dờ cười phát hiện , thần niệm mất đi hiệu lực.

Ở một địa phương khắp nơi đều là thần lực , thần niệm của người còn có thể cảm nhận được cái gì ? Trừ bỏ cảm nhận được chút tin tức của nguyên lực ra , cái khác đều không có cảm giác.

Đến thời điểm này , Tiểu Khai mới phát hiện , đôi khi dùng mắt thường là tốt nhất . Hắn chậm rãi hướng rừng đi đến , một đường đi thẳng vào sâu bên trong , nơi này bao trùm toàn đá lớn , đại thụ che trời , toàn bộ bầu trời đều bị che kín , Tiểu Khai đi được tầm mười phút , liền cảm thấy một thân cây lớn nhất từ trước đến nay.

Cây này khó có thể hình dung , Tiểu Khai kinh ngạc đứng nhìn , chỉ có thể nhìn đến ngậy ngốc , mới đầu tưởng gặp một bức tường gỗ , đi dọc theo tường gỗ phát hiện vách tường có độ cong , lại đi hơn mười phút mới phát hiện cái này không phải là tường , mà là thân cây a

Nếu là thiên nhiên sinh trưởng , không có khả năng là bức tường gỗ , còn nếu là cây sinh trưởng , Tiểu Khai mang theo ý niệm này trong đầu , vận khởi nguyên lực bắt đầu dọc theo cây toàn lực chạy , chạy được một vòng , Tiểu Khai như ngây dại : “ Đây Đây ... cái này cũng tính là cây sao ?”

Sau đó Tiểu Khai bắt đầu bay lên , muốn nhìn xem cây này cao bao nhiêu , bay hơn nửa giờ , vẫn như cũ , không đến đỉnh , dọc theo đường cành là mọc tràn lan , phân nhánh vô số , cây này quả nhiên khó có thể tưởng tượng .

Tiểu Khai cắn răng hướng lên trên bay đi , chợt Tiểu Khai cảm thấy không thể bay lên , mặt trên cây có một tầng cổ quái , nhu hòa đem lực lượng của mình chặn lại , hắn quay đầu ra xa xem , mới phát hiện thiên thượng kình sắc đang cùng mình song song , đang ở không xa địa phương phát ra hào quang ấm áp . Khoảng cách gần như vậy , vẫn như cũ không cảm thấy chút nóng rực gì.

Tiểu Khai khẽ nhúc nhích , duỗi tay sờ khối kim hoàng sắc giống như mặt trăng , sờ ở trong tay quả nhiên ấm áp mà không nóng rực , không biết tốt cùng là cái gì , Tiểu Khai lại một lần nữa khởi động thần niệm , phát hiện mặt bề ngoài vô cùng cứng rắn , thần niệm không có cách gì đi vào.

Hắn nghiêng đầu nhìn lên , thân cây kia vẫn kéo dài lên cao mãi , mặt trên mây mù lượn lờ , vẫn như cũ không thấy được đỉnh , hắn cúi đầu nhìn xuống , nơi này ít đã là vạn thước trên trời cao , từ trên này không sai biệt lắm có thể nhìn được toàn cảnh.

Tiểu Khai cẩn thận quan sát nhìn nhìn , bỗng nhiên có điểm quen mắt , gạt bên trái ra xoa xoa một lúc , trong lòng nhin không được có ý niệm : “ Nhánh cây tuy rằng lớn thật , thoát nhìn Như thế nào giống một cái cánh tay a “

Lòng người chính là hiếu kỳ như vậy , có chút đồ vật không giống lắm , người cảm thấy được giống , thoát nhìn lại càng giống , Tiểu Khai mắt chuyển tới bên phải lại gạt đầu : “ Đúng rồi , bên này cũng có một cánh tay “

Nếu có hai cánh tay , vậy hã có thân thể , có đầu a , Tiểu Khai đi xuống cẩn thận tìm , trên cánh tay ở mặt thân cây , đi xuống từ từ , cẩn thận tìm , tìm thấy một cành nhỏ hơn lồi ra , lại giống. ... hơi giống cái đầu.

Mặt trên cũng như ngũ quan bộ phận , chỉ sợ nhiều nhất cũng không tính là tý tóc nào cả , như thế nào cũng không tính là đầu a.?

Tiểu Khai nhìn hồi lâu , chính mình cũng tự thấy buồn cười , nghĩ thầm , chính mình thật sự tẩu hỏa nhập ma rồi , nhiều chính sự không lo , cứ trong này nghĩ lung tung, hay là chạy nhanh xuống thôi.

Hã mất một giờ hạ xuống , ở trong rừng rậm hơn mười phút , mặc dù trong này đầy nguyên lực , nhưng cũng không tìm thấy cái gì có thể lợi dụng để tham khảo , nhin không được nghĩ : “ Thiên Ma trăm phương ngàn kế muốn tới đây , hã là cò gì đó ứ đãi mới đúng , vì cái gì ta tìm không thấy “

Hã mở Vô Tự Thiên Thư trang thứ bốn ra ,muốn xem xét nguyên giới một chút , Vô Tự Thiên Thư liền cấp cho : “ Quyền hạn không đủ “ , Tiểu Khai trong lòng rung động , theo lý thuyết , bằng thực lực của hã bây giờ , cho dù là thần thì cũng điều tra ra , lần này tra nguyên giới lại không được , địa phương này là bí mật à ? hay là siêu việt đệ ngũ giới ?

Có thể siêu việt đệ ngũ giới tồn tại , thêm cái này nữa cùng Sáng Thế Thần có quan hệ gì chứ ?

Suy nghĩ tới việc này , Tiểu Khai trong lòng vừa động : “ Đúng rồi , ta hiện tại có thể tra ra Thần Ma lưỡng tộc , việc gì không tra ra Thiên Ma muốn cái gì nhất chứ.”

Lúc này , Vô Tự Thiên Thư đã cho đáp án , nhưng đáp án này làm cho Tiểu Khai sợ run lên .

Nguyên lai hết thảy , còn phải nói từ Cửu Thiên Huyền Nữ.

Năm đó Cửu Thiên Huyền Nữ làm chuyện , Tiểu Khai đã phá đi không ít , cũng không ít thần tộc nghe được đoạn ngắn , cho tới thời khắc này , mới thấy được hoàn toàn sự việc.

Nói năm đó , Cửu Thiên Huyền Nữ theo Diệt Thế Chi Môn mà đến , đã tâm bưng bưng , ý đồ cản trở Sáng Thế Thần thức tỉnh , lại ý đồ thông qua thần tộc hợp thể đạt được tân thần lực , chính thức muốn thay Sáng Thế Thần, nàng dựa vào chính là thiên sinh mị hoặc không ai kháng cự được.

Thế giới này cùng Diệt Thế Chi Môn dù sao cũng không quá giống nhau , Cửu Thiên Huyền Nữ thiên hạ vô địch mị hoặc , cũng không có nhiều tác dụng.

Mục tiêu thứ nhất của nàng là Trí Tuệ Thần , ông ta vừa thấy dung mạo của nàng , liền khởi động trí tuệ thần lực độn một phát ba ngàn vạn dặm , cơ hội nói chuyện cũng không có , Trí Tuệ chi thần chính là sinh linh trí tuệ nhất Ngũ Giới . Cửu Thiên Huyền Nữ sợ bại lộ ý đồ , cho nên không dám cưỡng cầu , c hỉ có thể tha cho Trí Tuệ Chi Thần , ngược lại ngấm ngay vào Phi Thần.

Nàng cũng coi như vận khí cực đen , Phi thần chuyên đi hóa giải thần lực của người khác . Cửu Thiên Huyền Nữ mị hoặc thuật dựa vào Cửu Thiên thần lực mà tồn tại , mị hoặc vừa ra , Cửu Thiên thần lực liền xuất hiện , Phi Thần cảnh giác không cao , mới đầu cũng chả bố trí phòng ngự , Cửu Thiên thần lực vừa xuất ra , Phi Thần thần lực liền tự động phòng ngự , nhất thời xuyên qua ám toán của Cửu Thiên Huyền Nữ , Cửu Thiên Huyền Nữ thấy không ổn , chỉ có thể thoái lui , Phi thần cũng là người hiền lành , cũng không đuổi đánh , mặc cho nàng đi.

Cửu Thiên Huyền Nữ hai lần không xong , không dám làm xằng nữa , lúc tìm tới Bàn Cổ , Bàn Cổ bại hoại dễ bị nàng lừa khăng khăng một mực , lại có một điểm ngoài ý muốn , nàng mang thai của Bàn Cổ , Diệt Chi Ma thần xuất trưởng.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 7: Nhân Quả Năm Đỏ

Cửu Thiên Huyền Nữ chết sống cũng không nghĩ ra, chính mình cùng Bàn Cổ cùng nhau phong lưu, bản thân mình là nữ tử lại không ra vấn đề, Bàn Cổ là một đại nam nhân ngược lại lại mang bầu, thần lực của Diệt Ma thần đều không phải là do Sáng Thế thần ban tặng, xem như điển hình là tân thần lực, Cửu Thiên Huyền Nữ tự nhiên là muốn đem làm của riêng.

Nhưng Bàn Cổ dù là háo sắc bại hoại nhưng lại có được một ưu điểm, thì là cực đoan bao che, cảnh cáo Cửu Thiên Huyền Nữ, không được quấy rầy Diệt Ma thần. Cửu Thiên Huyền Nữ luận chiến lực xa không bằng Bàn Cổ, tự nhiên không dám không nghe, nhưng giờ khắc này, trong lòng đã vụng trộm có kế hoạch, tính toán về sau sẽ tìm Bàn Cổ tính sổ.

Tiếp theo, ả liền nhắm ngay Phượng Hoàng thần.

Phượng Hoàng thần cũng không phải là kẻ háo sắc, lại là một nam nhi tốt trọng tình trọng nghĩa, cũng một lòng yêu Cửu Thiên Huyền Nữ, đây là một quân cờ càng thêm vĩ đại so với Bàn Cổ, ngày Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Phượng Hoàng thần hợp thể, ả thậm chí cho rằng đại kế của mình thành công, chỉ cần cho ả đủ thời gian, ả nhất định có thể làm cho Bàn Cổ cùng Phượng Hoàng thần cúi đầu nghe lệnh, đến lúc đó, ba người liên thủ, cho dù là mạnh mẽ đi phong ấn một thần ma khác cũng là không thành vấn đề, chỉ cần tất cả ma thần đều bị mình khống chế, đều nắm giữ hết trong tay, chỉ cần chờ Sáng Thế thần ngủ say, cũng đừng mong sẽ tỉnh lại, đến lúc đó

thế giới này hỏng mất, chính mình liền có thể thay thế, trở thành tân Sáng Thế thần.

Nhưng vào lúc này, xuất hiện một điểm chết người ngoài ý muốn: Chư Cát Thần Hồn xuất hiện.

Hồn tử vốn là sinh linh trong Diệt Thế Chi Môn, thiên địa trọng khai thử luyện chi lữ, người thủ hộ một cửa cuối cùng, Đa Tình công tử chính là con hắc, theo lý thuyết, hắc là một sinh vật tiến hóa tinh thần, nhưng Chư Cát Thần Hồn lại là quái thai lớn nhất trên đời này, hắc đối với việc tu dưỡng tinh thần không hề có hứng thú, lại tràn ngập yêu thương nhiệt tình đối với việc đánh nhau, nếu không như thế, hắc còn có thiên phú cùng ngộ tính lớn nhất trên đời này, ở bên trong Diệt Thế Môn, chỉ bằng vũ lực thăng lên cao nhất, ở lúc Diệt Thế Môn sụp xuống, hắc lại bằng vào một thân vũ lực trực tiếp khóa giới đi ra, đồng dạng đi tới thế giới này.

Hồn tử sở dĩ phá giới mà đến, mục đích chỉ có một, xử lý kẻ đầu sỏ gây nên sự sụp đổ của Diệt Thế Môn: Cửu Thiên Huyền Nữ.

Thực lực của hồn tử quá giỏi, Cửu Thiên Huyền Nữ phản ứng đầu tiên là xúi giục Phượng Hoàng thần đi theo hắc đánh một trận thử xem, kết quả Phượng Hoàng thần bị đánh đến chết đi sống lại mặt mũi bầm dập, hấp hối quay về, Bàn Cổ đánh cũng không dám đánh, trực tiếp tuyên bố: “Đánh không lại”, Cửu Thiên Huyền Nữ thật sự là cắn chặt răng, lại không dám đối diện hồn tử, một khi đã như vậy, ả chỉ có thể bỏ trốn.

Ả chỉ cần thêm mấy ngàn năm là có thể hoàn thành kế hoạch, nhưng hồn tử lại cố tình không cho ả thời gian, phần này tâm tình của ả, ả chỉ hận không thể đem hồn tử nghiền xương thành tro, nhưng thế không bằng người, chỉ có thể co giò chạy trốn.

Chỉ tiếc, hồn tử chẳng những thực lực cường đại, mà ngay cả tốc độ cùng thần niệm đều là đứng nhất năm giới, ả muốn chạy trốn, đó là tuyệt

đối trốn không thoát, ả một đường chặt vật bỏ chạy, xuyên qua xuyên lại trong năm giới, trên đường dù có Phượng Hoàng thần cùng Bàn Cổ giúp đỡ, nhưng vẫn không ngăn được hầu tử đuổi giết.

Lúc này, ả chỉ còn một đường hy vọng cuối cùng, chính là còn chưa đi dụ dỗ ba vị thần ma còn lại: Phá Hư thần, Diệt Ma thần cùng với Thiên Ma.

Phá Hư thần cũng là cổ quái, giờ phút này quả thực đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chẳng những ả tìm không thấy, mà ngay cả những vị thần ma khác cũng không biết hắn đang ở đâu, giống như hắn sớm biến mất khỏi không gian.

Vì thế ả hốt hoảng chạy tới chỗ Diệt Ma thần. Tuy rằng Bàn Cổ đã cảnh cáo ả không được trêu chọc Diệt Ma thần, nhưng giờ phút này ả đành phải vậy, dù sao mạng sống quan trọng hơn, cho nên chẳng sợ Diệt Ma thần coi như cũng là nửa đứa con của ả, đó cũng phải đi dụ dỗ một chút.

Lúc này đây ả thành công mê hoặc Diệt Ma thần, còn đưa lên giường, hoàn thành song tu.

Lại nói, ả coi như là vận xui chiếu trúng, ả trăm phương nghìn kế dụ dỗ thần ma, đơn giản là muốn thông qua việc thần lực câu thông để lĩnh ngộ tân thần lực, kết quả cùng nhiều thần ma lên giường như vậy, lại cả cái rắm cũng không lĩnh ngộ đi ra, ngược lại thứ ngu xuẩn như Bàn Cổ, chỉ cùng ả vền vền giao hợp, lại sinh ra được Diệt Ma thần có năng lực sát thần, quả nhiên là người so với người càng tức chết người đi được.

Được rồi, lời nhàn nói ít, vô luận như thế nào, lần này ả cũng thành công, giật dây cho Diệt Ma thần đi giúp mình đối phó hầu tử, Diệt Ma thần có được lực lượng sát thần, nói sao cũng là một vị mãnh nam a!

Diệt Ma thần cũng nghĩ như vậy, chỉ tiếc sự thật luôn tàn khốc hơn so với giấc mộng, Diệt Ma thần ở trước mặt hầu tử cũng giống như món đồ chơi trong tay đứa trẻ con, bị hầu tử đồ ập xuống hành hung một chút, cơ hồ

đánh thành bốn năm mảnh, thật vất vả mới chạy thoát trở về, liền nói với ả một câu: “ Người chạy mau, ta...ta không ngăn được hần.”

Sau đó, Diệt Ma thần đã lăn quay ra ngất đi.

Trái tim ả đập nát từng mảnh, răng nghiến ken kết, đem hy vọng cuối cùng ký thác trên người Thiên Ma.

Ân, chuyện xưa phát triển đến nơi đây, bí mật của Thiên Ma đã trôi lên mặt nước. Tiểu Khai lướt mắt ra khỏi sách, hít dài một hơi, để bình tĩnh tâm tình dao động, sau đó lại cúi đầu.

Thời điểm ả mới gặp Thiên Ma, Thiên Ma một thân hắc bào, trùm kín mặt mày, ngay cả dung mạo cũng nhìn không thấy, ả tuy rằng tò mò, nhưng cũng không tâm tình hỏi nhiều, trực tiếp triển khai “ cửu thiên huyền nữ mị hoặc” nổi tiếng, sau đó, Thiên Ma liền nở nụ cười: “ Thu hồi lại đi, vô dụng thôi, người không bằng thành thật nói cho ta biết, người rốt cục đã làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, về sau lại tính toán làm cái gì, có lẽ ta còn có thể giúp người.”

Ả vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn, sợ hãi chính là mị hoặc thất bại, hưng phấn là Thiên Ma thế nhưng có thể không sợ mị hoặc thuật của ả, nói không chừng là một cao thủ chân chính có thể đối phó hầu tử, giờ phút này thời gian đã gấp đến tình trạng chỉ mảnh treo chuông, ả căn bản không đường lựa chọn, chỉ có thể đem toàn bộ kế hoạch của mình nói ra với Thiên Ma.

Theo lời ả, đó là phương pháp cụ thể có thể thay thế được Sáng Thế thần, phương pháp này kỳ thật có thể xem như là cơ mật cao nhất, thế giới này thần ma đều không biết. Cho nên Thiên Ma nghe được mắt liền tỏa ánh sáng, tràn ngập hứng thú, nghe xong liền gật đầu với ả: “ Như vậy, người nguyện ý theo ta song tu?”

Ả tuy rằng xinh đẹp, tuy rằng hành vi thật sự là vô sỉ phóng đảng cùng cực, nhưng vô luận dung mạo khí chất hay công phu trên giường, đều là

đứng nhất trong năm giới, như vậy mà đưa lên cửa, Thiên Ma đương nhiên cầu còn không được, lập tức hai người một phen ***, chỉ tiếc sau trận này trong cơ thể hai người đều không có xuất hiện ra tâm thần lực gì.

Sau đó, Thiên Ma cùng ả hợp mưu, hai người cho ra kết luận thập phần nhất trí: phải nắm giữ thần ma khác, mới có thể cản trở Sáng Thế thần thức tỉnh, mà nắm giữ thần ma, biện pháp đơn giản nhất chính là đem bọn họ phong ấn lại.

Nguyên bản, ả cũng hy vọng dùng chính mị hoặc thuật của mình thu phục thần ma khác, nhưng ả không đủ thời gian hoàn thành kế hoạch, cho nên chỉ có thể cùng Thiên Ma định ra kế sách, phong ấn thần ma.

Chuyện kế tiếp thuận lý mà làm, Phượng Hoàng thần, Bàn Cổ, Diệt Ma thần, ba thần ma chiến đấu đều toàn bộ bị phong ấn lại, phương diện này đáng buồn nhất chính là Bàn Cổ, hắn bị phong ấn lâu như vậy, còn nghĩ Thiên Ma vẫn là hảo huynh đệ của mình, hắn đến bây giờ cũng không biết, năm đó mình đã bị Thiên Ma bán đứng.

Mà ở trong quá trình này, Thiên Ma tận hết sức lực trợ giúp ả, làm cho ả đối với hắn tràn ngập cảm kích.

“ Không dễ dàng a, một thần ma không bị mình mị hoặc, hắn lại chân thành trợ giúp mình, thật sự làm cho người ta cảm động...” ả ngẫu nhiên lại cảm thán một câu như vậy.

Về phần làm sao đối phó những vị thần ma còn lại, ả thật sự có tâm mà vô lực, bởi vì hầu tử đã đuổi tới, ả chỉ có thể nhìn Thiên Ma ẩn tình nói một câu: “ Cưng ới, nhờ vào người!”

Ả hết lòng tin vào thực lực của Thiên Ma, một thần tộc ngay cả mị hoặc thuật cũng chống đỡ được, nói vậy không phải là kẻ vô dụng nha.

Cũng chính vào lúc này, Thiên Ma hướng ả nói một câu vô sỉ nhất trong thiên hạ: “ Người chạy trốn nhanh đi, ta cũng không dám cùng hầu tử đối nghịch.”

Ả đương trường sững sốt, sau đó hỏi một câu: “ Người đánh không lại hẳn sao?”

Thiên Ma ha ha cười không ngừng: “ Ta ngay cả Bàn Cổ cũng đánh không lại, làm sao đánh thắng được con hầu tử đáng chết kia.”

Ả lại nói: “ Nhưng...nhưng ngay cả mị hoặc thuật của ta người còn không sợ...”

Thiên Ma càng cười lẩn: “ À, người không phải không biết, thần lực của ta là đến từ tín ngưỡng lực, mấy ngày nay người nguyên rửa hầu tử, không biết phát ra bao nhiêu lần Thiên Ma độc thệ, tín ngưỡng lực của người đã sớm bị ta thu thập rồi, người nói, ta làm sao có thể bị người mị hoặc?”

Ả ngay cả lòng ăn thịt người đều có, náo loạn nửa ngày, Thiên Ma đã sớm quyết định chủ ý lừa gạt mình, vừa lừa thân thể vừa lừa bí mật, nguyên lai đây mới là kẻ vô sỉ nhất trong các thần ma.

Nhưng ả không còn hứng thú chửi mắng hay là đấu nhau, bởi vì hầu tử cùng Định Hải Thần Châm đã gào thét bay tới xa xa, ả rốt cục đã bị bức tới tuyệt cảnh, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Ả thân là thần tộc, kỳ thật suốt đời bất diệt, ả không phải sợ chết, mà là sợ bị hầu tử vĩnh viễn phong ấn, vậy thật sự là sống không bằng chết, cho nên ở thời điểm cuối cùng, ả đã làm ra một cách lừng lẫy, khẳng khái: Lựa chọn tự mình phân giải.

Ả lựa chọn ngay trước mặt hầu tử tự nổ thành hàng vạn hàng ngàn mảnh nhỏ, sau đó rơi rụng khắp năm giới, bên trong thế giới thiên địa thập phương mênh mông, liền giống như đem một vò bột mì rót vào biển rộng,

ngay cả hầu tử có thần thông khôn cùng, cũng không có biện pháp tìm ra toàn bộ phân thân của ả.

Lần này phân giải chỉ do bị bắt buộc, ả thân là thần tộc, tuy rằng ý thức bất diệt, nhưng lại chia làm ngàn vạn lần mảnh nhỏ, nhưng cũng không còn giữ được ý thức, có hóa thành người phàm thôn phụ, có hóa thành tiểu thư khuê cát, có hóa thành tiên giới cô gái, có hóa thành ma tộc yêu tinh, cũng hóa thành heo chó trâu dê, trở thành bữa cơm của người phàm, lại hóa thành bùn đất mặc cho người dẫm lên, điểm tinh thần huyết mạch cùng với thần thức đã sớm tan loãng, chuẩn xác mà nói, ả giờ khắc này, cũng đã xem như thật sự tử vong.

Ả cũng là oán niệm quá sâu, thậm chí có hai mảnh nhỏ trực tiếp tiến vào ma giới tiên giới, phân biệt trở thành cao thủ đệ nhất của hai giới, đặt chân lên ngôi vị tiên đế ma tôn, hơn nữa còn phân bố một luồng thần thức trong cửu thiên huyền nữ hải, cái này xem như là ba cỗ ý thức cuối cùng trong thế giới.

Hiện giờ thần thức ở trong cửu thiên huyền nữ hải bên trong cấm ma lĩnh vực bị Tiểu Khai hít hết sạch sẽ, tiên đế cùng ma tôn hoàn toàn biến mất trí nhớ xưa, không có chí lớn, an tâm quản lý hai giới, Cửu Thiên Huyền Nữ năm xưa giáo ra mưa gió kinh thiên, đến tận đây xem như tan thành mây khói.

Cho tới giờ khắc này , âm mưu chân chính , gặt hái nhiều nhất chính là Thiên Ma

Tiểu Khai vẫn kỳ quái Thiên Ma tột cùng muốn làm gì , giờ phút này mới hiểu được , nguyên lai Thiên Ma nghĩ sẽ thông qua Cửu Thiên Huyền Nữ trở thành Sáng Thế Thần.!

Hắn cướp đoạt địa vị Tiên Đế , lại kiệt lực xâm lấn Ma Giới , ý đồ thống nhất tam giới , kỳ thật chỉ có một mục đích : “ Tìm các mảnh của Cửu

Thiên Huyền Nữ rồi ghép lại thành một .”

Trên cái thế giới này tổng cộng có Tứ Đại Ma Thần Ngũ Đại Thần Tộc , muốn thay thế Sáng Thế Thần nhất định phải có Tân Thần Lực , mà cửu đại thần chỉ có một Cửu Thiên Huyền Nữ là nữ nhi , cho nên Tân Thần Lực muốn sinh ra , không nhờ Cửu Thiên Huyền Nữ không xong !

Cửu Thiên Huyền Nữ năm đó phân thân hằng hà vô số , muốn toàn bộ sưu tập lại , phải có cường đại nghị lực cùng quyết tâm , còn cần vô số thủ hạ mới có thể được.

Vì sưu tầm các mảnh ở tam giới , nên việc trở thành chí tôn tam giới là tự nhiên.

Về phần hắc tột cùng muốn đi nguyên giới làm gì .

Thì quyền hạn không đủ

Đến tận đây , nhân quả năm đó toàn bộ hiện ra , Tiểu Khai nghĩ tới nghĩ lui , còn một vấn đề không nghĩ ra : “ Cửu Thiên Huyền Nữ năm đó rõ ràng đã thành công cản trở Sáng Thế Thần ở Diệt Thế Chi Môn thức tỉnh , vì cái gì không trở thành tân Sáng Thế Thần của Diệt Thế Chi Môn , ngược lại làm cho Diệt Thế Chi Môn sụp đổ , chính mình lại trốn ra ? Hay là ở Diệt Thế Chi Môn cũng xảy ra sự tình gì đó ?

Theo lý thuyết , phương pháp của Cửu Thiên Huyền Nữ này không thành vấn đề , nếu không nàng cũng sẽ không lặp đi lặp lại nhiều lần , nàng ở bên ngoài thế giới thất bại , ở trong thế giới lại thành công , kỳ quái là , ở bên trong nàng rõ ràng thành công , vì cái gì không tiến lên tiếp ?

Nói cách khác , chẳng lẽ trong Diệt Thế Chi Môn , Sáng Thế Thần vẫn chưa ngủ say sao ? Hay là Nếu như không có ngủ say , vì cái gì hắc lại không cứu thế giới của hắc , lại trở mắt nhìn Diệt Thế Chi Môn sụp đổ , như vậy , Sáng Thế Thần tột cùng đã đi đâu ?

Tiểu Khai lại lần nữa tra Vô Tự Thiên Thư , đáp án rõ ràng : “ Quyền hạn không đủ “

Tiểu Khai lắc đầu , bỗng có chút cảm giác buồn cười , Sáng Thế Thần này , mỗi người đều thích ra vẻ thần bí , giống như bốc hơi , bên ngoài này không biết làm cái trò gì , con đường thần tuyển của mình đi đến hiện tại , chính mình cũng không biết mục tiêu cuối cùng là gì .

Hắn khép quyển sách lại , thu lại tâm tình , bước khỏi nguyên giới.

Không có gì phải nghĩ nhiều , nếu không biết nhiều để làm gì , đầu tiên phải đi làm việc của mình đã a. Đầu tiên phải giải quyết Linh Sơn hàng lời , Tuyết Phong a Tuyết Phong , người phải cho ta một cái công đạo mới được.

Hắn dùng hết tốc lực , chạy như điên , lúc này đây trong lòng nắm chắc , chỉ tốn hơn bốn mươi phút liền một lần nữa trở lại đại sảnh , dọc theo đường đạo trở về , Triệu Vô Danh va vào đứng im nơi đó , Tiểu Khai cũng không quấy rầy hắn , lén chuồn ra Thiên Nhân chi giới , một lần nữa ra Tiên Giới.

Vị sét ti Phó Thủ đã sớm không thấy đâu , cũng không biết là bị Kiếp tiên sinh đuổi đi hay là Thiên Ma đuổi đi , cũng có thể là lén trốn đi. Tiểu Khai lấy ra Vô Tự Thiên Thư , đem bốn vị chân nhân phóng ra , Vũ Ca thực lực quá yếu , lưu lại Diệt Thế Chi Môn.

Nghe nói Linh Sơn Hàng Lời là việc tốt của Tuyết Phong , Trần Nguyên Chân Nhân tức giận : “ Bất hạnh a , Nga Mi cư nhiên có loại tiểu nhân này , đi , chúng ta mau đi tìm hắn tính sổ ! “

Bế quan chân nhân có chút vui mừng : “ Đồ nhi Vô Danh của ta năm đó chính là quân tử đôn hậu , hiện giờ xem ra không phụ một phen dạy bảo của ta a !”

Tiên Giới đường xá có chút xa xôi , đối với năm người hiện tại mà nói , cũng chỉ trong nháy mắt là đến , Trần Nguyên Chân Nhân trong lòng tức

giận , ven đường tùy tiện túm vài tên tiên nhân hỏi đường , dám can đảm không nói thì ăn một kiếm , một kiếm này không đủ thương tính mạng , mà hủy pháp bảo , một đường đi hỏi bốn tiên nhân , hủy ba kiện pháp bảo , liền tìm được đường lên Thiên Tiên Đường.

Lúc này , Tiểu Khai cũng hạ quyết tâm , cho nên một đường đi tới làm ra thanh thế cực kì to lớn , chờ bọn hắn tìm được Thiên Tiên Đường , thì Thiên Tiên Đường đã biết được tin tức từ lâu, từ xa nhìn lại , Thiên Tiên Đường quả nhiên khí thế đường đường , toàn bộ đều dùng Tiên Giới bạch ngọc xây thành , thật xứng với Quỳnh Lâu điện ngọc , Lâu cao đón thiên , chung quanh thiên điện san sát nối tiếp nhau , quả thực không nhìn thấy điểm cuối , thật tráng lệ.

Lại để sát vào xem , còn có điểm buồn cười , đại điện có hơn một ngàn tiên nhân , một đám như lâm đại địch trừng mắt nhìn năm người , hơn một ngàn phi kiếm thuần sắc phiêu phù ở bầu trời , đối diện năm người , hình thành một nửa vòng tròn thẳng vào năm người , đối lập với năm người có vẻ nhàn nhã , liền có chút buồn cười , Tiểu Khai đến gần , hướng về phía các tiên nhân vẫy tay : “ Các đồng chí vất vả rồi “

Đứng ở phía trước , một vị tiên nhân thân đạo bào thêu đầy mây mù , hàm râu dài phất phơ , rất có khí độ , hướng về Tiểu Khai không kiêu ngạo không siểm nịnh chấp tay : “ Bản tiên Cổ Trì, không biết xưng hô với đạo hữu thế nào ? “

Tiểu Khai liếc mắt trong đám người đã thấy có Tuyết Phong , vẫn cười nói : “ Chắp chưởng thiên tiên đường các người là Tuyết Phong ? “

Cổ Trì biểu tình có chút cổ quái , nghĩ một hồi rồi nói : “ Thiên tiên đường vốn là từ ba mươi ba ngày trước do Hỗn nguyên thiên quân có việc ra ngoài , nên tạm thời để Tuyết Phong đạo hữu chắp chưởng tạm thời. “

Tiểu Khai âm thầm bật cười , hắn sớm tra qua Vô Tự Thiên Thư , Cổ Trì này vốn là tiên nhân danh vọng cao nhất Thiên Tiên Đường , theo lý thuyết như thế nào cũng phải do hắn chấp chưởng Thiên Tiên Đường , không ngờ Tuyết Phong vừa mới phi thăng lại được Tiên Đế ưu ái đủ kiểu , đầu tiên là trực tiếp ban thưởng linh dược lập tức tăng lên Thiên Tiên Cảnh giới , sau đó thăng lên bát cấp , rồi thành người quản lý Thiên Tiên Đường , Cổ Trì trong lòng tự nhiên không phục , nhưng Tuyết Phong là do Tiên Đế đích thân đề bạt , hắn làm gì dám ho he. Giờ phút này bị Tiểu Khai tra hỏi , phàn nàn trong tâm nhất thời kích hoạt , giải thích cho Tiểu Khai một phen.

Tiểu Khai “ Nga “ một tiếng , nói : “ Một khi đã vậy , vì cái gì người đứng ở phía trước ? Tại sao Tuyết Phong không ở đó ? “

Cổ Trì hiểu được ý của Tiểu Khai , nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua , ho khan nói : “ Hèm Đây ... Tuy rằng Tuyết Phong đạo hữu phải ở đây , bất quá ngẫu nhiên gặp việc thì đều là do bản tiên làm.”

Lời này ám chỉ rõ ràng , Tuyết Phong thực lực không đủ , danh vọng không đủ , không có cách nào giải quyết vấn đề thực tế.

Tuyết Phong trong mắt xẹt qua một tia âm độc , rồi lập tức bình thường , cư nhiên mỉm cười , trên mặt bình tĩnh vô cùng .

Hắn ở trong đám người thập phần bí mật , hôm nay Tiên Đường mây mù lượn lờ , còn nhiều Tiên Gia cấm chế , hắn nghĩ trốn được nhưng không ngờ được Tiểu Khai đã sớm thấy hắn . Tuy rằng chỉ nhìn qua vài biểu tình , cũng hiểu được Tuyết Phong lòng dạ thâm sâu , hơn nữa có tính nhẫn nại .

Tiểu Khai cười nói : “ Ta tìm đến Tuyết Phong là vì việc tư , cùng Thiên Tiên Đường không quan hệ , nếu không đem Tuyết Phong ra , chúng ta giải quyết thế nào ? “

Cổ Trì nhất thời cao giọng cười dài : “ Thiên Tiên Đường chính là Tiên giới trọng địa , các người không để ý quy củ Tiên giới xông vào , đã là

trọng tội nhất Thiên Lao rồi , cư nhiên còn vọng tưởng chúng ta đem ra Tuyết Phong đạo hứa , quả thực không biết trời cao đất dày ! “

Lời này khí thế đường đường , nhất thời tất cả phi kiếm rung động , phát ra tiếng huyết gió , chói lọi lóng lánh hướng về phía đám Tiểu Khai.

Trần nguyên chân nhân hừ lạnh , ngón tay vừa động , sau lưng trường kiếm phóng lên cao , cư nhiên đối đầu với hơn một ngàn phi kiếm đâm tới , nhất thời “ Thương “ một tiếng , tiếng vang thật lớn , trần nguyên chân nhân thân hình chấn động , Phi Kiếm trên không trung bị hơn một ngàn thanh kia ngành ngành đẩy về.

Cổ Trì ngạo nghễ nói : “ Thiên Tiên Đường bọn ta cao thủ như mây , bọn đạo chích như các người chỉ có thể dương oai ở vài địa phương cỏn con , còn không nhanh thu hồi phi kiếm , quỳ xuống cầu xin tha thứ , có lẽ ta sẽ tấu minh Tiên Đế , còn có thể tha cho các người một mạng.”

Tiên Giới lực lượng phân ra nhiều hơn Ma giới , theo cửu phẩm cho đến nhất phẩm , hướng lên mới là Thiên Tiên , Thiên Tiên hướng lên mới là ba vị Đại La Kim Tiên cùng với Tiên Đế chí tôn, bậc thiên tiên này không sai biệt lắm , đã cùng hàng với Cao đẳng Ma tộc , đã xem như cao thủ rất lợi hại , Trần Nguyên Chân Nhân thực lực tuy mạnh , kỳ thật còn không bằng cao thủ Ma Tộc , chính là ý vào trong cở thể cổ Phi thần lực , đánh nhau chiếm tiện nghi , nên lực công kích cao hơn cao đẳng Ma tộc một chút ,hiện tại đối với hơn ngàn phi kiếm , tuy rằng cố gắng thúc giục phi kiếm , nhưng cũng không thể tiến sâu hơn.

Bọn Tiểu Khai trên đường đi gây nên thanh thế lớn , Cổ Trì trong lòng không yên , liền triệu tập cao thủ Thiên Tiên Đường , bày ra Thiên Tiên Kiếm Trận , hiện giờ chứng kiến biểu hiện Trần Nguyên Chân Nhân , trong lòng lập tức vui vẻ , vuốt râu cười nói : “ Quả nhiên có chút thực lực , chỉ sợ cũng cao nhất trong Thiên Tiên a , chỉ tiếc ta còn ở Thiên Tiên Đường ,

không tới lượt các người ra oai , không bằng nhanh nhận tội a , bản tiên xem người tu luyện gian khổ , có lẽ sẽ lượng thứ .”

Trần nguyên chân nhân hừ lạnh một tiếng , không để ý , lại càng thêm phần khí lực , đem kiếm kia công vào kiếm trận , kiếm trận vẫn không suy chuyển , Cổ Trì nhìn thế , đặc ý gật đầu nói : “ Đã thế , ta cho các người xem cái gì gọi là Thiên Tiên Đệ Nhất thực lực a !”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 8: Thiên Ma Thần Lực

Hắn vừa nói xong , nhất thời trường kiếm sau lưng lập tức ra khỏi vỏ , thanh kiếm của hắn rất bất đồng , cả thanh ánh lên sắc quang mang , nhìn qua cảm giác sắc bén vô cùng , “ Sư “ một tiếng bay lên trời trấn áp mọi người....

“Băng” , phi kiếm của Trấn nguyên chân nhân nhất thời không ngăn cản được , sang lang rơi xuống đất.

Cổ Trì cười ha ha : “ Như thế nào , còn ai muốn thử không ? Nếu không phục , ta có thể triệt hạ kiếm trận , tỷ thí với các người một phen.”

Trấn nguyên chân nhân hừ một tiếng , nhìn Cổ trì đặc ý , thấp giọng mắng : “ Ngu ngốc “. Sau đó quay đầu sang Tiểu Khai , nói : “ Chúng ta không được rồi , người trực tiếp ra tay đi “

Tiểu Khai cũng không nhiều lời , từ trên tai lấy ra Định Thiên Côn , ném ra ngoài.

Cây gậy ngũ sắc ban lan ,thoạt nhìn khí thế bất phàm , Cổ Trì thích cho là thông minh , chứng kiến thiên côn liên lần đầu cảm than : “ Có hoa không có quả , có hoa không quả a , bốn vị đạo hữu kia còn có chút thực lực , về phần tiểu tử này , còn kém xa lắm Ta Phốc !”

Một tiếng vang lên , tâm mạch Cổ Trì rung động , nguyên khí hao tổn , phun ra một miệng máu tươi.

Cùng lúc hắc học máu , cả nhóm thiên tiên kia cũng học máu theo , hơn một ngàn phi kiếm hỗn loạn cùng hồng sắc phi kiếm kia bị Tiểu Khai dùng nhất côn giải tán , tất cả đều bị bẻ gãy , rơi xuống đất , nhìn sáng choang một mảnh thật lóa mắt , mà các tiên nhân máu đều màu vàng , ánh mặt trời chiếu xuống giống như một tầng hoàng kim , đẹp không sao tả xiết.

Phi kiếm cùng với tiên nhân tâm mạch tương liên , phi kiếm bị hao tổn , người đương nhiên cũng bị thương , hơn nữa thần lực của thiên côn nhất thời đem phi kiếm đánh thành sắt vụn , hơn một ngàn tiên nhân đều trọng thương , “ Vèo vèo “ , rất nhiều tiên nhân không duy trì được thân thể, ngã xuống.

Cổ Trì còn đứng , râu bạc còn dính vết máu , thần tình rất kinh ngạc.

Tiểu Khai cười hắc hắc : “ Thiên tiên lực lượng cao nhất a, cao nhất đó a , bất quá cũng chỉ như thế thôi “

Cổ Trì cắn răng nói : “ Ta Ta với người không cừu không oán , người cư nhiên tàn nhẫn hủy bản mệnh phi kiếm của ta ! “

Tiểu Khai thở dài : “ Ta sớm nói rồi , chúng ta tới tìm Tuyết Phong , chính người lại đi ra biện minh , trách ai bây giờ ?”

Cổ Trì há miệng thở dốc , nói không ra lời . Hắc quay đầu lại thấy Tuyết Phong còn đứng đó không hề bị tổn thương , nguyên lai vừa rồi trong kiếm trận , Tuyết Phong không thả phi kiếm ra , hiện giờ tất cả trọng thương mỗi hắc vô sự.

Hiển nhiên , Tuyết Phong cũng biết đám người kia lợi hại , nếu không cũng không đem chính mình ra làm lá chắn , buồn cười rằng chính hắc còn tưởng mình đức cao vọng trọng , Cổ Trì ngấm lại sắc mặt vênh váo lúc nãy , cảm thấy phát sầu , buồn bực muốn học máu.

Náo loạn nửa ngày , cư nhiên bị người ta đùa giỡn a....

Tiểu Khai đi về phía trước , đối mặt với Tuyết Phong nói : “ Đã lâu không gặp , tiên nhân đức cao vọng trọng a.”

Tuyết Phong vẫn bình tĩnh , hướng về Tiểu Khai gật đầu : “ Đúng vậy , gần nửa năm a. “

Tiểu Khai cười nói : “ Người lúc ở linh sơn , chúng ta đã làm gì người ? “

Tuyết Phong cũng cười nói : “ Nếu không phải linh sơn che trở , ta sớm bị Trường Sinh giết , linh sơn có ân cứu mạng với ta.

Tiểu Khai lại nói : “ Thiên lộc thu người làm đồ đệ , có hay không truyền thụ tu tiên chi đạo cho người ? “

Tuyết Phong nói : “ Sư phó dốc lòng dạy dỗ , ta thật sự vô cùng cảm kích a “

Hai người này nói cười như không , như là lão bằng hữu nhiều năm không gặp , Cổ Trì ở bên cạnh nhìn , có điểm không rõ . Hắn vốn nghĩ hai người có cừu oán , hiện giờ hình như đang ôn truyện cũ , hình như là ân cứu mạng .

Như vậy Tiểu tử này làm thế để đánh ta a?

Cổ Trì nghĩ tới nghĩ lui , rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận : “ Nga , ta hiểu rồi , náo loạn nửa ngày hóa ra tiểu tử này tới giúp trợ quyền cho Tuyết Phong a , hắn là Tuyết Phong cảm thấy mình rất đức cao vọng trọng lại không được quản lý , nên tìm cao thủ tới đánh ta , ân , nhất định là thế “

Hắn bên này miên man suy nghĩ , hai người bên kia vẫn cứ nói chuyện linh tinh.

Tiểu Khai vốn cảm thấy Tuyết Phong rất bình tĩnh , nhìn thấy mình tìm tới cửa , khẳng định sợ hãi phát run , như vậy mình chỉ cần quát hỏi là đc , ai ngờ Nga Mi tiên chương môn bình tĩnh khác thường , Tiểu Khai nhất thời do dự : “ Hẳn có thể trở thành Lão đại Thiên Tiên Đường , hay là luyện ra vũ khí bí mật gì ? Ta không thể phớt lờ a.”

Tuyết Phong trong lòng suy nghĩ : “ Năm đó sớm bị Tiểu Khai đánh cho sợ hãi , hiện giờ tuy rằng quạ đã biến phượng , sợ hãi vẫn còn dấu trong lòng , hẳn cân nhắc cái gây của Tiểu Khai khẳng định đánh không lại hẳn , nhưng hiện tại cây gây này cư nhiên đánh rớt hơn ngàn thanh phi kiếm , phần công lực này chỉ sợ không dưới Đại La Kim Tiên a .

Như vậy chẳng lẽ ta cùng với một Đại La Kim tiên đánh nhau ? “

Tuyết Phong buồn nbuwjc thở dài , hẳn thật sự không nghĩ ra , Tiểu Khai lấy đâu ra cây gây khủng bố vậy , ngay cả một cây gây cũng mạnh mẽ thế , còn thiên lý hay không a ?

Đối thoại bắt đầu lộ ra cơn thịnh nộ , Tiểu Khai bỗng nhiên quát : “ Một khi như vậy , vì cái gì người lấy oán trả ơn , vì cái gì hưởng linh sơn hàng tội ? “

Tuyết Phong hừ lạnh nói : “ Bản tiên ngày xưa ở linh sơn địa vị thấp kém , sống như một con chó (ND : cái này trong VP e ko dịch láo đâu nha) Nghiêm Tiểu Khai người không muốn phi thăng , còn cản trở ta lên trời , còn tình nguyện đem nha đầu Hoàng Bội kia phóng lên. Ta hiện giờ chấp chương Thiên Tiên Đường , vì cái gì mà không thể báo thù?”

Tiểu Khai sửng sốt .

Lý do này tuy gượng ép , nhưng thật đúng. Năm đó Tuyết Phong tuy nhờ linh sơn bao che , lại do phẩm đức ti tiện khắp nhân gian giới đều biết , chính mình không có ý ngược đãi hẳn , Hơn nữa hẳn sống ở linh sơn , gặp mặt lạnh cùng nhục mạ không ít a , hơn nữa yêu quái nói ra đều thật tình ,

bình thường không che giấu tội ác , đối với Tuyết Phong đúng là ngược đãi không ít . Nhưng là , vô luận thế nào , ân cứu mạng vẫn phải có a ?”

Tiểu Khai tức giận mắng : “ Người lấy oán trả ơn , ta hôm nay chính là tìm người để tính sổ !”

Tuyết Phong nhất thời cao giọng cười dài : “ Ai tìm ai tính sổ còn khó nói , người ở hạ giới , ta nghĩ tìm người khó khăn , hiện giờ người đến nộp mạng , ta đây liền kết thúc với người ! “ (ND : Chán sống a , chán sống thật rồi “

Cổ Trì ở bên cạnh xem trợn mắt hà mồm , nhìn hai người lúc đầu nói chuyện như bằng hữu , bây giờ lại như cừu nhân , hiện giờ chứng kiến như thế , nhin không được lắc đầu : “ Tuyết Phong a Tuyết Phong , ta và người rốt cuộc là đồng nghiệp , không đành lòng nhìn người bị đánh , lại là người còn ra vẻ có bốn sự , ta còn không rõ sao , người so làm sao với cái gậy trước mặt đây , chỉ sợ nhất chiêu liền làm người chết không kịp a “

Mới nghĩ đến đó , Tiểu Khai đã hét lớn : “ Xem chiêu ! “

Thiên Côn bay cao lên rồi vụt mạnh xuống.

“Tai nạn chết người “ Cổ trì xẹt qua ý niệm này trong đầu , hăn liền trợn tròn mắt , theo bản năng muốn nhắm mắt lại.!

Hăn chứng kiến trên người Tuyết Phong , bỗng nhiên nở ra ngân quang vô cùng mãnh liệt ! Ngân quang này cùng với bình thường hoàn toàn bất đồng , bạch quang nhu hòa sáng ngời , làm cho người ta cảm giác thật cao thâm.Trong phút chốc ngân quang quây kín người hăn , không nhìn thấy mặt mũi , có vẻ quỷ dị.

Ngân quang phóng lên cao , đón nhận nhất côn , nhất thời truyền đến một tiếng nhẹ nhàng “ Ba “ , Cổ Trì không tin được , cái gậy vô kiên bất tời (không gì không phá được) kia cứ nhiên bắn ngược lên trên.

Tiểu Khai giật mình , Thiên Côn cùng Tuyết Phong , vừa chạm vào ngân quang , hần cử nhiên cảm nhận được một cỗ lực lượng vô cùng băng hàn cổ quái , lực lượng quý dị mà cường đại , thế nhưng hần đem thiên côn trở về !

Loại băng hàng mà ngoan độc này rất quen thuộc. Tiểu Khai tiếp xúc một cỗ thần niệm khó chịu !

Trách không được Tuyết Phong chắc chắn như vậy , hóa ra hần có Thiên Ma Thần Lực , chuyện gì đã xảy ra ?

Trong nháy mắt , ý niệm trong đầu Tiểu Khai nhanh như điện quang , lập tức quét côn tới.

Tuyết Phong cũng rất nhanh , cơ hồ cùng lúc với Tiểu Khai , cánh tay ngân quang lấp lánh , chớp tới Thiên Côn , hai người vừa va chạm , nhất thời “ Ba “ một tiếng , hai người đồng thời văng ra , vẫn là lực lượng ngang nhau.

“ Tuyết Tuyết Phong đạo hữu ,... người Người đây là công pháp gì ? “ Cổ trì run giọng : “ Ta như thế nào chưa gặp qua ? “

Tuyết Phong quay sang hần mỉm cười , khuôn mặt lạnh lẽo vô cùng , bộ mặt như do bạc trắng tạo nên , làm cho Cổ Trì rung mình một cái , lập tức lùi lại ba bước , cảm giác lòng bang bang nhảy rộ không nói ra lời.

Tiểu Khai hít một hơi trầm giọng nói : “ Người như thế nào có Thiê Ma thần lực ? “

Tuyết phong thanh âm mang đặc sát khí nói : “ Nga , người cũng biết thiên ma thần lực sao , vậy hôm nay người không thể không chết.”

Tiểu Khai tuy rằng kinh ngạc , nhưng không sợ hãi , lắc đầu nói : “ Người không phải đối thủ ta , nhanh trả lời câu hỏi của ta , ta còn có thể tha cho người một mạng “

Tuyết Phong cười : “ Khanh khách “ , khuôn mặt có chút vận vẹo , Tiểu Khai nhìn biết rằng thần lực trên người hắn có chút vấn đề , chỉ sợ là mạnh mẽ tu luyện , chưa hoàn toàn nắm giữ , liền tiếp tục nói : “ Thiên ma thần lực của người rất không ổn định , nếu mạnh mẽ động thủ , chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma , hãy trả lời thành thật vấn đề của ta .”

Tuyết Phong nổi giận hống một tiếng , thân hình chớp động , nhanh như thiểm điện , đối mắt với Tiểu Khai , đúng là ngay cả nói cũng lười , phải trực tiếp đấu võ a.

Tiểu Khai không dám khinh địch , sắp xếp thiên côn nhất thời triển khai , thân hình lao lên đón Tuyết Phong.

Hai người bọn họ lúc này , thần lực tương tự nhau , lại là Tiểu Khai thu phóng tự nhiên , Tuyết Phong khống chế cũng khó khăn , đến lúc này Tiểu Khai liền chiếm ưu thế , huống chi kỹ xảo của Tuyết Phong đều từ tu chân giới luyện ra , Tiểu Khai thi triển lại là Gia Cát Thần Hầu đích thân truyền lại , bộ côn pháp có thể nói ngũ giới vô địch , cho dù đối thủ có cao cường hơn Tiểu Khai , cũng khó thắng được . Huống chi Tuyết Phong vốn kém hơn , cao thấp liền phân ra .

Tuyết Phong hiển nhiên không nghĩ đến vận dụng Thiên Ma thần lực còn thua , càng đánh càng rối , bị thiên côn đập liên tục vào người , động tác càng rối loạn , cổ họng không ngừng phát ra tiếng : “ Ôi Ôi “ , giống như mất đi lý trí , ngay cả phòng ngự cũng không cần , liều mạng đọ công.

Tới giờ phút này , Tiểu Khai muốn giết Tuyết Phong cực kì dễ dàng , muốn hỏi hắn vài chuyện liền cho thiên côn lùi lại , Tuyết Phong lại tưởng mình chiếm ưu thế , liền lao lên điên cuồng tấn công , Tiểu Khai định né tránh , nhìn thấy ánh mắt bán mạng của hắn liền nổi giận.

Tiểu Khai quát : “ Được , người thích chết thì ta sẽ không khách khí.”

Quyết định xong , Tiểu Khai toàn lực rat ay , “ Ba ba ba “ liên thanh , trong phút chốc đã có bảy tám côn đập vào người Tuyết Phong , trên thân , đùi , cánh tay , đánh cho Tuyết Phong toàn thân đầy huyết tích , máu tươi một mảng ngân bạch (ND : Trắng , bạch huyết đó =)) rơi xuống đất liền ngưng thành thể rắn , có vẻ cứng rắn mà bóng loáng , nhìn rất quý dị , Cổ Trì ở bên cạnh phát run nghĩ thầm : “ Tuyết Phong đạo hữu tám phần biến thành yêu ma quỷ quái , làm sao Làm sao coi là Tiên Nhân được .”

Tuyết Phong thất khiếu chảy máu , Tiểu Khai liền đập một côn vào gáy hăn , chợt nghe : “ Phốc “ một tiếng , Tuyết Phong toàn thân chấn động , Tiểu Khai bỗng nhiên tỉnh lại , thu tay về phía sau , chợt nghe bên ngoan thiên tiên đường có một tiếng duyên dáng gọi : “ Nghiêm Tiểu Khai , đại sắc lang , người người còn không mau dừng tay!”

Thanh âm này dị thường dễ nghe , dị thường quen thuộc , hiển nhiên là Hoàng Bội!

Tiểu Khai kinh ngạc quay đầu lại thấy Hoàng Bội váy dài bay lên , Tiên Đế quần áo trắng muốt bay theo , Tiểu Khai kinh ngạc nói : “ Các nàng đến đây làm gì ? “

Hoàng Bội thần tình tức giận , lớn tiếng nói : “ Nghiêm Tiểu Khai , người Người quả nhiên là tới giết Tuyết Phong ! “

Tiểu Khai ngạc nhiên nói : “ Nàng nói lời này là ý gì ? “

Hoàng Bội nghiêng răng nghiêng lợi nói : “ Người ở Thiên Hà đã nói qua , đó là nguyện vọng lớn nhất của người , ta sợ người rắp tâm bất lương , năn nỉ sư phó mang ta qua , muốn giết chết Tuyết Phong , ai ngờ Ai ngờ “ Nàng cúi đầu , chứng kiến Tuyết Phong đầy mình thương tích , nhịn không được nổi giận nói : “ Nghiêm Tiểu Khai người quá vô sỉ “

Nói cũng kỳ , Cái gáy vỡ nát của Tuyết Phong ,cư nhiên khôi phục nguyên trạng , mà ngay cả máu chảy ra đều biến thành màu đỏ , hăn vô lực

giương mí mắt lên , nhìn thấy Hoàng Bội , mặt liền phức tạp , há miệng thở dốc , như muốn nói , nhưng ngay cả khí lực để nói cũng không có.

Hoàng Bội lúc ở Tu Chân Giới đã phát thệ , ai giết Tuyết Phong , nàng gả cho người đó , Tiểu Khai cố tình ở dưới thiên hà nhắc lại , cường điệu thêm một lần trêu chọc nàng , Hoàng Bội liền quỳnh quáng lên . Nàng vốn hạ quyết tâm tự mình ra tay giết Tuyết Phong , liền trở lại cung điện liêu mạng câu Tiên Đế hỗ trợ , Tiên Đế cũng bó tay , phải đáp ứng nàng qua giết Tuyết Phong , hai thầy trò hấp tấp chạy tới , chứng kiến cảnh Tiểu Khai một bồng đập nát gáy Tuyết Phong.

Nhất côn này đập xuống , làm sao còn sống cho được?

Tiểu Khai cười nói : “ Tuyết Phong còn chưa chết , nàng nhanh đi bỏ một kiếm , vấn đề liền được giải quyết ? “

Hoàng Bội bừng tỉnh , sang một tiếng , phi kiếm liền bay khỏi vỏ , bắn thẳng cổ họng Tuyết Phong , ai ngờ có một bàn tay hiện ra , hất thanh phi kiếm của nàng đi , Hoàng bội lắp bắp kinh hãi , nhìn lại thấy Cổ Trì vẻ mặt nghiêm nghị nói : “ Tuyết Phong đạo hữu là chấp chương Thiên Tiên Đường của ta , tuy rằng ngộ nhập ma đạo , nhưng cũng không để nàng vũ nhục , nàng muốn giết hẳn , phải qua một cửa của ta !”

Hoàng bội gấp muốn chết , quay đầu năn nỉ : “ Sư phó , giúp ta..”

Tiên Đế thở dài một chỉ đang muốn bắn ra , bỗng nhiên có một tiếng kêu thảm , Tuyết Phong phun ra một ngụm bạch ngân huyết , vọt lên ba bốn thước , giống như suối , hắt toàn thân run lên , nhất thời cứng lại , hai mắt nhắm lại không nhúc nhích , như vậy chết đi.

Hoàng Bội vẻ lo lắng trên mặt chưa hết , cứ như vậy đứng ở đó không nhúc nhích , nước mắt từng giọt rơi xuống.

Lúc này đây , Tuyết Phong đã bị Nghiêm Tiểu Khai giết , nghĩ muốn cứu cũng không kịp a.....

Tiểu Khai khó chịu , cau mày nói : “ Nàng yên tâm, ta không muốn kết hôn với nàng , nàng không cần tuân thủ lời hứa”

Hoàng Bội tức giận quay lại , cắn răng nói : “ Nghiêm Tiểu Khai , người không cần giả mù , Hoàng Bội ta luôn giữ lời , nếu người giết chết Tuyết Phong , TA Ta đương nhiên gả cho người !”

Tiểu Khai hừ nói : “ Ta không nghĩ nàng nguyện ý đâu “

Hoàng Bội hừ một tiếng , cười nói (ND:Cười kiểu đếu ý) : “ Người rõ ràng muốn chết , nếu không cần gì ở dưới Thiên Hà hôn ta một cái , bây giờ lại cố tình nói trái lương tâm , thật sự là không biết thẹn a ! “

Lời này nói ra , Bác học chân nhân “ Vèo “ cười một tiếng . Tiểu Khai không thể lý giải , lắc đầu nói : “ Ta không muốn cùng nàng nhiều lời , dù sao ta cam đoan không cưới nàng là được , nàng cứ yên tâm.”

Hoàng Bội cười lạnh nói : “ Người giết chết Tuyết PHong , vậy nhất định phải cưới ta , không cưới không được.”

Tiểu Khai nhướng mắt (ND : liếc), nhìn qua : “ Bằng thực lực của nàng , còn có thể bắt buộc ta sao ? “

Hoàng bội quyết tâm , cắn răng nói : “ Người không cưới ta , ta ... ta sẽ chết ở trước mặt người , coi như hoàn thành lời thề. “

Tiểu Khai hoảng sợ : “ Không nên xúc động a. “

Hoàng bội nhắm chặt môi , không nói một lời , vẻ mặt kiên quyết vô cùng , hiển nhiên đã quyết định chủ ý . Tiểu Khai nhìn nàng một lúc lâu , có

chút bất đắc dĩ , giải thích : “ Hoàng Bội cô nương , kỳ thật ta không vì nàng mà đi giết Tuyết Phong , ta vì Linh Sơn của ta “

“ Người không cần nhiều lời “ Hoàng Bội quát lên , chặn ngang lời hăn :
“ Tóm lại ta gả cho người là được.”

Bộ dáng này của nàng , nhận định Tiểu Khai tâm địa bất lương , ngay cả lời giải thích cũng không thèm nghe , Tiểu Khai cười khô , lại nói : “ Một khi như vậy , ... Nàng theo ta hồi linh sơn chứ ? “

Hoàng Bội tuy trong lòng tràn đầy bi phần , vẫn cố gật đầu nói : “
Đương nhiên như thế “

Tiên đế bỗng nhiên mở miệng nói chuyện : “ Thiên Tuyển Môn Chủ , ta có chuyện muốn nói “

Tiểu Khai nói : “ Nàng nói đi “

Tiên đế biểu tình có chút cổ quái , xem xét Tiểu Khai cả nửa ngày mới thấp giọng nói : “ Người Người còn muốn hay không đi tìm tiên đế giả ? “

Tiểu Khai gật đầu : “ Đương nhiên muốn “

Tiên đế biểu tình không được tự nhiên , giống như thẹn thùng , thanh âm yếu ớt nói : “ Kia Người muốn ta đáp ứng người điều kiện gì ? “

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi , Tiên đế nhất thời đỏ ửng mặt , ngay cả hai bên tai cũng đỏ lên , hiển nhiên sợ Tiểu Khai nói lời yêu cầu nào đó . Tiểu Khai vừa buồn cười vừa tức giận , náo cả nửa ngày , hai thầy trò này vẫn tưởng mình là sắc lang , không nhìn mình giải thích , Hoàng Bội cùng Tiên đế đã sớm nhận định chính mình muốn lấy lời thế bức Hoàng Bội xuất giá , về phần Tiên Đế cũng chỉ sợ lão yêu quái mình ham vẻ đẹp của nàng a.

Tiên đế rất ngoài ý muốn , thấp giọng nói : “ Người Người chẳng lẽ không nghĩ muốn Nga , không có gì , đa tạ môn chủ chỉ giáo.”

Tiểu Khai thật sự không dám cùng hai người nói chuyện , khoát tay nói :
“ Không có việc gì , các nàng trở về đi “

Hoàng Bội bay đến bên người Tiểu Khai , hừ nhẹ nói : “ Ta tự nhiên đi theo người “

Tiểu Khai rất xấu hổ , nói : “ Nàng cùng sư phó trở về , ta xong việc sẽ qua đón nàng được không ? “

Hoàng Bội một câu cũng không nói , dùng sức lắc đầu , nhìn Tiểu Khai đang chạy , nhắm mắt đuổi theo , bày ra tư thế một tắc cũng không rời.

Tiểu Khai lại nói : “ Ta đây trước tiên đưa nàng đi Diệt Thế Chi Môn , chờ ta hồi linh sơn sẽ đón nàng , thế nào ? “

Hoàng Bội lắc đầu cười lạnh : “ Người không cần thử ta , ta nói giả cho người nhất định sẽ giả cho người , nếu người thật sự sốt ruột , chúng ta có thể về Linh Sơn thành thân trước , không phải đại hôn lần trước người vô si hoạt động sao ? (ND : hay đó)

Tiểu Khai dù gì cũng bị hiểu lầm , chả muốn cãi , quay sang bác học chân nhân : “ Hiện tại làm thế nào đây ?”

Bác học chân nhân bộ dáng như muốn cười mà lại không dám ,túm tùm nói : “ Nếu Hoàng cô nương nhất định phải đi theo người , vậy không cần tìm giả Tiên Đế vội , ta xem chúng ta không bằng về Linh Sơn trước , cho các người thành thân rồi tính sau , đúng rồi , còn Vũ Ca tiểu thư kia nữa , cũng phải thành thân.”

Tiểu Khai nhú mày suy nghĩ , cũng thật là không có biện pháp , giận dữ nói : “ Chỉ có như thế thôi . “

Hoàng Bội hừ nhẹ một tiếng , ý nói các người quả nhiên có chủ ý này a.

Bốn vị chân nhân nhìn nhau , không thể kiềm được , cười ha ha đứng lên.

Lúc quay lại rất thoải mái , Thiên Hà thủy quái tránh còn không kịp , đoàn người chậm rãi xuyên qua giới hạn không gian , trực tiếp hạ xuống từ trên linh sơn , linh sơn đệ tử đông đảo , chứng kiến chương môn trở về , mỗi người hoan hô nhảy nhót , Tiêu Vận cùng mấy nàng ra đón , liếc mắt thấy Hoàng Bội cùng Vũ Ca , nhất thời chấn động , Tiêu Vận bắt lấy tay Hoàng Bội , cười nói : “ Muội muội , muội thế nào lại đến đây. “

Hoàng Bội không chút thay đổi , lạnh nhạt nói : “ Ta tự nhiên đến để thành thân cùng Nghiêm Tiểu Khai”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 9: Động Phòng

Tiêu Vận ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai , thấy vẻ mặt hắc hời khó coi , rồi thì bốn vị chân nhân thần tình đỏ bừng , Tiêu Vận hơi nghi ngờ , buông tay Hoàng Bội ra rồi giữ chặt Vũ Ca tiểu thư : “ Muội muội này xưng hô thế nào ? Chẳng lẽ cũng cùng Tiểu Khai đệ đệ thành thân ? “

Vũ Ca tiểu thư mặt ửng đỏ , cười lắc đầu nói : “ Tỷ tỷ , ta rất muốn gả cho Nghiêm Tiểu Khai , nhưng trước đây ta đã phát thiên ma độc thệ là nếu không giết Tiểu Khai , thì cả đời Cả đời không thể lập gia đình , cho nên lúc này ta không thể cùng hắn thành thân được. “

Nói ra lời này thật chả ra gì , cho dù Tiêu Vận có phong cách quý tộc nghe xong cũng ngây dại.

Chờ mọi người tiến vào đại sảnh , Tiểu Khai liền bắt đầu kể lại những sự việc trải qua trên thiên giới. Đương nhiên , những chuyện quá mức cơ mật gì gì đó đều một lời nói cho xong , nói đến trong sát thần không gian chiến đấu kịch liệt , mấy nữ hài tử đều sợ hãi tới mức mặt trắng bệch , tuy rằng biết rõ Tiểu Khai không việc gì , vẫn nhìn không được kinh hô liên tục , nói đến Tiên Ma đấu trường cùng với Nguyên Giới , mọi người đều liên tục cảm khái , Hoàng Bội đứng ở bên cạnh hắn , vẻ mặt lạnh như băng , không chút biểu hiện nào.

Tiểu Khai ngồi trong đại sảnh , mặt mày hớn hờ , đợi nói xong , đã là hoàng hôn , Điền Tử Cam nói : “ Chưởng môn , người cùng Hoàng cô

nường hôn lễ hẳn là phải xử lý , cứ phân phó xuống dưới , ta lập tức đi chuẩn bị.”

Tiểu Khai cười nói : “ Không cần xử lý , hết thầy giản lược a. Chính sự còn không xong , đêm nay thành thân , mai ta lại đi Tiên Giới “

Hoàng Bội vội gật gật đầu , tiếp lời nói : “ Không sai , việc thành thân này , Nghiêm Tiểu Khai hẳn tự nhiên cảm thấy càng sớm càng tốt “

Tiểu Khai mặc kệ nàng , nói với Điền Tử Cam : “ Tu chân giới hai ngày hôm nay có việc gì xảy ra ? “

Điền Tử Cam nói : “ Từ mấy hôm trước tứ đại chương môn đã tới linh sơn , hiện giờ tất cả đều mạnh khỏe , Tiên đạo luận kiếm đại hội cũng mở một gian đại sảnh cấp cho linh sơn phái sử dụng , so với lục đại môn phái thì nhỏ hơn một ít , phòng chừng nghe nói chương môn lần trước xuất ra Tiên Giới bạch ngọc cùng Ma giới hắc ngọc, họ trông cậy mong linh sơn bán ra một ít a.”

Hắn dừng một chút , cười nói : “ Có vài vị chân nhân cấp nguyên liệu , để cho chúng ta chế thuốc , hơn nữa giờ cũng không có thiên lôi , cũng không có người bị thương , chỉ sợ đại sảnh sẽ để không dùng thật lâu a.”

Linh sơn chương môn đại hôn tuy rằng không tổ chức , nhưng các đệ tử linh sơn trên núi đều vui sướng , các đệ tử tự giăng đèn kết hoa , khắp núi hò reo như ăn tết , đợi đêm dài là lúc Tiểu Khai nắm tay Hoàng Bội vào động phòng (ND : Hay à nha)

Hoàng Bội rất thủ tín , toàn bộ hôn lễ đều rất phối hợp , giờ phút này đính khăn voan , cẩn thận ngồi ở mép giường , mặc dù Tiểu Khai chậm chạp không giúp nàng mở ra , nàng cũng không tự tiện gỡ xuống , thúc giục nói : “ Người như thế nào mà còn không lại đây ? “

Tiểu Khai ngồi ngay ngắn bất động , nói : “ Nàng tự mình ngủ là được , ta là bán thần không cần phải nghỉ ngơi.”

Hoàng Bội tức giận quát : “ Ngay cả động phòng đều vào , người hiện tại làm bộ chính nhân quân tử làm gì , Hoàng Bội ta vào Nghiêm thị gia môn dĩ nhiên phải đồng sang cộng chằm với người , người còn không mau lại đây . “

Tiểu Khai lắc đầu nói : “ Ta không đến “

Hoàng Bội nhất thời giận dữ , dùng sức xốc khăn voan lên , bước đến khóa tay Tiểu Khai vào người (ND : Hay đó =)) hét lên : “ Người phải tới đây !”

Bằng sức của Tiểu Khai bây giờ , thoát khỏi nàng không tốn sức , nhưng bây giờ không phải lúc đấu vó , mắt thấy nữ hài tử người ta động thật , Tiểu Khai chỉ có thể đứng dậy không tình nguyện bước tới giường, ngồi khẽ trên mép giường như kiểu sợ bị đánh cái gì trên giường , thấp giọng : “ Nàng có muốn nữa hay không ? “

Hoàng Bội mặt đỏ như hoa đào , cả giận nói : “ Ta nghĩ cái gì chẳng lẽ người không rõ ràng ? “

Tiểu Khai có chút co quắp , nuốt nước miếng hừ nói : “ Nàng không cần miễn cưỡng , đi đến bên bàn ngồi đi .”

Hoàng Bội cắn chặt răng , đem Tiểu Khai đẩy ngã trên giường , Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi , muốn đứng dậy , Hoàng Bội liền lạnh lùng nói : “ Người nằm im , không nhúc nhích “ (ND : I love that !)

Tiểu Khai giật mình , nhất thời không dám động , nằm ở nơi đó , cảm thấy cả người mất tự nhiên , trên đỉnh đầu ngọn nến phấn hồng chớp chớp lóe lóe , giống như đang chê cười hắc. Hắc trợn mắt nhìn Hoàng Bội xoay

người cởi giày , cảm thấy lòng hơi hơi có chút nhảy lên. (ND : Cái gì nhảy thì tự hiểu)

Hoàng Bội cởi giày ra , lộ ra một đôi chân trắng như ngọc , Tiểu Khai nhìn thấy liền rung động , ánh mắt nhất thời có chút đăm đăm , mỹ nhân trước mắt vẫn tiếp tục , nàng hơi nghiêng đầu , duỗi tay ra tháo dây trâm xanh biếc , tóc liền xõa xuống như mặt nước mùa hạ , càng thêm vài phần phong tình.

Tiểu Khai trong lòng nhảy rộn , sợ hãi nói : “ Nàng Nàng đây là “ (ND : Kém quá đi)

Hoàng Bội hừ nói : “ Người không phải cố thể hiện chính nhân quân tử , ta tự cởi được váy , linh sơn chưởng môn ngày đại hôn cái gì cũng không làm được a “

Trong người Tiểu Khai có một đoàn hỏa bốc dần lên não , còn chút mơ hồ thấp giọng nói : “ kia nàng Nàng “

Hắn xoay người nhăn nhó như hoàng hoa khuê nữ , Hoàng Bội so với hắn dừng cảm hơn nhiều lắm , ngọc thủ ở bên hông tác tác lộng lộng một trận , nhất thời xoát một tiếng , váy dài theo hông chảy xuống , nhất thời cả phòng bừng lên xuân quang , ánh mắt Tiểu Khai vẫn không thể mở được ra , thân thể Hoàng Bội không phải là Tiểu Khai chưa xem qua , lần trước ở dưới đáy sông nhìn coi , còn đây là quang minh chính đại nhìn a , điểm chết người là nàng đã cởi hết , sinh lý Tiểu Khai phản ứng mãnh liệt . Trong lòng có chút mâu thuẫn , vẫn cố há mồm ra cãi lại : “ Ta ta giết Tuyết Phong không phải bởi vì muốn kết hôn với nàng “

Hoàng Bội căn bản mặt kệ hắn , váy dài rơi xuống , thoải mái cười gập cả lưng , bàn tay mềm duỗi ra bắt vào hông Tiểu Khai. (ND : Cảm giác hơi S.. Hiếp rồi đó)

Tiểu Khai hít một ngụm lương khí , nhất thời tay chân luống cuống , trơ mắt nhìn nàng đang cời đai lưng của hắn , hắn không mặt dày đến thế cũng bắt đầu đỏ lên nói : “ Đây.... Ta tự mình làm được không ? “

Hoàng Bội nhất thời tức giận cắn môi nói : “ Người nói vào lúc này thì để làm gì ? “

Nói tới nói lui , đúng là vẫn buông lỏng tay ra , mặt cười hồng hào , lan đỏ cả tai.

Tiểu Khai thân thể hơi rục rịch , động tác phá lệ rất lưu loát , xoát một tiếng đã hạ đai lưng , nhanh hướng chần chui vào nói : “ Ta.... Ta cời xong rồi “

Hoàng Bội cắn răng , trên mặt có ba phần ngưng ngùn , bảy phần lừng lẫy , giống như một mỹ nhân ngư chui vào chần , hướng người Tiểu Khai áp vào , thúc giục nói : “ Nhanh lên , phía dưới tới phiên ngươi “ (ND : Ông tác giả này đi viết SH có triển vọng hơn ! “

Đêm động phòng là đêm ấm áp tốt đẹp nhất , nhưng mà hai người này giống như phân công hợp tác , Tiểu Khai nghe xong liền gật đầu nói : “ Tốt , ta liền động thủ “

Hoàng Bội hừ lạnh một tiếng không nói một lời , hai tay nắm chặt giường , phát ra một tiếng than thở rất khẽ.

Tiểu Khai sớm đã vận sức chờ phát động , chợt nghe thấy thanh âm này dực vọng liền tiêu tan hơn nửa , hướng trên giường nằm xuống , nói : “ Tốt lắm , ngủ ngon a “

Hoàng Bội ngoài ý muốn , còn tưởng Tiểu Khai đang làm bộ chính nhân quân tử , nhin không được quay đầu nhìn Tiểu Khai , hắn hai mắt nhắm nghiền , sắc mặt bình tĩnh , đúng là thật sự nghỉ ngơi.

Hoàng Bội vừa tức vừa vội , tức giận là mình đã nhất định thất thân cho hắn , hắn lại cố tình ba bốn lần giả bộ , đây không phải làm khó mình sao ?

Vội là chính lúc này mình không thể đem thân cho hắn , dĩ nhiên là đã vi phạm lời thề ?

Tuy rằng không ai truy cứu , nhưng Hoàng Bội vẫn coi nó rất nặng.

Nghĩ đến đây , Hoàng Bội lặng lẽ khởi động thân mình , cố nén ngưỡng ngừng duỗi tay hướng hạ thể Tiểu Khai sờ soạng (ND : Đoạn hay sắp đến rồi =)), Tiểu Khai giờ phút này thân thể liền bốc hỏa , tuy rằng mạnh mẽ diệt hỏa , nhưng làm sao chống được ngọn nguồn của nó , bỗng nhiên cảm giác Hoàng Bội duỗi tay ra , sờ vào địa phương không nên , nhất thời giật mình lấy tay ra giữ chặt tay Hoàng Bội.

Hoàng Bội cười lạnh , cả giận nói : “ Người còn giả bộ làm chi ?”

Tiểu Khai từ trước đều bị nàng coi là sắc lang , trong lòng thật sự khó chịu , cả giận nói : “ ta tự nhiên sẽ không làm xằng bậy “ hắn ghé vào tai Hoàng Bội , rõ ràng đang đe ép người ta , nhưng dưới thắt lưng vẫn không dám nhúc nhích , Hoàng Bội đợi nửa phút không thấy động tĩnh liền hừ nói : “ Người như thế nào còn nằm im “

Tiểu Khai cũng hừ nói : “ Nàng không nói , ta tự nhiên bất động , nàng muốn ta làm như thế nào , ta liền làm như thế , miễn cho nàng nói ta rắc tâm hại người.”

Hoàng Bội tràn đầy xấu hổ và giận dữ , nhưng cũng không thể nề hà , vì mình hứa hẹn , không thể đánh hắn , nói : “ Vậy người xuống đi “

Tiểu Khai “Nga” một tiếng , nhất thời hai tay buông lỏng , đe ép thật mạnh xuống.

“ Ti!” Hoàng Bội phát ra âm thanh vang dội, đau chảy nước mắt , cắn răng mắng : “ Người tên hỗn đản này . “ Nàng lặng lẽ duỗi tay ra sờ , chỉ thấy đầy tay huyết , hiển nhiên trình tiết đã bị phá , đời này lọt vào tay Tiểu Khai , nghĩ đến đây , Hoàng Bội tràn nước mắt ra.

Tiểu Khai vẫn không nhúc nhích , giống như ngay cả tiếng mắng của nàng hẳn cũng không nghe thấy , Hoàng Bội sau một lúc lâu mới cảm thấy dễ chịu chút , nói : “ Người đứng lên đi “

Tiểu Khai vẫn không nói một lời , lại đem thân mình nâng cao lên một ít . Hoàng Bội nhìn bộ dáng tức giận của hắn , vốn chính mình mới phải tức giận mới đúng chứ , trình tiết vừa bị phá , từ nay biến thành phụ nhân , tâm tình có chút biến hóa , tâm lý giống như mềm mại , bỗng nhiên tràn ra , thở dài , ôn nhu nói : “ Xuống đến đây lần nữa đi “

Tiểu Khai nghe lời thật sự , quả thực tựa như cái máy , đêm nay , động phòng bên ngoài cũng không thiếu đệ tử ở bên ngoài nghe lén , ai cũng nấp góc tường , bây giờ đến lúc thú vị nhất , đang nghe chương môn phu nhân nói cái gì : “ Đứng lên , xuống dưới , qua đi , xuống lần nữa “ , sau khi nghe được mặt mũi ai cũng đầy mờ mịt nhìn nhau , qua hồi lâu , có một người tự cho là thông minh nói : “ Nga , ta nhớ rồi , các người có nhớ chương môn có một bộ cái thể thần công tên là Thiên Hạ Đệ Nhất Song Tu đại pháp không , ta xem chương môn cùng phu nhân hẳn là ở trong tu luyện a “ Mọi người gật đầu , đều nói : “ Sư huynh cao kiến !”

Nếu tu luyện cái thể thần công , hơn nữa đang đến lúc quan trọng , chúng đệ tử nhất thời hi hi ha ha rồi giải tán.

Cho đến khi nửa đêm về sáng , mọi âm thanh trên núi lặng ngắt như tờ , thanh âm động phòng liên tiếp vang lên , đầu tiên là tiếng chiếc giường vang lên đều đặn , sau đó tiếng đánh cùng với tiếng nước (ND : OMG) , tiếp theo có tiếng hừ lạnh của Hoàng Bội , nghe thanh âm kia , giống như không có nhiều lạnh lùng cùng tức giận , lại có chút dịu dàng , về phần Tiểu

Khai tự nhiên sớm không còn biến thành máy nữa , mà chân chính biến thành “ Đại Sắc Lang “. Thanh âm vang lên hơn nửa đêm , mớ tóc đen dài của Hoàng Bội hỗn độn giống như vừa gội xong , thật lâu sau , Hoàng Bội giống như giận dữ , nghiêng rằng nghiêng lợi mắng : “ Nghiêm Tiểu Khai Người Còn có để ta yên không ? “

Tiểu Khai vẫn uy phong đi lên , thanh âm càng thêm vang dội mắng : “ Nàng không phải vẫn mắng ta là đại sắc lang sao , ta ta đương nhiên không để yên , nói cho nàng đêm nay nàng cũng đừng mong nghỉ ngơi”

Hoàng Bội vốn đang muốn mắng , lại giống như bỏ qua , duyên dáng kêu to một tiếng , giống như bị người ta tát một cái , không rõ nói : “ Người người dù sao cũng phải điểm nhẹ a “ (ND : Điểm – chắc là công pháp thiên hạ đệ nhất của ông TK =))

Tiểu Khai nghe thanh âm của nàng rồi bỗng dừng nghiêm túc lại , ý tứ hàm súc nói : “ khoan , trước tiên đừng nhúc nhích , ta cảm thấy trên người nàng có vấn đề. “

Hoàng Bội có chút nghiêng rằng nghiêng lợi : “ Người người cứ việc như thế , ta không sợ , làm gì phải tìm cớ như vậy “

Tiểu Khai dừng động tác lại , trên người bỗng nhiên sáng lên nguyên lực màu xanh , khởi động nguyên lực đi vào , trầm giọng nói : “ Không đúng , trong cơ thể nàng còn cất giấu một cỗ lực lượng , để ta hảo hảo tìm xem. “

Hắn nói tới đây , tay nhẹ điểm ở eo Hoàng Bội một phát , Hoàng Bội nhất thời run rẩy dữ dội , phát ra một tiếng rên rỉ mất hồn đang phách , nhất thời tỉnh lại , nàng che miệng lại cả giận nói : “ Nghiêm Tiểu Khai , người Đây là yêu pháp gì của người ? “

Cái này tự nhiên không phải yêu pháp , mà là chính tông đệ nhất thiên hạ song tu đại pháp . Tiểu Khai dưới tay không ngừng , điểm một điểm ở

ngực nàng , Hoàng Bội toàn thân lại run rẩy , chỉ cảm thấy toàn thân khoái cảm như nước , chỉ đều chỉ liên tục điểm lên người nàng , nhất thời lại rên rỉ , nàng còn muốn giãy dụa , nhưng ngón tay Tiểu Khai liên tục hạ xuống , trong phút chốc đã điểm toàn thân nàng , Hoàng Bội làm sao còn phát ra thanh âm , chỉ cảm thấy toàn thân đều hóa thành hoa hồng , hồng hồng ngay cả ánh mắt cũng không mở ra được , mà ngón tay Tiểu Khai cũng đã sờ soạng địa phương thần bí của mình như tìm kiếm gì đó.

“ Này, Nghiêm Tiểu Khai Hẳn quả nhiên là đại sắc lang “ Hoàng Bội vừa mới suy nghĩ xong thì cảm thấy đầu ầm ầm chấn động , trong phút chốc , giống như toàn thân đều bị đưa vào hầm băng , tứ chi lẫn lục phủ ngũ tạng đều quán đầy băng tuyết , nói cũng kỳ quái , tuy rằng biết rõ lạnh thấu xương , nhưng lại không rét lạnh , ngược lại toàn thân thoải mái nói không nên lời , một cỗ quái lực khổng lồ giống như từ trống rỗng xuất hiện trong cơ thể nàng , lực lượng này trong phút chốc nuốt sống tu chân tâm pháp Nga Mi trên người nàng , rồi hòa vào một.

Hoàng Bội sợ hãi trợn mắt , liền thấy được trên người mình ngân quang nở rộ , kịch liệt chói mắt !

Tiểu Khai thở dài một hơi , xoay người nằm xuống trên giường , thờ dốc nói : “ Đúng vậy , cỗ lực lượng giấu trên người nàng , là là Thiên Ma Thần Lực!”

Hoàng Bội ban ngày đã nghe nói qua Thiên MA , lại nghe hẳn tự thuật qua chuyện Tuyết PHong , hiện giờ đột nhiên có Thiên Ma Thần Lực , nhất thời đầu óc hỗn loạn , lắc đầu nói : “ Đây là vì sao ?”

Tiểu Khai biểu tình rất ngoài ý muốn , giải thích : “ Nếu ta đoán không sai , nàng cùng Tuyết Phong trong cơ thể đều có thiên ma thần tộc huyết mạch , Tuyết Phong có huyết thống không rõ ràng , còn nàng thì thuần khiết , cho nên hẳn cường luyện thiên ma thần lực làm cho chính mình tẩu hỏa nhập ma , mà nàng có sở hữu Thiên ma huyết thống thuần hậu nhiều hơn ,

cho nên trong cơ thể nàng Thiên ma cần lực chỉ cần tỉnh lại là được , ngay cả tu luyện cũng không cần.”

Hoàng Bội nghe được lòng tràn đầy hoảng sợ , run giọng nói : “ Người nói làm thế nào để tỉnh lại ? “

Tiểu Khai cười hắc hắc , phun ra hai chữ : “ Song Tu “

Hoàng Bội giờ phút này làm sao còn lý trí , nghe hắn nói có vẻ đặc ý , kinh ngạc gật đầu nói : “ Có đúng hay không “

Nàng không biết , Tiểu Khai lần này nói ra , kỳ thật đều từ Vô Tự Thiên Thư.

Ngày đó Hoàng Bội nhìn trang bốn của Vô Tự Thiên Thư rất kỳ quái , chứng kiến tranh vẽ nam nữ song tu , không phải bởi vì nàng nghĩ muốn nam nhân , mà là bởi vì nàng có Thiên Ma thần lực trong cơ thể , phải dùng song tu dẫn ra , hiện giờ Tiểu Khai cùng nàng hợp thể , nhất thời cảm giác được quái lực , Tiểu Khai dù sao cũng là chủ nhân Vô Tự Thiên Thư , bất kì lúc nào cũng giải được bí ẩn ngũ giới , tra cái này , rất nhanh có manh mối , Tiểu Khai thuận lý thành chương tìm cách mở ra thiên ma thần lực cho nàng.

Hoàng Bội ngây người một lúc lâu , cảm thụ cỗ lực lượng trên người , chỉ cảm thấy vô biên vô hạn , phảng phất có thể phá hư cả người nàng thoát ra , nàng hoảng sợ , ngẩng đầu , Tiểu Khai đối diện nàng gật đầu mỉm cười : “ Đúng vậy , nàng có thể ra tay hủy diệt chính mình , bởi vì nàng là ma thần hậu duệ , bất quá Nàng cũng không thể rat ay linh tinh nga.”

Hoàng Bội ngơ ngác gật gật đầu , nhớ lại mấy câu Tiểu Khai vừa nói , cau mày nói : “ Trên người ta có Thiên ma thần lực , vì cái gì phải thông qua song tu tỉnh lại , cái này kỳ quái a ?”

Tiểu Khai ngất thời ngẩn ra , quả thật bất ngờ. (ND : Đúng là đại sắc lang , chỉ quan tâm XXY)

Thần Ma lưỡng tộc có hậu duệ rải rác trong tam giới , tỷ như bá cách gia tộc chính là hậu duệ Cửu Thiên Huyền Nữ , Thiên nhất thần thú là hậu duệ Phượng Hoàng Thần ,mà ngay cả Tiến Đế cùng với Ma tôn , đều miễn cưỡng xem như hậu duệ Cửu Thiên Huyền Nữ . Lại bởi vì trải qua niên kỷ quá lâu rồi , hậu duệ cũng không có lại lượng của tổ tiên , càng không thể tu luyện thần lực , chẳng qua chỉ là cường hơn sinh linh tam giới mà thôi , vậy tại sao Tuyết Phong và Hoàng Bội lại có Thiên Ma thần lực ? Bọn họ ngoài trừ là hậu duệ của hắn ra , còn có gì khác ?

Đã có nghi vấn , như vậy trở nên dễ trả lời , Tiểu Khai bắt đầu kiểm tra , sau đó kinh ngạc há to miệng.

Lại nói sau lúc Cửu Thiên Huyền Nữ giải thể , thiên ma Khẩn La Mật Cổ thực hành đại kế , mà xảy ra trước mắt hắn nan đề lớn nhất là : Như thế nào đạt được tâm thần lực ?

Tiền văn (Đoạn trên) đã nói qua , Ngũ đại thần tộc cùng tứ đại ma thần , cũng chỉ có một nữ tính , Huyền Nữ đã chết , không tìm được người khác song tu , không thể song tu , liền không thể đạt tâm thần lực , thiên ma vì thế lo lắng hết lòng , rốt cuộc nghĩ ra hai biện pháp.

Thứ nhất , đơn giản , chính là biến thành chủ nhân tam giới , thu thập đủ mảnh của Cửu Thiên Huyền Nữ , sau đó đúc lại hình người để song tu.

Thứ hai , cổ quái , Thiên ma ở tiên giới bắt đi một tiên nữ , cùng nàng song tu , rồi đưa vào Nhân Gian Giới , bắt đầu dòng luân hồi.

Tiên nữ trên người có tiên giới tâm pháp , tự nhiên không đủ để cùng Ma thần dung hợp phát triển ra thần lực , lại là nàng mang theo Tiên nữ cùng Thiên Ma song trọng huyết thống , nói cách khác , có một bộ phận

thần tộc huyết thống , mà trên người cơ bản có thể xem như thiên ma thần lực cùng tiên lực kết hợp .

Tân giống này ở trong tam giới không ngừng luân hồi , không ngừng mở chi tán hiệp nở hoa , kết quả một thể hệ to lớn truyền xuống , bọn họ trên người huyết thống cũng không biến dị , càng về sau , hậu duệ nhóm người Thiên Ma huyết thống mỏng đến hư vô , dù sao theo lý luận mà nói , bọn họ là lệ thuộc vào thần tộc , mà trong cơ thể có ít lực lượng , dù sao cũng coi là Thiên ma thần lực cải biến.

Chỉ cần thần lực biến chủng , liền có tư cách cùng nguyên bản Thiên Ma thần lực tiến hành câu thông , thông qua song tu luyện sinh ra tân thần lực a .

Đương nhiên , biện pháp này Thiên Ma nghĩ ra được , lý luận trên có một phần vạn cơ hội , mà một phần vạn cơ hội , hiển nhiên không để cho Thiên Ma vừa lòng , cho nên thiên ma lại muốn cải biến biện pháp.

Thiên Ma thần lực khác với thần lực còn lại , lực lượng của hắn đến từ tín ngưỡng chúng sinh tam giới , tín ngưỡng lực này hư vô mờ mịt , có thể nguyên rửa tới , có thể triển vọng tương lai , thiên ma dùng chính đặc tính của mình , lời tiên đoán trong tương lai ngàn vạn năm sau sẽ là cái mốc , chính mình sẽ sinh ra một hậu đại đặc thù. Hậu đại hoàn mỹ di truyền chính thiên ma thần lực huyết thống của mình , , rồi vẫn giữ thiên ma thần lực bất đồng mà cô ta giữ , trong cơ thể nàng có thiên ma thần lực , thông qua song tu liền tỉnh lại.

Tối trọng yếu là , hậu đại này phải là một nữ tính.

Cho nên , tại cái mốc thời gian kia , chỉ cần thiên ma tìm được hậu đại , có thể thông qua cùng nàng song tu , kích phát thiên ma thần lực trong cơ thể nàng , sau đó dùng hai loại thiên ma thần lực bất đồng câu thông , sinh ra thần lực hoàn toàn mới !

Hắn chờ đợi ngàn vạn năm , vừa rồi thì Tiểu Khai lại lấy đi thân xử nữ của Hoàng Bội. (ND : Đen ghê gồm)

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 10: Bán Thần

Về phần Tuyết Phong , có lẽ bởi vì là phụ thân Hoàng Bội , nên huyết thống khá đậm đặc , cho nên Thiên Ma vừa thấy hắc đến liền chấn động , sau đó liền bồi dưỡng hậu duệ , cho hắc chấp chương Thiên Tiên Đường.

Tiểu Khai thời dài một hơi , nghĩ mà có chút sợ hãi. Không thể không thừa nhận , Thiên Ma quả thực là thiên tài , biện pháp như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Lại càng không thể tin là chính mình lại may mắn vậy , cư nhiên đánh bại đánh bại lại hoán tỉnh Thiên Ma thần lực trong người Hoàng Bội , cũng thuận tiện đem kế hoạch ngàn vạn lần năm của Thiên Ma phá đi.

“ Thiên Ma có thể hay không trả thù ta ? “

Tiểu Khai trong đầu vừa mới bốc lên ý này , liền cảm thấy có một cỗ băng hàn tàn nhẫn từ trên trời giáng xuống , trong phút chốc bao phủ toàn bộ linh sơn !

Tiểu Khai trên người thanh quang nổ rộ , thần niệm phóng lên cao , “ oanh “ một tiếng cường đại của thần niệm , cảm giác rét lạnh đến thấu xương , giống như khoảng khắc đặt mình vào hàn băng trong địa ngục , Tiểu Khai kinh hoàng , ngẩng đầu lên , liền chứng kiến bóng tối vô biên trong bầu trời bỗng nhiên hiện bạch quang , trong phút chốc nổ rộ ra , bao trùm toàn bộ vòm trời , giống như sông ngân hà theo thượng thiên trút

xuống , ở giữa vạn trượng quang mang kia , có một thân ảnh hắc ám thật lớn , giống như một con chim , theo bầu trời chậm rãi hạ xuống.

Người chưa đến , bầu trời đã vang lên tiếng gào chấn động thiên địa : “ Là ai ! Xâm phạm mầu mống hậu duệ của ta ! “ (ND : Ông TK nhà mình chắc ít khi đánh răng....)

Tiểu Khai chỉ cảm thấy da đầu run lên , lần này thật sự nhắc Tào Tháo , Tào Tháo đến , đường đường Thiên Ma đến tận cửa tìm hãn ! Hãn sợ hãi , cũng biết tránh cũng không được , tiến lên một bước , lớn tiếng nói : “ Là Ta .”

Trên bầu trời ngấn quang lóng lánh , toàn bộ bầu trời đêm giống như ban ngày , Thiên Ma chậm rãi hạ xuống , hai chân vừa chạm vào Linh Sơn , liền trừng mắt , một đạo ngân quang trong mắt bắn thẳng về hướng Tiểu Khai , Tiểu Khai nào dám chậm trễ , nguyên lực màu xanh co rút lại , đón nhận ngân quang , “ Ba “ một tiếng , thanh quang ngân quang đồng thời tiêu tán , Tiểu Khai toàn thân run rẩy , nhất thời lui từng bước , hoảng sợ nói : “ Dừng tay !”

Cơ hồ đồng thời lúc đó , Hoàng Bội cũng bay lên , hất tay bắn ra một đạo ngân quang ảm đạm , hướng thẳng Thiên Ma đánh tới , Thiên Ma tự nhiên không coi nàng vào mắt , nhẹ nhàng bắt lấy ngân quang , trên mặt giận dữ : “ Nàng thân là hậu duệ của ta , cư nhiên lại động thủ với ta ?”

Hoàng Bội hừ lạnh nói : “ Ta là phu nhân của hãn , tự nhiên phải giúp hãn.”

Thiên Ma quay đầu nhìn Tiểu Khai , biểu tình có chút kỳ lạ : “ Kỳ quái , Tu Chân Giới , Cư nhiên có một bán thần , lại có thể ngăn một kích của ta. “
lông mi hãn giương lên , giống như lại muốn rat ay , Tiểu Khai chạy nhanh nói : “ Vân Vân “ (ND : Bó tay , trong VP nó ghi thế em cũng chịu)

Thiên Ma dừng động tác , hừ nói : “ Người xâm phạm mầm mống hậu duệ ta , cầu xin tha thứ cũng vô dụng , nhưng thanh sắc quang mang của người có chút kì lạ , người là thần tộc hậu duệ sao ? “

Hắn lại lắc đầu, lại lẩm bẩm : “ Thần ma lưỡng tộc làm gì có ai có thần lực màu xanh a “

Tiểu Khai cười nói : “ Ta tự nhiên không yêu cầu tha thứ gì đó , trong ngũ giới , Tu Chân Giới yếu nhất , ta và người đều có thần cách , động thủ chỉ sợ hủy diệt toàn bộ thế giới , không bằng chúng ta đi tìm địa phương khác ? “

Hắn nói lời này vì chắc chắn Thiên Ma không dám hủy diệt tam giới , dù sao Cửu Thiên Huyền Nữ còn trải rộng khắp tam giới , nếu bị hủy Tu Chân Giới , vạn nhất đến lúc đó Cửu Thiên Huyền Nữ không hợp thể đủ , chẳng lẽ đại kế thất bại ?

Thiên Ma quả nhiên gật đầu nói : “ Cũng tốt m chúng ta đến đệ tứ giới “

Thiên địa ngũ giới , đệ tứ giới là Ma thần giới , đệ ngũ giới là thần giới , Tiểu Khai chưa từng nghe qua lần đi qua đệ tứ giới và đệ ngũ giới , giờ phút này nghe Thiên Ma nói thế , tự nhiên gật đầu : “ Người dẫn đường “

Thiên Ma cười lạnh : “ Người không nhận ra được đường , chắc hẳn là Thần Tộc Hậu Duệ, đi theo ta a. “

Tiểu Khai hắc hắc cười không ngừng , chạy nhanh đuổi theo , hai người phút chốc bay lên ngàn trượng , Hoàng Bội chạy nhanh theo , nàng vừa mới thành lập thần lực , tuy rằng còn lâu mới bằng Tiểu Khai , nhưng đuổi kịp hai người thì cũng đủ , vọt tới trước mặt Tiểu Khai , ôm lấy cánh tay hắn , cả giận nói : “ Nghiêm Tiểu Khai , người cư nhiên không gọi ta ?”

Tiểu Khai cười khỗ nói : “ Hoàng cô nương..... “

Hoàng Bội càng tức giận , quát : “ Gọi ta là phu nhân “

Tiểu Khai thở dài : “ Phu nhân , ta phải đi liều mạng , không phải đi du ngoạn , nàng đi theo làm gì ? “

Hoàng Bội nói : “ Ta đã là phu nhân của người , mắt thấy phu quân gặp nạn , tự nhiên phải ra tay giúp , lời này của người thật sự buồn cười . “

Tiểu Khai lắc đầu nói : “ Ta ngay cả nửa phần nắm chắc đều không có , nàng có năng lực giúp gì ta chứ .”

Hoàng Bội hừ lạnh nói : “ Giúp không được gì thì chết ngay tại đó cũng được , nếu không , ta còn làm Nghiêm phu nhân làm gì ?”

Cô bé này , tuy rằng mồm miệng sắc bén , lời nói lạnh lùng , nhưng tâm tính cùng hành vi rất quang minh lỗi lạc , cương liệt anh dũng , Tiểu Khai vốn đối với nàng có chút khúc mắc , giờ phút này nghe xong , lòng bỗng nhiên mềm nhũn , nhất thời toàn bộ khúc mắc tiêu tán hết , nhu tình dâng lên , nhịn không được đuổi tay ra , dùng sức cầm tay nàng.

Hoàng Bội ra sức rút ra , mắng : “ Sống chết trước mắt còn không lo , người cư nhiên còn tâm tư trêu hoa ghẹo nguyệt. thật chả nên gì cả.!”

Cổ nhu tình của Tiểu Khai liền tan thành mây khói , lắc đầu , buông tay ra , chuyên tâm đuổi theo Thiên Ma.

Kỳ thật , cái gọi là đệ ngũ giới , đơn giản là không gian giới hạn , bởi vì năm không gian này cũng đủ lớn , cho nên mới xưng hô như thế , trên cái thế giới này có đủ các loại không gian , lớn nhỏ có , dễ vào có , khó vào có muốn tiến vào đệ tứ cùng đệ ngũ giới , phải có thực lực siêu việt tam giới , nếu không ngay cả đầu vào cũng không qua được , mà giờ khắc này Tiểu Khai đã hơn cả siêu việt tam giới , cho nên đối với hắn , đệ tứ cùng đệ ngũ giới cũng không phải là điều gì huyền bí , lần này đi đơn giản là khai mở nhân giới , kiến thức một chút.

Hắn đi theo Thiên Ma lên trên không lâu , ngay cả cửa vào Tiên Giới cũng chưa đến , bỗng thấy Thiên Ma duỗi tay ra phía trước , nhất thời “ Phốc “ một tiếng , một cái khe hở hiện ra , quay lại nói : “ Vào đi “

Hoàng Bội theo sát sau Tiểu Khai , thực lực có khiếm khuyết , Tiểu Khai duỗi tay ra nhẹ nhàng lôi kéo , mới đưa nàng vào được , cười nói : “ Lần này không tính là trêu hoa ghẹo nguyệt nha “

Hoàng Bội hung tợn , trừng mắt liếc hắn , vốn muốn mắng , môi mở ra , nhin không được lại cười , liền cúi đầu chạy nhanh đi , hừ nói : “ Còn không mau đi “

Tiểu Khai rất ít khi gặp nàng cười , giờ phút này cười , mỹ mạo khó có thể hình dung , Tiểu Khai ngẩn ngơ , lắc đầu thở dài : “ Nàng bình thường cười nhiều nhiều thì tốt rồi . “

Động tác hai người hiển nhiên không qua được mắt Thiên Ma , hắn quay đầu hừ lạnh nói : “ các ngươi chết đến nơi , còn có tâm tình tứ sao?”

Tiểu Khai trả lời mỉa mai : “ Người cô độc lâu như vậy , chỉ sợ ngay cả liếc mắt đưa tình cũng không có a “

Thiên Ma bị hắn chạm vào chỗ đau , tức giận : “ Ta cho ngươi biết , chỉ có thần tộc thân thể bất tử , ta làm cho ngươi thần hồn câu diệt .”

Tiểu Khai trong lòng rung mình , vụng trộm đọc Vô Tự Thiên Thư, “ Làm như thế nào để giết bản thân “ , Vô Tự Thiên Thư thành thành khẩn khẩn ra một danh sách dài , Tiểu Khai trong lòng phát lạnh , ngay cả hứng thú cái cọ cũng mất đi , từ bên tai lấy ra Định Thiên Côn , nắm chắc ở tay.

Thiên Ma tuy không quay đầu lại , Thần niệm vẫn biết được Thiên Côn , nhất thời dừng lại , kinh ngạc nói : “ Di , cư nhiên có hắc long lực , thuần dương thiên hỏa , lại còn cả Hầu tử bách chiến thần lực , kỳ quay , tiểu tử , ngươi tội cùng là ai ?”

Đến bây giờ Tiểu Khai mới biết ,nguyên lai lực lượng của Hầu Tử là Bách chiến thần lực , sở dĩ mọi người ít đề cập đến vấn đề này , chắc vì lực lượng của Hầu tử không tính là tiêu chuẩn thần lực a ,năm đó hắc thuần túy là dùng Vũ lực , lấy “ Bách chiến “ cũng chuẩn.

Hoàng Bội nói : “ Phu quân ta đều có giao tình với ngũ đại thần tộc , người mới chứng kiến ba loại thần lực thôi . “

Lời này lấy ra để dọa Thiên Ma , chỉ tiếc thiên ma cũng không sợ hãi , hừ lạnh nói : “ Trừ phi Gia Cát Thần Hầu đích thân tới đây , nếu không phu quân nàng chết chắc rồi , về phần nàng , thân là hậu duệ của ta , chứng kiến tổ tông còn không thăm hỏi , cư nhiên hướng sang ngoại nhân , đợi ta xong sẽ hảo hảo giáo huấn nàng.”

Lời này đang nói , đã đến nơi , đệ tứ giới là một hư không thế giới , không có hoa cỏ cây cối , không mùi vị , không thanh sơn lục thủy , từ xa nhìn lại , cao thấp tả hữu tứ phương đều trắng xóa, cư nhiên ngay cả chỗ đặt chân cũng không có , Tiểu Khai cùng Hoàng Bội treo ở giữa trời, tuy rằng không ngã xuống , nhưng cũng khó thích ứng.

Thiên Ma dừng thân hình , quay đầu qua , trong mắt xẹt lên sát khí , trên người nhất thời bộc phát ra ngân quang sáng lạn , hắc cũng không nhiều lời , nhất thời vô số ngân quang theo bốn phương tám hướng hiện ra , ngân quang giống như biến thành hữu hình , chậm rãi lưu động như thủy ngân , chậm rãi hướng không gian đè ép tiến vào , đúng là một cái lồng giam.

Tiểu Khai triển khai thần niệm , muốn phân tích tình huống , hắc cảm giác bị ngân quang bên ngoài chặn đứt , hắc lấy ra nguyên lực màu xanh , ngưng một đạo thanh quang , hướng về ngân quang vọt tới , giống như bắn vào trong biển rộng , ngân quang cả nửa điểm gợn sóng cũng chả nổi lên , Hoàng Bội lần đầu tham dự loại chiến đấu này , nhanh nhanh rút hết toàn thân khí lực , ngưng tụ một chút ngân quang bắn tới .

Ngân quang bắn vào liền bị ngân quang bên ngoài hợp nhất , giống như phong trợ hỏa , Thiên Ma Lao Tù nhất thời rút vào , trong chớp mắt còn nửa thước.

Tiểu Khai thấy tình thế không ổn , sắp xếp thiên côn đánh ra , đối với ngân quang đánh tan , ba con tiểu động vật cũng bay ra , hung hăng đánh vào ngân quang.

Lúc này , thật sự có hiệu quả , Tiểu hắc long am hiểu cắn nuốt , nhất thời cắn một miếng ngân quang lớn , Tiểu phượng hoàng cánh dựng thẳng lên , thuần dương thiên hỏa đốt cháy ngân quang , Tiểu hầu tử rat ay bất phàm , gậy trong tay triển khai , so với Tiểu Khai nhanh hơn thập bội (Mười lần) , đánh vào lồng giam màu bạc , làm cho cả lồng rung động như vỡ ra.

Thiên Ma cau mày nói : “ Cái gậy này quả bất bình thường .”

Hắn vừa nói xong , hai tay lại bao tụ ngân quang đặc hơn , giống như hải triều một cổ tiếp một cổ đánh sâu vào , tuy rằng Thiên Côn hiện quả tốt thật , không ngừng hóa giải , nhưng tốc độ tấn công của Thiên Ma lại càng nhanh hơn , thiên ma thần lực không ngừng rót vào trong lồng giam , lồng giam càng ngày càng co vào , hai bên đẩy mạnh tốc độ , nhưng vẫn như cũ , lồng giam co vào hướng phía trung tâm đè xuống.

Xét đến cùng , nếu bàn về cường độ thần lực , Tiểu Khai cùng Thiên Ma chênh lệch quá lớn , một là thần tộc , một là bán thần , vốn không phải cùng cấp bậc , về phần Hoàng Bội , căn bản không dám rat ay , nàng tuy mới lên , nhưng cũng không ngốc , tự nhiên nhìn ra thần lực của mình chỉ có hại chứ không có lợi.

Tiểu Khai trong lòng lo lắng , từ trong lòng đem Vạn uẩn bình cùng Sáng thế bảo bình ném ra , hai đồ vật khác biệt nhưng vẫn là tam giới bảo bối , đụng vào ngân quang liền hóa thành một lớp giấy bọc , Tiểu Khai chạy nhanh gọi về , thu vào ngực , trong đầu lại suy tư.

Xem ra Chỉ có Vô Tự Thiên Thư có thể hỗ trợ.

Tiểu Khai nhớ rõ , trong sát thần không gian , Vô Tự Thiên Thư đã từng cứu mạng mình và Vũ Ca , hiện giờ sống chết , Vô Tự Thiên Thư cũng nên ra tay chứ ?

Bây giờ ngựa chết cũng như ngựa sống ,Tiểu Khai không dám nghĩ nhiều , từ trong ngực lấy Vô Tự Thiên thư ném về phía ngân quang.

Vô Tự Thiên Thư trời sinh cao quý , phạm là đụng vào đều bị trời phạt , hiện giờ xem thử tuyệt chiêu còn có uy lực không ?

Bìa sách đụng tới ngân quang , nhất thời có phản ứng.!

Mặt trên của Vô Tự Thiên thư lóa lên kim quang , kim quang nhỏ như kim khâu , đối với ngân quang mãnh liệt đâm vào , Thiên Ma không dám liều mạng , không chút do dự hét lớn : “ Chạy trở về đi !”

Lao tù màu bạc phút chốc phóng đại ngân quang , cũng sinh thành một cây ngân châm , thẳng đối với Vô Tự Thiên Thư, “ Bồng “ một tiếng , đầy trời hào quang tiêu ẩn , Vô Tự Thiên Thư quay ngược về , tranh sách rung động , phát ra từng tiếng huýt gió bén nhọn , ở giữa không trung vòng vo , rồi lại lao vào lồng giam.

Thiên Ma biểu tình hung ác , ngưng trọng , nghiêng răng nghiêng lợi nói : “ Hào , Hào , Nghiêm Tiểu Khai , người quả nhiên nguy hại , chẳng những cùng với Ngũ Đại THần Tộc giao tình , cư nhiên là chủ nhân Vô Tự Thiên Thư , Thiên Ma ta hôm nay mà giết người , đúng là sẽ đắc tội một đồng người , lắm bầm một lúc , rồi nói người đúng thật là phiền toái !”

Hoàng Bội nhìn hẩn kinh tâm động phách , quát lớn : “ Nếu sợ thì đem chúng ta thả ra mau “

Thiên Ma ngửa mặt lên trời cuồng tiết : “ Sợ ? Lão tử ai cũng không sợ , một ngày nào đó , cái gì ngũ đại thần tộc , tứ đại ma thần , hết thảy đều phải quỳ xuống liếm ngón chân cho lão tử , về phần Nghiêm Tiểu Khai người , chỉ cần ta cho người thần hồn câu diệt , ai biết ta làm ? Ha ha ha ha “

Hắn đập một quyền mạnh vào lao tù màu bạc , lao tù nhất thời tuôn ra một trời ngân quang .giống như thiên đốt ,khí thế càng thêm hung mãnh , tốc độ đột nhiên nhanh lên rất nhiều , chợt nghe tiếng Thiên Ma cuồng vọng nói : “ Thiên Lao Thần Ma của ta là lĩnh vực chắc chắn nhất ngũ giới , ngay cả thần niệm của Hầu tử cũng hoàn toàn bị phong bế , Nghiêm Tiểu Khai người , chính là bán thần , vào thần ma thiên lao của ta , cho dù ta đem người làm cái gì đi nữa , cùng đừng mơ tưởng có nửa điểm tin tức rơi ra ngoài, chờ chết đi ! “

Vô Tự Thiên Thư phát ra tiếng rít bén nhọn , bìa sách toàn bộ đỡ lồng giam , từng đợt kim quang lao ra bên ngoài , thần ma thiên lao không hề là chắc chắn nhất ngũ giới , mặc cho nó cố gắng như thế nào , cũng không tổn hại thiên lao mấy may, duy nhất chỉ có tác dụng làm cho nó hạ xuống chậm hơn a .

Tiểu Khai thở dài , vọt đến Vô Tự Thiên Thư , duỗi tay ra vỗ gáy sách , thấp giọng : “ Quên đi , ông bạn già , chúng ta còn có biện pháp khác “

Vô Tự Thiên Thư nhất thời kim quang tiêu ẩn , mặc cho Tiểu Khai thu về , Tiểu Khai trong lòng hiện lên một luồng tinh quang , vọt qua bên người Hoàng Bội , thấp giọng : “ Bắt lấy tay ta “

Hoàng Bội ánh mắt kinh ngạc , cũng không hỏi nhiều , nắm chặt cách tay Tiểu Khai , Tiểu Khai mở Vô Tự Thiên Thư đệ tam trang , “ Diệt Thế Chi Môn “ bốn chữ lờ lờ tỏa sáng , Tiểu Khai trong lòng chắc chắn , hưởng về Thiên MA mỉm cười : “ Tái kiến “ sau đó hướng Vô Tự Thiên Thư nhẹ giọng quát : “ Làm cho ta đi vào “

Đúng vậy , hắn muốn đi vào Diệt Thế Chi Môn , phá rúng Thần Ma Thiên Lao , phải biết Vô Tự Thiên Thư chính là bảo bối do Sáng Thế Thần sáng lập , trong thiên địa không ai có thể hư hại , chỉ cần Tiểu Khai chính mình có việc gì , Vô Tự Thiên Thư sẽ giải quyết.

Chỉ tiếc, thượng thiên cùng hắn vui đùa , Tiểu Khai vô cùng kinh ngạc phát hiện , hắn vẫn như cũ ở tại chỗ , cứ nhiên không đi vào.....

Thiên Ma hơi ngạc nhiên , nhất thời cười ha ha : “ Người lại muốn trốn vào Diệt Thế Chi Môn sao ? Ngu ngốc , thần ma thiên lao hoàn toàn phong bế , một khi tiến vào , cả đời nhốt trong đó , trừ phi ta thu hồi lĩnh vực , nếu không , người vô luận thế nào cũng không trốn được.”

Tiểu Khai cấp bách , liên tra cách phá thiên lao , Vô Tự Thiên thư liền cấp cho một đáp án đau lòng : “ Đây là lĩnh vực chắc chắn nhất ngũ giới , ở bên trong không có cách nào phá ra , chỉ có thể từ bên ngoài. “

Giờ phút này , Ngũ đại thần tộc ở đâu nhỉ ? Ai sẽ bỗng nhiên đi qua đây chứ . Tiểu Khai tuyệt vọng , rốt cục thở dài , thanh quang trên người ảm đạm dần , dùng sức ôm chặt Hoàng Bội thì thầm : “ Thực xin lỗi , chúng ta vừa mới thành thân , không nghĩ sẽ phải chết . “

Hoàng Bội cười vui vẻ rồi lắc đầu không nói , nhẹ nhàng tựa vào ngực Tiểu Khai , giờ phút này , nàng ôn nhu nhẹ nhàng , Tiểu Khai không nhận được có chút cảm khái : “ Nếu bình thường nàng ôn nhu như vậy thì tốt biết bao , hiện giờ ta thấy được nàng ôn nhu , đáng tiếc Về sau cũng không còn cơ hội thấy .”

Bên ngoài , ngân quang mất đi nguyên lực màu xanh , nhất thời làm cho người ta sợ hãi , lao đến phía Tiểu Khai cùng Hoàng Bội , bên ngoài Thiên Ma cuồng tiếu : “ Ha ha ha ha , Nghiêm Tiểu Khai , không ai đến cứu người đâu , người an tâm chết đi thôi ! “

Lại lúc này , ngoài thần ma thiên lao , bỗng vang lên một thanh âm : “ Ai nói không ai tới , ta đây không phải đang đến sao ?

Thiên Ma quát to : “ Người là ai ? “

Thanh âm này cười khúc khích như chuông bạc , giống như còn mang theo nét vui vẻ , thần nhiên nói : “ Ta gọi là Trì Tiểu Trúc.”

Thiên Ma cả giận nói : “ Người mới chỉ có bán thần , cư nhiên dám quản chuyện của ta , hay là người nghĩ người có thể cùng thần chân chính đánh nhau phải không ? “

Tiểu Trúc mỉm cười nói : “ Một bán thần tự nhiên không được , lại là Thần Ma Thiên Lao còn có một bán thần , hai bán thần được không ? “

Thiên Ma nhất thời cười lạnh : “ Nha đầu kia , quả nhiên không biết trời cao đất rộng , Thần Ma Thiên Lao của ta là loại nào chứ , người lấy bản lĩnh gì phá ra ?”

Tiểu Trúc cười khẽ một tiếng , trong thiên địa bỗng nhiên truyền đến một tiếng “ Vèo “ mỏng manh , Tiểu Khai khó có thể tin , tường đồng vách sắt màu bạc xung quanh , phút chốc như tuyết đọng gặp lửa , hòa tan sạch sẽ trong phút chốc !

Không xa , một người đứng ở trên , một thân bạch y , trường kiếm như thu thủy , đối diện cùng hắn mỉm cười , là Tiểu Trúc.

Tiểu Khai cơ hồ tim nhảy ra khỏi ngực , mừng như điên.

Tiểu Trúc yêu quý , ngày đêm mong nhớ Tiểu Trúc muội muội a , ở thời khắc nguy hiểm nhất , nàng rốt cục xuất hiện!

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 11: Lục Thần Hợp Thể

Thần Ma Thiên Lao vừa vỡ , thiên ma nhất thời lấp bấp kinh hãi : “ Quả nhiên Quả nhiên là phá thần thần lực !”

Đúng vậy , trên đời muốn phá Thần Ma Thiên Lao , cũng chỉ có mỗi Phá Thần Lực.

Ngũ đại thần tộc , lực lượng của phá thần tương đối độc đáo , có thể hóa giải trăm loại thần lực. Có thể nói , phi thần lực thiên sinh chính là khắc tinh Thiên Ma , nếu Tiểu Trúc là một đệ tử của ma thần , Thiên Ma dĩ nhiên không kiêng kị . Nhưng Tiểu Trúc lại là đệ tử của Phá Thần, Thiên Ma sẽ phải lưu tâm. Hắn kinh nghiệm phong phú , lòng dạ thâm sâu , chứng kiến Tiểu Trúc nhìn Tiểu Khai cười , cũng không vội rat ay , lặng lẽ lùi lại mấy chục thước , chậm rãi hạ tay xuống , làm cho ngân quang đầy trời tiêu ẩn , bày ra bộ dáng ta đây không ra tay.

Giờ phút này , Tiểu Khai vẫn đem Hoàng Bội ôm trong ngực , bỗng nhiên thấy Tiểu Trúc xuất hiện , kinh hãi , nhất thời ý thức không đúng . Mà bên kia , Tiểu Trúc ánh mắt trong trẻo liếc qua cái , thấy Hoàng Bội , có chút ngoài ý muốn : “ Hoàng Bội tỷ tỷ , tỷ ở đây a “

Hoàng Bội cảm thấy vòng tay trên người buông ra , Tiểu Khai dĩ nhiên đã buông tay , nhất thời tức giận nói : “ Ta là Nghiêm phu nhân “

Tiểu Khai thần tình xấu hổ , chạy nhanh nói : “ Tiểu Trúc , ta..... “

Tiểu Trúc đưa ngón trỏ che trên miệng , nhìn hẩn cười tự nhiên : “ Tiểu Khai ca ca , ta tự nhiên tin người , bây giờ đối phó Thiên Ma quan trọng hơn.”

Tiểu Khai trong lòng ấm áp , quay đầu nhìn Thiên Ma , nhất thời lấp bắp kinh hãi , quát : “ Thiên Ma , người rất chi là đê tiện ! “

Nguyên lai , Thiên Ma lùi ra ngoài để kiến thiết một tầng thần ma thiên lao , vì tránh làm cho ba người phát hiện , thiên ma còn bố trí to hơn thiên lao lúc trước mấy chục lần , bao hết ba người vào !

Tiểu Trúc quay đầu thấy , giật mình kinh ngạc , quát một tiếng , đánh ra một mũi nhọn hào quang , chính là Quang Đạo , cùng với người khác bất đồng , hoàn toàn voosawsc , thường nhân căn bản không nhìn thấy , Tiểu Khai cùng Hoàng Bội giờ phút này đều là bán thần , tự nhiên có thể bắt giữ cỗ lực lượng này , xem ở trong mắt cũng lấy làm kỳ lạ.

Vô sắc lực lượng , đương nhiên là phá thần lực , chỉ tiếc , được xưng là có thể phá Thần Ma Thiên Lao ở bên ngoài , nhưng bên trong chỉ làm cho nó lắc lư một chút.

“ Di..... “ Tiểu Trúc nhất thời kinh ngạc.

“Ha ha ha ha , không cần uống sức “ Thiên Ma sung sướng cười : “ Phá thần lực tuy có thể phá ở bên ngoài , nhưng bây giờ ở bên trong , vô luận thế nào cũng không ra được đâu a.!”

Tiểu Trúc biểu tình nghiêm túc lên , ngọc thủ chém ra , nhất thời bắn ra bảy tám đạo vô sắc thần lực , cũng như Tiểu Khai lúc nãy , chỉ làm cho nó co rút lại , căn bản không có tác dụng.

“ Nga , nguyên lai thần lực so với tên tiểu tử kia kém xa lắm a “ Thiên Ma lại càng đắc ý : “ Hay là người nghĩ chỉ cần lợi dụng đặc tính phi thần

lực có thể yên ổn giết một ma thần sao ? PHải biết rằng , dù là phá hư thần chân chính , cũng không dám nói thẳng ta a !”

Tiểu Trúc tu luyện quá ngắn , tuy rằng thiên phú vô song , hiện giờ cũng vẹn vẹn nắm giữ một chút phá thần lực thôi. Về phần kinh nghiệm chiến đấu , so với Tiểu Khai kém nhiều lắm , giờ phút này không phục , bắt lấy tay Tiểu Khai la lên : “ Tiểu Khai ca ca , làm sao bây giờ ?”

Lại nói , do bọn họ kinh nghiệm quá ít , đối mặt với Thiên Ma này cứ nhiên còn để ý đến tình yêu nam nữ , để Thiên Ma bày ra thần ma thiên lao.

Thiên Ma là loại người luôn đề tiện , tự nhiên không lo lắng cái gì mà quang minh chính đại thủ thắng . Hẳn năm đó nếu có thể lừa Cửu Thiên Huyền Nữ một mực , hiện giờ đối phó với ba người niên kỉ chẳng được trăm năm , tự nhiên từng bước tính toán .

Tiểu Khai trong lòng có chút lạnh người , vừa thoát ly khỏi hiểm cảnh hòng , ai ngờ chớp mắt lại bị hãm vào ., thần ma thiên lao kiên cố không thể phá, ngay cả Vô Tự Thiên Thư cũng không có biện pháp , thử hỏi năng lực của mình ở đâu ra đây.?

Thiên Ma dị thường cẩn thận , khổng chế thiên lao từng tắc tiến vào , sợ tiến vào quá nhanh làm, cho đối phương liệu chết , Tiểu Khai cùng Tiểu Trúc dùng từng đạo thần lực đánh vào . Thần ma thiên lao không chút sụt mẻ , ước chừng co rút hơn mười phút mới được có mấy thước .

Nhìn qua , vậy ba người trong đoạn thời gian này , vẫn sống nhưng rõ ràng là chờ chết.

Tiểu Khai đầu óc hỗn loạn , một tay nắm Tiểu Trúc , một tay nắm Hoàng Bội , mồ hôi chảy xuống.

Giờ phút này cận kề cái chết , Hoàng Bội cũng không cùng Tiểu Khai gây sự nữa , cũng gắt gao nắm lấy tay Tiểu Khai . Nàng hơn hai mươi năm

nay chưa bao giờ có cảm tình gì cả , từ nhỏ đã lặng lẽ chôn sâu hận ý với Tuyết PHong , khổ tâm tu luyện để báo thù , thẳng đến lúc vì lời thề đi theo Tiểu Khai . Ngăn ngủn một ngày , hư thân rồi lại biến thành bán thân, nàng trộm nhìn Tiểu Khi , tên này xưa nay làm cho nàng nghiêng rằng thống hận , cư nhiên lại làm cho nàng có chút nhu tình dâng lên , chỉ cảm thấy , nếu còn cơ hội , cho dù cầm tay người này vĩnh viễn sống cùng thiên địa , cũng không phải chuyện buồn tẻ.

“ Lại là..... Có lẽ đã quá muộn “ Hoàng Bội sâu kín thở dài , lao ra đứng trước mặt Tiểu Khai , thầm nghĩ “ Nếu thật phải chết , khiến cho ta chết trước hẳn thì tốt hơn “

Lúc này , Tiểu Trúc lại hỏi : “ Tiểu Khai ca ca , ta nhớ rõ ràng di lạc chi tâm của người , hẳn có thể phục chế thần lực a ?”

Tiểu Khai cười khổ lắc đầu : “ Ta phục chế thần lực cũng không phải một hai lần , phục chế dễ dàng , phá giải lại rất khó , di lạc chi tâm lại không có tác dụng đó , phải dựa vào chính mình thôi , cách này không được .”

Tiểu Trúc lại lắc đầu : “ Ta nghĩ , nếu người đồng thời phục chế hai loại thần lực , sẽ xuất hiện hiệu quả gì ?”

Tiểu Khai nhất thời sửng sốt : “ Cái này thật chưa thử qua “

Tiểu Trúc nói : “ Ta còn nhớ lúc người ở Ma giới , kể cho ta chuyện xưa của Diệt Thế Chi Môn , nếu có hai loại thần lực bất đồng , sẽ có cơ hội sinh ra tân thần lực . Thiên Ma bày bố Thiên Lao , chúng ta hiện tại phá không xong , trừ phi người đem hai loại thần lực kết hợp , luyện ra tân thần lực , chúng ta liền có một đường sinh cơ.”

Tiểu Khai nhất thời trong đầu liên sáng ngời , luyện tân thần lực cần qua song tu , nhưng chính mình không cần a , có di lạc chi tâm , là thiên sinh

của tất cả lực lượng trên đời , phải dung hợp thần lực , chính mình không phải người tốt nhất sao ?

Tiểu Trúc nhìn hẩn gật đầu , nói : “ Ta tuy rằng không biết trên người Hoàng Bội tử tử là lực lượng gì , nếu có thể tới đệ tứ giới , tự nhiên cũng là một loại thần lực “

Hoàng Bội xen vào nói : “ Là thiên ma thần lực . “

Tiểu Trúc ngạc nhiên , nhin không được nhìn nàng một cái , rồi lại nhìn sang thiên ma ở xa : “ Hiện giờ ngựa chết làm thành ngựa sống , chàng nhanh nhanh dung hợp hai loại thần lực của chúng ta , xem có hiện quả không a “

Tiểu Khai không dám chần chờ , nhắm mắt lại , cả người thanh quang sáng lên , tâm thần chìm vào di lạc chi tâm , bên ngoài Thiên Ma cũng nhìn không ra ba người làm cái gì , nhất thời hừ một tiếng , Thiên Lao nhất thời lao vào nhanh hơn , thừa dịp ba người phân tâm gia tốc tiến vào.

Tiểu Khai trong lòng kim quang phóng ra , Vô Tự Thiên Thư liền lao ra , nguwwng kến một tầng kim quang , chống đỡ Thần Ma Thiên Lao .

Tiểu Trúc và Hoàng Bội cùng lúc sáng lên hào quang , Hai cỗ lực lượng từ hai cánh tay chậm rãi đi lên , kéo dài hơn một cánh tay , vòng vài vòng , mãnh liệt đánh sâu vào di lạc chi tâm ở ngực Tiểu Khai !

Di lạc chi tâm phát ra thanh sắc quang mang chói mắt , chính là trái tim đều kịch liệt run rẩy , giống như thủy triều , lay động rồi kích động , xoay tròn , đau khổ chống đỡ lực lượng điên cuồng này đánh sâu vào.

Di lạc chi tâm từ lúc màu Tiểu Khai lên đến thanh sắc (Màu xanh) cảnh giới , đã mở rộng hơn ngàn lần , đủ đến cất chứa toàn bộ lực lượng của Tiểu Khai , dù vậy , Tiểu Trúc cùng Hoàng Bội có thần lực quá mức cường đại , nguyên bản chỉ có thể cất lực lượng của một bán thần , đi lại bị hai lực

lượng bán thần nữa đè vào , nhất thời không chịu nổi , di lạc chi tâm bắt đầu tràn ra , Tiểu Khai chỉ cảm thấy ngực đau đớn , trái tim như muốn văng ra , giờ phút này ngay cả mở miệng cũng không dám.

Vô luận thế nào , nhất định phải sinh ra tân thần lực ,nếu không thì sớm muộn cũng chết..

Tiểu Trúc cùng Hoàng Bội cũng không nhẫn tâm chứng kiến Tiểu Khai đau đớn , không dám mạnh mẽ đẩy vào nữa , thả lỏng dần , đem lực lượng hướng sang xung quanh di lạc chi tâm.

Tiểu Khai dùng thanh sắc nguyên lực chia ra từng tắc một đi dọc theo kinh mạch , mà chính khóa di lạc chi tâm bây giờ không phải là màu xanh nữa , bắt đầu thành màu bạc dị thường , nhìn qua rất quý dị.

Di lạc chi tâm phát ra tiếng khó nghe : “ Cạc Cạc ...” bắt đầu biến thành vòng tròn hình cầu , giống như thêm chút áp lực sẽ lập tức nổ mạnh.

Dù vậy , vẫn không sinh ra tân thần lực.....

Toàn thân Tiểu Khai ướt đầm mồ hôi màu xanh , ở đệ tứ giới trong hư không xoay tròn , thiên ma càng vội công kích , Vô Tự Thiên Thư rõ ràng không ngăn cản được , Thần Ma Thiên Lao nhanh chóng rút nhỏ lại , chỉ còn mười thước !

Chỉ sợ một phút nữa , thiên lao hoàn toàn bám chặt vào a !

Tiểu Khai cắn răng một cái , toàn thân nguyên lực hội tụ , không cần mang di lạc chi tâm đi ,Tiểu Trúc cùng Hoàng Bội thân thể đều run rẩy chỉ cảm thấy Tiểu Khai lực lượng cường đại vô cùng , đang bài trừ thần lực của mình.

Hai nàng đau đớn nghiêng răng , nhất thời kêu lên một tiếng , cũng không cần mạng vẫn đem thần lực hướng vào Di lạc chi tâm , ba cổ lực lượng đều

là bán thần , di lạc chi tâm chỉ có thể cất một cổ , bây giờ có ba cổ , nhất thời phát ra một tiếng “ Ba “ . Tiểu Khai trong lòng phát lạnh , tưởng rằng di lạc chi tâm đã nổ , ai ngờ vừa đảo qua , phát hiện một góc di lạc chi tâm hiện ra màu bạc bán trong suốt.

“Mặc kệ , dù sao cũng chết , liều mạng !” Ba người đều xẹt qua ý niệm đó , ba cổ thần lực điên cuồng lao vào

“Ba!” di lạc chi tâm lại bạo ra một tiếng , một góc di lạc chi tâm đứng lên.

“ Ba ba ba ! “ Trong phút chốc , Tiểu Khai cảm thấy trong đầu ầm ầm chấn động , giống như toàn bộ thiên địa biến thành hư vô , trước mắt chỉ thấy một viên di lạc chi tâm trong suốt , bành trướng đứng lên , trong phút chốc lớn lên hơn trăm lần , ba cổ lực lượng vốn tưởng không thể cùng chứa được , bây giờ bên trong không gian bát ngát quảng đại , nhất thời phần phật lao vào.

Vẫn chưa xong , ba người đang muốn buông tay , đã cảm thấy di lạc chi tâm truyền ra một cổ hấp lực cực đại , giống như cá kình hút nước , hút hết thần lực ở mỗi kinh mạch của họ !

Nhất thời hút sạch sẽ , ngay cả Hoàng Bội công lực cũng lùi về lúc tu chân Nga Mi tâm pháp , cùng với mị hoặc thuật của Tiên Đế , rồi lại bị hút vào , Hoàng Bội liền biến thành phàm nhân , ngay cả năng lực bay cũng mất , liền rơi xuống .

Tiểu KHAİ cùng Tiểu Trúc đồng dạng không thể thoát khỏi , di lạc chi tâm biến thành một cái động không đáy , làm cho bọn họ rơi xuống .

Hoàn hảo là Vô Tự Thiên Thư có linh tính , phút chốc bành chướng gấp trăm lần , như thảm bay vọt tới chỗ ba người , tiếp lấy.

Thần ma thiên lao nhất thời mất đi tầng ngăn cản cuối cùng , tốc độ lại nhanh hơn , khoảnh khắc vây kín lại , chợt nghe “ Phốc “ một tiếng , tả hữu trên dưới của vách tường dán vào nhau , đem ba người bao phủ lại.

Thiên ma thở dài một hơi , thầm nghĩ : “ Lần này tổng kết đã xong a..... “

Hắn vừa nảy ý niệm trong đầu , liền bỗng cảm thấy một cỗ lực quỷ dị khó hình dung , hấp lực liền xuyên qua thần ma thiên lao bay đến , toàn bộ thần ma thiên lao nhất thời run lên , không gian liền bị bóp méo.

Nói đi vào cũng không giống , giống một con cự thú há miệng đem thần ma thiên lao nuốt vào a .

Cự thú miệng rộng , tự nhiên là di lạc chi tâm của Tiểu Khai .

Thiên ma lần đầu gặp tình huống quỷ dị như thế , nhanh chóng thu hồi thần lực , đối diện bỗng nhiên phát ra một cỗ hấp lực nữa , hơi khoa trương nuốt tiếp một nửa thần ma thiên lao.

Thiên Ma trở mắt nhìn thiên lao của mình mất đi một nửa , quả thực sợ hãi tận đáy lòng . Muốn thu lại , liền phát hiện thần lực đã không phải do mình khống chế nữa. May mắn là Thiên Ma động tác rất nhanh , liền cắt đứt liên hệ cùng thiên lao.

Hắn vừa mới chặt đứt liên hệ , liền phát hiện toàn bộ thần ma thiên lao hấp thụ hết biến mất , cỗ hấp lực kia còn có ý đồ qua thiên lao hấp thụ thần lực của Thiên Ma . Dù thiên ma động tác rất nhanh , cũng bị cỗ hấp lực kia trong một phần vạn giây , hút đi năm phần thần lực.

Hắn kinh hãi giương mắt nhìn lại , liền chứng kiến Vô Tự Thiên Thư trôi nổi phía xa , mặt trên là một nam hai nữ , đúng là hai bán thần cùng hậu duệ của mình , giờ phút này hai mắt nhắm nghiền ở trên bìa cuốn sách. Hiển nhiên đã thụ thương , hiển nhiên đã bị hút toàn bộ lực lượng.

Mà cổ hấp lực cổ quái kia phát ra ở ngực của Thiên Tuyển Môn Chủ !

Lồng ngực hần giống như cửa sổ ở mái nhà , vô số lực lượng hóa thành từng sợi tơ liều mạng từ mái nhà chui ra , cửa sổ ở mái một màu xanh nhạt , giống như nước biển.

Thiên Ma đang âm thầm suy nghĩ , chợt nghe đối diện “ Rầm “ một tiếng , một cây gậy ngũ sắc đột nhiên từ nhỏ biến lớn , nhưng vẫn hướng về phía cửa sổ trên mái nhà đi vào.

Thiên côn thân là thần khí , dù sao cũng có chút linh tính , tự nhiên không cam lòng bị nuốt hết , nhất thời giật ra bay lên không trung , kiệt lực lui về phía sau , cổ hấp lực kia cực đại kia e là vô pháp chống cự , Thiên côn trong không trung run rẩy kịch liệt , liền hóa thành ba con tiểu động vật , một con gào thét bị hút ra , nháy mắt lao vào cửa sổ trên mái nhà , không bao giờ Gặp lại .

Thiên CÔN THÂN là đệ nhất thần khí của ngũ giới , tối cứng rắn trên đời , nhưng không hề có thần lực .

Thẳng đến khi ba con tiểu động vật bị hút vào , cửa sổ trên mái như được ăn no , rốt cuộc chậm rãi khép lại , cửa sổ màu xanh nhạt , biến thành một màu xanh thăm thẳm.

Thiên Ma trong lòng run rẩy kịch liệt , Vô Tự Thiên Thư , Nghiêm Tiểu Khai mở mắt , hai mắt hần một màu xanh thăm !

Đúng vậy , liên tục hấp thu thiên ma thần lực , hắc long lực , bách chiến thần lực (của thần hầu) , phá thần lực , thanh sắc nguyên lực , cùng thuần dương thiên hỏa , di lạc thần bí quyết đã sang cảnh giới màu lam !

Màu lam nguyên lực đó là thần lực , hơn nữa không phải là do Sáng Thề Thần ban cho , cũng chính là thần lực mà Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Thiên

Ma đời này mãi mãi không quên , Tiểu Khai chậm rãi đứng lên , lòng tràn đầy kích động.

Đến tận giờ , Tiểu Khai chính thức trở thành thần , cùng thiên địa đồng thọ , cùng nhật nguyệt tỏa sáng , rốt cuộc có được bất tử bất diệt chi thể !

Ở thiên địa ngũ giới vận chuyển vô số niên đại , đệ thập thần bây giờ đã sinh ra !

Cho tới giờ khắc này , Tiểu Khai mới biết được làm thần là cảm giác gì , thần niệm triển khai , phút chốc trải ra ngũ giới , mà ngay cả giờ phút này , trên linh sơn mỗi cây cỏ đều thấy rõ ràng.

Hắn nhắm mắt lại , trong lòng hiện lên đại thế giới vũ trụ hư không , tất cả Tinh Thần Biến hóa vừa xem hiểu ngay , thần niệm cảm giác trong ngũ giới , kì thật do vô số không gian to nhỏ hợp thành , có tới giới hạn không gian , thần niệm liền bị ngăn cách , Tiểu Khai tò mò , thần niệm tăng mạnh lên , đối với cái không gian bị chặn quét tới , “ Ba “ một tiếng , giới hạn không gian bị đục một lỗ , thần niệm tiến vào nhìn không sót cái gì.

Tiểu Khai tò mò , nhìn không được dùng thần niệm quét về Thiên Nhân chi giới , màu lam nguyên lực của hắn cùng với nguyên lực màu tím là đồng tông , tự nhiên không mâu thuẫn , nhất thời tiến vào trong đại sảnh , lại có một đoàn hỗn độn đục ngầu không rõ hình thù . Vô luận Tiểu Khai cố gắng như thế nào , thần niệm của hắn không thể tiếp tục xâm nhập , đợi vào đến nguyên giới thì không thể vào được .

Xem ra nguyên giới quả có chút huyền cơ.

Tiểu Khai dùng thần niệm đảo qua hai nàng , các nàng chỉ bị thoát lực mà ngất , tuy rằng thần lực tổn thương nghiêm trọng , nhưng chỉ cần thời gian tự nhiên có thể khôi phục.

Tiểu Khai trợn mắt , thở dài một hơi.

Nguyên lai , cái này là thần chi cảnh giới.

Trơ mắt nhìn tân thần sinh ra , mặc dù vô tiền khoáng hậu phúc thấy được , nếu được lực chọn , thì Thiên Ma nguyện cả đời không muốn xem màn này , hắn chứng kiến Tiểu Khai chậm rãi đứng lên , toàn bộ bầu trời trong xanh phút chốc hiện lên một ý niệm : “ Xong rồi “

Tân thần lực sinh ra , Thiên Ma cả đời thèm nhỏ dãi , cuối cùng cũng xuất hiện nhưng mà không phải do mình làm nên , mình chỉ thí nghiệm phẩm , tình cảnh này , thật sự không có gì sánh được.

Tiểu Khai lấy trong lòng ngực ra vạn uẩn bình , đem hai nàng đang hôn mê thu vào , ngẩng đầu lên : “ Đến đây đi Thiên Ma , ta cho người xem tân thần lực của Nghiêm Tiểu Khai ta a !”

Thiên Ma chậm rãi giơ tay qua , ánh mắt hắt trở nên ngưng trọng chưa từng có , đối mặt với một tân thần tộc không hiểu tý gì về hắn , trừ bỏ toàn lực ra tay , hắn không còn cách nào khác.

Trong không khí bỗng chốc từ trống rỗng sinh ra vô số quang điểm màu bạc , quang điểm này theo bốn phương tám hướng hội tụ tới , đây là tín ngưỡng đến từ Thiên Địa Ngũ Giới.

Tất cả tín ngưỡng lẫn nguyện rửa lực , mỗi một khóa quang điểm đều đại biểu cho mỗi ngõ ngách trên đời , mỗi sinh linh đối với Thiên Ma đều có nguyện vọng , bọn họ cầu nguyện đều vạn lưu quy nguyên , trở thành lực lượng thiên ma vĩnh viễn không khô kiệt .

Thiên Ma đưa ngón tay thẳng lên ,ngón tay của hắn thon dài trong suốt , như tay của nữ tử , đầu ngón tay có một chút chất lỏng ngân bạch , giống như thủy ngân , đem vô số quang điểm xung quanh hấp thu vào , thủy ngân kia càng ngày càng dày đặc , ngón tay rung động .

Tín ngưỡng lực chính là cứu đại thần lực duy nhất có thể tiên đoán tương lai , trên đời này tất cả lực lượng đều liên quan , chỉ có Thiên Ma thần lực , nhưng lúc này thiên ma đem thần lực hơn hai mươi vạn năm ngưng kết lại , cạn kiệt rút vào trong ngón tay.

Năm đó ngũ đại thần tộc cùng tứ đại ma thần đại chiến , công nhận Gia Cát Thần Hầu đệ nhất thiên hạ , hầu tử cường đại ở chỗ hẳn có thể làm cho diệt chi ma thần không thể triển khai sát thần không gian , có thể làm cho Cửu Thiên Huyền Nữ không rảnh thi triển thiên sinh mị hoặc , có thể làm cho Thiên Ma cạn kiệt lực lượng , càng có thể làm cho Phá Thần cùng với Trí tuệ thần cơ hội rat ay đều không có , lại là không hề nghi ngờ , một khi đuổi theo Thiên Ma tới tận tương lai , ngưng tụ ra một kích cực mạnh , cho dù là Gia Cát Thần Hầu , cũng vô pháp chống lại !

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 12: Thiên Ma Nhất Chi

Giờ khắc này , Thiên Ma đã ngưng tụ toàn công lực , đây là một kích cực mạnh suốt cuộc đời hắn , dù Gia Cát Thần Hầu có dùng Định Hải Thần Châm cũng vô pháp ngăn cản một kích này. Khuôn mặt hắn phút chốc tiều tụy , giống như một người còn trẻ mà chợt già đi , ngay cả những ngón tay trong suốt như ngọc cũng trở nên thô ráp.

Đúng vậy , vì ma thần tập trung toàn bộ lực lượng , cũng phải trả giá cho đại giới , đại giới làm cho hắn vĩnh viễn không già cả , trong phút chốc chợt già đi !

Vì Thiên Ma không có lựa chọn , trong lòng hắn rõ ràng , bất quá nếu hôm nay không đánh bại Tiểu Khai , chỉ sợ không còn mạng mà già cả.

Tân thần lực , thường là có thể sát thần , Diệt Chi Ma Thần vẹn vẹn hội tụ Bàn Cổ Thần Lực và Cửu Thiên Thần lực đã có thể sát thần, Tiểu Khai giờ phút này ngưng tụ thiên ma thần lực , hắc long lực , bách chiến thần lực , phi thần lực , nguyên lực thanh sắc cùng với thuần dương thiên hỏa , sáu đạo thần lực , hắn muốn giết thần ? chẳng nhẽ lại không dễ như trở bàn tay ?

Thiên Ma hội tụ liên tục , Tiểu Khai cứ nhiên không tiến công , vẫn có hứng thú nhìn Thiên Ma , lần này đợi đúng ba ngày ba đêm!

Đối với nhân loại mà nói , ba ngày ba đêm là rất dài , giờ phút này Tiểu Khai đã thành thần , đối với thần mà nói , quá nhỏ bé không đáng để tâm , chỉ như khoảnh khắc mà thôi, Tiểu Khai cứ như vậy đứng , ngón tay Thiên Ma như hạt gạo biến thành hạt lạc , một kích đã chuẩn bị xong !

Hắn thở dài một hơi , cười nói : “ Nghiêm Tiểu Khai , sai lầm lớn nhất đời này của ngươi là để ta ngưng tụ công lực , hiện tại “ Thiên Ma nhất chỉ “ của ta đã thành hình , ngươi ngăn cản chỉ sợ đã muộn”

Tiểu Khai cũng cười : “ Ngươi không ngại thì hãy thử xem.”

Thiên Ma gật đầu , một lóng tay điểm ra , giống như niêm hoa chỉ , một luồng sáng chói mắt từ ngón tay lao ra , trong phút chốc gia tốc thập bội , bắn thẳng đến chỗ Tiểu Khai.!

Tuy rằng chỉ có một chút , nhưng vừa ra thì thiên địa như thể bị bao phủ vào , Tiểu Khai nhìn liền có cảm giác không thể né tránh , giống như chỉ có biện pháp cứng đối cứng.

Đúng vậy , điểm sáng đó tuy thật nhỏ , nhưng là công lực hai mươi vạn năm của Thiên Ma , cho dù toàn bộ đệ tứ đệ ngũ giới đều bị bao phủ , chỉ sợ có tám vị thần tộc đứng chắn mới có thể lấy cứng đối cứng mà thôi.

Cho nên Tiểu Khai quyết định ngạnh công.

Giờ phút này , cả trời đều một màu xanh thẫm , giống như tối nhân gian , ngón tay Tiểu Khai bắn ra , toàn bộ bầu trời liền sụp xuống , hóa thành từng tầng thật lớn như vải phủ.

Trong phút chốc đã ngăn tia sáng kia ở ngoài , rồi thành một cái vỏ bọc thật lớn bao vây nó lại.

Không trung truyền đến liên tiếp “ Phốc phốc phốc phốc “ , tia sáng kia an nhiên đi ra , giống như một cái bao gạo lớn bị thủng một lỗ , trong phút

chốc tia sáng kia như xuyên qua vạn tầng chắn , cư nhiên không thay đổi tốc độ , vẫn như cũ bắn đến Tiểu Khai.

Tiểu Khai lại bắn một chỉ , toàn bộ thiên địa lại nhoáng lên một cái , tia sáng chợt lóe lên , bắn vào một địa phương kì dị .

Nơi này giống như hải dương , vô tận vô cùng , đầy những nước biển , đá ngầm , san hô, còn vô số sinh linh , núi lửa ở đáy biển dâng lên , cát đá bắn ra , tất cả sinh vật sống cùng với những con đã chết đều nhắm vào ngân quang.

Ngân quang lại giống như không ở trong biển , mặc cho gió táp sóng xô , nam thạch thiên đốt , cư nhiên độ sáng còn không tiêu giảm nửa phần , vẫn như cũ cứ ở lại đấy , xuyên qua hải dương , toàn bộ hải dương như biến mất , ngân quang vẫn nhắm đến Tiểu Khai.

Thiên Ma nhìn đã mắt , nhìn không được cười ha ha : “ Nghiêm Tiểu Khai , a a , ta thật sự không thể tưởng tượng được , người cư nhiên trong khoảnh khắc làm ra một giới hạn không gian , nhưng , cho dù người làm tới hàng trăm cái , cũng không ngăn được nhất chỉ của ta a !”

Hắn hy vọng thấy ánh mắt sợ hãi cùng tuyệt vọng của Tiểu Khai , nhưng Tiểu Khai ngay cả chút bối rối cũng không có , ngược lại nhìn về phía hắn mỉm cười , bỗng nhiên ngón tay bắn ra một đồ vật.

Đồ vật này bắn ra , liền làm cho Thiên Ma lắp bắp kinh hãi.

Là một không gian , sáng lạn như ngân (ND : Bó tay) , tứ phương vây kín , rõ ràng chính là một thần ma thiên lao , thiên ma đối với thần lực của mình vô cùng thân thuộc , hắn biết rõ thần ma thiên lao kia đúng là Thiên Ma thần lực.

Lúc này đây , thiên lao cùng thần lực không quan hệ , di lạc chỉ tâm của Tiểu Khai phục chế thần lực , lúc này đây là phục chế thần ma thiên lao.

Ngân quang xuyên qua thần ma thiên lao tiến vào cái được gọi là “ Kiên cố đệ nhất ngũ giới “

rồi từ trong vách tường không trở ngại đi ra , đem cái kiên cố nhất ngũ giới làm một lỗ hổng !

Điểm chết người là , ngân quang xuyên qua thần ma thiên lao , giống như càn sáng ngời , thần ma thiên lao coi như cấp một đồng thiên ma thần lực cho nó .

Thiên Ma nở nụ cười , ngay cả nhẫn cũng không được nói : “ Nghiêm Tiểu Khai , người tưởng lợi hại lắm sao ? Tuy rằng ra không biến thần lực của người là cái gì , người xem đi , thiên ma nhất chỉ của ta , người không đỡ được đâu “

hắn nhìn Tiểu Khai ở xa , ngạo nghễ quát : “ Ta không ngại cho người biết , dù bát đại thần ma liên thủ , cũng không ngăn được Thiên Ma nhất chỉ của ta !”

Hắn nói lời này cũng không tính là thật , nếu hắn chỉ nửa khắc ngưng tụ ra thiên ma nhất chỉ , thì uy lực cũng không tới cực hạn , bây giờ hắn phải dùng ba ngày ba đêm cạn kiệt hai mươi vạn năm thời gian , lực lượng đương nhiên nhiều hơn. Vậy Thiên Ma nhất chỉ , nếu đánh nhau tuyệt đối không dùng được , bởi vì không ai ngốc đến mức cho hắn ngưng tụ uy lực , muốn làm cho Tiểu Khai choáng váng , Thiên Ma mạnh miệng nói ra nhưng cũng rất lo lắng.

Vốn dựa theo tính toán của Thiên Ma , có thể ngưng tụ bao lâu liền ngưng tụ bấy lâu , chờ Tiểu Khai ra tay , chính mình cũng ra tay, ai ngờ Tiểu Khai lại khờ khạo , bất động cho Thiên Ma ngưng tụ, trong lúc hưng phấn có chút không chịu được , hắn lại làm cho chính mình già nua đi , thế hắn mới dừng lại.

Lại nói tiếp , hôm nay nhất chỉ này xem như một kích cực mạnh suốt đời , cho dù hôm nay thắng , chỉ sợ ngày sau không dám dùng tiếp , nếu không , ma thần bất tử lại thành luyện công đến chết già , như vậy thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Tiểu Khai bỗng nhiên nở nụ cười : “ Một chỉ này , là thời gian lực a “

Thiên Ma rất kinh ngạc : “ Người nhìn ra được ? “

Tiểu Khai gật đầu nói : “ Ta chẳng những nhìn được , còn dùng được !”

Lời này nói xong , Thiên Ma khó tin , Tiểu Khai chộp một đạo lam quang , ném thẳng tới ngân quang.

Lúc này , rốt cuộc có hiệu quả !

Ngân quang gặp lam quang , nhất thời run lên , sau đó “ Phốc “ một tiếng , nghe như xuyên qua lao tới , nhưng Thiên Ma thấy rõ , ngân quang vẫn bị kẹt lại , liên tiếp “ Phốc , Phốc “ , giống như đã xuyên qua hàng ngàn hàng vạn tầng chắn , nhưng ngân quang vẫn không đi xuyên được lam quang , một chút cũng không xuyên qua !

“ Này.... Đây là cái gì ? “ Thanh âm thiên ma liền thay đổi

“ Với nguyên lý của người không sai biệt lắm “ Tiểu Khai cười nói : “ Đây là một tầng chắn thời gian , ta tuy rằng không thể nháy mắt cạn kiệt hai mươi vạn năm , nhưng có thể trong thời gian ngắn đem thời gian vạn vạn lại “

Hắn hơi nghiêng đầu , giống như lo lắng , nghĩ nghĩ nói : “ Ân , vạn vạn không gian thành một cái vòng tròn , không sai biệt lắm , đúng alf như vậy .”

Thiên Ma hít một hơi dài , tràn đầy hoảng sợ nói : “ Ý người Là là thiên ma nhất chỉ của ta Lúc này đang xoay tròn sao?”

Tiểu Khai gật đầu , nhìn biểu tình của Thiên MA nhe răng cười : “ người đừng lo lắng , thời gian ta chưa thuận thực , không được bao lâu nữa , các tầng chắn sẽ bị phá vỡ. “

Thiên Ma ngẩn người , gật đầu : “ Đúng vậy “

Cái này giống như bắn bia , bia ngắm mỗi khi chặn một viên đạn , qua thời gian dài sẽ toàn là vết đạn , liên tan rã. Thiên Ma cạn kiệt hai mươi vạn năm , Tiểu Khai tùy tay hất một cái mắt vài giây , vô luận có bao nhiêu xảo diệu , cũng bị đánh phá.

Thiên Ma suy nghĩ cẩn thận , nhất thời nhíu mày : “ Người biết rõ cái chắn của người không đỡ được , vì cái gì còn nói cho ta biết ? “

Tiểu Khai cười vui vẻ nói : “ Bởi vì ta có biện pháp ngăn một kích của người !”

Lời này đang nói , thiên ma nhất chỉ quả nhiên đánh tan là chắn , xoát cái lao ra , lao đến Tiểu Khai , Tiểu Khai bỗng nhiên quát : “ Phải có quang ! “ (ND : Yếu Hữu Quang)

một mảnh ngũ thái quang b ồng nhiên xuất hiện , che trước mặt ngân quang , ngân quang chợt phát ra “ Xuy xuy “ như chất lỏng bị hóa khí , thiên ma kinh ngạc, chợt nghe Tiểu KHai lại quát : “ Phải có thủy !”

Ngũ sắc sáng mờ trong phút chốc hóa thành chất lỏng , tầng tầng bao vây quanh ngân quang , chất lỏng này cũng là vật thể ngân bạch , Thiên Ma chợt nghe hai câu , chỉ cảm thấy quen tai vô cùng , giống như xa xưa từng nghe qua , nhưng không tài nào nhớ ra , khoảnh khắc không nghĩ ra , lại nghe Tiểu Khai quát : “ Phải động lại “

Tấm chất lỏng màu bạc kia nhất thời đọng lại , giống như nham thạch , đem thủy ngân bao vào trong , lúc này đây , thiên ma nhất chỉ không gì không phá lại không đi ra được , vọt tới nham thạch kia dính vào , Thiên ma xem ở trong mắt , lòng càng run rẩy dữ dội , Tiểu Khai lại quát : “ Phải thông thả “

Một tiếng này nói ra , Thiên Ma cảm thấy lực lượng của mình chậm đi thập bội , nhìn qua giống như đang bò trên hư không .

Thiên ma nhất chỉ cường hãn là vậy , lại bị suy yếu thế này , sắp mất hết uy lực , Thiên Ma kinh hãi , trong đầu liên xẹt qua một đoạn , nhất thời nhớ lại mấy câu xem đã nghe ở đâu.

Hắn nhớ ra một đoạn , sắc mặt nhất thời trắng bạch , không có chút huyết sắc , toàn thân không khống chế được đứng lên , hàm răng bắt đầu rung động , cả người uể oải cúi xuống (ND : Chắc là lạy)

Đối diện , Tiểu Khai đã hô lên hai chữ cuối cùng : “ Tan rã “

lời liền nói ra , cái gì nham thạch , cái gì ngân quang , cái gì là chấn không gian , cái gì thiên ma thần lực , hết thảy tan thành mây khói , Tiểu Khai lẳng lặng phiêu phù ở hư không , bốn phương tám hướng trống trơn thoáng đặng, lộ ra nguyên cảnh của đệ tứ giới.

Trong không khí truyền đến thanh âm run rẩy của thần ma : “ Này..... Này.... Đúng là cấm kỵ thần lực sao ?”

Cấm kỵ lực là chỉ sáng tạo lực , năm đó Sáng Thế Thần sáng tạo ra thế giới , giao cho chính mình độc nhất vô nhị lực , trong thiên địa không sinh linh nào có thể có , sau Sáng Thế Thần lại sáng tạo ra phá thần , phá thần lực cùng với thần thuộc tích hoàn toàn tương phản , theo lý thuyết là Sáng Tạo lực , lại là cấm kỵ , nên cuối cùng Sáng Thế Thần không thể không để ý, chỉ có thể giao cho hắn về ngoài , chỉ có thể hóa giải thần lực khác.

Bởi vậy , có thể thấy được , “ Sáng tạo “ là nghịch thiên cỡ nào (ND : Sáng thể thần làm ra thiên địa thì lực lượng sao lại coi là nghịch thiên @@ ? Bó tay ông tác giả)

Tiểu Khai khẳng định , gật đầu : “ Đúng vậy .”

Thiên Ma hoàn toàn suy sụp , : “ người muốn giết ta sao ? “

Tiểu Khai gật đầu nói : “ Đúng vậy “

Thiên Ma toàn thân kịch liệt run rẩy , muốn lấy một cổ dũng khí để tiến hành một kích , nhưng đối mặt với Sáng Tạo lực , hấn thật nửa phần tin tưởng cũng không có , trên người hấn ngân quang hơi sáng lên , liền bỗng nhiên toàn thân căng thẳng , bị một cổ lực lượng màu lam giam cầm lại . Tiểu Khai duỗi tay ra , một chiêu , đem thiên ma đến trước mắt , thiên ma cố gắng nói : “ Ta là do Sáng Thế Thần sáng tạo , căn cứ vào sáng thể quy tắc , có bất tử bất diệt chi thân , người tuy có sát thần năng lực , cũng không thể tùy tiện sát thần , nếu không làm sẽ làm hỏng quy tắc của người, một ngày nào đó Sáng Thế Thần thức tỉnh , sẽ vì ta báo thù “

Tiểu Khai lắc đầu : “ Người biết mình là do Sáng Thế Thần sáng tạo , thế mà lại trăm phương ngàn kế để lấy Sáng Thế lực , Sáng Thế Thần nếu thức tỉnh , chỉ sợ điều thứ nhất sẽ làm là giết người , sao có thể báo thù cho người ?”

Thiên Ma vẫn tưởng việc tìm Sáng Thế Thần lực là cơ mật lớn nhất , bí mật nhất , tự tin không ai biết trừ Cửu Thiên Huyền Nữ , nhưng cũng đã giải thể mà chết. Ai ngờ giờ phút này lại bị Tiểu Khai một câu nói làm cho kinh ngạc không thể hình dung , đến bây giờ , trong lòng hấn cũng đã không còn gì , chậm rãi nhắm mắt lại , bây giờ , và không bao giờ phát ra một lời nữa.

Tiểu Khai tuy rằng học xong Sáng Tạo lực , nhưng không học được cách sát thần , lúc trước giết Diệt Chi Ma Thần là phục chế diệt chi ma thần lực lượng thành của mình , hiện giờ hấn đã chết , chỉ sợ thiên hạ không ai có

thể sát thần , hẩn suy nghĩ nửa ngày , cũng không có biện pháp , liền dẫn theo Thiên Ma về linh sơn.

Giờ phút này tại linh sơn , một mảng gà bay chó sủa. Ba ngày trước , ban đêm , chưởng môn cùng tân phu nhân đại hôn , liền có hào quang màu bạc tỏa từ trên trời xuống , uy áp bao phủ linh sơn , rồi chưởng môn cùng tân phu nhân biến mất , giống như bốc hơi , linh sơn chưởng môn xưa nay chưa từng gặp cường đại cao thủ.

Tiêu Vận cùng chư nữ nhiều ngày lo lắng đến “ nước mắt rửa mặt “, thậm chí Tiểu Khai chuyển này đi vĩnh viễn không trở lại. Giờ phút này linh sơn đệ tử khắp nơi giới nghiêm , chân động Tu Chân Giới , chợt bầu trời lam quang sáng lạn , Tiểu Khai dẫn theo một người từ trên trời xuống , mọi người mừng rỡ như điên . Tiểu Khai đứng giữa không trung , nhìn đệ tử linh sơn nhảy nhót , quả thực so với nghênh đón siêu sao quốc tế còn long trọng hơn vài phần , hẩn dùng thần niệm đảo qua , chứng kiến chư nữ khóc đỏ mắt , trong lòng cảm động , nhanh chạy xuống .

Mười tám động tông trong đại sảnh , Tiểu Khai tự nhiên không tránh được liền phải giảng giải một hồi . Hẩn cùng Thiên ma chiến đấu tại thế giới này mà dùng thần lực đối kháng , linh sơn đệ tử nghe như mây mù dày đặc (Không hiểu gì). Nhưng ai cũng biết một việc , Chưởng môn của chúng ta sắp thành thiên hạ vô địch rồi a .

Trên đời này còn có cái gì so với chỗ dựa là thiên hạ vô địch hơn chứ ? Linh sơn đệ tử trong lòng tính toán.

Thiên ma bị Tiểu Khai dùng thần lực giam cầm , ném ở trung ương đại sảnh , nhìn qua có vẻ uể oải, Vũ Ca tiểu thư nghe nói đó là Thiên Ma , cảm giác cổ quái , quay đầu nắm lấy tay Tiểu Khai , biểu tình có chút cảm động : “ Nghiêm Tiểu Khai , người vì thiên ma độc thệ của ta mới bất chấp nguy hiểm đi giết Thiên ma sao ? “

Tiểu Khai dù có gốc cũng không trả lời rõ ràng , lập tức liêu mạng gật đầu : “ Vì nàng , đương nhiên phải liêu mạng .”

Vũ Ca tiểu thư mắt ngấn nước , cắn môi : “ Kia kia đêm nay chúng ta thành hôn a.”

Bốn vị chân nhân nhìn thấy , nhin không được cười cợt.

Vô luận thế nào , lúc này mọi người đều trầm tĩnh , thiên ma cúi đầu , ngũ giới khôi phục lại , thế giới này cũng không sụp đổ . Huống chi Tiểu Khai còn thành thần , đúng là vô tự vạn vô nhất thất (chắc là chẳng phải lo nghĩ gì)

Tiểu Khai đem thiên ma vào nhà tù ở linh sơn , cũng không quản hấn , đã có cấm kỵ thần lực giam cầm , Thiên Ma ngoại trừ ngoan ngoãn nằm trong nhà lao , căn bản không có lựa chọn khác.

Đêm đó , linh sơn cử hành hôn lễ giữa Tiểu Khai và Vũ Ca , tuy rằng không có ngoại nhân , nhưng lưu vân thủy tạ do Lam Điền Ngọc dẫn đến chúc mừng . Một ngàn sau , Tiểu Khai lại làm một hôn lễ long trọng , đồng thời cưới Tiểu Trúc , Tiêu Vận , Khinh Hồng , Ngưng Hương , Ninh Tình , Hiếu Nguyệt cùng Tiểu Hân (ND : Động phòng xong chắc suy luôn a) Lúc này đây , thiệp mời bạch ngọc phát ra toàn bộ Tu Chân Giới , lớn đến Thanh Thành , Nga Mi , Côn Lôn các đại phái , nhỏ đến song tu động thanh liên , các loại. Toàn bộ nhận được thiệp mời , không quên đi linh sơn chúc mừng , mà ngay cả nhân gian người nhà Tiêu Vận , ông nội thậm chí họ Tư Mã cũng ra mặt , toàn bộ trình diện . Lần này hôn lễ được cho là đại sự kiện Tu Chân Giới , có lẽ kéo qua vài thế giới , từ này ngàn vạn lần cũng khó xuất hiện.

Hôn lễ tiến hành đến lúc cao triều , vài vị khách quý Tiểu Khai nằm mơ cũng không nghĩ ra , bay nhẹ xuống linh sơn.

Phượng Hoàng Thần , Trí Tuệ Thần , Phá Thần , Gia Cát Thần Hầu đồng thời hiện thân , Tiểu Khai cảm rơi cả xuống , chạy nhanh bái kiến bốn vị thần tộc. Bốn vị thần tộc ngăn cản Tiểu Khai nói : “ Người đã thành thần , Chúng ta tự nhiên ngang hàng “

Lúc này , bốn vị thần tộc đều cấp cho Tiểu Khai mặt mũi, thần tộc có thần uy đều thu liễm , tránh kinh động tân khách. Mà ở tránh tân khách , có không ít người chứng kiến Gia Cát Thần Hầu niết bàn , tự nhiên nhận thức ra , trong lòng kinh hãi không cần nói , lại nhìn Tiểu Khai , thêm chút kính sợ.

Bốn vị thần tộc lần này đến không phải để ăn mừng , mà là có chính sự , Trí Tuệ Thần đem Tiểu Khai kéo đến , nhìn hẩn một lúc lâu , thở dài nói : “ Ta ở ma giới khi còn nhắc nhở người ít giết chóc , kết quả nói người cũng chả để làm gì , người không nên giết cũng bị giết , lời nói của ta cũng vô ích “

Hẩn nhìn Tiểu Khai sắp cãi lại liền nói : “ Bất quá giết cũng sẽ giết a , dù sao Sáng Thế Thần luôn có đũa lý của hẩn . Người thân là thần tuyền của người , còn có một ít chuyện phải làm , đợi hôn lễ chấm dứt liền theo ta đi a “

Gia Cát Thần Hầu cũng nói : “ Nghe nói người phá được Thiên Ma Nhất Chỉ , xem ra tân thần lực cũng cường đại , ta đã lâu không đánh nhau , lần này chúng ta đi đệ ngũ giới đánh nhau vui vẻ một trận thế nào ? “

Tiểu Khai lắc đầu nói :” Ta không thể đi cùng các người .”

Trí tuệ thần sửng sốt : “ Vì sao ? “

Tiểu Khai ánh mắt có chút tản mạn , nhìn cô gái đội mũ phượng quàng vai mấy cô khác , thở dài một hơi : “ Cho ta một chút thời gian a.... ta bồi các nàng vui vẻ một thời gian .”

Trí tuệ thần nhìn theo hắn , trên mặt nhất thời giật mình , hầu tử nhíu mày nói : “ Nữ nhân thiên sinh chính là kẻ gây tai họa , Cửu Thiên Huyền Nữ là loại đó , Nghiêm Tiểu Khai người thật là lè mề.”

Phượng hoàng thần lại là thần tộc đa tình , cảm than : “ Tiểu Khai , người so với ta hạnh phúc hơn..... “ Nói đến đây, lại cúi xuống , chắc lại nhớ lúc Cửu Thiên Huyền Nữ tàn khốc phản bội hắn.

Trí tuệ thần ngẫm một lúc rồi nói : “ Người mất bao lâu ? “

Tiểu Khai cười khổ : “ Ta không biết “

Trí tuệ thần gật đầu : “ Không quan hệ , ta ở thiên nhân chi giới chờ người . “

Tiểu Khai sửng sốt : “ Làm sao người biết ta muốn đi đến đó ? “

Trí tuệ thần mỉm cười nhìn hắn gật đầu . liền biến mất trong không khí.

Tiểu Khai quay đầu định hỏi thì hầu tử kêu lên nói : “ Ta nằm chờ người ở đó , người bồi nữ nhân xong tới tìm ta “ nói xong cũng biến mất ...

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 13: Đại Kết Cục : Tiểu Tiểu Ngủ Say

Phượng Hoàng Thần vẫn lễ phép hơn cả , nhìn Tiểu Khai cười nói. Chưa kịp nói thì Tiểu Khai đã la lên : “ Người không đi thiên nhân chi giới ? “

Phượng hoàng thần anh tuấn vô song trên mặt hiện lên vẻ miễn cưỡng , tươi cười : “ Năng lực của ta chẳng lẽ không thể so với hầu tử a ?”

Nói xong hắn cũng biến mất .

Phá thần đứng ở ngoài cùng , cùng Tiểu Trúc nói chuyện , chứng kiến tam thần đều đi rồi , mới hướng về Tiểu Khai gật gật đầu , nói : “ Lúc lên đây , nhớ mang đồ nhi ngoan của ta tới. “

Tiểu Trúc cười yếu ớt , ôm lấy cánh tay Tiểu Khai , chỉ cảm thấy cả đời này chưa bao giờ bình yên như thế , vô ưu vô lự , trần ngập cảm kích cùng vui sướng.

Ngày đại hôn này , Linh sơn phái đã lên vị trí tối cao trong Tu chân giới .

Tiểu Khai lấy ra Vô Tự Thiên Thư , cất vào ngăn kéo cuối cùng ở dưới tủ. Dùng nguyên lực màu lam che lại , im lặng đứng trên linh sơn , cảm khái nghĩ về mình lấy nhiều phu nhân a (ND : Ước gì ...). Hắn từ khi bước trên con đường tu chân , vẫn lang bạc xông xáo , chưa từng hảo hảo nghỉ ngơi , tuy rằng toàn bộ thời gian chưa đủ hai năm , nhưng cảm giác giống như đã đi một vòng qua dòng thời gian.

Tuy rằng trong đau khổ có ngọt ngào , nhưng hắc vẫn áy náy , thiệt tình cùng các nàng vui vẻ được một thời gian thôi , nên phải tốt với các nàng.

Đoạn thời gian này , có thể nói Linh Sơn đều sung sướng , mỗi ngày đều ấm áp vui vẻ , về phần khuê phòng chi thú , họa mi chi thú chi tiết , khó có thể nói lên lời , chỉ đề cập qua không nên nhắc tới (ND : TG còn thương DG)

Thời gian vui vẻ chớp mắt ba tháng trôi qua.

Hôm nay , Tiểu Khai một lần nữa mở ngăn kéo , lấy Vô Tự Thiên Thư ra , một giọng nói âm trầm : “ Tiểu Khai ca ca , người phải đi sao ? “

Tiểu Khai cười nói : “ Không vội , ta muốn vào Diệt Thế Chi Môn xem “

Giờ phút này , Tiểu Khai đã thành thần , theo lý thuyết là không thể xuyên qua không gian , nhưng hắc vẫn có thể mở ra Diệt Thế Chi Môn , nên Diệt Thế Chi Môn tự nhiên thành hậu hoa viên của hắc.

Hắc ngày xưa đi vào Diệt Thế Chi Môn công lực đều mất hết , hiện giờ thành thần , cư nhiên ngay cả thần lực đều đi vào , giờ phút này phiêu phũ trên Diệt Thế Chi Môn , ngàn dặm trời cao , thần niệm triển khai toàn thể giới , nhất thời chứng kiến rất nhiều giới hạn không gian , thiên địa ngũ giới đã tan hhifnh , nhưng trong bốn giới đều trống rỗng , ngay cả một ma thần cũng không có.

Tiểu Khai vẫn chưa yên tâm , dụng thần niệm quét lại một lần , vẫn không phát hiện gì , đệ ngũ giới tràn ngập thần lực, phá thần , phượng hoàng thần đang được Tiểu Tiểu chế tạo .

Có một thần tộc Tiểu Khai chưa thấy bao giờ , tự nhiên là phá hư chi thần . Hắc một người trẻ tuổi , thần tình bướng bỉnh , tay cầm một cây Phượng hoàng linh chính (ND : chắc là lông phượng), Phượng Hoàng thần

tỏ vẻ tức giận ở đằng sau đuôi giết , hiển nhiên hắn đã vật long Phượng Hoàng thần , chọc giận hắn , Tiểu Khai nhìn buồn cười , nghĩ thầm : “ Phá hư thần mấy năm nay vô tung vô ảnh , chẳng lẽ là đặc tội Diệt Chi Ma Thần , bị tên kia tiêu diệt ? “

suy nghĩ một lúc chợt nghe thanh âm Tiểu Tiểu : “ Ca ca , người tới rồi “

Tiểu Khai cười nói : “ Đúng vậy , ta đến xem “

“ Ca ca , đừng gạt ta “ Tiểu Tiểu nhẹ giọng nói :” Người rõ ràng đến kiểm tra xem ta có giết chết Diệt chi ma thần không , di , ca ca , người thành thần rồi ?”

Tiểu Khai hắc hắc cười , ý đồ bị vạch trần , không khỏi có chút xấu hổ , hắn ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu , cảm thấy Tiểu Tiểu bây giờ có chút mệt mỏi , nhin không được nói : “ Muội muội , làm sao vậy ? “

Tiểu Tiểu biểu tình cũng không hoạt bát như bình thường , liếc Tiểu Khai , trong mắt ánh lên vẻ tình tự , thấp giọng : “ Ca ca , ta giống như , có chút mệt mỏi “

Tiểu Khai cau mày nói : “ ý gì ?”

Tiểu Tiểu thở dài : “ Ta nghĩ ta sáng tạo thế giới dùng nhiều lực lượng quá , cần ngủ say “

Tiểu Khai lắp bắp kinh hãi , ôm Tiểu Tiểu : “ Muội muội , đừng dọa ta “

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng giãy ra , cố cười nói : “ Ca ca , mệt mỏi thì phải ngủ a , nhưng ta ngủ nhiều hơn người thường một ít thôi .”

Tiểu Khai dùng sức lắc đầu : “ Muội muội , có biện pháp nào không ngủ không ? “

Tiểu Tiểu thở dài : “ Ca ca , sáng thế xong là phải ngủ say , đây là sáng thế quy tắc định ra , người không cần suy nghĩ nhiều , ta bây giờ đang lo lắng một việc.”

Tiểu Khai căn rằng : “ Nói đi , ta giúp muội “

Tiểu Tiểu nói : “ Người bức ta giết hết ma thần , hiện giờ thiên địa ngũ giới có đủ , nhưng ma thần giới một người chẳng có , ta làm Sáng Thế Giả , coi như không hợp cách , nếu ta ngủ sợ hết cơ hội a “

Tiểu Khai áy náy , thấp giọng : “ Ma thần ,.... Đều do ta bức giết , lại là lại là ta không thể Sáng Thế , chỉ sợ chỉ sợ ta không thể giúp “

Tiểu Tiểu mỉm cười , lẳng lặng nhìn Tiểu Khai có chút nhu tình , còn có ngưỡng mộ , lại có một chút gì đó khó hiểu , qua hồi lâu nhẹ nhàng nói : “ Ca ca , người giúp được , chỉ cần người nguyện ý”

Tiểu Khai trong lòng ngạc nhiên , ngơ ngác nhìn Tiểu Tiểu , chỉ nghe Tiểu Tiểu nói : “ Ca ca , mấy ngày này , ta chợt nhớ tới một sự tình , về bên ngoài thế giới . “

Tiểu Khai trong lòng khó hiểu , trầm giọng : “ Sự tình gì ? “

Tiểu Tiểu nói : “ Ta chợt nhớ trước kia ta là một con Thiên Yêu , tên của ta cũng là Tiểu Tiểu , ta còn nhận thức một nam nhân trọng tình trọng nghĩa , tên là Mạnh Phi Phàm”

Tiểu Khai trong lòng như đè ép khối đá lớn , nói : “ Thế bây giờ nàng muốn gì ? “

Tiểu Tiểu nhìn biểu tình của hắn , mỉm cười : “ Ca ca người không cần lo lắng , đó đều là chuyện đã qua , ta sẽ không nghĩ nhiều lắm , kỳ thật Người phải chúc mừng ta mới đúng.”

Tiểu Khai kinh ngạc nói : “ Chúc mừng ? “

“ Ân , chúc mừng ta đi “ Tiểu Tiểu nhẹ giọng : “ Người có nhớ hay không , lúc chúng ta đi qua thử luyện chi lữ , Đa tình công tử nói qua cái gì ? “

Nàng nhìn chăm chăm Tiểu Khai đang há hốc , bắt chước ngữ khí đa tình công tử nói ra từng chữ : “ Tuy rằng mất đi hình thể cùng trí nhớ , nhưng linh thức sẽ bất diệt , chỉ cần không ngừng tu luyện , không ngừng tiến hóa , một ngày nào đó có thể đả thông thế giới trong thế giới , một lần nữa tìm được trí nhớ.”

Tiểu Khai thở dài một hơi : “ Nói cách khác , không ngừng tu luyện , không ngừng tiến hóa , đã tới điểm cuối ? “

Tiểu Tiểu chậm rãi gật đầu.

Tiểu Khai thanh âm trầm thấp : “ Nói cách khác Chính thức thành Sáng Thế Thần ? “

Tiểu Tiểu giật mình , trên mặt lộ ra vẻ cười cổ quái , lắc đầu : “ Ca ca , ta không phải Sáng Thế Thần , ta chỉ là Sáng Thế giả.”

“ Người đó là Sáng Thế Thần ? “ Tiểu Khai hỏi

Tiểu Tiểu không nói , dùng một loại ánh mắt thâm ý nhìn Tiểu Khai : “ Ca ca , ta không thể nói “

Thân hình nàng bay lên , trong phút chốc rời xa Tiểu Khai mười thước , căn môi nói : “ Ca ca , ta muốn ngủ , về sau Về sau chúng ta sẽ thấy cũng không thấy mặt . “ (ND : Bỏ tay câu này “Dĩ hậu ngã môn tự tái đã bất kiến diện liễu “)

Tiểu Khai trơ mắt nhìn nàng rời đi , muốn đuổi theo , lại cảm thấy hai chân giống như trầm lại , cứ nhiên không thể động đậy , xa xa , Tiểu Tiểu không ngừng quay lại , hiển nhiên Tiểu Tiểu trong lòng cũng khó chịu . Tiểu Khai ngơ ngác nhìn nàng dần mờ hồ , nhớ tới thời gian hai người ở với nhau , trong lòng bỗng nhiên đau xót , nhịn không được rơi lệ.

Hắn cùng Tiểu Tiểu từ cừu nhân biến thành huynh muội , ở giữa đoạn biến hóa là một quá trình ly kỳ , đoạn duyên phận triền miên mấy năm , hiện giờ đã kết thúc , quay đầu ngẫm lại , thật là một hồi đại mộng, Tiểu Khai trầm tư thật lâu , lúc này mới thu lại tâm tình , rời khỏi Diệt Thế Chi Môn .

Chúng nữ đã sớm hội tụ trong phòng , chứng kiến Tiểu Khai đi ra , trong mắt đều lộ vẻ thương cảm , Tiểu Khai áy náy nói : “ Thực xin lỗi , còn có việc ta phải đi làm...”

Tiêu Vận mỉm cười lắc đầu : “ Tiểu Khai đệ đệ , người không cần có lỗi , hiện tại ngũ giới thái bình , chờ người làm xong nhiệm vụ , chúng ta còn có vô số ngày tốt đẹp.”

Tiểu Khai hòa hoãn được chút : “ Ừm, vậy cáo từ a !”

Chư nữ tự nhiên không ngăn trở , lúc này , Tiểu Khai chỉ dẫn theo Hoàng Bội cùng Tiểu Trúc , vì hai người mang thần lực , tuy rằng Sáng Thế Thần có khả năng không chọn mình làm người đi thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm , nhưng dù sao thần ý khó dò , cẩn thận vẫn tốt hơn . Trong tay hắn ẵm oải nâng Thiên Ma , bay thẳng tiên giới.

Tiên giới đã sớm khôi phục trật tự , Lúc Tiểu Khai bắt thiên ma , đã dụng thần niệm gọi Tiên Đế , bảo Tiên Đế trước tiên rời đáy sông , rồi tiếp quản tiên giới , toàn bộ quá trình này , ngay cả Kiếp tiên sinh cùng vài vị Đại La Kim Tiên cũng không biết . Một vạn năm qua , thiên ma tuy giả Tiên Đế , nhưng cũng tận chức tận trách , cũng không sai biệt lắm với Tiên

Đế , chỉ sợ có Hồn Nguyên Thiên Quân mới tiếp xúc nhiều với Tiên Đế giả , mới có thể thấy khác thường .

Tiên Đế còn nhớ lời phát thệ của mình , truy vấn Tiểu Khai xem yêu cầu gì , Tiểu Khai vừa giận vừa buồn cười , rõ ràng mình đã thành thần , Tiên Đế không có thể hoàn thành yêu cầu của mình , hưởng chi , mấy ngày này thiên ma bị cầm cố lực lượng , không hề có tín ngưỡng thệ ước lực , lời thề của Tiên Đế vốn đã không tính toán gì .

Hắn cùng tiên đế giải thích , bỗng nhiên trong lòng nghĩ :” Thế tục giới , vốn đã thiếu đi niềm tin , bây giờ lại mất đi tín ngưỡng , lòng người tan vỡ ,hiện giờ tín ngưỡng lực hoàn toàn đánh mất , chỉ sợ thế tục giới sẽ càng thêm bại hoại a .Nếu thế tục giới sa đọa , tam giới căn bản sẽ hỏng bét , là sao có chuyện thái bình ? “

Tiểu Khai trong lòng mơ hồ : “ Có lẽ Thế giới này cần một người nắm giữ tín ngưỡng lực của Thiên Ma , Thiên ma vốn không hợp cách , tái tạo lại thì tốt hơn.”

Ý niệm của hắn làm cho người ta sợ hãi , Tiểu Khai vừa nghĩ xong cũng toát mồ hôi lạnh , liều mạng lắc đầu : “ Không đúng , không đúng , sáng tạo thần ma , đó là năng lực Sáng Thế Thần , ta tuy có Cấm kỵ lực , cũng không thể suy nghĩ linh tinh.”

Tiểu Khai ngưng tụ thần thức , liếc qua tiên giới bên ngoài Thiên Nhân Chi Giới một tiên nhân cũng chả có , Tiểu Khai dùng thần niệm thâm nhập , Triệu Vô Danh vẫn đang thủ vệ trước động khẩu , đang nói chuyện với Trường Sinh trên Tiểu Quang Minh Cảnh , cùng Triệu Vô Danh đối thoại , Tiểu Khai cẩn thận nghe vài câu , nguyên lai Trường Sinh đang thuật lại chuyện đại hôn ba tháng trước , nghe xong Triệu Vô Danh khuyên bảo , lại thở dài , Tiểu Khai nghe xong gật đầu , nguyên lai Trường Sinh cuối cùng cũng mở ra khúc mắc , quyết định buông đoạn cừu hận với Tiểu Khai , ngược lại đối với việc Tiểu Khai giết Tuyết Phong vô cùng hân thưởng.

Vô luận thế nào , thù oán tan rã, coi như dĩ sự.

Tiểu Khai lại đảo thần niệm một lần , thấy Trí Tuệ Thần .

Trí Tuệ Thần nằm đó ở ma giới giống nhau , bày ra một ảo cảnh ở ngay trước mặt Triệu Vô Danh , Triệu Vô Danh lại không hề thấy hấn , Tiểu Khai trong lòng buồn cười , kéo Hoàng Bội cùng Tiểu Trúc vào , giờ phút này Vô Tự Thiên Thư Đệ tứ trang có thể tra cơ mật của Ngũ Giới , Tiểu Khai dễ dàng tra được khẩu quyết tiến vào , làm cho cái lá chắn màu tím tách ra , mang theo hai nàng lóe lên đi vào , thần lực phát động trực tiếp vào bên trong ảo cảnh Trí Tuệ Chi Thần .

Trí Tuệ Thần nhất thời phát hiện , chứng kiến Tiểu Khai dẫn theo Thiên Ma , lắc đầu : “ Xem ra người muốn giết hấn a “

Tiểu Khai gật đầu nói : “ Thiên MA so với Cửu Thiên Huyền Nữ còn thâm độc hơn nhiều , hấn không thể không chết .” liền đem truyện tốt của Thiên Ma từ đầu tới cuối kể ra hết .

Trí Tuệ Thần nghe được biến sắc liên tục , Tiểu Khai chưa nói xong hấn đã hét lên : “ Đáng chết ! Nhất định phải chết !”

Tiểu Khai cười nói : “ Nên chết , nhưng ta không thể giết , cho nên mới đem hấn tới đây “

Trí tuệ thần ngăn người , chợt nói : “ Chẳng lẽ người muốn dùng cổ khí tím cổ quái đó đối phó hấn ? cái đó tương đối cổ quái , ngay cả thần lực của ta cũng không vào được , mấy vạn năm trước từng thử sờ soạng chút bên ngoài , cơ hồ ta phải bán mạng già .”

Đến phiên Tiểu Khai sững sờ : “ Người không phải ba tháng trước biết ta muốn đến Thiên Nhân Chi Giới sao ? Như thế nào mà bên trong cái gì cũng không biết ? “

Trí tuệ thần cười ha hả không ngừng , từ trong lòng lấy ra trúc ký , trúc ký này Tiểu Khai đã xem hai lần , đây là vật Trí Tuệ thần dùng để xem bói , Trí Tuệ thần ném nó lên không , một cái huyền phù hiện lên mới nói : “ Người xem , đây là hải uyên quẻ của ta , dựa theo quẻ giống chỉ , người nên đến đây , về phần đến làm gì , ta tự nhiên không tính được. “

Tiểu Khai chặc chặc tán thưởng : “ Vậy người sao không tính xem , Thiên Nhân chi giới là nơi như thế nào ?”

Trí tuệ thần lắc đầu : “ Người nghĩ rằng ta không tính sao , ta năm đó tính ra mấy vạn quẻ , nhưng nửa điểm tin tức cũng không có , hôm nay Thiên Nhân chi giới thập phần cổ quái , tuy rằng đặt ở trong tam giới , lại là giới hạn không gian , kỳ thật so với đệ ngũ giới giống như cao hơn một tầng , ta hoài nghi , đây là nơi Sáng Thế Thần ngủ say “

Tiểu Khai cười khố nói : “ Vô Tự Thiên Thư có đề cập qua , nhưng có một đoạn khâu quyết , còn có một chỗ chỉ , lại là ta xem đi xem lại đều không có .”Nói đến đây , nhin không được quay đầu trộm nhìn Hoàng Bội , hiển nhiên ngày đó Hoàng Bội chứng kiến đông cung đồ .

Hoàng Bội lập tức phản ứng , nàng cũng không ngượng ngùng , ngược lại trừng mắt nhìn Tiểu Khai : “ Nhìn cái gì vậy , thực tế xem đi xem lại vài lần , chính là hình đông công đồ , chẳng có gì đáng giá .”

Tiểu Khai bị náo loạn mặt đỏ bừng , ngượng ngùng lấy ra Vô Tự Thiên Thư , đưa cho Trí Tuệ thần xem , để che dấu xấu hổ của mình , Trí Tuệ thần ngưng thần nhìn đi nhìn lại , cũng không có gì , nửa điểm không có , Tiểu Trúc ở bên cạnh “ a “ một tiếng , : “ Tiểu Khai ca ca , ta nhìn thấy . “

Tiểu Khai cổ quái nhìn nàng : “ Sẽ sẽ không phải là cái hình ảnh gì chứ ?”

Tiểu Trúc biểu tình nghiêm túc , duỗi tay chỉ vào phía dưới trang sách , nói : “ Đây là một đoạn khâu quyết . “ Lại chỉ sang bên phải nói : “ Đây là

một hình ảnh , bất quá không phải đồng cung hình ảnh , mà là một địa điểm . “

Tiểu Khai mừng rỡ : “ Khẩu quyết viết gì vậy , nói cho ta biết “

Tiểu Trúc gật đầu nói : “ Mặt trên viết “ Nàng vốn muốn nói ra , lại vài lần há miệng , lại cảm thấy cổ họng như tắc lại , cứ nhiên một chữ cũng không nói được ra nhất thời lắp bắp , ho một tiếng nói : “ Mặt trên viết “ đến đây lại bị tắc lại , đoạn khẩu quyết cũng không phức tạp , Tiểu Trúc thấy rõ ràng nhưng không thể niệm ra , Tiểu Khai ở bên cạnh , hoảng sợ , chạy lại bên cạnh Tiểu Trúc , cầm tay nàng : “ Sao vậy ? “

Tiểu Trúc quay đầu cười : “ Ta không sao . “Ba chữ nói xong liền hơi sừng sốt.

Kỳ quái , chính mình nói các từ khác đều rất bình thường , đoạn khẩu quyết lại không đọc được a .

Trí Tuệ thần lập tức nhìn ra vấn đề , cau mày nói : “ Tiểu Trúc cô nương , có phải không niệm (Nói) ra được ? “

Tiểu Trúc gật đầu : “ Đúng vậy “

Trí Tuệ thần gật đầu : “ Nếu nói không được , vậy là đúng rồi , đây là Sáng Thế Thần dùng Sáng Thế văn tự viết ra , chỉ có nhân tài mới có tư cách nói ra , về phần người khác ,khăng định không có tư cách nghe được.”

Tiểu Trúc cứng lưỡi : “ Ta nên làm cái gì bây giờ ? “

Trí tuệ thần mỉm cười nói : “ Cái gì cũng không làm , đột đến thời điểm liền có thể niệm ra , hay là xem bức tranh là địa phương nào a .”

Tiểu Trúc ánh mắt rời đi , nhìn sau một lúc mới nói : “ Ta không xem được .”

Tiểu Khai nói : “ Vì cái gì ?”

Tiểu trúc cau mày : “ bức tranh này vẽ một khu rừng rậm , địa hình như vậy , chỉ sợ tục giới có thể tìm ra vạn cái , ta thật sự không nghĩ ra . “

Trí tuệ thần nói : “ xem xem , có địa phương đặc thù không ? “

Tiểu trúc cúi đầu xem xét , lắc đầu nói : “ Không có gì khác , hoa màu hồng , cây cỏ màu lam , nước màu lục , hết thảy bình thường “ Nàng hốt hoảng “ Nga “ một tiếng : “ Đúng rồi , trên trời còn có một mặt trăng tròn, nhìn kỹ mới thấy .”

Câu này vừa vào tay , Tiểu Khai trong lòng rơi “ Lộp bộp “ ôm lấy tay Tiểu Trúc , nói : “ Nhìn lại , nhìn lại , xem có một gốc cây đặc biệt lớn không ? “

Tiểu Trúc bị hấn làm cho hoảng , cúi đầu nhìn , hồi lâu mới gật đầu : “ Ở bên trong tận cùng rừng rậm , quả nhiên có một tảng lớn màu nâu gì đó , ta vừa rồi còn tưởng là bóng ma , bây giờ mới thấy là cái cây , Tiểu Khai ca ca , nó rất giống với cái cây người kể qua , xem ra chính là cái cây này .”

Tiểu Khai vỗ tay , cười ha ha : “ Đúng vậy , chỗ này , chính là Nguyên Giới ! “

Trí tuệ thần nghe được ánh mắt liên lóe lên , trầm giọng : “ Nguyên giới chính là Thiên Nhân Chi Giới sao ? “

Tiểu Khai nói : “ Không sai “

Trí tuệ thần cau mày :” Nhưng cái khí màu tím này , trừ người ra , không ai trong chúng ta có thể đi vào , Tiểu Trúc cô nương nắm giữ Sáng Thế văn tự khẩu quyết , nếu nàng không vào được , vậy cái gì đều không làm được hết .”

Tiểu Khai suy nghĩ một lúc lâu : “ Nếu không , ... Các người, tiến vào Diệt Thế Chi Môn , chờ ta vào nguyên giới thả các người ra ?”

Trí tuệ thần nở nụ cười : “ Tiểu Khai , người như thế nào ngớ ngẩn thế , chúng ta đều là thần tộc , như thế nào đi vào Diệt Thế Chi Môn ? “

Hoàng bội bổng nhiên mở miệng :” Phu quân , người không phải đã nói , thiên ma muốn phá vỡ Tiên Ma đấu trường sau ? Theo lý thuyết , thông qua tiên ma đấu trường , có thể vào Nguyên Giới ? “

Trí tuệ thần nhất thời liên tục gật đầu : “ không sai , đúng là biện pháp tốt a , ta tới thử thử nào.”

Tiểu Khai nửa điểm tin tưởng không có : “ Đây , không gian này do Sáng Thế Thần Sáng tạo , cũng không thấp hơn nguyên lực màu tím , người không được đâu . “

Trí tuệ thần không tin , phát tay đánh ra trí tuệ thần lực , đánh vào cửa sau Tiên Ma đấu trường , một đoàn hỗn độn khí hơi lắc lư liền khôi phục.

Trí tuệ thần hừ một tiếng , ngưng tụ thần lực đánh lên , đoàn khí thể kia chỉ rung động một cái, rồi lại bình tĩnh trở lại.

Tiểu Khai nhìn hẩn bật cười , trí tuệ thần thần lực không nhiều = thiên ma , Thiên Ma ngày đó đánh cho khối không gian này tán loạn , Trí Tuệ Thần hôm nay đánh hai cái cũng không thấy phản ứng gì. Xem ra , từng thần tộc năng lực không giống nhau , trước mắt lão nhân này tuyệt đại thực lực thể hiện ra ở trí tuệ và kiến thức rồi.

Trí Tuệ Thần đỏ mặt , phần nộ thu tay nói : “ Tiểu Khai , người dùng tâm thần lực xem sao ? “

Tiểu Khai cũng ngưng tụ mười thành sáng tạo lực đánh tới , lúc này , thanh thế quả nhiên không giống bình thường , toàn bộ khối không khí bị

đánh cho tứ phân ngũ liệt , lại là một cỗ khí trung gian vô cùng lớn , hấp dẫn tất cả lại , lắc lư cả buổi rồi quay về trạng thái ban đầu.

Sự thật chứng minh , loại đồ vật Sáng Thế Thần làm ra , cũng không phải chỉ bằng thần lực mà có thể sắp xếp.

Muốn nói ở đây , người vô tội là Triệu Vô Danh , hắn đang thủ vệ bình yên , chợt thấy Tiên Ma đấu trường lay động , hơn nữa nhoáng một cái , cuối cùng tứ phân ngũ liệt , thần niệm của hắn đảo qua , cái gì cũng không thấy , trong lòng hoảng sợ khó thể hình dung. Lại là chức trách hắn có hạn , không dám đi ra ngoài , chỉ là trong bụng bất ổn , chỉ khoảng nửa khắc , trong đầu không biết bao nhiêu ý nhiệm cổ quái , suy nghĩ cả buổi bắt đầu sợ hãi , ghé vào cái lá chắn hết to : “ Trường sinh , trường sinh , đồ nhi ngoan , ra đây , bồi sư phó nói chuyện a”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 14: Đại Kết Cục :Tìm Kiếm Mấu Chốt

Gặp khó khăn bây giờ làm sao ? Dừng Vô Tự Thiên Thư !

Tiểu Khai nhin không được đi thăm dò Vô Tự Thiên Thư , lúc này thật là , Vô Tự Thiên Thư cấp ra : “ Quyền hạn không đủ “.

Ngay cả thần tộc cũng không đủ quyền hạn , trên cơ bản là làm gì có việc trên đời này mà thần tộc tra không được ? Trừ bỏ sáng thế quy tắc thì còn là gì ? Không hề nghi ngờ , Tiên Ma đấu trường trước mắt này chắc chắn bao hàm quy tắc sáng thế cao nhất.

Làm sao bây giờ ? Bốn người nhú mày suy nghĩ.

Qua thật lâu , Trí Tuệ thần mới từ từ lấy ra trúc ký trong lòng ngực : “ Ta tính tính thử coi a “

Tiểu Khai không có điểm nào tin tưởng hẳn : “ Người ... thứ này Chẳng lẽ so với thần lực cảnh giới còn cao hơn ? “

Trí tuệ thần gật gật đầu rồi lại lắc đầu , lại gật gật , suy nghĩ một lúc rồi thở dài : “ Quê của ta , bình thường đều hàm hồ , còn nếu nói về cảnh giới , giống như rất cao , những năm gần đây , rất nhiều bí mật sáng thế đều bị ta tính ra, nếu không ta cũng không xứng là Trí Tuệ thần .”

Nghe hẳn nói , hiển nhiên chính hẳn cũng không nắm chắc .

Cái chuôi của trúc ký bên ngoài hiện lên huyền phù xoay tròn trên không trung , Tiểu Khai trước cũng xem qua , mỗi lần đều chỉ cần vài phút là được , lần này lại hơn nửa canh giờ , xoay cho Tiểu Khai choáng váng , có điểm không chịu nổi , phải quay đầu đi chỗ khác.

Trí tuệ thần tập trung tinh thần nhìn chăm chăm trúc ký , hơn nửa canh giờ nữa , mới hét một tiếng “ Ra !”

Thanh âm phát ra , trúc ký đình chỉ , bày ra một đồ án quái dị , không phải là cái gì cừu cung bát quái hay thiên văn vận chuyển gì gì đó , mà là một cái vòng tròn lớn xiêu xiêu vẹo vẹo , ở mỗi cái ô rỗng bên cạnh lại thiếu một khối , một cây trúc ký bay đến bên ngoài vòng tròn , một đầu đâm vào , chỉ thẳng ra hướng khác.

Tất cả người ngồi đây đều có thần cách , thần niệm cường đại vô cùng , nhất thời bốn cỗ thần niệm cùng nhau tản ra , theo trúc ký , cuối cùng lọt vào ma giới , chỉ vào một chỗ.

“Di ? “ Tiểu Khai nhất thời la hoảng .

Nguyên lai nơi này , đúng là nơi gia tộc của Tiểu Hùng Miêu ẩn thân.

Tiểu Khai tự nhiên không quên , lúc mới vào ma giới , sơ ngộ Tiểu Hùng Miêu , mới gặp Tam thiếu gia của Bá Cách gia tộc , bị cướp mất Tiểu Trúc , có thể nói , hẳn ở Ma giới khởi điểm ở đây.

Thậm chí giờ phút này , Tiểu Hùng Miêu còn đang ở Linh Sơn há mồm duỗi tay hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc.

Chẳng lẽ đã đả thông mấu chốt của Tiên Ma đấu trường ? Thế nhưng ở gia tộc hùng miêu nhỏ yếu này sao ?

Trí Tuệ thần nét mặt già nua đỏ lên , phát hiện Tiểu Khai đang nhìn mình , liền vội nói : “ Người đừng hỏi ta , người cũng đừng có cười , ta đã

nói qua , quẻ của ta rất rất mơ hồ Bất quá bình thường rất linh nghiệm.... Ân , ta cũng biết bọn gấu mèo kia yếu đuối , nhưng cứ đi với ta một chuyến.

Tiểu Khai đem thiên ma ra nói : “ Giải quyết hẳn , sau đó xuất phát. “

Đáng thương cho thể hệ thiên ma , một trong tứ đại ma thần ở trên đời này giống như cờ xí , cứ như con gà bị Tiểu Khai ném vào khu phụ cận của nguyên lực màu tím !

“ Vèo vèo “ Nguyên lực màu tím phát ra tiếng đáng sợ , đem thiên ma bọc vào , nháy mắt , toàn thân thiên ma đều biến thành màu tím , vô số luồng khí màu tím theo lỗ chân lông chui vào , rồi sau đó , thân thể bất diệt , linh thức trường tồn , cứ như vậy , chậm rãi , chậm rãi tan biến .

Đúng vậy , từ thể xác lẫn thần cách đều bị hòa tan , hóa thành vô hình , hẳn thậm chí còn không phát ra thanh âm , đã bị hủy diệt trên đời.

Đến tận đây , tứ đại ma thần , đã hoàn toàn xong hết , hai người bị giết , một người hóa thành vạn nghìn mảnh nhỏ , một Bàn Cổ thì không biết bao nhiêu lần vạn vạn năm nữa mới trở lại Thần Giới được.

Tiểu Khai tuy rằng đã biết hậu quả , vẫn run lên , màu tím nguyên lực chính là Sáng Thế Thần Lực , Sáng Thế Thần lực quả nhiên không cùng cấp bậc với thần lực , sát thần chỉ là chuyện đơn giản , Tiểu Khai nhớ lại Tiểu Tiểu ở Diệt Thế Chi Môn sát thần , đồng dạng một kích trí mạng , nửa điểm trì hoãn cũng không có.

“ Thần tộc cường thịnh trở lại , ở trong tay Sáng Thế Thần , cũng chỉ là kiện đồ chơi mà thôi a “ Trí tuệ thần cảm khái lắc đầu , bỗng mỉm cười : “ Bất quá , hoàn hảo , Sáng Thế Thần của chúng ta Xem như là một vị thần tốt “

Tiểu Khai lòng đầy cảm khái , ngậy người một lúc mới nói : “ Chúng ta đi “

Lúc này , thẳng đến Ma giới , dù là về Linh Sơn trước , dù sao , đi gia tộc hùng miêu , như thế nào cũng đem tiểu hùng miêu về thăm người thân.

Tiểu Hùng Miêu lần này về nhà chắc nghiện luôn , cấm kỵ lực , trí tuệ thần lực , thiên ma thần lực , phá thần lực , bốn đạo thần lực vững vàng thủ hộ bay qua địa ngục ma hỏa , mặt mũi so với Thiên còn lớn hơn , rơi hai chân xuống , chỉ cảm thấy hăng hái , tư vị áo gấm hồi hương , phá thư chi kỳ xuất ra , nhất thời đánh tan một ngọn núi lớn , cười nói với hùng miêu đang đứng gác : “ Tộc trưởng ở đâu ? “

Hùng Miêu kia đầu đầy đất đá , hai tay loạn trào , miệng mắng to :” có chết cũng không nói , hai trăm năm sau lại là một hảo hùng miêu , các người động thủ đi , ta cam đoan không hừ một tiếng ! Muốn ta bán đứng tộc trưởng sao ! “

Nói câu này đúng là tiểu hùng miêu năm đó , hiện giờ Tiểu Hùng Miêu đã thăng cấp , gia tộc hùng miêu truyền lại cho “ Truyền thống tốt đẹp “ , Tiểu Khai nghe thấy , thật sự có một phen cảm xúc.

Tiểu Hùng Miêu cười hì hì , phát rơi đất đá trên đầu hấn xuống , khẩu khí dịu lại : “ Tiểu Quang , còn nhớ ta không ? “

Tiểu Quang trừng mắt nhìn hấn , rốt cuộc nhận ra , lao đến ôm cổ hấn , liều mạng hét : “ Trời ạ , thiếu tộc trưởng , là thiếu tộc trưởng a ! Người không phải đi cùng Vong Xuyên Quân sao ? Tại sao lại trở về ? Ta ta lập tức đi báo tộc trưởng . “

Tiểu Hùng Miêu bị hấn bắn hết nước miếng lên mặt , nghĩ muốn đẩy ra , lại bị đối phương ôm chặt , lực lượng của hấn bây giờ đã gấp trăm lần Tiểu Quang , cố tình không dùng sức , sợ bị thương hấn , chỉ có thể liều mạng

ngắm mắt nhậm miệng , dùng sức chui xuống , đám người Tiểu Khai nhìn thấy liền cười ha ha .

Tiểu Quang náo loạn nửa ngày đi đi lại lại , chạy một bên kêu một bên , trong nháy mắt , cả tòa núi đá liền náo nhiệt lên , một hùng miêu hắc bạch (Đen trắng) dẫn theo một đoàn người đi ra , sau đó , chợt nghe một giọng già nua to dị thường : “ Tôn tử ngoan (cháu ngoan) , Người đã trở lại sao ?”

Tiểu Hùng Miêu lao tới , ôm cổ lão hùng miêu : “ Ông nội , ta trở về thăm người !”

Lão Hùng Miêu thần tình kích động , vẫn không quên hướng ra sau Tiểu Hùng Miêu xem , chứng kiến Tiểu Khai , chạy nhanh ra nói : “ Bái kiến Vong Xuyên Quân đại nhân “

Tiểu Khai hơi sửng sốt , lúc này mới nhớ tới năm đó có hiểu lầm , hẳn còn chưa giải thích , Tiểu Hùng Miêu đã cười hì hì đem lão hùng miêu kéo lên :” Ông nội , người nhầm rồi , Khai ca không phải là Vong Xuyên Quân , hẳn so với Vong Xuyên Quân càng lợi hại hơn .”

Lão hùng miêu thần tình kinh ngạc , còn có chút không dám đứng dậy , trộm ngẩng đầu liếc Tiểu Khai , Tiểu Khai đang mỉm cười , không giống như Vong Xuyên Quân hỷ nộ vô thường như truyền thuyết , lão hùng miêu mới hơi bình tâm , chậm rãi đứng lên cười nói : “ Chúng ta vào trong rồi nói . “

Chờ mọi người ngồi vào chỗ , Tiểu Hùng Miêu bắt đầu giảng một phen những việc đi theo Tiểu Khai trải qua , nhóm hùng miêu nghe xong đều bái phục , bọn họ cả đời sinh hoạt ở địa ngục ma hỏa , vì thực lực thấp kém , căn bản không dám ra ngoài , sợ bị Ma tộc khác ăn luôn , giờ phút này nghe đến Tê Bì đại nhân , ác ma thành chủ , toàn những nhân vật truyền thuyết , tự nhiên bái phục không thôi . Lại là Tiểu Hùng Miêu càng nói càng mơ hồ

, bắt đầu ở tại ma giới , sau lại lên tiên giới , rồi lại đệ tứ đệ ngũ giới , đã hoàn toàn vượt ra tưởng tượng của nhóm Hùng Miêu. Cho nên , sau này , Tiểu Hùng Miêu càng kể càng thích thú , đám hùng miêu còn lại không hứng thú lắm , cảm thấy thiếu tộc trưởng hơi có vẻ thối da bò (Chém gió), khó khăn lắm mới chờ Tiểu Hùng Miêu nói xong , lão Hùng Miêu mới nói :
“ Vậy nhóm các người lần này đi đến , để làm gì ? “

Tiểu Khai cười nói : “ Chúng ta gặp một nan đề , cần đến đây tìm biện pháp , về phần làm sao tìm được , chúng ta cũng không biết , không bằng người giới thiệu qua gia tộc một phen “

Lão hùng miêu tự nhiên hoàn toàn phối hợp, gật đầu nói : “ Gia tộc bọn ta có tổng cộng ba trăm năm mươi tám thành viên , có một ít xuyên được qua Địa ngục ma hỏa tới đây , cũng có một ít sinh ra ở đây , chúng ta phạm vi hoạt động nhỏ bé , ngay tại nơi cổng của Ma giới mà lẫn trốn , cũng không dám vào tới trung ương ma giới , nơi này mỗi địa phương ta đều quen thuộc , các vị có cần giới thiệu qua không ? “

Tiểu Khai nói : “ Đây , có nơi nào , kỳ quái một chút ? “

Lão hùng miêu lắc đầu : “ Không có “

Tiểu Khai nghĩ nghĩ lại nói : “ Thế có ai tu luyện công pháp cổ quái một chút ? “

Lão hùng miêu lắc đầu nói : “ Hùng miêu bộ tộc chúng ta tất cả đều tu luyện giống nhau , muốn nói thân thể , trừ bỏ mấy người xuyên qua địa ngục ma hỏa mà đến , tất cả đều là trong này sinh ra , ta chưa thấy điều gì cổ quái từ trước tới nay . “

Tiểu Khai nói : “ Người đem những người xuyên qua địa ngục ma hỏa qua đây cho ta xem được không ?”

Lão hùng miêu tự nhiên đáp ứng , sau một lúc , một đám gấu mèo nổi nhau đi vào . Tiểu Khai cùng Trí tuệ thần cùng điều tra , tất cả đều không có thu hoạch .

Hai người không phục , lại bắt lão Hùng Miêu đem toàn bộ hùng miêu đứng lên , tra hết ,ngay cả lão hùng miêu cũng không tha , ba trăm năm mười tám người , cư nhiên không hề có thu hoạch .

Trí tuệ thần gặt gao nhú mảy .

Có điểm kỳ quái , nơi này mỗi người đều không có gì lạ , nói cách khác ,mỗi người đều thấp hơn Ma tộc cấp thấp , lại giải quyết chuyện của Thiên Nhân chi giới ? Làm sao đây ?

Tiểu Khai nói : “ Tộc trưởng , người cẩn thận nghĩ lại xem , từ trước tới nay có nhân vật cổ quái hoặc là cái gì đó lạ lạ ko ?”

“ Không có , Tuyệt đối không “

Hắn nhìn Tiểu Khai , cười nói : “ Kỳ thật , ta duy nhất nhớ rõ việc không tầm thường là năm trước , các người đến đây , chẳng những cùng với Bá Cách gia tộc tam thiếu gia đánh nhau , còn đem cháu của ta đi . “

Tiểu Khai trong lòng máy động. Đúng vậy , trừ bỏ ba trăm năm mười tám người kia , còn có tên tiểu hùng miêu này a !

Tiểu Hùng Miêu đi theo đã lâu , sớm quen thuộc , chính mình cũng bài trừ hắn , trên thực tế , hắn là người của hùng miêu gia tộc , hắn còn có thể luyện thành phá thư chi kỹ , coi như không phải gấu mèo tầm thường a ?

Tiểu Khai cùng Trí Tuệ Thần suy nghĩ một lát , rồi cùng phối hợp , cầm hai cánh tay của Tiểu Hùng Miêu , hai cổ thần lực cấp tốc đi vào , quét qua người Tiểu Hùng Miêu.

Lần này , có thể nói hoàn toàn quét , ngay cả lỗ chân lông của Tiểu Hùng Miêu cũng quét hết , chỉ tiếc , không có thu hoạch.

Tiểu Khai thở dài : “ Tộc trưởng , hay là đem chúng ta đi một vòng đi , có gì chúng ta tự xem xét .”

Gia tộc hùng miêu lãnh địa rất nhỏ , như lời lão hùng miêu nói , bọn họ thực lực thấp kém , căn bản không dám đi quá xa , toàn bộ lãnh địa đều ở trên ngọn núi này , ngoài gia tộc này ra không có ma tộc nào khác , Tiểu Khai đi theo sau lão hùng miêu hơn mười phút , rồi tới một cái động khẩu , lão hùng miêu quay đầu cười nói : “ Người còn nhớ nơi này không ? “

Tiểu Khai cười nói : “ Ta đương nhiên nhớ rõ , năm đó nơi này phong ấn phá thư “

Phá thư xuất ra , cấm địa cũng không cấm người ngoài nữa , nơi này đã thành đại sảnh của gia tộc hùng miêu , Tiểu Khai từng bước bước vào , liền chứng kiến trong phòng có con sông cùng viên thạch ,hắn còn chưa kịp quan sát , chợt nghe trong con sông phát ra tiếng “ Rầm lạo “ rung động , bọt nước vấy ra tung tóe. Một viên thạch bay lên vờn đầu , một lần nữa hóa thành p lị (chắc là mấy con rùa ở đoạn đó , bó tay cái bản VP , cứ gọi là rùa trước , về sau sửa lại)

Tiểu Khai đang buồn bực , chỉ thấy hàng trăm con rùa nhất tề phủ phục trước mặt mọi người , chính tề phát ra tiếng gầm gừ. Một con lắc lắc cái đầu , tất cả đều ngoắc theo về phía Tiểu Khai.

Tiểu Khai mừng rỡ : “ Ha ha , xem ra chúng ta tìm được điểm mấu chốt rồi . “

Tiểu Trúc nhỏ nhẹ : “ Hẳn là do chàng dung nạp hắc long lực , cho nên bọn rùa này tưởng chàng là phụ thân của nó ! “

Tiểu Khai bây giờ mới bình tĩnh đại ngộ , nghĩ thầm , này bọn rùa này đã coi mình như thế , hướng về nó biểu hiện một phen mới được , nghĩ đến đây , nhất thời một tầng lam quang nhật dăng lên.

Lúc này , hắc xuất ra , không phải thần lực , mà là thần uy , từ khi hắc thành thần tự nhiên có cảnh giới cùng với uy nghiêm của thần, thần uy , trong thể tục giới là khí chất cùng với phong độ không khác lắm , chẳng qua khí chất là loại trừu tượng , mà thần uy từ thần tộc có thể tùy ý thu xuất.

Thần lực của hắc đã dùng lực đại thần lực hợp lại , căn bản không tìm được tung tích của Hắc Long Lực , chỉ có thần uy , lại đồng thời kiêm cả hơi thở của lực thần , coi như vô tiền khoáng hậu , cổ quái thần uy , Thần uy xuất ra , giống như xuân phong , làm cho bọn rùa ngửi thấy hơi thở tổ tiên , nhất thời ngẩng lên , phát ra tiếng kêu vui vẻ , rồi lại cung kính cúi đầu trước Tiểu Khai , chậm rãi bò lại giữa sông.

Chợt nghe “ Bùm bùm “ , tất cả hùng miêu đều quỳ xuống , một đám đều thần tình tái nhợt , từng giọt mồ hôi rơi xuống.

Phía sau , Tiểu Hùng Miêu cũng tái nhợt , thân hình run rẩy nhẹ nhẹ , giống như chống đỡ ,nhưng chống một lát , lại không được , lập tức quỳ xuống.

Tiểu Khai ngạc nhiên ngẩng đầu , mới phát hiện còn lại có bốn người đang đứng , Trí tuệ thần , Hoàng Bội , Tiểu Trúc đều cổ quái nhìn mình , mà đối diện , lão Hùng Miêu há to miệng nhìn Tiểu Khai , bỗng cảm thấy không đúng , lập tức cúi đầu quỳ xuống.

“ Này đây là chuyện gì ? “ Tiểu Khai có chút run rẩy .

“Tiểu Khai , ngươi còn không mau thu hồi thần uy “ Trí tuệ thần lắc đầu : “ Ngươi vừa mới thành thần , cũng khó trách không biết nặng nhẹ , tam giới sinh linh sao có thể phản kháng uy của thần , ngươi phát ra thần uy , làm cho bọn họ phải dập đầu . “

Tiểu Khai từ trước tới này đều là tính cách cao thượng , nghe xong lời này , nhất thời thần tình đỏ bừng , chứng kiến lão hùng miêu bao nhiêu tuổi quỳ trước mặt , xấu hổ vô cùng , vội chạy đến đưa tay ra đỡ nhóm hùng miêu miệng luôn xin lỗi.

Nhóm hùng miêu như cảm thấy không bị khi dễ , bọn họ cảm thấy uy áp biến mất , trong lòng nhất thời buông lỏng , một đám ngã ra , nhất thời lăn lông lốc đứng lên , tất cả đều kinh ngạc hướng Tiểu Khai : “ Vừa rồi xảy ra chuyện gì ? “

Tiểu Khai há miệng thở dốc , còn chưa có nói , Trí tuệ thần bỗng nhiên nói : “ Tộc trưởng , người vừa rồi không có cảm giác gì sao ? “

Lão hùng miêu có chút mê man lắc đầu : “ Cảm giác gì ? Ta không biết a “

Trí tuệ thần ánh mắt có chút thâm thúy : “ Vậy người sao lại lạ ?”

Lão hùng miêu cười :” Ta thấy bọn họ quỳ , không biết chuyện gì , nghĩ đến phải lạ sao , liền lập tức bị quỳ xuống “ Hắn lắc đầu , phảng phất có chút tự giễu : “ Người cũng biết , gia tộc chúng ta , chính là thấp kém , nếu không khúm núm , rất khó sinh tồn , cái này Đã thành thói quen .”

Lời này nói ra có chút chua xót Tiểu Hùng Miêu liền nhảy lên , bắt lấy tay lão hùng miêu : “ Ông nội , người yên tâm , ta đây lần này trở về rồi sẽ không đi , ta hiện tại là cao thủ trong cao đẳng ma tộc , ai cũng không sợ , về sau gia tộc chúng ta sẽ không bao giờ bị khi dễ ! “

Tiểu Khai ngạc nhiên : “ Người không theo ta hồi linh sơn sao ? “

Tiểu hùng miêu lắc đầu : “ Khai ca , ta vốn tính toán trở về , hiện tại , ta muốn lưu lại làm cho gia tộc đứng lên.”

Tiểu Khai gật đầu : “ Như vậy cũng tốt “ Hãn cùng tiểu hùng miêu tình cảm thâm hậu , có chút không nở , nhìn gấu mèo nhỏ vỗ vỗ vai : “ Nhớ kỹ , ai khi dễ người , tới tìm ta .”

Tiểu Hùng Miêu ha hả cười : “ Khai ca , người yên tâm , bọn ma tôn đều biết ta , Ma giới không ai dám khi dễ ta đâu . “

Trí tuệ thần lại đang suy tư, trầm mặc nói :” Tộc trưởng , vừa rồi là thần uy , người thật sự không cảm giác được ? “

“ Đương nhiên là không “

Trí tuệ thần suy nghĩ nửa ngày , nói : “ Chúng ta thử lại xem ? “

Trên người hãn thần lực phát ra , hình thành một cái lồng phong bế không gian ba thước , đem Tiểu Khai cùng lão Hùng Miêu đi vào , sau đó đối Tiểu Khai nói : “ Người phát ra thần uy xem sao .”

Trí tuệ thần đã đem Tiểu Khai cùng Lão hùng miêu cách ly , Tiểu Khai thi triển thần uy , bao tỏa không gian ba thước.

Đám hùng miêu có chút lo lắng , lão hùng miêu im lặng đứng đó , quả nhiên một chút cảm giác cũng không có , qua một lúc lâu , cảm thấy nặng nề , ngẩng đầu nhìn Tiểu Khai nói : “ Không có “

Tiểu Khai thu hjoofi thần uy , kinh ngạc : “ Người không sợ thần uy “

Lão hùng miêu cười ha hả không ngừng : “ Có thể thần uy là loại năng lực cao cấp a , ta căn bản không cảm giác , nếu ta là cao đẳng ma tộc , chắc là cảm giác được . “

Trí tuệ thần lắc đầu liên tục : “ Không đúng , khẳng định không phải vậy . “ Hãn hốt hoảng cầm tay Lão hùng miêu : “ Để cho ta kiểm tra thân thể người một lần “

Trí tuệ thần lực đi vào kiểm tra , ước chừng vài phút , từ đầu tới chân đều kiểm tra hết ,vẫn không phát hiện gì.

Trí tuệ thần không hết hy vọng , cẩn thận kiểm tra kinh mạch Lão hùng miêu một lần. Lão hùng miêu công lực thập phần bạc nhược , lại là ma công quá thấp , mà kinh mạch thì thập phần nhỏ bé , hiển nhiên là công lực quá thấp , không thể mở rộng kinh mạch . Vô luận thế nào , tìm không ra chút điểm nào đáng ngờ.

Trí tuệ thần mờ hồ, thấp giọng : “ Tiểu Khai , ta nghĩ chẳng lẽ hải uyên quẻ của ta bị lỗi ?.”

Tiểu Khai từ đầu đã không tin lắm , nói : “ Nếu không Chúng ta đi thôi .”

Trí tuệ thần dùng sức hít một hơi , nói : “ Đợi một lát .”

Hắn quay đầu hỏi lão Hùng mi : “ Gia tộc hùng miêu của người , thời điểm thành lập , người có nhớ không ? “

Lão hùng miêu cười nói : “ Đương nhiên là hai ngàn năm trước “ Nói đến đây , lại dừng lại . “ Di , ta như thế nào , nhớ rõ , hai ngàn ba trăm năm trước ... “

Hắn vẻ mặt có chút buồn rầu , cúi đầu đứng lên . :” Ta còn nhớ rõ trong tộc có tiểu tử kêu là tam hoàng Ân , cũng không phải đời thứ nhất , bởi vì cha của tam hoàng , thời điểm nhị hoàng sinh ra , gia tộc liền ra đời. “

Hắn lại vỗ đầu : “ Ai nha , không đúng , nhị hoàng sinh ra , là hỗ trợ Ngưu Bang đẻ con , Ngưu Bang lúc ấy chính là phó tộc trưởng a “

Trí Tuệ thần lẳng lẳng nhìn hắn , ánh mắt sáng lên.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 15: Đại Kết Cục :Phá Thần Chụ Thiệt (Thượng)

Lão hùng miêu khổ não :” Di , thật là kỳ quái , ta rõ ràng nhớ rõ gia tộc hai ngàn năm trước thành lập , vì cái gì trí nhớ của ta vẫn đi tiếp đi về phía sau ta nhớ rõ , nãi ngư (Bò sữa =)) gia gia của ta thích chơi cờ , có đoạn thời gian chúng ta mỗi ngày chơi cờ không luyện tập , đó ... đó là đoạn ba ngàn năm trước a”

Lão hùng miêu biểu hiện tức giận , thật là thiên trường địa cừu , trí nhớ hẳn vốn không dài như vậy , nhưng giờ phút này lại nhớ hết , giống như đào một tầng lại có một tầng , ngược dòng đến hơn mười vạn năm trước , cư nhiên vẫn chưa kết thúc :” Ha ha , đúng vậy , ta trước kia có đứa con nuôi có chút cổ quái , tên là Tuyết Băng , bởi vì hắn là một tên gấu bắc cực xuyên qua địa ngục ma hỏa vào gia tộc , tên kia vừa đến liền cùng tiểu tử Cao Bác kết thù , sau đó ông nội ta phải ra mặt Ân đúng vậy , ta lại nghĩ đến gia gia của Cao Bác , năm đó vẫn còn là một mao đầu tiểu tử , cũng xuyên qua địa ngục ma hỏa mà đến..... “

Tiểu Khai càng nghe càng giật mình , chung quanh nhóm gấu mèo đều có vẻ đại ra , ước chừng qua nửa canh giờ , lão hùng miêu cư nhiên vẫn đang nhớ , chỉ sợ cho hắn ba ngày ba đêm hắn vẫn cứ như thế, Tiểu Khai nghe được kinh hãi , xen vào nói : “ Tộc trưởng , niên kỷ của ngày , phải chăng là mấy chục vạn tuổi ? “

Lão hùng miêu cười tủm tỉm gật đầu : “ Đúng vậy , ta vẫn tưởng ta chỉ có hai ngàn tuổi , xem ra a lớn tuổi , trí nhớ không tốt , hồ đồ a , nga người

đừng ngắt lời , để ta tiếp tục , lại nói tiểu tử quý mị kia a

Tiểu Khai quay đầu nhìn trí tuệ thần , trí tuệ thần gật đầu : “ Đúng vậy , trên người hắc hắc định có vấn đề. “

Tiểu Khai cau mày : “ Chúng ta ở đây chờ hắc hắc nhớ lại sao ? “

Trí tuệ thần lắc đầu cười nói : “ Theo tốc độ như thế này của hắc hắc , một ngày cũng chỉ có thể nhớ lại mấy trăm vạn năm lịch sử , nếu hắc hắc thật sự cùng Sáng Thế chi sơ có liên quan , năm ấy còn phải dùng thiên triệu tính toán , người nghĩ muốn đến lúc hắc hắc nhớ lại , chỉ sợ phải đợi mấy ngàn năm mới được.”

Đang nói đến đó , lão hùng miêu liền mạnh bạo đập một quyền lên bàn , cười ha ha nói : “ Đến cùng , đến cùng , cuối cùng cũng đến , ha ha , đó là ba mươi lăm vạn năm trước , ta một tay lập ra Hùng Miêu gia tộc a !”

Hắc hắc cúi đầu , hít một hơi lương khí :” Nga , trời ạ , ba mươi lăm vạn năm trước , bộ dáng của ta cũng không như thế này , trước kia là ta làm gì thế ? Ta phải hảo hảo ngâm lại mới được Ta nhớ ra rồi , khi đó , ta ở lãnh địa phụ cận của Bá Cách Gia Tộc , dựa vào bá cách gia tộc để được cung cấp thức ăn sống , đúng vậy , khi đó , ta còn có một đồng hành , tên là đại xà

Tiểu Khai cùng Trí tuệ thần liếc nhau , đến tận đây nghi ngờ nghi : “ Lão hùng miêu này , tuyệt đối có vấn đề .”

Tuổi của hắc hắc , chí ít cũng phải Ba mươi lăm vạn năm , cho dù là đầu heo tu luyện ba mươi lăm vạn năm , cũng đã đến hạng Trung Ma tộc , có thể bộ dáng này của hắc hắc , chút thực lực , không thể không dùng từ “ Thiên tư ngộ độn “ (Kiểu như là đần độn) để hình dung. Trí tuệ chi thần cùng Tiểu Khai đồng thời nói : “ Hắc hắc bị phong ấn ! “

“Lại là lại là chúng ta đều từng kiểm tra qua thân thể hần , hần không có bất cứ vấn đề gì a “ Trí tuệ thần có điểm sững sờ.

Tiểu Khai trong lòng vừa động , bỗng nhiên xẹt qua một đoạn , đó là ở trong đại sảnh của Ma tôn , mình giúp Vạn Yêu Vương giải trừ phong ma khẩu quyết.

Phong ma khẩu quyết , chẳng lẽ là thần cấp phong ấn sao ?

Tiểu Khai nắm lấy tay lão hùng miêu , nhắm mắt lại , toàn bộ tâm thần nhất thời chìm vào di lạc chi tâm.

Phải tìm thần cấp phong ấn , cũng không phải thần lực không có hiệu quả , thời khắc mấu chốt , còn phải đưa vào trong di lạc chi tâm mới được . Tiểu Khai trước đã có kinh nghiệm , liền gọn gang dứt khoát tìm ma châu của Lão Hùng Miêu , hần tìm tòi nửa ngày mới phát hiện lão ta không có ma châu , chỉ có bán khóa hắc bạch hỗn loạn thấp kém hơn ma châu nhiều , nằm ở trong góc cơ thể .

Tiểu Khai dùng thần niệm tiến vào , nhất thời trước mắt sáng ngời !

nơi này trống trơn , nửa điểm lực lượng không có , có một hạt nhỏ như hạt gạo , màu trắng , cứng cáp , đang nằm lẳng lẳng.

Không hề nghi ngờ , chính là hạt gạo này , phong ấn toàn thân lực lượng của Lão Hùng Miêu .

Đến giờ phút này , Tiểu Khai cũng không có nhiều năm chắc , ngũ đại thần tộc đã xuất ra bốn người , trước mắt bị phong ấn , chỉ có thể là Phá Hư chi thần.

Tiểu Hùng Miêu thân là tôn tử của thần , tự nhiên cũng truyền một ít gien , hần có thể dễ dàng luyện thành Phá thư chi kỹ , cũng khó trách.

Trên đời này , chỉ có phá hư lực khác biệt , cường độ khác nhau lại còn bài trừ thần lực , thiên nhân chi giới hỗn độn một khối , đương nhiên phải dựa vào phá hư chi thần qua thu phục , hải uyên quẻ chỉ ra điểm mấu chốt , hiển nhiên là lão hùng miêu này.

Tiểu Khai vận chuyển nguyên lực , gõ một cái vào hạt gạo !

Giờ phút này , hắn không còn thực lực thấp kém lúc ở Ma Giới nữa , nguyên lực cực kì cường hãn , chỉ một kích , đã đem hạt gạo chấn bay lên , “ Vèo “ một tiếng nhẹ nhàng , giống như cự thạch đập vỡ thủy tinh , nhất thời tứ phân ngũ liệt , lực lượng tràn ra khắp ma châu.

Lại là , ma châu quá nhỏ , làm sao có thể chống lại lực lượng cường đại như vậy , cho nên Ma Châu đương trường vỡ tan , cỗ lực lượng khuếch tán , ra toàn thân lão hùng miêu .

Tiểu Khai dùng thần niệm rõ ràng chứng kiến , cỗ lực lượng này quán đầy kinh mạch của lão hùng miêu , sau đó , lão hùng miêu kinh mạch phát ra tiếng “ Đùng “ vỡ tan , tấn cả kinh mạch trong phút chốc mở rộng vô hạn , thẳng đến lúc tràn ngập cơ thể , sau đó “ Phan “ một tiếng , giống như bọt nước , cơ thể lão hùng miêu toàn bộ tan rã , chỉ còn lại một cỗ lực lượng chậm rãi chảy toàn thân.

Tiểu Khai thu hồi lại lực chú ý , không có hoàn toàn đập nát hạt gạo , thu thập một mảnh rồi đứng lên , sau đó liên tiếp đánh hơn mười phát , mới đem hạt gạo đánh cho hoàn toàn tan nát.

Bên ngoài , đã sớm xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Lão hùng miêu đã sồn đứng đó lâu bầu , ngơ ngác , các khớp xương phát ra tiếng “ Đùng đùng “ , hắn đỡ thân hình , rồi đột nhiên đứng thẳng , thân hình trực tiếp cao lên gần một thước , nguyên là già nua phút chốc khôi phục lại sáng rọi. Tinh quang bắn ra tứ phía.

Hắn chậm rãi nâng hai tay lên , luồng khí màu trắng vờn quanh bàn tay , hắn thở một hơi dài : “ Ta phá hư chi thần Rốt cuộc thức tỉnh a ! “

Trí tuệ thần cười ha ha , đập cái vào vai hắn :” Hỏa Kế , chúng ta lâu lắm không gặp nhau a ! “

Nhóm hùng miêu xung quanh , hoàn toàn ngây ngốc.

Náo loạn nửa ngày , tộc trưởng của mình , từ nhỏ mang theo mình chơi đùa , mang theo mình lao động , còn thường xuyên bị tiểu hùng miêu tiểu vào người , cư nhiên , là thần tộc tối cao a !

Phá hư chi thần tuy rằng thức tỉnh , lại không có bao nhiêu hưng phấn , hắn cúi đầu nhìn tay của mình , lại ngẩng đầu nhìn trí tuệ thần , mặt mày đột nhiên oán trách , nói : “ Người muốn làm gì mà phải đánh thức ta ?”

Trí tuệ thần lại vỗ một cái lên đầu hắn : “ Người , năm đó không giáo dưỡn , bây giờ thì không ai giáo dưỡn người chắc , ta tân tân khổ khổ giúp người cởi phong ấn , cư nhiên còn nghi ngờ ta , còn không mau nói cho ta biết , ai phong ấn người ? Có phải Cửu Thiên Huyền Nữ hay không ?”

Phá hư thần kinh ngạc nói : “ Cửu thiên huyền nữ vì cái gì phong ấn ta ? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao ? “

Trí tuệ thần cũng kinh ngạc : “ Không phải Cửu Thiên Huyền Nữ thì là ai ? “

Phá hư thần có chút ngượng ngùng : “ Ta ta là tự mình phong ấn .”

Lời này nói ra , làm cho tất cả ngây người .

Thân là thần tộc , uy phong cỡ nào , hiển hách cỡ nào , cư nhiên lại khúm núm làm tầng lớp thấp kém nhất của Ma tộc. LÀ vì cái gì ?

“ Ai , lại nói tiếp , cũng là ta tự làm tự chịu a .” Phá hư thần cười khỗ nói : “ Người cũng biết ,năm đó ta trẻ tuổi không hiểu chuyện , đặc tội rất nhiều người , ta nhớ rõ người có bói toán hải uyên , rất giống với Trúc ký , cũng bị ta lấy trộm a , nhưng tính tình người không chấp nên không làm gì , lại là hầu tử tính tình không tốt , ta mới chỉ vật có vài sợi lông của hắc , bị hắc đánh cho ước chừng một ngàn năm mới khôi phục lại , vốn đánh thì cũng kệ hắc a , dù sao thần tộc bất tử bất diệt , ta cũng không để ý , lại là , Bàn Cổ chết tiết kia , lại sinh ra con trai “

Trí tuệ thần ngạc nhiên nói : “ Bàn cổ sinh con trai mắc mớ gì người ? “

Phá hư thần thở dài : “ Người cũng không phải không biết , con trai Bàn Cổ , là Diệt Ma Thần , ta quản không được tay chân của mình , nhịn không được , lại đi trêu chọc hắc , ai ngờ , hắc là loại tiểu nhân ti bỉ lòng dạ hẹp hòi , muốn đem ta hoàn toàn hủy diệt , ta ta sợ hãi a , ta không trốn làm sao bây giờ ? Ta so với hắc đánh cũng không lại chạy cũng không xong , cuối cùng nghĩ ra một cách , tự mình phong ấn , làm cho hắc không tìm được.”

Trên mặt hắc lại lộ vẻ đắc ý : “ Người đừng xem thường ta đánh nhau không được , nói về phong ấn thuật , ta mới là chân chính đệ nhất của Đệ Ngũ Giới này , một khi ta phong ấn chính mình , diệt chi ma thần sẽ không có biện pháp , hắc chết sống không tìm thấy ta , cũng chỉ có thể buông tha. “

Trí tuệ thần nghe được liền tốn mắt há mồm : “ Chẳng lẽ , người vĩnh viễn không giải khai phong ấn ? “

Phá hư thần lắc đầu thở dài : “ Ta thật ra có nghĩ đến , nhưng lại sợ , nên không có biện pháp , vì mạng sống , liền như vậy a , Diệt Chi ma thần , có cái tính cách điên dại kia Hắc nói đến đây , liền chạy tới trước mặt Trí Tuệ Thần , hai tay nắm lấy tay hắc , nói : “ Hôm nay , người đem ta giải phong , nếu Diệt Chi ma thần tới giết ,người cần phải hỗ trợ a . “

Hắn quay đầu sang Tiểu Khai : “ Di , đó cũng là thần tộc , ta cứ nhiên chưa thấy qua , dù sao ta mặt kệ , nếu diệt chi ma thần tới giết ta , các người phải hỗ trợ . “

Tiểu Khai cười nói : “ Đừng sợ , Diệt Chi Ma Thần đã bị ta giết . “

Phá hư chi thần run run , nhất thời lui về phía sau từng bước : “ Người người cũng là Sát Thần ? “

Tiểu Khai lại buồn cười : “ Ta không thích sát thần , người đừng sợ hãi , chúng ta tới tìm người để nhờ người giúp .”

Phá hư thần gật đầu : “ Người giết diệt chi ma thần , chính là ân nhân của ta , việc của người , đương nhiên ta sẽ giúp. “

Nếu Phá Hư chi thần đã tìm được , đám người Tiểu Khai sẽ không trì hoãn lập tức đi thiên nhân giới . Phá hư thần đang tự trách mình phong ấn quá sớm , sau này náo động hẳn hết thấy không trải qua , nghe Tiểu Khai nói , liền kinh tâm động phách .liên tục cảm than , rồi lại hối hận không thôi , lắc đầu nói : “ Sớm biết Diệt Chi ma thần bị phong ấn , ta cũng chả việc gì phải tự phong ấn , tổn thì giờ a , liền như vậy lãng phí a “

Mọi người tới Thiên Nhân chi giới , Triệu Vô Danh vẫn như cũ tận chức tận trách ở nơi đó không đi (ND : Chat webcam với đệ tử suốt =)) Trí tuệ thần cũng không làm kinh động hẳn , làm một cái kết giới cho mọi người đi vào , lại bị Trí Tuệ Thần cười đẩy ra : “ Người không được vào , nhanh đi gọi bọn Hầu Tử lại đây , chúng ta cùng nhau đi Nguyên Giới . “

Tiểu Khai bây giờ mới nhớ tới lời ước định ba tháng trước. Hắn giờ phút này là thần tộc , thần niệm triển khai , đại thể giới ở trong mắt , xuyên qua vài cái giới hạn không gian , chỉ khoảng nửa khắc liền tìm được vài cái thần lực không gian , tự nhiên là chỗ ở mấy vị thần tộc , Tiểu Khai do dự , quyết định đi cấm ma lĩnh vực.

Cấm ma lĩnh vực toàn bộ dựa vào Phá Thần thần lực chống đỡ , theo lý thuyết , có bất luận kẻ nào nghĩ muốn tiến vào , đều kinh động Phá Thần ,năm đó Gia Cát Thần Hầu muốn tiến vào , cũng chỉ có thể sắp xếp thần châm mạnh mẽ phá cửa , Tiểu Khai lại là ngoại lệ , hắn dùng cấm kỵ lực có thể sáng tạo thiên địa mà di lạc chi tâm lại phục chế thần lực , phút chốc phục chế một ít phi thần lực , liền trong chốc lát sáng tạo ra khối phá thần lực khổng lồ , cỗ lực lượng này cùng cấm ma lĩnh vực vốn cùng một khối , trong chớp mắt liền đánh xuyên qua một lỗ hổng , lặng yên không một tiến động tiến vào.

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 16: Đại Kết Cục :Phá Thần Chịu Thiệt (Hạ)

Trong cấm ma lĩnh vực , hết thấy đều như thường , Tiểu Khai dùng thần niệm xuyên qua liên miên núi non , Phá Thần quả nhiên lại biến thành lão nhân thiện lương , trong nhà tranh có một ma tộc , thần tình có vẻ đồng tình nhìn Phá Thần , nghe hẳn tố khổ (Kể khổ) : “ Ai , buổi chiều hôm trước , đám sơn tặc kia lại ra đây cướp bóc , đáng thương cho đôi già lão chúng ta , vốn cũng không có gì , ngay cả mấy củ khoai lang cũng bị sơn tặc nhả ra cướp mất (Oạch , sơn tặc ảo thế) , hai ngày nay , hai chúng ta không dám ra ngoài , chỉ sợ chỉ sợ nhịn không được đêm nay a. “

Ma tộc kia biểu hiện cũng giống như bọn Tiểu Khai ngày đó : “ Lão nhân gia , ta như thế nào mới có thể giúp các người ? “

Phá thần than thở đứng lên , cũng không nói , quay sang lão thái bà : “ Bà lão , chúng ta tan tành cả mạng già đều giữ không được , người còn nói cái gì mặt mũi , khó khăn lắm mới được vị đại nhân này nguyện ý hỗ trợ , chúng ta Chúng ta chỉ cần xin ít tiền tài thôi a .”

Không thể không công nhận rằng , phá thần diễn rất tốt , một màn này , lúc ấy lừa tiền Tiểu Khai , bây giờ lại lừa gã Ma tộc này , Tiểu Khai hiện giờ có thần lực , nhìn xuyên qua thủ thuật của hắn , thấy thần tình cười cợt của hắn , mà lão bà kia , chính là một đoạn gỗ được hắn dùng thần lực hóa thành người . Tiểu Khai hừ nhẹ một tiếng , nhớ tới năm đó chính mình cũng bị hắn lừa dai như vậy , nhất thời tràn lên lòng xấu xa , màu lam nguyên lực trào ra , hung hăng đem đoạn gỗ bỏ hết thần lực ra .

Ma tộc kia nghe thấy trong lòng có chút chua xót , hai bàn tay cho vào túi muốn lấy tiền , hăn tự nhiên không thể tưởng tượng hăn móc ra bảo bối gì nữa cũng chỉ là phế phẩm , lão nhân trước mắt đang chọc ghẹo hăn , vốn hết thầy phải thuận lý thành chương đi xuống , lại gặp cái nháy mắt , bà lão bỗng biến mất , té trên mặt đất là một khúc gỗ, Ma tộc lắp bắp kinh hãi , chứng kiến lão nhân đáng thương kia thần tình nghiêm túc , ngẩng đầu lên hét lớn một tiếng “ Ai ?! “

Theo âm thanh này , lão nhân tràn ra thần lực , Ma tộc toàn thân run rẩy , đầu gối mềm nhũn , “ Bùm “ quỳ xuống , cả đầu cũng cúi rạp xuống.

Tiểu Khai cười ha ha , nhất thời toàn thân lam quang bắn ra bốn phía , bay tới : “ Lão gia tử , là ta “

Phá thần thấy Tiểu Khai , thu lại thần lực, trong lòng cũng giật mình : “ thần lực của hăn thật kỳ quái , có thể vô thanh vô tức tiến vào lĩnh vực của ta , không phải chứ , nếu đánh lén ta chẳng lẽ không dễ như trở bàn tay sao ? “

Phá thần cũng không lo lắng lắm về việc Tiểu Khai đối với mình có ý xấu , ngoắc hăn lại nói : “ Mau tới đây , đồ nhi ngoan của ta thế nào lại không tới ? “

Tiểu Khai cười : “ Tiểu trúc ở Thiên Nhân Chi Giới chờ ngài , nếu ngài không đi , chúng ta đi vậy a .”

Lúc hăn đến gần , Ma tộc kia cố nén sợ hãi , ngẩng đầu liếc thấy Tiểu Khai , nhất thời kinh ngạc , cố lấy dũng khí nói : “ Người Người là Nghiêm Đại Sư ? “

Tiểu Khai sửng sốt , cúi đầu nhìn , thấy dung mạo Ma tộc kia , có chút quen mắt , suy nghĩ một lúc lâu , vẫn không ra , cau mày nói : “ Người là ai ? “

Ma tộc kia toàn thân run rẩy , nhưng mặt lại tràn đầy nét kinh hãi , hạnh phúc , nước mắt chảy dài nói : “ Thần tượng , thần tượng a ! Ta Ta là người sùng bái lão nhân gia người a , hôm nay có thể chứng kiến người , ta Ta chết cũng nhắm mắt ! “ (ND : Fan của Tiểu Khai đây rồi)

Tiểu Khai lúc này mới nhớ : “ Nga , ta nhớ rồi , ta ở lạc ứng gián giúp người luyện qua một thanh phi kiếm , đúng hay không ? “

Lão xích gật đầu như điên : “ Vâng , Vâng , lúc sau đại sư đi theo thành chủ đại nhân vào thành , ta còn lại gần ôm chân đại sư , đại sư có nhớ không ? “

Tiểu Khai tự nhiên nhớ rõ , tên này thật sự điên rồi , lại còn ôm chân ta nữa , cũng không biết lúc đấy mình đá hấn đi đâu . Khí đó trọng trách trong người , không rảnh trông nom hấn , hiện giờ cần thận nghĩ lại , mình cũng hơi hơi nặng tay với hấn , vô luận thế nào , cũng chỉ là người sùng bái mình thôi (ND : Fan cuồng nhiệt) Chính như thế giới kia , đều phải đối đãi rất khách khí.

Một khi đã như vậy , Tiểu Khai liền hòa ái đứng lên , xoay người nâng hấn dậy , nói : “ Người như thế nào đến đây ? “

Lão xích nói : “ Tiểu nhân vận khí tốt , được thành chủ đại nhân nhìn trúng (ND : Sủng ái chứ) cho làm chân truyền tin , lần này đi cấp tin tức cho Vạn Yêu Vương đại nhân , ai ngờ đang đi lại lạc đường vào chỗ núi non này . “

Phá thần đứng bên cạnh hừ nói : “ Cái gì gọi là lạc đường vào chỗ núi non ? Người vào được Cấm Ma lĩnh vực của lão nhân ta là thiên đại cơ duyên ! “

Đáng tiếc , lão xích kiến thức thực quá mức nông cạn , cứ nhiên cả cấm ma lĩnh vực nổi tiếng ma giới cũng chưa nghe qua , mờ mịt nói : “ Cấm ma

lĩnh vực ? Là địa phương nào nhỉ ? đây là địa bàn của Lão nhân gia ngài sao ? “ (ND : Nghe như xã hội đen ý =))

Phá thần thối hàm râu bay lên nói : “ Nơi này tự nhiên là địa bàn của lão phu “ (ND : Thối râu trong VP nó ghi thế e chỉ dịch đúng thôi a)

Lão xích đánh bạo đứng lên cười : “ Lão nhân gia , nếu là địa bàn ngài , ngài cũng đừng đùa cột nữa , coi như nể mặt mũi Nghiêm đại sư , để ta đi ra ngoài a , ta còn phải đi truyền tin đó a “

Phá Thần may mắn là không tức chết , chính mình hảo ý cho tên này tiến vào , vốn định cho hắn ít cơ duyên với vài bảo bối đi ra , lại không ngờ hắn ngu ngốc không lĩnh tình , lại còn ra vẻ ủy khuất , hắn dùng lực hừ vài cái , vốn định đem lão xích ra ngoài , nhưng lại nghĩ : “ Không được , lão nhân gia ta có quy củ của ta , không thể phá hư , hắn nếu vào được , muốn cho hắn được ưu đãi , hưởng chi vừa mới khảo nghiệm hắn cũng được , tuy con sài cầu này không có kiến thức , cũng không sùng bái lão nhân gia , nhưng tâm địa cũng được . “

Nghĩ đến đây , liền duỗi tay ra , từ trong buồng vài cái bánh bao hung hăng ném tới : “ Cầm , cút “ (ND : Ngăn gọn dễ hiểu)

Lão xích cúi đầu thấy , nhất thời vẻ mặt tươi cười : “ Lão nhân gia , ngài đừng khách khí , lão xích ta hiện tại ở ác ma thành có người hầu , tuy rằng không thể ăn hương uống lạt , nhưng bánh bao thì thoải mái , hảo ý của ngài ta hiểu được . “ Hắn đem bánh bao cẩn thận đặt ở bên cạnh bàn , đối với phá thần kính lễ , sau đó đối với Tiểu Khai nói : “ Nghiêm đại sư , tiểu nhân vội truyền tin , trước hết cáo từ. “

Phá thần cả giận hét : “ Cầm bánh bao ! “

Lão xích vẻ mặt có chút cảm động : “ Lão nhân gia , thật sự không cần , ngài lưu trữ lại ăn đi , ta đi đây nha “

Phá thần cả đời lần đầu gặp một tên đàn độn , trước kia có người nào tiến vào Cấm ma lĩnh vực, ai cũng không biết là thiên đại cơ duyên ? , mỗi người đều hận không thể đem cả tòa bảo sơn đi. Toàn bộ ma giới , ngay cả truyền thuyết Cấm ma lĩnh vực cũng chưa nghe chỉ sợ có vài tên đàn độn , điểm chết người , giờ phút này , Tiểu Khai đứng bên cạnh cười ngặt nghẽo , Phá thần đỏ mặt , chạy theo .

Phá thần có chút khó chịu , ra tới hồ , lại ném theo : “ Cầm lấy rồi cút đi ! “

Lão xích lại cảm động : “ Lão nhân gia , ta khỏe lắm , ba ngày không ăn uống cũng không sao , ngày thật sự không cần tặng ta đâu .”

Phá thần bắt đầu tức điên lên , lại chạy ra vẫy tay lấy một cây trúc phi tới : “ Đây , cầm phòng thân cũng được a ! “

Lão xích “ Lạc “ cười , đại khái là cảm thấy cây trúc này rất yếu ớt , nhìn sắc mặt Phá Thần , hẳn cũng không ngốc , nghĩ lão nhân này có điểm hơi điên điên (ND:) , chỉ sợ hôm nay không cầm của lão , lão không cho mình đi . Lão xích nghĩ tới nghĩ lui , hẳn xoay xung quanh đánh giá , cuối cùng chứng kiến dưới góc tường có một cụm cỏ xanh , liền rút ra , cầm ở tay vung lên : “ Lão gia tử , ta mang cái cây cỏ này trở về , trúc dù sao cũng hữu dụng , ngài giữ đi . “

Phá thần đầu tiên ngạc nhiên , rồi nhú mày , lại nhìn bộ dáng hẳn hết sức chân thành , thật đúng là không còn gì để nói , hẳn thở dài , giống như sắp chết , vậy gọi Tiểu Khai : “ Đi Đi a Đi thôi Ai “

Tiểu Khai mặt đỏ bừng , liều mạng muốn đình chỉ , nhưng không nhận được , bắt đầu cười ngặt nghẽo , lão xích nghe thấy , ngạc nhiên nói : “ Thần tượng , người cười gì vậy ?”

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 17: Đại Kết Cục: Gặp Lại Người Lạ

Phá thần sắc mặt già nua bây giờ đỏ bừng lên , hướng về lão xích hét lớn : “ Còn không mau rút đi !”

Lão xích cũng biết lão nhân trước mắt là một cao thủ , tự nhiên không dám tranh luận , nhanh chóng trốn chạy , Tiểu Khai lúc này cũng phát ra tiếng cười kinh thiên động địa (ND: Bó tay tg)

Nguyên lai Phá thần lần này lỗ nặng , lão xích gọi hãn ngọc cũng không sai , ngọc nhưng có phúc , hãn vốn không có sở cầu , lại tùy tay nhặt đám cỏ lên , nhưng thực ra đem bảo bối tốt nhất trong cấm ma lĩnh vực lấy đi.

Cái cây cỏ đó tên là : “ Thiên thần thảo “ , mỗi mười vạn năm lại sinh ra , cừu đại thần ma chỉ có Phá Thần độc hữu nó , ăn vào có thể tăng trưởng thần lực , hiệu quả vô cùng tốt , nếu thường nhân ăn vào , cũng có thể nháy mắt vượt qua tam giới , thẳng đến trước cửa thần giới , năm đó Phá thần thu Tiểu Trúc làm đồ đệ , chính là đem một cây thiên thần thảo cấp cho nàng , nếu không dù nàng có tài năng đến mấy cũng không thể trong mấy tháng ngắn ngủn luyện thành bán thần chi thể.

Phải biết rằng , Hoàng Bội trong cơ thể thần lực thiên ma là do hàng tỉ năm thời gian , thông qua thiên ma thần lực độc đáo , hiệu quả đến đời nàng mới may mắn có được , bởi vậy , thấy được rằng , thiên thần cây cỏ có bao nhiêu công dụng thần kỳ , nếu đem nó lên thành đệ nhất kỳ trân ngũ giới cũng không quá.

Đáng thương cho phá thần rằng cả đời gian gian khổ khổ mới tạo ra hai cái cây cỏ , đưa cho Tiểu Trúc một cái , còn nguyện ý , giờ phút này bị một con sài cẩu hồn nhiên lấy đi một cây , thật là thiên đại tổn thất.

Phá thần ảo não một trận , cũng kiên trì không đuổi theo thu hồi bảo bối , thẳng đến thiên nhân chi giới , Tiểu Khai đi ra khỏi Ma giới , đến lãnh địa Phượng Hoàng Thần trước.

Năm đó , Sáng Thế Thần sáng tạo chúng thần , tối sủng ái là Phá hư chi thần , tín nhiệm nhất là Trí tuệ chi thần , tối ưu đãi lại là Phượng Hoàng thần , chẳng những ban cho hắc dung mạo tuấn mỹ thiên hạ vô song , còn đích thân làm ra Phượng Hoàng Bộ Tộc cùng Phượng Hoàng lĩnh vực để cho Phượng Hoàng bộ tộc sinh tồn , thiên nhất thần thú này lúc ở Ma giới thì thật thê lương , ở Phượng Hoàng lĩnh vực lại khoái hoạt như thần tiên , Tiểu Khai tiến vào liền chặc chặc tán thưởng.

Nơi này đích thật là thế ngoại đào nguyên , đủ loại cây cỏ hoa lá , trên mặt đất gần đầy mương máng , con sông mát lạnh , cá nhảy tung tăng , phát ra tiếng nước “ Roạt lạt “

Phượng Hoàng thần là chủ nhân thế giới này , cũng là thái dương của thế giới ,hắn ở một nơi cao nhất , từ ái nhìn xuống con dân mình , bản thể không lồ tản ra thuần dương thiên hỏa ấm áp , chiếu khắp thế gian , còn thường dùng thuần dương thiên hỏa chiếu lên một ít người trong tộc , làm cho những phượng hoàng nhỏ vốn thể chất gầy yếu liền thoát thai hoá cốt.

Thấy Tiểu Khai đến phượng hoàng thần hóa thành hình người , từ trên cây ngô đồng hạ xuống , kéo Tiểu Khai từ từ bay lên , dẫn hắn du lịch toàn bộ Phượng Hoàng lĩnh vực , Phượng hoàng thần cười chỉ : “ Người xem , đó là Cổ Thiên “

Tiểu Khai dõi mắt về phía xa , thấy một con Phượng Hoàng lười biếng nằm ở một chỗ , dùng cánh chải vuốt sợi lông chim , nhìn qua thập phần

thanh thần.

Phượng Hoàng thần lại chỉ vào một gốc cây ngô đồng nói : “ Người xem , mặt trên kia đó , đó là Tô Ái Địch “

Tiểu Khai trong lòng khê động , nhớ tới lúc mới gặp , chính mình từ vòng xuyên chi nguyên đem nàng ra , rồi đem nàng vào Diệt Thế Chi Môn , sau lại ở kết giới thuần dương yêu dương , Tô Ái Địch đã đem công lực cả đời cho mình , lại nói , mình xuất hiện , đã cải biến cả cuộc đời nàng

“ Đi xuống xem một chút a “ Tiểu Khai có chút cảm khái : “ Xem nàng giờ ra sao “

Phượng Hoàng Thần lắc đầu : “ Hay là đừng nhìn thì tốt hơn “

Tiểu Khai cau mày : “ Vì cái gì ? Hay là nàng có việc không được như ý ? “

Phượng Hoàng Thần khê lắc đầu , cũng không giải thích , thở dài nói : “ Vậy người đi xuống đi . “

Tiểu Khai chậm rãi hạ xuống , bay đến chỗ Tô Ái Địch hóa thành Phượng Hoàng ôn nhu nói : “ Tô Ái Địch ta đến thăm nàng. “

Trước mặt là một Phượng Hoàng màu sắc sặc sỡ , đang bay lượn cùng một đám phượng hoàng khác. Nghe thấy thanh âm Tiểu Khai , Phượng Hoàng trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc , cẩn thận nhìn hẩn một lúc lâu , rồi quay sang nhìn Phượng Hoàng thần , phát ra một tiếng , rồi vươn cổ qua chỗ phượng hoàng thần dụi dụi hai cái rồi bay lên , cũng không để ý Tiểu Khai .

Tiểu Khai trong lòng chua xót , thấp giọng : “ Nàng vì cái gì không để ý tới ta , hay là trong lòng đang trách ta hay sao ? “

Phượng hoàng kinh ngạc nhìn hăn , nhưng vẫn không phản ứng , lại lười biếng cúi đầu .

Tiểu Khai tâm tình phức tạp , nhin không được vươn tay qua , cẩn thận sờ đầu phượng hoàng , phượng hoàng bỗng nhiên hét lên , lông dựng hết lên , cảnh giác trừng mắt nhìn hăn , trừng mắt nửa ngày , bỗng nhiên toàn thân lay động , hóa thành người , quả nhiên là Tô Ái Định !

Tiểu Khai run giọng nói : “ Nàng Nàng rốt cục không nguyện ý để ý tới ta sao ? “

Ai ngờ Tô Ái Định hung tợn nhìn hăn , rồi quay đầu nói : “ Chủ thần , ai vậy ? Hăn vì cái gì lại nói với ta những lời không đứng đắn này ? “

Phượng Hoàng thần mỉm cười nói : “ Đây là bằng hữu của ta , tên là Nghiêm Tiểu Khai , người không thể vô lý. “

Tô Ái Định quay đầu hừ một tiếng : “ Nghiêm Tiểu Khai , người nói thì được ,nhưng không được đụng vào ta .”

Tiểu Khai trợn mắt há mồm , cổ cười ha ha nói : “ Nàng nàng không nhớ rõ ta ? “

Tô Ái Định tức giận : “ Ta với người chưa từng gặp nhau thì nhớ sao được người ! “

Tiểu Khai hít một hơi : “ Sự tình trước kia , nàng đều quên sao ? Nàng từ nhỏ bị Vong Xuyên Quân bắt đi , làm món đồ chơi , sau ta mang nàng ra , ở trong bá cách gia tộc tìm được Phượng Hoàng bộ tộc..... “

Tô Ái Định thần tình đỏ bừng , quát lớn : “ Câm mồm , người nói hươu nói vượn , Bại hoại ! Người ta từ nhỏ lớn lên ở Phượng Hoàng lĩnh vực , cả đời cũng chưa đi ra ngoài , làm sao người nói ta bị thảm như vậy , người Người căn bản là một kẻ lừa đảo ! “

Tiểu Khai trong lòng phát bệnh , phi thân lên , rơi xuống bên cạnh Cổ Thiên , lớn tiếng nói : “ Cổ lão , người còn nhớ ta không ? “

Tô Ái Dịch tức giận : “ Tên bại hoại , sao lại đi trêu chọc cha ta làm gì ! “

Cổ Thiên trong chớp mắt hóa thành hình người , nhìn Tiểu Khai nhẹ nhàng cười : “ Xin lỗi , ta không biết người “

Động tác hay ngôn ngữ của hắn không hề mang theo tâm lý phòng bị , Tiểu Khai cau mày nói : “ Người cũng không nhớ rõ ta ? “

Cổ Thiên lắc đầu nói : “ Tuy rằng người là bằng hữu của chủ thân , nhưng chúng ta không đi ra ngoài , nên cũng không nhận thức người . “

Tiểu Khai còn muốn nói , phượng hoàng thân đã lặng lẽ đến phía sau hắn , vỗ vỗ vai hắn : “ Chúng ta Đi lên thôi. “

Tiểu Khai trong lòng tràn ngập nghi vấn , đi theo Phượng Hoàng thân bay lên .

Bọn họ không nhớ rõ sự tình trước kia , Phượng Hoàng thân nhẹ nhàng thở dài : “ Kinh nghiệm của họ rất bi thảm , cũng không thú vị , bọn họ cũng không nghĩ muốn giữ lại đoạn trí nhớ này , cho nên năn nỉ ta phong ấn trí nhớ họ , nguyên bản Tô Ái Dịch đã mất hết lực lượng , thậm chí không thể tái hóa thành hình người , là ta dùng Thuần Dương Thiên Hỏa luyện lại nàng trong bảy tuần bốn chín ngày , vì nàng là trọng tổ , nên có bộ dáng này , bọn họ tuy rằng mất hoàn toàn trí nhớ , nhưng lại vui vẻ hơn , so với lúc ở Ma giới còn sung sướng hơn nhiều , người cần gì phải đánh thức trí nhớ của họ ? “

“ Lại là là “ Tiểu Khai “ Lại là “ nửa ngày , chung quy không tìm được một câu nào để nói , trong lòng dị thường bế tắc , cổ nhân

năm đó , hiện giờ cũng thành người lạ , giống như hết thảy chỉ là nhất thời , loại cảm giác này thật là có chút ảm đạm tan nát cõi lòng.

Một khi đã như vậy , thôi bỏ đi Tiểu Khai lặng lẽ nhéo nhéo tay , nói : “ Chúng ta đi thôi , Trí Tuệ Thần còn đang chờ chúng ta . “

Phượng Hoàng thần gật đầu , một lần nữa bay lên hóa thành phượng hoàng , cao cao bay lên trời , thanh âm vang vọng toàn bộ lĩnh vực : “ bọn nhỏ , ta muốn ra ngoài một chuyến , ta không định ngày về ,các người phải tương thân tương ái , ngàn vạn lần không được làm loạn a”

Trong thiên địa vang lên vô số thanh âm , vô số Phượng Hoàng triển khai cánh bay lên trời , vòng quanh Phượng hoàng thần như đưa tiễn , Tiểu Khai ngửa đầu nhìn về nơi xa , cũng thoải mái hơn một chút .

Rời khỏi Phượng Hoàng lĩnh vực , hắn đi tìm hàu tử .

Hàu tử không phải là thần tộc do Sáng Thế Thần sáng tạo , nhưng cũng có lĩnh vực của chính hắn , lĩnh vực của hắn , do hắn tự nghĩ ra , gọi là Bách Chiến Đại Lục .

Cùng với phượng hoàng lĩnh vực so sánh, đây hoàn toàn là một thế giới khác.

Nếu nói Phượng Hoàng lĩnh vực là thế giới tràn đầy ôn nhu , nơi này giống như kiếm ảnh , Tiểu Khai vừa bước vào , đã lấp bắp kinh hãi !

Nơi này không có sông gì ,cũng không có núi , chỉ có một đại địa toàn cỏ , lúc này , ở trên đó , có ít nhất ngàn vạn con khỉ đang đánh nhau . Tiểu Khai nheo mắt , nhìn kỹ một chút , đúng là đánh nhau , hơn nữa không phải một chọi một , mà là hỗn chiến . Để cho hắn trợn mắt há mồm chính là , mỗi hàu tử này , đều cầm cây gậy dài ngắn giống nhau , cư nhiên tất cả đều là Huyền thiết chi tinh vạn năm.

Tiểu Khai đang sững sờ , liền chứng kiến ở trong đám hầu tử có một con bay lên , hướng về phía dưới hét : “ Các con , hết tay dừng tay cho ta “ (ND : Nghe giống Tôn Ngộ Không nhỉ)

Con khi này , đương nhiên chính là Gia Cát Thần Hầu .

Đám khi đang ồn ào liền im lặng , Gia Cát Thần Hầu toàn thân nhoáng lên một cái , tất cả hầu tử liền biến thành hầu mao , toàn bộ bay lên người hắn , mà nhóm hầu tử cầm Huyền Thiết Chi Tinh đồng thời tụ lại thành kim quang , bay vào bên trong của Định Hải Thần Châm. Trong chớp mắt , Bách chiến đại lục liền thành một mảng trống rỗng .

Gia Cát Thần Hầu giơ cây gậy lên , cười ha ha : “ Nghiêm Tiểu Khai , người cuối cùng cũng đã đến , qua qua qua , cái gì cũng không được nói , chúng ta đại chiến ba trăm hiệp trước ! “

Hắn vừa nói xong , sắp xếp định hải thần châm hóa thành ngàn vạn lưu quang , đổ ập xuống Tiểu Khai .

Tiểu Khai dùng thần niệm cảm giác rõ ràng , lần này hầu tử hoàn toàn không lưu thủ , mà là toàn lực rat ay , Gia Cát Thần Hầu nhất côn này , tuyệt đối là nhất côn nặng nhất ngũ giới , Tiểu Khai nào dám có chút chậm trễ , bay nhanh rút ra Định Thiên Côn , đối đầu với hắn.

Lưỡng côn đập vào nhau , “ Đương “ , Tiểu Khai cùng hầu tử không chút sút mẻ , cả hai cùng dồn lực , “ Răng rắc “ một tiếng , cư nhiên bị chém thành hai đoạn.

Cái này được Phượng Hoàng Thần gọi là bảo bối tối cứng rắn tối siêu cường ngũ giới , cư nhiên không chịu được Định Hải Thần Châm .

“ Đây Đây “ Hầu tử vô cùng ảo não , đem định hải thần châm cắm lên mặt đất , ngửa mặt lên trời thở dài : “ Buồn bực a thực là cực kì

buồn bực , ta chỉ muốn đánh một trận vui vẻ , vì cái gì không cho ta cơ hội chứ ? “

Tiểu Khai trừng mắt nhìn hắc , toàn thân lam quang liên nở rộ , duỗi tay trong hư không , thấp giọng quát : “ Vạn năm huyền thiết chi tinh , ra đây “

Ở trên tay hắc liên sáng lạn lên , trong phút chốc liên ngưng thành thể rắn , hầu tử dùng hai tay xoa xoa mắt , kinh dị nói : “ Cư nhiên là vạn năm huyền thiết chi tinh a !”

Tiểu Khai ha ha cười lại tiếp tục : “ Đến đây tiếp , vạn năm huyền thiết chi tinh ! “

Nhất thời một thanh huyền thiết chi tinh nữa xuất hiện trong tay hắc.

Tả một hữu một , miệng không ngừng quát , trong nháy mắt , Vạn năm huyền thiết chi tinh xếp thành núi , Tiểu Khai đứng bên cạnh như con kiến , quả thực rất đáng sợ.

Hầu tử xem đã mắt , kinh ngạc , chặc chặc tán thưởng nói : “ Lợi hại , quả nhiên là lợi hại , không hổ là cấm kỵ lực . “

Trên đời này vạn năm huyền thiết chi tinh đã sớm bị hầu tử cướp hết , Tiểu Khai dùng sáng tạo lực lại có thể từ trống rỗng sáng tạo ra , hầu tử thật biết hàng , nhìn qua một màn như vậy , hắc không sợ trời không sợ đất , cũng không thể không bội phục , dù sao hắc năm đó tìm vô số thời đại mới cướp được huyền thiết của cả thiên hạ , mà Tiểu Khai chỉ khoảng nửa khắc đã hoàn thành tất cả những gì hắc cố gắng trong từng đó năm , độ chênh lệch này , thật sự , quá xa rồi.

Tiểu Khai bắt đầu cào cấu nửa ngày , nhìn Hầu tử cười : “ Chỗ này có đủ đánh nhau không ? “

Hầu tử liên tục gật đầu : “ Đủ , đủ a , ta năm đó cướp đoạt huyền thiết cả thiên hạ cũng không nhiều như vậy . “

Tiểu Khai lúc này mới dừng lại , trên người lam quang tràn ra , đem tòa núi huyền thiết chi tinh lên , hét lớn : “ Hóa ! , Chuyển ! “

Tất cả huyền thiết trong phút chốc hóa thành nước thép , ở trong lam quang xoay tròn , thẳng đến lúc biến thành một cái lỗ xoáy , tạp chất liền theo lỗ xoáy bay ra , cho đến lúc không còn tạp chất , Tiểu Khai mới nắm chặt tay nói : “ Thành hình ! “

“ Leng keng “ một tiếng , một cây côn giống y hệt định hải thần châm xuất hiện !

Tiểu Khai xoay người thu lấy định hải thần côn , hướng về hầu tử cười : “ Đến đây , người có thể đánh một trận thống khoái. “

Hầu tử nhất thời hai mắt tỏa sáng , gào lên , lao đến đúng lúc Tiểu Khai đánh tới , Tiểu Khai cười ha ha , không né tránh , “ Thương “ một tiếng kinh thiên động địa , lưỡng đạo thân ảnh phút chốc lao vào nhau , Bách chiến đại lục từ trước tới nay đối kháng kịch liệt như vậy bắt đầu triển khai !

Hai người đều có thần lực vô cùng cường hãn , đều có định hải thần châm vô kiên bất tồi , mà ngay cả chiêu thức cũng là do Hầu tử truyền lại , toàn bộ không gian Bách chiến đại lục đều bị lung lay , cờ hồ ngay cả không gian đều bị đánh vỡ . Thanh âm va chạm liên tiếp , từ sáng đến tối , tuy rằng Bách chiến đại lục không có thời gian , nhưng xét qua , cũng ba ngày ba đêm liền , rốt cuộc hai cây định hải thần châm lại va chạm nhau , hai người đồng thời đặt mông ngồi xuống , nhìn nhau , cũng không còn sức để tái chiến , đồng thời cười ha ha.

“ Thống khoái , rất thống khoái ! Ta đây đánh nhau với người khác cũng không thống khoái như vậy ! “

Hầu tử tràn đầy hưng phấn , sắp xếp định hải thần châm , đến bên người Tiểu Khai nắm lấy vai hắn : “ Tiểu tử người lợi hại a , cư nhiên có thể đánh ta thành như vậy , không sai , thật không sai , về sau chúng ta mỗi năm đều đánh một hồi , người thấy áo ? “

Tiểu Khai nhất thời rung mình một cái , cười nói : “ Không cần như vậy đâu , người không nghĩ là ta làm sao là đối thủ của người được . “

Hầu tử trừng mắt , cả giận : “ Không nghĩ cũng phải đánh , lão tử không thích nghe ! ”

Tiểu Khai hắc hắc cười : “ Đó Cũng tính là ngang tay thôi “

Hầu tử hung hăng trừng mắt nhìn hắn , trừng mắt nửa ngày , bỗng nhụt chí , ngồi xuống : “ Quên đi , quên đi , người cũng đừng an ủi ta , người cho là ta ngốc , lòng ta rõ ràng nhất , người có cấm kỵ lực , lại còn lợi hại hơn là từ trống rỗng tạo ra vật , ta nghĩ là nếu so về vũ kỹ thì người không hơn được , vậy mà người đánh ngang tay , hiển nhiên thực lực trên ta a.”

Hắn nhin không được dẫm lên mặt đất một quyền : “ Nghiêm Tiểu Khai a Nghiêm Tiểu Khai , tuy rằng ta không phải lòng dạ hẹp hòi , nhưng từ nay danh hiệu đệ ngũ giới đệ nhất cao thủ liền bị người đoạt đi a ! “

Tiểu Khai chỉ cười hắc hắc , làm sao dám nhiều lời , đợi hầu tử phát tiết xong , mới nói : “ Chúng ta đi thôi “

Hầu tử thở dài : “ Cái gì cũng đánh qua , tự nhiên phải đi , người dẫn đường a . “

Tiểu Khai mang theo hầu tử thẳng đến thiên nhân chi giới , dám phá hư chi thần sớm đã chờ , từ lúc Sáng Thế Thần sáng thế , thần ma lưỡng tộc chưa bao giờ tề tựu , hiện giờ ma thần toàn bộ chết , mà thiên hạ thần tộc đều ở đây , mọi người cho nhau nhìn xem , suy nghĩ một chút liền đi

nguyên giới thần bí vô cùng ,cũng có cảm giác du nhiên nhi sinh (ND : Bó tay @@)

Phá hư chi thần đi đến tiên ma đấu trường , đối với khối không khí hỗn độn , phát ra phá hư lực.

Hắn mặc dù là thần tộc , nhưng phá hư lực không tính là thần lực , mà là thiên hạ độc nhất vô nhị cảnh giới lực . Lão hùng miêu ngày đó ngay cả thần uy của Tiểu Khai cũng run rẩy , đó là bởi vì phá hư lực không hoàn toàn có cảnh giới cùng cấp bậc , tuy rằng không phải thần lực , nhưng so với thần lực còn hữu hiệu hơn , từ khi Sáng Thế Thần sáng tạo hỗn độn không khí , gặp được phá hư lực , nhất thời khác thường , các thứ bị phá hư lực chạm vào địa phương đó liền tan rã , hóa thành một cái động khẩu .

Lại là tác phẩm của Sáng Thế Thần cường hãn , Phá hư lực mặc dù không có hiệu quả lắm , nhưng liền làm ra một cái động khẩu ước chừng nửa thước.

Phá hư chi thần cau mày : “ Lực lượng của ta cường độ không đủ , xem tiến độ , không biết phải năm nào tháng nào mới có thể đả thông , ta xem Chúng ta.... Không bằng buông tha cho nó a .”

Trí tuệ chi thần cười nói : “ Không quan hệ , chúng ta có là thời gian , cứ làm đi , một ngày nào đó có thể đả thông.”

Phá hư chi thần biểu tình phát khổ , mắt thấy mọi người nhìn mình như hổ rình mồi , cũng biết là phải làm cu li rồi , chỉ có thể cắn răng gật đầu : “ Ta tiếp .. tiếp tục “

Phá hư chi thần từ nay trở đi thành công nhân đào núi , chúng thần đi theo ở đằng sau , vẫn nói chuyện phiếm rôm rả , Tiểu Khai từ trong thông đạo đi ra , thăm dò địa hình một chút , để tránh phá hư chi thần làm sai hướng , bởi vậy , tiến độ tuy chậm nhưng không sợ làm lỗi .

Mọi người thoải mái , phá hư chi thần ngày nào cũng mệt gần chết , Tiểu Khai nhìn hần ,có chút vui vẻ , khi người khác gặp họa : “ Ta nằm đó ở ma giới , dùng di lạc chi tâm làm công tác khuân vác cũng không phải một hai lần , lần này cuối cùng đến phiên người a , làm bầm cái gì .”

Đường đi nguyên giới cực kì xa, ngày đó Tiểu KHai toàn lực phi hành , cũng ước chừng hơn một giờ , hiện tại cả mọi người từ tốn đi , ước chừng trì hoãn hơn một năm , mới chậm rãi đến bên ngoài nguyên giới.

Phá hư chi thần quả nhiên vất vả , những người khác ngày nào cũng tiêu dao khoái hoạt , đổ ivowski bọn họ mà nói , chính là truyện trong nháy mắt , cho nên chỉ có mỗi phá hư thần cực khổ , các thần tộc rời đi mấy ngày một lần , Tiểu Khai đều đều chạy đi chạy lại Linh Sơn cùng Tiên Giới , Hoàng Bội cùng Tiểu Trúc cũng vậy , tất cả mọi người đều được nghỉ ngơi nhưng vẫn chú ý tiến độ của Phá Hư Chi Thần.

Ở ma giới , tiểu hùng miêu đã dẫn dắt gia tộc lên , mọi người tràn ngập ảo tưởng về Lão tộc trưởng , đều nói : “ Lão tộc trưởng lâu như vậy không xuống xem chúng ta , nhất định là quá thoải mái quên chúng ta rồi.”

Một năm sau , một ngày nào đó , thiên nhân chi giới bỗng nhiên truyền đến : “ Phốc “ một tiếng vang nhỏ , giống như là một tầng giấy bị chọc thủng , hỗn độn không khí tỏa ra , cảnh sắc xinh đẹp hiện ra trước mặt thần tộc !.

Giờ khắc này , trừ Tiểu Khai ra , tất cả mọi người theo bản năng ngừng hô hấp.

Nguyên giới , siêu việt thần tộc tồn tại , thần bí nhất , nguyên giới , rốt cuộc tới rồi a

Tiểu Khai từng bước bước ra thông đạo , hít sâu một hơi , chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái . Hần quay đầu qua , muốn đón chúng thần , liền cảm thấy lòng ngực mạnh mẽ nhảy lên , Vô Tự Thiên Thư động.

Tiểu Khai liền xuất ra , Vô Tự Thiên Thư liền nổi lên kim quang , hiển nhiên bị hơi thở của nguyên giới ảnh hưởng , Tiểu Khai trong lòng biết rằng nó ẩn chứa bí mật lớn nhất thiên hạ , không dám chậm trễ , nhanh thu trở lại , chỉ nghe “ xoạt “ một tiếng , trang thứ sáu ứng với tay liền mở ra !

Tiểu Khai cúi đầu , trang này toàn chữ , ánh vào mi mắt đầu tiên là : “ Vô Tự Thiên Thư chỉ có năm trang , lại là quyển sách này bây giờ đã có sáu trang , nếu muốn thay đổi cái kia nhất thành bất biến luân hồi chết tiệt (ND : Đại khái là thay đổi luân hồi. có lẽ vậy) Tất cả hy vọng đều ở trong này.... “

Tiểu Khai trong lòng nháy dưng , theo bản năng ngẩng đầu , mới phát hiện tất cả mọi người đang vây quanh mình , đôi mắt trông mong ...

“ Các người thấy được không ??? “

mọi người cùng nhau lắc đầu.

“ Tốt lắm .”

Tiểu Khai đặt mộng ngồi vào một tảng đá : “ Chờ ta kể cho các người nghe chuyện xưa.”

Đây là một đoạn tất cả thần tộc đều không tưởng được , chuyện xưa , đó là thế giới Sáng Thế Thần cùng với Diệt Thế Chi Môn Sáng Thế Thần ...

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 18: Đại Kết Cục: Thân Thể Của Thần

Ở trên ngũ giới , có một nơi càng rộng lớn hơn , đó là thế giới của Sáng Thể Thần .

Sáng Thể Thần cũng không phải duy nhất , vô số Sáng Thể Thần sáng tạo ra vô số thế giới , mà mỗi một Sáng Thể Thần đều nắm giữ quy tắc của chính mình , có nét độc đáo riêng , lý niệm về sáng thể , bọn họ sáng tạo một cái thế giới độc lập mà đầy đủ , hơn nữa vĩnh viễn không xâm phạm lẫn nhau.

Cho nên nói , các Sáng Thể Thần hoàn toàn cách ly nhau , tuyệt không cùng lúc xuất hiện.

Lại là ở một thời điểm có chuyện ngoài ý muốn , có hai Sáng Thể Thần là bạn tốt của nhau , một người tên là Huyền Nguyệt , sáng tạo ra : “ Diệt Thể Chi Môn “ , còn có một người tên là Nhiên Tinh , hắn sáng tạo ra thế giới này , tên là : “ Thiên Địa Ngũ Giới “

Nhiên Tinh cùng với Huyền Nguyệt có tình , sáng thể lý niệm , bọn họ không hận mà cùng đem thế giới của mình chia làm ngũ giới , chế tạo vô số giới hạn không gian to nhỏ , liên tiếp cho đến ngũ giới , sau đó Nhiên Tinh chế tạo thần ma , Huyền Nguyệt chế tạo động vật , cuối cùng “ Thiên địa ngũ giới xuất hiện “ thần tộc cùng ma tộc , mà “ Diệt Thể Chi Môn “ xuất hiện lưu manh thỏ , Đa Tình công tử , cùng với chó lạ gia tộc (Gia tộc heo thông minh lúc đầu ý) Kế tiếp Huyền Nguyệt đối với khả năng sáng tạo của

mình lại hơi hoài nghi khả năng sáng tạo của mình , nên đã quyết định lmoojt lần nữa sáng tạo thần ma lưỡng tộc , cứ như vậy , trong Diệt Thế Chi Môn đồng dạng xuất hiện thần ma , nhưng Huyền Nguyệt nghĩ rằng mình lại toàn rập khuôn theo thiết kế của người khác , nên đã chế tạo ra một ma thần độc nhất , tên là : “ Cửu Thiên Huyền Nữ “

Đúng là nữ nhân này , đã hủy diệt Diệt Thế Chi Môn .

Lúc Huyền Nguyệt đem toàn bộ thế giới sáng tạo xong , hắn bắt đầu mệt nhọc , muốn trầm miên (Ngủ say) . Sáng Thế Thần trầm miên , nơi đó vĩnh viễn chỉ có thể là không gian riêng của thần , lại lúc này , Huyền Nguyệt lại có một ý tưởng cổ quái .

Hắn nghĩ : “ Nếu ta cùng với Nhiên Tinh là bằng hữu tốt như vậy , vì cái gì không đến thế giới của hắn tìm hiểu một chút nhân sinh ? “

Hắn đề nghị được Nhiên Tinh đồng ý sau đó bọn họ bắt đầu thảo luận Huyền Nguyệt lấy hình thái nào đi “ Thiên Địa Ngũ Giới “ trải nghiệm cuộc sống .

Thần tộc cùng với Ma thần tộc là không cần lo lắng , chủng tộc cao như vậy , căn bản không thể hưởng lạc thú của tam giới.

Tiên Nhân cùng Ma tộc cũng không cần lo lắng , Ma giới tràn đầy giết chóc không thích hợp với tính cách của Huyền Nguyệt , mà Tiên Giới trách nhiệm nặng nề không thú vị cũng bị Huyền Nguyệt bài xích .

Một khi đã như vậy , vậy chỉ có thể chuyển thế ở Tu Chân Giới .

Sáng Thế Thần sáng tạo thế giới này muốn thế hội nhân sinh đặc sắc nhất. Theo khuôn phép của người tu chân không phù hợp với Huyền Nguyệt , thuần túy có chút keo kiệt , nên hai vị Sáng Thế Thần lo lắng suy nghĩ , rốt cục định ra nhân vật : “ Thiên Yêu “ Hơn nữa trải qua một đời thiên yêu thật phong phú.

Huyền Nguyệt cho mình chuyển sang kiếp Thiên Yêu , lấy cái tên rất đáng yêu : “ Tiểu Tiểu “ (ND : Đọc đến đây chắc cũng đoán được ùi nhỉ)

Làm xong tất cả các công việc ,Huyền Nguyệt phân ra thần thức tiến vào “ Thiên địa ngũ giới “ , phụ vào thân của Tiểu Tiểu , bắt đầu một đoạn luân hồi , tuyệt đại bộ phận thần thức còn lại , đều ở trong Diệt Thế Chi Môn trầm miên.

Về sau , hắc năm mơ cũng không nghĩ ra , chính bởi vì mình phân ra một luồng thần thức , mới tránh cho chính mình vạn kiếp bất phục.

Trong Diệt Thế Chi Môn , lúc SÁng Thế Thần ngủ say , Cửu Thiên Huyền Nữ âm mưu ý kiến phê bình.

Nàng dùng thiên sinh mị hoặc câu dẫn thần ma , dùng võ lực trấn áp đám lưu manh thô.

Dùng các loại thủ đoạn cản trở Sáng Thế Thần tỉnh lại , nàng còn thông qua thần ma song tu đạt được Tân Thần lực .

Nàng thành công , Huyền Nguyệt quả nhiên không thể tỉnh lại được , nàng cũng thành công chiếm được tân thần lực, lại là lúc này , Cửu Thiên Huyền Nữ vô cùng ngạc nhiên , thế giới vẫn không đổi chủ , nàng cũng không thể trở thành tân sáng thế thần , tương phản , toàn thế giới đều hồng mất

Cửu Thiên Huyền Nữ dùng toàn lực rời thế giới của Huyền Nguyệt , mặc nhiên đi vào Thiên Địa Ngũ Giới của Nhiên Tinh.

Thực đáng tiếc , Nhiên Tinh không có trầm miên , tất cả hắc đều thấy rõ ràng , hắc tuy rằng không thể nhúng tay vào Diệt Thế Chi Môn , nhưng hắc ít nhất tại địa bàn của mình đối phó Cửu Thiên Huyền Nữ .

Lúc này đây , Cửu Thiên Huyền Nữ bị bóp chết. Về sau , Nhiên Tinh viết một quyển sách , tên là “ Vô Tự Thiên Thư “ , chính mình trầm miên , hẩn cần một người đi theo con đường thần tuyến , tấn chức lên làm thần , cầm quyển sách này giác tỉnh mình.

Nhiên Tinh chứng kiến tình hình của Huyền Nguyệt , quyết định phải trợ giúp bằng hữu của mình một lần nữa đoạt lại quyền khống chế Diệt Thế Chi Môn , nên hẩn quyết định ở trong quyển sách dán một tờ giấy là thông đạo dẫn đến Diệt Thế Chi Môn , còn sắp xếp luồng thần thức của Huyeexcen Nguyệt này sẽ đi về Diệt Thế Chi Môn, rồi sẽ lấy danh nghĩa Sáng Thế Giả sáng tạo thế giới một lần nữa.

Huyền Nguyệt thành công về tới thế giới của mình , hoàn toàn hủy diệt thế giới cũ đi , một lần nữa sáng tạo tân “ Diệt Thế Chi Môn “ , trong tân thế giới vẫn như cũ , có thần tộc ,ma tộc , cửu thiên huyền nữ , lại là Huyền Nguyệt tự tin tiếp đón tất cả biến hóa.

“ Lúc này đây Ta sẽ không để bị kịch tái diễn . “

Huyền Nguyệt nghĩ vậy.

Lúc này , hẩn vô số lần giáo hóa Cửu Thiên Huyền Nữ , thử Cửu Thiên Huyền Nữ , đều không phát hiện ra một chút âm mưu , hẩn trước sau như một lại ngủ say , cũng trước sau như một lại phụ thân vào Thiên Yêu , ở Thiên Địa Ngũ Giới lại một lần nữa luân hồi . Lịch sử lại đùa giỡn hẩn sau khi hẩn trầm miên , hết thầy lại tái diễn.....

Buồn cười nhất là , lúc này , Nhiên Tinh cũng đã trầm miên.

Huyền Nguyệt cuối cùng vẫn không bị thay thế , bởi vì thế giới Nhiên Tinh hết thầy bình thường , cái tên Nghiêm Tiểu Khai kia băng vào Vô Tự Thiên Thư thức tỉnh Nhiên Tinh , làm cho Nhiên Tinh một lần nữa tụy bổ thiên địa ngũ giới , sau đó dẫn đường cho Thiên Yêu Tiểu Tiểu một lần nữa

tiến vào Diệt Thế Chi Môn , lấy danh nghĩa Sáng Thế Giả sáng tạo thế giới .

Huyền Nguyệt lại một lần nữa tỉnh lại , nhưng tim của hắn đã nguội lạnh , chẳng lẽ luân hồi cứ như vậy không thay đổi sao ?

Hắn không tin , cho nên , hắn quyết định thử lại một lần nữa.

Lịch sử hiện ra lần nữa như chiêm chọc hắn , Cửu Thiên Huyền Nữ lại phản loạn , Huyền Nguyệt lại trầm miên , hết thảy như cũ , chuyện xưa luân hồi , thẳng đến lúc Nhiên Tinh tỉnh lại , mới đánh thức Huyền Nguyệt.

“ Lại là Đến tột cùng như thế nào mới có thể thay đổi luân hồi ? “
Huyền nguyệt đau khổ nói.

“ Ta cảm thấy , Cửu Thiên Huyền Nữ chỉ cần xuất hiện , toàn bộ chuyện xưa lại lặp lại , mà duy nhất chuyển đổi ,chính là luồng thần thức còn lại của người “

Nhiên tinh chậm rãi nói : “ Cho nên , nếu muốn thay đổi luân hồi chết tiệt này , chỉ có một biện pháp , chính là thay đổi nhân vật.”

“Nói cách khác , ta không hề là Thiên Yêu Tiểu Tiểu ? “ Huyền Nguyệt cau mày nói .

“ Đúng vậy “ Nhiên tinh khẳng định gật đầu : “ Đây là cơ hội duy nhất của người.”

“ Như vậy , ta là ai đây ? “ Huyền Nguyệt lại hỏi .

Nhiên Tinh không nói gì , lại thần bí cười , duỗi tay mở ra Thiên Địa Ngũ Giới , chỉ vào : “ Là hắn “

Toàn bộ chuyện xưa , bởi vì một ngón tay này , bắt đầu tân luân hồi .

Lúc này đây , chuyện xưa phát triển đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu , Cửu Thiên Huyền Nữ tuy rằng phá đổ Diệt Thế Chi Môn , cũng không cần Nhiên Tinh tới thu thập nàng , bởi vì Diệt Thế Chi Môn xuất hiện một nhân vật mới : “ Gia Cát Thần Hầu “

Cái này gọi là hiệu ứng con bướm , thiên địa ngũ giới lạng yên biến hóa , cứ nhiên làm thành một cơn gió lốc ở Diệt Thế Chi Môn , đa tình công tử phụ thân của Gia Cát Thần Hầu hai cha con lại đánh nhau , hẳn hoàn toàn từ bỏ truyền thống tu luyện tinh thần của Gia Tộc , bắt đầu từ đánh nhau đi lên , trước đánh tu chân sau đánh tiên ma tiến đánh thần ma , rồi cuối cùng đánh lên Ngũ Giới , trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ , từ trống rỗng xuất hiện Bách Chiến Thần Lực , bằng vào tâm thần lực xuyên qua Diệt Thế Chi Môn , từ thế giới sụp đổ thoát ra.

Có Gia Cát THần Hầu , Cửu Thiên Huyền Nữ đã bị chế ước , hết thảy đều thay đổi. Mà Gia Cát Thần Hầu lúc đi vào thiên địa ngũ giới , Nhiên Tinh vẫn chưa trầm miên , hẳn nhìn hầu tử mỉm cười , biết tất cả cố gắng đã có hồi báo , vì thế sáng tạo ra một quyển “ Vô Tự Thiên Thư “ khác , rồi bình yên ngủ.

Vô Tự THIên Thư nguyên bản chỉ có tác dụng thức tỉnh NHiên Tinh , về phần Diệt Thế Chi Môn là được thêm vào , nhưng bản Vô Tự Thiên Thư này , không chỉ có năm trang , mà là sáu , ở trang thứ sáu , cất giấu bí mật lớn nhất của Diệt Thế Chi Môn..

Bí mật này là gì ?

Ánh mắt Tiểu Khai rời xuống , có chút ngạc nhiên , bởi vì toàn bộ chuyện xưa đến đây đã hết , vậy mà chưa viết xong .

Phía dưới chỉ có một câu : “ Chờ người thức tỉnh Sáng Thế Thần , mọi bí mật sẽ hiện ra . “

Xuống chút nữa , chính là cách thức tỉnh SÁNG THỂ THẦN , Tiểu Khai đại khái nhìn qua liền hiểu , hẩn thở ra một hơi thật dài , chậm rãi khép sách lại.

Hôm nay biết được thật nhiều , có vô vàn SÁNG THỂ THẦN , thật khó có thể tưởng tượng.

Huyền Nguyệt cải biến luân hồi , rõ ràng bị vận mệnh trêu đùa , nhưng , vận mệnh SÁNG THỂ THẦN , ở trong tay ai ?

Vũ Trụ mênh mêng , nhân loại đúng là muối bỏ biển , mà chính mình giờ phút này cần hoàn thành Vô Tự Thiên Thư, thức tỉnh SÁNG THỂ THẦN , làm cho mình có thể nhìn thêm về bầu trời mênh mêng.

Tiểu Khai quay đầu nhìn vài vị thần tộc , kể toàn bộ chuyện xưa lại một lần.

Trí tuệ thần cảm than : “ Chúng ta sớm biết người là một cái đồng hồ báo thức , lại là ai cũng không thể tưởng được , tại đây sứ mệnh vô cùng đơn giản , cứ nhiên cất dấu sáng thể bí mật lớn như vậy , Thế giới SÁNG THỂ THẦN chúng ta không cần để ý , bây giờ trọng yếu nhất là thức tỉnh SÁNG THỂ THẦN.”

Gia Cát Thần hầu có chút khiếp sợ , liên tục gật đầu nói : “ Năm đó , ta phá giới mà đến , SÁNG THỂ THẦN cứ nhiên không giạt mình , mà đối với ta thập phần thân mật , hỏi ta có cần hay không đổi mới thân thể , ta còn nghĩ hẩn thử ta , nguyên lai hẩn đã biết được hết từ trước.”

Mọi người cảm thán xong ,liền đi về phía trước , một đường cảnh sắc hoàn mỹ , nhưng vì chuyện xưa nên ai cũng suy tư , đi một lúc , thấy được Thiên Địa Độ Nhất Thụ.

Vài vị thần tộc theo bản năng triển khai thần niệm , muốn quan sát tình hình Nguyên Giới , nhưng mọi người liền gặp lực lượng lóng lánh , thần

niệm bọn họ căn bản không thể quan sát , mà trước mặt có cái cây cổ quái , mặt khác cảnh vật còn có các loại nguyên lực quang mang , cái cây này một chút lực lượng cũng tìm không thấy , tuy rằng đứng sừng sững nơi này , nhưng nhìn qua liền giống như không tồn tại , cứ nhiên hoàn toàn không tồn tại trong thần niệm của mọi người.

“ Không cần tra xét , chúng ta đi lên thôi .”Tiểu Khai cười nói : “ Đến đây , chỉ có thể dựa vào mắt của mình thôi.”

Vô Tự Thiên Thư trang thứ sáu ghi lại một ít bí mật, Tiểu Khai giờ phút này không chần chờ , tay trái kéo Tiểu Trúc , tay phải kéo Hoàng Bội , bay nhanh đi lên trên , giờ phút này tốc độ của hắn so với lúc đầu nhanh hơn thập bội , trong phút chốc đã bay lên cao nhất.

Nơi này có một tầng lực lượng nhu hòa ngăn cản mọi người , tuy rằng còn chưa có tới đỉnh cây , nhưng không cách nào đi lên nữa , Tiểu Khai ở đây đứng vững , nhìn mọi người nói : “ Tụ tập thần lực , phá vỡ tầng lực lượng này. “

Trí tuệ thần câu mà nói : “ Tiểu Khai , nơi này là nơi Sáng THể Thần người ngủ say , chúng ta hay là cẩn thận một chút cho thỏa đáng , bây giờ SÁNG THể Thần ở đâu cũng chưa tìm thấy , chúng ta không nên sử dụng lực .”

Tiểu Khai cười nói : “ Ngài đừng lo lắng , cái chắn này không phải do Sáng THể Thần cố ý thiết lập , chỉ có tụ tập ngũ đại thần tộc lực lượng ,cùng với sáng tạo lực của ta , mới có thể phá vỡ , chờ phá vỡ tầng chắn này , mới có thể lên .”

Hoàng bội nói : “ Phu quân , ta có cần ra tay ko ? “

Tiểu Khai lắc đầu : “ Trên người nàng là Ma thần lực , Sáng THể Thần nói rõ , chỉ cần thần tộc tề tựu , nàng không cần rat ay.”

Vì thế , chúng thần hợp lực , sáu đạo hào quanh đánh tan lá chắn , quả nhiên trên đỉnh đầu phát ra “ Ba” một tiếng , nhất thời cổ lực nhu hòa kia liền tiêu tán , ngay cả mây mù cũng biến mất.

Chỉ nghe “ Sưu “ một tiếng , tiếng gió vù vù , nguyên lai là khóa mặt trăng óng ánh kia , đột phá cái chắn , bay lên trời , chớp mắt đã bay lên nơi cao nhất , cổ nguyên lực ầm áp mà không nóng cháy trở nên vô cùng sáng lạn , hiện ra màu vàng tròn , từ trên cao chiếu xuống , làm cho ai cũng như có thêm một tầng hoàng kim.

Tiểu Khai toàn thân nóng lên , thầm giật mình , hắn giờ này thân là thần tộc , sớm không kị bất cứ nhiệt độ nào , kim quang này lại có thể khiến hắn nóng , chỉ sợ ít cũng hơn vài chục ngàn độ , nếu không , nơi này tất cả đều là thần tộc , chỉ sợ đã có người trực tiếp bị luyện hóa.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên , nhất thời hít một ngụm lương khí.

Nguyên lai nơi này hướng lên trên , cũng không phải là thân cây , mà là trong phút chốc phân ra ngàn vạn chạc cây , nhìn giống như vô số kim theo cắm vào thân cây , cũng chẳng biết đi đâu , tình cảnh này , có chút quỷ dị.

Cuối cùng mọi người không nhất gan , tất cả vẫn hớn nhanh lên cao đi lên , càng lên càng nóng , ngay cả Tiểu Trúc cùng Hoàng Bội cũng không chịu được gắt gao nắm lấy Tiểu Khai , Tiểu Khai đem nguyên lực bao hai nàng lại , hai nàng lúc này mới trầm tĩnh lại.

“Tiểu Khai , hiện tại làm sao bây giờ ? “ Trí tuệ thần đứng trên một chạc cây quan sát phía dưới , Hình dáng cây này đích xác cổ quái, tuy rằng chỉ là một thân cây, nhưng lại ngay giữa bị nứt ra một khe lớn, tuy cái khe này thật nhỏ nhưng lại kéo dài xuống tận phía dưới, chuẩn xác mà nói, cây này chia làm hai dựng đứng trên mặt đất. Mà từ giữa hướng lên trên, nhánh cây

cũng xòe ra dị thường chỉnh tề, có hình dáng đối xứng như chữ bát, chính là vô cùng phối xứng.

Trí Tuệ chi thần nghĩ tới vô cùng đối xứng , bỗng nhiên trong lòng đánh bộp một cái , nhất thời dâng lên một cỗ cảm giác quỷ dị , thanh âm run run , nhìn cái cây đứng dáng một người , khẽ nói : “ Tiểu Khai ... Hay ... hay là ... hay là thân cây này chính ... là thân thể Sáng Thế Thần ? Lại là Nhưng sáng thế thần đâu có lớn vậy “

Tiểu Khai gật đầu : “ Đúng vậy , đây chính là Sáng Thế Thần thân thể “

Trí tuệ thần toàn thân run lấy bầy , hắc thân là do Sáng Thế Thần sáng tạo , đối với Sáng Thế Thần tự nhiên có nỗi khiếp sợ , giờ phút này , đặt chân trên thân Sáng Thế Thần , nhất thời có chút sợ hãi : “ Ta Ta muốn xuống.”

Tiểu Khai giữ chặt hắc : “ Đừng đi xuống , còn có sự tình cần người hỗ trợ. “

Gia Cát Thần Hầu dù sao cũng không phải do Sáng THế Thần làm ra , so với Trí Tuệ Thần trấn định hơn , nhẹ nhàng bay lên , không tiếp xúc với thân cây , thúc giục : “ NGhiêm Tiểu Khai , nhanh lên , kế tiếp làm sao bây giờ ?”

Tiểu Khai xa xa chỉ vào viên cầu vàng nóng cháy : “ Các người xem , đó là đầu của Sáng Thế Thần “

Lời này nói ra , liên tiếp gây bất ngờ ,phượng hoàng thần trầm giọng : “ Sáng Thế Thần ngủ say sao lại rơi cả đầu ra ? “

Tiểu Khai cười nói : “ Kỳ thật , hắc tuy ngủ say , nhưng sợ bị thần ma của mình tính kế , cho nên hắc đem đầu thoát ly ra , nếu không cùng thân thể ngủ say , nếu có thần ma nào tính kế hắc , cần phải hủy diệt đồng thời hai nơi , nếu không , chỉ cần có ngoại lực kinh động , Sáng Thế Thần sẽ

tĩnh lại , trừ phi hết thấy thần ma liên thủ , mới có thể hủy diệt thân hình cùng đầu hắc , nếu không , hắc nhất định không bị nguy hiểm.”

Tiểu Khai nói lớn : “ Cho nên nói , sáng thế thần của chúng ta , thực thông minh. “

Gia Cát Thần Hầu nghe khó hiểu , hừ nói : “ Sáng Thế Thần của các người thông minh , lại cần ngoại nhân như ta đi hỗ trợ , bớt sàm ngôn đi , mau động thủ .”

Tiểu Khai gật đầu nói : “ Chúng ta trước tiên đem đầu của hắc dơi qua , cùng thân thể xếp vào cho hợp lý.”

Mọi người chậm rãi bay lại , độ nóng càng ngày càng cao , đến khi còn cách mặt trăng vài trăm thước , Tiểu trúc cùng Hoàng Bội không chịu được , chỉ có thể lui về , Tiểu Khai sáu người tiếp tục đi , lại qua hai trăm thước , Phá Hư Chi Thần cũng không chịu được , lùi lại , cứ nhiên chỉ còn Tiểu Khai , Gia Cát Thần Hầu , Phượng Hoàng Thần ba người có thể lại gần , Gia Cát Thần hầu nhìn chăm chăm vào mặt trăng , cau mày : “ Phượng hoàng thần , người không sợ lửa , sờ thử xem. “

Phượng Hoàng Thần ngưng tụ thần lực , sờ vào nhất thời “ di “ một tiếng : “ Đừng sợ , lạnh .”

Gia Cát Thần Hầu duỗi tay ra , sờ lên , trăng tròn này tuy bắn ra kim quang nóng bỏng , nhưng bản thân nó lại vô cùng lạnh lẽo , sờ lên hết sức thoải mái . Ba người yên lòng , sáu bàn tay dán lên trăng , vận chuyển thần lực chuyển nó về phía đại thụ.

Trăng tròn này dù nặng vạn cân , ba người thần tộc cao thủ vẫn mất cả buổi mới đưa nó lại được , nói cũng kỳ quái , càng tới gần thân cây , trăng tròn càng âm đạm , đợi cho đến lúc lên phía trên cây , trăng tròn chỉ còn một chút quang mang , Trí Tuệ Thần đứng bên cạnh đã không cảm thấy nóng bức.

Một khi đã như vậy , tiếp tục a .

“ Kế tiếp , Tiểu Trúc, giở Vô Tự Thiên Thư ra , niệm khẩu quyết cho đầu và thân SÁNG THỂ THẦN thức tỉnh , sau đó Sáng thể thần sẽ thức tỉnh.”
Tiểu Khai cười nói : “ Chúng ta cần phải cẩn thận , có thể gặp phải nguy hiểm. “

Trí tuệ chi thần cau mày : “ Tiểu Khai , ta có nghi vấn . “

Tiểu Khai nói : “ Nghi vấn gì ? “

Trí tuệ thần nói : “ Người vừa rồi kể cho chúng ta chuyện xưa , vốn nói là , Sáng Thể Thần thức tỉnh , bí mật lớn nhất của Diệt Thể Chi Môn cũng hiện ra , nhưng ta nghĩ , chúng ta làm hết thảy , không liên quan đến Diệt Thể Chi Môn a ? “

Vẻ mặt hắc cổ quái nhìn hầu tử : “ Nơi này chỉ có Gia Cát Thần Hầu là do Sáng Thể THẦN Huyền Nguyệt sáng tạo , chẳng lẽ nói , Huyền Nguyệt lựa chọn nhân vật , là hắc sao ? “

Gia Cát Thần Hầu tát cho Trí Tuệ Thần một cái lão đảo : “ Thúi lắm , lão tử mới không phải SÁNG THỂ THẦN , lão tử chính là Gia Cát THẦN Hầu chỉ biết đánh nhau . Cái kia Sáng Thể thần ít khi giết chóc , lại tùy hứng , còn thiếu tự tin , không giống ta a !”

Phượng Hoàng Thần lại lắc đầu nói : “ Ta thật cảm thấy được nếu Huyền Nguyệt thật muốn lựa chọn nhân vật , cũng nên Phá Hư Chi thần mới đúng . Lúc trước huyền nguyệt ở Tu Chân Giới lực chọn nhân vật , vẫn không thay đổi vận mệnh . Ta còn nhớ rõ năm đó ta được sáng tạo ra , liền phát hiện Sáng Thể Thần đặc biệt sủng ái phá hư chi thần , nhưng lực lượng của hắc yếu nhất . Ta năm đó vẫn không hiểu được , hôm nay nghe xong chueyejn của Tiểu Khai , ta mới suy nghĩ cẩn thật , nguyên lai Phá Hư Chi Thần là Huyền Nguyệt , hắc cùng với Sáng Thể Thần là bằng hữu , Nhiên Tinh tự nhiên sủng ái hắc . Hơn nữa , phá hư lực không có thuộc tính , lại có thể

làm cho thần lực của chúng ta bị tiêu biến , đã thông được thiên nhân chi giới , kỳ thật , Phá Hư Lực căn bản cao hơn thần lực một cấp , cao hơn thần lực trừ bỏ sáng thể thần lực , thì còn cái gì ? “

Hắn nhìn không được nhìn Phá Hư chi thần cười nói : “ Lại là nơi này dù sao cũng là thể giới của Sáng Thể THần Nhiên Tinh , cho nên Huyền Nguyệt mất đi Sáng Thể Thần lực , tự nhiên mất đi lực lượng.”

VÔ TỰ THIÊN THƯ

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 19: Đại Kết Cục: Tiểu Khai Là Ai?

Lời này nói ra thật là hợp tình hợp lý , mọi người liên tục gật đầu , nhìn Phá Hư chi thần .

Phá Hư chi thần lắc đầu nói : “ Các người đều phức tạp quá , ta thấy , Huyền Nguyệt chắc chắn là Nghiêm Tiểu Khai , Diệt Thế Chi Môn có hai thần nhân , một sáng thế giả , một người thức tỉnh Sáng Thế Giả , nếu Sáng Thế Giả Tiểu Tiểu kia không thể thay đổi vận mệnh , tự nhiên chọn ra Nghiêm Tiểu Khai , hưởng chi , bây giờ sáng tạo lực hắc cũng có , các người ngẫm lại , trừ Sáng Thế Thần ra , thì ai có tư cách có Sáng tạo lực ? “

Lời này hữu lý (Có lý) , Trí tuệ chi thần trầm tư một lát , rồi gật đầu nói : “ Đúng vậy , hẳn là Nghiêm Tiểu Khai “

Tiểu Khai cười lắc đầu : “ Ta cũng không muốn làm cái gì Sáng Thế Thần , ta chỉ muốn nhanh thức tỉnh Sáng Thế Thần rồi về Linh Sơn sống yên lặng thôi.”

Hoàng Bội cùng Tiểu Trúc có chút lo lắng , không hện mà cùng nhìn Tiểu Khai , trong lòng đều nghĩ : “ Nếu hẳn là Sáng Thế Thần , chỉ sợ không thể theo ta về linh sơn nữa “

Vô luận thế nào , nghi thức vẫn phải tiếp tục.

Trừ bỏ Tiểu Trúc ra , tất cả mọi người bay ra rất xa , cách đại thụ tầm ngàn thước , Tiểu Trúc nhẹ nhàng há miệng , niệm ra từng khẩu quyết trong

Vô Tự Thiên Thư.

Khẩu quyết viết bằng Sáng Thế văn tự , chỉ có một người có thể thấy , cũng chỉ có một người mới niệm ra được , mọi người thấy Tiểu Trúc vẫn đọc , nhwung không nghe được nửa âm tiết nào , thần thức bọn họ thấy rõ , vẫn không thể hạn chế quy tắc Sáng Thế , Trí tuệ chi thần nhìn hồi lâu , bỗng nhiên lắc đầu : “ Hay là không phải ? “

Phá Thần cười nói : “ Người làm sao vậy ? “

Trí Tuệ Chi Thần cau mày nói : “ Nếu Nghiêm Tiểu Khai là Huyền Nguyệt , vậy sao cư nhiên Tiểu Trúc cô nương mới nhìn thấy được đoạn khẩu quyết ? Theo lý thuyết , Huyền Nguyệt vô luận như thế nào cũng nên thấy được Sáng Thế văn tự a ? “ Hắn quay đầu nhìn Phá Hư chi thần : “ Tỷ như hắn , cho dù phong ấn , vẫn như cũ kháng cự được thần uy , có thể thấy được , thần cấp bậc cùng cảnh giới căn bản là không phong ấn được a . “

Phá thần cười : “ Được rồi , người thông minh nên nhiều ý tưởng , hay người muốn nói , Tiểu Trúc cô nương mới là Sáng Thế Thần ? “

Trí tuệ chi thần thở dài , gật gật đầu rồi lại lắc đầu , chỉ cảm thấy như thế nào cũng không thích hợp , ngưng mắt nhìn lại.

Xa xa , Tiểu Trúc đã niệm xong khẩu quyết , đang nhanh chóng bay xa , mà chân trời kia , mặt trăng tròn óng ánh đã chậm rãi hạ xuống , chia ra một tắc , một chút , một chút , đối diện đỉnh đại thụ.

Trên đỉnh cây hàng ngàn vạn chạc cây bỗng chốc linh động như rắn , theo khoảng cách bay múa , sau đó tuân hoàn theo cách nào đó vô cùng phức tạp quỷ dị , bắt đầu không ngừng leo lên , vặn vẹo , liên giống như xoay quai bánh chèo , cuối cùng hình thành mấy ngàn cổ dây , thẳng tắp với mặt trăng tròn hạ xuống.

“ Đây chính là mạch máu cùng dây thần kinh của Nhiên Tinh chủ thần a , hóa ra là vậy . “Tiểu Khai kinh tâm động phách , lăm bầm nói.

Trăng tròn tiếp tục rơi xuống , vững vàng cố định ở trên thân cây , kim quang sáng lên , trăng tròn cực kì nóng bỏng phút chốc ảm đạm , đã kết hợp không còn khe hở.

Đến tận bây giờ , Sáng Thế Thần thân thể mới tính là đầy đủ.

Trong thiên địa bắt đầu chấn động mơ hồ , đại thụ toàn thân đều hơi hơi run run đứng lên , nhìn qua , giống như đang chậm rãi thức tỉnh , rừng rậm cùng vô số thảm cỏ bay lên , đại thụ vô cùng khổng lồ bắt đầu lay động , giống như là Sáng Thế Thần đang chậm rãi đem hai chân của mình từ trong đất bùn rút ra , một cỗ uy nghiêm khổng lồ trào ra , bao phủ toàn bộ thiên địa.

Giờ khắc này , Trí Tuệ Chi Thần cùng Phá Hư Chi Thần đều run rẩy , mà ngay cả Gia Cát Thần hầu không sợ trời không sợ đất mặt cũng đã tái nhợt.!

Đây mới chân chính là không thể kháng cự Sáng Thế Thần uy a !

Tiểu Khai toàn thân lam quang trào ra , cố gắng kháng cự cỗ thần uy này , màu lam nguyên lực của hắn đúng là rất cường hãn , cư nhiên đem cỗ uy áp này chân ở ngoài , mà ngay cả bên cạnh hắn , hai nàng đều đứng vững tuy rằng khiếp sợ , nhưng không khủng hoảng , hiển nhiên , căn bản không cảm nhận được uy thế .

Trí tuệ chi thần vội nhìn sang Tiểu Khai , trong lòng kêu lên : “ Đúng vậy , hắn quả nhiên là Huyền Nguyệt Chủ Thần ! “

Trong thiên địa chấn động mãnh liệt , đại thụ đã hoàn toàn rút gốc ra , giờ phút này toàn bộ rừng rậm lên trên không trung , cái rễ bị bám bùn đất tro bụi che đầy trời , mọi người chăm chú nhìn xuống , màu vỏ cây ngăm

đen bắt đầu chậm rãi dâng lên quang mang trắng tuyết và óng ánh như vàng. Hào quang này theo hoa văn ở vỏ cây lúc lộ ra , nơi đi qua vỏ cây từ từ rơi xuống , lộ ra da thịt trắng tuyết bên trong.

Đúng vậy , Sáng Thế Thần Thức tỉnh.....

Thiên Nhân chi giới vô tận màu tím , bỗng nhiên như tìm được chủ nhân , phát ra hàng ngàn tiếng hô , kinh thiên động địa , tất cả tụ tập về chậm rãi thấm vào thân thể Sáng Thế Thần.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt , toàn bộ thiên nhân chi giới không còn gì , tất cả khí màu tím cũng không sót lại , mà khóa đại thụ biến thành màu tím , rồi bỗng chốc thu nhỏ lại !

Thấy một màn như vậy , chư vị thần tộc bỗng nhiên hiểu được : “ Nguyên lai Thiên nhân chi giới vốn là thân thể Sáng Thế Thần a ! Hẳn ngủ say rồi phóng thích tất cả lực lượng tạo nên Thiên Nhân Chi Giới , vì bảo hộ thân thể mình , cũng là vì hoàn toàn trầm miên.

Giờ phút này hẳn thức tỉnh , tự nhiên phải thu hồi toàn bộ thần lực .

Vốn là đại thụ chống đỡ thiên địa , bây giờ chỉ còn cao ba thước , quang mang màu tím hoàn toàn che mắt mọi người , mọi người chỉ có thể nhìn thấy đoàn hào quang kia có vô số mây tím toát ra , giống như đem vạn triệu năm tiến hóa áp súc một lát , khối không khí trở nên điên cuồng , sau đó bỗng nhiên “ Thương “ một tiếng , bụi bậm cùng cây cỏ nhất thời héo rũ đi , các con sông đều cạn khô , mà trong rừng rậm , lại có một người .

Hắn một thân mặc một bộ quần áo độc nhất (Không giống ai nhưng thôi để là độc nhất cho nó giống thần) Nhìn trong mắt , cũng không có chút cảm giác cổ quái , ngược lại cảm thấy vô cùng nhu hòa , vô cùng phối hợp . Hắn đứng đó , ngay cả quang mang đều thu liễm , ,liền như vậy đứng im , toàn thân cao thấp tự nhiên toát ra khí thế , giống như ngạo thị núi sông , khí nuốt nhật nguyệt.

Lại là đầu hăn vẫn mơ hồ , không thấy rõ.

“ Đúng vậy , là Sáng Thế Thần Trước khi hăn ngủ say , chính là mặc bộ này “ Trí tuệ thần run rẩy , lăm bẫm nói : “ Ta còn nhớ rõ Ta có ấn tượng..... “

“Đúng vậy . “ Phá Thần dùng sức nuốt nước miếng : “ Chủ thần đem ta sáng tạo ra , cũng là mặc bộ quần áo này “

Tiểu Khai khẩn trương hô hấp , thấp giọng : “ VẬY tại sao không thấy mặt của hăn ? “

Gia Cát Thần Hầu đối với hăn cũng không phải chủ thần của mình , hiển nhiên không kính sợ , hăn hắc hắc cười nói : “ SÁNG Thế Thần thực là phở trương thôi a . “

Trừ bỏ hầu tử , tất cả mọi người đều thành tín đứng yên , chờ đợi Sáng Thế THần lộ ra hình dáng , hạ thần dụ.

Lại là lúc này , đợi hơn mười phút , Sáng Thế Thần vẫn như cũ im lặng đứng đó , không nhúc nhích.

“ Này..... Đây là “ Trí tuệ thần nói : “ Chẳng lẽ trình tự của chúng ta xảy ra vấn đề ? Chủ Thần hoàn toàn không có thức tỉnh sao ? “

“ Sẽ không a “ Tiểu Khai nhanh tay giở thiên thư , khẳng định nói : “ Đúng vậy , toàn bộ đều đúng a ! “

Trí tuệ thần nhăn nhó , hướng phía trước thấp giọng kêu : “ Chủ thần . “

Chủ thần không có động tĩnh , nhưng trước mặt chủ thần , bỗng nhiên xuất hiện một đoàn vàng sáng.

Phá thần nhất thời ngẩn ra , thốt lên : “ Thần giám quang hoàn ? “

Tiểu Khai ngạc nhiên nói : “ Đây là ý tứ gì ? “

Phá Thần biểu tình cũng có chút cổ quái , chậm rãi nói : “ Ta cũng chỉ nghe qua đồ vật này, chủ thần trầm miên cùng thức tỉnh không như chúng ta , đối với chúng ta mà nói , ngủ với tỉnh là chuyện tự nhiên , nhưng chủ thần lại hao hết hồn lực , mới có hiện tượng trầm miên , cần có đủ điều kiện mới thức tỉnh , nếu không , một khi hấn thức tỉnh ngoài ý muốn , lực lượng cùng thân thể đều bị thương nặng , đúng là bởi vì điều này , cho nên mới có thần giám quang hoàn.”

Hắn dừng một chút , lại nói : “ Chủ thần thức tỉnh , điều kiện thập phần hà khắc , trước khi thức tỉnh , hấn không thể nhìn , cũng như nói chuyện , chỉ có thể xác định điều kiện thỏa mãn , mới có thể mở mắt , cho nên , thần giám quang hoàn , chính là dùng để xác định điều kiện có thỏa mãn hay không. “

Tiểu Khai cười nói : “ Hiện tại sáu vị thần tộc đều ở đây , chúng ta theo Vô Tự Thiên Thư làm, điều kiện thỏa mãn rồi , vì cái gì không mở mắt ?”

Hầu tử mắng : “ Ngủ ngốc , người nói thỏa mãn là liền thỏa mãn sao ? SÁng Thế Thần tỉnh lại , chúng ta một đám phải đến quang hoàn lý , làm cho chủ thần cảm giác được chúng ta , mới biết được hấn cần gì a. “

Một khi đã như vậy , vậy thì đi.

Đầu tiên đi lên là Trí Tuệ Chi Thần , hấn hướng vầng sáng màu vàng đi lên , đối diện chủ thần nhẹ nhàng lắc đầu , sau đó ,hấn bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đẩy xuống.

Hiển nhiên , sáng thế thần muốn tìm không phải hấn.

Người thứ hai , là Phá Thần , đi lên cũng giống như Trí Tuệ Thần.

Người thứ ba là Phá Hư Chi Thần , một cước đi vào , SÁng Thế Thần sững sờ một chút , Phá Hư Chi Thần đang nói thầm bên cạnh , đã cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ đẩy ra.

Đối diện , SÁng Thế Thần vẫn đứng im không nhúc nhích.

Hắn tuy rằng cực kì sùng ái Phá Hư Chi Thần , bây giờ , hắn muốn tìm lại không phải Phá Hư Chi Thần.

Phượng Hoàng thần lắc đầu : “ Xem ra ta cũng không cần phải lên rồi , Tiểu Khai , người thử xem sao ? “

Lúc này , rốt cục có biến hóa.

Sáng Thế Thần như ngây dại , liền đứng đó chừng một phút , bỗng nhiên động .

Hắn chậm rãi nâng một bàn tay lên , nhẹ nhàng phất qua mặt mình , nhất thời , hé lộ ra .

Tất cả mọi người đều hít một ngụm lượng khí !

Đây là khuôn mặt quá quen thuộc , hắn tuy rằng nhắm chặt hai mắt , mọi người lại đều nhận ra.

Nguyên lai , khuôn mặt này , giống Tiểu Khai như đúc !

Hai Nghiêm Tiểu Khai giống nhau như đứng , đối mặt , một bên mở mắt một bên nhắm mắt , thật sự cổ quái đến cực điểm !

Vài vị thần tộc nhìn nhau , thần tình cổ quái , Phá Thần không xác định nói : “ CÁC người Còn có ấn tượng không ? Chủ thần năm đó Là tuwowsngmajo này sao ?”

Trí tuệ chi thần , Phá hư chi thần , Phượng hoàng thần cùng Gia Cát Thần hầu nhìn nhau , mỗi người đều mê man , Phượng Hoàng thần có chút khó tin , thở dài : “ TA thật không tin được , ta năm đó , cứ nhiên chưa từng nhớ kỹ dung mạo Sáng Thế Thần , nếu không , ta lần đầu gặp Tiểu Khai , nên nhận ra mới đúng. “

“ Lại là Sáng Thế Thần rõ ràng ở bên kia , Nghiêm Tiểu Khai rồi cuộc là ai ? “

Trí tuệ thần mơ hồ : “Hắn rõ ràng là Huyền Nguyệt mới đúng a Hay tất cả Sáng Thế Thần dung mạo đều giống nhau ?”

Hoàng bội hừ lạnh một tiếng : “ Cho dù ngươi là ngũ giới trí tuệ nhất , cũng không cần ở đây đoán mò , dù sao phu quân ta đi vào được , sao không xuống gmaf xem ? “

Lời này nói ra rất không khách khí , Trí tuệ thần sửng sốt , gật đầu : “ Đúng vậy . “

Hắn nhìn qua Hoàng Bội , thấy Hoàng Bội nắm chặt góc áo mình , bởi vì dùng sức quá mức , ngay cả ngón tay cũng có chút trắng bệch , hiển nhiên , trong lòng khẩn trương kịch liệt , Trí Tuệ Thần kịp phản ứng , nguyên lai Hoàng Bội vốn đã lo lắng Tiểu Khai là Sáng Thế Thần , đã sớm tâm thần không yên , lại đủ loại dấu hiệu hướng Tiểu Khai , Hoàng Bội vô lực , nhất thời cảm xúc phát tác , đối với lời nói không để ý.

Trí tuệ thần trong lòng nổi lên một luồng đồng tình , hắn quay đầu nhìn Tiểu Trúc , Tiểu Trúc so với Hoàng Bội im lặng hơn nhiều , đứng đó , khoe miệng như vẫn cười , nhưng mười ngón tay gắt gao xiết vào nhau , hơn run run , đã bại lộ nội tâm của nàng.

Phía trước , cũng đã xuất hiện cực đại biến hóa !

Tiểu Khai biến mất !

Thần giám quang mang bỗng ảm đạm , Tiểu Khai thân ảnh vô tung , mọi người ngẩng đầu , chứng kiến Sáng Thế Thần toàn thân run lên ,sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên , bỗng nhiên mở mắt , nhìn về mọi người.

Cái nhìn này chậm rãi đảo qua mọi người , chỉ nghe qua “ Bùm ! Bùm “ liên tiếp thanh âm vang lên ,tất cả mọi người đi xuống , kiêu ngạo như Gia Cát THần hầu cũng tâm thần run rẩy , vô số tin tức trong phút chốc như thủy triều dũng mãnh , hắn chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn , nhất thời quỳ xuống.

Trong đầu hắn , phút chốc hiện ra rất nhiều thứ.

Sáng Thế Thần đem Vô Tự Thiên Thư chưa viết xong , để ở đây .

Tiểu KHai tột cùng là ai ? Đáp án là gì ?

Tột cùng vượt qua ý liệu của mọi người.

VÔ TỰ THIÊN THU

Closeads

www.dtv-ebook.com

Quyển 22

Chương 20: Kết Thúc: Công Đức Đại Viên Mãn

Thế giới này từng vô số lần tái diễn , cũng từng có vô số Nghiêm Tiểu Khai , nhưng là , Nghiêm Tiểu Khai hiện tại , cùng với tất cả Nghiêm Tiểu Khai kia không giống nhau.

Từng Nghiêm Tiểu Khai đều theo tiêu chuẩn thần tuyển , là Thiên tuyển môn chủ , gánh vác sứ mệnh thức tỉnh Sáng Thế Thần , cũng là vị thần tộc thứ sáu , từ nay về sau cùng thiên địa đồng thọ , sáng cùng nhật nguyệt , hẳn là một người bình thường may mắn nhất.

Lại là Nghiêm Tiểu Khai này không bình thường , hẳn chính là một luồng thần thức biến thành.

Hắn không hề tu luyện con đường của người may mắn (có thể nói là Người được chọn) , bởi vì , hắn Là chủ thần ! , gạt bỏ trí nhớ , gạt bỏ lực lượng , một lần nữa đi trên con đường đó.

Hiện giờ , thần thức được đưa về thân thể chủ thần , trên đời từ nay về sau chỉ có Sáng Thế Thần , mà không hề có Thiên Tuyển Môn Chủ.

“ Chỉ sợ , Nhiên Tinh chủ thần cũng sợ chính mình bị thần ma hãm hại mà lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục a “ Trí tuệ thần trầm ngâm nói : “ Tuy rằng thế giới chúng ta không ai biết , nhưng không thể chắn chắn sẽ không có việc ngoài ý muốn . “ (Chỗ này hơi khó hiểu một tý , ý của Trí

Tuệ thần là nếu hãm hại chủ thần thì tạm thời không ai biết , nhưng về sau thì chưa chắc . “

“Đúng vậy “ Phượng Hoàng thần gật đầu : “ Phân ra một luồng thần thức , có thể cam đoan chính mình không bị thay thế , biện pháp này thật tốt biết bao .” Hắc nhện không được nhìn Hoàng Bội cùng Tiểu Trúc đang ngây ra , thở dài : “ Chính là Tiểu Khai hắc đã tiêu thất a “

Lời này nói ra , khiến Hoàng Bội cùng Tiểu Trúc run rẩy đứng lên , một giọt nước mắt rời xuống nguyên giới .

Phá thần nhìn đồ đệ mình bi thương , trong lòng tự nhiên khó chịu , lắc đầu thở dài : “ Vô tự thiên thư nói qua , thức tinh Sáng Thế Thần , có thể biết được bí mật lớn nhất của Diệt Thế Chi Môn , xem ra , đúng là thân phận của Tiểu Khai a .”

Điểm này không hề nghi ngờ , mọi người đều âm thầm gật đầu .

Gia Cát thần hầu bỗng nhiên “ Di “ một tiếng : “ Các người , xem Xem chủ thần ! “

Mọi người đồng thời ngẩng đầu lên , liền thấy được Nhiên Tinh chủ thần tươi cười , hắc cười nhưng chậm rãi lắc đầu , một cỗ tin tức thông qua ánh mắt hắc truyền vào mọi người : “ Các người sai rồi , đây không phải bí mật cuối cùng của Diệt Thế Chi Môn .”

Tiểu Trúc cùng Hoàng Bội ngạc nhiên ngẩng đầu lên , nước mắt lưng tròng nhìn Sáng Thế Thần , cùng với Nghiêm Tiểu Khai hình dáng giống nhau như đúc , nhưng không phải phụ quân của họ.

Cho tới giờ khắc này , Hoàng Bội mới phát hiện , mình kỳ thật đã yêu Tiểu Khai ...

Thật sự quá muộn sao ?

Bỗng dừng Sáng Thế Thần bỗng nhiên trừng mắt nhìn Hoàng Bội , động tác này tương đối nghịch ngợm , như là bốn cột , thậm chí Còn có một chút ngả ngớn , giống như Giống như là Tiểu Khai !

Có thể sao ?

Có thể !

Ở trong mắt vài vị thần tộc , thấy cảnh này thật khó tin , Tiểu Trúc bỗng nhiên nhẹ nhàng đứng lên , nàng gắt gao nhắm hai mắt lại , giống như đã đắm chìm ở một loại cảnh giới ngôn truyền huyền diệu (Mình cũng chịu chả biết là gì , thôi thì để đấy) , trăm ngàn vẻ mặt không ngừng trên người nàng xuất hiện , hóa thành vô số huỳnh hỏa khắp thiên địa , nàng nguyên đã là dung nhan tuyệt mỹ , giờ phút này càng thêm thánh khiết , thánh khiết đến mức làm cho thần tộc cũng nhin không được muốn quỳ lạy !

Nàng cứ như vậy phiêu phù trước mặt chủ thần Nhiên Tinh , nhẹ nhàng mở mắt , lẳng lặng nhìn chăm chú vào Sáng Thế Thần .

Nàng trong mắt đã thoáng hiện lệ quang.

Trên người Hoàng Bội Thiên Ma thần lực không bị khống chế mãnh liệt bay ra , phút chốc bao phủ Nhiên Tinh chủ thần cùng Tiểu Trúc bên trong , vô số hình ảnh giống như chuyện xưa trước mắt mọi người hiện ra ...

Trong phòng đấu giá , Tiểu Khai ôm đồng rác rưởi đi tới đi lui

Ngoài cửa , Tiểu Trúc tóc đen bóng bèn , lúm đồng tiền như hoa , giống như tinh linh dưới trăng.....

Trên giường bạch ngọc , con người Tiểu Trúc trong trẻo mà xa lạ : “
Nghiêm Tiểu Khai , ta biết ngươi à ? “

(Đây là cái đoạn Tiểu Trúc bị bắt về Bái Cách gia tộc rồi Tiểu Khai đến cứu)

Trong kính chiếu yêu , Tiểu Khai thanh âm trầm trọng kiên quyết : “
Tiểu Trúc , chờ ta tới cứu ! “

Cấm Ma Lĩnh Vực, Tiểu Trúc vẻ mặt kiên quyết , nói từng chữ : “ Nếu không thể ở cùng Tiểu Khai ca ca một chỗ , cho dù cùng thiên địa đồng thọ ta cũng không cần . “

.....

Vô số cảnh tượng lướt qua , nước mắt trong suốt đã chậm rãi chảy ra.

Thiên Ma thần lực , thứ trên đời duy nhất có thể ôn lại lịch sử , mong muốn tương lai, lực lượng đặc thù của thời gian cạn kiệt , giờ khắc này bỗng nhiên khởi động , giống như rút ra từ một màn tuồng , làm cho tất cả cảm động , lúc này trở nên độc nhất.

Cảm tình như vậy , tưởng niệm như vậy , kiên trì đau khổ như vậy , kết quả là , chẳng lẽ thật là công dã tràng ư ?

“ Đến tộc cùng là sao thế này ? “ Trí tuệ thần cho dù thông minh , giờ phút này cũng mất đi năng lực tự hỏi , thanh âm hẩn trầm thấp , còn mang theo một tia ghen ngào.

Phá Thần nhẹ nhàng : “ Hừ “ một tiếng , chỉ tay ra : “ Người xem . “

Tiểu Trúc trên người màu sắc rực rỡ đã tan hết , đã có nhiệm khí thể màu tím quay chung quanh , màu tím này chính là Sáng Thế Thần lực !

Từ nơi này nhìn lại , Nhiên Tinh chủ thần cùng Tiểu Trúc màu tím đều đặc hơn , đều chói mắt , cứ nhiên chẳng phân biệt được cao thấp.

Trí tuệ thần thờ dài một hơi , xúc động nói : “ Ta hiểu rồi ! Tiểu Trúc mới chính là Huyền Nguyệt ! “

“ Lại là lại là bọn họ vừa diễn kịch ? “ Phá thần : “ Nghiêm Tiểu Khai đã chết , bọn họ làm cho chúng ta xem hình ảnh đó , có ý nghĩa gì ? “

Hoàng Bội trên mặt bừng tỉnh đại ngộ. Trên người nàng Thiên Ma thần lực đã không còn sót lại chút gì , lại là năng lực xuyên thấu qua có thể cạn kiệt năng lượng thời gian , nàng rút cuộc xuyên qua vô số hệ quang âm (tốc độ âm ?) thấy được từ đầu đến cuối , cuối cùng cũng hiểu , bí mật lớn nhất của Diệt Thế Chi Môn , nàng cười từ đáy lòng : “ Có ý nghĩa , thật là có ý nghĩa .”

Phía trước , Tiểu Trúc trên mặt lộ ra vẻ cười vui sướng , nàng nhìn Nhiên Tinh chủ thần , mỉm cười : “ Người hảo . “

Nhiên tinh chủ thần nháy mắt mấy cái , biểu tình hoạt bát mà nhẹ nhàng , trông thế nào cũng không giống vị thần tạo hóa cao cao tại thượng : “ Hảo “

Tiểu Trúc vui vẻ nói : “ Người tên gì ? “

Nhiên Tinh chủ thần nói : “ Ta gọi là Nghiêm Tiểu Khai , còn người ? “

Tiểu Trúc : “ Ta là Trì Tiểu Trúc . “

Nhiên Tinh chủ thần cười hì hì vươn tay ra : “ Lần đầu gặp mặt , chiêu cố nhiều hơn . “

Tiểu Trúc cũng vươn tay ra (Bắt tay ấy) , tay nàng thon dài mảnh khảnh nhẹ nhàng lọt vào tay Nhiên Tinh chủ thần : “ Ân , chiêu cố nhiều hơn. “

Thoạt nhìn , đúng một màn năm đó Tiểu KHai tốt nghiệp đại học đi tìm công tác , mới gặp Tiểu Trúc.

Vài vị thần tộc chớp mắt , đều có chút khó hiểu . Này Đây là Nghiêm Tiểu Khai à ?

Đúng vậy , người trước mắt này , tươi cười hoạt bát , tính tình sáng sủa , dung mạo bình thường , khí chất bình thường , cũng vô cùng quen thuộc Thiên Tuyển Môn Chủ hai trăm năm mươi Môn Chủ Nghiêm Tiểu Khai ?

Đang suy nghĩ , Tiểu Khai cùng Tiểu Trúc đã nắm lấy tay nhau .

Hai tay vừa chạm vào , sau đó không hề ngăn cách , dung hợp lại . Nhất thời thiên địa chấn động , tinh thần run rẩy , Thiên địa hồng trần như trở về hư vô , vài vị thần tộc nhắm hai mắt lại , thần niệm triển khai , trong phút chốc đã bao phủ toàn bộ ngũ giới .

Bọn họ phát hiện , thế giới này bỗng nhiên đã xảy ra biến hóa làm người ta sợ hãi.

Giống như có một người ở ngoài ngũ giới , đâm vào tầng lá chắn , mà cái lá chắn ở ngoài , đã có một thế giới rộng lớn vô cùng , lá chắn vừa vỡ , hai thế giới phút chốc liền thông nhau một chỗ.

Thần niệm bọn họ giống như cường đại lên thập bội ,không hề khó khăn vượt qua lá chắn , thấy một thế giới mới .

Tu chân giới , tiên giới , ma giới , thần giới , ma thần giới , lại một cái Thiên Địa ngũ giới !

Đây là đâu ?

Một vài vị thần liền hiểu ra : Đúng , là Diệt Thế Chi Môn !

Đúng vậy , Diệt Thế Chi môn đã cùng Thiên địa ngũ giới hoàn toàn liên tiếp một chỗ ! Từ nay về sau , sẽ không phải là hai thế giới , mà là một thế giới !

Tiểu Tiểu chậm rãi mở to mắt , cảm thấy toàn thân tràn ngập Sáng Thế Thần lực , nàng cúi đầu , chấn động : “ Không phải chứ , Huyền Nguyệt chủ thần nàng nàng cứ nhiên không trở lại sao ? “

Vô số ký hiệu thần bí màu tím bay vào , Tiểu Tiểu khởi động thân mình , thở một hơi dài , biểu tình vô cùng nghiêm túc : “ Tốt , từ nay về sau , ta không còn là Sáng Thế Giả , mà chân chính là Sáng Thế Thần , ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố thế giới này Huyền Nguyệt tỷ tỷ nếu làm ra lựa chọn như vậy , nhất định phải hạnh phúc a ! “

“Này , này đến tột cùng là tại sao ? “ Gia Cát thần hầu kêu to : “ Các người rốt cuộc muốn làm gì ? “

Tiểu Trúc mỉm cười , đôi mắt đẹp liếc qua , vô số tin tức truyền tới , hầu tử ngơ ngác nửa ngày , rốt cuộc ngã ngồi xuống , ha ha nói : “ Này Đây là bí mật lớn nhất của Diệt Thế Chi Môn ?”

Đúng vậy , đó là bí mật lớn nhất và là cuối cùng của Diệt Thế Chi Môn

Thời gian trở lại ngàn vạn thế hệ trước , Nhiên Tinh cùng với Huyền Nguyệt .

Chuyện xưa cùng Vô Tự Thiên Thư viết hoàn toàn đồng nhất , nhưng Vô Tự Thiên Thư có một thứ không nói ra : “ Huyền Nguyệt là Nữ ! “

Cho nên , hai vị Sáng Thế Thần lúc đầu nảy sinh cảm tình , không phải tình bạn , mà là tình yêu , bọn họ muốn cùng ở một chỗ . Sáng Thế Thần trong lúc đó , không thể cùng xuất hiện , bọn họ sáng tạo ra hai thế giới độc

lập , hưởng thụ lạc thú sáng tạo , thế giới bọn họ cũng không cho ngoại nhân tiến vào . tình yêu đối với bọn họ , hiển nhiên là cấm kỵ.

Nhiên Tinh cùng Huyền Nguyệt quyết định đánh vỡ cấm kỵ , bọn họ nghĩ đến biện pháp : “ Làm cho hai thế giới giao hòa . “

Vì thế , bọn họ cố gắng vô số .

Bọn họ vô số lần nghiên cứu quy tắc Sáng Thế , nếu muốn cho hai thế giới giao hòa , chỉ một biện pháp , buông bỏ chức vụ Sáng Thế Thần .

Ít nhất cũng phải có một phương buông bỏ , tiến vào thế giới mình sáng tạo , không ngừng luân hồi .

Thiên địa ngũ giới cùng Diệt Thế Chi Môn vì cái gì thiết kế tương tự , cũng không phải Huyền Nguyệt muốn mượn cách của Nhiên Tinh , mà là Huyền Nguyệt muốn cùng Nhiên tinh ở một chỗ , vì cấu trúc tương tự nên hai thế giới dung hợp rất tốt.

Vì cái gì Huyền Nguyệt lần lượt ở trong luân hồi thất bại , không phải bởi vì nàng bướng bỉnh , mà là bởi vì nàng đang tìm cơ hội .

Vì cái gì Huyền Nguyệt thủy chung vẫn phân ra thần thức tiến vào Thiên Địa Ngũ Giới , không phải nàng ham chơi , mà là bởi vì nàng đang chế tạo cơ hội .

Vì cái gì Diệt Thế Chi Môn thủy chung phải tồn tại một Sáng Thế Giả , không phải bởi vì Huyền Nguyệt nhàn hạ , mà bởi vì nàng căn bản không muốn làm Sáng Thế Thần .

Nàng vô số lần thực nghiệm , thẳng đến lúc có thể tìm kiếm một người đủ tư cách làm Sáng Thế Giả , nàng lựa chọn chính là Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu đến từ thiên địa ngũ giới , lại trở thành Sáng Thế Giả của Diệt Thế Chi Môn , đây là dung hợp hai thế giới bước đầu , cũng là bước tối trọng yếu.

Cho nên nói , cái gọi là Sáng Thế lý niệm , cái gọi là luân hồi lặp lại , cái gọi là một luồng thần thức , hết thảy tất cả đều là lấy cố , để ngụy trang , chỉ là bọn họ vì yêu nhau mà phục bút , phục bút chân chính là ngàn vạn thế hệ , vẫn chôn cho tới ngày nay.

Hiện giờ , Tiểu Khai đã đúng là Tiểu Khai , Tiểu Trúc đúng là Tiểu Trúc , Tiểu Khai ở ngũ giới luân hồi , Tiểu Trúc ở ngũ giới luân hồi , bọn họ đau khổ yêu nhau , đau khổ kiên trì , đi đến hôm nay , rốt cuộc công đức viên mãn.

Cho nên , cái gì dài lâu , cái gì bao la hùng vĩ , một đoạn lữ trình gian khổ !

Vài vị thần tộc rung động tình tảo lại , liền chứng kiến Tiểu Khai vỗ vai Phá Hư chi thần , nói : “ Xong rồi , đi thôi ! “

Phượng Hoàng thần mờ mịt nói : “ Đi đâu ? “

Tiểu Trúc cười nói : “ Dĩ nhiên là hồi linh sơn , có rất nhiều tỷ tỷ muội muội đang đợi chúng ta trở về “ Nàng quay đầu nói : “ Đúng không Hoàng Bội tỷ tỷ ? “

Hoàng Bội hừ một tiếng , vốn định lên mặt , trên má lúm đồng tiền như hoa , ngay cả giấu cũng không giấu được.

Tiểu Khai lại lắc đầu , cười hì hì nói : “ Tiểu Trúc muội muội , ta nghĩ trước tiên nên đi thế tục giới một chuyến . “

Hoàng Bội ngạc nhiên hỏi : “ Người đi làm gì ? “

Tiểu Khai đếm đầu ngón tay nói : “ Ta bỗng nhiên nhớ ra tại thế tục giới còn có vài đoạn trần duyên , còn có vài vị lão bà cần thu về , tính ra thì , phái Hoàng Sơn Hiếu Lâm sư muội một người , Tư Mã Tuyết của dòng họ Tư Mã một người , còn có ở Tiêu Kim Quật (cái chỗ ăn chơi ấy) có Nhận Băng cùng Điền Ngọc đều là đại mỹ nữ nga , còn có không ít đệ tử Lưu Vân Thủy Tạ , còn có thể chọn thêm vài người “

Nói đến đây bỗng thảm thiết kêu lên : “ Hoàng Bội ! “

Hoàng Bội hừ nói : “ Gọi ta là phu nhân . “

Tiểu Khai nói : “ Phu nhân nhẹ nhẹ tay.... “

Hoàng Bội gắt gao cấu vào chỗ thịt non ở tay Tiểu Khai , dùng sức xoay 360 độ , tay kia uy phong lẫm lẫm chống hông , nghiêng răng nói : “ Lão nương mặc kệ ngươi là Nhiên Tinh chủ thần hay là đệ lục thần tộc , tóm lại , về sau ngoan ngoãn ở Linh Sơn , không có việc gì liền tu luyện nhiều nhiều cái Thiên hạ đệ nhất song tu đại pháp . Dám giống như trước trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi , lại còn lăm bằm , đừng trách ta ra tay vô tình ! “

Tiểu Khai vẻ mặt đau khổ nói : “ Phu nhân , cả nhóm có chừng hơn mười người , ta lại chỉ có một , ta cũng không phải là làm bằng sắt , cho dù tu luyện như thế nào , cũng phải mười ngày nửa tháng tuần hoàn một lần a ? “

Hoàng Bội lại nhéo tay Tiểu Khai , cả giận : “ Người nói lại ta nghe xem ? “

Tiểu Khai hít sâu nói : “ hảo , hảo , thân là thần tộc , ba ngày tuần hoàn một lần khẳng định không sao . “

Hoàng Bội sắc mặt hơi hòa hoãn , buông tay nói : “ Như thế nghe còn có lý “

Năm vị thần tộc há to miệng , có vẻ nhét được mấy quả trứng vào đó .

“ Các người khụ khụ , còn không mau đi “ Tiểu Khai phất tay vài vị thần tộc nói : “ Việc nhà , phi lễ chó thị , chưa từng nghe qua sao ? “ (ý kiểu việc nhàn nhàn là phi lễ)

Vài vị thần tộc đang muốn rời đi , liền quay lại hỏi : “ Nếu hai thế giới đã thông nhau , vậy năm sau có thể có chuyện “ Tái bản “ ra một cuốn Vô Tự Thiên Thư , lại tái bản ra một thiên tuyển môn chủ Nghiêm Tiểu Khai không ? “

Tiểu Khai nhất thời cười ha ha :” Vô Tự Thiên thư vì yêu mà sinh , bây giờ đã xong việc ,tự nhiên không xuất hiện , về phần Nghiêm Tiểu Khai , chỉ một thôi “

Hắn suy nghĩ một lúc ,gật đầu nói : “ à đúng rồi , hiện tại ta cùng Tiểu Tiểu là hàng xóm , rảnh qua xem nàng ra sao , nhắc nhở nàng cân não , đừng sao chép sáng ý của ta ! “

Tiểu Trúc nghe thú vị , liền cười , vô hạn thỏa mãn đều trong đó ...

Kết Thúc!